Giới thiệu Bạo Chúa

Không biết vì sao bỗng một ngày có một ngày linh hồn của anh chàng trẻ tuổi lại có thể tình cờ bị xuyên việt sang tới thế giới của nô lệ và ma pháp. Cũng theo chân cậu trãi nghiệm hành trình lột xác của Johny Ouro, từ một cậu nhóc ngớ ngẩn thành một kẻ lãnh đạo ra sao nào! (or not)

Mình viết lại bộ này vì bộ lần trước đăng cảm thấy chưa ưng ý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không? Thà không xuyên!

Hắn cảm thấy đầu đau như búa bổ. Mọi thứ thật hỗn loạn. Miệng hắn khô khốc, bụng thì nhộn nhạo. Hắn muốn nôn ra, nhưng dường như cơ thể này không phải của hắn. Cảm giác còn tệ hơn cả chết. Tại sao hắn biết là nó tệ hơn cả chết? Rất đơn giản, vì hắn đã chết một lần rồi!

Những ký ức lộn xộn ùa tới. Một thế giới tăm tối, mù mịt. Dường như có một thứ gì đó đang đuổi hắn. Hắn vấp ngã, đập đầu vào cục gạch. Bóng tối bất tận. Hắn cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Và sau đó hắn gặp... gặp cái gì ấy nhỉ? Hắn không tài nào nhớ nổi! Tiếp đó hắn tiến vào một cái ống vô cùng nhỏ! Hắn vốn không phải là người có chứng sợ không gian hẹp, nhưng cái cảm giác bị nhét vào một cái ống chật cứng sau đó trượt mãi, trượt mãi trong vô tận thật sự không vui chút nào đâu!

Hắn đứng dậy, cảm nhận cơ thể suy kiệt lung la lung lay của mình. Hắn đang ở trong một túp lều vải hôi hám mục nát đầy mùi ẩm mốc, và người hắn thì bẩn thỉu như thể rất nhiều ngày rồi chưa được tắm vậy. Túm lấy một miếng huy hiệu bằng kim loại sáng bóng, mặt trước có khắc hình con rắn nuốt đuôi, hắn nhìn vào hình bóng phản chiếu của mình.

Thân thể này rất trẻ, tóc tai thì bù xù. Chỉ nhìn qua thôi hắn cũng cảm thấy được một vầng hào quang "kẻ thất bại" đang lan tỏa ra xung quanh mình. Quần áo thì nhàu nát cũ kĩ, tay chân người ngợm yếu ớt, gương mặt thì lúc nào cũng chực như sắp khóc. Loại người như này sẽ luôn là cái đích của sự chỉ trích, hắn có quá thừa kinh nghiệm để đưa ra kết luận này rồi!

Đột ngột có tiếng người bước bên ngoài căn lều của hắn! Đó là hai người đàn ông, người nào cũng mặc trang phục đẹp đẽ bóng loáng. Hắn không biết tại sao mình có thể hiểu hết những gì họ đang nói, có lẽ là do hắn được thừa hưởng một ít mảnh ký ức từ chủ nhân cũ?

- Xin chào, thành viên Johny Ouro. Hôm nay chúng tôi thay mặt Liên minh các chủ nô đến để thu phí thành viên của cậu!

Phí thành viên? Liên minh chủ nô? Cái quái gì vậy? Đầu óc hắn rối như tơ vò! Ít nhất hắn biết cái tên mới của mình, Johny Ouro! Một dòng họ lạ quá!

Một trong hai người đàn ông nắm lấy cổ áo Johny, nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất, dí sát mặt Johny vào mặt hắn.

- Quý ngài Johny Ouro không định quịt tiền hội phí đâu đúng không? Tiểu nhân xin nhắc nhở trước cho ngài hay, nếu như ngài dám làm thế, Liên minh sẽ dùng mọi cách để thu hồi khoản nợ của mình, đồng thời tước bỏ vĩnh viễn quyền được bảo vệ của thành viên đối với ngài! Tiểu nhân khá chắc là ngài sẽ không muốn lăn lộn cùng bọn sâu bọ ngoài Xóm liều này đâu nhỉ?

Johny biết hắn cần phải làm gì đó ngay, nếu không mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng hỏng bét!

- Hiện tại trên tay tôi chưa có tiền mặt! Liệu hai anh có thể cho tôi khất vài hôm không?

Hai gã quay sang nhìn nhau, cười phá lên, rồi thụi cho Johny một cú đau điếng vào bụng. Sống trong một xã hội văn minh, nên chưa bao giờ Johny phải nếm trải cảm giác đau đớn đầy lạ lẫm này. Cú đấm giống như một chậu nước lạnh, tạt vào tâm trí chưa kịp điều chỉnh của hắn, nhắc nhở hắn rằng hắn đã lạc sang một thế giới khác, và có vẻ thế giới này người ta thích dùng nắm đấm hơn, cho dù là họ có mặc đẹp đẽ như nào!

Gã vừa đấm Johny ngồi thụp xuống, đưa tay nắm lấy tóc Johny kéo lên. Gã đưa chiếc lưỡi thâm sì dài ngoằng ra liếm một đường trên má Johny, khiến cho da gà trên người hắn rơi lả tả!

- Theo quy định, mày có ba ngày trễ hẹn nộp phí! Sau ba ngày, Liên minh sẽ bắt đầu tiến hành thu hồi khoản nợ của mình. Với một thằng thất sủng khố rách áo ôm như mày thì chỉ có một con đường duy nhất là bị bán thành nô lệ để trả nợ thôi, chứ loại yếu ớt như này có đem làm pin cũng không đắt! Lúc đó tao sẽ mua mày, để thử xem thằng trai lơ cưng của cố tử tước Tiranly có thật "ngon" như trong lời đồn không?

- Mày đừng quên nhắc cho quý ngài Johny đáng khinh là do Liên minh cảm thấy nghi ngờ về khả năng thực tế của hắn, thế nên nếu như hắn không thể đào tạo ra một nô lệ hạng D- trong vòng một năm thì Liên minh sẽ tước bỏ danh hiệu thành viên của hắn. Lúc đó mày muốn thì chỉ cần ra Xóm liều tóm là xong, đỡ phải tốn phí tiện thế còn gì!

Hai gã cười khả ố, rời đi, bỏ mặc Johny nằm ôm bụng lại. Cảm giác nhục nhã và ghê tởm lan tỏa khắp người hắn! Hắn là ai, là người thắng cuộc, là kẻ thành đạt! Nào có kẻ ngạo mạn nào có thể nuốt trôi được cơn ức này! Hắn nhắm mắt lại, cố gắng mò mẫm trong đầu mình xem rốt cuộc mọi chuyện là

như thế nào!

***

Dựa vào những ký ức vụn vặt trong đầu mình, Johny thở dài. Cái này giống như khởi đầu một trò chơi với độ khó cao nhất, và bẫy tử vong ẩn nấp khắp mọi nơi vậy!

Johny Ouro - nói đúng hơn là chủ cũ của thân thể này, là một kẻ thất bại. Thất bại đến tận xương tủy!

Johny cũng không đến từ thế giới này. Ở thế giới của Johny, hắn chỉ là một thằng nhóc mười sáu vừa lên cấp ba, với ước mơ duy nhất là được nắm tay con gái và... đái lên người họ! Vâng, "hắn" là một thằng nhóc bệnh hoạn với những sở thích tình dục kì lạ vậy đấy! Nếu như những đứa trẻ đồng trang lứa đang vì hormone quá thừa mà phát tiết vào vận động hoặc thậm chí là đi cưa gái, thì Johny co mình trong một cái vỏ ốc, tưởng tượng ra những hình ảnh kì lạ về một cô bạn gái xinh đẹp hoàn hảo.

Cũng phải thôi, thằng nhóc này không có tài năng gì, thậm chí có thể nói là hơi đần một chút. Nó không luyện tập bất cứ môn thể thao cơ bắp gì, vậy nên cơ thể của nó yếu ớt một cách trầm trọng. Johny cao khoảng một mét bẩy, nặng cỡ năm mươi cân, cộng thêm với quanh năm trốn trong phòng đọc sách báo đen khiến cho nó giống y như mấy thằng... người ta hay miệt thị là gì nhỉ, những kẻ ăn bám? Đại khái vậy! Đầu to mắt cận, tóc tai bù xù, cơ thể lẻo khoẻo, da trắng xanh tái nhợt vì thiếu nắng, tính cách thì tự ti ít nói, Johny luôn là một đối tượng bị bắt nạt trong lớp. Chính vì không có cô gái nào chịu làm quen với một thằng phế vật như vậy, cho nên Johny chỉ có thể phát tiết những suy nghĩ tình dục của mình lên người bạn gái ảo. Nó đọc quá nhiều những cuốn truyện cấm, từ những cuốn tình cảm trong sáng, dần dần chuyển sang đen tối bệnh hoạn đồi trụy nhất mà con người có thể nghĩ ra. Nó bị cuốn hút bởi những hình ảnh ấy, và luôn luôn muốn được thực hành chúng lên một người bình thường.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như vậy, thì có lẽ năm sau Johny sẽ bị tinh trùng chạy lên não, sẽ bắt cóc một cô bạn cùng lớp, hãm hiếp tra tấn hành hạ cô ta đến chết, và may mắn thoát tội vì đất nước hắn sống miễn án tử cho trẻ vị thành niên dưới mười tám tuổi đấy. Chỉ tiếc, hoặc cũng có thể nói, may mắn thay, Johny bị cuốn vào Sương mù. Nó được một vị quan chức cấp cao của Ouro cứu, và xin trở thành người hầu cho vị này. Mặc dù có chút vấn đề về thể lực và thời trang, nhưng xét cho kĩ thì Johny cũng khá... xinh trai, so với những đứa trẻ mười sáu tuổi khác. Và cái vị quan chức đáng kính nọ thì có sở thích hơi dị thường tí thôi! Chỉ biết là sau một thời gian "phục vụ", Johny đã được vị quan chức nọ xin cho một vị trí ở Liên minh chủ nô, trở thành một vị chủ nô được liên minh thừa nhận và bảo hộ. Vốn dĩ lão ta chỉ muốn cho Johny trở thành một cư dân của Tòa Thành Trắng thôi - chỉ cần có thể tìm được một việc làm chính thức là được. Nhưng khổ cái thằng bé này ngu xuẩn và vô dụng vô cùng, làm cái gì cũng hỏng, cho nên không chỗ nào dám nhận một ôn thần như thế này. Cực chẳng đã, lão ta mới đành phải tìm tới cách cuối cùng để một người có thể có quyền công dân - đó là trở thành một thành viên của liên minh.

Quá kinh tởm! John rùng mình.

Thật không thể tin được lại có loại phế vật chìa mông cho người ta thông để sinh tồn thế này! Không chỉ là đàn ông, mà với tư cách của một con người, hắn cũng ghê tởm những kẻ vì mạng sống mà bán đứng mọi thứ như thế này! Nếu như phải luồn cúi để sinh tồn, thà rằng hắn chịu chết cho xong!

Sau khi vị tử tước đáng kính nọ chết, người nhà của lão bắt đầu tìm cách xua đuổi Johny ra khỏi nhà, để tránh phải phân chia tài sản cho thằng trai lơ này! Không tiền bạc, không nhà cửa, lại thân cô thế cô, cực chẳng đã Johny Ouro phải mang theo chút tiền bạc ít ỏi để dành được của mình trốn tạm ra Xóm liều ở bên ngoài tòa thành để ở. Mua sắm căn lều rách này cùng với một ít đồ hộp đã tiêu tốn gần hết của cải của hắn, và giờ thì Johny "mới" đang phải tìm cách để giải quyết khoản nợ hội phí của mình, nếu không thì ba ngày sau hắn sẽ bị thằng biến thái kia thông đít mất!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tòa Thành Trắng

Hắn túm lấy chiếc bình nhựa đựng thứ nước lành lạnh, tu ừng ực để trôi tuột mớ đồ hộp khô khốc trôi tọt xuống dưới cổ họng. Trên chiếc hộp đó ghi rõ là đồ ăn dành cho chó! Một điều rất tiện lợi là hắn có thể thông thạo ngôn ngữ ở nơi đây, thế nhưng vẫn để ở chỗ, Johny cũng chỉ mới sang thế giới này được một thời gian mà thôi, làm sao mà một đứa thất bại như nó lại có khả năng thông thạo ngôn ngữ tốt như vậy?

Có quá nhiều thứ hắn cần phải tìm hiểu, nhưng lại có quá ít kiến thức còn tồn đọng trong cơ thể này. Johny túm lấy chiếc chăn vải đay màu nâu đậm, quấn quanh người, cố gắng giấu đi sự yếu đuối gọi đòn của cơ thể này. Nếu như hắn không nhầm thì nơi hắn đang ở gọi là Xóm Liều, và chỉ cần nghe cái tên thôi đã đủ biết sự phức tạp của chỗ này rồi!

Bên ngoài căn lều là một màu xanh trắng lờ mờ ảo bao trùm khắp nơi. Phía đằng xa xa, Sương mù trắng xóa, đặc sệt dựng lên như một bức tường khổng lồ chạy xa tít tắp về phía hai bên. Từ bức tường đó, những sợi sương trắng tan tác lan tỏa khắp nơi, khiến cho không gian nơi đây lúc nào cũng u ám u quạnh như trong những bộ phim Trung cổ kinh dị vậy!

Johny nhận ra không chỉ riêng mình hắn mới giấu mình trong lớp áo choàng kín mít! Gần như tất cả những kẻ xung quanh hắn đều mặc những bộ trang phục che toàn thân, đầu cúi thấp, chân rảo thoăn thoắt như thoi đưa. Giống như họ sợ rằng, chỉ cần họ dừng lại một giây thôi, sẽ có cái gì đó nuốt chửng họ vậy.

Chợt Johny nghe thấy tiếng phụ nữ gào thét gần đó. Hắn quay đầu lại, và thấy vài ba gã đàn ông đang đè một người đàn bà ra cưỡng hiếp. Trông chúng rất bặm trợn, và hai trong số chúng thậm chí còn không nhìn giống con người! Johny vội vàng quay đầu đi, giả vờ như không thấy! Trọng nghĩa cũng tốt, hào hiệp cũng thế, muốn làm được điều đó thì hắn phải có sức mạnh, mà đối với hắn, thứ đó quả thực quá xa xỉ!

Ở Xóm Liều, nhà cửa phần lớn đều do những chiếc lều vải tạm bợ tạo thành. Chỉ có một số ngôi nhà được xây nên kiên cố bằng gỗ và gạch đá, và nằm rất gần với một tường thành cũng khổng lồ không kém gì bức tường Sương mù. Bằng mắt thường, Johny cũng có thể thấy có thứ gì đó rất sai sai đối với tòa thành đó. Ví dụ như, ở bên ngoài, nơi hắn đang đứng đây, bầu trời xám đen, tối tăm như trong phim kinh dị, trong khi phía bên trong tòa thành, cách qua một bức tường, trời vẫn cao và mây thì trắng! Hãy tưởng tượng, giống như toàn bộ không gian này vốn chỉ có một màu tăm tối mờ mờ tỏ tỏ, nhưng sau đó có ai đó đã đục thủng một lỗ tròn trên bầu trời, đặt vào đó những rặng mây, ánh mặt trời và gió mát. Nó khiến cho bức tranh tổng thể trở nên vô cùng kì cục!

Tòa thành đó được gọi là Tòa Thành Trắng, cũng từng là nơi Johny Ouro đã ở. Nơi đó là nơi tập hợp những người thành đạt nhất, và nô lệ của họ. Những người đó sống trong nhung lụa sung sướng, được phục vụ tận miệng, không như cư dân chạy nạn vật vạ ở khu Xóm liều bên ngoài bức tường thành này, phải tìm cách xoay sở từng bữa, và mạng sống thì như chỉ mảnh treo chuông nặng! Chỉ trong mấy chục bước chân, Johny đã chứng kiến không dưới mười vụ cướp bóc, bốn vụ bắt cóc, và hai vụ cưỡng hiếp ngay giữa đường. Còn xác người chết thì nằm vật vạ khắp nơi - sẽ có một đám quái vật tới "dọn cỗ". Một vài lần Johny suýt chút nữa thành nạn nhân, nếu như hắn không kịp cảnh giác chạy sớm.

Nhưng so với Sương mù thì những chuyện cướp giết hiếp ở đây chỉ như trò đùa. Chính mắt Johny đã nhìn thấy hàng đống xúc tu thô dài thò ra từ bên trong màn sương đó, vươn dài ra tới tận gần chỗ hắn đứng, cuốn lấy một số kẻ đen đủi và lôi tọt vào bên trong bức tường hơi nước. Johny không rõ số phận của họ ra làm sao, song chỉ cần nghe những tiếng hét thảm tắt lịm đi cũng đủ để hắn lạnh cả người.

Và hắn sẽ phải sống sót ở một nơi như thế này sao?

Johny nhìn một vòng xung quanh. Đĩ điếm, bợm nhậu, đầu trộm đuôi cướp ở khắp mọi nơi! Rồi hắn lại nhìn về phía Tòa Thành Trắng. Trong ánh mắt hắn cháy hừng hực ngọn lửa quyết tâm. Hắn sẽ phải ở nơi đó, ăn thức ăn ngon nhất, uống thứ rượu hảo hạng nhất, và sống một cuộc đời cao sang phú quý. Hắn đã làm được một lần, và hắn sẽ làm lại được một lần nữa!

Đột nhiên trong đầu hắn nổ vang lên một tiếng "tinh"!

- Hệ thống đã hấp thụ đủ năng lượng, bắt đầu khởi động!

- Địa điểm: Tòa Thành Trắng! Chủ nhân có muốn đọc giới thiệu vắn tắt không?

Giọng nói này làm Johny hoảng hết cả hồn! Cũng phải thôi, tự nhiên trong đầu xuất hiện một giọng nói lạ hoắc huơ, ai mà chả không kinh hãi!

- Ngươi là ai?

Johny cố gắng nén hết nỗi sợ, dè dặt hỏi.

- Hệ thống Tiến hóa Tối thượng do một chủng tộc vô cùng tiên tiến trong vũ trụ sáng tạo ra, nhưng cuối cùng bị hủy diệt trong chiến tranh! Trong đầu ngài hiện giờ chỉ còn là một mảnh vỡ nhỏ của hệ thống đó! Nếu như ngài có thể cung cấp thêm năng lượng, hệ thống sẽ giúp ngài tiến hóa thành sinh vật hoàn mỹ bậc nhất!

Hắn cau mày. Hệ thống hỗ trợ kiểu này khá giống với một số truyện giải trí hắn từng đọc. Nhân vật chính bị lạc sang thế giới khác, có một hệ thống nào đó hỗ trợ, và trở thành bá chủ thiên hạ, hậu cung thành đàn. Tuy nhiên đối với loại truyện đó hắn chỉ xì mũi coi thường. Tại sao những kẻ thất bại lại thất bại? Vì chúng lười biếng, ngu xuẩn, lại bảo thủ và dễ hài lòng với những gì mình có. Những hệ thống trong truyện đó chỉ cung cấp cho đám thất bại đó con đường, còn đi như nào hoàn toàn dựa vào nỗ lực của họ. Ấy thế mà anh nào cũng bỗng nhiên lột xác thành người chăm chỉ cầu thị, thông minh ẩn nhẫn, thế mới tài cơ chứ!

- Như vậy hiện tại ngươi có thể làm được gì?

- Do năng lượng thu thập được quá ít nên hệ thống chỉ có thể giúp chủ nhân giám định một số thông tin mà thôi! Đồng thời, ngài có một món quà tân thủ, ngài có muốn mở ra không?

Quà tân thủ? Johny hoang mang.

- Mở ra!

- Chúc mừng, ngài thu được một ít bối cảnh về thế giới này, cùng hai trăm đồng vàng làm vốn khởi động! Vàng sẽ được thể hiện dưới dạng ngân phiếu, do kho bạc Tòa Thành Trắng phát hành.

- Còn bối cảnh thông tin là gì?

Trong mắt Johny xuất hiện một giao diện với rất nhiều ô cửa sổ. Ví dụ như khi hắn nhìn về một gã say rượu nằm bên vệ đường, hệ thống sẽ cho ra thông tin.

- Một kẻ say rượu, sức sống rất thấp, dự kiến tử vong trong vài tháng nữa!

Hoặc khi hắn nhìn về phía Sương mù, hệ thống cho giới thiệu như sau.

- Một màn sương phép thuật, bao quanh toàn bộ thế giới này. Thực chất nó là phần biên giới của không gian này với các không gian khác. Những kẻ đen đủi bị Sương mù cuốn phải, sẽ lạc vào thế giới khác, trong đó Tòa Thành Trắng đóng vai trò trung tâm.

Còn khi hắn quay về phía tòa thành, hệ thống chỉ ghi vẻn vẹn.

- Tòa Thành Trắng, màu trắng!

Rất hiển nhiên, nó còn chưa thu thập đủ thông tin về chỗ đó.

***

Với một kẻ không còn nhiều tiền trong túi, lại mắc một khoản nợ trời giáng phải trả gấp, kẻ đó phải làm như thế nào bây giờ? Thực tế thì có khá nhiều cách, nhưng đa phần đều liên quan tới trốn nợ hay thậm chí là tự sát, cũng là một kiểu trốn tránh mà thôi! Còn với những kẻ khao khát được sống tiếp, thì vay mượn người thân rồi trả lại từ từ cũng không tệ!

Có điều Johny ở thế giới này không thân không thích, kẻ thù thì lắm chứ bạn bè chẳng có ai, biết tìm đâu ra chỗ để vay? Bán dâm hay lao động chân tay cũng không phải là một lựa chọn tồi, tuy nhiên Johny đồ rằng nếu như hắn vác cái thân thể này đi làm những việc trên, bị quịt lương đã là may mắn lắm rồi đấy! Thu hẹp tất cả các giải pháp lại, đối chiếu thêm với một ít trí nhớ vụn vặt trong đầu, cuối cùng hắn chỉ còn nghĩ được tới một phương pháp, đó là vay nặng lãi!

Hiện tại Johny cần phải kéo dài thời gian cái đã, còn chuyện tương lai hắn vẫn chưa biết sẽ phải xử lý thế nào. Cùng lắm thì hắn nhảy vào Sương mù, để xem số phận sẽ đưa đẩy hắn đi đâu! Johny rảo bước về hướng một khu chợ tương đối tấp nập. Theo như hệ thống chỉ dẫn thì nơi đó là một khu chợ phiên do ba thế lực xã hội đen nơi đây bảo kê.

Thế lực thứ nhất bao gồm những người lính gác Tòa Thành Trắng. Đó là những chiến binh được đào tạo bài bản, có nghĩa vụ canh giữ và bảo vệ tòa thành khỏi đe dọa từ màn sương mù. Ít nhất trên lý thuyết là thế, còn thực tế thì chúng chỉ là lũ chó cậy gần nhà chuyên bóc lột dân cư Xóm liều.

Phe thứ hai là tổ chức buôn lậu đa thế giới. Đúng như tên gọi, chúng buôn đủ mọi thứ, từ hàng hóa cho tới cả... sinh vật có trí khôn. Đứng đầu tổ chức này là một người đàn bà tên Ada, mà theo lời trà dư tửu hậu của đám cu li đứng gần hắn đang bàn tán rôm rả thì cô ta rất xinh đẹp và khiêu gợi.

Nhưng tuyệt đối không bao giờ được khinh thường Ada! Cô ta trước kia là lính đánh thuê chuyên nghiệp ở một thế giới tràn ngập ma pháp, sau đó bị lạc sang Tòa Thành Trắng. Từ hai bàn tay không, Ada đã tạo nên cả một đế chế buôn lậu xuyên thế giới hùng mạnh đến như vậy, là bởi Ada nắm giữ kĩ thuật bước nhảy không gian, cho phép tổ chức tiến vào bất cứ thế giới nào chúng muốn. Đây là một kĩ thuật vô cùng bá đạo, đến cả Tòa Thành Trắng cũng phải thèm nhỏ dãi, có điều không một ai dám vuốt râu hùm cả! Những kẻ ngu xuẩn biến mất trước đó đã dạy cho người ở lại một bài học quá rõ ràng về sức mạnh của Ada rồi!

Hơn nữa, Tòa Thành Trắng nói thế nào cũng chỉ là một thế giới, cho dù có làm gắt thì tổ chức buôn lậu cũng chỉ cần rút lui, sau đó dăm bữa nửa tháng lại cho quân tới quấy rối thì đám quý tộc cũng quỳ sớm.

Còn đội thứ ba, cũng là nơi Johny định tới đây, là đám cho vay nặng lãi do một con yêu tinh béo mập cầm đầu. Tên thật của nó không ai nhớ, vì mọi người thường gọi nó là Bara. Bara là một kẻ hào phóng. Nó luôn có dư dả tài chính để cho người ta vay, với lãi suất rất tình bạn, chỉ 2% một ngày. Căn cứ vào ký ức của Johny về hội cho vay ở thế giới cũ của hắn, 0,5% một ngày đã bị coi là cắt cổ rồi, còn Bara gấp bốn luôn! Và đặc biệt là con yêu tinh này không bao giờ sợ quịt tiền, vì nó luôn biết cách để nghiền ép giá trị con nợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bắt đầu khởi động

Nhà của Bara cách cổng chợ tương đối xa, lại nằm trong một cái xó xỉnh ngoằn ngoèo. Nhưng không một ai có thể đi lạc được, bởi vì nó là tòa nhà lớn nhất ở khu Xóm Liều. Tòa nhà chỉ có hai tầng, được xây bằng gạch vữa kiên cố, khác hẳn với các ngôi nhà tạm bợ được đắp nên từ bùn và phế liệu khác. Bên ngoài căn nhà đã bị mưa gió bào mòn mất màu sơn nguyên gốc, để lại một cái màu mốc mốc xám xịt y như cuộc đời của những người tới nơi đây vay tiền. Ánh đèn lóe ra từ những ô cửa sổ, nhưng không hề ấm cúng, mà lạnh lẽo, tựa tựa đôi mắt của một con thú khổng lồ khát máu nhìn chòng chọc vào những kẻ mạt hạng tuyệt vọng phải tới cầu cạnh nó. Cửa chính gồm hai miếng ván che tạm bợ lại, sau nhiều lần bị đập vỡ bởi những kẻ quấy rối.

Bara thừa sức xây một ngôi nhà khang trang kiên cố hơn, cũng như mua đứt một ngôi nhà ở trong tòa thành, nhưng điều đó thật là vô nghĩa! Ở khu Xóm Liều, một căn nhà quá đẹp cũng chẳng để làm gì, vì sương mù sẽ ăn mòn hết những lớp sơn đắt tiền. Cửa chính cũng không cần sửa, tại sao nó lại phải ngăn những con cá béo mập đến hiến tiền cho Bara? Nếu như không phải vì một lý do thú vị nào đó thì Bara thậm chí còn chẳng muốn làm cửa. Kẻ nào dám đến đây cướp tiền của lão? Những tên trộm đến bước đường cùng đã thử trộm, thậm chí cướp của Bara, và chúng đem lại cho Bara một số tiền còn lớn hơn cả khoản tiền chúng muốn cướp. Còn tại sao Bara không muốn sống ở trong thành? Nếu vậy thì hắn phải rửa chàm trên tay cái đã, bởi trong

thành không cho phép loại hình dịch vụ này tồn tại.

Johny bước vào trong tòa nhà. Một hỗn hợp của mùi rượu, mùi thối chân, mùi nước hoa rẻ tiền, và mùi máu xộc vào mũi hắn. Bên trong tòa nhà có một vài kẻ, cả người cả thú, đang đánh bạc, chửi bới om sòm. Chúng là đàn em của Bara, những con chó trung thành nhất, được ở lại nơi này ăn uống chè chén chơi bời và trấn áp những kẻ quấy rối. Những đứa khác, ít tài năng hơn, thì bủa ra ngoài kia tìm kiếm con mồi, ăn trộm cướp giật bắt cóc bảo kê v...v. Dăm con điếm đang nhảy những điệu múa uốn éo kích dục trên bàn, ở dưới là vài thằng đàn ông thừa nội tiết tố đang gào rú, miệng cười sằng sặc, tay cầm từng xấp tiền giấy nhét vào ngực, vào chỗ kín của "vũ công". Một vài đứa chú ý đến Johny. Chúng tiến lại gần.

- Xin chào quý khách, quý khách đến đây làm gì?

- Tôi đến vay tiền.

- Vay tiền? Như vậy mời quý khách lên tầng trên gặp ông chủ. Có điều, phiền quý khách giơ hai tay lên trên để bọn này kiểm tra. Không ai được mang vũ khí đến gặp ông chủ!

Một gã béo mập mắt ti hí tiến lại gần, sờ soạng khắp người Johny, kiểm tra tất cả những vị trí có thể giấu vũ khí, kể cả khe mông. Khi đã chắc chắn rằng con mồi vô hại, hắn gật đầu với lũ kia.

- Được rồi, mời quý khách theo tôi.

Bara là một kẻ thông minh, vậy nên hắn luôn muốn lũ đàn em phải cư xử đàng hoàng với "thượng đế", tất nhiên là khi thượng đế vẫn còn trả tiền đủ. Còn khi họ không trả đủ tiền, Bara sẽ cho họ biết cái gì mới gọi là ác quỷ.

Johny theo gã tay sai lên trên tầng. Tầng hai nhỏ hơn tầng dưới, bởi vì xung quanh căn phòng đặt rất nhiều tủ giấy tờ. Đó là những tờ giấy vay nợ, giấy bảo kê, giấy chứng nhận trả tiền v...v của vô số khách hàng, phần lớn là người Xóm Liều, có một phần nhỏ đến từ trong thành. Ở cuối căn phòng là Bara, đang ngồi trước bàn làm việc, một tay cầm một xấp giấy, miệng lẩm bẩm tính toán, một tay còn lại cầm một sợi xích ròng xuống dưới bàn. Từ dưới bàn vang lên những tiếng ọt ọt ọc ọc, khỏi cần nghĩ cũng biết cái gì đang làm gì ở dưới đấy đấy.

Gã tay sai ra hiệu cho Johny đứng yên, sau đó chạy lại gần Bara, thì thầm một chút, rồi vẫy tay cho Johny lại gần.

- Xin chào cậu trai nhỏ. Nghe nói cậu muốn vay tiền đúng không?

- Đúng vậy!

- Quy tắc của ta rất đơn giản. Ai cũng có thể vay, có vay có trả! Những kẻ tuân thủ sẽ là khách quý của Bara, còn những kẻ vi phạm... Khặc khặc... Cậu có thế chấp không?

- Nếu như vay không thế chấp thì cần thủ tục gì và vay tối đa bao nhiêu?

- Vay không thế chấp sao? Cũng không phải là vấn đề gì! Cậu chỉ cần nhỏ một giọt máu lên tờ giấy này, nó là khế ước vay tiền đến từ một thế giới ma pháp. Nếu như quá thời hạn mà cậu không thể trả được tiền thì lúc đó cậu sẽ là của ta!

Johny cau mày.

- Định nghĩa "của ta"!

- Thể xác, linh hồn, mọi thứ của cậu đều thuộc về ta! Sau đó ta dùng cách nào để nghiền ép giá trị của cậu thì đó là việc của riêng ta rồi!

Con yêu tinh cười nhe răng. Răng nó đều tăm tắp, ám màu khói thuốc. Chiếc răng cửa bên trái còn được bịt vàng nữa.

- Như vậy tôi có thể vay bao nhiêu tiền?

- Do cậu mới vay lần đầu, tín dự chưa cao, cho nên tối đa ta chỉ có thể cho cậu vay năm trăm đồng vàng, trả trong hai mươi ngày, lãi 2%/ngày.

- 2% ngày?!!

Mặc dù Johny đã biết trước lãi suất, nhưng khi nghe tới đây, hắn vẫn không thể không hút một hơi khí lạnh! Chuyện này giống như hắn vừa hoãn án tử của mình từ ba ngày sang hai mươi ngày vậy!

Nhưng có càm ràm cũng chẳng có ích gì! Johny dùng đầu bút lông đâm một lỗ trên ngón trỏ, bôi lên tờ giấy. Trên tờ giấy lập tức hiện ra một dòng chữ.

- Johny Ouro, vay 500 tiền vàng của Bara. Thời hạn trả 20 ngày. Số tiền phải trả 700 vàng. Nếu không trả hết khoản nợ trong thời hạn thì Johny sẽ trở thành đồ vật thuộc sở hữu của Bara.

Rất ngắn gọn và súc tích, Johny rủa thầm.

- Rất tốt! Đây là tiền mặt! Chúc cậu khỏe mạnh!

Giá trị một đồng vàng ở đây là như thế nào mà Johny dám mạnh mẽ vay tới tận 2%/ngày? Để dễ hình dung thì, một gia đình nghèo khó, sẽ tốn khoảng ba mươi đồng vàng một tháng chi phí sinh hoạt. Với năm trăm vàng, Johny có thể thuê nhà ở khu Ouro với giá một trăm năm mươi vàng/tháng, có thể sinh hoạt cần kiệm trong khoảng ba tháng kế tiếp, tất nhiên là không tính tới thời hạn và lãi phải trả Bara.

Đột ngột Johny móc ra một tờ giấy từ trong túi. Trên tờ giấy có ghi rõ ràng mệnh giá của tờ ngân phiếu trị giá hai trăm đồng vàng này.

- Đây là bảy trăm vàng! Trả ngay lập tức! Giờ tín dự của tôi đã cao lên chưa?

Bara trợn trừng mắt. Đây là lần đầu tiên có kẻ làm như vậy. Chấp nhận đốt hai trăm vàng chỉ để tăng tín dự?

- Được!!! Giỏi lắm! Tao thích mày rồi đấy!

Bara đập bàn hét lớn.

- Nếu như mày muốn vay thêm, thì mày có thể vay tối đa một nghìn, trả trong ba mươi ngày, lãi hai trăm rưởi. Thế nào, có muốn vay không?

- Được!

Bara cầm lấy bảy trăm, đặt nó lên tờ giấy ban nãy. Tờ giấy lóe sáng, sau đó tan thành tro bụi, bằng chứng của việc thỏa thuận đã chấm dứt. Hắn lôi ra một tờ giấy mới, bảo Johny nhỏ máu vào đó, sau đó thỏa mãn cuộn tờ giấy lại cất đi.

- Tao thật sự thích mày đấy nhóc! Vừa có đầu óc vừa có đủ dũng cảm! Hi vọng mày có thể tiến xa!

- Cảm ơn!

Johny lạnh lùng cầm lấy xấp tiền giấy, đếm cẩn thận từng tờ một. Tương lai của hắn phụ thuộc hoàn toàn vào món tiền này. Sử dụng tốt, hắn sẽ có một bàn đạp tuyệt vời. Sử dụng lỗi, ha ha...

Vậy thì có khi nào Bara chơi bẩn, cho đàn em cướp đoạt tiền của người vay ngay khi bước ra cửa không? Ha ha ha, trước khi Bara thống nhất quyền cho vay, đúng là có rất nhiều kẻ cho vay nặng lãi làm vậy đấy. Nhưng như đã nói, Bara là một kẻ khôn ngoan. Hắn không làm những trò mèo đấy, vì vậy hắn bỗng dưng trở nên "thánh thiện" hơn rất nhiều trong mắt những kẻ đi vay. Và khi người ta chỉ còn biết Bara tay cho vay an toàn nhất, Bara đã đập chết toàn bộ những thế lực cho vay khác, trở thành "tổ chức tín dụng" duy nhất và lớn nhất của Xóm Liều. Làm ăn phải dựa trên chữ tín đấy!

Còn về phần Johny dám dùng phương pháp này để gia tăng khoản vay và thời hạn của mình, thực chất không phải do hắn bộc phát ra, mà đã trải qua suy tính rất cẩn thận. Hệ thống khi giới thiệu về trùm của khu chợ, cũng đưa cho hắn thông tin về các mức vay mà hắn có thể tiếp cận. Sau khi tính toán, Johny nhận ra rằng, nếu như hắn chỉ vay ở mức đầu tiên thì sẽ chẳng đủ tài chính để làm bất cứ điều gì, vậy nên hắn cần phải làm một điều táo bạo hơn! Dù sao thì hắn cũng chẳng có gì để mất!

"Đầu tiên, mình cần phải đến Văn phòng thị chính và thuê một căn hộ rẻ nhất!" Johny cẩn thận ngó trước ngó sau, thỉnh thoảng lại nhắm mắt cảm nhận những tờ tiền cạ loạt xoạt bên trong ngực áo. "Ở Xóm Liều không có bếp, không có nhà tắm, lại phức tạp, nếu như cứ ở đây sẽ có ngày bị trộm vào cắt cổ mất!".

- Hi hi, đi đâu mà vội vàng thế anh chàng đẹp trai?

Một giọng nói ngọt ngào từ tính vang lên đằng sau. Có một người phụ nữ đột ngột choàng lấy cánh tay Johny, kẹp nó vào giữa cặp núi đầy đặn của cô ta. Nhưng Johny không hề cảm nhận được chút gợi cảm nào, vì hắn thấy một mũi nhọn cộm cộm đang dí vào sườn trái hắn. Từ vị trí này chỉ cần đẩy nhẹ một cái là lưỡi dao sẽ đâm ngập vào tim, và hắn sẽ ngỏm củ tỏi ngay lập tức!

Cô ta thì thầm vào tai Johny.

- Tiếp tục đi thẳng, đến quán rượu trước mặt, chúng ta sẽ nói chuyện ở đó! Nếu như cậu dám hó hé gì thì đừng trách!

Trong đầu Johny lúc này tràn ngập hỗn loạn. Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên hắn bị cướp, nên làm cái gì bây giờ? Trong tiểu thuyết hắn đọc, nhân vật chính khi bị dí dao đe dọa thường bộc phát ý chí, lấy một địch trăm...Phì! Xin lỗi! Hắn chỉ là người thường thôi, đã vậy còn rất yếu ớt. Lúc này hắn nên làm gì? Có chỗ nào có thể chạy trốn không? Mục đích cô ta tiếp cận mình là vì khoản tiền của Bara sao? Tại sao cô ta lại biết? Đủ loại ý nghĩ xẹt qua trong đầu Johny, song chẳng có cái nào giúp hắn thoát khỏi thực tại phũ phàng là hắn đang bị một người đàn bà đe dọa cả!

Khi hắn tỉnh hồn lại, thì thấy mình đang ngồi trong góc tối của quán rượu, trước mặt là một cốc bia mát lạnh sủi bọt. Trước mặt hắn là một người phụ nữ mặc áo choàng trùm kín đầu.

- Xin lỗi vì sự bất kính! Tên tôi là Isabella, nhưng cứ gọi tôi là Isa. Chủ nô có muốn uống chút gì không, hay thứ bia rẻ tiền này không phù hợp với phẩm giá của chủ nô?

Vừa nói cô ta vừa nhấc chiếc mũ trùm đầu ra. Johny không thể ngăn mình nhìn cô ta vài lần. Isa rất xinh, Johny thừa nhận - mặc dù hắn vốn không thích chuyện nam nữ, nhưng hơi già. Cô ta có lẽ khoảng ba mươi nhăm, hoặc bốn mươi tuổi. Thời gian bắt đầu in dấu trên khóe mắt và làn da cô ta rồi. Trông cô ta khá khỏe mạnh, kiểu phụ nữ xốc vác, việc gì cũng có thể làm.

Johny hít một hơi sâu, nhằm lấy lại bình tĩnh. Khi trái tim hắn đã thôi đập bang bang, hắn nói.

- Đầu tiên, tên tôi là Johny, chứ không phải "chủ nô". Thứ hai, cách cô mời đàn ông đến quán rượu đúng là hơi... cấp tiến đấy!

- Hì, xin lỗi nhé, cái này là thói quen nghề nghiệp thôi! Ở Xóm Liều, khi cậu muốn bắt chuyện với người khác, tốt nhất là cậu nên đặt sẵn mũi dao lên sườn họ, nếu không rất có thể cậu sẽ bị đâm chết lúc nào không biết đấy!

- Được rồi. Vậy thì cô muốn nói chuyện gì đây?

Isa chưa trả lời vội. Cô ta cầm vại bia lên, ngửa đầu tu một hơi thật lớn. Bia trào ra từ hai bên mép cô ta, thấm ướt xuống vùng cổ, len lỏi xuống khe ngực sâu hoắm... Johny buộc mình phải rời ánh nhìn đi. Không biết tại sao hắn cảm thấy bị cuốn hút một cách kì lạ bởi kẻ mới chỉ mấy phút trước thôi còn dí dao vào sườn hắn!

- À, kì thật thì tôi đã chán cái cảnh phải mở một con mắt khi ngủ và nói chuyện với nhau bằng dao găm lắm rồi. Tôi là một cô gái mạnh mẽ, nhưng cái Xóm Liều này thật sự quá sức chịu đựng!

- Hóa ra là vậy! Cô muốn rời khỏi đây phải không? Rất tiếc, lính gác sẽ không cho cô vào thành nếu như cô không thuộc bất cứ dòng họ nào! Cô nên tìm một dòng họ nào đó và xin thử xem?

Isa nhếch mép cười. Chết tiệt, Johny thầm nghĩ!

- Cậu nghĩ tôi chưa thử sao? Nhưng mà có quá nhiều đơn xin, và số lượng thì cứ tăng lên liên tục mỗi ngày. Trong khi lũ quái vật và ác ma cứ liên tục xuất hiện ngoài Sương mù.

- Có lẽ ngày nào đó đơn của tôi sẽ được duyệt, nhưng cũng có thể ngay ngày mai tôi sẽ bị một con quỷ khổng lồ tóm được. Phải, lạc quan lên! Mẹ kiếp, ở đây làm gì có hi vọng!

- Vậy thì cô muốn gì?

- Cậu đang giả ngu phải không Johny? Bên cạnh trở thành công dân, vẫn có những cách khác để có thể vào thành mà! Tôi thì không có đủ tiền để hối lộ lũ lính gác, nhưng nếu như cậu chịu trở thành chủ nô của tôi...

- Khoan đã, tại sao cô biết tôi là một chủ nô? Mà đây cũng là chuyện tôi muốn hỏi ngay từ ban đầu rồi!

Isa đứng dậy, chuyển chỗ sang ngồi cạnh hắn. Mùi hương phụ nữ lập tức tràn ngập bên trong lỗ mũi hắn! Cô ta đưa tay vòng qua lưng hắn, búng đánh cách một cái vào chiếc huy hiệu có khắc hình con rắn nuốt đuôi. Johny cảm thấy nó khá đẹp và giá trị nên đã mang theo nó đi ra khỏi lều.

- Chỉ là tình cờ tôi thoáng thấy phù hiệu của dòng họ Ouro khi vạt áo của cậu xốc lên mà thôi! Chứ tôi sẽ không nói là cậu bị ít nhất bốn kẻ theo dõi khi tiến vào trong ngôi nhà của Bara đâu nhé!

Johny rùng mình. Đúng là Bara không làm chuyện mờ ám, nhưng không có gì đảm bảo những kẻ khác sẽ không! Chỉ cần hắn bước ra khỏi khu vực ảnh hưởng của con yêu tinh, thì chuyện sống chết của hắn lúc này không còn do nó quản nữa!

- Yên tâm, tôi đã giải quyết những rắc rối đó cho cậu rồi!

Isa nở một nụ cười tràn đầy vẻ "thân thiện"! Rất hiển nhiên, Isa cũng thuộc nhóm "săn mồi", song cô nàng tình cờ thấy được phù hiệu của hắn, nên mới quyết định đổi ý. Đầu Johny bắt đầu hoạt động hết công suất, cố gắng phân tích những thông tin tình báo qua lời nói của Isa. Có vẻ như cô ta khá mạnh, và khôn ngoan!

- Cô không nhất thiết phải trở thành nô lệ của tôi. Cô hoàn toàn có thể bán mình cho Farid ở chợ nô lệ, cứ vài ngày họ lại mở một phiên chợ nô lệ đó.

- Rồi sao? Tôi già rồi, sẽ chẳng ai chịu bỏ một khoản tiền lớn để mua một bà già cả. Và những nô lệ rẻ tiền thì rồi cũng chỉ kết thúc cuộc đời ở lò mổ hoặc làm pin mà thôi. Vậy thì trở thành nô lệ có ý nghĩa gì nếu như tôi vẫn phải chịu số phận như khi sống ở Xóm Liều?

- Vậy thì...

- Không không Johny! Tôi có ý này hay hơn. Mặc dù tôi không phải là cô gái ngon lành hoàn hảo gì, nhưng chỉ cần cho tôi một chỗ chui ra chui vào, và ba bữa một ngày, cậu sẽ thấy tôi còn hơn cả một nô lệ bình thường đấy! Tôi sẽ là phụ tá đắc lực nhất của cậu!

- Mẹ kiếp Johny! Khi còn làm gái điếm trên tàu, tôi đã từng nói chuyện với đám nô lệ rồi! Tôi biết cách để nô lệ phải nghe lời, từ những đứa nhóc choai choai cho tới những cô tiểu thư hư đốn cứng đầu! Cậu sẽ không phải hối tiếc đâu!

- Cô có chắc không Isa? Đây không phải là một hợp đồng lao động, mà là trở thành nô lệ. Từ giờ tôi hoàn toàn có quyền quyết định số phận của cô.

- Chỉ cần cậu đừng đi quá xa là được! Nếu như tôi không thấy nó vi phạm lương tâm thì cứ thoải mái đi! Cậu không biết mình cần phải làm những điều kinh tởm gì để có thể sống sót ở cái hố địa ngục này đâu!

Đột nhiên trong đầu Johny vang lên ba tiếng đinh đinh đinh. Một khung cửa sổ bắn ra, trên đó có ghi:

- Nhiệm vụ tức thời: Chiêu mộ kỹ nữ Isabella.

- Độ khó: Thấp!

- Phần thưởng: Phụ tá Isabella, có thêm thông tin về nội bộ Tòa Thành Trắng!

Johny động tâm rồi! Đây là lần đầu tiên hắn thật sự động tâm với một cô gái, thật đáng tiếc là không phải trên phương diện tình yêu!

- Như vậy cô có thể làm những gì?

- Tôi có khả năng dọn dẹp, nấu nướng, chăm sóc. Nếu như cậu cần một thư kí tính toán sổ sách thì tôi cũng có thể làm, nhưng tôi không có nhiều kiến thức lắm về mảng đó. Nếu cậu cần giải trí thì tôi biết cả nhảy múa, ca hát, chơi nhạc cụ. Kể cả các kỹ thuật làm tình, cái này tôi có thể tự hào mà nói mình rất giỏi đấy!

Johny bắt đầu trầm tư. Một mặt, hắn đúng là rất cần một phụ tá. Cơ thể này quá yếu ớt, chẳng thể làm nổi cái gì ra hồn. Bản thân Johny cũng không có nhiều kiến thức về công việc nhà cửa lắm, hắn kiếp trước là nhà phân tích tài chính kế toán. Tuy nhiên, một người lạ hoắc nhảy ra đòi làm phụ tá suốt đời cho bản thân? Hút cần hàng ngày à?

- Johny, rốt cuộc cậu có đồng ý không? Chúng ta không có cả ngày đâu!

Isa bắt đầu sốt ruột.

Johny chợt nhớ tới một câu nói rất nổi tiếng của một danh nhân tên Đức. "Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng". Mình cần người, vậy thì dùng thôi! Hi vọng hệ thống không lừa bịp hắn!

- Như thế thì Isa, từ giờ cô là nô lệ của ta!

Johny xòe bàn tay ra.

- Ngài sẽ không bao giờ phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay, thưa chủ nhân!

Isa không bắt tay Johny, mà cầm lấy tay hắn, sau đó hôn lên mu bàn tay hắn.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Thu được phụ tá Isabella! Thu thập được thông tin về các khu vực trong Tòa Thành Trắng!

Lúc này một giao diện khác bắn ra trong mắt hắn. Nó là về chỉ số của Isabella!

- Danh tính: Isabella Camera.

- Tuổi: 32.

- Nghề nghiệp: Kỹ nữ

- Trạng thái tinh thần: Trung lập. Nô lệ cảm thấy hoài nghi về uy quyền của chủ nô. Cần nâng cao mức độ trung thành để thấy được càng nhiều thông tin hơn!

- Khả năng đặc biệt: nấu nướng, chăm sóc, dọn dẹp, ca múa nhạc, làm tình, sử dụng dao.

- Đánh giá: Nô lệ hạng D-. Ít nhất thì chủ nhân còn có thể ra lệnh cho nô lệ làm một số chuyện. Cần nâng cao mức độ trung thành để trả nô lệ về đánh giá thực sự!

- Chúc mừng chủ nhân đã sở hữu nô lệ đầu tiên! Mở khóa hệ thống đánh giá thứ hạng chủ nô theo tiêu chuẩn Tòa Thành Trắng. Đánh giá: hạng F.

Johny cau mày nhìn cô nàng nô lệ mới toanh của mình đang cười hớn hở kia, tự hỏi không biết hắn có vừa làm một điều ngu xuẩn hay không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Khu Kamra

"Thật mất mặt! Thế mà mình cứ nghĩ rằng mình đã là bậc thầy tâm lý rồi cơ đấy!" Johny vừa đi vừa nghĩ. "Cô ta hoàn toàn áp đảo mình."

Khi đến cổng thành, lũ lính gác bèn chặn Johny lại.

- Xin hãy đưa ra dấu huy chương!

Johny giơ biểu tượng con rắn nuốt đuôi lên, sau đó chỉ vào Isa và nói.

- Đây là nô lệ của tôi, vừa tìm được ở trong Sương mù!

Nhắc đến đây lại phải nói tới các phương pháp "tìm" nô lệ! Cách đầu tiên, là đến phiên chợ nô lệ được tổ chức thường xuyên bên trong tòa thành. Thời hạn không cố định, miễn sao khi chủ sàn Farid cảm thấy nô lệ đủ nhiều thì hắn sẽ mở phiên chợ. Những nô lệ này là những nô lệ "hoang", tức là chưa được thuần hóa, chưa được đóng dấu, đến từ nhiều nguồn. Chợ nô lệ được Liên minh chủ nô thừa nhận là nguồn nô lệ hợp pháp, bởi nó do liên minh trực tiếp khống chế. Khi cần điều tiết số lượng nô lệ, họ chỉ cần nới lỏng hoặc siết chặt thời gian mở phiên là được. Đây cũng là nguồn cung nô lệ chủ yếu của tòa thành.

Một cách khác ít phổ biến hơn là trực tiếp nhờ liên minh tìm kiếm theo những điều kiện cho trước. Khách hàng chỉ cần đặt ra yêu cầu, liên minh sẽ dựa trên những tiêu chuẩn đó để tìm một nô lệ phù hợp. Tất nhiên, yêu cầu càng cao thì phí càng lớn và thời gian càng dài. Khách cũng có thể ủy thác liên minh huấn luyện nô lệ cho mình nếu như cảm thấy mình không có khả năng huấn luyện. Liên minh sẽ giao nhiệm vụ này cho các thành viên, và thành viên nhận cũng như hoàn thành nhiệm vụ này tốt đẹp sẽ được tăng điểm tích lũy và nhận tiền thưởng. Tiện thể, các thành viên cũng có thể huấn luyện sẵn nô lệ sau đó bán cho liên minh, liên minh sẽ đặt những nô lệ này vào kho dự trữ - còn gọi là kho ngủ đông. Khi có đơn đặt hàng, nếu phù hợp, liên minh sẽ lấy nô lệ trong kho dự trữ ra cung cấp cho khách.

Bên cạnh việc mua nô lệ, chủ nô hoàn toàn có thể tự kiếm một nô lệ cho mình. Miễn phí luôn! Làm thế nào? Ra Xóm Liều mà kiếm! Bất kể là chủ nô bắt cóc, hay là "anh hùng cứu mỹ nhân khỏi lũ quái vật xúc tu nhầy nhụa" đều được. Có điều mỗi một chủ nô chỉ có thể có tối đa ba nô lệ miễn phí kiểu này mỗi năm. Một mặt là vì liên minh không muốn số lượng nô lệ trở nên mất kiểm soát. Mặt khác, mười vị chủ nô ra Xóm Liều mà không ai trở về là chuyện rất bình thường. Mỗi một thành viên của Liên minh chủ nô trên lý thuyết đều được liên minh bảo hộ, thế nên nếu để chết nhiều quá thì cũng khá là mất mặt!

Cách cuối cùng, rất rất ít chủ nô, kể cả chủ nhân thông thường, muốn dùng tới, đó là đến tổ chức buôn lậu Ada và mua một nô lệ. Ada có một nguồn cung nô lệ cực kì dồi dào, và nếu như không cấm thì rất có thể liên minh sẽ bị bóp chết chỉ trong một tuần. Do đó tòa thành đặt rất nhiều thuế cũng như hạn chế lên tổ chức buôn lậu, để bọn họ buộc lòng phải bán nô lệ với giá rất cao. Nguồn cung đã bị bóp, nguồn cầu cũng không được tha! Như đã nhắc, liên minh sẽ phạt rất nặng những thành viên nào dám sử dụng nô lệ lậu và bị phát hiện. Đối với những người mua thông thường, liên minh không thể phạt họ, nhưng hoàn toàn có thể cấm họ mua nô lệ của liên minh trong một thời hạn nhất định. Cấm thì cứ cấm, nhưng phải công nhận nô lệ của Ada rất tốt, bọn họ thường rất nghe lời và có khá nhiều kỹ năng đồng đều, rất phù hợp để huấn luyện lên thứ hạng cao hơn.

Johny trước giờ yếu nhớt, cho nên đương nhiên hạn ngạch ba nô lệ còn lâu mới chạm tới. Lũ lính gác đặt huy chương của hắn lên một cái máy quét, trên màn hình hiện ra toàn bộ thông tin cá nhân của Johny. Khi nhìn thấy số lượng nô lệ chưa vượt mức, chúng gật đầu ra hiệu cho cả hai bước vào thành.

Hắn bước qua bức tường thành đồ sộ cao ngút trời, tắm rửa bản thân trong ánh dương quang ấm áp, tẩy đi sự lạnh lẽo của khu Xóm liều. Một khung cửa sổ nhảy ra nơi khóe mắt hắn.

- Thuở ban đầu thế giới này chỉ có một đám người khai hoang, họ là những dị giáo đồ bị lưu đày khỏi thế giới mình bằng một phép thuật trục xuất khủng khiếp. Những người này xây dựng lên thành thị, văn hóa của riêng mình, và có lẽ họ sẽ tiếp tục phát triển như vậy nếu như Sương mù không ùa tới. Khi Tòa Thành Trắng lần đầu tiên tiếp xúc với Sương mù, đã có một lượng lớn người đổ xô về thế giới này, gây ra tình trạng quá tải dân số, kéo theo đó là chiến tranh! Sau vài chục năm chiến đấu, cuối cùng Giáo Hoàng Loann đệ nhất đã chấm dứt chiến tranh bằng cách triệu hồi thần tích, rồi yêu cầu các bên ngồi lại cùng đàm phán về một thỏa thuận hòa bình duy nhất. Kết quả của cuộc đàm phán đó là thế cục của Tòa Thành Trắng như hiện nay, với bốn khu vực tạo thành từng tầng vào tận khu vực trung tâm.

- Các thế lực thống nhất sẽ bắt tất cả những kẻ bị lạc vào thế giới này kể từ sau thời điểm hiệp nghị được kí kết làm nô lệ. Những kẻ thông minh hoặc có tài năng sẽ được các thế lực hấp thụ, phong cho dòng họ. Những kẻ kém hơn thì tiếp tục làm nô lệ, còn những kẻ chống đối thì bị ném vào lò mổ làm thịt, hoặc đưa đến khu Ouro cải tạo thành bò sữa và gà đẻ trứng. Dòng họ Ouro sở hữu công nghệ tương lai khá là tiên tiến, họ có khả năng cải tạo khí quan của sinh vật, khiến cho phụ nữ không cần mang thai cũng có thể tiết sữa liên tục như bò, và thay vì đẻ con thì họ sẽ đẻ... trứng. Ngoài ra họ còn phát triển tới một công nghệ năng lượng sử dụng con người làm "pin", từ từ rút sự sống con người ra chuyển hóa làm năng lượng cung cấp cho tòa thành thị vận chuyển.

Ouro? Johny lập tức chú ý vào từ khóa này.

- Định nghĩa Ouro!

- Là những người sinh sống ở vòng tường thành thứ ba! Tất nhiên, họ là "người", nhưng không thuộc thế giới này. Họ sở hữu công nghệ tương lai rất tiên tiến, nhưng lại không có thiên phú sử dụng phép thuật cho lắm. Người lãnh đạo của bọn họ là chủ tịch Altar, một người đàn ông bí ẩn. Altar gọi tổ chức của mình là Ouro, lấy hình tượng từ con rắn tự nuốt đuôi.

Chợt một làn hơi nong nóng ngòn ngọt phả vào má trái hắn!

- Có chuyện gì sao thưa chủ nhân?

Johny giật bắn cả người!

- À không, không có gì đâu! Chúng ta đi thôi!

Nói rồi, Johny cắm đầu đi thẳng, hai tai nóng phừng phừng. Hắn quá thiếu kinh nghiệm đối phó với phụ nữ, và trước giờ hắn chỉ cần bày ra bộ mặt lạnh te là đã giữ được những sinh vật nguy hiểm đó ở vùng an toàn rồi!

Cả hai đi một đoạn ngắn thì tiến vào một khu vực rộng lớn, với đủ loại âm thanh hỗn tạp. Nơi này có rất nhiều quái vật đi lại khắp nơi, và theo như hệ thống giới thiệu thì nó là khu Kamra, nằm ở phía ngoài cùng tòa thành, chỉ cách Xóm liều có mỗi một bức tường thành. Ở đây bày rất nhiều sạp hàng, phần lớn là những thứ li kì cổ quái, hoặc tương đối nguy hiểm, ví dụ như sừng kỳ lân, bột ma thuật cái gì gì đó vân vân. Bên trái Johny là một quầy hàng bán "thịt", có điều thịt ở đây là thịt người. Tại sao Johny biết? Thế lũ ruồi đang bậu lên cái xác của ai nằm trên bàn vậy? Chủ quầy là một con Minotaur - sinh vật đầu bò thân người, đang liên tục huơ huơ tay mời chào khách hàng đến mua thịt. Dưới chân hắn là một chiếc lồng rất lớn, ở trong đó là ba bốn đứa trẻ trần truồng lem luốc. Chúng là "gà", đã bị cải tạo cơ thể để đẻ trứng thay vì sinh con như người bình thường. Tất nhiên khách nếu có nhu cầu thì "thịt gà" cũng luôn sẵn sàng phục vụ!

Đi qua mấy hàng thịt như vậy thì hắn bị một cửa hàng kì dị thu hút sự chú ý. Phía trên quầy hàng bày vô số thứ dị hợm mà Johny cũng cóc biết phải miêu tả như thế nào, ví dụ như hộp sọ của một người nhưng phía dưới hàm răng lại là mấy cái vòi, mà vòi này không phải là xúc tu mềm mại gì, mà được cấu thành từ canxi y như các đốt xương bình thường. Thế quái nào canxi có thể múa may mềm mại như vậy? Chủ quầy là một ả nửa người nửa rắn. Mái tóc cô ta cũng là do vô số những con rắn độc tạo thành, phun khè khè về phía người qua đường. Johny không nhìn rõ mặt, vì cô ta dùng một miếng vải lớn che lại mắt, chỉ có điều nhìn vào sống mũi dọc dừa với bờ môi đầy đặn đỏ thắm kia thì cũng là loại hại nước hại dân đấy! Nhưng hắn không dám suy nghĩ nhiều, vì từ phần cổ đổ xuống của cô ta bám đầy vẩy rắn. Phía trên sạp hàng có ghi một dòng chữ rất to "Phép màu của Mystra". Có rất nhiều khách hàng đang đứng trước quầy lựa chọn hàng hóa, không chỉ người thú mà còn có cả tộc bất tử, thậm chí cả con người. Căn cứ vào hệ thống giới thiệu thì nơi này bán rất nhiều các loại thuốc phiện, vừa có thể sử dụng để đạt được khoái cảm, vừa là thành phần quan trọng để điều chế thuốc, cho nên cửa hàng này lúc nào cũng rất tấp nập.

Ở phía đằng xa là một cung điện to lớn, đó là nơi ở của Tiamat, người lãnh đạo tối cao tộc Kamra. Người Kamra không có gu thẩm mỹ tinh tế như loài người, cho nên cung điện này ngoài việc được xây rất to để có thể cho Tiamat di chuyển thoải mái thì không còn gì khác. Không có trang trí diêm dúa hoa văn gì cả. Phía bên ngoài có hai con người mèo đứng gác, đứa nào trông cũng lực lưỡng hung ác dị thường. Mặt chúng hầm hầm như thể ai cũng thiếu nợ chúng hàng triệu vàng vậy. Chỉ có những chủ nô từ hạng B trở lên của tộc Kamra mới có quyền tiến vào trong đó tham dự các buổi tiệc cũng như dự thính các quyết sách.

Johny dắt Isa đến trước một căn phòng. Phía ngoài có đề "Tiệm xăm của Già Bo". Xăm là một cách "đóng dấu", tức là chủ nô đánh dấu thương hiệu của mình lên nô lệ. Nếu như nô lệ không có thương hiệu, hay còn gọi là nô lệ hoang, đi một mình giữa thành, thì không quá một phút, nô lệ này sẽ bốc hơi! Còn khi đã có dấu, tức là nô lệ này đã có chủ, thì lúc này nô lệ là tài sản được luật pháp của tòa thành bảo hộ. Ăn cắp nô lệ cũng sẽ bị xử như ăn cắp tài sản, với khung hình cao nhất là tử hình... tất nhiên là nếu như kẻ đánh cắp không phải loại máu mặt gì!

Có ba cách để đóng dấu nô lệ. Cách đơn giản nhất, đó là thuê hầm ngục ở liên minh, sau đó yêu cầu liên minh rèn cho một thanh sắt có hình dạng giống với huy hiệu của chủ nô. Mỗi một chủ nô khi đăng ký thành công ở hội sẽ được phát một cái dấu hiệu, tương tự như chữ ký đó, là độc nhất vô nhị và gắn liền với chủ nô cho tới khi người này chết đi. Ví dụ như huy hiệu của Johny, khi mở nắp bên trên ra sẽ thấy một con dấu màu đỏ đặc trưng của riêng hắn. Khi chủ nô muốn tiết kiệm tiền, anh ta/cô ta có thể nung đỏ thanh sắt đó lên, sau đó đặt lên người nô lệ. Xèo xèo, thịt cháy khét, một vết sẹo nóng rát xuất hiện!

Cách thứ hai là đến tiệm xăm của lão Bo này, nhờ lão xăm huy hiệu lên nô lệ. Lão lấy giá cả cũng phải chăng, và quan trọng nhất là nô lệ không hề cảm thấy đau đớn gì. Cách thứ ba, ít phổ biến hơn, yêu cầu chủ nô đạt tới cấp độ phó hội trưởng trở lên mới có thể sử dụng. Liên minh sẽ cung cấp cho chủ nô một miếng bùa với giá cả phải chăng, chủ nô chỉ cần nhỏ một giọt máu lên, sau đó đặt miếng bùa lên người nô lệ. Miếng bùa sẽ dung hợp vào linh hồn nô lệ, khiến cho nô lệ vĩnh viễn không thể bỏ trốn khỏi chủ nô, và khi người khác nhìn vào nô lệ này, trong đầu họ sẽ tự động nhắc nhở đây là nô lệ của XXX, cho tới khi nào bùa chú này được giải trừ mới thôi.

Johny không phải là một phó hội trưởng, và hắn cũng không đang tâm dùng sắt nung nóng ấn lên người Isa, vậy nên hắn đành bỏ ít tiền ra nhờ lão Bo xăm hộ huy hiệu lên ngực Isa. Không thể không nói, lão ta có hoa tay phết. Biểu tượng của Johny là hai chiếc lá nguyệt quế nối với nhau thành một vòng tròn, ở giữa là chữ J, tức là Johny. Bất chợt Johny cảm thấy có ai đó đang nhìn mình! Hắn quay người lại, nhìn thấy một con nhóc đang hé mắt liếc trộm hắn sau cánh cửa phòng.

- Đó là thiên thần của Lucy của lão! Con bé hơi sợ người lạ, mong quý khách thông cảm.

Bo cười, nhưng tay vẫn thoăn thoắt chấm mực.

- Cô bé là người thân của lão sao?

- Ồ không không! Lucy là món đồ chơi của lão, khặc khặc khặc! Già Bo là một người đàn ông giàu lòng trắc ẩn, Già không cần lũ gái điếm! Già cần cái đẹp hồn nhiên trong sáng! Chỉ có trẻ con mới có được vẻ đẹp đó! Khặc khặc, già sẽ trả thêm tiền nếu như con bé chưa từng nếm mùi đàn ông (nói tới đây lão cười đầy dâm đãng).

- Mà cậu cũng là một chủ nô nhỉ? Nếu như cậu có thể kiếm cho Già một đứa bé, chí ít phải khỏe mạnh và nhạy cảm, đây là yêu cầu cốt lõi, các thứ khác thì không quan trọng lắm, thì Già sẽ trả công tương xứng. À mà đừng tô vẽ gì lên con bé nhé, Già sẽ tự tay làm điều đó!

- Già cũng thích những đứa trẻ bụ bẫm, hư một chút thì càng tốt. Khặc khặc khặc! Già thích ăn ngon, cho nên nếu như con bé biết nấu nướng thì cũng là một lợi thế. Và Già cần phụ tá trộn mực phép thuật - thứ mực Già đang tiêm vào người cô bạn nhỏ đáng yêu của cậu đây, cho nên con bé nên có một ít tri thức về thuật Giả kim. Nếu con bé biết đàn hát ca múa thì quá tuyệt vời rồi!

- Hãy nhớ, Già không bao giờ thiếu tiền, và luôn luôn trả công xứng đáng! Cậu có bao nhiêu, Già mua bấy nhiêu.

Lão nháy một con mắt, nở một nụ cười phúc hậu. Mẹ kiếp, thế quái nào một con quái vật lại lớn lên giống Santa Claus vậy?

Trong đầu Johny xuất hiện một khung thoại.

- Già Bo, một con quái vật đội lốt người, cao khoảng hai mét, cân nặng một trăm hai mươi ký. Cực kì khỏe, và là bậc thầy phép thuật! Lão rất thích trẻ con, và sẵn sàng mua nếu như đứa trẻ đó hợp khẩu vị của hắn. Đừng hỏi về số phận lũ trẻ!

- Được rồi, tôi sẽ cân nhắc vấn đề đấy! Cảm ơn Già Bo!

Johny cúi chào một cách lịch thiệp, sau đó dắt Isa, lúc này đã danh chính ngôn thuận là nô lệ của hắn, đi ra. Mười đồng tiền vàng, mười ngày sinh hoạt đã trôi theo dòng nước! Không sao, hắn còn nhiều mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Khu phố Trắng

Đi qua khu vực Kamra, cả hai lại tiến qua một lớp tường thành nữa để bước vào khu vực thứ hai của Tòa Thành Trắng, lãnh địa Cronus. Thây ma di động, bộ xương khô, hồn ma v...v, sinh hoạt ở đây. Nếu như Kamra là người thú, là quái vật, chúng vẫn "sống", thì Cronus, tức là tộc bất tử, gồm những thứ đã "chết" rồi, và được hồi sinh lại một cách dị dạng. Chúng không cần ăn, không cần thở, nhưng chúng vẫn có suy nghĩ, có lí trí của mình. Hoàng đế bất tử Shael là người lãnh đạo dòng họ này. Và dòng họ Convus cùng Ouro rất ghét nhau!

Đặc thù kiến trúc ở nơi đây là những khu nghĩa trang tử khí đậm đặc, hay lối kiến trúc Gothic tràn ngập khắp mọi nơi. Cho dù ánh nắng mặt trời rực rỡ trên đầu cũng không có cách nào xua tan đi cái lạnh giá âm khí của nơi đây. Johny có thể cảm thấy những ánh mắt lạnh lùng dõi theo bước chân hắn từ cửa sổ những lâu đài cổ kính, và hắn không dám ngước lên để xem "cái gì" đang nhìn mình!

Mỗi một khu vực lại được ngăn với nhau bằng một lớp tường thành, điều này có nghĩa là càng vào phía bên trong, số lượng dân cư sẽ càng ít, nhưng cũng sẽ càng thêm an toàn. Dòng họ Ouro ở khu thứ ba thì Johny đã được biết ban nãy, tuy nhiên chỉ tới khi hắn nhìn tận mắt mới thấy "sốc" toàn tập. Nếu như Kamra đem lại cảm giác nguyên thủy dã man, Convus mang phong cách Gothic cổ, thì Ouro tràn ngập sắc thái khoa học viễn tưởng nửa mùa! Những biển quảng cáo lập lòe trong ánh đèn neon ở khắp mọi nơi, những khu nhà được xây theo kiến trúc tổ kiến đan chằng chịt vào nhau, hay thỉnh thoảng lại có một vài người cưỡi trên những chiếc ván lướt trong không trung, trên tay lăm lăm khẩu pháo laze sẵn sàng bắn tan xác những kẻ quấy rối. Văn hóa nơi đây diễn biến theo một hướng kì lạ vượt quá sức tưởng tượng của Johny rồi. Và hắn càng sốc hơn nữa khi biết con tàu vũ trụ to lớn nằm đằng xa xa chính là cung điện của lãnh đạo dòng họ Ouro - Altair Ouro.

Trong hiệp ước năm xưa, những người bản địa may mắn còn sống sót trong cuộc chiến đa thế giới đã tập hợp lại, tạo thành một quần thể gọi là Bull. Vua của bọn họ là Arthas, một vị vua già khôn ngoan. Người Bull cực kì chú trọng huyết thống bản địa, vậy nên bọn họ là dòng họ duy nhất được phép sinh con đẻ cái tự do. Những dòng họ khác có quyền hấp thu người từ thế giới mới, nhưng nếu như muốn sinh con thì sẽ xin xét duyệt lên Hội đồng tối cao. Những người mang thai trái quy định sẽ bị mang đi nạo hút thai, còn nếu như đứa trẻ đã ra đời thì đem vứt bỏ. Dù sao thì người Bull cũng có tỷ lệ sinh nở rất thấp, không biết do nguyên nhân gì, vậy nên ưu đãi sinh nở thoải mái thực chất chẳng có mấy tác dụng gì với bọn họ! Những người Bull được sự hỗ trợ ngầm của Giáo hoàng nên rất phách lối, ẩn ẩn có xu thế đạp lên đầu ba dòng họ còn lại. Mặc dù vậy, bọn họ kị dơ nhất vẫn là với dòng họ Kamra. Hiển nhiên, đám Kamra trắng trợn săn bắn chém giết người không phải chỉ một hai lần.

Và ẩn sâu trong cùng, an toàn nhất, với bốn khu dân cư, một bức tường thành làm giảm xóc. Đó là khu phố Trắng, nơi ở của những nguyên lão đức cao trọng vọng nhất, và là chỗ của Giáo hoàng cùng Giáo chủ thị thần sinh hoạt. Nghe đồn Tòa Thành Trắng trở thành thế giới trung tâm là do có khu phố Trắng, nhưng cụ thể là gì thì không ai biết. Có lẽ chỉ có Giáo hoàng mới có thể hiểu tại sao một đống chủng tộc loạn xà ngầu lại có thể sống trật tự trong cùng một tòa thành.

Đích đến cuối cùng của hắn chính là khu phố Trắng! Nơi đây chỉ có đúng bảy cửa hàng, và những cửa hàng này đều có tay to bảo kê.

Đầu tiên là phiên chợ nô lệ do Farid quản lý. Tiếc là hôm nay chợ chưa mở, nhưng cũng không phải vấn đề gì quan trọng. Farid là một kẻ xảo trá, tham lam, ti tiện, "một con chuột thành tinh", như mọi người vẫn lén gọi hắn. Nhưng không thể phủ nhận, hắn rất dẻo mỏ!

Thứ hai là cửa hàng thực phẩm do quý cô Kagami mở ra. Trông cô ta hơi đần đần vậy thôi, nhưng để có thể duy trì được vị thế độc tôn ở khu phố Trắng thì chẳng có ai là kẻ ngu cả! Thực phẩm của cô ta luôn luôn có chất lượng cao nhất tòa thành. Kagami cũng cung cấp cả dịch vụ xẻ thịt nếu như chủ nô có nhu cầu - chỉ cần đưa cho cô ta nô lệ muốn thịt, chờ một lúc, và từng gói thịt tươi roi rói nóng hổi sẽ được giao tận nhà chủ nô, với một khoản phí rất nhỏ. Johny không có tiền để hưởng những xa xỉ phẩm ở đây, hắn hiện tại chỉ cần ăn đồ hộp năng lượng cao chống đói là đủ.

Cửa hàng tiếp theo là tiệm Massage của Estelindel, một con Elf dâm đãng nhưng lúc nào cũng giả vờ thanh cao. Có chúa mới biết số lượng nam sủng của mụ ta giấu trong nhà. Một vài lời đồn ác ý cho rằng Este làm ăn toàn thua lỗ, chỉ biết đốt tiền, nhưng thực tế cho thấy mụ ta có rất nhiều tiền. À, tiệm Massage này rất lành mạnh, nếu khách hàng có nhu cầu thì nên tới khu đèn đỏ của người Bull. Tất nhiên, nếu như chỉ "vui vẻ" đôi chút thì cũng không sao cả!

Kế đến là sạp quần áo của Servila Bull. Cô ta là con gái của một vị nguyên lão, cùng với tài năng buôn bán trời sinh, đã giúp Servila dễ dàng đánh bay các đối thủ cạnh tranh khác và trở thành một trong bảy cửa hàng độc quyền ở khu phố Trắng. À quên, những bộ quần áo ở đây đều được yểm phép thuật, giúp tăng cường một số kỹ năng nhất định. Johny khá là ngạc nhiên khi thấy những khung thoại bắn ra từ bộ quần áo treo lủng lẳng nơi này. Hắn tự hỏi tác dụng chính xác của chúng là gì?

Một nữ nhân viên đon đả chạy tới tiếp hắn.

- Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn mua gì ạ?

- Mang ra đây một bộ "Nội trợ" xem!

"Nội trợ" là một bộ áo gia tăng khả năng xử lý việc nhà của người mặc. Chẳng lẽ mặc vào, bộ áo sẽ tự động điều khiển cơ thể dọn dẹp nhà cửa?

- Dạ đây thưa quý khách. Đây là hàng thử, không cần lo lắng về kích thước. Sau khi quý khách mua, chúng tôi sẽ tiến hành may đo và cắt một bộ chuẩn chỉ cho ngài!

Đó là một bộ quần áo gồm áo sơ mi trắng dài tay gọn gàng và một chiếc áo gi lê mặc bên ngoài, đi cùng với quần âu. Một bộ quần áo quản gia điển hình!

Johny càm ràm, nhưng vẫn mặc thử vào. Không thể không nói, nhân viên ở đây có ánh mắt thật sắc bén, bộ áo gần như vừa khít với tạng người hắn. Bất chợt, trong đầu Johny tràn ngập một đống thông tin. Từ một kẻ không hiểu thế nào gọi là quét nhà, là om thịt, giờ hắn chỉ muốn bắt tay vào làm ngay lập tức!

- Năng lực quản gia tăng từ F lên D!

Hắn vội vàng cởi chiếc áo ra. Những thông tin lập tức tan biến. Johny cố gắng nhớ lại, nhưng rốt cuộc hắn chẳng nhớ được gì. Thật là ảo diệu!

- Năng lực quản gia tụt về F

Được rồi, nghiên cứu sau! Johny bắt đầu ướm thử những bộ quần áo trong cửa hàng, cuối cùng tổng hợp lại được danh sách sau.

- Nội trợ: Gia tăng kỹ năng quản gia. Dựa vào thông tin nó đem lại thì đó hẳn là khả năng dọn dẹp nhà cửa, khả năng nấu nướng, và kỹ năng tính toán sổ sách.

- Y thuật: Gia tăng kỹ năng y dược.

- Áo choàng phù thủy: Gia tăng kỹ năng phép thuật.

- Võ thuật: Gia tăng kỹ năng chiến đấu. Cần chủ nhân lựa chọn phương thức chiến đấu!

- Nghệ thuật gia: Gia tăng kỹ năng liên quan đến nghệ thuật. Gồm thanh nhạc, vẽ tranh, khiêu vũ và tài ăn nói.

- Quý phục: Gia tăng sức cuốn hút và tự tin. Đây là bộ Johny thích nhất. Mặc nó vào, hắn cảm thấy mình có thể trở thành Quốc trưởng, Tổng thống, Lãnh tụ trong truyền thuyết luôn!

Ngay khi hắn buông bộ Quý phục xuống, nhiệm vụ bất thường chợt văng ra!

- Nhiệm vụ bất thường: Thu thập đủ sáu bộ trang phục phép thuật! Phần thưởng: Mở ra hệ thống thần khí!

Thần khí?! Cái quái gì vậy!? Vừa mới khởi đầu đã có thần khí là sao? Johny choáng váng, nhưng vẫn bỏ ra sáu mươi đồng vàng đặt mua đủ các trang phục. Cùng với xăm Isa, giờ hắn chỉ còn tổng cộng chín trăm ba mươi đồng vàng.

- Nhiệm vụ hoàn thành! Mở ra hệ thống thần khí! Mỗi thần khí cần phải hoàn thành một nhiệm vụ đặc biệt!

Johny liếc nhanh qua các nhiệm vụ. Hắn cau mày, vì bốn nhiệm vụ này đều yêu cầu ít nhiều hắn đào tạo ra một nô lệ. Là một con người văn minh, Johny rất phản cảm với chuyện huấn luyện nô lệ, tất nhiên nếu như là để bản thân dùng thì không sao! Tiêu chuẩn kép chưa bao giờ là căn bệnh có thể chữa khỏi của con người!

Bên cạnh hàng quần áo là tiệm trang sức của Ashura. Cô ta là một nô lệ, nhưng là một nô lệ siêu phàm! Chủ của cô ta không chỉ cho cô ta tự do tuyệt đối, mà còn sẵn sàng móc hầu bao ra chi trả cho Ashura mở cửa hàng, đánh bại các đối thủ cạnh tranh, trở thành cửa hàng trang sức duy nhất ở đây! Có những tiếng xì xầm về việc cô ta bỏ bùa yêu chủ mình, nhưng không ai dám công khai! Chủ của cô ta được mệnh danh là Chó điên đấy!

- Danh tính: Ashura Convus. Chủng tộc: Xác sống!

Thật khó có thể tin được một cô nàng xinh đẹp bừng bừng sức sống thế này lại là một xác sống!

Manhunter là một thợ rèn người lùn, đồng thời cũng từng là một nhà mạo hiểm vĩ đại. Ông ta đã đi qua hàng chục thế giới, học hỏi vô số tri thức, sau đó lạc đến Tòa Thành Trắng. Với tài năng quỷ khóc thần sầu, Manhunter nhanh chóng trở thành Manhunter Ouro, dẫn dắt các kỹ sư của Ouro tạo ra vô số thiết bị tinh vi tiên tiến! Khi về già, ông ta truyền lại chức vị kỹ sư trưởng cho đệ tử, bản thân mở một tiệm rèn nhỏ ở khu phố Trắng, ngày ngày rèn vũ khí

áo giáp cho những kẻ ngu xuẩn muốn ra Sương mù. Những vũ khí của Manhunter được yểm phép thuật, nên có đủ sức xuyên thủng lớp phòng ngự, cũng như chặn đứng những đòn tấn công sắc bén từ đám quái vật.

Johny đi tới trước một tòa nhà. Đó là một tòa nhà hình hộp, cao ba tầng, chiếm một diện tích rất lớn, gấp đôi các cửa hàng khác. Tường làm hoàn toàn bằng vật liệu có vẻ là kính một chiều, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của mình, người bên trong có thể thoải mái ngắm cảnh bên ngoài. Cửa được đóng bằng gỗ quý, tỏa ra mùi hương rất dễ chịu, đồng thời giúp cho người ngửi cảm thấy tinh thần khoan khoái dị thường. Đó là bởi gỗ này lấy từ Cây Thế Giới, giá cả? Thôi đừng nói, chúng ta không nên đả kích tâm linh mỏng manh của nhân vật chính thêm nữa.

Bên trong căn nhà được lót thảm lông, trần nhà mắc một chiếc đèn chùm khổng lồ tráng lệ, tỏa ra ánh sáng nhu hòa dịu nhẹ khiến tâm hồn người ta không khỏi trở nên thư thả.

Trong phòng có từng dãy bàn làm việc, mỗi bàn có một nữ nhân viên đang ngồi soạn thảo giấy tờ, làm việc với khách hàng hoặc tán gẫu với người bên cạnh trong lúc rảnh rỗi. Johny ngồi xuống một chiếc bàn trống. Cô gái ngồi trước mặt hắn tên là Gloria. Cô ta trông khá xinh, với mái tóc hồng tím buộc gọn gàng sau gáy. Các nhân viên ở đây đều mặc một bộ đồng phục thống nhất, đó là áo vét xanh khoác ngoài, bên trong là sơ mi đỏ, và váy duýp đen. Không biết là do cố tình hay vô tình, nhưng này cô gái, cúc áo cô đang gào lên tuyệt vọng vì bị hai cục thịt chèn căng kìa!

Cô ta mỉm cười chào Johny, sau đó chắp hai tay trước bụng, cúi gập bốn mươi lăm độ chào.

- Xin chào quý khách! Tôi là Gloria, nhân viên của Văn phòng địa chính. Xin hỏi quý khách muốn thuê, mua hay bán nhà ạ?

Giọng ngọt phết! Lại rất lịch sự! Điểm mười cho sự chuyên nghiệp!

- Tôi muốn thuê một căn nhà rẻ nhất ở Ouro thì giá khoảng bao nhiêu? Và nếu mua thì khoảng bao nhiêu?

Là một thành viên của dòng họ Ouro, Johny có quyền tối thiểu được thuê một căn nhà tiện nghi ở khu Ouro. Nếu như hắn muốn được thuê ở các khu vực khác thì hoặc là hắn phải nâng thứ bậc công dân của mình lên, hoặc được sự chấp thuận của chính quyền khu vực đó. Còn riêng khu phố Trắng thì chỉ có những công dân tối thượng mới có quyền định cư!

Gloria nghe vậy liền rút ra một tập hồ sơ, sau đó bày nó ra trước mặt Johny. Trong hồ sơ gồm những căn hộ rẻ nhất, được xếp theo hai mục thuê và mua, thứ tự giá cả tăng dần. Mỗi căn nhà đều có mô tả chi tiết, thậm chí khách hàng còn có thể nhìn thấy hình ảnh lập thể và kết cấu 3D bên trong.

Johny chọn một căn nhà tương đối hợp khẩu vị hắn.

- Như vậy, phiền quý khách theo tôi đi thăm nhà ạ!

Nói xong Gloria ấn vào một cái nút trên bàn làm việc.

- Thưa sếp, có khách đến thuê nhà, nên em dẫn họ đi thăm nhà một chút nhé!

Được sếp chấp thuận, cô nàng mới đứng lên, đi đến một chiếc tủ, nhập mật mã vào, sau đó một bộ chìa khóa rơi ra trên khay trượt. Cô cầm lấy chìa khóa, sau đó dẫn Johny và Isa đến một chiếc xe lơ lửng trên không trung.

- Chắc quý khách cũng mệt rồi phải không ạ? Văn phòng địa chính không bao giờ để khách của mình phải phật lòng, cho nên đoạn đường kế tiếp xin hãy để tôi lái xe đưa quý khách đến khu Ouro ạ.

Thật là đúng lúc! Mình đang mệt sắp chết rồi đây! Cái cơ thể này yếu quá mức! Mặc dù làm công việc văn phòng ở kiếp trước, nhưng Johny chưa bao giờ ngừng luyện tập thể dục thể thao. Hắn hiểu rõ câu nói: "Một cơ thể mạnh khỏe mới có thể phát huy một trí óc minh mẫn."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Một khởi đầu mới

Chiếc xe phóng nhanh vun vút trên con đường dành riêng cho loại phương tiện kiểu này. Ở khu Ouro, việc di chuyển bằng các phương tiện giao thông hiện đại không phải điều hiếm lạ gì, nhưng có những làn không gian dành riêng cho xe công cộng. Đó là những loại xe để di chuyển qua lại giữa các khu, hoặc xe của Liên minh. Do đi làn riêng nên xe chạy cực nhanh, và Johny tự hỏi không hiểu họ dùng công nghệ gì mà gã chẳng cảm thấy chút khó chịu nào khi ngồi bên trong xe.

Gloria cho xe dừng lơ lửng ở tầng thứ sáu của một chung cư, sau đó dẫn cả hai đến căn phòng mang số 666! Thật là một con số xui xẻo làm sao, ít nhất Johny tin như vậy. Gloria mở cửa phòng vào trước, bật sẵn đèn và điều hòa nhiệt độ cho hắn.

- Thưa quý khách, nơi này là khu dân cư số sáu của Ouro, cũng là khu dân cư cuối cùng, được gọi là "Tổ kiến", bởi vì số lượng người quá nhiều khiến cho các ngôi nhà phải xếp chằng chịt lên nhau. Nhưng ngài hãy yên tâm, các công trình ở đây đều rất đảm bảo về chất lượng, tuyệt đối không bao giờ

xảy ra hiện tượng xuống cấp hay đổ vỡ. Văn phòng địa chính vẫn tiếp tục duy tu bảo dưỡng những ngôi nhà này mỗi mười năm đó ạ!

Đập vào mắt Johny là một màu tường sơn vàng xanh đơn điệu, với tủ giày để ngay cạnh lối ra vào. Để giảm bớt chi phí, có vẻ như đám kiến trúc sư đã ăn bớt khá nhiều công đoạn trang trí thì phải!

- Nếu ngài không muốn tốn nhiều tiền, thì nơi này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của ngài. Mặc dù căn hộ hơi nhỏ, nhưng mà thắng ở giá rẻ. Chưa kể, sống ở đây an toàn và thoải mái hơn nhiều so với những khu bài xích người sống như Cronus hoặc Kamra. Cộng thêm với việc Viện Ouro chỉ cách ngài có năm phút đi bộ thôi.

Gloria dẫn hắn cùng Isa đi tham quan căn hộ. Ngoại trừ công tắc đèn tổng đặt ở ngoài cửa, còn lại căn hộ của Ouro đều dùng cảm biến sinh học để bật tắt đèn. Chỉ cần cả ba bước vào một phòng nào đó là đèn sẽ tự mở, và khi chủ động muốn tắt thì hắn chỉ việc hô lên "Tắt đèn"!

- Căn phòng không có nhiều trang trí lắm, để tiết kiệm không gian. Tất nhiên các thiết bị nhu yếu phẩm như giường tủ quần áo bàn bếp v...v chúng tôi vẫn chuẩn bị đầy đủ cho ngài. Nếu như ngài muốn trang trí lại ngôi nhà, xin hãy liên hệ với chúng tôi, Văn phòng địa chính có những gói dịch vụ giá cả hợp lý cho khách hàng đấy ạ! Giờ thì mời ngài theo tôi vào phòng khách.

Chứng kiến văn hóa thế giới khác là một chuyện khá thú vị, và cách dẫn dắt của Gloria cũng khiến Johny rất hài lòng! Giá mà đám nhân viên bán hàng cấp dưới của hắn được bằng một nửa cô ta.

- Phòng khách không quá rộng, phù hợp để làm việc hơn là để tiếp khách. Ngài có thể thấy, đồ đạc rất bền chắc. Khung tủ đều được làm từ thép không gỉ siêu bền. Mặc dù không có cửa sổ, nhưng trong phòng có lắp đặt hệ thống lọc không khí điều chỉnh nhiệt độ, để ngài luôn luôn cảm thấy thư thái nhất.

Johny liếc chung quanh. Đúng là căn phòng không quá rộng, nhưng cũng đủ để cho một gia đình sáu người sinh hoạt thoải mái! Có điều dựa vào số bước chân mình đã đi, cùng với cảm quan bằng mắt thường, hắn thấy căn hộ này có vấn đề! Chừng như nhận ra sự nghi ngờ của Johny, Gloria mỉm cười.

- Là công nghệ giãn nở không gian! Chẳng lẽ quý khách không biết nó sao?

- À không, tôi đang tự hỏi nếu như tổ chức tiệc ở phòng khách này thì có thể chứa được bao nhiêu người thôi!

- À ra là vậy! Xin lỗi ngài ạ!

Gloria cúi đầu, rồi dắt hắn đến một căn phòng khác.

- Đây là phòng ngủ của ngài. Mặc dù căn hộ nhỏ, nhưng nơi đây được thiết kế rất rộng rãi. Giường rất êm và thoải mái. Chúng tôi biết một nửa thời gian làm việc của ngài sẽ ở đây, nên luôn luôn cố gắng tối ưu theo yêu cầu của khách hàng. Ngài thấy thế nào ạ?

- Ừm, giường rất thoải mái. Phòng này trông ấm cúng đấy.

Johny thử nằm lên giường. Cảm giác dễ chịu ùa tới khiến hắn muốn nhắm mắt ngủ ngay lập tức. Hắn mạnh mẽ xốc lại tinh thần. Chưa đến lúc!

- Đây là phòng tắm. Mặc dù nhỏ, nhưng chúng tôi vẫn đảm bảo có đủ bồn tắm, vòi sen, gương v...v

- Kế đến là phòng bếp. Để tiết kiệm không gian, chúng tôi đã ghép cả phòng bếp lẫn phòng ăn vào làm một. Bếp đặt ở bên tường, sau đó bưng ra bàn ăn ngay phía sau. Nếu như không có quá hai người thì ngài thậm chí còn thấy bếp khá rộng rãi là đằng khác.

Johny nhìn một vòng. Cũng không có gì đặc biệt. Gloria dắt hắn quay lại phòng khách. Hắn để ý rằng Gloria đã cố tình bỏ qua vài cánh cửa.

- Nếu như ngài trả thêm phí, thì chúng tôi có thể cung cấp thêm quyền sử dụng một số gian phòng đặc biệt trong căn hộ này. Cụ thể, ngài có thể thuê một hầm ngục để tra tấn nô lệ, một phòng thí nghiệm để điều chế thuốc độc, một căn phòng ngủ nhỏ nhắn cho nô lệ. Đây là phòng ngủ của nô lệ.

Vừa nói Gloria vừa mở khóa một cánh cửa bị bỏ qua ban nãy.

Đó là một căn phòng nhỏ xinh, tràn ngập màu hồng. Có một tủ sách nhỏ, một giá để đồ, và một chiếc bàn phấn.

- Do công nghệ không gian có giới hạn, lại bị những căn phòng như thế này chiếm chỗ cho nên chúng tôi buộc phải thu hẹp những khu vực khác. Ngài thấy sao ạ? Một căn phòng hợp lý, để nô lệ cảm thấy tự hào vì đã được ngài ban thưởng cho một căn phòng riêng, nhưng lại không quá sang trọng khiến cho cô ta sinh hư. Chỉ cần ngài đạt tới hạng C là được.

Tiếp đó Gloria mở một cánh cửa khác, dẫn xuống tầng hầm! Johny nhớ rất rõ ràng căn hộ của hắn nằm lọt thỏm trong tầng sáu!

- Nếu như ngài đã đạt hạng D, ngài có thể mở khóa căn phòng này. Chúng tôi đã thiết kế theo nguyên tắc tâm lý học, đủ để đem lại nỗi sợ cho cả những nô lệ cứng đầu nhất! Tường được bọc nệm để tránh nô lệ của ngài tự sát. Chúng tôi có để một chiếc giường gấp, chỉ đủ để ngả lưng chứ không thoải mái gì, và một cái bệ xí ngay cạnh đó.

Cả hội dắt nhau lên tầng trên. Gloria tiếp tục mở ra một cánh cửa nữa.

- Cuối cùng, đây là phòng chế dược. Đây là nơi để ngài luyện tập phép thuật, cũng như dạy dỗ cho nô lệ phép thuật và kỹ năng chế dược. Không quá sang trọng, nhưng tất cả thiết bị cần có đều đủ! Ngài có thể đến liên minh mua thêm công cụ nếu muốn.

Sau khi đã trình bày xong xuôi, Gloria đưa ra một chiếc cặp file, mở sẵn ở trang hợp đồng.

- Như vậy, quyết định của ngài là thuê hay không ạ? Phí thuê không tính bốn gian phòng vừa rồi là 150 vàng/tháng. Nếu như ngài muốn, ngài có thể chuyển vào ở ngay lập tức, chỉ cần trả trước mười ngày, tức là năm mươi vàng, cùng với hai mươi lăm vàng phí môi giới hoa hồng thôi ạ.

- Một nửa phí trả trước làm hoa hồng sao?

- Xin thứ lỗi nếu như phí hoa hồng làm ngài khó chịu, tuy nhiên đây là quy định do Văn phòng địa chính đặt ra ạ! Nếu như ngài có khiếu nại, có thể gửi trực tiếp vào hòm thư góp ý của chúng tôi!

Johny đọc lại hợp đồng, kiểm tra không thấy vấn đề gì, bèn đặt bút kí và giao tiền. Gloria nhận lại hợp đồng, cười thỏa mãn.

- Để cảm ơn ngài đã chọn tôi làm người môi giới, trong một tiếng kế tiếp tôi sẽ trở thành nô lệ tư nhân của ngài. Miễn sao ngài không ra lệnh cho tôi tổn hại tính mạng hoặc sức khỏe bản thân thì Gloria sẽ phục vụ ngài như một nô lệ trung thành nhất ạ!

Johny nhướn một bên lông mày. Hậu mãi ở đây tận tâm quá đi à nha! Nhưng thế cũng tốt!

- Nô lệ tư nhân sao? Thật là thú vị! Nếu như tôi muốn thử độ bền của giường...

- Dạ, Gloria xin được hân hạnh phục vụ ngài!

Nói xong Gloria cởi áo khoác ngoài.

Vậy mà làm tới bến luôn hả?

- Thôi được rồi! Hiện giờ tôi không có hứng làm tình gì hết! Cô hãy đi dọn dẹp toàn bộ căn nhà và chuẩn bị bữa tối đi. Tôi mệt rồi, tắm xong tôi sẽ ngủ một giấc đến năm giờ rưỡi. Nhớ gọi tôi dậy nhé Isa! Còn Gloria, xong việc cô có thể rời đi trước, hôm khác chúng ta gặp lại!

Johny ngủ rất sâu, một giấc ngủ không mộng mị. Khi Isa đánh thức hắn dậy, chỉ sau vài giây đồng hồ, hắn đã tỉnh táo trở lại. Chất lượng của giường thật tuyệt vời!

- Thế nào rồi?

- Dạ...ừm, thật xấu hổ thưa chủ nhân, nhưng em chỉ có thể nhớ lõm bõm một vài hành động của cô ta. Cái cách cô ta dọn dẹp, cách nấu nướng, nêm nếm, hoàn toàn không phải cùng đẳng cấp với em!

- Ý tôi không phải chuyện đó... mà khoan, cô nói cô gái đó có kĩ năng dọn dẹp và nấu nướng còn giỏi hơn cả cô sao?

Dường như hiểu nhầm ý của Johny, Isa vội vàng phân bua!

- Thưa chủ nhân, đẳng cấp của cô ta cao hơn em nhiều lắm! Ít nhất ở phương diện nấu nướng và dọn dẹp em tự nhận không bằng! Trình độ này đủ để sánh ngang với những nô lệ thứ hạng cao rồi!

Johny khá tò mò. Tuy nhiên hắn cần phải tắm táp một cái đã! Những chuyện này hoàn toàn có thể để dành cho bữa tối!

- Được rồi, lát nữa tôi sẽ hỏi cô kỹ hơn! Như vậy nhà cửa và bữa tối đã chuẩn bị xong rồi đúng không?

- Dạ vâng thưa chủ nhân!

- Như vậy thì chờ tôi một lát, tôi phải tắm cái đã!

Johny bước vào nhà tắm. Hắn thử mở nước, ồ, nước ấm có sẵn luôn! Johny nhanh chóng lột bỏ quần áo, sau đó trườn vào trong bồn tắm, duỗi chân thư giãn. Nỗi mệt mỏi sau mấy tiếng đồng hồ đi bộ đang dần bị từng dòng nước nóng cuốn trôi đi.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa vang lên.

- Hả? Có chuyện gì sao?

Johny quay về phía cửa. Một hình bóng trần truồng trắng bóc xuất hiện trước mặt hắn. Ặc!

- Cô... cô làm gì thế?

- Dạ, em vào phục vụ cho chủ nhân ạ!

- Ơ hơ hơ... thôi... để tôi tự làm được rồi... cô có thể ra ngoài...

- Ngài không cần phải ngại ngùng. Chăm sóc chủ nhân là nghĩa vụ thần thánh của nô lệ mà!

Không cần soi gương, hắn cũng biết máu đang chảy rần rần trên mặt hắn... Dù kiếp trước hắn rất thành đạt, tuy nhiên chỉ có phụ nữ là Johny luôn cảm thấy lạ lẫm! Đừng hiểu nhầm, hắn vẫn hứng thú với các cô gái, nhưng do da mặt mỏng nên rốt cuộc hắn đến môi con gái còn chưa được chạm qua kìa!

Johny hít sâu, cố gắng duy trì bình thản.

- Tôi không cần cô làm vậy. Ra ngoài đi!

Có một chút ngạc nhiên và vui vẻ xuất hiện trên mặt Isa, sau đó cô ta cúi đầu và lùi ra ngoài, không quên khép cửa lại cho hắn. Hừ, đến chính cô ta còn cảm thấy kháng cự kìa!

Chuyện vừa rồi làm Johny mất hết cả hứng ngâm mình, vậy nên hắn tranh thủ tắm gội nhanh chóng, sau đó bước ra ngoài. Isa đang tranh thủ xếp đồ ăn ra bàn. Đồ ăn trông rất ngon mắt, lại bốc hơi nghi ngút, khiến cho dạ dày Johny không khỏi sôi ùng ục. Chỉ có điều chỗ này là đồ miễn phí do Văn phòng tặng. Từ ngày mai hắn sẽ lại phải ăn đồ hộp trừ bữa rồi.

Johny nhận thấy Isa đang đứng chắp tay trước bụng nơi góc tường.

- Cô đứng đó làm gì vậy Isa? Sao không ngồi xuống đây ăn?

- Dạ?!!

Isa mở to mắt kinh ngạc.

- Thưa chủ nhân, việc nô lệ ngồi dùng bữa cùng với chủ nhân là một điều vô lễ...

Johny thở dài một hơi, vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh.

- Lãng phí một bữa tiệc là tội ác, đặc biệt là khi kể từ mai chúng ta chỉ có lương khô trừ bữa! Hơn nữa, chúng ta cần phải nói chuyện! Ngồi đi!

Isa rón rén ngồi xuống bên cạnh hắn. Chiếc bàn không dài lắm, nhưng đủ cho bốn người ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phụ tá của Johny

- Đầu tiên, rất cảm ơn vì cô đã trở thành phụ tá cho tôi! Tôi thật sự cảm kích điều đấy!

Isa hơi sượng mặt. Cô ta bối rối đáp lời.

- Ngài biết đấy, chúng ta theo nhu cầu thôi mà!

- Tính của tôi như vậy, Isa ạ! Việc nào ra việc nấy! Bây giờ, khi cô đã chính thức trở thành đồ vật của tôi, thì có một số chuyện tôi cần phải nói ra!

Nhìn vào gương mặt đăm chiêu của Isa, hắn tự hỏi có nên kể hết mọi thứ hay không. Mà thôi, độ trung thành của Isa còn chưa đủ khiến hắn an tâm.

- Cô biết là tôi đã mắc nợ Bara đúng không? Cô có biết kì hạn và số tiền tôi phải trả hắn là bao nhiêu không? Tại sao lại là tôi?

Isa phì cười trước vẻ nghiêm trọng của Johny, khiến hắn rất bực mình!

- Chủ nhân à, ngài lo nghĩ nhiều quá rồi! Tất nhiên là em biết ngài đã mắc nợ, và lãi vay thì cắt cổ nữa! Nhưng nào có hề gì! Chủ nô là một trong những nghề kiếm ra tiền nhanh nhất mà!

- Đấy cũng là một vấn đề! Ý cô là tôi sẽ phải huấn luyện nô lệ xong đem bán kiếm tiền sao?

Isa tròn mắt ngạc nhiên.

- Thế ngài chẳng phải là thành viên của Liên minh các chủ nô hay sao?

Johny cứng họng không biết trả lời ra làm sao. Chẳng lẽ hắn lại nói, thực chất hắn không phải là Johny Ouro? Hắn không biết hành động "xâm nhập thế giới bất hợp pháp" này có khiến hắn lên giàn hỏa thiêu luôn không nữa!

- Được rồi, cứ cho là tôi làm nghề đó đi! Nhưng điều gì khiến cô khẳng định tôi sẽ có đủ tiền trả đúng kì hạn?

Isa cười ý nhị. Cô gắp một miếng thịt đặt vào trong bát Johny.

- Lúc đó em đang "tác nghiệp" dưới lầu mà! Em nghe được cách ngài gia tăng số tiền được vay! Ở thời điểm ấy, em đoán ngài là một kẻ rất có bản lĩnh và liều mạng, còn khi đuổi theo ra ngoài thì ngài cũng biết rồi đấy!

Johny ngờ ngợ nhớ lại hình như có thoáng thấy một cô gái tóc màu hạt dẻ loáng thoáng đứng nơi góc phòng...

- Tôi phải nói thật! Tôi chưa từng đào tạo một nô lệ nào trước đây cả!

- Như em đã nói, em biết đôi chút phương pháp để dạy bảo đám nô lệ! Nếu như chỉ là đào tạo nô lệ thứ bậc thấp để xoay vòng vốn nhanh thì ngài chỉ cần tìm một vài đứa dễ bảo là được!

Trong thâm tâm Johny vẫn cảm thấy rất phản đối hành động buôn bán nô lệ này, song tạm thời hắn giữ nó lại trong lòng. Hắn cần thêm nhiều thông tin hơn trước khi chính thức quyết định tương lai của mình.

- Cô biết không, Isa, những điều cô vừa nói khiến tôi rất cảm động! Một thành viên mạt hạng của liên minh, không tiền không quyền, tình cờ vớ được một phụ tá tương đối xinh đẹp, am hiểu nhiều lĩnh vực. Người ta vẫn nói, mật ngọt chết ruồi, và cô thì quá tốt để trở thành hiện thực! Nói thật đi, mục đích thực sự của cô là gì?

Johny nghiêm mặt. Ngay lập tức không khí vui vẻ chan hòa trong phòng ăn tan biến, bỏ lại đó là một thứ đặc sệt cứng ngắc lạnh cóng giữa hai người!

- Ngài thật sự muốn em nói thật sao, thưa chủ nhân!

- Đúng vậy!

Isa cũng nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Johny. Cô nhìn lâu đến nỗi Johny cảm thấy hơi ngại và phải đảo mắt ra chỗ khác.

- Bởi vì trông ngài ngu ngu!

Có một điều khiến Johny nghĩ mãi không ra, là tại sao một ả điếm hết thời lại có thể cuốn hút hắn đến vậy. Giờ thì hắn đã hiểu đại khái! Cô ta hấp dẫn hắn bởi trí tuệ của mình! Isa toét miệng cười. Và cho dù mắt của hắn không hề lừa dối hắn, rằng Isa đã qua mất cái tuổi rực rỡ nhất của một người đàn bà, nhưng trong thoáng chốc, hắn cảm thấy căn phòng như sáng rực hẳn lên!

- Vốn nếu như ngài không có cuộc nói chuyện như ngày hôm nay thì em sẽ giả ngu ù ù cạc cạc để từ từ điều khiển ngài như một con rối. Có điều ngài đã chứng tỏ được trí tuệ, bản lĩnh, tính cẩn trọng và sự chân thành của mình, vậy nên ngài đã thuyết phục được em rồi!

- Chứ không phải là vì cô không tìm được ai tốt hơn tôi sao?

Isa ngạc nhiên và cau mày nhìn Johny. Vẻ ngờ nghệch ban nãy của hắn đã tan biến, thay vào đó là nụ cười đắc thắng tự tin trên môi. Nếu như cấp dưới của hắn mà thấy cảnh này, họ sẽ thầm mặc niệm cho người đối diện với hắn, vì Johny đã tiến vào trạng thái đi săn!

- Liên minh chủ nô quy định rằng, mỗi một công dân của Tòa Thành Trắng chỉ có thể sở hữu tối đa ba nô lệ đến từ bên ngoài tòa thành mỗi năm. Với những chủ nô cao cấp, họ sẽ muốn tìm những nô lệ xinh đẹp trẻ trung, có thiên phú nào đó để về đào tạo thành những nô lệ xuất sắc nhất có thể!

- Tại sao lại phải đào tạo thành nô lệ tốt nhất?

Isa hấp tấp ngắt lời hắn. Johny từ tốn cầm ca nước lên nhấp một ngụm.

- Bởi vì số lượng quá ít! Số lượng thấp như vậy thì họ đương nhiên phải tìm một hạt giống tốt nhất có thể, và hiển nhiên, cô không thể nào đáp ứng được điều kiện đó! Tôi không chắc hệ tư tưởng ở đây như thế nào, nhưng tôi khẳng định, phân chia tầng lớp và giai cấp ở Tòa Thành Trắng rất khắc nghiệt, và gái điếm chính là tầng lớp mạt hạng nhất, đúng chưa? Thế nên cô sẽ phải nhắm tới những chủ nô cấp thấp!

Mặt Isa hơi tái đi khi nghe đến đây. Johny búng tay, giơ lên ngón thứ hai.

- Đối với các chủ nô thứ hạng thấp, họ đúng là thường xuyên ra đó tìm vận may. Nhưng họ tìm nô lệ về để đào tạo thật nhanh rồi đem bán, chứ không cần một phụ tá! Một nô lệ có cá tính và trí tuệ như cô, tôi dám chắc cô bị từ chối không phải một lần đúng không?

Isa cúi gằm mặt không nói gì.

- Tôi không phủ nhận cô có ý định săn giết tôi, rồi sau đó đổi ý khi biết tôi là một chủ nô. Tuy nhiên nghe trộm? Xin thứ lỗi, nhưng tôi rất chắc chắn là phía trên tầng đã được xử lý để đảm bảo âm thanh không có cách nào lọt ra ngoài. Khi tôi bước vào trong căn nhà đó, tôi không nghe thấy bất cứ một tiếng động nào trên đầu mình cả! Không có tiếng kẽo cọt của gỗ, tiếng gió rít qua các khe ván, hay thậm chí là tiếng rên rỉ của hai con thú động dục!

Hắn cầm chiếc cốc nước lên, nhấp một hơi cho cổ họng đỡ khô.

- Kể cả hành động ép tôi vào quán rượu cũng không phải là bộc phát! Tôi thấy rõ khi cô bước vào quán rượu cùng với tôi, bồi bàn đã mang sẵn hai vại bia ra giống như thể đó là một thói quen vậy! Mùi nước hoa cô xịt cũng là sau khi cô đổi kế hoạch, vì hương thơm của nó rất nồng, chứ không giống như

mùi đã để từ sáng. Tất nhiên cô cũng có thể nói rằng thời gian hành nghề của cô bắt đầu chỉ trước khi cô tiếp cận tôi một lát, có điều đây không phải là tòa án, và tôi cũng chẳng cần bằng chứng để kết luận điều gì.

Johny bình thản nói. Mặc dù mặt hắn vẫn nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra, song lưng áo hắn đã ướt đẫm mồ hôi rồi. Hắn không quên chính người phụ nữ này đã xử đẹp ít nhất ba kẻ lưu manh có ý định cướp tiền của hắn, và thậm chí còn không để lại dấu vết.

Isa đột ngột giơ hai tay lên! Suýt tí nữa thì Johny đã nhảy bắn lên khỏi ghế, nhưng do quá sợ nên chân hắn không còn nghe sai bảo, thành ra hắn cứ ngồi yên đó.

- Ngài nói đúng thưa chủ nhân tôn kính! Cho dù tôi có áp dụng bao nhiêu phương pháp đi chăng nữa, thì cốt lõi đầu tiên vẫn phải là tìm được một chủ nô chịu lắng nghe câu chuyện của tôi. Mà tôi thì chỉ muốn một nơi yên ổn, chứ nếu như chỉ đơn giản là trao mình cho một gã ất ơ nào đó, để rồi vẫn bị bán vào chợ nô lệ thì thà tôi bán phứt mình cho Farid còn hơn.

Isa quỳ xuống, hôn lên bàn chân của hắn

- Như vậy, xin giới thiệu lại một lần nữa! Em là Isabella Camera, nô lệ trung thành của ngài!

Johny vội vã nâng cô nàng dậy.

- Tôi là Johny Ouro, chủ nhân mới của cô! Hi vọng chúng ta có thể sống chung tốt đẹp!

- Em cũng hi vọng như vậy!

- Mà còn chuyện này nữa, cô có thể đổi cách xưng hô được không?

Mặt Isa chợt nghiêm lại!

- Không thể, thưa chủ nhân! Việc buộc nô lệ xưng hô theo quy tắc sẽ giúp cho chủ nhân không bị đánh mất đi quyền uy của mình trong mắt các nô lệ khác!

- Vậy sao?

Johny ngẫm nghĩ. Isa nói cũng có phần đúng... khoan, đúng chỗ nào! Làm như hắn sẽ theo nghiệp chủ nô không bằng!

- Cô là người đầu tiên tuyên bố trung thành với tôi, vậy nên để tưởng thưởng, tôi cũng sẽ cho cô một số đặc quyền! Chỉ cần cô tôn trọng tôi, thì tôi cũng sẽ tôn trọng cô.

- Em cảm tạ ý tốt của ngài, nhưng nó sẽ làm hại ngài sau này đấy thưa chủ nhân!

Isa vẫn cứng đầu khuyên can. Hết cách, Johny đành lùi một bước.

- Nếu thế, thì khi chỉ có hai ta, tôi cho phép cô gọi tôi là Johny, và tôi sẽ gọi cô là Isa. Đây là mệnh lệnh!

Johny nhanh chóng cắt lời, không cho Isa kịp mở miệng.

- Vâng thưa chủ nhân!

- E hèm?

-... Johny...

- Thế có phải ngoan không!

Trong đầu Johny lại vang lên tiếng của hệ thống!

- Lòng trung thành của Isabella Camera đang tăng lên. Có thể mở khóa thêm càng nhiều thông tin về tình trạng của nô lệ!

Johny quyết định sẽ xem xét chuyện này sau. Giờ hắn không có hứng thú đọc một đống số liệu!

- Tuy nhiên do cô vẫn phạm lỗi nên tôi sẽ trừng phạt cô!

Isa kéo vạt áo ngực xuống, để lộ ra một phần mảng ngực trắng bóc. Cô ta đưa đầu lưỡi màu phấn hồng ra, cạ nhè nhẹ lên môi trên.

- Ngài định phạt em như nào đây hả Johny?

Cho dù là thứ đầu đất trong chuyện tình cảm, Johny cũng nghe rõ được ẩn ý đằng sau tiếng ngân dài tên hắn! Hắn nuốt nước bọt, đưa tay chỉ lên bàn.

- Cô sẽ phải dọn rửa hết đống bát đĩa này! Sau đó từ mai trở đi cô sẽ phải lo hết mọi chuyện nhà cửa bếp núc dọn dẹp! Rõ chứ?!

Isa trề nhẹ môi, khiến lòng Johny ngưa ngứa không thôi!

- Vâng thưa ngài!

- Vậy thì tôi đi ngủ đây, nếu không có việc gì thì đừng gọi!

Johny ba chân bốn cẳng bỏ trốn khỏi phòng ăn, để lại một Isa sửng sốt, rồi cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hệ thống chủ nô

Buổi sáng hôm sau, tại Liên minh chủ nô, Johny cùng Isa - lúc này mặc một bộ váy hở vai sundress mát mẻ màu xanh, cùng với một chiếc mũ trắng rộng vành đính lên một chú bướm vàng, đang sánh bước nơi đại sảnh. Bộ này tốn của hắn luôn bốn mươi đồng vàng, được cái nó rất xứng đáng! Chí ít khi nhìn Isa, hắn thấy mát hết cả ruột! Điều đó càng khiến hắn tò mò, rốt cuộc trước khi gặp hắn, Isa đã sống như thế nào để rồi phải thành một kỹ nữ như vậy!

- Ông có nghe tin gì không? Lão Tom vừa bị nô lệ giết chết đấy?

- Hả thật sao? Cụ thể như nào?

- Nghe nói lão ta hành hạ con bé quá nên khi lão ngủ, con bé lẻn vào dùng dao cắt cổ lão xong bỏ trốn, nhưng bị liên minh bắt lại rồi.

Johny thở dài. Việc chủ nô hành hạ nô lệ không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng hiển nhiên, ở đâu có cường quyền, ở đó tất có phản kháng.

Hắn nhìn một vòng. Trụ sở của liên minh là một tòa lâu đài cổ khổng lồ! Mặc dù liên minh đang trong giai đoạn phát triển cực thịnh, nhưng nó vẫn giữ những kiểu kiến trúc cổ xưa chứ không hiện đại hóa hoàn toàn như Văn phòng địa chính. Trần nhà treo nhiều chiếc đèn chùm pha lê phong cách Trung Cổ, các cửa sổ được trang trí bằng các hình vẽ màu thể hiện hình ảnh thần linh ban phước lành cho con người, thể hiện đặc trưng của bốn thế lực, và ở trên tầng cao nhất, nằm chính giữa, cũng là ô cửa sổ to nhất, là hình ảnh Giáo hoàng trong bộ đồ trắng giang tay, phía sau là những tia nắng lóe lên.

Hắn đang ở khu vực tiếp khách, là nơi các chủ nô trò chuyện trao đổi với nhau. Liên minh kê ở đây rất nhiều những chiếc bàn gỗ tròn cùng với thức ăn nước uống miễn phí bày sẵn. Xa xa về phía bên trái có bày một chiếc bảng điện tử - có lẽ là thiết bị "hiện đại" duy nhất trong căn phòng này, thể hiện điểm tích lũy của các chủ nô. Chiếc bảng được thiết kế bằng công nghệ cao, cho nên mỗi chủ nô sẽ chứng kiến thông tin trên bảng theo góc nhìn và điều khiển thông tin hiển thị bằng suy nghĩ của mình, hoàn toàn không ảnh hưởng tới nhu cầu của chủ nô khác. Giả dụ, một chủ nô nhà Kamra muốn biết điểm của bản thân và điểm của những chủ nô trong nhà Kamra, thì người này sẽ chỉ thấy những thông tin đó, trong khi một chủ nô khác nhà Ouro muốn thấy tất cả thông tin chiếc bảng sẽ hiển thị toàn bộ thông tin đối với chủ nô này. Làm thế nào? Đó là bí mật!

Liên minh phân hạng các chủ nô thành S A B C D F. Trong đó F tương ứng với một vị chủ nô hạng thấp nhất, không có bất cứ danh tiếng gì. Johny chính là một vị chủ nô hạng F. Danh tiếng của liên minh sẽ khiến cho những kẻ muốn gây sự với một vị chủ nô phải xem xét lại, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi! Nếu như chủ nô cậy mình là thành viên của liên minh mà hổ báo với một vị quan chức cấp cao, thì xin chia buồn, hôm sau ngươi phát hiện ra mình đang bị trói ở ngoài Xóm Liều thì cũng đừng có khóc! Tất nhiên Liên minh chủ nô vì mặt mũi sẽ lên tiếng quan ngại một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không vì một chủ nô hạng F mà đắc tội với một quan chức cấp cao. Còn nếu như chỉ là dạng cư dân cấp thấp thì chuẩn bị đón nhận lửa giận báo thù từ thế lực hùng mạnh nhất nhì Tòa Thành Trắng đi!

Trên hạng F là D. Ở mức D, chủ nô sẽ được hưởng thêm một số quyền lợi sử dụng thiết bị của liên minh, được chiết khấu khi mua hàng, được phép tham dự các buổi đấu giá tổ chức mỗi tháng. Để trở thành một vị chủ nô mức D, người này cần hoàn thành ít nhất ba nhiệm vụ của Hội, cụ thể là phải huấn luyện được ít nhất ba nô lệ theo yêu cầu nhất định. Chủ nô hạng D sẽ được quyền xin xây dựng hầm ngục, để hỗ trợ huấn luyện nô lệ.

Tiếp đến là hạng C. Hạng C cho phép chủ nô có quyền thuê nhà/mua nhà ở bất cứ khu nào trong tòa thành, trừ khu phố Trắng. Hạng C được hưởng chiết khấu và quyền sử dụng tài nguyên nhiều hơn hạng D, cụ thể là có quyền xây thêm phòng nghỉ cho nô lệ nghe lời để thưởng cho họ.

Từ hạng C trở đi thì bắt đầu xuất hiện hệ thống điểm tích lũy và phân chia thế lực. Số lượng chủ nô hạng C thì không giới hạn, nhưng chỉ có một trăm người xuất sắc nhất mới có thể trở thành chủ nô hạng B. Mỗi lần chủ nô huấn luyện thành công một nô lệ cho Liên minh chủ nô sẽ được cộng điểm tích lũy, làm tốt sẽ được cộng càng nhiều, phạm lỗi thì bị trừ điểm tích lũy. Một chủ nô hạng B tương đương với một quý tộc trong thành, có quyền sai khiến bất cứ chủ nô nào dưới hạng đi làm nhiệm vụ, tất nhiên đó phải là một nhiệm vụ được liên minh phê chuẩn, để hạn chế đấu đá trong nội bộ và đi đọt người mới. Một vị chủ nô hạng B sẽ được quyền thuê/mua những ngôi nhà có địa thế đẹp, hiếm, ở gần các khu thượng lưu, khác với hạng C là chỉ được thuê/mua một căn hộ trong các khu vực nhất định. Hàng tháng họ sẽ được hưởng trợ cấp từ Liên minh chủ nô, cũng như được phép tham gia các buổi tiệc thượng lưu khác. Nói chung từ cấp C lên cấp B đúng là một bước lên trời, khác biệt không cần phải nghĩ!

Hạng B có thể được miễn phí một số vật phẩm, được phép xây cất phòng thí nghiệm giả kim thuật để luyện tập phép thuật cũng như chế thuốc. Còn về phân chia thế lực, một thế lực chỉ có tối đa hai mươi vị chủ nô hạng B, cho nên khi một chủ nô đạt hạng C, người này sẽ phải lựa chọn phe phái, sau đó

mới bắt đầu tính toán điểm tích lũy. Một chủ nô có thể tham gia nhiều phe phái, nhưng điểm của mỗi phe sẽ tính độc lập, vậy nên trừ phi chủ nô này bị hoang tưởng hoặc thần kinh, còn lại không ai cố sức làm chuyện dở hơi như vậy. Bắt đầu từ hạng B, chủ nô sẽ được tham gia bầu cử.

Hạng A chỉ có đúng mười người. Một chủ nô hạng A phải được ít nhất một vị lãnh đạo tối cao của một thế lực tán thành, cùng với nằm trong top 10 chủ nô có điểm tích lũy cao nhất. Danh tiếng của vị chủ nô này cũng phải phổ biến trong toàn thành, không cần đến mức người người kính yêu, nhưng chí ít nhắc tới cũng phải biết "À là XX của khu YY đúng không, nghe nói dạo này làm ăn khấm khá lắm v...v". Chủ nô hạng A tương đương với công tước trong giới quý tộc, có quyền gặp mặt các bộ trưởng, thư ký cấp cao của các thế lực, được dự thính các buổi thảo luận quyết sách của liên minh và Tòa Thành Trắng, được phép thuê nhà trong khu phố Trắng.

Bên cạnh đó, một vị Phó hội trưởng có quyền sử dụng phần lớn tài nguyên của hiệp hội, được quyền đặt ra và phê duyệt các nhiệm vụ, và có quyền mở một cuộc đấu giá bất cứ thời điểm nào. Một thế lực chỉ có tối đa hai phó hội trưởng. Nếu như một thành viên của Ouro muốn trở thành Phó hội trưởng của khu Kamra, vậy thì anh ta/cô ta phải gây dựng mối quan hệ với các lãnh đạo nhà Kamra, sau đó phấn đấu trở thành một trong hai chủ nô có điểm tích lũy cao nhất của khu Kamra. Còn nếu không có đủ quan hệ, cho dù một chủ nô hạng B của nhà Cronus có điểm tích lũy lớn hơn Phó hội trưởng khu Bull cũng không thể trở thành hạng A.

Chủ nô hạng A có quyền xin Liên minh chủ nô xây dựng lồng quái vật, dùng để nuôi dưỡng Cthulu, một loại quái vật xúc tu thường thấy ở gần Sương mù. Tại sao lại cần nuôi dưỡng Cthulu? Là vì mặc dù chúng cực kỳ nguy hiểm, nhưng toàn bộ cơ thể Cthulu đều là bảo vật, xúc tu của chúng có thể dùng làm roi da hoặc dây thừng, vẩy dùng làm giáp, não hạch dùng làm đá năng lượng, móng vuốt rèn thành vũ khí cấp cao, kể cả tinh dịch của chúng cũng có thể đem làm đồ ăn (tất nhiên là chỉ nô lệ mới phải ăn thứ này). Hơn nữa, nếu như có thể ký kết khế ước với Cthulu, và nuôi chúng trưởng thành, thì chúng sẽ là một tấm khiên đắc lực của chủ nô khi đi ra ngoài Xóm Liều "tìm mồi" (Cthulu không được phép xuất hiện trực tiếp trong thành, phải áp tải trong một thiết bị vận chuyển đặc biệt ra ngoài). Có điều như đã nói, Cthulu quá nguy hiểm, cho nên chỉ có từ cấp Phó hội trưởng mới có quyền nuôi dưỡng một con Cthulu.

Hạng S, hay còn gọi là hội trưởng, chính là năm thành viên tối cao. Để trở thành hội trưởng của một khu, sẽ có một cuộc bầu cử được tổ chức nội bộ. Hai vị phó hội trưởng sẽ tiến hành tranh cử, lôi kéo lá phiếu của các chủ nô hạng B trong khu. Người nào có nhiều lá phiếu hơn sẽ trở thành hội trưởng của nhiệm kỳ đó. Mỗi vị hội trưởng có thể làm tối đa hai nhiệm kỳ, tức là mười năm, sau đó sẽ phải nhường lại chức vụ cho người sau. Trong trường hợp số phiếu bầu hòa, thì liên minh sẽ giao cho mỗi vị Phó hội trưởng một nô lệ có tố chất khá giống nhau, sau đó trong thời hạn một tháng, nô lệ của ai xuất sắc hơn, người đó sẽ trở thành hội trưởng.

Cần lưu ý đây là thứ hạng do Liên minh chủ nô áp dụng với riêng các chủ nô. Đối với người bình thường, họ chỉ cần xin chính quyền sở tại để xây dựng công trình mình muốn là được, miễn sao có tiền và không gian.

Johny tiến tới một dãy bàn dài với các ô cửa kính. Hắn được chào hỏi bởi một nữ lễ tân xinh đẹp.

- Liên minh chủ nô xin kính chào quý khách! Xin hỏi quý khách cần dịch vụ gì từ chúng tôi ạ?

- Tôi là Johny Ouro, đến để đóng hội phí theo lịch hẹn. Đây là con dấu của tôi!

Johny chìa ra con dấu. Cô nàng tiếp tân mở ra một cuốn sổ nặng trịch, có gắn những thẻ đánh dấu đủ màu sắc. Lật lật một lúc, cô ta nói.

- Dạ vâng thưa ngài Johny Ouro! Lệ phí hội viên của ngài là một trăm đồng vàng một năm! Đồng thời điều kiện Liên minh đưa ra là ngài phải đào tạo được một nô lệ hạng D- trở lên trong một năm kể từ ngày hôm nay!

Có vụ này sao? Johny chợt nhớ lại cái hôm hai gã tay sai tìm tới hắn. Đúng là có thật!

- Đây là nô lệ của tôi, Isabella. Như vậy tôi đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?

- Thưa ngài, nhiệm vụ này nói rằng nô lệ ngài đào tạo ra kể từ khi ngài nộp đủ hội phí. Còn nô lệ này của ngài do tìm được trước đó nên không được tính ạ!

Ặc! Johny đành hỏi tiếp.[a][b]

- Nếu như tôi không hoàn thành được nhiệm vụ thì sao?

- Nếu thế thì Liên minh sẽ tước bỏ danh hiệu chủ nô của ngài, đồng thời chấm dứt mọi bảo hộ của liên minh đối với thành viên Johny Ouro.

Đầu Johny đột nhiên đau như búa bổ!

- Nhiệm vụ khẩn cấp: Duy trì quyền thành viên của Liên minh chủ nô.

- Con cháu của tử tước Tiranly vẫn luôn theo dõi và tìm cách gạt bỏ chủ nhân, bởi trên di chúc tử tước có để lại một phần tài sản cho Johny Ouro. Ngặt nỗi chủ nhân được bảo hộ bởi Liên minh chủ nô nên họ không dám ra tay, chỉ đành kéo dài thời gian đồng thời gây áp lực để Liên minh loại bỏ chủ nhân khỏi danh sách thành viên chính thức.

- Nhiệm vụ thất bại: Tử vong!

Chết tiệt! Lũ con cháu khốn kiếp! Thằng Johny óc bò! Hắn rủa thầm.

- Nhiệm vụ đào tạo nô lệ cho Liên minh có được chấp nhận không?

- Có thưa ngài! Chỉ cần trong một năm, ngài có thể đào tạo ra một nô lệ hạng D-, bất kể là được ủy thác hay tự đào tạo để kinh doanh, ngài đều được tính là hoàn thành nhiệm vụ.

- Tôi muốn nhận nhiệm vụ!

Cô tiếp tân đứng dậy, đưa tay về hướng xa.

- Dạ thưa ngài, hôm nay người trực ban là quý cô Angelika. Ngài có thể nhận nhiệm vụ từ cô ấy ạ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Amelia (1)

Johny băng qua khu vực tiếp khách, tiến tới một cánh cửa gỗ. Phía trên cánh cửa có ghi "Angelika". Phía dưới lại ghi "Không tiếp nô lệ". Hắn gõ cửa.

- Mời vào!

Đó là một giọng nữ lành lạnh, mặc dù chỉ là một câu mời, nhưng lại khiến người nghe không thể kháng cự.

Johny bước vào. Đây là một văn phòng nhỏ, chính giữa là một chiếc bàn gỗ đặt các loại hợp đồng. Một người phụ nữ tóc vàng ngồi phía sau chiếc bàn, mặt hướng về phía cửa. Mái tóc vàng của cô được búi thành búi tròn cao phía trên, để ngăn không cho những sợi tóc làm mất tập trung. Angelika rất xinh, thậm chí có thể nói là người xinh đẹp nhất mà Johny từng thấy kể từ khi bước tới Tòa Thành Trắng đến giờ! Mắt phải của cô bị che bởi một miếng bịt mắt màu đen có thêu hình đầu lâu đặt trên một tấm tơ nhện. Nó khiến cô trở nên thần bí và quyến rũ hơn rất nhiều! Và Johny để ý thấy cô gái này mặc một bộ đồ lót màu ren đỏ - thế quái nào?!

Angelika là người quản lý của liên minh, bao gồm dàn xếp tranh chấp giữa chủ nô, đánh giá các nô lệ, cung cấp nhiệm vụ và hỗ trợ các chủ nô huấn luyện. Nói cách ngắn gọn, nếu như nô lệ cần giám khảo để đánh giá thứ hạng, thì Angelika chính là giám khảo, nhưng là đánh giá chủ nô. Johny nhận thấy cô ta giống một con điểm cao cấp hơn là giám khảo! Tốt nhất là hắn nên tỏ thái độ tôn trọng, vì cô ta hoàn toàn có thể ném cho hắn một nhiệm vụ siêu khó!

Làm nhiệm vụ huấn luyện thuê cho liên minh thường được trả công thấp hơn so với giá thị trường, cũng không tăng danh tiếng cho thương hiệu của chủ nô nhiều như khi bán cho cư dân, nhưng đổi lại, liên minh sẽ cung cấp sẵn nô lệ, và ứng trước một khoản tiền cho chủ nô. Ở các cấp độ thấp, chủ nô thường làm nhiệm vụ liên minh để có nền tảng tốt đẹp, khi lên tới hạng C thì bắt đầu đi xây dựng thị trường cho riêng mình. Tại sao? Vì chênh lệch giá nô lệ bán cho liên minh và thị trường ở cấp thấp còn không quá cao, nhưng từ hạng B- trở lên thì liên minh trả giá rất tệ, đúng là ăn cướp giữa ban ngày.

- Xin chào cô Angelika! Tôi là Johny Ouro, một chủ nô hạng F. Hôm nay tôi đến để nhận nhiệm vụ huấn luyện nô lệ.

- Con dấu!

Kiểu trả lời cộc lốc này khiến hắn rất phản cảm! Thái độ phục vụ giữa tiếp tân với quản lý tại sao lại khác nhau quá vậy!

Angelika liếc con dấu một chút, sau đó tiện tay rút ra một bộ hồ sơ lia lên mặt bàn.

- Vừa khéo! Đây là một nô lệ liên minh vừa bắt được hôm nay. Cậu chỉ cần huấn luyện cô ta trở thành một Người hầu cấp D- là được. Giá tiền sẽ dựa trên chất lượng và tốc độ. Thời hạn tối đa là chín mươi ngày.

Một lí do khác khiến liên minh không được hoan nghênh ở cấp cao, là bởi họ trả theo công thức cố định. Nô lệ đạt cấp D- là D-, cho dù chỉ thiếu một điểm để thành D+ cũng là D-, mà giá của D- thì kém hơn D+ là cái chắc rồi. Trong khi nếu bán ở ngoài, chủ nô hoàn toàn có thể thương lượng giá với người mua.

Johny có một linh cảm xấu. Đừng bảo trùng hợp thế nhé!

Hắn mở hồ sơ ra. Trong hồ sơ là hình ảnh một cô gái với mái tóc hồng. Không quá xinh, chỉ gọi là phổ thông thôi! Nhưng cái khiến hắn chú ý nhất là ở cuối hồ sơ có ghi"

- Nô lệ đã giết chết chủ nô Tom sau đó bỏ trốn, nhưng bị cảnh vệ bắt lại được!

Đồng thời, ở mục sức khỏe, hắn nhìn thấy "người có nhiều vết đánh đập", "thần trí không tỉnh táo", "sức khỏe kém".

- Thật vớ vẩn! Làm sao tôi có thể huấn luyện một nô lệ như thế này? Chẳng phải giết chết chủ nô là một tội danh lớn, sẽ bị tử hình tại chỗ sao?

Johny giận dữ hỏi. Hắn biết rõ ở thế giới này, luật pháp bảo vệ chủ nô rất chặt! Hành động "ngả ngón" của hắn với Isa, nếu như bị phát hiện, thì Isa hoàn toàn có thể mất đầu như chơi!

- Đối với nô lệ thông thường là vậy! Nhưng nô lệ này thuộc về một chủ nô, tức là gián tiếp thuộc về liên minh, cho nên chưa cần áp dụng điều luật đó. Đối với nô lệ của liên minh, chúng tôi thường thử tái sử dụng một vài lần, nếu như cảm thấy chi phí đào tạo lớn hơn giá trị, thì lúc đó mới đưa nô lệ này đi lò mổ. Giờ cậu có nhận hay không? Theo quy tắc, một chủ nô một ngày chỉ có một lần nhận nhiệm vụ. Nếu cậu từ chối thì ngày mai quay lại đây, tôi sẽ cho cậu một nhiệm vụ khác.

Johny bắt đầu cân nhắc. Mặc dù nô lệ có thuộc tính hơi kém chút, nhưng nhiệm vụ này cũng đơn giản. Nếu như ngày mai quay lại mà nhận nhiệm vụ đào tạo Diễn viên, Thú cưng hay Phù thủy thì hắn không có cách nào hoàn thành được trong đúng hạn cả. Hơn nữa, hắn còn phải hoàn lại tiền cho Bara nữa.

- Được rồi, tôi nhận! Đưa tôi đi gặp nô lệ đó nào!

***

Amelia là một cô gái nông thôn chân chất. Nhà cô không giàu có gì, nhưng cũng đủ ăn. Cô biết mình không thông minh lắm, nhưng không sao cả, cô chịu khó, và biết thân biết phận.

Ở thế giới này, không có khoa học hay phép thuật gì cả. Xã hội mới chỉ dừng lại ở thời phong kiến. Nếu như không có gì thay đổi, cô và Jason sẽ cưới nhau vào năm sau. Jason là một chàng trai tốt. Anh rất khỏe, có thể cày mấy thửa ruộng liền, trong khi bố cô chỉ cày có một thửa ở nhà đã than trời than đất.

Amelia không ưa bố mình. Ông chỉ biết uống rượu và đòi hỏi này nọ.

- Amelia, em đang nghĩ gì thế?

Jason khua khua tay trước mặt cô. Họ đang nằm dài trên cánh đồng lúa mì chín vàng. Những bông lúa trĩu nặng, rủ lên chiếc váy nâu đen bạc màu của Amelia.

Dưới ánh nắng chiều, nụ cười của Jason như bừng sáng lên.

- À, xin lỗi anh. Em lại ngây người rồi.

- Ha ha không sao, thiên thần bé nhỏ của anh. Những lúc ngẩn người thế này trông em thật sự đáng yêu đấy!

- Anh này!

Amelia ngượng ngùng đấm yêu Jason một cái. Cô biết mình không được đẹp như Alice nhà bên, nhưng ngực cô to hơn, và cô khỏe hơn. Lấy một con bé đẹp đẽ về để làm gì khi cô vừa có dáng người tốt hơn, vừa có thể làm vườn phụ giúp anh?

- Anh nghĩ kĩ rồi, Amelia à. Có lẽ chúng mình nên cưới nhau luôn đi!

- Ơ... dạ... nhưng mà...

- Suỵt!

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. Ngón tay anh thật ấm áp.

- Bố anh tính chia cho anh một thửa vườn ở cạnh con kênh. Đó là một miếng đất màu mỡ. Chúng ta sẽ không cần phải vất vả chăm bón nhiều, cuối vụ thu hoạch, sau khi nộp thuế xong, phần hoa màu còn lại dư sức nuôi sống cả gia đình mình. Anh không muốn chờ đợi nữa, Amelia à! Anh yêu em, và em cũng yêu anh. Tại sao lại phải để tình yêu chờ đợi nhỉ?

Trong mắt anh rực lên ngọn lửa tình yêu.

- Em...em...

Cô chưa kịp trả lời, thì làn Sương mù ập tới. Nó lạnh lẽo, tăm tối kinh khủng. Cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì ngoài sương mù.

- Jason? Anh ở đâu?

- Amelia? Amelia?

Anh tóm được bàn tay cô. Cả hai ôm chầm lấy nhau.

- Jason! Em sợ quá!

- Không sao Amelia! Có anh đây rồi! Nắm chặt lấy tay anh nhé! Chúng ta phải về nhà! Làn sương mù này thật là cổ quái!

Cô gật đầu. Có thứ gì rất lạ thường. Những sợi lúa mì đâu cả rồi?

Chợt Jason dừng lại đột ngột. Mặt Amelia đập phụp lên tấm lưng rắn chắc của anh.

- Sao thế Jason?

Jason không trả lời. Anh run bần bật. Amelia ngẩng đầu lên.

Phía trước họ là một con quái vật khổng lồ. Mặt nó to bè, không có mũi, hàm dưới thay vì là quai hàm, lại là những chiếc xúc tu to bằng bắp đùi cô, ngoe nguẩy trong không trung. Thân hình nó dù bị sương mù che phủ nhưng cũng không thể giấu được sự đồ sộ kềnh càng! Hai con mắt đỏ rực sáng lòe lòe nhìn chòng chọc vào họ.

- A a a a...

Jason hét lớn, đẩy cô về phía con quái vật, sau đó chạy thục mạng về hướng ngược lại.

- Jason?

Có gì đó trong cô tan vỡ. Cô nhìn về phía bờ lưng vững chắc đó, bờ lưng đã từng bảo vệ cô khỏi sự trêu chọc của đám trẻ con, bờ lưng đã từng là chỗ dựa của cô khi cô đau buồn.

Những chiếc xúc tu lao ra từ sương mù, cuốn lấy cô.

Bất chợt, những luồng sáng xuất hiện. Những chỗ luồng sáng quét qua, xúc tu đứt lả tả, bốc khói đen nghi ngút. Con quái vật co rúm, vặn vẹo vì nỗi đau, sau đó rút lui vào trong sương mù.

Amelia rơi xuống mặt đất.

- Ê, có hàng mới này mày! Mang về cho sếp đê! Hi vọng con này còn trinh, như vậy anh em mình sẽ có thêm tiền!

Bóng tối bất tận bao phủ lấy Amelia.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Amelia (2)

- Dậy mau con điếm!

Có cái gì đó đập mạnh vào bắp tay Amelia.

Cô tỉnh lại, thấy mình đang ở trong một căn phòng chật hẹp, xung quanh là rất nhiều cô gái giống mình. Lớn có nhỏ có, già trẻ đủ cả. Một số có những bộ phận kì dị như tai mèo, đuôi cáo v...v

Tất cả bọn họ đều bị lột trần, hoặc đứng hoặc ngồi co ro, dựa vào tường. Một số la hét những thứ tiếng Amelia không hiểu, một số khác thẫn thờ không còn sức sống.

Chợt Amelia thấy lạnh lạnh, cô nhìn xuống. Quần áo của cô cũng đã bị lột đi, để lộ ra cả những bộ phận nhạy cảm. Một nỗi ngượng ngùng khủng khiếp tràn vào óc Amelia! Cô co quắp người, cố gắng giấu đi cơ thể mình, đồng thời hét toáng lên.

- Hét cái gì mà hét, đồ điếm thối! Đứng dậy!

Giọng nói thô lỗ ban nãy xuất hiện, và tóc Amelia bị nhấc ngược lên. Quá đau đớn, cô đành ngừng che cơ thể, nhanh chóng đứng dậy.

Đó là một gã da đen môi dày. Trên cặp môi thâm sì như miếng thịt trâu của hắn là hai chiếc khuyên vàng găm thẳng vào môi, nổi bật lên trên cái màu da đen bóng nhẫy mồ hôi. Người gã cuồn cuộn cơ bắp, và một cánh tay đầy cơ bắp đó đang nắm chặt mái tóc hồng của cô.

- Đi mau con điếm! Bọn tao không có thời gian cả ngày đâu!

- Đây là đâu? Xin hãy cho tôi về nhà! Đừng đánh tôi!

Hắn không nói nhiều, tiếp tục nắm tóc Amelia lôi đi xềnh xệch giữa bao nhiêu người. Cô cố gắng cào cấu cánh tay hắn, hòng thoát ra, nhưng tay hắn

cứng như thép nguội. Cô cảm tưởng như da đầu mình sắp nứt ra vậy!

- Đứng yên chỗ này!

Gã da đen đẩy Amelia vào một buồng, sau đó lôi ra một chiếc vòi cao su. Nước cao áp từ chiếc vòi đập mạnh vào người Amelia, tẩy đi những vết bẩn.

- A a a a a...

Amelia hét lên đau đớn. Sức nước thật là khủng khiếp! Cô cố gắng bỏ trốn, chạy vào góc tường, nhưng con rồng nước trắng xóa vẫn không tha cho cô. Nó tiếp tục lè chiếc lưỡi đau rát lạnh buốt lên từng thớ da thịt của cô, liếm sạch đi những vết bùn đất.

Sau một vài phút dài như vô tận, gã da đen tắt nước đi. Amelia lúc này sũng nước, thoi thóp thở trong góc tường. Người cô đau nhức không thể tả. Nhưng gã không cho cô nghỉ. Gã xốc lấy hai nách của cô, lôi cô về căn phòng cũ. Hai bàn tay hộ pháp của hắn không quên nhào nặn ngực của cô. Amelia muốn vùng vẫy, nhưng cô không cử động nổi. Vòi nước vừa rồi đã đánh tan toàn bộ sức lực khỏi cô rồi!

- Mẹ kiếp, nếu như không phải vì gái trinh có tiền cao hơn thì tao đã đè mày ra ngay tại đây rồi, con điếm!

Tên da đen nói xong, quẳng cô vào căn phòng chứa, rồi đóng cửa lại.

Amelia co ro dưới sàn nhà. Nỗi đau thể xác không thể so được nỗi đau tinh thần cô đang phải trải qua. Tủi nhục, xa lạ, và phản bội! Hình ảnh Jason ném cô về phía sau in đậm trong tâm trí người con gái tội nghiệp. Nước mắt cô trào ra.

Nỗi đau cùng sự mệt mỏi đánh úp lại, cùng với bóng tối bất tận.

***

- Xin chào tất cả các quý ông quý bà đã tham dự phiên chợ nô lệ ngày hôm nay. Tôi là Farid, người bạn quen thuộc của tất cả mọi người đây.

Gã đàn ông có gương mặt đê tiện, mắt tam giác, mũi chuột, mặt đầy tàn nhang, cùng với mái tóc uốn lọn màu tím đang hét lên the thé trên sân khấu. Phía dưới hắn là đám đông reo hò. Họ là những chủ nô, hoặc cư dân của Tòa Thành Trắng, túi rủng rỉnh những đồng vàng, sẵn sàng ném ra để quyết định số phận của các sinh mạng khốn khổ đang đứng phía sau tấm màn nhung màu đỏ kia.

- Giờ thì không làm mất thời gian của mọi người nữa! Đây là mẻ nô lệ của ngày hôm nay!

Chiếc màn nhung từ từ được kéo lên. Amelia bị ánh nắng làm chói mắt. Nỗi xấu hổ và căm tức bao trùm khắp toàn thân cô! Amelia cùng mười cô gái khác và bốn tay đàn ông bị xích chặt tay chân, trần truồng trước ánh mắt của hàng trăm con người. Họ tham lam nhìn ngắm từng phần cơ thể Amelia, xì xào đánh giá "ngực con này to hơn" "con kia thâm quá", "bé này múp thật". Những tiếng nói đó xoáy sâu vào linh hồn cô, đau đớn đến tận xương tủy!

Farid lôi từng nô lệ một lên phía trước cho mọi người nhìn rõ hơn, xoay họ vòng vòng từ đầu đến chân, thậm chí cả những bộ phận nhạy cảm cũng không được tha. Đám đông ở dưới hô giá, đấu đá lẫn nhau, và vui vẻ lôi nô lệ đi trong khi Farid lè chiếc lưỡi dài đếm tiền.

Amelia bị bán cho một lão già tóc bạc. Lão đeo một cái kính gọng to tổ bố, để ria trên - cũng đã bạc màu. Người lão nhỏ thó, nhưng rất chắc. Có vẻ hồi trẻ lão đã từng là một người lao động chân tay. Lão nắm lấy sợi dây nối tới chiếc vòng đeo trên cổ Amelia, dắt cô đi giữa phố như một người chủ dắt chó đi dạo.

Amelia cứ đi, đi mãi, trong sự soi mói và xì xào của đám đông. Đầu óc cô mụ mị đi, vì nắng, vì nhục nhã. Cuối cùng lão ta cũng dừng lại trước một cánh cửa.

- Đi vào đi cô bé!

Giọng lão già hơi khàn.

Amelia bước vào. Đó là một căn nhà nhỏ. Đồ đạc không có nhiều, cho thấy chủ nhân của chúng cũng không giàu có gì. Lão già bật đèn lên, sau đó đẩy cô ra giữa nhà. Lão đi vài vòng xung quanh cô, nhìn ngắm kĩ càng từng bộ phận, đánh giá cô như tay lái đánh giá một con lợn sề.

- Cũng tàm tạm! Tên cô là gì?

Amelia không muốn trả lời. Cô khóc, sụt sịt.

- Thưa ông, xin ông hãy tha cho con! Hãy cho con về nhà!

Thông thường, một người khi nghe thấy tiếng khóc của con gái, không ít thì nhiều cũng thấy mủi lòng. Làm sao? Đó là đặc quyền của phụ nữ, đàn ông muốn thì tự cung đi!

Nhưng lão già không phải là người bình thường. Lão ta rất tức giận khi bị ngó lơ. Lão nắm lấy tóc của cô, đẩy mặt cô vào sát mặt mình, hét lên.

- Khốn kiếp! Bây giờ tao là chủ nhân của mày! Từ giờ trở đi tao nói cái gì mày phải làm cái đó! Nếu không tao sẽ đánh mày, hiểu chứ? Tên mày là gì?

Mắt cô ngập nước. Sự sợ hãi lan tỏa bóp nghẹt trái tim cô.

- Thưa ông, tên con là Amelia.

- Phải gọi tao là chủ nhân!

Lão tát Amelia một cú trời giáng. Mắt cô hoa lên. Miệng cô cảm thấy cái gì đó ngọt ngọt.

- Tao mệt rồi, giờ mày đi vào nhà tắm phục vụ cho tao nhanh lên!

Amelia run lên. Đủ lắm rồi! Dù lão trước kia có khỏe như nào, thì giờ lão cũng chỉ là một lão già mà thôi!

- Không!

- Gì cơ?

Lão già có vẻ không tin vào tai mình.

- Tôi bảo không!

- Á à mày giỏi lắm con ranh!

Lão rút dây thắt lưng ra vụt cô. Cảm giác nóng rát đau đớn lằn lên trên cánh tay nhỏ nhắn của Amelia. Cô vùng lên, lao vào lão. Nhưng ngoài dự kiến của Amelia là, lão già đứng rất vững, tựa như một cây cột đình. Cô cố hết sức, nhưng chỉ đổi lấy từng tiếng cười lạnh.

Chiếc thắt lưng vụt thẳng lên lưng cô, để lại từng vết hằn đỏ rực sưng tấy. Amelia gào khóc, cố gắng dùng tay che mặt và người, nhưng chiếc thắt lưng vẫn khéo léo vụt trúng bụng, ngực và đùi cô.

- Cho mày lì! Cho mày chống đối! Cho mày cãi!

Mỗi lần lão hét, là một lần chiếc thắt lưng vụt xuống, và cũng là một lần Amelia run lên. Cô không chịu thua, nhào tới, dùng móng tay cào cấu lão.

- Ha ha, con mèo cái này dữ tợn quá nhỉ? Để tao cho mày biết ai mới là chủ!

Đôi bàn tay cứng như gọng kìm của lão tóm chặt lấy tay cô, đè cứng cô xuống nền nhà. Mặt lão đối diện với cô. Trong mắt cô, lão nhìn thấy sự sợ hãi nhưng lại ẩn ẩn chút ngoan cường. Lão nhếch mép cười.

- Nãy giờ vận động kịch liệt, thằng em của tao cứng quá rồi! Tao phải xả lũ mới được.

Lão lấy thắt lưng trói chặt tay Amelia lại, mặc cho cô vùng vẫy, nguyền rủa lão. Sau đó lão lật úp cô xuống đất.

- Gào nữa đi con điếm! Gào nữa đi!

Lão thúc liên tục vào người cô, bất kể Amelia có sẵn sàng hay không. Amelia khóc, nhưng quyết không một tiếng nào. Cô cắn chặt môi, đến tứa cả máu ra.

Khi đã thỏa mãn, lão bỏ mặc cô nằm đó, tay vẫn trói ngoặt ra đằng sau, người run bần bật.

Amelia nằm đó, mê man, tuyệt vọng, một tiếng? Hai tiếng? Cô không biết, chỉ biết là cô tỉnh lại khi lão ta ngồi chồm hỗm trước mặt cô, tay cầm một miếng thịt khô. Lão chìa nó ra trước mặt cô.

- Muốn ăn không?

Amelia đói, rất đói. Từ hôm qua đến giờ cô chưa từng ăn một thứ gì. Cô cần năng lượng.

- Muốn ăn thì gọi tao là chủ nhân!

- Vâ...vâng, chủ nhân!

Amelia hơi vấp một chút. Môi cô vẫn còn đau.

- Ngoan lắm! Nếu như mày nghe lời, đây là phần thưởng! Còn nếu mày chống đối, thì tao sẽ đánh mày. Hiểu chứ?

- Vâng, thưa chủ nhân!

Lão gật đầu thỏa mãn, cởi thắt lưng khỏi tay cô, rồi trở về phòng ngủ. Lâu rồi thằng em lão mới được ăn mặn. Lão không muốn đốt tiền vào nhà thổ, tiền đó đủ ăn trong mấy ngày đấy.

Hai tay của Amelia tê rần vì bị trói quá lâu. Phải mất một lúc cô mới điều khiển được hai cánh tay. Cô chộp vội lấy miếng thịt, nhai ngấu nghiến. Thịt rất cứng, vị thì kinh khủng, nhưng Amelia vẫn cố gắng ăn. Cô dùng sức quá mạnh, khiến cho vết thương ở môi vừa mới kết vẩy lại bật máu.

Chợt Amelia dừng lại. Nước mắt cô tuôn rơi. Cô cứ ngồi đó, trước ánh lửa bập bùng, hai vai run nhè nhẹ.

Nhưng rồi cô hít sâu, giống như quyết định một điều gì đó, rồi ngấu nghiến tiếp miếng thịt. Thịt không nhiều, cho nên dù rất cứng, Amelia cũng chỉ mất vài phút là ăn hết.

Cô đứng dậy, bước về phía nhà tắm. Trong bồn vẫn còn nước. Amelia không hiểu cách dùng những thiết bị bóng lóa kia, cho nên cô đành dùng thứ nước trong bồn để rửa mặt. Vết thương đau rát khi cô chạm phải, càng củng cố thêm quyết tâm của cô.

Tẩy rửa xong, cô đi về phía nhà bếp. Căn nhà khá nhỏ, cho nên Amelia cũng không sợ lạc đường. Bếp có rất nhiều dụng cụ mà cô không hiểu, nhưng không quan trọng, cô chỉ cần hiểu dao là cái gì.

Cần phải chờ thêm một lúc, cho lão già ngủ say!

Cô lẳng lặng ngồi trong bếp. Ý nghĩ về việc cô sắp làm khiến cô sợ hãi. Mẹ cô dạy... dẹp đi. Giờ chỉ còn mình cô ở đây. Cô phải tự chăm sóc cho bản thân.

Amelia nhớ lại trận đòn, nhớ lại vụ hãm hiếp.

Cô rút dao ra khỏi khay, nhẹ nhàng bước về phía phòng ngủ lão già. Cô nín thở, nhón chân, từ từ đẩy cửa. Không có âm thanh gì phát ra!

Bên trong phòng, qua ánh trăng lờ mờ vắt qua ô cửa sổ, cô thấy lão già đang nằm dạng tè he, chăn gối vương vãi, miệng ngáy khò khò. Bụng lão nhấp nhô rất đều, chứng tỏ lão đã ngủ say. Cô rón rén bước lại gần, giấu lưỡi dao sau lưng.

Cảm giác tội lỗi lại trào lên. Không! Đừng làm thế Amelia! Giọng nói thánh khiết vang lên trong nội tâm cô. Nhưng một giọng nói khác, khàn khàn, át đi tiếng nói đó.

- Tao là chủ nhân của mày!

- Gào đi! Gào nữa đi!

Ánh mắt của Amelia tràn ngập căm thù. Cô giơ cao lưỡi đao, đâm một cách dứt khoát xuống ngực lão già. Lão trợn to mắt, nhìn trừng trừng vào Amelia, sau đó nhìn về phía ngực. Máu đỏ đã nhuộm ướt đẫm chiếc áo ba lỗ.

- M...mày...

Lão đã chết.

Amelia ngã sõng xoài xuống dưới đất. Cảm giác thư thái, nhưng kinh tởm lan tỏa khắp cơ thể cô. Ánh mắt kinh hoàng của lão ta in đậm trong trí óc Amelia, như muốn hỏi "tại sao?".

Dạ dày cô cuộn trào. Cô nôn hết bữa tối ra - chỉ là mấy dẻ thịt khô, và nước chua. Nhưng cảm giác nôn nao vẫn không chấm dứt. Cô tiếp tục nôn khan thêm một lúc nữa, sau đó chạy vội vào nhà tắm.

Trong gương, cô thấy hình ảnh một người con gái tóc tai rối bù, người lấm len vết bẩn và máu, ánh mắt điên dại như một con ác quỷ đến từ địa ngục, đang nhìn chằm chằm vào mình. Cô sợ hãi, ngã ngửa ra đằng sau. Amelia dùng chân trượt về phía tường, cố gắng tránh xa khỏi chiếc gương.

"Đó là mình sao?"

"Đó là mình!"

"Mình đã giết người!"

"Mình đã tự tay tước đoạt đi một sinh mệnh"

Lại một lần nữa, Amelia khóc. Cô vòng hai tay qua chân, úp mặt vào đầu gối khóc. Không gian, thời gian trở nên nhạt nhòa vô nghĩa.

Một lúc lâu sau, Amelia cảm thấy khá hơn. Cô dùng phần nước lạnh ngắt trong bồn để rửa mặt mũi cho tỉnh táo. Những vết lằn vẫn nhưng nhức, nhắc nhở Amelia rằng mọi chuyện không phải là một giấc mơ, rằng cô đã bị lạc tới thế giới này, đã là một nô lệ... và đã giết người.

- Mình phải bỏ trốn thôi!

Cô thầm nghĩ. Họ sẽ giết cô mất!

Cô vội vàng chạy khỏi phòng tắm, lao ra phòng khách và kéo tay nắm cửa. Đón chờ cô không phải là tự do, mà là một cơ thể rắn chắc!

- Ồ, sao nô lệ của lão Tom lại... Bắt lấy cô ta!

Tay lính hét lớn. Một gã đồng bạn của hắn túm được cẳng tay cô, kéo giật ngược về. Amelia ngã.

- Chúng mày theo tao vào kiểm tra nhà! Mày, mày, canh giữ nó!

***

Họ nhốt Amelia vào một căn buồng tối, nhỏ hẹp. Bóng tối vô tận nuốt chửng lấy cô.

Cô tự cười, tự khóc, la hét om xòm, xong lại khóc. Đây là hình phạt cô phải chịu vì giết người. Cô sẽ vĩnh viễn bị địa ngục đọa đày.

Amelia thiếp đi lúc nào không hay. Trong cái bóng tối vô tận đó, Amelia lạc lối. Cô không biết mình đang đi lên hay đi xuống, đang đi thẳng hay vòng tròn nữa. Mà cô còn là người hay không cô cũng không biết...

Chợt một luồng ánh sáng chói lòa phá tan cái nhà ngục tăm tối đang giam giữ cô. Giống như Thượng đế nói "Phải có ánh sáng", và từ màn đêm bất tận, ánh sáng xuất hiện, chiếu rọi vạn vật, đem lại sự sống. Amelia híp mắt. Cô đang quen với bóng tối, ánh sáng trực tiếp khiến Amelia ứa lệ.

Và trong cái ánh sáng hi vọng đó, cô thấy một chàng trai, trẻ, gầy gò, nhưng cười một nụ cười tỏa nắng. Giống như nụ cười của Jason.

Anh chìa tay ra trước mặt cô.

- Xin chào Amelia! Tôi đến để đưa cô ra khỏi địa ngục đây!

Anh là thiên sứ sao? Thiên sứ thật là đẹp! Đầu óc Amelia đặc sệt, mù mờ.

Nhưng rồi cô vẫn nắm lấy bàn tay anh. Nó không to, nhưng rất mềm mại!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Amelia (3)

Thiên sứ cởi chiếc áo choàng đỏ và khoác lên người cô. Chiếc áo choàng mỏng, không thể cản nổi cái lạnh của nhà tù, nhưng không hiểu sao cô thấy rất ấm áp.

Anh dắt cô rời khỏi nhà tù, dắt cô qua một căn phòng rộng lớn rất nhiều người. Cô cứng người, những ký ức tồi tệ ùa về.

Bất chợt cô thấy bàn tay mình bị siết chặt. Anh quay lại, mỉm cười với cô.

- Không sao đâu! Theo tôi nào!

Giọng anh tràn ngập từ tính và đầy ma lực, giống như một thứ thuốc phiện ngọt ngào. Cô như một con thiêu thân, dù biết rằng lao tới ánh sáng là phải chết, nhưng vẫn không ngần ngại bay đến.

Anh đưa cô tới trước một con thú bằng kim loại. Nó có hình hộp, bay lơ lửng giữa không trung, hai mắt nó mở to nhưng lờ đờ không có ánh sáng. Anh mở miệng nó ra và nhẹ nhàng kéo cô vào.

Con thú êm ái bay trên không trung, đưa bọn họ đến một nơi mà Amelia không biết, và cô cũng không quan tâm. Cô thấy chán nản, tuyệt vọng, và không hiểu lí do để tiếp tục sống nữa.

- Này, Amelia? Cô đang ở cung trăng nào vậy? Về lại mặt đất với tôi nào?

Ôi, sao mà quen thuộc đến vậy? Cô bật khóc.

Anh có vẻ bối rối, không hiểu tại sao cô lại khóc. Anh chỉ biết đặt tay lên đầu cô vỗ vỗ, giống như Jason từng vỗ.

- Đừng khóc nữa nào! Đừng khóc nữa! Quá khứ là quá khứ, tôi không biết cô đã phải chịu những gì, nhưng giờ cô an toàn rồi. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp hơn thôi!

Cô càng khóc dữ hơn. Nhưng lần này cô không thấy tuyệt vọng. Lần này cô thấy thanh thản.

Anh để cô tựa đầu vào vai mình. Ở trong lòng anh, cô cảm thấy an toàn. Jason cũng đã từng ôm cô như vậy. Nhẹ nhàng, đầy tình cảm!

Chợt con thú dừng lại, há miệng.

- Nào nào, đừng khóc nữa Amelia! Chúng ta đến nơi rồi, xuống xe đi! Cô định giặt luôn chiếc áo này của tôi à!

Anh vỗ vỗ lưng cô.

Cô bật cười, không hiểu vì sao. Nhưng cô cũng ngừng khóc.

Anh dắt cô xuống... gì nhỉ, anh gọi là xe? Họ bước vào nhà, đó cũng là một căn nhà nhỏ như căn nhà của lão già đó. Nhưng trong căn nhà này, cô cảm thấy có sự khác biệt. Chỉ là cô không hiểu sự khác biệt đó là gì.

- Isa, đưa cô ấy đi tắm rửa đi!

Giờ cô mới nhận ra có một người nữa đồng hành với họ. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng hơi già. Cô ấy có mái tóc màu hạt dẻ, xoăn xoăn, rủ xuống đến ngực. Cô cảm thấy vô cùng tự ti khi đứng cạnh người phụ nữ này. Cô ta đẹp hơn, dáng chuẩn hơn, mặc đồ cũng đẹp hơn.

Người phụ nữ ấy mỉm cười, một nụ cười thân thiện, sau đó nắm lấy tay cô và dắt về phía phòng tắm. Bàn tay cô ta có nhiều vết chai, nhưng không phải chai kiểu làm nông.

Cô bước vào phòng tắm. Isa ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc bồn, sau đó vặn vặn một cái vòng. Amelia giật mình khi thấy nước chảy ra từ chiếc vòi sắt, nhưng Isa ấn nhẹ vai cô.

- Không phải sợ, em gái! Nó chỉ là nước thôi.

Cô quan sát chiếc vòi thêm một chút, và khi xác nhận đó chỉ là nước ấm, cô thả lỏng người. Áp lực từ những ngày vừa qua khiến thần kinh cô căng cứng, dường như muốn tan vỡ đến nơi rồi. Chợt Amelia cảm thấy xót xót. Nước chạm vào những vết roi, bỏng rát.

- Thật nhẫn tâm!

Isa cau mày, vuốt nhẹ những vết roi trên người cô.

- Mặc dù hơi xót, nhưng em hãy cố chịu! Chị phải rửa sạch vết thương, nếu không em sẽ bị nhiễm bệnh mà chết đấy!

Amelia nhớ tới những câu chuyện kể về các thợ săn đi rừng bị sói cắn, họ không chết vì sói, mà chết vì những cơn sốt kì lạ trong vài ngày sau đó. Có cái gì đó mách bảo Amelia nên tin lời người phụ nữ này. Cô cắn răng, để cho Isa dùng nước và một miếng bánh thơm thơm xát nhẹ lên vết thương. Cơn đau không lớn, nhưng nhói nhói và kéo dài.

Sau khi đã tẩy hết vết bẩn trên người cô, Isa bảo cô ra khỏi bồn và ngồi lên một chiếc ghế. Chị ta lấy ra một chiếc lọ, đổ một ít dịch nhờn ra hai bàn tay, thoa lên thành bọt trắng xóa thơm phức, sau đó ra hiệu cho cô cúi đầu.

Kỹ thuật xoa bóp của Isa thật là đỉnh. Cái cách chị ta gãi đầu, vuốt, nắn, bóp, ấn lên da đầu Amelia khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu. Nhưng mà cái bọt trắng rơi vào mắt thì rất cay!

Sau khi tắm xong cho Amelia, Isa đưa cho cô một chiếc váy trắng. Chất liệu của nó khá thoáng, và nhẹ nhàng, dù hơi hở hang. Amelia vui vẻ mặc chiếc váy vào, hở một chút vai và cánh tay còn hơn là trần truồng.

Isa đưa cô ra phòng khách. Anh đang đợi cô ở đó. Mà cô vẫn chưa biết anh tên là gì.

- Xin chào Amelia! Xin tự giới thiệu, tôi là Johny Ouro, một vị chủ nô, giống như người chủ cũ của cô.

Không thể nào? Amelia bàng hoàng. Những cảm xúc bất an hiện lên trên gương mặt cô.

Johny mỉm cười, chờ cô tiêu hóa hết quả bom tấn đó.

- Thế nhưng, khác với các chủ nô khác, họ chỉ coi nô lệ như cô là đồ vật. Còn tôi, tôi coi cô như con người, có tâm tư tình cảm trí tuệ.

Không để cho Amelia phản hồi, Johny nói tiếp.

- Không có cách nào thay đổi số phận của cô nữa rồi Amelia. Từ thời điểm cô bị lạc vào thế giới này, số phận của cô đã xác định: hoặc chết, hoặc trở thành nô lệ. Nếu như cô là đàn ông, thì có lẽ với tài năng xuất chúng, sẽ có một dòng họ nhận cô. Nhưng thật đáng tiếc, phụ nữ ở thế giới này có thân phận thấp hơn đàn ông.

- Xin anh, xin anh hãy đưa tôi trở về nhà! Đúng vậy, chẳng phải còn một cách đó sao, thưa anh? Xin anh...

Anh nhìn cô đầy thương cảm, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu cô. Cô không kháng cự.

- Tôi rất tiếc, Amelia. Nhưng Tòa Thành Trắng không có khả năng di chuyển trong Sương mù - nó ném cô đến đâu thì cô sẽ đến đó. Hơn nữa, không có

ai biết thế giới của cô là gì... vậy nên việc đưa cô trở về là bất khả thi.

Kế tiếp, Johny giải thích cho cô về quy tắc sinh tồn ở thế giới này, về việc người dân coi những người như cô - nô lệ như cỏ rác, và luật lệ hoàn toàn ủng hộ những người như anh. Kẻ nào dám vi phạm luật, sẽ chỉ biết rước lấy sự trừng phạt.

- Một nô lệ, đặc biệt là một cô gái đơn độc, không có cách nào sinh tồn trong nội thành. Còn nếu như ra ngoại thành? Ngoài đó thậm chí còn không có luật, đến các chủ nô cũng không muốn ra đó làm gì. Nếu như cô bỏ trốn, trong trường hợp may mắn, cảnh vệ sẽ nhận ra huy hiệu của tôi, và trả cô về. Còn trường hợp xui xẻo, tôi đã nói ở đây có bọn người thú chưa nhỉ?

Amelia yên lặng lắng nghe Johny giải thích. Mặc dù nội dung của chúng rất nặng nề, nhưng cách Johny trình bày chúng khiến cô không phản bác được. Có một sức hút tỏa ra từ anh khiến cô không thể cưỡng lại.

- Mọi chuyện không tệ đến mức đó đâu Amelia. Tôi nói rồi, tôi là một chủ nô khác biệt. Tôi sẽ tôn trọng cô, chỉ cần cô tôn trọng và nghe lời tôi. Tôi sẽ không bao giờ bắt cô làm những việc kinh khủng, nếu như cô không muốn, được chứ?

- Nhưng chúng ta vẫn có một số thứ cần làm rõ. Trong nhà này, tôi là chủ, còn cô chỉ là nô lệ. Tôi không yêu cầu cô phải xum xoe nịnh hót gì, chỉ cần mỗi khi nói chuyện với tôi, cô gọi tôi là chủ nhân. Điều này có khó khăn gì không?

"Cũng chỉ là một câu gọi!" Amelia nghĩ. "Gọi cũng không mất miếng thịt gì".

- Vâng, thưa chủ nhân.

Amelia nhìn thấy Johny cười toe toét. Không hiểu sao cô cảm thấy có chút vui vẻ.

- Trong nhà không có nhiều chỗ ngủ. Tôi sẽ ngủ trên giường. Isa ngủ trên ghế sô pha. Còn cô thì tạm thời ngủ trên thảm. Tất nhiên, nếu như cô cảm thấy làm ấm giường cho tôi là lẽ đương nhiên thì tôi luôn hoan nghênh!

Amelia đỏ lựng mặt. Cô lí nhí.

- Dạ thôi thưa chủ nhân, em sẽ nằm trên sàn.

Cô vội vã liếc Johny. Anh không hề có biểu hiện tức giận gì. Cô lặng lẽ thở phào.

- Như vậy, nhiệm vụ đầu tiên ta giao cho cô, Amelia, đó là...

Anh ngừng một chút. Amelia để ý anh đã thay đổi cách xưng hô.

-...là quét dọn căn nhà này. Isa, giám sát cô bé nhé!

- Vâng, thưa ngài!

- Vâng, thưa chủ nhân!

***

Mặc dù Amelia đã nhiều lần phụ giúp mẹ mình làm việc nhà, nhưng khi chứng kiến Isa hướng dẫn, cô vẫn cảm thấy rất mặc cảm. Hóa ra dọn dẹp chuyên nghiệp là như vậy sao!

Có điều Amelia vẫn chưa thật sự tập trung. Nhiều lúc cô bị phân tâm bởi những suy nghĩ về tương lai tăm tối mờ mịt trước mắt. Kết quả là cô vẫn không biết cách sử dụng "máy hút bụi", "máy giặt". Tất cả thành quả của cô trong một tiếng đồng hồ vừa qua là xếp gọn đồ đạc, rũ bụi khỏi thảm và rèm.

Khi Isa thông báo kết quả cho Johny, cô sợ rằng mình sẽ lại bị trừng phạt. Nhưng anh chỉ nghiền ngẫm nhìn cô một lúc, sau đó mỉm cười và hỏi

- Này người đẹp, em muốn đi chơi đâu không?

***

Nói là đi chơi, nhưng thực chất Johny chỉ dắt cô đi dạo xung quanh khu anh sống. Họ gặp, chào hỏi hàng xóm, tán gẫu một vài câu, sau đó lại tìm người kế tiếp, lặp lại. Trong lúc đi, anh giới thiệu cho cô về tình hình bốn thế lực trong thành. Cô cảm thấy rất sợ khi mình chỉ cách lũ quái vật ăn thịt người và đám yêu ma quỷ quái đúng một bức tường thành. Có khi nào chúng đói quá tràn sang đây ăn sạch tất cả mọi người không?

- Đồ ngốc!

Anh gõ đầu cô một cái. Không đau, nhưng cô bỗng đỏ mặt.

- Các thế lực sở dĩ có thể tạo thành thế cân bằng, là vì mỗi thế lực đều có một hai vũ khí bí mật, có khả năng uy hiếp rất lớn các đối thủ khác. Nếu như Ouro chỉ đơn thuần là những con người chân chất thì đám Kamra đã dùng chúng ta làm bữa chính từ lâu rồi.

Cô gật đầu, thể hiện rằng mình đã hiểu. Dù thật lòng cô chẳng hiểu cân bằng là cái gì.

Họ tiếp tục đi qua một số cửa hàng nhỏ lẻ, Johny cò kè mặc cả một lúc, sau đó mua một chiếc bờm đính pha lê rất đẹp.

- Isa hẳn là sẽ thích món này lắm đây!

Điều này làm cô nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp ở nhà. Cô ta theo anh bao lâu rồi? Trong lòng anh, cô ta chiếm vị trí gì? Nghe lời là được thưởng, là thật sao?

- Á á á...ợ!

Một tiếng hét thất thanh kéo cô về thực tại. Chuyện gì vậy?

Tiếng hét phát ra từ một con hẻm âm u. Cô định chạy tới, nhưng anh giữ chặt cánh tay cô. Mặt anh rất nghiêm trọng.

- Cô định làm gì vậy?

- Có người bị làm sao kìa thưa chủ nhân?

Johny thở dài, vẫn giữ chặt tay cô. Giọng anh tràn ngập buồn bã.

- Cô không cứu được họ đâu, Amelia!

- Tại sao thưa ngài?

- Con hẻm đó đi thông tới khu Cronus. Các chủ nô và chủ nhân khi cảm thấy nô lệ không đáng nuôi nữa, sẽ đem họ tới chỗ đó, trói họ vào những chiếc ghế, rồi bỏ mặc nô lệ ở đó. Đám xác sống sẽ tới gặm sạch sẽ người nô lệ xấu số nọ.

- Lạy Chúa!

Amelia ôm mặt, hít sâu, hai mắt trợn tròn kinh hãi.

- Phải, thật tồi tệ đúng không? Ta đã nói rồi đấy, ở Tòa Thành Trắng, mạng nô lệ không bằng cả chó lợn...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Amelia (4)

Sáng hôm sau.

Amelia giật mình. Có ai đó đang vỗ vỗ vai cô.

- Dậy nào Amelia. Trời sáng rồi đấy!

Amelia mở mắt ra. Johny đang ngồi xổm trước mặt, tay anh lay lay gọi cô dậy. Hôm nay anh mặc một bộ đồ trắng, khoác ngoài là áo gi lê nâu. Amelia vội vàng đứng dậy, nhưng không hiểu chân nam đá chân xiêu thế nào mà cô lại ngã nhào. Suýt chút nữa thì mặt cô hôn thân mật với nền nhà, nếu như không có hai cánh tay nhỏ gầy nhưng cứng cỏi đỡ lấy.

- Chà...chào chủ nhân!

Amelia mặt đỏ tưng bừng. Mình bị làm sao thế nhỉ? Sáng dậy máu chưa lên não ư?

- Được rồi! Tranh thủ đi rửa mặt mũi đi!

Johny mỉm cười tha thứ.

Isa dạy cô cách sử dụng bàn chải làm sạch miệng. Trời ơi, đây là lần đầu tiên cô có trải nghiệm như vậy. Ở thế giới của cô, người ta chỉ súc miệng bằng nước giếng, thế là xong. Isa nạt cô một trận vì cái tội "nhà quê", đồng thời chỉ cho cô rằng nếu không đánh răng, sẽ bị sâu ăn hết cả hàm, lúc đó chỉ có nước húp cháo.

Khi cô quay trở lại phòng khách, Johny đang đọc một cuốn sách. Cô không hiểu trên bìa sách viết cái gì, nhưng cô biết, trên cuốn sách có vẽ những đồng xu bằng vàng.

- Thế nào, đêm qua ngủ ngon chứ?

- Dạ, cũng tạm, thưa chủ nhân.

- Cũng tạm là thế nào, được hay không được? Đừng sợ, Amelia! Cứ nói thật cảm nghĩ xem nào!

Amelia ngần ngừ một lúc, sau đó hít sâu, cúi gằm mặt.

- Thực tế thì em rất khó ngủ, thưa chủ nhân. Sàn nhà lạnh và cứng, cho dù cách một lớp thảm cũng không giảm được bao nhiêu. Sáng dậy toàn thân em bị ê ẩm. Hơn nữa...

Cô nhanh chóng "đọc" ra suy nghĩ của mình, như thể đang bị ma đuổi vậy.

- Hơn nữa làm sao?

Cô lén nhìn lên. Johny không hề giận. Anh mỉm cười vui vẻ là đằng khác.

- Hơn nữa thức ăn thật kinh khủng. Thứ thịt khô dai ngoách đó quá khó nuốt, thà rằng em nhịn đói còn hơn.

Im lặng. Không có một tiếng động gì phát ra trong phòng. Amelia run rẩy chờ đợi một cơn bão ập tới, nhưng

- Cô có muốn được ăn đồ ăn tươi, được ngủ trên nệm êm không?

Giọng nói tràn đầy từ tính của anh vang lên.

Không có roi vọt hay mắng nhiếc sao? Amelia ngạc nhiên. Nhưng dù sao lợn chết không sợ nước sôi, cô còn gì phải sợ nữa?

- Vâng, thưa chủ nhân, em muốn!

- Cô có thật sự mong muốn, quyết tâm đạt được chúng không?

- Vâng! Em muốn! Thưa chủ nhân!

- Tốt! Rất tốt! Như vậy ta sẽ cho cô một cơ hội. Hôm nay ta sẽ phá lệ mua một ít thịt và rau về nấu bữa tươi. Ta sẽ dạy cô cách chế biến chúng. Nếu như cô làm tốt, ta sẽ tặng cho cô một phần.

- Vâ... vâng, thưa chủ nhân!

- Isa, ở nhà nhớ dọn dẹp nhà cửa nhé!

- Vâng thưa ngài!

Amelia liếc trộm Isabella. Không, nói chính xác hơn là lén liếc trộm chiếc bờm lấp lánh trên đầu Isabella. Nó thật đẹp, lại rất hợp với chị ý. Cô cũng muốn một chiếc bờm như thế. Mà để có được nó, cô phải nghe lời, phải làm tốt, thì chủ nhân mới có thể khen thưởng.

Hôm nay họ không ngồi "xe" - từ này cũng là do Isabella dạy cho cô. Đêm hôm qua, Isa không nằm trên chiếc sô pha êm ái, mà xuống nằm ngủ cạnh cô, an ủi cô, đồng thời trò chuyện, dạy bảo cô những kiến thức thông thường về thế giới này. Nó làm cô thấy rất cảm động. Cô cũng hỏi, tại sao Isa lại nằm ngủ ngoài này, trên chiếc sô pha êm nhưng không rộng rãi, trong khi chị ta hoàn toàn có thể vào nằm ngủ cùng chủ nhân?

- Chủ nhân chẳng phải đã nói sẽ không bao giờ bắt ép chúng ta làm gì trái với ý muốn còn gì?

Isa mỉm cười đầy bí ẩn trả lời cô. Amelia chợt nghĩ, có lẽ, làm nô lệ cho Johny cũng không quá tệ. Anh biết tôn trọng, nhạy cảm, ân cần, và không quá đáng. Xùy xùy, sao lại nghĩ như vậy? Mình là một con người cơ mà, sao lại muốn làm nô lệ cơ chứ? Mình điên rồi hả?

- Này, Amelia, cô không sao chứ? Đi bộ có mệt lắm không?

Họ đã đến chợ. Chợ ở Ouro tuy không sang trọng lịch sự nhưng ở khu phố Trắng, chất lượng cũng không bằng, nhưng đổi lại, giá cả cũng rẻ hơn một chút, và quan trọng nhất là gần.

- Dạ không thưa chủ nhân! Em không sao!

- Hôm nay ta quyết định bắt đầu rèn luyện thân thể. Một cơ thể khỏe mạnh thì tinh thần mới có thể minh mẫn được, cô thấy có đúng không?

- Vâng, thưa chủ nhân!

Anh lại nói những kiến thức trên mây rồi. Cô không hiểu tại sao, nhưng cảm thấy nó rất đúng.

- Cô có kinh nghiệm phân biệt thịt ngon dở không Amy?

- Ơ...dạ... gì cơ ạ?

- Gọi Amelia dài quá, nên tôi sẽ gọi cô là Amy. Ừm, có lí, mình có khiếu đặt tên phết.

Cô phì cười trước độ tự sướng của anh, nhưng cái tên Amy cũng không tệ. Bất chợt cô nhớ tới Isa.

- Nhìn miếng thịt này này Amy, xem những vân thịt này, nếu nó...

Anh vừa giảng, vừa lật từng miếng thịt lên, chỉ cho cô những dấu hiệu cho thấy thịt ngon hay dở. Sau khi chọn một miếng, anh bắt đầu cò kè trả giá với chủ quán. Nó làm cô nhớ tới mẹ mình. Hồi còn nhỏ, cô vẫn thường bám váy mẹ tham gia những phiên chợ, nhìn mẹ mình đỏ mày đỏ mặt tranh cãi với lão Fil hàng thịt.

Nhưng tất cả chỉ còn là quá khứ.

Anh dắt cô đi một vòng, mua một ít cà chua, hành, rau cùng chỗ thịt xay vừa rồi, sau đó trở về nhà. Isa đang ngồi chăm chú đọc cuốn sách vẽ đầy xu vàng ban nãy anh đọc. Lông mày chị cau lại, tay thì viết viết những kí tự khó hiểu lên tờ giấy trắng đặt trước mặt - giờ nó không còn trắng mà chằng chịt các con số. Chợt chị nhận ra họ đã trở về, Isa bèn đặt bút và sách xuống, đứng lên chào đón anh.

- Chào mừng chủ nhân đã trở về!

Isa nhanh nhẹn đỡ lấy từng túi đựng thức ăn từ cô - anh nói rằng, một chủ nô dắt theo nô lệ không nên tự xách thức ăn, người ta sẽ cười chê anh. Hơn nữa thức ăn cũng chẳng nặng nề gì, nên cô cũng vui lòng xách chúng.

- Theo ta vào bếp nào Amy! Còn Isa, cứ tiếp tục học bài đi. Lát nữa ta sẽ kiểm tra cô sau. Nếu như quên chỗ nào thì đừng trách!

Johny trừng mắt đe dọa.

Isa cúi đầu, giả vờ sợ sệt. Nhưng tất cả đều biết anh đang nói đùa, và Isa cũng chẳng hề sợ. Amelia còn thấy Isa lén lè lưỡi trêu ngươi anh khi anh quay lưng đi.

Ở trong bếp, Johny dạy cho cô công dụng của từng món. Chiếc hộp màu bạc to lớn kia có khả năng làm nóng đồ vật - gọi là lò vi sóng. Cái mặt kính thủy tinh chỉ cần gõ nhẹ lên biểu tượng ngọn lửa là lửa sẽ phun lên từ hai chiếc bệ - lửa rất đều và đẹp, lại không có khói. Cô nhớ tới cảnh mình phải lọ mọ xó bếp, một tay đút rơm, một tay cầm ống thổi, hì hục cả ngày mới đượm bếp. Khói bốc ra cay xè, hun mặt cô đen thui. Cô bắt đầu chán ghét cái cuộc sống lạc hậu chán chường đó.

Kế tiếp, anh dạy cô cách sử dụng vòi nước để rửa sạch thực phẩm. Nước rất sạch, lại mát nữa. So với nước giếng đục ngầu ở thế giới của cô thì quả là một trời một vực. Mà ở quê cô, người ta không dùng nước giếng để rửa đồ ăn. Cô sẽ phải hì hục xách xô ra bờ suối, múc đầy hai xô nước, sau đó nặng nề gánh về cho cả nhà dùng.

Johny ra hiệu cho cô thái hành, nhặt rau thơm, thái cà chua. Lúc đầu cô chưa quen sử dụng thớt và dao, nhưng chỉ một vài phút sau, cô đã có thể nhanh chóng bắt kịp tốc độ của anh. Có một cái gì đó thúc đẩy cô làm được như vậy! Cô cảm thấy hân hoan khi làm theo lời anh bảo, vui mừng mỗi khi anh tỏ ra hài lòng, và háo hức như một con cún nhỏ chờ đợi chủ nhân tưởng thưởng. Chẳng lẽ mình thật sự muốn làm nô lệ sao? Cô giật mình tự hỏi.

Dưới sự chỉ dẫn của anh, món thịt băm viên sốt cà chua ăn kèm mì sợi dài to bản đã ra lò. Anh gọi Isa vào, sau đó cả ba dùng bữa trên bàn. Đây là lần đầu tiên cô được ăn một món ngon đến vậy. Niềm hạnh phúc vỡ òa ra khi cô đặt miếng thịt vào trong miệng. Isa và Johny cười cảm thông. Isa đưa giấy cho cô lau mặt, vuốt nhẹ nhàng lưng cô, giống như một người mẹ an ủi con gái mình vậy.

Khi ăn xong, Johny dạy cô cách thu dọn bát đũa sao cho nhanh gọn nhất có thể, dạy cô cách rửa bát đũa và lau dọn bếp. Cô học thuộc chúng chỉ với một lần quan sát. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình thông minh đến như vậy!

Khi cô làm xong tất cả mọi thứ, Johny nhìn cô đầy hài lòng.

- Sáng nay cô làm rất tốt, Amy à! Một cô nàng đáng yêu nghe lời xứng đáng có một món quà, đúng không Amy?

Amelia toét miệng cười. Cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Johny lục túi quần một chút, sau đó móc ra một hộp giấy sặc sỡ. Tim Amelia ngừng đập một nhịp.

- Hôm qua ta thấy cô nhìn chiếc bờm của Isa chăm chú lắm, nên lén mua một chiếc. Hôm nay nhân dịp cô hoàn thành xuất sắc công việc, đây, tặng cho cô! Mặc dù nó rẻ thôi, nhưng ta hi vọng cô sẽ đeo nó.

- Cảm... cảm ơn chủ nhân!

Amelia run rẩy mở gói quà. Giấy dán rất đẹp, làm cô không nỡ xé đi. Sau khi cẩn thận tách lớp giấy ra - Johny cười cô mấy lần - Amelia thấy được chiếc bờm. Nó có màu đen tuyền, đính bên trên là nhiều hạt sáng lấp lánh.

- Để ta đeo lên cho cô. Thế... đúng rồi, vén cao mái lên. Cô có một gương mặt dễ thương, đừng dùng tóc che nó đi! Hãy vén cao nó lên, phô bày cho thiên hạ vẻ đẹp tự tin của mình! À, tiện thể, để tóc đỡ rơi vào nồi!

Johny nháy mắt.

Tai Amelia đỏ rực lên. Lúc ban nãy, trong khi ăn, họ tìm thấy vài sợi tóc dài màu hồng trong đĩa thịt. Chủ nhân của chúng là ai không cần phải nghĩ.

***

- Này Isa, Amy, theo ta nào!

Cô rất muốn hỏi đi đâu, nhưng chi Isa không hỏi, thì cô cũng không dám.

Họ ngồi xe điện - đó là một con rắn dài, dài ơi là dài, màu bạc, trên người mọc ra vô số con mắt sáng lập lòe. Con rắn nuốt lấy họ, sau đó lướt đi trên không trung. Bên trong con rắn có rất nhiều người, bọn họ đều tò mò nhìn về phía cô và Isa. Một số kẻ cười khả ố, chảy nước miếng ròng ròng, ánh mắt tham lam "sờ soạng" từng đường cong trên người cô. Amelia cảm thấy rất xấu hổ và tức giận, nhưng cô không dám lên tiếng. Dù sao bọn họ cũng chỉ nhìn, và cũng chẳng có luật lệ nào cấm họ nhìn cả.

Bất chợt những ánh mắt nóng rực tan biến. Amelia cảm thấy một luồng khí lạnh tỏa ra từ phía bên trái. Cô quay sang, nhìn thấy chủ nhân của mình đang dùng ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng. Không một ai trên con tàu dám đối mặt với ánh mắt đó.

Lúc này Johny không còn mặc bộ đồ quản gia nữa. Anh mặc một chiếc áo màu xanh biển trang trí rất nhiều họa tiết đẹp đẽ, giữa ngực là biểu tượng hai chiếc lá nối thành vòng tròn cùng với chữ J màu đỏ vàng bên trong. Phía dưới anh mặc một cái quần dài cũng màu xanh biển làm từ lụa hiếm. Trên vai anh là chiếc áo choàng màu đỏ - nếu như có thêm một thứ gì đó, một chiếc quần lót màu đỏ mặc ra ngoài hẳn sẽ rất thú vị nhỉ? Amelia phì cười vì suy nghĩ của mình, chính bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình lại nghĩ tới quần lót màu đỏ mặc ra ngoài?

Johny đưa họ tới một cửa hàng quần áo to lớn. Ở đây trưng bày rất nhiều quần áo đẹp đẽ, những thứ quần áo cô nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ tới.

- Lại đây Amy, mặc thử bộ này xem! Isa nữa, lấy cho ta số to hơn nhé!

Anh đưa cho cô một chiếc váy màu nâu đen, phía trước có gắn tạp dề màu trắng. Tay váy cũng có màu nâu đen đồng bộ với phần thân, nhưng cổ tay lại là ren trắng ôm sát. Amelia mặc thử. Phần ngực hơi chật một chút, còn lại rất vừa vặn.

- Xoay một vòng xem nào! Ừm, đẹp lắm! Sửa một chút chỗ ngực là được!

Johny gật gù.

- Chủ nhân, xem em thế nào?

Amelia đang hài lòng với lời khen của anh, chợt nghe thấy tiếng Isa đằng sau. Cô quay lại.

Isa cũng mặc cùng một kiểu váy giống cô, nhưng dáng chị ý đẹp hơn cô rất nhiều. Chiếc váy được thiết kế kín đáo, nhưng không hiểu sao khi Isa mặc chúng lại trở nên gợi cảm hơn hẳn. Tóc chị búi tó cao về phía sau, trước mặt là một chiếc kính thời trang gọng xanh mỏng, vừa giấu đi những nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt, vừa tăng thêm vẻ thông thái và sự lanh lợi cho chủ nhân. Nếu như Amelia là một hầu gái thì Isa ở cấp độ đại tổng quản rồi, hai người hoàn toàn không đứng cùng một trục hoành.

Bản thân Johny cũng khá bất ngờ. Amelia chua xót nghĩ. "Mình hoàn toàn không có cửa cạnh tranh với chị ý".

- Cô mặc rất đẹp, Isa à, rất đẹp!

- Hi hi, cảm ơn chủ nhân!

Chợt Johny nhìn thấy biểu cảm u ám của Amelia. Anh vỗ vỗ đầu cô.

- Không cần phải tự ti. Cô còn trẻ, còn chưa học được cách phô bày mị lực của bản thân. Theo thời gian, cô cũng sẽ trở thành một Isa thứ hai thôi.

- Thật, thật sao ạ, thưa chủ nhân?

- Thật đấy! À, mà ta chưa mua cho cô một đôi giày nhỉ. Lại đây, đi thử chiếc xăng đan này xem! Đi chân đất nhiều sẽ làm xấu đôi bàn chân đi đấy!

Trời đất, là nông dân, cô chưa từng nghĩ tới việc có một ngày mình sẽ được đi giày. Mẹ cô cũng chỉ có một đôi dép đan từ tranh, và chỉ những dịp hội hè bà mới dám mang ra dùng.

Chiếc dép màu đen, có quai vắt qua bàn chân, đính bên trên là một chiếc khung nhỏ màu vàng hình chữ nhật.

- Thế nào, hài lòng chứ?

Mắt cô nhòe đi. Nhưng miệng cô thì mỉm cười.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Từ tận đáy lòng, cô thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Amelia (hết)

Nửa tháng vừa qua là mười lăm ngày hạnh phúc nhất cuộc đời Amelia. Ngoại trừ thời gian luyện tập nấu nướng, cũng như học cách dọn dẹp nhà cửa, cô được thoải mái sử dụng các thiết bị giải trí trong nhà. Không chỉ vậy, thỉnh thoảng Johny lại mua tặng cô một ít đồ ngọt, đây là điều cô tự hào nhất, vì đến chị Isa cũng không được chủ nhân tặng sô cô la. Những lúc như vậy, khi đi ngủ, Isa thường đùa giỡn thọc lét cô, giả vờ ghen tị vì phần quà của chủ nhân. Hai chị em ôm nhau lăn lộn lung tung xèng, cuối cùng nằm dài ra thở dốc và cười khúc khích, cho tới khi bị chủ nhân nạt đi ngủ.

Trong mười lăm ngày này, chị Isa cũng thường kể cho cô nghe về những câu chuyện rùng rợn ngoài kia, rằng chúng ta ở đây là cực kì an toàn, hơn nữa lại thoải mái hơn không biết bao nhiêu nô lệ khác, vì chúng ta có một chủ nhân tốt bụng. Amelia cũng nghĩ vậy. Mặc dù không rõ ràng, có điều cô cảm giác có lẽ mình đã thích chàng trai gầy gò song đáng yêu, nghiêm khắc nhưng lại ôn nhu ấy rồi. Những ký ức đen tối về lão già Tom, về Jason, về quái vật đã bị cô ném ra tận đáy óc. Cô không muốn nghĩ về chúng. Tại sao lại phải đau buồn trong khi có thể hạnh phúc?

Cô dụng tâm học tập, không chỉ vì những món quà, mà hơn cả là vì những lời khen, và vì sự hài lòng của anh. Đối với cô, những món quà không có ý nghĩa bằng một nụ cười, một cái xoa đầu trìu mến. Cô yêu cái cảm giác được vuốt ve, quan tâm, chăm sóc. Cô yêu cái gia đình bé nhỏ này.

Johny cũng yêu cầu cô phải uống một thứ bột dinh dưỡng có vị rất thơm và ngậy. Anh nói nó sẽ giúp cô phục hồi sức khỏe, nhưng chỉ khi Isa lén tiết lộ cho cô mỗi một cốc bột cô uống hàng ngày đều tốn của anh tới hai đồng vàng, cô mới thấu hiểu sự quan tâm của anh. Johny là kiểu người không nói ra lời, mà dùng hành động để biểu đạt tâm ý của mình. Thật là dễ thương, cô nghĩ! Nhờ nó, cùng với thức ăn đầy đủ, và một gia đình ấm áp, cô gái gày gò yếu ớt lúc trước đã nảy nở, trở thành một thiếu nữ có da có thịt đầy sức sống. Mặc dù cô vẫn cảm thấy mình kém xa so với chị Isa, nhưng cô tự tin hơn nhiều. Chí ít mình không còn là con bé nhà quê bị hành hạ ngày đó nữa. Giờ mình là một người hầu - cô dùng cái tên anh gọi cô, cảm thấy nó hay hơn là nô lệ. Người cô bừng bừng sức sống thanh xuân, miệng cô khẽ ngâm nga những điệu nhạc vui tươi - à đấy!

Trong quá trình luyện tập, tình cờ Isa phát hiện ra cô rất có khiếu nhảy nhót, nên đã đề nghị chủ nhân cho phép chị ta thử dạy cô một chút. Lúc đầu, chủ nhân dạy cô một ít kiến thức về cơ bản, về tư thế, về cảm âm. Về phần những kiến thức cao hơn là do Isa dạy. Cô biết mình còn chênh lệch nhiều, nhưng khi nhìn cách Isa di chuyển đầy nghệ thuật, cô thấy bản thân thật thất bại. Chẳng lẽ mình không thể đánh bại chị ý trên một lĩnh vực nào sao?

Ghen tị thì vẫn cứ ghen tị, nhưng cô dùng nó làm động lực, thúc đẩy mình phải cố gắng học tập, mong có ngày đạt tới đẳng cấp như chị Isa. Thông minh không đủ? Không sao, cô bỏ ra gấp mười lần nỗ lực để học hỏi. Isa cũng phải thán phục trước tốc độ tăng tiến của cô. Ở ngày thứ mười, cô đã có thể dễ dàng chuẩn bị một bữa đại tiệc nhanh và ngon không kém gì Isa - hôm đó mọi người đều ăn được đến no căng bụng. Cô cũng có thể dễ dàng dọn sạch toàn bộ nhà cửa chỉ trong một tiếng đồng hồ, thậm chí cô thấy mình còn nhỉnh hơn Isa một chút. Quái thật, sao ngày trước cô không học nhanh được như thế này nhỉ? Chẳng lẽ như mẹ cô từng nói, "tình yêu là động lực mạnh mẽ nhất", là thật sao? Cô thấy bối rối kinh khủng! Nhìn vào anh, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé, còn anh như một vị thiên thần vậy.

Cô không còn cảm thấy ngập ngừng trước các mệnh lệnh của anh nữa. Cho dù... nếu như... anh muốn cô, cô nghĩ là mình cũng sẵn sàng! Nhiều lúc, cô cảm thấy chút trống vắng, và tưởng tượng ra cảnh anh... Không được! Mày không nên nghĩ dâm đãng như vậy, Amelia! Mày nên tự thấy xấu hổ đi! Cô tự véo tay mình, hòng thoát khỏi những suy nghĩ đầy cám dỗ nhục cảm. Nhưng càng ở gần anh, cô càng không thể kiềm chế được. Những khát vọng của cô lồng lộn như một con thú hoang, rung lắc mạnh mẽ bức tường "tự trọng" mà cô đặt xung quanh. Không chỉ một lần, cô định đề nghị anh... nhưng rồi lại thôi. Nhỡ đâu anh ý đánh giá mình như một kẻ hư hỏng, một con đàn bà dâm đãng thì sao? Cô thầm nhủ. Hơn nữa, mình... Càng nghĩ, cô càng căm hận lão già Tom! Đáng lí, đó nên là lần đầu của mình với anh.

Cô lén hỏi chị Isa về vấn đề của mình. Nhưng trái với dự đoán, Isa không cười nhạo cô, mà lại rất cảm thông.

- Phụ nữ cũng có nhu cầu, giống như đàn ông vậy. Đặc biệt là với người mình thích!

Chị nháy mắt đầy tinh ranh với cô khi nói đến chữ người mình thích, làm cô xấu hổ không nguôi.

- Nhưng nếu em cảm thấy nói ra thật mất mặt, thì em có thể tự thỏa mãn bản thân mà.

- Bằng cách nào?

Cô hỏi, và sau đó là những bài học đồi trụy, cấm kị, nhưng vô cùng kích thích Isa dạy cô. Hóa ra chúng ta có thể giải tỏa nhu cầu chỉ bằng ngón tay sao?

Isa mỉm cười.

- Hơn nữa, một số gã đàn ông rất thích chứng kiến phụ nữ ôm ấp nhau. Chúng ta là món quà của tạo hóa, cơ thể chúng ta mang vẻ đẹp nghệ thuật tự

nhiên, cho nên chỉ cần làm đúng tư thế, sẽ không có kẻ nào không khuất phục dưới váy chúng ta!

Isa chỉ cho cô những cách để quyến rũ đàn ông mà không quá lộ liễu, ví dụ một cái liếc, một động tác liếm môi, chiếc gáy lộ ra v...v đều có thể khiến họ sôi trào. Cô chỉ biết im lặng gật đầu ghi nhớ, mặt đỏ lựng như trái cà chua.

- Amy này!

Cô giật mình. Cô đang chuẩn bị bước vào nhà tắm thì anh gọi. Chẳng lẽ...

Dùng nụ cười tự cho là quyến rũ cô vừa học hôm qua, cô quay lại.

- Sao ạ, thưa chủ nhân?

- Ngày mai cô theo ta lên liên minh thi chứng chỉ kỹ năng nhé!

- À, dạ, vâng, thưa chủ nhân.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh. Còn đợi gì nữa?

- Ủa, còn chuyện gì sao Amy? Cô không định vào tắm à?

- Ơ, dạ, thế thôi ạ?

- Ừ, thế cô nghĩ còn chuyện gì nữa?

- Ơ ơ không không ạ!

Cô rối rít chạy vào nhà tắm, thậm chí còn quên cả kính ngữ! Chết tiệt, anh không hề dao động! Mình cần nước lạnh, để làm nguội cái đầu dâm đãng này đi mới được!

***

Họ khởi hành từ sớm. Khi tới liên minh, đồng hồ mới điểm tám rưỡi.

Johny dắt cô đến trước một khung kính.

- Tôi muốn đăng ký thi chứng chỉ cho nô lệ Amelia, kỹ năng: Nấu nướng, dọn dẹp, và khiêu vũ.

Anh hí hoáy viết lên một tờ đơn, sau đó đưa qua ô kính, rồi dắt cô đi tiếp. Hôm nay cô mặc một chiếc váy quây màu xanh trắng, cùng với đôi xăng đan màu đen anh tặng cô. Khi cô đi khỏi nơi này, cô cúi đầu trong tủi nhục. Giờ cô quay trở lại, ngẩng cao đầu trong hãnh diện. Cô là một nô lệ xuất sắc.

Đón tiếp họ là một cô gái mặc váy dài màu đen với mái tóc vàng. Trông cô ta cứ u ám thế nào ý, Amelia nghĩ.

- Kế tiếp, cô sẽ phải làm một mâm cơm cho bốn người ăn. Cô có làm được không, Amy?

Sự tự tin bành trướng trong cô. Lĩnh vực khác cô không dám nói, nhưng dọn dẹp, nấu nướng, và nhảy nhót là nghề của cô rồi.

- Em làm được, thưa chủ nhân!

- Tốt lắm, vào đi! Và nhớ, bình tĩnh, tự tin, không cay cú!

Anh mỉm cười. Cô cũng mỉm cười.

Trong phòng, họ chuẩn bị sẵn cho cô nguyên liệu, công cụ. Trong đầu cô lập tức định hình nên các món, bao gồm món súp, món chính, món trộn, tráng miệng. Cô nhanh chóng bắt tay vào việc.

Johny ngồi từ xa, cùng với cô gái mặc váy đen ban nãy, quan sát cô nấu ăn. Ánh mắt anh tràn đầy khích lệ, khiến cô cảm thấy tự tin và vui hơn. Cô cảm thấy lưỡi dao, thực phẩm như những vũ công đang múa xung quanh ngón tay mình, còn cô là người nhạc trưởng, vung vẩy cây đũa điều khiển nhịp điệu.

Món súp đã hoàn thành. Cô múc súp ra đĩa, trang trí bên trên một ít bột rau thơm, sau đó đặt hai chiếc đĩa lên bàn. Giám khảo là cô gái mặc đồ đen, còn chủ nhân đương nhiên có quyền thưởng thức món ăn của nô lệ. Cô gái ăn thử, hơi gật gù, nhưng không biểu lộ gì hơn. Điều đó làm cô chùn lòng một chút.

- Tuyệt vời, Amy à! Còn xuất sắc hơn cả khi ở nhà!

Johny cổ vũ. Gương mặt anh tràn ngập niềm vui. Cô cảm thấy hân hoan trong lòng. Có lẽ giám khảo phải giữ thái độ trung lập trong suốt quá trình chấm để tránh ảnh hưởng đến thí sinh chăng?

Những món kế tiếp lần lượt được mang lên. Giám khảo vẫn không nhận xét gì, trong khi anh khen cô không dứt lời.

Cuối cùng, khi ăn xong miếng caramel đậu nành, giám khảo lần đầu tiên lên tiếng.

- Amelia, đánh giá: Nấu nướng A-.

Cô vỡ òa trong niềm sung sướng. Anh bước tới, ôm chầm lấy cô.

- Xuất sắc, Amy à, xuất sắc!

- Vâng, chủ nhân, vâng!

***

Bài thi dọn dẹp yêu cầu cô phải dọn một căn phòng vô cùng rộng trong một tiếng. Dù Amelia cố hết sức, nhưng khi đồng hồ điểm, cô mới chỉ dọn được hơn một nửa. B+ dọn dẹp.

- Đừng buồn, Amy, cô đã cố hết sức rồi!

Anh vuốt vuốt lưng cô an ủi. Ôi, cô yêu được vuốt ve!

Trong bài thi cuối cùng, giám khảo yêu cầu cô phải bắt cặp với một người đàn ông, sau đó nhảy theo nhạc. Cho dù được dạy, nhưng mười mấy ngày không đủ để Amelia lột xác trở thành thiên nga được. Cô cố gắng cứu vãn bài nhảy, nhưng kết quả chỉ là D+ mà thôi.

- Em xin lỗi, thưa chủ nhân.

Nước mắt cô trào ra. Cô đã làm anh thất vọng.

- Không sao, Amy. Này, cầm lấy chiếc khăn này và lau nước mắt đi! Cô đã làm rất tốt rồi!

- Vâng...

***

Johny dắt cô tới một căn phòng nhỏ. Phía trên cánh cửa có gắn chiếc biển vàng "Angelika".

Anh gõ cửa, sau đó bảo cô đợi ở ngoài, rồi đi vào trong. Bàn tay ấm áp của anh siết chặt tay cô một cái, sau đó buông ra.

Vài phút sau, anh cùng một cô gái khác bước ra. Cô ta trông rất... bá đạo! Amelia cảm thấy mình thật sự bé nhỏ khi đứng trước người phụ nữ này!

- Ừm, rất tốt! Đánh giá cuối cùng: C-. Hoàn thành trước thời hạn... tám mươi sáu ngày! Chất lượng vượt hai bậc so với yêu cầu! Tổng cộng trả 1000 đồng vàng! Anh có thắc mắc gì không?

- Không, thưa quý cô!

Anh cúi đầu chào. Hơi ấm đột ngột biến mất, để lại cái rét buốt lòng.

Họ đang nói gì vậy?

- Đưa cô ta đi!

Người phụ nữ tóc vàng búng tay. Có hai tên lính xuất hiện, túm lấy cô kéo đi. Cô không phản kháng.

Rắc! Có cái gì đó trong cô vỡ vụn. Nước mắt cô rơi xuống sàn nhà bóng loáng.

- Tại sao?

Anh không trả lời, quay lưng bỏ đi. Bóng lưng vững chãi đó dần dần biến mất nơi đằng xa.

Cô nhớ tới bài hát anh từng ngâm nga.

Don't throw away, all was left to me!

I once believed you would save my soul

But if you saw me now, crying secretly

Would you hold my hand, and never let it go?

Bóng tối bất tận trùm lấy cô.

***

Johny chạy vội về nhà, không nói không rằng nằm vật ra giường. Người hắn run lên bần bật. Mồ hôi lạnh ướt đẫm chiếc áo xanh biển.

Isa vội vàng chạy vào phòng. Cô nhìn thấy hắn đang lên cơn co giật, bèn ôm chặt lấy hắn. Tay cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, áp mặt hắn vào ngực mình.

- Không sao đâu Johny! Không sao đâu!

Cô cảm thấy nước mắt chảy trên ngực mình. Hắn khóc.

- Tôi sai rồi sao, Isa?

- Ngài... không sai! Ngài cần tiền, và chỉ có bán cô ấy, ngài mới có tiền.

- Nếu như vậy, sao tim tôi thấy đau quá!

Isa thở dài. Ngài sai rồi, thưa chủ nhân. Ngài đối xử với cô ấy như một con người, và giữa người với người rồi sẽ có cảm tình...

- Sai, là ở thế giới này!

Johny ngừng run. Hắn ngước lên nhìn Isa.

Trong mắt hắn, cô nhìn thấy sự hoang mang, đau đớn.

Trong mắt cô, hắn nhìn thấy sự cảm thông, cùng một ngọn lửa vô danh. Hắn nhoài lên, hôn lấy cô. Cô cũng hôn lấy hắn.

Bọn họ như hai con thú hoang, khao khát tình cảm, cuốn lấy nhau, triền miên không dứt. Hai kẻ máu lạnh tìm thấy mảnh ghép còn thiếu, cháy bùng lên ngọn lửa hoan lạc.

***

- Đây là hàng đợt này, theo đúng yêu cầu, thưa tiểu thư Ada!

Tên lính dẫn đầu hàng nô lệ cung kính đưa một tập hồ sơ cho người đứng trước mặt. Phía sau hắn là hàng dài các nô lệ, đờ đẫn tuyệt vọng, lê bước về phía trước. Amelia đứng ở giữa hàng. Trong mắt cô không còn một chút sự sống nào.

Người phụ nữ cầm lấy tập hồ sơ, nhanh chóng mở ra xem xét. Những ngón tay thon dài tinh xảo của cô ta lướt qua những trang giấy, hơi dừng lại ở một trang, rồi tiếp tục rong ruổi trên cuốn sổ.

- Được rồi, cảm ơn nhé Jack! Gửi lời chào đến quý cô Angelika hộ tôi!

- Không có vấn đề gì, thưa tiểu thư Ada!

Tên lính khúm núm chào, sau đó quay lại hét lớn.

- Bước nhanh lên, lũ nô lệ! Quý cô Ada không có cả ngày đâu.

Một bàn tay mềm, thon dài, nhưng lạnh, như băng giá, đặt lên vai Amelia. Cô ngẩng lên.

Đó là một người phụ nữ... quá đẹp! Amelia cảm thấy linh hồn mệt mỏi, sứt sẹo của mình như rung lên khi nhìn thẳng vào cô ta! Mái tóc nàng vàng dài, tết thành ba lọn xoắn lấy nhau thành một lọn lớn, vắt qua vai xuống ngang trước ngực. Ở dưới vầng trán cao rộng là hai hàng lông mày vàng rực, giống như được một họa sĩ đại tài cẩn thận vẽ lên vậy! Cặp mắt to tròn màu xanh biển sâu thăm thẳm như muốn nuốt chửng tâm hồn những kẻ lạc lối trong nó, và thật đáng tiếc Amelia đã thành nạn nhân mất rồi! Dưới chiếc mũi thon trắng cao thẳng là cặp môi hồng tinh nghịch đang mỉm cười, khiến người ta muốn cắn nó, nhào nặn nó, yêu thương nó.

Cô ta mặc một chiếc váy đính rất nhiều pha lê óng ánh, với cánh tay áo dệt từ lụa mỏng, thêu lên biểu tượng những bông hoa tuyết trắng, vừa tôn lên hai cánh tay trắng thon thả, nhưng lại mờ mờ ẩn đi phần vai và khuôn ngực khỏi cái nhìn soi mói từ cánh đàn ông - điều đó càng kích thích tâm trí tọn! Phần thân váy có màu xanh của băng giá, dệt nên từ thứ chất liệu Amelia không biết, nhưng hẳn phải là rất cao cấp. Chiếc váy xẻ dọc ở bắp đùi, để lộ ra đôi chân dài miên man đầy kiêu hãnh của Ada. Phía dưới mắt cá chân là cặp giày, Amelia đoán, là từ thủy tinh, vì chúng trong suốt, và hơi có màu xanh nhạt.

Amelia liếc lên vai mình. Móng tay cô ta được làm rất kĩ, và cũng có màu xanh, của băng giá. Trông chúng yếu ớt vậy thôi, nhưng chính những ngón tay đó, khi đặt lên vai Amelia, khiến cô cảm giác như một ngọn núi khổng lồ đang tì lên vai mình, ngăn cản cô tiếp tục di chuyển.

Ada mỉm cười, xong đó dùng một chất giọng lành lạnh nhưng ngọt ngào hỏi cô.

- Này em gái, em có biết một thế giới tên là Avalon...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tâm sự

Johny choàng tỉnh. Dư âm từ trận cuồng hoan vẫn còn vương vấn trong không khí. Hắn có thể cảm nhận được thân hình mềm mại đầy nhục cảm của Isa đang nằm bên cạnh. Hơi ấm từ cô làm Johny cảm thấy dễ chịu, nó làm trái tim hắn bớt đau đớn. Bất chợt cô quàng tay ôm lấy hắn! Thì ra là ngủ mơ!

Đây là lần đầu tiên hắn quan sát Isa ở cự ly gần thế này. Trước đây hắn có rất nhiều cơ hội để làm vậy, nhưng... được rồi, hắn thừa nhận, là hắn lảng tránh. Hắn sợ hãi khi nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp cá tính bừng bừng sức sống đó, sợ rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm với Isa, và nhỡ đâu, hắn phát hiện ra thứ tình cảm đó chỉ là giả tạo...

Giả tạo giống như những gì hắn đã làm với Amelia!

Mình thật đáng khinh! Johny thở dài. Hắn không phải là chưa từng lừa tình cảm của ai đó. Hắn là một lãnh đạo, điều khiển tâm tư tình cảm của cấp dưới, để họ thề nguyện trung thành, dốc hết sức làm lợi cho công ty là chuyện đơn giản như ăn một bữa sáng. Nhưng đây, hắn đang tâm trêu đùa tình cảm của một cô gái, sau đó đem trao số phận của cô ta cho một kẻ lạ mặt. Liệu Amy có được sống hạnh phúc? Hay cô sẽ bị một con người sói mua về làm thú cảnh sau đó ăn thịt? Những suy nghĩ quay mòng mòng trong đầu Johny, càng làm tăng thêm áy náy tội lỗi trong hắn.

Đáng khinh hơn nữa là, nhờ hệ thống, hắn phát hiện ra tinh thần cô bé không được ổn định, và lạnh lùng làm theo hướng dẫn của hệ thống: Nhẹ nhàng đối xử tử tế với Amelia, để tinh thần cô bé từ từ phục hồi. Cái giây phút cuối cùng ấy, hắn dường như nghe được tiếng tâm hồn Amelia vỡ tan, rơi từng mảnh từng mảnh xuống vực sâu vô tận. Hắn có lỗi với cô gái đó.

Hai hàng mi dài uốn cong run lên làm Johny giật mình. Mình làm cô ấy tỉnh rồi sao? Nhưng không có gì xảy ra cả. Isa vẫn thở đều. Hai luồng khí nóng hổi nhẹ nhàng hút vào phun ra từ chiếc mũi trắng mềm mại như tranh vẽ. Nhìn những nếp nhăn nhàn nhạt nơi khóe mắt, cùng làn da có chút thô ráp của cô, chợt Johny nghĩ tới dịch vụ thẩm mỹ của Ouro. Nghe nói họ thậm chí còn có thể khôi phục lại tuổi thanh xuân, với cái giá siêu đắt. Xì! Hắn không nghĩ, trong lòng hắn, Isa đã quan trọng tới mức hắn có thể đốt tiền như vậy. Phải! Cô là một phụ tá tốt, một nữ nô ấm giường hoàn hảo, có thể lắng nghe tâm tư tình cảm của hắn, và khi cần thì phục vụ nhu cầu tình dục của hắn. Nhưng chỉ vậy thôi... Thật thế sao?

Mười lăm ngày vừa qua, cho dù không muốn, nhưng hắn vẫn len lén quan sát Isa. Cô xinh đẹp, cô thông minh, cô hài hước, và rất đồng cảm. Không chỉ vậy, rất nhiều kiến thức của Johny cũng đều là do Isa hướng dẫn, cùng với Amy - hắn thật sự không muốn nhớ tới người con gái này nữa, nhưng bóng ma tóc hồng đó vẫn lởn vởn trong trí óc hắn. Dù sao thì, mười lăm ngày vừa rồi, trình độ quản gia của Johny đã lên tới cấp C, y thuật lên cấp D. Các kỹ năng khác không hề nhúc nhích một chút nào. Cũng trong mười lăm ngày này, nhờ sự dạy bảo tận tình của hắn, Isa đã nâng kỹ năng Kế toán lên cấp B+, trình độ tương đương với kế toán trưởng của một công ty cỡ trung. Ở thế giới cũ của hắn, một kế toán trưởng cấp "B+" như vậy không có năm năm kinh nghiệm và ba năm đào tạo thì đừng có mơ.

Chợt hắn cặp môi hồng của Isa. Hắn nhớ lại ban nãy, cặp môi ấy, cùng bộ ngực trắng... Nhớ lại những ký ức phấn hồng đó làm hắn có chút khô cổ. Ặc! Thằng em hắn biểu tình. Bình tĩnh nào, thằng em! Mày vừa mới ăn mặn một lần rồi cơ mà!

Isa giả vờ ngủ, nhưng hai gò má đỏ ửng đã bán đứng cô. Miệng cô mím lại, hai hàng mi run run, giống như đang cố kìm nén điều gì. Cuối cùng, không nhịn được nữa, Isa cười phá lên.

Johny thấy thẹn, bèn lấy tay che miệng cô lại.

- Không cho cười!

- Phụt! Vâng, thưa chủ nhân!

Tiếng nói truyền qua bàn tay hắn bị bóp méo một cách kì dị. Hơi nóng phả lên bàn tay hắn, khiến hắn hơi rụt tay. Nhưng Isa nhanh hơn. Cô cầm lấy bàn tay hắn, giữ nguyên chúng trước miệng, sau đó mút những ngón tay hắn ngon lành như một đứa trẻ mút kẹo vậy! Ánh mắt cô khép hờ đầy khiêu khích. Mặt và cổ cô đỏ ửng đầy phần khích!

Johny rùng mình, da gà nổi lên! Hắn muốn rút tay ra, nhưng cơ thể không nghe sai bảo của hắn! Chiếc lưỡi cứ thò ra thụt vào giữa các ngón tay. Cái nóng, sự ẩm ướt tràn ngập các giác quan của hắn.

Hắn hừ lạnh. Là cô khiêu khích hắn trước! Hắn vùng dậy, ôm lấy cô...

***

Cả hai buông nhau ra, miệng thở dốc. Hắn gạt bớt những sợi tóc bám dính trên gương mặt đỏ ửng rịn đầy mồ hôi của Isa. Vừa rồi thật là điên cuồng! Trong căn phòng phảng phất vẫn còn những mùi hương cơ thể kì lạ lượn lờ.

- Chẳng lẽ, tôi không thể coi họ như một con người sao, Isa?

Bất chợt, hắn hỏi. Một câu hỏi chẳng liên quan. Nhưng Isa hiểu. Và hắn biết là cô hiểu.

Cô từ từ nhỏm dậy, ôm lấy hắn từ phía sau. Hắn cảm thấy hai điểm cưng cứng đang áp vào lưng mình, nhưng điều đó không đáng bận tâm. Hắn muốn câu trả lời.

- Mục đích của ngài không có vấn đề, nhưng phương pháp của ngài không ổn!

- Em rất cảm kích khi ngài coi chúng em như một con người! Nhưng ngài cần phải vạch rõ giới hạn đối với họ! Ngài là một chủ nô, là người đào tạo nô lệ, sau đó bán đi để kiếm sống. Họ phải nghe lời ngài, kính trọng ngài, nhưng đừng nên nảy sinh tình cảm với ngài. Nỗi đau đó không bên nào có thể gánh chịu nổi khi ngày chia tay ập đến. Nếu như ngài làm rõ mọi chuyện với Amelia, có lẽ cô bé sẽ không còn yêu ngài, nhưng khi ngài trao cô ấy cho Angelika, cả hai sẽ không bị tổn thương.

- Là vậy sao?

Johny trầm tư. Isa cũng không nói gì. Cô im lặng ôm lấy hắn, truyền cho hắn sự an ủi và sẻ chia.

- Tôi hiểu rồi. Phải! Tôi không thể không bán họ, nhưng tôi cần xác định giới hạn, để xóa tan đi ảo tưởng của đôi bên. Tôi không thể giúp gì được họ, nhưng tôi sẽ cố gắng đào tạo họ thành những nô lệ có thứ hạng cao, để họ được mua với giá đắt. Không một kẻ đần nào nỡ mua đồ quý giá về để chơi hỏng, phải không, Isa?

- Phải, thưa ngài!

Cô mỉm cười khích lệ hắn nói tiếp. Trong mắt Johny cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết. Hắn đã tìm lại được lí do để sống.

- Hiện tại tôi không có tiền, nên mới phải làm công việc này. Chờ khi ôi trở thành một quý tộc, một phó hội trưởng, thậm chí hội trưởng, tôi hoàn toàn có thể từ bỏ việc huấn luyện nô lệ, chuyên tâm vào điều hành liên minh và kiếm đầy tiền. Tôi sẽ không cần làm tổn thương một cô gái nào nữa!

- Tôi cần phải lạnh lùng với nô lệ, chặt đứt bất cứ sợi dây tình cảm nào giữa tôi và họ. Nhưng tôi cũng cần một đối trọng, một người có thể lắng nghe những sẻ chia, tâm tư tình cảm của tôi! Tôi cần một bức tường để tôi có thể dựa vào khi ngã, một lò sưởi ủ ấm linh hồn khi tôi đau khổ!

Johny quay về phía Isa. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt màu hạt dẻ ấy.

- Liệu ta có thể tin tưởng em được không, Isa?

Isa cười, nhưng mắt cô nhòa lệ.

- Vâng, thưa chủ nhân, vâng!

Họ cùng cười, rồi lại ôm nhau ngủ. Đó là một cái ôm hữu nghị, một cái ôm không toan tính, nhục dục, mà tràn đầy thấu hiểu cùng mở lòng.

- À, ngài rất đặc biệt đấy, ngài có biết không?

- Là sao?

- Trong những chủ nô ra ngoài Xóm Liều mà em từng "phục vụ", họ khoác lác về những nô lệ họ từng huấn luyện qua. Theo những gì em thấy, thì một nô lệ, luyện tập kỹ năng đơn giản nhất thôi, là dọn dẹp, cũng phải mất rất lâu mới có thể đạt tới cấp B+. Vậy mà ngài chỉ dùng chưa tới nửa tháng, đã huấn luyện được Amelia thành hạng C-. Em không biết là do Amelia quá có thiên phú, hay ngài quá kinh khủng nữa!

- Hừ, đương nhiên là do chủ nhân anh minh đẹp trai của cô chứ sao. Mà khoan...

Johny cảm thấy tưng tức trong lòng. Hắn xì mũi, sau đó quay lưng về phía Isa.

- Chắc là họ làm tình giỏi lắm phải không, hơn hẳn một thằng giai tân như tôi!

Isa ngẩn ngơ một chút, sau đó bật cười.

- Ha ha ha ha!

- Làm sao? Đáng cười lắm hả! Xin lỗi vì tôi chỉ là một thằng oắt không có kinh nghiệm nhé!

Isa cố nín cười, quàng tay qua eo Johny. Hắn vùng vằng một chút, nhưng rồi cũng để yên.

- Là trai tân cũng có điểm đáng yêu mà!

- Hừ!

- Vừa rồi ngài không nhìn thấy bộ dáng anh dũng thiện chiến của mình đâu.

Vừa nói, Isa vừa nhẹ nhàng thổi vào tai Johny. Chiếc lưỡi ẩm ướt ấm nóng kia rà rà quanh vành tai hắn.

- Đừng có quậy nữa, ngủ đi!

- Ngài nói thì cứng vậy, thế cái gì đây? À, nghe nói trai trẻ thường rất mạnh mẽ, tinh lực dồi dào, không biết họ nói có đúng không nhỉ?

Giọng cô tràn đầy tinh nghịch. Johny cảm thấy khô miệng. Hắn cảm nhận được bàn tay cô đang nắm...

- Là cô ép ta đấy nhé!

Hắn lơ đi tiếng thông báo của hệ thống.

- Độ trung thành của Isabella đạt 3 trên 5. Mở khóa phần lớn thông tin về nô lệ!

***

Ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ trên cao đánh thức Johny. Isa đã dậy từ lâu. Chắc là cô đắp lại chăn cho hắn.

Tiếng chim hót râm ran ngoài kia báo hiệu ngày mới đã đến. Johny lười biếng thức dậy. Những vết tích trên giường khiến cho hắn nhớ lại đêm hôm qua. Hắn cảm thấy có chút nóng mặt.

Từ nhà tắm phát ra tiếng vòi hoa sen chảy xè xè. Isa đang ở trong đó. Cô ngâm nga giai điệu bài hát hắn từng hát. Một trong những bài hắn rất thích.

Don"t say may be, just be my lady!

No need to hesitate, cuz you"ll be fine.

Hắn ném những suy nghĩ u ám ra khỏi đầu. Một ngày mới, một khởi đầu mới. Ủ dột không giải quyết vấn đề gì cả!

"Xin lỗi, Amelia! Nếu như có kiếp sau, ta sẽ trả nợ cô vậy."

Johny đứng dậy, gõ cửa nhà tắm. Mẹ kiếp, đúng là tuổi trẻ tinh lực dạt dào mà! Hắn cứ như một con thú được sổ lồng vậy!

- Isa à, mở cửa ra nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nô lệ thứ hai

- Johny Ouro? Mười sáu tuổi, từng là đầy tớ cho Alfonso Ouro. Trở thành chủ nô nhờ chạy chọt! Hừm! Thật khó hiểu!

Angelika ném tập tài liệu lên bàn, tay gõ nhè nhẹ. Đây là lần đầu tiên cô thấy một tốc độ huấn luyện nô lệ khủng khiếp đến như vậy! Thậm chí kỷ lục cao nhất mà Tòa Thành Trắng từng ghi nhận cũng không có cách nào đánh đồng với nửa tháng vừa qua của tên chủ nô Johny Ouro này! Chẳng lẽ hắn nắm giữ một kỹ thuật truyền thông tin thẳng vào não bộ? Hay đơn giản là do hắn may mắn vớ phải một nô lệ có tài năng sẵn?

***

- Lục soát cẩn thận! Không được để cô ta chạy trốn!

- Giơ cao đuốc lên! Đi thành nhóm ba người! Cẩn thận cô ta ám sát ngược!

- Cho dù lật tung doanh trại này lên cũng phải tìm bằng được nó!

Tiếng mắng chửi, tiếng người nhốn nháo khắp mọi nơi. Những cây đuốc sáng rực, giương cao, đẩy lùi bóng đêm khỏi trại lính. Những chiếc thương dài lăm lăm đâm vào từng bụi cây, kiểm tra xem có ai trốn ở trong không.

Từng đội lính xếp thành hàng chạy rần rần, kiểm tra từng chiếc lều. Họ không bỏ sót bất cứ một ngóc ngách nào, kể cả trần nhà. Họ biết đối thủ của mình là một sát thủ đại tài.

- Đây! Cô ta ở đây! Trợ giúp! Mau!

Bất chợt có tiếng hô lớn. Đám lính vội vàng ùa tới. Tiếng vũ khí va chạm loảng xoảng. Những ngọn đuốc chợt tắt.

Tất cả những gì đám lính thấy được là mái tóc đỏ rực như máu uốn lượn trên không trung, trước khi tan vào Sương mù.

***

Johny mặc một bộ sơ mi trắng, cùng với quần âu đen. Hôm nay hắn không định dắt theo Isa. Cô cần nghỉ... khụ... ở nhà dọn dẹp và nấu nướng. Johny giờ có đủ tiền để trả nợ Bara rồi, nhưng tại sao hắn lại phải làm vậy? Còn mười mấy ngày nữa cơ mà! Hắn quyết định phóng túng bản thân một chút, tự cho phép mình được ăn cơm với thịt, mặc dù khá đạm bạc, nhưng vẫn tốt hơn là ăn đồ hộp.

Hôm nay trời nắng đẹp. Johny quyết định tận hưởng nắng trời bằng cách đi bộ. Mấy ngày vừa qua, nhờ có bột dinh dưỡng, cùng với chế độ luyện tập nghiêm khắc, thể lực hắn đã được cải thiện đáng kể. Hắn biết hệ thống cũng giúp hắn rất nhiều, bằng không còn khướt hắn mới phục hồi nhanh như vậy.

- Ồ, Johny à? Chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng, quý cô Angelika! Tôi thấy có thông báo cô muốn gặp mặt tôi gấp!

- Đúng vậy! Xét tới việc lần trước cậu hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc vượt quá mức, nên chúng tôi tương đối nghi ngờ với kết quả thu được. Tôi quyết định cậu sẽ phải làm thêm một nhiệm vụ nữa!

- Không thể nào!

Angelika lấy tập hồ sơ đang đặt trước mặt đưa cho Johny.

- Đây là hợp đồng lần này. Cậu cần huấn luyện nó thành một thú cưng cấp D-...

- Không!

Johny ngắt lời.

Có một chút ngạc nhiên xẹt qua trên mặt Angelika.

- Cậu chắc chứ? Cậu còn chưa xem hồ sơ cơ mà?

- Cảm ơn lòng tốt của cô, Angelika! Nhưng đây là nguyên tắc của tôi! Tôi không huấn luyện thú cưng!

- Vậy sao, thật là đáng tiếc! Mai quay lại nhé!

Johny nhún vai, quay người rời khỏi. Nhưng khi hắn vừa đặt tay lên nắm đấm cửa thì...

- Này, khoan đã, Johny!

- Sao vậy, thưa quý cô Angelika?

-...

***

Johny ngồi chờ ở phòng khách. Một tay hắn cầm cốc nước cam vắt ướp lạnh, mút một hơi, một tay cầm tập hồ sơ lên đọc.

***

- Lần này tôi phá lệ vậy! Đây là một hồ sơ khác, cậu cần huấn luyện cô ta thành Phụ tá D-. Thời hạn vẫn là chín mươi ngày!

Dường như thấy Johny còn ngập ngừng, Angelika lạnh giọng.

- Biến!

***

- Để xem nào! Tên Alice, mười ba tuổi? Tình trạng sức khỏe: Yếu! Tính tình bướng bỉnh khó thuần! Cái tôi cá nhân cực cao! Cái đậu xanh rau má! Lừa đảo! Quá là lừa đảo!

Johny ảo não tự cốc đầu mình. Khi hắn vừa định từ chối tiếp thì Angelika đã dùng quyền hạn buộc hắn phải nhận nhiệm vụ này! Như vậy chức vụ của cô ta phải tiếp cận với Phó hội trưởng rồi!

- Ngoại trừ đẹp tuyệt trần, ừm, đánh giá cao vậy? Còn lại chỉ số đúng là rác rưởi trong rác rưởi!

Một tên lính dắt Alice, tất nhiên là trần truồng, tiến tới gần Johny. Hắn mặc niệm: "Hệ thống"!

Kể từ khi "xã giao" với Isa, cũng như thu được lòng trung thành cao độ của cô nàng, hệ thống của hắn đã giải phóng thêm được rất nhiều chức năng. Hiện tại hắn có thể kiểm tra thông tin cụ thể hơn của một đối tượng. Hãy lấy Isa làm ví dụ!

- Isabelle Camera. Nghề nghiệp: Phụ tá, nô lệ. Chủ nhân: Johny Ouro.

- Tiểu sử: Sinh ra trong một gia đình làng chài, cha mẹ mất sớm. Năm mười bốn tuổi, Isa bắt đầu trở thành kỹ nữ, cho tới khi lạc sang Tòa Thành Trắng và gặp Johny Ouro.

- Đặc điểm: Khao khát làm tình, yêu thích nhảy múa. Yêu thích Johny Ouro!

Johny không thể không thừa nhận, hắn rất hài lòng khi đọc đến dòng này!

- Sắc đẹp: Rất đẹp (A) Đây là yếu tố chính quyết định thứ hạng nô lệ. Một nô lệ xinh đẹp không hẳn có thứ hạng cao, nhưng một nô lệ xấu xí chắc chắn không có thứ hạng cao. Ouro cung cấp dịch vụ thẩm mỹ, nhưng trong phạm vi an toàn sức khỏe, họ không thể thay đổi quá nhiều ngoại hình của nô lệ, chỉ có thể nâng thêm một hạng về nhan sắc! Tất nhiên, nếu cố đấm ăn xôi thì Ouro cũng không ngại, nhưng rất có thể nô lệ sẽ chết ngay trên bàn mổ. Chỉ có một cách duy nhất khiến cho nô lệ xấu xí đạt thứ hạng cao, đó là kẻ đó phải liên tục chiến thắng trong các cuộc tử chiến hoặc đua ngựa ở Đấu trường. Danh vọng của nó sẽ khiến các chủ nhân dẹp bỏ đi yếu tố ngoại hình, "vì không gì nở mày nở mặt hơn là có một nô lệ là nhà vô địch đấu trường".

- Thể lực: Khỏe mạnh (S). Không ai muốn một nô lệ yếu ớt rệu rã cả. Để bán được một nô lệ thì chí ít nó cũng phải khỏe mạnh (B) trở lên.

+ Nhạy cảm: Đồng cảm tuyệt đối (S) Một nô lệ nhạy cảm sẽ dễ bị tổn thương bởi những lời trách móc và trừng phạt, nhưng mặt khác, nô lệ này sẽ dễ bị kích thích và đạt khoái cảm nhanh hơn bình thường, khiến cho giá trị của họ cao hơn rất nhiều.

+ Nhiệt tình: Rất hoạt bát (S) Một nô lệ hoạt bát sẽ ít nghe lời và khó chú tâm vào bài học hơn. Nhưng đồng thời, những nô lệ nhiệt tình cao sẽ yêu chủ nhân mình rất cuồng nhiệt và khó phản bội hơn.

+ Trí tuệ: Nhân tài hiếm thấy (A) Một nô lệ ngu xuẩn đương nhiên là dễ đưa vào khuôn khổ hơn một kẻ thông minh. Nhưng đổi lại, một kẻ thông minh sẽ dễ dàng học tập và có giá cao hơn nhiều một đứa ngu đần.

+ Nhân cách: Chuyên nhất (S) Một chỉ số vô cùng quan trọng. Một nô lệ dũng cảm và độc lập sẽ có giá trị cao hơn, vì họ rất là thú vị, nhưng đồng thời, họ cũng khó thuần hóa hơn.

+ Tự trọng: Cởi mở (B) Nô lệ không cần tự trọ Các chủ nô sẽ tìm mọi cách để làm giảm cái tôi của nô lệ.

- Trạng thái đặc biệt: tinh thần bất ổn, xuất hiện khi một nô lệ có nhân cách, nhiệt tình và tự trọng quá thấp. Một nô lệ thần kinh sẽ giống như một con búp bê vô hồn, bất kể chủ nô sai bảo gì cũng làm, nhưng làm không ra đâu vào đâu. Hơn nữa, sẽ không có ai chấp nhận mua một nô lệ thần kinh cả, ngoại trừ bọn Kamra và đám Ouro. Kamra mua nô lệ kiểu này về, nuôi làm bò vắt sữa, hoặc gà đẻ trứng, khi sản lượng giảm đi thì chúng vỗ béo sau đó xẻ thịt, còn Ouro thì dùng làm pin năng lượng.

Nhìn qua thì có thể thấy... hư cấu kinh khủng khiếp! Johny thực sự toát cả mồ hôi khi nhìn thấy đống chỉ số phần lớn là tối thượng với cao cấp này! Cô ấy thật sự là một kỹ nữ sao?

Ngoại trừ tự trọng hắn còn có thể hiểu vì dù sao làm kỹ nữ thì không tránh khỏi "cởi mở", nhưng đống chỉ số chói lòa ở trên kia là sao!

Quay trở lại hiện tại. Chỉ số của con bé tồi tệ đến mức hắn không muốn nhìn thẳng! Tính tình hiếu động (A), nhưng độ nhạy cảm lại là máu lạnh (D). Trí tuệ ở mức sáng sủa (B), nhưng nhân cách lại cao tới tối đa. Còn lòng tự trọng... một màu đỏ rực, thể hiện rằng Alice cực kì ương gàn (F). Nói tóm lại, tất cả những chỉ số ảnh hưởng tới độ phục tùng của nô lệ đều dính!

Haizz, Johny thở dài. Đâm lao đành phải theo lao vậy! Cũng tiện!

***

- Mẹ kiếp, con chó ghẻ, mày mà còn định bỏ trốn lần nữa thì đừng trách bọn tao độc ác!

Một tên béo bự nhưng lực lưỡng sút một cú trời giáng vào bụng cô. Cô oằn gập người, cứng ngắc vì cơn đau xộc tới.

Gã béo ngồi thụp xuống, nắm lấy tóc cô nhấc lên.

- Rõ rồi chứ con điếm!

- Phụt!

Cô nhổ một búng máu vào mặt hắn. Và ăn một cái tát nổ đom đóm mắt!

- Mẹ, lôi nó đi! Tao mà nhìn thấy nó thêm một giây nữa chắc tao hiếp chết nó quá!

***

Johny dắt Alice theo. Con bé tỏ ra rất cau có, nhưng đúng như tục ngữ nói, mỹ nhân cau mày cũng đủ khiến thành trì tan nát. Alice đau buồn không khiến nó xấu đi, mà trái lại, khiến cho độ dễ thương của cô bé càng tăng thêm.

Con bé lê bước theo Johny, tay cố gắng che đi những phần nhạy cảm trên cơ thể. Gớm! Có cái gì đâu mà che! Johny lắc đầu.

Hắn dắt con bé lên xe điện, đi một mạch tới Tòa Thành Trắng. Hắn tính mua cho con bé một vài bộ đồ hỗ trợ học tập, nhưng sẽ dùng chúng làm phần thưởng mỗi khi con bé nghe lời. "Có lẽ nên mua thêm chút kẹo!" Johny liếc sang chỗ Alice. "Mà từ từ, sao mình giống như mấy thằng bệnh chuyên dụ dỗ trẻ con trong truyện người lớn thế nhỉ?".

Ánh mắt con bé sáng lên khi Johny ướm quần áo cho nó, nhưng lại tối sầm đi khi nghe hắn giải thích đó là phần thưởng nếu như nó nghe lời. Hai bộ đồ Johny mua gồm một chiếc váy díp đen mặc kèm với áo sơ mi trắng - chuẩn trang phục công sở, và một chiếc áo Kimono - hả? Tại sao lại có Kimono ở đây?

Bộ đồ công sở sẽ giúp nô lệ học tập các môn thuộc nhóm "phụ tá", còn Kimono sẽ rất có ích nếu hắn định dạy con bé cách giao tiếp như một chuyên gia. Đừng hỏi tại sao, vì Johny chỉ biết hệ thống ghi như vậy!

Hắn lại mua thêm một chiếc kính thời trang, cùng một chiếc giày ba lê... Và chúng cũng có tác dụng đại khái như trên.

Thỏa mãn thú mua sắm xong - hắn mua tặng Isa một chiếc nhẫn, rẻ thôi - hắn yêu cầu cửa hàng mang tới tận nhà, sau đó dắt Alice đi dạo một chút. Vẫn còn sớm mà!

***

- Kính thưa toàn thể các quý ông quý bà! Tôi, Farid, đã quay trở lại với các bạn rồi đây! Hãy cùng xem những gì Sương mù ban tặng cho chúng ta hôm nay nào!

Đám đông hò reo theo từng động tác của hắn. Ánh mắt họ hau háu nhìn về phía những kẻ trần truồng đứng trên kia. Hôm nay không có nhiều nô lệ nữ, phần lớn là đàn ông.

Johny ngạc nhiên. Hôm nay có phiên nô lệ sao? Hắn tò mò lại gần xem. Đây là lần đầu tiên hắn tham dự một phiên chợ kiểu này.

Bất chợt một hình bóng nhỏ nhắn lọt thỏm giữa những gã nô lệ lực lưỡng, được bôi kem bóng nhẫy hòng thu hút ánh mắt của các quý bà, đập vào mắt hắn. Hình xăm rồng đen bao trùm sườn trái? Mái tóc đỏ rực? Thế quái nào nhìn cô ta quen thế nhỉ?

Johny cố gắng chen vào sâu hơn bên trong. Đám đông la ó, mắng nhiếc hắn, xì, ngon đụng vào ta xem? Johny ôm cái mặt dày như tường thành chen vào phía trong. Hắn cần phải nhìn rõ cô ta.

Bên trên gương mặt hình trứng ngỗng cau có đó là vết sẹo chạy dọc mắt trái. Cặp lông mày đỏ rực nhíu nhíu, ánh mắt sắc như dao cạo, không khiến cô nàng trở nên dữ tợn, mà lại càng khiến dục vọng chinh phục của đàn ông tăng vọt!

***

Cô cảm thấy xấu hổ như muốn chết đi được! Bị lột truồng, đứng nơi đây cho kẻ khác chỉ trỏ! Cho dù gia tộc cô đã xuống dốc, nhưng chưa kẻ nào dám xúc phạm cô như thế này! Cô thề sẽ khiến chúng phải trả giá!

Chợt cô cảm nhận được một ánh mắt kì lạ đang nhìn về phía mình. Nó không như những kẻ khác, chỉ biết soi mói từng bộ phận trên người cô. Trong cặp mắt đó, cô thấy sự bàng hoàng, ngạc nhiên, và thấu hiểu! Người này biết cô sao?

- Katarina?

***

Johny thử hô. Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi nhỉ? Chẳng có lý nào một nhân vật yêu thích của hắn trong một trò chơi giả tưởng lại có thực được...

Nhưng cô gái đó mãnh liệt quay về phía hắn! Trong mắt cô ta tràn ngập sự ngạc nhiên... và một chút? Van xin? Như người sắp chết đuối vớ được cọc, Katarina cố gắng bám víu vào tất cả những hi vọng cô có thể thấy được!

Thế quái nào? Johny cảm thấy đầu đau quá!

- Katarina Du Couteau?

- Phải! Là...

Cô chưa kịp hoàn thành câu nói, thì tên quản đốc đã cho cô một cái tát. Máu chảy ra từ mũi cô, còn má cô thì đỏ lựng lên.

- Câm mồm! Nô lệ không có quyền lên tiếng ở đây!

Cô há miệng, định nói gì đó, nhưng tay quản đốc đã cho cô một thụi vào bụng. Bị những sợi xích khác nối với tay các nô lệ bên cạnh giữ lại khiến cho Katarina không thể ngã xuống, nhưng cơn đau đủ khiến cô ngậm miệng.

***

Johny kiếp trước có chơi một trò chơi, tên không quan trọng, quan trọng là hắn rất ưa thích một nhân vật. Katarina Du Couteau, một sát thủ tài năng và mạnh mẽ. Hắn vẫn chơi cho dù cô nàng bị công ty sản xuất giảm sức mạnh liên tục, và kết quả là hắn thua rất nhiều. Khi bạn bè hỏi tại sao vẫn bám dính lấy nhân vật này, hắn cười.

- Ha ha, mày không hiểu đâu?

Đậu xanh, đương nhiên không hiểu rồi! Mặc dù (cố tình) không có hứng thú với chuyện nam nữ, nhưng một chút tưởng tượng với nhân vật hư cấu cũng không phải cái gì nguy hiểm, và hắn chọn Katarina. Có lẽ là do hắn cảm thấy mình có thể thấu hiểu được nhân vật vô hồn ấy chăng?

Và giờ, "nhân vật hư cấu" ấy đang đứng trước mặt hắn, bằng xương bằng thịt. Thứ tình cảm hư giả chôn sâu trong lòng hắn bùng cháy! Một phần trong não hắn hét lên, đừng làm thế thằng ngu! Nhưng phần khác, to lớn hơn, mách bảo hắn rằng, hắn sẽ hối hận cả đời nếu như bỏ mặc cô ở đây.

***

Tên quản đốc kéo cô lên phía trước.

- Nô lệ tiếp theo! Một cô nàng xinh đẹp tuyệt vời, hoang dã và hung tàn như một con mèo cái. Nhìn thân thể này đi! Các bạn có cảm thấy sức sống tràn ngập trong đó không? Một nô lệ xinh đẹp, khỏe mạnh, còn trinh, còn chờ gì mà không mua hả hỡi các bạn tôi? Nó sẽ là một võ sĩ đáng gờm, lại còn có thể xua tan đi cái giá lạnh của những đêm dài nếu như các bạn bỏ chút thời gian huấn luyện. Giá khởi điểm là một trăm đồng vàng!

- Một trăm! Khà khà, tao không thể chờ được nữa rồi!

Một lão béo kính cận bụng phệ khụt khịt, giống như một con heo nái. Mà ghê cái là hắn đang "hành sự" với nô lệ của mình, ngay tại đây, giữa đám đông! Hắn còn mời thêm một vài người đàn ông đứng gần tham gia cho vui.

- Một trăm! Quý ngài Bob đã trả giá một trăm. Còn ai trả cao hơn không?

- Một trăm linh năm! Tao thèm được gặm cái cánh tay ngon lành đó quá!

Đó là một con quỷ khổng lồ. Mùi hôi của nó khiến cho đám đông phải tách riêng một khoảng ra cho nó đứng.

- Một trăm mười!

Một ông già râu tóc bạc phơ xoăn uốn lọn hô.

- Một trăm hai mươi!

- Một trăm ba mươi!

- Một trăm ba mươi lăm!

- Một trăm ba mươi lăm! Thật náo nhiệt, thưa các bạn. Còn ai ra giá không?

- Một trăm ba mươi lăm lần một! Ra giá đi nào các quý ông quý bà! Một nô lệ xinh đẹp nhường này không dễ tìm đâu!

- Ha ha, thế thì lão giữ lấy mà dùng, Farid! Bọn này sợ không thuần hóa nổi nó, khéo lại chết ngược thì bỏ mẹ!

Trong đám đông có người hô lên. Tiếng cười nổ vang khắp nơi. Farid hơi bối rối một chút. Thú thực, nô lệ xinh đẹp không phải quá khó tìm. Nhưng một nô lệ ương gàn thì rất khó thuần phục. Chỉ có các chủ nô chuyên nghiệp của liên minh mới đủ sức đào tạo những kẻ bất trị như vậy.

- Một trăm ba mươi lăm lần hai! Đây là cơ hội cuối cùng rồi, thưa các bạn! Bỏ lỡ cái thôn này sẽ không còn đất mà cạp đâu! Thật sự không có ai muốn trả giá cao hơn sao?

Một tháng tiền nhà cho một kẻ mạnh mẽ bất trị? Không ai điên như vậy!

Johny lắc đầu quay đi. Không cần ngoái lại hắn cũng có thể thấy ánh mắt thất vọng của cô nàng rơi xuống trên lưng mình! Nó làm hắn nhớ tới một người con gái với mái tóc hồng!

- Hai trăm!

Farid không tin vào tai mình. Đám đông cũng ồ lớn, quay ngoắt quay nghiêng tìm kiếm người hô giá.

Johny cảm thấy váng đầu. Hắn điên thật rồi! Hai trăm đồng vàng! Mét nịt! Hắn rất muốn thu hồi giá, nhưng như vậy hắn sẽ mất hết mặt mũi!

- H... Hai trăm thưa các quý ông quý bà! Có ai sẵn sàng trả cao hơn quý ông lịch lãm này không?

Farid tràn ngập vui sướng. Hai trăm vàng. Quá hời cho một nô lệ như thế này!

- Hai trăm lần một! Hai trăm lần hai! Hai trăm lần ba! Tôi tuyên bố, quý ngài lịch thiệp đây đã sở hữu bé mèo hoang của chúng ta. Xin hãy cho ngài ta một tràng pháo tay thưa các bạn!

Tiếng vỗ tay nổ lên, nhưng tràn đầy nhạo báng. Một vài kẻ hả hê khi thấy Johny đau xót móc tiền ra trả. Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!

- Đừng nói gì cả! Đi theo ta!

Johny rít lên qua kẽ răng với hai nô lệ mới của mình. Hắn tức giận, và khí thế của hắn khiến những kẻ xung quanh lui bước. Alice tỏ ra sợ hãi, lui ra phía sau Katarina. Còn Katarina thì không bị ảnh hưởng chút nào. Cô đứng thẳng, đầy tự tin, nhìn thẳng vào mắt Johny.

Nhưng sợi dây thừng đang kéo căng, và chiếc vòng cổ bằng da thì siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bắt đầu huấn luyện

Nhìn thấy vẻ mặt hầm hầm của Johny, Isa rất thức thời không hỏi gì cả. Cô lẳng lặng rót một cốc nước lạnh đặt trước bàn cho hắn. Hắn tu một hơi hết sạch. Nước mát chảy xuống cuống họng làm dịu đi cái đầu nóng... ặc, giờ thì hắn thấy tê răng!

Johny hít thở sâu một vài hơi. Được rồi, chuyện gì đã qua thì cho qua! Xúc động là ma quỷ! Dần dần hắn cảm thấy mạch máu đập ổn định trở lại.

Hắn ngửa lên nhìn hai cô gái trần truồng, một lớn một bé, một đỏ một vàng trước mặt.

- Ngồi xuống đi.

Không ai nhúc nhích cả.

- Ngồi xuống!

Johny nghiêm giọng. Con bé Alice dù sao cũng còn nhỏ, bị nạt như vậy bèn vội vã ngồi thụp xuống. Nhưng Katarina vẫn đứng thẳng, cằm hơi hếch lên đầy ngạo mạn.

"Chậc! Thôi được rồi cũng chẳng đáng!" Johny thầm nghĩ.

- Nếu như cô cảm thấy đứng thoải mái hơn ngồi thì cứ việc!

- Giờ thì nghe đây! Tự giới thiệu, ta là Johny Ouro, một chủ nô của liên minh nô lệ. Công việc của ta là huấn luyện các nô lệ trở thành những kẻ tài năng, xuất sắc, sau đó đem bán họ với giá cao.

Hắn lôi ra một xấp giấy vẽ hình minh họa. Không thể không nói, Johny rất có hoa tay trong việc vẽ vời này!

- Thế giới các cô đang đứng đây được gọi là Tòa Thành Trắng, một thế giới song song với thế giới cũ của các cô, được nối với nhau bởi Sương mù. Ta chắc các cô đều bị một trận Sương mù kì lạ lạnh lẽo cuốn phải, sau đó xuất hiện ở đây phải không? Như vậy ta chỉ có thể chúc mừng vận may của các cô, vì các cô còn sống được đến tận giây phút này. Theo ước đoán, có tám phần những kẻ khác kém may mắn hơn sẽ đụng độ với lũ quái vật ẩn khuất sau làn Sương mù, trở thành nô lệ tình dục và bữa tráng miệng của chúng. Nếu như kẻ nào cảm thấy những chiếc xúc tu thô ráp ướt nhoẹt đó quấn quanh người rất là kích thích, vậy thì ta sẽ không ngần ngại đưa kẻ đó đi dạo một vòng quanh Sương mù.

Có một chút không thoải mái xẹt qua trên gương mặt cả hai - à quên, Katarina cũng đã ngồi xuống, hai tay ôm lấy đầu gối. Thân lừa ưa nặng!

Bằng giọng nói từ tính trầm bổng, Johny tiếp tục "giảng đạo".

- Ở thế giới này, chỉ có hai giai cấp, nô lệ và không phải nô lệ. Những kẻ như các cô, lạc sang thế giới này, sẽ bị coi là nô lệ. Nếu như các cô chứng minh được tài năng của mình, thì một ngày nào đó, các cô sẽ thoát khỏi kiếp sống này, chính thức trở thành một công dân của Tòa Thành Trắng, sống sung sướng thoải mái trọn đời. Nhưng trước đó, các cô cần phải nghe lời ta, chăm chỉ chịu khó học tập, để tăng cường thứ hạng của mình. Như vậy ta

mới có thể bán các cô với giá cao, và rất hiển nhiên, không có một kẻ ngu nào lại bỏ một gia tài ra chỉ để đập phá đúng chứ? Ta có thể liệt kê ra một danh sách những cô gái khởi đầu là nô lệ thấp hèn, sau đó phấn đấu học tập, được một chủ nhân tốt bụng nạp vào hậu cung, ngày ngày ăn sung mặc sướng, hạnh phúc không thể tả. Chẳng lẽ các cô không muốn như vậy sao?

- Ai muốn?

- Để gạt bỏ những ảo tưởng còn sót lại, ta xin được nói rõ! Không có cách nào để Tòa Thành Trắng có thể chủ động tìm tới một thế giới khác! Sương mù hoàn toàn ngẫu nhiên. Mà giả như chúng ta có thứ công nghệ ấy, cũng chẳng ai biết thế giới của các cô ở đâu. Nói cách khác, các cô không có cách nào quay trở về nhà được rồi!

Johny tảng lờ đi câu hỏi thách thức của Katarina.

- Ở nơi này, nô lệ không có bất cứ quyền lợi gì. Bất cứ ai cũng có thể làm bất cứ điều gì với các cô! Hãy tưởng tượng, một nô lệ, lại là một cô gái đơn độc, lang thang ngoài kia, ấy là ta đang giả định các cô bỏ trốn thành công nhé. Nếu như may mắn, các vệ binh sẽ dựa vào huy hiệu của ta xăm trên người các cô, hoặc dựa vào chiếc vòng da trên cổ, để trả các cô về. Nếu xui xẻo, các cô sẽ bị bắt cóc, bị làm đủ trò bệnh hoạn - cô cũng nhớ cái lão béo Bob đó phải không, Katarina? Hãy nhớ tới nô lệ của lão ta! Chẳng lẽ các cô muốn phục vụ mấy chục người đàn ông một lúc như vậy sao?

Katarina không giấu giếm sự khinh bỉ và kinh tởm khi nhớ tới kẻ đầu tiên đã hô giá mua mình. Alice cũng nhìn thấy cảnh đó. Mặt nó hơi tái đi.

- Còn nếu như các cô gặp lũ quái vật Kamra, như con quỷ khổng lồ đấy chẳng hạn... ta không cần phải nói nữa, tự các cô cũng hiểu phải không? Ở nơi này, luật pháp bảo vệ công dân, chứ không bảo vệ nô lệ. Các cô không phải là người, chỉ là thú vật, là đồ chơi mà thôi. Muốn thoát khỏi kiếp sống bất định đó, các cô chỉ có duy nhất một cách là nở rộ toàn bộ tài năng của mình, nâng cao giá trị bản thân!

Hắn đứng dậy, giơ cao hai tay.

- Phải! Ta là một chủ nô, và là một chủ nô nghiêm khắc. Sẽ có những bài học đau đớn, hoặc rất xấu hổ. Ai không hoàn thành tốt sẽ bị phạt! Nhưng, ta cũng là một chủ nô tốt bụng. Ta vẫn coi các cô là con người, có tâm tư tình cảm lí trí. Đối với những nô lệ nghe lời, ta sẵn sàng tạo điều kiện thật tốt để họ phát triển. Ta không bao giờ keo kiệt trong việc tưởng thưởng. Chỉ cần các cô làm tốt, và nghe lời. Rất đơn giản đúng không?

Johny cảm thấy bài diễn thuyết của mình có chút tác dụng với bé Alice. Mắt con bé hơi chúi xuống, nhè nhẹ đảo trái phải, dường như đang nghiền ngẫm từng lời của hắn. Còn Katarina...

- Ở trong căn nhà này, ta là cao nhất. Khi các cô nói chuyện với ta, các cô phải gọi ta là chủ nhân, kết thúc câu nói phải có thưa chủ nhân. Rõ chưa?

Johny chờ một lúc, nhưng không ai lên tiếng. "Thế đấy!". Hắn khoác chiếc áo choàng nâu rộng thùng thình lên người.

- Phép thuật tăng lên cấp D. Cho phép sử dụng phép Tra tấn, phép Khoái cảm.

- Ấn tượng giảm đi một bậc.

Ở cùng một thời điểm, chỉ có một bộ quần áo có thể phát huy tác dụng. Nếu như hắn mặc hai bộ, thì bộ ở phía ngoài cùng sẽ phát huy tác dụng. Và chiếc áo choàng đó chính là "Áo choàng phù thủy".

- Katarina?

- Khốn kiếp! Thằng chó! Tao sẽ...

- Tra tấn!

Một tia sáng xanh lè đập vào người Katarina. Cô rú lên thảm thiết, mồ hôi chảy ròng ròng như tắm. Con đau kéo dài trong một vài giây, sau đó tan biến, để lại nạn nhân của nó nằm thở khò khè trên sàn nhà. Tra tấn có một cái lợi là sẽ không để lại bất cứ thương tích gì cho nạn nhân, vì nó tác động vào linh hồn.

Trong đầu Johny xẹt qua mô hình, cách thức vận chuyển năng lượng của phép Tra tấn. Bằng trí nhớ siêu việt, hắn đã nhớ đại khái, lần sau chỉ cần chỉnh chỉnh một chút là có thể sử dụng mà không cần áo choàng. Nhưng tinh thần lực của hắn lập tức hụt đi một mảng. Hắn không nói rõ được hụt đi bao nhiêu, nhưng hắn cảm giác mình không còn tỉnh táo được như vừa nãy. Rất may là hụt không nhiều, hắn ước lượng, khoảng một phần mười tinh thần thôi.

- Những kẻ chống đối sẽ bị phạt, hiểu rồi chứ? Alice?

- Vâ...vâng, thưa chủ nhân!

Con bé sợ hãi nhìn "đồng nghiệp" của mình lăn lộn, miễn cưỡng thốt lên. Cũng tạm được!

- Về phần đồ ăn và chỗ ngủ. Đối với những kẻ chống đối, ta vẫn bảo trì lòng tốt nhất định. Nhưng thức ăn của chúng sẽ chỉ là thịt khô, bánh mì đen và nước lã. Còn đối với những kẻ biết vâng lời, đồ ăn nóng sốt luôn luôn đón chờ. Thậm chí, ta còn có rất nhiều bánh kẹo sô cô la, những thứ các cô chỉ cần đặt vào miệng thôi cũng đủ làm tan chảy linh hồn.

Johny nhạy cảm phát hiện ra Alice có chút hứng thú. Ha ha...?

- Alice sẽ nằm trên ghế sô pha, còn Katarina sẽ nằm... trên sàn. Tất nhiên, nếu như cô cảm thấy mặt đủ dày để tranh chỗ với một đứa bé thì cứ việc!

Katarina không trả lời. Cơn đau đã tan đi, nhưng cùng với nó là sức lực của cô. Cô nằm đó, những sợi tóc đỏ che kín mặt, khiến Johny không thể biết liệu cô ta có nghe hay không nữa.

Hắn định để Katarina nằm đệm, nhưng chợt nhớ rằng sáng nay mình đã bảo Isa vứt chiếc đệm cũ của Amelia đi...

- Và đây là Isa. Cô ta là phụ tá của ta, sẽ giám sát các cô, và thông báo cho ta về sự tiến bộ của từng người. Các cô sẽ phải tôn trọng Isa, như tôn trọng ta, hiểu chứ?

Hắn lạnh lẽo nhìn cả hai.

- Vâng, thưa chủ nhân!

- Vâng… chủ nhân!

Câu sau là của Katarina. Cô nghiến răng, nhấn mạnh từng chữ, như thể đó là một điều kinh tởm nhất cô từng làm.

Chợt con bé Alice rụt rè giơ tay lên.

- Như vậy cô Isa sẽ ngủ ở đâu?... à thưa chủ nhân?

Khi thấy hắn nhướn mày, con bé vội vàng bổ sung.

- Isa là một nô lệ nghe lời, cho nên ta ban thưởng cô ta được ngủ trên giường cùng với ta. Nếu như các cô cố gắng, thì rồi sẽ có một ngày ta cho các cô được nằm cùng giường.

Alice vội vàng rụt cổ xanh mặt. Còn Katarina thì lẩm bẩm.

- Dâm tặc!

***

Johny bày ra một ít tài liệu. Đây là những sổ sách kế toán của dòng họ Ouro được công khai - còn phần không công khai thì ha ha ha... Một nô lệ muốn phát triển theo hướng Phụ tá sẽ phải am hiểu về sổ sách và hùng biện. Sổ sách ở đây là có khả năng kiểm tra các khoản thu chi, đánh giá tình hình tài chính, và đưa các giải pháp khắc phục. Đánh giá càng sâu, phân tích càng chính xác, thì cấp độ chứng chỉ càng cao. So với những gì Johny từng làm, thì mớ sổ sách này vẫn còn quá thô sơ giản đơn.

Đối với một nô lệ, hệ thống và Liên minh chủ nô chia làm mười hai nhóm kĩ năng. Các kĩ năng này khi tổ hợp cùng nhau sẽ tạo thành một nghề. Đồng thời thứ hạng của nghề sẽ được tính bằng trung bình của những kĩ năng tổ hợp lên nó.

- Người hầu: Gồm hai kỹ năng Nấu nướng và Dọn dẹp. Giả như Nấu nướng đạt cấp C-, Dọn dẹp đạt cấp D+, thì lấy đẳng cấp thấp nhất tính làm thứ hạng của nghề, tức là D+ người hầu. Chủ nhân muốn đào tạo thì cần phải có kĩ năng Quản gia tương ứng.

- Phụ tá: Đóng vai trò thư ký cho chủ nhân, gồm hai kỹ năng Kế toán và Giao tiếp. Cần nô lệ có chút thông minh. Chủ nhân cần kĩ năng Quản gia tương ứng.

- Phù thủy: Cần hai kỹ năng Y dược và Phép thuật. Cần có phòng thí nghiệm Giả kim thuật mới có thể đào tạo. Yêu cầu rất cao về trí tuệ của nô lệ. Chủ nhân phải là Pháp sư và Bác sĩ với cấp độ tương ứng.

- Võ sĩ: Cần kỹ năng Võ thuật. Với nghề này thì chỉ cần nô lệ đủ khỏe mạnh là được. Tương tự, chủ nô cũng phải là Võ sư mới có thể dạy nô lệ.

- Diễn viên: Cần ba kỹ năng Khiêu vũ, Âm nhạc và Ca hát. Đây là một nghề rất cần thiên phú. Nghệ thuật gia là nghề nghiệp bắt buộc nếu chủ nô muốn tiết kiệm tiền học phí cho nô lệ.

- Thú cưng: Cần kỹ năng Thú cưng và Đua ngựa. Thú cưng ở đây là hành động như chó hoặc mèo, đại khái là vật cưng. Đua ngựa là nô lệ phải hành động như một con ngựa đua, bởi ở Tòa Thành Trắng, các quý tộc ưa thích nhất là xem các võ sĩ tử chiến (Võ sĩ), hoặc xem các nô lệ đóng giả làm ngựa sau đó chạy đua (Đua ngựa).

- Thê thiếp: Cần rất nhiều các loại kĩ năng giường chiếu khác nhau tổ hợp thành.

Một chủ nô chưa chắc đã có thể am hiểu tất cả những lĩnh vực này. Vậy nên họ cần một phụ tá để trợ giúp cho mình, hoặc không thì có thể gửi nô lệ đến Học viện nô lệ do Liên minh chủ nô tổ chức để học tập cũng được.

Vẫn lấy Isa làm ví dụ!

- Dọn dẹp và nấu nướng cấp độ B+. Ngoài bảy cấp độ cơ bản, Liên minh còn dùng dấu cộng và trừ để thể hiện phong độ nhất thời của một nô lệ. Trình

độ B+ tương đương với đầu bếp nhà hàng ba sao!

- Y thuật và Giao tiếp A+. Không có gì ngạc nhiên khi cô ta ăn tươi nuốt sống Johny ngay từ giây phút đầu tiên họ gặp mặt! Mà y thuật A+ sao...

- Cấp B+ Ca hát cùng Khiêu vũ.

- Chơi đàn, võ thuật, kế toán và phép thuật của Isa chỉ đạt cấp C-. Johny để ý, Isa bá đạo vậy mà mới C- thôi đấy!

- Isa chưa từng làm vật nuôi hay thú cưỡi bao giờ.

- Ngoại trừ làm tình với sinh vật "phi nhân loại", còn lại các kĩ năng giường chiếu khác của cô nàng đều đã đạt tới cấp B+. Không hổ là có thâm niên làm kỹ nữ! Và cũng dễ hiểu khi Isa nuốt chửng tiếp hắn trên giường.

Như vậy chỉ số của trưởng nữ của dòng họ Du Couteau là bao nhiêu?

- Kế toán A+

- Ca múa nhạc A+

- Giao tiếp S+

- Y thuật B+

- Võ thuật B+.

- Không biết nấu nướng, dọn dẹp, làm vật nuôi hay thú cưỡi!

Cô ta mới bao nhiêu tuổi? Cho dù học từ trong bụng mẹ ra thì cũng không thể kinh khủng như vậy chứ? Như Isa, các kỹ năng khá đều B+, riêng y dược và giao tiếp lên tới A+, trong khi võ thuật và phép thuật chỉ là C-. Phải biết, lên tới B+ không khó, người thường không có hệ thống thúc đẩy khổ luyện vài năm là có thể đạt tới. Nhưng từ B+ lên A-, đừng nói là A+, không bỏ cả đời ra thì khỏi cần phải nghĩ, chưa kể S- S+. Đúng là mọi người đều bình đẳng, nhưng quả nhiên có những kẻ bình đẳng hơn kẻ khác!

Hiện tại cả hai nô lệ vẫn còn rất "cương", hắn cần phải bỏ vài ngày mài bớt độ cứng đầu đã. Không! Chỉ nên tập trung vào Alice thôi! Nhiệm vụ của hắn là con bé! Còn Katarina, tạm thời vứt cô ta ở đấy vậy! Hắn cũng chưa biết phải xử trí nàng ta như thế nào.

Johny tiếp tục dùng đầu ngón tay gõ nhè nhẹ lên mặt bàn, một tay vuốt cằm.

Katarina là một kẻ thông minh, thế nên nếu như hắn không quá hà khắc, chắc là cô ta sẽ không ngu ngốc bỏ trốn đâu! Chí ít cô ta cũng thấy tận mắt số phận của đám nô lệ khi còn ở chỗ Farid rồi. Còn về phần sai bảo cô ta làm việc, ha ha... đánh không lại!. Đúng vậy, trình độ võ thuật của Johny là F-, còn Isa mới chỉ là C-. Katarina mặc dù không kinh khủng như trong trò chơi, nhưng hệ thống đánh giá cô ta cũng đạt tới cấp B+ võ thuật có nghĩa là nếu muốn, cô ta hoàn toàn có thể xoay cả hai bọn họ như dế!

Đang mải mê suy tư, bất chợt có tiếng cười nhè nhẹ tiến lại gần khiến hắn bị kéo tuột về thực tại! Hai nô lệ của hắn vừa tắm xong và đang quay về phòng khách. Mặc dù họ chưa nghe lời, nhưng nếu như cấm hắn những nhu cầu cá nhân như tắm rửa ăn uống thì Johny tự nhận mình không làm nổi. Hơn nữa, ngắm hai thiên thần da thịt ửng hồng, mướt mát, đi tới đi lui cũng là một chuyện rất thú vị!

Johny nhìn thấy con bé Alice cứ co ro che che, ngứa miệng bèn bảo.

- Che cái gì mà che! Đằng nào ta cũng nhìn thấy hết rồi, có che cũng có ích gì!

- Ơ...hơ...nhưng...

Con bé mặt đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ. Điều này càng khiến Johny muốn trêu, à không, huấn luyện cách giao tiếp, đúng vậy, hắn đây là đang huấn luyện con bé thủ thuật giao tiếp.

- Con người sinh ra trần như nhộng, đó là bởi nhân chi sơ, tính bản thiện. Nhưng khi lớn lên, chúng ta học cách thỏa hiệp, dối trá, tham lam, nên mới cần phải lấy quần áo che khuất đi thân thể. Nhóc thấy đúng không?

- C..cường từ đoạt lý!...chủ nhân!

Con bé thốt lên không suy nghĩ, sau đó mới lí nhí bổ sung.

- Ha ha, nếu như ta nói sai, vậy thì lập luận phản bác xem?

Với tài ăn nói đạt cấp A, Johny tự tin rằng con bé không thể phản bác được. Có điều hắn quên rằng...

- Con người khác với dã thú ở chỗ chúng ta có trí tuệ, học được cách tự bảo vệ bản thân khỏi nguy hại của thiên nhiên. Những bộ quần áo ban đầu là để ủ ấm cho cơ thể, sau đó là để ngụy trang khi đi săn. Khi nền văn minh ngày một tiến hóa, quần áo có tác dụng trang điểm, gia tăng mị lực, dễ dàng thu

hút những người xung quanh tạo thành một quần thể. Lâu dần, nó trở thành một thước đo giá trị con người, những kẻ nghèo khó chỉ có thể mặc những nguyên liệu rẻ tiền, trong khi quần áo của quý tộc thì rực rỡ, sang trọng, để phân biệt họ với các tầng lớp khác. Chúng vừa giúp thỏa mãn tháp nhu cầu cao nhất, vừa tạo ra động lực tiến bộ cho những kẻ nghèo khó hướng lên. Chỉ có những kẻ biến thái bệnh hoạn mới yêu thích sự trần truồng mà thôi. Chủ nhân!

Katarina nhổ ra hai chữ chủ nhân đầy khinh miệt.

Johny im lặng. Phải! Hắn quên mất bên cạnh mình còn một mẹ trẻ bánh bèo! Johny tức quá mà cười. Hắn định phản bác, nhưng nhận ra ngay từ ban đầu hắn đã định dùng ngụy biện bịp trẻ con rồi, có biện luận nữa thì hắn cũng sẽ thua thôi. Hắn đành thở dài.

- Phải, cô nói đúng.

Nụ cười chiến thắng nở ra trên môi Katarina, khiến tim hắn đập loạn mất một nhịp. Khặc! Xem ta trả đũa đây!

- Cô cười trông rất đẹp đấy!

Nụ cười chợt tắt, Katarina quay mặt đi, giống như việc làm Johny vui lòng là một điều rất kinh tởm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bắt đầu huấn luyện (2)

- Chín mươi tám! Chín mươi chín! Hộc hộc! Một trăm!

Johny đổ gục xuống sàn. Mồ hôi hắn vã ra như tắm. Hai tay hắn mỏi nhừ, run bần bật. Vâng, hắn đang tập thể lực, cụ thể là chống đẩy.

Lúc ban đầu Johny định tập những bài thể lực quen thuộc ở kiếp trước, nhưng hệ thống có một mục khiến hắn rất tò mò. "Làm thế nào để trở thành siêu thần?".

Chạy mười cây số, chống đẩy một trăm cái, gập bụng một trăm cái, đứng lên ngồi xuống một trăm cái?!

Cái phương pháp quái quỉ gì vậy?

Johny tự an ủi mình, có lẽ hắn chưa hiểu được sự thâm ảo của phương pháp này chăng? Nó thậm chí còn được hệ thống tán thành cơ mà? Hệ thống chắc là không lừa mình đâu...nhỉ?

Vì vậy hắn đã bắt đầu tập theo phương pháp này từ những ngày đầu tiên. Lúc đầu hắn phải chia ra làm nhiều hiệp để làm, vì cơ thể quá yếu. Nhưng chỉ sau nửa tháng, hiệu quả rất rõ rệt, hắn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Tin tưởng tăng cao khiến cho Johny tiếp tục duy trì thói quen dậy sớm tập thể thao. Cộng thêm, hắn có thể gặp rất nhiều hàng xóm tản bộ ngoài công viên, tạo điều kiện cho công cuộc xây dựng thị trường sau này. Hơn nữa, toàn bộ quá trình tập luyện cũng chỉ tốn có nửa tiếng thôi.

Phải, Johny chạy mười cây số chỉ cần mười lăm phút, phần còn lại là ba bài tập kia! Nếu dùng số liệu tổng hợp võ thuật đánh giá thì hắn đúng là F-, nhưng so với số liệu loài người trên Trái Đất thì thằng này chạy nhanh gấp đôi vận động viên điền kinh số một thế giới luôn. Người ta trọc đầu không phải là không có lí do!

- Isa này, nếu cô không đi xuống thì tôi sợ là mình sẽ bị cô đè bẹp mất!

- Thì chính ngài bảo em ngồi lên lưng ngài cơ mà!

Thật không thể hiểu nổi cái thân thể mảnh khảnh đó lấy đâu ra sức mạnh mà gánh trọng lượng của hai cơ thể nhỉ?

- Tôi nghĩ cô nên giảm béo đi Isa... ái ái!

Hắn cảm thấy hai ngón tay của cô đang xoắn mạng mỡ hắn. Isa nở một nụ cười nguy hiểm.

- Ngài không biết tuổi và cân nặng là bí mật của một người phụ nữ sao?

- Ái ái, được rồi, được rồi, tôi xin lỗi, thôi nào, đừng véo nữa. Cô mà không dừng lại thì đừng trách tôi độc ác đấy!

- Hả, ngài sẽ làm gì em nào?

- Ta sẽ... ta sẽ không cho cô xuống được giường luôn. Khà khà khà!

- Á, người ngài toàn là mồ hôi kìa!

***

- Khụ, hôm nay Isa hơi mệt, cho nên ta cho phép cô ấy nghỉ ngơi sáng nay.

Mặt Alice tràn đầy hiếu kì, còn Katarina nhìn hắn như kiểu "Ngươi định lừa ai vậy?". Dù mặt Johny dày như tường thành cũng không khỏi đỏ lên. Hắn hắng giọng.

- Hôm nay ta sẽ dạy nhóc thế nào là kế toán. Như đã hứa hẹn trước, cuối giờ ta sẽ làm một bài kiểm tra nhỏ, nếu như nhóc có thể hoàn thành tốt, ta sẽ thưởng một cách xứng đáng. Còn làm không nổi, hà hà, ta đang muốn thử chút phép thuật đây!

Con bé run run gật gật đầu. Có vẻ nó rất sợ đau thì phải? Càng tốt!

- Còn cô... tạm thời cứ ngồi yên một góc đi!

Trải qua một đêm nằm gai nếm mật - thật ra không đến mức đấy, chỉ là ngủ sàn nhà lạnh cứng và ăn thức ăn khô như rạ mà thôi, Katarina có vẻ im lặng hơn nhiều. Chí ít cô ta không phá rối, và đó là tất cả những gì Johny cần lúc này.

Nhắc mới nhớ, tại sao nô lệ đến từ vô số thế giới, ngôn ngữ văn hóa chữ viết khác nhau, mà vào thế giới này đứa nào đứa nấy đều nói tiếng Vi...nhầm, tiếng Tòa Thành Trắng sõi như vậy? Ấy là bởi vì khi bắt được nô lệ ở Sương mù, đám thợ săn sẽ cho họ uống một loại nước do gia tộc Ouro và Giáo hoàng cùng nhau nghiên cứu phát minh, gọi là "nước lọc chuyển ngữ". Chỉ cần uống một ngụm là có thể đọc, nghe, nói, viết y như một cư dân bản địa luôn. Nguyên lý của nó thì chỉ có thần mới hiểu!

Thế tại sao không phát minh luôn cả "nước lọc kế toán", "nước lọc nấu nướng" v...v Cái này không phải là Tòa Thành Trắng không muốn, mà là nghiên cứu không thành công. Chuyển ngôn ngữ thì không xảy ra sự cố, nhưng nếu đưa các loại tri thức khác vào thì lập tức đầu của nô lệ sẽ tan vỡ! Thực chất thì nước ngôn ngữ chỉ là cải biến ký ức của nô lệ, khiến những ký ức trong đầu họ bị mã hóa lại, thành ngôn ngữ của Tòa Thành Trắng. Giả như chúng ta chỉ chiếc bánh có màu vàng nướng giòn rụm là bánh mì, thì nó biến chữ bánh mì thành "bread", và giờ chúng ta không tài nào nhớ nổi "bánh mì" là cái quái gì, vì cứ liên tưởng tới ký ức đó thì "bread" sẽ xuất hiện.

Cũng có thể có những phương pháp truyền tri thức trực tiếp rồi, nhưng bị liên minh mua lại chăng? Không ai biết, và không ai muốn biết! Đào tạo nô lệ là một cách cân bằng yếu ớt của Tòa Thành Trắng, nếu như nô lệ xuất sắc có thể tạo ra bằng cách cắm những chiếc ống vào đầu, thì có lẽ chiến tranh lần thứ hai sẽ không còn xa nữa.

***

- Nói bao nhiêu lần rồi! Đây là bảng thu, kia mới là bảng chi! Sao mày cứ ghi mục chi vào bảng thu thế!

Johny tức giận quát tháo. Alice cúi đầu, mím chặt môi đầy cam chịu.

Hắn thở dài. Nếu như tiếp tục dồn ép con bé thì rất có thể sẽ bị phản tác dụng! Hơn nữa, ở tâm trạng như thế này thì con bé cũng không thể tiếp thu được cái gì.

- Nghỉ một lát đi Alice! Này, cầm lấy cái này! Di chuyển các miếng hình sao cho thành một hình hoàn chỉnh là được! Một tiếng nữa chúng ta sẽ quay lại bài học!

Con bé reo khẽ khi nghe thấy mình được "tạm tha", hớn hở cầm miếng đồ chơi ra góc tường ngồi xếp. Có điều mải chạy không để ý hay sao mà nó va vào Isa, ngã ngửa ra phía sau.

- Ồ, Isa à, đỡ hơn rồi sao?

- Cảm ơn chủ nhân đã "quan tâm", em đỡ nhiều rồi!

Cô hơi liếm nhẹ môi khi nói chữ "quan tâm". Ặc, con hồ li này, xem ra lão phu lại phải xả thân trừ ma rồi! Có điều hắn chợt nhớ ra...

- Katarina này, mặc dù ta không có cách nào điều khiển cô, và ta cũng không định đuổi cô ra ngoài kia cho lũ quái thú hãm hiếp cắn xé cô, nhưng cô cứ ăn không ngồi rồi thế này không thấy ngại à?

Katarina liếc hắn một cái, sau đó tiếp tục ngó lơ.

- Là người, ai cũng phải có chút liêm sỉ, cô thấy có đúng không? Ở đây ta cung cấp chỗ ăn chốn ở, bảo vệ cô khỏi những mối nguy hại, thì cô cũng nên tìm cách trả ơn ta đi chứ? Hai ta không thân không thích, cô lại chẳng phải vợ ta, vậy thì lí do gì để ta cứ nuôi cô mãi như thế này được? Ta không cần cô phải làm ấm giường, hay phục thị hầu hạ gì. Nhưng dọn dẹp nhà cửa hay nấu nướng cũng không phải là yêu cầu gì quá đáng đúng chứ?

Cá cắn câu rồi! Johny mừng thầm khi thấy Katarina quay sang nhìn hắn.

- Cô thấy đấy, một mình Isa vừa phải dọn dẹp, vừa phải nấu nướng, công việc nặng nhọc như vậy lâu dần sẽ sinh bệnh. Isa ốm thì không ai chăm lo nội

trợ, mà không ai nội trợ thì ta sẽ không vui. Ta không vui thì ta sẽ đối xử tàn tệ với các cô, mà các cô thì không muốn điều đó xảy ra phải không? Có lẽ cô có thể giúp cô ấy bằng cách hỗ trợ nấu nướng, quét dọn nhà cửa v...v

Cô im lặng suy nghĩ một lát, sau đó thở dài.

- Được rồi! Nhưng ta sẽ chỉ hỗ trợ dọn dẹp và nấu nướng thôi! Và ta muốn được ăn thức ăn bình thường!

Johny nhướn mày.

- Thưa chủ nhân!

- Thế có phải ngoan không! Cười cho ta xem cái nào!

Kết quả là hắn đổi được cặp mắt cá chết trợn trừng. Hông hắn đau xóc vì nhịn cười. Hắn cần phải bảo trì sự uy nghiêm!

- Khặc! Về phần thức ăn... Cũng không phải là không thể thay đổi! Ta sẽ nhờ Isa đánh giá cô. Nếu như hôm nào Isa cảm thấy cô nỗ lực tốt, thì ta sẽ để một ít cho cô. Còn nếu chỉ định dùng thái độ qua loa làm cho xong, thì xin thứ lỗi, thiên hạ không có bánh mì miễn phí!

- Hợp lý! Làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu cũng là tôn chỉ của dòng họ Du Couteau!... thưa chủ nhân!

Ôi! Gánh nặng đường xa!

***

Tích tắc tích tắc! Đồng hồ cứ thế trôi. Bất thình lình...

- Dừng! Hết giờ!

Alice thở phào một cái. Con bé đưa tờ giấy đến trước mặt Johny, sau đó hồi hộp về chỗ chờ đợi. Gương mặt Johny không biểu cảm gì. Ánh mắt hắn đảo qua đảo lại trên bài kiểm tra.

Bụp! Hắn đập tờ giấy xuống bàn. Tiếng động làm con bé giật bắn. Nó cúi đầu, chuẩn bị đón nhận trận bão tố sắp đến.

Một giây.

Hai giây.

Một bàn tay ấm áp xoa xoa đầu Alice. Johny từ tốn nói.

- Làm tốt lắm, nhóc con!

Con bé ngửa mặt lên, mặt tràn đầy mừng rỡ.

- Thật vậy sao, thưa chủ nhân?

- Phải! Ngoại trừ đoạn này, tính sai một chút... đây nữa... Nhóc nên làm như thế này...

Hắn tiếp tục giảng giải cho Alice về những lỗi sai cơ bản, cách sửa, làm thế nào để tránh. Cuối cùng hắn đứng lên, mở tủ lạnh ra.

- Như đã hứa. Em làm tốt, em sẽ được thưởng.

Hắn đặt chiếc bánh lên đĩa, sau đó tưới caramel lên. Chiếc bánh pudding vàng rung rinh khi chiếc đĩa chạm xuống bàn, uốn éo như thể muốn nói với Alice rằng "Ăn tôi đi!". Từ từ, có gì đó không đúng ở đây...

- Thứ này gọi là bánh pudding caramel, làm từ trứng, bơ và caramel. Cầm lấy thìa, sau đó xúc một miếng, đặt trong miệng. Đừng vội nuốt nó, hãy cảm nhận sự mềm mại của chiếc bánh lắc lư trên đầu lưỡi. Ặc?

- Làm sao vậy thưa chủ nhân?

- Sao em lại khóc?

- Hả? Dạ? Ơ...

Nước mắt vỗ lộp bộp lên mặt bàn. Alice cố gắng ngưng nước mắt, nhưng không biết làm thế nào. Con bé bưng hai tay lên "giữ" cho nước mắt không rơi, nhưng lại khiến cho chúng chảy nhiều hơn.

- Xin lỗi chủ nhân! Em cũng không hiểu tại sao mình khóc nữa. Cảm ơn ngài vì chiếc bánh. Hương vị này rất giống với chiếc bánh mẹ hay làm cho em khi em còn ốm! Nhưng mẹ em... oa oa oa!

Johny giơ tay lên, định vỗ lưng an ủi con bé. Nhưng mái tóc hồng mềm mại chợt ùa về. Bàn tay hắn khựng lại giữa không trung. Đúng vậy Johny! Đừng làm thế! Phân rõ giới hạn, mày và con bé đều sẽ đỡ đau khổ hơn khi tới lúc chia tay. Hắn cứ lặng yên ngồi đó, lắng nghe con bé khóc.

Alice cảm thấy dễ chịu hơn. Con bé ngửa bộ mặt lem nhem như một nàng mèo hoang lên, cười toe toét với hắn.

- Xin lỗi chủ nhân!

- Đi vào rửa mặt đi! À nhớ đi nhanh, nếu không ta ngứa miệng sẽ ăn hết bánh đấy!

Johny trả lời một cách lãnh đạm.

- Không được!

Con bé vội vàng đứng lên chạy vào nhà tắm.

Có lẽ... như vậy sẽ tốt hơn?

***

- Này Alice, lại đây. Ta có một phần quà nữa tặng em này!

Johny đưa một hộp giấy cỡ trung cho Alice.

- Là gì vậy ạ, thưa chủ nhân?

Con bé tò mò xé mớ giấy bọc bên ngoài. Đó là một chiếc hộp giấy cứng màu nâu. Bên trong là lớp vải trắng lót, chính giữa là... một chiếc áo sơ mi nữ xếp bên trên chiếc váy díp đen. Con bé mừng rỡ ngửa lên nhìn hắn, định cảm ơn. Nhưng Johny lại tiếp tục móc thêm ra một chiếc hộp nữa.

- Đã hết đâu!

Hắn mỉm cười nhìn con bé loay hoay mặc bộ Kimono, lắc đầu ngao ngán... sau đó gọi Isa vào mặc cho con bé. Thôi đi, chẳng lẽ hắn lại nói chính hắn cũng cóc biết mặc Kimono?

Bộ váy dệt từ lụa chất lượng cao, mặc rất nhẹ, lại mát như nước vậy. Phần cổ áo được thiết kế cứng để làm lộ ra phần gáy của người mặc - một trong những điểm gợi cảm nhất của con gái. Họa tiết trên chiếc áo được vẽ dựa trên họa tiết cung đình ở một thế giới khác, nhìn rất bí ẩn nhưng không kém phần quý phái. Johny hơi lùi lại một chút, một tay chống cằm, một tay ôm ngang sườn, hài lòng nhìn con bé. Trông nó lịch lãm hẳn lên. Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân!

- Thế nào, vừa chứ Alice?

- Rất vừa, cảm ơn chủ nhân!

- Từ giờ khỏi lo xấu hổ trần truồng nữa rồi nhé!

Trên gương mặt trắng như phấn đó thoáng có nét ửng đỏ xấu hổ. Johny không muốn tiếp tục đào sâu hơn chủ đề này, vì nó có thể dẫn tới những điều hắn rất sợ.

- Mặc thử bộ còn lại xem!

Bộ đồ công sở vốn được thiết kế cho các cô gái trưởng thành, cho nên dù được cắt lại cho vừa, nhưng khi Alice mặc lên, trông vẫn cứ lạc lõng kiểu gì đó. Dù cho chiếc áo có tác dụng đẩy ngực lên, kết hợp với kỹ thuật tháo một cúc, đủ làm bất cứ ông sếp nào xao xuyến, cũng đành chịu thua trước bức tường.

Hi vọng nó không trường tồn cùng thời gian! À quên! Johny rút ra một chiếc hộp đen màu nhỏ. Hắn mở hộp, lấy ra một chiếc kính gọng đen. Hắn nhẹ nhàng đặt nó lên gương mặt Alice.

- Chuẩn rồi, chỉ thiếu mỗi tai mèo! Ặc!

Johny lỡ miệng nói ra suy nghĩ, và đổi lấy ba ánh nhìn cảnh giác từ các cô gái trong phòng. Ta thật sự thuần khiết, các ngươi có tin không? Johny lặng thầm gào thét trong lòng.

- Không hiểu sao khi mặc bộ đồ này, em cảm thấy những kiến thức buổi chiều cũng không khó đến như vậy. Không! Phải là rất đơn giản chứ! Xin chủ nhân cho phép!

Con bé hùng hổ lôi mớ sách vở đặt lên mặt bàn, chăm chú đọc lại những phần nó được dạy chiều nay. Johny phì cười trước sự "ham học" của Alice. Hắn lấy tay gập cuốn sách lại.

- Đi ngủ đi nhóc! Muốn thông minh thì phải ngủ nhiều, não được nghỉ ngơi mới hoạt động tốt được. À, Isa, lấy cho con bé cốc bột dinh dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cứng đầu

Ngày thứ năm trôi qua kể từ khi Johny nhận nhiệm vụ. Hắn chỉ còn khoảng mười ngày để trả khoản nợ cho Bara. Nếu như tính toán hết các khoản chi phí, cùng với tiền nhà còn thiếu của tháng này...

- Để xem nào, một ngàn hai trăm năm mươi vàng tiền nợ, ba trăm tiền thuê còn thiếu, hai trăm ngu phí, quần áo hết trăm hai rồi, chi phí sinh hoạt từ giờ đến cuối tháng còn... Cóc đủ! Nếu không thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thì tháng sau chỉ có ăn đồ hộp trừ bữa rồi!

Hương vị ngầy ngậy lợm giọng của mớ đồ hộp ùa về, khiến dạ dày hắn cuộn trào. Ọe!

Trải qua năm ngày "khổ luyện", con bé đã dùng tốc độ "thần tốc" hoàn thành bài tập Kế toán cỡ B+, khiến cho Katarina phải líu lưỡi không thôi. Mặc dù cũng được gọi là thiên tài, nhưng cùng độ tuổi này, trong khi cô ta vẫn còn đang đau đầu với các con số trong bảng cân đối kế toán, thì Alice chỉ dùng một ngày... Lần đầu tiên Katarina cảm thấy bị đả kích nặng nề đến vậy. Trước giờ ngoại trừ con bé tóc vàng với điệu cười khả ố ở quốc gia láng giềng có thể đánh bại cô trên lĩnh vực ma thuật - Katarina thừa nhận cô ghét những thứ huyền ảo, còn chưa có lĩnh vực quý tộc nào Kata bị cô gái khác đánh bại. Từ khiêu vũ, ngoại giao, sổ sách, cho đến cả võ thuật, đấu kiếm, cưỡi ngựa. Tại sao lại nói là cô gái khác? Đó là vì có một gã thọt với con quạ đen trên vai...

"Có lẽ con bé này là thiên tài ở thế giới của nó, giống như mình!" Katarina tự an ủi. "Đúng vậy, hẳn là vậy!". Johny nghe thấy cô ta lầu bầu, nhiều lần suýt phì cười, chẳng lẽ ta lại nói là do bản thân có hệ thống hỗ trợ?

Hôm nay Johny quyết định chuyển sang dạy con bé kỹ thuật giao tiếp. Để có thể giao tiếp tốt thì cần phải chú ý tới tư thế, cử chỉ, điệu bộ, giọng nói, các kỹ thuật ám thị, cách dẫn dắt câu chuyện v...v. Hắn sửa soạn lại các suy nghĩ trong đầu thành một giáo trình hoàn chỉnh, sau đó gọi Alice tới gần. Hôm nay con bé mặc bộ Kimono hắn mua lúc trước.

- Alice! Ta muốn em đặt cuốn sách này lên trên đầu, đi từ đầu phòng đến cuối phòng mà không ngã!

Đầu tiên, muốn giao tiếp tốt, phải rèn dáng đi đã. Có lẽ Alice sinh ra trong một gia đình danh giá hoặc giàu có, cho nên cô bé hoàn thành bài kiểm tra không chút khó khăn nào. Tốt lắm, nâng mức độ bài học lên nào!

- Sao anh không khen em gì vậy chủ nhân? Em đã cố gắng biết bao nhiêu để làm anh vui lòng, vậy mà anh chỉ coi em như không khí sao?

Ơ? Một cảm giác không đúng lắm xẹt qua trong lòng Johny. Nhưng hắn không kịp tóm lấy để xem nó là gì! Nhìn gương mặt cau có của con bé, hắn thở dài.

- Ừ, làm tốt lắm Alice! Cố gắng phát huy nhé!

- Hi hi, cảm ơn chủ nhân!

Chỉ có Isa liếc về phía chủ tớ một cách đầy nghiền ngẫm. Cô định nói gì đó, nhưng rồi lại mỉm cười dừng lại. Cứ để cho Johny tự khám phá ra sẽ tốt hơn.

***

- Hôm nay như vậy là được rồi! Đi tắm đi Alice! À quên, đây là phần thưởng cho em, một phong kẹo sô cô la ngon lành cành đào!

Johny mỉm cười đưa phong kẹo cho Alice. Nhưng lòng hắn chợt trùng xuống khi nhìn thấy vẻ thất vọng rõ rệt trên gương mặt con bé! Nó trề môi, cầm lấy phong kẹo một cách miễn cưỡng, dường như nó mong đợi những thứ giá trị hơn. Cái cảm giác kì dị ấy lại xuất hiện. Lần này hắn có thể lờ mờ nhận ra nó, nhưng hắn không dám khẳng định. Có lẽ là mình hơi quá keo kiệt chăng? Johny cau mày suy tư, trong lúc con bé đi vào nhà tắm.

Nó còn không thèm giúp hắn cất dọn đồ đạc. Nhưng lúc hắn định đứng lên dọn dẹp thì Katarina xuất hiện, nhanh chóng thu vén đống sách vở tài liệu, xếp ngay ngắn lên giá. Dọn dẹp cấp D+ có khác! Mà cô ta quen với việc trần truồng đi lại thế này rồi hả?

Katarina liếc hắn, miệng hơi mấp máy định nói gì đó, nhưng rồi thở dài quay đi. Johny chỉ nghe thấy tiếng cô ta lẩm bẩm. "Đồ ngốc!". Ai? Ai ngốc? Sao chửi ta?

***

Johny cố gắng đuổi theo cái cảm giác kì lạ đó, nhưng chỉ khi đến tối hắn mới hiểu vấn đề đó là gì.

Hắn đang nằm dài trên chiếc sô pha, đầu gối lên đùi Isa, tay cầm một cuốn sách đọc chăm chú. Trên bìa cuốn sách có ghi "Phép thuật cơ bản cho người mới - Giả kim thuật". Ở thế giới này, ngoại trừ Giáo hoàng, không một ai được sử dụng phép thuật công khai, trừ những thần chú được liên minh thừa nhận. Cụ thể gồm

- Phép thuật cơ bản: Phép Tra tấn, phép Khoái cảm, dùng để trừng phạt hoặc ban thưởng nô lệ.

- Phép thuật trung cấp: Phép Cường hóa khí chất. Khi sử dụng phép này, khí chất người đó sẽ trở nên to lớn mạnh mẽ như một con sư tử. Có điều, nếu bản thân quá rác rưởi, ví dụ như Johny "cũ", và nô lệ quá hoàn mỹ, ừm, Katarina đó, thì cho dù có khoác da sư tử cũng không áp đảo nổi cô ta. Trình độ này tương ứng với hạng C theo hệ thống.

- Phép thuật cấp cao: Phép Khuếch đại. Nó sẽ khuếch đại mặc cảm tội lỗi hoặc cảm giác háo hức khi nô lệ phạm lỗi/làm tốt. Tương ứng với hạng B.

- Phép thuật tối thượng: Phép Nô dịch và Phép Đóng dấu. Phép Nô dịch sẽ tẩy não nô lệ trong một thời gian ngắn, khiến nô lệ toàn tâm toàn ý làm theo lời mình. Đây là một phép thuật cực kì nguy hiểm, vì nếu dùng lên những nô lệ có tinh thần không ổn định sẽ khiến tâm trí họ tan vỡ hoàn toàn không thể hồi phục. Còn đối với những nô lệ mạnh mẽ, ừm, nhìn Katarina kìa, thì chỉ có thể tác dụng trong thời gian ngắn, thậm chí còn không có tác dụng. Phép Đóng dấu có tác dụng giống như đá phép thuật liên minh cung cấp cho Phó hội trưởng.

Phía trên phép thuật tối thượng (hạng A) không còn thần chú nào nữa, vì cấp độ S tương đương với Giáo hoàng không sử dụng thần thuật rồi. Hiển nhiên Giáo hoàng sẽ không dung thứ một kẻ khác ngoài mình sử dụng thần chú cấp S.

Về giả kim thuật, ứng với các hạng tinh thần lực sẽ có các loại thuốc sau. Cần lưu ý là những loại thuốc khác cũng có, nhưng nô lệ chỉ được phép điều chế các loại thuốc này.

- Rượu thần: Cái tên bốc phét vậy thôi, chứ nó do người thường chế ra nhé. Trong sách mô tả rằng nó sẽ đem lại một cảm giác khoan khoái lạ kì cho người sử dụng. Có thể sẽ có chút say, nhưng không quá nghiêm trọng. Yêu cầu tinh thần lực cơ bản D!

Johny rất là hứng thú với thứ này. Nguyên liệu của nó cũng không phải hiếm có khó tìm gì, đến Kamra mua được hết. Isa đã đạt tới hạng C phép thuật (riêng phép thuật không có +/-), tinh thần lực của cô dư sức điều chế thứ này. Có lẽ, một ly Rượu thần dưới ánh nến, hắc hắc hắc... ặc, lau nước dãi!

- Nước tăng lực: Hồi phục một phần thể lực cho người sử dụng. Gây nghiện và ảo giác nếu lạm dụng!

Johny nhìn thành phần, ồ lên. Có lí, trong thành phần có rượu mạnh này! Cần tinh thần lực trung cấp C!

- Thánh dược: Vãi xoài hổ báo! Có khả năng xóa tan mọi vết thương, thậm chí cả vết thương ngầm! Cần trình độ tinh thần lực hạng B!

Chưa nói tới không biết ngày nào tháng nào Isa hoặc Johny mới có tinh thần lực đột phá lên cấp B, chỉ riêng thành phần chính của nó là tinh trùng Cthulu đã đủ khiến hắn đau đầu. Đầu tiên, để có thứ "sữa đặc" này, hắn cần phải có một con Cthulu và một lồng chứa - không đạt hạng A chủ nô thì cứ chờ đi. Kế tiếp, hắn cần có một nô lệ đi "vắt sữa" - Cthulu bản tính dâm, trong quá trình vắt sẽ không ngần ngại "hỏi thăm" nô lệ đó. Nô lệ mang thai Cthulu nhỏ sẽ chết trong khoảng mười ngày kế tiếp, khi con Cthulu nhỏ xé bụng vật chủ chui ra. Để tránh bị thụ thai, nô lệ sẽ phải đến Bệnh viện Ouro phẫu thuật tiêu trừ sinh sản, hoặc là đến nhờ Già Bo xăm một loại bùa phép lên người. Mà Johny tự hỏi hắn có thể để Isa đi "vắt sữa" không? Không! Khỏi cần nghĩ! Không!

Như vậy, chỉ còn cách mua của đám buôn lậu với giá cắt cổ! Mặc dù Johny thèm nhỏ dãi thứ thuốc này, nhưng với tài lực hiện tại của hắn chỉ có thể đứng từ xa mà trông thôi.

- Thuốc kích dục: Tăng cường nhu cầu tình dục của kẻ sử dụng. Nếu sử dụng "chế phẩm từ Cthulu" thì hiệu quả sẽ được tăng mạnh! Có điều cũng giống như Bàn tay của Chúa, dùng sữa đặc cần có tinh thần lực hạng B. Nếu như muốn giảm bớt hiệu quả thì có thể sử dụng rượu mạnh, lúc này sẽ chỉ cần yêu cầu hạng C thôi.

Johny liếc qua Katarina, sau đó phủ định tâm tư đen tối trong đầu. Bình sinh hắn ghét nhất những kẻ đánh thuốc phụ nữ. Hợp thì sống cùng, không hợp thì giải tán, không có lí do gì để dùng thủ đoạn chuốc con gái nhà lành cả!

- Nước thánh: Chính là thứ nước Giáo hoàng thường dùng để rửa tội cho trẻ nhỏ, nhằm xua đuổi tà ác bám trên chúng.

Người dùng sẽ bộc lộ bản chất thật của mình? Johny không hiểu gì hết. Đã vậy còn yêu cầu tinh thần lực tối thiểu là cấp B nếu dùng tinh trùng Cthulu? Và tinh thần lực cấp S nếu dùng nước lã?

- Tình dược: Khác với thuốc kích dục ở trên, tình dược sẽ khiến người uống nảy sinh cảm tình với người đầu tiên mình nhìn thấy kể từ khi uống thuốc, bất kể là cùng giới hay khác giới. Cần tinh thần lực hạng S.

Hiệu quả sẽ kéo dài trong một tuần lễ, sau đó từ từ nhạt dần? Như vậy muốn cho một người luôn luôn yêu mình thì tuần nào cũng phải cho họ uống? Đốt tiền!

- Trình độ phép thuật của nô lệ sẽ được đánh giá dựa trên khả năng điều chế thuốc tương ứng của nô lệ đó.

Johny gập cuốn sách lại, trầm tư nhìn lên phía trần nhà. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, hắn cần nhanh chóng nâng cao năng lực phép thuật, hoặc bồi dưỡng Isa trở thành cấp độ B, để có thể thuê một phòng thí nghiệm. Ơ, chẳng phải phòng thí nghiệm chỉ được cho chủ nô cấp độ B thuê thôi sao?

Sở dĩ có sự sai lệch này là vì... Johny cũ là ai? Một nô lệ hèn hạ mạt hạng! Hắn lấy tư cách gì để tìm hiểu thông tin? Những gì hắn biết đều do chủ nhân hắn hứng chí lên giải thích, hoặc nghe lóm các câu chuyện mà thôi.

Đọc nhiều khiến Johny có chút khát nước.

- Alice, lấy ta một cốc nước mát!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Con bé te tởn chạy vào nhà bếp, sau đó quay trở lại với một chiếc khay, phía trên là cốc nước lạnh. Giao tiếp D+ phải thế chứ! Hắn thỏa mãn cầm lấy chiếc cốc.

Chợt hắn thấy kì kì, con bé vẫn đứng đó, háo hức chờ hắn? Chờ hắn làm gì? Johny nghi hoặc.

- Chủ nhân không thưởng cho em sao?

- Hả?

- Quà của em đâu? Em vừa nghe lời chủ nhân mà?

Sự lạnh lẽo tràn ngập trong Johny. Hắn cuối cùng cũng hiểu cái cảm giác kì dị đó là gì. Johny ngồi thẳng dậy, mặt nghiêm túc nhìn về phía Alice.

- Alice, em đang bắt đầu hư hỗn với ta rồi đấy?

- Chính anh nói rằng nếu em làm tốt, em sẽ được thưởng mà!

- Nhớ lấy vị trí của em! Em là nô lệ, còn ta là chủ nhân! Ta muốn ban thưởng lúc nào thì ban thưởng, muốn ban thưởng cái gì là việc của ta! Nếu em còn tiếp tục hành xử như một cô công chúa ương bướng, vậy thì đừng trách ta quất cho em vài phát vào mông!

Mặt con bé méo xệch đi. Mắt nó ầng ậng nước. Nhưng môi nó mím lại đầy kiên cường.

- Anh nói dối, anh là đồ lừa đảo!

Giờ còn không thèm hô chủ nhân luôn!

- Alice!

- Em ghét anh, đồ xấu xa biến thái dâm tặc bỉ ổi! Em ghét anh! Hu hu hu!

Con bé hét lớn, chạy vọt vào trong nhà tắm, khóa trái cửa lại. Isa thở dài, nhìn hắn đầy cảm thông, sau đó đứng dậy đuổi theo con bé. Có lẽ cô định an ủi nó.

Johny buồn bực ngồi trên ghế sô pha. Hắn đã làm gì sai? Hắn cho con bé ăn sung mặc sướng, và giờ nó báo đáp hắn thế này đây sao? Biết thế cho nó một phát Tra tấn!

- Đồ ngốc!

Katarina lẩm bẩm.

Câu nói này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa! Johny bùng nổ, giọng hắn khàn khàn vì tức giận.

- Ồ, vậy thì quý cô "thông thái" có thể giải thích cho kẻ hèn này thế nào là "khôn ngoan" không? Nếu không thể thì xin thứ lỗi, kẻ ngốc này cần luyện một chút phép thuật!

Hắn nhấn rất mạnh chữ phép thuật. Có vẻ như lâu rồi không ăn đòn nên cô quên chăng? Nhưng Katarina không hề sợ hãi. Cô ngồi đó, thẳng lưng, nhìn vào mắt hắn và trả lời.

- Thật sự ngươi... anh không hiểu gì hết về cách thao túng người khác! Dốt nát như vậy mà cũng có thể trở thành chủ nô sao? Ta thấy quan ngại sâu sắc về yêu cầu tối thiểu của liên minh rồi đấy, thưa chủ nhân!

Chữ chủ nhân tràn ngập mỉa mai. Nhưng Johny dằn lòng cho cô một phát Tra tấn. Tâm lý hiếu thắng của một lãnh đạo tài năng kiếp trước khiến hắn lấy lại một chút lý trí.

- Ồ vậy sao? Vậy thì theo cô làm thế nào để điều khiển người khác?

- Anh không hiểu cái quái gì về thưởng và phạt cả! Trình độ thưởng phạt của anh chỉ mới dừng ở mức cơ bản, đó là khi làm tốt được thưởng, làm sai bị phạt. Xin lỗi, chỉ có dạy chó người ta mới làm vậy! Đối với con người, nó phức tạp hơn thế rất nhiều lần!

- Có một câu truyện ngụ ngôn như sau. Ở xứ nọ, có một vị quý tộc giàu có đang đi dạo, thì tình cờ gặp một người ăn mày ngồi bên vệ đường. Thương tình, ông ta bèn cho người ăn mày một đồng vàng. Ngày hôm sau, ông ta lại gặp đúng người ăn mày đó, ở đúng vị trí đó. Ông ta tiếp tục cho người này một đồng vàng. Cứ thế trong một tuần liền.[c]

Johny im lặng. Cơn giận dần dần tan biến, thay vào đó là sự xấu hổ tột độ. Hắn biết kết cục của câu truyện này, và cả ý nghĩa của nó.

- Vị quý tộc tiếp tục đi dạo, nhưng lần này người ăn mày cả gan chặn đường viên quý tộc để xin tiền. Khi viên quý tộc tỏ ra ngạc nhiên và hỏi tại sao ông ta lại phải cho người ăn mày tiền...

- Đủ rồi!... Ta hiểu rồi!

Johny thở dài. Hắn ngập ngừng như thể hắn đang chuẩn bị làm một điều rất đau khổ, nhưng rồi hắn cũng hộc ra.

- Ta xin lỗi cô!

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Mạch máu trên thái dương Johny lập tức căng phồng! Không được, kiềm chế Johny, kiềm chế! Mày phải bảo trì tâm thái học hỏi! Học, học nữa, học mãi!

- Tần số thưởng cần phải khống chế, nhưng cường độ thưởng cũng không kém phần quan trọng. Ta nghe nói món bánh kem anh thết đãi con bé vào ngày đầu tiên có giá lên tới mười đồng vàng, tương đương với ba ngày sinh hoạt của gia đình này phải không? Một kẻ đã từng ăn sơn hào hải vị, giờ bảo ăn đồ hộp, kẻ đó có hứng thú không? Hiển nhiên là không! Thưởng phải mang tính tuần tự từ thấp đến cao. Khởi đầu chỉ là những lời khen, sau đó là hứa hẹn, rồi cho nghỉ xả hơi, dẫn đi chơi, mua quà tặng v...v Đằng này anh vừa khởi đầu đã tặng quà? Tìm đường chết cũng phải có hạn độ chứ!

Hắn biết ý, rót một cốc nước mời Katarina uống. Cô nàng cầm lấy, ngửa cổ uống hết. Trong đầu Johny đột nhiên cảm thán, cho dù chỉ là một hành động vô cùng nhỏ bé như uống nước cũng có thể thấy được khí chất quý tộc của Katarine, quả nhiên là được dạy dỗ tốt từ nhỏ!

- Cái gọi là thưởng đúng với nỗ lực chỉ là trò hề! Thế nào là nỗ lực? Chẳng có ai đánh giá được nó cả! Người ta chỉ có thể căn cứ vào một cái mốc cụ thể, từ đó tạo ra một cái thang cao hơn/thấp hơn cột mốc. Nếu như anh khởi đầu chỉ khen con bé, thì khi nó làm tốt hơn rất nhiều, anh hoàn toàn có thể tăng giá trị phần thưởng mà không sợ nó thất vọng. Nhưng cái mốc của anh quá cao, cho nên khi con bé làm tốt, anh sẽ tặng nó cái gì đây?

Johny trầm ngâm lắng nghe Katarina. Hắn rất muốn phản bác, nhưng thực tế thì mỗi câu nói của cô như một cú đấm mạnh mẽ vào mặt hắn. Hắn nhớ lại kiếp trước. Đúng là hắn có thể khiến nhân viên làm việc hết mình vì công ty, nhưng khi hắn nghiêm khắc, đều bị họ phản ứng rất nhiều! Chẳng lẽ thật sự là do mình nuông chiều quá đâm sinh hư?

- Cảm ơn nhé, Katarina!

- Không có gì! Ặc, chủ nhân!

Johny đứng dậy, bước vào phòng ngủ, sau đó quay trở lại với hai hộp quà màu trắng.

- Làm tốt lắm, tặng cô!

- Cái gì vậy?

- Một chiếc váy mặc ở nhà và một chiếc váy ngủ. Vốn ta định tặng cho cô sớm hơn một chút, nhưng nhân tiện đây thì ta "đánh cột mốc" luôn vậy.

Chiếc váy mặc ở nhà có màu trắng, là một chiếc váy xòe sát nách. Còn chiếc váy ngủ làm từ sa tanh màu hồng rất gợi cảm. Johny thề rằng hắn mua chiếc váy chỉ vì nó vừa hỗ trợ giấc ngủ, vừa hỗ trợ khiêu vũ, chứ không phải vì nó cộng cả độ gợi cảm, có ai tin không?

- À Katarina này?

Johny khoác chiếc áo choàng nâu lên người.

- Có chuyện gì nữa?

- Vừa nãy cô giảng hay lắm, nhưng mà ta không hề nghe thấy "chủ nhân". À đấy! Ngay vừa rồi nữa! Cho nên, ta tập thử một phát Khoái cảm nhé. Khoái cảm!

- Ê ê khoan... ớ ớ ớ...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19: Tiếp tục huấn luyện

- Theo như nhiều lần thí nghiệm, thì phép Khoái cảm hẳn là tạo một cảm giác sung sướng tột đỉnh từ sâu bên trong linh hồn, đến mức cơ thể mất kiểm soát luôn. Tương đối giống thuốc phiện nhỉ?

Johny nằm sấp trên giường, một tay nghịch nghịch lọn tóc của Isa.

- Anh cũng thật là quá đáng! Dùng một lần là được rồi, đằng này ngài còn thi triển mấy lần. Chỉ khổ em phải mất công lau dọn!

- Ách hơ hơ... ai bảo cô ta cứng đầu? Với cả, rõ ràng là ta "ban thưởng" cho cô ta đấy chứ. Sung sướng đến hư thoát như vậy mà!

- Ngài có dám thề là ngài chỉ "ban thưởng", chứ không hề ôm mục đích trả thù hay luyện tập phép thuật không?

-... Con mèo nhỏ này dám hỗn với bản vương à, xem chiêu!

- A!!!

***

Một ngày mới nắng lên, Johny khoan khoái bước ra khỏi phòng ngủ. Tình cờ hắn chạm mặt Katarina đang định vào phòng tắm. Cô chợt biến sắc, nhanh chóng tránh xa khỏi hắn. Có đôi khi sung sướng còn kinh khủng hơn cả đau đớn! Johny gật gù.

Katarina lúc này đang mặc bộ đồ ngủ hắn đưa hôm qua. Gớm, lúc đầu thì hoạnh họe chê này chê nọ, giờ thì tung tăng như chim sẻ là sao? Hắn nhếch mép cười.

- Thế nào, hôm qua ngủ có ngon không?

- Cảm ơn chủ nhân "ban tặng", ta ngủ ngon lắm!

Katarina nghiến răng nghiến lợi trả lời, nhưng không dám đi quá, vì rất sợ thằng này ngứa tay lại "ban thưởng" cô phát nữa thì cô quỳ sớm mất. Nhưng thực lòng mà nói, bộ đồ ngủ này thật sự rất dễ chịu. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình ngủ ngon đến vậy. Ở thế giới cũ, mang tiếng là tiểu thư dòng họ danh giá, nhưng từ nhỏ Katarina đã bị ép học vô số các loại chương trình, "cho phù hợp với một trưởng dòng họ", như lời tướng quân Du Couteau nói.

Nhìn thấy tinh thần Katarina đột nhiên sa sút, Johny cũng mất đi hứng thú trêu đùa cô. Hắn vào nhà tắm, nhanh chóng vệ sinh cá nhân, sau đó bước ra ngoài.

Katarina đứng phía ngoài chờ sẵn. Cô chạy vụt qua hắn, mái tóc đỏ bay phất phơ trong gió... cùng một vài giọt nước! Hả? Hắn đáng sợ đến mức đủ dọa phụ nữ khóc sao? Johny cau mày suy tư.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Alice đã bình tĩnh trở lại. Tuy nhiên thái độ của nó cũng trở nên lãnh đạm hơn rất nhiều. Như vậy sẽ rất không có lợi cho quá trình học tập! Johny quyết định khuyến khích nó một chút. Hắn xoa xoa đầu con bé một chút - nó hơi cứng người, định kháng cự nhưng rồi lại thôi.

- Alice, nghe ta bảo này! Những gì em được học ở đây, không phải là để học cho ta, mà học cho chính bản thân em. Như ta đã từng nói, một chủ nhân tỉnh táo sẽ không bao giờ bỏ khoản tiền lớn để mua nô lệ cao cấp về, sau đó đập nát. Không có kẻ nào ngu như vậy! Họ sẽ mua những nô lệ đó về, đưa vào hậu cung, ngày ngày có đám nô lệ khác cấp thấp hơn phục vụ. Em có muốn sống một cuộc sống xa hoa vương giả như quý cô Edna hôm nọ chúng ta thấy ở chợ không? Quý cô Edna, cũng như ta, vốn xuất thân là nô lệ, nhưng nhờ chủ nhân yêu thương nên đã được cung cấp thân phận cư dân Tòa Thành Trắng. Tiếc là ta không còn chủ nhân chu cấp, nên mới phải lao đầu ra ngoài xã hội làm việc, không như cô Edna chỉ cần ngày ngày ăn uống dạo chơi khắp nơi.

Alice cúi đầu lắng nghe.

- Ta không muốn em phải như ta, Alice à! Ta muốn em có thể sống an nhàn thoải mái trong suốt bảy mươi năm còn lại của cuộc đời, có được một chủ nhân, thậm chí là chồng, yêu thương chiều chuộng mình. Vậy nên ta nỗ lực hết sức để dạy dỗ em, mong em thành tài. Nhưng chỉ ta thôi thì chưa đủ! Phải chính bản thân em tự cố gắng nữa! Em đã rõ chưa?

- Dạ!

- Em có nhớ những món quà ta từng thưởng cho em không? Chúng chỉ là đồ rẻ tiền mà thôi! Còn hàng trăm nghìn những món quà cổ hiếm quái lạ ngoài kia, nhưng giá của chúng rất đắt, và chỉ có một chủ nhân giàu có mới có thể mua chúng về thưởng cho nô lệ. Em có muốn sở hữu chiếc hộp âm nhạc có thể phát ra hơn một trăm bài hát không? Em có muốn đi đôi giày ma thuật có thể giúp em nhảy như một vũ công điệu nghệ nhất không? Em có muốn có được một chú mèo đi hia biết nói không? Nếu muốn, vậy thì em phải cố gắng ngay từ hôm nay, để có thể lọt vào mắt xanh của những vị quý tộc giàu có. Em hiểu rồi chứ?

Có lẽ là do Johny trình bày quá thuyết phục, cũng có lẽ là do những món đồ cổ quái hắn bịa ra - phải, hắn bịa đấy, kích thích tính tò mò của đứa bé, cho nên Alice cũng trở nên lạc quan hơn. Nụ cười nhàn nhạt quay trở lại trên gương mặt hồng hào của con bé.

- Phải thế chứ! Thế mới là bé ngoan của ta! Cười cho chủ nhân cái nào!

Nó lè mặt quỷ về phía hắn. Ặc! Có nên cho nó một phát Khoái cảm không nhỉ? Johny định đọc thần chú, nhưng lại thôi. Cũng chả phải lỗi gì nghiêm trọng!

- Nào nào, hãy bắt đầu bài học! Đầu tiên, tại sao chế độ nô lệ cần tồn tại...

***

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt mà đã chỉ còn một tuần trước khi Bara đích thân đến tìm Johny. Dưới sự góp ý của Katarina, hắn đã điều chỉnh lại cách thức thưởng của mình. Hắn hạn chế những món quà vật chất, một phần vì hắn không còn tiền, một phần là để tránh con bé sinh hư. Thay vào đó, hắn kết hợp nhiều loại phần thưởng tinh thần, như dắt con bé lên mái nhà ngồi ngắm hoàng hôn - đó là một thảm họa, con bé còn quá nhỏ để hiểu sự lãng mạn. Hoặc là hắn mang theo nó đi tham quan khu Ouro - vừa thay đổi không khí, vừa cảnh cáo nó thông qua những "ví dụ" điển hình về nô lệ cấp thấp. Dưới sự nỗ lực của cả hai, Alice đã nâng khả năng giao tiếp của bản thân lên tới A+. Khi con bé dạo bước trên phố, trong bộ Kimono rực rỡ, không ít kẻ đã phải ngoái lại. Không dưới năm người đã liên hệ hắn, hỏi mua Alice, nhưng Johny đều lịch sự từ chối. Đừng đùa! Con bé là của liên minh chứ có phải của hắn đâu.

Nhờ được ăn uống đầy đủ, à đấy, kể từ khi các nô lệ trở nên nhu thuận hơn, Johny đã cho phép họ ăn cùng bàn với mình. Mỗi bữa cơm đều diễn ra khá vui vẻ, chỉ có điều phòng bếp chứa bốn người thì hơi chật một chút. Nhờ có dinh dưỡng tử tế, Alice đã hồi phục lại sức khỏe. Khiêu vũ hay tập võ thì thôi đi, nhưng nếu chỉ là dọn dẹp nhà cửa, đi bộ loanh quanh thì Alice không gặp vấn đề gì.

Hôm nay hắn dắt con bé đến Tòa Thành Trắng, để mua một bộ đồ hầu gái. Johny muốn tranh thủ vài ngày cuối cùng này huấn luyện con bé thành một Người hầu hợp cách luôn. Kể từ khi biết về quy tắc tính giá tiền của liên minh - hắn biết được khi bán Amelia, Johny luôn luôn cố gắng hướng nô lệ của mình học tập nhiều loại kỹ năng, hơn là chuyên tâm một vài kỹ năng. Vì như đã nói, từ F lên B+ đơn giản hơn rất nhiều từ B+ lên S+. Thời gian và nỗ lực làm vậy thà đem luyện tập các kỹ năng khác còn hơn.

Chợt có một người đàn ông chặn họ lại! Người này có mái tóc vàng trong bộ vét trắng, sơ mi đen cùng quần âu trắng. Trước ngực hắn đeo một bông hồng đỏ, tay cầm một chiếc trượng bịt đầu bạc. Từ người hắn toát nên một vẻ u buồn chán chường. Và trên làn da trắng bệch dị thường đó là cặp môi đỏ chót vô cùng bắt mắt. Một quý tộc Kamra. Hắn dùng một cái giọng lê thê nhừa nhựa nói với Johny.

- Xin chào, đồng nghiệp! Xin tự giới thiệu, ta là tử tước Alatraz Von Colodero Kamra, một vị quý tộc ưu nhã lịch lãm của dòng họ Kamra. Và ngài là...?

- Xin chào, ta là Johny Ouro.

Johny nhạt nhẽo trả lời. Hắn chưa bao giờ ưa thích lũ quái thai Kamra, và đây là khu phố Trắng, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ dưới chân Giáo hoàng. Hắn chỉ cần duy trì lịch sự tối thiểu là đủ rồi.

- Một ngày đẹp trời, ngài Johny. Như vậy, quý cô xinh đẹp đi bên cạnh ngài đây là?

- Đó là Alice, một nô lệ của ta.

- Thật là quá tốt rồi! Liệu ngài Johny có thể bán cô bé này cho ta không? Người Kamra luôn luôn trả rất hậu hĩnh!

Johny im lặng suy tư một lúc. Alice sợ sệt hết liếc hắn rồi lại liếc Alatraz. Hắn liếm môi, nhìn con bé đầy thích thú.

Alatraz kiên nhẫn chờ Johny nghĩ, trong lúc đó hắn đi vòng quanh con bé, hít hít ngửi ngửi.

- Mùi trinh nữ! Thật là thơm quá đi mất! Ta không thể nào chờ đợi được nữa rồi!

Đúng lúc này, Johny phá vỡ sự im lặng.

- Cũng không phải là không thể bán, thưa quý ngài Alatraz! Chỉ cần ngài chồng đủ năm nghìn, ta lập tức đưa con bé cho ngài, không nói hai lời!

Nụ cười của Alatraz cứng lại. Năm nghìn? Thằng ranh này đùa hắn sao? Gương mặt hắn vặn vẹo đầy âm tàn.

- Ngài Johny thật là biết đùa!

- Ai nói ta đùa? Một tay trao tiền, một tay dắt người! Còn không có tiền thì lượn đi!

Alatraz sượng mặt. Hắn nhìn kỹ Johny, như muốn ghi tạc gương mặt ấy vào trong lòng.

- Vậy sao? Được thôi, ngài Johny! Chúc ngài một ngày tốt lành! Có điều ta khuyên ngài không nên rời thành ra ngoài Xóm liều. Ngoài đó rất phức tạp, có lẽ một ngày nào đó

một vụ tai nạn đáng tiếc làm thui chột đi tài năng trẻ của liên minh thì thật là đáng tiếc nhỉ!

- Cảm ơn ngài Alatraz đã nhắc nhở! Không tiễn!

Alatraz tức giận, hừ lạnh, sau đó quay người bỏ đi. Hắn không dám làm bất cứ điều mờ ám gì ở đây, nhưng nếu như hắn gặp Johny ngoài Xóm liều, khặc khặc khặc...

Alatraz bỏ đi, cùng với cái lạnh âm tàn. Một tử tước, cho dù là quỷ hút máu yếu nhất trong các quỷ hút máu, cũng đủ sức cải biến thời tiết xung quanh hắn. Theo truyền thuyết, nữ vương Tiamat Kamra thực chất sống trong một không gian song song chứ không ở trong lâu đài Kamra, vì nó quá nhỏ so với hình thể của bà ta.

- Cả...cảm ơn chủ nhân!

Johny quay lại, mỉm cười với con bé.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ đào tạo em thành một nô lệ tuyệt vời nhất quả đất, như vậy em mới không bị lũ Kamra hứng lên ngoạm chết!

***

Một ngày trước khi phải trả nợ Bara.

- Nhanh nào Alice! Chúng ta có rất nhiều việc phải làm ngày hôm nay đấy!

Johny vội vã giục con bé. Hôm nay hắn cần đưa con bé đi làm đẹp - cái này là do lỡ mồm, nhưng dù sao cũng chỉ mười đồng vàng, hơn nữa con bé xinh đẹp hơn, có lẽ sẽ thu hút được thêm càng nhiều chủ nhân giàu có - cùng với thi chứng chỉ.

Cả hai bước lên tàu điện. Thật tình cờ, họ lại chạm mặt Alatraz, lúc này cũng đang dắt theo một nữ nô. Đó là một con Succubus. Rất quyến rũ, rất xinh đẹp, rất... hở hang! Ngoại trừ điểm nhạy cảm, Johny cường điệu chữ "điểm", còn lại toàn bộ cơ thể trắng nõn của nó đều bại lộ trước ánh mắt của toàn dân thiên hạ. Hắn nhìn thấy Johny, lập tức tiến lại gần, trong mắt không hề giấu diếm sự khinh miệt.

- Ha ha, thật tình cờ làm sao! Đây chẳng phải là ngài Johny "chổng mông" Ouro nổi tiếng, một chủ nô hạng bét của liên minh sao! Thật vinh hạnh cho tại hạ làm sao!

Johny không nói không rằng, móc ra một củ tỏi trong túi. Kể từ khi gây hấn với Alatraz, với phương châm an toàn là số một, hắn luôn luôn mang theo tỏi trong người, đồng thời treo tỏi trước cửa. Ở cái thế giới này, đám quỷ hút máu cực kì cực kì ghét tỏi. Ồ, tiện thể, ma cà rồng của dòng họ Cronus cũng hút máu, nhưng họ đẹp trai/xinh gái hơn đám quỷ hút máu này nhiều lần, mà lại còn không sợ gì hết. Đám Kamra vẫn muốn hợp nhất ma cà rồng vào dòng họ mình, nhưng hoàng tử Shael không phải là một kẻ dễ trêu, và bản thân ma cà rồng cũng không muốn phải sẻ chia tên gọi với lũ máu bùn - họ thường gọi quỷ hút máu là vậy.

Quả nhiên, Alatraz tái mặt rút lui, giống như trên tay Johny không phải là một củ tỏi trắng ngon lành, mà là một thứ kinh tởm người ta thường thấy ở bồn cầu vậy. Mọi người cười ồ lên khi thấy bộ dạng chật vật của hắn.

- Hừ!

Khoang tàu im bặt! Dù sao người ta cũng là công dân hạng C đấy!

Nhưng Alatraz không còn tâm trạng nào để đôi co với Johny nữa. Hắn nắm lấy tóc con Succubus, kéo nó sang khoang khác, bất chấp tiếng rên đau đớn cầu xin của nó.

- Đừng lo, một kẻ rác rưởi như vậy không bao giờ đủ tiền mua nổi em đâu! Hãy nhớ, tự tin, bình tĩnh, chiến đấu hết mình, đồng ý chứ?

Hắn ngồi thụp xuống, mặt đối mặt với Alice, miệng cười an ủi, tay vỗ vỗ vai cô bé.

- Vâng, thưa chủ nhân!

***

- Alice, B+ kế toán, A+ giao tiếp, B+ nấu nướng, B+ dọn dẹp. Tổng điểm: 26, đánh giá cuối cùng: C+. Phụ tá B+, Người hầu B+.

- Giỏi lắm Alice! Có mệt không?

- Không, thưa chủ nhân!

- Đi theo ta, chúng ta đến thăm Estelindel một chút nào!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc của con bé văng vẳng khắp căn phòng.

***

Johny ngắm nhìn Alice thêm một lần nữa. Mái tóc lởm chởm của con bé được tỉa tót lại gọn gàng, cắt bớt để tạo kiểu. Trông con bé thật là nữ tính! Khác hẳn với vẻ ngổ ngáo ương bướng những ngày đầu! Con bé mặc bộ Kimono, Isa đề nghị vậy, để tăng thêm mị lực, vì bộ công sở không hợp với con bé. Nếu như Johny là một gã lolicon thì hắn sẽ nhào vào con bé ngay rồi. Nhưng đáng tiếc, hắn chỉ coi con bé như em gái thôi.

- Hãy sống mạnh khỏe, và hạnh phúc nhé Alice! Và đừng quên học tập, em càng xuất sắc, thứ hạng của em sẽ càng cao, chủ nhân mới của em sẽ càng trân trọng em hơn. Anh hi vọng tương lai anh có thể gọi em là Quý cô Alice đấy! Lúc đó nhớ mời anh một bữa linh đình nhé!

- Hi hi, cảm ơn anh, Johny! Mặc dù có lúc anh rất đáng sợ và đáng ghét, nhưng suy cho cùng anh vẫn là người tốt!

Con bé hôn trộm lên má hắn, sau đó đỏ bừng mặt chạy theo gã lính. Johny lắc đầu tự cười.

- Johny? Có rảnh không? Vào đây chúng ta nói chuyện một chút!

Angelika ló đầu ra khỏi cửa phòng.

- Ồ vâng, thưa quý cô Angelika!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Một đồng minh mới

Alice ngồi trên chiếc xe do tay lính lái lao vun vút đi trên không trung. Con bé tò mò ngó đông ngó tây, thậm chí đứng sát cửa kính ngó xuống. Tất nhiên gã vệ binh đã đặt chốt an toàn, nếu không con bé rất có thể ngã xuống, và bẹp!

***

- Cậu có uống rượu không Johny?

- Ồ không, cảm ơn, quý cô Angelika!

- Cứ gọi tôi là Angelika là được rồi!

Angelika tự rót cho mình một ly pha lê đầy ắp rượu.

- Cậu thử đoán xem, Johny, một chủ nô thông thường mất bao lâu mới có thể đào tạo ra nô lệ hạng D-?

Angelika hớp một ngụm rượu màu hổ phách. Có vẻ nó rất nặng, vì trên gương mặt trái xoan đó chợt ửng hồng nhẹ!

- Ừm, khoảng hai mươi ngày?

- Tùy vào việc người đó đào tạo kĩ năng gì, nhưng theo ghi chép, chưa từng có trường hợp nào dưới bảy mươi ngày cả! Không phải tự nhiên liên minh quy định số ngày tối đa, Johny ạ.

Johny im lặng. Hắn đang tìm cách bào chữa cho bản thân.

- Chỉ có duy nhất hai cách rút ngắn thời gian xuống dưới ba mươi ngày thôi, cậu có biết nó là gì không?

Angelika tiếp tục rót cốc thứ hai.

- Đó là thay thế nô lệ! Liên minh không hề quy định cậu phải trả đúng nô lệ được giao, vậy nên cậu hoàn toàn có thể dùng một nô lệ khác thế vào, miễn sao liên minh có một nô lệ thỏa mãn đủ kỹ năng yêu cầu trong thời hạn.

- Cậu biết nó có nghĩa là gì không? Có nghĩa là chỉ có quý tộc mới có thể rút thời gian xuống dưới ba mươi ngày. Họ nhận nô lệ về, sau đó dùng giá cao thu mua nô lệ đủ điều kiện, rồi trả liên minh ngay lập tức! Làm như vậy, chủ nô sẽ được cộng rất nhiều rất nhiều điểm tích lũy. Các quý tộc không cần thiết tăng thứ hạng của mình, nhưng nếu như muốn bồi dưỡng nô lệ yêu quý của mình, thì đó không phải là một lựa chọn tồi. Nó có giống với cách cậu gia tăng tín dự của mình với Bara không?

Chóp mũi của Johny ứa ra mồ hôi. Angelika nói tiếp.

- Hiện tại cậu có biết mình hạng gì rồi không Johny? Hạng C! Dùng một tháng lên hạng C! Hai nô lệ cậu đào tạo đều có chất lượng vượt trội yêu cầu, đều có thời gian ngắn hơn dự kiến... đừng ngắt lời tôi Johny, cậu có biết một nô lệ phụ tá hạng D- tốn bao lâu mới có thể đào tạo không? Trung bình là hai tháng. Hai tháng! Cậu dùng chưa tới hai tuần, ha ha ha!

Angelika đập mạnh cốc rượu xuống bàn, mắt cô ta lòe sáng.

- Trả lời ta Johny, có phải cậu đã sử dụng một phương pháp truyền thụ trực tiếp kiến thức vào đầu nô lệ không?

Johny cảm thấy nghẹt thở trước ánh mắt ấy. Ánh mắt đó nhìn xuyên suốt qua toàn bộ người hắn, soi xét từng ngóc ngách linh hồn. Hắn gian nan nuốt một hơi, trả lời.

- Không!

Áp lực chợt tan biến. Angelika vẫn ngồi đó, bình thản và vô hại như bao cô gái khác. Nhưng Johny biết vừa rồi không phải là tưởng tượng! Toàn thân hắn ướt sũng mồ hôi lạnh.

Angelika rót cho hắn một ít rượu. Lần này hắn không từ chối. Thứ chất lỏng ấm áp cay nóng tràn ngập cuống họng hắn, khiến hắn bình tĩnh trở lại.

- Anh có biết hiện tại mình có bao nhiêu điểm tích lũy không Johny?

- Bao nhiêu, thưa quý cô Angelika?

- Tôi đã nói rồi, gọi tôi là Angelika, hoặc Angel thôi là được.

Cô ta mỉm cười, một nụ cười rất dễ thương. À không, là nụ cười thiên sứ, nhưng cơ thể thì ác quỷ!

- Mười điểm Johny ạ. Mười điểm! Chủ nô hạng B thấp nhất mới có hai mươi điểm, còn phó hội trưởng thấp nhất là ba mươi điểm. Cậu có biết tại sao điểm lại thấp vậy không?

Johny nhấp thêm một ngụm rượu. Hừm, rượu này uống ngon thật! Nhưng uống xong hắn thấy nóng hết cả người!

- Một chủ nô huấn luyện ra nô lệ có hạng cuối cùng bằng thứ hạng bản thân sẽ chỉ được cộng nửa điểm, thấp hơn chỉ được cộng một phần tư. Còn nếu cao hơn, thì tính từ gốc là hai, mỗi hạng cao hơn cộng một điểm. Nghề nhiều hơn hai hoặc nghề cao hơn hạng, cộng một điểm. Liên minh luôn luôn cổ vũ các chủ nô huấn luyện nô lệ xuất sắc, đó là lí do chúng tôi thưởng rất hậu hĩnh khi vượt cấp, nhưng lại trả giá rẻ mạt đối với những "lựa chọn an toàn". Hơn nữa, cách này cũng giúp các quý tộc không thể lạm dụng phương pháp thay thế nô lệ để thao túng số lượng chủ nô cao cấp!

Angel đứng dậy, chống tay lên bàn, nhoài người về phía hắn.

- Johny! Tôi không biết anh làm cách nào có thể huấn luyện nô lệ với một tốc độ bất thường như vậy và tôi cũng không quan tâm, nhưng chỉ cần anh không phạm pháp, mọi chuyện đều có thể dàn xếp! Một chủ nô hạng B có thể dùng thủ đoạn mua nô lệ cấp cao để thăng hạng, nhưng cũng chỉ có thể tới được cấp B mà thôi. Giá tiền để tạo ra một chủ nô cấp B như vậy không phải ai cũng có thể thừa nhận. Nói cho tôi nghe, Johny, anh có bao nhiêu phần trăm nắm chắc đào tạo ra nô lệ chất lượng cao trong thời gian ngắn, ví dụ như hạng B+ trong một năm chẳng hạn?

Đây là một bài kiểm tra sao? Johny suy tư. Không có nhiều ý nghĩa lắm, trừ phi...

- Ba tháng, Angelika à, ba tháng là đủ!

Con ngươi của cô ta hơi co lại.

- Anh hiểu nó có nghĩa là gì phải không?

- Phải! Có nghĩa là tôi sẽ rất nhanh phải cạnh tranh vị trí chủ nô hạng B với các quý tộc khác, và vì trong dài hạn, không ai có thể chịu nổi cái giá khủng khiếp đó, cho nên tôi rất có thể sẽ là phó hội trưởng của liên minh trong vài năm nữa.

Angelika mỉm cười. Cô ta vòng tay ra đằng sau, tháo búi tóc xuống, cùng chiếc băng bịt mắt.

- Tôi cũng nghĩ vậy, Johny ạ! Cho nên tôi sẽ xin điều chuyển trở thành giám sát trực tiếp của anh. Một giám sát trực tiếp sẽ có nghĩa vụ hỗ trợ chủ nô trong mọi công việc, gần như là phụ tá của chủ nô đó luôn.

Mắt phải của cô ta hiện ra trước mắt Johny. Thay vì con ngươi tròn màu đen, tròng mắt lại... có hình trái tim màu hồng?!

Đại não Johny chợt trống rỗng. Con mắt đó khiến cho con thú trong người Johny lồng lộn lên, xé tan chiếc lồng ý chí hắn đặt bên ngoài. Johny gầm rú, lao tới bế xốc Angelika đặt lên trên chiếc bàn làm việc, hấp tấp gạt hết những thứ vướng víu.

- A!!!

***

- Cộc cộc cộc!

- Chờ chút, ta đến đây!

Đó là một giong nói già nua nhưng hóm hỉnh. Alice hồi hộp chờ đợi chủ nhân mới của mình. Nó đang đứng trên địa bàn của người Kamra. Chẳng lẽ nó xui xẻo đến thế sao? Không, nó là một nô lệ xuất sắc nhất quả đất, sẽ không ai nỡ tổn thương nó đâu! Anh đã nói vậy mà.

Cửa mở. Một ông già to béo, ria mép bạc phơ, phần tóc phía trên cũng bị sói hết, chỉ còn ít tóc bạc tạo thành một cái viền quanh mang tai và gáy. Ông ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng khổng lồ, với những hàng cúc căng ních, Alice có thể cảm thấy những chiếc cúc như đang gào lên "Không! Không thể giữ nổi nữa! Bục mất!"

- Khục!

Con bé không nhịn được cười khi nghĩ tới cảnh ấy. Tiếng cười của nó thu hút sự chú ý của Già Bo. Ông ta xòe bàn tay hộ pháp của mình ra trước mặt con bé, trong đó là chiếc kẹo que vị cam.

- Ha ha, cô bé xinh xắn, ăn kẹo không?

- Dạ, cảm ơn ngài!

- Thưa ngài Bo, đây là nô lệ đúng như ngài yêu cầu. Trẻ con, còn trinh, dáng người thon gọn, không có vết thương tật hay xăm trổ, thuần thục khả năng sổ sách và giao tiếp. Mời ngài kí xác nhận và giao tiền!

- Để già xem nào! Ừm, tốt lắm, ừ, rất tốt! Kí vào đây hả? Đây là năm nghìn! Nhớ gửi lời hỏi thăm quý cô Angelika hộ già nhé!

Tên lính cúi chào bốn mươi lăm độ, sau đó quay gót bỏ đi. Già Bo nhìn Alice đầy trìu mến. Tay lão đẩy khẽ lưng con bé vào nhà.

- Vào đi, bé ngoan, từ giờ nơi đây sẽ là nhà mới của con! Xin tự giới thiệu, ta là Bo Kamra, nhưng cứ gọi ta là Già Bo...

***

- Hà... Johny... hà... tại sao anh lại... hà... từ chối nghề Thú cưng?

Kích tình đã trôi đi, Angel cùng Johny ôm nhau nằm dài trên bàn. Con mắt phải của cô đã bị che lại. Vừa rồi họ quá điên cuồng, đến kiệt cả sức, cho nên Angelika phải mất một lúc mới nói nổi một câu hoàn chỉnh.

- Nếu tôi nói là vì nghề đó yêu cầu quá khó, cô có tin không?

Johny chờ một chút cho hơi thở ổn định, rồi mới trả lời. Angel cười. Phải, cái nghề đó không phải tự nhiên được trả rất hậu hĩnh. Một nô lệ phải cực kì nghe lời mới có thể tự giác hạ mình làm thú vật cho người ta cưỡi, cho người ta trêu đùa.

Johny hơi chần chừ một chút, nhưng sau đó hắn quyết định nói ra. Dù sao tiền cũng đã trao, điểm cũng đã cộng, giường cũng đã lăn, ặc, là bàn...

- Thực ra con bé Alice này có chút bướng bỉnh, vì tôi lỡ chiều nó quá. Liên minh cần rèn nó một chút trước khi đem bán, có lẽ sẽ được giá cao hơn.

- Ồ không sao! Tôi chỉ nói bí mật này cho mình anh thôi đấy nhé! Lần này khách đặc biệt yêu thích những đứa trẻ hơi hư một chút!

Cả người Johny như rơi vào hầm băng. Hắn nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

- À, xin lỗi cô nhé, hôm nay tôi có chút việc! Mai chúng ta gặp lại!

Nói xong, hắn vội vàng mặc quần áo chạy đi, bỏ lại Angelika nằm ngẩn ngơ ở trên bàn.

***

- Cộc cộc cộc.

- Ai đấy? Chờ tí Già Bo đến ngay!

Già Bo mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Johny thở hổn hển, quần áo lộn xộn, người đầm đìa mồ hôi đứng trước cửa nhà.

- À, là Johny đây mà! Sao, cậu muốn đến xăm à? Vào đi vào đi!

Lão hồ hởi mời Johny vào nhà. Hắn đi vào, liếc quanh. Không thấy con bé!

- Già Bo này, tôi hỏi câu này hơi riêng tư một chút, nhưng Già vừa đặt một nô lệ từ liên minh à?

- Ồ đúng vậy, sao cậu biết? Mà Già nói cho cậu nghe, Già thích đứa bé này lắm. Khặc khặc khặc!

- Johny? Anh làm gì ở đây vậy?

Một giọng nói non nớt vang lên khiến hắn giật mình. Alice đứng phía sau hắn, gương mặt tràn ngập nghi hoặc và lo lắng.

- Em không sao chứ? Em có bị thương ở đâu không?

- Không! Anh cư xử lạ quá đấy Johny? Anh đang định ám chỉ Già Bo sẽ làm hại em sao?

Mắt con bé nheo lại nhìn hắn đầy ngờ vực. Nhưng trong lòng Johny lại nhẹ nhõm như vừa buông được tảng đá nặng.

- Không... anh xin lỗi! Xin lỗi ngài Bo! Là tôi thất lễ rồi!

- Không sao không sao! Người trẻ tuổi lúc nào cũng xúc động mà, hô hô hô!

Johny mỉm cười, xin lỗi Già Bo thêm một lần nữa rồi ra về. Hai chủ tớ họ tiễn Johny ra tận cửa.

Bàn tay chuối mắn của Bo đặt lên vai Alice. Cặp mắt luôn híp của lão chợt mở ra, để lộ ra hai con mắt đen như vực thẳm.

- Diễn tốt lắm, bé ngoan! Nếu như không phải vì bé thì ta đã bóp chết thằng nhóc đó rồi! Bé định cảm tạ ta thế nào đây?

Alice cúi gục đầu xuống, hơi run run.

- Alice vĩnh viễn là của ngài, thưa chủ nhân!

- Khà khà khà!

Hắn đưa con bé vào nhà, sau đó đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trả nợ!

Johny huýt sáo vui vẻ. Không phải vì hắn thấy Alice vẫn an toàn, mà vì hắn thấy cả bé gái lần trước, cũng đang lén lút nhìn hắn ở chân cầu thang. Có thể là Già Bo thích trẻ con, và khi chúng lớn, hắn bán trao tay chúng cho các chủ nô khác. Chỉ đơn giản là vậy thôi! Hẳn là vậy! Nói chung con bé an toàn, và hắn chỉ cần như vậy.

Johny vỗ vỗ túi quần. Tiền nằm đó, dày cộp, nhắc nhở hắn rằng hắn cũng là một kẻ tương đối giàu có rồi. Alice đem lại cho hắn một khoản tiền cực kì hậu hĩnh. Để hình dung đại khái về một nô lệ hạng C+, thì nó tương đương với một quản gia có mười năm kinh nghiệm, hoặc một nghệ sĩ có thâm niên mười năm trình diễn. Quá kinh khủng luôn phải không! Kinh khủng, cho nên Johny mới được trả tới một nghìn tám trăm đồng vàng, vì thành tích vượt trội về thời gian cũng như chất lượng. Nếu như hắn biết liên minh bán trao tay ngay lập tức đã kiếm được năm nghìn thì...

Johny bắt xe điện đi ra ngoài thành. Hắn cần phải trả nợ Bara trong hôm nay, nếu không đến chín giờ sáng mai, linh hồn hắn sẽ thuộc về Bara. Khi Johny bước lên toa tàu, mọi người nháo nhào nhường chỗ cho hắn, không chỉ bởi khí thế của hắn, mà còn bởi biểu tượng hai cây roi trên ngực. Hai cây roi tượng trưng cho chủ nô hạng C, và mỗi chủ nô hạng C đều có thể gọi là có chút nổi tiếng, hoặc là bởi họ có người chống lưng, hoặc là nô lệ họ xuất hiện ở gần như khắp tòa thành. Như đã nói, một chủ nô thông thường chỉ có thể kiếm được nửa điểm mỗi nhiệm vụ, cho nên để lên hạng C, tức là mười điểm, người này cần huấn luyện thành công khoảng... hai mươi nô lệ. Có những chủ nô cả đời mới lên được hạng C là vì vậy.

Nếu như chủ nô dùng tiền để xây nên thứ hạng thì họ sẽ kém nổi tiếng hơn, nhưng cũng không quá quan trọng, vì mục tiêu của họ là hạng B. Hạng C chỉ là một giai đoạn quá độ ngắn ngủi mà thôi.

Johny còn trẻ như vậy mà đã là hạng C, gần như chín phần mười hắn có một vị đại quý tộc chống lưng, cho nên không ai dám gây hấn với hắn. Johny hài lòng tìm một chỗ trống ngồi xuống. Hắn ngoái ra phía sau quan sát khung cảnh bên dưới. Ánh mặt trời ấm áp vắt qua khung cửa kính, tựa như những giọt mật vàng óng thoa đều trên bàn tay hắn. Thật kì lạ là hắn không hề thấy nóng một chút nào. Mà nhắc mới nhớ, kể từ khi Johny "cũ" xuất hiện ở thế giới này đến giờ, hắn chưa từng thấy một cơn mưa nào. Thời tiết hoặc là nắng ấm, hoặc là dịu mát nhiều mây, chứ không bao giờ lạnh lẽo, khô cằn hay xám xịt.

Con tàu lao vun vút đi trong gió, dừng lại trả khách ở mỗi trạm, rồi tiếp tục thực hiện sứ mệnh thần thánh mà những nhà đầu tư béo mập giàu chảy mỡ đã giao cho nó. Cuối cùng thì con tàu cũng đã đi tới gần cổng thành phía Tây. Tòa Thành Trắng có cả thảy bốn cổng, ứng với bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Trụ sở chính của Bara nằm gần cổng phía Tây, cho nên hắn mới bắt chuyến tàu này.

- Hình như mình còn quên cái gì thì phải?!

Johny bất an lo nghĩ, nhưng hắn không tài nào nhớ ra. Hắn chỉ biết rằng có một mối nguy hiểm mờ nhạt nào đó lẩn khuất đâu đây. Hắn tặc lưỡi, quyết định đi nhanh về nhanh để tránh đêm dài lắm mộng.

- Xin chào chủ nô tôn kính! Mời ngài đặt huy hiệu của mình lên đây.

Thái độ của đám lính cũng trở nên nồng nhiệt hơn nhiều so với lần đầu Johny vào thành cùng Isa. Đúng là mắt chó không nhìn được người cao! Johny lắc nhẹ đầu, đặt huy chương lên máy quét, xác nhận muốn rời khỏi thành, sau đó bước đi, để lại lũ lính rối rít chào tạm biệt hắn.

Sau khi Johny ra khỏi thành vài phút, không khí lạnh chợt ùa tới. Từ giữa không trung, một bàn tay trắng nõn, thon dài, nhưng hơi xương xẩu, cầm huy chương đặt lên máy quét.

***

- Một nghìn! Một nghìn một trăm! Một nghìn hai trăm! Và năm mươi! Đếm lại nếu lão thích!

- Khặc khặc khặc! Không cần! Đặt chỗ tiền đó lên trên khế ước là được!

Bara hài lòng nhìn tờ giấy tan thành tro bụi. Hắn vui vẻ rót cho Johny một ly rượu, nhưng Johny nhã nhặn từ chối. So với thứ rượu hảo hạng hắn uống với Angel thì cái chất lỏng trắng đục này trông kinh quá!

Bara tự thưởng cho mình một ly đầy có ngọn, khà một hơi khoan khoái. Hắn dùng giọng thân mật như thể họ đã là anh em ra sống vào chết nhiều năm, hỏi Johny.

- Johny bạn tôi! Chẳng lẽ cậu thật sự không có nhu cầu vay thêm sao? Lần này tôi có thể cho cậu vay tới hai nghìn, lãi chỉ 0,33%/ngày thôi. Trả trong bảy mươi lăm ngày. Thế nào? Quá hời phải không? Tôi chỉ dành mức này cho khách VIP trở lên thôi đấy!

- Cảm ơn ông bạn! Nhưng hiện tại tôi tạm thời không có nhu cầu tiền bạc. Có điều nếu như tôi cần vay, tôi chắc chắn sẽ đến thăm ông bạn, lúc đó đừng có ném tôi ra ngoài là được!

Johny cũng thuận thế hùa theo Bara nói chuyện.

- Ha ha ha! Không vấn đề gì! Cứ tìm đến tôi, bất cứ lúc nào!

Bara móc ra một điếu xì gà, châm lửa, sau đó hút phì phèo. Xì gà có mùi rất thơm, giống mùi bạc hà nhưng lại pha oải hương. Hắn bập bập vài hơi.

- Mới có một thời gian ngắn không gặp mà cậu đã trở thành chủ nô hạng C rồi! Tìm được nhà tài trợ rồi hả! Hé hé hé!

Johny cười cười không đáp. Bara rất thức thời dừng lại, không tiếp tục chủ đề này.

- Thực ra tôi đang thiếu một nô lệ, Johny ạ!

- Con bé lần trước đâu?

- Mẹ kiếp!

Bara nhổ một bãi nước bọt xuống sàn.

- Cậu có tin được là nó định bỏ thuốc độc tôi không? Chó chết! Tôi cho nó ăn uống, đối xử tử tế với nó, vậy mà nó nỡ lòng nào?

- Tôi đang có nhu cầu mua một nô lệ, Johny à! Tài năng càng cao, giá tiền càng lớn! Cậu biết đấy, tôi rất giàu có và hào phóng! Chỉ cần con bé đó khéo dùng lưỡi! À mà đừng có dính dáng tới phép thuật nhé, một lần trúng độc là đủ lắm rồi!

- Tôi sẽ cân nhắc vấn đề này.

- Rất tốt! Và đừng lâu quá nhé Johny, kẻo tôi sẽ phải mua của người khác đấy!

***

Johny đếm lại chỗ tiền. Trừ đi các khoản chi phí, thì hắn vẫn còn trong túi khoảng một ngàn rưỡi. "Tạm thời không cần huấn luyện nô lệ vội, luyện tập các kĩ năng cần thiết cái đã!" Johny tự nhủ. Có một điều Johny không nhận ra là hắn đã bắt đầu quen với việc buôn người như hàng hóa này rồi!

Johny thấy có gì đó chắn phía trước. Hắn ngẩng lên, và máu trong người hắn đông lại.

- Thật tình cờ làm sao, khi gặp ngài Johny Ouro ở ngoài này! Ha ha ha!

Phía trước hắn là Alatraz, vẫn mặc bộ đồ trắng, tay chống quyền trượng. Xung quanh họ không có một bóng người. Nhìn thấy một Kamra ngoài Xóm liều mà còn chưa bỏ chạy? Bị ngu à?

Não Johny lập tức vận chuyển với tốc độ cao nhất có thể. Hắn đánh giá chênh lệch giữa hai bên. Alatraz có trình độ võ thuật chỉ hạng D+ thôi, nhưng vẫn hơn đứt một kẻ F- như hắn. Johny ảo não, biết vậy hắn đã nhờ Isa dạy mình vài chiêu tự vệ cơ bản.

Cái lạnh ập tới, cùng với nỗi sợ, nhưng nó càng khiến Johny trở nên tình táo hơn. Hắn tính toán khoảng cách từ đây đến cổng thành. Chỉ cần bước qua cổng thành, hắn an toàn. Tòa Thành Trắng không cho phép bạo lực giữa các công dân diễn ra đằng sau vạch kẻ đỏ, nhưng bên ngoài vạch kẻ, cho dù hai chủ nô chém giết nhau, lũ lính canh cũng tuyệt đối không chớp mắt. Với thể chất hiện tại của Johny, hắn chỉ cần chạy thục mạng khoảng hai phút là tới được cổng thành. Nhưng hiển nhiên Alatraz sẽ không để hắn làm như vậy.

- Ha ha, thật là bất ngờ nha! Không ngờ chúng ta lại có duyên đến vậy, phải không ngài Alatraz!

Johny hơi hơi để lộ huy hiệu hai chiếc roi da cho Alatraz nhìn thấy. Quả nhiên, hắn chần chừ. Một chủ nô hạng C trẻ như vậy? Johny đã tìm được kẻ chống lưng mới rồi sao?

Trong lúc Alatraz đang nghĩ ngợi lung tung, Johny đột ngột lao tới ôm ngang hông hắn đẩy xuống. Hắn ngồi lên bụng Alatraz, vung tay đấm thẳng xuống mặt con quỷ. Nhưng Alatraz tóm được tay hắn.

Tay hắn cứng như gọng kìm vậy! Johny thầm nghĩ, vung nốt tay trái đập về mang tai Alatraz, nhưng chợt hắn thấy nhẹ bẫng. Con quỷ chỉ dùng một tay túm lấy hắn và vứt ra đằng sau như người ta ném một con chó vậy!

Johny thấy vai phải đau buốt, mồ hôi lạnh ứa ra. Lệch khớp rồi!

Alatraz bình tĩnh đứng dậy, phủi phủi bụi trên thân, nở một nụ cười đầy tàn khốc.

- Ngại quá, ta có chút bần thần, để ngài Ouro phải chờ lâu rồi! Giờ đến lượt ta nhé!

Hắn rút một lưỡi kiếm mỏng ra khỏi chiếc quyền trượng, dùng tốc độ khủng khiếp lao tới trước Johny, đâm vào trái tim. Johny cố gắng né, nhưng vẫn bị cắt vào bắp tay trái. Máu đỏ nhuộm ướt một mảng tay áo.

- Đứng lên nào, ngài Johny! Đừng bảo ta ngài đầu hàng sớm vậy nhé!

- Grào! A a a a a!

Johny nhào lên, nhưng ngã chổng vó chỉ với một cú nghiêng người huých nhẹ từ Alatraz. Sườn trái hắn nhói lên, lại trúng một kiếm rồi.

- Ngại quá, ngài Johny đáng kính sao lại nằm như chó chết hoang thế này! Để ta giúp ngài một tay nhé!

Alatraz túm lấy cánh tay phải của Johny, bẻ quạch một cái.

- Um um um...

Miệng hắn bị Alatraz ấn sâu xuống đất vụn, khiến cho tiếng kêu đau bị méo mó đi.

- A ha ha ha! Năm nghìn này! Trêu ngươi ta này! Cứng này!

Mỗi một câu, Alatraz bẻ một ngón tay của hắn.

Đây là hết rồi sao? Mọi thứ trong mắt hắn trở nên mờ dần. Hắn mất máu quá nhiều, nên đầu óc có chút mụ mị.

- Phù! Ta chơi chán rồi, nên thôi, phiền ngươi đi sớm siêu sinh sớm nhé! Vĩnh bi...

Tiếng nói chưa kịp dứt, thì một chiếc vòi nhỏ dài lao vút ra khỏi không khí, cuốn lấy Alatraz, kéo hắn vào làn Sương mù.

Andrenaline tràn ngập cơ thể Johny. Dùng toàn bộ sức bình sinh, Johny bật dậy, mang theo cánh tay phải què quặt, cùng thân thể tàn tạ chạy về phía cánh cổng. Vết thương trên đùi hắn phọt máu mỗi khi chân chạm đất, nhưng Johny không hay biết. Trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ "Chạy!".

- Khốn kiếp! Rác rưởi! Chết đi cho ta!

Tiếng Alatraz rít lên từ phía xa. Hắn bước ra khỏi màn sương, trên người có chút chật vật. Nhưng một con Cthulu còn non chưa đủ để giết hắn! Alatraz khịt khịt mũi, đuổi theo hướng Johny đang bỏ trốn.

***

- Khà khà, chạy nữa đi Johny! Ngươi có thể chạy, nhưng ngươi không thoát được đâu!

Cái lạnh từ từ đuổi tới sau lưng hắn. Nhưng rất gần rồi!

Johny nhìn thấy hai gã vệ binh trước cổng thành. Chúng cũng nhìn thấy gã, hơi ngạc nhiên.

- Xin chào ngài Johny! Ngài làm sao...

Johny không nói không rằng, giật lấy khẩu pháo trên tay một gã lính, quay người lại bắn một phát.

Cách mặt hắn vài phân là những ngón tay nhọn hoắt của Alatraz, vươn ra hòng chộp lấy hắn. Chỉ vài đốt ngón tay nữa thôi là Johny phải chết, nhưng Alatraz vĩnh viễn không thể hoàn thành công việc đó! Trên người hắn đã bị khẩu pháo đánh thủng một lỗ to tướng. Hắn đổ sụp xuống, mắt mở trợn trừng đầy kinh ngạc và không cam lòng.

Johny cũng ngồi sụp xuống. Người hắn không còn một chút sức lực nào.

- Tôi xin đầu thú vì đã ăn cắp vũ khí của người thi hành công vụ, và xin được nộp phạt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Isa (1)

- Ai!

Isa đang rửa rau, quay sang. Cô thấy Katarina khẽ cau mày, ngón trỏ rỉ máu. Isa thở dài. Đây là lần thứ tư rồi đấy. Cô lau tay lên chiếc tạp dề, lục mở tủ thuốc, lấy ra bông trắng và cồn.

- Lại đây Kat, để chị rửa vết thương cho.

- Không cần, ta có thể tự làm được!

Isa tóm lấy tay cô, đặt lên chiếc bàn ăn, tay kia nhúng miếng bông vào lọ cồn, rồi lau rửa vết thương. Katarina hơi vùng vẫy một chút, nhưng rồi cũng ngồi yên.

- Nên nhớ, thân thể là tài sản quý giá nhất của người phụ nữ. Nếu như em không chăm sóc tử tế những vết thương thì chúng sẽ để lại sẹo, rất xấu, giống như tay chị đây này.

Katarina liếc xuống bàn tay chai sần thô ráp của Isa, không nói gì.

- Chắc nhà em giàu có lắm đúng không? Nhìn bàn tay nõn nà trắng muốt này chị ghen tị quá đi mất! Tiếc là...

Isa lại thở dài phiền muộn. Katarina định nói rằng, thực ra cô cũng phải luyện tập đao kiếm từ nhỏ, nhưng lại thôi. Chẳng lẽ cô lại bảo là vì nhà cô quá giàu, thuê pháp sư cung đình về chữa thương cho bàn tay, đồng thời yểm bùa phép lên găng bảo hộ khiến cho người dùng vừa được tăng cường sức mạnh, lại không để lại vết chai?

- Được rồi đấy! Dán thêm miếng gạc này lên, rồi để vài hôm là tay em lại đẹp như mới ngay! Lần này nhớ dùng dao cẩn thận nhé!

Isa mỉm cười, vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay Katarina, sau đó đứng lên tiếp tục làm việc. Katarina ngồi lặng im đó, nhìn chằm chằm vào ngón tay được dán chiếc gạc hình chú gấu hồng. Một lúc sau, cô đứng lên, tiếp tục quay lại thái cà chua, miệng lí nha lí nhí lẩm bẩm gì đó.

- Cảm ơn...ai khiến...tự làm...

Lại xấu hổ rồi! Isa lắc đầu mỉm cười. Chợt cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Johny dặn cô luôn luôn phải khóa cửa mỗi khi hắn ra ngoài, và không mở cửa cho bất cứ ai ngoài hắn.

- Ai vậy?

Cô lật đật chạy ra.

- Là tôi đây, Isa!

Giọng Johny tràn đầy suy yếu. Anh gặp vấn đề sao? Isa lo lắng, nhưng vẫn phải kiểm tra camera trước cửa. Đúng là anh! Nhưng quần áo Johny rách tả tơi, lấm lem vết máu và bùn. Isa vội vàng mở cửa.

- Chủ nhân, người bị thương sao?

- Không sao không sao! Đừng lo, các vết thương đều đã được chữa khỏi rồi! Đỡ tôi vào nhà!

Isa bế xốc Johny lên theo kiểu công chúa, nhanh chóng đi vào nhà, không quên đóng cửa. Anh trợn tròn mắt, mặt đỏ lừ, miệng hét lên.

- Ê ê cô làm gì thế Isa, bỏ tôi xuống! Cái quái gì...

- Như thế này nhanh hơn thưa chủ nhân!

Cô nhẹ nhàng đặt anh xuống chiếc sô pha, nệm gối ra sau gáy, sau đó ngồi xuống bên cạnh. Cô hấp tấp hỏi, đồng thời kiểm tra toàn thân anh.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy thưa chủ nhân?

Khóe mắt Isa thấy Katarina tò mò đứng lấp ló ở ngoài khung cửa.

- Cũng không có chuyện gì to tát! Tôi đến Xóm liều, trả nợ Bara, gặp một con quỷ hút máu tính đàn bà, đánh nhau, về đây chữa thương! Công nghệ của Ouro tốt thật, vậy mà không để lại bất cứ vết tích gì! Chỉ là tôi hơi mệt chút...ặc!

Isa cho hắn một cú cùi chỏ đau điếng vào bụng. Đau đến mức hắn gập cả người! Johny tức giận quay sang định quát, nhưng nhìn thấy những giọt nước lăn dài trên má Isa thì xìu xuống như quả bóng xì hơi. Hắn đưa tay lên gạt chúng đi.

- Tôi xin lỗi, Isa, vì đã để cô phải lo lắng. Nhưng cô thấy đấy, tôi vẫn khỏe mạnh, tráng kiện như cũ. Hơn nữa, tên khốn đó cũng đã chầu ông bà vải rồi!

- Chủ nhân phải hứa với em là không được liều mạng như vậy nữa, được chứ? Ngài phải biết mạng của ngài giờ còn gồm cả mạng của em nữa. Ngài chết, thì em biết đi về đâu?

Johny ôm Isa vào lòng, cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi thấm ướt phần ngực áo. Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

- Ừ ta hứa, Isa! Ta hứa sẽ tránh xa nguy hiểm!

***

Isa kéo chăn lên ngang ngực Johny. Anh quá mệt nên đã ngủ thiếp đi ngay sau đó. Isa đã bế anh vào phòng ngủ, thay quần áo mới cho anh, lau những vết máu và vết bùn. Cô đứng lên, khẽ hôn lên môi anh, rồi đi ra khỏi phòng. Katarina đứng chờ cô ngoài đó.

- Hắn không sao chứ?

- Không có vấn đề gì, chỉ là tinh thần và thể lực suy kiệt thôi. Ngủ một giấc dậy là khỏe! Mà em cũng quan tâm tới chủ nhân à?

- Hừ! Ta chỉ lo hắn chết thì tìm đâu ra một kẻ ngốc dễ lừa như hắn mà thôi!

Katarina vênh mặt, quay ngoắt đi.

"Cái con bé này..." Isa nhìn chủ nhân mình một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

***

Johny phục hồi rất nhanh. Sau khi Isa đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, cô định vào gọi anh dậy thì đã thấy Johny bước ra khỏi phòng.

- Chủ nhân, ngài tỉnh rồi sao? Có còn đau hay mệt mỏi ở đâu không?

- Không có vấn đề gì nữa rồi! À cô vào đây giúp tôi thư giãn một chút...

- Chủ nhân! Ngài cần phải nghỉ ngơi!

Isa hơi đỏ mặt, khẽ gắt. Vừa mới phục hồi xong đã đòi hỏi, không khỏi quá trâu bò đi?

- Ợ... cô hiểu lầm rồi. Tôi chỉ là muốn cô mát xa lưng thôi. Người tôi lúc này mỏi nhừ, nên... Mà cô đang nghĩ cái quái gì thế hả?

Isa cúi đầu, khói bốc nghi ngút. Thật là xấu hổ! Cô thẹn quá không nói nên lời, mạnh mẽ lôi Johny vào nhà tắm.

- Ngài muốn mát xa hả? Vậy thì để em mát xa!

- Này này, cô cởi quần áo làm cái gì thế? Tôi cảnh báo trước, chúng ta mát xa lành mạnh trong sáng... ai ai ai, đừng nắm chỗ đó...

***

Ba người họ chậm rãi dùng bữa tối trong ánh đèn vàng dìu dịu từ chiếc bóng đèn mô phỏng ánh mặt trời. Ngoài cửa sổ, trời đã tối, nhưng Tổ Kiến không hề chìm vào giấc ngủ. Trái lại, buổi tối ở nơi này còn nhộn nhịp hơn cả ban ngày. Những biển hiệu đèn neon sáng lập lòe, mời gọi khách tiến vào. Từ các ô cửa sổ hắt ra ánh sáng, làm sáng bừng cả khu dân cư.

Johny mặt mày teo tóp tiều tụy, run run cầm bát cơm lên ăn. Ngồi bên cạnh anh là Isa, trái lại, mặn phơn phớt hồng nhuận tươi mát, miệng khẽ cười. Katarina nhìn anh, rồi nhìn cô, sau đó lắc đầu tiếp tục ăn cơm.

- Chủ nhân có cần phục vụ gì thêm không?

Isa quay sang hỏi Johny. Anh rùng hết cả mình khi nghe đến từ phục vụ, giống như nó liên quan tới một ký ức kinh diễm nào đó trong nhà tắm vậy! Johny héo quắt như một con tôm, thều thào trả lời.

- Cảm ơn Isa, nhưng thôi, tôi không cần!

- Ngài không muốn thêm sao? Cơ thể ngài vừa mới hồi phục, cần phải tẩm bổ nhiều hơn nữa!

Cô ghé sát miệng vào tai anh, thì thầm.

- Ngài còn phải trả bài tối nay nữa đấy!

Mồ hôi Johny tuôn ra như tắm. Anh quay lại, cười như mếu hỏi cô.

- Hay là hôm nay chúng ta hoãn?

- Không được! Chủ nhân đã từng nói "Học, học nữa, học mãi" mà!

- Khụ khụ...

Katarina không nhịn được nữa, đành hắng giọng ho. Chim chuột nhau cũng phải nhìn xem có người lạ không chứ?! Isa hơi ngượng một chút, cúi đầu xuống ăn tiếp, còn Johny nhìn Katarina đầy cảm kích. Chưa bao giờ anh thấy cô nàng lại dễ nhìn đến như vậy!

***

Isa lười biếng ôm lấy chủ nhân của mình, còn anh thì vuốt ve mái tóc dài của cô. Bất chấp việc anh cứng miệng lúc nãy, nhưng khi nhìn thấy hình bóng thoắt ẩn thoắt hiện của cô trong chiếc áo ngủ mỏng manh xuyên thấu, được ánh trăng nhẹ nhàng mơn trớn từng tấc từng tấc, con quái thú trong lòng Johny đã trỗi dậy. Hậu quả là giờ đây anh cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Có lẽ mình cần nghỉ ngơi một thời gian!

Johny tiếp tục vuốt ve bờ vai trơn nhẵn mát dịu của cô. Lúc mới đầu da cô không đẹp được như vậy - nó thô ráp và kém đàn hồi vì thiếu dinh dưỡng. Nhưng Johny chưa bao giờ keo kiệt trong vấn đề sức khỏe! Việc đốt tiền cuối cùng cũng có tác dụng: Isa cảm thấy thân thể trở nên khỏe khoắn hơn rất nhiều. Làn da có chút xuống sắc cũng lấy lại sức sống, trơn bóng và căng mọng như thiếu nữ đôi mươi. Những nếp nhăn cũng mờ nhạt hẳn đi, một phần vì lối sống của Isa tích cực hơn rất nhiều, một phần khác vì Johny bắt cô uống đủ thứ hầm bà lằng tên gọi cổ quái như collagen, tảo biển cái gì gì đấy, mà đúng là chúng có tác dụng thật!

- Hôm nay thực sự là rất nguy hiểm! Suýt chút nữa tôi không thể quay về với cô rồi, Isa à!

Johny nhìn ánh trăng, bùi ngùi cảm thán. Nếu như không phải là Alatraz bị chặn lại trong vài giây, nếu như không phải là tay lính đó lười không quàng dây pháo... Johny nghĩ lại có chút kinh hãi!

Isa trườn vào trong lòng anh, hai tay ôm chặt Johny, như muốn xua tan đi sự bất an. Hoặc cũng có thể là kích thích Johny? Vì hai quả núi trắng muốt đó cứ cạ cạ khiến Johny có chút nóng người!

- Chủ nhân! Em biết rồi sẽ có ngày ngài phải dấn thân vào những chỗ còn nguy hiểm hơn. Nhưng em chỉ xin ngài đừng bỏ em lại! Chỉ cần được theo ngài, cho dù lên núi lao hay xuống biển lửa em cũng vui lòng!

Johny cúi xuống nhìn cô đầy trìu mến. Hắn hôn lên mái tóc hạt dẻ thơm lừng mùi quế.

- Ừm, tôi hứa!

Một chút im lặng trôi qua. Họ cứ ôm nhau như vậy. Sau đó Johny đành lên tiếng.

- Isa này, cô tha cho tôi có được không! Vừa rồi chúng ta đã đại chiến hai hiệp rồi!

- Nhưng mà em còn muốn!

Phụt! Trong lòng Johny gào thét. Có nhất thiết phải dùng ánh mắt, giọng nói đó không?

- A a a a! Mẹ kiếp, mai tôi nghỉ, cô tự quán xuyến việc nhà nhé!

- Vâng...um!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Isa (2)

- Ừm... đại khái là như vậy... hôm nay chủ nhân quyết định...ừm... thiền để tăng tinh thần, đúng vậy, thiền nhằm tăng tinh thần lực, cho nên sáng nay chủ nhân sẽ không huấn luyện gì hết. Coi như chị em ta được tự do một buổi!

Isa ấp úng giải thích cho Katarina, càng giải thích giọng càng bé đi khi cô thấy ánh mắt của con bé tràn ngập hai chữ "Không tin!". Con bé im lặng một chút, sau đó nói.

- Lần sau hai người đừng nên hét to giữa đêm như vậy nhé! Ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác lắm!

Ặc! Isa suýt sặc. Cô vội vàng uống hết cốc nước, kéo kéo cổ áo.

- Ha ha hôm nay trời nóng quá nhỉ! Chả hiểu sao chị toát hết cả mồ hôi! Phù phù!

***

- Kat, em có muốn đi ra ngoài một chút cho mát mẻ và thay đổi không khí không?

Isa vẫy vẫy tay. Tay còn lại cô xách chiếc làn nhựa màu đỏ.

- Ta đi ra ngoài? Nhưng chẳng phải ta chưa có dấu xăm?

- Không sao, nếu chúng ta chỉ loanh quanh gần nhà. Chị định đi ra chợ, tiện thể đưa em đi tham quan khu ta sống luôn. Yên tâm, chị đã cầm theo huy hiệu của chủ nhân, còn cầm thêm cả phù hiệu hạng C nữa. Không ai dám động vào chúng ta đâu!

Katarina nhún vai. Nếu chúng dám, cô sẽ cho chúng biết tại sao mình được gọi là thép độc!

- À, em định mặc như vậy ra ngoài sao?

Isa mỉm cười đầy ẩn ý. Katarina nhìn xuống... Cô vẫn đang mặc váy ngủ! Máu lập tức chạy vọt lên trên mặt cô, thậm chí có xu hướng phun hẳn ra ngoài. Cô lao đi như một cơn lốc màu đỏ.

***

Katarina ngó trước ngó sau như một cô gái nhà quê lên tỉnh. Ở thế giới của cô không phải là không có khoa học kỹ thuật, nhưng Katarina chưa từng đến vùng đất đó. Cô chỉ nghe về chúng qua lời kể bốc phét từ những tay bợm rượu, những kẻ luôn phồng mang trợn má thổi gió, hòng xin được một hai xu bia lấp đầy cái dạ dày nát rượu của chúng. Không ít lần Isa phải túm lấy cô kéo lại sát người, để tránh cô đi lạc. Nên nhớ, Katarina còn nguyên "tem" - hiểu theo bất cứ nghĩa nào - cho nên đi lạc là một hành động cực kì nguy hiểm.

Cuối cùng họ cũng đi tới chợ. Katarina hoa cả mắt trước số lượng hàng hóa được bày bán ở đây. Đủ các loại thập cẩm linh tinh, từ đồ ăn cho tới vũ khí, máy móc linh kiện v...v Nhưng Isa không để cho cô quan sát nhiều. Isa tỉ mỉ giải thích cho cô hiểu làm thế nào để phân biệt các loại thực phẩm tươi ngon, làm thế nào để trả giá - cái này thì đơn giản, Katarina am hiểu đủ loại kỹ thuật đàm phán. Kết quả là họ đã đại chiến ba trăm hiệu với bà chủ bán cá, cuối cùng hân hoan vác con cá đi với giá rẻ bèo, trong sự tức giận và bất lực của bà chủ. Cả hai đi được một đoạn, quay sang nhìn nhau phì cười.

- Em có nhìn thấy cách bà ta nhìn chúng mình rời đi không? Giống như chúng ta vừa chém chết cả nhà bà ta vậy!

- Ừ! Lúc đầu mụ ta cứ kiêu kiêu thấy ghét, đến lúc nhìn thấy biểu tượng hai cây roi thì nhũn như con chi chi! Đáng đời!

Chợt Katarina khựng lại. Isa nhìn cô đầy chăm chú. Katarina có chút chột dạ. Cô hơi vuốt vuốt má.

- Trên mặt ta có dính gì à?

- Không... Em biết không, lúc em cười trông rất đẹp đấy, Kat ạ!

Lại một lần nữa Katarina được người khác khen ngợi. Quá khứ, người ta thường coi những gì cô làm được là lẽ tất nhiên, trưởng dòng họ là phải thế! Cô cũng thèm khát được như bao đứa trẻ khác, được khen ngợi, được yêu thương. Nhưng cha cô chưa từng làm vậy! Tất cả những gì ông làm là yêu cầu, yêu cầu và yêu cầu!

"Nhưng đó là chuyện quá khứ rồi! Con bé yếu đuối đó đã chết! Mạnh mẽ lên, Kata!"

- Ta...

Póc! Isa bất thình lình búng trán cô một cái.

- Lại diễn! Suốt ngày đeo cái mặt nạ đó, em không thấy mệt à?

Isa mím môi phật lòng. Hai tay cô chống nạnh, giống như một bà mẹ đang dạy con gái. Mà nhắc mới nhớ, nếu như mẹ Katarina không mất sớm, thì có lẽ bà cũng chỉ nhỉnh hơn Isa một chút mà thôi.

Lòng Katarina mềm đi. Cô mỉm cười nhẹ, định trả lời, nhưng cảm thấy có một bàn tay chạm vào mông mình. Một ngọn lửa từ trong đáy lòng cô xộc lên não, lan ra khắp toàn thân. Bằng phản xạ nhiều năm luyện tập, Katarina xoay người, vặn eo, nện một cú trời giáng vào má kẻ đằng sau.

- Đánh người rồi! Vệ binh đâu!

Tiếng người hô hoán khắp nơi. Dưới đất, lão da đen đầu trọc lốc nằm sõng xoài, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép. Cú đấm đã khiến hắn lệch quai hàm, và cơn đau thì quá dữ dội!

Ba bốn vệ binh xuất hiện, pháo lăm lăm chỉ vào cả hai. Katarina chùng người, như một con mèo cái bị dồn vào đường cùng, sẵn sàng nhào tới vặn cổ bất cứ kẻ nào.

Isa sau vài giây ngạc nhiên đã hồi phục tinh thần. Cô vội vàng móc ra huy hiệu và phù hiệu của Johny.

- Hiểu nhầm, chỉ là hiểu nhầm! Mong các quan trên suy xét!

Lũ lính lấy ra một chiếc máy quét, quét phù hiệu một lần. Chúng nhìn chiếc máy, gật gật đầu.

- Như vậy cô là gì của ngài Johny?

- Tôi là nô lệ của ngài Johny. Đây là huy hiệu.

Isa kéo thấp cổ áo xuống, để lộ hình xăm, cùng một mảng lớn ngực. Nhưng lũ lính được đào tạo cực kì bài bản. Ánh mắt chúng không một chút dao động. Một tên lại gần, cầm máy quét chiếu một lần, sau đó xác nhận với bọn còn lại.

- Còn cô gái này?

- Cô ấy cũng là nô lệ của ngài Johny. Nhưng do mới sắm về nên chủ nhân chưa kịp đóng dấu cô ta. Các quan trên có thể kiểm tra bản ghi chép của ngài Farid ạ!

Isa cười cười, đồng thời lôi Katarina lại gần. Con bé đang căng cứng như một sợi dây đàn, suýt chút nữa thì định tấn công Isa, nhưng cuối cùng kìm lại được.

- Xác nhận nô lệ Katarina đã được bán cho chủ nô Johny vào ba mươi ngày trước!

- Các quan trên mắt sáng như đuốc!

- Nhưng cô ta là một nô lệ mà dám tấn công cư dân của Tòa Thành Trắng. Theo luật, nô lệ này sẽ bị vụt ba mươi roi thị chúng. Chuẩn bị hành hình!

- Mong các quan trên suy xét! Con bé chỉ là phản ứng tự vệ!

Isa khúm núm van xin. Katarina nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì.

- Luật là luật! Bay đâu, lôi nó ra đây!

- Dạ!

- Từ từ!

Một giọng nói lạnh lùng trong trẻo vang lên. Cộp! Cộp! Đó là tiếng giày cao gót nện lên trên mặt đường lát đá. Từ trong đám người, một cô nàng xinh đẹp, với mái tóc vàng búi cao, mắt phải đeo miếng bịt, và mặc bộ đồ lót đỏ rực xuất hiện.

- Xin...xin chào quý cô Angelika!

Đội vệ binh lập tức xếp thành đều tăm tắp, lưng thẳng, tay chào theo kỷ luật quân đội.

- Cho ta hỏi, một công dân chạm vào tài sản của người khác mà chưa có sự cho phép thì xử tội gì?

- Coi là ăn cắp, chặt tay!

- Tốt, cứ thế mà làm!

- Nhưng mà...

- Làm sao?

- Nhưng mà chủ nhân của nô lệ này cũng chưa tỏ ý phản đối hay đồng ý, hơn nữa nô lệ đã ra tay tấn công cư dân...

Angelika trầm ngâm một chút.

- Thế này vậy! Cả hai bên đều sai, thôi thì mỗi bên lui một bước. Johny Ouro sẽ không truy tố công dân này, và ngược lại, công dân này sẽ không truy tố con bé tóc đỏ. Tất cả đều êm đẹp, đúng chứ?

Đó không phải là một câu hỏi.

- Vâ...vâng, quý cô Angelika quả nhiên thông thái sáng suốt!

- Mang hắn đi!

- Dạ dạ! Chúng mày đâu, xách lão ta đến bệnh viện.

Khi đám vệ binh đã rút lui, dòng người cũng tản đi - chủ yếu là vì bị Angelika dọa sợ, Angelika quay sang phía hai người họ.

- Hai ngươi là nô lệ của Johny Ouro đúng không? May là ta nhìn thấy huy hiệu đó nhé!

- Thưa quý cô, ngài là?

Isa rón rén hỏi.

- Ồ, ta là Angelika, giám sát trực tiếp của Johny Ouro. Vốn dĩ hôm nay ta hẹn hắn đến liên minh nhận nhiệm vụ, không hiểu sao mãi chẳng thấy hắn đâu, cho nên ta quyết định tới tìm hắn.

Isa hơi đỏ mặt lên. Đêm hôm qua bọn họ chơi quá đà, nên giờ này chắc Johny đang ngủ say như chết.

Biến hóa cảm xúc của Isa không thoát nổi ánh mắt sắc như dao của Angelika. Song cô ta vẫn giữ vẻ lãnh đạm.

- Đưa ta đến gặp hắn!

- Dạ vâng! Mời quý cô đi lối này ạ!

Isa không ưa cô gái này. Không cần lí do! Bản năng phụ nữ mách bảo vậy! Kata lại càng không ưa cô gái này! Vì cô cảm thấy quá bé nhỏ khi đứng trước cô ta!

***

Khi bọn họ về, Johny đã tỉnh. Anh ngồi ngả ngớn trên chiếc sô pha, chân đặt lên bàn trà, tay cầm sách đọc.

- Hừ hừ, khá lắm Johny! Dám cho tôi leo cây cơ đấy!

- Ai? Ặc! Angel? Sao cô lại đến đây?

- Thế hôm qua ai bỏ tôi nằm chỏng chơ ở đó, và hẹn là mai gặp?

Johny im lặng, mặt toát lên vẻ xấu hổ. Anh quên mất.

- Xin lỗi, Angel! Hôm qua tôi có chút việc nhỏ, nên ngủ quên mất!

- Việc nhỏ?

- Không có gì, chỉ là xích mích một chút với một con quỷ hút máu. Đừng lo! Tôi khỏe hẳn rồi.

Angel chạy lại gần, nhìn Johny một lượt. Khi không thấy có vấn đề, cô khẽ thở phào. Cô cúi sát tai anh, thì thào.

- Nên nhớ, anh là món đầu tư lớn nhất của tôi đấy! Đừng có tự gây nguy hiểm cho bản thân!

- Ừ ừ tôi biết, tôi biết rồi!

Nghe Johny thề thốt hứa đảm bảo vài lần, Angel mới thỏa mãn.

- Hôm nay tôi sẽ đích thân săn sóc anh một hôm, để anh mau phục hồi. Bếp ở đâu?

- Ặc! Cô không cần phải làm vậy đâu Angel!

- Ngồi yên đó và nghỉ đi!

Angel bước lại gần Isa, lúc này vẫn đang đứng ngẩn ngơ xách túi thức ăn. Cô ta đưa tay lên. Isa vẫn ngơ ngác.

- Thức ăn!

- Ơ... dạ?

- Đưa thức ăn đây!

- Dạ...dạ, vâng!

Isa vô thức đưa túi thức ăn cho Angel, sau đó mới chợt tỉnh.

- Toàn nguyên liệu đơn giản thôi, để Isa làm là được rồi, ra đây ngồi nghỉ đi Angel.

- Hừ, ngồi yên đó chờ đồ ăn đi!

Angel lạnh nhạt xách túi thức ăn vào bếp. Johny chợt nhớ ra, kỹ năng nấu nướng của cô ta cũng được hệ thống đánh giá tới S+!!!

***

Mùi thơm nức mũi lan ra từ những đĩa thức ăn bắt mắt. Johny ăn thử một miếng, lập tức khen không dứt lời.

- Cô làm ngon thật đấy Angel!

- Nếu như không phải kho nhà anh quá thiếu thốn thì ta còn có thể làm tốt hơn nữa cơ!

- Ặc!

Johny hơi xấu hổ, cúi đầu ăn tiếp. Angel ngồi bên cạnh anh, liên tục thúc ép Johny ăn, đến khi anh no căng bụng mới thôi. Còn hai nô lệ ngồi đối diện, xin lỗi, có người ngồi đối diện sao?

***

Johny thở dài sung sướng, lưng tựa lên chiếc sô pha. Bữa ăn thật sự rất ngon miệng. Angel đứng đằng sau, xoa bóp vai cho anh.

- Thoải mái không?

- Quá tuyệt vời!

- Nếu vậy thì cứ tiếp tục cố gắng phấn đấu đi! Ta chờ anh đấy, phó hội trưởng~~~

Cô ta phun nhè nhẹ lên tai Johny, làm hắn có chút ngưa ngứa. Nhưng chưa kịp phát tác thì Angel đã bước ra cổng.

- Hôm nay tạm dừng ở đây! Lần sau nếu có dịp ta sẽ chăm sóc anh chu đáo hơn! Thế nhé, mai gặp lại!

Cô đến và đi nhanh như một làn gió.

Isa lúc này bước đến. Anh hoàn toàn không thấy cô nãy giờ đứng chờ ở góc phòng.

- A, Isa à! Có chuyện gì vậy?

Isa định nói gì đó, nhưng rồi thở dài bước đi. Cô thấy tâm trạng không được thoải mái lắm. Có lẽ cô cần một chút nước nóng để thư giãn.

Katarina cau mày, lườm Johny một cái, bỏ lại một tiếng "đồ ngốc", sau đó bước theo Isa.

- Mẹ kiếp, hôm nay mọi thứ điên hết cả rồi à?

Johny bối rối.

Đối với cánh đàn ông, hiểu được tâm trạng phụ nữ là một thứ gì đó rất xa vời!

***

Rào rào rào! Tiếng nước chảy xối xả vang khắp nhà tắm. Hai hình bóng ngọc ngà như ẩn như hiện đằng sau làn hơi nước mờ mờ ảo ảo.

- Cảm ơn em nhé, Kat! Chị thấy khá hơn nhiều rồi!

- Hắn đúng là thằng ngốc, là củ cải lăng nhăng!

- Đừng nói thế, Kat! Chủ nhân có hậu cung là lẽ đương nhiên! Chị nên mừng cho ngài ấy chứ! Dù sao chị cũng... không xứng!

- Ai nói chị không xứng? Chẳng lẽ chỉ vì chị là... xin lỗi!

- Không có gì phải xin lỗi, em nói đúng mà Kat! Chị chỉ là một con điếm hết thời, một nô lệ, không nên khiến cho chủ nhân bận tâm! Chị chỉ cần yêu thương ngài hết mình là được!

Trong một tích tắc, tim Katarina có chút loạn nhịp. Trước mắt cô là Isa, với mái tóc hạt dẻ ướt đẫm vắt sang một bên vai, mỉm cười hiền hòa. Nhưng cái thu hút Katarina không phải là ngoại hình của Isa, mà là trong một khoảnh khắc, Katarina cảm thấy như mình như đang đối diện với nữ hoàng của Demacia. Cái sự lôi cuốn của bậc mẫu nghi thiên hạ ấy không bao giờ cô quên được!

Nhưng rồi mọi thứ chợt vụt tan, như những bong bóng xà phòng đang lơ lửng trong phòng tắm. Isa vẫn là Isa, xinh đẹp và tràn đầy thấu hiểu, thông thái nhưng không kém phần hóm hỉnh. Katarina lắc đầu, có lẽ là do ngâm nước nóng quá lâu nên cô bị ảo giác rồi!

- Lại đây Kat, để chị gội đầu cho em nào!

- Ê, đừng chạm vào chỗ đó! Ha ha! Chị muốn muốn chiến tranh phải không? Thế thì chiến!

- Ha ha ha...

Trong lúc nhất thời, nhà tắm tràn đầy cảnh đẹp ý vui.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Isa (3)

- Đây là Isa! Cô ấy sẽ là người giám sát cô, thay ta đánh giá quá trình học tập. Căn cứ vào đó, ta sẽ ban thưởng hoặc trừng phạt, hiểu rồi chứ?

Hôm nay Johny lại mang về một nô lệ mới. Khác với các cô gái trước, lần này nô lệ người trưởng thành. Người phụ nữ này có vẻ ngoài bình thường, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm, tĩnh lặng như mặt nước mùa thu. Isa không biết diễn tả nó một cách hoa mĩ, nhưng đại khái là khí chất u buồn của các nghệ sĩ. Theo như Johny giải thích, nô lệ này được chủ nhân nhờ liên minh huấn luyện thành một Nghệ sĩ hạng C+, tức là phải am hiểu cả ca hát, khiêu vũ, và âm nhạc. Tới tận bây giờ cô và anh mới biết hóa ra nô lệ cũng có thể đến trình diễn ở các nhà hàng, hoặc sân khấu lớn, tiền công đương nhiên thuộc về chủ nhân.

- Angel nói nhiệm vụ lần này khá hà khắc, chỉ có ba tháng để đào tạo cô ta từ một kẻ mù âm vực trở thành Nghệ sĩ tài năng. Nhưng đổi lại, nô lệ này đã được huấn luyện tốt từ trước, rất biết nghe lời, và chủ nhân của cô ta thì không ngại móc hầu bao. Chưa kể đợt này liên minh không có nhiều nô lệ cần đào tạo, phần lớn toàn Võ thuật, Thú cưng hoặc Phù thủy, là những lĩnh vực chúng ta không quá am hiểu.

- Nếu như chúng ta muốn tiếp tục chuỗi tăng tốc, thì chúng ta cần đào tạo cô ta ít nhất phải trở thành Nghệ sĩ hạng B+. Tôi hiện tại mới đạt tới trình độ hạng D+.

- Em tương đối tự tin về khả năng khiêu vũ, cũng như ca hát của mình! Thậm chí em còn có thể chơi tương đối các loại nhạc cụ như piano và đàn Cello.

- Tôi không hề nghi ngờ điều đó, Isa à! Cảm ơn cô! Nhưng về phần nhạc cụ thì cô còn thiếu một ít!

Johny ngần ngừ không nói ra. Nhưng hệ thống đánh giá trình độ chơi nhạc của Isa mới chỉ là C-.

- Như vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Nếu như không có cách nào thì chúng ta đành phải đưa cô ta đi học ở học viện, hoặc mời gia sư về dạy tận nhà, có điều học phí sẽ không rẻ chút nào!

Chợt Johny làm một hành động rất cổ quái, Isa không biết diễn tả như nào, nhưng đại khái là anh nắm tay phải lại, nện lên lòng bàn tay trái. Hành động đó có ý nghĩa gì?

- Đúng rồi! Trong nhà chúng ta chẳng phải còn một người am hiểu nghệ thuật sao? Ặc, nhưng mà chắc là cô ta sẽ không giúp chúng ta đâu nhỉ?

Isa thấy Johny vừa tươi tỉnh một chút lại sa sút tinh thần. Cô đắn đo một lúc, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, tay khẽ vỗ vỗ lưng Johny. Isa hơi cắn cắn môi.

- Có lẽ... có lẽ em có thể thuyết phục cô ấy giúp chúng ta một chút?

Johny giật mình. Anh quay sang cô, gương mặt có chút ngạc nhiên.

- Cô sao?

- Dạ...vâng! Trước tiên chúng ta cứ đào tạo Sophia hết sức có thể đi. Trong thời gian này em sẽ cố gắng thuyết phục con bé. Nếu như con bé đồng ý hỗ trợ nốt đoạn cuối thì tốt, còn không thì lúc đó chúng ta đành tính tới việc thuê gia sư vậy.

Johny nhìn cô một lúc. Chợt anh mỉm cười. Anh hôn chụt lên má cô một cái.

- Thế thì trăm sự nhờ cả vào cô đấy Isa!

***

- Cái gì?! Chị bảo ta giúp tên ngốc đó hả? Đừng hòng!

Isa vội vàng lấy tay che miệng Kat. Cô hơi dỏng tai nghe ngóng. May quá, chủ nhân vẫn đang mải mê dạy Sophia hát, chắc là không nghe thấy câu nói ban nãy của con bé. Kat tức giận gỡ tay Isa ra khỏi miệng.

- Suytttt! Em muốn được chủ nhân "ban thưởng" nữa à?

Kat hơi há miệng định nói gì đó, nhưng rồi cuối cùng cũng hạ bớt giọng xuống.

- Hừ! Không nhé! Đừng hòng! Cứ để tên khốn đó bị phạt đi cho sáng mắt ra! Mà tại sao chị lại phải đi làm thuyết khách cho hắn? Chẳng lẽ hắn không có chân có miệng à?

- Em cứ dùng cái ngữ điệu như vậy để nói với chủ nhân thì kiểu gì cũng bị trừng phạt mà thôi!

- Xì! Nếu như ép quá thì ta sẵn sàng liều mạng với hắn! Ta không tin là không giết nổi một kẻ trói gà không chặt!

-... Chính vì vậy chị mới phải nhờ em. Chị không muốn chủ nhân bị thương tổn, nhưng cũng không muốn em phải đau đớn!

Isa cười cam chịu. Kat hơi giật mình trước câu nói vừa rồi. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đành giả vờ nhìn xuống củ cà rốt nằm trên thớt gỗ.

- Ai... ai khiến chị quan tâm!

Isa cười nhẹ, đưa tay ra nắm lấy tay con bé. Đó là bàn tay hôm trước bị cắt phải lúc thái thịt. Isa từ tốn bóc miếng dán hình con gấu hồng ra. Vết thương đã hoàn toàn biến mất, không để lại bất cứ một vết tích nào trên ngón tay ngọc ngà đó.

- Chúng ta là một gia đình, gia đình thì phải quan tâm lẫn nhau chứ!

Kat thấy một dòng nước ấm chảy râm ran trong bụng. Cô hơi ngượng ngùng rụt tay lại, quay đi.

- Tại sao chị lại phải khổ cực vì hắn như vậy chứ? Hắn chỉ là một thằng ngốc lăng nhăng mà thôi.

Isa khẽ thở dài. Cô lắc đầu, cầm lấy củ cà rốt, xắt hộ cho Kat. Trong căn bếp nhỏ chỉ có duy nhất tiếng dao gõ lộp cộp lên mặt thớt gỗ.

- Khi nào em yêu một người, em sẽ hiểu!

***

- Kết quả hôm nay như thế nào hả Johny?

- Cô ta chẳng hiểu cái cóc khô gì hết! Làm tôi tức muốn chết!

- Hì hì, ngài bớt giận! Lúc ban đầu ai chả như vậy!

Isa nhỏm dậy, nằm sấp trên chiếc đệm trải ga trắng mềm mại. Cô dùng một sợi tóc ngoáy ngoáy lỗ mũi Johny.

- Hi hi, cái giận mày đi đi! Đừng ám theo chủ nhân ta nữa!

- Ách! Hắt xì! Đừng trêu tôi nữa Isa, nếu không tôi sẽ phải "trừng phạt" cô thích đáng đấy!

- Ngài định "trừng phạt" Isa như thế nào?

Johny không nói không rằng, ôm lấy Isa, dùng miệng bịt lấy cặp môi hồng nhỏ nhắn kia. Họ hôn nhau một lúc lâu, sau đó tách ra, thở hổn hển.

- Lần sau còn dám trêu chủ nhân của cô nữa không?

- Ha ha tiện tì không dám!

Isa cười tinh nghịch. Johny cũng mỉm cười, ôm chặt lấy Isa.

- Tôi thật sự không biết sẽ phải xoay sở như thế nào nếu thiếu cô nữa, Isa à!

Cô quàng tay ôm lấy thân hình rắn chắc của anh. Trong vài tháng vừa qua anh đã thay đổi rõ rệt. Thân hình gầy guộc năm nào giờ trở nên phổng phao, cứng chắc hơn rất nhiều. Cô vuốt ve những múi bụng nổi cuồn cuộn của anh. Isa hít sâu một hơi, quyết định nói ra.

- Johny!

- Làm sao hả Isa?

- Nếu như ngài cần luyện tập phép thuật... xin cứ dùng lên em!

Johny trố mắt nhìn Isa. Cô không dám ngẩng đầu lên, mắt đăm đăm nhìn lên sáu múi cơ bắp nơi bụng anh. Chợt cô thấy nhẹ bẫng. Johny nhấc bổng cô lên, đặt lên trên đùi, mặt đối mặt với nhau. Trong mắt anh tràn đầy nghiêm túc.

- Đúng là tôi cần luyện tập phép thuật, nhưng tác động của chúng rất kinh khủng, cô cũng thấy rồi đấy! Cô có chắc không, Isa?

- Vâng!

- Nếu thấy mệt, phải bảo tôi dừng, không được cố gắng chịu đựng quá sức, nhớ chưa?!

- Vâng!

Johny đặt cô nằm trên giường, còn bản thân thì đứng dậy lùi ra phía xa. Isa hơi hồi hộp chờ đợi điều sắp xảy đến.

- Tôi nhắc lại, nếu thấy quá sức phải bảo tôi dừng nhé!

- Vâng, thưa chủ nhân!

- Khoái cảm!

Một luồng điện chạy dọc toàn thân Isa. Từng tế bào của cô như gào lên sung sướng. Khoái cảm đánh úp tới mạnh mẽ và dữ dội như một cơn sóng thần, đẩy Isa lên tới thiên đường. Cô cảm thấy linh hồn thoát khỏi thể xác, tự do bay lượn trên bầu trời.

- Haaaa!

Isa mở to mắt, thở dài một hơi. Người cô ướt đẫm mồ hôi. Từng thớ cơ bắp run rẩy như vừa mới phải chạy hàng trăm cây số. Johny lật đật bước lại gần, gạt những sợi tóc dính trên mặt cô, trên mặt chất đầy vẻ lo lắng cùng quan tâm.

- Cô không sao chứ Isa? Trả lời tôi!

- Hà... hà... vâng... Xin ngài tiếp tục!

Gương mặt anh có chút đăm chiêu. Nhưng rồi anh quyết định tiếp tục.

- Tra tấn!

A a a a! Linh hồn Isa gào thét! Cô như bị dìm xuống đáy địa ngục, bị hàng trăm ngàn con quỷ lăng trì tùng xẻo, nhúng vào vạc dầu. Cơn đau thốc thẳng lên não cô, khiến cô suýt chút nữa ngất đi. Cô thà chết còn hơn phải chịu sự giày vò này. Nhưng nó vẫn cứ tiếp diễn. Một giây dài như một năm, một phút trở thành thiên niên kỷ. Đầu óc Isa mờ mịt, hỗn loạn, cô không phân biệt rõ được phương hướng, ngày đêm. Vậy ra đây là những gì Kat từng phải chịu sao?

Khi Isa tỉnh lại, cô đang nằm trong bồn tắm, nước ấm ngập đến cổ, thoang thoảng mùi tinh dầu chanh. Bên cạnh cô là Johny, cầm một miếng bọt biển nhúng đầy xà phòng trắng xóa, nhẹ nhàng lau rửa cánh tay Isa, như thể anh sợ sẽ làm da của cô bục ra vậy. Isa giật mình, rụt tay lại.

- Xin lỗi chủ nhân! Ngài không cần phải làm vậy đâu ạ, cứ để tự em tắm rửa!

Johny cau mày nhìn cô. Nhưng không giống như anh tức giận, mà là tự trách. Anh cầm lấy cánh tay cô, kéo về phía mình, tiếp tục thoa xà bông.

- Cảm giác rất kinh khủng phải không?!

-... Vâng.

- Tôi xin lỗi, Isa!

- Ngài không có lỗi! Là em tự nguyện mà!

Johny nhìn cô, trong mắt ngập tràn cảm xúc lẫn lộn. Anh định nói gì đó, nhưng rồi cúi đầu cắm cúi "chăm sóc" cánh tay Isa.

- Tôi thật sự xin lỗi, Isa!

***

Johny ôm Isa theo tư thế công chúa vào phòng ngủ, sau đó đặt cô lên giường. Isa tinh ý nhận ra ga giường đã được thay mới. Cô hơi đỏ mặt hỏi Johny.

- Vừa rồi em giây hết cả ra giường à?

Johny dùng một chiếc khăn lông lau mái tóc dài ẩm ướt của cô, trả lời.

- Ừ! Ta đã ném nó vào máy giặt rồi. Mai chỉ cần đem ra phơi thôi là được!

Isa khẽ ngân nga một bài nhạc.

Johny ngó lên hỏi cô, tay vẫn tiếp tục "vần vò" mái tóc.

- Có chuyện gì vui sao?

- Ngài "phục vụ" cũng không tệ lắm nhỉ!

- Hừ! Giờ mới biết chủ nhân của cô là người đàn ông hoàn hảo nhất quả đất à!

Johny ôm lấy Isa từ phía sau, má họ áp vào nhau.

- Hơn nữa, chỉ có mình cô mới được tôi phục vụ như vậy thôi!

Cô rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Isa (4)

Johny tức giận quát tháo. Tiến độ thật kinh khủng. Mất tới năm ngày mà Sophia mới chỉ bập bõm đọc được các bản nhạc. Còn khiêu vũ và chơi nhạc thì mãi không có một chút tiến bộ nào! Điều đó làm anh cảm thấy rất thất vọng. Hai lần trước mọi chuyện đâu có tệ đến vậy? Johny làu bàu, cố gắng kìm nén cho Sophia một trận đòn. Roi vọt chưa bao giờ là động lực tốt để thúc đẩy người ta làm việc. Roi vọt chỉ đem lại tuyệt vọng, sự sợ hãi, và phản kháng.

Johny thở dài, mở cửa đi ra ngoài. Có lẽ anh cần một chút không khí mới mẻ.

Isa tiến lại gần Sophia, lúc này đang cúi đầu đầy cam chịu.

- Không sao chứ, Sophie?

- À, là chị Isa hả? Không sao không sao, em làm sai bị mắng là lẽ thường tình. Với cả em cũng quen bị mắng rồi! Tất cả là tại cái đầu óc đặc sệt này!

Cô ta cười cười ngây ngốc, dùng tay gõ gõ nhẹ vào đầu mình. Isa nhìn cô ái ngại, giữ lấy tay Sophie. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau.

Sophie có chút bối rối, cụp mắt xuống trước cái nhìn quan tâm ấm áp ấy. Isa thở dài. Nhìn cô ta cười như sắp khóc vậy cô thấy rất tội nghiệp. Cô giang tay ra.

- Nếu như em quen rồi thì tại sao mắt lại như sắp khóc thế kia? Lại đây, khóc đi! Dù sao chủ nhân cũng đi ra ngoài rồi, không có gì phải ngại cả!

Sophia chần chừ một lúc, rồi lao vào lòng Isa.

- Hu hu, rốt cuộc em đã làm gì sai cơ chứ? Em đã nỗ lực hết sức có thể rồi mà? Hức hức...

Isa xoa xoa đầu cô Sophie, dùng giọng nói nhẹ nhàng như hát ru an ủi cô nàng.

- Ừ, chị biết là em nỗ lực rất nhiều. Chị còn biết em lén lút luyện tập vũ đạo giữa đêm nữa cơ. Chỉ là... chủ nhân hơi tự tin quá thôi! Ngài chưa từng gặp khó khăn khi rèn luyện nô lệ, và nghĩ rằng mọi thứ thực đơn giản!

- Chị cũng nghĩ vậy phải không? Làm gì có ai dạy nô lệ như nhồi nhét vịt như vậy chứ? Không hiểu anh ta nghĩ gì nữa?

- Được rồi! Vào nhà tắm rửa mặt mũi đi, sau đó quay lại đây! Chị sẽ dạy em một vài mẹo để tăng khả năng nhớ cảm âm.

Phía sau họ, Kat đứng tựa lưng vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực. Mắt cô nhìn về phía Isa, tràn đầy hoang mang và nghi ngờ.

***

Isa cảm thấy có chút mệt mỏi. Mỗi tối cô phải lấy thân ra làm vật thí nghiệm để Johny tăng cường trình độ phép thuật. Còn ban ngày, cô vừa phải quán xuyến việc nhà, giờ lại kiêm thêm chăm sóc Sophia và Kat. Isa mở tủ thuốc, lấy ra một vài viên thuốc. Những viên thuốc trôi xuống cổ, tan đi, mang đến một cảm giác dịu mát. Cơn đau đầu đã tạm lui bước.

- Chị không sao chứ Isa?

Kat trông thấy cô ngồi trên ghế, tay chống trán, bèn lại gần hỏi thăm. Dạo này quan hệ giữa cô và Kat tương đối thân thiết, có lẽ con bé đã chấp nhận mở lòng với cô chăng? Còn Sophia thì mỗi lần thấy Johny đi vắng là chạy tới khóc lóc kể khổ. Isa lắc đầu mỉm cười, cô cảm giác như mình giống như một con gà mái đang chăm sóc lũ con vậy.

Isa ngẩng đầu lên, cố gắng rặn ra một nụ cười.

- Không sao đâu, tự dưng chị thấy hơi chóng mặt tí thôi! Chị ngồi nghỉ một lát là sẽ khỏe lại ngay ấy mà!

Nhưng vẻ lo lắng vẫn không tan đi trên khuôn mặt Kat. Con bé móc ra một chiếc gương - cái này là quà cô tặng con bé nhân dịp nó tự mình hoàn thành bữa tối. Mặc dù còn nhiều chỗ có vấn đề, nhưng Isa cảm thấy con bé xứng đáng có một lời khích lệ. Hơn nữa, làm gì có cô gái nào không cần gương chứ? Ách... nói vậy, hình như cô hiện tại không có gương bỏ túi rồi?!

Trong gương, Isa nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng tràn đầy mệt mỏi. Hai mắt có chút thâm quầng, do cô ngủ không được sâu, lại còn phải dậy sớm. Da xanh xao, do ăn uống không được ngon miệng. Miệng mặc dù đang cười, nhưng nụ cười chỉ thấy sự miễn cưỡng và mệt mỏi, chứ không thấy bất cứ cảm xúc nào trong đó.

- Chị phải nghỉ đi Isa! Nếu chị cứ cố thế này sẽ sinh bệnh đấy! Chiều nay cứ để em làm nốt mọi việc! Lần trước chẳng phải hắn cũng không chê bữa cơm đó sao?

- Được rồi Kat! Chị khỏe mà! Đấy, thấy chưa, chị có làm sao đâu?

Cô mạnh mẽ đứng lên, tươi cười với Kat, thậm chí còn giả vờ gồng cơ bắp như một lực sĩ. Con bé phì cười.

- Nhưng mà nếu chị mệt thì phải bảo em nhé! Em… không muốn chị bị thương!

- Thôi đi cô nương! Tôi còn phải chờ cô trở thành "Quý cô Katarina", sau đó mời tôi và chủ nhân đi dự tiệc, những bữa tiệc xa hoa lộng lẫy của giới quý tộc đấy!

Chợt Isa thấy con bé dừng lại. Một vẻ u buồn thoáng lướt qua mặt con bé. Cô nhận thấy tâm trạng Kat có chút không đúng lắm.

- Sao thế em?

- C... mà thôi không có gì!

***

Hôm nay Sophia đã có thể chơi nhạc cụ thuần thục như cô rồi. Isa rất lấy làm vui về điều đó. Mới bao nhiêu lâu? Hai mươi ngày. Chỉ dùng hai mươi ngày để chơi được piano và cello thuần thục, trong khi cô phải bỏ ra bốn năm. Tất nhiên cô cũng là học lóm bập bõm của mấy tay ngâm thơ rong mà thôi, không phải luyện tập bài bản như Sophia, nhưng mà hai mươi ngày cũng quá đáng sợ rồi.

Cô biết bí mật hẳn là do Johny. Nhưng không có vấn đề gì! Anh vẫn là anh, vẫn là chàng trai mà cô yêu thương, chẳng có gì thay đổi cả. Thậm chí còn tuyệt vời hơn! Anh có thể huấn luyện nô lệ tốt, thì sẽ dễ dàng thăng tiến! Và cô hi vọng anh được thăng tiến. Chẳng có người phụ nữ nào không mong muốn người đàn ông của mình không thành đạt!

- Rất tốt, giỏi lắm Sophia! Hôm nay chúng ta sẽ mở đại tiệc! Isa, trông chờ cả vào cô đó!

- Vâng, thưa chủ nhân!

Isa lễ phép cúi chào, sau đó bước vào bếp. Trong tủ lạnh vẫn còn rất nhiều đồ. Cô ngắm ngía một lúc, phân vân không biết nên chọn món nào. Có lẽ nên làm bít tết, gỏi cá cuốn, cùng với rau trộn và khoai tây nghiền? À quên, sữa chua tráng miệng nữa! Isa khe khẽ huýt sáo, lần lượt mang từng nguyên liệu đặt lên bếp.

Bất chợt cô thấy mọi thứ chao đảo, méo mó, nhòe đi! Loáng thoáng bên tai, cô nghe thấy tiếng Kat hô lớn.

Sau đó bóng đêm nuốt chửng cô.

***

Isa tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường. Johny quỳ ở bên cạnh, đầu ghé vào thành giường. Tay anh nắm chặt lấy tay cô không rời.

Mình đã thiếp đi bao lâu rồi?! Isa nhìn qua cửa sổ. Trăng đã lên cao, chắc hẳn là rất muộn rồi. Ôi chết, còn bữa tối?! Cô bật dậy, nhưng một cơn choáng váng dữ dội ập tới, giống như có ai đó vừa vụt một cây gậy bóng chày thật lực vào mặt cô! Isa lảo đảo nằm phịch xuống.

Lay động làm Johny tỉnh giấc. Anh ngơ ngác mất một vài giây, sau đó mừng rỡ nhận ra Isa đã tỉnh lại.

- Em không sao chứ? Em làm anh lo muốn chết!

- À vâng, cảm ơn chủ nhân, em không sao! Mà gương mặt anh làm sao vậy?! Anh bị ngã sao?

Cô hốt hoảng nhận ra má trái của Johny đang sưng phồng lên, tím đen. Khóe miệng anh thậm chí còn có vết rách. Vừa nãy anh úp phần mặt bên đó xuống giường nên cô không để ý. Những ngón tay thô ráp của Isa chạm khẽ vào vết sưng, khiến Johny xuýt xoa đau đớn. Anh ấp úng trả lời, có chút bối rối và xấu hổ.

- Cái đó... ừm... là do Katarina đấm anh một phát. Cô ta hét vào mặt anh là đã bóc lột em quá sức, sau đó cho anh một thụi. Hừ hừ! Anh cũng cho cô ta một phát Khoái cảm. Mà quan trọng hơn là em làm sao vậy, Isa? Sao đang yên đang lành lại tự dưng bị ngất?

- Em không biết, tự dưng mọi thứ quay mòng mòng, sau đó tối đen... Mà anh dùng phép lên Kat thật à?

- Hừ... lúc đó là phản xạ! Mà em với cô ta thân mật đến mức gọi tên tắt rồi sao?

- Cái này...

Chợt Johny ôm chầm lấy Isa. Anh thủ thỉ bên tai cô.

- Isa này!

- Dạ?!

- Gọi tên anh đi!

Isa cảm thấy khó thở. Một thứ gì đó đè nghẹt trong cổ họng cô.

- Johny!

- Gọi nữa đi, Isa!

- Johny! Johny! Johny!

- Ôi Isa!

Johny hôn cô say đắm. Nụ hôn dài đầy điêu luyện rất tuyệt vời, nhưng nó chẳng là gì so với cái cảm giác hạnh phúc của cô bây giờ! Chợt Isa khóc.

- Sao thế, Isa?

- Xin lỗi, Johny! Em... không xứng với anh! Em chỉ là một...

Cô chưa kịp nói hết câu thì lại Johny khóa môi. Lần này họ còn hôn lâu hơn cả lúc trước. Cô cảm thấy suýt chết ngạt khi miệng anh rời khỏi môi cô. Johny đưa tay lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên làn da xanh xao, ái ngại nói.

- Em xứng đáng hơn bất cứ ai, Isa! Nếu có kẻ nào dám nghi ngờ điều đó, anh sẽ khiến chúng phải hối hận! Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà thế giới này ban tặng cho anh! Vậy nên không được suy nghĩ lung tung, rõ chưa?

Cô bật cười, những giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi.

- Vâng, thưa chủ... à không, Johny!

- Ngoan! Để anh thưởng cho em một nụ hôn nhé!

- Á không không um um...

***

Họ nằm dài trên giường, ôm nhau cười hạnh phúc. Isa chợt nhớ tới hình ảnh cậu bé gầy guộc ngày nào ở ngoài Xóm liều. Cô phì cười. Johny búng lên trán cô một cái.

- Sao tự dưng lại cười một mình? Em có triệu chứng thần kinh à?

- Chỉ là... em nhớ tới cậu nhóc ngày nào bị em xoay như dế, vậy mà chớp mắt cái, cậu bé đã trở thành một người đàn ông đích thực. Và hôn rất giỏi!

Cô nháy mắt ranh mãnh. Cô định trêu anh về sự vụng về khi lần đầu tiên họ làm tình. Nhưng Johny không bị cô chọc cười. Anh nhìn cô đầy yêu thương.

- Em biết anh cố gắng học tập chúng là vì ai mà!

Isa cảm thấy xấu hổ vô cùng, vội vã chôn mặt xuống chiếc chăn. Nhìn vậy không sợ người ta rởn hết cả da gà sao?! Nhưng cô phải thừa nhận, so với những lần đầu vụng về, thì giờ Johny đã trở thành một bậc thầy trong cuộc chiến nam nữ. Nếu như lúc trước, cô phải tự làm mọi chuyện, thì giờ anh có thể đưa cô đạt cực khoái liên tục. Không phải vì cô cầu xin tha để ngày mai còn dậy làm việc thì chắc cô không xuống nổi giường luôn quá! Từ bao giờ mà cậu nhóc giai tân lại trưởng thành nhanh đến vậy?

"Em biết anh cố gắng là vì ai mà!"

Isa mỉm cười. Sự ngọt ngào cùng nỗi mệt mỏi lao tới, đưa cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Isa (5)

Johny lúi húi đẩy chiếc đàn piano ra góc phòng. Isa cùng Kat nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, cố gắng tạo ra khoảng trống rộng rãi nhất. Hôm nay Johny tuyên bố tổ chức "một bữa tiệc nhỏ". Cô phì cười khi nhìn thấy anh lấy ra mấy cây giá nến ba ngôi - trông chúng giống như chiếc đinh ba của ngư dân quê cô vậy, nhưng ngắn một mẩu. Anh đặt chúng quanh phòng, châm lửa, sau đó tắt bớt đèn đi.

Isa phải thừa nhận, ánh nến rất lãng mạn. Không phải tự nhiên mà các quý tộc thường sử dụng bữa tối trong ánh nến! Ánh sáng réo rắt, bập bùng của ngọn nến bao phủ lấy gian phòng, rực rỡ mà lại mờ ảo bất định.

Hôm nay Johny mặc một bộ lễ phục đen trắng đuôi tôm truyền thống. Trên ngực anh cài một bông hồng màu đỏ lịch thiệp. Isa không thể phủ nhận, mặc dù bộ đồ này không khiến anh quyến rũ như mọi ngày, nhưng nó khiến cho khí chất của anh trở nên trầm ổn và thu liễm hơn. Như một nghệ sĩ đích thực! Isa mỉm cười, vuốt vuốt lại nếp váy. Johny đã tặng cô một chiếc váy đầm dạ hội màu đen trễ vai. "Chỉ được mặc cho mình anh xem thôi đấy! Anh không muốn mấy thằng đàn ông khác nhìn hau háu vào em!". Cô chợt nhớ ra rằng Kat vẫn chưa có một bộ đồ tử tế nào kể từ khi về căn nhà này. Dù sao con bé cũng dễ bảo hơn nhiều rồi, có lẽ mình nên xin anh mua cho con bé một chiếc váy khác nhỉ?

Johny lấy ra một vài bản nhạc soạn sẵn, đặt lên trên chiếc đàn, sau đó ra hiệu Sophia lại gần.

- Sophia, nhờ cả vào cô đấy!

- Vâng, thưa ngài!

Nói xong, Johny bước lại gần về phía cô. Anh chìa một tay ra trước mặt cô, hơi khom lưng, mỉm cười.

- Liệu ta có thể mời quý cô xinh đẹp này một điệu nhảy không?

Isa cười. Cô nhẹ nhàng đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay anh, đứng dậy.

- Rất hân hạnh, thưa ngài!

Tiếng nhạc réo rắt từ từ vang lên. Đó là một bản nhạc nhanh và sôi động. Johny ép cô vào sát người. Hơi thở nóng rực của anh phả lên chiếc cổ thon dài. Cô mỉm cười, ôm lấy vai anh, bắt đầu bước. Dù đây là lần đầu tiên họ nhảy, nhưng Isa có thể cảm nhận rõ ràng sự ăn ý của anh. Những tia lửa điện nổ lách tách trong không khí, cùng tiếng cười khe khẽ, và những vòng xoay tít dữ dội.

Like a lazy ocean hugs the shore, hold me close, sway me more!

...

Other dancers may be on the floor

Dear, but my eyes will see only you

Only you have that magic techniques

When we sway I go weak, I go weak...

Bài hát tiến vào cao trào. Vũ đạo ngày càng dồn dập và mãnh liệt. Isa như một cô nàng đỏng đảnh chạy trốn khỏi Johny, nhưng không thể không xiêu lòng trước sự nhiệt tình của chàng trai ấy. Kat nhìn họ không chớp mắt, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Thế rồi tiếng nhạc lặng dần. Bản nhạc đã kết thúc. Hai hình bóng từ từ tách nhau ra, cúi chào lịch sự, sau đó nhẹ nhàng lui về phía sau. Có một chút nuối tiếc, nhưng dư vị ngọt ngào và cuồng nhiệt của điệu nhảy vẫn âm ỉ trong lòng Isa.

- Cảm ơn Sophia, cô đàn tốt lắm! Giờ ta sẽ phục vụ mọi người một bản nhạc. Có ai có hứng thú lên biểu diễn không?

Isa lại bước ra giữa căn phòng. Hôm nay cô phải chơi cho tận hứng chứ. Johny mỉm cười hài lòng, định bắt đầu chơi nhạc thì...

- Từ từ, ta cũng lên!

Kat bước đến bên cạnh cô, mặt đối mặt. Ách! Có gì đó không đúng lắm?

- Chị không có vấn đề gì chứ, Isa?

- Ơ...ừ, không, không sao!

- Vậy thì bắt đầu đi! Chủ nhân!

Johny hơi ngạc nhiên, nhưng rồi mặc kệ. Hôm nay anh quyết định để cho tất cả mọi người xả hơi một bữa mà, cứ thoải mái ca hát nhảy nhót đi! Johny định hình lại một bản nhạc trong đầu, sau đó thử gõ vài phím. Với trình độ âm nhạc B- của anh - phải, Johny đã đạt tới C-, mặc thêm bộ "Người có văn hóa" sẽ tăng thành B-, chơi nhạc bằng tai là chuyện quá đơn giản. Por Uno Cabeza!

Tiếng nhạc réo rắt mà dồn dập. Tèn tén tèn tèn! Kat cũng giống như Isa ban nãy, ôm chặt lấy cô, một tay đặt ngang hông, một tay nắm lấy tay kia giơ cao. Johny nhận ra đó là tư thế của điệu Tango. Chỉ là không biết ở thế giới Valoran họ gọi nó là gì!

Kat sử dụng biến thể Tango ngực chạm ngực, còn gọi là Tango Argentina. Dưới sự dẫn dắt tài tình và có chút bá đạo của Kat, Isa dần dần quen thuộc với kiểu nhảy lạ lẫm này... cũng như bạn nhảy kì lạ không kém trước mặt! Dù sao những bước di chuyển của Tango không quá phức tạp, và đôi ba lần, cô cũng thử bắt chước Kat, dẫn dắt cuộc chơi, nhưng đều bị con bé dùng vũ đạo điêu luyện đánh bại. Không hổ là một tiểu thư được đào tạo bài bản từ bé!

Bất ngờ bản nhạc tiến vào cao trào! Kat đỡ lấy thắt lưng cô, đột ngột đẩy ngả Isa ra phía sau, sau đó nhanh chóng kéo cô đứng thẳng dậy. Vũ đạo mạnh mẽ làm Isa cảm thấy rất phấn khích, cô cười thành tiếng, xoay người rời xa Kat, nhưng lại bị bàn tay thon dài đó nắm được kéo lại! Trên gương mặt con bé vẫn giữ vẻ lạnh lùng chuyên nghiệp, nhưng loáng thoáng trong mắt nó, cô thấy một ngọn lửa vô danh.

Sophia nhìn cả hai nhảy vui vẻ như vậy cũng thấy hứng thú, cầm lấy chiếc đàn cello khẽ kéo. Bài hát này Johny đã từng dạy cô lúc trước. Do không có bản nhạc, nên một vài nhịp đầu Sophia kéo có chút lệch tông, nhưng rồi mọi thứ cũng trôi chảy. Tiếng piano trầm ấm, tiếng cello réo rắt, lơ lửng khắp không gian trợ hứng cho cặp nữ-nữ đang nhảy giữa phòng khách. Bản nhạc kết thúc bằng những điệu ngân dài, rồi từ từ lặng dần. Isa và Kat tách nhau ra, thở hổn hển. Vừa rồi cả hai nhảy có chút quá nhiệt tình, thành ra giờ thở không ra hơi. Nhưng Isa cười sung sướng. Đây là lần đầu tiên cô nhảy một điệu nhảy vui đến vậy!

- Tuyệt vời! Rất xuất sắc!

Johny không hề keo kiệt tiếng vỗ tay.

Isa mỉm cười cảm ơn anh, còn Kat lạnh nhạt quay về chỗ ngồi. Vẻ ửng đỏ dần dần tan đi trên gương mặt có chút ướt ướt vì mồ hôi của con bé.

Sophia lễ phép cúi hỏi Johny.

- Thưa chủ nhân, em có thể hát một bài được không ạ?

- Ồ rất tốt! Hãy cho mọi người thấy thành quả của cô nào Sophia!

Sophia khẽ gật đầu, duyên dáng ngồi vào ghế. Hai tay cô đặt lên chiếc đàn, dừng một chút như muốn định hình bản nhạc, sau đó nhấn. Đó là một bài hát vui tai, nhẹ nhàng.

... Que sera, sera.

Whatever will be, will be!

The future"s not ours to see

Que sera, sera

Whatever will be, will be!

...

Về tổng thể thì không vấn đề, nhưng một đôi lần, nhạc và lời không khớp nhau lắm. Đúng như Johny nói, Sophia còn một chặng đường dài phải đi!

- Ừm khá lắm, Sophia!

- Cảm ơn ngài!

Sophia khẽ nhún, lịch thiệp như những gì đã được dạy.

- Nếu không... ta có thể trình diễn một bản nhạc chứ?

- Hả? Cô? Ờ... được, thoải mái, đây lên đây ngồi!

Kat ngồi lên chiếc ghế bọc da giả, khép mắt lại trầm tư. Những ngón tay thon dài trắng muốt của cô từ từ đặt lên trên các phím đàn đen và trắng, khẽ nhấn. Đó là một bản nhạc nhẹ nhàng, và sầu muộn. Khí chất dữ tợn thường ngày của cô cũng tan đi mất, chỉ còn lại nỗi buồn vương vấn trong từng điệu nhạc. Cả gian phòng như si như mê trước những ngón tay điêu luyện đó. Cảm xúc của cô ngập tràn trong các nốt nhạc, đi sâu vào lòng ba người còn lại. Sự vui vẻ ban nãy đã bị quét tan, chỉ để lại nỗi buồn vô cớ man mác!

Khi bản nhạc kết thúc, không một ai lên tiếng. Johny buồn bực đứng dậy bỏ về phòng ngủ. Bản nhạc đã làm anh cụt hết cả hứng. Sophia cũng vội vàng tránh vào nhà tắm, để thoát khỏi bầu không khí đặc sệt như kem tươi này. Isa cười khổ, con bé thật sự rất biết cách phá hoại!

- Chị có biết bài này tên là gì không, Isa?

- Hả, tên nó là gì hả Kat?

-... Tặng Isa!

***

Hôm nay Johny quyết định dắt Sophia đi xem một buổi trình diễn, để mở rộng kinh nghiệm cho cô ta. Họ sẽ ăn trưa ở ngoài, vậy nên từ giờ đến chiều Isa có thể rảnh rỗi nghỉ ngơi. Nhưng sau một hồi suy tư, cô quyết định lấy mớ sách tài chính của anh ra đọc. Cô nằm dài ra trên chiếc sô pha, khẽ rên nhẹ, sau đó với tay lấy chùm nho đặt trong chiếc bát sứ đặt trên bàn, một tay cầm sách đọc. Bất chợt khóe mắt cô loáng thoáng thấy một mái tóc đỏ.

Cô nhỏm dậy. Kat đang đứng gần đó, mặt đăm chiêu lo lắng. Dạo gần đây con bé cư xử rất kì lạ. Thái độ với cô trở nên nhu hòa hơn, tần suất cười cũng tăng lên. Nhưng cùng với đó, cô thấy số lần con bé ngẩn người nhìn chằm chằm vào cửa sổ cũng tăng đột biến, giống như có tâm sự vậy. Có lẽ cô nên bảo Johny cho con bé đi ra ngoài hóng gió một vài lần, cho bớt căng thẳng?!

Kat siết chặt nắm đấm, răng ngà siết chặt. Thế rồi con bé ngửa mặt lên, trong mắt tràn đầy quyết tâm. Dường như Kat đã quyết định.

- Chị Isa!

- Giật cả mình! Tự dưng em hét lớn như vậy làm gì!

- Em thích chị!

-...

Isa im lặng, trán rịn mồ hôi. Cô vừa nghe nhầm sao? Cô cười khan.

- Ha ha, em đừng đùa! Chuyện này không buồn cười tí nào đâu...

Kat đột ngột lao tới, đưa mặt sát gần vào mặt cô. Bên trong đồng tử màu đỏ đó là ngọn lửa tình yêu cháy hừng hực. Isa vừa thấy tức giận, vừa thấy buồn cười.

- Chị nghĩ em đùa sao, Isa? Em thích chị, thật đấy!

- Buông chị ra, Kat! Đừng để chị phải làm em đau!

- Tên đó có gì tốt, hả?! Hắn chỉ biết coi chị như một công cụ, bòn rút sức lao động của chị, rồi khi chị chết hắn sẽ lại tìm một cô gái khác thế vào mà thôi!

- Kat!

Isa cau mày giận dữ.

- Rút lại lời em vừa nói, và xin lỗi! Như vậy chị sẽ coi như chưa từng có gì xảy ra um um...

Kat hôn cô?! Isa vùng dậy, nhưng hai tay cô bị con bé khóa chặt. Cô nhấc chân định đá, nhưng nhận ra hai đầu gối của con bé đang tì cứng lên đùi mình. Từ khi nào?

Đột nhiên đầu của Kat bật ra phía sau. Trên môi con bé vẫn còn vương vệt máu. Isa đã cắn vào môi con bé.

Kat lè chiếc lưỡi hồng nhỏ nhắn, liếm những giọt máu mặn mặn ngọt ngọt pha lẫn nước bọt của cả hai, miệng cười tà tà! Gò má Isa đỏ rực, vì vận động mạnh và thiếu dưỡng khí, cùng với tức giận, chứ không phải là vì xấu hổ! Dù sao cô cũng là nhân viên chuyên nghiệp, khác hẳn với trình độ gà chíp của Kat.

- Dừng lại đi, Kat! Thế này hoàn toàn sai trái!

- Em không thể, chị Isa! Mỗi ngày nhìn hắn âu yếm chị mà lòng em rỉ [d][e][f][g]máu chị có biết không?

Con bé khôn ngoan hơn, tấn công những bộ phận khác như vành tai, cổ, ngực Isa. Lần đầu tiên cô thống hận cái cơ thể nhạy cảm của mình đến vậy! Nó quá dễ bị kích thích! Phần da thịt trắng ngần giờ nhiễm lên một màu hồng phấn ướt át, lạnh lùng bán đứng những xúc cảm chủ nhân nó đang muốn giấu đi.

Kat mỉm cười đắc thắng. Cô cố tình ghi nhớ tất cả những điểm yếu Johny thường dùng để kích thích Isa khi họ đứng trong bếp, chính là vì lúc này. Cô nhẹ nhàng tháo bỏ quần áo của cả hai.

- Dừng lại đi, chị xin em đấy Kat! Vẫn còn chưa muộn đâu!

Hai mắt Isa tràn đầy mông lung, mê ly, và một chút kháng cự.

- Chị nghĩ em còn có thể dừng lại sao?

Kat đặt một nụ hôn sâu lên miệng Isa.

***

Kat vòng tay qua eo Isa, nhích sát lại gần cô. Con bé đang ngủ mơ. Gương mặt Isa lộ ra vẻ phức tạp. Cô định nhấc tay con bé ra, nhưng rồi lại để nguyên đó, xoay người lại nằm quay mặt về phía Kat. Con bé ngủ rất say, trên khuôn mặt thiên thần ấy là sự mệt mỏi và hạnh phúc. Cô khẽ nhấc những sợi tóc tán loạn khỏi mặt Kat. Mặc cảm tội lỗi lan tràn bên trong Isa. Đúng là ban đầu, con bé cưỡng ép cô, nhưng cuối cùng thì nó vẫn chỉ là một đứa nhóc ngây thơ mà thôi. Chính cô đã đầu hàng những khoái cảm của bản thân, dẫn dắt con bé sa vào vòng xoáy nhục dục. Cô thở dài buồn bã.

Bất chợt Isa nhớ ra. Nãy giờ họ "đại chiến" từ ghế sô pha, đến phòng khách, và vào tận phòng ngủ của Johny. Cô cần phải nhanh chóng dọn dẹp tất cả mọi thứ trước khi anh về. Nếu không có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Isa lật đật nhỏm dậy, chiếc chăn trượt xuống để lộ da thịt trắng ngần... cùng những vết đỏ!!! Chết tiệt, con bé này... Một thoáng ngại ngùng lướt trên mặt cô, xì xì, tập trung vào Isa, mày còn rất nhiều việc phải làm đấy!

Cô vội đã đứng dậy, lặng lẽ kéo chiếc chăn lên ngang ngực Kat. Cứ để con bé ngủ một lúc, lát nữa cô sẽ gọi nó dậy sau. Isa liếc nhìn đồng hồ, còn sớm.

- Cạch!

Tiếng cửa mở! Trái tim Isa bay tuốt lên cổ họng, còn linh hồn cô thì chìm xuống tận đáy cốc. Vì sao?

- Ha ha ngạc nhiên không Isa, anh mua tặng em chiếc vòng...

Johny chết đứng trước cửa phòng, tay vẫn cầm gói quà, mắt trân trân nhìn hình bóng trần truồng của cô giữa phòng, cùng với Kat đang ngủ ngon lành trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Isa (6)

- Xin anh đừng! Johny! Nghe em!

- Ai ai ai ai ai!

Johny mặt lạnh tanh, tay nắm mái tóc đỏ của Kat, lôi xềnh xệch con bé ra ngoài phòng khách. Isa thì chạy theo khóc tức tưởi cố gắng níu tay anh, miệng xin anh đừng làm đau Kat. Còn "kẻ thủ ác" Katarina thì hai tay ôm lấy đầu, miệng la oai oái vì bị giật tóc.

Johny ném Kat không thương tiếc ra giữa phòng khách. Trong mắt anh tràn ngập giá lạnh! Isa biết, lần này chơi lớn rồi! Cô vội vàng quỳ xuống ôm lấy chân Johny.

- Xin ngài, chủ nhân, xin ngài bình tĩnh!

- Tránh ra, Isa! Hôm nay anh phải giết nó!

- Hừ! Vào đây! Ta ngứa mắt nhà ngươi cũng lâu lắm rồi!

- Tra tấn!

Tia sáng xanh chói lòa phát ra từ ngón tay Johny, chậm chạp bay trong không khí. Thời gian như ngừng trôi, nhưng đó chỉ là ảo giác của tất cả mọi người. Thực tế thì tia sáng đang lao với vận tốc khủng khiếp về phía Kat, và đánh lên... Isa! Cô rú lên một tiếng đau đớn, gục ngã xuống như một con thú hoang trúng đạn, người run bần bật. Kat vội vàng ôm lấy cô.

- Sao chị lại đỡ hộ em? Đồ ngốc! Em hoàn toàn có thể né được mà, hức!

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi lên trên má Isa.

- Cút ra!

Johny lao tới, ném văng Kat về phía sau, bế Isa lên. Isa hơi kinh ngạc, từ bao giờ mà anh khỏe đến như vậy? Nhưng không còn gì quan trọng nữa! Cô đã phản bội anh, và giờ cô không còn mặt mũi nào nhìn vào gương mặt ấy.

- Xin lỗi, chủ nhân! Em xin lỗi!

Johny biểu lộ phức tạp, có giận dữ, có đau buồn, nhưng rồi anh thở dài, bế cô vào phòng.

- Nghỉ đi! Dậy rồi chúng ta nói chuyện tiếp!

***

- Con mẹ nó, cái thế giới này điên hết cả rồi sao?

Johny trợn mắt quát lớn. Bốn người bọn họ đều đang tụ tập ở phòng khách. Sophia ngồi xa nhất, nép vào góc phòng, mắt nhìn đăm đăm xuống họa tiết của chiếc thảm, cố giảm sự tồn tại xuống càng thấp càng tốt. Cô và Kat thì đang quỳ trước ghế sô pha, giống như học sinh chịu phạt - Kat vốn không muốn, nhưng bị cô bắt ép! Con bé cúi gằm mặt xuống, thể hiện rõ sự không cam lòng. Còn Johny, ngồi khoanh tay trên ghế, mặt hầm hầm nhìn cả hai.

- Được rồi! Phù! Ta rất là bình tĩnh rồi đây! Phù! Phiền ai đó làm ơn giải thích chuyện này được không? Phù! Phù!

- Ta thích chị Isa! Bọn ta yêu nhau thật lòng!

Mạch máu trên thái dương Johny phập phồng. Isa cũng há hốc miệng, chúng ta đã đến mức yêu nhau thật lòng rồi sao?!

- Isa là cô gái của ta!

- Chị ý không phải là đồ vật, sao là của ngươi được?

- Mẹ kiếp! Đi cắm sừng người khác còn cứng miệng à?

- Hừ, đồ sở khanh củ cải lăng nhăng! Thế ngươi giải thích sao về cô gái lần trước? An...Angelika?!

Johny đang định vung tay lên cho Kat một cái bạt tai, nhưng nghe thấy thế chợt xẹp xuống. Miệng anh hơi há, như muốn tự bào chữa, nhưng chẳng có lời nào có thể thốt ra. Phải, trong thâm tâm Johny, anh là một người theo quan điểm hôn nhân một - một. Việc "lăng nhăng" một chút với Angelika là điểm yếu lớn nhất trong tâm hồn anh.

- Không còn gì để bào chữa đúng không? Đồ bắt cá hai tay! Ngươi không xứng có được chị Isa!

- Không, Johny! Em không buồn về chuyện đó đâu? Đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường mà!

- Chị vẫn còn nói dối được sao, Isa? Chị thử tự hỏi lại lòng mình xem chị có thật sự chấp nhận được chuyện Johny chia sẻ tình yêu với một người con gái

khác không?

Kat quát lớn, ôm lấy vai Isa, quay mặt cô về phía con bé. Isa bối rối muốn quay đi, nhưng không thể. Sự đau đớn trong cặp mắt ấy không thoát khỏi cái nhìn sắc bén của Kat. Con bé cười tự mãn.

Johny thở dài, không dám nhìn thẳng vào Isa. Anh cảm thấy có lỗi với cô. Cho dù thế giới này chuyện hậu cung là đương nhiên, nhưng Johny đâu phải người của thế giới này? Tình cảm một người còn chưa đủ, huống chi là san sẻ làm hai làm ba?

- Anh... xin lỗi, Isa! Nhưng Angel đã đầu tư rất nhiều vào anh. Anh... không thể để cô ấy thất vọng! Nhưng hãy chờ anh, Isa! Khi anh trả hết nợ nần ân tình cho Angel, anh và cô ta sẽ chấm dứt! Còn cô, Katarina! Ta quả là sai lầm, mắt mù mới mua cô về! Mai ta sẽ bán cô cho người khác!

Quả bom nặng ký ném xuống khiến cho không khí trong phòng bùng nổ. Gương mặt Kat tái nhợt đi, còn Isa vội vã quỳ xuống dập đầu van xin.

- Xin anh, Johny, đừng làm vậy! Con bé còn chưa được huấn luyện tốt, anh bán đi giờ này sẽ chỉ có lũ quái vật Kamra hoặc mấy kẻ bệnh hoạn thích hiếp dâm sẽ mua con bé thôi, mà mua với giá rẻ mạt!

- Không cần phải xin cho nó, Isa! Bán sớm đi đỡ gây họa!

- Hừ!... Ai sợ ai! Cùng lắm ta giết chết ngươi, sau đó tự sát!

- Chị xin em, Kat, đừng đổ thêm dầu vào lửa được không?!

- Chị không cần phải van xin hắn! Sống chết có số! Chỉ tiếc là em không thể ở cùng chị lâu được!

- Cứng miệng lắm! Để xem lũ quỷ khổng lồ sẽ trả bao nhiêu cho một bông hồng gai! Nghe nói chúng nó thích nhất là bẻ gãy tinh thần người khác đấy!

Đột nhiên Isa nhào tới chiếc bàn, chộp lấy con dao gọt hoa quả, đưa sát vào cổ. Johny và Kat phản ứng chậm mất một nhịp, không kịp ngăn cô lại!

- Johny, nếu anh định bán con bé, thì em xin lỗi, chúng ta đành vĩnh biệt từ đây!

- Buông dao xuống, Isa! Mọi chuyện cứ từ từ rồi tính! Đừng làm điều dại dột!

- Johny!

Anh nghiến răng, người căng cứng, nhưng rồi đành giảng hòa. Isa cảm thấy tâm can như đang nát ra trước sự thất vọng ấy.

- Tại sao?

- Em xin lỗi, Johny! Em yêu anh... nhưng hình như em cũng thích Kat mất rồi!

***

Isa đi đi lại lại xung quanh phòng ngủ. Johny yêu cầu cô ở yên trong đó khi anh và Kat đàm phán một thỏa thuận ở chung. Liệu họ có đánh nhau không? Nhỡ đâu cả hai không thỏa thuận được thì sao? Những suy nghĩ rối như mớ bòng bong bao trùm bộ óc khốn khổ của cô, khiến đầu cô đau như muốn nứt ra. Rốt cuộc mọi chuyện tại sao lại thành ra như thế này?

Chợt cửa phòng ngủ mở ra. Johny bước vào, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi. Anh ngồi phịch xuống giường.

- Bọn anh đã thống nhất, Isa à! Cô ta sẽ hỗ trợ chúng ta dạy Sophia thành nghệ sĩ hạng B+, nhưng đổi lại, một tuần cô ta sẽ được ngủ cùng em một đêm.

- Con bé sẽ giúp chúng ta sao, quá tốt...

- Isa!

Johny nghiêm giọng. Nhưng rồi giọng anh mềm đi một tí.

- Anh đang hỏi em có chấp nhận điều kiện này không? Anh không hỏi em với tư cách là một nô lệ, mà hỏi em với tư cách một người phụ nữ, một con người có ý chí tự do đàng hoàng. Em nghĩ sao?

- Em... đồng ý!

- Vậy sao? Vậy được rồi!

Johny thở dài, nằm quay mặt vào tường. Isa tiến lại gần, định an ủi anh, nhưng tay cô không dám chạm vào chàng trai ấy.

Vì trong một giây, cô đã nghĩ rằng, ừm, một đêm với Kat cũng thú vị đấy chứ!

***

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm lạnh lẽo. Ở dưới chúng, Tổ Kiến vẫn hối hả, nhộn nhịp như không biết ngủ là gì. Trong cái sự hối hả ấy, căn phòng ngủ của Johny lại yên tĩnh đến lạ thường.

- Isa này!

Anh biết cô chưa ngủ. Bởi vì chính anh cũng không ngủ được.

- Anh xin lỗi! Xin lỗi vì đã đẩy em vào tình thế này! Xin lỗi vì... vì tất cả mọi chuyện!

Nước mắt tràn ra khỏi mi Isa. Cô quay lại, rúc mặt vào ngực anh. Johny hơi chần chừ một chút, nhưng rồi cũng đạp qua chướng ngại trong lòng, ôm chặt lấy cô.

- Em cũng xin lỗi Johny! Em thú thực... trong một khoảnh khắc, em đã yếu lòng! Em đã nghĩ rằng, dù sao con bé cũng chỉ là phụ nữ! Em không ngờ anh lại phản ứng dữ dội đến như vậy! Em xin lỗi!

- Không phải lỗi của em, Isa! Là vì bản thân anh cảm thấy không vui khi nhắc tới sự tồn tại của quan hệ đồng tính mà thôi.

Anh kể cho cô về quá khứ của mình - ý hắn là Johny cũ. Isa cuối cùng cũng hiểu Johny đã phải trải qua những gì để có thể đạt tới thành tựu ngày hôm nay.

- Mà rốt cuộc tại sao lại là em nhỉ? Anh thật sự không thể hiểu nổi! Nó ngẫu nhiên giống như anh đi trên đường nhặt được một cục vàng vậy!

- Em không biết...! Có lẽ là do con bé cảm nhận được sự quan tâm của em chăng!

Anh ngần ngừ một lúc, sau đó thở hắt ra.

- Isa này, thực ra anh có một bí mật! Anh không muốn giữa chúng ta có gút mắc gì, nên anh sẽ nói cho em mọi chuyện!

Trái tim Isa đập bang bang!

- Thực ra... anh có khả năng nhìn được kỹ năng và một số thuộc tính của người khác. Anh có thể nhìn thấy những kỹ năng em hiện tại đang có, và còn biết các trình độ của chúng dựa trên thang đo của liên minh là bao nhiêu nữa. Và... những người xung quanh anh có khả năng học tập nhanh gấp nhiều lần bình thường.

Hóa ra là vậy! Thì ra đó là nguyên do anh có thể dạy nô lệ nhanh đến như thế! Và cũng là nguyên nhân bản thân mình học tốt đến vậy!

- Nếu như vậy, trình độ hiện tại của em là gì?

- Em... là một cô gái có mức độ cảm thông cao nhất, gần giống như tấm lòng của người mẹ vậy. Em thông minh, duyên dáng, đầy quyết tâm, và cực kì hóm hỉnh hiếu động. Anh không phải đang tán dương em bằng những lời hoa mỹ đâu Isa ạ! Mà đấy là anh đang trần thuật sự thực thôi. Em có thể đối chiếu một chút những tính cách vừa rồi của em với Katarina. Cô ta là một kẻ vô cảm, ít nói, thông minh, và cũng đầy quyết tâm giống em.

- Còn gì nữa không?

Johny hơi lảng tránh ánh mắt cô. Nhưng anh đã hứa là sẽ không giấu diếm cô điều gì.

- Thôi được rồi, còn chỉ số xinh đẹp nữa. Em được hệ thống đánh giá là hạng A xinh đẹp.

- Thế Kat?

- Ách! S, nghiêng nước nghiêng thành!

- À... ra vậy! Là do em già rồi phải không?

- Không! Không phải như vậy! Isa của anh còn rất trẻ, còn rất xinh đẹp mà!

- Anh không cần phải nịnh em làm gì, Johny! Em hiểu mà! Không có gì phải buồn vì chuyện đó! Con người ta sinh ra ai chẳng có lúc chết đi. Già đi là chuyện sớm muộn mà thôi!

- Isa!

- Anh đừng lo! Em vẫn là em, vẫn là Isa của anh mà thôi! Em sẽ không mất tinh thần chỉ vì một chút đánh giá đâu! À mà còn kỹ năng, kỹ năng thì sao?

Isa rất xảo diệu dời đi chủ đề. Và Johny cũng ngoan ngoãn phối hợp cô.

- Nấu nướng, dọn dẹp, sổ sách đều đạt S+, nhạc cụ C-, giao tiếp A+, nhảy và hát đạt B+, võ thuật C-, phép thuật C, y tá A+. Tổng cộng... 68 điểm.

- 68 điểm! Như vậy chẳng phải là...?

- Đúng vậy! Em đã là một nô lệ hạng A+ rồi. Thứ duy nhất ngăn em trở thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất của tạo hóa là một kỹ năng S+ nữa...

- Và sắc đẹp phải không?

- Phải!

Isa mỉm cười, hôn nhẹ Johny một cái.

- Anh có định bán em đi với giá cao không?

- Không bao giờ!

- Nếu vậy thì thứ hạng nào có quan trọng gì? Đời này em xác định là dính với anh rồi.

- Dính như dây leo hả?

- Ừ, hi hi hi!

- Mà không được!

Johny đột nhiên nhỏm dậy. Isa nhìn anh ngơ ngác.

- Sao vậy, Johny?

- Anh phải tẩy hết dấu vết của cô ta khỏi người em mới được!

- Đừng sờ chỗ đó, buồn a...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Isa (7)

- Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?

- Còn phải hỏi? Đương nhiên là học lỏm rồi!

- Vô sỉ!

- Cẩn thận cái miệng cô đó, Katarina! Đừng để ta phải ra tay...

- Xin hai người đấy được không!

Một ngày bình thường như bao ngày ở phòng 666... bình thường mới là lạ! Kể từ khi Kat nhận lời dạy dỗ Sophia, Johny bắt đầu "mặt dày" vác sách vở ra gần đó nghe lỏm.

- Ta chỉ đồng ý là sẽ dạy cô ta thôi mà?

- Ừ, ta có cần cô dạy đâu?! Nhưng trong thỏa thuận cũng đâu có nói gì đến chuyện ta không được dự thính?

- Anh... vô sỉ!

- A ha ha ha quá khen! Sao mà sánh được với kẻ cắm sừng người khác chứ?

Mỗi lần như vậy Isa đều phải chạy ra can, nếu không võ mồm sẽ nhanh chóng thăng cấp thành quyền cước ẩu đả. Isa có chút ngạc nhiên, vì thân thủ của Johny bỗng nhiên linh hoạt và nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với lúc trước. Anh luyện võ sao? Lúc nào nhỉ? Nhưng Isa cũng lười hỏi, vì điều đó chẳng quan trọng. Người đàn ông cô yêu có khả năng tự bảo vệ thì càng tốt!

- Kat, em cứ coi như anh ý không có ở đây và dạy đi được không? Johny, anh sẽ không quấy rối buổi học đúng không?

- Chắc chắn rồi!

- Hừ, nếu như chị đã nói vậy...

***

- Isa này!

Bọn họ vừa trải qua một cuộc hoan ái nồng nhiệt. Johny lấy lí do rằng cần tăng thêm gia vị tình yêu giữa bọn họ, nên anh mua về một đống "đồ chơi" cổ quái, như dây thừng, băng bịt mắt, gậy cao su v...v Thú thực là cô không thích chúng lắm. Lúc trước cô từng phục vụ một số khách có sở thích kì lạ, và đó là một trải nghiệm rất tồi tệ! Nhưng nếu như anh hài lòng, vậy thì cô cũng cố chịu.

- Sao anh?

- Vừa rồi... mà thôi không có gì! À đấy, em đưa cái này cho Katarina hộ anh!

- Cái gì vậy?

- Một bộ váy mặc ở nhà. Bộ váy cô ta đang mặc có chút sờn rồi, và cô ta cũng đã nỗ lực dạy Sophia, nên anh nghĩ một món quà cũng không phải là cái gì...

Giọng anh dần dần nhỏ đi, thành những tiếng lầm bầm. Cô bật cười, xoay mình lại.

- Thế tại sao anh không tự đưa cho con bé?

- Em biết đấy, ừm, quan hệ giữa bọn anh... không tốt lắm! Anh lo là nếu anh đưa cô ta, cô ta sẽ ném luôn nó vào lò sưởi quá! Mà tại sao anh lại phải đưa cho tình địch?! Thế rốt cuộc em có làm không, không thì anh vứt luôn!

- Hi hi, rồi rồi, đưa đây! Hai người lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy!

- Em hư quá, lại muốn bị phạt phải không?!

- A ha ha, anh còn sức "phạt" sao?

***

Kat vòng tay ôm lấy cô. Cả hai đang nằm trên chiếc đệm Johny mới mua ở phòng khách. Sophia thì đang thở đều đều trên chiếc sô pha.

Kat đang mặc chiếc váy mới mua. Lúc ban đầu nó tưởng cô mua tặng nó nên vui lắm, nhưng khi biết đó là quà của Johny, đúng như anh đoán, nó suýt chút nữa định ném gói quà đi. Cô phải vất vả khuyên mãi con bé mới chịu mặc. "Ném đi chỉ tổ thiệt thân mà thôi!"

Chợt cô thấy mặt con bé áp sát vào lưng mình. Có gì đó ấm ấm thấm ướt lưng cô. Isa định quay lại, nhưng Kat ôm cứng cô. Giọng con bé hơi nghẹt nghẹt.

- Chị Isa này, đồng tính là sai trái sao?

Isa không thể trả lời. Phải, con người sinh ra theo lẽ tự nhiên sẽ có đôi có cặp, nhưng... tiếng gọi của con tim đâu phải ai cũng cưỡng lại được! Isa không quá bài xích chuyện quan hệ đồng tính, cô biết có nhiều quý tộc còn nuôi sủng nam, ví dụ như Johny... Nhưng phần lớn mọi người không chấp nhận nổi chuyện này.

- Chị đừng quay lại! Em không muốn chị nhìn thấy em lúc này!

Isa thở dài, nhẹ nhàng gỡ tay con bé ra, quay người lại. Con bé định quay lưng đi, nhưng cô giữ chặt vai nó. Gương mặt con bé lem nhem nước mắt, những giọt nước mắt tủi hổ yếu đuối của một cô gái bị lạc ở thế giới khác, mê man vô định. Bản thân cô cũng từng như vậy. Khi bức tường băng giả bộ bấy lâu bị đánh vỡ, thì những cảm xúc kềm nén sẽ tuôn trào! Suy cho cùng, phụ nữ sinh ra là để được yêu thương bao bọc mà!

- Cho dù mọi người có nói như thế nào, thì em cũng đừng quan tâm! Hãy chạy theo sự mách bảo của trái tim mình! Bất cứ khi nào gặp khó khăn, em hãy nhớ rằng chị vẫn ở đây, sẵn sàng giang tay đón nhận em!

- Hức oa...

- Suỵt! Khóc bé thôi! Sophia tỉnh bây giờ. Mạnh mẽ lên Kat! Em là một cô gái tuyệt vời, và em hãy chứng tỏ điều đó với thế giới!

- Ừm! Em sẽ chỉ khóc lần này thôi. Từ ngày mai, em sẽ cho thế giới này thấy sức mạnh của con gái nhà Du Couteau!

- Ngoan lắm, thế mới là Kat chị biết! Mà em rửa mặt đi, nước mũi giây hết cả vào váy chị rồi đây này!

- Ha ha!

***

Đêm trước hạn chót. Johny đã xác nhận với cô rằng Sophia đã là một nghệ sĩ B-. Thật đáng tiếc là họ không thể dạy cô ấy thành B+ như mong muốn, nhưng cũng đành chịu. Dù sao vẫn là tốt hơn mức yêu cầu rồi!

Isa ngại ngần không biết có nên nói điều này với anh không. Suy cho cùng nó cũng rất vô nghĩa, khi một nô lệ lại đề xuất yêu cầu với chủ nhân, nhưng nghĩ đến những giọt nước mắt cay đắng của Sophia, cô mủi lòng.

- Johny này!

- Sao em?

- Ừm... là về chuyện của Sophia! Cô ấy... nói với em rằng cô ấy cảm thấy rất sợ hãi khi phải phục vụ ông chủ mình. Ông ta thường không quan tâm tới tình trạng của cô ấy, mà cứ hứng lên là đè cô ấy ra luôn! Vậy nên... em tự hỏi... liệu anh có thể góp ý, không, chỉ cần nhắn một lời nhắn cho khách hàng thông qua liên minh được không?

Johny lặng thinh nghe cô nói. Sau đó anh thở dài.

- Em nói đúng đấy Isa, chủ nhân không cần phải quan tâm tới cảm xúc của nô lệ.

Tâm trạng Isa có chút tụt xuống, nhưng lại vọt lên sau đó như chơi tàu lượn cao tốc.

- Nhưng anh nghĩ một chút góp ý cũng không phải chuyện to tát gì! Nếu chúng ta tôn trọng nô lệ, thì họ sẽ càng yêu quý chúng ta hơn! Đây là một tình huống hai bên đều có lợi! Hơn nữa, Sophia cũng là một nô lệ hạng C+ rồi. Từ D- lên C+ hẳn hoi!

- Mà đấy, em lại lo chuyện bao đồng rồi! Em muốn Sophia cắm nốt anh một cái sừng nữa cho cân hả?

- Ha ha ha, chủ nhân tha mạng, tiện tì không dám...

***

Johny đang đứng ở ngoài phòng kiểm tra Âm nhạc. Bên cạnh hắn là Angel.

- Xin lỗi nhé Johny, nhưng nghệ thuật thì tôi mù tịt!

- Không sao! May là hai mẹ trẻ nhà tôi cũng biết đôi chút!

- Chắc là vất vả lắm phải không? Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh dùng toàn bộ thời gian đó! Mặc dù ba tháng đào tạo ra một nô lệ hạng C+ nghệ thuật cũng không phải đơn giản, nhưng tôi nghĩ anh sẽ thực hiện kỳ tích như lần trước cơ!

- Chậc! Tôi cũng là người bình thường thôi, cũng phải có lúc sảy chân chứ.

Chợt cánh cửa phòng mở ra. Sophia bước tới, trên tay là tờ đánh giá. B+! Johny choáng váng. Angel cũng hơi ngạc nhiên. Nãy giờ cô quên không hỏi hắn rốt cuộc Sophia đã đạt được bao nhiêu điểm.

- Cô làm thế nào đạt nổi B+ vậy Sophia?

- Xin lỗi thưa ngài! Nhưng lúc đó tôi bỗng dưng cảm thấy cảm hứng dâng trào, và quyết định mượn bản Por Una Cabeza của ngài! Kết quả hoàn toàn mĩ mãn!

- Không sao không sao! Mượn thoải mái! Oa ha ha ha! Vậy là cô đã là một nghệ sĩ cao cấp rồi Sophia! Xin chúc mừng!

Đợi Sophia đi theo đám lính rời khỏi, Angel mới lên tiếng.

- Anh đúng là không bao giờ khiến người khác hết ngạc nhiên, Johny ạ! Có điều cô ta mới chỉ là nô lệ hạng C+, anh sẽ chỉ được nửa điểm tích lũy mà thôi!

- Ha ha không sao không sao, có tiền về là được!

Angel bất chợt đưa mặt lại gần sát hắn, khẽ liếm môi, gương mặt thoáng hồng hồng.

- Thế thì anh nên đãi tôi một bữa chứ nhỉ?

- Từ từ có gì chúng ta bình tĩnh nói, đừng tháo bịt mắt!

***

Tám giờ sáng, phòng 666, Tổ kiến.

Johny làu bàu mở cửa. Rốt cuộc là ai lại đến quấy rầy hắn sớm thế này? Johny giờ là người có tiền rồi, hắn muốn ăn một bát đổ một bát... ách, là Angel!

- Buổi sáng tốt lành, Johny!

- Ây, buổi sáng tốt lành, Angel! Có việc gì sao?

- Củ cải lăng nhăng!

Tiếng Katarina vọng ra từ phòng khách. Johny hơi trầm mặc một chút. Angel nhìn hắn đầy nghiền ngẫm.

- Ha ha mèo cái thường cứng đầu, cô cũng biết đấy, ha ha...

- Hôm nay tôi đến không phải là để nghe anh trình bày sở thích. Cầm lấy lá thư này! Khách hàng lần trước mời đích danh anh đến bữa tiệc nhà ông ta.

- Hả? Để xem nào! Tối nay, tám giờ. Ngay khu Bull sao?!

- Đây là một cơ hội để anh mở rộng mối quan hệ, Johny! Đừng bỏ phí nó! Nhớ đấy, bảy giờ rưỡi chúng ta sẽ gặp nhau ở tiệm cà phê đối diện Câu lạc bộ Quý ông, sau đó sẽ cùng nhau đến nhà ông ta dùng bữa.

- Cô cũng được mời sao?

- Hừ! À mà...

Angel hơi lùi lại, nhìn hắn một lượt từ đầu đến chân.

-... nhớ cắt tóc cạo râu gọn gàng vào, đừng làm tôi mất mặt!

Nói xong cô ta đi mất. Cái quái gì? Cô mặc đồ lót ra đường còn không biến sắc, vậy mà cũng biết mất mặt à? Đồ... đồ biến thái thích khoe thân!!! Hắn gầm lên trong lòng, nước mắt cuồn cuộn như thể oan ức lắm!

Johny vào nhà, thông báo rõ cho Isa và Katarina biết hắn sẽ không ăn tối ở nhà.

- Và đừng có chim chuột nhau khi ta vắng nhà! Ta đang nói cô đấy, Kat!

- Hừ!

***

Bảy rưỡi tối, trên con đường lát gạch ở khu Bull. Johny ngồi trong quán cà phê, sốt ruột gõ gõ lên mặt bàn kính. Tối nay hắn ăn diện cực kì bảnh. Tóc vuốt ngược bóng lộn theo mốt, cùng với lễ phục quý tộc sẫm màu mặc ngoài áo sơ mi trắng, và chiếc mũ Fedora đen. Isa còn thắt một chiếc nơ đen nhỏ xinh lên cổ cho hắn. Nói chung là tối nay Johny đẹp trai ngời ngời, không cần phải nghĩ luôn! Thậm chí Katarina cũng không kìm được lòng cho nhân vật chính của chúng ta một lời khen, tất nhiên không thể nào ngọt ngào được rồi. "Đúng là chó mặc đồ người!" Kết quả thật dễ đoán!

Chợt một cánh tay nhỏ nhắn, thon dài trong chiếc găng lụa đen vẫy vẫy nhẹ trước mặt hắn! Johny ngẩng lên, và sốc nặng! Trước mặt hắn là một cô gái trẻ măng, tóc vàng dài vắt qua vai, mặc chiếc váy đầm dạ hội màu đen siêu đắt tiền, cùng với áo khoác ngoài làm từ lông cáo - nghe nói loại cáo này có chín cái đuôi luôn! Một tay còn lại của cô ta đang cầm chiếc tẩu dài bịt đầu vàng. Johny tự hỏi hắn có thể dùng hai ngón tay kẹp được chiếc tẩu đó không, trông nó dài và có vẻ rất nặng!

Angel hôm nay đánh chút phấn hồng, khiến cho gương mặt không tì vết ấy tăng thêm chút sức sống - của đáng tội, ngày bình thường cô ta cứ giữ cái mặt đơ như khúc gỗ vậy thì lấy đâu ra sức sống? Hai hàng lông mi dài giờ được uốn cong vút, kết hợp với ít phấn làm mềm mại bớt ánh mắt sắc bén. Đôi môi được thoa son dưỡng ẩm nhẹ, Johny tự hỏi nếu như cặp môi đỏ đó mà còn đánh son đỏ thì sẽ thành cái gì? Quỷ hút máu? Nhưng mà điều khiến hắn kinh ngạc nhất là... cho dù trang điểm hoàn hảo như vậy, nhưng cô ta vẫn khiến người khác cảm thấy lạnh hết cả sống lưng được? Điển hình của siêu sát thủ kết hợp với thiên thần?!

- Yêu quái, mau hiện nguyên hình!

Hắn ăn một gõ từ chiếc tẩu. Nó nặng thật!

- Đau đấy! Với cả cô đến muộn!

- Chờ đợi phụ nữ là nghĩa vụ của mọi người đàn ông!

- Tôi cứ tưởng đúng giờ là phẩm chất tất yếu của liên minh?

- Tôi không chắc về điều đó, nhưng tôi khá chắc một quý ông sẽ không đi đôi co với phụ nữ!

- Ặc! Được rồi, cô thắng! Uống gì không?

Angel không trả lời, mà ngó nghiêng xung quanh Johny một chút, chỉnh chỉnh lại đầu tóc và trang phục của hắn cho ngay ngắn, sau đó ra hiệu cho hắn đứng dậy.

- Còn chuyện gì nữa?

Johny ngạc nhiên quay lại hỏi. Angel nhướn một bên lông mày, không nói, nhìn vào cánh tay phải hắn. À! Johny chợt hiểu, hơi khuỳnh khuỷu tay ra ngoài, tạo thành một khoảng trống.

- Liệu tôi có thể hân hạnh mời quý cô xinh đẹp này đi cùng không?

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tiệc tối

Hai hình bóng cô độc dạo bước trên đại lộ vắng tanh, lạnh ngắt. Thỉnh thoảng lại có một chiếc xe ngựa rầm rập chạy qua, bên trong truyền ra tiếng cười phóng đãng. Johny không nhịn nổi nữa, dừng bước, quay sang hỏi.

- Tại sao chúng ta không đi xe? Tự dưng đi như hai đứa dở hơi dưới phố thế này? Mà còn phải đi tới nửa tiếng đồng hồ nữa? Cô biết nước hoa dễ bay hơi lắm không?

Angel nhìn hắn như kiểu người đàn ông trước mặt cô bị thiểu năng trí tuệ, sau đó lắc đầu.

- Tôi thích thế đấy! Đi với một quý cô xinh đẹp như thế này mà anh không thích à?

Trong lòng Johny có hàng ngàn câu từ chạy qua chạy lại, nhưng rồi hắn chỉ có thể đúc kết lại bằng một chữ.

- Hả?!

- Tôi đùa anh đấy!

- Hả?!!!

- Khách hàng của chúng ta cấm xe ngựa lại gần nhà, lí do là vì ông ta không ngủ được! Thực ra chúng ta có thể đi xe ngựa lại gần hơn một chút, tiết kiệm khoảng mười phút đi bộ, nhưng tôi thích đi bộ đấy, a ha ha ha!

Mạch máu trên thái dương Johny phập phồng. Hắn thật sự muốn đập phát chết tươi người phụ nữ này luôn. Nhưng mà đánh không lại! Cái gì? Cô ta đạt tới trình độ nào á? Như vậy phải lùi thời gian lại một chút!

Trong lúc Isa và Katarina đang chơi trò chim chuột nhau, là lúc Johny đang trải qua một quá trình huấn luyện rất khắc khổ ở Đấu trường. Chính vì vậy mà hắn mới không kịp ngăn chặn một vụ cắm sừng kinh điển với hắn là nhân vật chính!

Khi Johny mặc bộ "Võ thuật" vào, hệ thống có đưa ra cho hắn tầm vài... nghìn tỷ bộ võ công, ấy là ước đoán! Johny căn cứ vào thể chất siêu việt của mình, đã chọn ra một bộ võ công có khả năng phát huy tối đa sức mạnh thể chất. Tên của nó là Siêu chấn động! Nghe tên thôi đã thấy ngầu lòi ra rồi! Nhưng thực ra nó chỉ là một tổ các động tác thể dục cổ quái, mà theo như chú thích là "sẽ làm các cơ bắp rung liên tục với tần số cao", cùng với một bộ đấm đá cơ bản của Kickboxing. Đúng vậy! Kickboxing! "Tinh túy của bộ võ thể hiện ở sức lực của người học, chứ không nằm ở chiêu thức hoa mỹ!". Dù sao Johny cũng rất bận, thế nên hắn chọn bộ này, đỡ phải học nhiều!

Thực ra một bộ võ được hệ thống thừa nhận cũng không phải là loại rác thải vơ bèo vạt tép. Johny luyện thử trong ba tháng, và đúng là hắn cảm nhận được cơ thể mình "hơi chấn động" thật. Mỗi cú đấm của hắn, vốn đã mạnh, giờ còn mạnh hơn. Hắn dễ dàng đấm vụn một thanh sắt, đấm vụn chứ không phải đấm gãy hoặc cong nhé! Đó là hiện tượng cộng hưởng! Johny có thể điều chỉnh độ rung của cơ thể trong một thời gian ngắn, và trong một biên độ nhất định, để gây ra hiện tượng cộng hưởng. Hệ thống đánh giá hắn hiện tại là B- không mặc áo, tức là nếu hắn mặc võ phục thì bé Kat cũng phải quỳ trước dâm uy của hắn.

Và Angelika là S+!!!

***

Cuối cùng họ cũng tới nơi. Đó là một tòa biệt thự tráng lệ, với rất nhiều khung cửa sổ. Phía trước biệt thự là một khu vườn nhỏ xanh tươi, và một đài

phun nước ở giữa. Đất đai trong tòa thành rất khan hiếm! Để có từng này diện tích, chủ nhân của chúng phải là một kẻ có quyền lực cực kì lớn! Cỡ bộ trưởng chẳng hạn!

Có một vị quản gia đứng tuổi ra tiếp đón bọn họ. Johny và Angel lấy ra thư mời đặt lên khay. Viên quản gia cúi chào họ, sau đó dẫn hai vị khách vào trong nhà.

Sàn nhà được lát hoàn toàn bằng gỗ đánh nước sơn bóng loáng. Johny loáng thoáng thấy được phía dưới của Angel, ặc, hắn đang nhìn cái gì vậy?! Phía trên trần nhà cũng dùng đèn chùm nhưng làm hoàn toàn từ bạc, với hàng chục ngọn lửa nến đang nhảy múa trên đó. Những kẻ hầu người hạ tấp nập qua lại, chuẩn bị mâm bát. Quản gia đưa họ đi vòng vèo một đoạn rồi tiến vào phòng ăn.

Trong phòng đặt một chiếc bàn dài, rất là dài, chiều ngang hẳn là đủ cho khoảng hai mươi người ngồi cạnh nhau thoải mái. Phía đầu bàn ăn là chủ nhà. Ông ta già, rất già, như thể sắp mặc sơ mi gỗ đến nơi rồi. Bên cạnh ông ta là Sophia, mặc một chiếc váy xếp sang trọng màu trứng vàng.

- Ngồi đi, các vị khách của ta! Thật hân hạnh khi quý cô Angelika chấp nhận lời mời của ta! Khục khục! Xin thứ lỗi ta không thể tiếp hai vị từ ngoài cổng! Xin tự giới thiệu, ta là Don Borbit, cựu bộ trưởng tài chính của vua Arthas.

- Không có gì, không có gì! Sức khỏe của ngài mới là quan trọng nhất!

Johny vội vàng phối hợp. Nhưng Angel thì chẳng thèm quan tâm. Cô đưa chiếc áo khoác lông thú cho viên quản gia, sau đó duyên dáng ngồi xuống ghế. Johny một lần nữa đánh giá lại thân phận của Angel. Rốt cuộc thì cô ta là ai mà có thể coi thường một vị đại quý tộc?

Angel ra hiệu cho Johny ngồi xuống chiếc ghế đối diện chủ nhà, bản thân thì ngồi chiếc ghế bên trái hắn. Tại sao lại là bên trái? Ở thế giới này, người ta quan niệm, bên phải chủ nhà có mức ưu tiên cao hơn bên trái, cho nên Angel ngồi bên trái Johny, tức là phía bên phải của Don Borbit.

Một người hầu nam nhanh chóng mang tới hai chiếc ly đặt trước mặt họ, sau đó rút ra chai rượu vang đỏ và rót. Don Borbit nhấc ly lên, Johny và Angel cũng giơ ly theo.

- Vì Tòa Thành Trắng!

Đám người hầu bắt đầu mang đồ ăn lên. Mùi vị thì không cần phải nghĩ! Johny ăn rất ngon miệng, có một hai lần hắn bị Angel dẫm nhẹ lên chân để "phanh" cái miệng lại. Rõ khổ, ở kiếp trước, Johny không có nhiều cơ hội tham gia tiệc "thượng lưu", cho nên hắn không biết nhiều phép tắc lắm. Rất may là còn Angel!

Khi thấy khách đã dùng xong bữa, Don Borbit vỗ tay ra hiệu cho đám người hầu rời đi.

- Đầu tiên, ta xin được cảm ơn chàng trai trẻ tài năng, chủ nô mới nổi của liên minh, Johny Ouro, đã giúp ta biến Sophia bé bỏng đây thành một nghệ sĩ tài năng đích thực! Ta thật lòng cảm ơn cậu!

Johny mỉm cười, hơi cúi đầu khiêm nhường.

- Thứ hai, là về chuyện cậu nhắn cho ta thông qua lá thư này. "Xin ngài hãy cân nhắc một chút đến cảm xúc của Sophía trước khi bắt ép cô ấy phục vụ bản thân. Việc này không gây hại gì, nhưng sẽ khiến cho Sophia càng thêm tôn thờ ngài!", nguyên văn là vậy đấy. Chỉ là, ta đã nhắn rõ ràng với liên minh là chủ nô không được phép chạm vào Sophia rồi đúng không?!

Don Borbit vẫn cười cười, nhưng nụ cười chứa đầy dao găm! Nếu như Johny không thể giải thích, lão sẽ khiến cho hắn tắc thở vì ngạt nước súp ngay lập tức!

Angel lườm nhẹ hắn.

- Ra là thế!

Tay cô khẽ nắm chiếc tẩu. Từ từ mẹ trẻ, đừng manh động!

- Đầu tiên, tôi xin được cảm ơn lời khen ngợi của ngài. Không gì vinh hạnh với một chủ nô hơn là được khách hàng thừa nhận công sức bỏ ra!

Johny nâng ly, nhún vai, sau đó uống hết trong một hơi.

- Kế tiếp, tôi xin được đảm bảo trong thời gian huấn luyện, tôi chưa từng xuất hiện suy nghĩ tình dục, cũng như có hành động tình dục nào với nô lệ Sophia. Mong quý cô Angelika kiểm chứng!

Ánh mắt Angel hơi lòe lòe sáng, sau đó cô lạnh nhạt quay sang nói với cựu bộ trưởng.

- Hắn không nói dối!

- Thứ ba, thưa ngài Don Borbit, ngài nghĩ công việc của tôi là gì?

- Là một chủ nô, đương nhiên là cậu huấn luyện nô lệ rồi!

Khi nghe Angel xác nhận, giọng Don Borbit hòa hoãn đi rất nhiều.

- Thưa ngài, với tất cả lòng kính trọng, tôi không huấn luyện nô lệ. Tôi biến những cô gái ấy, xin phép được gọi họ là người, dù các vị ở đây hẳn không đồng tình lắm, thành những viên đá quý xinh đẹp nhất, lộng lẫy nhất. Sau đó tôi trao những viên đá đó cho những người biết thưởng thức và trân trọng cái đẹp, vì tôi biết rằng những vị đáng kính ấy sẽ luôn luôn yêu thương và bảo bọc các cô gái của tôi.

Johny bắt đầu tiến vào trạng thái con buôn chào hàng, không thèm để ý tới hoàn cảnh xung quanh nữa.

- Ngài Don Borbit, tôi xin được thú thực, tôi hoàn toàn có thể giao cô ấy cho ngài theo yêu cầu chỉ trong một tháng! Nhưng không! Tôi không thể làm thế! Lúc đó Sophia vẫn còn là một hòn ngọc thô thiếu mài dũa, ngài sẽ không liếc cô ấy dù chỉ một lần. Tôi cần đánh bóng nó đẹp hơn nữa, để khi ngài nhìn vào viên đá đó, ngài phải thốt lên "Thật đẹp!".

Hắn càng nói càng hăng, không rõ là do bức bối bấy lâu trong lòng hay do rượu kích thích.

- Sophia yêu quý ngài, điều này không cần phải bàn! Nhưng cô ấy muốn một chút, chỉ một chút tình cảm từ ngài?! Để có được chúng, cô ấy phải cố gắng, phải nỗ lực hết mình, để tỏa sáng, để được ngài ban phát chút tình yêu đó. Sophia, cô có yêu thương chủ nhân mình không?

Sophia quỳ xuống, hôn lấy tay Don Borbit.

- Thưa chủ nhân tôn kính, Sophia vĩnh viễn là của ngài!

Don Borbit vỗ nhè nhẹ lên đầu cô ta, sau đó xòe bàn tay nhăn nheo già cỗi.

- Đứng lên và nắm lấy tay ta, Sophia!

Cựu bộ trưởng dùng hai bàn tay ôm lấy bàn tay trắng nhỏ nhắn đó, hơi siết.

- Cô làm rất giỏi, Sophia yêu quý! Ta là một người hào phóng, và ta càng hào phóng hơn với những người yêu quý mình. Ta cho phép cô có một vị trí trên chiếc giường nhung của ta.

- Vâng, cảm ơn ngài, thưa chủ nhân tôn quý!

- Johny, cảm ơn cậu!

- Không có gì thưa ngài!

- Ta và một người bạn đã đánh cuộc, rằng trong ba tháng, nô lệ của ai ca múa nhảy tốt hơn, người đó sẽ thắng. Người đó rất am hiểu về nghệ thuật, cho nên ta có chút hối hận khi lỡ nhận lời cược. Vốn ta không hi vọng gì nhiều ở liên minh, nhưng không ngờ lại tồn tại một người xuất sắc như cậu, Johny ạ! Cậu không chỉ giúp ta có được một chiến thắng đơn giản, giúp ta nở mày nở mặt, mà còn khiến cho đôi mắt già nua của ta nhìn rõ rằng ta đang cầm một viên ngọc quý trong tay mà không biết! Ta nên trả ơn cậu thế nào đây, Johny?!

- Sự hài lòng của ngài là món quà lớn nhất của tôi rồi, thưa bộ trưởng!

- Ha ha ha, nói ngọt lắm, chàng trai! Được rồi, tiền bạc thì quá tục tằng, coi như ta nợ cậu một lần! Cứ tìm đến ta khi nào gặp khó khăn nhé chàng trai!

- Chắc là sẽ lâu đấy, thưa ngài, vì tôi thường tự giải quyết khó khăn của mình!

- Tuổi trẻ thật là tốt, tràn đầy nhiệt huyết! Ta bắt đầu hiểu tại sao quý cô Angelika lại từ bỏ chức vụ thư kí liên minh và xin làm giám sát trực tiếp của cậu rồi. Ta chúc cậu sẽ gặp nhiều tốt lành trên đường đời nhé, Johny!

- Cảm ơn ngài!

***

Johny cùng Angel sóng vai bước nhẹ trên con đường vắng. Trời đã về khuya, không khí lạnh giá hơn rất nhiều. Thậm chí hắn còn có thể thấy khói trắng thoát ra từ miệng mình.

- Cô không lạnh chứ, Angel?

- Xì, yên tâm, nếu chúng ta cùng bị ném tới kho lạnh, anh chắc chắn sẽ chết trước tôi đấy!

Vẫn yêu thích hạ thấp người khác như vậy, uổng cho hắn còn cảm động tí ti lúc nãy!

- Mà Angel này, tại sao cô lại đầu tư nhiều vào tôi đến vậy? Ý tôi là, tôi mới chỉ là...

- Johny!

Angel ngắt lời.

- Anh có muốn nghe chuyện quá khứ của tôi không?

- Hả?

Không để cho Johny kịp phản ứng thêm, Angel bắt đầu kể.

- Tôi không đến từ thế giới này. Ở thế giới kia, tôi sinh ra trong một gia đình quý tộc lụn bại. Mẹ tôi bỏ nhà theo trai, còn bố tôi thì suốt ngày nốc rượu. Ngay từ nhỏ tôi đã phải học cách tự chăm sóc bản thân, cho nên tính cách tôi có chút độc lập so với các cô gái đồng trang lứa.

Đột nhiên cô chỉ vào con mắt phải!

- Mà anh biết con mắt phải này là do đâu không?

Vãi cả đổi chủ đề?! Johny cau mày.

- Nó thức tỉnh năm tôi mười lăm tuổi, trước mặt bố mình!

Johny im lặng. Hắn chợt cảm thấy nôn nao khủng khiếp! Hắn định an ủi cô vài câu, nhưng không một lời nào có thể thoát khỏi cổ họng cả!

- Năm tôi mười tám tuổi, tôi rơi vào thế giới này! Ba năm sau, tôi thành nhà vô địch đấu trường, trở thành công dân tự do, và sau đó thì thành thư ký liên minh.

- Angel...

Dù cô nói rất hời hợt, nhưng Johny có thể tưởng tượng những gì người con gái ấy đã phải trải qua để leo lên vị trí này. Thành công chưa bao giờ đơn giản! Người đời thường chỉ nhìn chúng ta lúc thành công, ca ngợi và hỏi chúng ta những câu sáo rỗng. Nhưng lúc chúng ta đổ mồ hôi, máu và nước mắt khổ luyện trong bóng tối thì chẳng một ai quan tâm. Khi chúng ta trả lời họ rằng "nỗ lực", họ mắng chúng ta rằng chúng ta giấu nghề, rằng chúng ta trả lời có lệ. Sự thật thì thành công chỉ có một phần tài năng mà thôi, chín mươi chín phần còn lại đều đến từ nỗ lực của bản thân.

- Anh có hiểu tại sao tôi có thể đối xử lạnh nhạt với Don Borbit? Bởi vì nắm đấm tôi cứng, và tôi có giá trị! Đây là một thế giới tàn khốc, Johny ạ! Nếu như anh không có một thế lực lớn sau lưng, vậy thì nắm đấm anh phải cứng, và óc anh phải nhăn, nếu không chúng sẽ nuốt chửng anh lúc nào không biết!

Có một chỗ trong lòng Johny chợt mềm ra. Những lời vừa rồi đã gợi lại những ký ức thời trai trẻ của hắn, về những lần đi chào hàng, gõ cửa từng nhà, và bị xua như xua tà. Nhân viên chỉ biết ngưỡng mộ hắn, nhưng không biết hắn đã bỏ ra những gì để lên được vị trí đó.

Đột nhiên Johny ôm lấy đầu Angel, ép sát môi cô vào miệng mình. Có một cái gì đó thôi thúc hắn làm vậy. Có lẽ là sự đồng cảm giữa hai con người? Hay những mầm mống tình cảm họ lỡ gieo xuống mà không biết đã nảy mầm? Không ai biết! Chỉ biết rằng...

- Bạch!

- Ai ui, sao cô tát tôi?!

- Tự nhiên hôn phụ nữ, ăn tát là nhẹ rồi đấy!

- Bình thường chúng ta làm... mà mặt cô đỏ hết cả lên rồi kìa!

Angel đặt tay lên mặt. Cho dù cách một lớp găng, nhưng Angel vẫn cảm nhận rõ được cái nóng. Máu chảy rần rần khắp mặt cô. Angel từ thẹn chuyển qua tức, tặng cho Johny một cú lên gối đích đáng vào bụng.

- Hừ hừ, lần sau còn làm thế thì đừng trách!

Ngượng kìa, dễ thương quá! Johny ôm bụng nhưng vẫn không quên lảm nhảm. Rất may hắn chỉ nghĩ thầm trong bụng, chứ nếu mà nói ra khéo đời hắn tàn ngay tại đây!

Hai người họ đi thêm một lát - lúc này có một khoảng trống nhỏ giữa họ.

- Anh hỏi tôi tại sao tôi lại bỏ hết những gì đã phấn đấu để đầu tư vào anh sau, Johny?

- Hả, ờ ờ, đúng! Tại sao cô lại đánh cược nhiều như vậy chứ?

-... Nếu tôi nói là trực giác của phụ nữ, anh có tin không?

Chợt Angel dừng lại. Họ đang đứng trước một căn nhà nhỏ. Ở khu Ouro!

- Hả, cô ở Ouro sao?

- Đương nhiên, tôi chẳng phải đã nói mình đến từ thế giới khác rồi còn gì?

- Nhưng tôi đi quanh khu này bao nhiêu lần rồi có gặp cô bao giờ đâu?

- Là một thư kí của liên minh, tôi có quyền thuê nhà trong khu phố Trắng. Nhưng khi từ bỏ vị trí đó, tôi đành phải về đây sống thôi. À tôi quên không nhắc, là chủ nô hạng C, anh sẽ tự động được thăng cấp thành công dân hạng C, có quyền thuê nhà "bình thường". Không phải cái ổ tạp nham kia đâu, mà là một ngôi nhà rộng rãi bình thường như nhà của tôi đây, còn muốn thuê biệt thự thì chờ lên hạng B đi rồi tính.

- Chuyện quan trọng như vậy sao giờ cô mới nói?

- Tôi cứ tưởng anh biết rồi!

Một thoáng im lặng xấu hổ lướt qua. Johny là "người xuyên thế giới", mới đến thế giới này vài tháng, thiếu kiến thức là chuyện rất bình thường.

- Như vậy, tạm biệt Angel, chúc ngủ ngon!

- Johny này!

- Sao vậy?

- Anh có muốn vào uống một li không?

Trái tim Johny đập bang bang. Hắn biết, nếu như bước vào căn nhà đó, quan hệ giữa hắn và Angel sẽ bước sang một trang hoàn toàn mới. Nhưng bất chợt gương mặt Isa hiện lên, cùng cảm giác tội lỗi ùa tới, bóp nghẹt trái tim kích động của hắn!

Phải, lúc trước hắn mạnh miệng lắm, rằng chỉ yêu một mình Isa, rằng hắn với Angel chỉ là bạn tình, là quan hệ bèo nước gặp nhau. Thế mà giờ đây hắn đang định làm gì? Mồ hôi lạnh ứa ra khắp trán Johny. Bất tri bất giác, Johny đã cho phép trong lòng mình có hơn một cô gái!

Angel nhìn hắn, nghiền ngẫm một chút, sau đó nở nụ cười. Johny không bao giờ quên nụ cười đó. Nụ cười thoáng hiện, nhưng đẹp như bông hoa mười giờ nở rực rỡ trong màn đêm giá buốt. Johny biết, hắn đã đầu hàng con thú trong mình. Từ nay về sau trong lòng hắn không thể "thuần khiết", một lòng một dạ với Isa được nữa!

- Về đi ngủ đi Johny! Đứng ngoài thế này có ngày cảm lạnh đó!

Nói xong cô nàng bước vào nhà, đóng cửa lại.

Johny lê bước trên con đường vắng lặng về Tổ kiến, trong lòng tràn ngập nỗi buồn và hối lỗi.

***

Angel đứng trước cửa nhà, khẽ đặt tay lên ngực. Trái tim cô đã đập bình tĩnh trở lại. Nhưng cô hơi híp mắt.

- Isa sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhiệm vụ

Sáng sớm, công viên giả lập Ouro.

Johny ngồi bần thần trên ghế đá, nhìn một cách vô hồn vào những người đang đi bộ qua lại. Nguyên một đêm qua hắn trằn trọc ngủ không nổi, nên quyết định dậy sớm ra công viên ngồi, với hi vọng một ít không khí tươi mát của buổi sớm sẽ làm đầu óc tỉnh táo hơn. Nhưng càng nghĩ hắn càng rối! Không phải là sự mâu thuẫn giữa việc chọn Isa hay Angel, mà là chọn một hay ăn sạch! Và buồn cười là tới tận gần đây, hắn vẫn còn coi thường những kẻ bắt cá hai tay.

Mày thật đáng khinh, Johny! Mày chỉ biết nghĩ đến Isa, thế những gì Angel đã giúp mày thì sao? Là ai đã hỗ trợ mày luyện tập? Là ai làm chỗ cho mày xả tức giận mỗi khi Sophia làm sai mà mày lại không muốn phạt nặng cô ta? Là ai lắng nghe những tâm tư tình cảm của mày, sau đó giúp mày gỡ rối?... Một giọng nói vang lên.

Xì xì, đừng có làm rối, Johny A! Những gì cô ta làm chỉ bằng cái móng tay của Isa! Isa giúp chúng ta quản lý nhà cửa, lắng nghe an ủi tâm linh chúng ta. Nếu không có cô ấy, giờ chúng ta đã thành một thằng điên rồi không biết chừng!

Được rồi, Johny A và B! Không có gì phải tranh cãi! Chúng ta đều là một thể, phải hòa thuận! Ăn sạch lập hậu cung là tốt nhất!

Câm mồm đi Johny C!

- Làm gì mà thần người ra thế Johny?

Johny giật mình, bật ngửa người ra phía sau. Là Angel!

Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao ngắn, và khi nói là ngắn, tức là nó rất ngắn! Không hổ là biến thái thích khoe hàng! Angel ngồi xuống bên cạnh Johny, lấy chiếc khăn lông trắng vắt trên gáy ra lau mồ hôi. Những giọt mồ hôi lăn trên làn da trắng hồng mềm mại nhưng cực kì dẻo dai và đàn hồi. Johny tự tin xác nhận điều đó nhé!

- Cô cũng chạy buổi sáng sao?

- Anh đang nói chuyện với cựu vô địch đấu trường đó!

Angel dùng ánh mắt liếc Johny như thể hắn vừa hỏi một câu rất ngu ngốc vậy.

- À ha ha... Hôm nay tiết trời tốt nhỉ?!

Johny gãi gãi đầu. Hắn vẫn còn rối loạn, và không biết nên nói chủ đề gì. Angel thở dài.

- Lần này lại là chuyện gì đây?

- Ách... là về chuyện tình cảm! Tôi đang phân vân quá, và không biết nên làm ra lựa chọn thế nào...

- Johny!

- Hả, sao?

- Anh là một công dân của Tòa Thành Trắng, một chủ nô của liên minh, và là một người đàn ông trong thế giới cho phép lập hậu cung. Như vậy anh còn có vấn đề gì phải lo lắng?

- Ặc... Nói thì nói vậy, nhưng tôi vẫn cảm thấy không đúng. Tình yêu có thể chia sẻ cho nhiều người được sao?

- Ngu xuẩn!

Angel cốc cho hắn một cú đau điếng. Nhưng Johny không phản kháng. Là không phản kháng được!

- Lí do duy nhất là bởi vì anh vẫn còn bị những quan niệm xưa cũ trói buộc! Có lẽ ở thế giới của anh, phụ nữ và đàn ông chỉ hạnh phúc khi yêu một người. Nhưng đó là tác động của văn hóa, giáo dục, khoa học và nhiều yếu tố khác. Anh dám dùng những kết luận đó với tất cả các thế giới khác sao? Anh có dám nói với một cô gái đến từ thế giới nữ chủ rằng cô chỉ được yêu một người đàn ông? Đừng làm trò hề, Johny à! Tất cả những gì anh được học trong quá khứ, nếu như không phù hợp với thế giới này, đều phải bị đào thải. Kẻ sống sót không phải kẻ mạnh, mà là kẻ biết thích nghi, anh hiểu chứ?

- Nếu như cô gái ấy chấp nhận được chuyện chia sẻ người đàn ông của mình cho người khác, nếu như anh cảm thấy mình có thể đem lại hạnh phúc cho tất cả, vậy thì đừng ngần ngại! Anh là đàn ông cơ mà, hãy quyết đoán vào! Còn nếu như anh không thể làm điều đó, hãy từ chối hết! Đau dài không bằng đau ngắn!

- Ây... nói nhiều quá khô miệng quá, anh có mang nước không?

Johny bật cười. Hắn biết Angel đang hòa hoãn bớt không khí bằng một câu nói nhảm nhí, nhưng hắn vẫn thấy rất ấm lòng.

- Có một điều tôi cần xác nhận đã!

- Hửm?

Johny hôn Angel. Lần này hắn không bị ăn tát. Họ hôn nhau khoảng một phút, sau đó tách ra. Cằm Angel tràn đầy những giọt nước, vì cô bị Johny "chơi đùa" khi đang uống dở.

- Tôi cũng khát!

- Thế thì chờ tôi uống xong cái đã!

- Angel này, nếu như tôi nói tôi thích cô, cô sẽ nói gì?

-... Tôi sẽ từ chối!

- Hả?!

***

"Mẹ nó đấy, sâu nhất đúng là lòng dạ đàn bà!" Johny cay cú mở cửa nhà. Đúng vào lúc hắn cảm thấy tự tin nhất luôn chứ! Nhắc mới nhớ, kể lần vô tình cầm theo chìa khóa nhà và phát hiện ra Isa "ngoại tình", Johny luôn luôn cầm theo chìa khóa dự phòng. Tại sao? Còn phải hỏi hả!

Isa mang đến cho hắn một chiếc khăn lông trắng để lau mặt, cùng một cốc nước mát. Vẫn là Isa của hắn dễ thương nhất!

- Cái gì đây?!

Katarina đứng sau vai hắn, nhặt lên một sợi tóc vàng. Bỏ mẹ vãi xoài!

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm! Là gió thổi tới! Ặc...

Johny tự biết mình vừa phạm sai lầm. Nếu như trong lòng không có quỷ thì tại sao phải giải thích? Quả nhiên...

- Đồ củ cải lăng nhăng!

- Anh cũng vất vả quá, Johny!

Isa cười lạnh te, sau đó cùng Katarina vào bếp. Johny ảo não ngồi trên ghế sô pha, hai tay ôm đầu. Thế đấy, nhân vật chính xuyên việt hậu cung thành đàn đâu rồi? Johny thở dài, lần thứ n trong bộ truyện này rồi.

- Con đường cách mạng còn lắm gian truân!

***

Johny mở cửa. Là Angel?! Tất nhiên vẫn mặc đồ lót rồi, không cần phải hỏi nữa nhé! Cô hơi cau mày, giống như có chuyện cần lo lắng.

- Ồ Angel, có chuyện gì sao?

- Lớn chuyện rồi đây, Johny! Vào nhà đi rồi chúng ta nói!

Tất cả mọi người tụ tập ở phòng khách, trên mặt bàn là lá thư đã được mở ra. Bên trong lá thư ghi rõ:

- Johny Ouro, là một chủ nô hạng C, một công dân hạng C của Ouro chỉ sau một thời gian ngắn ngủi như vậy, chúng tôi rất hãnh diện vì cậu. Giờ là lúc cậu thực hiện nghĩa vụ công dân của mình với Tòa Thành Trắng! Đúng tám giờ sáng mai, cậu hãy có mặt ở ngoài cổng thành phía Bắc để làm thủ tục tòng quân! Do cậu là một chủ nô của liên minh, nên cậu có quyền mang theo một phụ tá, đây là ưu đãi đặc biệt của liên minh dành cho các thành viên của mình. Chúc cậu mạnh khỏe và bình an! Liên minh ký tên.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Katarina cau mày. Nghĩa vụ quân sự không phải là điều hiếm lạ gì ở Noxus, nhưng tự nhiên không có dấu hiệu gì tòng quân? Có quỷ mới tin được!

- Đây là nghĩa vụ của mọi công dân trong Tòa Thành Trắng... tất nhiên là hạng B trở lên được miễn. Người ta có nhân thân tốt, lại là quý tộc, ai dám đụng vào? Hàng năm, mỗi công dân sẽ phải ra ngoài Xóm Liều, tham gia vào trại lính, hỗ trợ quân đội trấn thủ trong một tháng. Các công dân có quyền chọn thời điểm đi nghĩa vụ, nhưng đã đi thì sẽ phải đi đủ một tháng, và nếu như số lượng xin đi đông quá thì trại lính sẽ phân bổ lại sang các tháng khác cho đều. Đây là nghĩa vụ với công dân Tòa Thành Trắng, vì họ được hưởng quyền lợi. Nô lệ không cần phải tham gia, vì họ cũng đâu có quyền gì. Rất sòng phẳng phải không?

Angel bình tĩnh trả lời. Katarina hừ lạnh, quay mặt đi không thèm nhìn cô ta.

- Nhưng Johny mới trở thành công dân được vài tháng, còn dư dả thời gian, không nhất thiết phải có trát mời trực tiếp thế này. Vậy nên tôi đã điều tra một chút. Công văn này được Hầu tước Alexandra đưa ra, với lí do trại lính đang thiếu thốn nhân thủ, và liên minh chấp nhận lí do đó.

Angel dừng lại, hơi nhìn Johny một chút, rồi nói tiếp.

- Thật tình cờ, Hầu tước Alexandra là chú của Tử tước Alatraz!

- Hả?!

- Hóa ra là thế!

Angel hắng giọng, ra hiệu cho mọi người im lặng.

- Qua chuyện này, tôi phát hiện được hai điều.

- Một là, chuyến này anh phải cẩn thận, Johny ạ! Rất có thể Hầu tước sẽ mời một số sát thủ đến ám sát anh để trả thù cháu mình. Đó có thể là bất cứ ai, từ Kamra cho tới cả Ouro. Chuyến này anh đi vô cùng hung hiểm, vậy nên hãy bảo trì cảnh giác! Đừng tin tưởng ai!

- Nếu vậy cô có thể đi theo tôi không Angel? Chúng ta cùng nộp đơn xin?

- Rất tiếc Johny, nhưng tôi là công dân hạng B rồi! Trong luật đã quy định rõ ràng, công dân hạng B không cần và không được tham gia nghĩa vụ!

Cô ta nhún vai.

- Như vậy tối đa lần này tôi sẽ chỉ gặp ám sát từ những võ sĩ trình độ cao (A) thôi sao?

- Phải! Cho dù ngoài kia không có luật, nhưng lệ của trại lính thì vẫn phải có! Nếu như anh bị tấn công ở trong trại lính thì luận theo thực tế mà trại lính sẽ đưa ra hướng giải quyết. Nội bộ binh sĩ không được đấu đá với nhau! Đây là quy tắc ngầm tối thượng, bất kể là ai cũng không được vi phạm! Còn nếu anh bị tấn công từ thế lực bên ngoài thì trại lính sẽ tùy vào khả năng mà trả thù cho anh hoặc chỉ lên tiếng quan ngại!

Johny búng tay cái chóc.

- Tức là tôi chỉ cần ở trong trại lính thì sẽ bớt được khả năng bị đâm sau lưng à?

- Ừm! Mà đừng có ngắt lời tôi! Suýt nữa thì tôi quên mình định nói gì rồi đây này! Về chuyện thứ hai, đó là anh phát triển quá chói mắt rồi! Anh cũng hiểu, việc anh phát triển nhanh như vậy sẽ làm các chủ nô hạng B bất an, và mỗi chủ nô đều đại diện cho một nhóm lợi ích nhất định. Việc liên minh đồng ý cho công văn này cũng thể hiện rằng anh đã lọt vào sự chú ý của bọn họ. Anh có hai lựa chọn, một là co đầu rụt cổ tìm kiếm người đỡ đầu. Hai là...

- Là?

- Đứa nào đến đập chết đứa đó!

Quá bá khí rồi! Nhưng cũng không sai! Thế lực đỡ đầu duy nhất của Johny đã ẹo, con cháu ông ta thậm chí vẫn đang tìm cơ hội ngáng chân hắn vĩnh viễn kìa! Thế nên cách duy nhất để Johny có thể thoát khỏi những âm mưu này là đánh chúng thật đau, để chúng chừa!

- Hay lắm! Đứa nào đến đập chết đứa đó! Ha ha!

Johny cười lớn. Hắn cũng không phải là quả hồng mềm năm nào mặc cho người nặn bóp tùy thích nữa rồi.

- À mà Angel này, cô đã thấy hối hận khi đầu tư vào tôi chưa?

Angel nhìn hắn khinh bỉ, rít một hơi thuốc, sau đó phun ra làn khói trắng toàn mùi bạc hà.

- Đứa nào đến đập chết đứa đó!

***

Johny mời Angel ở lại dùng bữa tối, dù sao cũng còn rất nhiều chuyện phải bàn.

- Như vậy, Katarina sẽ theo ta đi nghĩa vụ!

- Cái gì? Còn lâu! Tại sao ta phải đi?... Chủ nhân!

- Hừ! Cô không đi chẳng lẽ ta gọi Isa đi chắc? Cô muốn đặt Isa vào nguy hiểm à?

- Nhưng nhưng... nhưng tại sao anh không tự đi một mình đi?

- Ta mà chết thì ai chăm sóc Isa? Ai nuôi cô? Mà nói chung đừng loằng ngoằng nữa, ta quyết rồi, mai theo ta ra Xóm Liều! Không thể cứ nuôi cô mãi thế này được! Ta đang gặp nguy hiểm, và cần mọi tài nguyên có thể. Còn Angel này?

- Làm sao?

- Trong thời gian tôi vắng nhà, tôi có thể gửi tạm Isa ở nhà cô không?

Angel nhìn hắn, không biểu lộ cảm xúc gì. Một lúc sau cô mới chậm rãi đáp.

- Cũng không phải không được, nhưng phải trả phí!

Johny thở phào nhẹ nhõm.

- Không vấn đề, phí sinh hoạt của Isa tôi sẽ trả trước luôn. Cô chỉ cần che chở cô ấy là tôi đã hài lòng lắm rồi. Cứ để Isa dọn dẹp nấu nướng giúp cô!

Angel liếc sang Isa, lúc này đang hơi chột dạ, giống như một con chuột bị rắn hổ mang nhìn chằm chằm vậy. Angel khẽ nhếch mép cười.

- Cứ vậy đi!

***

- A... ơ... ơ... dừng... dừng đi Johny! Hộc hộc! Anh còn phải nghỉ ngơi cho ngày mai nữa!

- Nhưng lần này anh đi, rất lâu chúng ta mới được gặp lại đấy!

Johny đổ nhào xuống người Isa, ôm nhau thở phì phò. Người họ đầm đìa mồ hôi. Chăn chiếu lộn xộn hết cả.

- Em sẽ nhớ anh lắm Johny!

- Anh cũng sẽ rất nhớ em, Isa ạ!

Họ trao nhau một nụ hôn rất dài.

- Đừng có đối xử tệ với Kat nhé!

- Hừ, em lại lo tình nhân của mình bị anh bạc đãi hả?

- Johny!

-... Được rồi, anh hứa sẽ chăm sóc cô ta tử tế cho em!

- Anh cũng phải bảo trọng đấy Johny! Đừng có bỏ em lại một mình trên thế giới này!

Johny hôn lên mái tóc hạt dẻ rối bù ấy.

- Anh sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trại lính

Thầy trò Johny tay xách nách mang... làm gì có chuyện đấy! Hắn xách toàn bộ hành lý, kể cả đồ của Katarina, chứ làm gì có chuyện cả hai lỉnh kỉnh mang theo đồ? Nguyên nhân là bởi sáng nay, khi họ chia tay Isa, cô có thì thầm vào tai anh.

- Là quý ông thì đừng để phụ nữ xách đồ nhé!

Và Johny trong một phút ngu xuẩn, máu bốc lên não đã gật đầu. Giờ thì tay trái hắn kéo va li quần áo bản thân, tay phải giữ một chiếc túi du lịch vắt qua vai - đồ của Kat. Isa đã bỏ ra cả buổi tối để sửa soạn cho họ.

Phía sau hắn là Katarina, hai tay chắp sau lưng, vừa đi vừa huýt sáo vui vẻ, hết ngó đông rồi lại ngó tây. Johny cố nhịn, vì Katarina chính là bảo kê chủ lực của hắn ở ngoài kia. Hắn có thể mặc bộ võ sư vào để tăng khả năng võ thuật lên A-, nhưng đó chỉ là tri thức, còn thể chất hắn có theo kịp không lại là chuyện khác hoàn toàn. Trong khi đó, Katarina là một sát thủ chuyên nghiệp có tiếng tăm của Noxus, không cần đồ đạc gì cũng đã đạt tới B+, hiển nhiên là đáng tin hơn hắn nhiều lắm.

Nhắc mới nhớ, để chuẩn bị cho chuyến đi này, Johny đã sắm một ít trang bị ở tiệm thợ rèn của lão người Lùn Manhunter. Phong cách của Johny chỉ sử dụng tay chân là chính, cho nên hắn mua hai bộ găng bảo hộ các khớp ngón tay - chúng có mấu lồi đấm cực đau. Với Katarina, hắn mua tặng cô nàng hai cây kiếm ngắn, và theo cô nàng yêu cầu thì mua thêm bốn con dao rèn đặc chế làm ám khí. Hắn cũng sắm lấy hai bộ áo giáp, là giáp da thôi. Tổng cộng hắn nướng gần một nghìn đồng vàng tính cả các dụng cụ vệ sinh cá nhân linh tinh khác. Ngoài ra hắn còn mua thêm một ít thứ lặt vặt nữa.

Vốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ Sophia, Johny chỉ được có một nghìn rưởi, thoáng cái đã mất một nghìn sẽ khiến cho hắn lâm vào tình trạng tài chính bất ổn. Không ngờ Don Borbit khi thấy Sophia xuất sắc hơn mong đợi, ngoài mời hắn đi dự tiệc, còn lén đưa hắn một nghìn đồng vàng gọi là "khoản đầu tư nho nhỏ". Đương nhiên Johny không có lí do gì từ chối cả. Hắn còn ước gì ngài cựu bộ trưởng đầu tư nhiều hơn, như vậy hắn có thể nhảy lên con thuyền to khổng lồ đó, thoát khỏi cảnh bấp bênh như thế này. Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn chỉ là mầm mống tốt mà thôi!

Bao ngoài Tòa Thành Trắng là một cơ số các trại lính. Johny không rõ có tổng cộng bao nhiêu trại, nhưng hắn biết trại của mình đánh số chín mươi ba, thuộc khu vực quản lý của Ouro.

Ngoại trừ Giáo hoàng một lòng tôn kính thần linh nào đó, còn bốn thế lực thì chưa bao giờ ngừng đấu đá nhau. Họ ăn bên trong tòa thành thôi chưa đủ,

mà còn ăn cả bên ngoài Xóm Liều. Mỗi một thế lực độc chiếm một khu vực riêng, và mọi hoạt động kinh doanh trong đó sẽ được đặt dưới sự quản lý của họ. Lấy ví dụ, một khi Farid bắt được nô lệ ở phạm vi Ouro, thì khi bán nô lệ đó, hắn sẽ phải trích một phần chuyển cho quý tộc của Ouro.

Các quý tộc sẽ tiến hành chia cắt miếng bánh màu mỡ này. Nắm tay ai to thì bánh sẽ được nhiều. Còn với các quý tộc khác, nếu cảm thấy không muốn tranh đấu hoặc không thể tranh đấu với thế lực nhà mình thì có thể đi đánh chiếm của các thế lực khác, miễn sao có thể trụ lại thì tùy. Bởi thế thành ra phía ngoài Xóm Liều chưa bao giờ ngừng chiến loạn.

Như thế thì số lượng người ở Xóm Liều sẽ giảm rất nghiêm trọng? Tòa Thành Trắng ước còn chẳng được! Nhưng số lượng người mỗi ngày rơi vào cái thế giới này vẫn cứ tăng, và thế là địa ngục vẫn cứ tiếp diễn.

Các trại lính có nhiệm vụ đánh chặn bất cứ quái vật nào dám tiến vào gần Tòa Thành Trắng. Tiến vào gần! Tức là nếu lũ quái vật tóm được ai đó ở trước vạch cảnh giới, xin chia buồn! Lũ lính sẽ đứng xem, cười hô hố, và đánh bạc về khả năng sống sót của kẻ đó.

Các trại lính thuộc các thế lực khác nhau sẽ có đặc điểm khác nhau. Ví dụ như Kamra thì rất thô sơ đơn giản, vì lũ quái vật không cần xa hoa. Ouro mang màu sắc công nghệ cao, trong khi Cronus lại là một bãi tha ma. Chỉ có Bull là giống doanh trại bình thường: có hàng rào, lều vải v...v. Người Bull tuy trông cổ điển, nhưng bọn họ có đội ngũ thầy tu đến từ Tòa Thành Trắng hỗ trợ.

Trại lính không được quyền can thiệp vào tranh chấp giữa các quý tộc. Nhắc lại, bọn họ chỉ có đúng một nghĩa vụ là tiêu diệt quái vật từ Sương mù, hết! Sở dĩ có điều luật trung lập này là để tránh các trại lính chém giết lẫn nhau, làm suy yếu lớp phòng thủ của tòa thành.

Lính nghĩa vụ khác với lính chính quy. Lính chính quy có chỗ ăn ở đàng hoàng tử tế, còn lính nghĩa vụ, nếu như là công dân hạng C thì sẽ được cấp cho một chiếc lều nhỏ. Còn nếu thấp hơn, rất tiếc hết chỗ, ra ngoài Xóm Liều mà thuê!

Johny được mấy tên lính chỉ đến một khu đất trống. Ở đó có khoảng sáu căn nhà hình con nhộng - sản phẩm công nghệ cao, chỉ cần ném xuống đất và tưới nước là nở thành một căn phòng đủ sống. Nguyên lý không rõ!

- Chỉ có sáu chiếc lều thôi sao?

- Thế thanh niên nghĩ công dân hạng C nhiều lắm à?

Tên lính dắt hắn đến lều cười cợt. Ở trại lính, bất kể thân phận trước đó của ngươi thế nào, đều trở thành "đồng đội" hết.

Tùy thuộc vào chính sách của từng thế lực, mà số lượng và độ khó thăng cấp của mỗi hạng sẽ khác nhau. Đơn cử như vua Arthas cho mình là cao nhất, thành ra Hội trưởng cũng chỉ là công dân A+ của Bull mà thôi. Công dân A+ có đầy đủ quyền lợi như S, nhưng mà trên mặt chữ thì thấp hơn S. Già rồi lắm trò!

Nhưng nói chung, công dân hạng F là dân cư phổ thông, hạng D là có chút tiếng tăm, hạng C đã có thể gọi là đức cao trọng vọng. Cấp độ B tương đương với sắc phong quý tộc, ngoài ra còn bao gồm cả những đấu sĩ vô địch đấu trường hay đua ngựa và xin tự do. Những cư dân "đức cao trọng vọng ấy", có bao nhiêu cơ hội có thể xếp cùng một trại? Họ phải cùng xin đi nghĩa vụ vào một thời điểm, và cùng được xếp vào một trại lính trên tổng số hàng trăm trại lính thuộc phạm vi thế lực! Lần này có tới sáu người hạng C giống Johny đã có thể gọi là kỳ tích! Thường thì chỉ có một hai người thôi! Biết làm sao, ai bảo hắn gây thù chuốc oán với quý tộc nhà người ta?

***

Kat không vui. Rất không vui! Tự nhiên vì cái thằng ngốc này mà cô phải rời xa khỏi căn nhà ấm áp ấy! Chợt cô giật mình! Lúc trước cô chưa bao giờ quan tâm tới việc đi hay ở, ngủ ở đâu và thế nào. Có lẽ đúng như người ta nói, khi yêu, ai cũng trở nên nhạy cảm hơn?! Kat không biết, và cô càng không biết cái cảm giác tức tối nghẹn chặt trong lồng ngực này là gì!

- Này Katarina, lại đây dọn dẹp xem nào!

Kẻ trước mắt cô là một gã sở khanh đúng nghĩa! Thực sự thì ở thế giới của cô, việc đàn ông năm thê bảy thiếp là điều bình thường, nhưng giờ cô yêu Isa, và hắn dám bắt cá hai tay? Hừ hừ! Làm sao, tiêu chuẩn kép đấy, cãi nhau với chị à?

Làu bàu một vài tiếng, Kat cuối cùng cũng tiến tới giúp hắn quét dọn căn phòng. Căn buồng này không áp dụng hệ thống không gian của khu Ouro, vậy nên không gian bên trong rất là hẹp, chỉ đủ cho hai người đi lại chạm vai nhau mà thôi. Để bù lại, nhờ cấu trúc con nhộng này nên căn phòng rất dài, có thể chia làm nhiều không gian riêng nếu muốn. Một đầu là để nhà tắm và nhà vệ sinh, chúa ơi, chúng bẩn như thể nhiều năm chưa cọ rửa vậy. Kat suýt nôn khi móc lên một đống lông và tóc kẹt trong ống nước. Là lông ngựa! Nghe Johny kể thì ở thế giới này, các quân nhân sau nhiều năm chiến đấu thường bị điên, hoặc là họ sẽ im lặng rồi bộc phát thành kẻ giết người hàng loạt, hoặc là họ phát tiết chúng lên người khác. Với trường hợp thứ hai, không thiếu các ghi nhận quân nhân "nhặt xà phòng" lẫn nhau - không phải vì họ không thể tìm được gái! Gái rất nhiều, họ ra Xóm Liều chơi xong trả tiền với giá rẻ như bèo cũng được, hoặc bắt các cô gái khốn khổ lạc vào Sương mù về doanh trại hoan lạc cũng được, nhưng chỉ có quân nhân với nhau mới có thể tin tưởng tuyệt đối! Và thế là tình cảm vượt tình đồng chí ra đời!

Một vài kẻ khác thì yêu quý những sinh vật chiến đấu bên cạnh mình, như ngựa, chó v...v. Bên cạnh việc "giải sầu" với thú cưng, họ cũng giúp thú cưng "giải sầu", bằng cách thuê các gái điếm với giá cao một chút sẵn sàng ngủ với động vật. Johny miêu tả hời hợt, nhưng Kat vẫn cảm thấy rợn cả người. Làm tình với ngựa? Đúng là sống lâu quá hóa bệnh hoạn! Ở Noxus, khi họ chiến thắng, các tướng lĩnh sẽ tự động kiềm hãm những người lính của mình, không cho họ đụng vào dân thường. Swain yêu cầu họ làm vậy! Và giờ hắn là vị thống lĩnh tối cao kính yêu của cả Noxus!

Phía giữa gian phòng là bếp và bồn rửa. Bếp thoải mái cho hai người đứng, nhưng muốn ăn thì chỉ có cách lấy bàn xếp mang ra ngoài ăn. Hoặc ăn trên

giường ngủ và để kiến bò đầy mặt?! Kat thử vặn vặn vòi nước. Không có vấn đề gì! Không biết từ bao giờ, tiểu thư cao quý của dòng họ Du Couteau, bông hồng sát thủ của Noxus, chỉ cần nghe tên đã khiến người khác mất mật, giờ lại có thể thành thạo nấu nướng và dọn dẹp như thế này. Tất cả là nhờ chị Isa! Kat hơi đỏ mặt, và ăn nguyên một cặp găng cao su!

- Này, cầm lấy! Mua tặng cô đấy! Đeo vào đỡ bị nước ăn tay!

Kat cố kiềm chế! Được rồi, dù sao hắn cũng có ý tốt! Và nếu tranh chấp thì cô cũng không thắng nổi! Cãi nhau chỉ tổ thiệt thân! Hít sâu, thở dài! Mày làm được mà Kat!

- Mèo ăn mất lưỡi rồi à?

- Anh bảo ai là mèo?

Và thế là họ lại đánh nhau!

***

- Cô sẽ ngủ dưới sàn, còn ta nằm giường!

Johny nhanh chóng nằm phịch lên giường, nhún nhún đầy thoải mái.

- Hừ, anh nỡ để một người phụ nữ yếu đuối nằm trên đất sao? Nhất là khi chị Isa đã dặn dò anh như thế!

- Đầu tiên, cô đánh tôi rụng răng còn được! Thứ hai, nếu như cảm thấy khó khăn, thế cô lên đây ngủ với tôi! Đảm bảo thuần khiết! A ha ha ha!

Ngủ cùng tên đàn ông cô ghét nhất? Đừng bao giờ! Kat tức giận đá cửa đi ra ngoài. Đằng sau cô vọng lại tiếng Johny.

- Này, đừng đi xa quá nhé!

Kat không nói, tiếp tục đi. Bất chợt cô thấy một vật xé gió lao tới, và nện bụp lên đầu cô.

- Anh...

Kat dừng lại. Dưới mặt đất là một chiếc huy hiệu.

- Cầm lấy phòng thân! Nhỡ đâu gặp mấy thằng có mắt không tròng thì giơ ra, như vậy nếu cô gây chuyện thì ít nhất họ sẽ thông báo với tôi trước khi đập chết cô!

- Ai cần!

Nói vậy nhưng cô vẫn đút chiếc huy hiệu vào túi sau. Thằng này thực ra cũng không tệ như mình tưởng!

Phía sau cô, Johny đứng tựa ở cửa, nghĩ ngợi gì đó.

***

Kat không phải là kẻ ngu. Sở dĩ cô dám tự tin đi dạo trong trại lính, là bởi vì cô rất mạnh! Nếu như dùng hệ thống của Johny để quan sát thì khi mặc đầy đủ vũ khí, Kat có thể đạt tới hạng A-. Nói như vậy Johny không dùng vũ khí có phải là ngu không? Có!

Theo như Johny giải thích thì đại khái trình độ của Kat thuộc vào nhóm đỉnh của trại lính rồi, nên nếu như không phải cô mất trí đi khiêu khích lũ lính, thì khó có ai có thể tổn thương Kat.

Kat thấy những gã lính chính quy đang chạy rầm rập quanh doanh trại, đi cùng họ là giáo quan, miệng quát tháo liên tục. Việc này làm cô nhớ lại những ký ức lúc quan sát quân đội Noxus luyện tập. Ha ha, đúng là ở đâu cũng vậy, cho dù người có khác nhau, nhưng phương pháp thì vẫn chỉ có một vài cái là hiệu quả nhất!

Trại lính tương đối đìu hiu vào thời điểm này, vì đây là lúc quân đội đi tuần. Từ ngày mai, cô và Johny cũng sẽ phải tham gia đội tuần tra. Bọn họ sẽ được phân vào các tổ nhỏ, sau đó tản ra ngoài kia kiểm tra một khu vực chỉ định. Chiến lợi phẩm tìm được sẽ thuộc về cả đội, sau đó tự ăn chia, cho nên dù nguy hiểm, nhưng có rất nhiều lính gác xin làm tuần tra. Đứng trên chòi canh cả ngày, mắt chỉ nhìn thấy Sương mù xám xịt sẽ làm tổn thương nghiêm trọng tâm lý của các binh sĩ, cho nên đối với lính chính quy, các tướng giữ trại thường cắt lượt luân phiên tuần tra. Còn lính nghĩa vụ, xì, có một tháng bọ, làm gì đã đến mức đấy!

- Chỉ hi vọng lần này qua nhanh!

Kat thầm nghĩ trước khi quay về lều. Cô cần phải nhanh chân, nếu không thì Johny sẽ càm ràm cô suốt cả bữa, và rất có thể "ban tặng" cô một ít Khoái cảm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nàng mèo cái bướng bỉnh (1)

Kat mơ. Giấc mơ về lần đầu cô tự tay kết liễu một sinh mạng.

Hôm đó tướng quân Du Couteau gọi cô xuống hầm ngục, trước mặt ngài là một người đàn ông đầu tóc rũ rượi, trần truồng bị xích vào ghế. Trên người ông ta có rất nhiều vết thương. Du Couteau ấn con dao vào tay Kat và nói.

- Giết hắn đi, Kata!

Cô run rẩy cầm con dao, đến gần người đàn ông. Trong mắt ông ta không còn sự sống, chỉ có nỗi tuyệt vọng bao trùm.

- Đưa lưỡi dao xuống cổ hắn, dùng sức cắt một cái! Đừng bao giờ đâm, trừ phi con biết chính xác vị trí giữa hai chiếc xương sườn! Bịt miệng và cắt cổ là kĩ năng quan trọng nhất của một sát thủ! Làm đi!

Kat đánh rơi con dao xuống đất. Cô không thể làm được. Cô muốn chạy trốn khỏi cái hầm ngục u tối hôi hám này, muốn quay lại những lớp học ca nhạc khiêu vũ mà cô vẫn ghét ơi là ghét.

Nhưng tướng quân đã nhanh chóng tóm lấy cánh tay cô. Bằng giọng nói lạnh lẽo và quyền uy, ông đầu độc tâm hồn non nớt của cô.

- Nếu như con không làm vậy, Kata, hôm nay con sẽ không được ăn tối. Và chuyện này không chỉ liên lụy đến mình con. Tên gián điệp này sẽ bị ném vào nhà lao dưới nước, lũ vi khuẩn và dòi bọ sẽ từ từ gặm từng tấc từng tấc thịt của hắn. Con muốn hắn phải chết đau đớn, hay con sẽ giải thoát hắn ngay tại đây?

Ông nắm lấy hai cánh tay cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình. Trong cặp mắt đen lạnh lẽo đó không có bất kì sự thương cảm nào, cho dù con gái ông đang khóc lóc van xin.

- Hãy nhớ, Kata, chúng ta là sát thủ! Không được để cảm tình làm cho yếu đuối! Vứt bỏ hết những cảm xúc dư thừa, và triệt hạ mục tiêu! Ta muốn con nhặt con dao lên, đưa vào cổ hắn và lia mạnh một nhát! Chỉ vậy thôi, rất đơn giản! Nếu con còn muốn ta yêu thương, thì hãy làm một bé ngoan, và giết hắn đi! Nhanh!

Cô khẽ cắn môi, những giọt nước mắt chực trào ra khỏi mi mắt. Cô nhặt lưỡi dao lên, chậm rãi bước tới gần gã gián điệp, giống như cô chuẩn bị đi lên đài hành hình vậy.

Kat nâng lưỡi dao lên như thể nó là một thứ gì đó nặng ngàn cân vậy, đặt con dao vào sát cổ người tù. Ông ta nhìn cô, trong mắt ánh lên sự giải thoát và cảm ơn.

- Thật xin lỗi!

Cô vung mạnh tay. Máu nóng bắn lên gương mặt non nớt ấy, ô nhiễm tâm linh thuần khiết của đứa trẻ. Cô chưa từng giết bất cứ một sinh vật nào, cho dù là côn trùng, và hôm nay, cô tự tay cắt cổ một người sống sờ sờ. Kat quỳ xuống, ói hết những gì có trong dạ dày. Còn tướng quân chỉ đứng từ xa, lạnh nhạt nhìn cô khóc lóc nôn thốc nôn tháo. Ông ném một chiếc khăn lên đầu cô, rồi bỏ đi.

Năm ấy, Kat mới sáu tuổi.

***

- Dậy mau mẹ trẻ! Trời sáng rồi!

Có ai đó đạp cô! Ai dám đánh thức cô giờ này? Kat mê mang mất một vài tích tắc, hiện thực và quá khứ đan xen lẫn lộn. Nhưng nhiều năm làm sát thủ khiến cô lập tức lấy lại tỉnh táo. Là thằng ngố Johny!

- Mau mau đánh răng rửa mặt đi! Hôm nay chúng ta sẽ phải tham dự khóa huấn luyện quân nhân cấp tốc, sau đó chia tổ! Nhanh nhanh nhanh!

Cô ngồi dậy, người đau ê ẩm! Lâu rồi cô không nằm sàn nhà cứng, kể từ khi Johny mua cho Isa đệm để nằm ngoài phòng khách với cô. Đúng là sướng quá đâm quen mà Kat! Lâu rồi không luyện tập, mày han gỉ lắm rồi đấy! Cô tự nhủ. Nhưng phải chờ cho máu chảy đến những chỗ bị tê cứng cái đã!

Bất chợt cô cảm thấy có hai bàn tay rắn chắc đặt lên trên vai xoa bóp. Nhẹ nhàng còn đỡ, đằng này Johny xoa bóp cực kì thô bạo và vội vàng.

- Này này anh làm gì đấy?

- Tẩm quất tàu nhanh cho máu lưu thông! Đã bảo chúng ta bị muộn rồi còn gì!

Kat không biết nên nói gì, cảm ơn? Hắn vầy vò cô như con búp bê vải vậy! Chửi bới? Nhưng mà rõ ràng là nó rất hiệu quả! Cô đành im lặng đứng dậy, lắc lắc một chút tay chân, sau đó đi vào nhà tắm. Nước mát dần dần đánh lui cảm giác trì độn khi mới tỉnh dậy.

Khi Kat đi ra khỏi nhà tắm, trên bếp có đặt sẵn hai lát bánh mì nướng kẹp mứt táo. Johny thì tranh thủ mặc bộ đồ cổ quái của hắn - áo phông trắng cùng quần rộng rằn ri? Đó là quân phục? Nhưng hôm qua cô nhớ quân đội ở đây mặc trang phục khác hẳn mà?

- Bánh mì đấy, ăn tạm đi! Xong thì mau mau thay đồ! Đồ ta để sẵn trên giường rồi! Ta chờ cô ngoài kia, nhanh lên nhé!

Nói xong Johny cầm lấy một miếng bánh mì đi ra ngoài. Kat nhìn theo, vẫn còn có chút hỗn loạn. Thằng này thật sự không tệ như mình tưởng!

***

- Là một công dân của Tòa Thành Trắng... các vị ở đây... phải hết lòng phụng sự...

Lại một bài phát biểu dài và chán ngán! Kat ngáp khẽ một tiếng. Tên tướng quân này đã trình bày gần nửa tiếng đồng hồ diễn văn rồi, hắn không thấy khát sao? Bài nói thì dài, nhưng trọng điểm chỉ có quân nghĩa vụ không phải là quân chính quy, không cần chấp hành theo toàn bộ điều lệ của quân đội, nhưng vẫn phải tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, phải tham gia huấn luyện, và hỗ trợ tuần tra. Tướng quân có quyền trừng phạt những kẻ bất tuân lệnh. Về cơ bản là kỷ luật, kỷ luật và kỷ luật.

- Giờ thì chúng ta khởi động một chút! Chạy mười vòng quanh trại lính, sau đó quay lại đây xếp thành hàng ngũ! Mười người về muộn nhất sẽ bị cắt cơm trưa! Bắt đầu!

Mặc dù sát thủ không phù hợp với các cuộc chiến lâu dài, nhưng nếu bảo vì thế sát thủ không cần luyện tập thể lực, thì Kat sẽ cười nhạo kẻ đó ngu xuẩn! Đúng, sát thủ thường đánh nhanh rút gọn, nhưng trong quá trình đó, nằm gai nếm mật theo dõi mục tiêu không dùng thể lực à? Bỏ chạy không dùng thể lực à? Chính vì vậy, bài học cần thiết của mọi sát thủ chính là "chạy"! Thua keo này ta bày keo khác! Không có chuyện cắn đến chết không tha, đấy là chó dại!

Mười vòng nói bảo xa thì cũng không xa, nhưng gần thì chắc chắn không gần! Cho dù Kat có thói quen rèn luyện tốt, nhưng cũng toát kha khá mồ hôi, và hơi thở có chút rối loạn. Có điều so với phần đông các công dân khác đang nằm thở như chó chết kia thì Kat đủ xếp vào nhóm năm người có thể lực xuất sắc nhất rồi. Nhưng điều làm cô không phục nhất là Johny, thằng này thậm chí còn không ra giọt mồ hôi nào. Hắn chạy hàng đầu tiên, và cứ nhẹ nhàng như đi dạo hoàn thành mười vòng. Hừ hừ! Thể lực quan trọng gì, ta là sát thủ, không cần so đo với mấy con trâu cày!

... Ai cãi nhau với phụ nữ không?

Sau khi tất cả về đông đủ, lúc này tướng giữ trại xuất hiện.

- Kế tiếp chúng ta sẽ kiểm tra trình độ võ thuật!

- Cái gì?

- Khoan đã, chúng tôi vừa mới chạy xong...

Tiếng xì xào nổi lên từ đám quân nghĩa vụ. Viên tướng quân đột nhiên trừng mắt, tỏa ra khí thế mãnh liệt!

- Câm mồm, lũ rác rưởi!

- Trên chiến trường, kẻ địch sẽ không quan tâm các ngươi đang khỏe hay đang mệt! Chúng sẽ tấn công bất cứ lúc nào! Vậy nên ở trạng thái tệ nhất mà các ngươi có thể vượt qua kiểm tra thì các ngươi có đủ cách tư cách sinh tồn ngoài kia! Những kẻ còn lại, gia tăng gấp đôi huấn luyện!

- Các ngươi có mười giây chuẩn bị, sau đó lính chính quy sẽ tấn công! Yên tâm, chúng ta chỉ dùng gậy gỗ thôi, chết thì không chết, nhưng đau thì khặc khặc! Những ai có thể trụ được năm phút sẽ tính là vượt qua kiểm tra. Những ai có thể đột phá vòng vây, chạy tới trước mặt ta, sẽ được miễn toàn bộ các bài huấn luyện từ nay về sau. Mười!

Johny lao tới chỗ cô, ghé tai thì thầm.

- Lát nữa theo sát tôi!

- Đừng có thổi thổi vào tai người khác được không, ghê lắm!

- Vãi xoài mẹ trẻ, đang khẩn cấp mà còn rảnh rỗi lảm nhảm được hả?!

Kat rùng hết cả mình, cố gắng rụt cổ tránh xa khỏi người hắn.

- Anh khác quái gì? Mà khoan, võ công của anh còn kém cả tôi thì theo sát cái gì, là anh theo sát tôi mới đúng chứ?

- Không có thời gian giải thích, đừng có níu chân!

- Hừ!

- Một! Tấn công!

Các công dân nghĩa vụ đã tụ tập thành nhiều nhóm nhỏ, quây lưng vào nhau, chờ đợi cuộc tập kích. Phần lớn đều chỉ ôm tâm trạng thủ vững qua năm phút, chứ không ai dám vọng tưởng có thể thoát vòng vây. Còn tại sao lại là năm phút? Đó là thời gian tối đa để quân cứu viện đến kể từ khi đội tuần tra phát tín hiệu.

Bài kiểm tra này khó ở chỗ, nó bất ngờ, người dự thi thì mệt mỏi và không có vũ khí, cho nên rất nhanh, từng nhóm quân nghĩa vụ bị đánh cho kêu cha gọi mẹ. Tiếng cười khả ố của các binh sĩ chính quy vang lên khắp nơi, tiếng người kêu khóc, tiếng gậy đập vào thịt, và...

Một gã binh sĩ chính quy bay vút ra khỏi đội hình, giống như có ai đeo tên lửa vào thắt lưng hắn sau đó châm ngòi nổ vậy. Sau đó là tên thứ hai, thứ ba.

- Anh có còn là người không vậy?

- A ha ha ha! Giờ mới biết hả!

Trong lúc Kat đang vung vẩy hai cây gậy gỗ vừa nhặt được dưới đất, chống đỡ những đòn tấn công như vũ bão từ các binh sĩ, thì Johny chơi đá bóng. Phải, mỗi một lần hắn vung chân sút, cho dù người lính đó có đỡ hay không, thì cả người cả vật đều bay véo ra đằng xa. Lực của cú đá khủng khiếp đến mức lõm cả bộ giáp làm từ hợp kim siêu bền.

Để dễ hình dung, thì mỗi một lần Kat đỡ một cú đánh từ binh lính chính quy, cả người cô đều bị lực phản chấn làm rung động. Tố chất thân thể của binh sĩ ở đây không thua gì các đại tướng ở thế giới của cô. Nếu như xét tới khả năng giết người thì Kat tự tin có thể dễ dàng giết họ, nhưng so về lực lượng thuần túy thì cô còn kém nhiều. Và thằng ngốc kia đá người như đá bóng! Đúng là thú đội lốt người! Mà từ từ, thằng ngu này!

Johny dắt cô thoát khỏi vòng vây, chạy đến trước mặt tướng quân giữ trại. Ông ta cau mày nhìn cả hai.

- Nói cho ta biết tên của cậu, chàng trai!

- Johny Ouro!

- Johny Ouro, ta sẽ nhớ cái tên này! Cậu sẽ được miễn hết các bài tập huấn luyện như đã hứa! Giờ cậu có thể về nghỉ!

***

- Anh gây họa lớn rồi có biết không?

Kat tức giận đi lòng vòng trong phòng. Còn Johny ngồi trên giường nhìn cô khó hiểu.

- Hả, ta đã làm gì sai sao?

- Anh, anh... anh nghĩ gì mà lại làm như vậy hả?

- Chuyện bộc lộ sức mạnh ấy hả? Ha ha, đương nhiên là ta có lí do rồi?

- Nô tì xin rửa tai lắng nghe!

Johny bỏ qua lời trào phúng rõ rành rành của cô, từ tốn giải thích.

- Đầu tiên, ta bộc lộ ra võ lực phi thường, điều này sẽ làm chùn bước những kẻ nhận lời ám sát ta! Chúng sẽ phải cân nhắc lại cần bỏ ra bao nhiêu để tiêu diệt ta, có đáng không!

- Thứ hai, ta biểu lộ ra sức mạnh là để lấy được sự coi trọng của tướng quân, được đưa vào diện trọng điểm bồi dưỡng. Cô cũng biết, quân đội là ngành đặc thù, không chịu quản lý của các quý tộc, cho nên có một vị tướng quân bảo vệ sẽ an toàn hơn trước rất nhiều.

- Thứ ba, với việc thể hiện ra nắm đấm cứng rắn, các binh sĩ chính quy cùng tổ với ta sẽ phải coi trọng chúng ta hơn, không dám bắt nạt, bóc lột như những người khác!

Kat rất muốn véo cái gương mặt cười nhăn nhở đó một cái, nhưng rồi thở dài. Hắn vẫn còn quá ngây thơ rồi.

- Phải, những gì anh vừa suy xét rất đúng. Nhưng tiếc là chưa đủ!

- Đầu tiên, anh nghĩ ám sát là kẻ địch chỉ có nấp xong phục kích à? Trẻ trâu vô tri! Nếu như anh không bộc lộ sức mạnh, thì chúng sẽ hiểu nhầm làm như vậy thật, và lúc đó anh có thể đánh cho chúng dập đầu, khiến chúng đau đớn không dám quay lại! Nhưng anh đã để lộ sức mạnh phi nhân loại rồi, giờ thì chúng sẽ cẩn trọng hơn! Chúng sẽ không đối đầu trực diện, mà sẽ hạ độc, ném ám khí, đặt bẫy đào hầm, để cho anh phải luôn luôn cảnh giác, từng chút từng chút mài mòn tinh thần của anh. Làm gì có ai có thể phòng trộm nghìn ngày? Địch tối ta sáng, lấy gì mà chống?

- Kế tiếp, nếu như đây là học viện, anh chắc chắn sẽ được coi trọng. Nhưng đây là doanh trại! Là kỷ luật! Nếu như anh trụ vững năm phút thì anh là

mầm tốt, nhưng anh quá xuất sắc, thì đó là kẻ nổi loạn! Quân đội không cần xuất sắc, quân đội chỉ cần kỷ luật! Anh có tài, vậy thì hãy đi làm lính đánh thuê! Ở đây quân đội chỉ cần những kẻ nghe lời! Ôi cái đầu của tôi! Thôi được rồi dù sao anh cũng chỉ là một chủ nô, tầm nhìn chỉ ngắn như vậy cũng là bình thường.

- Và cuối cùng, anh biểu hiện ra sức mạnh kinh khủng của mình sẽ chỉ khiến lũ lính chính quy bài xích anh hơn mà thôi! Đương nhiên chúng không dám trắng trợn cách ly anh, nhưng chúng sẽ lấy lí do là anh quá mạnh, nên tách ra để tăng hiệu suất tuần tra, nếu có vấn đề cứ phóng tín hiệu - quá hợp lý! Các công dân yếu kém, một phần sẽ dựa dẫm vào anh để đạt được an toàn, một phần không dám đắc tội bọn lính sẽ hùa theo chúng cách ly anh. Anh không biết thành ngữ cây to thì đón gió à!

Nụ cười của Johny héo dần sau mỗi câu nói của cô. Đến cuối cùng nó trở nên khó coi hơn cả khóc! Hắn cúi xuống, cau mày nhìn vào hai bàn tay.

- Cô nói đúng! Ta bị sao thế nhỉ? Những chuyện đơn giản thế này vốn dĩ ta phải nghĩ ra chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nàng mèo cái bướng bỉnh (2)

Đúng như dự đoán của Kat, buổi chiều khi họ đến gặp tướng quân để phân chia tổ, tướng quân đã dùng lời lẽ nhã nhặn để tách họ thành một đội đặc biệt. Dùng tên hoa mĩ thì gọi là đội cứu hộ linh hoạt, tức là họ sẽ lang thang không cố định ngoài vùng trống, khi thấy pháo hiệu thì lập tức tới cứu viện.

- Các bạn là những cá nhân xuất sắc nhất mà ta từng gặp, đặc biệt là ngài Johny đây! Còn trẻ như vậy mà ngài đã có sức chiến đấu ghê gớm như vậy, thật sự là vô tiền khoáng hậu! Ghép hai vị vào một đội tuần tra thì quả thật là lãng phí, cho nên ta quyết định phá lệ thành lập một tổ tuần tra cơ động, và Johny sẽ là đội trưởng đội đó. Từ nay về sau, chỉ những cá nhân xuất sắc nhất mới có quyền hưởng quyền lợi vinh quang là được gia nhập đội ngũ này. Mọi người cho một tràng pháo tay nào!

Phiên dịch theo tiếng người thì đó là "cút đi hai đứa bây phá rối! Tao cho chúng mày một cái tên, không có quyền lợi gì, tháng sau cút khẩn cấp!".

Được tự do phát huy sức mạnh, cái này là chuẩn đặc quyền của mấy anh nhân vật chính trong tiểu thuyết tự sướng còn gì? Vừa không bị đồng đội tranh ăn, vừa thoải mái triển lộ thân thủ? A ha ha ha! Nếu như có người nào nghĩ như vậy, thì sẽ chết rất thảm!

Đầu tiên là về thể lực. Cứ giả định Johny có võ công cái thế như dế mèn phiêu lưu ký, thì hắn đánh được bao nhiêu lâu? Nên nhớ một trận chiến không giống như bấm nút chơi điện tử, mà kể cả là chơi điện tử, nếu như vượt quá ba tiếng, mức độ tập trung sẽ giảm cực mạnh so với lúc ban đầu! Cho hắn cầm dao chém một trăm người đứng yên, chém đến người thứ ba mươi thôi là tay bắt đầu chuột rút, còn vũ khí của hắn không biết có trụ nổi tới lúc đó luôn không!

Kế tiếp là võ thuật. Phải, nếu chém một trăm người đứng yên đã là một vấn đề, vậy thì chém một trăm con quái vật khát máu chỉ nhăm nhăm chực chờ giết mình? Ha ha, nghĩ mình là Kiều Phong hả? Mà chính ra Kiều Phong cũng tí nữa thì quỳ nếu không có cha mình ra cứu.

Rồi tới tinh thần. Con người có giống dã thú, có thể chém giết tính mạng mà không chớp mắt? Không bao giờ! Tiếng xương gãy, tiếng la hét thảm thiết trước lúc lâm chung, máu nóng bay tứ tung sẽ là những cú nện trời giáng vào cái tâm hồn yếu ớt của chúng ta. Những kẻ còn sống sẽ học cách tự bảo vệ bằng cách đắp lên một bức tường tâm lý thật dày, thật vững, và đó là lí do họ trở nên vô cảm, máu lạnh, ít nói là vậy. Nếu như một kẻ vừa lầm lì ít nói trên chiến trường, vừa hồ hởi vui tươi với người nhà, xin chúc mừng, hắn đã bị tâm thần phân liệt rồi, cần mau chóng đi điều trị đi!

Những kẻ không kịp xây nên bức tường, hoặc bức tường có những khe hở, sẽ dẫn tới tinh thần tan vỡ. Nên biết có khoảng một phần ba số lính Mỹ sau cuộc chiến Việt Nam bị khủng hoảng sau sang chấn! Con người không được sinh ra để giết lẫn nhau, và vì thế hình phạt cho hành động đó thường vô cùng tàn khốc!

Một mình ngoài cánh đồng hoang vu, không nhìn thấy bất cứ thứ gì trừ một màu xám xịt, và những con quái vật chăm chăm chực nhảy vào ăn thịt mình, sẽ khiến cho tâm lý lúc nào cũng phải ở trạng thái căng thẳng cực độ. Nếu như các đội tuần tra khác chỉ đi tuần theo lộ tuyến chỉ định, hết nhiệm vụ được về nghỉ, thì Johny và Kat sẽ phải chạy long nhong ngoài này từ sáng cho tới ca tuần tra cuối cùng của buổi chiều. Quả là một "ưu đãi" tuyệt vời!

Nhìn lại những nhân vật chính vào rừng tu luyện một mình, ba bốn năm sau ra cân cả thế giới mà xem! Theo quy tắc tâm lý học, phần lớn các nhân vật chính này đều tiềm ẩn nguy cơ thần kinh... à mà khoan, bọn họ đều bị thần kinh mà! Dựa vào cái cách bọn họ hành xử thất thường, đối với gái thì giảm trí tuệ, kẻ thù nhìn thấy thì tự động lao lên hiến mạng là hiểu!

Nói tóm lại, nếu như một người giỏi hơn lớp một chút, người đó là thiên tài, thầy cô bè bạn đều quý mến. Nếu một người giỏi hơn lớp rất nhiều, thật đáng tiếc, các thầy cô không dám dạy vì sợ bị bẽ mặt, còn bạn bè sẽ cô lập kẻ này vì không thể theo kịp nổi! Người ta nói thiên tài thường cô độc chính là vậy! Và thằng ngốc Johny vừa tự tay cắt cổ mình! Tất nhiên Kat không quan tâm hắn, nhưng khổ cái cô đang cùng chung thuyền với thằng này, hắn tự đục thuyền thì cô cũng chết!

Kat tức giận đá hòn sỏi bay véo vào làn Sương mù, phía sau là Johny, mặt tràn đầy nịnh hót cùng hối lỗi, sau lưng xách theo thực phẩm. Bọn họ đang tạm cắm trại tại... ở ngoài này thì chẳng có cách nào phân biệt vị trí nếu như không có la bàn, vì phía bên ngoài ranh giới chỉ có mặt đất vàng bằng phẳng

và Sương mù xám xịt. Cắm trại đâu cũng thế! Đằng sau họ là hai chiếc xe bay, nằm chỏng chơ trên mặt đất.

Như đã nói, bọn họ là tiểu đội đặc biệt, vừa có nghĩa vụ cứu viện các đội tuần tra khác, vừa có nghĩa vụ - dùng lời văn hoa mỹ của tướng quân là "giám sát mức độ trung thực của các tổ tuần tra", nói ngắn gọn chính là các đội khác tuần tra một khu vực, các ngươi tuần tra toàn bộ! Tất nhiên bản tướng quân là người có đức độ, sẽ tặng cho mỗi người một chiếc xe bay, thật quá hào phóng phải không? Không cần cảm ơn, ta là người tốt, oa ha ha ha!

- Cô vẫn còn giận à?

Kat mím môi cau mày, lấy thanh kiếm ngắn chọc lia lịa xuống đất, như thể đó là cái bản mặt Johny vậy.

- Thà anh đừng nói tôi còn đỡ bực mình!

Lược bỏ mười nghìn chữ chửi bới! Johny toát mồ hôi, đúng là phụ nữ luôn luôn có sẵn thiên phú "giao tiếp" trời sinh, đàn ông không bao giờ có thể cãi lại được!

Chợt cả hai dừng lại. Kat nhíu mày, rút nốt thanh kiếm còn lại ra, tiến vào tư thế phòng thủ. Johny cũng cong người, hai tay đưa về phía trước. Họ nghe thấy tiếng dã thú gào rú, cùng tiếng phụ nữ rên khe khẽ!

Cả hai nín thở, nhón chân lại gần hướng âm thanh. Theo như Tòa Thành Trắng thí nghiệm, thì từ thế giới khác sang đây chỉ cần bị Sương mù bao phủ là xong, nhưng từ đây sang thế giới khác thì phải tiến vào Sương mù ít nhất hai mét, cho nên nếu như đi cẩn thận thì họ sẽ không dễ gì bị Sương mù cuốn đi. Không biết nguyên do tại sao nhưng Sương mù ở Tòa Thành Trắng vẫn cứ duy trì trong một phạm vi nhất định, thành ra không sợ trường hợp Sương mù đột ngột cuốn tới lôi đi tất cả.

Có một con chó - hoặc chính xác hơn là một sinh vật giống sói, rất to, gấp đôi người trưởng thành, đang vui vẻ gặm cánh tay phải của người phụ nữ nằm phía dưới nó, đồng thời không quên vận động kịch liệt nửa thân dưới của nó va chạm "tình cảm" với nửa dưới của cô nàng! Kat cau mày. Cô gái này người be bét hết cả, mặc dù miệng phun máu chứng tỏ vẫn còn sống, nhưng cũng không sống lâu được nữa! Cô phân vân không biết có nên liều lĩnh tấn công sinh vật này, hay lặng lẽ rút lui. Suy cho cùng tấn công nó lúc này cũng không có giá trị nhiều lắm!

- Khốn kiếp, cút mau đồ quái thú!

Tâm Kat chìm xuống. Không cần quay lại cô cũng biết thằng ngốc này đang lao tới! Chẳng lẽ hắn không bao giờ cân nhắc lợi hại sao? Kat thở dài khi nhìn thấy Johny dùng song phi cước đá vào lưng con sói. Nó rú lên đau đớn, nhả con mồi của mình ra, quay lại gườm gườm cả hai.

Con sói nhào tới, há miệng tanh ngòm hướng về phía Johny. Trong tiềm thức nó, sinh vật hai chân này vừa đánh nó rất đau, cần diệt trừ gấp. Johny cười khẩy, tay phải co vào sát hông, sau đó vặn người đấm thẳng, chuẩn tư thế quyền anh!

Con sói hơi nghiêng đầu né cú đấm, ngoác miệng cắn vào cổ hắn. Nhưng một lưỡi kiếm sắc đã chặn cú đớp đó lại! Kat kịp thời xuất hiện giải vây! Johny biết điều đó nên hắn không cần né tránh, vì thế khi hàm răng con sói bị lưỡi kiếm chặn lại, hắn nghiêng người sút một cú thật lực vào sườn trái của con sói. Crắc, xương nứt!

Hiệp giao phong đầu tiên, phe người thắng!

- Không sao chứ?

- Ha ha không sao... mẹ nó, chân trái tôi giờ mỏi nhừ rồi!

Kat nhìn lưỡi kiếm có chút cong vẹo của mình, mày ngài khẽ nhíu. Nhưng con sói không cho họ thời gian thở dốc. Nó chạy hùng hục bằng bốn chi, sau đó nhảy chồm lên.

Chân Johny còn hơi tê tê một tí, nhưng không ảnh hưởng quá nhiều. Hắn nghiêng người, định dùng một cú đá xoay chân để đánh bay con sói từ trên không. Kat cũng móc ra hai chiếc dao ám khí, ném vào đùi sau và mắt của con sói. Một khi đang ở trên không trung, trừ phi đã có chuẩn bị trước, ví dụ như lấy đà xoay xoay v...v, bằng không bạn sẽ trở thành bia thịt di động cho người ta bắn. Đấy là lí do tại sao võ thuật đương đại rất hạn chế các chiêu thức "bay bay" là vậy.

Con sói liếc mũi dao, sau đó há miệng ngoạm lấy con dao nhắm vào mắt. Con dao còn lại cắm vào bắp đùi sau của nó, nhưng không đâm quá sâu. Bắp thịt rắn chắc của nó đã chặn lưỡi dao tiến thêm một bước.

Đồng thời nó dùng chi trước cào một cái. Kat và Johny có thể nhìn thấy có thứ gì đó trong suốt lướt đi trong không trung, ánh sáng xuyên qua nó bị bẻ cong, gây ra tình trạng giống như thể có một khối chất lỏng kì dị đang đập về phía Johny vậy. Nhưng hắn đang lơ lửng giữa không trung! Thằng này rốt cuộc bị ai dạy kỹ thuật chiến đấu vậy? Nghĩ đây là truyện thiếu niên tràn ngập nhiệt huyết à?

Kat không kịp nghĩ ngợi nhiều, vung chân đá nghiêng vào sườn Johny. Cú đá vừa đủ để Johny bay khỏi phạm vi công kích. Một tiếng két rõ to vang lên. Giống như tiếng móng vuốt cào vào sắt vậy.

Miếng bọc ống đồng bằng thép của Kat đã bị vạch ra ba vết cắt sâu hoắm, máu chảy ròng ròng, ẩn ẩn lộ ra màu trắng. Chân trái của cô coi như phế! Cơn đau nhức nhối xộc lên não Kat, nhưng bị cô dùng ý chí sắt đá chèn xuống. Nhờ người cha khắc nghiệt "bồi dưỡng", nên khi tiến vào trạng thái chiến đấu, Kat có thể dùng gấp đôi khả năng tập trung so với người thường. Toàn bộ các giác quan được phát huy hết công suất, nhưng riêng cảm giác đau lại bị chèn ép. Ở trạng thái này Kat có thể dễ dàng nghiền nát một trung đoàn chính quy chỉ với một con dao! Nhưng cái giá phải trả của việc ép xung não

bộ và cơ bắp là cô sẽ tàn phế trong vài giờ kế tiếp, đồng thời do cảm giác đau bị áp chế, nên rất có thể cô sẽ vô tình gây ra những vết thương cho bản thân.

Có điều trong năm phút này, Kat hoàn toàn nở rộ, như một bông sen rực rỡ, nhưng là một bông sen tử thần!

"Chân trái bị tổn thương nghiêm trọng, không nên dùng nó làm chân trụ. Đề nghị áp sát chiến đấu!"

Một thuật ngữ phổ biến trong giới võ học là "phá chiêu". Nó không phải là đối phương ra đòn, bản thân đỡ xong phản đòn. Phá chiêu là đoán trước đối thủ định làm gì, sau đó áp chế không cho hành động đấy tiến hành thuận lợi. Lấy ví dụ như đối thủ định rút kiếm khỏi vỏ? Nếu như bị đánh trúng vào cán kiếm, liệu kiếm có thể rút ra? Tất nhiên để làm được điều đó, cần có khả năng dự phán kinh người, cùng với tốc độ ít nhất tương đương với đối thủ. Chứ não phản xạ như thần mà cơ thể không theo kịp thì cũng vứt!

Ở trạng thái nở rộ, có thể hình dung cuộc chiến giữa Kat với con sói như sau. Bất cứ khi nào con thú định vung chân lên cào, Kat đâm vào mu bàn chân nó trước, bị đau sẽ khiến nó hủy bỏ suy nghĩ đó. Mỗi khi nó định há miệng cắn, miệng còn chưa kịp mở đã bị đầu gối nện vào cằm. Nếu nó muốn lui lại, Kat tiến theo như hình với bóng, tiếp tục áp chế không cho nó thoát.

Nhưng Johny đứng ngoài quan sát cũng nhận ra một chuyện! Đó là Kat thiếu khả năng kết thúc trận chiến này. Đối thủ quá mạnh, khiến cho cô phải sử dụng các biện pháp phá chiêu, chứ không phải kết liễu, vì kết liễu không nổi! Nếu như cô có thể nở rộ lâu, thì con sói sẽ bị Kat mài đến chết, nhưng trong năm phút mà có thể giết một cỗ xe tăng có khả năng chém rách cả không khí gây ra sát thương? Hoang tưởng! Kat thua là điều chắc chắn. Ấy là nếu cô chỉ có một mình...

Johny sau vài giây sững sờ, thán phục trước kiểu chiến đấu đầy "nghệ thuật", chợt tỉnh ngộ, lập tức gia nhập cuộc chiến. Hắn chạy sườn trái, chỗ rạn xương của con thú dữ ban nãy, hơi hạ thấp trọng tâm, tay trái từ trạng thái co cứng đột ngột phóng ra như một quả tên lửa.

Trong quyền anh, có một kĩ thuật đấm nhanh biến thể, gọi là đấm nhanh siêu nặng. Về cơ bản, những cú đấm trong quyền anh thường "hụt trớn", tức là đấm xong còn đẩy đi một đoạn. Theo nghiên cứu, những cú đấm đó sẽ mất một phần lực do bị biến thành trạng thái "đẩy". Nhưng nếu như cú đấm đó, ngay khi chạm mặt mục tiêu, lập tức dừng lại, hoặc thu tay về? Trong một vài tích tắc ngắn ngủi, toàn bộ lực từ cú đấm sẽ truyền toàn bộ vào thân thể kẻ địch, không lãng phí bất cứ một điểm sức mạnh nào. "Đấm đau như ong chích", đó là cách người ta mô tả cú đánh nhanh của Ali, vua quyền anh thời bấy giờ. Sau này các võ sĩ phát triển thêm cú đấm này bằng cách hạ thấp trọng tâm khi cú đấm đang bay ra, và lập tức nâng trọng tâm lên khi cú đấm "dừng lại". Lúc này lực thậm chí còn kinh khủng hơn cả kỹ thuật ban đầu!

Tại sao lại như vậy? Điều này là do năng lượng bị chuyển hóa liên tục. Từ trạng thái nghỉ, cánh tay đạt tới vận tốc cực đại trong thời gian siêu ngắn, rồi trong một khoảnh khắc siêu ngắn không kém, nó bị "hãm phanh"! Kết quả là năng lượng theo quán tính sẽ "bùng nổ", và bùng nổ bên trong kẻ địch, gây ra hiện tượng "ong chích". Với tố chất của Ali có thể "ong chích", vậy thì tố chất phi nhân loại của Johny sẽ xảy ra tình huống gì?

Toạc!

Toàn bộ khung sườn trái con sói nổ tan tành. Nội tạng, xương vụn, máu cùng thịt nát bay tung tóe khắp không khí. Con sói trợn trừng mắt. Trong cặp mắt vàng nâu vô hồn đó tràn ngập không cam lòng cùng khó hiểu. Tại sao kẻ đứng hai chân kia có thể thổi bay toàn bộ sườn trái của nó chỉ trong một nốt nhạc?

Đây là một trong những con át chủ bài của Johny sau nhiều tháng luyện tập ở đấu trường. Sở dĩ nó gọi là át chủ bài, không phải bởi vì nó rất mạnh, mà bởi dùng xong thì sẽ tiến vào cục diện ngươi sống ta chết! Hãy nhìn cánh tay trái của Johny, lúc này rách nát te tua, máu phun ròng ròng, xương lộ ra trắng ởn.

- Còn bao nhiêu phút?

- Bốn phút! Vừa kịp!

- Tốt! Mang theo con sói, nó sẽ là bằng chứng hữu hiệu!

Cả hai hì hục đem xác con sói buộc vào hai sợi dây thừng nối tới hai chiếc xe bay, sau đó lên xe phóng hết tốc lực về trại lính.

Để hiểu rõ hai đứa này đang âm mưu cái gì, thời gian cần tua ngược lại ngày hôm trước!

- À thực ra còn một cách!

- Mong nữ hiệp chỉ dạy!

- Chỉ dạy cũng không có gì, nhưng phải có điều kiện!

Và thế là vì mạng sống, Johny đành kí một hợp đồng tràn đầy những điều khoản bất công - mà hắn tự cho là.

- Chúng ta cần bị thương. Thương nặng! Không đến mức cửu tử nhất sinh phải đưa ngay về Ouro chữa trị, như thế thì thật vô nghĩa! Nhưng phải là vết thương đủ nặng để khiến chúng ta có cớ xin nghỉ!

Nói đến đây lại phải giải thích. Công nghệ chữa trị thần thánh của Ouro chỉ có duy nhất trong con tàu vũ trụ đó mà thôi. Nó đến từ một thế giới có nền văn minh siêu phát đạt, và phi công của nó, sau khi đã bị moi hết giá trị, đã trút hơi thở cuối cùng. Tòa Thành Trắng rất cố gắng phục chế công nghệ này,

nhưng mà vẫn không có tiến triển gì. Khoảng cách giữa hai nền văn minh còn lớn hơn cả bảo con kiến hiểu được con mèo của Schrodinger vậy!

Đối với các trại lính ở ngoài, Tòa Thành Trắng cung cấp thuốc men dược phẩm, nhưng cũng chỉ là hàng tương đối tốt, ví dụ như tăng tốc độ phục hồi vết thương, liền xương vân vân. Chứ những thứ hư cấu như Thánh dược? Ha ha ngươi là ai?! Lên phó tướng đi rồi chúng ta nói chuyện tiếp!

Vậy nên kế hoạch của Kat là tìm một đối thủ tương đối mạnh mẽ, đánh chết, trong lúc chiến đấu không cẩn thận bị thương - đừng đùa, trại lính có máy ghi chép các hành động của đội tuần tra ở ngoài này đấy, cố tình chịu đòn sẽ chỉ đổi được cọc thiêu sống mà thôi. Mà nhắc mới nhớ, có máy quay, liệu có đội tuần tra nào dám không trung thực không mà cần đội cơ động "kiểm tra"? Thế mới nói, nhiệt tình cộng ngu dốt bằng phá hoại, cấm có sai!

Quả nhiên, khi viên tướng quân nhìn thấy cẳng tay tàn tạ của Johny, cùng với ống chân te tua của Kat, đành tím mặt cho phép họ nghỉ phép mười hôm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nàng mèo cái bướng bỉnh (3)

Sau khi kiểm tra và băng bó xong xuôi ở trạm cứu thương, Kat và Johny dìu nhau về nhà. Một đứa cụt một đứa què, âu cũng là tuyệt phối! À, vết thương của Johny cần đúng mười ngày để hồi phục hoàn toàn, không hổ là tướng quân, mắt sắc như diều hâu!

Kat cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ, đây là di chứng của việc ép xung. Lần này cô chỉ bung lụa chưa tới một phút, cho nên di chứng sẽ không quá nặng, chỉ cần nằm nghỉ một hai tiếng là sẽ hết. Lần kinh khủng nhất là khi cô tiêu diệt nguyên một nhóm quân vũ trang. Cô nằm liệt giường trong năm ngày liên tiếp, mỗi một giây đều đau đớn như bị phép Tra tấn hành hạ. Phàm nhân muốn làm thần, không trả giá mà dám vọng tưởng?!

Lần này không tệ lắm! Nhìn cẳng chân trái bó bột cứng như bàn chân gấu, Kat mỉm cười. Theo bác sĩ, vết thương dù sâu nhưng không nứt xương, thành ra phục hồi sẽ tương đối nhanh, chỉ cần khoảng ba ngày. Còn Johny là xương tay trái hoàn toàn nát vỡ, dùng trình độ y học thế giới cũ của cô thì chỉ có chặt bỏ cả cánh tay.

Cô ngồi xuống giường, đặt nạng chống một bên. Cô cảm thấy có gì ướt ướt mặn mặn ở môi trên. Máu! Máu mũi chảy!

- Cô không sao chứ?

- Không sao! Lâu rồi không nở rộ một lần nên di chứng có chút mạnh thôi! Đấy, anh xem, hết rồi này!

Johny vác theo chiếc cánh trắng - cánh tay trái hắn phải bó bột từ vai đến ngón tay, cho nên giờ trông nó không khác gì một cái cẳng gà lăn bột, vào trong nhà tắm lấy ra một chiếc khăn thấm ướt đưa cho cô. Theo thỏa thuận, nếu như ở ngoài, thì Kat sẽ duy trì thái độ chủ tớ với Johny, nhưng khi ở chỗ không người, ha ha ha... Tất nhiên những mệnh lệnh quá hà khắc thì Johny sẽ có quyền từ chối.

Kat ngồi trên giường một lúc, lẳng lặng chờ cơn đau đầu tan đi. Johny thì ngồi ngả ngớn trên chiếc ghế nhựa, gáy tựa vào lưng ghế, mắt nhìn trần nhà.

- Johny này, anh không sao chứ?

- Hả làm sao?

- Về chuyện tôi vừa bảo anh làm ý?

***

Johny bước lên xe, nhưng một bàn tay nhỏ nhắn giữ lấy áo hắn. Kat vẫn đứng yên, mặt không biểu cảm. Cô đưa thanh kiếm tương đối lành lặn ra trước mặt.

- Johny, tôi muốn anh cầm lấy thanh kiếm này, và giết chết cô ta!

- Hả, tại sao? Cô ta đằng nào cũng phải chết mà?

- Anh nỡ để cô ấy phải chịu đau đớn như vậy sao?

- Tôi... sao cô không làm đi, cô làm nhanh gọn hơn tôi nhiều mà?!

- Johny!

- Tôi... hay là chúng ta cứ để cô ấy ở...

Johny hạ giọng van xin.

- Johny!

Con bé tóc đỏ năm ấy đưa lưỡi dao vào cổ người tử tù, giờ đã lớn!

- Tôi không làm được!

- Chúng ta không có nhiều thời gian, Johny! Hoặc là anh cầm lấy lưỡi kiếm và kết thúc cô ấy như một người đàn ông, hoặc anh cụp đuôi và bỏ chạy như một con đàn bà, chọn đi!

Trong một giây, Kat cảm tưởng Johny sẽ quát vào mặt cô, nhưng hắn chỉ chộp lấy thanh kiếm, sau đó bước về phía cô gái đáng thương nọ. Kat nghĩ nghĩ, hắn cần thêm áp lực.

- Còn ba phút! Đừng quên chúng ta không an toàn!

- Được rồi!

Johny bực tức quát lớn. Hắn ngồi xuống, đặt bàn tay lên má cô gái - lúc này bị máu đỏ thấm ướt đẫm.

- Thật xin lỗi!

Trong mắt cô gái toát lên sự cảm ơn. Johny nhắm mắt. Hắn đâm lưỡi kiếm xuống trái tim cô ta.

Cô gái mỉm cười, trút hơi thở cuối cùng, đầu ngoẹo sang một bên. Kat tập tễnh đi tới, cúi xuống vuốt mắt cho cô ta. Johny thở hắt ra, giống như vừa bước qua một vực sâu thăm thẳm. Hắn thẫn thờ nhìn Kat vuốt mắt cô gái.

Kat chợt nhớ về bé gái sáu tuổi năm đó, cô độc, tủi hờn trong cái hầm ngục tăm tối, khóc lóc nôn mửa. Nhưng hắn không đơn độc! Cô thở dài, vỗ vai Johny.

- Làm tốt lắm, Johny!

***

Mặt Johny hơi tái khi nghe Kat nhắc lại. Vừa rồi mọi thứ cứ ào ào khiến hắn không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng giờ khi đã tạm an toàn trong căn nhà chật hẹp này, cảm giác tội lỗi đánh ụp tới, bất ngờ như một trận sóng thần. Ồ chẳng phải Johny đã từng giết chóc một lần rồi sao? Nhưng hắn không coi Alatraz là "người"! Và mọi thứ lúc đó rất nhanh, không có vết tích gì! Nhưng lúc này!

Máu, thịt vụn, xương vỡ, nội tạng của con sói vương vãi khắp nơi. Ánh mắt tuyệt vọng của cô gái nhìn hắn, cái cảm giác khi lưỡi kiếm đâm xuyên qua lồng ngực, chọc thủng trái tim. Hắn thấy hoảng loạn, khó thở, buồn nôn kinh khủng. Chợt hai cánh tay nhỏ nhắn nhưng cứng chắc ôm lấy hắn, áp đầu hắn vào một chiếc gối mềm mềm?!

- Hít thở sâu vào Johny! Lần đầu ai cũng vậy thôi! Hít vào, thở ra, thế!

Đứa bé nôn thốc nôn tháo cô độc, chỉ mong có một vòng tay an ủi. Mặc dù cô không thể thay đổi, nhưng chí ít, lần này cô có thể ngăn một kẻ bất hạnh khác như cô sinh ra đời!

***

- Hãy làm quen với cảm giác này, Johny! Vì ở thế giới này, nếu như muốn sống sót, anh không thể không chém giết!

- Ừm!

- Với cả anh còn định ôm tôi đến bao giờ?

- Ặc, xin lỗi, cảm giác dễ chịu quá, a ha ha!

Johny ngại ngùng buông Kat ra. Cô lắc đầu. Thằng này phục hồi cũng tạm được, tất nhiên cũng không thể thiếu sự an ủi của cô. Lần đầu Kat giết người, cô không nuốt trôi bất cứ thứ gì trong hai ngày kế tiếp!

Kat quyết định dời đề tài đi.

- Lấy cho tôi một cốc cà phê và bánh mì kẹt mứt dâu! Làm sao, định làm phản à?!

Kat hơi nhướn mày khi thấy Johny định nói gì đó. Hắn đành cam chịu, xám xịt đi chuẩn bị đồ ăn. Cảm giác được sai khiến thật là tốt!

***

- Cảm ơn nhé Katarina!

- Hả, anh uống lộn thuốc à?

Kat suýt nữa phun cà phê từ mũi. Cảm giác rởn da gà chạy dọc toàn thân cô! Cảm ơn thì cảm ơn, dùng cái giọng chân thành rợn người đó làm gì vậy?!

- Cô biết không, thực ra tôi là kẻ rất cứng đầu. Ở thế giới cũ, tôi rất thành công, cấp dưới nể phục, cấp trên khen ngợi, con đường sự nghiệp sáng lạn bằng phẳng! Khi mới sang thế giới này, tôi đã nghĩ, à, thế giới này thật đơn giản, chỉ cần tôi vung tay một cái là mọi người sẽ quỳ gối trước tôi.

- Thế rồi lần lượt tôi bị sự thực đập vào mặt! Khả năng áp đảo người khác mà tôi vẫn tự hào chẳng là cái đinh gỉ gì ở đây! Ở thế giới cũ, tôi khỏe mạnh, có thể so găng với người khác, nhưng sang đây tôi còn không bằng cả nô lệ! Tôi vẫn thường tự hào về khả năng quan sát tâm lý người khác, nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là một ảo tưởng phù phiếm! Tôi chẳng biết một cái gì hết! Tôi choáng ngợp, giống như một con ếch dưới đáy giếng, nghĩ rằng bầu trời chỉ nhỏ như cái nắp vung! Tôi thấy sợ, Kat à! Mà tôi gọi cô là Kat được chứ?

Kat không nói, nhấp một ngụm cà phê. Cô im lặng nghe Johny trút bầu tâm sự. Hắn cần phải giải tỏa, để tránh để lại bóng ma trong lòng.

- Isa là một cô gái thông minh. Isa dạy tôi rất nhiều thứ, ở bên cạnh ủng hộ an ủi tôi. Cô ấy là một hậu phương vững chắc, một tổ ấm hoàn hảo, nhưng tôi vẫn thấy thiếu thốn gì đó!

- Vì vậy tôi tìm tới Angel, với hi vọng cô ấy có thể lấp đầy những khoảng trống trong lòng tôi. Angel thật tuyệt vời... Tôi biết cô định nói gì, Kat ạ! Phải, tôi đúng là một kẻ đáng khinh, một gã sở khanh lăng nhăng bắt cá hai tay. Nhưng tôi vẫn muốn làm vậy! Tôi không muốn buông tay bất cứ ai trong số họ! Cho dù cả thế giới có phỉ nhổ, chỉ cần họ hạnh phúc, tôi đều chấp nhận.

- Nhưng người tôi nể phục nhất, không phải Isa, cũng không phải Angel, mà là cô, Kat à! Cô đặc sắc, cá tính, rực rỡ như một đóa hoa lựu, tinh khiết như một bông sen giữa chốn bùn nhơ bẩn thỉu này. Chính cô là người đã mở mang cho tôi nhiều kiến thức nhất, giúp tôi từ một kẻ ảo tưởng ngu xuẩn, dần dần trưởng thành, trở thành một chủ nô hợp cách. Isa là một mái nhà ấm áp, Angel là một cuốn từ điển hoàn hảo, nhưng chỉ có cô mới khiến tôi cảm thấy an tâm tiến về phía trước, vì tôi biết phía sau lưng tôi, cô luôn luôn ở đó thay tôi chặn lại những đòn đánh lén. Liệu chúng ta có thể xí xóa tất cả mọi chuyện được không hả Kat? Hãy quên tất cả những khúc mắc trước giờ giữa hai ta, và bắt đầu lại một mối quan hệ hoàn toàn mới? Được không hả, chiến hữu?

Johny giơ nắm đấm ra phía trước.

Kat hớp một ngụm cà phê nữa, hít nhẹ, cảm nhận vị đăng đắng ngòn ngọt của cà phê và sữa tan ra trong miệng. Cô mỉm cười, cụng nắm đấm vào tay Johny!

- Ừ, chiến hữu!

- À, chúng ta là chiến hữu rồi, vậy thì tôi có thể ngủ với Isa...

- Xì đừng hòng! Thỏa thuận là thỏa thuận, hai lần một tuần, hết!

- Mẹ nó, không có đồng đội gì nữa! Ăn của lão phu một chiêu độc thân cay đắng quyền!

- Cái quái gì?

***

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi họ được nghỉ phép. Cô nam quả nữ, lại ở chung một căn phòng, tất nhiên họ chỉ có thể... trò chuyện! Phải, những ai đang nghĩ tới cảnh nóng đề nghị úp mặt vào tường một phút nhé! Người ta là tình đồng chí thuần khiết, sao lại có quan hệ nam nữ ở đây?!

Trong năm ngày này, Johny thỉnh giáo rất nhiều kiến thức, từ chính trị, văn hóa cho tới các kỹ thuật chiến đấu, những kinh nghiệm cần lưu ý. Là đồng đội tốt, đương nhiên Kat không giấu diếm gì, biết gì nói nấy. Tất nhiên đồng đội tốt là đồng đội tốt, thỏa thuận muốn xù dễ vậy hả, đừng có mơ!

Kat hơi giẫm giẫm chân. Hôm nay khi bác sĩ tháo bột, vết thương trên chân cô đã hoàn toàn tan biến. Kat đã líu cả lưỡi trước tốc độ phát triển y học ở đây. Ở thế giới cũ của cô, vết thương đó đã cắt cả vào gân, không tĩnh dương nửa năm một năm thì cứ mơ đi, đã vậy còn để lại di chứng, chứ không có chuyện y như mới thế này đâu.

Cô quyết định đi vào Xóm liều mua một ít thức ăn tươi về đổi món. Mấy hôm vừa rồi chỉ có bánh mì nướng và mứt, cùng với đồ hộp, nhắc tới đã khiến cô thấy nôn nao. Không biết từ bao giờ, sát thủ nằm gai nếm mật, bông sen tử thần của Noxus, lại biết chê thức ăn! Có lẽ là vì ở nơi đây, cô không còn phải đối mặt với cảnh múa trên lưỡi dao, ăn sương nằm gió nữa, lại thêm Isa săn sóc tẩm bổ, nên lưỡi cô giờ "kiêu" hơn trước ư? Kat lắc đầu tự giễu.

- Lại định đi ra ngoài à? Cầm lấy huy hiệu của tôi này! Có biến cứ chạy về cổng thành!

Johny tạm dừng chống đẩy - từ khi gãy tay, anh chỉ có thể chống đẩy bằng một tay. Cô vẫn thường cười nhạo anh không sợ tình trạng tay to tay bé à. Johny mở ngăn kéo, quăng về phía cô chiếc huy hiệu.

- Mà lần này về, tôi phải đưa cô đi xăm mới được! Đi lang thang ngoài kia mà không có dấu xăm bất tiện kinh khủng!

- Hả, đừng hòng tôi xăm cái hình thù xấu xí đó lên người!

- Ách, đó chỉ là biểu tượng, mang tính hình thức thôi! Tôi đâu có coi cô là nô lệ nữa đâu!

- Nhưng tôi vẫn không thích!

Cô lè lưỡi, sau đó chạy ra ngoài. Johny hét với theo.

- Đừng có chạy xa quá đấy!

- Biết rồi!

***

Kat trằn trọc nằm trên giường. À, đó cũng là một trong các thỏa thuận! Cô nhỏm xuống dưới, thấy Johny cũng đang lăn lộn không ngủ được. Mặc dù đã nằm đất từ năm hôm trước, nhưng anh vẫn chưa quen với việc ngủ trên bề mặt cứng. Đáng đời!

- Này Kat?

- Sao?

- Cô cũng không ngủ được à? Trò chuyện tí cho dễ ngủ đi!

- Anh muốn nói chuyện gì?

- Lần đầu cô giết người, nó... như thế nào?

Kat im lặng. Đó là một ký ức không tốt đẹp gì, nhưng cứ giữ mãi trong lòng cũng không hay.

Johny lặng im lắng nghe câu chuyện của cô.

- Chắc hẳn nó rất tệ phải không?

- Ừ! Nhưng đến lần thứ hai, thứ ba thì anh cũng quen thôi! Đến một lúc nào đó, anh nhìn con người sẽ chỉ thấy "À, tên này sơ hở, nếu có xung đột có thể tấn công chỗ nào!".

- Cô có hận cha mình không?

Kat hơi ngập ngừng. Rồi cô thở hắt ra.

- Có! Hận kinh khủng! Cho nên từ giây phút tôi giết người tử tù, tôi không bao giờ gọi ông ta là cha nữa!

Mỗi nhà mỗi cảnh! Những đứa trẻ khác chỉ thấy cô ăn sung mặc sướng, sống xa hoa, quyền lực tuyệt đối, mà không biết để có được chúng, cô cần phải đánh đổi những gì!

- Thế còn Cassy thì sao?

- À con bé...

Không khí trong phòng đột ngột hạ xuống không độ. Johny toát mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Johny!

- Khò khò!

- Tôi nhớ là tôi chưa từng nói gì với anh về gia đình mình đúng không?

- Khò khò!

- Vậy tại sao anh biết em gái tôi hả Johny?!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nàng mèo cái bướng bỉnh (4)

Nửa đêm. Trại lính Ouro. Khu vực công dân hạng C. Lều số 6.

Kat nắm lấy cổ áo Johny, lúc này đang cười đắng chát. Mắt cô mở lớn, giận dữ.

- Tại sao hả Johny?

- Bình tĩnh Kat, bình tĩnh! Buông cổ áo tôi ra, rồi chúng ta nói chuyện!

- Anh biết tôi đúng không? Anh cũng đến từ thế giới đó đúng không? Anh biết cách đưa tôi trở về, nhưng cố tình im lặng phải không? Johny! Thật không ngờ, tôi nhìn nhầm anh rồi!

- Kat, nghe tôi nói này...

- Câm mồm, đồ lừa đảo!

Johny nhoài dậy, đẩy Kat nằm xuống đất, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng tay Johny cứng như gọng kìm, kẹp chặt hai tay cô.

- Buông ra, đau!

- Cô cần bình tĩnh nghe tôi nói, Kat!

- Buông ra!

- Được rồi, được rồi!

Kat xoa xoa cổ tay đỏ bừng, còn Johny lật đật đứng lên. Anh đưa tay kéo cô lên, nhưng Kat gạt phắt đi.

- Nói đi!

- Có thể cô không tin, Kat ạ, nhưng đúng là tôi biết cô!

- Thế đấy!

Mắt Kat xoay một vòng, còn hai tay cô thì giơ lên trời.

- Nhưng tôi không đến từ Valoran! Tôi đến từ một thế giới khác! Và ở thế giới ấy... có một trò chơi. Cô là một nhân vật trong trò chơi ấy!

- Đây là lời bịp bợm dối trá nhất mà tôi từng nghe Johny ạ! Đến tận lúc này mà anh vẫn còn định lừa dối tôi sao?

Kat tức giận, đi ra cửa. Cô cảm thấy rất uất ức. Cô muốn hít không khí mát mẻ. Nhưng Johny tóm lấy cánh tay cô. Cô quay lại nhìn anh, mắt rực lửa.

- Tôi nói thật đấy, Kat! Tôi biết cô thông qua trò chơi ấy. Tôi biết cô có một em gái tên là Cassiopeia, bị nguyền rủa thành nửa người nửa rắn.

- Là Talon tiết lộ cho anh phải không? Con chó ghẻ cha tôi mang về cũng thích sủa bậy quá nhỉ?

- Tôi biết tướng quân Du Couteau mất tích được một thời gian rồi!

- Bất cứ người Noxus nào cũng biết chuyện đó!

- Vậy thì người cuối cùng tướng quân gặp là Le Blanc?

- Điều đó chỉ chứng tỏ anh làm cho bà ta mà thôi? Khoan đã, đây là một ảo giác của Le Blanc tạo ra nhằm hành hạ tôi đúng không? Le Blanc, ra đây!

Kat la hét điên cuồng. Nhưng trong lòng cô thì bão tố cuồn cuộn. Việc cha cô mất tích không phải chuyện bí mật gì, nhưng những gì Johny vừa nói đều là các tin tình báo tuyệt mật, chỉ có một số ít người may mắn biết được, trong đó có cô. Vậy nên cô hận Swain!

- Kat! Về vết sẹo trên mặt cô...

Linh hồn Kat rung lên. Đây là bí mật của cô! Không một ai biết được nó! Đêm đó tất cả đều đã chết!

-... là vết sẹo khi cô tập kích sĩ quan Demacia...

- Không không không! Đừng nói nữa! Làm ơn! Xin anh đừng nói nữa!

Kat bịt chặt tai, miệng la hét om xòm, cố không để những âm thanh ấy lọt vào đầu. Nhưng nước mắt chảy trên mặt đã bán đứng nội tâm cô.

Mình chỉ là một nhân vật ảo tưởng được tạo ra trong trò chơi thôi sao?

Kat mê man nhìn hai bàn tay của mình. Chẳng lẽ tất cả những ký ức, những đau khổ cô đã trải qua đều chỉ là một giấc mơ? Có lẽ cô vốn là một nô lệ, nhưng bị tra tấn quá nặng nên sinh ra hoang tưởng? Kat cảm giác tâm linh mình tiếp cận sụp đổ! Tất cả những gì cô biết đều trở nên mờ mịt, không đáng tin.

Một cảm giác mãnh liệt từ đáy lòng Kat xuất hiện, buộc cô phải chạy ra khỏi căn phòng này. Cô phải chạy, càng xa càng tốt, chạy khỏi cái hiện thực ảm đạm này... và chạy khỏi con ác ma trong lốt thiên thần ấy!

- Kat!

Johny hét lên, lật đật đuổi theo, nhưng bị vướng cánh tay trái vào cửa. Khi hắn tìm được cách đi ra ngoài thì Kat đã biến mất vào làn sương mù.

- Lạy trời đừng xảy ra chuyện!

***

Kat chạy, chạy mãi, vào màn đêm vô tận. Phổi cô đau rát vì thiếu dưỡng khí, chân mỏi nhừ, nhưng cô vẫn chạy. Cảm giác mệt mỏi có thể làm dịu bớt một phần cơn bão trong cô.

Chạy được một lúc, cuối cùng Kat dừng lại. Cô chống hai lên đầu gối, thở dốc. Chạy thục mạng rất có hại cho sức khỏe, mà khoan, chắc gì mình đã là thật! Cô tự giễu cợt. Có lẽ tất cả những hành động của cô lúc này đều đang chiếu theo kịch bản nào đó của một sinh vật tồn tại cách cô rất xa, thậm chí là cách cô nhiều chiều không gian!

Cô quỳ xuống, hai tay ôm mặt. Rốt cuộc cô tồn tại để làm gì? Phục vụ cho nhu cầu giải trí của một nhóm người? Một nhân vật giả tưởng dùng một lần xong vứt? Cô hoang mang, tuyệt vọng! Cô ước gì mình chưa từng hỏi Johny! Mà không, thực ra Johny không có lỗi, anh ta chỉ trình bày một sự thật.

Một sự thật cô không bao giờ nuốt trôi!

Có những ánh mắt tò mò nhìn về phía cô. Là một sát thủ, cô có thể cảm nhận rõ điều đó. Ha ha, sát thủ, nghe mới tinh mỹ làm sao!

Những tiếng bước chân ngày càng gần. Tiếng thở gấp ồ ồ của những kẻ lang thang, hau háu nhìn vào của lạ trời ban đang quỳ trước mặt chúng.

- Này cô em, làm gì mà lại lang thang ở ngoài này một mình thế? Ở ngoài này buổi tối nguy hiểm lắm, theo các anh đi về nhà cho an toàn nào, hé hé hé!

Một tên lại gần xoa xoa vai cô. Hắn bị thọt một chân, một tay chống nạng.

- Cút đi!

Cô lạnh nhạt trả lời. Nỗi mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần khiến cô không muốn đôi co. Cô đứng dậy, định bỏ đi, nhưng lũ lưu manh vây cô lại.

- Đi đâu mà vội thế người đẹp! Theo bọn anh uống chén rượu cho ấm người nào!

Chúng liếm môi, mặt lộ rõ vẻ dâm tiện! Kat nhìn chúng đầy chán ghét, hai tay đặt ra sau lưng. Cô quên vũ khí rồi!

Đây là một lỗi lầm sơ đẳng nhất của mọi sát thủ! Đã là sát thủ, luôn luôn phải giấu vũ khí trong người! Nhưng kể từ khi cô đến thế giới này... quên đi Kat, có lẽ mày thật sự chỉ là một sản phẩm tưởng tượng.

Cô cảm thấy có một tay to béo nắm lấy eo mình. Hừ! Kat không cần quay người, cô co chân đá hậu một phát đau điếng vào mặt tên côn đồ. Chỉ là mấy thằng lưu manh cũng nghĩ ngăn cản cô, hoang tưởng!

Một giọng nói mỏng manh vang lên trong đầu cô. Dừng lại đi Kat, mày chỉ là nô lệ thôi, mày không phải sát thủ gì cả! Từ bỏ đi, mày đang bị điên đó!

Giọng nói đó khiến tư duy cô bị trì hoãn trong một vài giây. Rốt cuộc mình là ai?

Trong lúc cô phân vân, lũ đầu gấu đã nhào tới, dùng chiến thuật biển người để đè bẹp cô. Kat chống trả, đấm trước đá sau, nhưng rồi cô cảm thấy nhói đau ở hông. Có một ống tiêm cắm ở đó!

Ngay lập tức chân tay cô bủn rủn, cô đổ nhào xuống đất. Mồ hôi rịn ra từ khắp người cô, máu chảy nhanh hơn khiến cô có chút thở gấp. Từ chỗ vết đâm, cái nóng lan dần ra toàn thân cô, đánh tan từng chút từng chút sức mạnh cô có, đồng thời kích thích những khoái cảm kỳ lạ. Là thuốc kích dục trộn lẫn thuốc tê!

Kat muốn chống trả, nhung lực bất tòng tâm. Nhưng rồi cô nhắm mắt, cam chịu. Có lẽ thế cũng tốt! Có lẽ mình chỉ cần nhắm mắt vào, sau đó sẽ không bao giờ phải mở mắt ra nữa rồi! Một giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt cô, trong khi lũ côn đồ cười khả ố, xé rách quần áo cô, đánh lộn lẫn nhau để xem đứa nào được làm trước. Kat cảm thấy bóng tối từ nuốt dần tâm trí cô.

***

- Mẹ kiếp, Katarina! Cô ở đâu?!!!

Một giọng nói to lớn xé toạc màn đêm! Giọng nói như một tia sáng hi vọng chiếu vào tâm trí tăm tối của cô. Nó quen thuộc mà xa lạ, đáng tin cậy nhưng lại tràn đầy lừa đảo! Nhưng cô biết mình phải đáp lại giọng nói đó. Cô thu thập chút sức lực cuối cùng, giống như người chết đuối vớ được cọc, rống toàn bộ cuống họng, hô lớn.

- Tôi ở đây!

***

Từ trong màn sương, Johny chạy ra, trên người vẫn còn mặc đồ ngủ, chân đi đất, lấm lem đất bẩn và máu vì đá cào rách. Nhưng hắn không quan tâm! Trong mắt hắn chỉ thấy đám côn đồ đang đè ngửa Kat ra, xé toang quần áo cô, tham lam ngắm nhìn thân hình ngọc ngà đó. Mắt hắn trợn trừng, khóe mắt căng như sắp rách, miệng rống lên.

- Buông chiến hữu của tao ra!

Johny nhào tới, túm lấy gáy tên côn đồ đang ngồi trên người cô, ném vút một phát lên không trung. Cơn giận khiến cho sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể. Johny nắm lấy cánh tay một tên khác, vung hắn vòng quanh như vung một chiếc gối, đập bùm bụp vào lũ lưu manh, giống như thánh Gióng năm nào bẻ tre đánh đuổi giặc Ô vậy.

Sau khi thấy lũ lưu manh đã bỏ chạy hết, để lại vài cái xác không toàn thây nằm la liệt dưới đất, Johny mới quay sang Kat. Hắn dùng chân sút sút vào mông cô.

- Này, chiến hữu, còn tỉnh không thế?

Không thấy cô trả lời, Johny cúi xuống. Hắn thấy môi Kat mấp máy gì đó, nên kề sát tai lại gần.

- Con mẹ anh, Johny!

- May cho cô là tôi đến kịp, chậm chút nữa thì cô chỉ có ôm hận cả đời thôi đấy! Còn đi lại được không?

- Trúng độc, không nổi!

- Độc gì?

- Thuốc kích dục!

- À! Cái này đơn giản! Khoái cảm!

Xã hội phép thuật, mọi chuyện đều có phép thuật giải quyết! Khoái cảm là phép thuật có thể khiến người ta trải qua nhiều đợt cao trào, rất tuyệt vời, nhưng cũng làm giảm hết hứng tình dục luôn! Cái này cần phải giải thích sao?

Kat quằn quại trước từng cơn cao triều, sau đó thở hắt ra! Nó không phải thứ cô chờ đợi, nhưng Kat rất biết ơn Johny vì điều đấy! Cảm giác vô lực đang dần dần tan đi. Chí ít cô đã có thể từ từ đứng dậy. Bất chợt cô bật khóc!

- Sao tự dưng đang yên đang lành lại khóc?

- Oa oa oa!

Đột ngột đồng tử Johny co hẹp lại! Hắn biết cái cảm giác ớn lạnh này là gì! Tiếng vỗ tay vang lên từ phía đằng sau hắn.

- Thật là cảm động biết bao, ngài Johny Ouro! Anh hùng cứu mỹ nhân, lại còn cao thượng tới mức dùng phép thuật giải độc! Ngài đúng là khiến cho những kẻ hèn này phải lau mắt nhìn rồi!

Từ trong màn sương, một gã quỷ hút máu bước ra. S+! Johny rụng rời tay chân. Thậm chí chúng còn dùng S+ phục kích!

Johny quay sang nhìn cô "đắm đuối"!

- Nếu lần này chúng ta thoát, tôi sẽ cho cô uống thuốc kích dục mạnh nhất, sau đó trói cô vào ghế ba ngày ba đêm!

Kat im lặng, hơi cúi đầu xấu hổ. Đúng là vì cô mà anh phải đặt mình vào nguy hiểm như thế này.

- Kat này!

- Hả?

- Nếu như tôi ném cô cho hắn xong bỏ chạy, thì cô nghĩ có thể ngăn hắn được mấy giây?

- Mẹ kiếp, chúng ta là đồng đội mà?!

- Tôi nghĩ lại rồi, đồng đội với cô thiệt lắm!

Con quỷ hút máu không cho họ câu giờ thêm nữa. Với nguyên tắc nhận tiền người khác, thay họ trừ tai họa, hắn không mất thời gian dài dòng giải thích bản thân làm gì. Hắn có vô số thời gian làm vậy sau khi cho Johny mặc sơ mi gỗ. Người chết luôn luôn là những độc giả đáng yêu nhất!

Hai B+ có khả năng nào chống lại một thân vương? Không có bất cứ cơ hội nào!

Johny cảm thấy toàn thân mình giống như bị một chiếc xe tải hạng nặng lao với tốc độ cao đâm trúng. Hai tay hắn che trước ngực, đỡ lấy một đòn lên gối từ gã thân vương. Lực đánh vào lớn tới nỗi hắn ộc cả máu miệng!

- Với một con chuột nhắt thì ngươi phản xạ nhanh đấy!

- Ngươi nói nhiều quá!

Johny vận dụng sức mạnh từ tận cùng thể xác, hất văng tên sát thủ ra, không quên gửi theo hắn một đòn cùi chỏ.

- Ngươi mạnh đấy oắt con! Như vậy, xin tự giới thiệu, ta là Corneus, một sát thủ của dòng họ Convus. Ngươi đã đạt được tư cách lắng nghe tên của tử thần!

Corneus bình thản đỡ lấy khuỷu tay của Johny, đấm trả vào mạng sườn của hắn. Cũng may là do súc thế chưa đủ nên cú đấm không làm gãy xương Johny, song nó cũng đủ khiến cho lá phổi bên phải của hắn bị vắt hết không khí!

Giống như một con diều đứt dây, Johny lao vọt đi trong không trung, trượt một đoạn dài trên mặt đất trước khi dừng lại. Thật trớ trêu, khi chỉ vài hôm trước hắn còn dùng người khác làm bóng để sút, mà giờ chính bản thân hắn đã trở thành quả bóng!

Trong đầu hắn nhanh chóng xẹt qua xẹt lại các loại kĩ năng công pháp trong hệ thống. Hắn chỉ cần một cái gì đó, cho dù cái giá thật nặng cũng được, có thể ngăn chặn Corneus trong chốc lát để hắn mang theo Katarina về trại lính thôi! Khốn nạn! Nếu như hắn mang theo bộ "Võ thuật" thì đã không thua thảm như thế này!

***

Corneus lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau lau bàn tay của mình. Cho dù là khi giết người, hắn vẫn tỏ ra ưu nhã một cách cực đoan!

- Mày còn định nằm đó đến bao giờ!

Kat biết cô không thể giấu thêm được nữa rồi. Cô bật dậy, ném một vốc cát vào mặt gã ma cà rồng, song đám cát bụi đó khựng lại ở giữa không trung! Tên sát thủ phẩy tay đầy lười nhác, điều khiển chỗ đất đó bay đi.

- Trong chiến đấu thực sự thì không phân biệt chơi bẩn hay chơi đẹp! Ta ghi nhận nỗ lực của ngươi, nô lệ!

Tóc gáy Kat dựng đứng lên! Cô lập tức cưỡng ép bản thân tiến vào trạng thái tập trung cao độ nhất! Trong mắt cô lúc này, mọi thứ giống như một cuộc phim quay chậm vậy! Johny, gió, những bóng hình lờ mờ đằng xa đứng trông, và chính bản thân cô, đều như đang đông cứng lại. Chỉ có duy nhất một người đang di chuyển với tốc độ rất bình thường, đó là Corneus. Hắn nhún người, đạp một cái, lướt về phía cô, nắm đấm vung lên đấm thẳng về phía trước! Cô thấy được, nhưng không có cách nào điều khiển cơ thể để đón đỡ! Ý thức của Kat có thể tăng lên để bắt kịp tốc độ của đối thủ, nhưng tố chất cơ thể của cô thì không!

Kat cảm thấy tuyệt vọng vô cùng! Chênh lệch của hai bên lớn đến mức mọi phương pháp đều trở nên vô nghĩa! Mà thôi, Kat từ bỏ! Cô liếc mắt nhìn Johny, tràn đầy phức tạp! Thật xin lỗi!

***

Johny cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đang gào thét! Hắn bất lực nhìn Corneus tấn công Kata. Thậm chí hắn còn có thể tưởng tượng ra cảnh đầu của cô ta nổ tung như trái dưa hấu, máu và óc bắn tung tóe khắp nơi cơ! Tiếp sau đó sẽ đến lượt hắn!

Không thể như vậy! Đứng lên! Ta ra lệnh cho ngươi đứng lên! Tâm trí hắn điên cuồng, cưỡng ép cơ thể hoạt động.

Ngươi chắc chưa?

Ngươi là ai?

Mở rộng tâm trí ra, và tiếp nhận sức mạnh thực sự của ngươi!

Johny mở to mắt. Toàn thân hắn tràn ngập sức mạnh. Hắn lao phắt dậy, xuất hiện bên cạnh Kata và kéo cô ta sang một bên. Cho dù đã bùng nổ sức mạnh song Johny vẫn không dám đỡ trực tiếp một đòn từ thân vương.

- Thú vị!

Corneus xoay chân, đá quét một cú thẳng vào mang tai của Johny. Hắn hạ thấp trọng tâm, đưa tay lên đấm móc vào bắp chân đối thủ!

Phần đất dưới hai bàn chân Johny lập tức vỡ vụn, còn Corneus gầm lên một tiếng đau đớn!

Tên ma cà rồng đổi tư thế, chuyển từ đá quét thành bổ chân từ trên cao xuống. Ở tư thế này, Johny buộc phải đưa cả hai cánh tay lên đỡ đòn. Cú bổ khiến hắn càng thêm lún sâu vào trong lòng đất. Máu tươi ộc ra từ mũi Johny!

- Johny!

- Không sao, chạy đi!

Johny quát lớn.

- Cả hai đứa bay hôm nay đừng hòng thoát!

Corneus rút từ hông ra một thanh liễu kiếm. Đến tận lúc này hắn mới chính thức rút vũ khí ra! Ban nãy cả Johny lẫn Kata đều không xứng đáng để hắn phải dốc toàn bộ sức lực, nhưng không hiểu sao con chuột chỉ sau một tích tắc đã biến thành một con cọp thế này!

Corneus liếm liếm môi. Hắn thích nhất là đi săn những con mồi mạnh mẽ thế này!

***

Thằng này cắn thuốc kích thích rồi hay sao mà tự nhiên mạnh mẽ quá vậy? Đã thế hắn còn dám quát cô nữa! Trưởng nữ dòng họ Du Couteau là thứ tham sống sợ chết bỏ mặc đồng đội sao?

- Con đần này! Bảo cô chạy sao cô không chạy?

- Anh nói ai là đần! Hôm nay hoặc hắn chết, hoặc chúng ta cùng chết!

- Cô...

- Cẩn thận!

Kat hét toáng, đẩy Johny sang bên kia. Một lưỡi kiếm gió cắt xoẹt qua vị trí Johny vừa đứng, để lại một vệt cắt sâu hoắm dưới lòng đất!

- Kata!

Johny cũng hét lớn. Cô cảm thấy có thứ gì nong nóng chảy xuống từ lỗ tai và mũi mình. Trạng thái ép xung bắt đầu gây áp lực lên não của cô!

Cô không kịp nghe tiếp anh định nói gì, vì Corneus đã vung kiếm tấn công bọn họ. Nếu như cả hai trang bị đầy đủ vũ khí thì đã không vướng chân vướng tay thế này! Bỗng nhiên Kat thấy uất ức muốn khóc! Mày sao vậy, giờ đâu phải là lúc để yếu đuối!

- A!

Johny gầm lớn. Cô thấy một cánh tay của anh đã bị cắt đứt, bắn vọt lên không trung. Đổi lại, Johny cũng đấm được vào mặt Corneus một phát. Cú đấm mạnh tới nỗi toàn bộ phần xương trước mặt của con ma cà rồng bị biến dạng luôn!

Tranh thủ chút thời gian thở dốc, cô chạy tới đỡ lấy một bên vai của anh. Hơi thở của Johny lúc này rất yếu!

Johny quay sang nhìn Kat.

- Nếu như tôi có thể khiến hắn bất động trong một khoảnh khắc, thì cô có bao nhiêu phần trăm đánh chết hắn?

- Không biết!

- Tuyệt vời! Làm thôi!

Bỏ lại cô đầy nghi hoặc, Johny lách người sang một bên. Tích tắc kế tiếp, Corneus xuất hiện ở giữa hai bọn họ, kiếm bổ ngập xuống mặt đường. Johny co giò, đạp vào mặt con quái vật, song nó chỉ dùng một nắm đấm để đánh bay Johny đi!

Corneus không đuổi theo. Hắn hơi nghi hoặc nhìn bàn tay mình, lắc lắc một chút, sau đó tiếp tục bước đi như không có gì. Trong một thoáng chốc, hắn cảm thấy như bàn tay mình hơi rung lên thì phải!

Johny dùng tay còn sót lại chống người nhỏm dậy. Ban nãy hắn đã áp dụng một kĩ thuật mà hắn còn chưa thật sự thành thục, đó là cộng hưởng! Cụ thể, Johny điều khiển thân thể rung theo một tần số đặc biệt tăng dần, để "dò" xem tần số riêng của đối thủ là bao nhiêu. Khi hai tần số này khớp với nhau thì lúc đó sức phá hoại của Johny sẽ đạt cực đại! Chỉ tiếc là hắn thất bại.

Corneus bắt đầu mệt mỏi với trò chơi này. Gã lao tới, vung tay đập xuống đầu Johny. Nếu như Johny không thể đỡ được đòn thế này thì đầu hắn sẽ nổ tung như một quả trứng gà bị bóp vỡ vậy!

- Kat!

Toàn thân Johny đột nhiên nổ tung - thực ra không phải là tự nổ như mấy anh Hồi giáo cực đoan, mà là toàn bộ phần da và quần áo bị rách toạc ra, máu tươi phun thành một làn sương, nhuộm đỏ toàn bộ không khí. Khi tay cả hai chạm phải nhau thì...

Kì tích xuất hiện! Tên thân vương bỗng nhiên khựng lại!

Phía sau gã sát thủ là Kat, thân mình lơ lửng trong tư thế nhào tới, dùng ngón tay đâm thẳng vào hai mắt Corneus, trực tiếp xuyên luôn vào não, quấy thành một đống nhão nhoét!

Bất cứ sinh vật nào, cho dù mạnh mẽ đến đâu, chỉ cần chưa sinh ra cái gì mà lĩnh vực, lồng năng lượng, chân khí hộ thể v...v đều có thể bị tiêu diệt bằng cách tấn công vào những hốc trên cơ thể. Xương của ngươi rất cứng, bắp của ngươi rất dày, nhưng mà ta chọc xuyên qua lỗ tai, hốc mắt, đánh vào não ngươi thì ngươi còn sống nổi không?

Bị đánh đòn hiểm, gã sát thủ chết ngay tại chỗ! Có lẽ đến chết hắn cũng không hiểu tại sao mình lại khựng lại lúc đó!

Kat phun ra một ngụm máu, thở hổn hển. Nhưng giờ không phải là lúc nghỉ ngơi! Cô khoác tay Johny qua vai, đào móc những mẩu thể lực còn sót lại hướng về cổng thành.

Tiếng Johny thều thào vang lên bên tai cô.

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

- Anh cố gắng một chút, tôi sẽ đưa anh đến cổng thành.

- Ách, cơ mà cô biết chúng ta đang ở đâu không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36: Nàng mèo cái bướng bỉnh (5)

Kat mắm môi mắm lợi, cố gắng lê bước dìu khối thịt chín bảy phần hình người bên vai mình về phía trại lính. Chí ít cô cũng nhớ đường, chứ nếu cả hai bị lạc xong rơi vào tay một lũ quái vật thì cũng quá cay đắng rồi!

Để giải thích cho việc tên sát thủ bị đông cứng trong nửa giây, và tại sao Kat phải nhảy lên, chúng ta cần xét một hiện tượng. Giả sử tồn tại một vật, gọi là cái máy rung, có công dụng là... rung bần bật với tần số rất cao! Hãy bật nó lên, sau đó đặt ngón tay lên chiếc máy! Thấy thế nào, rung phải không? Rồi, thử nhấc ngón tay ra! Giờ thì tắt máy đi, đặt tay lên, và nhấc ngón tay ra! Có gì khác? Khi máy rung, tay khó nhấc ra hơn!

Tại sao lại như vậy, cái này giống với cộng hưởng, đều là bởi dao động cưỡng bức! Phức tạp quá không nói, nói cái máy rung thôi, khi máy rung lên, ngón tay đặt lên nó sẽ bị cưỡng chế "rung" theo, cái này gọi là dao động cưỡng bức! Nếu như ngón tay rung mà trùng với tần số riêng của ngón tay - cái này là bẩm sinh, thì sẽ sinh ra cộng hưởng. Để thoát khỏi dao động cưỡng bức, chỉ cần dùng một lực mạnh hơn bứt ra là được. Thế nhưng, nếu như dao động cưỡng bức quá mạnh thì sao? Ha ha, bất động!

Đó chính là lí do Johny có thể khiến sát thủ bất động trong nửa giây. Hắn truyền chấn động xuống mặt đất, làm toàn bộ bề mặt gần đó trở thành một cái máy rung khổng lồ, và dính cứng con quỷ hút máu lại. Kat chỉ biết Johny ra hiệu cho cô nhảy lên ngay khi nghe thấy câu lệnh - máy rung mà không tiếp xúc thì vô nghĩa. Có điều khoảnh khắc cô chạm vào tên sát thủ, cô cũng "rung", dù trong thời gian siêu ngắn. Và sự rung đó gây tổn thương cực mạnh lên lục phủ ngũ tạng của Kat, đó là lí do cô nàng tóc đỏ phun máu.

Về phần Johny lò-vi-sóng thì sao? Lực truyền đi càng xa thì hao hụt càng nhiều đúng không? Lực rung đủ để làm một gã hạng S+ bất động đã lớn, lại còn bị hao hụt khi truyền xuống đất nữa, cho nên Johny buộc phải tiến vào trạng thái "quá tải", rung vượt xa so với sức chịu đựng của cơ thể. Kết quả là gì? Kết quả là những bộ phận trên người hắn không chịu nổi nhiệt sẽ bốc hơi! Cái nóng thực chất là do các hạt chuyển động liên tục, còn lạnh là do hạt lắc lư cực chậm. Khi Johny rung lên, toàn bộ cơ thể hắn không khác gì một cái động cơ siêu mạnh và siêu tỏa nhiệt!

Kat lúc này nhễ nhại mồ hôi, nước mắt lấm lem, đầu óc mơ màng vì nội thương cùng với tinh thần mệt mỏi. Không chỉ một lần cô nghĩ hay là dừng lại ở đây và chết quách đi cho xong! Giờ này mà họ gặp một sát thủ nữa, hoặc một đám lưu manh thì cả hai chỉ có quỳ.

- Kat!

- Sao thế?

- Tôi nghĩ là mình sắp chết rồi!

- Đừng... đừng nói thế Johny! Anh sẽ không chết đâu, chúng ta gần tới nơi rồi! Cố lên!

- Nếu tôi chết... mẹ nó, tôi có chết cũng không tha cho cô!

- Hu hu hu!

Kat bật khóc.

- Này này đừng khóc, tôi chỉ là... đổi không khí tí thôi mà!

- Hu hu hu!

- Mẹ trẻ, em xin chị, đừng có đứng khóc nữa, thằng này sắp thăng thật rồi đây này!

- Anh xấu lắm!

- Ừ vâng vâng, là thằng em sai, mong chị đại nhanh chân giùm!

Đi được một đoạn, lúc này Johny chỉ còn có thể thở khò khè. Dập phổi khiến anh bị thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, cùng với mất máu và tổn thương gân cơ khiến cho Johny có thể cảm nhận được lưỡi hái lạnh buốt đang kề sát cổ mình rồi! Mọi thứ dần dần lịm đi.

Kat bỗng dưng không còn nghe thấy tiếng thở khẽ nữa. Cô hốt hoảng quay sang Johny, lúc này đang nhắm mắt giống như ngủ vậy.

- Johny! Tỉnh, tỉnh!

Kat lay lay mặt Johny, nhưng không có tiếng trả lời. Nước mắt Kat tràn mi.

- Mẹ kiếp, Johny! Tỉnh lại mau! Anh mà chết thì Isa làm sao bây giờ! Tôi làm sao bây giờ!

Chợt Kat nghe thấy tiếng gầm gừ trong màn sương. Có kẻ địch! Nhưng cô xìu xuống. Kat tuyệt vọng, nhưng rồi lại mãn nguyện. Có lẽ chết cùng anh cũng không tệ lắm! Nhưng mà Isa...

Sau đó mọi thứ tối đen như mực... còn lâu ấy! Kat trừng mắt giận dữ, sau đó ánh mắt cô chợt biến thành băng giá. Tiếp tục tiến vào trạng thái ép xung! Chưa đến bước đường cùng sao có thể từ bỏ!

Bỏ qua nội tạng tổn thương, cơ bắp không ảnh hưởng, hoàn toàn có thể thiêu đốt sức lực trong thời gian ngắn! Nhắm về hướng doanh trại, chạy!

Kat cõng Johny, dùng toàn bộ sức bình sinh chạy như bay về phía trước. Trạng thái nở rộ cho phép cô áp chế đi cơn đau, nhưng nội tạng tổn thương là sinh học, không phải dùng niềm tin có thể đè xuống được! Kat cảm thấy hơi thở có chút gấp rút, mắt hoa lên, đó là do cô cưỡng ép tim và phổi hoạt động. Nhưng trong mắt cô đã thấy hình bóng lờ mờ của trại lính rồi.

Phía sau họ, tiếng bước chân ngày càng gấp rút. Có một sinh vật gì đó đang theo sát họ. Nghe tiếng chân thì nó rơi vào khoảng hai trăm cân, hẳn là một người sói! Nhanh, nhanh, Kat, mày làm được mà!

Máu phun ra từ mũi cô, không sao, thở bằng miệng!

Tai cô cũng bắt đầu chảy máu, ha ha, chạy cần gì phải nghe!

Tầm nhìn nhòe màu đỏ, chảy máu mắt rồi! Hừ, cứ nhắm phía trước chạy! Bịt mắt chạy cũng là kỹ năng cơ bản của mọi sát thủ! Miễn sao tuyến tiền đình của cô vẫn còn hoạt động là được!

Sau đó Kat ngã nhào. Trước khi chìm vào bóng tối, cô cảm thấy có những bàn tay đang nhấc mình và Johny lên.

***

Khi Kat tỉnh lại, mọi thứ đều có màu đen trắng! Cô tưởng mình bị ảo giác, chớp chớp mắt vài cái, lúc này màu sắc mới "đổ" lên trên cảnh vật.

- Tỉnh rồi hả?

Là giọng Johny! Anh vẫn còn sống! Cô vui mừng nhỏm dậy, nhưng phát hiện ra mình hoàn toàn không điều khiển nổi cơ thể.

- Nằm yên đó đi! Cơ thể cô quá yếu, nên cho dù chỉ bị chút dư chấn thôi cũng khiến cho cơ quan bên trong chảy máu liên tục. Tuy trại lính có công nghệ tương đối tiên tiến, có thể cứu cả hai ta khỏi lưỡi hái thần chết, nhưng chúng ta sẽ phải tĩnh dưỡng lâu đấy! Nghỉ cho tốt đi!

Kat không hiểu anh đang nói gì, nhưng cô cảm thấy buồn ngủ vô cùng! Hai mắt của cô díp lại, sau đó nàng mèo cái lại chìm vào giấc ngủ triền miên!

***

Ánh nắng chiếu qua khe cửa sổ đánh thức Kat tỉnh dậy. Hôm nay là ngày mấy rồi? Mình đã nằm bao nhiêu lâu? Cô nhìn quanh, không thấy gì ngoài căn phòng trống chật hẹp. Bọn họ vẫn chưa kết thúc nghĩa vụ! Johny đi đâu rồi?

Cô thử nhấc tay chân, không có vấn đề gì! Kat bước xuống giường, và ngã sấp mặt! Cô vẫn có cảm giác chân mình, nhưng chúng yếu ớt như sợi bún vậy! Kat dùng khuỷu tay kéo lê thân hình đi một đoạn, và từ bỏ khi một cơn nhức mỏi dữ dội lan khắp toàn thân cô!

- Làm gì thế mẹ trẻ?

Một bộ xác ướp quấn băng trắng đi từ ngoài cửa vào, giật mình, sau đó lật đật nhấc cô nằm lại giường. Mặc dù anh bị quấn băng kín khắp người, nhưng qua giọng nói, cô vẫn có thể nhận ra, đó là Johny!

- Tôi đã nói rồi, cô bị tổn thương nặng lắm. Ngoan ngoãn nằm đó nghỉ ngơi đi!

- Tôi đã ngủ bao nhiêu lâu?

- Bốn ngày!

- Hả?! Thế thì ngày mai?

- Đúng vậy! Lần này là chúng ta tự mình gây họa, không tính là tai nạn lao động, nên ngày kia tôi sẽ phải đi tuần như bình thường. Còn cô thì theo dự đoán phải nghỉ thêm khoảng hai mươi ngày nữa mới phục hồi hoàn toàn! Đúng vậy, lần này cô lại thành ăn hại rồi! Này, đùa tí thôi đừng khóc!

- Hức, xin lỗi! Vì tôi mà anh ra nông nỗi này!

Ký ức mê man ùa về, làm trái tim cô đau nhói. Lúc đó hỗn loạn nhốn nháo, cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, nhưng mà khi nằm tĩnh lặng trên giường, cô mới thấy đau đớn. Thế giới quan sụp đổ khiến cho cô không biết "ta là ai, ai là ta" nữa!

Johny nhìn cô, cân nhắc một chút, rồi bạch!

- Đau! Anh làm cái quái gì thế!

- Đau không?

- Đưa mặt đây cho tôi tát thử xem?

A ha ha...

- Cho dù tôi đưa cho cô tát cũng chỉ thành vuốt má mà thôi! Nỗi đau có thật không?

-...

Johny đưa tay đặt lên ngực cô! Lúc này Kat mới nhận ra tay của Johny đã mọc ra cái mới!

- Thế cái này có thật không?

- Buông tay ra! Đồ biến thái dâm tặc bệnh hoạn, kẻ thù của phụ nữ!

- Đấy, khi tôi chạm tay vào ngực cô, nó rất thật đúng không?! Cô là cô, là Katarina, là bông sen rực rỡ nơi bùn xám tanh hôi. Cho dù cô là một nhân vật trong trò chơi, một nhân vật hư ảo thì thế nào? Ở đây, cô là người, có cảm xúc, có suy nghĩ! Vậy là đủ!

- Nhưng tất cả những gì tôi trải qua đều chỉ là hư giả...

- Ai nói nó là hư giả? Cô cho nó là hư giả thì nó là hư giả, cô chấp nhận nó là sự thật thì nó là sự thật. Thực tế thì khách quan, nhưng chúng ta thì chủ quan đấy! Quá khứ là nguyên nhân tạo ra chúng ta bây giờ! Cô phủ nhận nó, thì cô phủ nhận bản thân mình! Nhưng cô có phủ nhận được sự tồn tại của mình bây giờ không?

- Nhưng...

- Nhưng cái nữa bóp tiếp này!

- Dâm tặc!

Kat kéo chăn lên tận cằm, nhìn Johny đầy cảnh giác. Nhưng rồi cô mỉm cười.

- Cảm ơn nhé, Johny!

- Ha ha không có gì!

- Anh là một người tốt!

- Vậy thì chuyện Isa...

- Đừng có mơ!

- Mẹ nó đấy, là cô ép tôi đấy!

- Từ từ, anh định ra tay đánh phụ nữ đang bị thương ư? Phẩm chất đàn ông của anh đâu hết rồi?

- Khoái cảm!

- Quác...

***

Chơi đùa chán, Johny ngồi trầm ngâm trên chiếc ghế tre - ấy là Kat đoán vậy, vì mặt anh bị băng che kín hết rồi.

- Này Johny!

- Hả?

- Nếu như, tất cả những gì anh trải qua, đều là do người khác tiêm vào đầu anh. Nếu như mọi thứ chỉ là một câu truyện, và chúng ta là những nhân vật khốn khổ chạy theo kịch bản, thì anh sẽ làm gì?

Johny ngửa mặt lên nhìn trần nhà, như thể muốn qua đó nhìn thấy một tồn tại vô hình đứng từ rất xa, cười nhạo họ.

- Tôi sẽ giết đạo diễn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Nàng mèo cái bướng bỉnh (6)

Johny đi rồi.

Cho dù Kat cố gắng hết mình, nhưng cô vẫn không thể nào đi vững, chứ đừng nói tới cầm vũ khí chiến đấu. Thành quả của hai hôm đau đớn toát mồ hôi là cô có thể đi lại chậm rãi trong phòng.

Kat hận cái cảm giác bất lực này. Ngồi nhà và ăn bám như một kẻ thất bại mạt hạng! Cô là trưởng nữ của dòng họ Du Couteau, là bông sen tử thần, nỗi kinh hoàng của kẻ địch, làm sao có thể chấp nhận như thế này? Mặc dù Johny tỏ vẻ cô chỉ cần tĩnh dưỡng, mọi chuyện cứ để anh lo, nhưng...

Nhưng chí ít cô cũng phải giúp anh dọn dẹp! Giống như anh đã từng đề nghị cô lúc đó! Dọn dẹp thay cho phí sinh hoạt! Kat mỉm cười.

Bất chợt một nỗi lo lắng bao phủ lấy cô. Ra ngoài đó một mình không có ai hỗ trợ, Johny có gặp nguy hiểm không? Nhỡ đâu anh gặp phải sát thủ thì sao? Vết thương của anh đã lành hoàn toàn đâu? Càng nghĩ, cô càng thấy nóng ruột. Thật tiếc là cô chẳng thể làm gì! Đây không phải là một bộ truyện nhiệt huyết, bị thương thì phải tĩnh dưỡng cho lành, đó là sự thật.

Bình thường khi con người ta có việc bận, thì thời gian trôi qua nhanh như gió, vèo một cái đã hết ngày. Hỡi ôi, khi chúng ta phải chờ đợi một ai, thì thời gian bỗng trở nên dài dằng dặc đến vô tận! Ba thu họp lại một ngày dài ghê! Kat thẫn thờ nhìn đĩa mì xào trước mặt bốc khói nghi ngút, lòng dạ rối bời, không muốn ăn.

Nhưng cô muốn nhanh bình phục, vậy thì phải ăn! Cái miệng bướng bỉnh này, há ra, nhai đi nào! Kat dùng một phương thức gần giống với bò nhai rơm, trệu trạo nuốt. Khi mệt mỏi, mì dù ngon mấy cũng chỉ như sáp khô, ăn không có mùi vị gì cả.

Chợt cô đánh rơi chiếc nĩa, bàng hoàng! Tại sao cô lại lo cho Johny nhiều đến vậy? Từ căm hận, cho tới khinh bỉ, rồi thì "thôi sống chung cũng được", và giờ... À đúng rồi! Là bạn bè, bạn bè lo lắng cho nhau là chuyện bình thường!

Kat cười đắng chát. Cô đang định lừa ai vậy? Trong lúc bất tri bất giác, bên cạnh Isa, đã có một hình ảnh khác len lỏi vào. Chẳng lẽ đây là cái người ta

thường gọi là tình cảm đồng sinh cộng tử? Cô tự giễu. Không đến mức như vậy! Mặc dù cô thừa nhận mình có thích Johny một tí, là một tí tí ti thôi, bé bằng cái móng tay ý, nhưng Isa vẫn là nhất! Địa vị của Isa không thể bị lung lay!

Nhưng mày vẫn có thể chứa cả hai mà Kat? Một giọng nói ma quỷ vang lên trong lòng cô. Không! Đừng nghĩ như vậy, Kat! Johny với mày là bạn bè thuần túy! Đừng vượt qua ranh giới đó! Nhỡ đâu anh ấy... không thích mày thì sao?

Đừng ngu vậy, Kat! Mày xinh đẹp, tài năng, hữu ích như vậy, làm gì có chuyện Johny từ chối mày?

Đó đâu phải là tình cảm? Đó chỉ là trần truồng lợi dụng nhau mà thôi!

Đầu Kat như muốn nổ tung, dường như cô thấy khói trắng bốc nghi ngút. Cô nằm vật ra giường, tay phải đưa lên trán. Cô nhìn trân trân vào trần nhà.

"Rốt cuộc Johny và mình là quan hệ gì?"

***

Johny về, mệt mỏi. Người anh lấm lem máu. Kat cau mày, rất muốn chạy tới kiểm tra, nhưng kìm lòng lại. Bình tĩnh nào, Kat!

- Anh bị thương hả?

- À không, hôm nay gặp mấy thằng có mắt không tròng thôi!

Johny ngồi xuống ghế, hai tay tì lên đầu gối, mặt cúi gục. Anh xua xua tay ra hiệu mình vẫn còn khỏe lắm.

- Anh có sao không?

- Hôm nay tôi gặp một binh đoàn từ thế giới khác! Bọn họ rất thù địch, và không cho tôi cơ hội giao tiếp! Tôi giết họ!

Johny hơi im lặng, sau đó nở nụ cười.

- Lúc tôi đập vỡ sọ gã đầu tiên, đúng là tôi có chút chùn tay. Nhưng sau đó mọi thứ rất nhẹ nhàng! Tôi đã hiểu rồi! Giết hoặc bị giết, không còn lựa chọn khác! Tôi phải giết chúng, thì tôi... không, chúng ta mới có thể sống tốt hơn. Cô nói đúng, Kat ạ, đây là một thế giới luật rừng, cá lớn nuốt cá bé, mọi chuyện dùng nắm tay nói chuyện! Tôi muốn Isa, Angel, và cả cô, chiến hữu ạ, được sống vui vẻ. Tôi muốn tất cả chúng tôi được hạnh phúc. Vậy thì tôi phải giết!

Một bài thuyết trình thú vị, nhưng Kat không nghe hết. Não cô đang bị "kẹt" ở chữ hạnh phúc. Hạnh phúc! Tất cả! Xì!!! Khói phun ra từ tai cô! Não cô quá tải, treo rồi!

- Kat? Kat! Cô làm cái gì mà thất thần thế?

- Hả? À à... xin lỗi anh vừa nói cái gì ấy nhỉ?

Không khí lập tức nguội đi mấy chục độ. Johny ngồi yên một lúc, sau đó đứng dậy, mở ra chiếc va li, lúi húi lấy gì đó. Kat nhướn mày.

- Anh đang tìm gì đó?

- Cô có nhớ lúc chúng ta đang đấu với đám lưu manh không?

- Ừ... ừm, có!

- Tôi đã nói là nếu chúng ta sống, tôi sẽ trói cô vào xong đút thuốc vào mồm cô đúng không?

- Hả khoan khoan, tôi cứ tưởng anh đùa!

Johny cầm dây thừng cùng một đống "dụng cụ" về phía cô.

- Muộn rồi, khửa khửa khửa!

***

Kat giận. Cực kì giận! Nhưng cô cũng rất xấu hổ! Cô không biết nên phát tác thế nào, thế nên cô đành nằm quay mặt vào tường.

Johny đứng bên cạnh giường, hơi có chút hối lỗi. Anh đưa tay, định đặt lên vai Kat.

- Đừng chạm vào tôi!

Giọng cô hơi nghẹt nghẹt.

- Xin lỗi!

Johny thở dài, vẫn đặt tay lên vai Kat. Cô uốn éo một lúc, nhưng rồi cũng để yên.

- Biến thái vô sỉ!

- Nhưng mà lúc đó biểu hiện của cô khác hẳn mà...

- Im đi! Đồ đồ... bệnh hoạn dâm đãng vô sỉ! Hức hức hức!

Kat quay lại, đấm vào ngực Johny. Mặc dù cô đấm toàn bộ sức lực, nhưng với Johny nó chỉ như một cú đấm nhẹ mà thôi. Nước mắt cô tuôn trào. Phải, Johny nói đúng, cho dù miệng cô chửi bới, nhưng thực sự lúc đó cô cảm thấy...

Thích thú! Phấn khích! Cái cảm giác bất lực, không thể cựa quậy đó! Nó như một thứ thuốc phiện ngấm vào trong xương cô, như dòi bọ đục vào tủy, âm ỉ nhắc nhở cô, rằng mình đã phấn khích đến mức nào! Kat cảm thấy tủi hổ!

- Vốn tôi chỉ muốn luyện tay một chút, nhưng thật không ngờ...

- Đừng nói nữa! Để tôi yên!

Johny thở dài, bóp nhẹ vai cô một cái, sau đó đứng dậy.

- Ngủ ngon, Kat!

***

Mặc dù giận thì vẫn giận, nhưng khi nhìn Johny tàn tạ bước vào phòng, lòng cô không khỏi run lên! Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Johny dạo đầu trước.

- Không có gì đáng lo! Hôm nay tôi gặp ba cuộc tập kích, nhưng bọn chúng đánh giá thấp tôi rồi! A ha ha!

Nói hay lắm, thế tại sao anh lại phải ngồi thở như chó, tựa lưng vào thành cửa mà còn lung lay sắp đổ vậy? Nhìn thấy Kat rưng rưng nhưng lại không muốn nói, Johny chùn lòng.

- Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không liều mạng như vậy nữa!

- Hứ! Anh cứ chết quách đi, ai lo cho anh!

- Hôm nay chúng ta ăn gì?

- Đừng tưởng có thể đổi chủ đề!

- Ặc lại là mì sốt cà chua à? Mấy ngày rồi chỉ ăn mì sốt tôi sắp mọc ra mì trên đầu rồi này!

- Hừ đáng đời!

***

- Johny!

- Sao thế, lại mất ngủ à?

- Anh nằm dưới đó có bị lạnh không?

- Ha ha, giờ tôi khỏe lắm, nằm đất không vấn đề!

-... Nếu không... anh lên đây nằm này, dù sao giường cũng lớn mà!

Kat đỏ bừng mặt, lấy hết dũng cảm nói ra.

- Ặc... cái này...

- Đừng... đừng lo, chúng ta là bạn bè mà, chia ngọt sẻ bùi là chuyện tất nhiên thôi! Anh nghĩ nhiều rồi!

Cô nghe thấy Johny thở dài, sau đó xoay người.

- Xin lỗi, nhưng tôi không thuần khiết như vậy, Kat ạ!

Ặc! Kat trùm chăn kín đầu.

***

Ngày thứ hai mươi chín kể từ khi Johny nhập ngũ.

Hôm nay là một ngày cực kì nguy hiểm. Nếu như Hầu tước còn bài tẩy gì, thì ông ta sẽ tung hết vào ngày hôm nay. Tại sao không phải là ngày cuối cùng? Ha ha, ngày cuối cùng doanh trại tổ chức lễ duyệt binh, và tiệc tiễn các ôn thần về thành. Theo như Johny kể thì tính đến bây giờ, trại chín mươi ba đã mất đi bốn mươi tân binh. Hàng xóm của họ, thật đen đủi, giờ chỉ còn mình lều Johny ở khu đất này. Theo như những gì anh mô tả thì năm vị công dân kia muốn thử một chút may mắn, và Johny đã mặc cho họ chiếc áo sơ mi gỗ.

Nhưng Kat vẫn chưa bình phục! Thế mới đáng buồn! Cô có thể sinh hoạt bình thường, thậm chí tay không đánh ba người bình thường không áp lực. Có điều nếu như đánh với kẻ địch trình độ cao, ha ha...

Kat vặn vẹo hai bàn tay, đi đi lại lại trong nhà. Cô rất sốt ruột. Làm ơn đừng xảy ra chuyện Johny! À bạn tôi! Kat tự bổ sung thêm suy nghĩ, nhưng làm sao cô có thể sửa được trái tim?!

Cả một ngày dài Kat chờ đợi trong vô vọng. Nhưng cô không dám ra khỏi nhà! Mặc dù căn nhà di động này trông rất rác rưởi, nhưng thực tế nó là tinh hoa công nghệ của Ouro, chỉ cần chủ nhân còn khóa cửa, muốn đột nhập vào nhà là chuyện không tưởng! Chưa kể quân đội sẽ đến cứu viện. Thế nhưng nếu như cô bị bắt cóc... Kat không dám nghĩ tiếp! Có trời mới biết những kẻ hám tiền có thể làm những gì! Cô sẽ không bao giờ trở thành gánh nặng của anh thêm một lần nào nữa!

Đã năm giờ! Đây là ca cuối của đội tuần tra! Nếu như không có gì thay đổi thì còn mười lăm phút là Johny trở về! Năm phút trôi qua! Còn năm phút nữa! Bốn phút!... Mắt cô hơi nhòa đi, là vì mồ hôi? Kat lau trán, gạt những sợi tóc bết bám trên gương mặt. Cửa mở rồi!

Johny bước vào, nụ cười bừng sáng thường trực trên môi. Trên người anh không có vết thương gì hết! Tảng đá đè nặng trong lòng Kat biến mất, thay vào đó là tình cảm không thể ức chế. Cô hơi nắm nắm tay.

***

Ngày cuối cùng.

Hôm nay tất cả lính nghĩa vụ đều được nghỉ. Tướng giữ trại lên đọc một bài diễn văn dài dòng, ca ngợi công trạng của người còn sống, ai điếu cho những kẻ bất hạnh xui xẻo, mà quá nửa là chết vì tham. Sau đó là tiệc, ca múa hát nguyên ngày. Các binh sĩ bỏ tiền thuê gái điếm từ Xóm Liều đến mua vui. Khi Kat và Johny dạo một vòng quanh trại, họ còn thấy một đám binh sĩ vừa uống vừa hò hét cổ vũ cho một con ngựa "đại chiến" với gái điếm. Cô ta trông có vẻ rất đau đớn, nhưng trước ngực kẹp đầy tiền đã biến nỗi đau thành động lực.

Kat lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này. Hẳn là đau lắm! Cô thầm nghĩ. Sau đó cô liếc Johny. Ặc! Mình đang nghĩ cái gì vậy?!

- Sao tự nhiên đỏ hết cả mặt lên thế Kat? Cô không cảm thấy thoải mái à? Chúng ta đi chỗ khác nhé!

Một vài binh sĩ đến hỏi giá thuê Kat trong vài tiếng. Kat hơi bực, nhưng cô quyết định im lặng xem Johny giải quyết.

- Này Kat, cô có thích chơi hội đồng không?

- Hừ, tùy anh!

- Ha ha, xin lỗi đồng chí, nhưng mà cô ấy không phải để bán! Cô ấy là chiến hữu của tôi!

Johny choàng tay ôm lấy vai cô nhiệt tình.

Người lính kia biết ý, cười cười rồi bỏ đi. Còn Kat thì sượng mặt!

- Đồ ngốc!

- Hả, cô thích chơi hội đồng thật à? Sao không nói sớm?

- Đồ ngốc!

- Này từ từ chờ tôi với!

***

Buổi tối, trong căn nhà số sáu. Kat đang cố hết sức để chuẩn bị một bữa tối lãng mạn - cô tự cho vậy. Tiếc là không có nến, không có vang, cũng chẳng có hoa hồng - chẳng có gì cả! Kat ngồi thừ ra ghế, mệt mỏi nhìn đống đồ ăn - toàn là đồ ăn liền. Một nỗi ấm ức trào dâng, khiến cô không thể ngăn được nước mắt chảy! Mày làm sao vậy, nín đi nào Kat! Cô càng cố, thì nước mắt càng rơi!

Johny bước ra từ nhà tắm, đang dùng khăn mặt lau tóc. Nhìn thấy cô khóc, anh hốt hoảng chạy lại.

- Đến kì à? Sao tự dưng lại khóc?

Thằng này không cứu được rồi!

- Oa oa oa!

- Đấy, tôi đã bảo cô phải mang nhiều dự trữ lên mà!

- Johny! Anh là đồ tồi, đồ xấu xa, bại hoại, ngu ngốc!

- Ặc! Tôi đã làm gì sai nào?

Kat thụi liên tục lên ngực Johny, nhưng cú đấm của cô chỉ nhẹ như phấn mà thôi. Johny mặt đầy ngơ ngác, lấy hai tay giữ lấy tay Kat, mặc cho cô vùng vẫy.

- Buông tôi ra!

- Không! Cô tự dưng làm sao thế?

- Đến kì!

- Hả thật à?

- Ngu ngốc!

- Lại nữa!

Chợt Kat ngẩng lên, trong ánh mắt cô long lanh những giọt nước. Cô thấy Johny hoi bối rối nhìn sang chỗ khác. Kat hít một hơi sâu, thu hết can đảm.

- Johny, tôi thích anh! Em thích anh!

Im lặng! Johny không nói gì, ngạc nhiên nhìn cô. Sau một phút, hoặc một thế kỷ, Kat cũng không biết nữa.

- Nhưng mà tôi chỉ coi cô là bạn!

- Hả?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Về nhà

Johny chống hai tay lên bồn rửa mặt. Những giọt nước lạnh buốt nhỏ tong tỏng trên mặt hắn. Trong gương là một anh chàng đẹp trai, mặc dù vẫn sót những nét ngây thơ nhưng đã chín nõn nà như một táo đỏ ngọt lựng rồi. Chỉ là, trong ánh mắt đó, là cái lạnh tuyệt đối!

- Mày làm được, Johny! Mày đã hứa là sẽ cho họ hạnh phúc rồi! Mày không muốn phải sống một cuộc đời lên voi xuống chó thế này nữa đúng không?!

Johny hít sâu một hơi, tiếp tục vỗ nước vào mặt. Những ký ức trong hai mươi ngày vừa qua dần dần tan vào trong não hắn. Tâm trí hắn như một con quái vật khổng lồ, cắn nuốt bất cứ cảm giác đau đớn sợ hãi sinh ra khi hắn giết người.

Johny ngửa mặt nhìn vào gương. Hình ảnh đó cũng nhìn hắn.

- Vì họ, tao sẵn sàng trả bất cứ giá nào!

Johny bước khỏi phòng tắm. Hình ảnh trong gương của hắn nhìn theo một lúc, sau đó cũng bước đi!

***

Kể từ khi tỏ tình, quan hệ giữa họ trở nên rất lúng túng! Johny thừa nhận hắn từng có những suy nghĩ hão huyền, nhưng đó chỉ là những ý niệm xẹt qua khi hormone quá thừa mà thôi. Hắn quý Kat, coi cô như một người thầy, cho dù miệng hắn vẫn phũ với cô. Và với lần đi nghĩa vụ này, Kat đã trở thành một người đồng đội đáng tin cậy với hắn. Nhưng yêu thích? Johny lắc đầu. Họ còn lâu mới tới bước đó. Angel đã đủ khiến hắn đau đầu rồi. Và hắn không muốn làm Isa đau thêm nữa.

Mặc dù Johny cố gắng để hòa hoãn lại bầu không khí giữa họ, nhưng cả hắn và cô đều biết, cốc nước đã hắt đi thì không có cách nào thu lại. Johny càng cố tỏ ra lịch thiệp, thì Kat càng cố tránh mặt hắn. Từ hôm đó đến giờ họ mới chỉ nói với nhau có vài câu. "Có lẽ cả hai đều cần thời gian để làm rõ cảm tình của mình!" Johny thở dài.

Nhưng lịch thiệp là chuyện khác! Johny giật lấy chiếc túi xách của Kat, quay lưng bước lên tàu. Kat hơi cắn cắn môi, nhưng rồi cũng bước theo hắn.

Johny ngồi nhìn khung cảnh lướt qua như gió, trầm tư suy nghĩ. Hắn lo cho Isa. Hắn tin Angel, họ giờ ngồi cùng thuyền rồi, nhưng Angel không phải là hắn. Không có lí do gì để cô phải đối xử tốt với Isa cả. Hắn đã dặn dò cả hai, nhưng có trời mới biết giữa hai người phụ nữ sống chung trong một tháng có thể xảy ra chuyện gì? Đặc biệt là hắn còn đang tính bắt cá hai tay cả hai! Johny day day trán. Con đường cách mạng còn lắm gian truân!

***

- Này Kat, cô có thích cái khuyên tai này không?

Johny đứng trước một tiệm trang sức nhỏ, trên mặt bàn bày một đống phụ kiện màu mè rực rỡ. Tất nhiên giá của chúng rẻ bèo, vì tất cả đều là hàng nhái. Trải qua một tháng ăn không ngồi rồi - ý hắn là không kiếm ra tiền, kinh tế của hắn có chút eo hẹp, không còn chỗ để mua đồ quá xa xỉ. Nhưng chẳng phải các cụ thường nói quà quý ở tấm lòng đó sao?

Kat không trả lời hắn, đứng xa xa nhìn ngó chung quanh, giả vờ như không nghe thấy gì. Johny đảo mắt một vòng, khẽ lắc đầu. Được rồi cứ mua, xong nhờ Isa chuyển tay vậy! Johny chọn một chiếc vòng lục bảo cho Isa, và một chiếc dây buộc tóc cho Angel.

***

Johny đặt mắt vào máy quét. Roẹt roẹt! Cửa mở. Một trong những lí do khiến hắn tin tưởng Angel, là vì cô tin tưởng hắn. Cô thậm chí đưa hắn vào danh sách trắng, cho phép hắn vào nhà cô bất cứ khi nào. Cũng có thể là có những hàm ý khác, nhưng tất cả đều là người trong sáng, ha ha ha...

Johny nhìn quanh. Không thấy ai cả! Họ đi đâu rồi? Chắc giờ này mọi người còn ngủ?! Hắc hắc, một ý tưởng đen tối len lỏi trong đầu Johny. Hắn nhón chân, bước lại gần cánh cửa phòng nghỉ cho khách. Nhà Angel có mấy căn phòng ngủ liền, một phòng cho chủ, hai phòng cho khách. Chắc là Isa đang ngủ trong phòng tầng một thôi!

Ách! Không có ai? Johny vồ hụt, hơi tẽn tò. Nhưng không sao, hắn còn kiên nhẫn. Hắn đã chờ ba mươi ngày chưa bùng phát rồi, một vài phút đã là gì? Johny tiếp tục rón rén lên tầng hai, đằng sau hắn là Kat cau mày nhìn, lắc đầu, quẳng hành lý vào góc rồi nằm vật ra ghế sô pha.

Tầng hai gồm hai phòng ngủ, một phòng của khách, một phòng của chủ. Phòng của khách thì nằm gần cầu thang, còn phòng của chủ thì ở cuối hành lang. Johny mở phòng khách thứ hai, nhìn thấy một đống phồng phồng dưới chiếc chăn trắng. À há, bắt được em rồi! Johny nín thở lại gần, sau đó đổ nhào lên chiếc chăn trắng.

- Ha ha nhớ anh không?

- Ai đấy?

- Ai thế?

Bỏ mẹ sao lại có hai giọng nói? Mà tại sao cả hai giọng lại quen thế? Johny choáng váng trong lúc thân hình hắn bị một sức mạnh không thể cản phá ném xuống dưới giường. Johny nằm sõng xoài dưới sàn nhà, nhìn trân trối vào mái tóc vàng thả xõa ra của Angel, và mái tóc hạt dẻ của Isa. Hắn nhìn họ, họ nhìn hắn.

Trong một tích tắc, Johny nghĩ đến một chuyện. Không phải là "lại nữa sao?", cũng không phải là "Thế giới này điên hết cả rồi à?", mà là... "Hậu cung có hi vọng!"

Sau đó mới là "Thế giới này điên hết cả rồi à?"

***

Bốn người bọn họ tụ tập ở phòng khách. Quen quá nhỉ! Johny khoanh tay ngồi trên ghế, ở dưới đất là ba cô nàng xinh như ngọc như ngà quỳ gối. Cả bốn người đều hơi xấu hổ.

- Rốt cuộc chuyện này là sao hả Angel?

- À...ừm... thực ra thì...

Angel ấp úng, mặt hơi đỏ. Sau đó cô bình thản trở lại.

- Anh có tin vào lửa gần rơm lâu ngày cũng bén không?

- Tin cái củ cải!

Johny tiếp tục chỉ vào Isa.

- Còn em nữa, sao em lại làm vậy với anh hả Isa?

- Em xin lỗi Johny, nhưng... bọn em lúc đầu chỉ là an ủi nhau, sau đó...

Johny dùng hai tay ôm mặt. Cái quái gì thế này?

- Còn cô nữa, cô quỳ ở đây làm gì hả?

- Ách! Ừm... em đã phản bội chị Isa ạ!

- Con lạy mẹ đừng đổ dầu vào lửa nữa được không?!

Johny bùng nổ rồi! Hắn run rẩy giơ tay trỏ từng người, còn Isa và Angel nhìn hắn đầy nghi ngờ. Hắn muốn bùng cháy! Hắn muốn đập cái gì đó!

Angel? Đánh không lại!

Isa? Không nỡ đánh!

Kat? Không liên quan!

A! Johny cảm thấy mạch máu não đứt phừn phựt! Hắn nằm vật ra ghế sô pha. Thế giới này điên thật rồi!

Hậu cung đã thành lập, nhưng họ yêu nhau chứ cóc yêu hắn? Sao mọi thứ lại loạn thế này? Đã nói là nhân vật chính rung người, gái theo thành đàn cơ mà? Sao hắn lại phải khổ thế này?

Kat thích hắn, yêu Isa.

Hắn yêu Isa, thích Angel.

Angel thích Isa.

Quác?!

***

Johny trằn trọc ở ghế sô pha. Đúng vậy, sô pha! Angel đưa cho hắn một đề nghị rất hấp dẫn. Đó là hắn chuyển tới ở cùng cô, cả hai chia tiền thuê và phí sinh hoạt. Dù sao nhà cô cũng rộng, và Johny thì tiết kiệm được một khoản kha khá nếu làm vậy. Nhất là khi hắn không có nhiều tiền nữa. Và nhà của Angel có phòng thí nghiệm! Không phải là phòng thí nghiệm do liên minh cung cấp, mà là cô tự dựng một phòng riêng, với thiết bị thí nghiệm tiên tiến, tất nhiên là tự bỏ tiền túi. Johny có thể sử dụng, nhưng hắn muốn dùng nguyên liệu nào thì phải mua nguyên liệu ấy. Tương đối sòng phẳng!

Có lẽ ngoài Johny ra không ai biết trình độ phép thuật thực sự của nàng thư ký liên minh đã đạt tới S+! Angel tuyên bố với bên ngoài là trình độ phép thuật mới là B+, nhưng với hệ thống hỗ trợ, màu xanh lá chói mắt đó suýt nữa làm mù mắt chó của Johny! Angel đạt S+ ở các kỹ năng dọn dẹp, nấu nướng, thư kí, giao tiếp, võ thuật và phép thuật.

Johny móc ra một chiếc khuyên tai màu đỏ. Khuyên tai Chimera! Dưới ánh trăng lờ mờ, Johny dường như thấy được một hình bóng bốn chân nho nhỏ bên trong viên ngọc. Đây là một trong bốn thần khí mà hắn sẽ đạt được nếu hoàn thành những nhiệm vụ đặc thù nào đó. Viên ngọc Chimera này là thành quả của "bậc thầy chăn chiếu" - tất cả các kĩ thuật làm tình đều phải đạt S+!

- Vuốt ve S+: Chủ nhân có thể dùng hai bàn tay để đưa một người bất kỳ lên thiên đường. Bao gồm cả mát xa, xoa bóp, vuốt ve các kiểu!

- Dùng miệng S+: Không chỉ có thể thổi linh hồn một cô gái khỏi xác bằng nụ hôn kiểu Pháp, chủ nhân còn có thể làm nhiều thứ hơn thế. Hạn chế ăn đồ cay nóng nhé!

- Làm tình S+: Chủ nhân là một vị tình thánh, các quý bà yêu mến ngài, những tên đĩ đực thần tượng ngài! Chủ nhân biết nhịp điệu chuẩn xác để điều khiển cuộc chơi. Có điều đừng làm nhiều, hại thận lắm!

- Dùng đồ chơi: Chủ nhân là một tên khốn nạn bệnh hoạn nhất quả đất! Ngài biết rõ những vị trí nhạy cảm nhất của con người, biết cường độ kích thích vừa phải để cân đối giữa nỗi đau và sự khoái cảm. Tránh xa ta ra đồ bệnh hoạn!

Thề có trời đất, Johny không hiểu cái đoạn "Dùng đồ chơi" là cái gì luôn! Hắn cực kì trong sáng! Là do Johny cũ đấy chứ! Khi Johny dung hợp ký ức, hắn được hệ thống đánh giá dòng cuối là "A+! Chủ nhân cần phải thực hành những gì đã biết để kiểm nghiệm thực tiễn!". Và đó là kết quả của màn chơi đùa với Kat! Không phải tự nhiên hắn lại tinh trùng lên não làm vậy với cô đâu!

Johny thấy miệng hơi khô nóng. Nghĩ tới cảnh Kat oằn oại rên rỉ làm hắn có chút hứng thú. Ặc! Hắn cần nước lạnh.

Tại sao hắn không tìm Isa? Ha ha... Kat với Angel đã đàm phán, mỗi người ba ngày, còn ngày chủ nhật thì hắn có thể tâm sự với Isa - mẹ nó đấy, hai cô

vày vò Isa của ta nguyên một tuần, ta nỡ lòng nào vày vò em ấy nốt chủ nhật?!

Chợt hắn thấy một bàn tay trắng muốt thò ra từ vai mình cầm lấy chiếc khuyên tai. Không cần phải nghĩ cũng biết đấy là Angel, chỉ có cô mới đủ trình độ tiếp cận hắn mà không khiến hắn giật mình. Nhưng lúc này mồ hôi hột tuôn khắp trán Johny.

- Ồ khuyên tai đẹp đấy, Johny! Tặng cho ai vậy?

- À... ừm... nó là của tôi thôi! Vật... vật gia truyền... ừ đúng vậy, gia truyền! Trả lại cho tôi nào!

Angel nhanh nhẹn đeo chiếc khuyên lên tai. Cô mỉm cười.

- Thế nào, đẹp không?

Tâm Johny chìm xuống tận đáy. Bỏ mẹ đời em rồi! Giờ mất bao nhiêu giây chạy ra đến cửa nhỉ?

Gương mặt Angel đột nhiên đỏ lựng lên, hai mắt cô tràn đầy mê ly. Cô hơi liếm môi, nhìn Johny thèm khát như thể một con sói nhìn con dê.

- Không hiểu sao tự dưng tôi thấy anh dễ nhìn lắm cơ, Johny ạ!

- Bình tĩnh Angel, tháo bông tai xuống, có gì từ từ nói!

Johny lùi dần, sau đó ngã bổ nhào xuống ghế sô pha. Angel tháo một chiếc cúc áo sơ mi ra - đi ngủ tại sao lại mặc áo sơ mi trắng, mà đã vậy phía dưới đâu?! Johny tỏ vẻ quan ngại sâu sắc!

***

- Anh không sao chứ Johny, trông anh như thể bị nhịn đói mấy ngày rồi ý?

Isa cau mày quan tâm hỏi han Johny. Lúc này bọn họ đang quây quần bên bàn ăn sáng. Johny mặt tóp teo, xanh tái, thần người ra như mất hồn. Isa cảm tưởng cô thấy linh hồn Johny đang lấp ló nơi khóe miệng hắn vậy. Còn kẻ thủ ác vẫn bình tĩnh ngồi trước hắn, xắt thức ăn như không có chuyện gì xảy ra.

- Anh muốn về nhà! Thế giới này điên thật rồi!

Johny thều thào bất lực.

***

- Trả anh này Johny!

Angel cùng hắn đang trên đường đến liên minh. Dù sao họ cũng cùng đường. Johny cầm chiếc khuyên tai trong tay, mặt đầy phức tạp.

- Rốt cuộc câu trả lời của cô là gì hả Angel?

Angel trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Johny đầy chân thành.

- Anh biết đấy, Johny, tôi là một cô gái thực dụng. Tôi rất có giá trị, và tôi xứng đáng với những điều tốt đẹp. Mặc dù giữa chúng ta có những tia lửa nhỏ, nhưng nó chỉ dừng ở lợi ích ràng buộc mà thôi, anh hiểu ý tôi chứ? Nếu như anh muốn theo đuổi tôi, tốt thôi, tôi luôn cho tất cả một cơ hội! Nhưng anh cảm thấy mình xứng đáng với tôi sao?

Johny im lặng. Sau đó hắn nắm lấy bàn tay của Angel, bóp chặt.

- Chờ tôi, Angel!

- Đừng lâu quá nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Johny (1)

Xin chào tất cả các bạn. Tôi là Johny, Johny Ouro. Tôi là một chủ nô chuyên nghiệp của liên minh nô lệ Tòa Thành Trắng.

Tôi không đến từ thế giới này. Tôi không nhớ cụ thể nhưng có lẽ tôi đã gặp một tai nạn nào đó, và dùng thuật ngữ của tiểu thuyết đương đại thì tôi đã

"xuyên việt".

Ở kiếp trước, tôi là một giám đốc tài chính. Công ty cũng không lớn lắm, khoảng hai trăm nhân viên thôi, là một doanh nghiệp cỡ vừa. Nhân viên nghe lời, đồng nghiệp nể phục, cấp trên ưu ái, sự nghiệp thành đạt, tôi còn mong đợi gì hơn nữa? Tôi không dám tự nhận mình đẹp trai, nhưng cũng gọi là ưa nhìn, khỏe mạnh.

Là một người khôn ngoan, tôi chưa bao giờ dừng tập thể thao. Thể thao giúp cho cơ thể khỏe mạnh, và một cơ thể khỏe mạnh mới có thể khiến bộ não phát huy toàn bộ năng suất. Một cơ thể khỏe mạnh còn giúp bạn thoát khỏi những rắc rối ngớ ngẩn, ví dụ như ẩu đả. Ha ha, tôi là một người văn minh, tôi không thường đánh lộn, nhưng có đôi khi con người ta cũng giống như những con lừa vậy, cứ phải đánh đập thì nó mới chịu làm việc. Tiếc là tôi không theo nghiệp xã hội đen, nếu không tôi có khi còn thành công hơn nữa ấy chứ? Nói tóm lại, cuộc đời tôi là một chuỗi thành công, tôi là người thắng cuộc!

Cho tới khi tôi sang thế giới này!

Phải, lúc mới kế thừa ký ức của thân xác cũ, tôi cứ nghĩ rằng mọi chuyện thật đơn giản. Thế giới này quái dị, nhưng nó lạc hậu. Tôi hoàn toàn có thể sử dụng những cách thức được học để khai sáng cho những kẻ lạc lối này. Thậm chí tôi còn từng nghĩ rằng, bán một con người cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi?! Tôi thật ngu ngốc, thật sự ngu ngốc!

Rồi tôi bị một cô gái điếm áp đảo. Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ chết! Bạn biết không, khi lưỡi dao lạnh sắc lẻm dí vào cạnh mạng sườn mình, tôi dám chắc các bạn cũng sẽ líu hết cả lưỡi như tôi mà thôi, tất nhiên những ai đâm thuê chém mướn không tính nhé. Tôi chỉ là người bình thường, tôi cũng sợ chết lắm. Có lẽ là do ma xui quỷ khiến, có thể là do khả năng thuyết phục quá giỏi, cuối cùng tôi cũng chấp nhận cho Isabella bước vào trái tim mình.

Than ôi, nàng xinh đẹp, nàng vui tính, nàng thấu cảm! Nàng là người bạn tri kỷ của đời tôi. Khi tôi lần đầu tiên bán một cô gái tên Amelia, tôi đã phát điên! Nếu như không có nàng an ủi, có lẽ tôi đã tan vỡ ngay ngày hôm đó rồi. Tôi là một thanh niên sống và làm việc dưới ánh mặt trời trong ba mươi năm. Tôi có hối lộ, có chèn ép, có thủ đoạn, nhưng chúng chẳng là gì so với tội ác tôi đã làm. Tôi đã bán cô gái ấy như một món hàng, tôi đã chà đạp lên lòng tin của cô bé. Nhờ có hệ thống, tôi biết được rằng tinh thần đang không ổn định, vậy nên tôi tiếp cận cô ta bằng cách nhẹ nhàng, lừa bịp trái tim sứt sẹo ấy. Nhưng tôi không thể lừa được bản thân. Tôi không yêu Amelia như kiểu đàn ông yêu phụ nữ, nhưng sống với nhau một thời gian, chí ít tôi cũng quý cô nàng. Và khi bạn phải quyết tâm cắt đứt sợi dây tình cảm, tôi nói thật, nó cực kì đau đớn! Nó đau đến mức bạn như muốn chìm xuống vực sâu vậy! Vậy nên các bạn ạ, đừng phụ tình cảm của người khác, nếu không kết quả là cả hai đều sẽ bị tổn thương!

Quay trở lại câu chuyện, nhờ có hệ thống giúp đỡ, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Tôi cũng ngờ ngợ đoán được rằng hệ thống đang hỗ trợ mình, qua việc tôi và những người xung quanh bỗng dưng am hiểu mọi thứ nhanh đến kì lạ. Lúc trước tôi muốn dạy một người kiến thức tài chính, không mất nửa năm một năm thì còn lâu mới học xong cơ bản. Vậy mà tôi chỉ mất vài tuần để đào tạo ra một cử nhân kinh tế thứ thiệt! Mà đấy mới chỉ là một lĩnh vực. Có những lĩnh vực còn khó hơn, như nghệ thuật, như nấu nướng...

Một cú đấm xé gió lao tới, tôi nghiêng đầu né, sau đó bồi lại bằng một cú huých cùi chỏ. Cô gái trước mặt trúng đòn, loạng choạng lui về sau, rồi dần dần tan biến vào không khí. Đó là một hình chiếu mô phỏng, công nghệ của đấu trường, dành cho những ai muốn luyện tập khả năng chiến đấu. Đúng vậy, thời gian vừa qua tôi đã đến đây rất nhiều, nếu không bạn nghĩ võ thuật của tôi từ trên trời rơi xuống à?

Ở đấu trường, bạn có thể lựa chọn hình thức luyện tập đối chiến người thật - phí cực kì đắt, và đối chiến hư ảo - cái này miễn phí. Người thật là các võ sĩ dự bị hoặc các nô lệ được gửi tới đây đào tạo nhằm thi đấu mỗi tuần, phục vụ các đức ông đức bà màn trình diễn máu tanh và bạo lực nhất. Tất nhiên luyện tập kiểu đó thì không thể sử dụng vũ khí có sát thương rồi. Kiểu còn lại thì bạn sẽ được đưa vào một căn phòng trống, sau đó sẽ có một nhân vật mô phỏng được ngưng tụ, kỹ năng chiến đấu tùy chọn, vũ khí tùy chọn. Sở dĩ nó miễn phí là vì năng lượng sử dụng lấy từ chính các "cục pin" - thứ này nhiều vô kể ở Tòa Thành Trắng. Mặc dù tôi chỉ sử dụng tay không, nhưng kiểu chiến đấu của tôi rất đặc biệt, và cực kì nguy hiểm, cho nên tôi đành lựa chọn chiến đấu hư ảo. Hơn nữa, nó miễn phí, ngu gì không dùng? Chỉ cần bạn hiểu mình cần thiết lập hình ảnh giả lập như thế nào là được.

Tôi vừa thiết lập một nữ chiến binh Amazon, có trình độ chiến đấu tổng hợp là A+. Đừng hiểu lầm, nam hay nữ ở đây không có khác biệt. Quan trọng là các chỉ số chiến đấu! Còn tại sao tôi chọn nữ chiến binh? Các bạn thích luyện tập với một thằng khỉ đột hai mét, hay một cô nàng nóng bỏng hơn?

Tôi bước ra khỏi phòng, cầm lấy chiếc khăn bông lau mái tóc ẩm ướt sau khi bị nước ấm "chà đạp". Không gì tuyệt vời bằng tắm rửa sau khi luyện tập, à nếu như bạn vừa mới tập xong mà làm vậy thì rất có cơ hội được gặp tổ tiên. Hãy cố gắng nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng trước khi vào tắm để tránh gây áp lực lên hệ tuần hoàn!

Bryn khoanh tay, lưng tựa vào tường, chăm chú quan sát các võ sĩ luyện tập. Bryn là thế hệ sau của Angel, rất xinh đẹp, rất hoang dã. Cô ta được cả đấu trường vinh dự đặt cho danh hiệu Thần chết màu đỏ - không phải ai cũng có danh hiệu, kể cả các nhà vô địch. Chỉ có các nhà vô địch của vô địch, tức là phải tham gia ít nhất ba trận đấu đặc biệt nữa kể từ khi đăng quang. Cụ thể là phải chiến đấu với một con Cthulu trưởng thành - đêm hôm trước vệ binh sẽ chuyển một con từ Sương mù tới; chiến đấu với một nhà vô địch khác - hiển nhiên là phải có cạnh tranh rồi; và cuối cùng là đánh bại bóng ma của đấu trường. Không ai biết bóng ma này từ đâu ra, cũng không ai hiểu cách giết nó như nào, chỉ biết là khi một nhà vô địch chiến đấu xong hai trận đặc biệt, sẽ bị bóng ma khiêu chiến. Nếu như bạn đánh bại nó, sẽ có một tiếng gầm thông báo cho toàn bộ tòa thành biết về bạn - có thể nói là vinh quang tột đỉnh! Tất nhiên độ khó của nó cũng là cao nhất, và số người chết dưới tay nó nhiều không kể xiết. Năm ấy Angel dùng mười giây nghiền nát bóng ma này, và vì vậy cô ấy được mệnh danh là Thiên sứ địa ngục! Đó cũng là lí do tại sao Angel là nữ võ sĩ nổi danh nhất Tòa Thành Trắng.

Ầy, nhắc tới Angel làm tôi thấy nhụt chí quá! Rõ ràng chúng tôi đã vượt quá quan hệ bạn bè rồi, tôi cũng đã ngỏ lời, thế nhưng cô ấy vẫn chối từ. Nhưng cũng may cô ấy vẫn còn nói rõ thử thách của tôi là gì. Đáng sợ nhất không phải là mục tiêu xa vời, mà là đớp thính, là "xin lỗi em chỉ coi anh là bạn"!

- Tập xong rồi hả Johny? Lần này tốc độ có vẻ khá đấy, có muốn thử vài chiêu không?

Bryn nhếch miệng cười. Tôi lập tức lắc đầu từ chối. Hồi mới vào, tôi cũng trẻ trâu thử đấu với cô ta. Thật sự là chúng tôi hoàn toàn không cùng một đẳng

cấp... Cho tới tận bây giờ, khi tôi đã đạt tới trình độ như hiện tại, tôi mới hiểu rằng cô ta sâu không thấy đáy. Ấy thế mà nghe nói Bryn suýt nữa đánh thua Bóng ma, như vậy Angel ở cảnh giới nào rồi? Tôi thở dài, tạm biệt Bryn, sau đó ra về. Cũng trưa rồi, không biết hôm nay Isa làm món gì nhỉ?

***

Buổi chiều, tôi quyết định đến liên minh nhận nhiệm vụ kế tiếp. Angel đang cúi đầu hí hoáy viết gì đó lúc tôi bước vào. Có điều nếu như các bạn nghĩ tôi có thể làm cô ấy giật mình, đừng nghĩ nữa! Giây phút tôi bước chân vào phạm vi mười mét xung quanh, cô ấy đã biết rồi.

- Chào người đẹp!

- Đến nhận nhiệm vụ hả? Tôi nhắc trước, hiện tại chỉ có toàn nhiệm vụ huấn luyện thú cưng, hoặc đào tạo tỳ nữ thôi đấy!

Cần phải giải thích một chút trước cho các bạn. Khi tôi đăng ký chuyển điểm tích lũy vào khu Ouro, như vậy tôi sẽ chỉ nhận được nhiệm vụ từ khu Ouro mà thôi, nếu như tôi nhận các nhiệm vụ khu khác, thì điểm sẽ được tính cho khu đó chứ không còn là cho khu Ouro, rất bất lợi nếu muốn trèo cao. Mà tôi cần phải trèo cao! Khu Ouro và khu Bull chủ yếu tìm các nô lệ đua ngựa và làm ấm giường, cả nam lẫn nữ. Khu Kamra tìm tất cả. Khu Convus thì đa số tuyển phù thủy và nghệ sĩ, một số thì thích cả người hầu nữa, để dọn dẹp mớ rác thí nghiệm họ thải ra. Bỏ qua đám quái thú, thì thực ra các Convus cũng không phải là một lựa chọn tồi. Bọn họ yêu cầu toàn những nô lệ có giá trị cao, khổ cái tôi không thích bầu không khí nặng nề u ám ở khu đó lắm. Quanh đi quẩn lại có mỗi khu Bull và Ouro, mà hai khu này thì bệnh hoạn như nhau.

Nam/nữ làm ấm giường, còn có tên khác là tỳ nữ/nam sủng, là một nghề không chính thức, vì nó không thể cân đo đong đếm bằng chứng chỉ được. Vâng, nó liên quan tới kỹ thuật trên giường. Thường thì người mua sẽ căn cứ vào ngoại hình, và kỹ thuật của nô lệ khi "dùng thử" để trả tiền, và có thể nêu đại khái một vài yêu cầu. Đây cũng là loại hình nô lệ duy nhất có hạng F- nhưng giá trị thì không thua bất cứ nô lệ nào nếu như kỹ năng và ngoại hình tốt. Để làm một tỳ nữ/nam sủng, nô lệ cần có kĩ thuật dùng tay, dùng miệng, làm tình tốt. Ngoài ra, e hèm, còn phải biết mua vui cho chủ bằng cách làm với động vật - đúng vậy, động vật, thậm chí là quái vật, các bạn đã hiểu tại sao đám Kamra hay tìm nô lệ kiểu này rồi chứ. Không chỉ vậy, bạn còn phải biết thỏa mãn nhiều người một lúc, và có một số khách hàng còn yêu cầu cả khả năng khổ dâm lẫn bạo dâm.

Tôi nhớ có một câu chuyện kinh điển vẫn được lén lưu truyền như này. Năm ấy, đức giám mục Molaru của khu Bull đã tuyên bố một bài phát biểu cực sốc trong buổi tiệc mừng năm mới với các chủ nô cao cấp của liên minh. Tất nhiên sau đó ngài có chữa thẹn bằng việc "tôi say quá!", nhưng nó cũng đủ nói lên phần nào sự thối nát của các quý tộc.

- Các con của ta, các con có biết cái gì mới gọi là sạch sẽ không? À... ta xin lỗi, có khi các con còn chẳng hiểu thuần khiết là cái gì ấy chứ! Mọi thứ trên thế giới này, từ bụi cho tới đất bẩn, đều là tội lỗi! Phải, là tội lỗi! Mà tội lỗi thì phải bị hủy diệt. Chỉ có lửa mới có thể tẩy sạch tội lỗi. Các con có biết ta tắm rửa bao nhiêu lần một ngày không? Ba lần!

- Cũng từng ấy lần, ta dùng vòi bơm nước thánh để tẩy rửa bên trong cơ thể, mỗi khi ta cầu nguyện xong. Các con có vẻ không vui khi nghe tới vòi bơm hả? Mẹ kiếp, nhưng ta thì sạch sẽ, còn các con thì đang dần dần mục ruỗng từ bên trong. Tạp chất, đất bẩn, bụi đều là hạt giống tội ác của Satan!

- Mỗi một cơ thể đều là điện thờ thần thánh của linh hồn! Ta cần một nữ đồng trinh, trong trắng và thánh thiện như thiên sứ. Chỉ nữ hầu đó mới xứng đáng được phụng sự thân thể ta. Nàng sẽ làm sạch ta tới từng lỗ chân lông, và nàng sẽ dùng vòi bơm thanh tẩy tới tận bên trong ta.

- Hừ, ta sẽ không để lại bất cứ thứ gì cho thành phố tội lỗi này, cho dù là một cục cứt! Nàng sẽ là chiếc bình chứa đựng những thứ dơ bẩn từ ta, và nàng phải tự nguyện chấp nhận điều đó, không được bỏ sót dù chỉ một giọt!

- Hãy nhớ, các con của ta, những kẻ béo phì hay đầy đặn đều là những kẻ phạm phải tội tham lam và dâm dục. Chỉ có những cô gái thon thả mới có thể chứa đựng ngọn lửa tinh lọc! Chỉ có những cô gái ấy mới xứng với ta. Nếu như ai có thể mang đến cho ta một cô gái như vậy, ta sẽ ban thưởng kẻ đó vô cùng hậu hĩnh.

Câu chuyện màu mè như vậy, nhưng chốt lại thì Molaru cần một nô lệ thon thả xinh đẹp, chấp nhận ăn cứt và uống nước đái của lão. Tôi xin nhắc nhở các bạn rằng, điều đó cực kì hại cho sức khỏe, vậy nên các "nữ tế" của Molaru thường chết rất nhanh, và thế là ngài giám mục lại tiếp tục bí mật tìm kiếm "vật chứa" mới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Johny (2)

Nói vậy để các bạn hiểu, khi một kẻ có quyền lực tuyệt đối, và luật pháp cho phép hắn làm những điều vô nhân tính, thì lẽ tất nhiên là những thứ tồi tệ xấu xa đáng khinh bỉ nhất sẽ bộc lộ ra hết.

Mặc dù tôi đã tự hứa với lòng rằng sẽ làm tất cả mọi chuyện... nhưng thật sự có những chuyện không có cách nào làm được! Một khi các bạn bước qua cái vạch ấy, bạn còn có thể gọi bản thân là người sao?

Nói về thú cưng vậy! Chúng ta có một nô lệ. Chúng ta bắt kẻ đó phải bò bằng bốn chân, à tôi xin lỗi, bằng khuỷu tay và đầu gối chứ. Bạn nghĩ bò đơn

giản sao? Khu Convus có một cửa hàng đồ chơi người lớn cực kì nổi tiếng, chuyên bán những món đồ kì dị hỗ trợ cho mấy cái sở thích bệnh hoạn như này. Ví dụ như bộ Trang phục thú cưng. Nó sẽ trói chặt cẳng tay bạn vào bắp tay, cẳng chân bạn vào đùi, như vậy bạn tự khắc phải dùng khuỷu tay và đầu gối để di chuyển rồi đúng không?

Không chỉ vậy, bạn còn phải sủa như chó, hoặc rên như mèo khi chủ nhân lại gần. Bạn phải quên đi vị thế con người của mình, và hạ mình xuống làm một con vật vô tri. Khi chủ nhân cần thì sẽ âu yếm cưng nựng hoặc đè bạn ra giải tỏa, còn khi tức giận thì đuổi đánh bạn. Mà bạn vẫn phải sủa hoặc kêu meo meo! Thậm chí bệnh viện Ouro còn cung cấp cả dịch vụ thay đổi cuống họng để nô lệ không còn khả năng phát ra tiếng người nữa đó!

Đấy mới chỉ là một phần. Phần còn lại là bạn phải huấn luyện nô lệ thành ngựa cưỡi. Ở đấu trường, một con ngựa sẽ bị trói ngoặt tay ra sau lưng, tròng dây cương vào miệng và cổ, nối với một chiếc xe thùng hai bánh. Nô lệ chỉ cần biết cắm đầu chạy, chủ nhân ở trên xe sẽ ra sức vụt để nô lệ chạy nhanh hơn, và lèo lái dây cương vượt qua các chướng ngại vật. Chướng ngại vật ở đây gồm toàn bàn chông, đất sỏi hiểm trở, bẫy dây thép.

Chủ nhân tất nhiên sẽ có các loại thiết bị bảo hộ, nhưng ngựa? Ha ha xin lỗi, ngựa vượt chướng ngại vật chính là niềm vui thú lớn nhất của giới quý tộc mà. Cảnh những nàng/chàng ngựa giẫm vào bàn chông toét chân, ngã nhoái nhoài vì cua gấp, bị xe cán lên người nát bét, hoặc thậm chí là bị dây thép cắt bay đầu sẽ khiến toàn bộ khán đài hò reo ầm ỹ. Theo thống kê, mỗi lần đua ngựa, sẽ có khoảng tám phần ngựa không bao giờ nhìn thấy mặt trời một lần nữa. Hai phần may mắn còn lại, nếu như thuộc vào nhóm thua cuộc, sẽ bị chủ nhân trừng phạt thậm tệ, một kiểu giận cá chém thớt!

Không chỉ nguy hiểm về tính mạng, nô lệ làm ngựa còn phải chịu cảnh ô nhục kinh khủng. "Đồng phục" của một con ngựa bao gồm tai ngựa, gồm một chiếc đai da ôm qua cằm vắt qua đầu, phía trên gắn hai chiếc tai ngựa. Một bộ phận khác được gắn vào miệng nô lệ, khiến cho mỗi khi kéo cương, ngựa sẽ phải chịu cơn đau khủng khiếp, trừ phi quay đầu theo hướng đó thì mới bớt đau. Món thứ hai là đuôi ngựa. Nó thực chất là một món đồ chơi người lớn, một đầu gắn lông đuôi ngựa, đầu còn lại là những viên bi tròn gắn chặt vào nhau, và được nhét vào mông ngựa. Tất nhiên, để tăng phần đặc sắc thì nô lệ không được mặc bất cứ quần áo gì, có thế mới giống một con ngựa chứ! Dưới chân nô lệ sẽ được ưu ái đi một đôi guốc da, có móng như móng ngựa, và bạn sẽ phải kiễng chân để xỏ đôi giày đó vào. Bình thường chúng ta chạy là mũi chân tiếp đất, sau đó là gót chân, nhưng ngựa chỉ được tiếp đất bằng lòng bàn chân. Cực kì khó cân bằng! Và cuối cùng là bộ cương ôm quanh ngực ngựa, vừa để tôn lên bộ phận cần tôn, vừa hỗ trợ chủ nhân điều khiển. Với bốn trang phục bắt buộc đó, ngựa sẽ tham gia cuộc đua tử thần, trong cái nhìn tàn nhẫn và hưng phấn của những kẻ may mắn ngồi trên khán đài kia, đổ máu vì một tiếng cười, mất mạng vì một lời hò reo của đám đông.

Tôi thật sự không có khả năng làm vậy!

- Không còn nhiệm vụ nào khác sao Angel?

- Không!

- Nếu vậy... à đúng rồi, anh sẽ bán nô lệ cho liên minh. Điểm tích lũy sẽ được tính ở dạng trắng, sau đó anh có quyền chuyển điểm đó thành thuộc tính Ouro đúng chứ?

- Anh chắc không, Johny? Bởi vì liên minh sẽ ép giá anh rất thảm đấy. Chỉ có điểm tích lũy là vẫn được tính như bình thường thôi.

- Không sao! Tạm thời anh không cần quá nhiều tiền, mà anh cần điểm tích lũy. Vì ai đó!

Tôi nhìn cô ấy đầy ẩn ý. Angel hơi mỉm cười, sau đó vẫy vẫy tay tiễn khách.

- Xùy xùy, anh làm tôi đỏ hết cả mặt rồi đây này! Té đi!

Aizz, gánh nặng đường xa!

***

Chợ nô lệ. Cũng lâu rồi tôi chưa từng quay lại đây, chính xác là từ hồi mua Kat và Alice. Nhắc mới nhớ, không biết con bé có khỏe không?

Tôi nhìn thấy hình bóng tròn vo, khổng lồ, đầy thân thiện phía trước. Đó là một ông già râu tóc bạc phơ, mặt cười thân thiện, như ông già Noel. Là lão Bo! Ngay giây phút đó, tôi đã hiểu mọi chuyện. Nhưng lạ thay, tôi thấy bình thản vô cùng. Nếu như là mấy tháng trước, tôi có thể sẽ máu dồn lên não, chạy tới gây hấn. Nhưng giờ tôi không làm vậy, tôi không thể làm vậy. Đắc tội một trong những cá thể mạnh mẽ và quyền lực nhất khu Kamra, vì một con bé nô lệ? Ngu xuẩn! Nếu như có cơ hội, tôi không ngần ngại giúp con bé rửa hận, nhưng hiện tại? Xin lỗi Alice!

Tôi bước lại gần, nở nụ cười bừng sáng chuyên nghiệp - lại nói, Isa vẫn hay giễu tôi rằng nụ cười của tôi dường như đã trở thành một thứ gì đó gắn với thương hiệu Johny Ouro. Lão Bo cũng mỉm cười chào lại. Bàn tay hộ pháp to bè của lão vỗ bồm bộp lên bả vai tôi.

- Tưởng ai, hóa ra là anh bạn nhỏ Johny của lão đây mà! Mới một thời gian không gặp mà nhìn anh khác quá, lão suýt chút nữa không nhận ra đấy! Nhìn bắp tay này, xời, nở nang ra phết ấy chứ nhỉ?

- Cảm ơn lão Bo! Hôm nay lão tới đây mua nô lệ à?

- Ngó một chút cho vui thôi! Của đáng tội, con bé Alice tự dưng lăn ra ốm, làm lão phải lo biết bao nhiêu chuyện. Nhưng lão có lời khen với cậu đấy Johny! Hàng của cậu tốt không ngờ nhá!

- Quá lời quá lời, ha ha ha! Nếu lão cần, cứ việc để lại yêu cầu, tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành yêu cầu cho lão!

Tôi cười đầy giả dối đáp lại. Tôi có thể mơ hồ cảm thấy hai con mắt tí nị đen ngòm của lão đang quét toàn bộ người tôi. Tôi không thể để lộ bất cứ sơ hở nào.

- Tất nhiên rồi, Johny!

Hôm nay hàng toàn là đàn ông. Ở thành phố này, trừ phi kẻ đó có trí tuệ siêu phàm hoặc nắm đấm mạnh mẽ, bằng không những nô lệ già mặc định sẽ bị ném vào lò pin. Vậy nên đến thành phố này cũng được một thời gian rồi, mà tôi chưa từng nhìn thấy một nô lệ già nào cả. À đấy tôi lại lan man rồi! Quay lại chợ, hôm nay có sáu gã nô lệ lực lưỡng, là hạt giống tốt để đào tạo các võ sĩ giác đấu, nhưng tôi cũng chẳng có nhu cầu. Tôi thật sự không có hứng thú đào tạo nô lệ nam. Mặc dù ở nhà có ba bông hoa xinh đẹp, hơn nữa lại như hùm như sói, ặc... nhưng nói chung đào tạo nữ nô lệ vẫn vui hơn.

Có lẽ tôi cần phải ra Sương mù một chuyến mới được. Các bạn lo lắng tôi bị sát thủ ám sát sao? Được rồi đừng lo, hiện tại trình độ chiến đấu của tôi là A+, tinh thần lực là cấp B rồi. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là nếu tôi mặc bộ Võ sư bất khuất, cho dù gặp sát thủ S+ ám sát, tôi cũng có sức đánh một trận và rút lui, trừ phi gặp một tập đoàn S+ thì chịu rồi.

Có điều tôi cần tạt qua khu Convus mua một bộ dây thừng cái đã. Lại nói, hình như năm nay tôi mới chỉ mang Isa từ Sương mù về thôi đúng không nhỉ? Như vậy tôi còn dư tới tận hai vị trí nữa.

***

Poison là bà chủ của cửa hàng đồ chơi người lớn to nhất khu Convus. Các bạn hỏi tôi tại sao ở khu cho đám bất tử lại có đồ chơi người lớn? Đầu tiên, cái gì gọi là tộc bất tử? Đó là những cá thể, tôi nhắc lại, là cá thể, không phải sinh vật, vì họ "chết" rồi. Nhưng vì một lí do gì đó mà họ vẫn tiếp tục sống, ví dụ như bị nguyền rủa - đám ma cà rồng, hoặc bị phép thuật triệu hồi - xương khô, xác sống, thậm chí là thầy tế tử vong Lich. Nếu như các Kamra có sức mạnh và phép thuật vượt bậc, thì Convus là Kamra phiên bản siêu cấp! Ngoại trừ đám tốt thí không não, còn bất cứ Convus nào có trí tuệ cũng có sức chiến đấu hoặc phép thuật ít nhất là cấp A, kinh khủng chưa? Kể cả cái thằng thân vương Corneus lần trước cũng là một thành viên của tộc Convus. Cũng may là hắn không thích dùng phép thuật lắm thì phải!

Chính vì bọn họ quá mạnh mẽ, cho nên số lượng bọn họ cực kì ít! Mỗi một lần tranh đấu, thường Convus sẽ thả tốt thí như xương khô hay xác sống ra đỡ đạn, dùng chiến thuật biển người đè bẹp kẻ địch. Thế mới nói, một sát thủ của dòng họ Convus thì đã đủ lạ rồi, đã vậy còn là một chủng tộc cao quý như ma cà rồng nữa, thật sự là tôi cực kì may mắn khi Corneus không dùng phép thuật triệu hồi xương khô ra mài bọn tôi đến chết đấy!

Tộc bất tử, đúng như tên gọi của họ, sống rất lâu. Một số xuất hiện ở thế giới này do Sương mù - cái bọn này mở mồm ra là lão phu sống ngàn năm, rất có phong cách tao già tao có quyền. Một số khác sinh ra từ chính thế giới này, vậy nên tất nhiên họ cũng mới chỉ sống được vài trăm năm thôi. Lẽ ra các Convus phải xếp vào dòng họ Ouro, nhưng bạn có chấp nhận sống cùng với một xác chết không? Hơn nữa bọn họ lại vô cùng mạnh mẽ, thành ra các thành viên bất tử đã tách ra làm một dòng họ riêng.

Do thời gian mài mòn, nên phần lớn các Convus đều khá là điên cuồng. Bọn họ không cảm nhận được hương vị, khoái cảm, cho nên họ chỉ có thể gửi gắm tâm tư tình cảm vào nghệ thuật. Đó là lí do tại sao các nô lệ am hiểu nghệ thuật rất được ưa chuộng ở đây. Nếu đẹp thì càng tốt! Bọn họ không đánh giá vẻ đẹp qua nhục cảm, mà chỉ đơn thuần thưởng thức nó thôi.

Một phần các Convus khác thì lấy việc hành hạ tra tấn người khác làm niềm vui. Đây cũng là nguyên nhân cửa hàng Đóa hoa thép ra đời. Ở đây bán không chỉ các công cụ hành hạ tra tấn, mà còn hỗ trợ cả xỏ khuyên - một loại hình nghệ thuật cơ thể khác bên cạnh xăm mình và trang điểm cùng thời trang.

À mà nhắc tới tộc bất tử, chúng ta không thể không nhắc tới sinh vật dị biệt - từ từ, tôi vừa nói là sinh vật đúng không? Vâng, đúng vậy thưa các bạn, tộc Convus có một loại sinh vật, và đó là ma cà rồng. Ấy là bọn họ tự khăng khăng gọi bản thân là ma cà rồng - nghe phong thanh thì bọn họ bị thần ở thế giới khác nguyền rủa, còn lại họ không khác gì một sinh vật thông thường. Có nhịp tim, có máu nóng, có tâm tư tình cảm trí tuệ. Và đặc biệt là bất kể nam lẫn nữ đều xinh đẹp tựa như thiên thần!

Đấy, tôi đã bảo rồi, nếu như họ không tự gọi bản thân là "ma", thì quá nửa tòa thành sẽ tôn sùng gọi họ là thiên thần, hoặc chí ít cũng phải là thiên thần sa ngã cái gì gì ấy. Có khoảng... mười (đã giảm bớt một) ma cà rồng còn sót lại ở Tòa thành trắng, một người là vua Shael. Một người khác là cô nàng tóc đỏ đứng trước mặt tôi đây, Poison. Để dễ hình dung vẻ đẹp của họ, thì cuộc chiến năm thế lực có nguyên nhân trực tiếp chính là vì thế lực bản địa bắt cóc các ma cà rồng làm nô lệ! Còn nguyên nhân sâu xa thì tôi đã nói từ lâu rồi, là do dân số quá đông.

Poison để tóc ôm ngang gáy, với một lọn nhỏ thả dài vắt xuống dưới xương quai xanh. Cô đội một chiếc mũ đen, kiểu mũ các cậu bé Pháp hay đội ở thế kỷ mười chín đó, tôi cũng chẳng biết tên của nó là gì. Các bạn cứ hình dung nó là mũ nồi kiểu Pháp nhưng lại có lưỡi trai là được. Chiếc mũ cùng với mái tóc ngắn khiến Poison trông rất cá tính, chưa kể khí chất cao cao tại thượng của một ma cà rồng, khiến cho ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ta là "một kẻ thích thống trị".

Poison thích đồ đen, vậy nên chiếc găng da và quần cô mặc cũng có màu đen. Từ từ, thế áo cô ta màu gì? Ha ha, tôi không tả được, vì Poison... có mặc áo quái đâu! Quần cô ta có hai sợi đai vắt qua vai, là kiểu quần yếm cách điệu. Hai sợi đai vắt qua hai điểm nhạy cảm, khặc, các bạn tự hiểu rồi đấy, để lộ nửa trên đẹp như thân hình của nữ thần tình yêu và nhục dục Venus.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Johny (3)

Nếu như vẻ đẹp kiểu Angel là cực đẹp, là nghiêng nước nghiêng thành, thì đám ma cà rồng này phải dùng từ ngoại hạng! Một vẻ đẹp hoàn toàn phi nhân loại, phi logic! Nhưng thực sự thì tôi cũng không ấn tượng lắm, không hiểu vì sao, nhưng tôi có cảm giác mình đã thấy một vẻ đẹp khác, kinh khủng hơn thế này nhiều, có điều nghĩ lại thì tôi cũng cóc nhớ là đã thấy ở đâu?!

Poison khẽ hé bờ môi đỏ chót, để lộ ra hai hàng răng trắng bóng đều tăm tắp, và tất nhiên là bốn chiếc nanh hơi dài hơn bình thường.

- Thật sự ta không hiểu tại sao Angie chọn cậu nữa?

Hả? Sao lại liên quan đến Angelika?

- Thưa cô Poison...

- Cậu đang nói ta già rồi sao, Johny Ouro?!

- Dạ dạ không, thưa tiểu thư Poison!

- Con bé Angel vừa xinh đẹp, vừa thông minh, lại tài năng. Chỉ cần nó hô một tiếng sẽ có vô số đàn ông lẫn đàn bà trong tòa thành này xếp hàng dài xin rước nó về. Thậm chí không chỉ một lần hoàng đế Shael than thở về việc Angie từ chối lão. Vậy mà cuối cùng con bé lại chọn cậu! Ta tự hỏi nó thấy gì đặc biệt ở cậu nhỉ?

- A...ha ha! Là duyên số, là duyên số thôi!

Tôi cười trừ. Chẳng lẽ nói tôi có hệ thống ăn gian?

- Thôi được rồi, ta tiếc cho hoa nhài cắm bãi cứt trâu, nhưng nếu bông hoa đó muốn thế thì ta cũng đành chịu! Cậu muốn mua gì sao?

- À vâng vâng, tôi muốn mua một chiếc vòng da.

Phòng làm việc của Poison sặc mùi bệnh viện - chính xác hơn là thuốc khử trùng. Rất hiển nhiên, công việc chính của cô ta là xỏ khuyên mà. Tôi thử cầm một chiếc kim khá lớn lên nhìn. Loại kim này dùng để xỏ cái gì?

- Bỏ nó xuống, Johny! Đừng làm nhiễm trùng dụng cụ của ta! Và đó là một chiếc kim xỏ chỗ kín, nếu cậu thắc mắc!

Ặc! Tôi vội vã ném nó xuống khay.

Poison cầm theo một bộ vòng cộng dây lại gần. Tôi trả tiền, nhận đồ, sau đó quay lưng định bước đi. Tại sao nói là "định", bởi vì khi tôi định làm vậy thì cô ta đặt tay lên vai tôi. Này này, tôi là người đứng đắn đấy nhé!

- Nghe nói cậu là một chủ nô tài năng đúng không Johny?

- Dạ vâng vâng thưa tiểu thư Poison!

Poison dùng hai ngón tay "bước" xung quanh lồng ngực thôi. Hơi thở thơm ngát, nóng rực của cô ta phả nhè nhẹ lên gương mặt lúc này đang rịn mồ hôi lạnh. Bạn nghĩ cảnh này kích thích sao? Phải, rất là kích thích, kích thích như kiểu một con chuột đồng nhìn thấy rắn hổ mang vậy! Tôi có cảm tưởng nếu như mình dám bước một bước thôi thì cô ta sẽ đập chết tôi ngay lập tức.

- Làm gì mà căng thẳng vậy, Johny bé bỏng! Ta đâu có định ăn thịt cậu đâu!

Ừ, chỉ hút máu thôi!

- Cậu thấy đấy, dạo này ta chẳng có ai phục vụ cả. Toàn bộ phòng làm việc rộng như thế này mà chỉ có mỗi một người phụ nữ cô đơn yếu đuối quản lý, cậu thấy ta có vất vả không?

Phụ nữ? Đồng ý! Cô đơn yếu đuối? Chỗ nào vậy!

- Dạo này ế ẩm quá nên ta cũng không có nhiều tiền, mà chắc là Johny bé bỏng sẽ không chém ngọt ta đâu nhỉ, đúng không Johny?

Tôi đành gật lia lịa như gà mổ thóc. Cứ đáp ứng mụ ta đi, còn sau này có làm không lại là chuyện khác, oa ha ha ha!

- Ta cần một nữ nô lệ, đẹp thì tốt, không thì bình thường thôi cũng được. Dù sao ta cũng chỉ làm việc trên thân thể là chính. Nhưng nhất định phải khỏe mạnh! Nhớ đấy! Ta chán phải tìm nô lệ liên tục rồi. Và đừng có mang trẻ con tới đây, chúng nó yếu lắm!

- À, ta không cần một khúc gỗ, cho nên tốt nhất là kiếm đứa nào tương đối nhạy cảm một chút, nhìn nó oằn oại theo từng nỗi đau mới khiến ta cảm thấy kích thích được. Con bé cũng cần khôn khôn một tí, đủ để sắp xếp công việc phụ giúp ta. Còn về tính tình hay nhân cách thì không quan trọng.

Poison nháy mắt một cách tinh nghịch.

- Mà cơ thể nó phải sạch, tức là không có sẹo gì hết nhé! Cậu có thể vẽ một tác phẩm nghệ thuật trên một trang giấy rách hoặc nhàu bẩn được không? Hãy nhớ, cơ thể phải sạch!

- Còn nữa, do đặc thù công việc, nên tốt nhất con bé phải có kiến thức về y học, chí ít cũng phải biết chăm sóc vết thương, và dọn dẹp tương đối. Nếu như con bé có khả năng sửa soạn hồ sơ hay giao tiếp tốt với khách hàng thì thật là tuyệt vời!

- Và cuối cùng, có đôi khi ta cần một người mẫu để thử trình diễn các đồ chơi cho khách hàng, cho nên con bé phải biết cách di chuyển như một người mẫu, biết cách hành xử như một con thú cưng, và quan trọng nhất là có khả năng chịu đựng một số sở thích tình dục... ừm, kì lạ! Yêu cầu chỉ có vậy thôi, cậu cứ liệu mà chuẩn bị! Nếu như tiền không đủ thì, hì hì, ta sẽ dùng cách khác để bù đắp cho cậu đấy!

Poison khẽ cắn môi, mắt hơi híp. Nhưng thật lòng thì tôi không thấy bất cứ một sự khêu gợi nào ẩn chứa đằng sau cặp mắt màu tím ấy.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng thử xem, thưa tiểu thư Poison! Tạm biệt!

- Không tiễn, hì hì!

***

Sương mù cũng giống như một dòng sông vậy, bạn kiên nhẫn, bạn có phương pháp, bạn may mắn thì sẽ bắt được cá. Nhưng phần lớn thời gian bạn sẽ câu phải rác rưởi. Và giờ thì tôi đang gặp phải rắc rối rồi đây.

Trước mặt tôi là một gã bác sĩ chợ đen cùng với ba con yêu tinh. Có chúa mới biết tại sao chúng lại đang lấy nội tạng của cô gái khốn khổ. Ý tôi là, bệnh viện Ouro để làm cảnh hả? Dù sao thì cũng không đáng chiến đấu vì một cái xác chết, các bạn cũng nghĩ vậy đúng không? Tôi nhẹ nhàng rút lui, và có vẻ như chúng cũng vờ như không thấy tôi. Rất tốt, nước sông không chạm nước giếng.

Tôi tiến về một hướng khác. Các bạn hẳn còn nhớ quy tắc hai mét đúng không? Miễn sao vẫn còn loanh quanh trong phạm vi hai mét thì tôi sẽ không lo bị Sương mù cuốn tới thế giới khác. Chợt tôi thấy có tiếng phụ nữ hét thảm! Tôi vội vàng chạy tới gần.

Đó là một cô gái trẻ, với mái tóc đen dài đang xõa kín mặt, nằm dài trên mặt đất. Có vẻ như tay phải cô ta bị một bộ hàm chắc khỏe cắn nát rồi. Gần đó là một gã người sói.

Người sói là một chủng tộc thường thấy ở dòng họ Kamra. Chúng nó rất nhanh, khỏe, và có khả năng phục hồi tốt. Nhược điểm duy nhất của bọn này là ngu như một con dã thú, đặc biệt là lúc chúng nó "hóa thú" hoàn toàn. Tôi hít sâu một hơi, cảm nhận từng thớ cơ bắp rung lên, tham lam cắn nuốt những mảnh năng lượng ẩn trong tế bào. Toàn thân tôi căng cứng, giống như một chiếc cung giương lên, như một viên đàn đã lên nòng! Dùng mắt thường cũng có thể thấy cơ thể tôi đang lắc lư cực nhanh về phía trước và sau.

Pằng! Lựa dịp cơ thể đang hướng về phía trước, tôi đạp mạnh. Mặt đất nát vỡ, còn tôi bay về phía con sói với tốc độ xé gió. Khi bạn lao với tốc độ nhanh, thì khung cảnh xung quanh sẽ bị kéo dài ra và trôi tuột về phía sau, tạo nên một cảm giác khá là thú vị!

Con sói đã thấy tôi. Nó há chiếc miệng dài đỏ lòm hôi thối, gào to đầy đe dọa. Tôi đột ngột dừng lại, cảm nhận một áp lực khủng khiếp lên chân chống! Hông tôi xoay nửa vòng, chân phải co sẵn, sau đó đạp mạnh! Đó là một cú xoay người đá giò lái tiêu chuẩn! Quán tính và lực truyền từ chân trụ qua eo, sau đó tìm được lối thoát ở chân phải, cuồn cuộn đánh về phía gã người sói. Nó vung chiếc cẳng tay to ngang bắp đùi tôi lên đỡ.

Crack! Tiếng xương nứt! Tôi dường như thấy vẻ đau đớn hơi xẹt qua trên gương mặt con ác thú, nhưng nhanh chóng bị cơn giận dữ thay thế. Nó vung bàn tay hộ pháp, cào tôi một phát. Nhưng vết thương khiến nó chậm lại một chút, cho nên cú cào đó chẳng làm xước nổi một vạt áo.

- Này sói ngu, hay là mày bỏ cô gái này lại, sau đó đi tìm con mồi khác nhé? Coi như mày chưa từng thấy cô ta?

- Graoooo!

- Hầy, nói nhẹ không nghe, lại muốn ăn đòn hả!

Tôi khẽ lắc lắc cổ chân trái, xua tan cảm giác tê nhẹ. Con dã thú chồm tới, há miệng ngoạm lấy tôi. Hụt rồi! Tôi thụp người, co gối phải, nện thẳng vào bụng nó, nhưng bị nó dùng tay đỡ được. Thể chất loài người không bằng quái vật, cho nên tôi cần hạn chế để nó tóm được.

Tôi thu chân, nhưng bàn tay đầy vuốt sắc đó vẫn kịp để lại cho tôi một vết rạch sâu hoắm. Vết thương có chút ngứa, là bởi phần lớn móng của đám quái vật này có chứa đủ thứ bẩn thỉu, như thuốc độc hoặc vi khuẩn có hại chẳng hạn. Vết thương tuy sâu nhưng không ảnh hưởng nhiều đến cử động, nên tôi chống chân phải xuống, nghiêng người tặng nó một cú đá vào má phải. Con quái vật choáng váng vì cú đá, lảo đảo lùi lại.

Các bạn có biết rằng phần lớn các võ sĩ lấy lực của các cú đá từ đầu gối và cổ chân không? Đó là bởi eo người không hỗ trợ cho những động tác xoay như đầu gối. Về cơ bản chỉ có phụ nữ mới có thể sử dụng lực từ eo, vì kết cấu cơ thể họ khác đàn ông, nhưng hành động đó cũng đặt áp lực cực lớn lên cơ thể. Có điều các bạn nghĩ tôi là ai? Cơ thể tôi đương nhiên chịu được áp lực rồi, còn về việc sử dụng hông để làm trụ xoay... nói chung là rất đau đấy! Đổi lại, thành quả thì cực kì kinh khủng!

Các bạn hình dung như này, một võ sĩ nặng gần chín mươi cân, với tư thế đá hợp lý, có thể gây một lực tương đương với hơn một tấn! Hiện tại tôi nặng khoảng tám mươi cân, vâng, tôi đã mọc thêm "một ít thịt" kể từ khi thay thế thằng đần độn trước đó, tôi cũng cao hơn một chút, đạt tới một mét tám lăm.

Lại lạc đề rồi! Đại khái là tôi có thể gây ra một lực nặng tầm năm tấn, chưa tính kỹ thuật cộng hưởng!

Tại sao lại như vậy? Đầu tiên, chúng ta phải hiểu, não bộ chưa bao giờ dùng hết hiệu suất toàn bộ cơ bắp, vậy nên một người nặng gần tạ chưa chắc đã đấm mạnh như một gã loắt choắt bảy mươi kí đấm một tấc! Đó là bởi gã loắt choắt có não phát triển hơn, tận dụng được cơ bắp tối ưu hơn, nên mới có truyền thuyết cú đấm một tấc là thế!

Thứ hai, là vì lực xoay của đầu gối không thể nào hỗ trợ tốt như hông. Với hai điểm trên, cùng khối lượng cơ thể, tôi có thể gây ra một lực mạnh gấp năm lần võ sĩ khác. Tất nhiên, để sử dụng eo làm trọng tâm, bạn không chỉ cần chỉnh sửa kết cấu cơ thể, mà còn phải có khả năng giữ thăng bằng cực tốt nữa!

Tôi siết chặt nắm đấm tay phải, bắt đầu tích tụ "độ rung". Gân và mạch máu trên cánh tay nổi lên, sau đó cả cẳng tay bắt đầu đỏ rực. Cần kết thúc nó sớm để tránh đám săn mồi khác mò tới! Con sói đã tỉnh đòn, hét lớn, sau đó chạy tới vung vẩy hai cặp vuốt, cào vô vọng trong không khí. Tôi rất ngại đấu với những đối thủ linh hoạt, không phải là tốc độ nhanh, mà là linh hoạt, vì tôi không tài nào đuổi kịp khả năng chuyển hướng của họ với phong cách chiến đấu như hiện tại. Nhưng nếu như chơi khô máu, hà hà, tôi sẽ cho họ hiểu tại sao tinh tinh mới là kẻ mạnh nhất nếu cùng khối lượng!

Tôi dùng tay trái đè lên bàn tay phải của con sói, gạt nó ra, sau đó tay phải đấm thẳng vào ngực nó. Tôi cảm nhận được da thịt nóng hổi của con sói khẽ lướt qua phần da trên hai mấu xương lồi. À đấy, khi đấm, bạn hãy cố gắng tiếp xúc với đối thủ bằng hai mấu xương lồi trên bàn tay nhé, để tránh trật khớp, sau đó mới là toàn bộ phần ngón tay phải và giữa! Tuyệt đối đừng tiếp xúc bằng ngón út và áp út, chúng yếu cực kì! Lực truyền từ tay tôi vào ngực con vật khốn khổ, khiến toàn bộ vùng ngực nó rung lên theo tần số riêng biệt, sau đó, bùm! Giống như bạn bắn một quả đạn pháo vào ngực nó vậy!

Nhiều lúc tôi tự hỏi liệu mọi thứ có phải trùng hợp không? Tôi chọn một bộ môn thể hình kì dị khiến cho thân thể sinh ra sức lực khác hẳn người thường. Sau đó là một bộ võ thuật yêu cầu tố chất thân thể cực mạnh, và cuối cùng là một phong cách chiến đấu bạo lực mà đơn giản, chỉ cần đánh trúng là chết. Có khi về già tôi sẽ thành lập võ đường, mở môn phái tên là một đòn chết tươi quá, ha ha!

Cô gái dưới đất quằn quại vì con đau và mất máu. Tôi bế bổng cô ta lên, đặt qua vai, sau đó bước về tòa thành. Theo như hệ thống đánh giá thì cô gái này có trí tuệ rất cao, cùng với tinh thần lực tốt, tương đối phù hợp làm Phù thủy, kể cả không thì tôi cũng có thể dạy cô ta thành Phụ tá đúng chứ? Còn về phần Poison? Xì, kệ cô ta, khi nào rảnh tôi sẽ thử! Nhắc mới nhớ, hình như tôi chưa từng gặp phải trường hợp liên tiếp bị kẻ địch tấn công thì phải, cứ như thể... cứ như thể Sương mù chỉ cho một kẻ địch mỗi lần tấn công tôi vậy? Tôi bật cười, lắc đầu tự giễu. Thật ngớ ngẩn, đáng lí tôi phải cảm ơn trời đất mới đúng!

***

Chữa trị vết thương này tương đối loằng ngoằng và đắt đỏ, thành ra cô ta nướng của tôi mất năm mươi đồng vàng. Nhưng năm mươi đồng cho một nữ nô lệ ngoại hình khá và có tiềm năng trở thành phù thủy cùng với phụ tá? Quá hời!

Một nữ y tá dắt cô gái ra trả cho tôi. Mà đến giờ tôi vẫn chưa hỏi tên cô ta là gì! Tôi lại gần, định tròng dây qua cổ thì cô ta đột ngột lùi lại, nhìn tôi đầy cảnh giác. Quên không nói, tôi đã nhờ các bác sĩ tiêm nước thánh chuyển ngữ cho cô nàng rồi.

- Anh là ai? Và định làm gì vậy?

Đây không phải là một chỗ thích hợp để "dạy dỗ" nô lệ, nó sẽ làm danh tiếng của tôi mất hết, vậy nên tôi lanh lẹ lao tới, đặt tay lên vai cô ta. Chỉ với một chấn động nhẹ là đủ để cô gái ngất đi. Tôi đỡ lấy cô nàng, tròng dây qua cổ, sau đó bế thốc qua vai, bước về nhà.

***

Hiện tại Isa đang dắt Kat đi ra ngoài chơi, tôi đoán vậy? Còn Angel thì đang làm việc trên văn phòng liên minh, rốt cuộc cô ấy còn phải làm gì ở văn phòng nữa nhỉ, hiện tại cô ấy là giám hộ riêng của tôi cơ mà? Chậc!

Tôi ném nô lệ lên tấm thảm giữa phòng, sau đó vỗ tỉnh cô ta.

- Chào mừng tới Tòa thành trắng, cô bé! Xin tự giới thiệu, ta là chủ nhân của cô, Johny Ouro, và cô là nô lệ của ta!

- Anh anh... tôi...

Rất tốt, không hỏi lại những câu nhảm nhí mà tôi đã trả lời trước! Một cô gái thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Johny (4)

Nửa tiếng tiếp theo, tôi ngồi giảng giải cho Zoe về Tòa Thành Trắng - chúng tôi đã giới thiệu một vài thông tin cơ bản cho nhau. Ngoại trừ việc Zoe vẫn

chưa thể chấp nhận số phận mới của bản thân, còn đâu tôi và cô ấy đã ở một mức độ nào đó là bạn bè rồi. Người thông minh với nhau bao giờ nói chuyện cũng dễ.

- Cô là một cô gái thông minh và xinh đẹp, Zoe ạ! Đừng lãng phí sinh mạng vì một điều phù phiếm ngớ ngẩn! Thế giới này không phải là một thế giới văn minh. Ở nơi này, cá lớn nuốt cá bé; phép thuật, phù thủy, công nghệ cao ở khắp nơi. Nếu như cô vẫn còn cố chấp thì kết cục là cô sẽ tự làm hại bản thân mà thôi.

- Anh nói thì dễ nghe lắm, nhưng anh bảo tôi tự dưng phải chấp nhận đánh mất hoàn toàn quyền tự do, trở thành một nô lệ sao? Xin lỗi, tôi không thể làm được!

Tôi rút ra con dao giắt sau hông, xoay cán đưa đến trước mặt Zoe. Tôi nhìn rõ đồng tử cô ta hơi thu hẹp lại khi thấy lưỡi dao. Cứ thoải mái, tôi thậm chí còn đủ sức tước con dao khỏi tay cô nàng mà không tổn thương tới một sợi tóc của cô ta luôn cơ!

- Như vậy chỉ có hai cách, một là cô có thể tự sát ngay tại đây - cầm lấy dao quẹt một phát vào cổ là được! Hai là nghe lời, trở thành một nô lệ, sau đó phấn đấu thoát khỏi thân phận đó, chính thức làm một công dân Tòa Thành Trắng, cô nghĩ sao?

Zoe đăm chiêu, cặp lông mày màu vàng nhạt ép sát vào nhau. Cuối cùng, như thể đã quyết định một điều vô cùng khó khăn, cô ta nói ra đầy nặng nhọc.

- Anh hứa là sẽ không bắt ép tôi làm những chuyện kinh tởm chứ?

- Tôi không bao giờ hứa gì cả, Zoe ạ! Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để biến cô thành một viên kim cương. Có như vậy, khi cô được chủ nhân mới mua về, cô mới được đảm bảo an toàn tính mạng.

- Nhưng ai biết được chủ nhân mới của tôi có dễ tính không?

- Hà hà, cái đó lại là cả một nghệ thuật giao tiếp! Được rồi, chắc là cô cũng mệt, đi tắm rửa xong nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ bắt đầu bài học vào ngày mai.

Tôi nháy mắt.

***

Tối hôm đó mọi thứ diễn ra tương đối bình thường. Tôi giới thiệu Zoe với ba cô nàng còn lại, sau đó ăn tối. Chỉ có một chuyện tương đối "nhỏ": Angel và Isa khẽ ra hiệu cho tôi! Chẳng lẽ hôm nay tôi sẽ được... Ặc, cổ họng có chút bốc lửa rồi! Lần đầu tiên tôi cảm thấy thời gian trôi lâu như vậy. Có điều đây sẽ một buổi tối mĩ mãn đây!

Ấy là tôi cứ nghĩ vậy!

Cho tới sáng hôm sau, tiếng gõ cửa sáng sớm làm tôi choàng tỉnh. Ai lại làm phiền tôi vào giờ này? Tôi liếc đồng hồ, mới sáu giờ? Angel và Isa khẽ làu bàu gì đó. Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bả vai trần nõn nà của họ, sau đó rời giường, không quên đắp lại chăn cho hai mẹ trẻ. Tiếng gõ cửa lại vang lên, dồn dập hơn! Tôi cau mày, xỏ tạm một chiếc quần dài vào, sau đó ra mở cửa.

Là vệ binh tòa thành, cùng với... Zoe!

Trong tích tắc đó, tôi hiểu hết mọi chuyện! Một cơn giận kinh khủng xộc lên não tôi! Tôi cố gắng giữ mặt lạnh và tỉnh táo.

- Xin chào các sĩ quan!

- Xin chào ngài Johny! Chúng tôi bắt được nô lệ này lang thang ở ngoài thành, không có giấy căn cước hay hình xăm nào hết. Dựa vào biểu tượng trên chiếc vòng, chúng tôi phát hiện đây là dấu hiệu của ngài. Xin hỏi đây có đúng là nô lệ của ngài không?

Tôi chần chờ trong một tích tắc, nhưng rồi thừa nhận.

- Phải, là nô lệ của tôi!

- Vậy mời ngài kí vào biên bản này. Chúng tôi đã báo cáo chuyện này lên cho liên minh. Theo quy tắc, lần đầu để nô lệ bỏ trốn, liên minh sẽ chỉ trừ cảnh cáo ngài nửa điểm tích lũy thôi. Nhưng từ lần thứ hai trở đi sẽ trừ một phần ba tổng số điểm hiện có, mong ngài chú ý!

- Vâng, cảm ơn các anh! Tạm biệt!

Tôi khép cửa, sau đó dùng sức giật sợi dây thừng nối với vòng cổ Zoe, khiến cô ta ngã dúi ngã dụi. Cứ thế tôi kéo cô ta vào phòng, mặc cho Zoe la hét ngạt thở. Tôi giận, cực kì giận! Giận dữ vì nô lệ bỏ trốn một, nhưng giận bản thân mười! Tôi quá chủ quan rồi! Tôi không yêu cầu Isa giám sát nô lệ, tôi tự tin rằng nô lệ sẽ không bao giờ bỏ trốn. Tôi quá tự mãn, và giờ tôi phải trả giá!

Tôi nhìn cô gái quằn quại dưới mặt đất, mặt tím tái vì thiếu không khí, đang há hốc miệng nuốt từng ngụm từng ngụm Oxy. Tôi cố gắng kiềm chế cảm giác muốn đập cho cô ta một trận. Tôi sợ rằng mình sẽ đánh chết cô ta mất.

- Tại sao hả Zoe?

- Mẹ kiếp! Ai tin được lời anh chứ? Tôi là một con người, không phải nô lệ! Tôi muốn thoát khỏi cái tòa thành khốn kiếp này!

- Tra tấn!

Zoe gào lên thảm thiết, như một con lợn bị chọc tiết. Mồ hôi cô ta tứa ra như tắm. Nhìn cô ta đau đớn, tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Đó là cái giá phải trả cho những kẻ nổi loạn! Tôi ngồi xổm xuống, nhìn vào đôi mắt màu tím nhạt của cô nàng. Ẩn dưới vẻ mê man vì cơn đau, là một tinh thần bất khuất không chịu khuất phục! Vậy đấy!

Tôi nắm lấy chiếc áo của Zoe, xé toạc nó thành từng mảng. Zoe rú lên, cố gắng ngăn cản tôi, nhưng quá yếu để có thể làm được gì. Tôi lẳng lặng xé tiếp từng mảnh vải còn sót lại trên người cô ta, cho tới khi không còn sót lại một thứ gì. Zoe co rúm người, mắt nhắm nghiền, chờ đợi bão táp ập tới. Nhưng không có gì xảy ra!

Tôi đứng dậy, dùng thái độ lạnh lẽo nhìn xuống cô ta, như một thiên thần cao quý nhìn con điếm mạt hạng nhất.

- Ta cho cô sự tôn trọng, sự thoải mái, nhưng cô đã từ bỏ chúng. Vậy thì giờ ta sẽ đối xử với cô như một nô lệ, vì cô muốn như vậy. Cô sẽ không được phép mặc quần áo, phải trần truồng đi lại xung quanh căn nhà này, phải chịu cái lạnh và sự nhục nhã! Còn nữa, mỗi khi ta gọi, cô sẽ phải thưa chủ nhân. Tất nhiên cô có thể chống đối, nhưng ta khẳng định, hình phạt vừa rồi là hình phạt ta thích dùng nhất, vì nó cực kì nhân đạo so với những trừng phạt khác ở Tòa Thành Trắng. Cô muốn bị ném vào bàn chông sao? Cô muốn bị ngồi lên ngựa gỗ, bị đóng dấu nung đỏ, bị ném vào một ổ sâu lông? Hay cô muốn bị treo lên, sau đó quất nát người? Hả, con khốn ngu xuẩn?!

Tôi ngồi thụp, nắm lấy mái tóc vàng óng dài ngang thắt lưng của cô ta, kéo sát mặt Zoe về phía mình. Trong ánh mắt đó giờ chỉ còn nỗi sợ hãi và hoảng loạn. Nước mắt mấp mé khóe mi như chực trào ra.

- Cô có biết tại sao ta không hiếp cô ngay tại đây không? Vì cô chẳng là gì cả, Zoe ạ! Cô không đáng một xu! Cô nghĩ mình xinh đẹp hay tài năng hơn được Isa, được Angelika, thậm chí Kat sao? Rác rưởi! Nếu cô còn tiếp tục giữ thái độ tự cao như vậy, ta sẽ ném cô cho lũ ăn mày, để chúng dùng phương thức hạ tiện nhất vấy bẩn cô. Nhưng chắc chắn ta sẽ không bao giờ chạm vào cô đâu, Zoe à!

Tôi đi vào phòng để đồ, lấy ra một chiếc áo choàng nâu, khoác lên người. Tôi cảm nhận được tri thức tràn ngập trong óc. Tôi nghiền ngẫm một lúc, à tìm ra rồi! Mô hình phép Đóng dấu. Tôi vận chuyển tinh thần, cảm nhận năng lượng từ từ thoát khỏi cơ thể, trút vào trong đồ thị vô hình trước mặt, sau đó ầm ầm bắn ra. Trận pháp lóe lên trên người Zoe, sau đó lặn vào trong cơ thể. Ngay lập tức, tôi thấy được vị trí của Zoe cách bản thân bao xa. Dường như có một sợi xích vô hình gắn kết giữa linh hồn hai chúng tôi. Chỉ cần tôi muốn, Zoe sẽ không bao giờ có thể chạy xa khỏi tôi, nếu như cô ta không muốn phải chịu nỗi đau từ tận trong linh hồn. Tôi cũng có thể xóa bỏ sự liên kết này, tất nhiên, nếu không sau này tôi bán thì có ma mới mua!

- Cô cảm thấy thế nào, Zoe?

Tôi nhìn cô ta, nở nụ cười. Nhưng ánh mắt của tôi thì không hề cười! Zoe rúm ró trước cái nhìn của tôi, cúi đầu khuất phục.

- Tôi cảm thấy... rất khỏe, thưa chủ nhân!

- Cụ thể hơn đi!

- Dường như... dường như thể lực của tôi đã được phục hồi lại toàn bộ! Tôi chạy trốn một đêm, vừa bị trừng phạt, nhưng giờ tôi cảm thấy mình khỏe mạnh như vừa mới ăn no ngủ kĩ vậy, thưa chủ nhân.

- Còn gì nữa không?

Tôi cảm nhận thấy một gợn sóng trong linh hồn cô ta. Còn một điều gì đó cô ta giấu diếm!

- Cái này...

- Nói!

Zoe giật bắn mình, mặt hơi đỏ.

- Bỗng dưng tôi cảm thấy... hơi nong nóng trong người! Thưa chủ nhân!

Tôi nhướn mày.

- Hãy mô tả lại kĩ càng quá trình đó xem!

- Khi chủ nhân làm... làm gì đó, tôi bỗng thấy như thể toàn thân mình bị vô số bàn tay vuốt ve mơn trớn vậy. Nó lan tỏa trên từng tấc da của tôi, sau đó chui qua lỗ chân lông vào sâu trong cơ thể. Thế rồi từ bên trong bụng tôi, có một luồng khí nóng lan tràn khắp toàn thân, hồi phục lại sức lực cho cơ thể kiệt quệ, và... nong nóng, thưa chủ nhân!

Tôi lưu ý các đặc điểm này lại. Hạn chế bỏ trốn, hồi phục thể lực, tạo cảm giác kích thích, còn gì nữa không nhỉ? Tôi muốn sử dụng phép này lên Isa và Kat, nên tất nhiên phải thử trước lên người khác rồi. À quên!

- Khoái cảm!

***

Nửa đêm, phòng khách.

Tôi đang ngồi trên ghế sô pha, chong đèn đỏ đọc sách. Sách hướng dẫn chế thuốc. Ở Tòa Thành Trắng, muốn hướng dẫn nô lệ tăng tinh thần lực, chỉ có thể sử dụng phương pháp thiền sâu. Để linh hồn tiếp xúc với thế giới tinh thần, linh hồn sẽ thăng hoa và nở rộ. Còn khi có đủ tinh thần lực thì lúc đó mới tính tới chế thuốc được!. Zoe có lực tinh thần cấp C, khá là mạnh mẽ so với người thường vốn chỉ là F. Tôi tự hỏi cô ta làm nghề gì nhỉ?

Zoe lúc này nằm dưới gầm cầu thang. Hừ, mặc dù tôi phũ miệng, nhưng cuối cùng vẫn là mềm lòng, cho cô ta cả chăn cả đệm. Tôi tự an ủi rằng để Zoe ngủ trần sẽ gây hại cho sức khỏe, làm giảm tốc độ học tập. Phải, đúng vậy, chính là vậy, hơ hơ!

Chợt tôi thấy một vài sợi tóc đỏ rủ xuống trước mặt. Tôi khẽ thở dài, mỉm cười ngẩng lên nhìn gương mặt xinh đẹp ấy.

- Không ngủ được hả?

Đã vài ngày trôi qua kể từ khi mối quan hệ giữa hai chúng tôi thay đổi. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, nên tôi vẫn không rõ cảm xúc hiện tại của mình bây giờ. Nhưng chắc chắn là tôi yêu quý Kat. Và thứ tình cảm đó càng ủ càng lên men.

- Tôi đi lấy nước uống thì thấy đèn hắt ra ở phòng khách. Anh làm gì mà giờ này vẫn chưa ngủ?

- À tôi cố gắng học các cách chế thuốc ấy mà. Đừng lo Kat, cho dù tôi không ngủ vài đêm cũng không sao đâu, tinh thần tôi sung mãn lắm!

Tôi toét miệng cười. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, sau đó cả hai bối rối liếc đi chỗ khác. Bất chợt, một tiếng nói mãnh liệt từ đáy lòng tôi vang lên, thôi thúc tôi hành động. Tôi đưa tay lên, khẽ vuốt vết sẹo trên mắt phải Kat. Nàng giật mình, nhưng để yên cho tôi sờ.

- Em nghĩ sao nếu tôi giúp em xóa đi vết sẹo này?

Kat im lặng, không trả lời tôi. Nàng cầm lấy tay tôi, hôn nhẹ, sau đó bỏ đi.

- Ngủ ngon, Johny!

Tôi ngả người ra sau, nhìn trần nhà, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Johny (5)

Để có thể bắt đầu chế thuốc, trước tiên bạn cần có nguyên vật liệu cái đã. Tôi khoác áo, bước ra ngoài cửa, hướng về phía ga tàu điện. Tiệm nguyên vật liệu tốt nhất thành ở khu Kamra, các bạn còn nhớ chứ?

Trong trường hợp các bạn đã quên, tôi xin phép được nhắc lại. Mỗi một loại thuốc đều cần có dung môi, hay còn gọi là phần "nước". Thuốc khác nhau cần dung môi khác nhau, nhưng ở đây ta chỉ xét tới các loại thuốc sẽ phải điều chế khi nô lệ tham gia bài kiểm tra của liên minh thôi. Có ba loại dung môi chính, là nước tinh khiết, rượu cồn và tinh trùng Cthulu. Nước tinh khiết thì các bạn cứ đun sôi nước lên, cho hơi nước chạy qua một chiếc ống làm lạnh, sẽ thu được phần nước cất không tạp chất.

Rượu cồn vẫn dễ nói, chỉ cần đến cửa hàng mua là được. Nhưng khó nhất là các loại thuốc cần tới tinh trùng Cthulu. Đầu tiên, tôi không có Cthulu. Cần phải là công dân hạng A hoặc Phó hội trưởng mới có quyền nuôi dưỡng một Cthulu. Nếu như bạn không đủ điều kiện thì chỉ có tìm tới họ để mua, mà tôi cảnh báo trước, tinh trùng Cthulu là một món rất hút hàng, thường thì sản xuất còn không đáp ứng nổi nhu cầu, huống chi là bán! Kế tiếp, bạn cần một người "vắt sữa". Phải, cứ tưởng tượng ra cảnh xúc tu và thiếu nữ đi!

Hiển nhiên là tôi không bao giờ để các cô nàng của mình phải làm việc đó, cho nên muốn có thứ nguyên liệu hiếm này thì tôi đành phải nhờ đám buôn lậu ở Xóm Liều tìm giúp. Chúng có lồng nuôi riêng, có điều giá của bọn này thường đắt gấp đôi giá thị trường. Tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng những đồng vàng rơi leng keng khỏi túi! Nhưng biết làm sao, muốn đào tạo một phù thủy hạng B, không có tinh trùng Cthulu thì quên luôn đi.

Tàu đã chạy tới Kamra. Tôi xuống xe, nhăn mặt vì mùi hôi đập vào mặt. Tôi để ý một số con quái vật bất chợt ngó về phía tôi, ánh mắt của chúng vừa có căm hận, vừa có sợ hãi! Mặc kệ, miễn sao chúng không đụng tới tôi thì không vấn đề gì! Tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, bước đi hiên ngang dưới cái nhìn của các thể loại người thú.

Cửa hàng của Mystra vẫn đông như mọi ngày, nhưng lần này khi tôi tiến lại gần, đám người thú tự giác tách ra nhường lối cho tôi đi, đầu chúng hơi cúi xuống. Tôi bắt đầu quan ngại sâu sắc rồi nhé? Nhưng kệ, chúng nó nhường thì cứ đi, ngu gì không hưởng?

- Ai vậy?

- Xin chào, tôi là Johny Ouro...

Mystra đột ngột "đứng" dậy - các bạn nhớ cho, nửa dưới cô nàng là rắn. Cô ta trườn ra ngoài, đóng cửa lại.

- Hôm nay không bán!

Sau khi đã khép cửa cẩn thận, Mystra lúc này mới lười biếng trườn về "ổ". Cô ta chìa bàn tay thon dài nhưng bám đầy vẩy về phía tôi.

- Hân hạnh được gặp Ngôi sao sớm Johny Ouro!

Tôi thận trọng nắm lấy bàn tay đó - uầy, mềm thật, như thể không có xương vậy!

- Xin chào, mà tất cả mọi chuyện này là sao?

- Anh không biết sao Johny, giờ anh nổi tiếng ở Kamra lắm đấy!

- Hả?

- Anh đã đánh chết thân vương Corneus Convus. Ở Kamra, chúng tôi tôn trọng sức mạnh. Anh đã thể hiện sức mạnh của mình, cho nên anh đạt được sự tôn trọng của các Kamra. Nhưng cẩn thận, bạn của thân vương không thích anh lắm đâu!

- Tôi cứ tưởng chuyện đó là chuyện của nhà Convus chứ? Hóa ra Kamra cũng nghe được tiếng gió sao?

- Đúng vậy! Thế nên anh mới được phục vụ riêng như thế này!

- Ha ha, cảm ơn! Hôm nay tôi muốn mua một số nguyên liệu chế thuốc.

Mystra nhoài về phía sau, khệ nệ bưng ra một chiếc thùng đựng rất nhiều chai lọ.

- Anh muốn điều chế thuốc gì?

- Để xem nào... tôi cần nguyên liệu cho rượu thần, nước tăng lực và thánh dược.

- Thế thì anh cần những thứ này!

Mystra bày ra ba loại nguyên liệu lên mặt bàn. Cô ta chỉ vào lọ thứ nhất - đựng một thứ chất lỏng màu đen đặc sánh.

- Đây là cà phê Kamra. Thứ cà phê này đã được yểm phép, nên anh có thể sử dụng nó để bào chế thuốc. Tất nhiên anh cũng có thể dùng trực tiếp, nếu như anh chịu nổi vị đắng của nó. Cà phê Kamra sẽ khiến anh tỉnh táo và hồi phục một chút thể lực cho anh, rất thích hợp dùng vào buổi sáng. Nhưng lưu ý, các nguyên liệu này đều ít hoặc nhiều có hại cho cơ thể, nên nếu có thể, hãy bào chế chúng thành thuốc. Tác dụng của chúng sẽ giảm đi, nhưng không còn gây hại nữa. Mỗi lần điều chế thuốc anh sẽ cần dùng mười mi-li-lít, giá năm mươi mi-li là mười đồng vàng.

- Hừm, tôi sẽ cân nhắc chuyện đó.

Mystra lại chỉ vào một dúm bột lấp lánh, từ từ, tôi thấy quen lắm?!

- Cái này là bột tiên. Đám tiểu yêu tinh có cánh khi bay thường hay để lại một lớp bụi lấp lánh ý, chính là nó.

- Ném thứ này vào người là bay được à?

- Rất hài hước, nhưng không! Thứ này có tác dụng nhanh chóng phục hồi toàn bộ thể lực, tất nhiên theo nguyên tắc bảo toàn, không có thứ gì "tự nhiên" sinh ra. Nó sẽ bòn rút cơ thể anh. Nếu anh hít hai liều một lần trong ngày thì rất có thể sẽ bị sốc thuốc chết, nên hãy cẩn thận! Mười đồng vàng mỗi năm mươi gam.

Cuối cùng Mystra chỉ vào một dúm bột màu trắng nâu. Tôi có thể đoán trước được nó là thứ gì.

- Đây là thuốc phiện, hay còn gọi là nàng tiên nâu. Khi thứ bột này tiếp xúc với máu, nó sẽ sản sinh ra một cảm giác đê mê tê tái lòng người. Không thể cưỡng lại! Anh chỉ cần hít một phát, mọi rắc rối và đau đớn đều sẽ tan biến, rất thích hợp để trị các nô lệ yếu đuối. Chỉ cần một liều! Tất nhiên, thuốc phiện không bao giờ có lợi cho sức khỏe, và cũng như bột tiên, hai liều một ngày là lên bàn thờ! Mười đồng vàng năm mươi gam.

- Cho tôi năm phần mỗi loại, cả thảy là một trăm năm mươi đồng vàng. Tiền đây!

Tôi cầm lấy túi đựng, đứng lên ra về. Nhưng một bàn tay mềm mại đặt lên tay tôi - ý tôi là lòng bàn tay, bạn biết đấy, mu bàn tay cô ta toàn vảy mà.

- Anh có muốn uống chút gì không?

Cô ta gãi gãi nhẹ lên mu bàn tay tôi. Hừm! Tôi liếc cô ta, chần chừ vài giây.

- Ừ, tại sao không nhỉ?

***

Khi tôi về đến nhà đã là buổi chiều. Mẹ nó đấy, may mà tôi cầm theo khuyên tai Chimera! Tôi khuyên các bạn nếu như có ý định làm quen với một cô nàng nửa người nửa rắn thì nên tìm hiểu xem một lần rắn yêu trong bao lâu nhé!

- Zoe?!

Tôi gọi cô ta vào phòng thí nghiệm. Phòng tương đối rộng, ở giữa là một chiếc bàn dài đặt các loại chai lọ bếp nhiệt. Tôi kiên nhẫn giải thích cho Zoe công dụng của từng dụng cụ, sau đó yêu cầu cô ta thử điều chế loại thuốc dễ nhất - Rượu thần.

- Đầu tiên, hãy chưng cất nước tinh khiết cái đã!

Zoe thực hiện việc này khá dễ dàng. Tất nhiên, chỉ có mỗi việc đổ nước lã vào nồi, đun sôi lên sau đó chờ, đến một con khỉ cũng có thể làm được! Kế tiếp tôi yêu cầu cô ta đổ nước tinh khiết vào một chiếc lọ chia vạch, đúng nửa lít.

- Tôi tưởng chúng ta phải dùng, ừm, vạc chứ, thưa chủ nhân? Sau đó khuấy khuấy?

- Đó là chuyện của quá khứ rồi, giờ chúng ta tiến tới giai đoạn hóa học phân tử rồi mà còn khuấy vạc gì!

Theo như sách hướng dẫn thì nửa lít rượu thần cần mười gam bột tiên, mười gam thuốc phiện và mười mili cà phê. Zoe cẩn thận đong đếm chính xác liều lượng, sau đó cho tất cả vào trong nước tinh khiết và khuấy đều bằng một chiếc đũa thủy tinh. Giờ mới là phần khó nhất!

- Hít thở đều nào Zoe! Sau đó từ từ dẫn dắt tinh thần lực vào trong chiếc lọ! Khuấy đều tay, thế! Từ từ, khoan, dừng lại!

Bùm!

Trong phòng lập tức tràn ngập mùi trứng thối và tiếng ho sặc sụa. Nước mắt nước mũi của chúng tôi ứa ra. Tôi vội vàng bấm nút chạy quạt thông gió. Mùi thối và khói đen dần dần tan bớt, để lại hai kẻ bị khói bám đen xì. Tôi định mắng cô ta, nhưng nhìn bộ mặt đen xì đó tôi không thể nhịn cười được! Tôi phì cười, xua tay.

- Thôi được rồi, lần đầu thất bại là chuyện bình thường. Rửa dụng cụ đi, chúng ta làm lại!

***

Lần thứ ba, mọi thứ vẫn không khá khẩm hơn bao nhiêu. Đột nhiên Zoe ngã ngửa về phía sau. Tôi hoảng hốt, lướt ra phía sau đỡ lấy cô ấy. Một dòng máu nóng hổi chảy ra từ mũi Zoe.

- Cô cảm thấy không khỏe hả Zoe?

- Tôi... tôi không biết nữa! Tự dưng tôi thấy hoa mắt, sau đó toàn thân mất hết sức lực...

- Đừng lo, là do tinh thần lực cô đã cạn kiệt rồi, nằm nghỉ một lát đi!

Tôi bế Zoe đến góc phòng, đặt cô nàng nằm lên chiếc sô pha đen bọc da. Tôi quay lại bàn thí nghiệm, dọn dẹp các dụng cụ. Chợt tôi thấy ngứa tay, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại quyết định tự thân thử chế thuốc. Thuốc phiện, bột tiên, cà phê, nước cất, đủ hết rồi! Cho vào lọ, khuấy đều! Tôi cảm nhận thấy từng tia tinh thần lực chảy vào trong lọ. Bài học đầu tiên về võ thuật của tôi chính là khống chế, khống chế tuyệt đối! Bạn nghĩ "rung" cơ thể đơn giản sao? Hừ hừ! Cho nên tôi không phạm bất cứ một sai lầm nào, tinh thần lực đều đặn rót vào hỗn hợp. Dùng mắt thường có thể thấy dung dịch dần dần đổi màu, từ đục ngầu trở thành màu vàng sáng óng ánh, giống như những giọt nắng vậy! Hoàn thành!

Một mùi thơm ngào ngạt đột ngột lan tỏa khắp phòng, chỉ cần hít một hơi thôi cũng đủ khiến toàn thân tôi khoan khoái. Tôi rót chất lỏng ra một cốc nhỏ, mang tới cho Zoe - ha ha, ngu gì tôi uống thử?

- Dậy đi Zoe, uống thứ nước này sẽ khiến cô cảm thấy khá hơn đấy!

Mới có nửa tiếng không để ý mà sắc mặt Zoe trở nên kém đi rõ rệt. Mặt cô ta tái nhợt, môi khô khốc nứt nẻ, mắt vằn lên những tia máu. Lần sau tôi sẽ lưu ý vấn đề này!

- Thứ gì vậy?

- Thuốc bổ! Uống vào sẽ giúp cô hồi phục nhanh hơn! Ngoan nào, há miệng ra, thế!

Tôi nhẹ nhàng rót rượu vào miệng Zoe. Cũng không có nhiều, nên Zoe chỉ cần nuốt hai lần là hết.

- Cô cảm thấy như thế nào?

Tôi nhìn thấy nét hồng nhuận ửng lên trên mặt Zoe. Mắt cô ta hơi lờ đờ, còn miệng cười toe toét.

- Tuyệt vời ông mặt trời, híc! Tôi cảm thấy... vô cùng vui vẻ... A ha ha ha!

Say rồi?!

- Cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?

- Tôi...không...hức... ha ha ha... sao anh trông tức cười thế?

Tôi cau mày, đứng dậy bước về phía chía lọ, rót cho bản thân một cốc. Ồ, đây là thứ rượu lần trước Angel rót cho tôi trong văn phòng của cô ấy mà! Ra là nó!

Cảm giác hưng phấn tràn ngập khắp thân thể tôi. Tôi thấy cuộc đời trở nên rực rỡ hẳn ra! Cơ thể tôi lâng lâng, nhẹ bẫng! A ha ha!

Zoe đứng dậy, cầm một chiếc lọ màu xanh lam lắc lắc.

- Đây là thứ gì mà "nức cười" dzợ?

- Bố ai biết! Nhưng chắc chắn là nó không ngon bằng quà tặng của tạo hóa rồi! Lại đây làm một cốc nào Zoe!

- A ha ha! Zôi đến rây!

Sau đó là một mớ hỗn loạn mà tôi cũng không tài nào nhớ nổi. Khi tôi tỉnh lại thì tôi và Zoe đang nằm cạnh nhau, trần truồng trên mặt đất lạnh giá. Vậy đấy, rượu đúng là hạt giống của tội ác! Được cái thứ này uống say xong khi tỉnh lại không thấy đau đầu đắng miệng! Tôi nuối tiếc nhìn chiếc lọ rỗng! Thế là đi toong sáu đồng vàng nữa!

Zoe lầu bầu gì đó, trở mình. Tôi nhìn cô ta, khẽ lắc đầu, bế thốc cô nàng lên lầu. Sau đó quay xuống đây dọn dẹp đồ đạc.

Chậc!

Tôi tặc lưỡi, bốc một dúm bột tiên bỏ vào lọ. Tối nay có trò này mới nè!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Johny (6)

- Zoe này, lúc trước cô làm nghề gì vậy?

Tôi ngước lên hỏi Zoe, tay vẫn bận rộn bỏ thuốc vào nồi. Tôi đang thử điều chế Thánh dược. Bên kia bàn là Zoe, đang nhanh nhẹn gạt bột vào trong lọ của mình.

- À? Hồi trước tôi là một nhà thiết kế thời trang. Ách, thưa chủ nhân!

- Thật đáng tiếc, ở thế giới này không chú trọng hội họa lắm! Cô lấy quá nhiều cà phê rồi, cân lại đi!

- Ồ vâng, thưa chủ nhân!

Zoe cầm lấy một chai rượu màu đỏ, rót ồng ộc vào lọ. Sau vài ngày luyện tập, nướng gần hết nguyên liệu của tôi, cuối cùng cô ấy cũng có thể dễ dàng điều chế rượu thần. Kết quả là mấy ngày này chúng tôi toàn chè chén say sưa, ặc! Vậy nên tôi quyết định tiến tới bài thuốc kế tiếp, đó là nước tăng lực. Thứ này điều chế khá giống rượu thần, ngoại trừ việc dung môi phải là rượu mạnh.

- Làm xong thì cô nghỉ tay, sau đó tiếp tục bài tập thiền sâu đi nhé. Ngồi luôn dưới này cho yên tĩnh này!

Tôi tắt bếp. Thánh dược đã hoàn thành. Đó là một thứ nước trong suốt không màu không mùi. Tôi tự hỏi nó sẽ có vị như nào nhỉ? Nhưng hiện tại tôi đang rất khỏe mạnh, không cần thiết phải lãng phí tài nguyên như vậy. Tôi dán một miếng giấy lên chiếc lọ, chú thích đầy đủ, sau đó đặt nó lên giá. Với mức tinh thần lực hiện tại của tôi chỉ đủ để điều chế một lọ thôi, ngay bây giờ tôi bắt đầu thấy hơi chóng mặt rồi nè!

***

Tôi đang ngủ trên ghế sô pha thì bất chợt nhận thấy chiếc ghế lún xuống. Tôi choàng tỉnh, nhỏm dậy, và thấy Kat đang ngồi ở phía dưới chân mình.

- Sao vậy Kat?

- Johny này... ừm, tôi muốn tham gia trận đấu ngày mai!

- Hả, gì cơ, tôi chưa hiểu gì cả?

Cơn buồn ngủ đột ngột tan biến. Tôi trừng mắt, ngồi hẳn dậy. Kat có vẻ ngại ngùng, cô không dám nhìn thẳng vào tôi, mà cúi đầu nhìn sàn nhà.

- Sao tự nhiên cô lại muốn tham gia đấu trường hả Kat? Cô không biết đấu trường nguy hiểm như thế nào sao?

Tôi cau mày, chất vấn. Kat khẽ cắn môi.

- Nhưng tôi không muốn ăn bám mãi!

Tôi sững người! Phải rồi, tôi quên không để ý tới cảm nhận của Kat. Ở căn nhà này, xét về tề gia nội trợ, Isa và Angel giỏi hơn hẳn. Xét về khả năng hỗ trợ thì Angel cũng vượt trội hơn Kat nhiều. Kat am hiểu nghệ thuật, nhưng thực tình thì nó không giúp tôi nhiều lắm. Tôi dịu giọng, đưa tay lên vỗ vỗ vai Kat.

- Là vậy sao?! Đừng lo Kat, tôi không bao giờ vứt bỏ cô đâu!

- Anh không hiểu, Johny ạ! Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như hiện tại! Tôi chỉ biết ăn, rồi ngủ, trong khi anh, Isa, Angelika lăn lộn ngoài kia. Tôi là ai chứ? Trưởng nữ dòng họ Du Couteau! Tôi chưa bao giờ là một kẻ ăn bám! Tôi không muốn tiếp tục sống u mê như thế này nữa! Tôi muốn bản thân mình trở nên có ích hơn!

- Kat...

- Anh nghĩ rằng anh đang bảo bọc tôi, rằng thế là tốt cho tôi sao? Anh làm vậy có khác gì nhốt tôi trong một chiếc lồng, đặt tôi vào một chiếc bể kính?

- Tôi chỉ là...

- Đừng giải thích, Johny! Anh đâu phải là tôi, anh làm sao mà hiểu tôi như bản thân tôi được?! Anh chỉ đang áp đặt những gì anh muốn lên tôi mà thôi!

Kat tức giận, đùng đùng bỏ đi, bỏ lại tôi ngồi đó, lòng nặng trĩu.

Tôi lẳng lặng nhìn tường phòng, suy nghĩ về những gì mình đã trải qua. Càng nghĩ, tôi càng thấy lạnh người. Tôi giống như một kẻ độc tài, tham lam vơ vét và hưởng thụ, nhưng tuyệt nhiên không hề nghĩ gì tới tình cảm của họ. Đã bao lâu rồi tôi chưa cùng Isa tản bộ? Lần cuối cùng tôi khen ngợi Kat là khi nào? Thậm chí tôi còn chưa từng mời Angel một bữa hoặc một cuộc hẹn hò, vậy mà tôi lại mong đợi cô ấy đáp ứng tình cảm của mình? Tôi thật ngu ngốc!

Khẽ lắc đầu, tôi quơ lấy chiếc áo khoác gác trên giá treo, mặc vào, sau đó bước ra cửa.

***

Tôi đứng trước cửa phòng Kat, gõ cửa. Một vài giây sau, cô mở cửa.

- Chào người đẹp!

- Có chuyện gì?!

Kat quạu quọ. Nhìn cặp mắt có chút sưng và thâm đen kia, tôi đoán chắc là cô nàng khóc cả đêm qua rồi.

- Xin lỗi Kat, thật sự xin lỗi!

- Làm sao?

- Xin lỗi vì đã trơ ra như một tảng đá! Xin lỗi vì tôi không để ý tới suy nghĩ của cô! Xin lỗi vì sự ngu ngốc của tôi!

Kat định nói gì đó, nhưng rồi cô phì cười. Tôi cũng cười, biết rằng mình đã thành công.

- Anh đúng là một thằng ngốc, Johny ạ! Nhưng tôi chấp nhận lời xin lỗi!

- Tôi có một món quà muốn tặng cô đây!

Tôi lôi hộp quà từ sau lưng ra. Kat ngạc nhiên nhìn tôi, tay nhanh chóng xé bỏ lớp giấy bạc phủ bên ngoài. Cô mở hộp, trợn lớn mắt.

- Giáp này làm từ da của Cthulu trưởng thành, rất bền và dai, có thể chịu được rất nhiều đòn đánh. Chưa kể nó lại tương đối nhẹ, cô mặc vào thử xem. Tôi chỉ biết số đo tương đối của cô thôi, nên có thể có chỗ không vừa, cần phải chỉnh một tí.

Kat đỏ mặt. Cả hai chúng tôi đều hiểu tại sao tôi biết số đo của Kat. Cô khẽ gắt, đấm nhẹ vào ngực tôi.

- Dâm tặc!

- Còn đây là hai thanh kiếm làm từ thép năm năm tuổi. Rất cứng và bén, nhưng lại nhẹ nhàng linh hoạt! Cô thử cầm xem!

- Tôi... anh... tôi thật sự không biết phải cảm ơn anh như nào nữa!

Tôi cười xòa, đưa tay lên xoa xoa mái tóc đỏ của Kat.

- Chỉ cần cô vui là được rồi! Rửa mặt mũi nhanh lên, chúng ta có một trận chiến hôm nay đấy!

***

Tòa Thành Trắng, Đấu trường.

Đám đông rú lên khi võ sĩ da đen cắt cổ kẻ thua cuộc. Hắn giơ lưỡi kiếm đẫm máu lên trời, hét lớn đắc thắng. Khán giả điên cuồng theo từng tiếng hò reo, một số kẻ thì ủ rũ vì lỡ đặt cược vào kẻ xấu số.

Tôi đứng cùng với Kat ở lối vào sàn đấu. Mặc dù tôi vừa sắm một đống giáp trụ và vũ khí cho Kat, nhưng thực tế thì cô ấy chẳng được sử dụng chúng. Một võ sĩ giác đấu sẽ được và phải sử dụng trang bị do đấu trường cung cấp, để khiến trận đấu trở nên công bằng nhất có thể, mà không phải là một cuộc chạy đua vũ trang giữa các thế lực. Áo giáp và vũ khí chỉ được sử dụng trong các trận tranh danh hiệu thôi - hay còn gọi là trận đấu của các nhà vô địch.

- Cô nắm chắc chứ Kat?

- Đừng lo Johny! Giết chóc chưa bao giờ phụ thuộc hoàn toàn vào võ thuật, mà còn chịu ảnh hưởng bởi rất nhiều yếu tố nữa. Và anh nghĩ đám chíp hôi ngoài kia giết nhiều bằng tôi sao?

Cô nở nụ cười nhợt nhạt.

- Giả như... tôi nói là giả như, cô cảm thấy yếu thế, thì cứ việc xin đầu hàng nhé!

Tôi vẫn thấy hơi lo lo, nên quyết định dặn thêm.

- Nhưng nó sẽ làm anh giảm danh tiếng!

- Đối với tôi, cô còn quan trọng hơn cả danh tiếng!

Kat mỉm cười, quàng tay qua cổ tôi, hôn nhẹ. Nói thực thì cô nàng hôn kém cực kì! Nhưng nụ hôn đó mang theo hương vị thanh thuần và ngại ngùng của thiếu nữ, cũng đem lại cho tôi chút cảm giác khác lạ. Kat vội vàng chạy đi, chỉ ngoái lại nói một câu.

- Nhìn tôi tỏa sáng này!

***

Isa vẫy tôi lại gần. Bên cạnh nàng là Angel. Chúng tôi ngồi ở hàng ghế sang trọng, biệt lập với đám khán giả nhốn nháo trên kia. Đừng hiểu nhầm, là chúng tôi bám càng Angel đó! Hôm nay Isa mặc một chiếc váy xếp trắng cùng mũ rộng vành màu vàng, mượn của Angel. Nhắc mới nhớ, tạng người bọn họ giống nhau đến không ngờ! Còn Angel, ừm, vẫn mặc đồ lót, đừng hỏi tôi tại sao...

Nô lệ muốn tham dự đấu trường rất đơn giản, cứ đến báo danh vào hôm đấu trường mở cửa là được. Tất nhiên, chính vì cách báo danh tùy hứng như vậy nên đối thủ của nô lệ cũng sẽ rất ngẫu nhiên. Sẽ có những trường hợp chó sói gặp gà rù, kết thúc sau một nốt nhạc. Nhưng cũng có những trận đấu hai con cừu nhìn nhau, lúc đó đấu trường sẽ thả quái vật vào, cho tới khi có một trong hai nô lệ ngã xuống. Quan trọng là khán giả muốn thấy máu, muốn thấy bạo lực, chứ nô lệ đánh hay dở thì họ cũng đâu có hiểu.

Kat đã ra sân. Cô mặc một bộ giáp lưới cũ kĩ, chỉ có tác dụng bảo hộ phần ngực - các nô lệ thường phải mặc những bộ giáp bại lộ nhằm thu hút thêm sự chú ý của đám đông. Kat ngẩng cao đầu, tự tin bước ra giữa sàn, hai tay cầm chắc hai thanh kiếm ngắn, nhìn chằm chằm vào cổng đối diện. Đối thủ của cô là một nữ võ sĩ lực lưỡng, cao lớn, hơn Kat hẳn một cái đầu. Bắp tay cô ta cuồn cuộn như đàn ông vậy!

- Xin kính chào tất cả các quý ông quý bà có mặt ngày hôm nay! Tôi là Bryn, người chủ trì Đấu trường sinh tử Tòa Thành Trắng. Ở bên phải các vị, cầm cây búa thép là Loren, nữ võ sĩ tài năng của ngài Alexander Bull. Với thành tích bốn thắng một bại, hôm nay liệu Loren có thể nâng thành tích lên năm trận thắng? Xin mọi người hãy cho cô ấy một tràng pháo tay!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

- Còn phía bên trái chúng ta, người đẹp rực lửa nhỏ nhắn này, là Katarina, nô lệ của quý ngài Johny Ouro nổi tiếng! Đây là lần đầu tiên cô bé tham dự Đấu trường, xin quý vị cho cô ấy một tràng pháo tay cổ vũ nào!

Trong một giây, cả đấu trường im phăng phắc, sau đó vỡ òa ra trong tiếng chế nhạo.

- Ha ha, cô bé xinh đẹp, tội gì phải khổ thế, đầu hàng đi xong theo ta này!

- Hắc hắc hắc, Loren sẽ đập cô ta dẹp lép như con tép thôi!

- Ước gì tao được ngủ với nó một lần nhỉ!

Kat lẳng lặng nghe những lời chế giễu đó. Cô cắm hai thanh kiếm xuống cát, cúi xuống bốc một ít thoa đều lên hai tay, sau đó nắm lấy kiếm, chỉ thẳng về phía khán đài. Tay còn lại cô làm động tác cứa cổ, trên mặt giữ nguyên vẻ ngạo nghễ.

- A ha ha, một con mèo hoang hung dữ kìa!

- Tao thích cô ta rồi đấy! Ê oắt, đặt cược cho cô nàng tóc đỏ hai mươi đồng vàng cho tao!

Âm thanh hỗn tạp vang tới hàng ghế tôi đang ngồi. Trong vô thức, tôi đã bóp vỡ vụn tay nắm ghế. Isa đặt tay lên mu bàn tay tôi, cười an ủi.

Bryn chờ một vài phút cho khán giả đặt cược, sau đó tuyên bố.

- Trận đấu bắt đầu!

Tôi nhìn chòng chọc vào hình bóng nhỏ bé đang lao vào kẻ địch đó. Kat thấp bé và yếu đuối hơn, nên cô lựa chọn quấy rầy và né tránh thay vì đấu sức. Với thân thể linh hoạt, Kat hết nhảy sang phía đông lại luồn sang hướng tây, mỗi lần di chuyển lại để lại một vết chém trên người đối thủ. Như một bậc thầy đang lóc thịt phạm nhân! Trái tim tôi đập hụt một nhịp mỗi khi cây búa lướt sát người Kat, nhưng lần nào cô cũng kịp thời né tránh.

Các bạn nghĩ bay nhảy múa lượn mới là nghệ thuật? Đúng, nếu như đó là giao hữu! Còn trong chiến đấu, bạn phải tìm cách nhanh nhất có thể để đánh gục đối thủ, chứ không phải vòn như vòn chuột. Chỉ có kẻ yếu mới phải vòn vòn, tìm ra sơ hở của kẻ mạnh, sau đó để lại tổn thương nhỏ bé không đáng kể. Đó là một trò chơi không lối về, bạn có thể thành công mười lần, nhưng chỉ cần bạn thua một lần, để kẻ mạnh tóm được, bạn xong đời! Đấy là lí do đánh du kích luôn luôn là đặc sản của kẻ yếu, vì chúng ta không có đủ thực lực đánh trực diện. Còn kẻ mạnh, mặc kệ ruồi muỗi quấy nhiễu, chỉ cần thẳng bước về phía mục tiêu là đủ! Nói đi cũng phải nói lại, có một số kẻ mạnh nhưng lại yêu thích rỉa rỉa từ xa, đó là vì họ muốn thắng đẹp không vết thương!

Trong lúc suy tư, trận đấu đã tới hồi cao trào. Đúng như dự đoán, sau nhiều lần chạy trốn, Kat đã bắt đầu mệt mỏi. Cô đứng từ xa, hai tay chống đầu gối, nhìn Loren. Kat biết trận đấu sẽ diễn biến thành thế này, cho nên nãy giờ cô chỉ chăm chăm tấn công chân của Loren. Kết quả là chân của nữ võ sĩ giờ nham nhở những vết chém, máu chảy ròng ròng, đi lại vô cùng khó khăn. Thực tế là Loren đứng được là nhờ tựa vào cán búa, chứ với đôi chân run rẩy kia thì tôi không nghĩ là cô ta có thể chống lâu được.

Kat đột ngột lao tới, nhảy lên không trung, xoay tròn như một cơn lốc màu đỏ tràn ngập vẻ đẹp chết chóc. Hai lưỡi kiếm của cô rít lên trong gió, sau đó dễ dàng xắt nhỏ cánh tay của Loren, rồi tới đầu - Loren giống như bị ném vào một chiếc máy xay sinh tố vậy, nửa thân phía trên bị xẻ dọc ra bởi nhiều nhát chém, máu văng tứ tung. Khán giả gầm lên sung sướng, ném xuống khán đài vô số cành hoa. Lâu rồi họ mới thấy một cách giết người tàn bạo như vậy.

Kat tiếp đất, khẽ vuốt mái tóc thấm ướt máu đỏ ra đằng sau, ngửa mặt lên đầy kiêu ngạo, sau đó ném hai thanh kiếm xuống dưới cát, bước về phía lối ra. Tôi cũng đứng dậy, báo cho Angel đưa Isa về trước làm sẵn một vài món ngon ăn mừng, rồi bước về phía cổng.

***

Kat ngồi tựa lưng ở lối ra, mệt mỏi úp mặt vào hai tay, những giọt máu nhỏ tong tỏng từ đuôi tóc nàng. Tôi bỗng thấy đau lòng khó tả. Nàng chợt ngẩng lên, nhìn thấy tôi, mỉm cười. Đó là lúc tôi thấy trái tim mình bừng tỉnh! Tôi nhanh chóng bước tới chỗ Kat. Nàng đứng dậy, phủi phủi quần, định nói gì đó. Nhưng tôi không quan tâm! Tôi ôm chặt lấy nàng, hôn nàng một cách say đắm. Kat có vẻ ngạc nhiên, người hơi cứng lại, nhưng rồi cũng vòng tay qua lưng tôi. Chúng tôi hôn nhau dễ có tới mười phút không chừng, sau đó tách nhau ra. Trong mắt nàng, tôi nhìn thấy sự đắc thắng.

- Em đã nói là sẽ khiến anh khuất phục mà!

Tôi tức cười, lấy tay lau đi vết máu dính trên gương mặt trái xoan lấm lem màu đỏ.

- Ừ, anh thua rồi!

Tôi nắm tay nàng, dắt về phía lối ra. Chợt nàng nói!

- Johny này, anh có thể giúp em xóa đi vết sẹo này không?

Tôi quay lại. Nước mắt lăn dài trên má nàng. Tôi mỉm cười, lòng mềm nhũn.

- Chắc chắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Johny (7)

Tôi đang ngồi tính toán lại chỗ tiền mình vừa kiếm được từ cá cược. Tôi có niềm tin tuyệt đối vào Kat, vậy nên cho dù nhà cái chỉ đánh giá Kat một ăn ba, nhưng tôi vẫn liều lĩnh dốc hết vốn vào, thậm chí còn vay nóng Angel một ngàn. Kết quả? Thóc về! Tất nhiên, tôi cũng tính tới trường hợp ra đê ở rồi - lúc đó tôi đành muối mặt đi vay Bara tiếp!

Chợt tôi thấy một mùi thơm ngan ngát thoảng ra từ phía sau. Không cần quay lại tôi cũng biết là Angel. Nàng có mùi cơ thể rất đặc trưng. Angel nhẹ nhàng luồn vào trong lòng tôi, trơn bóng như một con rắn.

- Làm tốt lắm, Johny!

- Làm gì cơ?

Tôi giả ngu. Nàng mỉm cười, khẽ búng trán tôi. Tôi đành thở dài.

- Ừ, xin lỗi Angel, xin lỗi vì chưa bao giờ để tâm tới cảm xúc của mọi người!

- Biết sai mà sửa là tốt rồi! Kỳ thực anh rất tốt Johny à, nhung phải cái tội là anh quá đần trong chuyện tình cảm! Nếu như không phải vì anh quá đần thì tôi đã không đặt ra thử thách ấy.

Nàng nháy mắt đầy tinh nghịch.

- Hừm?! Nếu như anh đã thay đổi thì em có đổi ý không?

- Anh đúng là ngốc hết thuốc chữa Johny ạ!

Nàng ôm lấy tôi, hôn nhẹ, sau đó bỏ về phòng. Phụ nữ thật là khó hiểu!

Tôi nhìn nắm tay của mình. Nó đã thô và to hơn gấp đôi so với lần đầu tôi tiếp nhận cơ thể này. Dinh dưỡng và luyện tập hoàn toàn có thể thay đổi một con người. Hoàn cảnh cũng vậy! Tôi tự hỏi liệu tôi có nhất thiết phải tiếp tục sống ở thế giới này nữa không? Ý tôi là, tôi, Isa, Kat, và có lẽ cả Angel; gia đình nhỏ này của tôi hoàn toàn có thể sinh tồn ở bất cứ thế giới có người sống nào, vậy thì lí do gì chúng tôi phải tiếp tục bám trụ ở nơi này? Nhưng khi nhớ tới cảm giác kính phục, nể trọng, nghĩ tới quyền lực tôi đang có... tôi chần chừ. Thôi được rồi, cứ chờ một thời gian xem thế nào!

***

Một tuần trôi qua, tôi vẫn tiếp tục huấn luyện Zoe - cô nàng đã đạt tới tinh thần lực hạng B, nhưng chưa thể điều chế thành công Thánh dược. Trong thời gian rảnh, tôi cũng xen kẽ các bài học sơ cứu, cấp cứu cho Zoe, nên hiện tại trình độ y học của Zoe cũng đã lên tới hạng B+. Có điều, nếu như tôi muốn có nhiều điểm tích lũy hơn thì phải tiếp tục huấn luyện thêm kỹ năng cho cô ấy. Hiện tại tôi hạng C, tức là Zoe cần đạt ít nhất hạng B-, hay ba mươi điểm kỹ năng. Theo như hiện tại thì cô nàng đã có mười hai điểm. Mười tám điểm còn lại, hừm! Giao tiếp chắc là không có vấn đề. Kế toán cũng sẽ không quá khó với trí tuệ của Zoe. Như vậy còn thiếu một kỹ năng B+ nữa, hoặc hai kỹ năng C-.

- Này Zoe!

- Dạ, thưa ngài?

Zoe khoác một bộ áo choàng màu vàng nhạt dài chấm đất bước tới. Cô ta đã ngoan ngoãn hơn nhiều so với trước kia, và tôi cũng muốn đẩy nhanh tiến độ, nên đã tặng cô ấy một ít trang phục. Bộ áo choàng trước mặt sẽ giúp cho Zoe dễ dàng tăng trưởng tinh thần lực hơn, và tăng khả năng tập trung khi chế thuốc.

- Cô cảm thấy trong các công việc sau, cô thích cái nào nhất? Nấu nướng, dọn dẹp, võ thuật và ca múa nhạc?

Zoe hơi cau mày, nhưng không hỏi tại sao. Cô ngẫm nghĩ một lúc, sau đó cúi đầu trả lời.

- Có lẽ tôi hợp với việc chơi đàn, thưa chủ nhân! Tôi khá là vụng về, vậy nên các công việc kia sẽ rất khó hoàn thành. Còn về ca hát thì bạn bè vẫn hay trêu tôi là giọng vịt bầu.

Bỗng dưng cảm xúc của Zoe trầm xuống. Hẳn là cô đang nhớ tới quá khứ. Tôi thở dài, vẫy tay ra hiệu cho Zoe nghỉ ngơi một lát. Đàn hát làm tôi nhớ đến Kat. Chắc giờ này nàng đang ngồi trong phòng chờ thi đấu với Angel rồi. À đấy, Angel hiện tại là huấn luyện viên tạm thời cho Kat. Vì sự an toàn của nàng, tôi đã chấp nhận vô số yêu sách bất bình đẳng của Angel, thậm chí tôi còn bị cướp mất khuyên tai Chimera!!! Em muốn anh sống sao???

Tôi không hiểu tại sao, nhưng trong lòng cứ cảm thấy mơ hồ bất an. Có lẽ đó là lí do tôi nghĩ tới việc rời bỏ thế giới này? Là một người tin tưởng vào trực

giác, tôi bèn thử giả định những thứ cần phải làm nếu như muốn rời khỏi đây. Trong trường hợp thoải mái, tôi sẽ cố gắng vơ vét càng nhiều tiền bạc càng tốt, đổi chúng thành các vật phẩm có giá trị cao như vũ khí và châu báu - đồ chơi yêu thích của đàn ông lẫn đàn bà. Còn tình huống xấu nhất thì chúng tôi cứ thế mà bỏ chạy vào Sương mù thôi, chỉ cần bám sát tay nhau là được. Với sức mạnh và tri thức của chúng tôi, lo gì chết đói?

Tôi dặn dò Zoe ở nhà nhớ khóa cửa cẩn thận - nếu có ai định hỏi không sợ cô ta bỏ trốn à thì úp ngay mặt vào tường đi nhé! Tôi đã đóng dấu bằng phép thuật rồi mà! Isa đã trang điểm xong. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy quây màu xanh dương, cùng với cặp găng màu xanh trắng. Tôi mỉm cười, khuỳnh tay ra cho Isa khoác, sau đó khóa cửa lại.

***

Angel đã ngồi chờ sẵn ở hàng ghế thượng đẳng. Tôi cùng Isa ngồi xuống cạnh nàng.

- Kết quả thế nào?

- Con bé rất chăm chỉ, lại có tiềm năng tốt. Tất nhiên so với tôi thì còn kém xa lắc xa lơ!

Chợt Angel quay sang nhìn tôi đầy nghiêm trọng.

- Johny!

- Hả?

- Anh chưa đóng dấu lên Kat đúng không?

Tôi chần chừ. Đúng vậy, tôi vẫn luôn muốn trốn tránh chuyện này. Tôi luôn coi Kat như một người bạn ngang hàng với mình, và không muốn đóng dấu "chủ quyền" kiểu ấy lên Kat.

- Anh làm vậy là đang hại cô ấy đấy Johny! Mặc dù có thể Kat sẽ không bao giờ rời bỏ anh, nhưng theo luật pháp, anh và cô ấy chưa hề có bất cứ một sự ràng buộc nào cả, hay nói cách khác, cô ấy vô chủ! Bất cứ ai cũng có quyền sở hữu một nô lệ vô chủ, anh quên rồi sao!

Tôi chợt thấy lạnh cả người, nhìn xuống khán đài. Kat, vẫn trong trang phục bạo lộ với hai lưỡi kiếm thẳng, đang từ từ bước ra giữa sân. Bao nhiêu kẻ có thể đoán được đằng sau lớp giáp ngực đó, nàng không hề có một hình xăm nào?

- Vẻ đẹp của Kat đang dần dần được bộc lộ Johny ạ! Cô bé quá hoàn hảo, nhìn cái cách cô bé di chuyển kìa - đầy kiêu hãnh và nghệ thuật! Người ngoài nhìn vào cũng biết đây là một nô lệ có nét duyên dáng trời sinh! Hơn nữa, anh nghĩ chỉ có mình anh mới có khả năng đánh giá con người thôi sao Johny? Một số chủ nô có kinh nghiệm có thể dựa vào vẻ ngoài để ước chừng đại khái kỹ năng của một nô lệ, một số khác thậm chí còn có thể dùng phép thuật để tiên đoán. Tôi cũng có khả năng đó! Anh nghĩ tôi không biết Isa đã có đủ điều kiện đạt tới S+ sao? Anh nghĩ tôi không thấy Kat dư sức vượt qua sáu bài kiểm tra với mức điểm tối đa?

- Tôi không ngu, và những kẻ khác cũng vậy! Thời điểm anh nghĩ người khác ngu xuẩn, anh chính là kẻ ngu xuẩn! Anh có biết một nô lệ S+ có giá trị như thế nào không hả Johny? Toàn bộ Tòa Thành Trắng có khoảng một trăm nô lệ S+ mà thôi. Hơn mười triệu người, một trăm nô lệ S+! Một trên một trăm ngàn! Lí do duy nhất bọn chúng chưa ra tay là vì chưa thể xác định rõ ràng, và kiêng kị tôi thôi Johny à!

Tôi giật mình vì tiếng hò reo của khán giả. Kat đã xắt đứt một cánh tay của tên võ sĩ cầm kiếm. Máu phun xối xả ra từ vết thương.

- Anh nhìn đằng kia kìa Johny! Đó là Đức mẹ Porter của khu chúng ta! Đừng để vẻ ngoài của bà ta đánh lừa, mụ ta sống ít nhất hơn một trăm năm rồi! Porter đang tìm một nữ tu phục thị cho mình, yêu cầu quan trọng nhất là phải am hiểu nghệ thuật và duyên dáng như một nữ thần! Không phải tự nhiên mà bà ta lại đến xem một trận đấu nhảm nhí giữa hai nô lệ vô danh đâu! Những công dân hạng A như bà ta họa hoằn lắm mới xuất hiện ở các trận chung kết giữa các nhà vô địch, nhưng anh thử đoán xem tại sao bà ta lại có mặt ngày hôm nay nào?

Kat đã chặt bay đầu kẻ địch bằng chiêu kiếm khóa, rời khỏi sàn đấu trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của đám đông. Tôi cau mày, lòng nặng trĩu, lặng lẽ ngắm nhìn hình bóng nhỏ bé đó khuất dần vào lối ra.

***

Kat ôm chầm lấy tôi khi vừa mới thấy mặt. Nàng mỉm cười, rực rỡ như một bông hoa dưới ánh mặt trời.

- Em thắng rồi!

- Ừ làm tốt lắm!

Kat đột nhiên buông tôi ra, nhìn tôi từ đầu đến chân.

- Anh có chuyện gì không vui sao Johny?

- À...ừm...

Tôi ấp úng, không nói nên lời. Tôi ngại rằng khi mình nói ra muốn đóng dấu nô lệ cho Kat, nàng sẽ buồn. Chẳng qua vì lợi ích của nàng và cả của tôi...

- Anh cần phải đóng dấu hiệu lên em Kat ạ!

Nàng nhìn tôi trừng trừng, sau đó toét miệng cười. Tôi chính thức quỳ trước nụ cười đó.

- Miễn sao không đau là được, em là của anh mà Johny!

- Như vậy, ừm, anh cứ nghĩ là em sẽ nổi giận cơ! Anh nhớ hồi trước khéo em nhảy vào liều mạng với anh rồi ấy chứ!

Nàng bẹo lấy má tôi, kéo căng ra. Thực ra thì tôi chẳng đau gì đâu, có điều sống trên đời, có những việc bạn biết nhưng không thể nói ra, và có những việc không làm nhưng vẫn sẽ phải nhận! Đừng nói lí với phụ nữ!

- Au au au! Đau anh! Au!

- Anh còn dám nghĩ em như một con sư tử cái nữa không?

- Anh sai rồi! Au au!

- Hừ!

Tôi mỉm cười, vận chuyển tinh thần lực, thi triển phép Đóng dấu! Mặt nàng hơi ửng đỏ khi phép thuật chạm phải. Khi sợi dây cảm xúc kết nối giữa linh hồn chúng tôi được thành lập, lập tức trong trái tim tôi bị quá tải, bị nhấn chìm trong một cảm xúc vô cùng mãnh liệt! Quả nhiên họ nói những người có tính cách nhiệt tình khi ghét thì ghét vô cùng, nhưng đã yêu là sẽ cháy hết mình!

Tôi cười khà khà, ôm lấy nàng, thì thào vào lỗ tai Kat.

- Thế thì tối nay...

Nàng thơm nhẹ lên má tôi, nhưng lui lại, nháy mắt đầy tinh nghịch.

- Chuyện đó thì từ từ! Chờ đi Johny!

Nói xong, nàng chắp hai tay sau lưng, nhảy chân sáo bỏ đi, để lại tôi đứng đó đầy chưng hửng. Tôi lắc đầu cười khổ, sau đó chạy theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Johny (8)

Kính coong!

Tôi mở cửa. Đó là một quản gia tương đối già, mặc bộ vét khá là sang trọng - ông ta cúi chào tôi đầy lịch thiệp, sau đó rút một lá thư đặt trong túi áo ngực ra.

- Xin chào Đức ngài Johny Ouro! Thứ bảy tuần này liên minh tổ chức một buổi đấu giá đặc biệt, và các đấng bề trên quyết định mời những chủ nô trẻ nhưng có tài năng - như ngài Johny Ouro, đến tham dự cùng! Nếu như ngài có nhu cầu bán nô lệ, xin hãy báo trước hai tiếng, liên minh sẽ giúp ngài đánh giá và sắp xếp vị trí. Đây là thư mời, thưa ngài! Rất hi vọng ngài có thể có mặt và cùng chia vui với các đấng bề trên trong ngày hôm đó!

Tôi cầm lấy thư mời, cúi chào "người đưa thư", sau đó bước vào nhà. Tôi mở thư, liếc nhanh - đại khái như lời lão già vừa nói, liên minh tổ chức một buổi tiệc vào ba ngày sau, lúc bảy giờ tối, và mời tôi đến tham dự. Buổi tiệc do phó hội trưởng Benjanmin Ouro tổ chức, cho nên có rất nhiều quan chức sẽ đến tham gia. Đây là một cơ hội tốt để mở rộng mối quan hệ của tôi với thế lực cao tầng của tòa thành.

Tôi liếc một vòng, quyết định sẽ mang theo Kat đến buổi tiệc. Đầu tiên, tôi muốn phô bày khả năng đào tạo nô lệ của mình, và không có gì quảng cáo tốt bằng người thật việc thật. Thứ hai, tôi đã đóng dấu lên Kat, và những kẻ tâm địa bất chính có thể cút đi được rồi! Thứ ba, cũng là lí do quan trọng nhất, Kat thích hợp làm một nữ tháp tùng hơn Isa.

Nếu đã xác định công việc xong, giờ tôi cần đưa Kat đi đốt tiền - ý tôi là mua sắm. Nhưng không sao, tôi giờ tương đối thoải mái về tài chính. Chợt tôi nhớ tới lần đầu tiên mình thấy Angel ăn diện - ấn tượng đó vĩnh viễn không thể phai nhòa được. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu người đẹp vì lụa là như thế nào!

Isa sau khi nghe xong kế hoạch của tôi, bèn cười hiền hòa, chúc mừng tôi và sau đó là cổ vũ Kat. Tôi không thấy bất cứ một khúc mắc nào trong mắt nàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút tội lỗi. Có khi ngày mai tôi dắt tất cả đi biển chăng? Ở thế giới này "có biển", nhưng là giả lập! Cụ thể, các Ouro đã xây dựng nên Căn nhà kính khổng lồ với sức chứa đủ cho một nghìn người vui chơi cùng lúc, gồm liên hợp quần thể sinh thái rừng nhiệt đới và bãi biển.

Nó thuộc một trong năm kì quan của Tòa Thành Trắng, gồm Đấu trường của khu phố Trắng, Câu lạc bộ Quý ông của Bull, Nhà hát của những giấc mơ Convus, Kho tàng của Tiamat Kamra. Trong đó Đấu trường mở cửa cho bất cứ chủng tộc nào. Câu lạc bộ cấm súc vật và bất tử, rất chất chơi! Nhà kính của Ouro chỉ phục vụ người Ouro. Nhà hát giấc mơ đón chào tất cả, nhưng chẳng ai dám tham dự, vì một khi thầy tế tử vong cất tiếng hát, rất có thể bạn sẽ hồn lìa khỏi xác! Kho tàng của Tiamat nghe đồn là một căn hầm tràn ngập những đồng vàng và đá quý, các bạn biết đấy, rồng thích những thứ lấp lánh mà.

***

Tháp tùng phụ nữ nên được xếp vào một trong những hình phạt tàn nhẫn nhất của loài người. Nếu như bạn không có thể lực mạnh mẽ, rất tốt, sung sướng gấp đôi! Với thể chất của tôi bây giờ, nếu như chỉ là đi dạo loanh quanh thế này thì hoàn toàn không có vấn đề, nhưng tinh thần thì sao? Tôi hết kiên nhẫn rồi, nhưng vẫn phải cố nặn ra nụ cười mỗi khi Kat quay lại hỏi. Những lúc sắp bùng nổ, tôi thường phải tự nhủ "sắp hết rồi, chỉ có một ngày thôi mà, vân vân".

Kat lúc này mặc một chiếc váy đầm dạ hội hở lưng, thiết kế ôm rất khéo, làm nổi bật hết tất cả đường cong của người phụ nữ. Kat không thuộc diện ngực tấn công mông phòng thủ như Isa hay Angel, nhưng vẫn thuộc diện xuất sắc. Dưới chân nàng là đôi giày cao gót tinh tế với sợi quai mảnh. Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu được tại sao phụ nữ có thể cắn răng đi những đôi giầy cao gót chênh vênh hại dáng kinh khủng, nhưng lại giãy nảy lên vì xước một ngón tay! Nhưng như cô nàng nào đó từng nói, bí ẩn tạo nên một người phụ nữ, chắc vậy?!

Kat dùng những ngón tay thanh mảnh bọc trong chiếc găng viền tơ đen vuốt vuốt cằm tôi đầy khiêu khích.

- Tại sao một quý ngài đẹp trai lại ngồi cô độc nơi đây vậy?

Tôi chộp lấy bàn tay nàng, kéo lại gần miệng, hôn lên.

- Đó là bởi tôi đang chờ người con gái đẹp đẽ nhất đêm nay đến mời mình một điệu nhảy! Xin hỏi quý cô có muốn khiêu vũ không?

Kat phì cười, nhào vào lòng tôi, hôn chụt lên má tôi một cái rõ kêu.

- Mấy tháng thôi mà miệng anh dẻo như kẹo rồi đó Johny!

- Anh không chỉ nói giỏi đâu, anh còn hôn rất giỏi nữa đấy!

- Á đừng, người ta nhìn kìa...

***

Chúng tôi vừa về đến nhà thì Kat đã chạy biến đi tìm Isa. Nàng yêu cầu tôi mua tặng Isa một bộ đồ, Angel một chiếc váy ngủ, thậm chí Zoe cũng có phần. Tổng thiệt hại thực ra cũng không lớn lắm, chỉ vài trăm đồng vàng thôi, quan trọng là tấm lòng, Kat giải thích vậy. Phụ nữ thích quà đắt tiền, nhưng họ còn yêu quý những món quà vừa có giá trị lại thấm đẫm tình cảm hơn gấp bội.

Angel cũng đã về, đang ngồi vắt chân trên ghế sô pha, phì phèo tẩu thuốc - lại nói, thứ thuốc đó bán ở đâu nhỉ?

- Anh nhận được giấy mời rồi sao Johny?

- Ừm!

- Có cần tôi đi cùng không?

- Không! Lần này hãy ném tôi ra khỏi vách đá!

Angel nhìn tôi đầy tán thưởng, khẽ gật gù.

- Anh lại trưởng thành hơn rồi Johny!

- Đủ để gần em thêm một bước chưa?

Nàng liếc tôi đầy ẩn ý.

- Còn kém một chút!

***

Trời trong xanh, với những con gió thổi từ đằng xa mang theo vị mặn và mùi tanh của biển. Thôi được rồi, là quạt gió thổi không khí chứa muối và hương liệu! Nhưng lãng mạn một chút có chết ai đâu?

Tôi ngả người lên chiếc ghế, dùng ánh mắt ôm lấy tất cả mọi thứ qua chiếc kính râm màu đen. Dưới ánh mặt trời, từng múi cơ của tôi bóng loáng, nổi bật nhờ lớp kem dưỡng. Bên cạnh tôi là Isa, đang thoa kem lên tay. Angel đang nằm sấp trên ghế, phơi lưng trần dưới ánh nắng mặt trời - tôi tự hỏi với thể chất của Angel, bao giờ da cô ấy mới bắt nắng nổi?

Kat và Zoe đang nghịch nước ở gần bờ. À đấy, tôi quên không nói phần hay nhất của ngày hôm nay rồi! Isa mặc một bộ đồ bơi trắng hai mảnh, còn Angel thì mặc, ừm, tôi nên nói như nào nhỉ, có hai sợi dây màu đen vắt qua ngực, nối với quần phía dưới. Đại khái là chỉ có thể che những điểm cần che mà thôi!

Kat vẫn chuộng màu đỏ - rực rỡ và gợi cảm y như bộ một mảnh khoét eo của nàng vậy. Còn Zoe, hừm, tôi mua cho cô ta một chiếc áo tắm cao hông màu vàng, rẻ thôi, đương nhiên rồi!

- Isa này?

- Sao vậy?

- Hừm, anh không biết diễn tả như thế nào, nhưng anh có cảm giác... dạo gần đây em tránh mặt anh hả? Ý anh là, lâu rồi chúng ta chưa từng nói chuyện...

Isa lặng thinh nhìn tôi, sau đó cười xòa.

- Không phải là em tránh mặt anh, mà là anh chú ý quá nhiều những cô gái khác thì đúng hơn!

- Chậc, đó là lí do anh không thích chia trái tim ra làm nhiều phần đấy!

Tôi thở dài. Nhưng nếu như có ai đó bảo tôi phải chọn một, tôi khẳng định mình làm không được. Có lẽ tham lam là bản tính trời sinh của đàn ông rồi! Isa quay sang siết nhẹ tay tôi.

- Thôi nào, Johny! Em đâu có giận anh! Chí ít anh vẫn còn nhớ đến em, thế là được rồi!

Ôi, tôi còn mong đợi gì hơn thế! Tôi nhoài tới, ôm Isa vào lòng, cảm nhận tiếng tim đập của nàng qua lồng ngực.

- Johny này, em cứ giả dụ thôi nhé, nếu như em, Angel và Kat gặp nạn, anh sẽ cứu ai? Anh chỉ có thể cứu một người thôi!

Câu bẫy kinh điển nhất trong lịch sử loài người! Tôi cười khà khà, vùi mình vào làn tóc xoăn hạt dẻ của nàng.

- Anh bây giờ mạnh lắm, anh sẽ cứu cả ba!

Nàng nhéo tôi một cái vào mạng mỡ.

- Anh ăn gian!

- Ha ha, đấy là sự thực!

Đột nhiên nàng lấy hai tay ôm chặt lấy má tôi, ép tôi nhìn chăm chú vào mắt nàng. Chưa bao giờ tôi thấy Isa lại nghiêm túc như thế.

- Giả như có một ngày, ba chúng em gặp nạn, và anh chỉ có thể cứu một người, vậy thì em muốn anh ưu tiên cứu Kat, được chứ?

Tôi cau mày, gỡ hai tay của nàng xuống. Tôi cảm nhận được mạch của nàng đang đập rất nhanh. Nó làm tôi cực kì bất an. Tôi cố nở nụ cười đầy miễn cưỡng.

- Em làm sao thế Isa?

- Hứa với em đi!

- Anh không hứa gì cả Isa, anh đã nói là sẽ cứu cả ba cơ mà! Với cả hôm nay sao tự dưng em lại nói toàn chuyện vớ vẩn vậy?

Isa xìu xuống như quả bóng xẹp.

- Em không biết nữa Johny! Em có cảm giác có một điều gì đó không đúng, nhưng không biết nó là gì! Và linh cảm của em mách bảo rằng, Kat mới là người gặp nguy hiểm nhất! Giống như... giống như nếu như em và Angel có gặp rắc rối cũng chỉ là chuyện nhỏ so với Kat vậy! Thế nên hứa với em Johny, nếu như có bất trắc, xin anh hãy ưu tiên bảo vệ con bé, làm ơn đi Johny!

Tôi thấy biểu hiện của Isa có vẻ hơi điên cuồng, nên quyết định đồng ý qua loa cho xong. Khi thấy tôi chấp nhận, Isa chợt nhẹ nhõm hẳn đi, như thể nàng vừa trút được gánh nặng kinh khủng trong lòng vậy!

Tôi nhìn mái tóc đỏ phất phơ dưới làn nước xanh thẳm, tự hỏi tương lai chúng tôi sẽ ra sao đây?

***

Bảy giờ tối, khu phố Trắng, phòng đấu giá liên minh.

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào khu đấu giá. Ở cuối căn phòng là sân khấu, đó là nơi người chủ trì sẽ giới thiệu hàng hóa, và những người ở dưới tiến hành đấu giá. Cánh gà được che bằng thảm nhung đỏ với viền vàng ở dưới, nhìn vừa lịch lãm lại sang trọng. Xung quanh căn phòng là các dãy bàn đặt đồ ăn thức uống, để phục vụ các vị đức cao trọng vọng. Gần sân khấu đặt một dãy bàn và ghế nệm đen riêng, đó là hàng ghế cho những người quan trọng nhất trong căn phòng này. Tất nhiên, không phải lúc nào các vị công dân hạng A hạng S cũng tham gia một buổi đấu giá, nhưng chỗ ngồi của họ đại biểu cho vị trí thần thánh bất khả xâm phạm, cho nên theo quy tắc, mỗi buổi đấu giá đều sẽ phải đặt một hàng ghế đặc biệt. Nếu như họ tham gia, không vấn đề gì, còn nếu không đến dự? Không sao, chiếc ghế đó bị bỏ trống. Hành động ngồi lên ghế của người khác là hình thức khiêu khích trực tiếp nhất trong giới quý tộc, và sẽ dẫn tới tình huống một mất một còn.

Ở Tòa Thành Trắng, có hai phương pháp thanh toán nợ nần giữa các công dân và được luật pháp thừa nhận. Một là hai bên định trước thời gian phương thức chiến đấu, sau đó vào Đấu trường giải quyết. Người thắng sẽ tiếp thu tất cả mọi thứ của người thua, à đấy, họ đánh đến chết! Cách thứ hai thì nhẹ nhàng hơn, mỗi bên cử ra một nô lệ - phải là nô lệ bản thân đã sở hữu hơn một năm, sau đó các nô lệ sẽ đấu với nhau. Hai vị chủ nhân thì tiến hành đặt cược một lượng tài sản tương đương, bên thắng sẽ nhận được phần tài sản đó cùng nô lệ thua trận. Để hạn chế những rắc rối và lộn xộn, tòa thành quy định, mỗi một công dân khi thách đấu, bất kể được chấp thuận hay bị từ chối, đều không thể tái thách đấu trong một năm. Và người bị thách đấu có quyền lợi từ chối lời thách thức - hiển nhiên, nếu không một vô danh chẳng lẽ cũng có tư cách làm phiền vua Arthas?

Hôm nay tôi mặc một bộ đồ rất diêm dúa và cầu kỳ - mất tới nửa tiếng mới mặc xong nó, nhưng biết làm sao, thời trang mà! Kat thì đơn giản hơn, nàng mặc chiếc váy đầm đen hôm nọ, khoe tấm lưng trần trắng muốt. Tôi tự hào nói rằng, Kat là người phụ nữ đẹp nhất trong khán phòng này đêm nay... cũng có thể là trong mắt kẻ si thì chỉ có một người đẹp nhất? Không đúng, Kat là đẹp nhất, chắc chắn đó! Hãy nhìn cách những kẻ khác trố mắt mỗi khi chúng tôi đi qua là hiểu!

Hãy nhớ, cuộc đời không phải là một cuốn truyện tự sướng, nếu như bạn không phải là con vua cháu chúa, thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện người khác tự bắt chuyện với mình trong một buổi tiệc thượng lưu. Bước qua khỏi rào cản ngại ngùng, tìm một đối tượng vừa tầm, sau đó ném đá dò đường!

- Xin chào các quý ông, tôi là Johny Ouro, chủ nô hạng C của liên minh!

- Ồ, là ngài Johny Ouro mới nổi gần đây sao? Chúng tôi nghe nhiều về sự tích của ngài lắm, ngưỡng mộ đã lâu, ha ha!

Đám người tôi chọn lần này là một nhóm các chủ nô hạng C, bạn hoàn toàn có thể căn cứ vào vị trí đứng và biểu hiện bên ngoài của một người để phán đoán vị thế của người đó. Những gã này mặc bộ đồ tương đối sang trọng, nhưng thường hơi cúi thấp người mỗi khi có một người trông có vẻ quyền lực đi qua, thể hiện rằng họ ở vị trí thấp hơn. Cúi đầu khác với cúi người, lưu ý điều này! Hơn nữa, những quý tộc thường đứng gần hàng ghế đặc biệt, càng đứng gần chứng tỏ quyền lực càng cao. Còn những ngôi sao mới nổi? Cứ ra vòng ngoài đi, có việc gọi vào sau!

- Giới thiệu với các ngài, đây là nô lệ của tôi, Katarina!

- Xin chào các đức ngài!

Katarina nhún chào đầy duyên dáng. Tôi thậm chí còn thấy một vài kẻ nuốt nước bọt! Hừ, nhà quê!

- Ơ...ừm... khụ khụ! Ngài có một nô lệ thật là tuyệt vời đó, ngài Johny!

- Ha ha quá khen quá khen! Katarina còn nhiều khiếm khuyết lắm, cần phải dạy dỗ nhiều! Hôm nay các ngài không mang theo nô lệ sao?

- Chậc, nói ra thì thật xấu hổ, nhưng nô lệ của chúng tôi chẳng bằng được của ngài, mang đi chỉ tổ mất mặt! Haizz!

- Ngài lại khiêm tốn rồi James! Ai chẳng biết ngài James Ouro với khả năng đào tạo ra những con ngựa đua xuất sắc nhất! Thú thực với ngài, tôi đến bó tay với đám ngựa thôi, dạy mãi mà vẫn ngu như bò!

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện, uống rượu, tâng bốc nhau, cười giả dối một lúc cho tới khi có tiếng leng keng của thìa bạc gõ vào ly vàng. Bạn thấy đấy, chỉ cần tìm được đúng chủ đề, cùng với dẻo mỏ một tí, bạn hoàn toàn có thể dễ dàng bắt chuyện với người lạ.

Trên sân khấu là Farid, vẫn cái vẻ gian dối như chuột cống, cất giọng the thé chào đón khách quý. Sau đó có hai gã nô lệ lực lưỡng khệ nệ bưng ra một cái bàn, trên đó đặt món đồ đấu giá. Tôi cũng chẳng có nhiều hứng thú lắm với những món đồ này, hôm nay đi chủ yếu để làm quen và mở mang tri thức thôi.

Chợt tôi thấy có ai đó kéo tay mình. Là Kat!

- Sao thế em?

- Con dao kia... nó là của nhà em! Em cứ ngỡ mình đã mất nó mãi mãi rồi chứ!

- Hả?

- Con dao! Em mang theo nó khi đến thế giới này, nhưng bị đám chó săn lột mất. Nó là bảo vật gia truyền của nhà em!

Tôi nheo mắt. Đó là một con dao dài khoảng hai mươi phân, hình uốn cong chứ không thẳng như dao thường. Trên thân dao khắc rất nhiều họa tiết hình thù kì dị, nhưng lại tràn ngập vẻ đẹp bí ẩn. Tôi mỉm cười, xoa đầu nàng. Farid đang phồng mang trợn má khua môi múa mép, cố gắng thổi giá con dao lên tận trời. Nhưng có lẽ hiệu quả không được tốt lắm - ở Tòa Thành Trắng, nghệ thuật kiểu này không được ưa chuộng lắm. Một số người có thể bỏ ra vài trăm để mua các tác phẩm nghệ thuật về trưng bày, có điều thứ làm họ "khác biệt" với đám "hạ đẳng" là nô lệ thượng hạng, chứ không phải những

món xa xỉ phẩm đắt tiền như ở thế giới cũ của tôi. Bạn mặc bộ đồ ngủ ra đường với một nô lệ hạng S+, bạn "phong cách, cá tính, xu hướng mới". Còn bạn mặc nguyên bộ đồ hoàng gia, nhưng dắt nô lệ hạng D- ra đường, ha ha, trọc phú, nhà giàu mới nổi, bạn thích cái tên nào hơn? Cuối cùng tôi dùng năm trăm đồng vàng mua lại con dao, cái giá này hơi chát, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Kat rất vui khi nhận lại được bảo vật gia truyền. Nàng ngắm nghía vuốt ve mãi không thôi, sau đó đưa nó cho tôi, trên mặt hiện lên vẻ nuối tiếc.

- Tặng anh!

- Sao thế, em không thích nó à?

- Em rất thích, nhưng... nhà của em giờ là anh, là gia đình chúng ta! Em không muốn tiếp tục bám víu vào quá khứ nữa!

Tôi rất cảm động, mỉm cười nhìn nàng, cất cẩn thận con dao vào trong áo ngực.

- Anh sẽ bảo vệ nó bằng cả tính mạng mình, cũng như bảo vệ em vậy!

Trong lòng tôi thì gào thét.

- Em không muốn nó thì anh bỏ ra năm trăm vàng tế cô hồn à!

Món hàng cuối cùng của buổi đấu giá là hai nô lệ hạng A+, một nam một nữ. Ở thế giới này, nô lệ hạng B+ với A- cách nhau một bước, cũng giống như giải nhì và Usian Bolt vậy, chỉ một bước, nhưng vĩnh viễn không thể vượt qua! Mỗi người có thể có một sở trường, và nếu được huấn luyện tốt thì sẽ đạt xuất sắc ở sở trường đó. Nhưng mà ba sở trường? Bốn sở trường?

Và tôi có tới hai cô nàng S+, ha ha ha! Khụ khụ, Isa thiếu một chút vẻ đẹp, chúng ta hiểu với nhau là được rồi! Quay lại buổi đấu giá, nô lệ hạng A+ có giá rất cao, và còn cao hơn nữa nếu như nô lệ có danh tiếng tốt, cộng với thương hiệu của chủ nô thuộc hạng thượng đẳng. Alexander là một người tương đối có tiếng tăm, cho nên nô lệ của ông ta cuối cùng được bán với giá mười nghìn đồng vàng mỗi đứa.

Buổi tiệc diễn ra khá thuận lợi. Tôi làm quen được với phần lớn các chủ nô hạng C tham dự, cùng một vài công dân hạng B. Điểm trừ duy nhất là năm trăm đồng vàng! Thôi rồi, đừng chửi tôi nữa, tôi nhắc lại cho vui mà! Tôi nhỏ nhen vậy sao?

Bất chợt có một người hầu đến đưa tôi cho một ly rượu. Tôi liếc quanh, nhìn thấy một anh chàng đẹp trai trẻ tuổi đang đứng tựa vào bàn ăn phía đằng xa, nâng ly chào hỏi. Tôi lục lọi ký ức một chút, là... chủ tịch Altar!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Johny (9)

Ở khu Ouro, kết cấu quyền lực tương đối phức tạp. Nếu như Bull là quân chủ tập trung, quyền hành nằm hết trong tay vua Arthas, sau đó ông ta giao một phần trách nhiệm cho các bộ trưởng, thì Ouro là quân chủ lập hiến. Tức là chủ tịch Altar là người đứng đầu danh nghĩa, nhưng quyền lực lại do các tướng lĩnh phía dưới chia chác lẫn nhau. Tại sao lại như vậy? Đó là bởi khu Bull cũng chỉ tương đương với thời Trung cổ ở thế giới cũ của tôi, điều kiện sản xuất chỉ phù hợp cho chế độ phong kiến phát triển. Còn khu Ouro thì tương đương với xã hội hiện đại, thậm chí là tương lai luôn, dân trí cao nên không phù hợp tồn tại quân chủ tập trung nữa.

Cũng nhân tiện đây nói luôn, Kamra là quân chủ tập trung. Lí do? Tiamat có nắm đấm to nhất! Quả nhiên là dã thú! Còn các Convus thì sử dụng chế độ nghị viện, trong đó hoàng đế Shael đưa ra quyết định, nghị viện tiến hành bỏ phiếu chống hay chấp thuận. Còn khu phố Trắng không có thể chế chính trị, vì họ theo bên thần quyền, tức là tôn giáo hơn tất cả.

Quay lại buổi tiệc, tại sao chủ tịch Altar lại muốn gặp tôi? Nghe đồn Altar có khả năng ẩn giấu trời sinh, nếu như ông ta không muốn thì cho dù có đứng trước mặt bạn cũng sẽ không nhận ra, vì não bộ bạn tự động bỏ qua hình ảnh về nhân vật đó. Nguyên lý của nó là lợi dụng điểm mù của con người. Cụ thể thì bạn thử nói cho tôi trong phòng bạn có bao nhiêu cái ổ điện? Đấy, hiểu rồi chứ! Não chúng ta tự động bỏ qua những thông tin nó coi là không cần thiết, và đó gọi là điểm mù. Một cơ chế tự bảo vệ của não bộ thôi.

- Xin chào chủ tịch Altar!

Tôi cúi chào theo tiêu chuẩn. Mặc dù Altar không có thực quyền, nhưng tôi vẫn nên cho lãnh tụ tinh thần của Ouro tôn trọng cơ bản.

- Johny Ouro phải không? Cậu bây giờ nổi tiếng lắm đấy nhé! Nào là tay không đập chết quái vật, nào là chủ nô có tốc độ huấn luyện nhanh nhất, chưa kể quý cô đáng yêu đứng đằng sau cậu nữa chứ! Không phiền nếu ta làm quen với cô ấy được chứ? Xin chào, ta là Altar, lãnh tụ của khu Ouro!

Altar bắn một tràng liên tục, không cho tôi có cơ hội phản ứng, mà chính xác hơn là hoàn toàn không đếm xỉa gì đến tôi! Thật là bất lịch sự! Tôi hắng giọng, khẽ lách người tách chủ tịch và Kat ra.

- Như vậy... ừm, chủ tịch có chuyện gì sao??

Tôi nhìn thấy một chút giận dữ xẹt qua trong mắt Altar, nhưng nhanh chóng bị đè nén xuống. Hắn đột nhiên cười, cười vô cùng xán lạn.

- Bán cho ta cô gái đó!

Tôi nhíu mày, bắt đầu khó chịu, nhưng vẫn cố giữ phép lịch sự tối thiểu.

- Xin lỗi thưa chủ tịch, nhưng nô lệ này vẫn còn nhiều khiếm khuyết, tôi còn muốn mài dũa cô ta thêm một thời gian nữa!

- Không sao không sao, ta thích cô gái này? Bao nhiêu? Giá cả không thành vấn đề!

Tôi thực sự bực mình! Vứt đi vẻ giả dối ban nãy, tôi lạnh giọng.

- Cô ấy không phải để bán!

Nụ cười của Altar có chút cứng lại, sau đó tan biến.

- Không có bất cứ chỗ trống nào để thỏa thuận sao? Cậu biết đấy, nếu như cậu có được chỗ dựa từ ta thì rất nhiều chuyện sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Tất nhiên, nếu như cậu lỡ đắc tội một lãnh tụ nào đó, cho dù người này không có nhiều thực quyền... hừ hừ, ta nói vậy chắc cậu cũng hiểu chứ?

- Cảm tạ ý tốt của chủ tịch, nhưng hiện tại tôi sống thoải mái lắm, không có nhu cầu vươn cao tiến xa gì! Có lẽ khi chủ tịch hết nhiệm kỳ thì biết đâu đấy!

- Ngươi dám?!

Altar trừng mắt, hét lớn, nhưng tay hắn lại lén lút luồn xuống đâm vào eo tôi. Ngay lập tức, tôi dùng toàn bộ sức lực đấm thẳng vào những ngón tay đó. Tốc độ của cả hai rất nhanh, cộng thêm với việc Altar đánh lạc hướng tất cả, khiến cho không ai nhận ra giữa ngôi sao mới nổi và chủ tịch của gia tộc Ouro vừa cọ xát thân mật! Tôi cảm thấy nắm đấm đau buốt, hẳn là bị đâm thủng ngón tay rồi! Nhưng Altar cũng không khá khẩm gì hơn, bàn tay hắn nhìn bên ngoài thì không sao, nhưng bên trong xương cốt nát vụn hết rồi! Coi như hiệp này hòa!

- Anh...!

Kat định tiến lên, nhưng tôi dùng cánh tay trái cản cô ấy lại, sau đó vẫn dùng tay trái, nâng ly rượu vang lên, trong khi tay phải nhanh chóng giấu vào túi quần. Tôi cảm nhận được máu bắt đầu thấm ướt chiếc túi và lan sang vùng da đùi. Chủ tịch cũng đã để tay trái vào túi áo khoác ngoài.

- Chủ tịch đừng nóng, chúng ta uống li này coi như tôi xin lỗi, được chứ?

Altar cười lớn, cầm lấy một li rượu vang khác, cụng nhẹ vào li của tôi, sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

- Ta nhớ cậu rồi đấy Johny! Ha ha ha...

Kế tiếp chúng tôi bị đám đông ùa tới, đẩy bật ra ngoài. Một vị chủ tịch đích thân tham dự bữa tiệc, không có quái mới là lạ! Có điều đó không phải là chuyện tôi cần quan tâm. Tôi phải về xử lí cái ngón giữa đứt lìa này đã!

- Johny...

- Thôi nào Kat, nếu như đây là ngoài Sương mù thì anh đã đánh chết hắn rồi!

Nàng chạy tới, ôm chầm lấy tôi, không nói gì.

***

Angel và Isa vẫn thức chờ chúng tôi về. Khi nhìn thấy bàn tay đầm đìa máu của tôi, cả hai đều cau mày. Isa vội vã đi lấy bông băng và thuốc, trong khi Angel rút chiếc tẩu dài ra châm thuốc.

- Rốt cuộc mọi chuyện là sao vậy?

Tôi dựa lưng vào ghế sô pha, tay phải duỗi dài đặt lên đùi Isa để băng bó chữa trị. Với vết thương nhỏ như vậy thì tôi chỉ cần một hai ngày là liền lại thôi. À, đang nói nhỏ là so với thể chất quái vật của tôi, chứ nếu bạn đứt lìa ngón tay, không có vài tháng phục hồi thì đừng có mơ!

Tôi kể lại toàn bộ diễn biến của tối nay. Angel bình thản lắng nghe tôi nói, thỉnh thoảng lại bập bập vài ngụm khói. Cuối cùng khi nghe tôi kể tới việc mình đắc tội Altar, nàng nhíu mày.

- Anh đánh ngang ngửa với Altar sao? Mà từ từ, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là anh đánh hắn sao?

- Phải!

- Như vậy đời này anh đừng nghĩ tới việc trở thành chủ nô hạng B của Ouro, anh biết chứ?

- Trong thời gian Altar còn tại vị thôi!

- Anh... anh có biết hắn còn bao nhiêu năm nữa không? Tôi chờ được tới lúc đó sao? Anh làm tôi thất vọng quá Johny!

- Angel...

- Đừng nói gì nữa, mang đồ đạc cuốn gói khỏi căn nhà này ngay! Tiền tháng này anh đóng tôi sẽ trả lại sau!

- Angel...

- Mau lên!

Angel giận thật rồi! Tôi biết lúc này có nói cũng chẳng có ích gì, nên quyết định đi ra ngoài một lúc cho cô ấy hạ hỏa, sau đó sẽ nói chuyện tiếp. Không ngờ...

- Cô, cô, cả cô nữa, ba cô xách đồ đạc biến luôn giùm!

Tôi ngạc nhiên quay lại, giận dữ hỏi.

- Thật sao Angel? Có nhất thiết phải thế không?

- Đi mau!

Một ngọn lửa vô danh bùng cháy trong lòng tôi. Được thôi, đi thì đi, cứ như thể chúng tôi không còn xu nào không bằng! Tôi kéo Kat và Isa đi ra cửa, không cần đồ đạc gì cả, tôi sẽ mua mới toàn bộ! Isa khóc ròng, mặt Kat thì trắng bệch vì mọi thứ diễn ra hoàn toàn không thể tưởng tượng được, trong khi Zoe thì ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi nhìn Angel, trên gương mặt trái xoan đó tràn ngập băng giá, càng làm ngọn lửa phẫn nộ trong tôi thêm đượm.

- Tạm biệt, Angel!

Tôi kéo cửa, không quên ngoái lại hét một câu, sau đó bước đi như một người chiến thắng. Chẳng lẽ bảo vệ người con gái tôi yêu là sai sao?

Không khí lạnh lẽo của ban đêm tràn ngập trong hai lá phổi của tôi, từ từ làm dịu đi sự tức giận. Để xem nào, giờ này phòng địa ốc chắc là đã đóng cửa, cho dù có mở thì đi từ đây đến khu phố Trắng cũng quá tội, có lẽ chúng tôi sẽ phải qua đêm trên ghế đá...

Và rồi hai cánh tay nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ đủ bóp nát cả một cột sắt nhẹ nhàng choàng qua hông tôi. Ngực Angel áp vào lưng tôi, truyền tới tiếng tim đập thình thịch. Tôi khó hiểu, ngoái lại.

- Anh đã vượt qua bài kiểm tra, Johny!

Kat với Isa có vẻ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cảm xúc hỗn loạn vừa rồi khiến cho họ không nghĩ thông suốt được. Nhưng tôi thì hiểu ngay lập tức! Chết tiệt! Có nhất thiết phải thế không?

- Lần này em thật sự quá đáng rồi đó, Angel!

Nàng mỉm cười.

- Lửa thử vàng, vàng thử phụ nữ, và phụ nữ thử đàn ông!

Tôi tức quá phải bật cười.

- Em xin lỗi Johny, nhưng em rất cảm động khi anh chấp nhận từ bỏ sự nghiệp của mình vì một nô lệ! Điều đó làm em cảm nhận được sự chân thành của anh, chứ với địa vị của em, còn cần anh phải nuôi dưỡng sao?

- Ồ thôi nào, anh còn định giận đến bao giờ?

Tôi ngửa mặt lên trời, thở dài. Tôi lại thua rồi!

- Nhưng mà anh vẫn thấy ấm ức lắm đấy nhé!

Bốn chúng tôi quay trở lại nhà, đóng cửa lại. Con phố trở nên yên tĩnh như chưa từng có gì xảy ra.

***

- Anh đang tính tới chuyện rời đi, Angel à!

Tôi khẽ vuốt những sợi tóc vàng nằm trên lồng ngực. Isa đã ngủ, tôi có thể dễ dàng đếm được nhịp thở đều đều của nàng. Angel dựa đầu vào vai tôi, tò mò hỏi.

- Như vậy kế hoạch của anh là gì?

- Đầu tiên, anh sẽ phải dùng mọi cách có thể để thu thập vàng. Sau đó anh sẽ quy đổi ra thành những vật giá trị cao như đá quý và vũ khí áo giáp phép thuật. À còn một số bản vẽ khoa học kĩ thuật nữa!

- Điều gì khiến anh nghĩ đá quý sẽ có giá trị ở thế giới mới?

- Đó là lí do anh đổi thêm cả vũ khí và áo giáp. Ở đâu có trí tuệ, ở đó có tranh chấp! Còn nếu như chúng ta đến một thế giới hoàn toàn không cần phải dùng vũ khí, như vậy hoặc là thế giới này đã phát triển lên công nghệ cao rồi, hoặc là Utopia!

- Utopia?

- Là một thuật ngữ ám chỉ thiên đường dưới trần gian, nơi con người không cần phải làm gì cũng có dư thừa của cải vật chất, cả ngày chỉ có ăn chơi nhảy múa thôi!

- Thế thì chán chết! Hì hì!

- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng chúng ta vẫn có thể nghỉ ngơi ở đó một thời gian. Anh mệt mỏi với việc phải buôn bán nô lệ rồi!

- Johny!

Isa vòng tay ôm lấy tôi. Tôi cười nhẹ, hôn lên mái tóc màu hạt dẻ.

- Anh làm em thức à?

Nàng lười biếng rúc mặt vào lưng tôi.

- Không sao, anh cứ tiếp tục đi!

- Thực ra anh cũng đã quan sát thế cục rất kĩ trước khi quyết định rời bỏ thế giới này rồi! Các Convus quá điên khùng, hoàn toàn không phù hợp cho người sống ở lại. Chưa kể, chúng ta không có danh tiếng gì ở khu Convus, có bán nô lệ cũng chẳng mấy người chịu mua. Yêu cầu của Poison thì, hừm, hơi bị khó! Nhất là với cái giá rẻ mạt cô ta sẽ trả.

- Khu Bull, mặc dù chúng ta có Don Borbit đánh tiếng, nhưng chưa chắc ông ta đã ra mặt giúp đỡ chúng ta khi biết chủ tịch Altar có hiềm khích với anh. Còn Kamra, thôi khỏi quan tâm!

- Suy đi tính lại, Tòa Thành Trắng tuy to, nhưng lại không có chỗ cho chúng ta. Như vậy thì tạm biệt, ai đi đường nấy thôi!

- Anh sẽ cần một kế hoạch chi tiết.

- Trước mắt anh sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của liên minh. Sau đó anh sẽ tiến hành huấn luyện nô lệ số lượng lớn, đào tạo thành lao động phổ thông hạng D+, đồng thời tiến hành huấn luyện trọng điểm một hai nô lệ làm mũi nhọn, để bán trong các buổi đấu giá. Altar có thể phủ quyết đơn xin trở thành công dân hạng B của anh, nhưng hắn đâu thể cấm tất cả mọi người mua nô lệ của Johny này! Chúng ta không nhắm vào thị trường thượng đẳng, mà chuyển xuống nhóm bình dân, bán giá rẻ số lượng lớn bù vào là được. Còn nếu như Altar muốn ra lệnh cấm trực tiếp vào anh, hừ hừ, hắn tuổi gì mà dám công khai chỉ trích một cư dân của tòa thành? Các bộ trưởng sẽ phủ quyết chính sách đó ngay!

- Anh nên biết, thế lực cao tầng sẽ không chấp nhận cho thị trường nô lệ hỗn loạn như vậy đâu!

- Hừm, vậy thì ta bán cho Tổ chức buôn lậu!

Tôi lập tức phản bác Angel!

- Anh điên sao? liên minh sẽ không... à mà không đúng, chẳng có điều luật nào cấm chủ nô không được bán cho Tổ chức buôn lậu!

- Chính xác! Tòa Thành Trắng muốn hạn chế bớt dân nhập cư, chứ xuất đi thì họ càng mừng! Anh cần một chỗ huấn luyện, đủ rộng để chứa tầm chục người.

- Theo lý thuyết thì anh vẫn có thể thuê một ngôi nhà, vì đây là nhà em!

- Đúng vậy, cho nên ngày mai anh sẽ ghé thăm Gloria một chuyến để bàn bạc kĩ hơn. Nhà không cần phải đẹp, nhưng đặc biệt phải to!

Isa túm lấy tay tôi, véo yêu một cái.

- Hừ, lại còn nhớ cả tên luôn, thân thiết quá nhỉ?

- Quác, anh với cô ta cực kì trong sáng, gặp nhau đúng một lần!

- Nói chung là các quý tộc sẽ không vui đâu Johny!

- Hừ, cứ để chúng nó không vui! Dù sao chúng ta cũng chỉ ở lại đây một thời gian ngắn, tích đủ tiền thì té! Trong thời gian này nước sông không phạm nước giếng, bọn họ không thò tay qua đây thì anh cũng nhắm một mắt mở một mắt. Nhưng những kẻ dám vuốt râu hùm, chậc!

Tôi tặc lưỡi, không hề che dấu sát khí phát ra.

- Tạm thời là vậy, ngủ đi, mai chúng ta sẽ bàn kĩ hơn!

- Anh thấy khó ngủ quá, hay là chúng ta làm cái gì đó mệt mệt cho dễ ngủ đi! Hà hà hà...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Bông sen màu máu

Tiếng đám đông hò hét ngoài kia làm trái tim tôi đập thình thịch.

Tôi nhắm mắt, bốc một ít cát lên thoa vào lòng bàn tay. Cát sẽ giúp hút bớt mồ hôi, và do đó hạn chế vũ khí trượt đi. Hãy nhớ lại những bài học mày được dạy, Kat!

Tôi như thấy mình trở về cô bé tóc đỏ năm nào, dắt Cassy đi dạo trong vườn hoa. Lúc đó chúng tôi mới chỉ là những đứa trẻ, vô lo vô nghĩ. Đó là những tháng ngày tươi đẹp hiếm hoi! Không, một trong thôi, vì giờ tôi đã có gia đình, tìm được nơi tôi thuộc về!

- Xin mời đấu sĩ Katarina bước ra sàn đấu! Với thành tích bốn trận thắng liên tiếp, Katarina đang rất gần với danh hiệu nhà vô địch! Liệu hôm nay cô có thể tiếp tục duy trì chuỗi bất bại, hay Harry "Tiger" Tyson sẽ chấm dứt nó? Chúng ta hãy cùng cho họ một tràng pháo tay nhiệt liệt nào!

Tiếng Bryn vang lên bên ngoài, ra hiệu cho các nhân viên hậu cần chạy tới chỗ tôi.

- Cô chuẩn bị xong chưa?

- Được rồi, cảm ơn!

Tôi mỉm cười, gạt gạt mớ tóc lòa xòa ra sau gáy, cầm lấy hai thanh kiếm, từ từ bước ra khỏi hành lang dài đen thui. Từng lỗ chân lông của tôi như đang rít gào lên, nổ tung vì phấn khích. Tôi như mường tượng được bên trong mạch máu mình, là dòng chất lỏng sôi trào, cuồn cuộn chảy về phía trái tim. Hình bóng Johny mỉm cười hiện lên trong đầu tôi. "Em rất mạnh, Kat ạ, em thậm chí đã mạnh ngang anh rồi, đấu trường đối với em chỉ như một bữa ăn sáng thôi, em có chắc là mình vẫn muốn chiến đấu chứ?"

Ánh sáng chiếu vào mắt tôi, cùng với đó là tiếng của hàng ngàn người gào thét sung sướng. Họ yêu mến tôi, tôn thờ tôi, gọi tôi là Trinh nữ màu đỏ. Thật là một danh hiệu kì quái! Nhưng chính xác tới từng chữ cái! Tôi muốn giúp Johny, vậy nên tôi sẽ dùng hết sức để mua vui cho khán giả, để cho toàn thành thị đều biết về tôi và Johny. Có như thế, chúng tôi mới bớt được những phiền phức không cần thiết. Khán giả muốn máu tanh, tôi cho họ máu tanh. Người xem thèm tra tấn, tôi từ tốn lóc từng miếng thịt trên người đối thủ, cho tới khi cảm xúc toàn sân đấu đạt tới đỉnh điểm, khi ngón tay cái đã hướng xuống, tôi mới ban cho kẻ địch ân huệ được an nghỉ.

Cả trăm cả ngàn ánh mắt nóng rực soi khắp cơ thể tôi, ghen tỵ có, thèm khát có, âm u cũng có. Nhưng chúng chỉ là ánh mắt, không có ý nghĩa gì cả! Những kẻ dám đụng tới chúng tôi, đều đã hóa thành phân ngoài Xóm Liều. Trong sáu tháng vừa qua, phải, đã sáu tháng trôi qua kể từ khi Johny lên kế hoạch bỏ trốn, chúng tôi đã kiếm được không ít nhờ bán nô lệ cho Tổ chức buôn lậu. Có những kẻ đỏ mắt, vươn tay quá dài, và đều bị đánh cho dập đầu!

Gã võ sĩ to lớn phía trước hét lớn, giương khiên lên che phía trước, chậm rãi bước lại gần. Chân hắn rất vững, là một kẻ quen dùng khiên để chiến đấu. Chí ít thằng này khôn hơn bốn kẻ tôi đã đấu trước đó, tất cả những gì chúng làm là giễu cợt, chậc, tôi thật sự hưởng thụ cảm giác sợ hãi và bất lực trong mắt chúng khi tôi bắt đầu buổi hành hình!

Một kẻ dùng khiên sẽ có lợi thế rất nhiều đối với các loại vũ khí sắc, nhưng vô nghĩa nếu gặp đối thủ dùng búa đập. Bạn giơ khiên đỡ búa có khác gì giơ tay đỡ búa không? Nói vậy thôi, chứ các vũ khí nặng thường có khuyết điểm rất chậm, dễ né, cho nên trong một trận chiến một đấu một, khiên và kiếm là tổ hợp gần như bất bại trong tay cao thủ.

Tôi đột ngột vòng sang bên phải hắn, đâm nhử một phát. Gã nhanh chóng giơ khiên đỡ, sau đó dùng khiên hất lưỡi kiếm của tôi lên cao, đâm trả lại một nhát. Tôi dùng lưỡi kiếm còn lại gạt nó đi, lùi lại. Là một kẻ khó nhằn! Hắn phòng thủ rất chắc, đánh trực diện khó mà vượt qua nổi chiếc khiên tròn màu nâu đồng kia.

Khiên cũng có dăm bảy loại khiên, ví dụ như khiên tháp có hình thoi thuôn dài xuống dưới đáy, thường dùng cho bộ binh kết hợp với giáo dài phía sau để đẩy mạnh. Lại có những chiếc khiên ngắn nhỏ, có cạnh sắc, vừa có thể dùng để thủ, lại dễ dàng đem ra tấn công được. Nhưng tôi ngán nhất là loại khiên lồi này. Nó là một dạng khiên nhỏ, nhẹ, nhưng thay vì thiết kế phẳng lì như khiên thông thường, nó lại lồi ra phía trước như một quả bóng. Bạn hãy thử dùng dao đâm vào một miếng sắt, và đâm vào một quả bóng sắt xem. Mũi dao đâm vào quả bóng sắt sẽ bị trượt đi, và bạn biết đấy, khi ta để lộ cơ thể như thế, chẳng khác nào mời kẻ địch xơi!

Nhưng nó không phải là không có khuyết điểm! Chính vì thiết kế quá ưu việt, nên nó không phù hợp với cánh tay con người. Mỗi một chiếc khiên đều được buộc vào phần cẳng tay của người dùng, và cẳng tay thì thẳng, như vậy bề mặt bên trong của khiên cũng phải phẳng thì mới áp toàn bộ cẳng tay vào được chứ! Nếu như phần bề mặt bên trong cũng lõm - sẽ rất bất tiện, các bạn cứ tưởng tượng chúng ta cầm cái nón lá giả vờ làm khiên là hiểu! Và đặc biệt là khi có lực tác động vào khiên, nó sẽ truyền qua phần diện tích tiếp xúc ít ỏi ở mu bàn tay và gần khuỷu tay. Ui, đau lắm đấy, diện tích tiếp xúc càng bé, áp lực càng lớn mà! Còn nếu như phần bên trong mà phẳng, như vậy chiếc khiên sẽ phải làm một lớp thép lót bên trong.

Đến đây lại nảy sinh vấn đề! Làm một lớp thép, để phần giữa rỗng, hay phủ đặc toàn bộ mặt trong của khiên? Nếu bạn để rỗng, chắc chắn là khiên sẽ bị lõm ở mặt trong. Cái lớp thép mỏng dính đó có ý nghĩa gì sao? Tôi chỉ cần đạp một cái vào khiên, là miếng lót bên trong sẽ bị uốn gập, rất là dở hơi, chính vì vậy chỉ còn biện pháp cuối cùng, đó là đúc đặc toàn bộ!

Có người sẽ phản đối, bảo rằng thế khiên của một gã siêu chiến binh mặc bộ đồ xanh đỏ sặc sỡ cũng là khiên lồi đấy thôi, tại sao mặt bên trong không cần phủ đặc hay lót phẳng. Tôi không rõ nhân vật bạn đang kể là ai, nhưng ví dụ này Angel cũng từng dạy tôi trong một buổi tập.

- Nếu như em đủ mạnh, vậy thì cút hết lý thuyết vật lý đi! Nhưng em không mạnh, nên em sẽ phải tận dụng nó. Nếu em dùng một chiếc khiên có mặt trong phẳng, lực đánh vào sẽ bị phân tán đều lên toàn bộ cẳng tay em, sau đó mới truyền qua bắp tay. Còn nếu mặt trong của nó lõm, lực sẽ bị dồn lên một vài điểm, khiến cho cánh tay của em đau nhức cực kì mỗi khi phải đỡ một đòn!

Tôi vung kiếm chém vào chiếc khiên. Một tiếng trầm đục vang lên. Ngay lập tức, tôi mỉm cười, rút lui, né cú đập xé gió từ cánh tay cầm khiên của Harry. Đó là một chiếc khiên đặc! Đặc điểm của nó là nặng! Vung vẩy chiếc khiên kiểu này rất tốn sức, nên tôi sẽ vờn hắn một lúc! Đến khi cánh tay trái hắn mỏi nhừ, cũng là lúc buổi tiệc bắt đầu!

Gã biết điều đó, nên cố gắng ép tôi vào góc, nhưng tốc độ của gã quá chậm! Khán giả bắt đầu la ó, nhưng biết làm sao, tôi đâu thể đấu trực diện với hắn được. Nhìn vào mắt hắn, tôi thấy sự tuyệt vọng. Sau gần mười phút vung vẩy, hắn đã thấm mệt, há mồm thở hồng hộc như một con trâu mộng! Tôi vẫn chưa thể thả lỏng được! Nhỡ đâu đây chỉ là một đòn nhử thì sao? Tôi tiếp tục áp dụng chiến thuật quấy rối từ xa, chỉ nhắm vào chân. Nếu như hắn muốn nhử tôi, vậy thì chân hắn sẽ bị thương, đồng nghĩa với việc hắn đã xong! Còn nếu hắn không kiên nhẫn, tiếp tục đón đỡ, xin lỗi, trò lừa của bạn đã bị lộ rồi!

Harry gào lên một tiếng bất lực, chạy hùng hục về phía tôi. Hừ, tôi cười đắc thắng, con thú đã quyết định chống trả lần cuối cùng rồi sao? Tôi nhẹ nhàng co chân phải, xoay hông, sau đó dùng gót chân duỗi mạnh đá vào cạnh của chiếc khiên. Trên đà xoay đó, lưỡi kiếm trái của tôi cứa vào nách của Harry, cắt đứt luôn phần gân nối với bả vai của hắn. Bữa tiệc bắt đầu!

***

Tôi thở dài, đặt hai lưỡi kiếm lên cổ Harry, lúc này không còn chỗ nào trên người nguyên vẹn, đang phun ra từng bọt máu.

GIẾT! GIẾT! GIẾT!

Toàn bộ đấu trường như vỡ òa ra. Tiếng hô giết vang lên đều đặn, với những ngón tay trỏ xuống mặt đất, như lời tuyên cáo lạnh lùng của thẩm phán trong phiên tòa dã man nhất giữa hai kẻ phạm tội. Người ta muốn điều này, vì nó cho họ nếm được chút ít hương vị làm chủ cuộc đời người khác, và nó ngọt ngào, thơm ngon đến tận xương tủy. Những kẻ đang cười cợt trên kia, đâu có quan tâm đến sinh mệnh của tôi hay Harry. Cái họ muốn là được giải phóng những thứ xấu xa tồi tệ dơ bẩn trong lòng, và sàn đấu này cho họ cơ hội đó.

- Tạm biệt, người anh em!

Tôi vẩy mạnh hai tay, cảm nhận lưỡi kiếm cắt ngọt xớt qua chiếc cổ gã đàn ông nằm dưới đất. Nhưng đây không phải là lúc để bịn rịn! Tôi giương cao hai thanh kiếm lên trời, hét lớn, cảm nhận tình yêu giả tạo phù phiếm của họ ùa tới! Tuần sau là trận dành danh hiệu vô địch, tôi cần tạo thế cho bản thân!

***

Tôi nằm dài ra trong bồn tắm, rên rỉ mỗi khi Isa ấn lên lưng tôi. Chị đang giúp tôi thư giãn sau mỗi trận đấu.

- Em nhớ anh ý quá, chị Isa ạ!

- Ừ, chị cũng nhớ Johny, nhưng chúng ta phải kiên nhẫn qua giai đoạn này!

- Em biết!

Tôi trề môi, khẽ thở dài. Kể từ khi kế hoạch bắt đầu, Johny đã rời khỏi nhà này, chuyển về sống ở căn nhà anh tự thuê. Thỉnh thoảng anh lại mời Angel đến hỗ trợ huấn luyện, nhưng chưa bao giờ nhờ chúng tôi một lần nào. Tôi rất không vui! Chẳng phải chúng tôi đã hứa là sẽ ở bên nhau mãi mãi sao?

- Johny có lẽ có lí do riêng của anh ấy! Chúng ta đừng gây thêm rắc rối cho anh, được chứ?

Isa luồn tay ra phía trước tôi, nhè nhẹ kích thích. Lâu rồi tôi không vui vẻ một tí! Tôi nhỏm dậy, kéo Isa vào trong bồn tắm, cười khúc khích khi ngón tay chúng tôi dạo chơi trên cơ thể nhau.

***

Trải qua mấy tháng ở chung, ba chị em chúng tôi đã thân thiện với nhau hơn rất nhiều. Angel tuy rằng mặt lạnh, nhưng trong lòng lại rất ấm áp. Khi dạy học thì chị ta cực kì nghiêm khắc, lúc ở nhà thì lại thân thiện dễ gần. Và đặc biệt là chị rất thơm, thơm hơn cả Isa! Ách, không phải ý tôi là vậy đâu, à ừm... mà phụ nữ da thịt mềm mại hơn đàn ông nhiều! Kat, mày đang nghĩ ngợi cái quái gì vậy? Tôi cảm thấy khói trắng bốc lên từ trên đỉnh đầu mình, não tôi quá tải mất rồi!

- Chúc mừng em, Kat, chỉ cần một trận nữa thôi là em chính thức có dòng họ rồi! Em muốn gia nhập thế lực nào?

- Như vậy dòng họ của chị là gì?

- Ouro! Năm đó đám Convus đến mời chào chị ghê lắm, nhưng mà nhìn mặt gã Shael đó chị ác cảm kinh khủng, thế là lại quay về cái máng lợn Ouro này!

- Em không biết nữa, Altar đã trở mặt với chúng ta rồi, tội gì lại phải đem danh tiếng cho hắn. Chị Isa, chị nghĩ sao?

- Em đùa chị à? Mấy cái vụ chính trị này sao mà chị hiểu bằng mấy đứa được?

- Nếu em muốn giúp Johny, thì có thể cân nhắc một thế lực khác Ouro! Ý chị là, chúng ta dàn trải các mối quan hệ ra, thì sau này sẽ dễ làm việc hơn. Này, cầm lấy số thư mời này xem!

- Cái gì vậy?

- Thư chiêu mộ của các gia tộc chứ sao! Em đã thắng năm trận rồi, nếu như trận sau em tiếp tục thắng thì em sẽ chính thức thành công dân hạng B, và đặc biệt là không có dòng họ! Không chiêu mộ em ngay từ bây giờ thì còn chờ tới lúc nào?

- Để em xem... Hoàng tử Charming? Là một con sư tử?! Cũng thật là kì dị quá đi! Ồ, anh ta trông vậy mà là một nhà bác học hẳn hoi! Làm em nhớ tới một gã ở thế giới cũ, nhưng là đầu chó!

Tôi lướt qua một vài thư mời nữa, phần lớn đến từ Bull và Ouro. Các Kamra và Convus biết họ không có nhiều ưu thế khi chiêu mộ một con người, nên cũng chẳng muốn tự làm mất mặt. Nhưng có một lá thư làm tôi rất chú ý!

- Ồ, dấu triện này là của Poison này!

Angel nhướn một bên lông mày, chỉ chỉ vào dấu xi màu đen. Biểu tượng một đóa hồng nở rộ, nhưng đen nhánh, với những dây thép gai che xung quanh.

- Cô ta mời em tới cửa hàng trò chuyện, và rất sẵn lòng làm người giới thiệu em vào dòng họ Convus!

- Khá là kì lạ! Thường thì Poison không bao giờ tham gia vào mấy cái vụ kiểu này! Cô ta chỉ thích quản lý cái cửa hàng bé bỏng của mình mà thôi. Có điều em phải cẩn thận, Kat! Poison là một kẻ bí ẩn, có người nói cô ta mạnh ngang với Shael, nhưng từ chối vị trí lãnh đạo là bởi quá lười! Nếu như không hợp thì cũng đừng biến cô ta thành kẻ thù, một Altar đã là đủ lắm rồi!

- Ừm, em biết rồi! Mai em sẽ đến gặp cô ta một lần xem sao!

- Hai người đi ngủ trước đi, chị còn phải xử lý một số việc cho Johny!

Angel phất phất tay đuổi bọn tôi về phòng ngủ. Tôi cũng hơi mệt mỏi thật, nhất là sau trận đại chiến trong bồn tắm! Nghĩ đến đây mặt tôi chợt đỏ lựng lên. Và nó càng đỏ tợn khi tôi nhớ tới những phút giây hoang đường giữa ba chị em.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bông sen màu máu (2)

Tôi tỉnh dậy, nâng tay Isa ra khỏi người, sau đó rời giường. Người tôi đầm đìa mồ hôi, một cơn ác mộng tồi tệ và hỗn loạn. Khẽ xoa xoa hai bên thái dương để xua tan đi cơn váng đầu, tôi đứng dậy, bước vào bếp. Tôi cần một ít nước lạnh.

Đột nhiên tôi thấy một hình thù đen thui đứng trong bếp. Cơ bắp tôi căng cứng, bản năng gào lên nguy hiểm! Hình bóng đó quay lại, ánh trăng hắt lên trên gương mặt đẹp trai quen thuộc ấy - là Johny! Cảm giác ớn lạnh ban nãy cũng lập tức tan biến! Anh hốc hác hơn rất nhiều so với lúc trước! Mắt anh trũng sâu, thâm quầng, ánh lên những vằn máu vì thiếu ngủ. Hai má tóp lại do bỏ bữa thường xuyên. Râu ria cũng mọc xồm xoàm hơn, cho thấy chủ nhân của

chúng không còn quan tâm chăm sóc bản thân tỉ mỉ nữa. Lòng tôi đau xót khi thấy anh trở nên tiều tụy như vậy!

- Johny!

Tôi nhào vào lòng anh, những giọt nước mắt lăn dài trên má, thấm qua chiếc áo sơ mi mỏng. Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc tôi, tay kia thì vỗ về an ủi.

- Ơ kìa, tại sao lại phải khóc?

- Em nhớ anh!

- Anh cũng rất nhớ em, Kat ạ! Nhưng chưa đến lúc! Còn cần một thời gian ngắn nữa!

- Tại sao anh lại thành ra thế này?

- À, có đôi khi anh tập trung hơi quá...

- Anh phải ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, nhớ chưa Johny!

- Ừm, anh biết rồi!

- Mà vì sao anh không gọi em hoặc Isa đến hỗ trợ?

Anh cười, xoa đầu tôi, nở một nụ cười đắng chát.

- Vì em, cho dù anh có phải lặn xuống bùn, anh cũng chấp nhận!

Lòng tôi tràn ngập cảm giác ngọt ngào, nhưng cũng có chút tức giận. Tôi đá vào chân anh một cái.

- Ý anh là coi thường em phải không?

Anh vội vàng vỗ vỗ cánh tay tôi làm lành.

- Đâu đâu anh nào dám! Nhưng em còn phải tập trung cho các trận đấu đúng chứ? Và em cũng cần một người chăm sóc, vậy nên anh mới nhờ Isa ở lại cùng em. Angel thì nhàn hơn, cô ấy có thể hỗ trợ anh rất nhiều chuyện, vì cô ấy quen thuộc với thế giới này hơn các em.

- Lần này em cho qua! Nhưng anh phải nhớ về thăm bọn em thường xuyên nhé!

Anh đặt lên đôi môi tôi một nụ hôn sâu và ướt át.

- Ừ!

***

Khi tôi tỉnh dậy thì Johny đã bỏ đi từ bao giờ, để mặc tôi nằm chỏng chơ trên ghế sô pha - cũng không hẳn, anh đắp cho tôi một cái chăn. Đêm hôm qua, tôi đã yêu cầu anh ngồi yên trên ghế, để cho tôi tựa đầu lên ngủ. Sau khi phì cười vì tính trẻ con của tôi, cuối cùng anh cũng đồng ý. Thế mà khi tôi mới ngủ một cái đã trốn mất!

Chợt tôi nhìn thấy trên bàn có một chiếc lồng úp. Tôi nhấc lồng bàn ra - một đĩa bánh mì đã bôi sẵn bơ và mứt cam, cùng hai quả trứng ốp đặt phía trên miếng thịt rán tạo thành hình mặt cười. Cạnh chiếc đĩa là tờ giấy nhắn "Chúc ngon miệng, thiên thần của lòng anh!" Thức ăn vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Xí! Cứ như thể tôi dễ bị dụ không bằng! Tôi đưa tay lau khóe mắt.

***

Đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài một mình. Nhờ có phép Đóng dấu, không một kẻ nào dám mắt mù đến trêu chọc tôi. Johny bây giờ vô cùng nổi tiếng, một phần nhờ tôi, một phần khác là vì số lượng nô lệ anh đào tạo ra. Không quan tâm yêu cầu, chỉ cần trả giá hợp lý, anh đều có thể đào tạo, tất nhiên không tính Thú cưng. Tôi khinh bỉ cái nghề đó, và rất may là Johny không làm tôi thất vọng!

Tôi vẫn nhớ như in cái lần anh bỏ ba tháng ra đào tạo một cô bé từ không biết điều gì thành S+. Đó là lần đầu tiên tôi thấy nhiều công dân hạng S hạng A cùng xuất hiện trong một buổi đấu giá đến vậy! Giá cả bị xào lên tận trời, và cuối cùng vua Arthas rước được cô bé về - lão dâm tặc đó sau khi nghe giới thiệu cô bé có khả năng đưa bất cứ ai lên đỉnh liền đổi thái độ, già rồi còn thích gặm cỏ non! Một vài vệ binh cúi chào khi tôi đi qua. Tôi cũng lịch sự mỉm cười cúi chào lại.

- Xin hỏi tiểu thư Katarina có việc gì sao?

Khi bạn mạnh, và nổi tiếng, thì dù bạn vẫn là nô lệ, địa vị mạt hạng nhất trong thành, vệ binh vẫn sẽ ton hót nịnh nọt như thể bạn là một vị quý tộc!

- Không có gì, tôi muốn đến khu Convus một chuyến thôi! Các anh vất vả rồi, cảm ơn vì những cống hiến thầm lặng của mọi người cho Ouro!

- Ha ha tiểu thư Katarina quá lời quá lời rồi! Cảm ơn tiểu thư Katarina đã thấu hiểu nỗi khổ của anh em! Nếu như cô gặp khó khăn gì cứ gọi một tiếng, anh em chúng tôi sẽ vượt núi đao biển lửa đến giúp!

Gã vệ binh cười tít cả mắt khi sờ thấy tờ tiền tôi gấp làm tư kẹp trong lòng bàn tay.

- Được thế thì tốt quá, tạm biệt các anh nhé!

- Tạm biệt tiểu thư Katarina!

Trong nửa năm vừa qua, chúng tôi dễ dàng nhận thấy sự xa cách của giới cao tầng. Không ai muốn làm thân với một kẻ đối đầu của chủ tịch, điều này sẽ cản trở con đường tiến thân của họ! Nhưng với dân chúng bình thường thì họ chẳng quan tâm! Chỉ cần đối xử tốt với họ thì họ sẽ dùng sự hào phóng nhiệt tình gấp mười lần trả lại! Trong lúc Johny và Angel tìm kiếm thị trường, thì tôi và Isa cũng không ngồi yên. Chúng tôi đi thăm từng nhà, xây dựng các mối quan hệ, tổ chức vài buổi tiệc nhỏ trong khu dân cư nhằm kéo họ lại gần mình hơn. Một sự phân liệt rõ ràng đang diễn ra trong nội bộ khu Ouro, giữa các quý tộc với dân chúng bình thường. Thực ra thì mâu thuẫn này có từ lâu rồi, chúng tôi chỉ là xé nó to ra hơn thôi!

Mải nghĩ ngợi, tôi đã đến cửa hàng của Poison lúc nào không biết. Tôi bước vào cửa, nhăn mặt vì mùi thuốc tẩy nồng nặc đập vào mặt. Có một... người? Tôi không biết nữa, hắn giống người lắm, nhưng đầu hắn lại là quả dưa hấu! Thế giới đúng là đủ màu sắc!

Quả dưa hấu có vẻ lo lắng khi nhìn thấy tôi, nhanh chóng kéo nô lệ của hắn khỏi cửa hàng. Tôi không nhìn nhầm thì đó hẳn là một cái xác sống?! Okay, mỗi người một khẩu vị!

Poison bước tới, khép cửa lại, treo biển "đóng" lên, sau đó mời tôi ngồi xuống chiếc bàn tiếp khách ở góc phòng. Cô ta lấy ra một chiếc hộp, bốc ít lá trà bỏ vào ấm, sau đó châm nước sôi. Trà rất thơm, tôi nhấp một ngụm, cảm giác vị ngọt ngào của trà vương vấn trong miệng trước khi trôi tuột xuống cổ họng.

- Xin chào Katarina, ta là Poison!

- Xin chào cô Poison!

Tôi đưa tay khẽ nắm nhẹ bàn tay của Poison, rồi nhanh chóng buông ra. Nhưng cô ta nắm chặt tay tôi! Tôi nhíu mày.

- Cô Poison?

- Thật khó có thể tin được bàn tay này lại là của một võ sĩ luyện kiếm lâu năm! Thậm chí còn không có vết chai nào! Hoàn mỹ!

Tôi dùng sức rút tay ra, co duỗi vài ngón cho đỡ tê - cô ta nắm rất chặt. Poison nhếch miệng cười khi nhìn thấy tôi rút tay ra được. Tôi không thích người đàn bà này! Một lí do phụ là cô ta rất xinh đẹp... này này! Một lí do khác là tôi không ưa cô ta, trực giác bảo thế!

- Cô bé đáng yêu hơn Johny nhiều lắm! Thật sự muốn nựng cưng một cái quá đi mất!

- Cô Poison! Xin tự trọng!

- Ồ thôi nào, chúng ta đều là nữ mà, có gì phải ngại ngùng!

- Cô Poison!

Tôi cất cao giọng.

- Được rồi, được rồi, ta đùa chút thôi mà, làm gì phải giận dữ thế!

Thái độ của Poison đột ngột thay đổi vô cùng nghiêm túc. Qua màn trò chuyện giả tạo vừa rồi, tôi đã hé lộ lập trường của mình. Tôi muốn vào Convus, nhưng không phải là không thể đổi ý. Và quan trọng hơn là không cần phải qua cô ta giới thiệu.

- Với trình độ hiện tại của cô, nếu như không có một S+ tự hạ thân phận tham gia đấu trường, thì chức vô định đã nằm chắc trong túi cô rồi! Ta thật sự sợ hãi Johny, rốt cuộc hắn còn định tạo ra bao nhiêu kỳ tích nữa đây!

- Hoàng đế Shael sẽ chấp nhận sao?

- Kí một cái có hai võ sĩ S- vào tay, với cái giá là làm mích lòng một kẻ hữu danh vô thực? Dùng đầu ngón chân cũng biết nên chọn cái nào!

Tôi nhấp thêm một ngụm trà, cảm nhận nước ấm xoa dịu cổ họng khô khốc.

- Nghe nói thời tiết ở nơi này thất thường lắm!

- Quản nó mưa hay nắng, chỉ cần có một cái ô là được!

- Như vậy, hợp tác tốt đẹp!

- Hợp tác tốt đẹp!

Tôi bắt tay với Poison, mỉm cười giả dối, nhưng sau đó nụ cười nhanh chóng héo đi. Tôi xụ mặt, lạnh giọng.

- Ý cô là gì đây Poison?

Poison tiến sát lại gần tôi, mùi nước hoa dìu dịu từ người cô ta tỏa ra làm tôi thấy mụ mị hết đầu óc. Tiếng Poison bỗng dưng phiêu hốt, lúc gần lúc xa.

- Thả lỏng đi Katarina, không có chuyện gì đâu!

Chết tiệt, tôi trúng chiêu từ bao giờ? Tôi cố gắng điều khiển tay chân, nhưng người cứ bải hoải hết ra.

- Cô... dám...

Tôi không hoàn thành được câu dọa, vì miệng tôi bị một cặp môi đỏ rực chiếm lấy. Poison rất có kĩ thuật, hoàn toàn áp đảo tôi, giống như Johny vậy!

Mọi thứ cứ xoay mòng mòng. Tôi cảm thấy hai hàm răng nanh đâm vào cổ mình, sau đó là một cơn khoái cảm đê mê trào dâng.

***

Cuối cùng tôi cũng lết về được đến nhà. Isa tái nhợt hẳn đi khi nhìn thấy tôi.

- Kat, em làm sao vậy, sao mặt mũi không còn chút máu nào thế này!

Tôi nghiến răng, rít lên từng từ.

- Em vừa bị hút máu, theo đúng nghĩa đen lẫn bóng!

***

Khi tôi tỉnh lại, trời đã tối. Tôi cởi quần áo, bước vào nhà tắm. Những tia nước lạnh vỗ lộp độp lên da thịt non mềm của tôi, đánh tan đi sự mệt mỏi. Tôi hơi ngửa cổ, chạm nhẹ vào vùng bị cắn - dấu răng chỉ còn lờ mờ. Các ma cà rồng không phải cắn ai là người đó bị nguyền rủa. Họ muốn tạo ra thế hệ sau, thì phải truyền máu của bản thân vào người bị cắn, mới có thể tạo ra một ma cà rồng mới. Poison thề thốt rằng cô ta chỉ muốn nếm chút máu của tôi thôi. Những ký ức hoan lạc ùa về, cách Poison sử dụng những dụng cụ ở đó... A! Tôi hét lên, nhìn mình trong gương. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp ấy, nhưng giờ đỏ lựng lên như quả cà chua, không hiểu là do nước phản chiếu màu đỏ từ tóc tôi, hay là lí do nào khác.

- Là trinh nữ thì có sao chứ, đồ đồ dơi già phóng đãng!

***

Johny đến thăm chúng tôi, như đã hứa. Anh mang theo ba bó hoa, một bó hồng đỏ thắm, một bó tulip vàng, và một giò phong lan trắng.

- Tặng những người con gái xinh đẹp nhất!

Chúng tôi mỉm cười, nhận lấy phần quà của riêng mình. Nhưng Johny vẫn giấu giếm một vài thứ trong túi áo. Anh cười bí hiểm, bảo chúng tôi cứ vào nhà trước đi đã rồi sẽ nói. Trong lòng tôi như có một con mèo cào loạn xạ, còn trái tim thì đập bang bang liên hồi. Tôi không biết tại sao, nhưng linh cảm tôi mách bảo chuyện này sẽ rất tuyệt vời!

Vừa bước vào giữa gian phòng, Johny đột ngột quỳ một chân xuống, móc ra ba chiếc hộp. Trái tim tôi ngừng đập! Không khí dường như tan biến khỏi lá phổi của tôi!

- Các em sẽ lấy anh chứ?

Ba chiếc nhẫn làm từ kim cương màu, ứng với ba màu ưa thích của chúng tôi: đỏ, trắng và vàng! Dưới ánh đèn, chúng tỏa ánh sáng kì bí lấp lánh, hấp dẫn ánh mắt của bất cứ cô gái nào nhìn phải nó. Tôi lấy hai tay ôm lấy miệng, không nói nên lời. Angel có vẻ sốc, miệng chị cứng đờ. Còn Isa thì bật khóc, nhưng là những giọt nước mặt hạnh phúc.

- Anh xin lỗi khi không thể tổ chức một đám cưới hoành tráng cho các em, nhưng anh sẽ cố gắng đền bù cho tất cả bằng toàn bộ cuộc đời mình!

- Em đồng ý!

Ba chúng tôi nhìn nhau, bật cười. Mỗi người nhận lấy một chiếc nhẫn của riêng mình, tôi lén liếc, ba chiếc nhẫn giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc. Hừ, anh không thể thiên vị em một tí tẹo nào sao?!

Johny lôi ra một chiếc nhẫn kim cương khác, trong suốt, là loại kim cương phổ thông. Tôi tò mò hỏi.

- Tại sao nhẫn của anh không có màu?

- Các em là màu của cuộc đời anh!

Tôi chịu thua, bật khóc. Tôi nhào vào lòng anh.

- Anh sẽ phải chăm sóc em cả đời đấy!

- Chắc chắn rồi! Anh sẽ để cho các em sau này chỉ còn có niềm vui và tiếng cười, không phải chịu bất cứ nỗi buồn nào!

Johny đột nhiên buông tôi ra, sau đó chạy tót vào trong bếp, khệ nệ bưng ra ba chiếc hộp. Đừng nói với tôi là...

- Đây là váy cưới! Anh đặt may riêng cho từng người, đảm bảo vừa khít!

- Hóa ra đó là lí do anh nắn bóp bọn em mãi đấy sao?

Angel trêu chọc, nhưng vẫn hấp tấp chạy tới lấy đi chiếc hộp có ghi tên mình. Tôi và Isa cũng nhận lấy hộp váy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bông sen màu máu (3)

- Và hôm nay, Trinh nữ màu đỏ, với thành tích bất bại năm trận liên tiếp, liệu có thể tiếp tục trở thành người thắng cuộc?

Khán giả hò reo, khi tên tôi được xướng lên. Tôi mỉm cười, cầm lấy hai thanh kiếm Johny mua tặng lúc trước. Đây là trận tranh chức vô địch, nên tôi có quyền sử dụng vũ khí và trang phục tùy chọn. Tôi khẽ chạm lên bộ giáp da Cthulu, nó ấm áp như vòng tay của Johny vậy!

- Ôi! Trời! Ơi! Tôi có nhìn nhầm không nhỉ? Đó chẳng phải là chủ tịch Altar, vua Arthas, hoàng đế Shael sao? Thật vinh hạnh làm sao! Xin các bạn hãy cho các vị lãnh tụ một tràng pháo tay nào!

Tôi ngẩn người một chút. Altar tham dự là điều dễ đoán, đối thủ của tôi trong trận này chính là võ sĩ mới nổi của Ouro, Kratos! Trận tranh chức vô địch khác với năm trận trước ở chỗ, các đấu thủ đều là những người đã thắng năm trận. Nếu như không tìm được đối thủ, vậy thì võ sĩ đó sẽ phải đợi! Tôi quả nhiên rất "may mắn" khi gặp được ứng cử viên tranh chức vô địch ngay khi vừa đăng kí! Angel đã cho tôi xem tư liệu của tên này. Hắn là cao thủ sử dụng hai thanh đao to bản, cùng với khả năng điều khiển roi tuyệt vời, khiến cho các đối thủ của Kratos muốn cận chiến hay đánh tầm xa đều gặp bất lợi.

Arthas xuất hiện hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi. Nếu bảo ông ta cần một nô lệ S+ thì không đúng, sau trận chiến này tôi rất có thể sẽ thành công dân tự do, hơn nữa ông ta cũng đã có một nô lệ S+ chuẩn không cần chỉnh lại trẻ đẹp ở trong hậu cung rồi.

Tôi bước ra sàn đấu, trong sự hoan nghênh của toàn bộ khán đài. Phía bên kia là một gã đàn ông cao lớn, da trắng, trông tương đối già. Mặt ông ta hằn lên dấu vết của thời gian, nhưng với thân hình đồ sộ lực lưỡng kia, tôi không tin Kratos chỉ là một kẻ lẩm cẩm vô dụng. Người lão ta chằng chịt vết sẹo, là một kẻ vào sinh ra tử. Mày phải cẩn thận!

Xung quanh hai cẳng tay ông ta quấn đầy xích, đầu còn lại nối với hai chuôi đao. Tôi có thể mường tượng ra phong cách chiến đấu của người này rồi.

- Tôi tuyên bố, trận chiến giành danh hiệu vô địch, bắt đầu!

Kratos hùng hổ ném ra hai lưỡi đao về phía tôi. Lưỡi đao nóng đỏ xé rách không khí, phả ra hơi nóng phần phật. Tôi vung kiếm, gạt bay chúng đi, chạy về chỗ ông ta. Kratos cười khẽ, kéo mạnh một cái. Hai lưỡi đao giống như có mắt, đột ngột đổi hướng đâm về phía sau lưng tôi. Thật là phiền phức!

- Nhảy tiếp đi cô bé! Nhảy tới chết đi!

Tôi im lặng, tiếp tục né đông né tây khỏi những lưỡi đao linh hoạt kia. Tôi phải thừa nhận Kratos dùng xích rất giỏi, khiến tôi như thể bị hai siêu võ sĩ đuổi đánh vậy. Kratos vung xích lên rồi giật mạnh, hai lưỡi đao bổ thật lực vào kiếm của tôi, hự! Tôi cảm giác toàn thân chấn động mạnh, ruột gan rối bời, chân rời khỏi mặt đất. Tôi bị đánh bay!

Hai con rắn lửa tiếp tục bay vòng vòng, liên tục tìm cơ hội mổ cho tôi một cú đau điếng. Có những lúc tôi tưởng chừng như đã đỡ được rồi thì lưỡi đao lại đổi hướng, để lại trên người tôi một vết rạch dài. Không hiểu vì sao tôi có cảm giác như một con cá nằm trên thớt, mặc cho người đầu bếp lóc từng miếng thịt.

- Đủ rồi!!!

Tôi hét lớn, đâm thẳng lưỡi kiếm vào giữa mắt xích, găm cứng nó xuống đất. Kratos lập tức kéo mạnh hai sợi xích, nhưng sức lực chúng tôi tương đối ngang nhau. Tôi mỉm cười, rút ra con dao ngắn dắt nơi ống chân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ ông ta. Cho dù Kratos có kéo kịp sợi xích, thì

cũng không kịp phòng thủ bản thân... Trái tim tôi đập hụt nửa nhịp khi nhìn thấy nụ cười trên miệng ông ta!

Kratos đột nhiên rung tay, hai sợi xích lập tức rời khỏi cẳng tay rớt xuống đất. Sau đó hai chiếc găng sắt khổng lồ xuất hiện! Chúng có hình như đầu sư tử đang há ra, với những chiếc răng nhọn sắc. Kratos đấm thẳng về phía tôi.

- Không!!!

Tôi nghe thấy một tiếng gầm khủng khiếp vang lên. Nhưng cú đấm đã ở rất gần! Tôi nhảy khỏi mặt đất, hai tay đỡ trước mặt.

Giống như bị một con người tuyết húc phải vậy! Tôi bay vụt đi như diều đứt giây, miệng mũi ứa máu. Hai tay tôi mỏi nhừ, nhưng có vẻ như xương chưa gãy. Tôi thấy mình đang rơi, sau đó là lưng nóng rát vì bị mài xuống cát. Tôi cười thảm, cố gắng gượng dậy, và thấy... Johny?! Anh đứng ngay ở vị trí tôi vừa đứng, còn Kratos thì bắn dính vào tường, một chiếc găng sư tử vỡ vụn thành bột. Ngay sau đó là Bryn nhảy tới.

- Anh làm gì vậy, Johny?

- Hắn ta chơi xấu!

- Trong luật không cấm sử dụng nhẫn không gian!

Tôi liếc lên khán đài, nhìn thấy gương mặt giễu cợt của Altar. Johny tức đến phát run, lạnh lẽo nói.

- Kat chỉ có một vũ khí, như vậy Kratos cũng chỉ có thể dùng một vũ khí!

- Tôi nói rồi, nhẫn không gian không bị cấm!

- Nếu vậy tôi muốn cho Kat bổ sung thêm trang bị!

- Bất cứ thay đổi nào sau khi trận đấu bắt đầu đều bị cấm!

- Cô muốn ngăn cản ta sao?

- Anh có thể...

Bryn chưa kịp nói dứt câu thì bị Johny đập bay khỏi sàn đấu. Phía hàng ghế khán giả bốc lên khói bụi mù mịt, cùng tiếng la hét hỗn loạn - Bryn bị đập bay lên tận đó. Johny gầm lên.

- Còn có ai!

Từ phía lối vào xuất hiện vài chục người, khí thế vô cùng mạnh mẽ, cộng với hàng trăm quân lính lăm lăm giáo mác. Họ là những vệ sĩ hạng S+ bí mật của mỗi thế lực, có nhiệm vụ bảo vệ các lãnh tụ từ trong bóng tối. Bryn nhảy từ trên khán đài xuống, khóe miệng vẫn còn vết máu, trong mắt ánh lên sự kiêng kị!

- Anh muốn chống đối toàn bộ Tòa Thành Trắng sao?

Tôi vội vàng nhỏm dậy, cố nén cơn tức ngực, chạy tới tóm lấy tay Johny.

- Đừng, Johny! Em vẫn chưa thua mà!

- Em bị ngốc sao Kat! Người ta chơi xấu rõ ràng! Đi, chúng ta không đánh nữa, nhận thua! Để xem bọn chúng có thể chơi xấu thêm một trận nữa không!

Johny kéo tay tôi đi. Nhưng tôi không cam tâm! Tôi muốn thắng, và thắng tâm phục khẩu phục. Tôi gạt tay anh ra.

- Kat?

- Em không đi! Em muốn đấu trận này!

- Kat, nghe anh, đừng bướng nữa!

Tôi nhào tới, khóa miệng anh lại bằng một nụ hôn vụng về. Khán đài ồ lên, phấn khích vì màn giải trí bất ngờ này!

- Em sẽ không thua đâu, anh phải tin em!

Trong mắt tôi cháy lên ngọn lửa tự tin! Johny đau lòng nhìn tôi, dùng tay gạt đi vết máu vương trên khóe môi. Anh không dám nhìn thẳng vào ngọn lửa ấy.

- Nhớ là không được cậy mạnh! Anh cần em, tình yêu của anh, chứ không phải là chút danh vọng vô nghĩa!

- Được rồi, em hứa!

Johny lườm Bryn một lần nữa, sau đó bước về phía lối ra. Ở đó Angel đã chờ sẵn - tất cả những kẻ ban nãy đều tránh ra một lối đi cho chị!

Tôi nhổ ngụm máu ra, cảm thấy ngực thông sướng hơn ban nãy nhiều, mỉm cười ngoắc ngoắc Kratos.

- Chúng ta đánh tiếp!

Kratos cười đắng chát, cánh tay phải của ông ta đã bị đánh nổ thành một mớ bầy nhầy! Kratos triệu hồi ra một chiếc khiên tròn, trên vành khiên đánh dấu rất nhiều vạch màu tím sáng lòe lòe. Ông ta giấu phần lớn thân hình sau chiếc khiên tròn.

Piu! Một tia sáng màu tím bắn ra từ đỉnh khiên, xé gió lao tới. Tôi nghiêng đầu né tránh.

- Giờ chơi cả bắn ám khí sao?!

- Tiếc là ta không quen đánh bằng một tay, nên chỉ có thể sử dụng thứ này thôi!

Tôi bắt đầu lại gần. Kratos liên tục bắn những tia tím về phía tôi, chúng có lực đánh vào rất mạnh, nhưng không phải là không thể đỡ. Tôi nhận thấy mỗi lần Kratos bắn, một vạch sáng trên chiếc khiên sẽ tắt. Nãy giờ ông ta đã bắn rất nhiều, chỉ còn có vài vạch!

Tôi tiếp cận, dùng một lưỡi kiếm luồn xuống dưới chiếc khiên, gạt nó lên trên. Kratos lập tức đổi vũ khí, đó là một thanh kiếm hai tay cầu kỳ tỏa ra làn khói xanh nước biển. Toàn bộ tóc gáy tôi dựng đứng hết cả lên, lưỡi kiếm đó khiến cho tôi cảm thấy sợ hãi đến cùng cực! Tôi cắn đầu lưỡi, để cơn đau át đi nỗi sợ, tay trái đâm lút lưỡi kiếm vào tim Kratos. Ông ta khựng lại, lưỡi kiếm xanh cách mang tai tôi có vài xăng ti mét! Tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng thì thầm của thần chết thổi nhẹ vào lỗ tai!

- Cảm ơn... vì đã cho ta... an nghỉ!

Kratos cười, máu chảy ồng ộc ra khỏi miệng, sau đó ngã ngửa về phía sau. Lưỡi kiếm rời tay, đột nhiên lọt thỏm vào không khí, như thể ở chỗ đó có một lỗ hổng vậy. Chiếc nhẫn trên tay Kratos cũng biến mất theo. Nhưng điều đó không quan trọng! Quan trọng là tôi đã thắng! Tôi quỳ thụp xuống, ngửa mặt lên trời, tận hưởng cảm giác vinh quang tràn ngập khắp toàn thân.

Một luồng sáng thánh khiết từ trên trời chiếu xuống, bao phủ khắp toàn thân thôi. Trong người tôi như có hàng trăm dòng nước ấm lan tỏa ra từng bộ phận, chữa trị những vết thương cả trong lẫn ngoài, đồng thời gạt đi sự tồn tại của phép Đóng dấu.

- Tôi tuyên bố, nhà vô địch là Katarina! Và cô chính thức là cư dân của Tòa Thành Trắng!

Hoàng đế Shael đứng dậy, vỗ tay mỉm cười, còn Altar thì cau có, nhưng cũng vỗ tay. Kế tiếp là một vài tiết mục quen thuộc, như phát biểu, cảm ơn, trao giải, toàn là những thứ nhảm nhí! Tôi không thể chờ đợi để sà vào vòng tay của Johny thêm được nữa. Anh đứng chờ tôi ở dưới bục vinh danh, ôm chặt lấy tôi khi tôi nhảy xuống.

- Anh đã rất lo, nhưng rồi em lại một lần nữa chứng minh mình đúng! Rốt cuộc em không thể để anh thắng một lần sao!

Tôi mỉm cười tinh nghịch, hôn lên môi anh.

- Không bao giờ!

***

Arthas đến với hi vọng chiêu mộ tôi vào Bull. Đây quả là một nhân tố bất ngờ! Hiển nhiên khi so sánh giữa Bull và Convus thì tôi thiên về Bull hơn. Chúng tôi không chọn thế lực của Arthas lúc đầu là vì đoán chừng Don Borbit sẽ không tiếp xúc với Johny nữa, nhưng đích thân vua Arthas ra mặt thì lại là chuyện khác!

- Như vậy ngài có thể cho chúng tôi những ưu việt gì?

Arthas mỉm cười như một con cáo già.

- Ta không nghĩ còn điều gì ưu việt hơn khi được sống cùng những "người" khác!

Ông ta nhấn rất mạnh vào chữ "người"! Đây cũng là điều làm tôi dễ bị thuyết phục nhất! Tính đi tính lại thì Convus đúng là không dành cho người thường. Ở nơi đó tràn ngập tử khí, tiếng kêu la của những kẻ đã khuất than vãn về cuộc sống tốt đẹp đã qua. Nhưng trong đàm phán, bạn luôn luôn phải học cách mặc cả! Và nếu như mặc cả không nổi thì ba mặt đàm phán!

- Hoàng đế Shael, ngài nghĩ sao về điều kiện của đức vua Arthas?

- Nhóc Arthas, sống bao nhiêu năm rồi mà chú mày vẫn bủn xỉn như vậy, chả trách tại sao nhân tài toàn bị Altar cướp đi! Ta có thể miễn thuế thu nhập cho cô và Johny trong một năm!

Ở Tòa Thành Trắng, mỗi công dân đều có nghĩa vụ nộp thuế cho thế lực bảo hộ của mình. Johny trước giờ thuộc dòng họ Ouro, nên anh phải nộp một

phần năm thu nhập bất kể từ các nguồn nào cho Altar. Tỷ lệ nộp thuế biến đổi theo địa vị của công dân, và theo từng thế lực.

- Xì, ai chẳng biết ở Convus có thuế đầu người thấp nhất, miễn thuế cũng chẳng khác gì! Katarina, nếu như cô gia nhập dưới trướng của ta, ta sẽ tặng cô một vũ khí và chiến giáp thượng đẳng, cùng với quyền mua nhà trong khu vực hoàng gia. Có điều giá thì cô phải tự lo, ta không muốn can thiệp.

- Nếu vậy ta sẽ dành hẳn một vị trí trong cung điện của ta cho cô ấy!

- Này! Cô ấy là vợ tôi mà!

Johny gõ gõ bàn. Một thoáng xấu hổ xẹt qua trong gian phòng. Shael đằng hắng.

- E hèm, ý ta là tặng hẳn cho Katarina và cậu một căn biệt thự trong tháp Chúa quạ. Hãy nghĩ cho kĩ, đó là quyền lợi đặc biệt của công dân hạng A! Đây cũng là mức giá cuối cùng ta có thể trả!

Arthas hai tay chống cằm, liếc nhìn chúng tôi đầy ẩn ý.

- Các cô cậu nghĩ sao, muốn sống dưới ánh mặt trời ấm áp hay ở miễn phí ở nghĩa trang?

Tôi đắn đo một lúc, sau đó nhìn anh. Johny khẽ gật đầu, cổ vũ tôi ra quyết định. Tôi đứng dậy cúi chào vua Arthas.

- Cảm ơn đức vua đã chiếu cố, nhưng tôi quyết định gia nhập dòng họ Convus!

- Không có gì! Chúc cô hạnh phúc với quyết định này!

Arthas mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt bọn tôi, rồi bước khỏi phòng. Tôi quỳ xuống hôn lên chiếc nhẫn của Shael.

- Katarina, nguyện gia nhập dòng họ Convus!

***

Tôi ôm lấy cánh tay anh.

- Chúng ta bị phạt bao nhiêu?

- Mười ngàn! MƯỜI NGÀN ĐỒNG VÀNG! Đúng là lũ linh cẩu hút máu! Nhưng mà xứng đáng!

- Hì hì, lúc hắn móc ra thanh kiếm đó, em lạnh hết cả người! May mà không phải dùng tới bùa hộ mệnh!

- Kế hoạch vĩnh viễn không đuổi kịp biến hóa, nhưng cuối cùng chẳng phải chúng ta đã thành công rồi sao!

Anh xoa đầu tôi, cười toe toét. Tôi cũng cười. Chúng tôi đã đoán trước Kratos sẽ được Altar trang bị một ít đồ ăn gian, nhưng không ngờ lại ăn gian lộ liễu đến vậy! Theo kế hoạch, tôi sẽ giả vờ yếu thế khi Kratos móc ra bài tẩy, Johny sẽ trực tiếp can thiệp vào trận đấu, biểu hiện ra sức chiến đấu siêu phàm, để tăng thêm thẻ đàm phán sau này với Shael. Vua Arthas xuất hiện đã làm thay đổi kế hoạch khá nhiều, thành ra chúng tôi thu hoạch được còn nhiều hơn dự kiến. Phản đối ư, đừng lo, chúng tôi có Poison và Shael ủng hộ, các nguyên lão khác muốn phản đối cũng phải cân nhắc có đáng đắc tội năm người chúng tôi không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Felicity

Những tiếng bạch bạch đều đặn vang lên. Cô gái co rúm, oằn người, rên rỉ mỗi khi cây roi quật xuống. Johny ngồi vắt một chân trên ghế, nghiêng đầu tựa vào tay phải.

- Đã quất đủ mười roi thưa chủ nhân!

Gã nô lệ lực lưỡng quỳ xuống bẩm báo. Johny lười biếng phất phất tay.

- Đưa cô ta đi!

- Vâng thưa ngài!

Nô lệ vừa rồi dám phản kháng hắn, nên bị Johny lôi ra quất không thương tiếc. Hắn không còn là chàng trai ngây thơ năm nào nữa. Kể từ khi hắn tiến

hành chiến dịch bỏ trốn.

Hắn đã đào tạo ra phải tới cả trăm nô lệ chất lượng tốt trong gần một năm vừa qua. Một phần bán cho nội bộ tòa thành, phần nhiều thì gửi bán ở Tổ chức buôn lậu. Bây giờ hắn cực kì nổi tiếng. Mỗi ngày có tới hàng chục thư mời dự tiệc, ngoài kia có hàng ngàn kẻ muốn gặp hắn để mua nô lệ. Thương hiệu Johny Ouro giờ là một thứ xa xỉ dùng để khoe khoang giữa các quý tộc. Còn trong quá trình xây dựng thương hiệu đó, có bao nhiêu nô lệ xấu số không nhìn thấy ánh mặt trời, Johny cũng chẳng nhớ, mà thực ra thì hắn cũng không quan tâm!

Cũng vài tháng trôi qua kể từ khi Kat đăng quang vô địch. Nàng đang tích cực luyện tập cùng với Angel để chuẩn bị cho ba trận tranh tài cuối cùng - tranh giành nhà vô địch tối thượng. Johny khẽ liếc sang bên trái, màn hình hệ thống nhấp nháy hỏi.

- Chủ nhân có muốn nhận thưởng không?

Không phải lúc này! Màn hình biến mất.

Hắn đã đưa Kat và Isa tới liên minh tiến hành thi chứng chỉ. Sự kiện này gây ra một cú nổ lớn trong toàn bộ tòa thành: Bên cạnh Johny có tới ba người đạt S+! Tất nhiên đều là không chính thức, vì Kat và Angel đã là công dân tự do rồi, còn Isa thì chưa đủ vẻ đẹp. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Johny có khả năng đào tạo ra S+ số lượng lớn! Ngay lập tức tên tuổi của Johny nổi còn nhanh hơn cả diều gặp gió! Đến mức năm vị hội trưởng còn phải mời hắn tới dự một cuộc họp kín, hi vọng hắn hạn chế số lượng nô lệ chất lượng cao - một vật có số lượng nhiều thì còn có thể quý nữa sao?

- Bẩm ngài, đây là thư mời của ngày hôm nay!

Một nô lệ xinh đẹp tuyệt trần cẩn thận bưng chiếc khay có xếp vài bức thư đẹp đẽ tỏa hương thơm ngát đến gần hắn. Cô ta tên là gì hắn cũng cóc nhớ nữa, hắn gọi ả là Số Một! "Các ngươi có tên, hãy giữ cái tên đó ở trong lòng! Còn ở nơi này, ta sẽ gọi các ngươi bằng số hiệu!" Số Một là món hàng chủ chốt của Johny đợt này, cô ta là một tỳ nữ hoàn hảo! Trải qua một thời gian "tẩm bổ ơn mưa móc", Số Một có thể dùng một ánh mắt, một động tác gạt tóc qua mang tai cũng đủ làm mất hồn bất cứ gã đàn ông nào, trừ hắn! Johny chỉ cười khi ở cùng ba người con gái hắn yêu, với những người khác vĩnh viễn là một bức tường băng lạnh lẽo hoặc vài nụ cười giả dối xảo trá.

Johny nhanh chóng liếc qua những bức thư - Số Một đã giúp hắn lọc bớt những bức thư nhảm nhí, là những thư mời của công dân dưới hạng A! Giờ Johny là ngôi sao của thế giới này, hắn chỉ chấp nhận gặp mặt những vị bộ trưởng đáng kính trở lên. Không chỉ một lần người ta thấy Johny được Shael mời tham dự các buổi tiệc thác loạn giữa các ma cà rồng. Có lời đồn lén lút rằng hắn đã "đại chiến" với toàn bộ các nữ ma cà rồng trong buổi tiệc đó, và Johny lại có thêm một danh hiệu "Vĩnh viễn không ngã"!

Giới cao tầng Ouro rất bực tức với quyết định ngớ ngẩn của Altar, vì đã để vuột mất một kẻ tài năng như Johny! À đấy, Johny cho dù là chủ nô hạng C, nhưng trên giấy tờ, hắn vẫn chỉ là công dân hạng D của khu Ouro mà thôi. Khi Kat gia nhập Convus, Johny cũng đệ đơn xin luôn, và cả hai nhanh chóng trở thành công dân hạng B, chính xác hơn thì Johny đã là công dân hạng A rồi! Quá nửa thành viên trong nghị hội đều ủng hộ hắn, hiển nhiên, hắn lén đào tạo nô lệ chất lượng cao cho họ đâu có ít!

- Sắp xếp lịch cho ta, bảy giờ ăn tối với một khách quý ở Quảng trường trung tâm!

- Vâng thưa ngài!

Số Một bên cạnh khả năng giường chiếu, còn được Johny dạy cả ca múa hát, cách đi đứng nói năng, cùng với kỹ thuật quản lý sổ sách. Johny tự tin khẳng định giá của cô ta sẽ không thua bất cứ nô lệ S+ nào, suy cho cùng, tất cả những gì người ta cần ở một nữ tháp tùng, hắn đều đã dạy! Hắn ra hiệu cho Số Một lùi, tiếp tục chống cằm trầm tư.

Lâu rồi hắn không đến thăm họ. Không phải là vì quá bận, mà là hắn cố tình xa lánh các nàng! Hắn không muốn để họ phải thấy mặt xấu xí của hắn. Phải! Johny đã giấu diếm tất cả, bí mật huấn luyện Thú cưng. Vì tiền, hắn không từ thủ đoạn nào hết! Các nô lệ của hắn đào tạo nghe lời, đúng, nhưng trong đầu họ, hắn trồng vào một chỉ lệnh đặc biệt. Khi có tín hiệu, họ sẽ tự động tuôn ra tất cả những bí mật họ thu thập được, cung cấp cho Johny nguồn tình báo vô cùng dồi dào. Nguy hiểm hơn, hắn còn có thể ra lệnh cho các nô lệ đó ám sát chính chủ nhân của mình!

Chẳng lẽ cảTòa Thành Trắng không ai biết việc này sao? Johny đã áp dụng kỹ thuật thôi miên cùng với phản xạ có điều kiện để khắc những ký ức đó vào não giữa của nô lệ, cho nên dùng phép thuật tuyệt đối không tìm ra dấu vết! Muốn xóa nó đi chỉ có thể cho nô lệ uống Nước thánh, mà làm vậy thì bao nhiêu công sức huấn luyện cho nghe lời coi như đổ sông đổ bể! Kỹ năng của nô lệ sẽ không mất đi, nhưng ký ức của họ thì quay trở về thời điểm mới tới thế giới này! Hãy thử tưởng tượng, một người tài năng - am hiểu cả đống kỹ năng tới thượng thừa, và có một kẻ đòi kẻ đó làm nô lệ cho hắn? Đùa à! Chính vì lẽ đó, bàn tay đen của Johny đã vươn ra toàn bộ Tòa Thành Trắng, sẵn sàng kích nổ quả bom bất cứ lúc nào!

Nhưng cũng vì vậy mà hắn không dám nhìn thẳng vào ánh nắng màu đỏ rực đó! Kat quá đẹp đẽ, quá rực rỡ, khiến hắn cảm thấy nhục nhã, xấu hổ khi đứng gần người con gái ấy. Một vài lần Kat đã đưa ra những gợi ý rất rõ ràng, hắn đều giả ngu! Hắn thèm khát nàng, nhưng lại sợ đôi cánh sáp này tan rã khi lại gần mặt trời! Hắn chờ, chờ tới khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, hắn sẽ đường hoàng đứng trước mặt Kat, trở lại hình dáng hoàng tử bạch mã ngày nào, và tình yêu của họ sẽ lại một lần nữa bùng cháy sau thời gian dài thử thách!

Hắn mở bảng thuộc tính lên. Tất cả đều đạt màu xanh lá rực rỡ! Hắn thậm chí còn không cần Angel hỗ trợ! Đầu tiên hắn chia nô lệ thành các nhóm phù hợp, ví dụ như xếp mười nô lệ có tố chất học nấu ăn thành một lớp chẳng hạn. Hắn sẽ dạy toàn bộ các đầu bếp đó, ai tiến bộ nhanh nhất sẽ được thưởng, và kẻ đó sẽ thay mặt hắn dạy những kẻ kém hơn, còn hắn chỉ cần dạy riêng người này thôi. Như thế sẽ tiết kiệm được nhiều công sức hơn là dạy nguyên một lớp!

Johny vuốt vuốt chiếc nhẫn trên tay. Nhẫn Bò tót, phần thưởng khi Kat trở thành nhà vô địch! Có nó, hắn chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, nhưng tinh thần thì lại là chuyện khác! Về phần vương miện Quạ, xì, hắn bây giờ đủ sức đánh chết một con Chúa tể Cthulu luôn ấy chứ, nhưng tiếc là ký kết thì

không! Hắn không có lồng chứa!

Trong số bốn thần khí mà hệ thống yêu cầu hắn hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn có vòng cổ Rắn là hắn chưa chạm tới được! Vòng cổ Rắn yêu cầu hắn phải sở hữu một con ngựa vô địch trong cuộc thi đua ngựa - cũng không sao, hắn sắp hoàn thành rồi! Để tránh bị ba cô nàng biết được, hắn sử dụng quyền nặc danh đối với nô lệ của mình, nên đấu trường sẽ không xướng lên tên thật của hắn khi giới thiệu các nô lệ.

***

Quảng trường trung tâm.

Đó là một cái sân rộng lát đá hoa cương trong khu phố Trắng, là nơi tổ chức các buổi tiệc năm mới giữa các quan chức cấp cao, cũng là nơi Giáo hoàng tiến hành chúc phúc. Mọi khi Quảng trường rất tấp nập, cho dù là trời tối, nhưng bây giờ thì nó vắng lặng, chỉ có một đám lính gác đứng bên ngoài ngăn chặn người khác tiến vào.

Johny đánh giá đội vệ binh: Một S+, vài chục A+, thật là một đội hình rởn tóc gáy! Nhưng nếu như hắn muốn đi thì từng này còn chưa đủ để ngăn lại! Johny giơ thư mời lên, tiến vào trong.

Chính giữa quảng trường đặt một cái bàn dài, phía trên đặt một giá nến ba chạc. Đầu bàn là một kẻ mặc bộ đồ trắng xóa, rất cầu kỳ! Khi Johny tiến tới gần, hắn để ý thấy tai người đàn ông này hơi nhọn.

Ông ta đứng dậy, mỉm cười chào hắn.

- Xin chào Johny Convus! Ta là lãnh chúa Spectre.

Johny nhạy cảm nhận ra Spectre chưa từng nói dòng họ. Ở Tòa Thành Trắng, người ta chỉ không có "họ" trong hai trường hợp, một là nô lệ, hai là cư dân khu phố Trắng. Spectre là người sau.

- Xin chào ngài Spectre! Hân hạnh được gặp mặt!

Người hầu bắt đầu bưng đồ ăn lên. Với trình độ giao tiếp như hiện tại, không khó để Johny và Spectre ăn nhịp với nhau, hòa hoãn bầu không khí xa lạ bằng những câu chuyện vặt vãnh vô nghĩa về chính trị và phụ nữ. Sau khi cả chủ lẫn khách đều hài lòng, Spectre ra hiệu cho Johny đi theo.

- Ta già rồi, ăn xong cần đi dạo một chút cho dễ tiêu! Cậu có muốn đi cùng ta không?

Trong giọng nói ấy không có chút ý tứ "mời" nào cả! Johny nhún vai, đi theo. Có điều hắn còn lâu mới tin lão ta đã già! Là một người thuộc tộc Tiên, Spectre trông vẫn trẻ và đẹp trai như bình thường. Lớp áo ở phần bụng không hề lồi ra dù đã ôm sát người, chứng tỏ lão vẫn chăm chỉ luyện tập, chí ít cơ thể lão chưa tới mức "rệu rã".

Spectre dẫn Johny đi dạo xung quanh Quảng trường, giới thiệu những ngôi nhà gần đó thuộc về ai, có chức vụ gì. Chợt lão ta ngừng lại khi chỉ vào một căn biệt thự rất đẹp.

- Đó là nhà của em trai ta!

Lão ta trầm ngâm, như thể đang lục lọi lại những ký ức từ xa xưa. Johny biết ý, đứng yên phía sau lão.

- Ta là một kẻ thành công, Johny ạ! Ở thế giới này, ta muốn gì có nấy, tiền bạc gái gú quyền thế! Nhưng có một thứ vẫn như chiếc gai nhọn đâm vào lòng ta! Là em trai ta! Nó từ nhỏ đã thắng ta trên mọi lĩnh vực, và khi hai anh em ta tới tòa thành này, nó vẫn hơn ta một cái đầu. Thật không thể chấp nhận được!

- Ta nghe đồn cậu là chủ nô giỏi nhất đúng không?

- Ngài quá lời rồi, tôi sao mà so được với các hội trưởng hay phó hội trưởng!

Johny cười giả lả.

- Rất khiêm tốn, Johny, nhưng trong trường hợp này ta phải nói là cậu quá giả dối rồi! Ta dám chắc đám hội trưởng đó không bằng nổi một góc của cậu đâu!

- Tôi không dám cho ý kiến, thưa ngài!

- Em trai ta đối đầu với ta quá lâu rồi, và ta đã mệt với cuộc chiến này! Ta phải dạy cho nó một bài học! À, đừng cố tìm cách dàn xếp mối quan hệ giữa hai bọn ta!

- Alfred có một đứa con gái, là đứa con duy nhất vợ nó để lại trước khi qua đời vì khó sinh. Với Alfred, đứa bé là cả thế giới này, và vì nó, Alfred sẽ làm tất cả!

Cả hai tiếp tục đi dạo thêm một đoạn. Spectre chắp hai tay sau lưng, thở dài.

- Felicity là một đứa trẻ xinh đẹp, một nàng công chúa đích thực, được giáo dục lễ nghĩa và tri thức ngay từ khi còn nhỏ. Nhưng chính vì Alfred quá nuông chiều con bé, nên Felicity cũng là đứa trẻ hư đốn nhất khu phố Trắng. Con bé kiêu ngạo, yêu cầu mọi thứ phải được đưa đến cho nó trên những chiếc đĩa vàng, và luôn luôn nhìn đời bằng nửa con mắt.

- Ngài muốn tôi ám sát cô bé sao?

- Không không, Johny! Cứ từ từ nghe ta kể tiếp! Ngoại trừ cái tôi quá lớn, còn đâu con bé hoàn hảo về mọi mặt. Rất nhiều các chàng trai trong tòa thành đều ngấp nghé muốn chiếm được bông hoa này.

- Và sự trả thù của ta thì tàn độc hơn giết nhiều! Ta đã trả đám Buôn lậu một khoản tiền lớn, rất lớn, để bắt cóc con bé, nhân lúc em trai ta đang bận rộn đàm phán ở thế giới khác. Cái này chắc cậu chưa biết, nhưng Tòa Thành Trắng đang muốn vươn tầm ảnh hưởng đến các thế giới mới, với sự trợ giúp của Ada, tất nhiên! Có điều chuyện đó không phải vấn đề lúc này! Vấn đề là ta muốn cậu biến Felicity thành một nô lệ mạt hạng nhất và huấn luyện con bé!

- Cậu sẽ phải bỏ ra một khoản tiền khổng lồ để chuộc con bé về, nhưng yên chí, phần thưởng ta dành cho cậu sẽ rất đáng với những gì cậu phải bỏ ra! Đám Buôn lậu tổn thất rất nhiều nhân lực trong lúc bắt cóc, nên chúng sẽ mong đợi được bồi thường, cái này cậu phải tự đàm phán!

- Alfred đã áp đảo ta quá lâu rồi, có điều ta mới là người cười cuối cùng! Hãy biến con bé thành một nô lệ tình dục xuất sắc nhất! Con bé sẽ phải nghe lời chủ nhân hoàn toàn! Kể từ khi cậu mang nó về, hãy cho nó ăn tinh trùng Cthulu, và chỉ cho ăn thứ đó!

- Poison cung cấp bao nhiêu dịch vụ xỏ khuyên, thì cậu mua từng ấy dịch vụ cho con bé. Đặc biệt phải cho nó đeo xích núm vú! Không được bỏ chúng xuống trong bất cứ tình huống nào! Tiện thể, mang Felicity đến chỗ lão Bo và xăm tất cả các loại hình xăm Bo có thể thực hiện!

- Nghe có vẻ tệ!

Johny nhún vai. Thâm tâm hắn khinh miệt kẻ đứng trước mặt mình!

- Chưa hết! Cậu sẽ phải ngủ với nó liên tục, biến nó thành một con dâm phụ thèm khát tình dục rẻ tiền nhất! Bắt nó đeo bi rung mọi lúc mọi nơi kể từ khi cậu phá trinh nó! Yêu cầu nó phải tắm rửa cho cậu, phải phục vụ cậu bằng mọi cách, và vắt sữa Cthulu! À đấy, cậu sẽ phải có Cthulu cho Felicity thực hành!

- Ồ, nhưng tôi chưa phải là một chủ nô hạng A thưa ngài!

- Ta có thể dàn xếp cho liên minh lén xây một lồng chứa cho cậu! Nhưng Cthulu thì cậu phải tự kiếm!

- Tạm thời bỏ qua nó, còn gì nữa không?

- Con bé sẽ phải trở thành nhà vô địch tối thượng trong trò đua ngựa. Đúng vậy, ta muốn nó phải bị toàn bộ Thành Trắng bêu riếu! Để cư dân thế giới này biết được công chúa Felicity đã trở thành con điếm khát trai như thế nào! Mang con bé đến cho ta, trong tình trạng kích thích tột độ và đang mang thai - con của ai cũng được! Ta không thể chờ đợi để nhìn thấy mặt thằng em ta khi biết thế giới của nó đã hóa thành cái gì! Ha ha ha ha ha!

- Như vậy, tôi có bao nhiêu lâu?

- Ta có thể trì hoãn Alfred tối đa là bốn tháng. Đừng lo về việc nó trả thù, ta sẽ khiến nó bận tâm vào những chuyện khác quan trọng hơn!

- Phần thưởng của tôi là gì?

- Tiền bạc, quyền lực, tình bạn của ta, và thứ này!

Spectre vạch áo khoác ngoài ra. Bên trong là một chiếc áo giáp màu bạc trắng.

- Nó làm từ Bạc thật, dùng ngôn ngữ của ta là Mithril! Nó đến từ thế giới cũ của ta, nằm sâu dưới đáy lòng đất, được bảo vệ bởi vô số quái vật. Phải mất hàng tháng trời và hàng trăm chiến binh dũng cảm mới có thể khai thác được vài gam quặng Mithril. Theo như ta biết, thì ta là người duy nhất sở hữu bộ giáp này ở Tòa Thành Trắng, đương nhiên, ta không bao giờ tuyên bố chuyện đó! Nó nhẹ như giấy, nhưng cứng rắn gấp đôi hợp kim tốt nhất mà lão lùn có thể rèn ra! Nó đã cứu mạng ta rất nhiều lần, và giờ ta sẽ tặng lại nó cho cậu! Mang Felicity đến đây, với đầy đủ những yêu cầu ta đưa ra! Nếu thất bại, cậu sẽ không có cách nào thừa nhận lửa giận từ lãnh chúa Spectre này! À, ta sẽ quan sát quá trình huấn luyện thông qua phép thuật, để đảm bảo yêu cầu của ta được thực hiện! Ta là một kẻ hoàn mỹ, và không thể nào chấp nhận những kẻ tự cho là thông minh, cậu hiểu chứ? Nghịch ta, cậu sẽ phải chịu cái chết đau đớn nhất, còn thuận ta thì phần thưởng của cậu sẽ giá trị hơn bất cứ kho tàng nào trên thế giới này!

Johny đưa tay lên gãi cằm, sau đó đột ngột sút mạnh vào sườn Spectre. Ông ta lảo đảo, giận dữ nhìn hắn. Đám cận vệ lập tức ùa tới. Johny bình tĩnh nhìn bộ giáp.

- Đúng là cứng thật! Nhưng chuyện này tôi cần thời gian để nghĩ!

- Được thôi, ta cho cậu ba ngày!

- Tạm biệt!

Johny gạt bay gã vệ binh đang đứng ngáng trước mặt, nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Ám sát

- Nói với chủ của mày, lần sau mà còn gửi người tới kiểu này thì đừng trách tao độc ác!

Johny ngồi trên lưng gã sát thủ, từ tốn vặt từng ngón tay, sau đó là bóp vụn các ống xương. Spectre là một kẻ tàn độc. Ngay khi Johny vừa rời khỏi Quảng trường, hắn đã bị một gã sát thủ S+ cùng bốn gã A+ hỗ trợ tập kích. Chậc! Nếu như là lúc trước thì chắc Johny đã quỳ, nhưng hiện tại? Johny nhìn bốn cái xác nát như tương cùng một kẻ tàn phế rên rỉ nơi xó tường, cười khẩy! Hắn vuốt vuốt lại áo cho phẳng, sau đó quay về nhà!

***

Johny tựa lưng vào bồn tắm, hay tay gác lên thành bể. Số Hai nằm phía dưới, làm chuyện mà một nô lệ tình dục cần làm!

Đề nghị của Spectre thực ra không khó, hắn từng làm nhiều nhiệm vụ còn kinh tởm hơn thế. Hơn nữa có được sự ủng hộ của Spectre cũng sẽ khiến cho cuộc sống sau này đơn giản hơn rất nhiều - ấy là nếu Johny còn ở lại! Nghĩ tới việc phải trả cục tiền lớn cho món hàng là Johny đã không thích rồi! Nhưng cứ đi xem thử xem thế nào, rồi hẵng ra quyết định! Johny cảm thấy phiền phức kinh khủng, ra lệnh cho Số Hai cút ra ngoài!

***

Hắn đang đứng trước cửa trụ sở Tổ chức buôn lậu. Cô nàng tiếp tân nóng bỏng lập tức đon đả chạy tới đưa hắn vào. Johny là khách quen, và cũng là khách quý của Tổ chức, đích thân Ada đã dặn dò như vậy!

- Hàng đâu?

- Mời ngài trả tiền trước! Ngài cũng hiểu đấy, nếu có rủi ro...

- Bao nhiêu?

- Mười ngàn đồng vàng!

Johny nhíu mày. Thực lòng thì với tài sản của hắn bây giờ, mười ngàn đồng vàng vẫn bỏ ra được, nhưng xót!

- Quá đắt! Bề trên bảo ta là chỉ có năm ngàn!

- Bề trên chưa tính tới thiệt hại của Tổ chức!

- Đó là rủi ro mà các ngươi phải gánh chịu, sao lại đổ cho ta?

- Ngài thông cảm, lần này thiệt hại lớn quá, các anh em cũng muốn có chút an ủi.

- Bảy ngàn, giá cuối! Nhưng ta phải xem hàng trước!

- Thành giao!

Cô nàng lập tức niềm nở dắt Johny đi theo. Họ đi vòng vèo qua mấy đường ngang ngõ tắt lận, cuối cùng dừng lại ở một căn nhà. Cô ta gõ gõ cửa theo nhịp điệu riêng, lập tức trên cánh cửa xuất hiện một ô trống nhỏ. Gã canh cửa dòm qua, hơi sợ hãi khi nhìn thấy cô nàng tiếp tân, nhanh chóng mở cửa cho cả hai, không quên cúi gập người chào.

- Tôi không biết là Tổ chức thiếu nhân lực đến mức cử quản lý đi làm tiếp tân đấy?

- Chỉ riêng với khách quý thôi!

Cô ta cười quyến rũ.

Họ đi dọc qua một hành lang nhà tù, bên trong giam giữ rất nhiều nô lệ. Nam nữ có, già trẻ cũng có. Ở cuối hành lang có một viên cai ngục đang đứng canh trước một chiếc cửa sắt. Gã gật đầu khi nhìn thấy phù hiệu của nữ quản lý, mở cửa ra.

Spectre mô tả Felicity rất hời hợt, nhưng khi nhìn tận mắt, Johny mới biết "trẻ đẹp" và "ngấp nghé đóa hoa" có nghĩa là gì. Sắc đẹp của cô bé đủ sức sánh ngang với bất cứ một ma cà rồng nào! Quả nhiên con lai bao giờ cũng đẹp hơn sao?

- Các người định mang con bé vào thành kiểu gì?

- Tổ chức có những biện pháp riêng! Ngài chỉ cần cung cấp địa điểm và thời gian, đến lúc đó hàng sẽ tự khắc tới!

***

Felicity nheo mắt khi mũ trùm đầu bị lột ra. Johny kéo cái ghế lại gần, ngồi xuống đối mặt với cô bé.

- Trông nhóc có vẻ tức tối!

- Um um um!

- Được rồi, ta sẽ rút bịt miệng ra, nhưng không được kêu, nhớ chứ!

Johny cười hiền hòa. Nếu như đám nô lệ hắn huấn luyện mà nhìn thấy sẽ đái hết ra quần - Johny không bao giờ cười khi huấn luyện nô lệ, mỗi khi hắn cười là máu phải đổ!

Felicity vừa há miệng lấy hơi đã bị Johny vả một cú trời giáng ộc cả máu mồm. Mặt con bé đỏ lừ, sưng vù lên.

- Suỵt! Chẳng phải chúng ta đã nói là không kêu rồi còn gì?

Johny vuốt vuốt vết sưng trên má con bé, ánh mắt tràn ngập nhu hòa. Nhưng Felicity chỉ thấy như một con quái vật đang nhìn chăm chú mình! Cô bé cố gắng nghiêng đầu né, nhưng tay chân đã bị trói cứng vào ghế.

- Chắc là cô chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đúng không? Vậy thì để ta kể cho cô tất cả!

Johny tóm gọn vấn đề trong vài câu, sau đó nhìn Felicity một lượt từ đầu đến chân.

- Cô nói xem ta nên làm gì với cô bây giờ nhỉ?

- Anh... anh thả ta ra, cha ta sẽ hậu tạ anh nhiều tới mức anh không bao giờ tưởng tượng được!

- Vấn đề là, cha cô không có ở đây, và ngài Spectre hứa hẹn cho ta còn nhiều hơn!

- Hừ, lão ta sao mà so với cha ta được!

- Như vậy ai sẽ bảo vệ chúng ta trong bốn tháng kế tiếp?!

Felicity im lặng.

- Thôi thì ta cứ tiến hành theo kế hoạch nhỉ?

Johny vừa nói vừa cởi áo ra. Felicity gấp đến toát mồ hôi.

- Anh làm vậy sẽ phải chịu sự trả thù khủng khiếp từ cha ta đó!

- Ngài Spectre nói sẽ khiến bố cô bận tâm tới những chuyện khác "quan trọng hơn"!

- Hừ, ông ta có làm không, hay sẽ lôi anh ra làm con cừu tế mạng? Và kể cả có làm, thì được bao lâu?

Johny mỉm cười. Hắn vỗ vỗ đầu Felicity, tán thưởng.

- Đúng vậy, nói tiếp đi!

Felicity hít một hơi sâu, cố gắng áp chế cảm giác nghèn nghẹn ở cổ họng.

- Nếu anh theo phe tôi, chúng ta hoàn toàn có thể khép Spectre vào tội bắt cóc, vi phạm quyền tự do công dân, và sử dụng vũ lực giữa các công dân! Chúng ta cũng có thể công kích ông ta trên chính đàn, đồng thời dẫn đầu các thế lực khác xâu xé miếng bánh ngọt của ông ta trong bóng tối. Các quái vật xứ Kamra sẽ rất yêu thích chuyện này!

- Và?

- Và anh sẽ đạt được tình bạn tuyệt đối của chúng tôi! Cùng với một lượng của cải lớn không tưởng! Đồng thời diệt cỏ tận gốc một kẻ thù!

- Tiền đề là chúng ta phải sống quá được bốn tháng đã!

- Anh hãy đưa tôi về biệt thự. Ở đó tôi có thể tổ chức nhân thủ tiến hành chống trả.

- Bàn chuyện khác đi! Cô lấy đâu ra bằng chứng kết luận Spectre đứng sau vụ bắt cóc cô? Ồ, đừng nhìn ta, bằng chứng để kết tội một kẻ có địa vị cao như vậy phải là bằng chứng khách quan như ảnh chụp, phép thuật ghi hình v...v Chứ nếu lời nói có thể lật đổ chính quyền thì khu Ouro có tới mười cách vượt qua kiểm tra gian lận cơ!

Johny xòe ra các ngón tay, tặc tặc lưỡi.

- Chậc! Rốt cuộc hứa hẹn cũng chỉ là hứa hẹn suông! Đúng là nếu trụ được quá bốn tháng, ta sẽ có phần thưởng xứng đáng, nhưng Spectre tuyệt đối sẽ không bị lật đổ, và kiểu gì thì ta cũng sẽ đắc tội một trong hai lãnh chúa!

- Thế đấy, anh tự cân nhắc đi!

Felicity rất lưu manh ném ra một câu, sau đó im lặng nhìn hắn. Nhưng tiếng trái tim đập bang bang của cô ta đâu thể giấu giếm khỏi đôi tai thính nhạy này! Johny lại gần, thò tay ra phía sau Felicity tháo nút dây trói, nhân cơ hội thì thầm vào tai cô nàng.

- Tối nay đừng ngủ, chuẩn bị tinh thần để chạy!

- Tắm rửa xong đi ngủ đi, bữa tối của cô sẽ là tinh trùng Cthulu!

Johny đứng dậy, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

- À quên, đừng có nghĩ tới việc chạy trốn! Nếu như cô còn thương tiếc thân thể mình!

***

Căn nhà rộng giờ trống trơn không còn một ai. Johny nằm trên ghế sô pha, đầu gác lên hai bàn tay. Hắn đã bán sạch sành sanh nô lệ, thu vét từng đồng tiền có thể cho tình huống xấu nhất - bán gấp nên giá không được như mong muốn, đành chịu thôi! Felicity nằm gần lò sưởi, đang ngủ li bì. Thế đấy! Hắn đã nhắc là đừng ngủ rồi! Lát nữa sát thủ đến thì chạy đằng trời à?!

Johny điều chỉnh hô hấp, khép hờ mắt. Hắn muốn cơ thể duy trì ở trạng thái tốt nhất cho trận chiến sắp tới. Không phải là hắn không thể đưa Felicity đến tháp Chúa quạ - ở đó sát thủ có mà dám tiến vào! Nhưng hắn muốn đánh một trận tưng bừng, để giải tỏa hết áp lực dồn nén bấy lâu nay, và để thông báo cho Tòa Thành Trắng biết, luật pháp không nghiêm cẩn như họ tưởng!

Một lí do nữa là Johny muốn đột phá! Hắn vẫn chưa đạt tới S+ võ thuật! Đúng là hắn có thể đánh bại gần như toàn bộ các võ sĩ S+ trong thành, nhưng Johny chưa thỏa mãn! Hắn muốn biết ở cuối cùng cánh cửa kia là cái gì.

Chợt hắn trừng lớn mắt! Đến rồi! Johny bật dậy, vỗ vỗ Felicity tỉnh.

- Dậy đi đồ ngốc, chúng đến rồi!

- Ơ... ai...!

Felicity chưa kịp nói hết câu đã bị Johny kéo dậy. Đến lúc này cô mới thấy có bốn hình bóng đen thùi lùi trong phòng!

- Ngươi sẽ phải trả giá cho sự tráo trở và ngạo mạn của mình, Johny Convus!

- Ôm chắc lấy lưng ta, Lily!

- Này, anh gọi ai đấy?

Felicity càu nhàu, nhưng vẫn nhảy tót lên trên lưng. Cô thấy hơi xấu hổ khi ngực mình bị ép vào người Johny, nhưng trong thời khắc nguy hiểm này không có nhiều lựa chọn lắm!

Johny ngoắc ngoắc tay.

- Lên một lượt đi cho nhanh!

Lũ sát thủ đồng loạt tiến tới. Johny nhào vào, hung mãnh như một con hổ giữa bầy chó hoang. Không một tên sát thủ nào đỡ trực diện cú đánh của hắn, mà liên tục di chuyển tìm cơ hội quấy rối. Bọn chúng phối hợp rất tốt, cộng thêm Johny có một cục nợ phải bảo vệ trên lưng, nên trong nhất thời hắn cảm thấy vướng tay vướng chân vô cùng.

- Làm nóng vậy là đủ rồi! Giờ đến lượt tao!

Johny đạp mạnh xuống đất. Sàn nhà lập tức nứt vụn, từng cơn sóng chấn động lan tỏa ra bốn phương tám hướng. Các sát thủ đã nghiên cứu rất kĩ các phương thức chiến đấu của Johny, biết rằng hắn có khả năng làm tê liệt mọi thứ trên mặt đất, nên lập tức dùng thủ đoạn từng người nhảy lên trên không.

- Siêu chấn: Ngưng đọng thời gian!

Một trong bốn gã sát thủ đột ngột "đông cứng" trên không trung! Phải, là đông cứng, giống như thể thời gian xung quanh hắn hoàn toàn ngừng lại vậy! Ba

tên kia lần lượt rơi xuống đất, nhìn nhau đầy sợ hãi, cùng nhau lao về phía Johny!

- Đến hay lắm! Chết!

Johny vung chân đá roẹt một phát. Không khí như thể bị xé rách ra trước cú đá vậy. Ba gã sát thủ nhanh chóng tách ra, tránh né cú đá, lần lượt đâm vào sườn trái cùng mắt hắn. Johny nhếch mép cười, chân phải đang vung cao đột nhiên "dẫm" vào không khí, dùng lực chân nhấc cả người khỏi mặt đất, giống như bạn sải dài chân để bước lên ba bốn bậc cầu thang một lúc vậy! Johny tiếp tục đạp trên không khí như thể dẫm trên đất bằng, chạy tới chỗ tên sát thủ bị đông cứng.

- Tạm biệt!

Johny dùng ngón trỏ ấn vào trán tên sát thủ.

- Bụp!

Tất cả những gì còn sót lại là một đống bụi màu máu! Vẫn đứng trên không trung, hắn chắp tay sau lưng, nhìn xuống ba tên thích khách.

- Các ngươi còn trò gì tung ra hết xem nào?

- Khinh người quá đáng!

Một tên đặt tay lên thanh kiếm bên eo. Johny dễ dàng cảm nhận được sự nguy hiểm gia tăng, nhưng hắn vẫn đứng đó. Tiện thể trong lúc gã sát thủ kia súc thế, chúng ta hãy phổ cập khoa học (giả tưởng) một chút.

Tại sao Johny có thể đạp trên không trung? Vì niềm tin gì mà hắn ngưng đọng được thời gian? Cái đó liên quan tới cùng một kỹ thuật. Sự nóng, sản sinh khi các nguyên tử cấu tạo nên một vật chuyển động nhanh, sinh ra năng lượng, não bộ ghi nhận nó là nóng. Ngược lại, sự lạnh là do các nguyên tử gần như đứng yên, hấp thu năng lượng, và cơ quan thần kinh ghi nhận "lạnh". Một người có thể điều khiển được chuyển động của các hạt thì đương nhiên có khả năng điều khiển nóng và lạnh. Có điều nó có liên quan khi gì đến Johny?

Bình tĩnh nào! Johny tất nhiên không tới mức điều khiển tạo hóa như vậy, nhưng hắn điều khiển được tần số dao động của những thứ hắn tiếp xúc, đúng chứ? Hắn chỉ cần "ra lệnh" cho các nguyên tử tự do cho không khí "đứng im", thế là một khối không khí thể rắn được hình thành thôi. Nhưng trong không khí, các nguyên tử cách rất xa nhau, hay dùng ngôn ngữ chuyên ngành là mật độ vật chất trong không khí loãng hơn so với thể lỏng và rắn, vậy thì? Cái này lại liên quan tới bước sóng! Giải thích tiếp thì sẽ rất phức tạp, chỉ cần hiểu rằng mỗi một hành động của Johny đều tạo ra một gợn sóng, giống như ta ném viên sỏi vào nước vậy. Chỉ khác là ở đây "nước" là không khí! Các gợn sóng này sẽ khiến cho nguyên tử xung quanh tên sát thủ cũng dao động với tần số cực thấp như Johny mong muốn, gây ra sự "đông cứng"!

Còn tại sao Johny có thể đứng trên không khí, cũng như tay sát thủ lơ lửng giữa không trung? Nếu như đạp lên một cục gạch giữa trời có thể khiến ta tiếp tục bật cao hơn, vậy thì những người trong thang máy sẽ không bao giờ chết! Thực tế là chúng ta không thể nào giẫm lên một cục gạch lơ lửng với hi vọng nhảy lên cao được, vì cục gạch sẽ bị lún theo cú đạp, và do đó phản lực không được sinh ra.

Vì cái gì con chim ruồi có khả năng "lơ lửng" trên không trung, trong khi các loài chim khác thực tế là lướt trên dòng không khí nóng? Đó là bởi chim ruồi có tần số đập cánh vô cùng khủng khiếp, khiến cho nó thoát khỏi lực hút của mặt đất. Ý nghĩa là gì? Ý nghĩa là nếu như ngoại lực tác động - ở đây là lực hút, không thắng được lực nội sinh do dao động sinh ra, vậy thì dao động sẽ tiếp diễn, hay vật tiếp tục lơ lửng giữa trời. Chỉ vậy thôi chưa đủ, Johny còn phải dùng thêm cả tinh thần lực để duy trì nữa, và kết quả là hắn "đạp gió mà đi"!

Gã sát thủ rút kiếm chém ra. Tất cả tinh, khí, thần của hắn ngưng tụ nãy giờ trên lưỡi kiếm, cắt về phía Johny như tử thần đòi mạng. Johny nắm lấy lưỡi kiếm, một con chấn động lan khắp toàn thân hắn. Bằng mắt thường có thể thấy Johny "nứt" ra, sau đó lớp giáp vật chất hắn ngưng tụ toàn thân rơi lả tả thành từng mảnh, nhìn như rắn lột da vậy.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Gã sát thủ gào lên tuyệt vọng trước khi bị Johny đập vỡ đầu!

- Rút!

Hai gã sát thủ còn lại bắn về hai phương hướng khác nhau. Nhưng đã quá muộn!

- Đây là vệ binh của Ouro! Đề nghị tất cả bỏ vũ khí xuống, đưa tay ra sau gáy, quỳ xuống!

Johny cười cợt, quỳ xuống.

- Cứu mạng! Có thích khách!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngả bài!

Tên của tôi là Isabella.

Tôi sinh ra trong một gia đình làm nghề đánh cá ven biển. Tôi nhớ những ngày cha tôi trở về sau thời gian dài lênh đênh, mang theo hương vị mằn mặn của biển và tanh tưởi của cá. Tôi yêu cái mùi đó! Mỗi lần cha về, mẹ tôi thường bảo tôi cầm vài xu ra chợ mua cút rượu nhỏ về cho ông tẩy trần, cảm ơn Mẹ Biển đã cho nhà tôi một mùa lưới bội thu. Cuộc sống ở ngôi nhà bên vách đá đó tuy đơn sơ, lạc hậu, nhưng ấm cúng và hạnh phúc. Cho tới một ngày!

Hôm đó cả cha và mẹ tôi đều ra khơi! Tôi đã lớn, có thể tự chăm sóc bản thân, không cần thiết phải để mẹ ở nhà nữa! Đối với dân miền biển, thêm một cánh tay có nghĩa là sống hoặc chết giữa cơn bão! Nhưng hôm đó bão quá lớn!

Cuộc đời kế tiếp của tôi là một chuỗi ngày u ám. Từ nhặt nhạnh từng mẩu thức ăn thừa trong thùng rác, tới bán dâm cho những tay thủy thủ thiếu hơi gái sau nhiều ngày đi biển. Tôi xinh đẹp, vậy nên rất được giá, và tôi cũng thích cảm giác lên giường cùng đàn ông! Có điều tôi không thích cuộc sống của một con điếm, tôi muốn nhiều hơn. Vì vậy khi tay thuyền trưởng cướp biển rên xiết khi tôi đưa hắn ta lên đỉnh, tôi chỉ cần thỏ thẻ vài lời mật ngọt là hắn gật cái rụp. Tôi rất ham học hỏi, lại có sức lực, nên nhanh chóng trở thành một thành viên không thể thiếu của thủy thủ đoàn. Để xem nào, một thủy thủ có tài nấu nướng, dọn dẹp, chiến đấu, và có thể thỏa mãn đám thanh niên tinh lực tràn đầy, với cái giá phải chăng, quá hời!

Chúng tôi cứ lang thang trên biển như vậy, ban ngày cướp đoạt tàu buôn, ban đêm hoan lạc tới khuya, cho đến khi cả đám bỏ xác dưới đáy biển hoặc vật vã chết trên giường bệnh. Và rồi Sương mù ùa tới! Cũng chẳng có gì nhiều, tôi tiếp tục công việc cũ thôi, nhưng tôi xuống sắc hơn hồi trẻ rồi, không thể cạnh tranh với đám gà mới - kém kinh nghiệm hơn, được cái trẻ đẹp.

Johny!

Anh đẹp như những tia nắng ban mai rọi lên cánh đồng lúa mì chín vàng. Anh rực rỡ như một thiên thần cao quý nhất, tẩy sạch đi những dơ bẩn tội lỗi tôi đã phạm phải. Tôi như người chết đuối chìm sâu vào trong cặp mắt ấy, trần truồng và nhỏ bé như một con chiên đứng trước thần linh. Tôi tôn thờ anh, kính yêu anh, dâng hiến tất cả mọi thứ cho anh.

Và anh cũng yêu tôi!

Tôi hạnh phúc biết chừng nào! Trái tim tôi rung lên, thăng hoa, vỡ òa ra khi anh mở lòng! Thiên thần đã hạ phàm, để đưa tôi ra khỏi chốn địa ngục trần gian này! Tôi không biết dùng bao nhiêu ngôn từ mới có thể diễn tả hết tình yêu của tôi dành cho anh! Cho dù anh có lăng nhăng, ừm thực ra lỗi đều là do tôi trước... Cho dù anh có tàn nhẫn, nhưng khi anh khóc tu tu như một đứa trẻ, sà vào lòng tôi thổ lộ mọi chuyện, tôi vẫn thấy hạnh phúc! Anh tin tôi!

Ngay từ khi sinh ra, tôi đã có khả năng thấu cảm hơn người. Tôi có thể dễ dàng đoán được tâm trạng hàng xóm xung quanh, từ đó đưa ra những cách tiếp cận phù hợp. Johny vẫn hay gọi tôi là "tổ ấm di động", có lẽ đó là lí do tôi dễ dàng thu hút những người khác chăng?

- Ở bên cạnh chị, em thấy an bình lạ thường!

Còn Kat thì tặng cho tôi một nụ hôn dài khi tôi hỏi con bé.

***

- Đi nào Isa! Đây là món quà cuối cùng anh dành tặng cho em ở thế giới này!

Johny dắt tay tôi trên phố. Thú thực tôi chẳng quan tâm món quà là gì đâu. Tôi chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được cùng anh dạo bước thôi. Johny đã chuyển về sống cùng chúng tôi sau sự kiện Felicity. Hiện tại cô bé tạm trốn ở tháp Chúa quạ, dưới sự bảo hộ của hoàng đế Shael. Không khí trong thành đang căng thẳng tới cực điểm! Người ta lo ngại về một cuộc nội chiến nữa kể từ trận chiến đa thế giới năm xưa.

Hôm nay là ngày Kat đánh trận chiến cuối cùng với Bóng ma đấu trường. Còn một tiếng nữa mới tới lúc đó, có lẽ chúng tôi còn có thể kéo dài chuyến đi này... Ơ!

Phía trước mặt tôi là một con tàu vũ trụ. Tôi, hoặc nói đúng hơn là toàn bộ cư dân Tòa Thành Trắng đều quen thuộc với con tàu này, vì nó có tên gọi khác là "Bệnh viện Ouro"! Johny đẩy hàng người chen chúc ra, dắt tôi vào. Những tiếng la ó vang lên, nhưng không một ai dám hó hé khi Johny nhìn họ. Hoàng đế Shael đã chính thức phong anh thành hoàng tử! Một thân vương Convus!

- Anh đưa em đến đây làm gì? Em đâu có bị bệnh?

- Cô ngốc của anh! Anh đến đây là để thực hiện lời hứa của mình, em quên rồi sao?

Anh đưa tay vuốt vuốt những nếp nhăn trên khóe mắt tôi. Tôi thấy mọi thứ nhòa đi.

- Ôi Johny!

- Đừng khóc Isa! Đây là một ngày vui mà, sao em phải khóc! Thôi nào! Lại đây!

Anh ôm tôi vào lòng, vỗ về lưng tôi. Tôi yêu nó!

Hi hi hi!

Ai vừa cười? Tôi giật mình, vùng ra khỏi tay anh, mồ hôi toát ra đầm đìa! Không hiểu sao tôi thấy tiếng cười đó vô cùng kinh khủng, và quen thuộc?! Johny ngạc nhiên nhìn tôi.

- Em làm sao thế Isa? Mồ hôi ướt đẫm hết rồi kìa?

- Không sao Johny! Chúng ta vào thôi! Em sẽ khiến anh lác mắt khi quá trình nghịch đảo hoàn thành!

- Anh rất trông chờ vào điều đó đấy!

Tôi hôn anh, cảm thấy toàn bộ linh hồn như muốn lìa khỏi xác. Hôm nay là một ngày thật tuyệt vời!

***

Chiếc máy chiếu thứ ánh sáng vàng chói lên người tôi. Không có cảm giác gì đặc biệt, ngoại trừ hơi ngứa ngứa một chút. Toàn thân tôi bị trói cứng, nên tôi không thể quan sát cơ thể mình đã thay đổi ra làm sao. Nhưng tôi tự tin về vẻ ngoài của mình! Chắc chắn anh sẽ ngạc nhiên cho mà xem!

Đèn tắt, các sợi dây từ từ nới lỏng ra. Tôi ngồi dậy, đưa tay lên vuốt ve gương mặt nhẵn mịn non mềm như da em bé. Những ngón tay của tôi cũng trở nên thon dài trắng bóc, chứ không thô kệch chai sần như ngày trước nữa. Tôi mỉm cười, muốn hỏi mượn gương, và lạnh cả người đi khi nhìn thấy biểu cảm kinh hoàng trên gương mặt viên bác sĩ trong phòng! Ông ta chết đứng trong vài giây, sau đó quỳ phục xuống, trán áp sát mặt đất. Tôi chộp lấy chiếc gương gần đó, nhìn vào.

Crack!

Tiếng vỡ, là gương vỡ... hay là ta vỡ?

Những ký ức ùa về, lạnh giá, tàn nhẫn!

Vậy ra mọi chuyện là như vậy sao! Tất cả mọi thứ đều là sự sắp đặt của ta? Ta thật... độc ác!

Lòng ta đau nhói khi nghĩ tới người con trai ngoài kia, nước mắt rơi lúc nào không biết!

Ngày tuyệt đẹp giờ tràn ngập sắc xám!

***

Johny nôn nóng đứng ngoài chờ đợi, tự hỏi Isa trông sẽ như thế nào. Hắn nghe thấy tiếng cửa mở, vui mừng ngẩng lên, nụ cười chợt héo.

-... Isa?

- Phải, là em!

- Em... trông khác quá!

- Em xấu đi sao?

- À không, nhưng... em đẹp hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của anh! Trong một tích tắc, anh nghĩ linh hồn mình như tan biến rồi ấy! Anh... anh không thể tưởng tượng được em tại sao phải đi làm gái điếm với vẻ đẹp... thần thánh này?!

Isa lạnh nhạt bước qua Johny, hướng về phía khu phố Trắng. Thậm chí dáng đi của cô cũng thay đổi! Nó... cao quý và sang trọng như một nữ hoàng vậy!

- Nếu như nó có thực!

Johny đầu tràn đầy dấu hỏi, chạy theo.

***

Trong phòng họp bí mật của liên minh.

- Ta đồng ý giảng hòa và xin lỗi cháu gái ta, cũng đáp ứng khoản tiền bồi thường. Nhưng ta muốn có Johny!

Giọng nói trầm bổng vang lên.

- Không thể! Johny bây giờ là hoàng tử của ta, chẳng lẽ lão muốn nội chiến sao, Spectre?

- Bình tĩnh nào Shael, lãnh chúa Spectre chỉ muốn một Johny thôi, đâu phải muốn tuyên chiến với toàn bộ Convus!

- Hừ, đổ dầu vào lửa khéo lắm Altar! Ai chẳng biết ngươi và Johny có hiềm khích từ trước!

- Thực ra thì ta không quan tâm xích mích vớ vẩn ấy! Cái ta sợ, là Johny quá nổi tiếng! Hắn phất quá nhanh, mà không có bất cứ nền tảng nào! Một khi hắn đổ, hắn sẽ kéo theo toàn bộ thế giới này.

- Nữ hoàng Tiamat, ngài nghĩ sao?

Người đàn bà trong bộ váy làm từ vô số những chiếc vẩy vàng khẽ gãi gãi cằm, sau đó ném ra một quả bom tấn.

- Ta lo ngại về những nô lệ hắn bán ra. Cho tới hiện tại chúng ta vẫn chưa tìm ra dấu vết gì chứng tỏ hắn động tay động chân, nhưng hắn đến từ thế giới khác, ai biết được hắn có những biện pháp gì để che mắt chúng ta?

- Nữ hoàng Tiamat lo ngại cũng có lí, ta muốn bổ sung thêm là mục đích của Johny cũng rất đáng ngờ. Ta cho người điều tra tình hình tài chính của hắn trong thời gian gần đây. Hắn kiếm rất đậm, sau đó quy đổi hết thành vũ khí áo giáp cùng với đá quý. Johny cũng bỏ ra một khoản tiền lớn đúc nhẫn không gian. Như thế, hắn định rời khỏi đây vậy!

Lập tức trong khán phòng vang lên những tiếng xì xào.

- Vua Arthas đã phát biểu quan điểm! Công chúa Felicity, cô nghĩ như thế nào?

- Công chúa hãy nghĩ cẩn trọng, quyết định của cô hôm nay có thể dẫn tới một cuộc nội chiến thứ hai, tất cả chỉ vì mâu thuẫn vặt vãnh giữa gia đình nhà cô!

Felicity cắn cắn môi, nhớ tới cái tát mình phải chịu. Cô nhíu mày.

- Các hội trưởng quyết định thế nào?

Kết quả không có gì bất ngờ! Hai phiếu giết đến từ Ouro và Kamra. Hai phiếu tha từ Bull và Convus.

- Kết quả đều! Tất cả sẽ phụ thuộc vào lá phiếu của nguyên đơn Felicity!

Thời gian tích tắc trôi, một giây kéo dài như cả ngàn thế kỉ! Không khí trong phòng đông đặc, căng thẳng như một chiếc bánh xem để nguội. Và rồi Felicity há miệng, mệt mỏi như vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

- Ta đồng ý!

Tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên. Spectre cúi người trước ông già ngồi vị trí cao nhất trong phòng.

- Như vậy mời Giáo hoàng ban thần dụ!

Giáo hoàng nặng nhọc nhấc lên mí mắt nhăn nheo, để lộ cặp mắt đen ngòm, trống rỗng như bầu trời đêm. Ông ta thở dài.

- Nếu như đây là quyết định của tất cả mọi người... Ta tuyên bố, Johny Convus phạm vào tội dị đoan, cần phải treo trên cọc thiêu sống! Bất cứ ai bảo vệ hoặc chứa chấp hắn sẽ chịu chung số phận!

Giọng nói đó vang đi khắp tòa thành.

***

- Katarina Convus, đánh bại Bóng ma đấu trường, trở thành nhà vô địch tối thượng!

Khán đài rộ lên trong niềm hân hoan, chứng kiến một siêu chiến binh nữa ra đời! Johny cười đắc thắng, giơ cao tay đấm vào không khí. Có điều hai cô nàng phía sau hắn...

- Johnyyyy! Em thắng rồi!

Kat chạy tới, bay vào lòng hắn. Johny móc ra một lọ thuốc trong suốt đưa cho cô. Bàn tay của Chúa! Những vết thương trên người Kat nhanh chóng lành lại. Johny cúi xuống thì thầm vào tai cô.

- Sẵn sàng "thám hiểm" chưa?

- Luôn luôn sẵn lòng, thưa quý ngài!

Trong một tích tắc, họ đã nghĩ rằng ngày hôm nay thật tuyệt vời!

- Ta tuyên bố, Johny Convus phạm vào tội dị đoan, cần phải treo trên cọc thiêu sống! Bất cứ ai bảo vệ hoặc chứa chấp hắn sẽ chịu chung số phận!

Giọng nói khàn đục vang vọng cả thế giới, đảm bảo bất cứ ai cũng nghe được nó!

- Chạy!

Johny gào lên. Hắn cho tay vào trong lồng ngực, móc ra một quả đạn pháo, bắn lên không trung. Quả pháo nổ ra thành một vòng đỏ quỷ dị lấp lánh trên bầu trời - ánh nắng đã tan biến, thay vào đó là mây xám ùn ùn kéo tới.

- Xác nhận nhiệm vụ hoàn thành, thăng cấp sức mạnh của chủ nhân lên cấp S+! Chủ nhân có muốn dung hợp bốn thần khí không?

Johny không kịp suy nghĩ, đồng ý ngay lập tức!

Bốn vật phẩm xuất hiện trước mặt hắn, tan vào nhau thành một tờ giấy duy nhất! Hắn hấp tấp mở nó ra, và lạnh cả người khi nhìn thấy hàng chữ ấy!

- Chạy đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Kết thúc

Arthas vươn tay phải ra cho Adela ôm lấy, mỉm cười. Adela là nô lệ tuyệt vời nhất của lão, tất nhiên cái giá trả cho cô ta cũng không hề nhỏ. Nhưng xứng đáng! Johny ơi là Johny, phải chi ngươi biết điều một chút thì đâu đến nông nỗi này!

Cả hai ngửa lên, nhìn thấy một vòng khói đỏ trên bầu trời!

Arthas cau mày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lão nào có ngờ Adela khi nhìn thấy vòng đỏ đó lập tức cứng ngắc toàn thân, mắt trở nên vô hồn. Cô ta đưa những ngón tay thanh mảnh ôm lấy vầng trán cao và chiếc cằm râu ria của Arthas, rồi... cục! Đầu Arthas nghiêng một góc chín mươi độ, song song với vai!

Tiếng thì thầm trong đầu Adela vẫn chưa chấm dứt. Nó thôi thúc cô ta phải giết nhiều hơn, giết bất cứ ai trong tầm mắt, trừ bốn người! Adela cúi xuống, nhặt lưỡi kiếm tùy thân của Arthas lên, chạy về chỗ đám lính đứng gác bên ngoài.

- Cứu mạng! Có thích khách!

***

Toàn bộ khán đài đã trở thành một lò thảm sát! Những nô lệ vốn ngoan ngoãn như cừu non, bỗng biến thành những con sói đói tham lam độc địa. Chúng dùng mọi thủ đoạn cần thiết để chém giết những kẻ xung quanh, từ dùng vũ khí như dao, ghế, cho tới răng cắn, tay xé. Trong cái tình hình hỗn loạn đó...

- Đừng về nhà, không kịp nữa rồi! Chúng ta phải nhân cơ hội bỏ chạy thôi! Đi!

Angel bình tĩnh phân tích. Isa lập tức đẩy Kat vào giữa đội hình, sau đó tất cả cùng chạy. Kat muốn phản đối, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của ba người kia, cô thấy sợ?! Ánh mắt lạnh lẽo, xa lạ đó không phải là ánh mắt cô thường thấy ở họ. Angel thì thôi đi, nhưng Isa ư? Lòng Kat rối thành một đoàn, nhưng phía sau Isa vẫn thúc cô chạy tiếp.

Johny hít sâu, cảm nhận sức mạnh mới mẻ chảy dọc trong cơ thể. Vậy ra đây là đỉnh cao của chấn động! Nhưng hắn vẫn băn khoăn về mẩu giấy nọ!

Có ba gã vệ binh lăm lăm gươm giáo đứng chặn trước bọn họ, khoảng một trăm mét nữa. Johny dẫm xuống đất, truyền một cơn sóng về phía đó. Khi bọn họ chạy tới nơi, chỉ thấy ba búng máu thịt vụn!

Bất chợt Johny nhớ tới một nhân vật thần thoại. "Chỉ cần ta còn đứng trên mặt đất, ta không thể thua!" Hắn cười nhạt.

- Dừng lại!

Một đội cảnh vệ dẫn đầu bởi Bryn tử thần đỏ chặn họ lại. Johny thở dài, nhìn về phía ba cô gái.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Còn làm gì nữa? Đánh thôi!

- Johny, nhớ lời hứa của anh!

Angel và Isa lần lượt trả lời, sau đó lao lên. Johny quay sang Kat.

- Một lát nữa em bám sát anh, đừng ham chiến mà phá đội hình nhé!

- Được rồi! Em trông vậy nhưng cũng là nhà vô địch tối thượng mà!

Hàng loạt siêu võ sư S+ lao vào nhau, đất đá bay mù mịt. Phía ngoài kia, người người than khóc, gào hét chạy trốn, tạo thành một bản giao hưởng Địa ngục!

***

- Bẩm hoàng đế, tình hình bên ngoài bây giờ vô cùng hỗn loạn! Johny đang dẫn người bỏ trốn, đánh tới khu Ouro rồi!

Shael đong đưa chiếc ly rượu đỏ trên tay. Bên cạnh lão là Poison, ngồi tựa mông vào thành ghế, tay cầm một quả cầu thủy tinh, quan sát màn yến tiệc thịt người.

- Các khu còn lại thì sao?

- Bẩm, Tiamat đang dẫn đầu các Kamra dẹp yên đám nô lệ nổi loạn!

- Báo cho bà ta biết, Convus đồng ý cho quân đội Kamra di chuyển qua khu Convus. Nhưng các Ouro phải chết!

- Vâng thưa ngài!

Poison bóp nát quả cầu thủy tinh, đứng dậy. Cô ta không mặc hở hang như mọi ngày - lúc này Poison phủ kín từ đầu đến chân là một bộ giáp đen làm từ vẩy quái vật nào đó.

- Cầm lấy chiếc thương này Poison!

- Uầy, vậy mà anh chịu cho em mượn thương Longinus sao?

- Vớ vẩn, mày là em anh, không cho mày mượn thì cho ai mượn? Cẩn thận, đừng để Altar chém trúng, không thì anh đành phải tổ chức tiệc mười ngày đêm mừng mày an nghỉ đấy!

- Biết rồi! Tạm biệt!

Poison cầm chiếc thương xù xì, bám đầy vết máu khô, bước ra khỏi cung điện. Phía ngoài kia là hàng trăm ngàn xương khô xác sống đang chờ đợi!

***

Khu Ouro. Mọi khi, đây là một con phố sầm uất tấp nập, với rất nhiều những chiếc đèn điện nhấp nháy lập lòe bắt mắt. Nhưng hiện tại, nó chỉ còn là một đống đổ nát.

Với quy mô chiến đấu như hiện tại, A+ vào chỉ có chịu chết, nên xung quanh vòng vây bốn người Johny là hàng đàn S+, họ đến từ khu Ouro, khu Bull, và khu phố Trắng. Có thể nói hơn một nửa số siêu nhân của Tòa Thành Trắng đều đang tụ tập ở nơi đây để mong làm chậm bước chạy của bốn người! Phải, làm chậm! Johny thì thôi không nói, có sáu người kềm cặp gã, và không một ai dám tiếp cận quá gần. Bọn họ chỉ sử dụng vũ khí tầm xa hạng nặng như pháo lượng tử, súng plasma để quấy rối tiết tấu mà thôi! Sức chiến đấu của Johny đã được dự tính trước, và sẽ có một người đặc biệt đến chăm sóc hắn. Nhưng Isabella và Angelika hoàn toàn vượt khỏi thông tin tình báo của họ. Từ khi nào mà hai người này biết phép thuật băng giá?

Angel ném ra một quả cầu băng về phía đội cảnh vệ. Quả cầu vỡ vụn, bắn ra vô số tia băng, đục những kẻ xấu số dính phải thành cái sàng! Cô giơ chiếc tẩu dài lên, đỡ một cú húc từ phía Bryn.

- Tôi vẫn luôn ngưỡng mộ chị, Angelika! Và hôm nay chính là ngày tôi vượt qua chị!

- Ừ, cố lên!

Angel thổi ra một hơi. Dùng mắt thường cũng thấy không gian bị đông cứng lại khi làn hơi chạy qua! Bryn vỗ vào không khí, bật về phía sau. Lớp không khí rắn ngay lập tức hóa băng, sau đó tan thành thành từng mảnh.

- Độ không tuyệt đối!

Isa nhẹ nhàng phun ra một câu. Ba tên chiến binh ở sát cô bỗng dưng thấy tay chân trở nên nặng nề không kiểm soát được. Lấy Isa làm trung tâm, cái lạnh tràn ra bốn phía, làm chậm tất cả những kẻ dính phải, nhưng lại bỏ qua Kat như thể chúng có mắt vậy! Lợi dụng cơ hội này, Kat nhanh chóng dùng hai lưỡi kiếm gặt hái sinh mạng của kẻ địch. Nhưng trong lòng cô lúc này tràn ngập một vạn câu hỏi vì sao? Vì sao bọn họ lại mạnh mẽ như vậy? Vì sao Isa biết dùng phép thuật?

***

- Kính xin Giáo hoàng đứng ra hóa giải cơn kiếp nạn này của Tòa Thành Trắng!

Hàng chục người quỳ rạp trước cửa nhà thờ lớn. Họ là những quan viên, giáo chủ của khu Ouro và Bull, thường ngày thì vênh mặt làm mưa làm gió, nhưng khi nổi loạn xảy ra thì lại cum cúp chạy tới nhờ cậy Giáo hoàng giải quyết. Rất giống một sinh vật nào đó cậy gần nhà, nếu bạn hiểu ý của tôi!

Cánh cửa gỗ bạc màu vì mưa gió ăn mòn cuối cùng cũng mở ra. Hai tá nữ tu dòng Đền xuất hiện trong những bộ giáp nặng sáng lóa, bên hông giắt Sách Thánh, tay trái cầm khiên thập tự, tay phải lăm lăm kiếm to bản. Bọn họ là đội thân vệ của Giáo hoàng, là lực lượng quân sự mạnh nhất của Tòa Thành Trắng. Mỗi nữ tu đều là bậc thầy chiến đấu, lại am hiểu thần thuật, cùng với lòng thành kính không thể lay chuyển. Và đi giữa họ là một ông già, trong bộ quần áo chùng vàng ngà ngà, đầu đội một chiếc mũ triền thiên một tầng, gắn đầy các loại đá quý lấp lánh. Tay phải ông ta cầm chiếc quyền trượng dài, một đầu bịt bạc, đầu còn lại gắn với một viên kim cương to bằng quả trứng đà điểu, nghe nói viên kim cương này đến từ lòng núi ở một thế giới khác, có giá trị tương đương với cả vương quốc người lùn sở hữu nó. Giáo hoàng ngước lên nhìn trời.

- Sắp mưa rồi!

***

Poison vung vẩy cây thương Longinus trên tay, xông pha vào hàng ngũ Ouro như chốn không người. Chỗ nào chiếc thương quẹt qua, chỗ đó không gian rách nát hoàn toàn, từng dòng Hư Vô phun vào thế giới này, điên cuồng ăn mòn tất cả mọi thứ.

- Altarrrr!

Poison hét lớn. Nữ sát thần cầm cây thương đẫm máu, đứng hiên ngang giữa chiến trường, chờ đợi kẻ địch truyền kiếp của Convus xuất hiện. Nhưng mặc cho cô khiêu khích, chém giết thế lực Ouro như thế nào, Altar cũng chưa từng lộ mặt dù chỉ một lần!

- Nếu mày không cút ra đây thì hôm nay bà tổ cô đây sẽ giết hết lũ chó săn này!

Poison đâm mạnh cây thương về phía trước. Một luồng sóng năng lượng bắn ra, nổ tung, mang theo vài chục binh sĩ xấu số chạm phải. Phía sau Poison, vô số những xác sống, bộ xương di động đang nhào lên cắn xé tuyến trước của Ouro. Cán cân thắng lợi đang nghiêng về phía các thành viên Bất tử.

- Rút lui!

Tướng Drago gào lên trong kênh liên lạc, sau đó ra lệnh cho đội thân vệ dàn hàng ngang chặn hậu.

- Các chiến binh Búa chiến, trước mặt các ngươi là một con quái vật mạnh mẽ! Nó sắp tới nơi đây, chém giết anh em các ngươi, ăn thịt vợ con các ngươi! Chúng ta phải làm gì!

- Giết! Giết! Giết!

- Nói cho ta, các ngươi có sợ không?

- Không! Không! Không!

- Vì vinh quang mà chiến!

- Vì vinh quang mà chiến!

Các chiến sĩ trong lớp giáp thép dày cộp dựng những chiếc khiên làm từ hợp kim công nghệ cao ra phía trước, thò những khẩu súng năng lượng qua khe chắn, sẵn sàng chiến đấu. Bọn họ tách ra một lối đi ở giữa cho quân đội rút lui, sau đó mau chóng khép lại hàng ngũ. Drago vung tay xuống.

- Bắn!

Từng dòng năng lượng plasma nóng đến phát trắng "ì ạch" lướt đi trong không khí, hòa tan bất cứ thứ gì nó chạm phải.

- Đội một nạp năng lượng, đội hai bắn!

Lại thêm một hàng dài các xác sống ngã xuống. Nhưng đội quân bất tử là vô cùng vô tận. Drago biết rằng ông ta chỉ có thể khiến chúng chậm bước thôi. Ouro cần nhiều binh lực hơn, và đặc biệt là cần siêu nhân áp chế Poison, nếu không sĩ khí sẽ tan rã ngay lập tức.

- Đội một buông súng, chuẩn bị cận chiến! Đội hai buông súng, sử dụng giáo dài! Các đội phía sau sử dụng pháo oanh tạc kẻ địch phía sau! Sẵn sàng!

Những Búa chiến đứng hàng đầu cất súng ra sau lưng, đồng thời rút lưỡi đao cong và dài từ bên hông ra. Đội hình hơi rung một chút khi quân đội bất tử đánh úp vào, nhưng vẫn đứng vững! Từ đằng sau những chiếc khiên dài, các chiến binh vung vẩy đao, dễ dàng cắt kẻ địch thành hai mảnh.

- Quân đội rút về đâu rồi?

- Bẩm tướng quân, đã lui về phòng tuyến số ba!

- Tốt...

- Cấp báo! Kamra đánh úp chúng ta trên đường bỏ trốn, toàn quân tử thương nghiêm trọng!

Drago ngửa mặt lên trời. Những giọt nước mưa rơi xuống, vỡ tan thành muôn nghìn mảnh nhỏ, bắn tung tóe trên gương mặt vuông đầy cương nghị ấy. Ông ta nhắm mắt lại, thở dài.

- Truyền lệnh, tử thủ!

- Vì vinh quang mà chiến!

Đằng trước họ, một biển đen ngòm, lúc nhúc những bộ xương khô và xác sống đang điên cuồng lao lên.

***

Bryn phun ra một ngụm máu. Nội tạng cô ta đã đứt thành từng khúc. Tất cả những gì Bryn còn có thể làm bây giờ là nằm đó chờ chết!

- Đây là điều các ngươi muốn sao? Hủy diệt tòa thành này?

Angel cúi xuống, ghé sát miệng vào tai Bryn.

- Đó là điều cô ta muốn!

Bryn trừng lớn mắt, trút hơi thở cuối cùng.

Đột nhiên có một bóng đen bay vọt qua họ! Một luồng ý lạnh chạy dọc toàn thân mỗi người! Johny nhìn về phía con rồng vàng khổng lồ - nó hơi loạng choạng một chút, sau đó bực tức đập cánh lướt về phía khu Bull.

- Kệ bà ta đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!

Johny ra hiệu cho các cô vợ chạy theo mình. Mọi thứ diễn ra hoàn toàn không theo kế hoạch của hắn! Ai có thể ngờ được sự kiện hắn bỏ trốn lại là dây dẫn nổ cho quả bom chôn ngầm tích tụ bao nhiêu năm qua giữa các thế lực! Không sao, càng loạn càng tốt! Loạn thì sẽ chẳng ai để ý tới một vài con tôm nhỏ như hắn!

Phía trên kia, bầu trời xám ngắt, khóc ròng cho số phận những kẻ bất hạnh trong trận nội chiến này. Sấm chớp giật đùng đùng, phẫn nộ vì anh em tương tàn, nồi da xáo thịt.

Đột nhiên có một luồng sáng thánh khiết xé tan màn mây, giống như ai đó cầm một chiếc que vàng đục lỗ to tướng trên miếng kẹo bông vậy!

Nơi ánh sáng chiếu vào đó là hai mươi tư nữ tu dòng Đền cùng Giáo hoàng! Nước mưa rơi xuống gần họ, nhưng đổi hướng, như thể không muốn làm ô uế sự trong sạch của các trinh nữ! Giáo hoàng gõ nhẹ quyền trượng xuống đất, một cơn sóng năng lượng tỏa ra, quét tan đi không khí u ám chết chóc của chiến trường. Những nơi cơn sóng chạy qua, người chết bỗng nhắm mắt mỉm cười, như thể họ đang ngủ một giấc an tường.

- Johny, hãy sám hối trước thần đi, và linh hồn ngươi sẽ được thăng hoa trong ngọn lửa tinh lọc!

- Ngại quá, ta không tin thần của lão!

Giáo hoàng khẽ gật đầu. Đám nữ tu lập tức bước lên, tay kiếm tay khiên lòe lòe phóng tới. Angel liếc Isa, cô gật đầu hiểu ý, túm lấy Johny và Kat, dùng sức mạnh không thể cản phá kéo hai người vòng đi hướng khác.

- Em làm gì vậy?

Johny điên cuồng hét lớn, cố gắng gỡ tay Isa ra, nhưng không hiểu vì sao bàn tay nhỏ nhắn đó giờ còn cứng hơn bất cứ gọng kìm nào! Isa quay lại, con ngươi đã biến hoàn toàn thành màu xanh nước biển!

- Anh hứa rồi Johny, khi ba người gặp nguy hiểm, anh sẽ ưu tiên cứu ai?

- Chúng ta đâu có gặp nguy hiểm?

Isa cười thảm, quay đi.

- Chúng ta không thắng được!

***

Johny như người mất hồn, chạy theo Isa về phía cổng nối với Convus. Bên cạnh hắn, Kat đã cắn tới rách cả môi. Nhưng không một ai quay đầu lại!

Cuộc chiến giữa Angel và các nữ tu diễn ra rất nhanh, mà chính xác hơn là chỉ có vài giây. Toàn bộ không gian đã bị đông cứng lại! Hai mươi tư nữ tu bị

đóng băng toàn thân, trên gương mặt họ là vẻ bình thản. Bằng mắt thường cũng có thể thấy lớp băng bọc bên ngoài đang tan đi rất nhanh, cùng lắm là nửa tiếng nữa sẽ tan toàn bộ. Giáo hoàng rũ rũ những vụn băng bám trên áo choàng, lẳng lặng nhìn bộ áo giáp rơi lả tả trên mặt đất - đó là tất cả những gì còn sót lại của Angelika! Cô sử dụng năng lượng toàn thân để đóng băng tất cả đội trừng phạt!

- Thần ơi, rốt cuộc ngài muốn làm gì đây?

Giáo hoàng lắc đầu, quay lưng chậm rãi đi về hướng Johny đang bỏ chạy!

***

- Johny này!

Isa quay lại, nhìn hắn trìu mến. Trái tim Johny đột nhiên đập lỗi một nhịp.

- Sao thế Isa?

- Lát nữa anh đưa Kat chạy tiếp nhé...

- Rốt cuộc là chuyện quái quỉ gì đang xảy ra ở đây thế?!

Johny gào lên. Khóe mắt hắn chảy ra hai dòng nước.

- Có quá nhiều thứ phải giải thích, nhưng chúng ta lại có quá ít thời gian! Johny yêu dấu, anh đã hứa rồi!

- Xin em đừng, Isa! Đừng làm thế với anh!

- Johny, em yêu anh!

- Hãy để chúng ta cùng chiến đấu với nhau!

Isa hôn hắn. Một cảm giác mát lạnh theo miệng cô thổi vào não hắn.

- Anh không thể, chúng ta không ai ở đây có thể chiến thắng Giáo hoàng! Ông ta đã ở tầng bảy, còn anh thậm chí chưa đi hết tầng năm!

- Em nói cái gì vậy? Cái gì là tầng bảy, tầng năm?

- Chiếc bánh chỉ là lời nói dối thôi, Johny ạ!

Isa mỉm cười, nụ cười đẹp nhất của cô.

- Vĩnh biệt, người em yêu nhất!

***

Isa cùng Giáo hoàng đối mặt. Cả hai người đều tỏ ra rất bình thản, vì họ biết rõ kết cục của trận đấu này.

- Thần thật tàn nhẫn!

- Ta biết!

- Và cô vẫn giúp hắn?

- Thế nên thần mới tàn nhẫn!

Giáo hoàng thở dài. Viên kim cương trên quyền trượng ông ta sáng lên.

- Ngủ ngon!

***

Johny chưa bao giờ cảm thấy bất lực và nhục nhã như lúc này! Hắn cảm nhận lửa giận bùng cháy trong cơ thể, nhưng không có chỗ nào để phát tiết. Khi luồng khí tức khủng bố từ đằng xa ùa tới, hắn thừa nhận rằng mình đã sợ! Vậy ra cái đó gọi là tầng bảy sao?

Johny cắm đầu chạy, trên lưng cõng Kat. Tốc độ của cô xét trên chạy đường thẳng tuyệt đối không thể bằng Johny được. Lúc này trên mặt Kat ướt đẫm, không biết là nước mưa hay nước mắt nữa. Cô quàng hai tay ôm lấy cổ Johny, tựa trán lên gáy hắn. Họ tuyệt vọng chạy qua khu Convus trống vắng, thẳng tiến tới phiên chợ Kamra. Ở Kamra lúc này chỉ còn một ít lính gác phòng vệ, quân chủ lực đã theo Convus đánh sâu vào khu Bull rồi. Johny hi vọng chúng sẽ tiếp tục đánh sâu vào khu phố Trắng, để Giáo hoàng tốn một chút thời gian quay lại dẹp loạn. Chiếc bánh vẽ, thật chó má làm sao!

- Cút!

Johny gầm lên, tóm lấy đầu hai con người mèo dám cản đường hắn, bóp thành tương vụn! Trong mắt các Kamra, lúc này Johny như một con quái vật khổng lồ, ầm ầm đột phá các phòng tuyến trùng điệp được dựng nên để ngăn chặn cá lọt lưới. Nhưng không kẻ nào dám cản đường hắn cả! Đùa à, thế lực cao tầng đều đi đánh trận hết rồi, chỉ còn hai vị tướng quân giữ nhà. Một đội S+ còn bị người ta nuốt sạch, gọi hai vị tướng quân tới có ý nghĩa gì? Chẳng nhẽ mày định mượn dao giết người? Bay đâu, lôi ra chém!

Cổng thành lờ mờ xuất hiện. Cửa đã mở sẵn - Kamra đang muốn tiễn tên ôn thần này càng sớm càng tốt, tội gì phải làm chuyện vô nghĩa như đóng cổng? Johny thở phào khi không cảm nhận thấy khí tức khủng khiếp nọ sau lưng nữa, có điều lòng hắn đau nhói khi nghĩ tới Isa! Hắn nắm lấy bàn tay Kat, siết nhẹ.

- Johny...

- Anh hứa là sẽ đem em tới nơi an toàn, anh... hức... hứa!

Johny cắn chặt răng, cố nuốt cơn nghẹn ở cổ. Hắn không muốn Kat nhìn thấy vẻ yếu đuối của hắn lúc này.

***

Ở ngoài Xóm Liều, mọi thứ đang diễn ra vô cùng lộn xộn. Hàng trăm người nhốn nháo bỏ chạy về phía Tổ chức buôn lậu, trên ngực họ là phù hiệu của Tổ chức! Những kẻ khác thì công khai cướp giết hiếp ngay tại chỗ! Lại một Địa ngục nữa trên thế gian này! Nhưng Johny không có thời gian cho chuyện đó! Hắn phải chạy về phía Sương mù! Một trăm mét! Năm mươi mét! Mười mét! Một mũi kiếm?!

Đó là một mũi kiếm sắc nhọn, tỏa ra làn khói xanh, nghe đồn nó đã từng đâm chết rất nhiều vị thần!

Johny cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Hắn đang bay, bay sang một bên? Kat đã ném hắn ra chỗ khác. Johny trợn trừng, khóe mắt như muốn nứt ra!

- Không!!!

Lưỡi kiếm nhẹ nhàng xỏ xuyên qua ngực trái Kat, lòi hẳn ra phía sau lưng. Cô nhìn hắn, mỉm cười. Một nụ cười thê lương và đẹp đẽ làm sao!

Johny gào lên như kẻ mất trí, vồ tới chỗ Altar. Vị chủ tịch của Ouro cũng mạnh đấy, nhưng không thể nào so được với Johny tại giây phút này! Hắn đấm đá, cấu xé, cắn nuốt, cho tới khi Altar không còn hình người nữa mới thôi!

Johny đột ngột dừng lại! Hắn lóp ngóp bò tới chỗ Kat, ôm lấy cô.

- Johny!

- Kat! Đừng bỏ anh!

- Em xin lỗi!

- Không, Kat, đừng!

- Đừng khóc, Johny! Anh không biết là anh khóc trông xấu lắm à!

Cô mỉm cười khi những giọt nước mắt của Johny rơi lên má cô, bàn tay mềm mại run rẩy đưa lên lau đi vết máu bám trên mặt hắn.

- Em yêu anh!

Cánh tay đó buông thõng. Johny vội vội vàng vàng tóm lấy bàn tay vô hồn ấy, áp nó lên mặt mình.

- Kat! Em nhìn này! Anh đâu có khóc nữa đâu! Tỉnh lại đi Kat! Dậy đi em, anh đang cười này! Kat! Làm ơn đi! Không!

Khí tức khủng khiếp lại ập tới! Hắn phải đi, bằng không sẽ quá muộn! Johny trìu mến hôn lên đôi môi hồng ấy lần cuối, sau đó xác Kat tan thành bột phấn.

- Anh thề, sẽ khiến cả thế giới này chôn vùi theo các em! Johny này xin thề!

Giáo hoàng đứng trước cổng thành, nhìn hắn. Lão không tiến gần hơn, vì Johny đã ở rất gần khoảng cách hai mét rồi. Hắn nhìn Giáo hoàng, trong con mắt tràn ngập ngọn lửa căm thù.

Johny đưa tay chỉ về phía Giáo hoàng, làm động tác cắt cổ, sau đó lui vào làn Sương mù. Giáo hoàng yên lặng nhìn thân hình hắn biến mất, khẽ lắc đầu. Trong tay ông ta là lọn tóc màu hạt dẻ. Giáo hoàng đưa chúng lên gần miệng, thổi một hơi. Ông ngắm nhìn những sợi tóc tán loạn trong gió, quay người đi vào trong thành.

Trên bầu trời, mây đen đã tan hết, trả lại nắng ấm cho tòa thành.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Đây đâu phải kết thúc?

Bầu trời ngập trong màu máu. Những vệt máu rọi qua những lỗ thủng trên làn da xám xịt, tắm cả tòa thành màu trắng bên dưới trong cái nắng hấp hối của hoàng hôn. Máu của trời hắt lên khung cảnh đổ nát hoang tàn của Tòa Thành Trắng, phản chiếu ra một màu lấp lánh kì dị trên những vũng máu đọng chưa kịp khô. Trong ánh mắt của những kẻ xấu số nằm la liệt dưới kia, ánh nắng in hình bóng cuối cùng, đẹp đẽ nhất của nó lên đáy mắt họ. Sớm thôi, thế giới này cũng sẽ chết, vì một con ác quỷ - à không, một binh đoàn ác quỷ đang tàn sát dưới kia. Khi bóng tối bao phủ khắp bầu trời, bóp nghẹt mặt trời giả tạo như bóp một trái cà chua mọng nước, thì cũng là lúc thế giới này sụp đổ hoàn toàn!

Rốt cuộc là từ giây phút nào thế giới này tiến vào giai đoạn cuối? Nó hấp hối ngay thời điểm Nike chứng kiến kẻ thù ngã xuống - lão già đang nằm sõng soài trước mặt hắn. Giáo Hoàng! Kẻ hắn đã từng căm hận vô cùng! Chính lão ta đã đẩy hắn tới bước này! Biến hắn thành một con quỷ! Hiện thân của báo thù! Và giờ công lý đã được thực thi!

Thật vậy sao?

Nike hít sâu, cố gắng lấp đầy lồng ngực mình bằng thứ không khí khét lẹt tanh tưởi của chiến tranh. Mười ngàn chiến sĩ của Valoran đã đến đây, nhưng không phải để chiến đấu, mà là đồ sát! Không có bất cứ cảnh vệ nào ra chống cự bọn họ cả! Khi Nike đạp bước đầu tiên xuống vùng đất này, xuyên qua lớp sương mù trắng đậm mùi hôi thối của lũ quái vật, hắn không thấy một Tòa Thành Trắng ba tầng trong ba tầng ngoài hùng vĩ và đồ sộ như trong ký ức. Đó là một tòa thành bị thương tổn nặng nề, máu ứa ra trên những vết thủng sâu hoắm nơi tường thành. Những hơi thở đen ngòm hấp hối bốc lên từ khắp nơi. Đâu đó Nike như thoáng nghe được tiếng than khóc ri ri của những người còn sống sót. Đất vẫn còn ướt, những vũng nước trũng đọng, tấm chăn mây thủng lỗ chỗ, để lọt những tia sáng xanh vàng u ám, làm nổi bật lên sự tang thương của căn thành cổ.

Giống như mới chỉ vài phút đã trôi qua thôi vậy!

Nike lắc lắc nhẹ đầu, xua tan đi những suy nghĩ vớ vẩn. Đội quân ngoài kia đang thực hiện nốt những gì còn sót lại trong kế hoạch trả thù của hắn: Hủy diệt Tòa Thành Trắng. Thế giới này không nên tồn tại! Cho dù phải dùng phương pháp cực đoan nhất, hắn cũng phải đảm bảo sẽ không còn một dấu vết gì của Tòa Thành Trắng còn sót lại.

Kế tiếp, Nike sẽ cho kích nổ thế giới này, chôn vùi luôn chính hắn và đội quân ác mộng bị hắn bóp méo. Phải! Nếu như Tòa Thành Trắng phạm tội ác là một, thì Nike và đội quân của hắn xứng đáng đạt điểm tuyệt đối! Không chỉ ở thế giới này, mà ở cả Valoran nữa! Tội ác của chúng gộp lại nặng tới mức, chỉ có án tử mới là hình phạt thích đáng nhất! Hơn cả tội phạm chiến tranh, Nike đã bắt cóc, tẩy não, tra tấn, cưỡng bức, phản bội không biết bao nhiêu người, để có thể đạt tới bước này. Từ bao giờ, mà Johny Ouro lại trở thành Nike Noname? Hắn cũng chẳng còn nhớ nữa! Ký ức về những ngày đó giờ thật mơ hồ và xa vời làm sao.

Liệu nó có xứng đáng không? Hắn không biết, bởi khoái cảm khi trả được mối thù chẳng thấy đâu. Nike cảm thấy bình thản lạ thường, hoặc nói chính xác hơn là trống rỗng! Hắn rất muốn khóc thật to, được hét thật to, song nước mắt đã chảy cạn, còn miệng hắn... Ngẫm lại thì, lần cuối hắn mở miệng là khi nào nhỉ? Nike đưa tay lên rờ rờ vị trí đã từng là miệng của hắn. Đáng lý phải có một lỗ ở đó, nhưng giờ hắn chỉ sờ thấy một khối nhẵn tròn. Ác quỷ không cần miệng!

"Cô ấy đợi cậu lâu lắm rồi!"

Lời thì thầm của Giáo Hoàng khẽ vang trong đầu hắn. Nike những tưởng hắn sẽ có một trận ác chiến. Không! Giáo Hoàng hoàn toàn từ bỏ phòng thủ. Ngay khi thấy hắn, lão ta chỉ mỉm cười, và thốt ra câu nói cuối cùng của cuộc đời. Trước cả khi Nike kịp hành động, lão đã đổ sụp xuống như một con diều đứt dây, mang theo nụ cười an tường, tiến vào cõi vĩnh hằng!

Ai đang đợi hắn? Kẻ chủ mưu thực sự trong vở hài kịch này? Phía sau Giáo Hoàng, Nike thấy được một cánh cửa gỗ, dày và nặng. Điều hài hước Nike có thể nghĩ tới lúc này, đó là cánh cửa ấy rất quen thuộc. Chẳng phải đấy chính là cánh cửa dẫn tới căn phòng làm việc của Angelika sao? Hắn còn nhớ từng họa tiết và vân gỗ trên cánh cửa - không chỉ một lần nàng ấy cho hắn ngồi chờ tới hàng tiếng đồng hồ!

Dù sao thì cũng đã tới bước này, Nike không còn quay đầu được nữa! Hắn có rất nhiều cơ hội để từ bỏ hận thù, buông tay và sống vui vẻ ở Valoran. Nhưng hắn không làm vậy!

Nghĩ lại thì, cuộc đời hắn kể từ khi đến Tòa Thành Trắng giống như đã được an bài sẵn vậy! Hắn giống như một con rối gỗ, bị những sợi dây số phận vô hình đưa đẩy, để hắn làm ra những lựa chọn vô cùng ngu xuẩn, và rồi kéo theo vô số hệ lụy tới tận giây phút này đây! Bàn tay Nike chợt rịn mồ hôi, dừng lại giữa không trung. Có một nỗi sợ đột nhiên lan tràn trong thâm tâm hắn. Thứ ở đằng sau cánh cửa này vô cùng đáng sợ, đừng mở nó Nike! Ngươi đã trả được thù rồi, giờ hãy an nghỉ đi!

Ngươi đang dao động sao?

Nike ngoái lại phía sau. Không có một ai hết! Nhưng Nike có thể cảm nhận được! Bóng ma của cái chết và hận thù, chồng chất như ác ma dưới Địa Ngục, cuồn cuộn đổ xô tới phía sau hắn, sẵn sàng kéo sụp hắn xuống đáy của vực thẳm! Nike cảm thấy, nếu như hắn bước qua cánh cửa kia, chúng sẽ

không có cách nào tóm được hắn! Chẳng có logic hay cơ sở nào hết, hắn chỉ cảm thấy như vậy! Hay thật, những cảm xúc thừa thãi này cứ liên tục quay lại... nhưng Nike nhớ chúng! Nhớ, không phải mong muốn chúng! Hắn đã đánh mất nhân tính từ rất lâu rồi! Cảm xúc sẽ khiến hắn dao động, và chệch hướng khỏi mục tiêu của mình mất!

Ngươi không xứng đáng được hạnh phúc!

Nike đặt tay lên nắm cửa. Phải, hắn không đáng được hạnh phúc, vì những gì đã làm. Thế nên, làm ơn, dù chỉ một lần thôi, bất kể là thứ gì phía sau cánh cửa này, làm ơn hãy giúp hắn an nghỉ! Thứ... tồn tại này, Nike nghĩ lại, không thể gọi là trả thù! Hắn chỉ là tìm kiếm sự giải thoát mà thôi!

Bóng ma hận thù ngày càng áp sát phía sau lưng hắn. Nike không có tai, mũi, hay miệng. Hắn chỉ cảm nhận được cái lạnh giá nặng nề của tử vong đang túm lấy vai hắn, giằng hết sức để kéo hắn lui lại. Chưa phải lúc này!

Và thế là Nike đẩy cửa!

Hắn đang đứng trong một đại sảnh rộng lớn! Đó là một căn phòng trang nghiêm và thần thánh vô ngần, với hai hàng cột đối diện nhau chạy dài bên tường. Những chiếc cột đá sơn nâu vươn dài, uốn cong dần khi lên tới đỉnh, và dừng lại nơi mái vòm được lát bằng nhiều miếng pha lê xanh biển trong suốt. Ở giữa những chiếc cột là cửa sổ thủy tinh được xếp một cách cầu kì để lấy ánh sáng, phản chiếu các bức vẽ huyền ảo lên trên sàn đá hoa cương. Qua những tấm kính đó, ánh nắng chiếu qua, để lại những vệt dài trên không trung khi hắt vào bụi, tạo nên một khung cảnh mờ ảo mà tang thương đến kì lạ. Mặc dù căn phòng rất sạch sẽ, nhưng dấu vết của thời gian vẫn bám chặt trên lớp sơn tường, để lộ ra loáng thoáng mấy viên gạch nâu được trát vữa khéo léo.

Nike đang đứng trên một chiếc thảm đỏ, trải dài từ phía cổng nằm ở phía đằng kia của căn phòng, kéo dài mãi tới bậc thềm cuối cùng dẫn tới chiếc ngai bằng băng. Phía trên nó, là một nữ hoàng đang ngồi, hai tay đặt trên vịn ghế, mắt nhắm bình thản, giống như đang ngủ vậy. Nàng có mái tóc vàng dài óng ả, giống như cánh đồng lúa mì chín rực trong tiết mùa hè, được vấn cao lên sau gáy theo lễ nghi hoàng gia, để có thể đội lên chiếc vương miện kết từ rất nhiều các loại đá quý nhỏ li ti. Đứng từ xa Nike cũng có thể cảm nhận được từng đợt sóng ma lực khổng lồ thổi ra từ chúng.

Trên người nàng là chiếc váy pha lê xanh trắng được dệt nên từ vô số tinh thể băng lạnh lẽo, tỏa ra hơi lạnh nghi ngút. Chiếc váy là loại hở vai - đường cắt ôm rất khéo, chỉ để lộ ra phần vai nõn nà mảnh mai cùng cặp xương quai xanh gợi cảm. Vạt trên của chiếc váy ôm sát quanh thân nàng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và đôi gò bồng đào, chỉ tiếc chúng ôm trọn tất cả, không để lộ ra bất cứ một chút da thịt nào. Chiếc váy kéo dài xuống dưới, che khuất đi đôi chân ngọc ngà của nữ hoàng, nhưng lại không đủ dài để che đi hai bàn chân nhỏ xinh khi đang ở tư thế ngồi. Thật may là đôi giày cao gót pha lê đã làm xuất sắc nhiệm vụ, thay chiếc váy bảo hộ lấy bàn chân quý giá của nàng, để những kẻ phàm tục chỉ có thể căng mắt ra mà đoán xem những viên ngọc nhỏ xinh ẩn hiện nơi mũi giày kia rốt cuộc xinh đẹp tới nhường nào.

Chỉ tiếc nàng ấy không đeo tất chân! Nike tiếc rẻ.

Mà khoan, cái quái gì vậy! Nike sực tỉnh. Nãy giờ hắn mải ngắm nghía người con gái này, mà không hề nhận ra hắn đã bị một thứ cảm xúc kì lạ bao phủ! Nó được gọi là...

Mê hoặc!

Nữ hoàng mở mắt. Đó là một đôi mắt xanh dương, lạnh lẽo như băng giá, sâu thẳm như đáy nước, nhưng lại thấu hiểu và thông tuệ vô cùng. Cùng lúc đó, làn sương mù vẫn che phủ xung quanh gương mặt nữ hoàng cũng tan biến!

Nike thấy ngạt thở! Máu - nếu như gọi thứ dịch đen chảy trong mạch máu hắn là máu, chảy với tốc độ khủng khiếp lên trên não. Hai mắt gã sung huyết, cơ bắp rung bần bật khi nhìn thấy dung nhan của người con gái đang ngồi trên ngai vàng bằng băng kia. Vẻ đẹp của nàng không thể tả được, vì nó liên quan tới pháp tắc của vũ trụ. Nếu như hoàn hảo là mục tiêu tối thượng của vạn vật, thì sắc đẹp của nữ hoàng đã gần đuổi tới cái vạch cấm đó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Johny, Nike hay là con rối của thần

Nike loáng thoáng cảm thấy không gian này có dấu hiệu sụp đổ ngay khi nữ hoàng buông bỏ lớp sương che mặt - chiều không gian này không thể chịu nổi lượng thông tin mà nữ hoàng đem lại. Hiện tại Nike nhìn thấy còn có cảm giác linh hồn run rẩy, nếu như là những sinh vật cấp thấp hơn hắn nhìn phải nàng, thì sẽ lập tức nát vụn linh hồn mà chết. Mặt trời không phải để phàm nhân nhìn trực tiếp vào, thần linh cũng vậy!

Nhưng điều khiến Nike căm hận nhất, là vì hắn nhận ra gương mặt đó! Không hoàn mĩ tới cực điểm như này, mà bị hạ xuống, ở mức độ tối đa phàm nhân có thể chịu đựng! Isa!

Nike lùi chân phải lại phía sau, nghiêng người, co tay phải lại súc thế. Không gian chung quanh tay hắn đặc quánh, xoắn lại trước sức ép từ nắm đấm. Và với tốc độ cực đại, Nike bật tới trước ngai vàng, chân trái dẫm nát bậc thềm, vặn eo tung ra cú đấm.

Đòn đánh này, chất chứa tất cả thù hận của hắn!

Cú đấm này, không chỉ bao gồm sức mạnh của bóng tối, mà còn ẩn chứa cả pháp tắc hủy diệt, luật nhân quả, không thể tránh né!

Một đấm này, không gì cản nổi! Ba quyền hủy diệt, thức thứ nhất, Tru Thiên!

Nắm đấm đen thùi lùi khựng lại giữa không trung, cách gương mặt của nữ hoàng một khoảng vài chục phân mà thôi. Nhưng Nike biết, vài chục phân đó sâu tựa như rãnh trời vậy! Nắm đấm của hắn không gặp phải một bức tường không thể cản phá, cũng không phải bị những kỹ xảo cao siêu liên tục xoắn bớt đi lực đánh. Không! Đơn giản chỉ là, sức mạnh của hắn bị xóa đi khỏi nắm đấm, và sau đó khựng lại giữa không trung. Thế nên, không có phản lực, cũng không có giảm tốc!

Nike không bối rối. Hắn biết đối thủ của mình, kẻ có thể giật dây cả một thế giới, chắc chắn không phải hạng xoàng! Nếu như chỉ cần Tru Thiên mà có thể kết thúc mọi chuyện thì lại đơn giản quá! Nike vận lực. Bắp tay phải của hắn rung nhè nhẹ - dấu hiệu cho thấy hắn bắt đầu sử dụng tiếp tới cộng hưởng. Năng lường đổ dồn như thác xuống bàn tay hắn, cuộn xoáy lại như một vòi rồng, thế rồi Nike đấm!

Khác với thức thứ nhất của Ba quyền hủy diệt, Diệt Địa là một cú đấm móc xoáy. Tinh túy của chiêu thức này không phải là tụ tập sức mạnh trong một đòn, rồi bùng nổ để tạo ra lực đẩy, mà là đem năng lượng xoáy liên tục, như một vòi rồng xé nát đối thủ. Nếu như nữ hoàng là mặt đất, thì Nike chính là thiên tai, là lốc xoáy cấp độ diệt thế.

Quyền này đánh ra, trời tan đất nát! Hoặc đó là những gì Nike từng nghĩ!

Lại một lần nữa, nắm tay của hắn khựng lại giữa không trung! Tất cả những gì nữ hoàng làm, chỉ là liếc nắm đấm của hắn một cái, và thế là nó dừng lại! Giống như cánh tay này hoàn toàn thần phục trước chủ nhân mới của mình vậy!

Nàng đưa tay lên - Nike để ý nàng ta đeo găng, cũng được dệt nên từ vô số tinh thể băng, theo một cấu trúc rất lạ, dường như muốn thêu nên thứ gì đó, Nike cố gắng phân tích nhưng không tài nào hiểu được. Nàng đặt tay lên trước ngực hắn, và lần đầu tiên mở miệng. Tiếng của nàng thanh thúy như chuông bạc, ngân vang như pha lê, phá tan toàn bộ sự tĩnh lặng trầm lắng của đại sảnh.

- Ba quyền hủy diệt, thức cuối cùng, Vũ Trụ Sụp Đổ!

Nike cứng đờ người! Tại sao...?

- Ta đùa thôi!

Trước khi Nike kịp nghĩ ngợi gì, đột nhiên nữ hoàng ấy nhẹ vào ngực hắn, và khiến hắn ngã nhào - đây là luật nhân quả, đã đẩy chắc chắn sẽ ngã, bất kể Nike có đứng vững đến như nào! Chỉ riêng động tác này thôi đã để Nike thấy rõ chênh lệch giữa cả hai!

Nike rơi khỏi ngai vàng, lưng chạm xuống một lớp nệm mềm tới mức hắn như chìm vào trong đó. Lực đàn hồi hất hắn bật dậy, và Nike đang ngồi trên một chiếc sô pha bọc da trắng, trong một căn phòng cũng mang màu trắng nốt. Đó là một căn phòng không quá rộng, với bốn vách tường và đá hoa cương lát sàn lau bóng loáng. Gần cửa sổ kê một bộ bàn ghế, cũng là bộ sô pha Nike đang ngồi.

Qua hai tấm rèm cửa phất phơ trong cái gió man mát nhẹ nhàng của buổi ban chiều, Nike nhìn thấy mặt trời, như một gã đồ tể hung tợn, đang vung lên những nhát cắt thô bạo, xé phăng đám mây trắng lười nhác lơ lửng trên kia thành nhiều mảnh nhỏ. Ở phía dưới, Nike nhìn thấy núi đồi trùng điệp xanh xám đan vào nhau. Có một dòng sông ngoằn ngoèo uốn lượn, giống như một con mãng xà khổng lồ, từ tốn trườn trên thế gian, đem lại sự sống cho muôn vào sinh linh nơi nó đi qua.

Hắn đánh không lại! Giây phút hắn ngồi trên chiếc ghế sô pha này, Nike đã biết điều đó! Toàn bộ sức mạnh của hắn đã biến mất! Nó không phải là bị áp chế, hay suy yếu, mà là không tồn tại! Giống như Nike chưa từng chạm tới được thứ sức mạnh cấm kỵ - hài hước thật, đến lúc này, Nike tự hỏi thứ đồ chơi trẻ con đó, thứ hắn cho là tà ác không thể tưởng tượng, có thật sự là "cấm kỵ" hay không nữa?

Bên cạnh hắn, nàng đang cầm một ly trà màu xanh biển, rót cho mình một tách đầy ắp thứ chất lỏng màu xanh lấp lánh, giống như màu chiếc váy của nàng vậy!

- Muốn uống không?

Nàng mỉm cười, đặt chiếc tách sứ xuống trước mặt hắn. Nike im lặng, tay tỳ lên đầu gối. Đã đến nước này, hắn không đánh lại, vậy thì muốn chém muốn giết mặc bay!

- Chắc hẳn cậu có rất rất là nhiều câu hỏi muốn hỏi ta đúng không? Nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Hay là để ta tự giới thiệu bản thân nhé! Tên của ta là Elsa, nhưng ta cũng có nhiều tên và gương mặt lắm. Cậu có thể gọi ta là thần nếu thích!

-...

- Cậu không muốn nói chuyện sao? Hay là chúng ta thay đổi không khí một chút nhé!

Khi Elsa nói muốn đổi không khí, nàng ta thật sự muốn đổi-không-khí! Một cơn gió mặn ấm đập thẳng vào mặt Nike, khiến hắn không khỏi híp nhẹ mắt. Giờ bọn họ đang nằm trên hai chiếc ghế nghỉ nơi bãi biển đông đúc, với cát vàng rực rỡ và ánh nắng mặt trời chói lòa trên đỉnh đầu. Đằng sau họ là một chiếc lọng che nắng rất to màu cam, đặt cạnh chiếc bàn nhỏ đựng đồ uống ướp lạnh. Elsa đã đổi trang phục từ bao giờ. Cô nàng hiện tại đang mặc bộ đồ bơi một mảnh màu trắng, với phần ngực, bụng và eo khoét sâu, để lộ ra chút da thịt ẩn hiện gợi cảm không thôi.

Không dưới một tá đàn ông đang nhìn cô nàng, đấy là Nike còn không thèm đếm kĩ! Trong bộ đồ bơi này, vẻ đẹp hình thể phồn thực của Elsa để lộ ra không sót một chút gì! Nếu như nữ hoàng nghỉ trên ngai vàng là thần thánh bất khả khinh nhờn, thì Elsa nơi bãi biển là con ác quỷ nhục dục đẹp đẽ nhất, tràn ngập nhựa sống và xuân sắc, tới mức dùng thân hình ma quỷ cũng không thể mô tả hết vẻ đẹp của nàng. Với mức độ như này, cho dù là ma quỷ, cũng sẽ được tôn thờ là nữ thần sắc đẹp và tình yêu!

Elsa duỗi chiếc chân dài bóng loáng của mình, khều khều chân Nike - hắn nhận thấy mình vẫn đang ở trong hình dạng ác ma, song có vẻ như cả bãi biển chẳng ai thấy điều đó là "bất thường"!

- Thấy chỗ này thế nào?

Nike không đáp. Hắn nhận ra nơi này. Mặc dù lúc đó nó không có nhiều người như vậy! Lúc đó, chỉ có hắn và... Isa! Chứng kiến một người mang hình dạng Isa tại một nơi tràn đầy hoài niệm khiến hắn đau đớn không thở nổi! Hắn nghĩ trái tim mình đã bị bóng tối nuốt chửng, cho tới khi Elsa chọc lưỡi dao vô hình vào nó. Cô ta muốn gì đây?

- Cậu không thích nơi này à? Để ta đổi tiếp sang cảnh khác nhé!

Không gian chung quanh cả hai liên tục thay đổi. Lúc thì họ đứng cùng nhau ở sườn đồi, ngắm nhìn ánh chiều tà vàng rực buồn man mác. Có lúc thì hắn thấy mình và Elsa, tay trong tay, tản bộ trên con đường lát đá trắng xám. Lại có thời điểm, Elsa và hắn nằm dài trên bãi cỏ xanh mướt, đầu chạm vào nhau, ngắm nhìn cánh đồng mây trải dài tới đường chân trời.

- Như vậy thì sao?

Giọng nói nũng nịu phát ra từ người con gái đang ôm hắn đằng sau lưng. Bọn họ đang nằm trên một chiếc giường phủ ga và chăn màu trắng, trong một căn phòng ngủ nhỏ nhắn với đầy đủ các thiết bị tiện nghi. Ánh nắng hắn qua ô cửa sổ, nhảy múa xung quanh gian phòng như chào mừng chủ nhân của nó quay lại.

Đó là căn phòng ngủ của hắn ở Tòa Thành Trắng. Hơi ấm da thịt của người con gái đang quàng tay ôm qua ngực hắn bỏng rát, khiến hắn như muốn cháy thành tro. Vòng tay mỏng manh mềm mại yếu đuối kia dù chỉ ôm nhẹ nhưng Nike tưởng như đang bị một chiếc đai sắt khổ hạnh siết chặt quanh lồng ngực. Nàng thở nhè nhẹ lên lưng hắn, thì thầm.

- Nhớ em không, Johny?

Nike bật khóc! Hắn gào lên trong tâm thức!

- Đã đủ chưa?! Cô còn muốn hành hạ ta đến thế nào nữa! Rốt cuộc nàng là cái quái gì hả?! Cô muốn ta nói sao? Mẹ kiếp! Nhìn đi, ta làm gì có mồm, có mũi, có tai! Tất cả những thứ này là do ai ban tặng? Là ai đẩy ta tới bước đường này hả? Muốn chém muốn giết thì làm nhanh lên!

Họ trở lại căn phòng trắng. Elsa nhìn hắn - lúc này đang thở hổn hển, tay chống vào vịn ghế. Cơn giận quét qua hắn như một vòi rồng, cuốn phăng tất cả sự bình tĩnh và thổi bùng lên ngọn lửa phẫn nộ. Song ngoài tức giận, hắn biết làm gì đây? Hắn thậm chí còn không có quyền tự hủy diệt, Elsa sẽ ngăn hắn lại ngay khi ý nghĩ đó kịp truyền tới tứ chi!

Nàng kéo nhẹ đầu hắn, đặt lên đùi mình. Nike không phản kháng, dù sao hắn cũng không chống cự được! Không hiểu sao khi gác đầu lên đùi nàng, hắn bỗng thấy trong lòng an tĩnh lạ thường. Giống như nữ thần có một năng lực giúp hắn xua tan đi những tâm tình tiêu cực vậy! Nàng mỉm cười, dùng tay vạch một đường cong trên gương mặt hắn.

- Giờ cậu có thể nói rồi đấy!

Nike há miệng. Hắn đã có lại miệng của mình rồi sao? Song chẳng phải hắn đã đánh đổi chúng để lấy sức mạnh ư?

- Cô là ai?

Chất giọng khàn khàn quen thuộc! Đó đã từng là giọng hắn, giọng nói của kẻ đau thương tột cùng, kẻ đã khóc cạn nước mắt, và lạc lối trên con đường hận thù! Và tiếng chuông bạc lanh lảnh cất lên, xua tan đi toàn bộ sự u ám, làm cả gian phòng như bừng tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tạm biệt, Johny Ouro

- Ta nói rồi còn gì! Ta là Elsa, hoặc với cấp độ sinh vật như cậu thì coi ta là thần cũng được. Dù sao hiếm có việc gì các cậu đề ra mà ta không làm được lắm!

Nike nghiền ngẫm từng câu từng chữ hắn nghe được.

- Như vậy, tất cả mọi chuyện ở Tòa Thành Trắng đều là do nàng đạo diễn hay sao?

- Ồ thôi nào Nike! Cậu biết rõ rồi còn hỏi! Hiện tại chỉ có hai chúng ta mà thôi, không cần phải ngại ngùng!

- Thực ra thì ta có thể lờ mờ nhận ra được một vài chuyện! Phần khác thì do Mengsk gợi ý, song tựu chung lại mọi thứ vẫn cứ mù mờ như màn sương mù vậy!

Nike thở dài. Hắn yêu cái cảm giác được luồn tay vào tóc. Những ngón tay ngọc thon dài cà nhẹ lên da đầu hắn, gạt những sợi tóc ra như những kẻ bộ hành rẽ cỏ tìm vàng. Hắn không chắc Elsa có thể tìm được gì trên đầu hắn, nhưng cảm giác tê tê khoan khoái này khiến Nike thoải mái không thôi.

- Johny!

Một cặp môi thơm khẽ quệt qua má hắn. Nike mở mắt. Hắn đang đứng trên một đại lộ vô cùng thân quen. Mặt đường được lát đá xanh phẳng lì, quét tước sạch sẽ, với những hàng cột đèn tỏa ánh sáng rực rỡ, chạy dài tới cuối góc phố và rẽ ngoặt sang phải. Ngọn đèn nhún nhẩy, hắt lên mặt đường vài hình bóng chạy dài, uốn éo mỗi khi có gió thổi qua. Bên cạnh hắn là một người con gái, trong chiếc váy đầm hở lưng màu mận đỏ, tóc vấn cao đầy sang trọng, cùng chiếc áo khoác lông thú trên vai. Nàng nhìn rất giống Elsa, song chỉ cần một cái liếc mắt, hắn biết đó là ai!

Isa!

Nike nuốt nước bọt, run run mở miệng.

- Rốt cuộc em là ai?

- Elsa là một thực thể cực kì hùng mạnh. Nếu coi một thế giới phổ thông như hạt bụi, thì nàng ấy giống cá voi vậy! Bản thân sự tồn tại của Elsa cũng đủ xé nát thế giới chiều thấp ra rồi, nên nàng ấy sẽ tạo ra những phân thân, với sức mạnh vừa đủ để hành tẩu trong các thế giới đó. Em là một phần của Elsa.

Isa cụp nhẹ hai hàng mi xuống, những sợi mi dài rung rinh khi nàng làm vậy. Đột nhiên nàng ngẩng mặt lên, mỉm cười rạng rỡ.

- Anh có muốn hộ tống em một đoạn không?

Nike nghĩ ngợi nửa giây, sau đó đưa khuỳnh tay ra để Isa vòng qua. Hắn nhận thấy trên người đang mặc một bộ lễ phục tuxedo điển hình, với sơ mi trắng, quần tây đen và áo khoác đuôi tôm. Trên cổ hắn là nơ con bướm, cũng màu đen nốt, đen như chính hắn vậy!

- Anh có nhớ con phố này không Johny?

Nike im lặng. Xuyên suốt con phố vắng lạnh là tiếng bước chân lộp cộp của đế giày gõ lên mặt đá xanh. Tại nơi đây, người con gái cạnh hắn, cũng trong bộ lễ phục dạ hội, chỉ có điều nàng ấy không phải Isa.

- Angelika cũng là... một phần của Elsa?

- Ừm!

Isa khẽ gật đầu. Nàng chu môi hờn dỗi - một hành động hắn chưa từng thấy bao giờ, bởi Isa luôn luôn là một người phụ nữ thành thục chín chắn. Nàng là chỗ dựa vững chắc nhất của hắn, thế nên hành động trẻ con vừa rồi đem lại cho hắn một cảm giác khác lạ, hoàn toàn mới mẻ!

- Em ghen lắm đó Johny! Nhìn lại thành tích của anh ở Runeterra mà xem!

Vừa nói, tay nàng vừa thò xuống xoắn một vòng quanh eo của hắn. Nó rất đau! Nhưng Nike lại cảm thấy vui mừng. Không phải vì hắn đã thức tỉnh thú vui kì lạ gì - mà nghĩ lại cũng có thể lắm chứ! Hắn vui vì hắn đã tìm lại được những thứ hắn đã đánh rơi, phần người trong hắn. Nike mỉm cười, kéo Isa vào trong lòng.

- Anh xin lỗi Isa! Anh sai rồi!

Isa đưa tay quàng qua cổ hắn, kéo nhẹ đầu hắn áp vào ngực. Isa vẫn luôn như vậy, dịu dàng và ấm áp như tấm lòng người mẹ! Nàng vuốt ve mái tóc hắn, dùng thân mình che đi khoảnh khắc yếu đuối nhất của một người đàn ông, đang khóc rấm rứt trong lòng nàng. Thật may là chẳng có ai xung quanh nơi này, chỉ có cái rét của cơn gió đêm và những ánh đèn hiu hắt chiếu ra từ những chiếc cột sắt làm bạn với họ.

Nike đứng thẳng dậy, đưa tay vuốt qua mặt. Hắn cảm thấy thoải mái và thông suốt hơn bao giờ hết. Hắn đã sẵn sàng đón nhận điều cần phải đến.

- Chúng ta quay trở lại Xóm Liều chứ?

- Rất sẵn lòng, thân ái!

Giờ bọn họ đứng cùng nhau trong căn lều gỗ rách nát. Nơi đây là nơi Johny tỉnh lại, lần đầu đặt chân đến Tòa Thành Trắng. Đây cũng là nơi mở màn cho vở bi hài kịch lớn nhất thế giới này, với tất cả sinh mạng đều là con rối, phối hợp với vai chính duy nhất, là Johny Ouro!

- Tại sao là anh?

- Elsa... em... nếu em nói là chọn ngẫu nhiên anh có tin không?

- Không!

Nike trả lời, chém đinh chặt sắt! Hắn có thể cảm nhận được vô số sự kiện xâu chuỗi lại với nhau. Không có lí nào điều đó là ngẫu nhiên được! Isa hơi mím môi, dắt hắn bước ra khỏi căn phòng ẩm mốc.

- Nó khá phức tạp với sinh vật bậc thấp như anh Johny ạ, vì trí tuệ chúng ta chênh lệch quá! Em nói thế anh đừng giận nhé thân ái!

- Ồ không, anh hiểu mà! Khi anh đấu với Swain, anh có thể cảm nhận điều đó rất rõ. Tốc độ xử lý dữ liệu của anh vượt quá xa so với người phổ thông rồi!

- Có ba câu ngạn ngữ rất hay như này! Câu đầu tiên, anh nhìn núi sẽ thấy núi, nhìn sông thì thấy sông. Câu tiếp theo là nhìn núi không thấy núi, nhìn sông không thấy sông!

- Và cuối cùng là nhìn sông lại thấy sông, nhìn núi lại thấy núi, phải không?

- Anh hiểu ý em rồi đấy!

Nike há miệng cười phá lên. Elsa chọn một đối tượng, thoạt nhìn thì tưởng là ngẫu nhiên song phân tích kỹ sẽ thấy rất nhiều dụng ý của nàng ta. Thế nhưng, nhìn kĩ lại thì Elsa vẫn chỉ là chọn ngẫu nhiên mà thôi. Chẳng qua ở cấp độ trí tuệ như vậy, hành động tưởng chừng như ngẫu nhiên đó lại là kết quả tối ưu được tính toán qua vô số các phép suy đoán ngầm.

- Anh như hiện tại là kết quả mà em mong muốn sao, Isa?

- Ừm, không sai lệch dù chỉ là một phân!

Elsa không chọn những người trẻ tuổi hay lão luyện, bởi kết quả sẽ không được như ý muốn. Một thế giới phức tạp như Tòa Thành Trắng cần một tâm trí đủ khôn ngoan để có thể tìm cách sống sót, song vẫn phải bảo lưu được tương đối nhiệt huyết của tuổi trẻ. Người già biết cách để xoay cuộc chơi theo ý của họ, song khi mọi thứ đổ bể, họ rất ngại phải làm lại từ đầu. Người trẻ tuổi thì xông xáo, nhiệt tình, nhưng ở một cái thế giới đẳng cấp phân chia nghiêm ngặt như thế này, thiếu kinh nghiệm sống rất dễ khiến họ đi tới kết cục tồi tệ nhất từ rất sớm.

- Tiết lộ cho anh một bí mật nhỏ nhé! Lúc đầu có rất nhiều ngoại hình và bối cảnh cho anh cơ! Từ lãnh chúa, bác sĩ, kỹ sư, thợ thủ công, thậm chí là cả nhà vô địch chiến trường các kiểu luôn! Có điều cuối cùng em chọn cho anh thân phận Johny!

- Tại sao vậy?

Nike cau mày, giả vờ giận dỗi. Isa cười nhẹ, ôm lấy hắn từ phía sau.

- Bởi vì nhìn anh lúc đó dễ thương lắm, em không kìm lòng được! Hơn nữa...

- Hơn nữa, vì anh vốn không có gì, nên khi mất anh cũng không tiếc phải không!

Isa không trả lời, thay vào đó nàng hôn chụt lên má hắn một cái rõ to.

Bọn họ đang đứng trước cổng Tòa Thành Trắng. Cánh cổng đổ nát, rách rưới vì cuộc bỏ trốn của hắn, cùng với trận phản loạn của lũ quái vật.

- Chà, em nhớ mới ngày nào anh với em còn đứng ở đây, trong bộ đồ rách rưới cũ nát. Lúc đó em là nô lệ của anh, còn anh là chủ nhân của em!

Nike đưa ngón tay lên ấn ngang đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn nhớ chứ, người đàn bà có chút luống tuổi, giấu mình trong chiếc áo choàng nâu sòn, với đôi mắt sáng bừng như Sao Hôm. Hắn đưa tay lên vuốt ve má nàng, cảm nhận làn da căng mịn như mỡ đông. Isa áp má vào lòng bàn tay hắn, rúc rúc như một chú mèo con thèm được cưng nựng. Nike cười, rút chiếc trâm cài của Isa ra, để mái tóc uốn xoăn nhẹ phần đuôi của nàng chảy dài như thác xuống một bên vai. Dòng suối màu hạt dẻ bao trùm lấy cánh tay hắn, thấm đẫm cánh tay hắn trong một mùi thơm quyến rũ khó tả.

- Anh là của em, và em là của anh, Isa! Chúng ta ngang hàng và bình đẳng trước tình yêu, không phải là chủ-tớ của ai hết!

- Anh nói gần đúng Johny! Mặc dù em đúng là của anh, nhưng em chỉ là một phần của Elsa thôi, nên nói rõ hơn thì một phần Elsa là của anh. Mà bản thân anh cũng biết, anh đâu hoàn toàn là của em đúng không?

Nàng nháy mắt ranh mãnh nhìn hắn. Nike không thể phản bác được.

- Đừng lo Johny! khi anh thật sự cảm nhận được mức độ cao hơn, anh sẽ biết, để yêu toàn bộ là điều quá khó khăn. Ví dụ như, em quá to lớn đối với anh, nên anh chỉ yêu được một phần của em mà thôi. Giống như anh vậy, những cô gái đó anh yêu họ và họ yêu anh hết mình, song họ quá bé nhỏ với anh, thế nên đừng lo lắng tình yêu của em. Trái tim của anh và em rộng lớn hơn anh tưởng nhiều. Nó có thể chứa rất nhiều tình yêu, chỉ có điều người phàm không hiểu! Không thể trách họ được, bởi lẽ một đường thẳng sẽ không bao giờ biết tại sao bên trong vòng tròn lại có thể xuất hiện thêm một dấu chấm!

Nike nghiền ngẫm những lời này của Isa. Hắn có chút hiểu, lại có phần không. Linh cảm trong hắn giống như một con chuột nhắt tinh ranh, luồn lách hết chỗ này đến chỗ nọ, chỉ để lại một cái đuôi dài ngúng nguẩy cho hắn có cơ hội truy đuổi mà thôi. Nike chụp đông vồ tây, song hắn mãi không bắt được sợi dây ấy. Chợt Isa vỗ lưng hắn!

- Đủ rồi Johny! Sẽ có một ngày anh hiểu ra điều đó, song không phải hôm nay! Đi nào, chúng ta còn cả một cuộc hành trình cần nhìn lại đó!

- Ấy khoan! Nếu như lúc đó anh từ chối em thì sao?

Isa đột ngột dừng lại, ngoái đầu mỉm cười rạng rỡ.

- Vậy thì anh chết và em đi tìm một Johny mới chứ sao!

Bước qua cánh cổng, Johny hơi nhấp nháy mắt, khi Tòa Thành Trắng lúc này đang có vô số người qua lại tấp nập. Tiếng quát tháo, kì kèo trả giá ở khắp nơi. Người cùng quái vật, văn minh và lạc hậu, đan xen vào nhau như những sợi chỉ rối rắm, dệt nên một khung cảnh mà hắn đã nhìn không biết bao nhiêu lần. Trên bầu trời, nắng vẫn chan hòa và đẹp đẽ một cách giả tạo. Ở Tòa Thành Trắng, trời sẽ không bao giờ xầm xì.

- Anh đi đâu thế Johny? Bên này mà!

Isa cười cợt kéo tay Johny về phía mình. Cả hai đều biết, hắn đang muốn tránh điều gì. Johny thở dài, dù sao cái gì phải đến cũng sẽ đến!

- Như vậy vai trò của Katarina sẽ là gì đây?

Phía trên bục, có một đám nô lệ trần truồng đang bị xếp thành hàng ngang, cho cư dân Tòa Thành Trắng ngắm nghía. Mái tóc đỏ rực như lửa của nàng vẫn luôn nổi bật như vậy!

- Anh cứ nói xem!

- Một quả bom nổ chậm phải không? Một cô gái vô cùng kiêu ngạo, mạnh mẽ và tự trọng, tuyệt nhiên sẽ không bao giờ chịu thua! Thông thường thì tính cách đó sẽ giúp em ấy tiến rất xa, nhưng đây là Tòa Thành Trắng.

- Chậc, thực ra ở Tòa Thành Trắng, đúng là mọi người cũng được tăng tốc một chút, có điều anh là bật hack rồi!

- Ừ, anh cũng chưa tưởng tượng được anh có thể đào tạo ra được một kế toán chuyên nghiệp chỉ trong có vài tuần, lại còn kiêm thêm cả quản gia, đầu bếp, võ sư. Tốc độ này chắc chỉ thua mỗi truyền kiến thức thẳng vào óc nhỉ?

- Trên thực tế, biện pháp đó có rất nhiều tai họa ngầm, và cần thời gian để trải chuốt lại. Chẳng qua em không phải phạm trù bình thường thôi!

Isa đưa ngón tay lên cong cong làm dấu ngoặc kép. Hắn thấy nàng đáng yêu kinh khủng!

- Kat về mặt đối ngoại thua kém Angel, trong nhà thì lại không thắng nổi em. Là một người phụ nữ háo thắng, hiển nhiên nàng ý sẽ rất khó chấp nhận điều này.

- Như vậy, em ý sẽ càng muốn thể hiện, và càng mau chóng lọt vào mắt xanh của cao tầng!

- Lúc anh mới biết Kata là nô lệ hạng S đầu tiên của Tòa Thành Trắng kể từ thời kỳ Angel, anh đã biết mình sai rồi! Thế nên kế tiếp anh chỉ dám đào tạo thêm có vài nô lệ cấp S để hối lộ cho các quan chức cấp cao hòng được bảo vệ khỏi gia tộc Ouro.

Họ đang dừng chân ở tiệm xăm của lão Bo. Thật đáng tiếc, Alice đã biến thành một con quái vật không thể cứu vãn! Chí ít thì giờ thứ sinh vật ác ý vặn vẹo đó đã bị thiêu rụi cùng với nguồn gốc của nó - quỷ Bo. Những sự kiện Johny từng trải qua, giờ hắn lại một lần nữa xem lại, nhưng với góc nhìn thứ ba. Nó đem lại cảm giác cũng gọi là mới mẻ!

- Nói như vậy, việc Angelika tiếp cận anh là điều chắc chắn sẽ xảy ra đúng không? Vì hai em vốn được thiết kế để hỗ trợ anh mà!

- Đúng vậy!

- Có cách nào để anh kết thúc màn hướng dẫn này với lợi thế tối đa không?

Johny tò mò hỏi. Isa gạt nhẹ sợi tóc vương trên trán nàng ra.

- Thực ra là có đấy! Cách đơn giản nhất là anh bán Kat cho Altar...

- Và bị dày vò suốt quãng đời còn lại! Suy cho cùng anh vẫn là kẻ lụy tình... Cảm ơn, cách khác đi!

- Cách còn lại yêu cầu anh có một bản năng chính trị vô cùng nhạy bén. Anh sẽ làm quen, lợi dụng, đưa đẩy với thế lực người chết và quái vật, hi sinh kha khá tài sản, sau đó dần dần thu thập quyền lực, phiếu bầu, cướp đoạt ngai vàng của Shael.

- Hừm, anh hiểu, là bởi vì người chết và quái vật không nói tiếng lóng đúng không?

- Ừm! Tộc Kamra khinh thường thủ đoạn, bởi bọn họ hoàn toàn có thể dùng vũ lực để đạt được thứ mình muốn. Còn tộc Cronus thì quá thiếu khuyết phản ứng. Cũng chẳng thể hi vọng gì ở chủng tộc có tuổi thọ dài dằng dặc. Thời gian sẽ mài mòn tinh lực và nhiệt tình của họ, nên thậm chí thời điểm anh lật đổ Shael, cùng lắm có Poison là đứng ra bảo vệ hắn thôi. Các nguyên lão khác có khi còn đang suy tính chuyện của mấy trăm trước kìa!

- Nói như vậy, kết cục thảm bại này đều là do anh phải không?

Johny đột nhiên vung tay cho mình một cái bạt tai. Trên má hắn hằn lên một vệt tay đỏ rực, nóng rát!

- Xin lỗi em, các em! Là tại anh quá ngu dốt, mới khiến các em phải tổn thương!

Isa đau lòng đưa tay lên ôm lấy mặt hắn. Bàn tay mát lạnh của nàng xoa dịu đi nỗi đau cháy bỏng trên mặt và trong tim hắn.

- Chúng ta vẫn chưa kết thúc cuộc hành trình, Johny! Còn một cảnh nữa, anh biết mà!

Johny nắm chặt tay. Đó là lúc hắn cùng Katarina chạy ra tới rìa Sương Mù.

- Tại sao Katarina phải chết?

- Đó là vì em ấy lựa chọn như vậy!

Isa mỉm cười đầy phiền muộn. Nàng vung tay, chẻ không gian làm đôi. Johny nhìn thấy một căn phòng gỗ có vẻ chật hẹp, với hai người phụ nữ đang ngồi xung quanh một quả cầu pha lê. Một người là cô nàng nóng bỏng với mái tóc đỏ rực và vết sẹo dọc trên mắt - tình yêu của hắn! Người còn lại, trốn trong lớp áo choàng phủ kín mít. Johny chỉ có thể đoán được đó là một người phụ nữ thông qua giọng mà thôi.

***

- Tôi có thể giúp cô đưa gia tộc Du Couteau thoát khỏi hiểm cảnh, thưa tộc trưởng Du Couteau. Thế nhưng, giao dịch nào cũng có cái giá của nó! Cô có sẵn lòng trả không, cho dù đó là cả tính mạng?

- Vì gia tộc, ta sẵn lòng!

Katarina nhướn mày, trả lời lạnh lùng.

- Rất tốt, rất tốt! Nếu như vậy, trong tương lai, sẽ có một ngày cô lạc tới một thế giới khác! Chỉ cần làm vậy, tự khắc gia tộc cô sẽ hùng mạnh không thể ngăn cản!

- Chỉ vậy thôi?

- Đúng vậy, chỉ thế thôi!

- Hi vọng lời của ngươi là sự thật, phù thủy! Vì nếu không, ta sẽ tự tay xẻ ngươi ra cho chó ăn!

Katarina đứng dậy, ném xuống mặt bàn vài đồng vàng, sau đó quay lưng bỏ đi. Hình ảnh đến đây thì dừng lại. Từ đầu đến cuối, Katarina hoàn toàn không hỏi liệu mình có thể quay trở lại được Valoran hay không!

***

Johny rơi nước mắt. Hắn đưa tay, vuốt lên gương mặt của Katarina. Dù đã rất nhiều năm trôi qua, nhưng hắn vẫn ghi tạc gương mặt của nàng ấy trong tim. Dường như mới chỉ hôm qua thôi, khi Katarina còn cười rạng rỡ khi được hắn cầu hôn.

- Đồ ngốc, em hoàn toàn có thể bỏ mặc anh mà!

- Nếu như lúc đó, cô ấy bỏ anh và chạy vào Sương Mù, chắc chắn cô ấy sẽ quay lại Valoran. Với sức mạnh của em ấy, em nghĩ anh không cần phải lo về số phận của gia tộc Du Couteau rồi chứ?

- Ra vậy! Lí do anh xuất hiện ở Valoran không phải tình cờ, mà là để hoàn thành hứa hẹn của em với Katarina!

- Một phần là vậy! Phần còn lại...

- Là để biến anh thành... thế này! Một tên bạo chúa!

Trong một lúc lâu, không ai nói gì. Cả hai chỉ đứng yên đó, như hai bức tượng đá. Thế rồi Johny hít sâu một hơi.

- Liệu có cách nào để những chủng tộc này sống hòa thuận với nhau không?

- Cùng một chủng tộc còn đấu đá nhau, anh hi vọng gì vậy! Tuy nhiên, mâu thuẫn sẽ thúc đẩy phát triển, anh biết mà!

Johny cảm thấy không gian bắt đầu có dấu hiệu lung lay sụp đổ.

- Đến lúc rồi à?

- Ừm!

Johny ôm chầm lấy Isa, hít hà mái tóc nàng, ghì chặt nàng, như muốn khắc tạc tất cả vào trong lòng.

- Vĩnh biệt Isa!

- Tạm biệt, Johny!

Hắn có thể cảm thấy những dòng nước ấm thấm ướt vai áo. Và rồi hắn ngồi dậy, trong căn phòng màu trắng. Đầu hắn vẫn đang gối trên đùi của Elsa, lúc này đang vuốt ve mái tóc hắn. Thật kì lạ, khi chỉ vài... phút trước, hắn vẫn còn vô cùng căm hận tồn tại này, nhưng giờ hắn lại cảm thấy yêu thương nàng ta hết mực. Nỗi căm ghét của hắn bây giờ lại dành cho bản thân mình.

- Đừng tự trách, Johny! Suy cho cùng, chính sai lầm mới tạo nên cậu, và ta như bây giờ! Mà đấy, ta có một câu chuyện rất thú vị vừa mới thấy luôn!

Johny im lặng, nhìn chằm chằm vào Elsa.

- Ở một thế giới nào đó, có truyền thuyết nói rằng, chỉ cần ai đó trèo được lên đỉnh núi thánh, họ sẽ được đáp lại một ước nguyện. Có người đã vượt qua bao gian khổ, lên được tới đỉnh núi, và xin thần linh cho thời gian quay trở lại, để anh ta có thể sửa sang mọi lỗi lầm.

- Thần xuất hiện, từ chối thực hiện ước vọng này, bởi vì nó hoàn toàn vô nghĩa. Thần hoàn toàn có thể đưa dòng thời gian quay trở lại, nhưng anh ta hiện tại được tạo thành bởi sai lầm trong quá khứ, nếu như xóa bỏ sai lầm quá khứ thì liệu có còn tồn tại anh ta hay không? Còn nếu như cứ cố chấp, thì anh ta cũng sẽ trở lại quá khứ, nhưng những ký ức của anh ta cũng sẽ bị xóa bỏ, bởi chúng không-tồn-tại! Và như vậy, người đó vẫn sẽ phạm lại sai lầm như ban đầu mà thôi. Cậu hiểu ý ta nói chứ, Johny?

Elsa đưa tay, nhón lấy một loại quả ngọt màu đỏ trông như quả mận trên bàn kính, bỏ vào miệng.

- Tuy nhiên cậu đã hoàn thành xong màn chơi của mình, nên ta sẽ cho cậu một nguyện vọng! Bất cứ thứ gì!

Johny ngồi dậy, quỳ xuống đầy thành kính trước Thần.

- Thưa nữ thần, xin người hãy tua ngược dòng thời gian của Valoran về thời điểm trước khi Katarina bị Sương Mù đưa đi. Và để cho Tòa Thành Trắng... ngủ yên vĩnh viễn!

- Cậu... rất thông minh, Johny!

Elsa thở dài, đưa tay nhấc Johny đứng lên. Thần phủi phủi vai hắn.

- Hủy diệt Tòa Thành Trắng là chuyện không khó, bởi nó vốn là một hộp cát do ta tạo nên. Song, hoàn nguyên sự vật sự việc trên Valoran cần rất nhiều... chi phí! Cậu có trả nổi những chi phí đó không?

- Cho dù là dùng cả tính mạng mình, thưa thần linh! Con nợ họ quá nhiều, nên chỉ có hoàn nguyên mới có thể trả nổi cái giá ấy!

- Vậy thì, như cậu mong muốn, Johny...

Hắn cảm thấy sức mạnh đang dần rời khỏi thân thể mình. Thân hình quái vật nhanh chóng tan rã, trả lại đó hình hài một cậu nhóc mười bảy tuổi, với mái tóc bù xù yếu đuối và gương mặt dễ thương vô cùng. Cơn buồn ngủ trĩu nặng ập tới. "Giấc ngủ ngàn thu!", hắn thầm nghĩ! Johny gắng gượng mở mắt.

- Còn một câu hỏi, mong nữ thần hãy giải đáp cho con! Rốt cuộc tầng là gì?

Elsa mỉm cười đắc thắng, giống như biết chắc hắn sẽ hỏi vậy.

- Tự nhìn đi!

Thần hôn lên mắt phải của hắn, và Johny thấy được, sự thăng tiến về sức mạnh của sinh vật theo góc nhìn vũ trụ. Chín tầng, tầng cao hơn bằng tầng dưới nhân mười lần. Hắn nhìn thấy, qua góc nhìn thứ nhất, sức mạnh của mình tăng lên vù vù. Tầng thứ sáu đột phá giới hạn của mặt đất, tầng thứ tám vượt qua giới hạn của thế giới. Và tầng thứ chín...

- Đẹp quá!

Johny nhìn thấy bộ mặt thật của vũ trụ, than một tiếng, rồi hóa thành tro bụi.

***

Valoran

- Lục soát cẩn thận! Không được để cô ta chạy trốn!

- Giơ cao đuốc lên! Đi thành nhóm ba người! Cẩn thận cô ta ám sát ngược!

- Cho dù lật tung doanh trại này lên cũng phải tìm bằng được nó!

Tiếng mắng chửi, tiếng người nhốn nháo khắp mọi nơi. Những cây đuốc sáng rực, giương cao, đẩy lùi bóng đêm khỏi trại lính. Những chiếc thương dài lăm lăm đâm vào từng bụi cây, kiểm tra xem có ai trốn ở trong không.

Từng đội lính xếp thành hàng chạy rần rần, kiểm tra từng chiếc lều. Họ không bỏ sót bất cứ một ngóc ngách nào, kể cả trần nhà. Họ biết đối thủ của mình là một sát thủ đại tài.

- Đây! Cô ta ở đây! Trợ giúp! Mau!

Bất chợt có tiếng hô lớn. Đám lính vội vàng ùa tới. Tiếng vũ khí va chạm loảng xoảng. Những ngọn đuốc chợt tắt.

Katarina chạy vào trong lùm cây. Chỉ cần trốn vào đó, lũ lính Demacia sẽ không tài nào tìm được cô đâu.

Thế nhưng sao cô bỗng cảm thấy trống rỗng lạ thường! Trái tim của cô quặn lại, mong chờ một thứ gì đó sẽ diễn ra, nhưng chẳng có gì xảy ra cả!

Katarina nuốt khan một hơi, cổ họng nghẹn lại. Nước mắt cô đột nhiên tuôn trào. Cô chui vào một bụng cây, đưa hai tay lên che miệng, cố gắng không để mình khóc thành tiếng. Giữa một bầy lính cầm đao kiếm đuốc sáng lùng sục, không ai ngờ rằng tiểu thư Katarina, tộc trưởng tạm thời của dòng họ Du Couteau, đang co mình khóc rấm rứt bên trong một hốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Gatrix là một con Goblin ở Avalon

- Oa oa oa!!!

Tiếng khóc của vài đứa trẻ Goblin sơ sinh cất lên giữa thung lũng hoang vắng. Các nữ Goblin tất bật ngâm những đứa còn sống vào bồn sữa dinh dưỡng, và đem lũ xấu số ra ngoài chuẩn bị ăn thịt! Goblin là một chủng tộc có tốc độ trao đổi chất rất nhanh, nên chúng lúc nào cũng đói!

Goblin là gì? Nhắc tới chúng, những sinh vật có trí tuệ trên Avalon sẽ lập tức liên tưởng tới một chủng tộc hình người thuộc diện đông nhất nhì thế giới, với khả năng thích nghi vô cùng mạnh mẽ! Goblin có chiều cao trung bình tầm một mét rưỡi (mét này là đơn vị đo lường trên Avalon, khác với chuẩn đo lường ở các thế giới khác), với làn da xanh lá đặc trưng cùng cặp tai nhọn mọc hướng xếch lên trên y như tộc Elf. Điều này dẫn tới một số học giả cấp tiến đã từng cho rằng Goblin là Elf thoái hóa, hoặc là tổ tiên của Elf v...v, song luận điểm này đã bị phản đối dữ dội (có thể các bạn không biết, nhưng học giả người Elf rất đông và hung hãn)!

Mà nếu chỉ dựa vào vẻ ngoài để đánh giá, rõ ràng hai chủng tộc này khác nhau hoàn toàn. Elf đẹp như hoa như ngọc, cao sang thoát tục bao nhiêu thì các Goblin trông bần tiện, rách rưới bấy nhiêu. Các Goblin đực đầu trọc lốc, trán dô, răng nanh chìa ra. Người ngợm thì lúc nào cũng hôi hám - thực ra chúng nguyên bản không có mùi, hôi là bởi Goblin cố tình bôi một hỗn hợp bùn đất lên người để xua đuổi thú dữ!

Tại sao lại phải ghi rõ Goblin đực, là bởi Goblin giống cái tồn tại như một trò hề của tạo hóa! Để dễ hình dung, hãy lấy một thiếu nữ loài người thuộc diện xinh đẹp làm khuôn mẫu! Các bạn hãy nhuộm màu da của cô ấy thành màu xanh lá, mái tóc thì đủ các thể loại màu luôn chả cần tuân theo quy tắc di truyền gì hết! À, đừng quên đôi tai nhọn đặc trưng của Goblin nữa, và chúng ta có một nữ Goblin. Chưa kể, họ còn rất là thơm nữa! Theo tiêu chuẩn con người, tất nhiên! Các nữ Goblin thường tiết ra mùi thơm dìu dịu có tác dụng trấn an sinh vật khác, và xua đuổi ruồi muỗi trong hang ổ, vậy nên nữ Goblin nào càng thơm, cô ta sẽ càng được nhiều "bạn tình" săn đón.

Goblin là sinh vật có vú, và việc tiết sữa được tạo hóa giao phó cho giống cái. Vậy nên, e hèm, các thiếu nữ da xanh này không chỉ xinh đẹp mà luôn có một thân hình rất bốc lửa nữa! Bên cạnh đó, do khả năng trao đổi chất quá tốt, nên Goblin phát triển rất nhanh. Kể từ khi con non sinh ra cho tới khi trưởng thành thường sẽ chỉ mất một tuần uống sữa! Thế nhưng nhanh quá cũng có cái hại, ấy là tuổi thọ của chúng cũng bị rút ngắn đi rất nhiều, trung bình chỉ khoảng mười năm là cùng! Đó là lí do dù Goblin đông như kiến, song bọn chúng vĩnh viễn không thể thống trị thế giới! Mười năm thì thậm chí còn chẳng đủ mà phát triển nền văn minh!

Quay trở lại câu chuyện, trong lúc các Goblin đang dùng toàn bộ sức lực vùng vẫy trong bể sữa, say sưa hấp thụ dinh dưỡng, thì có một con Goblin đặc biệt không làm vậy! Thay vào đó, nó chỉ ngó lơm lơm trần nhà.

"Tại sao ta vẫn còn sống?"

***

Các Goblin phân chia công việc rất rõ ràng. Những con đực trưởng thành khỏe mạnh sẽ phải đi săn bắn tìm kiếm lương thực, trong khi các con cái ở lại trong hang dọn dẹp, hái lượm hoa quả, nấu nướng cũng như chăm sóc Goblin con. Không có Goblin bệnh tật - chúng sẽ tự giác tìm cách tự sát để tránh làm gánh nặng cho cả đàn! Còn lũ Goblin hết tuổi thọ sẽ suy yếu rất nhanh, chỉ trong một ngày là qua đời.

Tất nhiên, Gatrix không phải là một con Goblin thông thường!

Đầu tiên, các Goblin không có "tên"! Như đã nói, Goblin là loài đoản mệnh, làm gì có thời gian mà văn hóa văn nghệ (điều này thật ra không đúng lắm đâu, song hiện tại cứ chấp nhận thế đi). Thế nên chúng chỉ biết gầm gừ như dã thú thôi. Nhưng con Goblin này tự gọi nó là Gatrix, và từ chối phản hồi lại nếu đồng loại nó dùng những tiếng gầm gừ như dã thú để gọi nó. Tất nhiên với trí tuệ của bầy Goblin này thì phát âm ra thành tiếng rõ đã là cả một kì tích rồi, chứ đừng nói là một âm khó và cần uốn lưỡi nhiều như "Gatrix". Sau rất nhiều lần nỗ lực "trao đổi", cuối cùng bầy Goblin này cũng đành chấp nhận sự thực, rằng trong đàn của chúng có một con Goblin bị dở hơi!

Và mặt của nó rất dày!

Trong khi các Goblin đực khác nai lưng ra săn bắn, các Goblin cái bở hơi tai nấu nướng, thì Gatrix chỉ ngồi lẳng lặng một chỗ chờ đến giờ ăn, mắt nhìn đăm đăm vào góc tường nào đó. Thật không thể chấp nhận được! Đây là nỗi sỉ nhục của toàn bộ tộc Goblin! Tại sao lại tồn tại một thứ... một thứ vô liêm sỉ đến như vậy cơ chứ! Khi đám Goblin thúc hắn đi kiếm ăn, thằng này cũng đứng dậy... đi ra ngoài dạo chơi, đến cuối buổi mò về với hai bàn tay trắng! Chỉ tiếc là ký ức truyền thừa bao nhiêu đời nay của Goblin không tồn tại quy định "làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu", vậy nên Gatrix vẫn ung dung mà "làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu"!

Cuối cùng, Gatrix thỉnh thoảng cũng bắt tay vào chế tạo một ít công cụ kì quái, ví dụ như lấy một tấm da may thành cái bọc đeo sau lưng, hoặc vót những cành cây thành que nhọn, hay chế tạo vài linh kiện linh tinh khác. Mỗi lần làm xong một đồ vật cổ quái, hắn lại thở dài, ra vẻ đăm chiêu nghĩ lung lắm, rồi thốt lên thứ tiếng gì đó lạ hoắc, mà khi dịch ra tiếng chúng ta có thể hiểu thì đó sẽ là:

"Rốt cuộc nàng ta đang nghĩ cái quái gì vậy nhỉ?"

***

Ở một thế giới nào đó, từng có một nhà nghiên cứu tâm lý học đã phát triển nên được một học thuyết rất thú vị, tuy cổ điển song nó vẫn là nền tảng để xây dựng nên rất nhiều hệ thống lý luận tâm lý này, nó gọi là tháp nhu cầu. Với động vật có trí tuệ, chúng sẽ phải được thỏa mãn các nhu cầu tầng chót nhất của tháp, sau đó mới có thể tính tới các nhu cầu cao hơn, tất nhiên chỉ áp dụng cho đa số chứ không phải tất cả. Như hiện tại, khi lứa Goblin của Gatrix đã chính thức tròn bảy ngày tuổi, hay còn gọi là "trưởng thành", các Goblin trong động sẽ tổ chức một buổi lễ, mà Gatrix gọi là "mở phong bì"! Các Goblin sẽ bắt cặp với nhau, tìm một góc thoải mái nào đó và làm chuyện mà mọi chủng tộc muốn truyền thừa đều phải làm... tức là giao phối!

Thoạt nhìn qua thì có thể thấy trình độ văn hóa của loài Goblin rất là thấp, khi chúng sinh hoạt như dã thú vậy, tuy nhiên Gatrix nhận thấy có rất nhiều điểm cực kì bất hợp lý ở chủng tộc này, và điều đó không làm hắn tò mò một chút nào! Thôi được rồi, Gatrix thừa nhận, chỉ là một chút xíu xíu thôi, không đến nỗi như bị mèo cào trong ruột đâu!

Cụ thể, các Goblin có tính tự giác cực kì cao! Điều này rất phi lí, bởi bản chất của động vật có trí tuệ là lười biếng, hay phần lớn những chủng tộc Gatrix từng quan sát được qua con mắt Ellimist cho thấy vậy! Lười biếng không xấu, vì nó thúc đẩy chủng tộc đó tìm ra những phương pháp mới để "lười có hiệu quả", song tộc Goblin hoàn toàn không có khái niệm vậy! Gần như tất cả, trừ Gatrix tất nhiên, các Goblin đều nỗ lực cống hiến hết mình cho tộc đàn!

Một vấn đề khác Gatrix cũng thấy là giữa các Goblin có cạnh tranh, nhưng chúng thường được giải quyết theo những cách êm đẹp nhất mà không cần phải dùng vũ lực! Điều này nói thì đơn giản nhưng kể cả những sinh vật cấp cao như tộc Elf hay loài rồng cũng không dám tuyên bố có thể làm được như vậy, ấy thế mà đàn Goblin này làm được! Gatrix không dám áp đặt cho toàn bộ quần thể vì hắn chưa thấy đủ, song chỉ riêng tộc đàn này đã cho hắn thấy rất nhiều chuyện thú vị rồi! Gatrix từng chứng kiến hai Goblin tranh nhau một loại thực phẩm. Thường thì các Goblin sẽ áp dụng nguyên tắc ai đến trước lấy trước, song lần này do cả hai gần như chạm vào thứ đó cùng một lúc, nên chúng giải quyết bằng cách... thi đua xem hôm sau ai kiếm được tài nguyên có giá trị cao hơn về cho cả đàn! Điều khiến Gatrix khiếp sợ hơn nữa, dù rằng tâm hắn vốn chết lặng như một tảng đá, để thấy chuyện này khiến hắn bàng hoàng như nào, là các Goblin tranh chấp luôn luôn tự giải quyết với nhau, chứ chưa bao giờ cần tới một người thứ ba để hòa giải!

Nằm cuối nhưng cũng không kém phần quan trọng, là các Goblin cực kì tôn trọng nhau! Tộc Goblin, hay nói rõ hơn là đàn Goblin này, không có khái niệm mẫu hệ hay phụ hệ! Các Goblin đực và cái thoải mái lựa chọn bạn tình của mình, dùng hết khả năng để quyến rũ bạn tình đó, chứ không có sự ép buộc nào ở đây hết! Điều này nói ra đủ làm cho 99% chủng tộc có trí tuệ trên Avalon phải xấu hổ, bởi trên Avalon, kẻ mạnh là kẻ quyết định tất cả, một người đàn ông có thể có nhiều bà vợ, thì một người đàn bà cũng có thể có nhiều ông chồng, tất cả đều dùng nắm đấm để nói chuyện hết! So ra thì, chủng tộc ngu dốt dã man lại hành xử văn minh còn hơn cả những chủng tộc tự cho là văn minh thượng đẳng!

Và những điều này khiến cho Gatrix bắt đầu tò mò không thôi về thân phận mới này của mình! Hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, thấy rất nhiều thứ, nhưng được diện kiến một chủng tộc mang hơi hướm Utopia thế này thì đúng là không nhiều! Dù chỉ mới sống cùng vài ngày, song sự hồn nhiên và tinh thần dâng hiến của Goblin khiến hắn cảm thấy lóa mắt! Hắn quá dơ bẩn, xấu xí để có thể tái sinh lại trong một thân xác đẹp đẽ nhường này!

Các Goblin gần như đã tìm được hết bạn tình cho mình, và đang "đánh dã chiến" ngay bên trong hang! Một số Goblin xui xẻo khác đợt này không tìm được bạn tình thì bỏ ra ngoài hang - không phải vì chúng ngại, mà bởi mùi tiết ra trong quá trình giao phối sẽ như một chiếc roi hành hạ bọn họ. Và đương nhiên, trong số này không có Gatrix! Con Goblin "dở hơi" nhất trong hang vẫn ngồi tại chỗ, thẫn thờ nhìn vào một điểm vô định, như thể những tiếng rên la, mùi mồ hôi quyện lấy mùi sinh học tiết ra trong quá trình giao phối nguyên thủy nhất dường như không có cách nào ảnh hưởng được tới tâm trí của hắn. Tuy cơ thể hắn cũng phản ứng sinh lý với những tác động bên ngoài, nhưng Gatrix chẳng quan tâm. Bên trong tâm hồn hắn vẫn tĩnh lặng như một mặt hồ phẳng lặng, cho tới khi một chiếc lá rơi nhẹ vào lòng hồ!

Có một nữ Goblin đang ôm lấy hắn. Gatrix không nhận ra mặt cô ta, mà thực ra thì hắn chẳng nhớ Goblin nào hết! Bởi tính cách gàn dở của mình, nên Gatrix chẳng có bất cứ một mối quan hệ nào với các Goblin trong hang cả. Hắn chỉ như một cái bóng, một kẻ quan sát vô tâm dưới hình hài xanh lá mà thôi.

Cô bé này có vẻ như cùng lứa với Gatrix, bởi động tác của cô ta rất đơn điệu! Gatrix không nói rằng các Goblin "già dặn hơn" có nhiều chiêu trò để kích thích bạn tình, nhưng nhìn xung quanh thì rõ ràng là nó khác biệt rất nhiều so với động tác ôm và cố gắng ép sát cả người lên trên cơ thể hắn của cô ta. Nữ Goblin còn quá ngây thơ để có thể hiểu được những kĩ thuật "giường chiếu", dù rằng đa phần chúng đều chỉ là bản năng. Gương mặt cô ta đỏ ửng lên, rịn ra mồ hôi vì bị kích thích. Cô cố gắng hết sức, nhưng con Goblin trước mặt cứ trơ trơ ra, và bản thân cô ta cũng chẳng biết tiếp theo nên làm gì nếu bạn tình không phối hợp!

- Ta không biết tại sao cô chọn ta, mà thôi cũng coi như là duyên số! Ngủ một lát đi cô bé!

Lần đầu tiên, trong mắt Gatrix lóe lên tia sáng trí tuệ, chứ không còn là một vực thẳm đen ngòm chết lặng nữa! Đứng trước sự quẫn bách của một trinh nữ Goblin, rốt cục hắn đành phải chui ra khỏi vùng chạy trốn của mình, và tương tác chủ động với một cá thể ở thế giới mới này. Gatrix giang hai tay, ôm lấy nữ Goblin vào lòng, úp mặt vào mái tóc đỏ rực như lửa của cô nàng, thì thầm vào tai cô.

- Khoái cảm!

Đó là một phép thuật mang tính ám chỉ nhiều hơn là dùng ma lực, đặc sản của Tòa thành trắng. Người dùng sử dụng năng lượng tinh thần để tác động lên đối tượng, tạo ra những tín hiệu giả lên khu vực thần kinh, qua đó tác động lên cơ thể. Hai phép phổ biến nhất của Tòa thành trắng chính là Khoái cảm cùng Tra tấn, tác dụng thì giống như tên gọi thôi! Gatrix đã điều chỉnh cẩn thận mô hình phép thuật cũng như liều lượng tinh thần để đảm bảo cho cô nàng trinh nữ này một trải nghiệm đầu đời rất nhẹ nhàng, chứ nếu như hắn tung toàn bộ sức lực thì nữ Goblin sẽ phải rú lên vì đau đớn trước cơn khoái lạc không thể thừa nhận!

Gatrix lùi về phía sau một chút, tìm chỗ dựa lưng cho thoải mái, trong khi vẫn đang ôm cô nàng Goblin - lúc này đã ngất đi vì khoái lạc giả tạo của xác thịt, giữa một bầy Goblin khác đang giao phối hùng hục xung quanh. Tuần đầu tiên ở Avalon của Gatrix đã kết thúc như vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Động lực tiến hóa

Có nhà triết học... được rồi, là Isa, từng nói "ganh ghét là động lực thúc đẩy con người tiến bộ", và Gatrix đang nhìn thấy quan điểm đó bằng xương bằng thịt. Đại khái một phần...! Các Goblin trong làng, sau một vài ngày chịu đựng, đã quyết định hằm hè đòi Gatrix phải đi kiếm được tài nguyên về cho tộc đàn, bằng không sẽ cắt khẩu phần ăn của gã. Điều rất thú vị là ở chỗ, quy định này chỉ áp dụng cho mình gã mà thôi, chứng tỏ hệ tư tưởng của loài Goblin không phải là cứng nhắc hay được lập trình sẵn, mà hoàn toàn có thể thay đổi để thích nghi theo tùy hoàn cảnh. Hiện tại đang là mùa thức ăn dồi dào - cứ gọi nó là mùa xuân đi, thành ra Gatrix chưa thấy được cách đàn Goblin giải quyết nạn đói do thiếu lương thực ra sao.

Một khi đã bước ra khỏi lớp vỏ ốc an toàn, để tiếp xúc với thế giới bên ngoài, sẽ rất khó để quay trở lại nơi ấy, đặc biệt là khi nhân tố khiến hắn chui ra cứ suốt ngày quấn lấy hắn vậy. Eleisa - tên của nữ Goblin tóc đỏ được hắn đặt, sau ngày hôm ấy đã trở nên vô cùng tò mò về mọi hành động của hắn. Cho dù Gatrix ngồi thừ ra không làm gì, song khi bị cặp mắt trong suốt ngây thơ ấy nhìn chằm chằm cũng khiến hắn rất là khó chịu! Nhất là khi, Eleisa đã chia phần của mình cho hắn, trong những ngày đầu tiên hắn bị "cấm vận"! Đàn Goblin hoàn toàn không có phản ứng gì về điều này, vì Eleisa bỏ ra phần lương thực của nàng ta, chứ không hề đòi hỏi gì thêm.

Điều này khiến hắn ngại mãi không thôi, nhất là khi hắn đã rời khỏi chế độ "tự điều khiển"!

Gatrix xách chiếc ba lô tự chế, làm từ da phơi khô của một loại động vật na ná heo rừng. Nhìn thì tưởng đơn giản, nhưng thực tế để làm được một chiếc ba lô không hề dễ như mọi người tưởng, nhất là khi kim chỉ lấy từ đâu ra? Gatrix cũng không dám chắc chiếc ba lô này có thể tồn tại được bao lâu trước khi lớp da khô mục nát. Bên trong chiếc ba lô có một con dao đá - tốn khá nhiều thời gian ngồi đập của hắn đấy, một chiếc mũ rơm bện từ cỏ khô, một bịch nước cũng làm từ da khô, vài chiếc răng động vật cùng gân để sửa lại chiếc ba lô nếu cần.

Gatrix lấy chiếc mũ rơm ra. Việc hắn định làm tiếp theo sau đây chẳng có chút gì liên quan tới đống dụng cụ còn lại, nên hắn không cần phải mang đi làm gì cho nặng. Trong khi đó, cái nắng ban trưa hoàn toàn có thể vật ngã ngay cả một người khỏe mạnh nhất, nên mũ rơm là dụng cụ không thể thiếu được! Hắn cũng nhặt nhạnh một số cành gỗ khô rơi rải rác xung quanh cửa hang, và bắt đầu bện một cái sọt dài ngang lưng hắn. Chiếc sọt tuy sâu nhưng không quá to, vì sức mang của Gatrix chỉ có hạn.

Tiếp đến, hắn lấy con dao đá ra, cùng một khúc gỗ dài tương đối thẳng. Gatrix gọt hết những phần xù xì trên thân gỗ để tránh bị rách da tay khi cầm, sau đó cố định con dao với một đầu của thanh gỗ bằng những sợi gân. Thế là hắn đã có một chiếc lao, dù rất là thô sơ!

Kế tiếp, Gatrix mang theo hành trang, rảo bước trong rừng, tìm kiếm một dòng suối. Với sức mạnh của loài Goblin, việc săn các loài thú lớn với công cụ như hiện tại là điều hoang tưởng, và dù rằng Gatrix có đủ kỹ xảo để làm điều đó, hắn vẫn muốn tìm một chuyện nhẹ nhàng hơn để làm. Tìm kiếm một vài động vật nhỏ nhỏ cũng có thể chữa cháy một hai, song một dòng suối tràn ngập bầy cá chắc chắn là đơn giản hơn nhiều. Dù cơ thể này yếu vô cùng khi

so với lúc hắn còn là Nike Noname, nhưng nếu như chỉ để bắt cá thì vẫn không quá khó!

Goblin có uống nước, thế nên như Gatrix dự đoán, ổ Goblin này không thể sống quá xa nguồn nước được. Với việc họ đang ở gần bìa một cánh rừng, khả năng cao là phía bên kia hàng cây sẽ là một bình nguyên tràn đầy hoa cùng nước mát. Quả đúng như vậy! Sau vài phút đi bộ - thời gian do Gatrix ước chừng, chứ hắn chưa xây dựng một hệ thống đo lường cụ thể nào, Gatrix đã tìm thấy một dòng suối chảy êm đềm, cắt ngang qua một phiến đất rộng tràn ngập cỏ xanh, kéo dài xa tít tắp cao vút lên trên đỉnh những rặng núi lùn nơi cuối đường chân trời. Hắn thầm nhủ sẽ tìm hiểu một chút địa hình xung quanh vào những ngày kế tiếp - đơn thuần là vì tò mò thôi!

Cá trên dòng suối này không quá lớn, với độ dài ước chừng khoảng bằng cẳng tay của Gatrix, và trọng lượng thì tầm hai mươi con là đủ để hắn cảm thấy nặng mà không quá tiêu hao thể lực trên đường về. Động vật thủy cư ở nơi đây khá giống với những sinh vật hắn từng gặp ở Runeterra hay Tòa thành trắng, hơn nữa ký ức truyền thừa cũng nhắc nhở hắn đôi chút về những thứ có thể ăn được!

Ký ức truyền thừa là cái gì? Đó là năng lực đặc biệt của phần lớn chủng tộc trên Avalon. Các thế hệ trước có thể ghi tạc một vài hình ảnh; kinh nghiệm sống vào bộ mã di truyền, khiến cho đời sau có thể thừa hưởng những tri thức quý báu đó. Nghe quen chưa? Đã bao giờ bạn tự hỏi tại sao con chó có thể chỉ dùng mũi mà ngửi được đâu là thức ăn, đâu là vỏ giấy không? Nguyên lý tương tự! Những tri thức đó gọi là phản xạ không điều kiện, lưu trữ ở não trong và não giữa. Nhưng cũng chính vì vậy, dù cho Goblin có thể truyền thừa kinh nghiệm, song chúng không thể truyền thừa văn minh. Bạn đã thấy con chó nào sủa tiếng người hay viết chữ bao giờ chưa?

Lũ cá rất trơn và linh hoạt, gây khó khăn rất nhiều cho Gatrix... nếu như hắn dùng tay! Với chiếc giáo đá, Gatrix hoàn toàn có thể tính toán chuẩn xác để đâm xuyên qua một con cá và hất nó vào giỏ trước cả khi con cá nhận ra mình đã bị đâm chết! Đột nhiên Gatrix nghe thấy tiếng loạt xoạt sau lưng! Hắn quay lại, nhưng vẫn cầm vững chiếc giáo trên tay. Nếu như đó là thứ hắn có thể hạ gục, thì thời gian để thứ đó tiếp cận hắn đủ để hắn ném trúng nó ít nhất hai lần! Còn nếu đấy là một tồn tại mạnh mẽ hơn... chết cũng chẳng có gì đáng sợ!

Đó là ý tưởng, còn cụ thể thì lần này Gatrix biết chắc chắn là ai đang theo đuôi mình. Với mái tóc đuôi ngựa (hắn buộc) đang vung vẩy đằng sau thân cây kia, dùng ngón chân cũng biết đấy là cái đuôi bất đắc dĩ của hắn, Eleisa!

- Eleisa!

Hiện tại đó là từ duy nhất mà cô bé hiểu. Dù sao hắn cũng không định đưa ra những mệnh lệnh phức tạp gì. Hắn chỉ muốn gọi cô bé ra, để Eleisa không cần phải trốn chui trốn lủi như vậy.

Eleisa giật mình, giả vờ nấp sau thân cây như không có chuyện gì xảy ra, cho tới khi Gatrix hô lên lần thứ hai. Lúc này cô nàng mới tẽn tò chạy ra, cúi đầu lại gần chỗ hắn. Gatrix thở dài, đưa tay lên vỗ vỗ đầu cô bé.

- Chờ một lát, dù sao cũng gần bữa trưa rồi!

Người Goblin luôn luôn đói, nhưng nếu cứ ăn như thế thì chẳng bao giờ đủ lương thực để nuôi từng đó cái miệng. Thế nên họ cũng giới hạn số bữa ăn lại theo thời điểm trong ngày, gọi là bữa sáng, trưa và tối. Bữa sáng rất lớn, để giúp họ có năng lượng cho một ngày lao động dài. Bữa trưa thì là bữa phụ nghỉ ngơi giữa các đợt săn bắn hái lượm nên thường sẽ khá nhẹ nhàng, còn bữa tối cũng là bữa chính thứ nhì, là lúc mà cả bầy tập hợp lương thực lại và chia phần cho hôm nay và sáng mai. Người Goblin không có thói quen tích trữ đồ ăn dài. Lương thực họ kiếm được trong một ngày sẽ được xử lý sạch trong sáng ngày hôm sau, và lại bắt đầu đi tìm kiếm thực phẩm mới. Mọi chuyện còn đơn giản khi đồ ăn còn nhiều, chứ vào mùa đói kém, Gatrix chưa tưởng tượng được chuyện sẽ thế nào nữa!

***

Gatrix nhổ hết cỏ và hoa ở một góc, tạo thành một khu đất trống. Nếu không làm vậy, lửa sẽ bén và biến cả vườn địa đàng này thành địa ngục chỉ trong vài giờ đồng hồ! Kế tiếp, hắn lượm vài cành củi khô, xếp thành một chiếc bếp nướng thô sơ với hai giá chữ X cùng vài que xiên vắt ngang qua. Kế tiếp, Gatrix dùng mũi giáo để lóc vẩy cá, moi hết nội tạng cùng mang, đem rửa sạch một lần dưới dòng suối, rồi xiên chúng trên bếp. Cá nướng là một món ăn rất hấp dẫn, tuy nhiên việc thiếu đi gia vị sẽ khiến cho món ăn này giảm đi vài phần ngon miệng, Gatrix tự nhủ. Dù sao thì cũng vẫn hơn là ăn sống! Thịt sống có mức độ hấp thụ thấp hơn rất nhiều so với đồ đã qua chế biến, thế nên loài Goblin thường hay đói là vậy, bởi họ toàn ăn đồ sống! Đó cũng là lí do tại sao Gatrix thường hay chọn các loại hoa quả, cũng như đổi phần thịt của mình để lấy hoa quả với các đồng loại khác. Vấn đề không phải là kinh hay ghê răng gì, mà bởi so với thịt sống, hoa quả cùng nấm tươi có mức độ hấp thụ dinh dưỡng cao hơn nhiều.

Phía bên kia, Eleisa ngồi chỗm bằng cả tứ chi, miệng há hốc, nước dãi chảy ròng ròng nhìn chăm chăm vào đàn cá đang xoay mình trên ngọn lửa vàng bập bùng tí tách. Nhìn bộ dạng này của cô bé, Gatrix bỗng cảm thấy có chút gì đó vừa hài lòng vừa buồn cười. Nó khiến hắn nhớ lại những ký ức ở Runeterra. Cảm xúc đã mất đi, và giờ Gatrix chỉ lặng im hồi tưởng chúng, như một người xem một bộ phim vậy, có thể có đồng cảm, nhưng không thể nào thật được như khi đã trải qua.

Chợt hắn thấy có cái gì đó kéo kéo tay mình. Eleisa hai mắt sáng rực, một tay kéo hắn, một tay chỉ vào đống cá nướng giờ đã chín vàng rụm! Cô ấy phân biệt được đồ ăn đã chín sao? Gatrix hơi nhướn mày, song hai khối thịt lúc lắc nảy nảy trước mặt hắn khiến hắn tương đối mất tập trung! Người Goblin không có quần áo. Tất cả đều trần như nhộng hết, vì đối với chủng tộc này, họ chưa có khái niệm ngượng ngùng về cơ thể của mình, hơn nữa việc cưỡng bức cũng không bao giờ xảy ra trong nội bộ quần thể. Cũng có thể lí giải rằng, do bọn họ không có một chút gánh nặng tội lỗi nào, nên họ chẳng cần phải ngại ngùng bọc sự xấu xa của tâm hồn lại bên trong lớp vỏ bọc đẹp đẽ. Tất nhiên, đó là phát biểu của Gatrix, như một cách nâng cao quan điểm về chủng tộc của mình.

Hắn sẽ tìm cho cô nàng một bộ đồ trong vài ngày tới, song song với việc tìm hiểu địa hình chung quanh.

Sau khi đã ăn uống xong xuôi, Gatrix tiếp tục bắt thêm một vài con cá nữa, trước khi xách giỏ ra về. Có điều, Eleisa lại không đi theo hắn! Qua khóe

mắt, Gatrix nhìn thấy Eleisa đang ngồi xổm trước một khóm hoa màu trắng, còn là chủng hoa gì thì Gatrix không rõ. Giống như đứa trẻ lần đầu nhìn thấy một món đồ chơi lạ và đẹp mắt, Eleisa mải mê ngắm nghía đóa hoa, ngẩn ngơ đến quên cả trời đất! Kể cả khi Gatrix có gọi cô nàng thì dường như Eleisa cũng cố tình lờ đi! Chẳng còn cách nào khác, Gatrix cúi đầu, giấu đi nụ cười - còn giấu đi trước ai thì chỉ có hắn mới biết! Hắn lại gần, chỉ vào đóa hoa.

- Rất đẹp đúng không?

Lần này không cần phải hiểu rõ Gatrix đang nói gì, Eleisa cũng biết hắn muốn ám chỉ thứ gì. Cô bé gật đầu lia lịa, và gào toáng lên khi Gatrix đưa tay nhổ lấy khóm hoa đó, và cả những khóm hoa xung quanh. Chỉ đến khi hắn kết xong chiếc vòng hoa tươi, và đội lên đầu Eleisa, thì cô bé mới thôi gào thét. Thay vào đó, Eleisa mỉm cười thật rạng rỡ, và nụ cười hồn nhiên ấy như ánh nắng, xua tan đi một phần lạnh lẽo trong lòng Gatrix.

- Về thôi nhóc!

Cả hai quay bước, hướng về phía hang Goblin. Từ đằng xa, một cơn gió mạnh ập tới, mang theo hơi mát thổi tan đi sự nóng nực của buổi chiều, và rì rầm vào tai hắn những câu chuyện trên khắp Avalon, được kể bằng thứ tiếng không sinh vật nào có thể hiểu.

Theo truyền thuyết, Avalon vốn là một khối lục địa to khổng lồ nằm trên Đại Dương Vô Tận. Ở chính giữa lục địa là một tòa lâu đài trắng muốt, lóng lánh đẹp đẽ vô ngần, là nơi ở của vị thần sáng tạo ra thế giới này. Thuở ban đầu, Avalon chìm trong bóng tối tĩnh mịch, nên Thần đã kéo mặt trời từ Màn Đêm Vĩnh Hằng đến chiếu sáng khắp đại lục. Tuy nhiên, do mặt trời vốn là của Màn Đêm Vĩnh Hằng, nên Thần chỉ có thể mượn được trong nửa ngày mà thôi, nửa ngày còn lại Avalon vẫn sẽ phải chịu cảnh đen như mực. Thần bèn móc ra con mắt trái của mình ném lên trên trời, từ đó mặt trăng xuất hiện, thay thế mặt trời chiếu sáng nốt nửa ngày còn lại.

Khi đã có ánh sáng, Thần quyết định tạo ra sinh mạng. Đầu tiên thần dùng đất để nặn người. Họ xinh đẹp và thông thái hơn bất cứ sinh vật nào trên Avalon, và Ngài gọi họ là Elf! Chỉ tiếc rằng, các Elf dần dần trở nên tự phụ và khinh nhờn Thần, khiến Người phiền lòng và tước đi khả năng sinh sản của họ. Elf vẫn xinh đẹp và duyên dáng hơn bao giờ hết, nhưng họ rất khó có thể sinh ra thế hệ sau, nên dần dần giấu mình khỏi trò chơi quyền lực trên Avalon.

Lần thứ hai, Thần rút kinh nghiệm, tạo ra một chủng tộc bớt xinh đẹp và thông thái hơn để tránh thói tự phụ. Ngài vẫn dùng đất sét để nặn, sau đó ban cho họ lòng quả cảm, sự kiên trì cùng tài thủ công tinh xảo đến mức thiên nhiên cũng phải thất sắc! Rất hài lòng với kết quả này, Thần đặt bọn họ vào sâu trong lòng đất, nơi họ cảm thấy ấm áp và an toàn nhất. Tên chủng tộc này là Người Lùn.

Lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, Thần tạo ra một chủng tộc từ bùn đen. Ngài hiểu ra rằng không thể tạo ra một chủng tộc quá hoàn mỹ, nếu không sẽ đi lại vào vết xe đổ của tộc Elf. Thế là Thần tước đi tuổi thọ dài dằng dặc cùng trí tuệ thông thái của chủng tộc này, song Ngài lại ban cho họ khả năng sinh sản mạnh mẽ, cùng với lòng ham học hỏi tột cùng. Ngài hi vọng chủng tộc này sẽ thay tộc Elf làm chủ Avalon, và chung sống hòa bình với Người Lùn. Để tiện cho các tộc dễ giao lưu, Thần đã nặn thế hệ thứ ba có chiều cao khiêm tốn chỉ hơn Người Lùn một chút, nhưng lại có ngoại hình khá giống tộc Elf. Mọi chuyện diễn ra rất đúng với mong muốn của Ngài: Những con người này nhanh chóng làm quen với Người Lùn, học hỏi tài chế tạo công cụ tinh xảo của họ. Người Elf cũng ưa thích những người bạn mới này, vì họ đần độn, ham học hỏi và khiêm tốn, lại giỏi tâng bốc, rất hợp khẩu vị của chủng tộc kiêu ngạo như Elf!

Hỡi ôi! Ngày vui chẳng kéo dài bao lâu! Thế hệ thứ ba nhanh chóng hấp thụ hết tri thức của hai chủng tộc kia, và họ đòi hỏi nhiều hơn! Từ vị thế bề trên ban phát tri thức để thể hiện sự ưu việt của bản thân, giờ các Elf cảm thấy nặng nề mỗi khi phải lên lớp giảng bài! Cuối cùng không chịu nổi nữa, tộc Elf đã từ chối và xua đuổi Thế hệ thứ ba khỏi lãnh thổ của họ!

Chưng hửng trước thái độ lạnh lùng của tộc Elf, cùng với nền văn minh phát triển rực rỡ nhờ nguồn tri thức quý báu học được, đã thổi vào lòng của Thế hệ thứ ba sự ghen ghét thù địch. Những nhà cầm quyền của chủng tộc non trẻ nhất đã tuyên bố chiến tranh với các vương quốc tộc Elf, kéo theo cả Người Lùn vào vòng xoáy, tạo nên Thế chiến Avalon lần thứ nhất. Thế hệ thứ ba là người thắng, chiếm đoạt và bắt giữ rất nhiều lãnh thổ cùng nô lệ tộc Elf và Người Lùn!

Song họ vẫn không thỏa mãn! Cơn khát tri thức ngày càng dày vò họ, và trong giây phút điên cuồng nhất, chủng tộc này đã âm mưu trở thành Thần! Một đội quân hùng hậu, mạnh mẽ nhất được xây dựng nên, lăm lăm vũ khí đứng trước của tòa lâu đài trắng. Đáp trả lại tình yêu thương vô bờ bến của Thần dành cho tạo vật của mình là những lưỡi kiếm nguyền rủa lạnh lẽo, rèn nên từ kĩ xảo Người Lùn và yểm phép thuật của tộc Elf.

Thế rồi... Thế hệ thứ ba đã đâm chết Thần! Máu của Ngài vương vãi khắp Avalon, diễn sinh thành vô số chủng tộc mới. Từ dưới nền gạch trắng, vô số khối băng mọc lên tua tủa, bao bọc lấy thân xác lạnh giá vô hồn của Thần, đuổi những kẻ phản nghịch ra khỏi lâu đài vĩnh viễn. Thanh kiếm dính máu của Thần cũng trở thành kiếm ma, rơi xuống một xó xỉnh nào đó của Avalon, và mỗi khi có kẻ nào nhặt được đều sẽ dẫn tới một cuộc chiến tranh đẫm máu văng tung tóe qua các trang sách sử.

Bản thân Avalon cũng phẫn nộ trước hành động phản nghịch này! Từ một khối lục địa hoàn chỉnh, nó vỡ tan thành nhiều mảnh, nằm rải rác khắp nơi trên Đại Dương Vô Tận. Đồng thời từ biển sâu, vô số các loài thủy quái khổng lồ kinh dị xuất hiện, lượn lờ khắp các mặt biển, lăm le đánh chìm những con tàu dám đi quá xa khỏi bờ. Việc liên lạc giữa các lục địa trở nên khó khăn hơn bao giờ hết, và do đó, gần như không thể nào tổ kiến lại một đội quân hùng mạnh như Đội Quân Giết Thần năm nào nữa!

Cuối cùng, Avalon vận dụng ý chí của mình trừng phạt toàn bộ Thế hệ thứ ba. Trí tuệ của bọn họ thoái hóa xuống ngang loài dã thú ngu muội nhất, đồng thời mất đi ngoại hình đẹp đẽ của mình. Tuổi thọ của họ cũng bị rút ngắn đi rất nhiều. Chưa kể, Avalon còn đánh dấu lên chủng tộc này nước da xanh lá đặc trưng, để nhắc nhở các tộc khác về tội lỗi của chúng, đó là dám ngỗ ngược giết chết mẫu thân! Trong tiếng Avalon, từ Goblin có nghĩa là "Nghịch tử", và đấy cũng là tên của chủng tộc này. Kể từ giây phút đó, các Goblin trở thành công địch của toàn bộ Avalon, đi đến đâu là bị đuổi đánh đến đó. Nhắc tới Goblin là người ta liên tưởng tới những từ ngữ miệt thị mạt hạng nhất, như "nghịch tử", "kẻ giết mẹ", "máu bùn", "quân phản phúc" v...v

Còn về phần Thần, sau khi bị giết chết bởi các Goblin, tòa lâu đài trắng đã tự phong ấn nó lại trong một khối băng vĩnh cửu, nằm trôi nổi trên Đại Dương

Vô Tận. Truyền thuyết kể rằng, nếu như có một ngày ai tìm được nơi ở của Thần, và có thể tiến vào đánh thức Người, kẻ đó sẽ được Thần ban cho một điều ước, bất kể là điều ước gì. Tiếc rằng tới tận bây giờ vẫn chưa có ai có thể tìm được nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chuẩn bị

Việc tìm hiểu địa hình chung quanh hóa ra lại là một chuyện cực kì phức tạp, bởi nó quá rộng lớn! Gatrix ước chừng mình đã đi khoảng gần ba chục nghìn bước chân - nếu theo quy ước của một nơi hắn từng sống thì nó phải tương đương với cánh rừng nguyên sinh được mệnh danh là lá phổi xanh của hành tinh! Và dựa theo những gì hắn quan sát khi leo lên trên cây thì cánh rừng này còn trải dài hơn nữa về hai hướng Bắc Nam, trong khi hang Goblin của hắn nằm đâu đó gần rìa phía Tây. Phần bình nguyên giáp với cánh rừng của hắn kéo dài cỡ một ngàn bước chân, trước khi bị ngăn bởi một hàng đồi núi trập trùng giống như hàng rào ngăn cách khu rừng với bất kể thứ gì nằm bên kia dãy núi vậy. Gatrix chưa có thời gian tìm hiểu, nhưng dựa theo việc dòng suối uốn lượn vòng qua hàng đồi thỉnh thoảng lại thả xuống một ít vật dụng gia đình thì hắn là có một quần thể văn minh đang sinh sống phía bên kia. Gatrix chưa thấy bất cứ một chủng tộc trí tuệ nào khác trừ Goblin kể từ khi đặt chân lên mảnh đất này, còn bản năng của Goblin chỉ hoạt động khi chúng đối diện với kích thích thôi, chứ không phải như một kho dữ liệu thích thì truy cập bất cứ lúc nào.

Tìm kiếm như thế này mà không có những công cụ hỗ trợ sẽ chỉ đem lại hiệu suất rất thấp, thế nên Gatrix sau vài ngày lang thang ở ngoài đàn, rốt cuộc đành muối mặt trở lại, chấp nhận thất bại đầu tiên của mình ở Avalon.

Khi quay trở lại hang, nhìn cảnh đồng loại vẫn đang gặm thịt sống trông rất nguyên thủy và dã man, Gatrix lắc đầu ngán ngẩm. Có vẻ như cả đàn không quá quan tâm tới việc một hai Goblin lạc khỏi bầy - họ đã quen với việc đồng loại chết lay lắt ở đâu đó rồi. Gatrix dùng dao đá vót một ít cành khô làm thành bếp nướng đơn sơ, sau đó bỏ thịt từ trong tay nải ra - hắn quay lại đúng vào giờ ăn, thì đương nhiên sẽ không được chia miếng nào rồi! Eleisa có chạy tới định chia cho hắn một ít đồ ăn, song Gatrix nhã nhặn từ chối! Hắn nhanh chóng nhóm bếp, xiên thịt và tiến hành nướng đồ ăn.

Mùi thơm của thịt nướng cùng khói củi đã kích thích các Goblin tạm dừng bữa tiệc, hướng ra phía cửa hang, nơi một con Goblin lặng lẽ ngồi xoay những xiên thịt chín vàng rụm, mỡ chảy xèo xèo. Con Goblin đó dùng dao cắt tảng thịt thành từng miếng rất nhỏ, bày lên một chiếc lá tươi rất lớn, rồi chỉ vào chúng, lại chỉ vào bầy Goblin, ra hiệu chúng lại gần ăn. Lũ Goblin cảnh giác nhìn nhau, khịt khịt mũi, không con nào dám tiến lại gần! Thế rồi một con rốt cuộc không nhịn được, tí tởn chạy tới, nhón một mẩu thịt bỏ vào miệng. Ngay lập tức, Eleisa cảm thấy miệng mình như tan ra! Hương vị ngọt ngào thơm đậm này ăn đứt cái mùi tanh tanh dai nhách của thịt sống, hơn nữa thịt qua chế biến có một cảm giác mềm mại rất thoải mái, chứ không phải nát nát như khi chưa chế biến.

Thấy con Goblin đầu tiên đã bước lên làm mẫu, lần lượt từng con chậm rãi bước tới, nhặt lên một mẩu thịt bỏ vào miệng. Biểu cảm của chúng đều rất giống nhau, đó là từ nghi ngờ, đến kinh ngạc, rồi... nghiền ngẫm! Đúng vậy, các Goblin không phải là vui sướng như nhặt được vàng, mà chúng ngay lập tức ghi nhận giá trị của việc chế biến thịt sống, và tìm hiểu phương thức để tái tạo lại quy trình này! Có một số Goblin đã nhanh chân nhặt nhạnh những cành khô để dựng lên những chiếc bếp tương tự Gatrix, một số khác thì xiên thịt và cũng quay quay y như hắn đang làm. Hiệu suất này làm Gatrix có chút giật mình, hắn không ngờ khả năng học hỏi của bầy Goblin lại cao đến vậy! Chỉ tiếc là... Gatrix thở dài!

Trải qua đêm hôm đó, địa vị của Gatrix trong bầy có vẻ đã tăng lên một chút, từ "chết sống không ai quan tâm" thành "có chút tiếng tăm". Các Goblin ít nhiều cũng có phản ứng mỗi khi đi qua Gatrix, ví dụ như gầm gừ nhẹ, hoặc hơi gật đầu. Tất nhiên, người phản ứng "dữ dội" nhất vẫn là Eleisa, con bé này giờ chăm chăm ôm đùi Gatrix, theo đúng nghĩa đen luôn. Có một lần hắn muốn bỏ ra ngoài tìm hiểu thêm một khu vực khác, cuối cùng đành phải dắt theo nàng ta, bởi nữ Goblin dùng cả tứ chi ôm chặt lấy chân hắn, không cho hắn bỏ chạy!

Rất nhanh, các Goblin học được rằng thức ăn chế biến sẽ giữ cho cái bụng của chúng lặng im được trong thời gian dài hơn hẳn, thế là tập tục của các Goblin lại thay đổi, từ ăn thịt sống chuyển sang chế biến. Hơn nữa, trải qua vài lần thử nghiệm, đem tới những lần ho sặc sủa của cả bầy ở trong hang do nhóm quá nhiều bếp khiến khói không thoát kịp, cuối cùng chúng cũng học được cách sắp xếp bếp ở ngoài ổ, tránh chiều gió, thậm chí còn biết bọc sẵn thức ăn trong những chiếc lá khổng lồ hái trong rừng để tránh bị ruồi tấn công. Trong thời gian này, Gatrix cũng dạy các Goblin cách làm giá để phơi thịt khô. Theo quan niệm của hắn, kiểu gì cũng cần phải có đồ dự trữ, chứ không trong những ngày mưa dầm dề, số lượng thức ăn kiếm được của cả đàn sẽ bị giảm nghiêm trọng, và khiến cho các Goblin phải ôm bụng đói đi ngủ.

Để có thể đi được xa hơn, Gatrix cần chuẩn bị một số thứ. Hắn bỏ ra thêm vài ngày trong hang, ngắm nhìn trời mưa, tay thì thoăn thoắt khắc lên trên những viên đá trông tương đối to tròn một loại hình vẽ cổ quái - đây là những kí hiệu cấp cao, cho phép hắn cấu tạo nên một ma pháp trận. Và đúng vậy, Gatrix có thể sử dụng phép thuật, hay nói đúng hơn là cơ thể này của hắn có mức độ thân thiện với phép thuật đủ cao để thi triển được phép thuật, chứ bản thân Gatrix là một sinh vật tầng 7, đương nhiên có thể dùng tinh thần của mình cưỡng chế các hạt phép thuật cấu tạo nên mô hình để tạo ra thần chú.

Độ thân thiện với hạt phép thuật là gì? Ở Avalon, tồn tại một loại hạt cơ bản gọi là hạt phép thuật, do các pháp sư tìm ra sau vô số các thực nghiệm. Sở dĩ họ đặt cho nó một cái tên như vậy, không phải là vì muốn đánh dấu chủ quyền hay gì gì, mà bởi tính chất của loại hạt này quá mầu nhiệm, đến mức chỉ có thể dùng phép thuật để hình dung nó! Hạt phép thuật có thể chuyển biến thành bất cứ loại hạt nào, cho nên trên lý thuyết, chỉ cần xây dựng một mô hình hợp lý, các pháp sư hoàn toàn có thể tạo ra vật chất từ không khí! Tất nhiên các chất vô cơ thì dễ tạo nên hơn là chất hữu cơ, đặc biệt là sinh mệnh! Rất nhiều các pháp sư đã cố gắng tìm hiểu lĩnh vực thần thánh này, nhưng đều ngã sấp mặt trước cánh cửa nhập môn! Tạo ra một cơ thể thì dễ, song để cơ thể đó có "sinh mệnh" thực thụ thì các pháp sư vẫn chưa tìm ra được một cách nào hết!

Về mô hình phép thuật, đó là hành động sắp xếp các hạt phép thuật theo một trình tự thù hình nào đó, để tạo ra một kết quả mong muốn. Các pháp sư

dự đoán rằng, phép thuật thực chất là một hệ thống với những kết quả cố định, việc sắp xếp các hạt phép thuật và đọc thần chú chính là cách để các kết quả cố định đó xảy ra. Thế nên trong suốt hàng trăm năm, họ đã tiến hành tìm đường chết, à không phải gọi là nghiên cứu khoa học mới đúng! Họ thay đổi hình dạng mô hình, thêm bớt số lượng hạt phép thuật, biến tấu đi chú ngữ, và ghi nhận lại những kết quả đã đạt được, hình thành nên một hệ thống phép thuật như hiện tại.

Cuối cùng, các pháp sư phát hiện ra rằng, những hạt phép thuật có thể được hấp thụ vào trong cơ thể, nhằm mục đích tích trữ cùng tôi luyện chúng cho thêm tinh thuần và cô đặc, để tăng thêm hiệu quả của phép thuật thi triển. Những hạt phép thuật này được chứa ở trong một vùng không gian song song nằm bên trong cơ thể pháp sư, điều đó giải thích tại sao các pháp sư dù có cơ thể nhỏ bé, nhưng lại có thể hô mưa gọi gió, dời núi lấp biển là vậy. Đồng thời việc tìm ra không gian song song cũng thúc đẩy thêm một ngành học nữa đối với các pháp sư, đó là nghiên cứu sự huyền bí của không gian và thời ggian, nhưng chuyện đó cứ để sau!

Gatrix xác nhận hắn có khả năng thực hiện phép thuật, và theo lẽ thường, nếu như một Goblin có thiên phú như vậy sẽ được Goblin Shaman trong tộc tiến hành dạy dỗ để trở thành một Shaman. Ví dụ trong đàn của Gatrix có một Goblin là Shaman, nó chỉ biết mỗi phép cầu lửa, chứ nhiệm vụ chính của nó là tìm hiểu các loại thảo dược để chữa trị cho những Goblin bị thương vừa phải - nặng hơn thì còn chờ gì mà không đóng góp thân xác của mình cho cả bầy? Với trình độ phép thuật đó, Gatrix làm sư tổ của nó còn được, thế nhưng như thành ngữ đã nói, thiên hạ luôn có người là thầy ta, Gatrix đã học được rất nhiều tri thức về các loại cây cối, mà những tri thức này đôi khi phải trả giá bằng rất nhiều sinh mệnh mới biết được.

Việc Gatrix đang định làm tương đối là nguy hiểm. Trên lý thuyết, một không gian chứa phép thuật, hay còn được gọi là ma hải có tốc độ hấp thu phép thuật là như nhau với cùng một phương pháp. Ma hải một từ ghép bởi hai chữ ma pháp cùng biển. Bởi các pháp sư khi cảm nhận vùng không gian đó, chỉ thấy năng lượng mênh mông như một đại dương vậy, nên họ gọi nó là hải.

Tại sao lại nói tốc độ hấp thu của ma hải là như nhau, bởi cho dù là đại pháp sư hay pháp sư học trò, nếu như cùng sử dụng một phương pháp thiền - là cách phổ biến của pháp sư để hấp thu hạt phép thuật trong không khí, thì tốc độ hấp thụ của họ sẽ giống y hệt nhau. Thế nên, những phương pháp thiền cấp cao, cho phép gia tăng tốc độ hấp thu năng lượng luôn được các pháp sư săn lùng đỏ mắt, song những phương pháp này thường nằm trong tay các tổ chức lớn mạnh, như Học viện pháp sư chẳng hạn. Muốn có được chúng thì phải bỏ ra một cái giá tương ứng!

Các pháp sư trong quá trình thiền sẽ mở rộng thêm được ma hải của mình ra, và hạt phép thuật thu thập được sẽ càng thêm tinh thuần. Một trong những chương trình học của các pháp sư muốn tiến cấp là áp súc hạt phép thuật. Để tiến hóa lên giai vị cao hơn thì pháp sư đó phải đảm bảo ma lực của mình tinh thuần gấp đôi so với giai vị trước, thế nên giả sử giữa pháp sư A và B có cùng thể tích ma hải, nhưng pháp sư A có giai vị cao hơn pháp sư B, thì người đó sẽ thi triển được số lượng phép thuật nhiều hơn không chỉ gấp đôi so với pháp sư B, bởi lượng biến dẫn tới chất biến, đúng không nào?

Nói nhiều như vậy, là bởi Gatrix khi quan sát qua con mắt của thần, đã đưa ra một giả thuyết thú vị. Nếu như ma hải có tốc độ thu nạp như nhau, thì một người có vô số ma hải chẳng phải sẽ hấp thụ ma lực nhanh gấp vô số lần bình thường hay sao? Để có thể làm vậy, Gatrix sẽ phải đập nát không gian ma lực bên trong cơ thể ra thành vô số không gian nhỏ, phân tán nó đến khắp cơ thể. Như vậy, tuy rằng tổng số ma lực dự trữ của hắn không đổi, song tốc độ hấp thu phép thuật của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý thuyết là vậy, nhưng thực tế, khi ma hải bị phế, các pháp sư nhẹ thì đời này tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ! Đây cũng là hình phạt của Hiệp hội pháp sư đối với những kẻ vi phạm nguyên tắc của hiệp hội. Để có thể "xé" ma hải của mình ra, Gatrix cần xây dựng rất nhiều mô hình ma pháp để bảo vệ cho những mảnh không gian đó cũng như cơ thể không bị tổn hại trong quá trình "phân rã"! Kiến thức này đương nhiên không thể nào do phàm nhân nghĩ ra được, mà chỉ một sinh vật có cơ may nhìn qua con mắt của thần linh, hấp thụ những tri thức vô cùng tiên tiến mới có thể xây dựng nên!

Tất nhiên Gatrix cũng không có nắm chắc quá trình này, nhưng dù sao thì xấu lắm là hắn sẽ chết thôi! Chết đối với hắn cũng chẳng còn là một điều gì quá đáng sợ nữa! Có điều Gatrix rất chắc chắn, là trong thời gian xé rách ma hải, hắn sẽ phải trải qua một quá trình vô cùng đau đớn! Và hắn sẽ phải tỉnh táo trong suốt quá trình ấy, để điều khiển những mảnh vỡ không gian đi khắp cơ thể. Chỉ cần hắn bất tỉnh thôi, thì hành động này sẽ bị dừng lại và coi như thất bại. Số lượng ma hải trong cơ thể hắn sẽ không đạt tới điều kiện lý tưởng. Hơn nữa, một cơ thể sống chỉ có thể chịu được quá trình này một lần duy nhất, nếu lặp lại thì chắc chắn toàn bộ tế bào sẽ sụp đổ, hay nói cách khác, toàn thân tan ra thành cặn bã!

Đau sao? Đến đây đi! Gatrix quăng cục đá để vẽ ma pháp trận đi, ngồi xuống, tiến vào trạng thái thiền! Hắn cảm nhận một dòng năng lượng khổng lồ trong không khí đang ngưng tụ vào trong ma pháp trận, hướng thẳng tới không gian năng lượng của hắn.

Mí mắt của Gatrix hơi giật nhẹ một chút khi luồng năng lượng đó va chạm với ma hải. Ở cấp độ của Gatrix, do giới hạn của cơ thể nên chỉ phát huy được một tí tẹo sức mạnh thôi, song kiểm soát toàn bộ cơ thể, hay nói cách khác, hắn có thể điều khiển cơ thể ở cấp độ vi mô nhất là chuyện rất đơn giản, bởi sức mạnh tinh thần của hắn là cực kì lớn. Có điều ban nãy mí mắt hắn đột nhiên giật một cái là bởi cơn đau quá khủng khiếp, đến mức linh hồn của hắn suýt chút nữa thất thủ, khiến cho cơ thể Gatrix bị mất kiểm soát trong một tích tắc là vậy.

Và điều đáng buồn là cơn đau đó còn tiếp tục kéo dài, khi không gian của hắn bị xé nát ra!

Toàn thân Gatrix bắt đầu rịn ra mồ hôi lạnh. Ở cấp độ này thì tinh thần của hắn có thể chịu được, nhưng cơ thể của hắn thì đang rên xiết trước áp lực từ bên ngoài. Suy cho cùng, cơn đau là một cơ chế tự bảo vệ của cơ thể, để cảnh báo rằng cơ thể đang gặp nguy hiểm. Và nguy hiểm lần này thì vô cùng to lớn!

Nỗi đau lên cơ thể nếu coi là một, thì linh hồn của Gatrix còn đau gấp mười! Giống như một quả bóng bị rót thật đầy nước vào, căng phồng đến như muốn nứt ra, linh hồn Gatrix cũng vậy! Trong quá trình này, bên cạnh việc cơ thể phải chịu nỗi đau từ việc xé rách ma hải, thì linh hồn cũng phải chịu đựng cảm giác căng trướng của năng lượng, để rồi bị rút sạch chỉ trong tích tắc và lại căng phồng trong tích tắc kế tiếp. Đó là bởi linh hồn của hắn sẽ đóng vai trò bao bọc những mảnh ma hải, không để chúng bị dập tắt, và dưới sự chỉ đạo của tinh thần, đưa chúng tới các bộ phận trong khắp cơ thể. Càng đập nhỏ được ma hải, tốc độ hồi phục ma lực của hắn sẽ càng tăng!

Cho tới khi Gatrix mở mắt, hắn chỉ thấy xung quanh ngập tràn một màu đỏ. Đó là bởi trong mắt hắn giờ toàn là máu, đến cả mũi miệng và lỗ tai cũng có

máu tươi chảy ra. Cảm giác mệt mỏi vô lực trải dài khắp toàn thân Gatrix, khiến hắn không thể không đổ sập xuống, co giật liên hồi. Đây là bởi cơ thể hắn đã hoàn toàn suy kiệt sau quá trình gây dựng lại ma hải. Thế nhưng kết quả của nó khiến hắn rất hài lòng!

- Hồi phục!

Gatrix thi triển một phép thuật sơ cấp lên bản thân. Hồi phục là một phép thuật thuộc hệ ánh sáng, và cực kì cực kì sơ cấp. Nó sẽ chữa trị vết thương, hồi phục thể lực của người được thi phép, có điều do là phép thuật sơ cấp nên mức độ hồi phục là cực kì nhỏ bé. Được cái là năng lượng tiêu tốn của nó không cao lắm! Có điều chuyện tiếp theo mới gọi là kinh dị!

Trong vài giây kế tiếp, Gatrix thi triển gần trăm lần hồi phục lên bản thân, kéo hắn từ bờ vực tử vong trở lại! Với một phép thuật sơ cấp, thông thường các pháp sư học trò có thể thi triển được khoảng mười lần. Tại sao lại dùng pháp sư học trò để làm ví dụ, là bởi chỉ có các pháp sư học trò và pháp sư cấp thấp mới phải dùng phép thuật sơ cấp, do ma hải của họ không chịu nổi các phép thuật cấp cao hơn.

Và hiện tại Gatrix đã sử dụng tới cả trăm lần phép Hồi phục!

Nguyên lý của chuyện này rất đơn giản! Đầu tiên, Gatrix sẽ ép các hạt phép thuật bên trong tất cả ma hải của mình ra, đủ để ngưng tụ thành một mô hình Hồi phục. Ngay thời điểm lượng ma lực này bị rút ra, thì các ma hải cũng bắt đầu tiến hành hấp thu năng lượng để lấp đầy không gian, tạo thành một vòng tuần hoàn vô tận. Vậy nên Gatrix hiện tại có thể vừa chạy vừa ném Cầu lửa, Băng nhọn, Phi thạch v...v như pháo cao xạ mà không phải lo gì tới năng lượng hết!

Tuy nhiên phương pháp này có một khuyết điểm, đó là phép thuật tối đa hắn có thể thi triển sẽ bị giới hạn bởi tổng năng lượng hắn chứa trong tất cả các ma hải. Nếu yêu cầu Gatrix thi triển Mưa thiên thạch thì hắn chỉ có chịu chết, bởi tổng ma lực trong ma hải của hắn không đủ để chi trả cho một phép thuật cấp cao như vậy. Hơn nữa, vì đã tổn hại tới không gian chứa hạt phép thuật, cho nên các ma hải này sẽ không bao giờ có thể lớn thêm được nữa, hay nói cách khác, cả đời này Gatrix chỉ có thể thi triển một mớ phép thuật cấp thấp là cùng. Mà những phép thuật này hoặc là sát thương hữu hạn, hoặc là hiệu lực không cao, cho nên mục đích của chúng đa phần là gây rối và đánh lạc hướng là chính.

Nhưng Gatrix tự tin có thể tận dụng tốt những phép thuật này! Không có phép thuật yếu, chỉ có phép thuật thích hợp nhất!

Có điều, hắn phải ăn đã! Phép thuật có thể chữa trị cơ thể hắn, nhưng thể lực tiêu hao thì phải bù lại bằng đồ ăn cùng nghỉ dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phía bên này đồi

Một trong những lí do bức thiết khiến Gatrix cần phải gây dựng lại ma hải, là bởi trong số các phép sơ cấp, có một phép rất thú vị, đó là Tăng tốc. Đây là một phép thuật thuộc hệ gió, nguyên lý giảm bớt trọng lực tác động lên cơ thể, đồng thời thúc đẩy cơ thể di chuyển nhanh hơn, thành ra người được thi phép sẽ cảm thấy cơ thể vừa nhẹ nhàng lại nhanh chóng như một cơn gió. Tất nhiên, do là phép thuật sơ cấp nên thời gian cũng như hiệu quả của nó rất là hữu hạn. Các pháp sư thông thường sẽ gia trì một chút phép thuật này lên đồng đội khi họ chuẩn bị tung đại chiêu, hoặc bỏ lên chính mình để tẩu vi thượng sách. Có điều với Gatrix thì...

- Tăng tốc! Tăng tốc! Tăng tốc!

Gatrix liên tục ném phép thuật xuống giống như thể ma lực của hắn là vô tận vậy! Phép thuật giống nhau sẽ không cho hiệu quả cộng dồn, nhưng nó làm mới lại thời gian hiệu lực, hơn nữa tốc độ tiêu hao của thần chú chỉ cần không vượt quá tổng ma lực tối đa của tất cả các ma hải gộp lại thì Gatrix hoàn toàn có thể coi như mình có vô hạn năng lượng. Nhờ lẽ đó, hắn có thể gia tăng rất nhiều hiệu suất tìm tòi khám phá địa hình chung quanh.

Phía Bắc và Nam của cánh rừng kéo dài quá xa, tới mức dù Gatrix đã đếm được mặt trời mọc bảy lần mà vẫn chưa thoát được khu rừng, hắn liền từ bỏ. Với tốc độ hiện tại của hắn, bảy ngày vừa rồi hắn phải đi hàng vạn bước chân rồi mà vẫn chưa thấy một dấu hiệu gì là đã tới biên giới cánh rừng, thế nên Gatrix quyết định thay đổi chiến thuật. Hắn dự định lẻn qua phía bên kia đồi, xem có thể tìm hiểu được gì ở nền văn minh lạ lẫm nơi thượng lưu không.

Lần này cả đi cả về tốn của hắn khoảng mười bảy ngày. Khi những con Goblin thấy Gatrix trở lại, chúng đã biểu hiện ra một cảm xúc mà Gatrix hoàn toàn không ngờ tới, đó là vui mừng! Khi cả bầy Goblin ùa ra vây quanh hắn, khi Eleisa ôm chầm lấy hắn, nước mắt tuôn trào, Gatrix chết đứng!

Hắn cứ ngỡ rằng bầy Goblin đã quên hắn rồi. Suy cho cùng, Gatrix cũng chỉ là một Goblin, bình thường như bao con Goblin khác, và nếu hắn chết đâu đó trong khu rừng này thì cũng chỉ là một chuyện rất thông thường, diễn ra hàng ngày không chỉ ở đây mà trên toàn thế giới.

Nhưng cái cảm giác này... thật sự là cay mắt! Tự đáy lòng hắn dâng lên một chút ấm áp! À đấy, thì ra hắn cũng vẫn còn có tư cách được nhớ tới! Gatrix bật cười, cúi mặt lén gạt đi mồ hôi trên mắt, đưa tay xoa xoa mái tóc đỏ của Eleisa.

- Xin lỗi! Lần sau ta sẽ đưa em theo!

Mặc dù ngôn ngữ không thông, nhưng tâm ý của Gatrix rất là rõ ràng, vậy nên Eleisa rốt cục ngừng khóc. Cô bé nở nụ cười toe toét, làm Gatrix có chút

giật mình. Chẳng phải hắn cũng từng có nụ cười như vậy sao?

"Anh có nghe thấy những bài hát vang khắp thế gian này không?"

Lời nói của nàng thoảng qua bên tai hắn, gợi lại những kỉ niệm xưa cũ. Tình cảm đã mất đi, nhưng không hiểu sao trái tim hắn vẫn cứ có chút khó chịu với chúng. Có lẽ đó là lí do hắn muốn chôn thật sâu ký ức xuống tận đáy lòng?

Sao cũng được, hắn có một mái nhà chào đón, và một cuộc đời mới để sống, tuy hơi ngắn một chút, nhưng thôi vậy cũng được!

Trong những ngày kế tiếp, Gatrix dắt theo Eleisa đi khắp nơi trong khu rừng, khám phá vô số các chủng loài sinh vật cùng thực vật khác nhau. Cậy vào việc sở hữu phép thuật vô hạn, Gatrix liên tục lấy thân thử thuốc, tất nhiên chỉ là liều lượng cực nhỏ thôi. Mấy cái trúng độc mặt tái mét chỉ là chuyện vặt, ảo giác cũng không có gì đặc sắc, nhiều loại nấm còn khiến hắn biến dị hẳn hoi, ví dụ như teo nhỏ hóa khổng lồ các thứ luôn. Tiện đây, bên trong cánh rừng này có không dưới hai trăm loài sinh vật có trí tuệ, là loài, không phải cá thể nhé! Con sâu béo nằm trên Cánh đồng nấm là một minh chứng tiêu biểu. Mặc dù nó rất yếu, lại cực kì giàu đạm - đừng hỏi tại sao Gatrix biết, nhưng khả năng kéo thù hận của chúng nó phải nói là cực kì sắc bén đấy! Chỉ cần bị chúng nó xì xào, cho dù không hiểu ngôn ngữ, chỉ dựa vào biểu cảm, hành động, cách chúng nó cười khẩy - Gatrix cảm thấy cực kì ức chế, thế là hắn phát hiện ra chúng rất giàu dinh dưỡng, hoàn toàn có thể dùng làm lương thực dự trữ...

Hắn cũng ghi chép lại đa phần công dụng của các loại thực vật mình nếm phải - tuy nhiên nó chỉ dừng ở mức sơ cấp như có độc hay không, tác dụng lên cơ thể như thế nào. Đó là bởi Gatrix có toàn quyền điều khiển cơ thể của mình. Mỗi một sinh vật chỉ có thể phát huy tối đa 10% bộ não của mình, cùng với một phần nhỏ bộ phận cơ thể. Không, chúng ta không điều khiển từng thớ cơ, mà điều khiển theo nhóm, giả dụ não bộ truyền tín hiệu xuống chân là di chuyển, vậy thì từng sợi cơ tạo thành một bó, từng bó kết thành nhóm cơ bắt đầu co duỗi, để chân/chi bước lên. Chúng ta không thể chủ động, nhắc lại là, chủ động điều khiển từng thớ cơ được. Chưa kể, những hành động mang tính phản xạ không điều kiện, những hành động vô thức - dạ dày co bóp khi đói, ớn lạnh, tiết mồ hôi v...v đều không có cách nào chủ động điều khiển được. Chúng ta không thể ra lệnh cho dạ dày ngừng co bóp, cơ thể không bài tiết mồ hôi, nó thuộc về phần bị ẩn của não.

Song Gatrix có thể làm được điều này. Hắn có thể điều khiển từng phân tử trên cơ thể, trong điều kiện giới hạn của cơ thể, mỗi hành động của hắn đều đạt tới hiệu suất cao nhất mà hắn có thể nghĩ tới. Nói như vậy là bởi Gatrix mới là một sinh vật tầng bảy, còn khướt mới có thể đạt tới cấp độ hoàn mỹ, nên không thể nói hắn đã tối ưu cơ thể đến không tì vết được, mà chỉ dừng ở mức trong phạm vi hiểu biết của hắn mà thôi. Sở dĩ hắn có thể làm được điều này, là bởi hắn học một bộ võ công. Lúc đó hắn vô tri nghĩ rằng nó rất đơn giản, nhưng giờ ngẫm lại, đúng là chỉ có thần mới đủ sức sáng chế ra một bộ công pháp vô lý kiểu đấy mà thôi! Chính vì có khả năng điều khiển cơ thể, lại khống chế tốt liều lượng hấp thụ, nên Gatrix có thể quan sát đại khái tác dụng của từng loại thực phẩm nạp vào trong dạ dày.

Suốt thời gian này, Gatrix cũng bắt đầu thành công trong việc phổ cập những tri thức đầu tiên cho bộ tộc này. Hiện tại hắn mới chỉ dừng ở mức chế tạo cho họ công cụ từ đá như giáo, dao, cuốc, búa, rìu và đặc biệt quan trọng là ba lô chứa đồ. Các Goblin trước đến giờ khi đi săn bắt thừa dựa vào tập kích, số lượng để đánh gục con mồi, sau đó hò dô ta xách về hang. Mỗi lần như vậy họ lại tốn một lượng thời gian không ngắn để chở thực phẩm về hang, sau đó lại tiếp tục đi săn, vậy nên hiệu suất thảm không thể tả. Tuy nhiên, khi được nâng cấp công cụ cất chứa lẫn vũ khí, sản lượng lương thực của cả đàn đã tăng lên đáng kể.

Kế đó, Gatrix cũng dạy bọn họ cách để bảo quản thực phẩm. Một số cách đơn giản nhất có thể kể tới là treo thịt lên hong khói, sau đó bọc trong những loại lá to bản đem cất đi. Gatrix cũng tự tay khắc một trận pháp sơ cấp, có tác dụng hạ nhiệt độ trong khu vực đó xuống cực thấp, qua đó kéo dài thời gian phân hủy của đồ ăn. Bản thân trận pháp này cũng có tiêu hao, nhưng do Gatrix chọn một khu vực vốn nằm rất sâu phía trong hang, nơi nhiệt độ lúc nào cũng khá thấp, nên chung quy lại hắn chỉ cần vài tuần sạc năng lượng cho nó một phát là được.

Có điều để có thể dạy các Goblin cách xây dựng các công trình cơ bản thì còn cần thêm nhiều thời gian nữa. Cá nhân hắn có thể xây nên những tháp gỗ, thậm chí là cả một căn nhà, song điều đó không thúc đẩy các Goblin phát triển được. Bởi tri thức cơ bản của họ còn chưa tích lũy đủ để có thể tiến hành những hoạt động phức tạp đến như thế. Thôi thì tạm thời Gatrix cứ để yên như vậy, bởi bản thân hắn cũng cần có thời gian đi tìm hiểu mọi thứ xung quanh.

Khi đã khám phá đại khái khu rừng này, Gatrix bắt đầu tò mò, đặt tầm mắt sang phía bên kia ngọn đồi. Quãng đường sẽ không quá dài, cỡ hai ngày đi đường bình thường - hắn có thể băng sang phía bên kia quả đồi chỉ trong nửa ngày nếu như kết hợp Tăng tốc.

Thế nhưng, nếu cứ tằng tằng mà băng sang phía bên kia như thế thì quả thật là ngớ ngẩn! Ít nhất hắn cũng cần chuẩn bị một số thứ đã! Đầu tiên, hắn cần phải dấu hình dạng của mình đi. Có trời mới biết phía bên kia là chủng tộc gì, có thân thiện với Goblin không. Nhỡ đâu đó là một đám quái vật vô cùng thù hằn và kích động, sẵn sàng xé xác sinh vật không cùng chủng tộc ngay khi nhìn thấy thì sao? Gatrix tự tin rằng nếu hắn vẫn còn thân thể cũ thì chí ít sẽ không bó tay bó chân sợ đầu sợ đuôi như này, nhưng thân thể hiện tại... Gatrix chán chẳng buồn nhận xét nữa! Thế nên, một chiếc áo choàng đen ẩn dấu khí tức có lẽ sẽ giúp được phần nào cho hắn. Thật may là hôm trước Gatrix có vớt được một chiếc cờ đen rất to trôi dạt trên dòng suối. Tất cả những gì hắn cần phải làm là cắt và khâu nó thành một chiếc áo choàng trùm kín người, khâu thêm một ít phù văn đặc thù là được.

Phù văn là một loại ngôn ngữ đặc thù, dùng để mô tả các sự vật hiện tượng trong vũ trụ. Nói cách khác nó là ngôn ngữ cổ xưa nhất trong vũ trụ này, và khi Gatrix mượn con mắt của thần nhìn trong thoáng chốc, hắn đã nhớ được một vài kí tự này. Cấu trúc ra một loại pháp tắc cực kì phức tạp thì Gatrix xin bó tay, chứ chỉ là mấy cái pháp tắc linh tinh như "không bao giờ bị nhìn xuyên thấu" "không bị rơi" thì thoải mái. Hơn nữa, những pháp tắc này cũng chỉ là phiên bản yếu bớt, chỉ áp dụng được với các sinh vật cấp thấp, chứ nếu có một sinh vật từ tầng thứ ba trở lên tiếp cận thì Gatrix sẽ bị lộ ngay.

Sau khi đã trang bị gọn gàng, Gatrix kiểm tra lại toàn thân một lần cuối trước khi lên đường. Ba lô chất một lượng lớn thịt khô, đủ để hắn thỏa mãn cơn đói trong khoảng một tuần. Một bi đông đựng đầy nước, một con dao đá sắc nhọn, áo choàng phủ kín người, mọi thứ đều đã đủ! Hắn ngoái lại, đưa tay vẫy tạm biệt cả đàn, cùng với một nữ Goblin với mái tóc đỏ rực. Eleisa lèo nhèo đòi đi theo hắn, song lần này Gatrix muốn đi tìm hiểu một xã hội văn minh phát triển đầy đủ, nên hắn cuối cùng vẫn ép Eleisa phải ở lại bầy, tất nhiên không thể thiếu các loại đồ ăn thức uống dỗ dành!

Hắn khẽ huýt sáo, cảm nhận những tia nắng tinh nghịch trêu đùa hắn qua những kẽ tán lá. Không biết phía bên kia đồi sẽ là cái gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phía bên kia

Có thể nói, cánh rừng rậm giống như một bức bình phong bí ẩn, giấu đi vô số các chủng tộc khác nhau khỏi ánh mắt tham lam của những kẻ phía bên kia ngọn đồi. Khi Gatrix bước chân lên đỉnh đồi và ngoái lại, hắn có thể cảm nhận rõ rệt điều ấy. Giả định như khu rừng này không tồn tại, như vậy tầm mắt của hắn sẽ kéo xa tít tắp, ít nhất theo hắn ước lượng phải tới cả vạn bước chân. Việc vẽ bản đồ là để dạy cho tộc Goblin, còn thực chất Gatrix đã lập nên một bản đồ lập thể ba chiều bên trong đầu rồi. Nếu muốn, hắn hoàn toàn đủ sức chỉ rõ vị trí từng chủng tộc mà hắn đã tiếp xúc đang ẩn nấp dưới tấm màn xanh thẳm bên dưới kia.

Gatrix nắm lên một nắm cỏ, đưa lên mũi hít ngửi. Đất rất rắn, không thích hợp để phát triển các loại cây lương thực, ngoại trừ loài có sức sống mạnh mẽ như cỏ dại. Thế nên, hiển nhiên khu đồi này sẽ được dùng để làm bãi chăn thả các loại sinh vật ăn cỏ nuôi lấy thịt, chí ít theo như những gì Gatrix quan sát được. Dựa vào đâu? Tất nhiên là dựa vào từng đống phân bốc mùi thối hoắc đang bị các loại côn trùng bu lấy rồi chứ sao!

Về phía bên này ngọn đồi, nằm ngay dưới chân hắn, là một ngôi làng nhỏ, với số lượng nhà vào tầm năm mươi căn lớn nhỏ khác nhau. Và hiển nhiên, có một dòng suối vắt ngang qua ngôi làng, chia nó thành hai nửa tạm gọi là Đông và Tây đi. Gatrix dựa theo tri thức cũ, gọi vị trí mặt trời mọc là phía Đông, lặn là phía Tây. Nếu bên trái hắn là phía Tây thì mặt hắn sẽ nhìn về hướng Bắc và lưng tựa vào Nam. Còn cụ thể ở đây phân biệt địa lý ra sao thì hắn không biết rồi.

Dù là có tầm nhìn khoáng đạt, song Gatrix vẫn cần phải tiến gần hơn mới có thể quan sát rõ được các đặc điểm giúp hắn nhận biết đại khái nền văn minh của ngôi làng này đến đâu. Hắn không dám quy chụp cho cả thế giới này, bởi biết đâu người dân ở đây có trình độ phát triển cao hơn hoặc thấp hơn hắn so với trung bình thì sao? Thế nên khi Gatrix đọc các loại tiểu thuyết xuyên qua thế giới khác ở Tòa Thành Trắng, hắn thường xì mũi coi thường là vậy - mặc dù hắn cũng nhận ra, đây là quy chụp, nhưng người mà, không mang cảm tính, không chủ quan còn gọi là "người" sao?

Về cơ bản, những ngôi nhà ở đây đều được xây nên từ gỗ, với phần mái lợp tranh - một loại cỏ phơi khô đem rải đều trên giàn mái gỗ đã dựng sẵn. Nếu phủ đủ kín thì chúng sẽ ngăn được nước mưa dột vào nhà, còn tất nhiên, mái bị "thủng" là chuyện rất bình thường đấy! Lại nói, với kiểu kiến trúc học thô sơ như vậy thì rất hiển nhiên là những ngôi nhà kiểu này không thể nào xây cao được, giỏi lắm được hai tầng là cùng. Nguyên lý cụ thể mời hỏi các kiến trúc sư!

Thế nhưng, cũng vẫn tồn tại những công trình "hạc trong bầy gà"! Ví dụ như một tòa nhà với kiến trúc mái vòm kinh điển mà Gatrix dự đoán là nhà thờ. Căn nhà này được xây nên từ đá trắng cùng một loại hỗn hợp kết dính để khô, và móng được đào khá chắc chắn, nên mới dám vươn cao đến như vậy. Đại khái dùng hình thể Gatrix làm căn cứ, thì cần khoảng bảy đến tám "hắn" đứng lên vai nhau mới chạm tới đỉnh vòm được. Ngoài nhà thờ - nhấn mạnh là Gatrix dự đoán, còn có hai khu nhà nữa cũng được xây cao và to. Một nơi không cần nghĩ cũng biết là quán rượu hoặc quán trọ gì đó. Nhìn vào những khúc gỗ bạc sòn to ngang người hắn xếp chồng lên nhau, Gatrix có thể hiểu tại sao quán trọ này có thể xây tới tận ba tầng rồi! Chỗ còn lại, Gatrix dự rằng đó là nhà của trưởng làng, hoặc quý tộc nào đó, vì nó cũng dùng nguyên liệu giống như khu nhà thờ, lại còn trang trí nước sơn rất đẹp! Ít nhất ở tất cả những công trình Gatrix tiếp xúc trong ngôi làng này, không có chỗ nào dùng "nước sơn màu"!

Như vậy, mức độ văn minh của ngôi làng này cụ thể như nào? Lúc Gatrix đi đường vòng từ đỉnh đồi xuống, hắn căn cứ vào ấn tượng ban đầu về bề ngoài của ngôi làng này để đưa ra hai giả thiết. Một là, người dân ở đây vừa mới phát triển lên thời kì này, như vậy không có gì để nói rồi. Một tình huống khác, tình huống mà Gatrix rất không muốn nó diễn ra nhưng khả năng cực cao tồn tại, là bởi ở cái thế giới này chiến tranh nhiều quá nên kéo luôn văn minh chậm phát triển! Và khi tiến vào trong làng, hắn đã có thể xác nhận điều ấy.

Ở cái thế giới này, tồn tại phép thuật, như hắn và gã Goblin thầy tế là một ví dụ. Nếu như Goblin có thể dùng được phép, thì chắc sinh vật ở đây chắc cũng phải dùng được, hoặc là họ có một vũ lực ngang với siêu nhân, mới có thể đẩy loài Goblin phải trốn chui trốn nhủi trong những cánh rừng sâu. Song khi tiến vào làng, hắn xác nhận rằng người dân ở đây đa phần không có phép thuật, sức mạnh cũng không siêu nhiên gì - phần lớn những thứ họ bê được, hắn cũng bê được. Tiện đây, sinh vật nơi này có thể coi là loài người, dựa theo vẻ bề ngoài là vậy. Da trắng, tóc vàng hơi hung, mắt thì đủ màu, dáng người cũng không có bộ phận nào kì lạ so với những "người" mà hắn từng gặp ở các thế giới khác. Tất nhiên có lẽ quy tắc các thế giới khác nhau, nếu người ở đây mà bị ném tới Valoran có khi hít thở không được lăn ra chết luôn tại chỗ cũng không phải là điều gì đáng ngạc nhiên! Hiện tại hắn tạm gọi sinh vật với hình dạng này là người cái đã, phân biệt với chủng tộc da xanh của hắn là Goblin.

Như đã nói, loài người ở đây phổ biến là bình thường, sức khỏe hơi lớn loài Goblin một chút, có trí tuệ, tương đối thân thiện với nhau - còn với chủng tộc khác thì Gatrix không chắc rồi. Dù sao thì cả buổi hắn chỉ trùm áo choàng đen đi dạo khắp nơi nên cũng không có vấn đề gì. Ngôi làng này hơi hẻo lánh, song không phải là không có khách vãng lai, trong số đó không thiếu kẻ cổ cổ quái quái, nên người dân ở đây cũng quen với việc có một kẻ trùm kín mít đi khắp nơi rồi. Quen là một chuyện, cảnh giác lại là chuyện khác nhé!

Nói đến đây lại nảy sinh ra một vấn đề! Ở thế giới không có phép thuật, không có đấu khí các thứ, tạm gọi là thế giới bình thường, thì các sinh vật trí tuệ hoặc là bị hủy diệt, hoặc là phát triển theo hướng văn minh cơ khí, cái này là quy luật Gatrix quan sát được qua con mắt thần linh, tạm thời coi là đúng đi. Như vậy ở đây là một thế giới có phép thuật và đấu khí - Gatrix phát hiện ra nó trong lúc đang tu luyện lại công pháp của mình, tác dụng cụ thể có dịp chúng ta lại nói. Nếu thế, thì biết đâu văn minh ở đây phát triển theo hướng ma pháp thì sao? Ví dụ như bóng đèn giờ không chạy bằng điện, mà dùng phép thuật truyền nguyên tố lửa vào là sáng chẳng hạn. Hay xe chạy bằng phép thuật mang nguyên tố gió v...v Được rồi, thực tế là rất phũ phàng!

Đầu tiên nói tới mùi mà Gatrix ngửi thấy ngay khi bước gần ngôi làng đi đã. Đó là một hỗn hợp ngai ngái thum thủm của cứt khô và nước đái đọng lâu ngày phơi nắng. Lí do rất đơn giản, người dân ở đây không có hệ thống cống thoát nước! Chỉ riêng điều này thôi đã đủ để Gatrix đánh giá văn minh của ngôi làng này mới chỉ dừng ở bước "đại khái thoát khỏi ngu muội, biết xây nhà trú nắng mưa". Tất nhiên xây một hệ thống cống thoát nước không đơn giản chút nào, vậy nên nó cũng là một mốc rất giá trị để đánh giá tri thức của một chủng tộc đến đâu rồi.

Kế tiếp, hắn nhìn thấy xe kéo gỗ. Đây là loại xe hai bánh, với phần trên như một cái hộp mở nắp, ở dưới có hai bánh xe cũng đẽo gọt từ gỗ, ngoài ra còn đính thêm hai thanh đòn hướng song song về phía trước. Chỉ cần đem một loại sinh vật khỏe mạnh cột hoặc nắm lấy hai thanh đòn này, là có thể kéo xe di chuyển rồi. Nói ngắn gọn, thô sơ vô cùng! Nếu nơi đây phổ biến văn minh ma pháp, thì chí ít trên thân xe này nên được khắc một loại bùa chú giảm bớt sức nặng của xe đi, để người/vật kéo đỡ mệt. Cũng có thể là do người dân nơi đây quá nghèo không tạo được loại xe đó, hoặc ma pháp ở thế giới này chưa vận dụng được linh hoạt như vậy.

Nói về ánh sáng, phía ngoài mỗi ngôi nhà đều treo một cái móc. Trên cái móc là một loại đèn lồng làm từ thủy tinh - điểm này rất đáng nghiền ngẫm, bởi thủy tinh cũng không phải một thứ thuộc "nguyên liệu thô sơ" rồi. Bên trong cây đèn có một sợi bấc - đại khái là một đầu dây thừng ngâm trong chất lỏng dễ cháy, một đầu nhô ra để cháy. Theo nguyên lý thẩm thấu, chất lỏng dễ cháy sẽ dịch chuyển từ đầu ướt của sợi bấc lên đầu khô, và ưu tiên bị cháy trước sợi bấc. Qua đây, Gatrix cũng khẳng định được một định luật vật lý nữa mà hắn biết tồn tại trên thế giới này. Nói đùa, trước khi Gatrix nhìn thấy hiện tượng thẩm thấu, làm sao hắn dám khẳng định quy tắc của thế giới này là có "thẩm thấu"? Kéo hơi xa, đại khái thì đèn ở đây dùng một thứ gì đó dễ cháy để phát sáng, chứ không phải là nguyên tố lửa như hắn tưởng tượng.

Có điều, cho dù là phép thuật chưa phát triển tới, hay người dân quá nghèo không mua được, thì đều khẳng định một luận điểm của Gatrix, đó là có thứ gì đó kiềm hãm không cho thế giới này phát triển. Ngoại trừ ngu si bẩm sinh ra thì chỉ còn một nguyên nhân cuối cùng, đó là "Kẻ mạnh làm chủ". Đây là một nguyên tắc mà Gatrix gọi là "thú vật", bởi nếu như dùng cơ bắp có thể giải quyết mọi vấn đề, thì kết cục cũng chỉ có chiến tranh và sau đó là bóng đêm ngu muội bao phủ cả chủng tộc. Người dân ở đây nhìn tương đối sinh khí, khỏe mạnh, không có biểu hiện chịu đó, thế nên đây chắc là kết cục tiếp theo của chiến tranh - sau đói khổ là ngu muội. Dù cho lương thực có thể trồng tiếp, nhưng tri thức mất đi do chiến tranh thì cực kì khó để khôi phục lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Tiếng gọi nơi hoang dã (1)

Gatrix tựa lưng vào thành một cột lò sưởi, đưa tay xoa bóp bàn chân có chút mỏi của mình. Hiện tại hắn có thể đường hoàng chui ra khỏi lớp áo choàng được rồi, vì trời đã tối. Ở một thời đại cổ điển kiểu như này, khi trời tối sẽ giống như một lọ mực đen bị lật ngược lại vậy! Màn đêm chảy xuống khắp nơi, bao bọc mọi thứ khỏi tầm mắt của những kẻ yếu đuối, và tấu lên khúc nhạc chào mừng thợ săn tiến vào thời kì sinh động. Tất nhiên, ở nơi đây, lửa vẫn mang tính nóng và tỏa sáng - tại sao lại nói vậy, vì Gatrix từng nhìn thấy một pháp tắc của lửa cho phép nó hút nhiệt cùng ánh sáng vào, tạo nên cái lạnh vô cùng.

Nhờ những ánh đèn leo lét nơi hiên nhà và bệ cửa sổ mà người dân vẫn có thể sinh hoạt được bên trong không gian ấm cúng an toàn, nơi họ gọi là nhà của mình. Những người lớn cặm cụi cúi mặt ăn một thứ bánh chấm với nước canh nấu đặc. Lũ trẻ thường dùng bữa rất nhanh - hoặc là chúng ăn ít hoặc chúng chẳng thèm ăn luôn, trẻ con mà! Gatrix có thể cảm nhận được bầu không khí có phần đặc sệt này, và hắn cũng hiểu tại sao lại như vậy. Người ta lặng im là bởi vì ban ngày đã tiêu hao hết tinh lực của họ. Người ta lặng im còn bởi sự mê man đối với tương lai bất định - đa phần là tối tăm mịt mù đấy! Bởi như đã nói, ở cho dù là thế giới nào, trừ phi trí tuệ bị bóp méo, nhược bằng không sẽ có sự phân hóa giữa kẻ mạnh và người yếu. Những người dân ở đây đã được định sẵn vai người yếu, bất kể họ muốn hay không. Xuất phát điểm của họ không bằng những vương tôn quý tộc, có cố gắng cũng không có trí tuệ làm điểm tựa, nên thành tựu của bọn họ sẽ rất có hạn. Dùng một câu tổng kết ngắn gọn thì con vua rồi lại làm vua, con nông dân thì chỉ mãi làm nông dân thôi!

Mà thôi, mỗi nhà mỗi cảnh, dù sao cũng không phải chuyện hắn cần quan tâm! Gatrix đưa tay vào bên trong áo choàng, lôi ra một khối thịt khô, đưa lên miệng nhai. Thật tiếc là hắn không hiểu bất cứ từ ngữ gì - ai nói xuyên qua thế giới khác mặc định phải hiểu ngôn ngữ vậy? Do không có cách nào giao tiếp mà không bạo lộ thân phận, nên tất cả những gì hắn biết mới chỉ dừng ở đánh giá khái quát về trình độ sản xuất của nơi đây.

Thực ra với tư cách một sinh vật cấp độ bảy, ngang với đại thiên sứ tổng quản trong Kinh Thánh, thì Gatrix dư sức "giải mã" ngôn ngữ. Chỉ cần cho hắn một thời gian, hắn có thể quy nạp những âm lặp lại nhiều lần, suy diễn ra cấu trúc, kết hợp với ngữ cảnh nữa. Song thời gian nào có đợi ai! Như hôm nay hắn có thể trót lọt đi khắp nơi là vì người ta còn nghi ngại về một kẻ lạ mặt xuất hiện trong làng, hơn nữa kẻ lạ mặt này chỉ đi loanh quanh sau đó "biến mất" khỏi tầm nhìn - thật ra là hắn trốn vào chuồng thú cưỡi. Nếu như mai hắn vẫn lang thang ở đây thì khả năng cao là sẽ có người tiến tới hỏi thăm, lúc đó thì mệt lắm!

Tiện thể, thú cưỡi ở thế giới này là một loại sinh vật bốn chân khá giống con trâu, ngoại trừ việc sừng của nó mọc trên trán hướng về phía trước như dê, thôi thì cứ gọi nó là "trâu" đi. Trâu rất khỏe, sức kéo của chúng ngang với ít nhất sáu người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh. Tất nhiên do chúng khỏe vậy nên không thể có chuyện chúng ăn cỏ được - năng lượng không tự sinh ra và mất đi... nhỉ? Gatrix đã nghĩ vậy đấy, cho tới khi hắn nhìn thấy con trâu đó dùng năng lượng gió để nhấc từng bó cỏ khô đưa vào miệng! Sau một hồi lục lọi tri thức, Gatrix biết được loài trâu này chắc hẳn là dòng dõi của một ma thú nào đó. Ma thú khác với thú vật bình thường ở chỗ, chúng hấp thụ năng lượng nguyên tố trong không khí, cô đọng thành một viên gọi là ma hạch đặt ở trong hộp sọ. Ví dụ như con trâu này là ma thú hệ gió chẳng hạn. Do ma thú có thể vận dụng năng lượng trong ma hạch và bổ sung từ không khí, nên việc trâu ăn cỏ trở nên hợp lý hơn rồi đấy!

Nếu như có thể, Gatrix rất muốn biểu hiện thân phận Goblin ra xem kết quả sẽ như nào, nhưng xung quanh ngôi làng này toàn là bình nguyên, phần đồi núi phía sau cũng không thích hợp để chạy trốn, thành ra Gatrix đành gác ý tưởng đó lại. Hắn giải quyết nốt chỗ thịt, phủi phủi quần áo, sải bước dài trên con đường lát sỏi nhẵn. Cả ngôi làng này chỉ có một con đường đá duy nhất cắt ngang qua làng, còn phần lớn vẫn là đất nện. Hắn tự hỏi, vào những ngày trời mưa thì ở đây sẽ kinh khủng đến nhường nào nhỉ!

Nếu như có thể, Gatrix rất muốn biểu hiện thân phận Goblin ra xem kết quả sẽ như nào, nhưng xung quanh ngôi làng này toàn là bình nguyên, phần đồi núi phía sau cũng không thích hợp để chạy trốn, thành ra Gatrix đành gác ý tưởng đó lại. Hắn giải quyết nốt chỗ thịt, phủi phủi quần áo, sải bước dài trên con đường lát sỏi nhẵn. Cả ngôi làng này chỉ có một con đường đá duy nhất cắt ngang qua làng, còn phần lớn vẫn là đất nện. Hắn tự hỏi, vào những ngày trời mưa thì ở đây sẽ kinh khủng đến nhường nào nhỉ!

Là một sinh vật có khả năng nhìn tốt trong bóng đêm, lại có thêm những vì sao bầu bạn, nên Gatrix không mấy khó khăn để vượt qua ánh mắt nơi đường chân trời của ngôi làng. Như vậy sáng hôm sau có kẻ nào hứng lên đi quan sát cũng sẽ không thấy một bóng hình nho nhỏ đang phóng với tốc độ ngang vật cưỡi phi nước đại nơi xa xăm. Khả năng cao là người đó sẽ chỉ coi như có một kẻ mạnh nào đấy chạy ngang qua đây, song Gatrix muốn tránh xa rắc rối. Cho dù tỷ lệ là rất nhỏ, giả sử như có một kẻ rất mạnh, tò mò đuổi theo hắn chẳng hạn, hắn cũng phải tránh! Gatrix có thể cảm nhận tốt phép thuật, song đấu khí là một loại hệ thống mới lạ và rắc rối, hắn không quen thuộc với nó, nên hắn không có cách nào phân biệt được kẻ nào mạnh hay yếu. Ngôi làng kia chắc chắn phải có một người mạnh mẽ chống đỡ, bởi cho dù là ở đâu, nếu dám lập một khu dân cư ở nơi hẻo lánh, thì bạn phải có năng lực đối đầu với thú dữ và lũ kẻ cướp cái đã!

Càng đi về phía Tây, không khí càng trở nên nóng khô. Thảm thực vật cũng bắt đầu thay đổi, với lớp cỏ xanh mượt nhưng ngắn lùn dần bị thay thế bởi từng hàng cỏ bông lau cao vút. Có lẽ hắn đang hướng về phía khu vực Xích đạo hoặc Chí tuyến nào đó... không đúng! Gatrix lập tức phủ nhận kết luận này! Những quy tắc vật lý hắn tạm thời xác nhận thì không tính, nhưng nếu như hắn định quy nạp một quy luật địa lý thì cần phải cẩn trọng, bởi chưa chắc thế giới này đã là hình cầu. Dưới con mắt của thần, không dưới một lần hắn đã xác nhận sự tồn tại của những thế giới hình không phải cầu, mà thậm chí hình dẹt cũng có!

Cứ như vậy, Gatrix tiếp tục tiến về hướng Tây thêm tầm ba ngày đường nữa, nhưng chẳng phát hiện thêm được gì. Ngoại trừ một vài tiếng để ngủ, còn lại thời gian trong ngày của gã chỉ dùng để lao đi với tốc độ tương đương với một con hươu. Trong khu rừng nguyên sinh đó có rất nhiều loại động vật để Gatrix dùng làm vật tham chiếu, nên hắn dự kiến rằng ngôi làng này sẽ là khu dân cư duy nhất trong phạm vi bảy đến mười ngày đi đường. Nói cách khác, nếu như giả sử có xích mích, thì những người dân ở đó sẽ là đối thủ duy nhất mà bộ tộc của hắn cần phải giải quyết.

Nói thì nói vậy, song Gatrix không dám làm gì liều lĩnh. Đầu tiên hắn không rõ liệu thế giới này có tồn tại quy tắc quái dị nào không? Ví dụ các vùng đất sẽ không tồn tại cố định, mà thỉnh thoảng lại dịch chuyển sang hẳn khu vực mới, giống như một miếng xếp hình bị tách khỏi bức tranh và nhét sang chỗ khác vậy! Hoặc liệu rằng ngôi làng có khả năng gọi cứu viện nào đó có thể đến với tốc độ cực nhanh hay không? Hơn nữa, giữa tộc đàn của hắn với loài người tạm thời chưa có xung đột gì. Gatrix hi vọng rằng tình trạng này sẽ tiếp tục duy trì, chí ít là tới khi hắn làm rõ về hệ thống vũ lực ở nơi đây cái đã.

Rời bỏ trảng cỏ vàng, hắn hướng về phía Đông Bắc, rẽ theo một đường vòng cung né qua ngôi làng để quay trở lại cánh rừng. Với một người không hiểu biết, việc ngao du đây đó một mình giữa thiên nhiên hoang dã là một cái gì đó cực kì lãng mạn lại phong trần. Xách ba lô lên và đi, ai cũng nói được! Song nếu như ném họ vào rừng, kể cả chu cấp cho trang thiết bị đầy đủ nhất, thì khả năng cao là đến ngày thứ ba chúng ta sẽ ngộ độc thực phẩm, thương hàn hoặc ngã trẹo chân rồi chết trong miệng một vài loài thú nào đó.

Tất cả những vấn đề đó đối với Gatrix đều chỉ như xe nhẹ đường quen mà thôi! Với kinh nghiệm nhiều năm lang bạt khắp các vùng đất ở Valoran, cho dù là lột trần hắn giữa thiên nhiên, hắn vẫn dư sức tìm được cách sinh tồn. Dùng một câu nói cực kì nổi tiếng của vị tiền bối nào đó thì "Các bạn biết không, xx có lượng đạm giàu gấp năm lần thịt yy"! Có điều Gatrix chưa thật sự cần phải tới mức ấy! Nguồn thức ăn của hắn rất sẵn có. Ví dụ như từng bầy chim đen trên trời chẳng hạn. Loài sinh vật này trông giống chim, và có tỏa ra một chút ma lực mang theo nguyên tố gió, khá là dễ hiểu phải không. Dưới con mắt Gatrix thì động tác của chúng chậm như rùa, trong khi vị trí thì lòe lòe sáng như ánh đèn vậy, nên hắn chỉ cần cầm một viên đá có vẻ chắc tay, vận dụng phép Cường hóa phần vai cùng cổ tay, rồi bụp, gã lại có một bữa thịt chim tươi mới.

Ngày thứ sáu kể từ khi hắn hướng trở lại nhà. Hóa ra hoang dã còn hung hiểm hơn rất nhiều so với những gì hắn tưởng tượng. Đầu tiên hãy nói về chuyện ngủ nghỉ. Là một sinh vật sinh hoạt về ban ngày, loài Goblin tất nhiên có thói quen ngủ đêm - nói như vậy không phải là vì chúng không nhìn được trong đêm, mà bởi trong đêm các thợ săn quá mạnh so với năng lực sinh tồn của chúng. Tuy nhiên ở ngoài nơi đồng không mông quạnh này, làm gì có khu vực an toàn nào để ngủ! Thắp lửa trại cũng là một ý không tồi, nếu như các động vật săn mồi biết sợ lửa! Gatrix đếm được tổng cộng bốn loài khác nhau điều khiển lửa còn giỏi hơn bất cứ nghệ nhân nào hắn từng nhìn thấy trong các rạp xiếc ở Tòa Thành Trắng, còn uy lực thì phải ngang với bộc phá!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tiếng gọi nơi hoang dã (2)

Thắp lửa giữa đêm có thể xua tan rất nhiều các loại côn trùng khác nhau, song việc bị ghé thăm bởi Rắn lửa, Linh cẩu rực cháy không phải chuyện để cười đâu! Cho dù là Gatrix cũng phải phí rất nhiều công sức mới có thể hạ gục chúng, mà đấy là bởi hắn có kĩ thuật cùng kinh nghiệm chiến đấu của một sinh vật tầng bảy, nên mới đủ sức san lấp khoảng cách về sức mạnh. Hắn dám khẳng định, nếu như thế chỗ hắn là một sinh vật nào đó chỉ mạnh tương đương hoặc hơn hắn đôi chút, thì vẫn cầm chắc cái chết!

Chưa kể, bên trong bóng tối còn tồn tại những thứ không sạch sẽ, Gatrix cảm nhận được như vậy. Trên con đường hắc ám, hắn tự nhận là đã đi được

tương đối xa, nên hắn có thể nhận thấy được những thứ không thể gọi tên, nỗi kinh hoàng vô danh lẩn khuất trong tấm màn đen kịt, nơi ánh trăng màu xanh biển mộng mơ cũng không thể rọi sáng. Chúng thò bàn tay dưới hình thù những cái bóng kì quái ra, hướng về phía ngọn lửa, từ từ và chậm rãi, với quyết tâm bóp chết đốm sáng duy nhất trong màn đêm. Nếu như chạm phải một sinh vật sống, những chiếc bóng này sẽ lập tức rụt trở lại màn đêm, để lại cảm giác ớn lạnh gai hết đốt sống lưng lên sinh vật khốn khổ mang tên Gatrix. Dưới hai loại áp lực như vậy, giấc ngủ của kẻ lữ hành sẽ rất khó đảm bảo, dẫn tới càng nhiều vấn đề hơn.

...

Cái nắng trong thơ văn được miêu tả rất đẹp, nào là giọt nắng mỡ màng chảy trên bệ cửa sổ, tinh nghịch lọt qua khe lá. Thực tế, ánh nắng giữa trảng cỏ giống như nắng nơi ruộng đồng vậy, thiêu đốt như đổ lửa, khiến người ta mất nước rất nhanh. Gatrix đưa miếng vải lên quệt mồ hôi trên trán, kéo vành mũ rơm xuống sát mặt hơn. Ngay từ những ngày đầu phải đối mặt với vấn đề nhiệt độ, Gatrix đã khắc phục bằng cách bện ngay một chiếc mũ, với nguyên liệu là những cành cỏ lau sẵn có.

Chiếc mũ cản được ánh nắng, còn về vấn đề nhiệt độ thì Gatrix chỉ việc ngưng tụ ra một ít chùy băng đặt bên trong chiếc áo choàng là được. Hơi lạnh sẽ cân bằng bớt nguồn nhiệt bên ngoài, giúp hắn không đến nỗi đột quỵ mà chết. Nhưng việc bài tiết mồ hôi thì không có cách nào cứu được! Phép thuật ngưng tụ ra nước không thể tính là nước được, bởi khi uống chúng vào, nước sẽ bị phân hủy rất nhanh trở lại thành các hạt phép thuật, không có cách nào thay thế vai trò của nguồn nước tự nhiên được!

...

Thời gian đẹp nhất ở Trảng cỏ vàng là vào lúc ban chiều. Lúc này, ánh nắng đã dần tắt, chỉ còn lấp ló những rạng đỏ rực nơi đằng cuối chân trời, ẩn sau từng tầng mây bông dày. Những ngọn cỏ đung đưa, ngã rạp xuống khi những nguyên tố gió thổi mạnh xuống thế gian này, rồ lại vùng lên đầy mạnh mẽ bất khuất, hô vang tiếng hét chiến trận mà sinh vật không tài nào hiểu được. Có đôi khi, Gatrix đứng bần thần suốt một buổi như vậy, chỉ để ngắm nhìn cảnh hoàng hôn giữa cánh đồng mênh mông bát ngát này, cảm nhận làn gió mát luồn qua lớp áo choàng, gột rửa đi những mệt mỏi phong trần suốt một ngày dài di chuyển. Chỉ khi thế gian ngập tràn trong một màu xanh ngọc ảo mộng của ánh trăng, khi những tiếng hú săn mồi của các loài động vật dạ hành vang lên, thì Gatrix mới lại tiếp tục cất bước.

Gatrix không sợ bóng tối. Như đã nói, hắn đi được rất xa trên con đường nghệ thuật hắc ám, nên những thứ nhãi nhép ở khu vực này còn chưa đủ khiến Gatrix để mắt. Nếu muốn, hắn có thể di chuyển thoải mái trong màn đêm mà không lo bị tấn công bởi những chiếc bóng tưởng tượng. Có điều, hắn xua tan được bóng tối, nhưng cơ thể hắn thì không có cách nào đấu lại từng đàn thú trong đêm được. Hắn cần lửa, mà một khi có lửa thì "chúng" lại tồn tại dưới hình thức hắn không có cách nào xua tán ngoại trừ dùng cơ thể ra chặn cả!

...

Là một thế giới tồn tại những nguồn sức mạnh bí ẩn, nên nơi đây, sinh vật có thể phát triển vượt xa những quy tắc mà Gatrix từng thấy trước khi nhìn qua con mắt của thần. Lấy ví dụ như loài sinh vật khổng lồ trông giống bò rừng đang gặm cỏ trước mặt hắn đây. Hình thể của nó đại khái tương đương với hai cái quán trọ ở ngôi làng Gatrix đã từng đi qua... chồng lên nhau! Sáu chi của nó to, vững chắc như những thân cây cổ thụ vài chục năm tuổi, nện rung cả mặt đất mỗi khi nó bước đi. Trên thân của nó mọc đầy lông, thứ lông cứng cứng, màu vàng giống như cỏ bông lau phơi khô. Hai cái sừng của nó uốn cong, vươn cao lên đầy ngạo nghễ, thách thức những kẻ ăn thịt dám tiếp cận nó. Gatrix đoán rằng, để đánh gục một con bò khổng lồ này chắc chắn phải cần nhiều hơn một hai thợ săn thiên nhiên, bởi chỉ cần đứng từ xa thôi, Gatrix cũng cảm nhận được nhịp đập của mặt đất đang rung lên theo mỗi nhịp tim của nó.

Nó rất mạnh mẽ, Gatrix khẳng định, song tự nhiên thì luôn công bằng. Loại sinh vật khổng lồ như thế này lại là động vật ăn cỏ, và có tốc độ (ở trạng thái hòa bình) là rất chậm! Rất rất chậm! Hắn nhìn cái hàm của nó đưa lên đưa xuống thôi mà cũng phát mệt luôn rồi! Nhưng điều này lại rất hợp lý, bởi ở bằng việc thả chậm tốc độ, Bò lông cỏ sẽ tiết kiệm được năng lượng duy trì thân thể vượt mức của nó.

Tại sao phải nói là trạng thái hòa bình, bởi khi bị chọc giận, chúng sẽ tiến vào chế độ cuồng loạn. Cảnh tượng lúc đó phải nói là vô cùng đẹp mắt, kinh hồn táng đảm! Dùng một từ ngắn gọn để mô tả thì chắc chắn sẽ là "tận thế"! Cụ thể thì Gatrix không nói nữa, song nhìn vào mười mấy con Báo sấm sét chết tan xác rải rác xung quanh Bò lông cỏ, dù cho con bò đó đã bị thương rất nặng, Gatrix cũng không dám nghĩ nhiều! Một con Báo sấm sét đủ để hắn vác ba lô chạy dài, đây hơn một tá, lại còn khắc hệ, mà vẫn bị Bò lông cỏ đập chết tươi!

...

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi Gatrix rời khỏi nhà. Việc đi đường vòng tỏ ra tốn thời gian hơn hắn tưởng, bởi ở một khu vực hoang trống như địa hình trảng cỏ này, việc mất phương hướng là điều cực kì dễ xảy ra. Gatrix vẫn có thể dựa vào mặt trời để xác định đại khái vị trí, song con đường hắn đi có thẳng hay chếch về một chiều nào đó thì hắn đành chịu rồi! Giống như một người nhắm mắt bước đi vậy, dù họ tưởng mình đang đi thẳng, song thực ra họ đang bước theo đường vòng mà không hay.

Là một nhà du hành có thâm niên, dĩ nhiên là Gatrix phải hiểu cách đọc cũng như dựa vào sao trời để tính toán phương hướng. Vấn đề ở chỗ, sao trời ở đây chẳng có quy luật gì cả! Mỗi ngày vị trí của những ngôi sao lại thay đổi lung tung hết cả lên. Nếu như thế giới này có nghề nghiệp Chiêm tinh sư (người bói sao trời), thì Gatrix nguyện dâng ra hai đầu gối xin quỳ!

Vài hôm trước vừa có một vụ mưa tầm tã bao trùm khắp cả trảng cỏ, nên tạm thời Gatrix chưa phải lo về vụ nước uống. Về phần giữa đồng không mông quạnh, hắn tìm đâu ra chỗ trú, cái này thì cũng đơn giản thôi. Đầu tiên hắn dùng phép thuật tạo nên một mô đất nhô cao, rồi ngồi lên trên đó. Kế tiếp, hắn liên tục điều khiển nguyên tố nước bao quanh bản thân, xua đuổi những giọt mưa tránh xa khỏi hắn!

Trong cái quãng thời gian mưa trắng mù đất trời như thế, lòng của Gatrix như tĩnh lại, tách biệt khỏi với tiếng mưa rào ầm ầm ngoài kia. Nhiều khi, ngồi ngắm mưa cũng có cái thú của nó, nhất là khi chúng ta đảm bảo được bản thân sẽ không dính mưa. Hắn nhìn những con Bò lông cỏ ngẩng đầu rống lên

sung sướng, nhìn lũ Thằn lằn gai nấm nháo nhác đào đất trốn sâu xuống, chỉ để lộ ra những chiếc gai hình nấm nhô lên trên bề mặt. Rồi hắn lại thấy đám linh cẩu, báo săn co giò cắm đầu chạy thục mạng về ổ, tìm cách tránh khỏi cơn nguyền rủa và ban ơn của trời đất này. Hắn như hiểu ra điều gì đó, rồi lại chẳng nắm bắt được! Cái cảm giác trốn tìm này hắn đã trải nghiệm một lần rồi, ở đâu ấy nhỉ?

Bực tức, Gatrix đứng bật dậy, ngắt đi vòng tuần hoàn ngăn nước mưa. Ngay lập tức, hắn bị một cái chày vừa lạnh vừa ẩm ướt vụt thẳng vào người! Gatrix co gập cả người lại trước sức ép đột ngột từ cơn mưa. Mất một lúc hắn mới gồng lại được người thẳng dậy. Nước mưa rơi xuống người hắn vừa nặng vừa đau rát, nhưng nó cũng khiến đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều. Lần đầu tiên, Gatrix nghiêm túc suy nghĩ lại lẽ sống của mình ở thế giới này.

Thuở ban đầu, hắn mê man, mất phương hướng khi đã giải khai bế tắc trong lòng.

Rồi tiếp tới, hắn ghi nhận sự chân thành của Eleisa. Từ khi nào không biết, trong lòng hắn đã biết lo lắng cho đàn Goblin, cho cô bé tóc đỏ lúc nào cũng quấn lấy hắn.

Mọi thứ đột ngột tối om đi. Trước mặt hắn chỉ còn hai con đường lóe sáng. Hắn biết hai con đường này đại biểu cho cái gì. Một con đường, hắn sẽ tiếp tục duy trì trạng thái giả vờ hồ đồ này, vật vật vờ vờ sống qua vài năm, tuổi thọ cạn và xuôi tay nhắm mắt. Còn con đường bên kia, hắn không biết nó sẽ dẫn tới đâu, nhưng chắc chắn thái độ cà lơ phất phơ này của hắn sẽ phải thay đổi. Hắn sẽ phải chăm chú hơn, nhìn thật kĩ thế giới này, dùng hết sức để thay đổi cuộc sống của những Goblin bất tri bất giác đã chiếm một chỗ trong lòng hắn. Cái cảm giác rối bời ban nãy là tất yếu, nó thể hiện sự mâu thuẫn bên trong hắn đã lên tới cực điểm! Bất kể là hắn chọn con đường nào, Gatrix thời điểm này cũng sẽ có một sự lột xác về tâm linh.

Hắn mở to hai mắt ra. Vẻ mờ đục lờ đờ đã bị chém đứt, để lộ ra hai con ngươi đen trắng phân minh, sắc bén như đao kiếm, tinh ranh như hồ ly. Khí chất của hắn cũng hoàn toàn thay đổi! Nếu như trước kia Gatrix giống như một bộ xác sống di động vật vờ không mục đích, thì bây giờ cả người hắn như một thanh bảo kiếm giấu trong vỏ, thoạt nhìn thì cực kì vô hại, song khi kiếm ra khỏi vỏ thì máu ắt phải đổ!

Trên tay hắn là một con dao thẳng, bề mặt khắc rất nhiều cổ ngữ kì lạ. Chất liệu của lưỡi dao không rõ, bởi chẳng có thứ kim loại nào lại chìm sáng đến như vậy! Giống như ánh sáng chiếu vào nó đều bị hấp thụ bằng sạch, chỉ để lại một ấn tượng nhạt nhòa trong mắt người nhìn vậy. Gatrix trìu mến vuốt ve con dao - mặc dù ngoại hình của nó đã thay đổi so với lần cuối cùng hắn sử dụng, song chỉ bằng trực giác, hắn vẫn biết được nó là người bạn cũ của hắn!

- Chúng ta lại gặp mặt rồi, ông bạn già!

Hắn nhớ trong trận chiến cuối cùng ở Valoran, lưỡi dao đã gãy tan trước cây thương của Jarvan. Thật không ngờ, giống như hắn, nó cũng được tái sinh lại, trốn bên trong linh hồn hắn, nuôi dưỡng lại bản thân, để rồi ngay tại đây, một lần nữa, nó giúp hắn chém đứt những phiền muộn vấn vương trong lòng.

- Lần trước ta gọi ngươi là Vô Cực, đại biểu cho ý chí của ta không thể bị ngăn cản! Lần này, cảm ơn ngươi đã giúp ta chặt bỏ nỗi sầu muộn, ta sẽ gọi ngươi là Hồng Trần nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nhuốm hồng trần

Cái gọi là tuần, thực chất do Gatrix dựa theo lệ ước ở thế giới cũ của hắn để chia ra, gọi là bảy ngày, chứ hắn cũng không rõ ở nơi đây họ phân chia thời gian như thế nào. Nếu đếm số lần mặt trời mọc thì Gatrix đã bước sang ngày thứ hai mươi ba rời khỏi hang. Hiện tại trước mặt hắn là một dãy đồi núi trập trùng, kéo dài từ phương Nam tới tít mù đất Bắc, vạch ra một ranh giới thiên nhiên giữa hai chủng tộc Goblin cùng con người.

Gatrix biết, nhìn núi chết ngựa, có nghĩa là mắt thường nhìn thì tưởng đường gần, thực tế quãng đường xa đủ để ngựa mệt muốn chết, nên hắn tiếp tục duy trì tốc độ bình thản của mình. Hắn không có gì phải gấp. Suy cho cùng thì, khoảng thời gian gần đây nhất của hắn khá là... ác liệt! Có được một cuộc hành trình ngắn ngủi như thế này giúp tâm hồn mỏi mệt của hắn được xoa dịu rất nhiều. Ngẫm mà xem, một mình giữa thiên nhiên bao la hùng vĩ, quan sát phép tắc mạnh được yếu thua, nguyên lý sinh tồn của muôn loài, được tự mình trải nghiệm cảm giác bị một đàn linh dương chân dài truy đuổi - những điều này các cư dân ở ngôi làng hắn đi qua, có lẽ là cả đời cũng không bao giờ gặp phải!

Hắn không nói lẽ sống nào là đúng, cái nào là sai. Mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm cho cuộc đời của mình. Những người nông dân cả đời an phận cúi mặt nơi ruộng đồng, để đổi lấy gì? Con cái của họ sẽ lại tiếp tục cái vòng luẩn quẩn đó, lớn lên theo cha ra ruộng, theo mẹ bếp núc nhà cửa, rồi dựng vợ gả chồng. Đối với họ, cuộc sống như vậy là đủ, thà nghèo mà yên bình!

Còn Gatrix thì khác! Kể cả ở thế giới ban đầu, hay là khi lạc sang Tòa Thành Trắng và Valoran, hắn đều có một ý chí vươn lên rất mạnh mẽ. Không bàn tới tính đúng sai, chỉ nói về động lực, thì Gatrix luôn luôn là một kẻ cầu tiến. Hắn không bao giờ thỏa mãn với những gì đang có. Nếu như lĩnh vực của hắn cần quá nhiều tài nguyên để vượt qua lực cản, mà hiện tại hắn chưa đáp ứng được, thì Gatrix sẽ không ngồi chờ! Hắn sẽ tiếp tục nghiên cứu các lĩnh vực khác bổ trợ cho lĩnh vực hắn quan tâm chính, để cùng nhau thúc đẩy sự vật phát triển.

Chỉ có duy nhất ở thế giới này - Avalon, hắn mới mất phương hướng. Nhưng sư tử thì vẫn là sư tử, cho dù có khoác lên một lớp da cừu thì trái tim bất khuất của nó vĩnh viễn không bao giờ buông bỏ. Đặc biệt là khi bây giờ, hắn đã có một mục tiêu minh xác, một mục đích để tồn tại!

Sao tự dưng Gatrix lại lôi một đống triết lý vào đây? Ấy là bởi xung quanh hắn đang có sáu con sói xám bao quanh! Cái này gọi là hịch tướng sĩ, tự lên tinh thần chứ sao!

Thực ra hắn đã biết mình bị một thứ gì đó bám đuôi từ mấy ngày trước rồi, nên hắn đã chủ động cắt đuôi nó. Tất cả những phương pháp hắn có thể làm, như tạo dấu vết giả đánh lạc hướng, ngâm mình trong mưa để tẩy mùi... song kết quả như hắn thấy, có vẻ không hiệu quả lắm. Hắn cũng không rõ lũ sói này lần theo hắn kiểu gì, nhưng địch đã đến tận cửa thì phải đánh thôi!

Gatrix nhanh chóng rút hai lưỡi dao ra cầm chắc trên tay. Hồng Trần hắn cầm ở tay thuận, còn tay trái dùng dao đá cầm ngược làm phụ. Trong tiểu thuyết, thường hay mô tả nhân vật chính cầm dao ngược chém tứ phương ngầu lòi bá cháy, thực tế dao chiến nói chung vốn được thiết kế là để đâm chứ không dùng để chém. Cầm ngược tay thì khi đâm sẽ rất khó, trong khi nếu dùng để chém, lưỡi dao thiết kế theo phương thẳng lại không quá phù hợp để tạo nên những vết cắt sâu. Nguyên tắc vật lý thôi, không giải thích!

Lũ sói từ tốn di chuyển vòng quanh hắn, tạo thành một chiếc gọng thu nhỏ dần. Chúng chưa có hành động tấn công nào, có thể là do Gatrix vẫn đang dấu mình dưới tấm áo choàng đen cũ sờn phất phơ trong gió. Trong mắt sinh vật, thứ gì to hoặc cao thường đồng nghĩa với nguy hiểm, giống như khi bị chó rượt, nếu cầm một cành cây để ngang mặt, sẽ khiến cho con chó thấy chúng ta "to" lên và sợ chạy mất chẳng hạn!

Trong thực chiến, nếu gặp số đông, quy tắc đầu tiên là tuyệt đối không được để bị bao quanh! Bởi phần lớn các chủng tộc không có khả năng tác chiến phía sau lưng được! Tất nhiên đấy là lý thuyết, còn thực tế nếu như đã bị mai phục từ trước như thế này thì lại chuyện khác! Trong tình huống như này, Gatrix buộc phải mở một đường máu, thoát khỏi vòng vây của chúng, rồi sau đó vừa đánh vừa lùi, tìm cách hạ gục từng con một.

Cũng may đây là lũ sói xám, chứ nếu hắn bị vây bởi hai con Báo sấm sét trở lên thì bộ truyện đến đây chắc chắn là kết thúc! Báo sấm sét là một loài sinh vật ăn thịt, di chuyển trên tứ chi, thể trọng rất nặng, tốc độ rất nhanh, lại còn có khả năng điều khiển nguyên tố sấm sét cường hóa thêm bản thân. Một lần Báo sấm sét đột kích, sức mạnh của nó gây ra thực chất gồm tận ba bộ phận. Phần thứ nhất là lực cào của móng vuốt, phần thứ hai là động năng sinh ra khi cả cơ thể nó dùng tốc độ cực nhanh đâm vào đối thủ, và thứ ba là tổn thương do sấm sét!

Gatrix yểm lên bản thân phép thuật Tăng tốc, Da thịt rắn chắc, rồi dùng tốc độ nhanh nhất vọt về phía con sói trông có vẻ nhỏ nhất. Trong mắt hắn không có bất cứ một sự sợ hãi hay do dự nào, ánh mắt tập trung vào đối thủ trước mắt. Tay trái hắn giơ lưỡi dao đá lên phía trước thủ thế, tay phải thu lại súc lực chuẩn bị đâm ra.

Lũ sói tỏ ra rất kích động khi thấy Gatrix sử dụng phép thuật. Mũi chúng thở phì phò, dãi rớt lòng thòng. Khi thấy con mồi đột ngột phát động tấn công, cả bầy cũng lập tức làm ra phản ứng! Chỉ thấy ba con sói gần với Gatrix nhất cùng nhau lao lên tập kích hắn, trong khi ba con khác tạo thành một vòng tròn thứ hai bao bên ngoài lược trận.

Gatrix quan sát qua khóe mắt, thấy được có một con sói trông to lớn nhất, mắt phải có một vết sẹo dài cắt qua khiến nó bị mù một bên, đang ngồi chỗm hỗm quan sát. Nhưng hắn không có thời gian phân tâm nữa, bởi cái mùi hôi thối từ miệng con sói xám phía trước đã đập thẳng vào mặt hắn rồi! Gatrix đưa lưỡi dao đá lên chặn ngang miệng nó, mượn lực xoay người về bên phải, vọt ra đằng sau con sói. Hắn không quên đưa thanh Hồng Trần lên vạch nhẹ một đường trên cổ con sói hớ đà.

Máu nóng vọt ra dài cả thước, nhuốm đỏ một mảng đất phía trước! Con sói khốn khổ chưa chết ngay, bởi sinh mệnh của nó quá cường hãn! Nhưng cổ bị cắt khiến nó không thở được, còn máu thì cứ tiếp tục chảy. Nó chỉ biết nằm giãy đành đạnh ở đó, cho tới khi con đầu đàn bước tới cắn nát cổ nó.

Phía sau lưng Gatrix, một con sói bao ở vòng thứ hai đánh úp tới. Hắn không nao núng, lập tức co chân bật nhảy lên về phía sau, nhẹ nhàng tránh thoát, sau đó rơi xuống chính xác trên lưng con sói xám. Trước khi nó kịp phản ứng, lại một lần nữa Hồng Trần cắm ngập cổ họng nó! Con thứ hai!

Đột nhiên Gatrix cảm thấy một cái gì đó cực kì nguy hiểm đang lao tới. Hắn không kịp nghĩ ngợi, vội vàng nhảy khỏi xác con sói, đạp mạnh về phía sau. Chỉ một giây sau, chỗ hắn đứng ban nãy bỗng nổ tung, khói bụi bay mù mịt. Nơi đó, con sói đầu đàn đang đứng, chân đập một lỗ cực to trên mặt đất!

- Cái gì thế? Superwolf à? Động vật cũng có đấu khí sao?

Tất nhiên con người và Goblin có bình thường, đấu sĩ và pháp sư, thì động vật cũng có loài bình thường, loài có phép thuật và giờ là loài có đấu khí rồi! Suy cho cùng thì, tất cả con người, Goblin hay sói xám cũng đều chỉ là động vật mà thôi! Có khác biệt thì ở trí tuệ giữa các chủng loài đã phát triển đến mức nào!

Trải qua một thời gian mày mò, Gatrix đại khái hiểu được đấu khí như một dạng năng lượng sống do cơ thể ở thế giới này sinh ra, có tác dụng cường hóa cơ thể lên trong một khoảng thời gian nào đó, còn về những chuyện khác thì hắn chưa nghiên cứu được. Ngay lập tức, Gatrix cũng sử dụng đấu khí yếu ớt trong cơ thể. Tốc độ của hắn vốn được gia tăng bởi phép thuật, giờ lại tiếp tục được khuếch đại thêm nhờ đấu khí, khiến cho cơ thể hắn đạt tới một trạng thái đỉnh cao khác biệt hoàn toàn với bộ dạng yếu đuối ban nãy.

Có điều tốc độ tiêu hao đấu khí như thế này khiến Gatrix lạnh cả lòng! Hắn cần phải tốc chiến tốc thắng con sói đầu đàn này!

Không bỏ phí thêm một giây nào, Gatrix co giò lao về phía con sói đầu đàn. Con sói ngẩn ra, không tin được thứ ruồi muỗi kia dám lao tới đánh trực diện với nó! Khoảnh khắc tiếp theo, con sói tan biến trong không khí, chỉ để lại tiếng gió gào thét xé rách, cùng bốn lỗ thủng sâu hoắm trên mặt đất! Bất kể là về khí thế hay biểu hiện, con sói đầu đàn đều vượt xa Gatrix!

Hai hình bóng đụng vào nhau, tạo ra một tiếng động nghe tê cả răng. Giống như hai người đang chạy với tốc độ cực nhanh đâm sầm vào nhau nơi góc đường vậy, chỉ tiếc đây không phải là một bộ tiểu thuyết tình yêu lãng mạn gì, nên chỉ có máu tươi vương vãi tung tóe thôi! Gatrix bị đánh vọt ra, rơi bình bịch mấy vòng xuống đất. Khi hắn lóp ngóp đứng dậy, mặt mũi hắn đã be bét toàn là máu rồi! Lực phản chấn khiến cho đầu óc hắn bị sốc nhẹ, buộc hắn

phải ọc ra mấy ngụm máu tươi. Cả người hắn mỏi nhừ, tê rần.

So với Gatrix, phía bên kia con sói đầu đàn trông có vẻ tốt hơn nhiều. Nó vẫn như vậy, cao ngạo và dữ tợn, chỉ là một bên miệng trái của nó bây giờ bị rạch nát đến tận gần cổ! Máu tươi nhuộm đỏ thắm lớp lông xám phía bên hàm bị thương của nó. Nếu như không phải Gatrix bị đánh bay ra thì lưỡi Hồng Trần đã xé toang một bên cổ của nó rồi!

Nhưng có mất cũng có được! Sở dĩ Gatrix bị đánh bay và chấn thương như hiện tại, chứ không phải là nát vụn xương cốt toàn thân như con sói dự kiến, là bởi thời điểm trước khi va chạm, Gatrix nhảy khỏi mặt đất. Lúc này hắn như một quả đạn pháo, mất đi khả năng mượn lực từ mặt đất, song đổi lại nếu như lực đánh của con sói vượt quá thừa nhận của hắn, thì nó sẽ triệt tiêu lực lao tới của "viên đạn Goblin" và đánh bay về phía sau, như những gì Gatrix vừa trải qua. Nếu như không phải Gatrix nhảy lên, mà tiếp tục cắm chân xuống đất thừa nhận lực lao tới của con sói, thì giờ này hắn đã chết chắn rồi!

Gatrix ném cán con dao bằng đá đi - giờ này đã vỡ lởm chởm chỉ còn mỗi phần cán. Lúc ban nãy, khi tiếp cận, hắn đã kê con dao này vào hàm con mãnh thú, để nó không khép miệng được, sau đó mượn lực xông của con sói kết hợp với bản thân định chặt đôi cổ họng nó ra. Chỉ có điều đấu khí của con sói giống như một chiếc búa tạ, vụt thật mạnh vào người hắn, khiến cho hắn không thể không bị đánh văng đi!

Phía bên kia, con sói đầu lĩnh cũng nhổ ra một ít đá vụn cùng mấy cái răng, cúi đầu hằm hè nhìn hắn. Ba con sói còn sống cũng tạo thành một vòng vây khép chặt phía sau lưng Gatrix. Hiệp hai chuẩn bị bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tinh hạch

Gió vẫn thổi lồng lộng. Trời cao trong xanh, mát mẻ trong cái ngày cuối xuân. Trên cánh đồng cỏ, một màu xanh mượt mát mắt um tùm trải dài mãi, tạo nên một bức tranh phong cảnh bình dị hài hòa, nếu như vứt đi mấy cái xác sói cùng một gã quỷ lùn da xanh loắt choắt!

Con sói đầu đàn chậm rãi bước về bên trái, giấu đi vết thương đang nhỏ máu tí tách trên miệng nó. Gatrix cũng bước về bên trái, duy trì khoảng cách với con sói, vẽ thành một vòng tròn. Ba con sói phía sau hắn không thèm để vào mắt, nếu chúng dám tấn công luôn thì càng tốt!

Con đầu đàn bắt đầu đạp đất xông tới. Tốc độ của nó trở nên chậm hơn rất nhiều so với ban nãy. Gatrix cau mày, con sói này khôn phết! Nó biết duy trì tốc độ vừa phải để tránh bị hắn mượn lực trả sát thương. Nếu như vậy khi nó tiếp cận hắn, sẽ là một trận đấu so về kĩ thuật cùng sức mạnh, chứ không còn là tốc độ phản ứng nữa.

Khi chỉ còn cách Gatrix sáu bước chân, con sói bật tới, miệng há ngoác, để lộ ra hàm răng trắng lởm chởm nhọn hoắt. Gatrix nhào sang một bên, né đi cú vồ của nó. Hắn không dám đón đỡ đợt tấn công vừa rồi, vì con sói không dùng đấu khí để tăng tốc nữa, vậy thì hoặc là nó cường hóa cơ thể, hoặc là tăng thêm sức mạnh. Bất kể là trường hợp nào Gatrix đều không có khả năng chống lại, thế nên hắn phải tránh mũi nhọn đi và tìm cơ hội.

Ngay khi Gatrix ngẩng mặt lên, một con sói bao bên ngoài đã xồ tới há mõm định tợp hắn. Do Gatrix đang ở tư thế ngồi xổm nên miệng con sói vô tình năm đúng ngang mặt hắn. Gatrix lập tức bật ra phía sau, chân phải mượn lực từ bụng sút thẳng lên phía trên, thẳng vào hàm dưới con sói. Con sói bị sút lên trên cao, rơi độp xuống đất rú ăng ăng.

Trong đồng tử của Gatrix xuất hiện một bóng chân đầy vuốt sắc đang ngày một to dần. Hắn lăn người sang phải, né đi đòn đánh lén của con sói đầu đàn, đồng thời đạp mạnh tứ chi xuống đất, hất vọt cơ thể lên trên không. Vẫn đang trong tư thế lộn ngang, hắn thò tay cầm ngược chuôi Hồng Trần, đâm thẳng xuống cuống họng một con sói nằm trên đường bay. Cầm dao ngược đúng là rất khó sử dụng, bởi nó chỉ phát huy tác dụng mạnh nhất khi kết hợp với những nhịp xoay tròn! Cũng là nguyên tắc vật lý thôi!

Đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi tanh nhè nhẹ trong không khí! Vừa chạm đất, Gatrix liền nhảy ngay lên trên không, hai chân dạng về hai bên. Tích tắc sau, một bóng trắng mang theo gió gào thét xé thủng chỗ hắn đứng. Nếu như không phải Gatrix phản ứng đủ nhanh thì giờ hắn đã bị cắn chết rồi!

Thứ súc sinh gian trá! Gatrix thầm mắng. Nó còn biết đổi tác dụng của đấu khí cho phù hợp với tình hình thực tế nữa! Hai con sói còn lại căn đúng thời cơ hắn đang lơ lửng trên không bèn lao tới, mỗi con tấn công một hướng.

Nãy giờ nói thì nhiều, nhưng thực tế trận đánh này diễn ra rất nhanh, kể từ lúc Gatrix bị tập kích cho tới giờ chỉ mới mấy chục cái hô hấp, liên miên bất tận như giông bão! Nguy hiểm trong đó thì không cần phải nói, chỉ cần Gatrix bước sai một nhịp, phản ứng chậm một chút, thì giờ bộ truyện này cũng đã kết thúc rồi!

- Tao bực rồi đấy nhé!

Gatrix gào lớn. Trên tay hắn mọc ra một quả cầu lửa, ném vào mồm một con sói. Con còn lại đang chạy bỗng dưng bị vấp ngã! Nó lộn nhào về phía Gatrix, và lưỡi Hồng Trần nhanh chóng vạch một đường trên bụng nó đúng lúc nó lăn ngang qua người Gatrix. Dạ dày ruột gan của nó phòi ra, máu văng tứ tung, miệng gào thảm thiết. Gatrix không thèm liếc mắt nó một lần. Hắn yểm phép Sức mạnh lên cánh tay phải, vung tay ném Hồng Trần vào hốc mắt con sói đang bị lửa đốt xém hết lông trên đầu. Ngay khi lưỡi dao vung ra, Gatrix cũng tiếp tục dồn hết tài nguyên xuống hai chân để truy cầu tốc độ cao nhất, phóng theo lưỡi dao.

Lưỡi dao đâm ngập vào hốc mắt con sói, chọc thủng não bộ của nó, khiến nó chết ngay tức khắc! Vài hô hấp tiếp theo, một bàn tay xanh lét chộp lấy cán dao, rút ra huơ về phía sau. Nơi đó có một cái miệng đỏ ngòm ngòm như máu đã há sẵn, nhưng lưỡi Hồng Trần khiến nó buộc phải cắn chặt răng, khóa lưỡi dao trong mồm nó.

Gatrix nằm dưới đất, phía trên là con sói đầu đàn - con sói cuối cùng trong đàn, đang giằng co với lưỡi dao trong tay hắn. Lưỡi của Hồng Trần rất cứng, chừng này còn chưa đủ khiến nó bị mẻ chứ đừng nói là cắn đứt. Song độ sắc của con dao kém xa so với Vô cực! Hồi còn ở Valoran, Nike cầm trên tay Vô cực chém sắt như chém bùn, đánh khắp thiên hạ chỉ thua các loại vũ khí của sinh vật cấp độ bảy thôi.

Gatrix không đo được tiêu chuẩn ở thế giới này, nhưng nếu bàn về sức mạnh thì hắn chắc chắn hiện tại mình đang là một sinh vật tầng một, và con sói này cũng vậy. Tất nhiên cả hai nằm ở đâu trong tầng một thì nhìn Gatrix đang bị con sói đè lên đánh ắt biết! Đối thủ chỉ là sinh vật cấp một mà lưỡi Hồng Trần không thể xé vụn được, chứng tỏ sức mạnh của lưỡi dao đã bị suy yếu đi quá nhiều!

Con sói vung vẩy đầu, cố gắng hất lưỡi dao ra khỏi tay Gatrix. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì Gatrix sẽ lọt vào hoàn cảnh xấu, thế nên tay trái của hắn quờ quạng chung quanh, chộp được một cục đá, bèn đập mạnh nó vào đầu con sói. Nhưng con sói đã dùng đấu khí để cường hóa sức mạnh cùng cường độ cơ thể của nó, nên hòn đá đập chẳng có một chút tác dụng nào.

Tay phải của Gatrix bắt đầu mỏi nhừ vì vung vẩy quá nhiều! Đột nhiên hắn nghĩ ra một kế! Hắn tạo ra một quả bóng nước, bắn thẳng vào mũi con sói. Hắn căn đúng nhịp hít vào của nó để làm phép, khiến cho con sói bị sặc nước, buộc phải lùi lại ho khan liên tục. Không để lỡ cơ hội, hắn nhào tới, túm chặt lấy con sói, tay phải dùng Hồng Trần đâm liên tiếp vào cổ họng nó.

Da thịt của nó cứng kinh người! Dù Gatrix cố hết sức song mỗi lần cũng chỉ đâm được vào một đoạn nhỏ. Con sói nhanh chóng thoát khỏi trạng thái sặc nước, bắt đầu lắc mình quyết hất Gatrix xuống. Lần này nếu hắn ngã thì hắn chết chắc! Biết vậy nên Gatrix liều chết dùng tay trái ghì lên cổ nó, tay phải tiếp tục đâm, còn miệng thì cắn chặt vào tai phải của nó.

Màn đấu vật nguyên thủy đẫm máu này chỉ kết thúc khi con sói thôi vùng vẫy. Thân hình đồ sộ của nó đổ phịch xuống, đè Gatrix tí tắc thở! Dùng nốt chút sức tàn, hắn hất xác con sói ra khỏi người, nằm dạng tè he thở hồng hộc. Trải qua trận đánh vừa rồi, hắn gãy mất mấy cái xương, còn ngoài da thịt bị rách thì thôi khỏi nói. Bây giờ mà đến thêm một con sói nữa thì hắn đành chịu chết!

Nằm một lúc để hồi phục chút thể lực, Gatrix từ từ ngồi dậy, thi triển phép Hồi phục lên mình. Những vết rách trên da thịt bắt đầu lành lại, cùng với đó là những đốt xương bị gãy và rạn nứt. Con đói khủng khiếp ập tới, hò hét đòi hắn trả tiền chữa bệnh cho cái cơ thể yếu ớt này. Hắn run run cắt một miếng thịt của con sói đầu đàn, dùng phép Cầu lửa nướng chín, sau đó bỏ vào mồm nhai tọp tẹp. Khi hắn đã ăn hết một cái đùi sói thì cơ thể hắn mới hồi phục hoàn toàn.

- Mẹ kiếp, tao với mày có thù oán gì mà phải không chết không ngớt chứ!

Gatrix bực tức đạp cái xác con sói một cái. Chợt hắn sực nhớ ra, hắn đang muốn nghiên cứu kết cấu cơ thể các loài sinh vật trên Avalon, đặc biệt là loài có khả năng đặc thù. Trước mặt của hắn có sẵn tiêu bản rồi, mổ xẻ thôi chứ còn chờ gì nữa! Những lần trước bị Linh cẩu rực cháy tập kích, hắn chỉ đánh đuổi được chúng nó chứ không tóm được con nào cả. Chỉ có lần này bị lũ chó sói óc... chó này cắn riết không tha, hắn mới thu được một bộ xác tương đối hoàn chỉnh thế này.

Về cơ bản, kết cấu sinh học của bầy sói này không có gì vượt quá thường thức của Gatrix. Những khí quan cơ bản đảm bảo vận hành sự sống đều có đủ. Chỉ khi hắn mở hộp sọ của con sói đầu đàn ra mới thấy một thứ mới lạ. Bộ não của con sói nằm trên một khối đá trong suốt màu xanh ngọc rất đẹp. Hắn nhẹ nhàng cầm viên đá ra, lau sạch máu và não còn dính trên đó, ngắm ngía đủ kiểu. Hắn cảm nhận được một loại năng lượng nhu hòa đang chảy bên trong khối đá, có chút đồng điệu với nguyên tố gió nhưng không phải là hạt phép thuật. Đây hẳn là kết tinh của đấu khí, hệ gió! Điều này lý giải tại sao tốc độ của nó lại khủng khiếp đến như vậy, còn sức mạnh với cường độ da thịt thì không quá mạnh mẽ! Nếu như nó thuộc hệ đất thì thôi trận này khỏi cần đánh, vì Gatrix không phá phòng thủ của nó được, còn nó thì lại không đuổi kịp tốc độ hắn!

Gatrix đưa viên đá lên soi dưới ánh mặt trời. Những tia nắng xuyên qua viên đá, chiếu nên một thứ ánh sáng ấm áp dễ chịu trên mặt hắn, không nóng mà có chút mát mẻ.

- Có lẽ con bé sẽ rất thích thứ này đây!

Gatrix tự giễu, đi tới chiếc ba lô hắn quẳng xuống từ đầu, nhét viên đá vào trong. Hắn khoác tay nải lên vai, thu thập một chút chiến trường, rồi tiếp tục rảo bước hướng về phía dãy đồi. Phía sau lưng hắn, xác của lũ sói nằm vất vưởng khắp nơi, phơi thây dưới ánh dương quang. Rất nhanh, một đàn chim bay tới, hào hứng thưởng thức bữa tiệc trời ban cho chúng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Medina

Do hắn đi lệch về phương Bắc, nên hiện tại sau khi băng qua hàng đồi xanh mượt rợp trong cỏ lùn, Gatrix phải xuôi thêm một đoạn về phía nam mới có

thể trở lại hang được. Trên đường đi, hắn tiện tay thu thập một ít hoa cỏ, kết thành một chiếc vương miện rực rỡ đầy màu sắc, tỏa hương thơm ngan ngát khoan khoái lòng người. Hi vọng món quà nhỏ này có thể dỗ yên con bé!

Lần này rời đi dễ có hơn ba mươi ngày, chủ yếu là do hắn vòng quá xa về phía bắc. Một thời gian không gặp lại những đồng bào, không hiểu trong lòng Gatrix bỗng dưng cảm thấy có gì đó là lạ. Nó giống như một thứ cảm xúc hắn từng có, rồi đánh mất đâu đó trên con đường lạc lối, và giờ vô tình tìm lại được. À, ra thế, đây là cảm giác bồn chồn náo nức khi sắp được về lại nhà sao?

Bảo sao hắn cảm thấy con đường này bỗng trở nên dài hơn lạ thường! Nhưng Gatrix không tăng thêm tốc độ. Hắn đi chậm lại, nghiền ngẫm thứ cảm xúc mới mẻ này, như một nhà ẩm thực chậm rãi nhai nuốt một món ăn kì lạ mà thân quen. Cứ thế, Gatrix duy trì trạng thái vừa bồn chồn vừa khắc chế này, vượt qua thêm một ngày hành trình bên trong rừng.

Rừng rậm là hang ổ của tộc Goblin này, nên hắn có cảm giác an toàn hơn nhiều khi giấu mình đi dưới tán lá cây. Đứng giữa đồng không mông quạnh cũng có cái thú của nó, song chỉ có ở giữa rừng rậm, thân xác Goblin của hắn mới thật sự buông lỏng. Từng nhành cây, ngọn cỏ, từng tiếng động, dấu chân đều được Gatrix ghi tạc, xử lý với tốc độ cực nhanh, rồi chuyền tín hiệu xuống cho cơ thể để hắn lao đi trong rừng mà không bị trở ngại dù chỉ là một giây.

Những tán cây dần thưa thớt, và ngừng hẳn khi gặp một khu đất trống. Cuối đoạn đường ấy là một vách núi, với miệng hang to lớn đen ngòm. Giờ này chắc là bầy Goblin đực đang tỏa ra đi kiếm mồi. Không biết các Goblin có còn duy trì thói quen ăn chín uống sôi không! Cái trận pháp của hắn giờ chắc là hết năng lượng rồi nhỉ? Hi vọng các Goblin nhớ mang đồ ăn ra, chứ không thì đồ ăn để đó chỉ có hỏng hết! Đủ các loại ý nghĩ phức tạp đan xen xẹt qua xẹt lại trong đầu hắn! Gatrix lắc đầu, xua đi tạp niệm, rồi bước chân ra khỏi tán cây.

Hắn đã trở về!

...

Trên bờ suối tràn ngập cỏ xanh và hoa tươi, một nàng Goblin đang ngồi duỗi chân, tay vòng qua đầu gối, mắt đăm đăm nhìn về phía ngọn đồi xa xăm. Gatrix đã bắt cô không được phép theo đuôi hắn, nếu không hắn sẽ không còn yêu quý cô nữa. Eleisa không muốn như thế, nên cô phải ngồi đây, chờ cho tới khi hình bóng nhỏ bé quen thuộc ấy lấp ló phía lưng đồi, hoặc khi mặt trời tắt nắng, thì mới chịu trở lại hang.

Nhờ những hướng dẫn của Gatrix, sản lượng lương thực kiếm được của đàn Goblin tăng lên trông thấy, và phương pháp hun khói bọc lá cũng tỏ ra rất hiệu quả trong việc bảo quản thực phẩm. Thành ra, kể cả hôm nào bầy Goblin đực không kiếm được nhiều đồ ăn lắm thì chí ít cũng không có Goblin nào bị đói cả. Chính vì thế, sau Gatrix, dù bầy Goblin lại sản sinh ra một cục nợ mới mang tên Eleisa, nhưng họ vẫn đủ sức nuôi được cô.

Hôm nay, như mọi ngày, Eleisa ngồi thần người ra trên bờ cỏ, chờ đợi Gatrix quay trở lại. Các loài chim và côn trùng bị quyến rũ bởi mùi hương thơm đặc trưng của Goblin nữ, nhảy múa xung quanh cô nàng da xanh với mái tóc rực lửa, tạo nên một bức tranh đẹp mắt thơ mộng vô ngần! Chỉ tiếc là nhân vật chính của nó lại mang theo vẻ đượm buồn, khiến cho ý cảnh của bức tranh bị phá hỏng. Như một nhà thơ từng nói, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, ghép vào đây thật là chuẩn xác!

Bỗng nhiên, trên đầu Eleisa có thứ gì đó đè lên. Nó rất nhẹ, gần như không có sức nặng, nhưng đủ khiến Eleisa rời khỏi trạng thái thất thần. Cô ngẩng mặt lên, và nhìn thấy một gương mặt vô cùng thân quen, gương mặt cô nhớ tới hàng đêm. Trên mặt gã Goblin đó nở một nụ cười nhẹ nhàng, như muốn nói "Này cô nhóc, ta về rồi đấy!".

Giống như người ta lật bàn tay, như họa sĩ đại tài điểm mắt vẽ rồng, bức tranh phong cảnh "người đẹp nơi hoang dã" vốn không hoàn hảo, giờ bỗng như bừng sáng lên trước sự rạng rỡ của Eleisa. Cô nở một nụ cười đầy ngạc nhiên, trong mắt ngập nước, nhào tới ôm chầm lấy Gatrix. Gatrix đưa tay lên vuốt nhè nhẹ dọc theo lưng Eleisa, để cô tựa đầu vào vai hắn khóc lớn. Chẳng có bất cứ gì ngăn cách giữa hai bọn họ, cả hai có thể nghe rõ tiếng tim đập của nhau, thông qua làn da trần chạm sát nhau. Khung cảnh này khiến Gatrix nhớ lại lần đầu hắn trải qua lễ giao phối của đàn Goblin. Lúc đó cả hai cũng trong tư thế này, và cũng là Gatrix đóng vai người an ủi cô chim non này. Gatrix mỉm cười giễu cợt, mở miệng thì thầm vào tai cô.

- Ta xin lỗi, Eleisa! Ta đã trở lại rồi đây!

Dù cho không hiểu một từ nào Gatrix đang nói, nhưng có nhiều khi, cảm xúc không cần bất cứ ngôn ngữ nào để diễn đạt hết! Chỉ cần người này dùng sự chân thành để bày tỏ, thì cảm xúc của người đó vẫn có thể truyền đạt hoàn hảo đến người bên kia. Gatrix cảm thấy vòng tay của Eleisa ôm vòng quanh người hắn siết càng thêm chặt, giống như cô bé sợ rằng, nếu như cô buông tay, Gatrix sẽ lại tiếp tục tan biến như một bọt nước giống lần trước vậy.

***

Khó có ai gặp Medina mà có thể ghét cô được. Mái tóc của cô màu cam sáng chói như ánh mặt trời, tết thành hai cái đuôi ngựa lúc lắc gần tai. Trên mặt cô vẫn còn phơn phớt vết tàn nhang chưa kịp phai hết sau khi dậy thì. Nói bảo Medina có đẹp không thì cũng không hẳn, dùng một từ công tâm thì gọi là trên trung bình, nên đám tàn nhang đó cũng không làm ảnh hưởng gì đến sự hài hòa trên mặt cô. Thay vào đó, nó lại càng khiến cô nàng cứng đầu này thêm bừng bừng sức sống!

Một ngày của Medina rạng rỡ như chính nụ cười của cô vậy. Kể từ khi mặt trời ló dạng, cho tới khi những ngọn đèn đất được chong lên, tiếng cười và tiếng hát của cô vang lên ở khắp các ngóc ngách của ngôi làng nhỏ bé. Chỉ có những hôm đặc biệt, khi Medina băng qua dãy đồi, tiến vào Khu rừng hắc ám để hái thuốc, thì cuộc sống của người dân làng Đầu Heo mới tạm lắng xuống.

Medina là một thầy thuốc gia truyền con nối. Ở cái thời đại còn lạc hậu như thế này, có đủ các loại phương pháp chữa bệnh hiếm lạ cổ quái tồn tại, ví dụ như tắm bằng nước tiểu để khử trùng, hay khoan não để chữa bệnh thần kinh chẳng hạn! Thật may là Medina không phải phường lang băm bịp bợm như vậy! Cô được tổ tiên truyền lại kiến thức y học đàng hoàng về cấu tạo cơ thể con người, một số triệu chứng bệnh phổ biến, và cách nhận dạng những

cây thuốc mọc nơi hoang dã.

Xét trên bối cảnh, tỷ lệ người thường thức tỉnh thiên phú đấu khí hay pháp thuật là rất nhỏ, việc người dân thường mắc bệnh là điều không thể tránh khỏi! Họ có một số lựa chọn tùy thuộc vào điều kiện kinh tế, ví dụ như tự dùng đấu khí để chữa trị, uống thuốc hay đến nhà thờ cầu xin các cha sứ ban phước lành chữa khỏi vết thương, với một số tiền "tự nguyện" không nhỏ lắm để cung phụng thần linh. Như đã nói, không phải ai cũng tu luyện được đấu khí, nên việc uống thuốc chữa bệnh là cách phổ biến, cũng như kinh tế nhất một người bình thường có thể tiếp cận. Còn tất nhiên, nếu đó là những bệnh rất nặng, tai nạn cụt tay cụt chân, nguyền rủa trúng tà vân vân thì cắn răng đi nhà thờ đi!

Medina là một cô gái có cá tính mạnh và rất cố chấp. Cho dù là những người khó tính nhất, những người tin rằng mình bị bệnh do số, phải cúng con ma con quỷ để nó thôi ám mình, rốt cuộc cũng phải thỏa hiệp dùng thử thuốc của cô, và khi chúng tỏ ra hiệu nghiệm tức thời, thì số lượng người hâm mộ của Medina sẽ lại nhảy thêm một số! Nhưng cứng quá dễ gãy, như những người già trong làng thường dạy cô vậy! Sẽ có một ngày sự cố chấp đó hại cô, sống là phải biết tiến lùi hợp lý... và đủ các loại đạo lý khác, song Medina đều bỏ ngoài tay. Bất kể người trong làng khuyên ngăn ra sao, cảnh báo về sự nguy hiểm của Khu rừng hắc ám, Medina vẫn cứ tiếp tục công cuộc hái thuốc của mình. Mỗi khi bị căn nhằn, cô chỉ quay đầu lại, nở nụ cười chói lòa như ánh dương quang của mình.

- Thay vì phải mua thuốc với giá đắt đỏ ở những thị trấn khác, chúng ta có sẵn một nguồn thuốc khổng lồ ở ngay sau lưng mà!

Hôm nay, Medina lại xách giỏ lên đường hái thuốc. Dụng cụ của cô rất đơn giản, một chiếc giỏ đan từ sợi dây leo phơi khô, quần áo dài che kín người để tránh bị côn trùng tấn công, một chiếc cuốc để xới cả rễ cây thuốc lên. Thực ra Medina không phải là một cô gái thuần túy cứng đầu như mọi người tưởng! Trái lại, cô là một người cực kì cẩn trọng, bởi chỉ có cẩn trọng mới khiến cô có thể ra vào Khu rừng hắc ám nhiều lần đến như vậy. Phải biết rằng, trong khu rừng tồn tại không dưới hai mươi chủng loài sinh vật am hiểu phép thuật, và chỉ cần là một phép sơ cấp như Cầu lửa thôi cũng đủ để nổ Medina thành tro bụi rồi. Mỗi khi tìm được cây thuốc cần thiết, cô thường bứng cả rễ lên, mang về và gieo trồng ở khu vườn sau nhà. Hi vọng của Medina là có thể tạo nên một vườn thuốc đủ lớn và đa dạng để cô không cần phải mạo hiểm trèo đèo lội suối vào rừng nữa. Song mục tiêu là vậy, chứ thực tại thì còn xa vời lắm!

...

Hai mắt Medina tỏa sáng! Cô nhanh chóng cúi xuống, dùng tay nhẹ nhàng cào chỗ đất bao quanh một gốc cây có màu xanh ngọc, với lá có hình dạng trông như một giọt nước vậy. Tên của nó là cây Nước mắt của rồng. Truyền thuyết về nó thì nhiều, nhưng cái Medina quan tâm nhất là loại cây này khi kết hợp thêm với một số loại thuốc phụ gia, có thể tạo thành thứ thuốc chữa bệnh đau khớp của người già. Thứ này rất khó tìm, và Medina mới chỉ nhìn thấy nó qua những chữ mô tả trong sách mà thôi! Quả nhiên nó đẹp đúng y như lời đồn!

Đột nhiên Medina thấy mát lạnh hết cả da đầu! Cô ngẩng lên, và thấy trước mắt là một loại sinh vật giống vượn, lông ngắn màu nâu, mặt vàng như nghệ, răng nanh nhọn nhô ra như ác quỷ. Đây là Khỉ mặt vàng, một loại quái vật yêu thích ăn óc của sinh vật sống. Chết tiệt, mất cảnh giác quá! Khỉ mặt vàng ngoài sở thích ăn óc, còn cực kì thích ăn các loại cây thuốc quý hiếm. Hiển nhiên nó thủ sẵn ở đây là để đợi cho Nước mắt của rồng phát triển thành thục rồi mới ăn sạch!

Medina thò tay vào trong chiếc túi sau lưng, ném ra một nhúm bột màu trắng đỏ, rồi lập tức co giò bỏ chạy. Loại bột này là hỗn hợp của nhiều loại cây mang tính cay nóng, đem phơi khô rồi xay ra. Khi tiếp xúc với dịch thể, chúng sẽ phát huy toàn bộ đặc tính "nóng bỏng" của mình, khiến cho sinh vật nào trúng chiêu bị đau đớn không thôi!

Con Khỉ mặt vàng không ngờ kẻ loài người trước mặt lại ti tiện gian trá đến thế! Hai mắt, mũi và mồm của nó bỏng rát, chảy dịch ròng ròng, khiến nó gào khóc thảm thiết! Nhưng dù sao nó cũng là một sinh vật mạnh mẽ. Thứ bột đó có thể khiến nó đánh mất năng lực cảm nhận một lúc ngắn, song khi tác dụng của nó bị đào thải ra, Khỉ mặt vàng sẽ rất nhanh truy lùng được Medina! Và đến lúc đó, con khỉ thầm hứa, nó sẽ dùng cách ăn chậm rãi nhất, đau đớn nhất để hành hạ kẻ loài người ti tiện đó!

Medina cắm đầu chạy, hướng thẳng về phía bìa rừng. Khỉ mặt vàng không biết bơi, nên nếu cô lội qua được con suối thì cô coi như thoát! Song hành với việc rừng cây ngày một sáng sủa, thì tiếng gào thét rống giận của con khỉ cũng dần dần bám sát sau lưng Medina rồi! Mười bước, năm bước, ba bước, một bước! Medina phóng vọt qua bụi cây, tắm mình dưới ánh nắng ấm áp của thiên nhiên.

Và trái tim của cô chìm xuống đáy vực!

Phía trước cô, có hai con Goblin đang ngồi nghỉ ngơi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Cứu mạng!

Từ phía sau những tán lá rậm rạp, một cánh tay thô to lông lá thò ra, túm lấy mái tóc màu cam rối bời xơ xác của Medina. Con khỉ gào lên đắc thắng, hú hét trong khi cố gắng kéo Medina trở lại bên trong cánh rừng.

Thế là hết! Medina nhắm mắt. Một giọt lệ bi thương rớt khỏi khóe mắt cô, mang theo bao nhiêu hối hận nuối tiếc của sinh mạng với cuộc đời này. Với

sức lực của cô, việc thoát khỏi con Khỉ mặt vàng là bất khả thi! Cô muốn liều chết vùng vẫy lần cuối, nhưng hai chân của con khỉ đã quặp chặt quanh người cô, hai tay thì bám vào những cành cây kéo cả hai lùi về phía sau.

- Cứu tôi với! Có ai không?

Medina hét to, tìm kiếm một kì tích. Nơi này là ngọn đồi sau làng, tiếng của cô chắc chắn không thể nào băng qua một ngày đường, xuyên qua nguyên một dãy đồi để tiến vào tai ai đó được. Nhưng Medina cứ rống to! Đây là bản năng sinh tồn thôi! Khi sinh mạng bị đặt vào tuyệt cảnh, nó có thể bùng phát ra những hành động nếu dùng logic để đánh giá thì phải gọi là cực kì ngớ ngẩn!

Đột nhiên một trong hai con Goblin đứng lên. Trông nó rất khác biệt với lũ Goblin được mô tả trong sách. Dáng người của nó thẳng, tràn ngập tự tin, chứ không lấm la lấm lét như các Goblin khác. Cơ bắp nó săn chắc, trải đều khắp cơ thể - Medina sực nhớ ra, đây chẳng phải là tỷ lệ vàng về kết cấu cơ bắp mà các tổ tiên của cô đã tiên đoán sao? Và cái bộ phận lủng lẳng giữa hai chân nó, Medina vừa ngượng đỏ mặt, vừa tò mò không thôi! Cô chưa bao giờ chứng kiến "hiện vật", chỉ biết được cấu tạo của nó ghi bên trong sách. Hóa ra thứ này khi có máu dồn xuống sẽ cứng lên sao? Nếu Gatrix mà đọc được suy nghĩ cô ta thì hắn chắc phải ngã nhào mất, chết đến đít rồi còn ngắm nghía lung tung được!

Con Goblin đực vung tay với tốc độ cực nhanh, Medina còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy tiếng con Khỉ mặt vàng gào lên thảm thiết phía sau lưng. Tóc của cô bỗng thả lỏng, và Medina không bỏ lỡ cơ hội. Cô co giò chạy một mạch, tìm cách tránh xa khỏi con Khỉ mặt vàng. Song cô cũng có chủ ý tránh nốt khỏi cặp Goblin bí ẩn kia, nên Medina chạy chếch sang một bên, hướng thẳng tới dòng suối.

Bỗng có một thứ gì đó va mạnh từ bên hông cô, khiến cô ngã bổ nhào. Con Goblin còn lại đã chạy vọt tới, đè chặt cô lại. Medina hoảng loạn vùng vẫy! Cô nhớ tới những câu truyện về bầy Goblin khi bắt được phụ nữ sẽ lôi về hãm hiếp, sinh con cho chúng! Chẳng lẽ cô sắp trở thành một cái máy đẻ của thứ sinh vật kinh tởm này? Nghĩ tới cảnh sống không bằng chết đó, Medina càng cố gắng chống trả tợn, song thân ảnh phía trên cô rất khỏe. Nó giữ chặt hai cánh tay cô, ấn mạnh xuống đất, cúi mặt xuống gần sát cô. Chóp mũi của cả hai chỉ cách nhau có một đoạn ngắn tí!

Đến lúc này, Medina mới nhìn rõ thứ gì đang ngồi trên bụng mình. Thề có thần linh trên cao, Medina chưa bao giờ thấy một đôi mắt đẹp đến như vậy! Đồng tử của con Goblin này không mang sắc đen hay hung hung như người dân trong làng, mà tóe lên sắc đỏ diễm lệ như chính mái tóc dài đang xõa trên mặt cô vậy. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, và Medina thấy được một linh hồn vô cùng trong suốt, tràn ngập tò mò và không hề có bất cứ ác ý nào. Khi ngực cô cảm thấy sức nặng, cô mới nhận ra đó là một con Goblin cái! Lại một lần nữa, Medina không thể không liếc mắt nhìn xuống bộ ngực của nữ Goblin này. Tại sao lại có sự bất công đến vậy chứ, Medina bực tức!

Chợt một tiếng hét đau đớn cắt đứt mạch suy nghĩ có phần hơi bị bá đạo của Medina! Cô quay sang, và thấy con Khỉ mặt vàng đang quỳ gục trên mặt đất, còn con Goblin đực đứng phía sau nó, đưa tay xuống cổ họng con khỉ và vạch một đường đẫm máu! Con khỉ kêu ằng ặc không thành tiếng, đổ sập xuống đất, còn con Goblin đực ngẩng đầu, nhìn về phía cô. Nó muốn gì đây, Medina rối bời! Con Goblin bước lại gần, còn nữ Goblin này vẫn đang đè chặt không cho cô bỏ chạy.

Con Goblin đực ra hiệu cho đồng bạn buông cô ra, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đâm ba nhát liên tiếp xuống rẻo đất nơi cô nằm, theo thứ tự là thái dương, cổ họng và sát bên sườn của cô. Nó dùng minh họa rất thực tế để nói với cô rằng, nếu như cô dám làm điều gì thiếu suy nghĩ, cô sẽ chết trước cả khi nhận ra mình đã bị đâm!

Cảm thấy hài lòng khi cô tỏ ra an phận, con Goblin gật gù, tìm một chỗ cách cô một đoạn, ngồi xuống. Trong một thoáng, cả hai chỉ trừng to mắt nhìn nhau. Dường như giống với việc cô tò mò về sự tồn tại của một cá thể Goblin đặc biệt như này, nó cũng đang quan sát cô, tìm hiểu về một chủng tộc hoàn toàn mới lạ. Có điều cô không thích cảm giác này! Giống như cô bị nó dùng ánh mắt lột trần truồng ra vậy!

Con Goblin đột nhiên phá vỡ sự im lặng! Nó đưa tay lên miệng, vẽ thành một dấu X, rồi nhún vai nghiêng đầu. Thấy cô chưa hiểu, nó mở miệng, nói một thứ ngôn ngữ rất kì lạ...

Khoan đã! Medina bàng hoàng! Con Goblin này vừa "nói", phải không? Hãy nói với cô đây chỉ là một giấc mơ đi! Từ bao giờ mà Goblin, sinh vật ngu si đê hèn thấp kém lại diễn sinh ra được trí tuệ như thế này?

Con Goblin lần này chỉ vào mặt mình, và lặp lại ba lần một cụm từ. Nếu cô không nghe nhầm thì đó là Gatrice? Gachich? Nó im lặng, như thể chờ cô làm ra phản hồi. Medina không biết nên làm như nào, nên cô đành thận trọng chỉ vào nó và run run rẩy rẩy lặp lại.

- Ga...a...tri...ce?

- Gatrix!

- Gatri...ce?

- Gatr...ix!

Màn phát âm này kéo dài qua vài lần luyện tập, cuối cùng cũng chấm dứt khi Medina phát âm chính xác tên của con Goblin. Như vậy con Goblin đực là Gatrix, còn con lại là...

- Eleisa!

Giống như Gatrix có khả năng đọc suy nghĩ của cô, con Goblin căn rất chuẩn xác thời gian, chỉ vào nữ Goblin với mái tóc đỏ xinh đẹp đang ngồi cạnh nó và nói tên. Lần này thì Medina rất nhanh đã phát âm đúng. Thế rồi cả hai lại nhìn cô lom lom, như muốn nói "bọn này đã giới thiệu bản thân xong rồi, giờ đến cô đấy".

Gặp quỷ rồi! Medina lè lưỡi. Song người bước qua mái hiên thấp không thể không cúi đầu, Medina cũng đành tự đưa tay đặt lên ngực và nói.

- Medina!

Gatrix lặp lại một lần tên của cô, cẩn thận nhấm nuốt nó, rồi nó gật gật gù gù. Nó quay sang, dạy cho Eleisa cách phát âm tên của cô đầy kiên nhẫn! Điều này làm Medina sợ đến toát mồ hôi hột! Goblin đã đản sinh ra một cá thể sở hữu trí tuệ, và cá thể này đang muốn phổ cập tri thức cho những con Goblin khác. Chỉ tiếc là một dân nữ như cô không có cách nào suy nghĩ phức tạp hơn chuyện này có thể kéo theo hậu quả gì, mà cũng chẳng đến lượt cô! Dù sao trời sập thì còn có những vị này vị kia gánh đấy, làm gì đến lượt một con bé thầy thuốc nhà quê phải quan tâm!

Sau một lúc, Eleisa rốt cuộc cũng đọc thành công tên của cô. Cô bé nở nụ cười rạng rỡ, liên tục lặp lại tên Medina, rồi lại chỉ vào nó và nói Eleisa. Một phần trong Medina cảm thấy hơi ròn rợn, nhưng một phần khác của cô lại vô cùng tò mò về hai Goblin này, đặc biệt là khi họ không tỏ ra một chút ác ý nào, ngoại trừ lúc đầu Gatrix đe dọa cô. Là một người cực kì cố chấp, một khi Medina đã hứng thú với chuyện gì, thì cô sẽ phải theo đuổi nó đến cùng! Thật may là ngày xưa cô hứng thú với y thuật chứ không phải thiên văn, chứ không thì cô giờ này chắc là mù lòa vì nhìn mặt trời quá lâu rồi!

Gatrix đứng dậy, bước về phía cô. Điều này làm trái tim Medina đập có chút nhanh lên! Nó muốn làm gì đây? Những suy nghĩ về việc Goblin cướp giết hiếp lại tràn về, bóp nghẹt tâm trí khốn khổ của cô thầy thuốc miệt vườn. Nhưng Gatrix chỉ đứng đó, đưa tay ra hướng về phía cô. Nó nhoẻn miệng cười - Medina thề, rõ ràng là nó cười! Và đó cũng là một nụ cười rất lạ! Nó chân thành, song lại mang theo cái gì đó đắng chát chua cay. Cô không biết nó đưa tay ra là có ý gì, có điều ánh mắt của nó như muốn cổ vũ cô nắm lấy tay nó vậy, nên Medina dùng tốc độ chậm rì rì đưa tay lên nắm lấy bàn tay chai sạn màu xanh lá đó. Trong suốt cả quá trình, Gatrix tỏ ra cực kì kiên nhẫn, cho tới tận khi cô đặt cả bàn tay lên tay nó, nó mới nhẹ nhàng nắm lấy và từ tốn kéo cô ngồi dậy.

Lòng bàn tay nó rất ấm và mềm! Medina lại "phiêu".

Gatrix và Eleisa bước về phía khu rừng, đưa tay ra hiệu cho cô đi theo. Cả hai nhanh chóng mất dạng sau tán lá xanh rì, bỏ Medina đứng tẩn ngẩn tần ngần ở bờ suối. Trong lòng Medina đang có hai luồng tư tưởng đấu tranh kịch liệt. Một luồng đại diện cho thái độ của người bình thường, nó yêu cầu cô dùng tốc độ nhanh nhất băng qua dòng suối, chạy về làng để tìm kiếm sự giúp đỡ. Luồng còn lại, là sự cứng đầu của Medina. Nó như một lời mời gọi của ma quỷ, dùng giọng nói du dương dụ dỗ cô sa đọa. "Chỉ đi theo ngó một tí thôi!" "Bọn họ đã cứu mình mà!" "Nếu họ muốn bắt mình thì cần gì phải lừa!" "Phải nhanh chân lên, không thì mất dấu họ bây giờ!"

Medina nhắm mắt, nghiến chặt răng, như muốn làm ra một quyết định hệ trọng lắm. Cuối cùng, cô mở to mắt! Bên trong cặp mắt đen lay láy đó, chỉ còn lại sự quyết tâm hừng hực! Medina hít thật sâu, bước theo hướng đi của hai con Goblin kì lạ nhất mà cô từng gặp trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Học tập tri thức mới

Medina là một cô nàng mạnh mẽ đầy sức sống. Vậy nên một khi vượt qua được nỗi sợ hãi rối bời ban đầu, cô bắt đầu mở miệng hỏi liên tục, cho dù giao tiếp giữa hai chủng tộc không thật sự quá thuận lợi! Cái này khá là bình thường! Cho dù là người khác, khi giao tiếp với động vật, thỉnh thoảng vẫn buột miệng nói ra lời, ví dụ như "mày muốn gì, muốn ăn cái này hay cái kia" dù chắc chắn là thú nuôi của người đó không hiểu được "muốn" nghĩa là gì.

Medina cũng vậy. Khi cô lần theo được dấu vết của Gatrix và Eleisa - bọn họ cố tình để lại những vết vạch lá rất rõ ràng, cô liền hỏi.

- Bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy? Các ngươi tại sao lại cứu ta? Các ngươi là ai? Có phải Goblin cũng có trí tuệ hay không?

Gatrix không hiểu Medina đang nói cái gì, nhưng nghe cô ta cứ vo vo ve ve bên tai thì cũng rất là khó chịu, thế nên hắn làm động tác đưa ngón tay lên môi suỵt khẽ. Kết hợp với biểu cảm khó chịu, không khó để Medina nhận ra Gatrix muốn cô câm miệng!

- Trời đất ơi, ngươi còn biết cả phương pháp giao tiếp hình thể kiểu như này sao?

Hai mắt của Medina sáng lòe lòe đầy ngạc nhiên. Rất hiển nhiên, phản ứng của Gatrix khiến cho kết quả đi ngược với dự kiến của hắn.

Gatrix thở dài. Hắn hoàn toàn có thể dí Hồng Trần vào cổ cô ta để khiến Medina ngậm mồm, nhưng điều này sẽ làm ảnh hưởng rất nhiều đến kế hoạch của Gatrix. Cho nên hắn đành xụ mặt tiến nhanh về phía trước, buộc Medina phải co giò đuổi theo.

Về lý thuyết, hình thể của Gatrix và Eleisa không sai biệt lắm so với Medina. Loài Goblin thông thường có chiều cao tương đương nhau và xấp xỉ một thiếu nữ loài người. Nó có nghĩa là, sải chân của cả hai không thể nào chênh lệch tới mức, một bên chỉ cần bước nhanh thì bên kia đã phải co giò đuổi theo được! Thế nhưng đấy là khi xét trên đất bằng! Còn trong những hoàn cảnh hiểm trở như địa hình rừng rú thế này, muốn bước nhanh được như Gatrix và Eleisa thì phải có kĩ thuật, mà Medina không thể nào thông thạo được phương thức di chuyển trong rừng được như hai con Goblin. Dù sao thì cô cũng chỉ loanh quanh ở mé rừng, nơi cây cối mọc còn khá thưa thớt và thú dữ ít lởn vởn.

- Chúng ta sắp đến nơi chưa?

Medina hỏi ngắt quãng, miệng thở hồng hộc, tay tựa vào một gốc cây gần đó. Việc dốc hết sức đuổi theo bước chân của Gatrix khiến cho cô không kịp nghỉ ngơi, chứ đừng nói tới việc làm phiền Gatrix bằng những câu hỏi nhảm nhí của mình. (Để tránh phải... quá nhiều, về sau những đoạn ngắt quãng sẽ ghi chú ngắn gọn)

Gatrix cúi xuống, nhìn ngắm xung quanh, sau đó nhanh tay lẹ mắt nhặt lên một vài thứ. Chỉ khi đưa tới gần mặt Medina, cô mới nhận ra đó là chỗ thuốc mình mới hái. Ban nãy bị con Khỉ mặt vàng truy đuổi, cô vội quá đánh rơi cả giỏ thuốc. Như vậy ban nãy Gatrix lần theo dấu vết truy ngược về đây sao?

Thấy Medina mừng rỡ nhưng vẫn thận trọng cầm lấy cây thuốc từ tay Gatrix, hắn gật đầu hài lòng. Kế tiếp hắn nhặt chỗ cây thuốc còn lại lên bỏ vào chiếc giỏ đứt một quai vứt chỏng chơ gần đó, nhấc lên đưa cho Medina. Đúng lúc này, hắn thấy một cuốn sách! Ban nãy nó bị chiếc giỏ đè lên hắn không thấy được.

- A đó là sách gia truyền của nhà ta!

Medina nhảy dựng lên, với tay định vồ lấy cuốn sách, song chỉ nắm được không khí! Gatrix đã nhanh tay kéo cuốn sách ra phía sau. Khi Medina bước tới đưa tay túm cuốn sách thì hắn lại né sang bên trái, cô ta vồ bên trái thì hắn lại uốn éo qua phải. Nói tóm lại, cho dù Medina dùng hết tất cả sức lực cũng không có cách nào lấy lại được cuốn sách trong tay Gatrix. Hắn trơn trượt như một con cá da trơn vậy!

Mặc cho Medina đang gào thét tức tối, khói xì ra từ tai, Gatrix vẫn thanh thản lướt nhanh qua cuốn sách. Đúng như hắn dự kiến, mớ giun loằng ngoằng viết trên đó hắn không hiểu cho dù chỉ là một chữ. Tuy nhiên có một số thứ khiến hắn rất lưu tâm! Đó là những bản vẽ kết cấu cơ thể sinh vật! Kết hợp với những loại cây đa phần mang tính chữa thương mà Gatrix nhặt lên ban nãy, không khó để hắn suy đoán ra, cô gái hắn vừa cứu là một người làm về y học. Có lẽ là thầy thuốc, có lẽ là phụ tá! Và đặc biệt quan trọng là cô ta biết chữ! Điều này càng khiến giá trị của Medina trong mắt hắn tăng lên.

Đột nhiên Gatrix dừng lại! Hành động đột ngột này khiến Medina bất ngờ bị mất đà! Theo quán tính, người cô đổ nhào về phía trước. Mắt thấy mình chuẩn bị hôn thân mật với mặt đất, Medina sợ quá nhắm tịt mắt, chờ đợi một cơn đau chảy nước mắt ập tới. Thế nhưng một cánh tay mạnh mẽ cứng chắc đã vòng qua eo cô, giữ không cho Medina ngã sấp mặt.

- Cảm ơn!

Medina có chút ngượng ngùng vùng khỏi cánh tay của Gatrix, vuốt vuốt lại quần áo tóc tai. Nãy giờ cô chơi giành đồ với Gatrix nên giờ mồ hôi ướt khắp người rồi, chưa kể bên trong rừng, nhiệt độ và độ ẩm cũng cao nữa, thành ra giờ cả người cô cứ dính dính rất khó chịu. Gatrix giơ tay lên chỉ vào mũi, rồi làm động tác quay mặt sang một bên. Rồi hắn lại lấy hai tay đưa lên chắn trước mặt. Ý tứ của hắn rất rõ ràng: "Ban nãy sao không quay mặt sang một bên hoặc đưa tay lên đỡ"

Medina ngượng chín cả mặt! Vừa rồi gấp quá, cô không kịp phản ứng! Thẹn quá hóa giận, Medina hét lớn, chìa tay ra.

- Trả lại ta cuốn sách đây! Ngươi có hiểu nó đâu, cầm làm gì! Thứ này rất quan trọng với ta, làm ơn trả lại được không?

Giọng của Medina yếu dần, cuối cùng chuyển thành van xin, vì cô biết có đánh cũng không đánh lại thằng này. Gatrix lật ra một trang, chỉ vào một chữ, há mồm nhưng không phát ra tiếng. Động tác này khiến cô rất khó hiểu! Medina cau mày, hỏi lại.

- Chỗ đó có vấn đề gì sao?

Gatrix lắc lắc đầu. Hắn chỉ lại vào kí tự đó, thốt lên.

- Na?

- Hả?

- Di?

- Không, đó là "liên"... Khoan đã! Trời đất! Ngươi muốn học chữ sao?

Medina biểu lộ "không thể tin được", nhìn chòng chọc vào Gatrix, miệng há hốc. Con Goblin trước mặt gật đầu, rồi lại chỉ vào kí tự tiếp theo.

...

Như đã nói, với khả năng của một sinh vật tầng bảy, việc giải mã một ngôn ngữ là điều không hề khó khăn, đặc biệt là khi thứ ngôn ngữ đó được dùng để giao tiếp phổ thông, nghĩa là nó phải đảm bảo đủ quy tắc đơn giản dễ dùng. Dưới sự trợ giúp của Medina, chỉ trong ba ngày, Gatrix đã nắm vững cách sử dụng ngôn ngữ của vương quốc này. Tất nhiên có những thứ không phải ngày một ngày hai có thể giải quyết đấy!

- Medina, có một con sâu róm đang đỗ trên đầu cô kìa?

Medina hét toáng lên, hất hất con sâu ra khỏi đầu, làm tóc cô bay tán loạn lên. Sau khi thấy con sâu rơi xuống đất, cô mới thở phào, quay ra quở trách Gatrix.

- Lần sau cậu làm ơn nhấc nó ra giùm tôi được không? Cầm vào con sâu đó nó nhẽo nhẽo ghê tay lắm! Với cả, chúng tôi dùng từ "bò" chứ không nói "đỗ"!

- Ta sẽ ghi nhớ điều này!

Gatrix gật đầu nghiêm túc. Tay hắn vẫn không ngừng phanh thây một sinh vật có ba chân nhưng không hề có tay. Medina gọi nó là con kiềng, một loài chuyên ăn côn trùng, với cái lưỡi rất dài.

Khi Gatrix đưa ra đề nghị Medina dạy cho hắn học chữ, cô nàng cũng rất thừa cơ bắt hắn hỗ trợ cô hoàn thành bộ sưu tập sinh vật học của mình. Cụ thể, Gatrix sẽ giúp Medina tóm lấy những loài mà Medina thấy hứng thú, sau đó hai tên "sát nhân biến thái" này sẽ xé xác nạn nhân ra - đây là dùng góc nhìn của các sinh vật trong rừng. Và đương nhiên, Gatrix có quyền từ chối nếu như hắn cảm thấy đối tượng rất nguy hiểm hoặc khó để bắt.

Thông qua Medina, Gatrix có một cái nhìn đại khái về các sinh vật trên lục địa này, mà nghĩ lại thì hắn thu hẹp xuống còn "khu vực này" thôi! Dù sao kiến thức của Medina chủ yếu đến từ sách, còn bản thân cô ta cũng không đi đâu xa được, nên những thông tin mà Medina cung cấp cũng chỉ mang tính tham khảo là chính.

Loài người ở đây có chiều cao phổ biến là một mét chín với nam và một mét bảy với nữ. Mét là đơn vị đo lường của vương quốc này, không phải là thứ mét ở Tòa thành trắng hay Valoran. Họ cũng cần ăn uống hít thở, và khí quan thì giống như những gì Gatrix biết.

Về quá trình sinh sản, thì phần lớn người bình thường cần phải mang thai tám đến mười tháng không giống nhau. Điểm đặc biệt là, nếu đứa con sinh ra càng mạnh mẽ, thì người mẹ mang thai càng lâu, và càng cần nhiều dưỡng chất tẩm bổ. Nếu như người mẹ không được đáp ứng đủ dinh dưỡng, thì một là hai mẹ con cùng chết, hai là đứa con sẽ bị ép sinh non, chặt đứt một phần thiên phú của nó. Đây cũng là lí do mà tại sao các cậu ấm cô chiêu ở nơi này càng làm càn - họ có một nguồn di truyền tốt đẹp từ bố mẹ tổ tiên - những người mạnh mẽ lập công với vương quốc và được ban tước lộc. Họ lại được nuôi dưỡng đầy đủ tài nguyên, được tiếp cận với những công pháp, phép thuật cao cấp, trong khi phần lớn người bình thường còn không có mà học! Điều này tạo ra một chênh lệch cực lớn giữa họ và thường dân. Mà cái gọi là thế giới quan, tức là cái nhìn chủ quan của một cá thể với thế giới hiện hữu chung quanh, phải được xây dựng trên nền tảng những gì cá thể đó đang có. Không thể bảo một con hổ phải nói năng nhỏ nhẹ, khép nép với một con thỏ được, dù rằng chúng đều đang sinh sống dưới lãnh thổ của loài rồng. Hổ vẫn sẽ ăn hiếp thỏ, cũng như quý tộc hà hiếp bá tánh vậy, bởi vì trong tầm mắt của họ, những mâu thuẫn xảy ra đều có thể giải quyết được bằng vũ lực và áp chế, vậy thì tội gì lại phải đi đàm phán?

- Tôi có một chút thiên phú với phép thuật hệ mộc, nhưng chắc là đời này tôi không có duyên với nó rồi!

Medina trả lời đắng chát.

- Ta có thể thấy điều đó rõ như ban ngày!

Gatrix không thèm ngẩng đầu lên. Medina cứng họng, định há miệng phản bác, nhưng trước khi cô kịp nói gì, thì một vật đen bỗng bay tới! Cô đưa tay tóm lấy - đó là một viên tinh hạch màu xanh lá nhu hòa, không phải rực rỡ cuồng bạo như viên tinh thạch trên cổ Eleisa.

- Viên đá này ẩn chứa nhiều năng lượng hệ mộc. Cô có thể mang theo nó bên người, nó sẽ giúp cho tinh thần cô thanh tỉnh lâu hơn, và khi cần, nếu như cô để nó lại gần những cây thuốc cô trồng, chúng sẽ phát triển nhanh hơn. Tuy nhiên, năng lượng của viên đá này có hạn, nên đừng hi vọng gì nhiều!

- Ta biết cô không vui khi ta nói vậy, Medina, nhưng cô phải hiểu, có những chuyện không phải chúng ta muốn là có thể thay đổi! Thế giới này không xoay quanh bất cứ ai hết, mà nó tồn tại độc lập khách quan. Thay vì cố gắng theo đuổi một cánh cửa đang đóng, cô nên thử dừng lại và ngắm nhìn xung quanh xem! Biết đâu cô sẽ thấy những thứ mới mẻ hơn, những cơ hội mới luôn sẵn sàng chào đón cô nếu như cô tìm chúng. Không phải ai cũng sẽ thành ông này bà nọ, đó là một thực tiễn đáng buồn! Có những người sinh ra đã ở vạch đích, có những người làm cả đời không bằng một quý tộc tiêu một phút. Nếu như cứ cố gắng lại gần mặt trời, cô sẽ tan chảy đấy!

Medina lặng thinh một lát. Mắt cô nhìn chòng chọc vào viên đá màu xanh lá dịu nhẹ trên tay, rồi cô lập tức bật lại.

- Tôi không nghĩ là một con Goblin có thể sâu sắc đến như vậy cơ đấy! Tôi cứ nghĩ đám Goblin ngày ngày chỉ biết đào hang thôi chứ!

- Chú ý lời nói, cô bé! Đầu tiên, kì thị chủng tộc không phải là một thứ đáng tự hào gì! Và thứ hai, ta cũng không hẳn là một Goblin. Cô có thể hiểu, ta là một tồn tại cao cấp hơn rất nhiều, nhưng vì nhiều lí do mà giờ ta kẹt trong thân xác này.

Hai mắt Medina tỏa sáng rực rỡ.

- Như vậy trước đây ngài là một hoàng tử đẹp trai tài giỏi của vương quốc nào đó, bị trúng lời nguyền của phù thủy nên mới bị biến thành Goblin sao? Ngài đã biết cách nào để giải lời nguyền chưa? Một nụ hôn của trinh nữ chăng? Nếu ngài không chê...

Medina không kịp kết thúc hết chuỗi oanh tạc của mình khi một bàn tay xanh lét đã thò tới bịt miệng ngăn cho cô không phát thành lời. Medina tức giận, kéo tay Gatrix ra, thở phì phì.

- Cô đọc ít truyện cổ tích thôi cô nhóc! Mà lảm nhảm nãy giờ, cô đã vẽ xong chưa?

- Chờ một chút, một chút nữa... rồi xong! Cảm ơn Gatrix!

- Cô nên gọi ta một tiếng ngài... mà thôi bỏ đi, chỉ là cái tên, quan trọng gì đâu!

Gatrix nhún vai, nhúng hai tay be bét máu vào quả bóng nước bay lơ lửng bên cạnh. Điều này làm Medina hâm mộ không thôi! Theo như những gì cô biết thì một người chỉ có một loại thiên phú phép thuật là cùng, còn như cô quan sát Gatrix thì hắn ta biết ít nhất là sáu bảy loại nguyên tố phép thuật khác

nhau rồi, thật sự là tức đỏ mắt! Ngay khi tâm trí Medina lại đang phiêu dạt đi đâu đấy thì hai bàn tay nhỏ nhắn đột ngột thò ra chộp vào ngực cô khiến Medina giật mình không thôi.

- Eleisa! Đã bảo bao nhiêu lần là không được chạm vào ngực chị rồi mà!

Medina tức tối quát lớn, kéo cô nàng Goblin sau lưng ra. Kể từ khi trao đổi kiến thức về cách sinh sản, Eleisa bỗng nhiên trở nên hứng thú mãnh liệt với cơ thể của các động vật khác, đặc biệt là Gatrix và Medina. Gatrix thì cô ta không chạm vào nổi, nên chỉ còn có nàng thầy thuốc Medina chịu khổ dưới "độc thủ" của Eleisa. Đừng nhìn hành động vồ ngực mà tưởng là xong, cái thời điểm mới nghiên cứu, không chỉ một lần Eleisa tìm cách lột sạch quần áo của Medina ra, buộc cho Gatrix phải can thiệp liên tục.

Và một điều cực kì quan trọng nữa, đó là thái độ người dân ở đây với loài Goblin là "thù địch"!

- Thằng ngu nào dám phát biểu Goblin đực bắt phụ nữ về hãm hiếp đẻ con cho chúng vậy? Hai loài sinh vật khác nhau hoàn toàn mà đẻ ra được con lai sao? Mà cứ cho là có trường hợp đẻ con lai đi, thế thì xác suất là bao nhiêu? Liệu có đủ để tạo ra số lượng Goblin khủng khiếp như thế này không?

Gatrix càng nói càng to, đến câu cuối thì hắn gần như gào lên rồi. Medina rụt đầu lè lưỡi không dám nói gì. Bởi vì mới chỉ vài ngày trước, cô vẫn còn tin Goblin đực bắt phụ nữ về hãm hiếp đấy! Nhưng sau khi được Gatrix giải thích, cô đã hiểu nỗi thống khổ thường xuyên của loài Goblin. Cho nên nếu như có ai đó xui xẻo bị đám Goblin bắt được, khả năng cao là họ sẽ gặm tới xương trắng mới thôi!

Đột nhiên Medina chột dạ!

- Này... có khi nào anh sẽ ăn tươi tôi không?

Gatrix ngừng bài diễn thuyết lại, nhìn Medina bằng một cái nhìn nghiền ngẫm.

- Cô biết đấy, dạo này bộ tộc của ta thích ăn thịt chín với canh hầm lắm! Nhìn da dẻ cô trông cũng hồng hào nõn nà, thịt chắc là mềm ngọt lắm đây!

Kết quả là hắn ăn nguyên cuốn sách vào mặt! Gatrix có thể né được, song có đôi lúc, giả ngu một chút để giải tỏa căng thẳng cũng không có gì là sai!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Lại vào làng

- Medina này, cô nghĩ sao nếu như tuần sau ta lại cải trang vào làng cô?

Đó là một buổi chiều mát mẻ, với nắng hồng lấp ló sau những cục bông gòn trắng xốp lơ lừng. Song với Medina, nó còn hơn cả sét đánh giữa trời quang!

- Anh... anh bị điên à? Anh không nhớ tôi đã nói về thái độ của chúng tôi đối với Goblin rồi sao? Mà khoan, lại là như thế nào? Anh đã lẻn vào làng chúng tôi rồi sao?

- Cái đấy là tất nhiên! Ta phải chuẩn bị trước thông tin cho mọi tình huống chứ!

Gatrix chính trực đường hoàng trả lời. Điều này khiến cho Medina lạnh cả lưng! Như nhìn ra lo lắng trong mắt Medina, Gatrix đưa tay lên gạt gạt.

- Yên tâm, ta sẽ không bao giờ chủ động khiêu khích loài người đâu. Ta chỉ muốn cho người Goblin nơi đây được sống an toàn khỏe mạnh, chỉ vậy thôi! Tuy nhiên nếu như bị tấn công, lúc đó thì Gatrix ta sẽ cho bọn họ biết tại sao máu lại màu hồng!

Dù giọng nói rất hời hợt, nhưng Medina có thể cảm nhận được sát khí ngút trời ẩn giấu bên trong những lời nói ấy. Cảm giác dẫn Gatrix đến quan sát đồng bào mình khiến cho Medina cứ thấy là lạ thế nào đó. Cái này có phải là bán nước trong truyền thuyết không?

- À đấy, Medina, cô có biết một loài sói lông xám, săn theo bầy ở khu vực bình nguyên tít tắp đằng kia không?

Biết rằng nếu cứ tiếp tục chủ đề này cũng không phải là ý kiến tốt, nên Gatrix mau chóng chuyển dời sự chú ý của Medina.

- Lông xám, khu vực bình nguyên gần đây... a đúng rồi, là Sói phù thủy! Anh gặp phải chúng rồi sao?

- Ồ, cái tên thú vị đấy! Tại sao lại đặt tên chúng như thế?

- Bởi vì bọn sói này có khả năng đánh hơi ra các nguyên tố phép thuật trong không khí. Chỉ cần trong người anh có lượng năng lượng phép thuật tích lũy đủ lớn, thì chúng sẽ săn đuổi anh cho tới chết mới thôi. Tôi cũng không rõ vì sao chúng lại thích săn giết sinh vật phép thuật đến vậy nữa!

Gatrix nhướn mày, ghi nhớ những thông tin này. Đây không phải là một thế giới hộp cát như Tòa thành trắng, sinh vật tồn tại phải có lí do của nó. Tự

nhiên đản sinh ra Sói phù thủy, chuyên săn lùng phép thuật, vậy thì chúng phải đóng một vai trò nào đấy bên trong chuỗi thức ăn. Song thông tin còn chưa đủ, hắn cũng không dám kết luận điều gì.

***

Trải qua nhiều lần hứa hẹn, cộng với việc Gatrix hoàn toàn có thể tự mình lẻn vào làng một lần nữa nếu hắn thật sự muốn, nên cuối cùng Medina cũng đành liều một lần.

- Anh phải đảm bảo bản thân không được lộ ra khỏi áo choàng trong suốt quá trình, à và không được rời khỏi tôi một bước nữa!

- Rồi rồi cô gái! Đây là lần thứ tư cô nhắc lại điều này rồi đấy!

- Nhưng tôi vẫn thấy lo lắng quá!

Gatrix trùm chiếc áo khoác lên người - hắn nhờ Medina mang theo quần áo cũ của cô đến, cắt thành một tấm áo choàng vải đay. Về phần màu sắc thì một chút bùa phép đơn giản là nhuộm xám được rồi, dù sao nó cũng không phải việc gì quá phức tạp.

- Nếu như họ hỏi tại sao anh lại phải trùm áo kín mít thì sao?

- Cứ bảo họ ta là một pháp sư!

Qua lời kể của Medina, Gatrix biết được một số thường thức trên khắp lục địa - là lục địa, không phải vương quốc. Nơi hắn đang đứng là một ngôi làng nhỏ tên là Targe, dân cư vào độ hai ngàn người.

Theo như Medina thì đây chỉ nên gọi là một trại tập trung vì quá thô sơ, còn ở những làng mạc tiêu chuẩn thì dân số phải lên tới cả chục ngàn người. Những thành phố lớn thì nhân khẩu thậm chí lên tới hàng chục triệu. Điều này khiến Gatrix không thể không trố to mắt.

Dựa vào trình độ sản xuất nơi đây kết hợp với kiến thức từ Medina, hắn biết thế giới này đại khái đang trải qua giai đoạn Trung Cổ, và có lẽ sẽ còn kéo dài nữa bởi khoa học ở đây không phải hướng phát triển duy nhất - còn tồn tại đấu khí và phép thuật nữa mà.

Ở nền văn minh Trung Cổ mà lập ra những làng mạc quy mô hàng vạn người, còn thành trì thậm chí lên tới cả chục triệu - đùa gì vậy, một số nền văn minh phát triển hơn thế còn phải đánh vật với việc có hơn chục triệu dân trong một khu vực kìa!

Miệng người quá đông lại tập trung chắc chắn sẽ gây áp lực nặng nề lên xã hội - y tế, giáo dục, hệ thống nước thải và việc làm nếu như không tăng lên cho phù hợp với mật độ dân số thì chắc chắn dẫn tới tệ nạn.

Về phần các pháp sư và đấu sĩ, là những người sở hữu phép thuật hoặc đấu khí, thì tỷ lệ sinh ra một người như vậy không cao. Trung bình một vạn người có thể sinh ra một đấu sĩ, còn pháp sư thì phải dùng đơn vị chục triệu. Tức là một thành trì chỉ có thể sinh ra được một pháp sư mà thôi, đấy là còn chưa xét thiên phú.

Chính vì hiếm có khó tìm nên các pháp sư thường rất kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Thực ra họ đúng là có thực lực để làm điều đấy. Một pháp sư sau khi đốt cả tấn tài nguyên để bồi dưỡng nên, hoàn toàn có thể vặn gãy cả một chiến trường nếu muốn. Điều này khiến cho các thế lực vừa hận vừa yêu cái nghề nghiệp này!

Một mặt, họ phải cân nhắc xem có đủ tiền bạc để đào tạo ra pháp sư cấp cao hay không. Mặt khác, nếu họ không chịu bỏ tiền, như vậy giả sử nếu nước khác tuyên chiến, và họ có pháp sư cấp cao, vậy thì hoàng đế nên chuẩn bị sẵn sàng tinh thần xin hàng đi là vừa.

Tất nhiên, Gatrix không giả mạo được pháp sư cấp cao, nhưng nếu chỉ là pháp sư cấp thấp đi lòe thiên hạ thì hắn làm thoải mái. Các pháp sư cũng phân thứ bậc, nhưng cái này Medina không rõ lắm. Dù sao cô cũng chỉ đọc sách nhiều, nhớ những cái thông thường, chứ bảo nhớ tất cả các chi tiết thì làm khó cô quá.

- Nhưng còn...

- Nào nào Medina! Đừng sợ đầu sợ đuôi như một con thỏ nhát gan vậy chứ! Cô có biết, thực ra cái gọi là đột nhập căn cứ địch đi do thám, thành bại phần lớn nằm ở tâm lý gián điệp không? Chỉ cần tâm cô bình tĩnh, vậy thì cho dù có đi ngang qua một đội kiểm tra, cũng sẽ chẳng ai đột ngột giữ cô lại đâu. Song nếu mắt la mày lét, thái độ cẩn trọng - không cần phải nghĩ cũng biết đội vệ binh sẽ tóm cô ngay tức khắc, kể cả có sai thì thả ra sau cũng được!

Medina nghe xong những lời ấy, có hơi thở dài một chút. Đột nhiên cô trừng lớn mắt!

- Thế chẳng phải anh nói chúng ta là gián điệp à? Như vậy tôi là kẻ phản bội loài người mất rồi!

Gatrix mắt trợn trắng ngã rầm xuống.

***

Đó là một buổi sáng sớm mùa xuân. Khí trời mát mẻ, thậm chí còn có chút se lạnh vất vưởng từ đêm trước chưa kịp tan, dù mặt trời đã bắt đầu dựng sào. Trong làng, dòng người đã bắt đầu đi lại tấp nập.

Những người đàn ông khuân theo từng bọc hàng nặng nề, chất lên xe đẩy, mau chóng tới điểm tập kết để các thương lái chuyển đi bán. Các bà các chị thì tay xách nách mang từng thúng quần áo nặng nề bốc mùi ra phía dòng suối, nhanh chân tìm một chỗ thoải mái để giặt giũ quần áo.

Lũ trẻ con nô đùa, hò hét, cầm trên tay những món đồ chơi kì lạ mà thô sơ của chúng - có đôi khi chỉ là những hòn sỏi, viên đá, dăm ba cành gỗ. Ở cái thời kì nghèo khó lạc hậu như thế này, thì trí tưởng tượng chính là tài sản lớn nhất của một đứa trẻ!

Gatrix lúc này đang trùm kín mít trong lớp áo choàng đen - hắn vớt được một bộ quần áo cũ trôi theo dòng nước. Với khả năng của Gatrix thì việc sửa lại bộ quần áo này cũng chẳng phải là cái gì quá khó, tất nhiên hắn không thể quên "phụ gia" thêm một số cổ ngữ cho thuận tiện khi sử dụng.

Dưới góc nhìn của một người ngoài, cụ thể là Medina, thì chỉ có quái thai ngâm dấm mới dám mặc một bộ đồ vừa dày vừa nặng lại kín từ đầu đến chân vào thời tiết này. Chỉ khi nào cô ta có cơ hội được khoác lên tấm áo đó thì Medina mới biết được rằng, bên trong mát rười rượi chứ không hề bí bách như cô tưởng!

- Tôi vẫn nghĩ đây là một ý tưởng tồi! Nhỡ đâu ai đó phát hiện ra chúng ta thì sao!

- Tự tin lên nào cô gái! Hãy coi ta như một người bạn cô mới quen, một nhà du hành lang bạt khắp nơi, tham quan những phong cảnh mới mẻ. Và cô, là một người hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu cho ta về cảnh sắc ngôi làng này!

Gatrix vỗ nhẹ cẳng tay Medina, sau đó hiên ngang bước về phía trước, bỏ lại Medina vẫn đang sợ quýnh phía sau.

Càng vào sâu bên trong làng, khung cảnh càng thay đổi. Những ngôi nhà trở nên kiên cố, đẹp đẽ hơn. Từ những ngôi nhà tranh vách lá, chúng chuyển sang tường đá, tường gạch trộn cả vữa.

Tuy nhiên Gatrix để ý thấy những ngôi nhà ở đây không xây quá cao, cùng lắm chỉ ba tầng, tương đương với sáu con Goblin đứng trên vai nhau. Thay vào đó họ mở rộng diện tích của ngôi nhà - một cách rất hợp lý để giải quyết bài toán đào móng không sâu.

Mặc dù đa phần các ngôi nhà đều có màu sắc xám xịt hoặc nâu sờn của đá và gỗ, thế nhưng có một vài công trình rất nổi bật, bởi chúng có màu sơn. Ở cái nền văn minh tương đối giống thời kỳ Trung Cổ này, sơn không phải là thứ người dân bình thường có thể tiếp cận, thế nên Gatrix có thể thu hẹp phạm vi suy đoán của hắn lại.

Ví dụ như cái khu kiến trúc sơn trắng toát, trên mái gắn tượng một lão già với chòm râu sư tử nào đó đang giơ tay hẳn là nhà thờ - thần linh ở đây được tạc khắc lực lưỡng theo tỷ lệ cơ bắp rất đẹp, khiến cho Gatrix không khỏi liên tưởng tới lĩnh vực toán học của thế giới này.

Còn tòa nhà mái sơn đỏ kia hẳn là tòa thị chính, vì có rất nhiều người ra ra vào vào nơi đó, hí hoáy viết và nộp những mảnh giấy da cho đám công nhân béo núc ních ngồi sau dãy bàn gỗ.

- Này này, chờ tôi với!

Medina chạy tới, thở hồng hộc. Nãy giờ Gatrix có chút hào hứng nên hắn quên mất không thả chậm tốc độ để Medina bắt kịp, buộc cho cô nàng phải cắm đầu chạy một mạch tới giờ. Gatrix hơi ngại, lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho Medina.

- Xin lỗi, là ta không chú ý! Cầm lấy lau mặt đi này, yên tâm khăn sạch đấy!

- Tôi cũng không phải lo cái đó!

Medina giật lấy cái khăn, làu bàu trong lúc đưa tay lên lau mồ hôi. Không thể không nói, đúng là tướng do tâm mà sinh! Medina nếu bảo là một cô gái xinh đẹp thì chắc chắn không phải, nhưng cái sức sống cô tỏa ra sẽ luôn vô hình chung hấp dẫn tất cả mọi ánh mắt!

Ở một số nơi người ta gọi đó là nét duyên ngầm, còn Gatrix thì định nghĩa nó là tố chất lãnh đạo, hay mị lực bẩm sinh. Nếu như Medina muốn, cô hoàn toàn có khả năng trở thành thủ lĩnh của mọi người, thậm chí ngồi vào ghế trưởng thôn cũng không phải là điều gì khó tưởng tượng.

Song đến cái lúc ấy, thì sự hồn nhiên ngây thơ này liệu có còn? Gatrix cười khẽ tự giễu, hắn yêu quý sự trong sáng của cô mặt trời làng Brun, thế nên trong thâm tâm hắn hi vọng Medina có thể giữ mãi tiếng cười chuông bạc reo này.

- Được rồi, để tạ lỗi, ta sẽ mời cô một món ăn vặt! Thịt xiên nướng, hoa quả nhúng đường, bánh kẹo các kiểu cô cứ việc chọn!

- Là anh nói đấy nhé! Mà tôi muốn hai món... à không ba món!

Gatrix lắc nhẹ đầu, đưa tay lên xoa xoa mái tóc có chút ướt bết vì mồ hôi.

- Ừ, thì ba món!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Kị sĩ

Trong lúc Medina đang tíu tít cân nhắc nên chọn món nào giữa một quầy tràn ngập các loại đồ ăn, thì Gatrix cảm thấy có một luồng chú ý quét qua người mình. Ánh nhìn này lướt qua rất nhanh, nhưng không thể thoát được cảm giác của hắn. Nó khác với những góc nhìn vô thưởng vô phạt của người bình thường. Não bộ con người có một cơ chế bảo vệ trước lượng thông tin quá lớn mà hàng ngày một người thu thập được, đó là nó sẽ ít ưu tiên những thông tin nó cho là không quan trọng. Ví dụ khi bước vào một căn phòng, chúng ta rất hiếm khi chú ý xem trong phòng có bao nhiêu cái đèn, bao nhiêu ổ điện, mà chỉ để ý đại khái nó nằm ở đâu là đủ. Trường hợp này cũng như vậy! Trong mắt người bình thường, Gatrix được phân loại là thông tin kém quan trọng, nên sẽ không có sự chú ý nào tập trung vào hắn cả.

Tuy nhiên ánh nhìn kia thì rất đặc biệt! Nó không hẳn là tập trung vào cụ thể Gatrix, mà giống như là có kẻ nào đó đang quét qua cả thành phố này, cố tình lưu ý tất cả mọi thứ. Thói quen này chỉ được rèn giũa ra bởi những kẻ nhảy múa trên lưỡi đao thôi - bởi nếu không cảnh giác, họ có thể chết bất cứ lúc nào mà không hay biết! Dùng một động tác nghiêng người rất tự nhiên, chỉ như người ta đổi tư thế vì đứng lâu quá chân bị tụ máu, Gatrix thấy được một gã say rượu đang nằm sóng sượt bên vệ đường, lưng tựa vào một vách tường. Quần áo trên người lão rất cũ và bẩn, đã vậy còn hôi mùi rượu nữa! Râu tóc lão xồm xoàm, và dù vẫn còn giữ được màu vàng, song không khó để thấy những sợi bạc mọc lốm đa lốm đốm khắp trên đầu lão.

Một kẻ nát rượu lại biết cảnh giác quan sát chung quanh? Gatrix chưa bao giờ đánh giá thấp sự đáng sợ của rượu! Nó có thể biến một anh hùng thành kẻ ti tiện nhất, một vị đế vương minh mẫn thành một lão già bạo chúa gàn dở. Kẻ này dựa vào mùi rượu, tác phong, khí sắc có thể đoán được gã uống rượu không phải mới gần đây, cho nên nếu bảo gã từng là một nhà mạo hiểm thì cũng không đúng, bởi nhiều năm rượu chè là quá đủ để mài mòn những giác quan sắc bén đó rồi.

- Ôi ôi khó nghĩ quá! Món gì tôi cũng muốn... Cá bạc nướng muối ớt hay táo gà nhúng sa la bây giờ?

- Chủ quán, gói cho tôi mỗi loại một phần!

Gatrix ngắt lời Medina, đưa tiền ra trong cái nhìn kinh ngạc của Medina. Cô lập tức xua tay ngăn cản.

- Này này mua nhiều thế để làm gì! Tôi cũng đâu có ăn hết!

- Đâu chỉ mình cô ăn!

Bà chủ "tự cho là" nghe ra được ẩn ý bên trong câu nói của Gatrix. Bà ta đột nhiên mỉm cười đầy ý vị, đưa đẩy Medina.

- Ối chà mặt trời Brun hôm nay rực rỡ quá à! Chả trách chả trách!

- Này... bác đang nghĩ gì thế!

- Đâu, bác có nói gì đâu! Bác chỉ thấy tự dưng hôm nay cháu rạng rỡ hơn hẳn mọi ngày thôi! Hình như có gì lạ à nha!

- Bác Beka! Không đùa đâu! Cháu với anh ta chỉ là người mới quen thôi!

Gatrix rất muốn lấy tay vỗ trán về độ ngốc đáng yêu của cô nàng. Nói như thế này chẳng khác nào tự lấy bùn rửa mặt! Mà thôi cũng được, cho cô ta ăn một chút phạt nho nhỏ vì tội dám tham lam đòi nhiều!

- Về nhà thôi nào Dina!

- Này, ai là Dina của anh! Bác Beka, mọi chuyện không như bác nghĩ đâu!

Medina đỏ mặt phồng mang trợn má cố gắng giải thích, song bà Beka chỉ cười cười giả lả.

- Ừ ừ bác biết rồi! Về đi kìa không người ta lại chờ!

...

Hậu quả của màn trêu đùa nho nhỏ đó là Gatrix phải dỗ cô nàng tới nửa buổi mới chịu nguôi. Hắn cầm lấy cốc nước, tu ừng ực để xoa dịu cái cuống họng khốn khổ của mình - cứ thử nói liên tục ba tiếng đồng hồ đến khô cả bọt mép như hắn xem! Khi cảm thấy cổ họng đã bớt khô, lúc này Gatrix mới hỏi.

- Medina này, cái gã nát rượu ở gần chỗ chúng ta mua đồ ăn vặt ý, hắn là ai thế?

- Làm sao? Ông ta có vấn đề gì à?

Gatrix hoàn toàn có thể bịa ra vô số lý do, song hắn không làm thế. Hắn thử dùng thái độ chân thành đi đối đãi với người khác, và một cô nàng ngây thơ lương thiện như Medina thì không thể nào phù hợp hơn được nữa.

- Ừm! Thực tế ta cảm thấy lão ta rất có vấn đề là đằng khác!

Hắn bèn nói ra những suy luận của mình. Medina lặng thinh nghe hắn kể, tay gõ nhè nhẹ xuống mặt bàn.

- Tôi biết rồi! Vì ông ta từng là một kỵ sĩ!

- Kỵ sĩ?

- Ừ! Đó là một danh hiệu đặc biệt trên đại lục này, ban cho chiến binh quả cảm nhất. Có một câu nói nổi tiếng như sau, một gã nông dân quèn với tay nỏ yểm phép cũng có thể bắn chết một vị kị sĩ!

- Ồ, ở thế giới này đã phát minh ra cả tay nỏ rồi sao?

- Đương nhiên, về khí tài quân sự thì chúng tôi rất phát triển!...Và đó cũng là một chuyện thật đáng buồn!

- Ta hiểu!

Cái gọi là kị sĩ, ý chỉ những kẻ ra chiến trường lập nhiều công huân mới đủ một phần điều kiện để sắc phong. Trước khi nói về kị sĩ, Medina đã kể lại cho Gatrix nghe về một điển cố khá thú vị. Khi pháp sư bóng tối Grendel bị người anh hùng Brad đánh bại, hắn đã chỉ tay vào mặt Brad - lúc này đang ngùn ngụt đấu khí, và hỏi: "Lột đi lớp vỏ đó, ngươi còn gì!". Câu nói sau này trở nên rất nổi tiếng và được ghi lại trong nhiều tác phẩm văn học thi ca, mặc dù nghĩa của nó đã biến đổi từ lời cay cú của kẻ thất bại, trở thành sự nhắc nhở giá trị bên trong mới là thứ quan trọng hơn cả!

Nhưng nó liên quan gì đến câu hỏi này? Thực chất nó được dùng để trả lời cho một câu hỏi khác. Đó là "Rốt cuộc sự chênh lệch giữa kị sĩ và nông dân lớn tới mức nào mà người nông dân phải dùng một vũ khí vượt thời đại là tay nỏ mới có thể hạ gục kị sĩ?"

Một đấu sĩ muốn được phong tước hiệu kị sĩ, đầu tiên là phải lập công lớn cho vương quốc đang sống. Công lớn ở đây bao gồm đánh đuổi kẻ địch, mở rộng bờ cõi, tiêu diệt ma thú, giải phóng dân chúng khỏi sự hoành hành của thổ phỉ v...v Bất luận là nhiệm vụ nào cũng nguy hiểm trùng trùng, trăm đi một về! Vậy nên không có kị sĩ nào không có ít nhất năm mươi mạng lận lưng! Cái gì? Năm mươi mạng còn chê ít? Quả nhiên là hoa trong nhà kính! Khi lên chiến trường, có rất rất rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên, có thể biến người lính thành một cái xác vô hồn! Không phải tự nhiên có câu "Kẻ gian sống lâu, anh hùng đoản mệnh"! Sống được trên chiến trường đã là cả một kì tích!

Rồi còn vấn đề thể lực! Một người đâu thể chém mãi mà không mỏi? Đã vậy còn phải đón đỡ, chặt gãy xương, tính toán vị trí để không rời đội hình quá xa v...v

Mà vũ khí thì sao? Đây không phải là chuyện cổ tích, nơi các hoàng tử sở hữu thanh kiếm chém sắt như bùn, vĩnh viễn không gãy! Thực tế, một thanh kiếm có thể chém giết mười kẻ địch mà không sứt mẻ đã đủ xưng "thánh kiếm" rồi! Đổi vũ khí là chuyện rất thường thấy trên chiến trường!

Các vị tướng quân cổ đại chỉ cầu đạt được tỷ lệ một đổi một thôi đã là chuyện rất hạnh phúc, có nghĩa là mỗi một người lính trước khi ngã xuống có thể giết chết một kẻ địch! Trong thực tế, con số nằm xuống trong các cuộc chiến xưa không nhiều, đa phần là quân thua cuộc bỏ chạy tán loạn xong bị bắt làm nô là chính. Giết mười người đã đủ dọa người khác sợ mất mật, giết trăm người - cái này phải cỡ võ tướng!

Kế đến, các kị sĩ sẽ phải trải qua nhiều bài thi khảo nghiệm cả cơ bắp lẫn trí tuệ. Đối với các quý tộc có nhu cầu, họ sẽ huấn luyện con trai mình từ năm sáu tuổi, bao gồm võ thuật, cưỡi ngựa, lễ nghi, tri thức văn hóa, cho tới năm mười tám đến hai mươi mốt tuổi là đủ sức vượt qua bài kiểm tra. Về phần quân công thì không có cách nào khác là gia nhập quân đội vài năm và trông chờ vận mệnh! Chính vì thế các đấu sĩ tự do muốn trở thành kị sĩ sẽ khó hơn nhiều, không phải là vì chiến lực không đủ, mà là đầu óc không phát triển lắm!

Tổng hợp cả hai điều trên, chúng ta có gì? Một cỗ máy giết chóc, máu lạnh, xảo quyệt, tỉnh táo, thông thái, và hành xử như quý tộc! Hắn ta là biểu tượng hoàn hảo của sức mạnh, sự thắng lợi của chủ nghĩa anh hùng cá nhân, và là giấc mơ của mọi cậu bé đến tuổi dậy thì! Thế nên, khi bỏ đi đấu khí, một vị kị sĩ đáng kính vẫn còn đó những kĩ năng giết chóc thành bản năng, với tri thức và văn hóa hùng hậu không thua kém gì các học giả! Một đánh mười hoàn toàn không có áp lực, và nếu họ có ngựa - số lượng không còn là vấn đề! Bao nhiêu con cừu đi chăng nữa cũng không thể nào đánh bại hổ, đó là sự thực!

Giống như mọi cỗ máy đều phải có khóa an toàn, ngựa chiến phải có dây cương, các kị sĩ cũng cần phải có một sợi xích tròng vào cổ! Một thứ ràng buộc vô hình, để họ không nhận ra và không thể giật đứt! Một thứ phải đẹp đẽ, hoa mỹ, để họ tự nguyện tròng nó lên cổ!

Và đó là lòng trung thành!

Bất cứ ai khi bắt đầu khóa học tri thức sẽ phải học thuộc lòng câu sau: "Trung thành là mỹ đức tối thượng của người kị sĩ"! Câu trên sẽ được nhắc đi nhắc lại xuyên suốt giáo trình, dưới nhiều dạng và ví dụ khác nhau, nhằm tẩy não những cỗ máy này. Dần dần, trung thành trở thành một điều vinh hạnh của các kị sĩ, và họ khinh bỉ lũ đấu sĩ tự do khác, giống như lũ chó nhà cười nhạo chó hoang vậy đó! Đồng thời, một khi có kị sĩ nào phản bội, hắn sẽ phải đối mặt với lửa giận của toàn bộ các kị sĩ khác trên lục địa! "Chỉ có máu mới rửa sạch được nỗi nhục này!".

Tất nhiên, vương quốc cũng không bạc đãi những con chó săn trung thành này! Đất đai của cải rượu ngon gái đẹp luôn sẵn sàng hầu hạ! Thường các kị sĩ sẽ bắt đầu với vị trí tử tước, và khi họ tiếp tục lập công trạng, trở thành bá tước, con của họ sẽ được quyền thừa kế tước vị! Giống như con lừa liều mạng đi nhanh để đớp củ cà rốt trước mặt, các kị sĩ cũng sẽ bán mạng cho quốc gia với hi vọng đời sau được êm ấm. Còn về phần tử tôn của họ sa đọa, xuống dốc? Không sao cả, vương quốc có quyền thu hồi lại tước vị, "để giữ gìn sự trong sạch của các quý tộc", trích lời một vị đại đế nào đó!

- Vậy ra lão già đó đã từng là một kị sĩ?

- Ừ! Rất khó tin phải không!

Medina nhún vai.

- Ồ không, thực tế điều đó giải thích rất nhiều nghi vấn của ta. Chỉ có những kẻ lăn lộn nơi chiến trường mới có thể giữ được bản năng sắc bén đến như vậy dù cho thời gian và rượu chè có mạnh mẽ đến đâu. Nó đã ăn sâu vào trong máu những kẻ như bọn ta rồi. Có đôi khi, ta thật sự muốn vứt bỏ hết mọi thứ...

Gatrix ngừng lại, nhìn bàn tay mình. Hắn nhìn thấy máu khô, đen kịt bám đầy tay hắn. Một khi đã nhúng chàm, chẳng có cách nào để rửa sạch được nữa! Bỗng dưng một đôi cánh tay choàng qua đầu hắn, nhẹ nhàng ôm hắn vào lồng ngực.

- Được rồi! Mọi thứ đã qua rồi!

Không rõ là do mùi thơm ngan ngát của da thịt con gái mới lớn, hay do sự chân thành mà hắn có thể cảm nhận rõ ràng thông qua tiếng tim đập của Medina, mà lòng Gatrix dần bình tĩnh lại. Hắn đẩy bản thân ra khỏi lòng Medina, đưa tay lên búng đánh chót vào trán cô nàng!

- Ranh con dám bày đặt an ủi bản tọa... xin lỗi, ta thật sự cảm ơn cô!

Vốn Gatrix định tỏ ra kiên cường một chút, nhưng hắn nhận ra, có đôi khi nói một tiếng cảm ơn cũng đâu có khó đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cuộc gặp gỡ éo le

Chúng ta có thể sống một mình trong bao lâu? Một ngày? Một tuần? Một năm? Một trăm năm? Con người vốn là sinh vật cộng đồng, việc tách khỏi xã hội là điều gần như bất khả thi! Tại sao nói gần như, là bởi nếu bạn bị bệnh thì không tính! Về cơ bản, không ai có thể sống một mình, biệt lập với tất cả, chỉ tự cung tự cấp trong thời gian dài mà tâm thần vẫn duy trì ổn định. Nhẹ thì sẽ sinh ra ảo giác, hoang tưởng, tâm thần phân liệt, còn nặng thì hoàn toàn lạc lối trong thế giới tưởng tượng! Vậy nên, nếu như có thể, đừng khóa mình trong bốn vách tường nếu bạn còn muốn làm người bình thường!

Sinh vật nọ đứng tẩn ngẩn trong bóng tối, đưa tay lên múc một vốc nước úp nhẹ nhàng lên mặt. Nó cảm nhận cái lạnh lẽo thấm buốt qua từng lỗ chân lông, len lỏi giữa những sợi thần kinh, đánh tan đi sự mệt mỏi của trận chiến khốc liệt. Phía sau nó là hàng tá những sinh vật khổng lồ chết la liệt khắp nơi, thi thể không vẹn toàn. Máu vẫn còn rỉ ra giữa những vết xé giống như bị vuốt sắc cào lên, hòa với nhau thành một dòng sông đậm đặc mùi tanh ngòm. Chỉ riêng cái uy áp từ những bộ xác chết này tỏa ra cũng đủ khiến khu vực này thành một vùng cấm trong ít nhất mười năm rồi, thế nhưng tất cả bọn chúng đều bị sinh vật nhỏ nhắn nọ giết sạch! Tất nhiên nó cũng bị thương không nhẹ, thậm chí đã ảnh hưởng tới cả căn cơ, khiến cho thực lực của nó giảm xuống không ít!

Những vết máu và bùn đất trôi dần đi, để lộ ra một gương mặt xinh đẹp đầy ma mị. Mái tóc bạc của nàng rủ xuống qua từng kẽ ngón tay, nhỏ tong tỏng từng giọt nước lên mặt đá lạnh cứng. Cặp mắt xanh sâu thẳm như lòng biển sâu, sẵn sàng nuốt chửng linh hồn những kẻ ngờ nghệch lỡ bắt gặp phải ánh nhìn ấy! Thật may là nàng không tồn tại ở bất cứ một vương quốc loài người nào, bởi thứ vẻ đẹp này vĩnh viễn chỉ mang tới tai họa và chiến tranh. Cho dù là bậc đế vương minh mẫn nhất cũng không có cách nào kháng cự được, bởi đó là thiên phú mị hoặc trời sinh của hồ ly tinh!

Nàng đã lạc trong cái hang động chết tiệt này.. bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Nàng không nhớ, và cũng chẳng buồn quan tâm bởi chẳng có cách nào lần theo thời gian ở thế giới dưới lòng đất được! Nàng thậm chí còn quên luôn cả tên mình! Nàng là ai, từ đâu đến, tại sao lại bị lạc dưới hang động khổng lồ này? Quá nhiều câu hỏi, quá ít câu trả lời! Thứ duy nhất nàng còn nhớ là phải tiếp tục leo cao! Phía trên kia có thứ gì đó thôi thúc nàng vươn tới, như thể nó sẽ giải đáp được mọi vấn đề của nàng vậy!

Nàng lắc lắc mấy chiếc đuôi xù lông, làm bọt nước bắn tung tóe khắp nơi. Cuộc sống dưới hang mê cung này thực ra không hề buồn tẻ chút nào. Có vô số các loại quái thú ngày ngày chém giết cắn nuốt lẫn nhau để tiến hóa, và nàng cũng không phải ngoại lệ! Khi nàng đã có ý thức được về những chuyện xung quanh, thì lúc đó nàng còn đang trong lốt cáo di chuyển bằng bốn chân, và vô cùng nhỏ yếu! Lúc đó nàng chỉ dám săn bắt một vài con chuột, nhện, thằn lằn để sinh tồn qua ngày, và chạy thục mạng mỗi khi bị một sinh vật cấp cao hơn trong chuỗi thức ăn truy đuổi.

Thế rồi, dần dần nàng trở nên mạnh mẽ hơn, săn bắt được những con mồi mạnh mẽ hơn, tuy không thiếu những lần suýt chết! Nàng bắt đầu lột xác, từ con cáo nhỏ trở thành một sinh vật hình người như bây giờ. Lúc đầu nó rất bất tiện - hãy thử tượng tượng một con chó bỗng dưng hóa thành người sẽ như thế nào, nhưng rồi nàng cũng quen với cơ thể mới này! Ở hình dạng đứng thẳng, nàng có thể cầm nắm đơn giản hơn, sức chiến đấu cũng tăng lên đáng kể. Đã vậy nàng còn có thể sử dụng phép thuật nữa!

Nói chung, nàng rất hài lòng với sự tiến hóa này, ngoại trừ việc đôi tai bông xù trên đầu và mấy chiếc đuôi sau lưng! Tai của nàng cực kì nhạy cảm, và dù nó đã cứu nàng không biết bao nhiêu lần, song nàng vẫn ghét nó, vì chỉ cần bị chạm phải thôi là người nàng bủn rủn hết! Còn đuôi - động vật cần đuôi để giữ thăng bằng, còn khi ở hình dạng mới này, nàng có khả năng cân đối cực tốt, khiến cho mấy chiếc đuôi trở nên thừa thãi hơn bao giờ hết. Đã vậy chúng còn không mạnh mẽ như đuôi của con cá sấu-tắc kè nàng từng gặp phải. Thật vô dụng!

Khi trở nên mạnh mẽ, nàng bắt đầu tụ tập các sinh vật bại dưới tay mình thành một thế lực, sau đó từ từ bành trướng ra khắp các tầng của mê cung.

Nàng cứ lặp đi lặp lại chuỗi tấn công - chiếm đóng các tầng, cho tới khi nàng giật mình nhận ra mình đã gần tới tầng cao nhất hơn bao giờ hết! Cơn khao khát thôi thúc mãnh liệt tới mức suýt chút nữa nàng lao đầu vào miệng của con Rắn Lửa! Đó là một trận chiến thảm khốc, tất nhiên nàng là người thắng cuối cùng. Mang theo vô số vết thương chồng chất trên người - chúng sẽ mất chút thời gian để phục hồi, bỏ lại sau lưng tất cả "cấp dưới", nàng lê bước trên thông đạo nhỏ hẹp. "Đi theo ánh sáng cuối đường hầm!" Nàng tự nhủ như vậy mỗi khi cảm thấy đôi chân chuẩn bị sụm xuống!

Thứ bản năng thôi thúc nàng bắt đầu cảnh báo. Nó nói rằng, chừng nào nàng còn tồn tại trong mê cung thì nàng còn được phép duy trì sức mạnh này. Nhưng một khi đã từ bỏ vực thẳm, vậy thì nàng sẽ phải trả lại nó tất cả! Chỉ có điều, những bước chân chậm rãi, yếu ớt nhưng đầy kiên định của nàng đã trở thành câu trả lời rõ ràng nhất: Nàng muốn lên mặt đất! Bất kể cái giá là gì, nàng muốn nhìn xem ở trên đó, rốt cuộc có cái gì có thể khiến trái tim của nàng đập nhanh đến như vậy! Từng bước, nàng cảm nhận được sức mạnh dần dần bị bóc ra khỏi cơ thể. Có những thứ đã gắn liền với nàng, bản chất của nó đã được nàng lí giải thì không có cách nào vực sâu đòi lại được, song chúng chỉ là một phần nhỏ. Nữ hoàng lòng đất sẽ suy yếu tới mức nào, nàng đã có một ước định đại khái!

- Grao gruuu...

Phía sau nàng, từng bầy quái thú - không hẳn, mà phải gọi là cư dân dưới lòng đất, đang nhanh chóng đuổi theo chủ nhân của mình. Bọn họ là những kẻ trung thành nhất với nàng, thề rằng sẽ phục vụ chúa thượng cho tới hơi thở cuối cùng. Cư dân dưới lòng đất không phải toàn lũ quái vật ngu xuẩn, hãy nhìn nàng là một ví dụ! Chúng có trí tuệ, có văn hóa riêng của mình, và cũng biết đạo lý nương tựa kẻ mạnh. Khi nàng đánh bại và thu phục các bộ tộc, sẽ luôn có một nhóm được nàng bồi dưỡng cảm tình, ân uy đủ cả, để tự tạo nên một thế lực riêng trung thành với mình.

Nàng nhìn một lượt đội quân tạp nham của mình, do các loại chủng tộc sống ở mê cung tạo thành. Nữ hoàng lòng đất mỉm cười, đưa tay lên quệt nước mắt, sau đó tiếp tục đưa tay chống lên vách hang, tập tễnh bước về phía trước. Họ đã tin tưởng nàng, thì nàng sẽ không phụ lòng họ. Nàng sẽ tạo nên một vương quốc của riêng nàng, và họ sẽ là những thần dân đầu tiên của vương quốc đó. Mà vương quốc là gì nhỉ?

***

Khi nàng đặt bước chân đầu tiên lên thảm cỏ xanh um, nàng đã khóc! Giống như có một cái gì đó vừa vỡ òa trong lòng nàng, khi nàng được tắm mình trong ánh mặt trời ấm áp, được những làn gió mát nhẹ nhàng khiêu vũ xung quanh người. Thật lạ, vì có những thứ nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng trong đầu nàng tự có những khái niệm đại khái về chúng rồi. Giống như một kho ký ức cổ xưa phủ đầy bụi, bỗng một ngày được sờ tới, dọn dẹp và sử dụng vậy! Nàng hân hoan trước mọi thứ, mỉm cười khi nhìn thấy một đàn bươm bướm dập dờn xung quanh nàng. Nàng cúi xuống hít đầy lồng ngực một hơi tràn đầy hương thơm của hoa cỏ dại lẫn với mùi ngai ngái của đất. Nàng nằm vật xuống thảm cỏ, cảm nhận những chiếc lá xanh vuốt ve gương mặt mình, trong khi mặt trời xoa bóp khắp lưng nàng.

Những kẻ bầy tôi, à không thần dân của nàng cũng choáng ngợp trước sự mới lạ của thế giới này, run rẩy sợ sệt trước sự hùng vĩ của không gian, khi trên đầu họ không còn là vách đá kín đặc nữa. Giống như một con cá bị ném ra khỏi mặt nước, một số người gục xuống, cố gắng hít thở thật sâu vì cú sốc quá lớn! Nhưng những kẻ mạnh mẽ hơn, những người lính thân tín của nàng đã nhanh chóng bình phục, lúc này đang la thét quát tháo người phía dưới tản ra thu thập tài liệu và tin tức. Giống như mọi khi, lúc nàng chiếm đóng xong một tầng và tiến về tầng cao hơn, đội quân của nàng lúc này sẽ lại lặp lại những hành động này. Nó đã trở thành một thói quen mà nàng không cần phải ra lệnh, bọn họ cũng tự hiểu mà chấp hành.

Còn về vị nữ hoàng vĩ đại của bọn họ, lúc này nàng đang cúi xuống, chào tạm biệt cửa hang lần cuối. Nàng đã từ bỏ lòng đất, vậy nên nàng sẽ không thể nào quay trở lại đó được nữa, cũng như tất cả những thần dân của nàng. Miệng hang bắt đầu co sụp lại, và rồi biến mất không tăm tích, giống như ở trên phiến đất nâu đó chưa từng tồn tại một miệng hố rộng lớn vậy!

Sau khi đã dặn dò cấp dưới một số chuyện lặt vặt, nàng bắt đầu tự tay đi khám phá khu vực này. Giống như một đứa trẻ háo hức trong ngày đầu tiên đến ngôi nhà mới vậy! Nàng đánh hơi, lắng nghe tiếng nước chảy, và tìm tới nó. Cư dân dưới lòng đất cũng là loại sinh vật sống nhờ nước, thế nên xác định rõ nguồn nước và mức độ nguy hiểm của nó là chuyện bắt buộc!

***

Không hiểu sao Gatrix cảm thấy khá là kì lạ trong lòng hôm nay. Giống như tâm thần hắn cứ bồn chồn bất an thế nào ấy!

- Anh bị sao thế?

Medina quan tâm hỏi thăm. Đây là lần đầu tiên cô thấy Gatrix làm đổ tháp gỗ ngay từ vài bước đầu tiên. Tháp gỗ là một trò chơi thú vị do Gatrix tạo ra, trong đó hắn đẽo gọt những mẩu gỗ thành từng thanh chữ nhật vuông vắn, sau đó xếp đan vào nhau thành một tháp cao, và mỗi người chơi sẽ rút một thanh, cho tới khi ai làm đổ tòa tháp là người thua. Thường thì Gatrix sẽ thắng, hoặc có thua thì cũng không thể sớm đến như thế này được.

- Ta... được rồi, hôm nay ta cứ thấy bực bội thế nào ý! Ta sẽ đi dạo một chút, hai người cứ tiếp tục chơi đi, lát ta sẽ quay trở lại!

Gatrix thở dài, bỏ lại hai cô gái đang ngẩn ngơ, đi về phía trước. Càng đi, cảm giác bồn chồn này càng trở nên mạnh mẽ, cho tới khi hắn nhìn thấy một sinh vật kỳ lạ! Thoạt nhìn từ xa thì nó giống một cô gái trẻ, rất xinh đẹp! Gatrix cảm nhận được một loại ma lực kì dị tồn tại trong vẻ đẹp đó, giống như muốn quyến rũ hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên vậy, song ý chí của hắn đủ cứng cỏi để nhìn thẳng vào trình độ hấp dẫn như thế này!

Khi tiến lại gần hơn, hắn nhìn rõ được đôi tai bông xù và chín chiếc đuôi cáo ngoe nguẩy phía sau lưng của cô ta. Một loại lai tạp giữa người và yêu quái? Ở nơi này cũng có giống lai sao? Gatrix thầm nghĩ. Hắn không thực hiện bất kỳ hành động ẩn núp nào, bởi hắn biết cô ta đã phát hiện ra hắn. Hắn cũng "ngửi" được lượng ma lực bàng bạc trải khắp trong không khí này. Sinh vật ở trước hắn rất mạnh, vậy nên tốt nhất là hắn đừng làm những hành động thiếu suy nghĩ!

Gatrix thật sự muốn cho mình một cái tát!

***

Sinh vật đứng phía trước nàng, bên kia bờ suối trông thật là lạ! Nó có làn da xanh lét, và nhìn thật xấu xí, ít nhất theo gu thẩm mỹ của nàng là vậy! Nàng có thể cảm nhận được sự nhỏ yếu của nó, nhưng đồng thời, nàng cũng bị sự trấn định của nó làm ngạc nhiên! Một sinh vật yếu ớt đến như vậy lại có thể kháng cự được mị lực của nàng sao?

Dù sao thì đây cũng là sinh vật bản xứ đầu tiên nàng gặp kể từ khi bước chân lên mặt đất. Nàng muốn tóm gọn nó, để moi ra một ít thông tin tình báo về thế giới này. Nhưng trước khi nàng kịp hành động, sinh vật kia mở miệng.

- Amy?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Số phận của loài Goblin

Hãy quay ngược câu chuyện lại về vài ngày trước đó. Nó diễn ra đâu đó ở giữa khoảng thời gian khi Gatrix kết thúc chuyến tham quan làng Targe của mình và khi hắn "gặp lại" một món nợ cũ của mình từ thời kỳ Johny để lại.

- Đây là con dê thứ sáu bị mất cắp rồi! Chúng ta không thể cứ tiếp tục khoanh tay đứng nhìn được nữa! Cần phải tìm ra thủ phạm và trừng trị chúng đích đáng!

Một người đàn ông, với bộ râu đỏ quạch cùng dáng người phương phi rống lớn, đập mạnh tay lên chiếc bàn gỗ làm rung hết mọi thứ.

- Ngồi xuống nào, Alex! Ta biết cậu bực mình vì cậu cũng bị mất một con dê, nhưng chuyện này không phải nói là có thể làm ngay được!

- Ý ngài là sao, thưa trưởng làng?

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một ông già, trông khá hom hem, song ánh mắt vẫn sáng và sắc bén như ánh thép. Ông ta đưa mắt nhìn một lượt các thành viên trên bàn họp, rồi từ tốn mở miệng.

- Thực tế, phiền phức của chúng ta còn lớn hơn mọi người tưởng nhiều! Chiều hôm qua cháu của ta đã thấy tận mắt lũ Goblin lảng vảng ở gần khu vực chăn thả!

- Không thể nào!

- Vô lý!

- Thằng nhóc Xalon chắc đang đùa thôi đúng không?

Lão Afide giơ tay lên. Tất cả mọi người lập tức im lặng! Quyền lực của trưởng làng được xây dựng bởi trí tuệ và kinh nghiệm của người đó, nên một khi trưởng làng đã vận dụng quyền lực của mình, các thôn dân đều phải chấp hành. Đây là luật thép của những người sống ở khu vực hẻo lánh cách xa trung tâm này.

- Đúng, làm thế nào mà lũ Goblin có thể xuất hiện từ giữa không khí, khi ngọn đồi nằm ở vị trí cao nhất, còn địa hình hai bên thì trống trải tới tít một ngày đường mới có thể chạm mặt bìa rừng phải không? Vấn đề là, cháu của ta thấy chúng chui lên từ lòng đất!

- Ý ngài là, bọn Goblin đã tìm được một hệ thống hang động xuyên thẳng tới sau lưng chúng ta?

- Phải!

Afide gật gật nhẹ đầu. Bầu không khí nặng trịch bao trùm khắp căn phòng. Tiếng xấu về lũ Goblin đủ khiến đám đàn ông phải cảnh giác. Nếu như bọn họ không tìm ra cách giải quyết, một đêm nào đó từ ngọn đồi sẽ có hàng đàn Goblin tràn xuống, cướp bóc tài sản của họ, hãm hiếp phụ nữ của họ!

- Chúng ta phải làm sao bây giờ thưa trưởng làng?

Afide cau mày suy tư rất lâu. Khi tất cả mọi người dường như đã cạn hết kiên nhẫn, ông ta mới đứng dậy, lạnh lẽo trả lời.

- Chúng ta sẽ góp tiền mời "hắn"! Chỉ có hắn mới có thể giải quyết tận gốc chuyện này, mà không có quá nhiều thiệt hại về người và của!

- Hắn sao? Lão ta...

- Không có nhưng nhị gì cả! Một con sói, cho dù đã gãy hết nanh vuốt, vẫn cứ là sói! Còn chúng ta dù có vũ trang bản thân đến đâu cũng chỉ là cừu thôi!

...

Âm thanh quen thuộc đó khiến nàng sững người một chút! Giống như đã từng rất lâu rồi, có một người đã gọi nàng như thế! Anh ta có nụ cười thân thiện và ấm áp như ánh mặt trời.

Johny! Johny Ouro!

Những kí ức ùa về, như một con lũ ùa khắp trí óc nàng. Nàng nhớ ra mình là ai... chính xác hơn thì đã từng là ai! Nàng ngây thơ, nàng đau đớn, và nàng bị hắn phản bội!

Johny!

Nàng nghĩ tới lúc anh ta ngon ngọt dụ dỗ nàng, dạy nàng những kiến thức chỉ để gia tăng giá trị của nàng, rồi bán phứt nàng đi như một con búp bê vô hồn! Johny Ouro! Tôi hận anh!

Trực giác của nàng vang lên tru tréo, dùng một lý lẽ không thể giải thích bằng logic, khẳng định rằng sinh vật hình thù xanh lá xấu xí trước mặt nàng chính là kẻ nàng căm hận nhất!

- Johny Ouro!

Nàng gào to, trong mắt trào ra nước mắt. Nàng không rõ đó là nước mắt đau thương hay vui sướng nữa! Trong lòng nàng bây giờ rối bời như một mớ len bị hàng trăm ngàn con mèo vày vò!

Con Goblin cũng xạm mặt khi nghe nàng thốt ra cái tên cấm kỵ ấy. Nàng thậm chí còn không cần phải hỏi thêm, phản ứng đấy đã khẳng định rõ đó chính là kẻ nàng muốn tìm.

- Mel? Amelia? Nhưng... tại sao...

Johny lắp bắp, mắt trợn tròn không thể tin được!

- Ha ha, tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi Johny thân mến! Hôm nay tôi sẽ tự tay xé xác anh ra!

Nàng rống lên, vận dụng chút năng lượng tán loạn trong người, ép cho cơ thể mình hoạt động. Nàng bị thương quá nặng, nếu như chỉ vận động nhẹ nhàng thì không sao, song nàng muốn tóm lấy con quỷ xanh trước mắt! Mặc dù cưỡng chế vận động sẽ khiến nàng bị thương càng nặng, song chuyện đó không thành vấn đề! Nàng cần phải bắt được hắn! Nàng muốn hỏi hắn, tại sao lại bán đứng nàng! Nàng sẽ dùng những thủ đoạn tra tấn tàn khốc nhất, để hắn phải cầu xin nàng được chết!

...

Chết tiệt!

Gatrix bật ra câu đó ngay khi mình buột miệng nói ra cái tên mà hắn cũng không rõ tại sao hắn biết! Mà điều đó không quan trọng! Quan trọng là hắn cần phải chạy khỏi cô gái đang phát điên này đã!

- Tăng tốc! Da dày! Sức trâu!

Gatrix hét lớn, tự yểm lên bản thân một vài phép thuật sơ cấp. Ngay sau đó, hắn quay đầu bỏ chạy vào trong rừng, không quên tung vài quả cầu lửa nện thẳng vào những gốc cây hai bên. Chúng đổ rạp đi khi thân trụ bị cắt đứt, tạo thành một chướng ngại tự nhiên lên kẻ đang điên cuồng truy đuổi hắn. Lúc đầu hắn còn dám vừa chạy vừa ngoái đầu lại để xem tình hình, có điều khi thấy những gốc cây cổ thụ to phải vài Goblin vòng tay mới ôm xuể bị Amelia đấm bay lên không trung như hất một nhánh củi khô, Gatrix toát mồ hôi lạnh! Hư cấu vừa phải thôi chứ!

Thế là trong khu rừng xuất hiện một cuộc đuổi bắt cực kì khốc liệt! Người phía trước vận dụng tất cả khả năng của mình, tính toán con đường hợp lý nhất có thể, luồn lách qua các khe hẹp do cây cối tạo thành, không quên chế tạo các chướng ngại vật để làm chậm tốc độ kẻ truy đuổi. Còn Amelia, cô dùng sức mạnh của mình để chứng minh một định lý "Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô nghĩa!" Nếu như có ai đó đang bay trên cao nhìn xuống cánh rừng này, sẽ thấy một vệt vẽ lên trên bức tranh màu xanh sẫm thăm thẳm này, và nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy thực chất đó là vô số những thân cây đổ rạp trước sức mạnh của Nữ hoàng lòng đất.

- Ha ha chắc quý cô nhầm tôi với ai rồi! Tôi có biết thằng Johny nào đâu?

Gatrix thét lớn về phía sau, cố gắng trong vô vọng.

- Ha ha anh cũng vui tính quá! Thế sao anh trả lời tôi bằng ngôn ngữ Tòa Thành Trắng?

Amelia cũng cười to, dùng một thân cổ thụ quạt văng bức tường gỗ chắn trước mặt! Khỉ thật, tốc độ của cô ta rất nhanh, chẳng qua do bị giới hạn về địa hình nên Gatrix mới miễn cưỡng duy trì một khoảng cách an toàn được với Amelia mà thôi!

Gatrix liều lĩnh bẻ cua, tránh một khúc gỗ to gấp đôi người mình sượt qua mang tai, cốt để nhìn lại tình trạng của Amelia. Cô ta dường như đã bị thương từ trước đó, và trò đuổi bắt này khiến cô ta không hề dễ chịu chút nào. Gatrix thông qua gương mặt đỏ ửng dị dạng và máu ộc ra từ mũi của Amelia, kết hợp với khí tức do cô nàng tỏa ra để đánh giá. Rồi hắn lại cân nhắc lại thể lực của mình có thể duy trì trong bao lâu. Trong các phép sơ cấp, có một phép hồi phục cả thể lực, nhưng cái giá phải trả là tinh thần và tế bào của người đó sẽ bị rút ngắn lại, đặc biệt là khi lạm dụng thi triển nó liên tục. Cơ thể vốn không phải là một cỗ máy, cần phải có thời gian nghỉ ngơi và phục hồi, nếu như cưỡng ép nó hoạt động thì phải đánh đổi, và ở đây là tuổi thọ!

Mang theo tâm thế vò đã mẻ lại sứt cũng chẳng sao, Gatrix sử dụng phép thuật để hồi phục lại một ít thể lực. Dù sao hắn cũng chẳng sống được mấy năm, bớt chút cũng chẳng sao! Chỉ hi vọng Amelia không thể trụ lâu được thôi!

Qua khóe mắt, hắn thấy Amelia đưa tay đặt lên ngực. Từ lòng bàn tay cô tỏa ra một ánh sáng xanh lá dìu dịu. Màu sắc đỏ ửng dị dạng trên mặt Amelia lập tức biến bớt!

Gatrix thở dài. Cuộc đuổi bắt này sẽ lâu đây!

...

Đoàn người tìm tới căn nhà của Glenn. Cuộc ngã giá tiến hành rất nhanh chóng và thuận lợi, vì dù sao lão ta cũng nợ tiền rất nhiều! Các chủ nợ đồng ý bớt đi tiền nợ của lão, để đổi lại Glenn sẽ lãnh đạo cánh đàn ông lần theo thông đạo trong lòng đất, tìm tới hang ổ của Goblin và quét sạch bọn chúng. Về phần chiến lợi phẩm tìm được, Glenn có toàn quyền phân phối.

Vốn dĩ dân làng chỉ muốn tìm bình an, vậy nên những đề nghị này của lão ta cũng không có ai phản đối cả! Mà cũng bởi bọn họ đa phần là thôn dân hẻo lánh, không hiểu được giá trị của Goblin như cựu kị sĩ Glenn.

Các nữ Goblin theo tiêu chuẩn loài người thì chỉ khác một chút màu da thôi, chứ về cơ bản chẳng khác gì các thiếu nữ thông thường cả. Đã vậy chúng còn có rất nhiều "ưu điểm"! Đầu tiên, Goblin không thể thụ thai với loài người. Trong các quyển truyện cuộc đời kị sĩ thường mô tả Goblin bắt các cô gái trẻ về hãm hiếp sau đó để họ mang thai và đẻ ra Goblin non. Đó là bịa đặt! Bộ mã di truyền của Goblin và con người hoàn toàn khác nhau, không thể ghép cặp để tạo nên cá thể mới được! À mà khoan, ngẫm lại về các chủng tộc lai bò lổm ngổm khắp Avalon, thì thực ra việc lai tạp cũng không phải không có. Nhưng đại khái là Goblin với con người không thể tạo ra sản phẩm được! Các Goblin vốn rất đói, nên hợp lý nhất hắn phải là các cô gái đó biến thành thức ăn trong dạ dày Goblin mới đúng! Nói ngắn gọn, giao phối với Goblin không ra hậu quả!

Kế tiếp, Goblin không phải là người! Nhắc lại, Goblin không phải con người, cho nên chúng không có "nhân quyền", và do đó, đạo đức luân thường luật pháp không áp dụng lên các sinh vật nhỏ bé da xanh này. Có nghĩa là nếu ai đó bắt được một Goblin, người đó muốn làm gì với nó cũng được, chẳng ai quan tâm! Điều đó dẫn tới sự nở rộ của thị trường nô lệ Goblin nữ, bởi bọn họ rất đông, nguồn cung dồi dào, mà lại rẻ nữa! Đã vậy Goblin nữ không chỉ ưa nhìn mà còn nhỏ nhắn, thơm lừng, giúp những kẻ bệnh hoạn biến thái thỏa mãn được giấc mơ dâm dục hoang đường nhất với lũ trẻ hàng xóm mà không sợ bị đưa lên giàn thiêu!

Và cuối cùng, Goblin không có trí tuệ, cho nên chúng không thể đứng ra "bào chữa" hay "kêu gọi lòng thương" cho bản thân. Tùy vào sự bệnh hoạn của người mua, chủ nô có thể cắt đứt gân tay gân chân và bẻ răng Goblin nữ để chúng không có cách nào gây hại cho chủ nhân, hoặc để nguyên cho người đó trải nghiệm cảm giác cưỡng bức mà không có bất kì mặc cảm tội lỗi nào! "Chỉ như chơi một con búp bê thôi!", trích lời một chủ nô Goblin có tiếng tăm.

Còn Goblin nam có giá trị gì không? Thật tiếc là không! Chúng quá ngu dốt để làm việc những việc đơn giản nhất, cho nên thường sẽ bị giết sạch mỗi khi có một đợt "cướp bóc" như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Gatrix và Amelia

- Thật lạ!

- Có chuyện gì sao ngài Glenn?

Sáu bảy người đàn ông trông khỏe mạnh đang cẩn cẩn thận thận bước đi phía sau một người nai nịt gọn gàng sạch sẽ trong một hang động dài. Người đi trước nhất có mái tóc muối tiêu dài ngang gáy, nhưng giờ được buộc cao lên thành một búi sau gáy. Gương mặt ông ta trông khắc khổ, có phần già yếu vì tửu sắc nhưng không giấu được nét đẹp trai từng làm bao phu nhân điêu đứng thời trẻ. Glenn lúc này không còn luộm thuộm bẩn thỉu trong bộ đồ nâu sòn sặc mùi rượu nữa, mà khoác trên mình một chiếc áo giáp da, trên hông đeo một thanh kiếm ngắn. Bước đi của ông ta đầy khoan thai và tự tin, đối lập hoàn toàn với vẻ sợ hãi rúm ró của đám nông dân bị bắt làm tráng đinh phía sau!

- Hang động này... rất phẳng! Các ngươi thử nhìn bề mặt của hang mà xem! Liệu có loài động vật nào có thể đào được một cái hang nhẵn nhụi như thế này?

- Như vậy ý ngài là?

- Chuyện này rất là bất thường! Vốn dĩ việc đào hầm trong lòng núi đã là khó tưởng tượng lắm rồi! Nếu như đây là một vài cái lỗ nhỏ xíu do lũ chuột chũi làm ra thì ta còn có thể lí giải, chứ một cái hang rộng rãi như này hoàn toàn không tuân theo kiến trúc học gì cả! Đáng lý cái hang này sẽ sập ngay khi đào được vài mét chứ!

Các nông dân chỉ biết vâng dạ như vịt nghe sấm. Bọn họ cả đời chỉ biết bán lưng cho đất, bán mặt cho trời, làm gì có cơ hội được tiếp xúc với thế giới ngầm dưới lòng đất. Chỉ có một kỵ sĩ như Glenn mới được tìm hiểu về các kiến thức cơ bản khi đào hầm, và sự khủng khiếp của hàng khối đất đá đổ lên đầu nếu như hầm sập!

Hang không cao lắm, rất hiển nhiên, nó được dùng để lũ Goblin di chuyển mà! Cũng may là đoàn người chỉ phải khom lưng cúi gối một chút thì vẫn tiến lên được, chứ nếu như phải bò rạp trên mặt đất thì Glenn tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Glenn vuốt ve bề mặt trơn nhẵn của thành hang, nghĩ ngợi hồi lâu. Đột nhiên một linh cảm lóe lên trong đầu lão!

- Là phép thuật! Đúng rồi, chỉ có phép thuật mới có thể tạo ra một sự phi lý đến như này! Đây hẳn là phép thuật sơ cấp điều khiển đất đá, nhưng người dùng nó hẳn đã tốn rất nhiều tinh lực và thời gian mới tạo nên được cái hang này!

- Tại sao lại thế?

- Vì đó là phép thuật sơ cấp! Hiệu quả của nó rất kém, nên để tạo được một hành lang dài như vậy sẽ cần nhiều lần thi triển. Mà năng lượng của một pháp sư cấp thấp cũng chẳng đủ để dùng nhiều phép này!

Một người đàn ông ngập ngừng ngắt lời Glenn.

- Thế nhỡ như đó là một pháp sư cấp cao thì sao thưa ngài?

- Phép thuật cấp cao dùng để tạo ra con đường kiểu này cũng có, nhưng thứ nhất là nó không thể hoàn mỹ thế này, thứ hai là phần ma lực nồng nặc trong không khí đó ta làm sao mà bỏ sót được! Đây chắc chắn là do phép thuật sơ cấp tạo nên, và người tạo ra nó có chủ đích! Các quý ông, các vị nên cảm tạ cháu của trưởng làng đi, vì chúng ta vừa khám phá ra được một âm mưu động trời của đám Goblin đấy!

Đám nông dân hai mắt nhìn nhau, mồ hôi không tự chủ toát ra đầm đìa lưng áo! Thử tưởng tượng nếu như bọn họ bị tập kích bất ngờ trong đêm bởi lũ Goblin mà xem!

***

- Cô còn định đuổi đến bao giờ nữa đồ cứng đầu chết tiệt!

- Cho tới khi nào tôi tóm được anh mới thôi!

Gatrix và Amelia đã chơi trò đuổi bắt này ít nhất hai lần mặt trời mọc và lặn rồi! Gatrix không thể không thán phục trước ý chí của cô nàng! Hắn không dưới sáu lần nhìn thấy Amelia hộc máu ra từ mũi và tai, song cô ta vẫn gắng gượng đuổi theo hắn. Nếu như không phải Amelia đã bị thương rất nặng từ trước thì chắc là Gatrix đã bị bắt lại từ lâu rồi!

Vốn ban đầu Gatrix còn cố gắng để khống chế quỹ tích di chuyển của cả hai, song theo thời gian, cường độ tập trung của hắn bắt đầu giảm, và hiện tại Gatrix cũng chẳng rõ mình đang ở chỗ nào nữa. Dựa vào những ngôi sao thì hắn vẫn có thể tìm được phương hướng của dòng sông, qua đó lần ngược về hang Goblin, tất nhiên đấy là trong trường hợp hắn cắt được đuôi người chơi số hai này đã. Trò chơi đuổi bắt này kéo dài hơi lâu rồi đấy!

Đột nhiên Gatrix bắt đầu chạy chậm dần! Không cần phải quay lại, hắn cũng biết được Amelia đã tới giới hạn. Khi Gatrix dừng chân lại, cũng là lúc một tiếng ngã rầm lọt vào tai hắn. Đứng từ một khoảng cách an toàn, hắn nhìn cô nàng nằm run rẩy trên mặt đất, khắp toàn thân lấm lem máu khô và bùn đất. Một bên đầu gối của cô thấm ướt máu tươi, chắc là do cú ngã đau điếng ban nãy.

Amelia tru lên đau đớn, tràn ngập bi thương. Nỗi đau thể xác chỉ là một, còn sự kiệt quệ về tâm hồn mới là thứ thực sự quật ngã người con gái kiên cường đã thống trị cả thế giới dưới lòng đất. Chúng quyện vào nhau, tạo thành hòn sỏi cuối cùng đè sập thân thể mỏng manh nhỏ nhắn của Amelia.

Gatrix đưa tay quệt đi mồ hôi trên trán, cũng bắt đầu tựa lưng vào gốc cây nghỉ ngơi. Hai ngày vận động cường độ cao đã đặt một gánh nặng rất lớn lên cơ thể Goblin yếu đuối của hắn, cho nên hiện tại hắn thực ra cũng chẳng khá hơn Amelia là bao. Song điểm khác biệt là, Gatrix có tư cách lên đi lúc này, còn Amelia thì thậm chí nhúc nhích cũng đã rất khó khăn rồi.

Vốn hắn chỉ muốn thở dốc vài hơi, song khi nghe tiếng khóc rấm rứt của Amelia, có gì đó trong lòng hắn bỗng mềm ra! Vậy nên hắn cứ ngồi đó, im lặng ngắm nhìn cô gái nửa người nửa yêu run rẩy. Bỗng nhiên hắn đứng dậy, như quyết tâm chuyện gì đó, rồi tiến về phía Amelia!

- Anh...

Amelia nghe được tiếng bước chân tiến lại gần, xong lúc này cô đành bất lực chịu trận. Kể cả thốt ra thành lời đối với cô bây giờ cũng là cả một thử thách! Nỗi đau khiến cho Amelia sùi cả bọt mép, nanh ngà nghiến chặt, mồ hôi rịn ra ướt đẫm trán, như tảng mỡ đông rịn nước khi đặt ngoài trời vậy. Gatrix ngồi xuống, nâng đầu của Amelia dậy, đặt lên trên đùi mình.

Tên khốn kiếp xấu xa bỉ ổi này! Amelia lồng lộn lên trong lòng, cố gắng dùng ánh mắt để phân thây kẻ đồi bại trước mặt mình, song nếu như ánh mắt có thể thật sự giết người, thì chắc Gatrix đã chết ngay từ khoảnh khắc cả hai nhận ra nhau rồi.

Từ bàn tay nhỏ nhắn màu xanh của Gatrix, một luồng ánh sáng ấm áp tỏa ra, chiếu nhè nhẹ lên gương mặt của cô. Và nó khiến cô còn đau lòng hơn gấp bội, vì chính bản thân cô đã từng bị cảm giác ấm nóng này đánh lừa một lần! Không được, mày tuyệt đối không được ngã trên cùng một chiếc hố, Amelia! Cô tự nhủ.

Hiệu quả của phép thuật không được cao cho lắm, song điều khiến Amelia rất ngạc nhiên là tại sao Gatrix có thể duy trì nó lâu đến vậy! Cô nhạy cảm nhận ra, không phải là Gatrix liên tục kéo dài phép hồi phục, mà là hắn sử dụng nó với tần số cực nhanh, và điều này càng khiến cô hoang mang gấp bội! Amelia tự hỏi liệu bản thân có khả năng sử dụng phép thuật sơ cấp mượt mà đến được trình độ này không... mà thôi cũng không quan trọng! Điều khiến cô phấn khích nhất là cơ thể lạnh giá của cô đã cảm nhận được hơi ấm lan tỏa khắp các đầu ngón tay ngón chân.

Ngay lập tức, Amelia đưa hai tay lên, tóm chặt lấy đầu của Gatrix... ít nhất là cô nghĩ thế! Không hiểu sao toàn thân của cô cứ như đi mượn người khác vậy, sức lực tan biến đi đâu mất. Thành ra vốn động tác là bóp vỡ đầu con Goblin đáng ghét, bỗng trở thành cô giang tay âu yếm lấy hắn!

Khi máu dồn hết lên mặt của Amelia, vừa ngượng vừa giận, thì Gatrix chỉ cười nhạt. Hắn nhấc tay cô ra, xếp ngay ngắn lên trên bụng, rồi tiếp tục chữa trị cho cô.

- Chắc là em hận tôi lắm phải không?

- Phải! Không một giây phút nào là tôi không tưởng tượng ra cảnh nhai xương nuốt thịt anh! Anh là kẻ tồi tệ nhất tôi từng gặp!... Sau Jason, sau cả lão già khốn kiếp nữa!

- Tên ông ta là Tom Ouro!

- Tôi hỏi anh à!

Amelia bực tức nạt nộ. Nhưng chợt cô nhận ra, cơn nóng giận ban nãy của cô đã nguội đi không ít! Chỉ còn lại chỗ cho cảm giác trống rỗng không cách nào tả xiết!

- Anh xin lỗi! Anh thật lòng xin lỗi!

- Tôi hận anh, tôi căm thù anh Johny Ouro! Tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi! Tại sao anh không chết quách đi cho rồi!

Những dòng lệ nóng bỏng chảy xuống từ hai bên khóe mắt của Amelia, mang theo cả nỗi ấm ức và bất lực của chủ nhân chúng, thấm đẫm lên chiếc quần may bằng thứ vải vứt đi mà Gatrix lượm lặt được. Hắn đặt tay lên trên hai mắt của cô, che đi sự yếu đuối của vị nữ hoàng lòng đất đầy kiêu hãnh, và thì thầm khe khẽ.

- Anh xin lỗi, Amy! Anh chỉ có thể xin lỗi em mà thôi!

- Tôi không cần lời xin lỗi của anh! Trả lại tôi khoảng thời gian mà anh đã cướp mất đi!

- Ra vậy!

Câu trả lời cụt lủn của Gatrix khiến Amelia rất bực mình! Trước khi cô kịp bùng nổ, Gatrix lại mỉm cười. Lại một lần nữa, Amelia cảm thấy vô cùng bi thương mỗi khi nhìn thấy nụ cười đó của hắn.

- Em có muốn kể lại những gì mình đã trải qua không? Coi như tâm sự với một kẻ sắp chết cũng được!

Amelia há miệng, định nói gì đó, song chẳng có một ngôn từ nào thoát ra được khỏi cổ họng cô cả. Cô muốn mắng chửi, muốn nguyền rủa hắn, nhưng cuối cùng cô thở dài!

Đó là một câu chuyện dài và đầy kịch tính, giống như rất nhiều cuốn tiểu thuyết tự sướng Gatrix từng đọc hồi còn ở Tòa Thành Trắng. Quá trình vươn lên thành bá chủ lòng đất của Amelia phải nói là thần tích, mà cũng đúng, rõ ràng là có thần linh can thiệp mà! Nếu như có cơ hội được gặp lại thần, hắn sẽ hỏi, tại sao nàng lại phải đày đọa bọn họ như thế này! Chẳng lẽ mọi thứ trong mắt nàng chỉ là một món đồ mua vui thôi sao?

- Cảm ơn, và xin lỗi Amelia! Vì anh mà em đã phải chịu đựng quá nhiều chuyện như vậy! Thật tiếc là những gì đã mất, anh không thể trả lại cho em được!

- Đừng có đùa! Cái mạng của anh vẫn còn nằm ở đó chờ tôi đến lấy kìa!

- Tiếc quá!

Gatrix cười. Lần này thì Amelia không thể chịu nổi nữa!

- Dừng lại! Tôi cấm anh cười như thế nữa! Đây vốn là phiên tòa thẩm phán anh, đừng... tôi nói dừng lại cơ mà!

Amelia bật khóc, cố gắng đưa tay lên má Gatrix, ngăn không cho hắn tiếp tục cười. Gatrix đưa tay lên, gạt đi những giọt nước mắt của cô.

- Ổn mà, không sao đâu Amelia! Hãy để nỗi buồn và cơn đau của em cho anh!

- Thế này là gian lận!

- Amelia...

- Tôi đã kể xong chuyện của mình. Giờ đến lượt anh! Hãy kể hết những tội lỗi mà anh đã phạm phải đi! Không được! Đứng lại Gatrix! Tôi cấm anh! Em xin anh, đừng đi!

Gatrix nhẹ nhàng đặt đầu của Amelia lên mặt đất, rồi bẻ một vài cành củi khô, chất thành một đống lửa trại ở gần cô.

- Vĩnh biệt, tội lỗi đầu tiên của anh!

- Johny! Đứng lại! Nếu anh đi bây giờ em sẽ không bao giờ tha cho anh đâu! Đứng lại! Đừng bỏ em, đồ khốn kiếp!

Tiếng khóc uất nghẹn của Amelia chỉ khiến cho bước chân của hắn hơi khựng lại một chút, song Gatrix vẫn dứt khoát bỏ đi! Hắn chưa thể chết lúc này! Hắn còn phải chăm sóc cho gia đình nho nhỏ kia của hắn thêm một thời gian ngắn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thức tỉnh

Gatrix băng qua những tán cây với tốc độ rất nhanh. Chỉ cần một vài phương pháp đo đạc ước lượng sao trời, hắn đã xác định được vị trí của mình. Cuộc đuổi bắt đã đẩy hắn hơi xuôi về phương Nam một chút, thành ra Gatrix cần cắt xiên về phía Tây Bắc một đoạn, ít nhất là khi hắn tìm được những tiêu cự quen thuộc để xác định vị trí của cái hang.

...

Glenn dắt theo đoàn người tiến sâu vào hành lang nhẵn nhụi. Nó sâu hoăm hoắm, hun hút như thể đang dẫn tất cả bọn họ xuống địa ngục vậy! Một số người dân yếu bóng vía bắt đầu cảm thấy chùn chân! Ý chí bạc nhược của họ tưởng tượng ra đủ chuyện xấu ở nơi cuối hành lang, ví dụ như số lượng Goblin là rất đông, hoặc chúng đã chờ sẵn, phục kích bọn họ như những tên thợ săn thỏ vậy! Mồ hôi rịn ra khắp mặt họ, thấm ướt lưng áo họ. Liệu rằng chuyến đi sẽ có bao nhiêu người trong bọn họ trở lại?

...

Vừa đi, Gatrix vừa ngâm nga một bài ca hắn từng nghe qua. Cuộc gặp mặt Amelia không khiến tâm trạng của hắn tồi tệ hơn, mà trái lại, nó còn khiến cho gánh nặng lớn nhất trong lòng hắn nhẹ đi phần nào. Cô là tội lỗi đầu tiên hắn phạm phải, và điều đó vẫn canh cánh trong lòng hắn suốt bao lâu. Gatrix giờ đã có thể thở phào khi biết rõ Amy cũng là một quân cờ trên bàn cờ giữa các vị thần. Nó chứng tỏ giá trị của Amy trong tương lai là rất lớn, vậy nên Gatrix không còn lo lắng về số phận của cô gái có phần ngây ngô với mái tóc hồng năm nào nữa!

...

Glenn bắt đầu nhẩm tính số tiền lão có thể kiếm được. Mặc dù lão còn chưa nhìn thấy quy mô của đàn Goblin, song ai cũng có quyền mộng mơ, đúng không nào? Đến đây lão lại sinh ra một mâu thuẫn. Một phần thì lão muốn số lượng Goblin thật đông vào, để có thể bắt càng nhiều càng tốt. Song từng đó chiến lợi phẩm mà xử lý cũng là cả một vấn đề! Lão chưa chắc đã có thể bắt hết được, mà có làm được thì cũng phải cần người canh giữ. Chẳng nhẽ lại phải chia một ít cho lũ nông dân? Thế thì ít bớt đi một chút được không? Lão kị sĩ cứ loay hoay với câu hỏi đó suốt mà chẳng biết phải giải quyết thế nào.

...

Gatrix cảm thấy trái tim hắn đập dồn dập hơn! Con đường về nhà đã hiện ra trước mặt hắn. Những vật làm mốc quen thuộc xẹt qua trong tầm mắt Gatrix, như thể muốn reo mừng khi hắn quay trở lại. Gatrix hơi tăng thêm tốc độ, đạp thoăn thoắt trên những cành khô giòn tan, nhẹ nhàng và duyên dáng như một chú sóc rừng.

...

Glenn nuốt nước bọt, đưa tay nắm chặt thanh kiếm ngắn treo bên hông. Lũ Goblin thường có thói quen sống trong các hang động, nên vũ khí thích hợp nhất để chiến đấu với chúng không phải là những thanh kiếm bóng loáng dài ngoằng, hay những chiếc khiên to quá khổ che kín phía trước, che luôn cả tầm nhìn! Chỉ có kiếm ngắn và khiên nhỏ cầm tay mới là trang bị phù hợp nhất cho các trận chiến trong địa hình hẹp. Lão tự hỏi không biết trong hang có một con Orge nào không, mà khả năng này là vô cùng thấp, bởi Orge được sinh ra để bảo vệ một Dryad, và với chiến lực của hai đứa nó, đồ sát cả làng Targe còn được chứ đừng nói là trộm cắp vài con dê!

...

Cảm giác hồi hộp bồi hồi càng lúc càng thiêu cháy trong ruột hắn! Nhưng hãy khoan đã! Gatrix thầm nghĩ! Dù sao hắn cũng phải tìm một món quà để hối lộ cô con gái nhỏ của hắn chứ! Gatrix tiện tay hái lấy những bông hoa dại, bắt đầu kết thành một chiếc vòng. Nếu như có ai đó đứng ngoài nhìn được cảnh này chắc hẳn sẽ sốc lắm, khi một con Goblin vừa chạy băng băng trong rừng, vừa cúi xuống hái hoa kết thành chiếc vòng đội đầu, mà vẫn luồn lách lẹ làng không hề chạm vào bất cứ một chướng ngại vật nào.

...

Đoàn của Glenn đã lần tới cuối hành lang. Phía bên kia là một khoảng trống đen ngòm, giống như một con quái vật đã ngoác mồm chờ sẵn, còn bọn họ như những miếng bít tết tươi rói mọc chân tự đi vào dạ dày của nó.

...

Gatrix đã nhìn thấy rõ ràng cửa hang. Hắn ép cho cảm giác nôn nao lặn xuống, chạy vọt vào bên trong hang!

...

Glenn ra hiệu cho đội nông dân chờ lão, thế rồi lão đu người, nhảy khỏi miệng hành lang!

...

Mùi hôi thối và tanh tưởi xộc tới, đập thẳng vào mặt Gatrix như chính cái sự thực trần trụi đang diễn ra trước mắt hắn! Xác Goblin nằm la liệt khắp nơi, máu tươi vương vãi cả trên vách hang lẫn nền đất. Có những cái xác đã lên dòi, một số cái thì bị gặm nham nhở! Trong đầu Gatrix vang lên một tiếng "onggg" trong suốt, khiến cho não bộ hắn hoàn toàn tê liệt! Gatrix cứ thế chậm rãi bước qua từng chồng xác chết, mắt nhìn đăm đăm vào nơi xa xăm nào đó sâu bên trong hang.

Hắn nhớ con Goblin này. Khi hắn dạy các Goblin dựng chòi, là con Goblin này học hỏi nhanh nhất.

Hắn nhìn con Goblin bị phân thây làm hai. Nó hơi ngu, nhưng rất tốt bụng. Nó luôn là con chia cho hắn phần thức ăn to nhất.

Gatrix bước qua một cái xác. Chỉ mới vài hôm trước, con Goblin đó còn mải mê vẽ những hình ảnh lên trên vách hang - biểu hiện đầu tiên của ngôn ngữ, vậy mà giờ đây nó chết không thể nhắm được mắt!

Những vết thương này không đồng đều! Một số đến từ những vũ khí dạng đập thô sơ, còn phần lớn các Goblin đều bị giết chỉ trong một nhát cắt duy nhất! Tim Gatrix như nghẹt lại, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt! Hắn có thể nhận ra đó là những vết kiếm, rất gọn gàng, chứng tỏ chủ nhân của chúng phải là một kiếm sĩ tài ba. Ví dụ như một kị sĩ chẳng hạn!

Mày cần sức mạnh!

Gatrix lặng thinh, tiếp tục đi sâu vào bên trong hang. Có thứ gì đó đang kêu gọi hắn, khiến cho hắn dấn thân vào sâu hơn trong bóng tối. Thậm chí Gatrix còn thoáng thấy tiếng cười khe khẽ đắc ý, song não của hắn không muốn phân tích thêm bất cứ chuyện gì nữa.

Mỗi một bước đi trong bóng tối, thân thể Gatrix càng thêm nặng nề, nhưng cũng tràn ngập sức mạnh. Hắn cảm thấy sự thân thuộc, ấm áp của bóng tối, xoa dịu đi nỗi đau cô độc này của hắn! Gatrix không có cách nào nhìn được bản thân mình, chứ nếu không hắn sẽ phát hiện ra, toàn thân hắn đang hiện lên rất nhiều hoa văn kì lạ, kết thành một bộ đồ án đối xứng hai bên trên người hắn. Những hoa văn này dần dần to ra, che phủ khắp toàn thân Gatrix, cho tới khi hắn dừng lại trước cô gái ấy!

Gatrix ngửa đầu, gào khóc. Hắn quỳ gục xuống, ôm lấy xác Eleisa, kéo vào trong lòng. Hắn không muốn, và không dám nghĩ tới những gì cô đã phải trải qua trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Những giọt nước mắt của hắn rơi lã chã lên làn da thịt lạnh ngắt lấm len bùn đất của cô bé, như thể muốn đem lại chút hơi ấm cho người đã khuất! Song vô ích! Cho dù Gatrix có đau thương đến như thế nào, Eleisa đã chết, đó là một sự thật! Và hắn không có cách nào quay ngược thời gian trở lại!

Gatrix cứ quỳ ở đó, ôm chặt Eleisa trong lòng, khóc lặng đi trong bóng đêm vô tận. Phía ngoài kia, bầy kền kền mây đang kêu gào rợp trời, chờ đợi bữa tiệc bất ngờ trời ban cho chúng!

Chợt Gatrix nhận ra một đóa hoa đẹp yêu dị một cách kì lạ! Nó giống như những đóa hoa mặt trời mọc khắp ngoài bờ suối kia, nhưng thay vì sở hữu những cánh hoa màu vàng, nó lại mang màu đỏ rực như máu. Gatrix có cảm tưởng như chỉ cần cố thêm một chút nữa thôi, máu sẽ nặn ra từ chính cánh hoa vậy! Nhìn vào bông hoa, hắn nhận ra một loại khí tức rất quen thuộc!

- Ta hiểu rồi! Em chết oan ức lắm phải không Eleisa! Yên tâm đi, mối thù này của em, ta sẽ trả! Cho dù kẻ đó có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ khiến cho hắn phải đau đớn, cầu xin ta giải thoát! Nhưng ta sẽ không làm vậy! Ta sẽ mài mòn tâm trí và thể xác hắn, như cái cách gã cai ngục Thresh đã từng làm. Chỉ khi trong cái vỏ đó còn dư lại tuyệt vọng, ta mới tiến tới chỗ hắn. Ta sẽ không giết hắn, mà để hắn sống để mai mãi ghi nhớ về tội lỗi của mình. Và khi ấy, ta sẽ đặt bông hoa này lên người hắn!

Gatrix đưa bàn tay đen xì của mình ra, hái lấy bông hoa, triệu hồi ra một lớp pha lê trong suốt bao bọc lấy nó, rồi đặt cẩn thận vào trong chiếc ba lô của hắn. Sau đó, hắn nắm lấy bàn tay đang xòe ra trong bóng đêm. Một tiếng cười khẽ đắc thắng vang lên, và tiếp sau đó, nó lôi tuột Gatrix vào sâu trong

vực thẳm!

...

Glenn rót rượu ra cốc, ngửa cổ nốc một hơi cạn sạch. Lão đang ngồi một mình trong căn phòng ngủ, trên bàn là hàng đống chai rượu rỗng nằm nghiêng ngả. Kể từ ngày hôm ấy, Glenn bắt đầu bị chứng mất ngủ hành hạ! Cứ mỗi lần nhắm mắt lại, lão lại mường tượng ra cảnh cô gái Goblin với đôi mắt kiên cường quả cảm ấy đứng chắn phía trước mặt lão, giang hai tay bảo vệ những con Goblin phía sau!

Chết tiệt!

Glenn rủa thầm, tiếp tục rót một cốc nữa. Lão lùa hai bàn tay lên mái tóc muối tiêu, xoa bóp cho máu lưu thông khắp da đầu. Những bóng ma nhảy múa dập dờn nơi vách tường, như đang cười nhạo sự hèn hạ của lão! Glenn gầm nhẹ, với lấy chiếc cốc uống sạch. Thứ chất lỏng cay cay nóng nóng ấy trôi tuột qua cổ họng lão, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân Glenn, đưa lão vào cảm giác đê mê, quên đi nỗi nhục nhã mà mình đã phạm phải.

Lão là một kị sĩ, có thần linh chứng giám! Cho dù lão bị đánh bại, lão vẫn là kị sĩ, vẫn có những phẩm giá cần phải bảo vệ! Song điều lão đã làm... Glenn đưa tay lên che trán, hai vai run nhè nhẹ. Trong căn phòng ấy, chỉ còn ngọn nến tiếp tục nhảy múa, tạo thành một hình thù ma quái đáng sợ cười nhạo lão. Bởi vì sớm thôi, rất sớm thôi, quả báo sẽ đến tìm tới lão, và khi đó, Glenn sẽ phải trả giá cho những điều lão đã gây ra, với đàn Goblin, với... con bé Goblin.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Giải cứu

- Mẹ kiếp, lạnh vãi, sao tao với mày lại phải ở đây trông chừng hàng hóa?

- Thế mày có đánh lại lão ta không?

Xsi càu nhàu với Craig. Hắn huơ huơ tay trên đống lửa, móc ra bịch rượu mạnh, nốc ngập họng và cảm nhận cái nóng cháy hết ruột gan lan tỏa khắp cơ thể. Lão Glenn đã yêu cầu hắn với Craig không được uống rượu trong lúc canh chừng lũ Goblin, nhưng quỷ tha ma bắt lão đi! Lạnh như thế này mà không có tí men, bố ai mà chịu nổi! Nghĩ tới thân hình đẫy đà mà non mọng nước của lũ Goblin cái, bộ phận nào đó trong người hắn bỗng rục rịch nổi lên!

- Ê Craig! Mày chờ ở đây tí, tao vào làm một phát thật nhanh rồi ra!

- Vãi! Hà hà! Mày nói làm bố cũng thấy hứng hứng. Nhanh lên rồi đến lượt tao đấy!

- Hà hà!

Hai tên lưu manh cười khả ố, sau đó Xsi bước vào trong chuồng ngựa, bỏ lại Craig ở ngoài với bịch rượu mạnh.

Đột nhiên Craig thấy ớn lạnh dọc sống lưng! Giống như có một thứ gì đó vô cùng đáng sợ đang nhìn chằm chằm vào hắn! Nghĩ lại thì, khung cảnh xung quanh tối như mực, chỉ có ngọn lửa leo lét cùng gã lữ hành cô độc giữa đêm khuya chẳng phải là kịch bản thường thấy trong các câu chuyện kinh dị do đám thi nhân kể lại hay sao? Phần lớn thời gian Craig sẽ xì mũi vào mấy câu chuyện rẻ tiền đó, song hôm nay, trong hoàn cảnh này, những hình ảnh ma quái ở đâu chợt ùa về, hành hạ cái bộ óc nhỏ tí xíu đáng thương của hắn!

- Mẹ kiếp, Xsi, xong chưa, lâu thế?

Craig nóng vội đập cửa. Khi sợ hãi, con người thường có xu hướng chuyển biến nó thành cơn nóng giận lên những điều tưởng chừng như nhỏ nhặt nhất! Bị làm phiền trong lúc đang hành lạc, Xsi cực kì tức giận! Hắn quyết định mặc kệ tên cộng sự ngoài kia, và dồn hết nỗi bực dọc vừa nãy lên con Goblin dưới thân. Khốn nạn, ngực nó còn bự hơn cả con mụ già nhà hắn, mà sữa lại còn thơm thơm ngọt ngọt nữa!

- Ngoài này có cái gì lạ lắm...

- Mẹ thằng chó đẻ này, đừng bảo tao mày đang sợ bóng tối đấy nhé!

Xsi gầm to.

- Đâ... đâu có! Tao chỉ là sốt ruột thôi! Nhanh lên cái coi!

- Bố mày ít nhất cũng phải ba mươi phút! Hà! Hà! Hà!

***

Nỗi sợ hãi bắt đầu xâm chiếm toàn thân Craig. Hắn giật mình trước bất cứ tiếng động nhỏ nào. Tim hắn đập bình bịch, còn mồ hôi thì ứa ra toàn thân, khiến cho những cơn gió đêm càng trở nên buốt lạnh hơn bao giờ hết. Craig rút con dao găm ra, thứ ánh sáng lành lạnh từ nó khiến hắn an tâm hơn phần nào.

Thụp!

- Ai đấy?

Craig quát to! Không có tiếng trả lời! Những lùm cây dưới bị che phủ bởi màn đêm giờ trở nên ma quái và kinh dị hơn bao giờ hết, lào xào chế giễu sự hèn nhát của hắn. Craig móc rượu ra, uống một ngụm thật lớn để lên tinh thần. Hơi men áp chế bớt nỗi sợ, và thúc đẩy Craig hành động điên cuồng hơn. Hắn đứng dậy, mặt đỏ gay, mắt long sòng sọc, chạy tới chỗ bụi rậm, tay vung vẩy dao và hét lớn:

- Chết con mẹ mày nè! Chết con mẹ mày nè!

Những nhát chém lung tung không có kết quả gì, và qua những tán lá, hắn thấy một con mèo hoang đang chạy cong cả đít! Chó chết! Thế mà làm ông giật cả mình! Craig làu bàu, quay người lại, và toàn bộ máu trong cơ thể hắn đông cứng!

***

- Cộc! Cộc! Cộc!

- Chết tiệt! Mày quyết tâm phá bố à Craig! Tao phải đấm vêu cái mõm vẩu của mày lên được!

Xsi cáu tiết, vơ vội chiếc quần mặc vào, hấp tấp chạy ra cửa. Nhưng đứng chờ hắn ngoài đó không phải là gương mặt xấu xí râu ria quen thuộc!

- Mày... mày là...

Xsi hoảng sợ, ngã bật ra đằng sau, luống cuống bò giật lùi! Con quái vật bình thản bước vào trong chuồng ngựa, không quên khép cửa lại!

***

Glenn là một kị sĩ chính thức của tiểu quốc Alextra. Sinh ra trong gia đình quý tộc thời mạt, ngay từ nhỏ, Glenn đã phải gánh chịu trọng trách khôi phục lại vinh quang của gia tộc. Tuổi thơ của lão tràn ngập những bài học, đòn roi nghiêm khắc và huấn luyện đến cực hạn. Nhưng cậu bé sáu tuổi đó vẫn cắn răng chịu đựng, cốt chỉ mong đổi được một tiếng cười hài lòng của cha mình. Song cậu ta cứ chờ, chờ mãi, cho tới tận năm hai mươi lăm tuổi, khi cậu đã lập đủ quân công để xin sắc phong kị sĩ, khi vị bá tước già qua đời trong một cơn nhồi máu cơ tim, Glenn vẫn chẳng biết cha mình cười như thế nào! Glenn khải hoàn trở về, với trái tim trống rỗng cùng cẳng chân phải tàn tật vĩnh viễn do bị đấu khí của kẻ địch tàn phá!

Hắn đã khôi phục được vinh quang cho gia đình, có điều đáng buồn thay, hắn chẳng còn gia đình nào để trở về! Mệt mỏi và chán nản, Glenn tìm tới cờ bạc và đàn bà để xoa dịu nỗi đau trong lòng. Tài sản cứ lần lượt đội nón ra đi sau mỗi tiếng cười phóng đãng của lũ gái điếm cao cấp sặc mùi nước hoa, cho tới khi Glenn sực tỉnh thì hắn đã chẳng còn bao nhiêu tiền trong túi rồi.

Vương quốc không thể nào nuôi báo cô một gã ăn hại mãi như vậy được, thế nên khi chàng kị sĩ thực tập trẻ tuổi khiêu chiến, hắn biết mọi thứ đã kết thúc! Theo thể lệ của nghi thức kị sĩ thần thánh, hai bên sẽ phải đặt cược tất cả tài sản lẫn danh hiệu vào trận chiến một mất một còn. Nếu như Glenn trẻ lại mười năm, nếu như hắn dùng thời gian cưỡi trên người đàn bà để rèn luyện thân thể, thì cho dù mất một chân, hắn vẫn có thể chiến thắng! Hỡi ôi, giá như cuộc đời bán thuốc hối hận!

Glenn thảm bại trước những đường kiếm tươi trẻ của chàng thanh niên kia, và nhục nhã nhận lấy ân huệ tha chết của vị kị sĩ tân tấn. Mang theo sự tủi hổ cùng đứa con rơi rớt với một tiểu thư nào đó ở đế đô, hắn chuyển về ngôi làng hẻo lánh này, kiếm chút cháo qua ngày bằng nghề thợ săn. Hắn bắt đầu uống rượu, để quên đi sự thất bại của bản thân, và càng uống hắn càng nghiện nặng thức uống cay xè này! Trong cơn say, hắn là ngài Glenn đáng kính hào hoa chốn kinh thành, chứ không phải tên bợm rượu nợ đầm nợ đìa xứ Targe.

Rượu có thể bẻ gãy cả những người đàn ông rắn rỏi nhất! Lão trở nên xấu tính, cáu bẳn, lè nhè, và trút giận lên đầu đứa con trai tội nghiệp. Những gì cha lão làm với lão, giờ đây lão áp dụng y hệt lên cậu con trai. Yêu cho roi cho vọt, như lão từng nghe bá tước răn dạy! Và để giấu đi sự mặc cảm khi nhìn thấy nỗi chán ghét trong mắt người con trai, lão càng uống rượu tợn!

Thế rồi trưởng làng tới, mang theo thỉnh cầu và những đồng bạc trắng lấp lánh!

Glenn có thể là một kẻ thất bại, song kị sĩ không bao giờ chứa chấp những kẻ ngu dốt! Dựa vào những manh mối thu thập được, Glenn mang theo một số kẻ lưu manh trong làng, dọc theo hành lang dài hun hút, đến với mỏ vàng của lão.

Khi lão nhìn thấy bầy Goblin, chúng đã hét lên đầy sợ hãi! Hoàn toàn tương phản với những câu chuyện mà con người hay kể, về sự tàn độc và nham hiểm của Goblin, đàn Goblin này như một bầy dê, kinh hoàng trước một tên đồ tể đột ngột xuất hiện! Lão ra lệnh cho đám nông dân đứng chắn ở ngoài cửa hang, xua đuổi không cho lũ Goblin bỏ trốn, còn bản thân lão thì bắt đầu tiến hành một trận thảm sát! Những con Goblin đực khi nhận ra số mệnh của mình, đã chiến đấu rất ngoan cường! Lão tán đồng tinh thần của chúng, dù rằng kết quả chẳng có chút nào khác biệt! Lão đánh tan đội quân Goblin bất đắc dĩ, xé nhỏ chúng ra như con hổ lọt vào giữa bầy cừu. Những con cái thì lão đánh ngất đi, còn con đực thì chẳng cần phải nhẹ tay làm gì!

Khi đang quét dọn chiến trường và đếm chiến lợi phẩm, đột ngột Glenn nhận ra một chiếc vòng ngọc, kết từ tinh thạch! Nếu như lão không hành động

sớm thì lão sẽ mất chiếc vòng đó mất, vì theo thỏa thuận, lão chỉ xử trí lũ Goblin, chứ tài sản của chúng không thuộc phạm vi vơ vét của lão. Thế là Glenn tuyên bố mỗi người có thể chọn một con làm chiến lợi phẩm, sau đó nhanh chóng túm lấy con Goblin nữ tội nghiệp lôi ra góc hang, trong tiếng cười dâm đãng của đám chủ nợ.

Thề có thần linh trên trời, lúc ban đầu lão chỉ muốn chiếm đoạt chiếc vòng mà thôi! Song khi nhìn vào vẻ quật cường của con bé, quyết không buông chiếc vòng ra, khiến lòng lão phát hỏa! Hơi men, máu tanh cùng với chuyện đã lâu chưa từng gần gũi đàn bà đã khiến lão làm một điều vô cùng kinh tởm! Nó hoàn toàn đi ngược lại những mỹ đức của một kị sĩ! Khốn nạn hơn là, lão không có bất cứ lí do gì để bao biện cho hành động này!

***

Gatrix dắt các nữ Goblin tới bìa rừng, rồi chia tay ở đấy. Không bao giờ phải lo cho một Goblin trong rừng - họ có thừa những kĩ năng sinh tồn! Từ nơi này, nếu như tiếp tục chạy về phía đông, sẽ có vài bộ lạc Goblin khác chào đón họ. Người Goblin không bao giờ đối xử tệ với đồng loại khi còn giá trị...

Vậy còn Gatrix? Hắn vẫn còn một việc phải làm!

Gatrix rảo bước quay ngược trở về ngôi làng, trên tay là sợi dây thừng. Hắn tìm một chiếc thang đặt phía sau ngôi nhà nào đó, khệ nệ vác nó tới chỗ ống khói căn nhà tên kị sĩ, rồi nhẹ nhàng trèo lên. Có thể bạn không biết, nhưng ở thời này, người ta không để thang trong nhà được, do thang không thể "gấp". Còn tại sao Gatrix có thể dễ dàng bắc thang lên ống khói, ấy là bởi chẳng ai xây lò sưởi giữa nhà cả! Đương nhiên ống khói sẽ phải nằm gần tường nhà rồi, và như vậy chỉ cần đi vòng ra đằng sau là có thể dễ dàng leo lên.

Hắn buộc một đầu sợi dây thừng quanh miệng ống, đầu còn lại buộc quanh bụng, rồi từ từ thả người lọt thỏm xuống miệng hố đen ngòm. Ống khói luôn luôn được thiết kế đủ rộng để một người trưởng thành có thể leo ra vào dễ dàng, tại sao? Ấy là bởi khi đốt củi, muội than hay bồ hóng gặp nhiệt độ cao bay lên trên sẽ bám vào thành ống, lâu dần khiến cho khói không thoát tốt được. Những lúc như vậy người đàn ông trong nhà sẽ phải leo lên, lau chùi sạch sẽ bên trong ống, thế nên miệng ống phải rộng là vì vậy. Với một sinh vật nhỏ thó như Goblin, thì Gatrix tự tin có thể trèo xuống mà không gây bất cứ tiếng động nào!

Trò chơi sát nhân bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Trả thù

Glenn giật mình tỉnh dậy! Lão cảm giác được có thứ gì đó, một nỗi kinh hoàng không thể nói ra, đang bước lên trên bậc cầu thang. Ngay lập tức, kị sĩ vận dụng đấu khí, bức cho hơi men bay hết ra khỏi thân thể! Đầu Glenn trở nên sáng suốt và minh mẫn hơn bao giờ hết, với mọi giác quan đang gào lên với lão. Chạy ngay đi! Nguy hiểm cùng cực!

Đã bao giờ Glenn có cảm giác này? Lão phải lần ngược lại cái hồi mình còn trẻ, khi đang xông pha trên chiến trường, nơi bốn phương tám hướng đều có một mũi dao, lăm lăm đâm vào chỗ hiểm của lão bất cứ lúc nào. Một đối thủ đáng gờm đây! Glenn cúi xuống, từ từ rút ra con dao chuôi chữ thập dấu trong ống giày.

Tiếng bước chân càng ngày càng tiến lại gần. Dù rằng nó đã cố gắng bước rất nhẹ, nhưng cơ thể của một đấu sĩ trung cấp thừa sức để lão có khả năng lắng nghe được những âm thanh còn bé hơn thế nếu như tập trung. Cái bản năng cảnh giác nơi chiến trường đã lại một lần nữa cứu lão một bàn thua trông thấy!

Tiếng bức chân dừng lại trước cánh cửa gỗ. Glenn nín thở, nhìn hai bóng đen lấp ló nơi khe dưới cửa, thầm tích tụ sức lực. Là một cỗ máy giết chóc, Glenn hiểu rõ đánh nhau ì xèo là chuyện họa hoằn bất đắc dĩ thôi, còn thực tế nếu như có khả năng kết thúc đối thủ trong một đòn thì hãy làm ngay, đừng để đêm dài lắm mộng!

Một giọt mồ hôi lăn dài trên sống mũi của lão, đọng lại nơi chóp mũi. Gương mặt Glenn giờ đã rịn ra từng hột mồ hôi, nhưng lão không dám nhắm mắt! Lão ép cho khóe mắt mở lớn, nhìn trừng trừng vào cánh cửa gỗ, chính xác hơn là thứ lạnh lẽo phía sau nó! Tay lão hơi run nhè nhẹ, một phần vì đang dồn sức, một phần vì hồi hộp. Hai tên thợ săn lão luyện, chăm chú quan sát từng động tĩnh trong không khí, tìm một dấu hiệu để bùng nổ.

Thế rồi giọt mồ hôi nơi chóp mũi Glenn rớt xuống!

Ngay lập tức, cánh cửa bật tung ra! Một hình bóng lùn lùn nhỏ bé và đen thui xông vào, vung con dao xỉn màu chém thẳng xuống đỉnh đầu lão. Glenn hất chiếc bàn về phía trước, sau đó xoay dao đâm thẳng vào thân mình kẻ lạ mặt. Một tiếng kim loại va chạm vào nhau đinh tai nhức óc vang lên, khi hai lưỡi dao quẹt qua nhau, dừng lại giữa không trung, không bên nào chịu nhường bên nào!

Đến lúc này lão kị sĩ mới nhìn rõ được kẻ xông vào nhà mình là ai, hay chính xác hơn là cái gì! Đó là một sinh vật lạ, toàn thân nó đen sì như bóng đêm, chỉ có đôi mắt màu vàng lọt tròn vo là sáng rực lên. Trên tay nó cầm một lưỡi dao thẳng, có khắc rất nhiều hoa văn kì lạ!

Glenn vận dụng toàn bộ đấu khí, tạo thành một ngọn lửa màu vàng bao quanh khắp người. Đấu khí có thuộc tính, nó phụ thuộc vào người tu luyện tập

theo công pháp nào! Ví dụ như Glenn, lão có mức độ thân thuộc với nguyên tố Đất rất cao, nên được hoàng gia ban thưởng cho một bộ công pháp mang thuộc tính tương ứng. Các đấu sĩ không nhất thiết phải có công pháp, nhưng công pháp đóng vai trò rất quan trọng, vì nó gia tăng tốc độ tu luyện của các đấu sĩ, hơn nữa chất lượng đấu khí ngưng tụ từ công pháp cũng hơn rất nhiều so với tự hấp thu từ không khí.

Con quái vật xoay ngược lưỡi dao, lướt tới. Một điểm rất đặc biệt của dao là tầm sát thương của nó rất ngắn, lực cũng yếu, thành ra nếu dùng dao để chém thì miệng vết thương rất nông. Các cao thủ dùng dao chủ yếu là đâm, một số thì nhắm tới những vị trí yếu ớt như các khớp, hay mạch máu. Glenn hoàn toàn không rõ tại sao con quái vật lại lựa chọn cách cầm dao ngược như vậy, và điều đó khiến lão càng thêm cảnh giác!

Con quái vật quét lưỡi dao, nhắm vào cổ họng Glenn. Lão nhanh tay dùng tay trái tóm lấy cổ tay nó, tay phải đâm vào lồng ngực đối thủ. Song con quái vật cũng dùng tay kia đánh bật đi cánh tay lão, đồng thời giật tay dao ra, nhắm vào bàn tay trái của lão. Glenn nhấc tay đặt lên vai nó, dồn lực vào đầu gối trái, lên gối vào ổ bụng con quái vật. Nó cũng lập tức biến chiêu, đưa đầu gối phải lên đón đỡ.

Cuộc chiến giữa hai nghệ nhân dao là một màn trình diễn nghệ thuật nguy hiểm cùng cực nhưng lại chẳng có vết thương nào! Cả hai liên tục phá chiêu, phản đòn, chặn đánh đối thủ, chứ hầu như hai lưỡi dao chẳng có mấy cơ hội chạm vào nhau. Đây là một trò chơi thử thách phản xạ, tính toán và tập trung tuyệt đối, bởi chỉ cần một sơ sảy, người bên kia sẽ không chút do dự cắm ngập vũ khí vào cổ họng kẻ địch, chấm dứt vũ điệu trên đầu mũi dao này.

Mồ hôi ngấm vào làm mắt Glenn cay xè, song lão không để ý! Trong mắt lão giờ chỉ còn một hình bóng đen thùi lùi đang múa may quay cuồng trước mặt mà thôi! Mặc dù mới chỉ vài phút trôi qua, cho dù cả hai chiến đấu gần như trong im lặng, nhưng đó là vài phút mệt mỏi nhất cuộc đời lão! Nếu như không phải vì nhiều lần bản năng lão cảnh báo, thì Glenn đã rơi vào bẫy của đối thủ rồi!

Glenn thừa nhận, kĩ xảo của đối thủ rất tốt, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn lão nữa! Nhưng một kị sĩ không chỉ có kĩ xảo, mà còn bao gồm cả chiến kĩ nữa! Chiến kĩ là những kĩ năng đặc biệt, yêu cầu đấu khí phải vận hành theo một quy luật nhất định, để tạo ra những hiệu quả khác nhau. Cho dù là kị sĩ hoàng gia, Glenn cũng chỉ có ba chiến kĩ cả thảy. Hai cái là kĩ năng diện rộng, khiến cho lão không có cách nào sử dụng! Chỉ còn một cái là đơn mục tiêu, vậy nên Glenn đang chờ đợi một thời cơ... Đây rồi!

Glenn điều khiển đấu khí trong cơ thể, xoay vòng trôn ốc bên trong cánh tay phải, đâm thẳng về phía trước, miệng la lớn.

- Mũi thương xuyên phá!

Trước khi đấu khí kịp thoát ra khỏi cánh tay lão, con quái vật đưa tay lên vỗ vào cổ tay lão, vuốt ngược dọc về phía người lão. Glenn cảm thấy một dòng đấu khí lạ hoắc, đen kịt như bóng tối xâm lược bên trong cơ thể, vận hành ngược với chiều quay của đấu khí thuộc tính Đất, tạo thành một vụ nổ nho nhỏ bên trong cánh tay phải của lão.

Chiêu thức bị cắt đứt khiến cho Glenn khổ không thể tả! Lão chưa bao giờ nghe tới chuyện chiến kỹ có thể bị cắt ngang như thế này, và hậu quả của nó giống như lão bị chính kỹ năng của mình đánh trúng vậy. Glenn há miệng, ọc ra một ngụm máu lớn, nhưng cơn bão giờ mới bắt đầu!

Con quái vật bước nửa bước, tiến vào trong lòng lão, tay phải vung vẩy lưỡi dao cầm ngược, chém liên tục lên người lão. Nó rất khôn ngoan, khi chỉ nhằm vào những khớp nối trên người Glenn, như cổ tay, khuỷu tay, nách. Trong cơn choáng váng, Glenn cố gắng chống trả, song nó chỉ khiến cho buổi tùng xẻo diễn ra thêm phần phấn khích mà thôi! Từng mảng từng mảng thịt bị lóc khỏi người lão, mỗi lần lão đều rên lên trong đau đớn, có điều con quái vật vẫn lạnh lùng tiếp tục.

Glenn nghiến chặt răng, dồn đấu khí vào đầu gối phải, nhưng trước khi chân lão kịp đưa lên thì con quái vật đã đá vào chiếc chân gỗ giả của lão, khiến cho cẳng chân phải mất đi điểm tựa. Lực chân của lão bị tiêu hao đi không ít, vậy nên con quái vật chỉ cần dùng một bàn tay cũng có thể đỡ và đẩy ngược lão Glenn về phía sau. Kế tiếp, nó tiến lên, đấm liên tục vào mặt và người Glenn. Giống như một võ sĩ quyền anh bị ép vào góc đài, Glenn như cành cây liễu già, uốn éo và đung đưa trước cơn bão nắm đấm bổ tới. Đấm ngang, đấm móc, bạt tai, đấm thẳng... lão không đếm được mình đã ăn tổng cộng bao nhiêu quyền vào người nữa! Chỉ khi con quái vật dứt điểm lão bằng một cú đấm thẳng vào chính giữa mặt, khiến lão bắn thẳng vào bức tường gỗ đằng sao, cơn bão mới dừng!

Glenn ngồi bệt trên sàn, chân duỗi sõng soài, mồm mũi nhiều máu thi nhau chảy. Máu nhểu từ xuống miệng lão thành từng sợi dài, rung lên mỗi khi Glenn thở nhè nhẹ. Lão đã thua!

Con quái vật ngồi xổm xuống trước mặt lão, đưa tay nắm tóc, nhấc đầu Glenn lên. Linh cảm trong lão mách bảo rằng, chuyện vẫn sẽ chưa chấm dứt! Nó sẽ còn tra tấn lão thật thảm khốc... không!

Một chiếc gối phi tới, bị con quái vật đưa tay chặn lại. Phía ngoài cửa, một cậu bé gầy gò, với mái tóc vàng và đôi mắt cực kì cương nghị, đang run lẩy bẩy trong bộ áo ngủ.

- Thả... thả bố tao ra... đồ quái vật!

Không! Glenn gào thét trong lòng, song không có cách nào phát ra thành lời! Lão bị thương quá nặng, tới mức lão không có cách nào cảnh báo cậu con trai duy nhất về sự nguy hiểm. Con quái vật nhìn đứa trẻ, quay sang nhìn lão. Thế rồi nó cười! Thề có thần linh, Glenn chắc chắn là nó đã cười! Từ cái bản mặt đen sì không có khí quan gì, một vết rách xuất hiện, kéo dài sang hai bên đầu, để lộ ra cái miệng toàn răng nhọn lởm chởm đỏ như chậu máu! Nó buông lão, từ tốn bước về con lão.

Không! Chạy đi James! Chạy đi con! Glenn trừng lớn như muốn rách khóe mắt, cố gắng truyền đạt suy nghĩ trong đầu cho đứa con của lão! Đứa bé rúm ró, mặt tái đi khi con quái vật bước lại gần, nhưng nó vẫn kiên cường mím chặt môi đứng ở cửa. Con quái vật đứng trước mặt James, mắt đối mắt, ngó lom lom vào nhau.

Đột nhiên nó vung tay, tát thằng bé một cú đau điếng!

- Khặc, ọc ọc!

Glenn ho ra từng ngụm máu, cổ họng lão đau rát, ngòn ngọt vị tanh tưởi. Song lão không quan tâm! Trong mắt lão chỉ còn hình bóng đứa con trai đang nằm trên mặt đất, một tay bưng mặt, mắt ầng ậng nước!

Con quái vật "trìu mến" vuốt ve mái tóc hạt dẻ của James, nhìn lão đầy trêu cợt.

- Tao xin mày! Tha cho con trai tao! Oan có đầu, nợ có chủ! Mày giết tao đi! Nhưng xin đừng đụng tới thằng bé! Làm ơn!

Glenn rên rỉ van lơn. Lão ép cho những sợi đấu khí cuối cùng chạy tới cổ họng, chữa trị tạm thời dây thanh quản để lão có thể phát ra thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Sám hối

Con quái vật ngó lơ lão. Nó bế đứa trẻ đặt lên giường, xếp hai tay ngay ngắn trên ngực, và móc ra một vòng hoa bẹp dúm dó đặt lên đầu con trai lão - Glenn nhận ra chiếc vòng! Là của cô bé Goblin lão sát hại! Mặc cảm tội lỗi và ân hận ùa tới, nuốt chửng lão! Giờ lão đã hiểu! Con quái vật đến là để trả thù cho đàn Goblin! Lão phải trả giá cho tội ác đã gây ra!

Những ký ức bị men rượu che phủ xâm tràn tâm trí lão. Rằng lão đã khắc nghiệt với con trai ra sao, y như những gì cha lão đã làm. Rằng lão là một người bố tồi tệ như nào. Rằng lão là một kẻ khốn nạn ra làm sao. Tuy thế, song lòng lão đã, và vẫn reo vui mỗi khi nhìn thấy nụ cười toe toét của thằng bé.

Glenn rơi nước mắt, gượng cười nhìn con trai lần cuối. Lão hô lớn.

- Đừng sợ, James Skydragon, con trai của ta! Cái chết chỉ là sự khởi đầu! Không cần phải sợ hãi hay trốn tránh nó! Dũng cảm lên con trai! Ta sẽ bước theo con sớm thôi!

Đứa bé nhìn cha nó qua đôi mắt ngập nước, rồi gật mạnh đầu. Hai cha con họ cuối cùng cũng hiểu được tình yêu thương vô bờ bến của mình dành cho người kia, song lại quá muộn!

***

Gatrix rút lưỡi dao ra, giơ cao lên. Hắn ở đây là để thực thi công lý, báo thù cho các Goblin đã khuất! Kẻ thủ ác sẽ phải gánh chịu nỗi đau tột cùng khi mất người thân, sau đó mới bị hành quyết! Và Gatrix, chính là đao phủ!

Thật thế sao?

Gatrix dừng lại. Âm thanh này lạ mà quen thuộc quá! Nó không giống như những tiếng xì xào trong bóng đêm, đầu độc hắn, xúi giục hắn trượt dài trên con đường cô độc vô tận này! Nó thanh thoát, nhẹ nhàng tựa như một vũ điệu mùa hạ, đem lại cảm giác mát rượi cho tâm hồn. Đó chính là giọng của...

Có thật là anh đang thực thi công lý?

Đúng vậy! Giết người đền mạng, từ xưa vốn vậy! Hắn đã làm điều tồi tệ, thì giờ phải nhận quả báo.

Anh đâu thể nào dùng một cái sai để giải quyết một cái sai khác?

Nhưng chẳng lẽ chúng ta không làm gì sao? Chẳng lẽ những kẻ thủ ác sẽ phải nhởn nhơ, còn người vô tội bị giày vò đau khổ? Chẳng lẽ anh có thể bỏ qua chuyện hắn đã cưỡng hiếp xong giết chết em được sao?

Nhưng em đâu có yêu cầu anh làm như vậy!

Gatrix thẫn thờ. Từ sau lưng hắn, một vòng tay màu xanh lá, ôm vòng qua người hắn, giữ không cho cánh tay hắn hạ xuống. Hắn nhớ đôi bàn tay này!

- Eleisa!

Nước mắt Gatrix tuôn rơi. Tại sao...

Dừng lại đi anh! Anh không nên như vậy!

Nhưng những chuyện hắn đã làm... những điều tàn ác với cả đàn, với em!

Gatrix nhắm mắt, để cho những giọt nước mắt rơi lộp độp trên sàn.

Phía bên hông hắn, một hình bóng đen thù lù khác xuất hiện! Nó cao lớn, uy nghiêm như một vị hoàng đế, mang theo khí thế không thể chống lại!

Xuống tay đi! Nợ máu phải trả bằng máu!

Hãy lắng nghe trái tim anh, Gatrix! Anh thật sự muốn làm thế sao?

Hai giọng nói liên tục đấu đá trong đầu hắn, khiến Gatrix như muốn phát điên. Cánh tay hắn run rẩy giữa không trung, phân vân không biết nên làm thế nào.

Bóng đen dường như cảm thấy mất kiên nhẫn. Nó gầm lên, đưa tay tóm lấy cẳng tay Eleisa, như muốn lôi tọt cô bé vào trong bóng đêm vậy!

Cứu em!

Không! Gatrix theo phản xạ, đưa Hồng Trần lên quẹt vào tay Nike. Bóng đen rú lên đau đớn, chìm sâu vào trong bóng tối nơi góc phòng. Gatrix bỗng cảm thấy nhẹ nhõm và mệt mỏi vô cùng. Hắn muốn gục ngã, nhưng hình bóng cô bé Goblin đã đỡ phía sau lưng hắn, giúp hắn vẫn duy trì tư thế đứng thẳng.

Anh làm tốt lắm!

Gatrix đâm mạnh xuống!

***

- Aaaaaa

Cả già cả trẻ đều gào to, mắt nhắm nghiền. Đột ngột, Glenn mở trừng mắt. Lão thấy con quái vật màu xanh lá đang đè trên người con trai lão, tay đâm lưỡi dao xuống... đệm. Lưỡi dao chỉ cách mặt James có vài phân! Nó đâm trượt, là cố tình hay vô ý?!

- Tại sao ngươi lại làm thế? Con bé đã làm gì sai cơ chứ? Nó... chỉ là một đứa bé mà thôi!

Lần đầu tiên con quái vật cất tiếng! Nó rất nhẹ nhàng và thanh thoát, như một làn gió mát gột rửa đi tâm hồn mệt mỏi nặng nhọc của Glenn Skydragon. Con Goblin - giờ thì lão đã nhìn rõ được hình dạng của nó, sau khi lớp bóng tối bao bên ngoài nó tan đi hết, ngồi phịch xuống sàn, đưa tay lên bưng mặt khóc. Nỗi tủi nhục trào dâng khiến Glenn không thể không cúi đầu!

- Tôi xin lỗi!

Mọi thứ chìm trong tĩnh mịch một lúc lâu, chỉ có những tiếng khóc rấm rứt của Gatrix trong cái cảnh tranh tối tranh sáng. Một chiếc lọ thủy tinh lăn lộp cộp trên sàn, chạm vào chóp mũi Glenn.

- Ta đã bước trên con đường trả thù quá lâu rồi! Ta đã thấy thứ chờ đợi mình ở cuối con đường. Lần này, vì nàng muốn vậy, nên ta sẽ thử một lần tha thứ xem sao! Ta sẽ đặt lòng tin vào tinh thần kị sĩ của ngươi! Đừng làm ta thất vọng!

Con Goblin nhìn họ, trong ánh mắt tràn ngập mệt mỏi. Nó đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng. Trước khi rời đi, nó ngoái lại.

- Nhóc là một đứa trẻ dũng cảm! Đừng làm thằng hèn nhé!

...

Bọn họ thoát chết rồi sao?

Glenn nửa tỉnh nửa mơ. Tại sao con Goblin đó lại tha thứ cho bọn họ? Lẽ nào đây là một gian kế hiểm độc của nó, đưa cho bố con họ một hi vọng phù phiếm, và sẽ kết liễu đời họ trong lúc cả hai đang sung sướng nhất? Đúng rồi, chỉ có thể là như vậy!

Thời gian chầm chậm trôi đi, bình minh dần dần ló rạng, với những tia sáng mặt trời ấm áp xuyên qua khung cửa sổ, báo hiệu một ngày mới đã đến. Glenn cảm giác cơ thể bắt đầu hồi phục. Lão cầm lấy chai thuốc thủy tinh, nhìn chất lỏng màu đỏ sóng sánh trong đó, suy nghĩ miên man. Thế rồi không một lời báo trước, Glenn rút nắp, há miệng dốc hết chỗ thuốc vào cổ họng! Lão cảm thấy một luồng hơi ấm chạy khắp toàn thân, nhanh chóng chữa trị những vết thương do trận chiến đêm qua để lại.

James lạch bạch chạy tới chỗ bố mình, ôm chầm lấy lão, run lẩy bẩy.

- Ôi James! Ôi con trai bé bỏng của ta! Ta xin lỗi con! Ta thật sự xin lỗi con! Ta là một thằng ngu, là một người bố tồi! Ta thề sau này sẽ dùng cả phần đời còn lại để yêu thương con hết mình!

- Bố ơi! Hu hu! Con yêu bố!

Từ nay về sau, kẻ nát rượu Glenn đã chết! Từ nay về sau, vị kị sĩ kiêu hãnh năm nào của đế quốc đã hồi sinh! Lão vận đấu khí, cảm giác nguồn năng lượng hừng hực chảy trong người, xua tan đi những tai họa ngầm do rượu chè lâu năm để lại. Lão gầm lên như một con sư tử choàng tỉnh sau một đêm dài ngon giấc. Căn mái gỗ ọp ẹp không chịu nổi sức mạnh của đấu sĩ cấp trung, tan vụn đi trong ánh nắng sớm ban mai, song Glenn nào có hề gì! Lão cười lớn, bế bổng cậu con trai lên, đặt cậu ngồi lên vai của mình. Mặc dù gương mặt lão vẫn còn nhiều chỗ be bét máu, sưng tím khắp nơi, nhưng lão vẫn cười.

- Tại sao bố lại phá nhà đi thế?

- Không sao, con trai ạ! Chúng ta không ở đây nữa! Bố con ta sẽ cùng nhau phiêu lưu khắp thế gian này. Bố sẽ dạy cho con kiếm thuật, tri thức, cách sinh tồn, và mỗi đêm, khi con ngủ, bố sẽ kể cho con những câu chuyện phiêu lưu kì thú mà bố sưu tập được. Sau này, khi con trai của con ra đời, con cũng sẽ kể lại chúng cho nó, cùng với những câu chuyện của cả chính con nữa. Ôi, bố không thể chờ đợi được nữa! Lên đường nào, James Skydragon!

Bỗng lão dừng lại! Glenn thở nhẹ, mỉm cười, quay lại nhặt chiếc bình thủy tinh rỗng dưới sàn gỗ lên, đặt nó vào sát trong lồng ngực, rồi mới cõng con trai thu thập hành lí rời đi.

***

- Cộc cộc cộc!

- Ai đấy!

Medina hỏi, trong lòng tràn ngập cảnh giác. Không nói tới việc bây giờ trời vẫn còn đang giữa đêm, chỉ riêng việc âm thanh phát ra từ cửa sổ tầng hai cũng đủ để khiến những người yếu bóng vía tè ra quần rồi!

- Ta đây!

Cánh cửa sổ đột ngột bật mở! Cô nàng thầy thuốc với mái tóc màu cam hoảng hốt vươn ra, như thể chỉ chậm thêm một giây nữa thôi là điều rất quan trọng với cô sẽ biến mất vậy! Khi nhìn thấy dáng vẻ nặng nề tàn tạ của Gatrix, cô không thể kiềm chế được nước mắt. Gatrix bật cười, chìa hai tay ra.

- Ồ thôi nào! Đáng lý ta mới là người phải khóc chứ! Lại đây nào cô bé!

- Ô ô ô! Tôi xin lỗi! Tôi thật sự xin lỗi!

- Không sao đâu cô bé! Không sao!

Gatrix đưa tay, vỗ về lên lưng của Medina. Nước mắt của cô thấm ướt hết vai hắn, nhưng Gatrix cứ ngồi đó, trên bệ cửa sổ, yên lặng an ủi cô gái.

- Ta sẽ đi khỏi nơi đây!

Medina ngừng khóc, sửng sốt ngẩng mặt lên nhìn Gatrix! Hắn mỉm cười dịu dàng, lấy ra một chiếc khăn tay, lau đi những vệt nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt cô nàng.

- Chính vì vậy, hôm nay ta đến đây là để tạm biệt cô!

- Không được! Anh không được đi!

- Nào nào Medina! Đừng như một đứa trẻ nhõng nhẽo nữa! Cô cũng hiểu mà phải không! Tôi... không muốn ở lại nơi này nữa!

- Anh...

Medina như muốn nói gì đó, nhưng nó nghẹn chặt lại ở cổ họng của cô. Gatrix móc túi, lôi ra một miếng thủy tinh, bên trong có ép một bông hoa mặt trời với cánh màu đỏ. Những cánh hoa giờ đã trở lại bình thường, không còn đỏ rực như máu nữa.

- Đây là những gì còn lại của em ấy!

- Tôi...

- Chậc! Khóc lóc gì nhiều quá vậy! Mà cô có để ý giọng tôi thay đổi rồi không? Giờ nó ngọt ngào và thanh thoát như giọng của một nàng tiên vậy!

Gatrix cố bày trò cười, nhưng Medina càng khóc tợn. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, đưa tay lên xoa xoa mái tóc cô lần cuối.

- Bảo trọng, bạn của tôi!

Khi cô ngẩng đầu lên, chỉ còn một làn gió đêm mát rượi lùa qua mái tóc cô, còn Gatrix đã biến mất như thể chưa từng tồn tại!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tạm biệt, Nike!

Gatrix ngồi bó gối giữa cánh đồng hoa bên cạnh bờ suối, ngắm nhìn ánh trăng đầy say mê. Tiếng bước chân đạp lạo xạo trên những cánh hoa, tiến dần về phía hắn từ đằng sau lưng cũng không có cách nào kéo hắn khỏi con mắt trái của thần linh.

- Cậu đến muộn hơn dự kiến!

- Cô ta đâu?

- Như cậu thấy đấy!

Gatrix đưa tay, trỏ vào cổ họng.

- Chúng ta không phải những kẻ yếu đuối như vậy!

- Nhưng trả thù có đem bọn họ quay lại không?

Nike lặng thinh, chắp tay đứng sau lưng Gatrix. Thế rồi hắn cất tiếng!

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc cho bọn chúng, không phải chịu bất cứ hình phạt nào?

- Đó là điểm khác biệt giữa chúng ta! Tôi chấp nhận tha thứ, cậu thì không.

- Nhảm nhí!

Nike gầm lên, hất văng Gatrix về phía dòng suối. Con Goblin lồm cồm leo lên, người ướt như chuột lột.

- Từ xưa đến nay, có nợ thì phải trả, nợ máu phải trả bằng máu! Đó là chân lý tự nhiên!

- Thế ai sẽ là quan tòa? Cậu? Tôi? Lương tâm Glenn?

- Câm mồm!

Nike xông tới, đấm một cú móc phải trời giáng lên mặt Gatrix. Đồng thời bản thân gương mặt hắn cũng xuất hiện một vết bầm!

- Cậu là quá khứ rồi Nike ạ! Hãy ngủ yên đi, như Johny đã làm!

- Chúng ta là một! Ngươi không thể tách rời ta được! Hãy lại đây và hòa làm một với ta! Sức mạnh của chúng ta đủ để leo lên đỉnh thế giới này một lần nữa! Ta phải trả thù! Ta sẽ tiêu diệt con ả đó!

- Cậu sẽ chẳng làm gì hết, Nike! Phần diễn của cậu đã hết rồi!

- Ngươi nói gì?

Nike nghi hoặc nhìn Gatrix. Con Goblin mỉm cười, móc ra Hồng Trần.

- Tôi nói là, tôi từ bỏ cậu, Nike ạ!

- Không!

Nike gầm lên, lao tới, đè chặt Gatrix xuống đất, hai tay bóp lấy cổ con Goblin. Gương mặt đẹp trai mang theo vẻ tang thương của hắn méo mó đi trước cơn giận, mạch máu nổi lên phập phồng.

- Chúng ta là một! Ngươi không thể từ bỏ ta! Ta là sức mạnh ngươi luôn thèm khát! Ta là tri thức cấm kỵ ngươi tìm kiếm bấy lâu!

- Vĩnh biệt, Nike!

Gatrix đưa Hồng Trần lên, chém vào cánh tay Nike! Lưỡi dao không quá sắc bén, bỗng trở nên bén ngọt hơn bao giờ hết, như thể cắt vào đậu phụ vậy! Nike gầm lên đau đớn, bật ra xa! Đến lúc này, khi Gatrix hiểu thật sự phương pháp sử dụng Hồng Trần, hắn mới thấy vô số sợi tơ liên kết giữa hắn và Nike. Một số sợi đã đứt, những sợi còn lại Gatrix lạnh lùng vung dao lên cắt.

Nike rú lên thảm thiết, lăn lộn trên nền cỏ. Mỗi một sợi dây liên kết cắt đứt đem lại nỗi thống khổ không cách nào tả xiết cho cả hai, song Gatrix vẫn tiếp tục vung tay lên. Một sợi, lại một sợi, cho tới khi chỉ còn một sợi cuối cùng.

- Ngươi sẽ phải hối hận! Ngươi có biết ta đại biểu cho điều gì không?

Nike nằm bẹp trên mặt đất, thở dốc. Cách hắn một đoạn, Gatrix cũng không khá hơn. Người hắn co giật nhè nhẹ, mồ hôi ứa ra ướt đẫm toàn thân, miệng tứa máu vì bị răng cắn rách!

- Cái gì?

- Tự dùng mắt mà nhìn đi!

Nike cười lớn. Từ trên người hắn, vô số những sợi tơ mọc ra, che kín cả khu vực này! Gatrix nhìn đăm chiêu theo chúng. Một số thì kéo dài tới những nơi đâu đó phía đằng xa, một phần lớn khác thì xuyên thẳng lên bầu trời, vượt ra khỏi tầm mắt cực hạn của Gatrix.

- Ngươi hiểu đúng không? Nếu như ngươi từ bỏ ta, tất cả những kí ức, duyên nghiệp của ngươi ở Runeterra sẽ tan biến! Vẫn chưa muộn đâu! Lại đây, dung hợp ta đi!

Gatrix mỉm cười đắng chát. Hắn ngắm nhìn ánh trăng thêm một lần nữa, hít một hơi thật dài.

- Vĩnh biệt, Nike!

Giây phút ấy, Nike không còn kháng cự nữa! Suy cho cùng, tất cả bọn họ đều là một, chỉ là những lựa chọn khác nhau tạo thành những nhân cách khác nhau mà thôi! Nike mỉm cười.

- Tương lai của cậu sẽ rất khó khăn đấy Gatrix! Hi vọng cậu có thể vượt qua được hết!

- Chậc, chuyện đó thì quan trọng gì! Chúng ta đã làm hết sức rồi! Giờ thì hãy xem số phận đưa đẩy thôi!

- Nếu cậu đã nói vậy... vĩnh biệt, Gatrix!

Gatrix vung tay, chặt nốt sợi dây cuối cùng!

Tích tắc tiếp theo, giống như hắn bị một cái máy hút bụi đặt lên đỉnh đầu! Vô số ký ức, hình ảnh, âm thanh về Runeterra bị lôi ra khỏi đầu hắn một cách đầy cưỡng ép. Gatrix gần như cảm nhận được ký ức tuôn chảy ra từ lỗ tai, lỗ mũi, miệng, hốc mắt hắn. Đó là một cảm giác cực kì kinh khủng, mà Gatrix không bao giờ muốn trải nghiệm lại thêm lần nữa!

Trống rỗng, mệt mỏi và đau đớn, Gatrix gục xuống, vòng hai tay tự ôm lấy bản thân.

Trước mặt người khác, Gatrix luôn là một điểm tựa vững chắc, một chỗ dựa tinh thần hoàn hảo.

Khi họ buồn, hắn ở bên và an ủi.

Nhưng khi hắn cô độc nhất, khi hắn đau đớn nhất, thì ai sẽ là người an ủi hắn?

Lúc mọi người hạnh phúc, họ tìm tới Gatrix để chia sẻ.

Còn lúc này, ai sẽ tới sẻ chia nỗi buồn cho hắn!

Gatrix cứ nằm đó, khóc trong đau đớn lần cuối cùng. Chỉ có ánh trăng dịu dàng và những con gió đêm man mát ở nơi đây, vuốt ve hắn, che phủ hắn, giấu đi hắn trong thời khắc yếu đuối nhất khỏi con mắt thế gian.

Cuối cùng, Gatrix ngồi dậy. Hắn tiến tới dòng suối, đưa tay vốc lên một vốc nước. Nước suối thật ngọt và mát lành làm sao! Gatrix nhúng mặt xuống, để cho tất cả nỗi buồn và sự phiền muộn trôi theo dòng suối. Nước mắt hắn đã chảy đủ rồi! Từ giờ hắn sẽ sống hết mình, cho tới khi ngừng thở.

Trên bầu trời, nắng ấm từ từ đánh thức các loài muông thú tỉnh dậy, chuẩn bị sẵn sàng cho một ngày mới. Tiếng chim hót râm ran trong các tán cây, như chúc mừng cho kẻ lạc lối tìm được đường về nhà. Gatrix đưa tay lên, và hàng đàn hàng đàn chim muông chợt sà xuống, đậu lên khắp người hắn.

Gatrix cười lớn, làm lũ chim giật mình bay tán loạn đi. Hắn nằm vật ra bãi cỏ, tay chân giang rộng, khép mắt lại. Hắn muốn tắm mình trong sự ấm áp này thêm một chút nữa.

Những con gió lao vun vút qua thung lũng, mang theo câu chuyện của hắn đi kể cho khắp tất cả núi đồi rừng cây trên thế giới này. Những tán cây xì xào, nghiêng mình thán phục, và có lẽ Gatrix hoang tưởng thôi, nhưng hắn hình như nghe thấy ai đó thì thầm vào tai mình.

Chào mừng đến Avalon!

***

Sáng sớm ở làng Targe.

Người dân trong làng rôm rả bàn tán với nhau về ngôi nhà của lão Glenn đột nhiên nổ tung. Người thì bảo hôm qua nhà lão bị sét đánh, người khác độc mồm hơn tuyên bố Glenn bí mật tu luyện đấu khí cấm, xong bị phản ngược nổ chết. Họ bao vây xung quanh tàn tích của căn nhà, đưa ra đủ mọi loại suy đoán.

Chợt có tiếng người hô hoán bên trong chuồng ngựa. Mọi người chạy tới xem, thì thấy Xsi và Craig, trần truồng, đang nằm úp mặt xuống đất, tay trói ngoặt ra đằng sau, mông chổng lên trời, và dưới mông bị cắm một chiếc que rất là to! Gương mặt họ đờ đẫn, như đã trải qua chuyện gì đó khủng khiếp lắm!

***

Gatrix huýt sáo một bài hát vui vẻ trong ký ức của hắn. Lúc này hắn phủ kín toàn thân trong chiếc áo choàng màu nâu đỏ, trên vai là chiếc ba lô làm từ da thú to hơn cả người hắn, căng ních những đồ là đồ. Chân hắn xỏ giày da, tay cũng được bọc trong găng tay da. Sẽ chẳng có một kẻ nào có thể đoán được dưới lớp áo quần dày đặc đó là một con Goblin, trừ phi hắn cố tình bỏ đi chiếc mũ trùm đầu, hoặc khi bộ quần áo bị xé rách, tất nhiên. Gatrix có thừa tri thức để thêu nên những loại cổ ngữ cho phép người mặc chiếc áo này không bao giờ bị phát hiện ra. Giống như khoảng tối dưới chiếc váy ngắn của các nữ sinh vậy, luôn luôn lấp ló chỉ chút nữa, chút xíu nữa thôi, nhưng không bao giờ hiện ra!

Hắn rảo bước trên con đường mòn lát sỏi, với ánh trăng và những cơn gió đêm làm bạn! Hiện tại hắn sắp đi tới ranh giới của làng Targe rồi. Gatrix có thể lờ mờ thấy được chiếc cọc chỉ đường cắm phía đằng trước... khoan, có cái gì đang ngồi trên nó thế!

Con Goblin xốc lại hành lý, tiếp tục bước lại gần chiếc cọc. Phía trên nó là một... gọi là gì nhỉ, Gatrix ngẫm nghĩ. Thoạt nhìn thì đó là một cô gái xinh đẹp, ăn mặc rất hở hang, với phần trên gần như hở hết, chỉ có chút vải đen che lại bộ phận nhạy cảm thôi. Phía dưới thì cô mặc một chiếc quần ngắn, rất ngắn, Gatrix tự hỏi không biết ống quần có dài được một gang tay hắn không nữa! Song điều khiến hắn ấn tượng hơn cả là cặp cánh dơi khổng lồ mọc sau lưng cô ta, cùng chiếc đuôi chóp tam giác ngoe ngẩy thòi ra phía mông cô nàng. Một Succubus, nếu hắn không nhầm!

Hắn đứng đó, tần ngần trước hình ảnh nữ ác ma ngồi cô độc trên chiếc cọc chỉ đường, ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn ánh trăng. Toàn thân cô tắm đẫm trong thứ ánh sáng màu xanh biển mờ ảo, tạo thành một vầng hào quang kì lạ, ngăn cách không cho bất cứ thứ gì xâm phạm vào bức tranh tuyệt đẹp ấy!

Càng nhìn, Gatrix càng thấy cô ta thuận mắt, giống như họ đã từng quen biết trước đây vậy. Hắn cau mày, không thể nhớ được rốt cuộc đã gặp cô ở đâu. Mà cũng phải thôi, tất cả những sợi tơ hồng đã bị chính tay hắn chặt đi rồi!

Có một điều gì đó thôi thúc Gatrix hành động, thế là hắn tiến lên một bước, hắng giọng!

- Tại sao lại có một quý cô xinh đẹp ngồi ngắm trăng một mình ở đây vậy?

Cô nàng giật bắn cả người, tí nữa thì ngã nhào khỏi chiếc cọc. Cô ngó ngang liếc dọc, đưng đưa mái tóc hồng ngắn ngang cằm, cho tới khi nhận ra một kẻ lạ mặt ở dưới đất. Nữ ác ma đưa tay trỏ vào mặt.

- Ngươi nhìn được ta à?

- Phải! Chẳng lẽ có một kẻ nào bỏ qua được cảnh đẹp như vậy hay sao?

- Sao có thể! Ta đã dùng phép thuật bao bọc chỗ này rồi mà! Ngươi rốt cuộc là ai?

Cô gái cau mày, trong mắt tràn ngập cảnh giác. Ma lực tụ tập xung quanh cô, sẵn sàng cho một trận chiến ác liệt. Nhận thấy sự căng thẳng trong không khí, Gatrix đưa hai tay lên.

- Từ từ nào! Ta không có ý xấu! Chỉ là ta thấy cô rất xinh đẹp, nên mới muốn lại gần để khen thôi!

Cô gái phì cười, như một đóa hoa mười giờ bừng nở giữa đêm đen. Gatrix thậm chí còn cảm thấy cả không gian như sinh động hẳn lên trước nụ cười ấy vậy!

- Đây là lời nói dối ngớ ngẩn nhất mà ta từng nghe! Từ bao giờ giáo sĩ giáo hội lại phải dùng những lời nói dối thô thiển như vậy để tiếp cận ác ma thế?

- Ta nghĩ cô có chút hiểu nhầm rồi!

Gatrix đưa tay lên, vén bỏ chiếc mũ, để lộ ra thân phận Goblin của mình. Cô nàng lập tức há hốc miệng ngạc nhiên.

- Cái... cái gì? Một con Goblin? Tại sao ngươi biết nói? Mà không, làm cách nào ngươi có trí tuệ vậy? Chẳng phải loài Goblin chỉ là lũ dã thú ngu xuẩn hay sao?

- Ta sẽ bỏ qua lời xúc phạm chủng tộc đó! Nhân tiện, ta là Gatrix, còn cô là?

Gatrix toét miệng cười, đưa bàn tay ra phía trước. Không hiểu tại sao hắn cảm thấy rất thoải mái khi ở gần cô ấy!

Cô gái nhảy khỏi chiếc cọc, dùng đôi cánh dơi phía sau phe phẩy tiếp đất nhẹ nhàng đầy duyên dáng, rồi chìa ra bàn tay mọc đầy móng vuốt nhọn sắc, nắm lấy tay Gatrix.

- Tên ta là Vera. Rất hân hạnh được làm quen... quý ngài Goblin tí hon ạ!

- Để ta đoán nhé, cô là... một Succubus?

Trong mắt Vera thoáng hiện ra vẻ bối rối. Gatrix nắm chặt tay cô, kéo lại gần.

- Không đúng! Các Succubus thường tồn tại dưới dạng phi vật chất, nếu như ngưng tụ thân thể thì đó sẽ là một thân thể nguyên tố, chứ không phải cảm giác ấm áp mềm mại này. Cô là một con lai. Hừm, còn rất trẻ nữa!

- Này này, đủ rồi đấy! Ngươi đang đọc suy nghĩ của ta đấy à?

Vera cáu giận, rút tay về. Gatrix bật cười, giơ hai tay lên giảng hòa.

- Những thứ đó viết hết lên mặt cô rồi kìa! Mỗi khi ta đưa ra một giả thiết, ta chỉ cần nhìn vào biểu cảm phản ứng của cô là đã biết luôn đáp án rồi! Hẳn là vất vả lắm đúng không?

Vera mím môi, từ chối trả lời. Ác ma trên cao, tại sao cô chưa cho nó một quả cầu lửa để thổi bay cái miệng luyên thuyên của nó đi nhỉ!

- Đừng giận nữa cô nhóc! Khi sống đủ lâu, sẽ có những kĩ năng trở thành phản xạ của cô, dù cô muốn hay không thì trong tiềm thức sẽ tự động làm điều đó rồi!

- Ngươi... không phải là một con Goblin!

Vera khẳng định chắc nịch. Gatrix là sinh vật sở hữu trí tuệ cao nhất mà cô đã từng gặp, trong suốt từng ấy năm lang thang khắp nơi. Và nó cũng là người đầu tiên không bày tỏ thái độ thù địch với cô dù đã thấy thân phận thực sự của cô.

- Ta là một con Goblin, chuyện đó không có gì phải tranh cãi hết! Chỉ là ta biết nhiều hơn bình thường một chút, vậy thôi!

Nhìn nó nhún vai, Vera rất muốn cho nó một cú đấm. Chợt cô nhận ra, đây là lần đầu tiên cô có được một cuộc trò chuyện dài hơi đến như vậy, kể từ khi cô mất đi gia đình. Trong lòng Vera hơi chùng xuống một chút! Cô thật sự rất muốn được nếm trải cảm giác này thêm một chút, chỉ một chút nữa thôi! Vera tự thầm nhủ. Nhưng cô chẳng biết cách làm thế nào để kéo dài cuộc hội thoại này! Cuộc đời của cô chỉ có ẩn nấp và trốn chạy mà thôi... có thứ gì đó đang quơ quơ trước mặt của cô!

- Đừng bao giờ thất thần trước mặt người khác như vậy, cô bé! Điều đó chứng tỏ cô đang không tôn trọng người đối diện đấy!

- Thôi đi! Lũ Goblin các ngươi làm gì có tư cách để tôn trọng chứ?

- Điều này chứng tỏ tri thức của cô còn rất hạn hẹp, cô bé ạ!

- Này! Ta bực rồi đấy nhé! Ngươi sống được mấy năm mà cứ mở mồm ra là cô bé cô bé!

Vera chống nạnh. Chết tiệt, không hiểu sao cô với con Goblin này cứ khắc khẩu thế nhỉ! Dường như mỗi một câu của nó đều tràn ngập sự châm biếm, khiến cho cô tức tối không thể tả vậ!

- Ồ, thế thì cô đã được bao nhiêu cái xuân sanh rồi?

- Hai mươi lăm!

- Chậc, chào chị!

Gatrix cười cợt nham nhở, rất là gọi đòn! Lần này thì Vera không thể chịu nổi nữa! Cô đưa cánh tay khóa lấy cổ con Goblin, vật nó xuống đất.

- Này thì trêu ta này! Này thì cười này!

- Tạm dừng! Tạm dừng! Ta xin lỗi!

Gatrix vung vẩy cánh tay, vỗ bồm bộp lên nền đất. Cô không rõ động tác đó nghĩa là gì, nhưng nghe thấy lời xin lỗi của hắn, cô cũng buông tay. Dù sao Vera cũng không có dự định tiêu diệt con Goblin.

Đột nhiên Vera giật mình, lùi bắn về phía sau, trên mặt toát lên vẻ cảnh giác.

- Ngươi đã dùng phép thuật gì lên ta!

- Đấy là điều ta muốn hỏi đó, tiểu thư! Tại sao ta lại cảm thấy rất dễ chịu khi ở gần cô nhỉ? Chúng ta đã bao giờ gặp nhau chưa?

Vera há miệng, không thốt ra được lời nào! Vì cô cũng đang suy nghĩ y hệt như vậy! Nói chuyện với Gatrix khiến cho cô thấy thư thái lạ thường, giống như thể bọn họ đã là bạn tri kỷ từ rất lâu rồi vậy! Vera vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc cô đã bao giờ gặp một con Goblin lạ kỳ thế này chưa! Không đúng,

nếu như trong quá khứ cô đã từng gặp một con Goblin... cá tính thế này thì cô sẽ không bao giờ quên được!

Gần như cùng một lúc, cả hai đồng thanh lên tiếng.

- Thôi dẹp đi!

- Anh nhại lời tôi/Cô nhại lời ta!

Bọn họ nhìn nhau, rồi bật cười.

- Ta là Gatrix, một tồn tại không thuộc thế giới này! Hi vọng được làm bạn với cô!

- Tôi là Vera, một Succubus lai con người. Rất vui được làm quen anh!

- Như vậy, tiểu thư Vera có nhã hứng đi theo ta một đoạn không? Ta đang thiếu một người bạn để tiếp chuyện trên quãng đường dài đầy cô độc này đây!

Càng lúc càng cảm thấy thú vị trước sự dạn dĩ của con Goblin, Vera quyết định đồng ý. Cô muốn xem trò hề này sẽ kéo dài được bao lâu nữa. Dù sao nó cũng rất yếu, làm gì có khả năng gây hại cho cô, đúng không?

Nếu như Gatrix nghe được những dòng này, hắn sẽ tặc tặc lưỡi, đưa tay lên lắc lắc. Thật là quá ngây thơ!

- Thế thì chúng ta bắt đầu bằng một vài câu hỏi cho hiểu nhau hơn đi! Tại sao cô lại ngồi thần ra đó?

- Tôi bị một thứ gì đó rất hấp dẫn cuốn hút tới đây! Mà giọng của anh dễ nghe quá! Chẳng lẽ Goblin đều có giọng như vậy à?

- Đó là một câu chuyện dài. Để ta xem nên bắt đầu từ đâu nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Sillydumb Stormage

- Ngươi bị kết tội phản bội lại tộc Tinh linh bóng đêm, và hình phạt là giam cầm vĩnh viễn! Mang nó đi!

Người đàn ông với làn da màu tím cao lớn quay người, trên gương mặt tràn ngập vẻ phiền muộn. Hai cô gái cũng có nước da màu tím tái xốc nách cậu, kéo ra khỏi căn phòng có vẻ như là tòa án.

Đây là đâu? Mới chỉ một tích tắc trước, mình còn đang ngồi chơi trò chơi trước màn hình máy tính cơ mà? Cậu thầm nghĩ. Mà không hiểu sao cảnh này cậu thấy quen lắm!

Trước khi cậu kịp mở miệng, hai cô gái đã lôi cậu đến trước một người mặc áo choàng kín mín, trên đầu đội chiếc mũ sắt.

- Thật không ngờ phải không, Sillydumb Stormage! Đừng lo, Naive ta sẽ đảm bảo ngươi có một quãng thời gian thật là dàiiiii để ăn năn hối hận về tội lỗi của mình!

Một tia sáng đột ngột lóe lên trong đầu cậu! Ồ, đây chẳng phải là chi tiết Illidan Stormrage bị bắt vào nhà tù vì đã phản bội người Night Elves trong trò chơi Warcraft hay sao? Như vậy... mình xuyên qua thế giới này rồi sao?

Vốn là một người hâm mộ của thể loại xuyên không, Long cực kì phấn khích khi biết mình đã chiếm được xác của một trong những nhân vật hấp dẫn nhất Azeroth. Cậu tranh thủ nhìn ngắm thân thể của mình - tuyệt thật, nó vô cùng lực lưỡng và tràn ngập vẻ đẹp cơ bắp, khác hẳn với cơ thể tong teo bụng phệ của cậu ở thế giới cũ! Được rồi, yên nghỉ đi ông bạn, Long tôi sẽ thay ông sống một cuộc sống khác hẳn.

Hồi trước khi đọc về lịch sử của nhân vật Illidan, Long ghét nhất là sự lụy tình của anh ta đối với nữ tu sĩ Tyrande. Không sao cả, Azeroth bây giờ có vô số các mĩ nhân đang chờ đợi cậu tới "cắm cờ"! Long thậm chí còn mơ màng nghĩ tới cảnh tay trái ôm Jaina, tay phải ôm Vereesa, dưới chân là hàng trăm hàng mĩ nữ quỳ xuống, chờ cậu ban ơn mưa móc!

- Tận hưởng ngôi nhà mới nhé, Sillydumb!

Hai giám ngục ném cậu vào trong một căn phòng giam bằng đá, rồi khóa cửa lại. Ngay lập tức, cậu cảm thấy sức mạnh rời khỏi hết thân thể. Căn phòng này hẳn là đã yểm phép thuật để hạn chế đi sức mạnh của cậu rồi!

Mà khoan, bọn họ vừa gọi mình là gì? Sillydumb? Sao tên này nghe là lạ thế nào ấy nhỉ?

Căn ngục giam này rất tối, mà chính xác hơn là chẳng có bất cứ một nguồn sáng nào. Kể cả cánh cửa cũng được làm đặc hoàn toàn, không chừa lại bất kì một khe hở nào cho ánh sáng lọt vào! Long không thích căn phòng tối kiểu này, nhưng thôi, vì một tương lai tươi đẹp phía trước, cậu đành tặc lưỡi chịu đựng vậy.

Sau một lúc giãn gân giãn cốt, Long bắt đầu xác nhận những điểm khác biệt của Sillydumb với Illidan. Đầu tiên là mắt của cậu vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị mù chút nào! Trong nguyên tác, Illidan đã bị Sargeras thiêu đốt ánh mắt để đổi lại được sức mạnh, còn có vẻ như Sillydumb không phải chịu cái giá đó.

Kế tiếp, Long dùng tay mò mẫm khắp nơi, vẽ nên một bức tranh không màu trong đầu. Căn phòng vuông này không quá rộng, tính ra thì chiều dài của nó gấp đôi chiều cao của Long mà thôi. Tường được làm từ một loại đá nào đó rất kì lạ, không có cách nào để cậu cào xước được dù chỉ là một hạt cát. Có vẻ như kế hoạch đào tường bỏ trốn đã phá sản mất rồi.

Long bắt đầu cảm thấy chán. Thế là cậu chuyển sang nghiên cứu tố chất thân thể mới này của mình. Nếu như trước kia, cậu còn không chống đẩy nổi một cái, thì giờ nếu muốn, cậu chỉ dùng một bàn tay cũng nâng được toàn bộ thân thể mình lên, chân thậm chí còn chẳng hề chạm đất. Long thấy chuyện này cực kì thú vị, thế là cậu thử rất nhiều các loại động tác mà cậu từng thấy qua tranh ảnh, và thân thể này đều hoàn thành dễ dàng. Không chỉ tràn ngập sức mạnh, mà nó còn vô cùng dẻo dai nữa. Quả nhiên là thợ săn ác ma mạnh nhất trong lịch sử Azeroth! Long hét lớn tràn ngập sung sướng! Thế giới này, hãy quỳ xuống đi, vì Long ta sẽ là chủ nhân của ngươi nay mai đây thôi!

...

Đã bao lâu rồi nhỉ? Long tự hỏi. Ở trong một căn phòng tối đến đen đặc như thế này, Long không có cách nào tính toán thời gian cả. Chưa kể, không hiểu sao sau khi đã tập luyện như vậy mà Long cũng không rơi được một giọt mồ hôi nào hết, đã thế cậu cũng chẳng thấy đói! Chẳng lẽ ở thế giới này, Sillydumb không cần ăn uống hay sao?

...

Long bắt đầu lo lắng. Cậu không biết thời gian đã trôi qua ra sao, nhưng cậu thấy bồn chồn nôn nao khó tả!

- Này! Có ai không!

Long đưa tay đập cửa, song chẳng có bất cứ ai trả lời cả.

Đến lúc này Long mới nhớ tới một loại hình phạt cậu từng nghe, đó là biệt giam. Những phạm nhân quá nguy hiểm, hoặc nổi loạn sẽ bị nhốt trong một căn phòng tối, chật hẹp, không được giao tiếp với bất cứ ai. Căn phòng tối được coi là một trong những hình phạt tra tấn tàn khốc nhất, bởi nó gây tổn thương tâm lý của phạm nhân tới một mức không có cách nào phục hồi được nếu như diễn ra trong thời gian dài. Long cảm thấy sợ vô cùng! Cậu điên cuồng đập cửa, gào lớn.

Và cũng chẳng có thứ gì đáp lại cậu cả.

...

Long phát điên, đi lòng vòng xung quanh phòng, lầm bầm những âm thanh vô nghĩa, hai tay ôm chặt lấy cơ thể. Bây giờ là ngày thứ bao nhiêu? Tại sao cậu không có bất cứ nhu cầu sinh lý nào? Căn phòng này đã triệt tiêu luôn chúng rồi sao? Không chỉ một lần Long muốn rặn ỉa hay đái một bãi, song chúng không bao giờ thực hiện được! Cậu cố gắng hít sâu, để cho trái tim đập bang bang của mình bình tĩnh trở lại.

- Không sao đâu Long! Mày chỉ cần chịu đựng! Nghĩ tới tương lai tươi sáng đi!

...

Lúc ban đầu, việc tưởng tượng ra cậu sẽ làm gì khi thoát khỏi nhà ngục này cũng giúp ích rất lớn, cho tới khi Long nhận ra căn phòng này tĩnh lặng đến kì lạ. Cậu không thể nghe được bất cứ âm thanh nào, ngoại trừ tiếng cơ thể của chính mình! Trước đó Long bị nhiều loại suy nghĩ và sự hưng phấn làm xao nhãng, nhưng giờ, khi cậu ngồi yên tĩnh lại, cậu mới thấy sự kinh khủng của chúng! Long nghe thấy tiếng máu chảy ròng ròng trong cơ thể, nghe được tim đập bình bịch, tiếng dạ dày kêu òng ọc.

- A A A A A A!

Long hét lớn, át đi những âm thanh đáng sợ đó! Không! Làm ơn dừng lại! Long đưa hai tay lên ôm lấy đầu, lăn lộn. Có điều chẳng có một phép màu nào xảy ra với cậu cả! Xung quanh cậu vẫn tối thui như hũ nút, và sự tĩnh lặng đang dần dần ăn mòn lý trí của cậu.

...

Long ngồi thần người ra, hai chân duỗi sõng soài trên sàn. Phần lớn thời gian Long cứ ngây ra như thế, nước dãi nhễu ra từ khóe miệng như con bệnh thần kinh. Có lúc cậu giật mình, vừa khóc vừa cười, la hét ỏm tỏi, rồi lại trở về trạng thái đần độn như vậy. Đây là một cách để Long tự bảo vệ bản thân trước thế giới bên ngoài, vì nếu như cậu sử dụng não, thì cậu sẽ vô thức tìm kiếm một âm thanh nào đó, và cậu không muốn nghe thêm những âm thanh bên trong cơ thể thêm một lần nào nữa!

...

Đây là đâu? Trên hay dưới? Trái hay phải? Long gầm lớn, chạy hùng hục khắp phòng. Cậu lao vào đấm đá bức tường, nhưng chẳng làm nó sứt mẻ dù chỉ là một chút. Những vết thương trên người Long cũng hồi phục với tốc độ cực nhanh, khiến cho cậu không có cách nào để tự sát cả, tuy nhiên nỗi đau tức thời thì vẫn có.

- Dừng lại đi! Cháu sợ!

Cậu mở miệng. Rồi vẫn từ cái miệng đó, cậu nói.

- Im đi Lina! Mày là con nhóc phiền nhiễu đáng ghét!

Lina òa khóc hu hu. Long phát cáu, quát lớn.

- Câm đi con nhóc, tao không rảnh để lo cho mày cả ngày đâu!

- Nào nào Long! Nổi giận với một đứa trẻ không phải là một hành động khôn ngoan đâu!

Mã Tân lười biếng phe phẩy tay. Mã Tân là một người ngoại quốc, làm nghề nhà văn. Ông ta là một kẻ bình tĩnh, thông minh nhưng hơi biếng nhác.

Đột ngột Alexandra hét thất thanh!

- Không! Chồng tôi chết rồi!

- Ồ, có chuyện gì thế?

Sandro quan tâm hỏi han.

- Tôi cũng không biết nữa! Tôi mới chỉ rời mắt khỏi anh ấy một lúc, thế rồi tôi thấy anh ấy... bị ghim trên tường... Hức hức hức!

- Có một vụ án mạng ở khu nghỉ mát này sao? Chết tiệt, tôi không muốn ở đây thêm một phút nào nữa!

- Đừng có ngu, Tiffany! Cô không thấy là ngoài kia đang có bão lớn à! Chẳng có thuyền nào sẽ rời khỏi hòn đảo này đâu.

- Anh im đi Max! Chẳng lẽ anh muốn chúng ta tiếp tục ở đây, khi biết rằng có một tên sát nhân đang lẩn khuất ngoài kia sao?

...

Đó là một cuộc thanh trừng nhân cách, được nhân cách hóa thành một câu chuyện án mạng liên hoàn trong không gian kín. Lindis là người thắng cuối cùng, trở thành nhân cách chủ đạo chiếm cứ thân xác này. Kế thừa những tri thức từ các nhân cách kia, Lindis học được cách tạm thời ngăn không cho não tiếp thu những tác động ngoại cảnh.

...

Trong thời gian rảnh rỗi, Helison quyết định nghiên cứu về những kiến thức đã biết. Ông lôi lại một lượt tất cả những công thức vật lý, toán học đã được biết, tìm cách chứng minh, suy diễn chúng. Dù sao thời gian trong tay ông cũng có rất nhiều mà!

...

Châu vung quyền, đấm vùn vụt vào trong không khí. Bà đang chiến đấu với một đối thủ tưởng tượng nào đó! Cả cuộc đời Châu đã dành cho việc nghiên cứu võ thuật, và cơ thể mới này thật thích hợp để phát triển tiếp tinh hoa của võ học. Bà đã nghĩ ra vô số các loại chiêu thức khác nhau, rồi lại tìm cách phá giải chúng. Châu tổng kết nó lại, gọi là Võ mục di thư.

...

Schroger là một nhà kinh tế học lỗi lạc. Ông đã kiếm được hàng tỷ đồng vàng từ thị trường tài chính, tới mức đám khủng bố quyết định bắt cóc ông để bắt ông khai ra chỗ ông giấu tiền. Chúng nghĩ rằng chúng có thể moi được một đồng từ ông hay sao?

...

Quá trình phân liệt, thanh trừng, tổng hợp nhân cách này cứ diễn ra liên tục. Lần lượt từng nhân cách chiến thắng, làm chủ thân xác, thất bại trước áp lực từ căn phòng tối, và lại tiếp tục phân liệt. Mỗi một lần quá trình này diễn ra, tri thức của nhân cách kế thừa lại tăng lên một ít, nhưng cùng với đó là họ phải chịu tiếp kỳ vọng từ những kẻ thất bại để lại.

Điều này đã được các nhân cách kế tiếp chứng minh là một sai lầm. Thế nên càng về sau, các nhân cách chỉ còn được kế thừa tri thức, chứ quá trình tạo ra nó, tâm tư tình cảm hoàn toàn bị loại bỏ. Chỉ có tri thức thuần túy nhất mới được lưu truyền!

...

Không đúng! Magelo vỗ đùi. Trong số những tri thức cậu được truyền thừa, có một số cái sai rồi. Là một nhà toán học thiên tài rất trẻ, Magelo biết chắc chắn công thức suy diễn hiệu ứng cánh bướm này có vấn đề. Thế là cậu lại bắt tay hoàn thiện lại nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: quot;Nóquot;

Nó ngồi bình thản trong bóng tối, thở nhè nhẹ. Bóng tối là một phần của nó, sự im lặng cô độc là thầy của nó. Những tiếng thì thầm, những ảo giác trong bóng tối, tất cả đều phải tan biến trước chúa tể mới của chúng.

Nó không có tên. Nó là nhân cách hoàn mỹ nhất, mang theo tất cả những tri thức được suy diễn, phản biện, chứng minh rất nhiều lần từ những tiền bối đi trước. Chẳng còn Long, Sillydumb hay bất cứ nhân cách nào. Nó là duy nhất, độc tôn, không thể xâm phạm!

Thế rồi như một phép màu, cánh cửa bật mở! Từ cái lỗ hổng ấy, ánh sáng ùa tới, hắt sáng một mảng lớn trong căn phòng. Lúc ban đầu nó sợ lắm! Nó rúm ro, co mình trong góc phòng, mong đợi bóng tối che chở nó trước những kẻ xâm lược hung hăng lạ mặt này. Thế rồi bản năng mách bảo nó tiến lên! Nó nhoài người ra, chầm chậm đưa tay về phía ánh sáng. Bàn tay nó chạm nhẹ vào vùng sáng, rụt bắn lại như đỉa phải vôi! Thế rồi nó lại từ từ đưa tay ra, lần này bạo dạn hơn! Đầu tiên là bàn tay, rồi cánh tay, và cả người! Nó thoát khỏi sự bao bọc của bóng tối, tắm mình trước thứ nguyên tố kì lạ này, tò mò như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy thế giới. Cánh cổng dẫn nó tới một chiếc cầu thang xoắn trôn ốc, cao tít lên trên kia, vượt khỏi tầm mắt cực hạn của nó.

Nó đắn đo một hồi lâu, ngoái lại nhìn tổ ấm của mình. Bóng tối là nhà của nó, nhưng không gian mới lạ này thật là thú vị! Nó nửa muốn khám phá, nửa lại không nỡ rời xa nhà của mình. Lòng nó hồi hộp, như từng đợt sóng cuộn trào, càng ngày càng cao, tới đỉnh điểm như một cơn sóng lừng, đè sập xuống người nó!

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nó cắn răng, bước một chân lên bậc thang làm từ đá. Sự tò mò đã chiến thắng! Nó thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục bước những bước vững chắc trên chiếc cầu thang tưởng chừng như dài vô tận này.

...

Nó không rõ cầu thang này rốt cuộc cao bao nhiêu nữa. Nó biết cách đếm số lần mạch đập để ước lượng thời gian. Nó còn kết hợp với cả số bậc thang mình đã bước lên để tính toán ra độ cao mà mình đã đi tới ở hiện tại, và con số thì hoàn toàn phi lý tới mức không tưởng. Trong đầu nó chỉ có tri thức, chứ không có ký ức để nó có thể đối chiếu với lẽ thường, vậy nên nó cứ tiếp tục bước đi, không biết rằng nếu như dùng độ cao để tính toán thì nó hẳn là đang di chuyển giữa các hành tinh, với độ dài phải tính bằng năm ánh sáng.

...

Cuối cùng nó cũng đã đi tới bậc cuối cùng của cầu thang. Đó là một căn phòng trống trơn, chỉ có một đường hầm được đào sẵn trên tường. Nó thử ướm ướm với thân hình của mình. Có vẻ như lỗ hổng này đủ để nó chui lọt, nhưng nó sẽ phải bò chứ không thể đi lại bình thường được. Vậy đấy, dù sao nó cũng không muốn quay lại cái cầu thang dài vô tận đó nữa! Thế là nó chui vào trong chiếc lỗ!

...

Nó không chắc đây có phải ảo giác không, nhưng hình như đường hầm này càng ngày càng bé lại thì phải. Mặc dù lúc ban đầu miệng hầm cũng không to lắm, nhưng ít nhất nó không cảm thấy đất đá cọ sát vào da thịt thế này. Nó cố gắng ngoái đầu lại. Phía sau nó là con đường mà nó đã bò qua, sâu hun hút như miệng của vực thẳm. Rồi nó lại nhìn về phía trước. Đường hầm vẫn kéo dài, mênh mông bất định như chính tương lai của nó vậy.

Nó mê man, không biết nên làm thế nào! Rồi thì nó cũng tiếp tục lựa chọn bò về phía trước!

...

Việc di chuyển trong đường hầm càng ngày càng khó khăn hơn. Nó cảm giác như người nó đã bị ép cho thuôn dài ra, như một con rắn vậy. Nó không còn dùng tay hay chân để đẩy cho bản thân tiến về phía trước nữa, mà thay vào đó là sử dụng toàn bộ cơ trên thân thể, co duỗi để đẩy cho nó tiến tiếp về phía trước. Nó như một con giun đất, cần mẫn cần mẫn trườn trong lòng đất sâu thẳm.

...

Một làn khói trắng thoát ra từ miệng lỗ bé xíu như que kim, nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu tròn màu trắng tinh khiết! Còn chiếc lỗ cũng khép lại, biến mất như thể chưa hề từng tồn tại, chôn đi thân thể cũ của nó. Nó đã chết, chết ngay trước miệng lối ra!

Linh hồn cứ lơ lửng như vậy giữa không trung, hấp thụ năng lượng bên trong không gian, dần dần ngưng tụ ra một thân thể mới. Đó là một đứa trẻ, với làn da đỏ rực và đôi cánh dơi tí nị mọc ra từ phía sau lưng. Đứa trẻ mở mắt, lần đầu tiên nhìn thấy quê hương mới của mình.

Đây là một thế giới tràn ngập trong sắc đỏ và sự tang thương. Đất đai khô cằn khắp nơi, mây đen che đi ánh đỏ nặng nề phủ kín những rặng núi đằng xa, cuộn trào thành từng xoáy khổng lồ, như muốn mang theo giông tố cuốn đi tất cả mọi thứ vậy! Thỉnh thoảng lại có những ánh chớp lóe lên, rọi sáng cả một vùng trời, kéo theo đó là những tiếng sấm ì ùng, và tiếng la hét ri rỉ thoang thoảng đâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thế giới mới

Ở một thế giới bầu trời lúc nào cũng đỏ quành quạch như máu thế này, nó chẳng có cách nào để phân biệt được đâu là ngày và đêm. Thậm chí nó còn không rõ mình đang ở trên hay dưới, ngang hay dọc nữa. Nó chỉ biết, khi lần đầu tiên nó nhận thức được mọi thứ xung quanh, là nó đã biết một lượng lớn, rất lớn tri thức rồi, song tại sao nó lại biết, hay nguồn gốc của chúng đến từ đâu, nó chẳng có cách nào biết!

Đứa trẻ cứ lượn lờ trong không khí, ngắm nhìn thế giới mới mẻ này, cho tới khi nó cảm thấy một cảm giác đau đớn khủng khiếp ở trong người. Nó đưa hai cánh tay tí xíu xinh xinh đặt lên chỗ đau, không biết làm thế nào để giảm bớt nỗi thống khổ này. Đứa bé òa khóc nức nở, song tất cả những gì nó đạt được là sự mệt mỏi khôn cùng, và cơn đói thì ngày càng lớn.

Chợt nó thấy một thứ gì di động dưới mặt đất! Ngay lập tức, đứa trẻ sà xuống, chộp lấy thứ đó trong lòng bàn tay! Đó là một sinh vật tròn tròn, có lớp vỏ bọc ngoài màu nâu. Bản năng thôi thúc nó bỏ thứ này vào mồm, thế là đứa trẻ há miệng, để lộ ra hai hàm răng nhọn cứng, nhai ngấu nghiến bữa ăn lạ lùng này. Nó không dám chắc về hương vị, song con bọ này giúp cho cơn đói của nó dịu đi phần nào, vậy nên đứa trẻ lại lúi húi bò trên mặt đất khô cứng, tìm kiếm thêm "thức ăn".

...

Đứa trẻ lúc này đã lớn lên, tương đương với một cậu nhóc bảy tám tuổi loài người. Làn da của nó cũng không còn mang theo màu đỏ rực nữa, mà nhạt dần, hồng hào hơn, rất tiếp cận với làn da của nhân loại. Chiếc sừng trên đầu của nó cũng mọc lớn hơn, nhọn hoắt như sừng dê. Chỉ có đôi cánh vướng víu là đã bị tiêu giảm - dưới hàm răng của một con chuột bóng tối. Để sống và phát triển được tới mức này, những gì nó đã phải trải qua chỉ có thể dùng một từ để đúc kết, là "cực kì may mắn"! Ở một thế giới hỗn loạn, cá lớn nuốt cá bé như nơi đây, nó không chỉ muốn kiếm ăn, mà còn phải học được cách bỏ trốn, ẩn nấp, đánh lừa những thợ săn cao hơn trong chuỗi thức ăn.

Nó cúi người, bò rạp trên mặt đất, lén lút áp sát một con quỷ gầy gò, trong tay lăm lăm cây đinh ba rỉ sét. Từ phía trên cao, đứa bé lao xuống, trong tay xuất hiện một quả cầu năng lượng màu tím lập lòe. Nó đập vào đầu con quỷ, và cái đầu tội nghiệp đó vỡ tan như một quả dưa hấu! Từ bên trong xác con quỷ, một làn khói xám thoát ra, nhưng nhanh chóng bị đứa trẻ túm được, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Xác con quỷ có thể làm dịu đi cái dạ dày của đứa bé, nhưng linh hồn mới thật sự là thứ nó nhắm tới. Mỗi lần cắn nuốt một linh hồn, nó cảm thấy bản thân càng thêm trọn vẹn, càng thêm hoàn mỹ.

...

Akasa chạy hồng hộc, không dám ngoái đầu lại. Phía sau ả là một con giun khổng lồ - nó được gọi là rồng đất, đang điên cuồng truy đuổi! Thật là một ngày xui xẻo! Akasa thầm nghĩ. Con quái vật này đã truy đuổi ả rõ lâu rồi, và ả khá chắc là mình đã vượt ra khỏi lãnh địa của nó. Những động vật có trí tuệ cực kì thấp như lũ quái vật này thường có ý thức lãnh địa rất cao, và trong những trường hợp hiếm hoi họa hoằn lắm, chúng mới ra khỏi hang ổ của mình. Có vẻ như con giun này quá đói rồi!

Akasa lầm bầm một câu thần chú, ngưng tụ phép thuật cầu lửa trong tay, ném vào người con rồng đất. Ở địa ngục, đa số các ác ma và sinh vật có thiên phú hệ lửa cùng bóng tối, và ả cũng không phải ngoại lệ! Quả cầu lửa bay vèo vèo trong không khí, đập vào thân hình đồ sộ mập căng của con giun, tạo thành một vết nổ toác ra, dịch nhầy xanh lè bắn tung tóe. Chỉ có điều so với quy mô thân thể của nó thì chiêu vừa rồi của Akasa chẳng thấm vào đâu, mà càng khiến nó thêm tức giận thôi!

Chợt Akasa cảm thấy bàn chân vấp vào cái gì đó! Ả ngã nhào về phía trước, cổ chân bị trẹo nghe rõ tiếng cách một cái! Cơn đau bất ngờ ập tới, khiến ả chảy cả nước mắt, mặc dù ả không chắc nó có thật sự là vì vết thương ở chân hay do ả biết mình chuẩn bị trở thành bữa ăn của con rồng đất.

- Cút xa tao ra! Đồ súc vật ngu độn!

Akasa cố gắng đẩy người về phía sau, lùi ra xa khỏi con rồng, nhưng tốc độ của ả là quá chậm! Con rồng há chiếc mồm tròn xoe của mình, để lộ vô số răng nhọn tua tủa xếp thành từng vòng, bổ nhào về phía ả. Akasa hét lớn, đưa tay lên che mặt, mắt nhắm nghiền, chờ đợi giờ khắc cuối cùng của mình.

Có vẻ như hôm nay vẫn chưa phải là ngày cuối cùng của ả!

Có một thứ gì đó xẹt tới từ phía sau ả, đâm vào người con rồng đất, tạo nên một tiếng trầm đục tê cả răng! Rốt cuộc con rồng đất đã phải chịu một lực đánh vào lớn như thế nào, thì cứ nhìn toàn bộ thân thể khổng lồ của nó bị đẩy bắn về phía sau, lăn mấy vòng trên mặt đất là hiểu! Akasa ngồi yên trên mặt đất, run rẩy nhìn con rồng đất mới nãy thôi còn đuổi ả chạy té khói, mà giờ đang bị đánh cho kêu cha gọi mẹ, máu chảy ròng ròng!

Cuối cùng, từ trên trời xuất hiện một lỗ hổng đen ngòm, bao quanh là những phù chú màu vàng trông vô cùng huyền ảo và phức tạp. Từ trong lỗ, một lưỡi gươm đen xì, khổng lồ ló dạng, đâm thẳng xuống người con giun, xẻ nó thành mấy mảnh liền! Không thể không phủ nhận, loài quái vật này có sinh

lực thật là kinh khủng! Cho dù đã bị cắt làm mấy khúc, nhưng mỗi khúc vẫn còn uốn éo, giãy đành đạch, khiến cho cát bụi tung mù mịt.

Từ trong đống khói mờ ảo đó, một thân ảnh từ từ hiện ra. Trông nó rất cao lớn, toàn thân tràn ngập cơ bắp, không phải loại cơ bắp to cuồn cuộn như những lực sĩ thể hình, mà thon gọn, hữu lực, phân bổ đều khắp toàn thân, để không làm ảnh hưởng tới tốc độ của cơ thể. Akasa biết kiểu hình thể này đại biểu cái gì! Những kẻ này là thợ săn ác ma, ý chỉ những ác ma tiến hóa theo phong cách săn lùng, truy cầu sự khéo léo, tốc độ và sức mạnh theo một tỷ lệ cân bằng, chứ không phải sử dụng nắm đấm giải quyết mọi thứ như phần lớn các ác ma khác.

Khi sinh vật lạ đi ra khỏi đám bụi, Akasa không thể không há hốc mồm ngạc nhiên. Nó sở hữu một làn da trắng hơi có chút ngăm ngăm đỏ, khác biệt hoàn toàn với nước da chủ yếu của các sinh vật dưới địa ngục. Chỉ có riêng tộc của Akasa là đặc trưng, bởi họ là những Succubus. Bọn họ có ngoại hình rất tiếp cận loài người, chính xác hơn là phụ nữ loài người, để có thể dễ dàng săn bắn tinh lực của đàn ông. Đấy là sự tiến hóa để giải quyết nhu cầu sinh tồn. Còn... thứ này, nó rất giống con người, song chỉ bằng cái nhìn đầu tiên, Akasa có thể khẳng định, nó là một ác ma, và là ác ma cực mạnh! Nó không cần bất cứ cánh, sừng, móng vuốt hay đuôi, mà chỉ riêng khi tức tà ác nó toát ra đã đủ khiến cho lũ ma quỷ cấp thấp phải quỳ rạp xuống rồi. Con ác ma giống người tiến lại gần Akasa, ngồi thụp xuống, nhìn ả lom lom.

- Cả.. ảm... ơn... đại nhân... cứu mạng!

Akasa sợ tới líu cả lưỡi! Đùa gì chứ, Succubus ở địa ngục chỉ là những sinh vật hạ đẳng, có tác dụng mua vui và thu thập linh hồn đàn ông ở dương gian cho các đại ác ma, chứ đâu phải loại hình chiến đấu gì cho cam! Nói một cách phũ phàng thì tộc Succubus sinh ra đã có kiếp làm nô lệ rồi, quan trọng là cô ta có thể tìm được một chỗ dựa tốt để kí sinh không thôi.

Kẻ lạ mặt nhìn ả rất hứng thú. Hắn đưa tay lên, nhè nhẹ vuốt lên má Akasa, véo nhè nhẹ. Hắn thậm chí còn dí sát mặt lại gần, hít hà mùi trên người ả như thể đó là một thứ gì đó đặc biệt lắm. Sau một lúc nghiên cứu, gã ác ma lên tiếng. Tiếng của nó khá trầm, và hơi trúc trắc.

- Ngươi... là thứ gì?

Akasa suýt chút nữa thì buột miệng chửi! Đó đáng lý là câu hỏi của ả mới đúng! Từ bao giờ địa ngục tồn tại loại ác ma đặc thù đến như thế này chứ? Song nỗi sợ và chiếc lưỡi hái của thần chết vẫn lơ lửng trên cổ ả, nên Akasa đành nuốt giận trả lời.

- Dạ, tôi là Akasa, một Succubus thưa ngài!

- Ngươi... rất giống ta! Nhưng lại khác ta! Tại sao lại thế?

Kẻ lạ mặt đưa tay lên gãi cằm. Bởi vì ta mô phỏng thân thể của đàn bà, còn ngươi là cơ thể đàn ông chứ sao! Akasa gầm thét trong lòng.

- À ta biết rồi! Ngươi là... gọi là gì nhỉ, à, phụ nữ? Đúng không? Ta là giống đực, nên chúng ta vừa giống vừa khác nhau!

Con quỷ vỗ tay, cười rạng rỡ hẳn lên. Nụ cười đơn thuần chân chất của nó khiến cho Akasa cảm thấy có chút gì đó không đúng ở đây! Giống như thể, con quỷ này thiếu thốn thường thức trầm trọng vậy!

- Để ta nhớ thêm xem! Bộ phận này gọi là ngực đúng chứ? Chúng được dùng để quyến rũ con đực cùng hình dạng. Ngươi muốn quyến rũ ta sao?

Con quỷ đưa tay ấn ấn vào ngực của Akasa. Ở dưới địa ngục, ác ma không mặc quần áo! Chỉ có những sinh vật suy nghĩ quá nhiều như người sống mới cần quần áo để che đi nội tâm bẩn thỉu dối trá của chúng. Các ác ma thực ra cực kì đơn thuần, chúng ác nhưng là ác thuần túy, muốn ăn là ăn, muốn giết là giết, gần như một đứa trẻ vậy, cho nên chúng không cần phục sức để giấu đi sự đen tối của mình. Cần lưu ý, là ác ma có tính cách thuần túy như trẻ con, chứ không phải là chúng có trí tuệ như trẻ con! Giống như một kẻ có sức mạnh quá lớn, thì hắn sẽ chẳng cần bận tâm âm mưu thủ đoạn làm gì cho mệt vậy! Các ác ma lười động não, vì phần lớn chuyện đều có thể giải quyết bằng nắm đấm, song khi cần chơi âm mưu quỷ kế thì những kẻ khinh thường chúng sẽ phải khóc ra máu cho mà xem!

Đột nhiên trong đầu Akasa thoáng hiện ra một hình bóng khổng lồ, vĩ đại! Ả lắc đầu, khẽ xua chúng đi!

- Ta thích ngươi! Từ giờ ngươi đi theo ta! Ngươi rất xinh đẹp!

Con quỷ đột ngột nhảy thẳng tới bước kết luận! Mặc dù Akasa biết số phận của một Succubus là phải phụ thuộc vào ác ma mạnh mẽ, song chuyện này vẫn khiến cho ả có chút dở khóc dở cười. Nhưng thôi, người bước qua mái hiên phải cúi đầu, Akasa đành quỳ xuống phục tùng chủ nhân mới của mình.

- Akasa xin dâng ra khế ước thưa chủ nhân!

Con quỷ nhìn lom lom vào vòng sáng ngôi sao sáu cánh trong lòng bàn tay nhỏ nhắn của ả một hồi lâu, rồi hỏi:

- Cái này là gì thế?

Lần này thì Akasa bó tay câm nín thật! Ả tự trách bản thân quá ngu, tự dưng lại giao ra dấu ấn nô lệ cho kẻ ngu ngốc này! Mà cũng chẳng thể trách ả! Ở địa ngục, đây là thường thức! Một kẻ quy phục thì sẽ phải ra dấu ấn linh hồn của bản thân, để chủ nhân khắc ấn lên đó. Từ lúc này trở đi, sống chết của nô lệ sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào chủ nhân, không có cách nào phản bội được! Nô lệ khi sinh ra ý niệm thù địch với chủ nhân sẽ phải chịu cơn đau thấu linh hồn, vậy nên họ chỉ có thể chờ đợi chủ nhân của mình chết đột ngột thì mới thoát được lời nguyền rủa này!

Akasa không dám nói dối trước cặp mắt đen láy trong suốt đó. Nó giống như hai ống kính, soi rọi thẳng tới tận linh hồn ả, không cho phép ả có dù chỉ là một chút sự gian dối trong lời nói của mình. Mà thôi, dù sao mình cũng định thần phục rồi mà! Akasa thầm thở dài.

Con quỷ lắng nghe Akasa giải thích một hồi, trầm ngâm suy tư. Rồi nó hỏi ả:

- Cô thích làm nô lệ lắm sao?

- Tất nhiên là không... à không, được làm nô lệ cho ngài là vinh hạnh của tôi, thưa đại nhân!

Akasa lỡ buột miệng! Ả tái mặt, lắp bắp giải thích! Không hiểu vội vàng như nào mà ả đứng phắt lên, và cơn đau tê tái lòng xuất phát từ cổ chân khiến ả rịn hết cả mồ hôi lạnh! Khi Akasa thấy nền đất rắn đang ngày càng gần mặt thì một cánh tay vững chắc đã chắn trước bụng ả, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn mềm mại mịn màng của Akasa, ngăn không cho ả ngã xuống!

- Cô bị thương! Ta thấy rồi!

Con quỷ không cho Akasa kịp nói, đã bế phắt cô nàng lên, đặt nhẹ nhàng cô ta xuống mặt đất. Tiếp đó, hắn túm lấy cổ chân của Akasa, bẻ nhẹ một cái. Akasa nghiến chặt răng, tay bấu sâu vào mặt đất, cố gắng không cho bản thân phát ra tiếng kêu. Thế rồi cô ta cảm thấy có một dòng hơi ấm chạy dọc từ lòng bàn chân lên cổ chân, xoa dịu đi cơn đau mỏi.

- Trong ký ức của ta, có một từ gọi là trân trọng phụ nữ. Có nghĩa con đực sẽ đối xử tốt với con cái, để đổi lấy sự quan tâm từ con cái! Cô đã quan tâm ta chưa?

Akasa ngạc nhiên không thốt nên thành lời. Cô ta ngồi thần ra đó một lúc lâu, rồi bật cười.

- Được rồi! Ngài đúng là ác ma kì lạ nhất tôi từng gặp đó thưa ngài!

- Nếu vậy ta hỏi lại, cô muốn làm nô lệ lắm à?

- Không!

- Thì ta cũng đâu có bắt cô làm nô lệ đúng không? Ta muốn cô đi theo ta thôi!

Giây phút đó, trong lòng Akasa có thứ gì lạ lắm! Cô không cách nào hiểu được nó là cái gì, cô chỉ biết nó đã bắt đầu cắm sâu vào trong lòng cô rồi, và nó khiến cô ta càng thêm tò mò về vị chủ nhân có phần kì quặc này!

- Rồi rồi, tôi sẽ theo ngài! Mà nếu tôi không chịu thì sao?

Con quỷ đưa tay lên gãi gãi tóc rồn rột. Không hiểu sao Akasa cảm thấy bộ dạng lúc này của con quỷ đáng yêu một cách kì lạ!

- Vậy... vậy thì ta sẽ bế cô đi theo!

- A ha ha ha!

Akasa ôm bụng cười bò lăn ra trên mặt đất, chảy cả nước mắt. Cô thật sự không ngờ nó sẽ trả lời như vậy, và trời đất, đó là câu trả lời dễ thương nhất mà cô từng biết tới!

- Nếu vậy, từ nay về sau tôi nên gọi ngài là gì đây?

- Cái này... ta không có tên! Hay là cô đặt cho ta đi!

-... Nếu như thế, Kirin?

- Kirin... ta thích nó! Từ giờ ta sẽ là Kirin!

Kirin nhảy nhót, liên tục hô lớn cái tên mới của mình ra chiều vui vẻ lắm. Trong mắt của Akasa, hình bóng con quỷ với tâm trí ngây thơ nhảy nhót trên tảng đá cao đó đã vô tình lọt vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng cô mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Akasa

Dưới sự dạy bảo của Akasa, dần dần Kirin mở mang thêm được nhiều tri thức mới mẻ hơn. Thế giới hắn đang sống ở đây được gọi là Địa Ngục, một nơi có hoàn cảnh cực kì khắc nghiệt! Lấy ví dụ như những cơn bão sét chẳng hạn! Thực chất đó là do nguyên tố điện trong không khí bị tích tụ với mật độ quá lớn, nên phản ứng với nhau và tạo thành một vòi rồng khổng lồ, xoắn nát tất cả mọi thứ những gì nó đi qua, khuyến mãi thêm là hàng ngàn những con

Lôi Xà lao đầu xuống mặt đất tự sát! Phải tận mắt chứng kiến một trận bão nguyên tố, mới có thể hiểu được sự kinh khủng của Địa Ngục, ấy vậy mà nó mới chỉ là một trong những "điểm nhấn" của nơi này thôi!

Trong cái cối xay thịt đó, Địa Ngục diễn sinh ra đủ loại chủng tộc, tìm mọi cách tiến hóa để thích nghi với hoàn cảnh. Đứng đầu trong chuỗi thức ăn tất nhiên là các ác ma rồi! Ác ma là một sinh vật tiến hóa bậc cao nhất trong địa ngục, với thân thể to lớn như một tòa nhà ba tầng. Hình dạng và thuộc tính của chúng phụ thuộc vào nhiều nhân tố, nhưng đặc trưng của chúng là cặp cánh dơi khổng lồ thì không có cách nào lẫn đi đâu được. Bất kể là một chủng tộc nào, khi có cơ hội tiến hóa, đều luôn nhắm tới mục tiêu tối thượng là trở thành một ác ma! Để làm được điều đó, bọn chúng cần phải cắn nuốt lẫn nhau tới một ngưỡng nhất định, rồi tìm thời cơ thích hợp để lột xác! Có thể nói, ác ma là hình tượng hoàn mỹ nhất được Địa Ngục tán thành, cũng giống như thiên thần trong mắt loài người vậy!

Hiện tại ở nơi đây ghi nhận mười ba vị quân chủ, chia nhau cắt cứ cả Địa Ngục. Mang tiếng là chiếm cứ toàn bộ thế giới, song thực chất, lãnh thổ của họ chỉ tập trung vào một số khu vực nhất định, còn những khu vực khác khắc nghiệt và hung hiểm tới mức cho dù là một quân chủ cũng không dám tùy tiện tiến vào!

Thứ bậc thấp hơn các ác ma là những sinh vật có hình dạng vô cùng kì quái, thiên biến vạn hóa, nhưng cũng rất mạnh mẽ, được gọi là ma quỷ! Đây cũng là đối tượng thanh trừ chủ yếu của các tu sĩ trên dương gian, bởi lũ ma quỷ thích nhất là thành lập những khế ước lừa bịp, rồi chiếm đoạt linh hồn những kẻ ngu xuẩn dám giao ước với chúng. Tuy mạnh mẽ, song các ma quỷ thường lựa chọn sử dụng đầu óc và ngôn ngữ hơn là vận dụng cơ bắp, khác hẳn với các ác ma.

Thấp hơn ma quỷ là những quái vật, hay nói cách khác là những chủng tộc còn lại. Các thế lực nuôi quái vật làm tay sai, khi cần thì đem ra ăn luôn cũng được. Trong đó, đứng ở dưới đáy của chuỗi thức ăn là những u hồn. U hồn là những linh hồn vì nhiều lí do mà rơi xuống Địa Ngục, hoặc do tự bản thân Địa Ngục sinh ra. Một u hồn trên trần thế có thể tạo thành một thảm họa, song ở nơi đây, chúng chỉ là thức ăn cho các sinh vật địa ngục mà thôi! Nói như vậy để có thể thấy, cuộc sống dưới đây tàn khốc đến nhường nào! Tất nhiên, cái gì cũng có ngoại lệ, ví dụ như một trong mười ba quân chủ, Thần Chết, thực chất là một u hồn tiến hóa tới cùng cực, trở thành một tồn tại đỉnh cao của Địa Ngục, đủ để sánh ngang với những ác ma mạnh mẽ nhất!

Ở một nơi mạnh được yếu thua như thế này, chuyện tranh đấu và lật đổ nhau diễn ra như cơm bữa, bởi sâu thẳm trong tim, chẳng sinh vật nào ở Địa Ngục nể phục lẫn nhau hết! Tuy nhiên, chỉ có một tồn tại duy nhất được cả thế giới thừa nhận, đó là một ác ma đặc thù có tên Maloch! Bọn họ gọi ác ma này là Hoàng Đế Không Ngai, vì kẻ đó chẳng cần sự thần phục của ai hết! Hắn chỉ ngồi lặng im nên một ngọn núi thuộc Dãy Núi Dao Sắc, mặc kệ cho các quân chủ khác muốn làm gì thì làm! Nhiều quân chủ đã thử tìm Maloch để đọ sức, và mặc dù không ai biết kết quả cuộc chiến như thế nào, song nhìn vào thái độ ngoan như cún của các quân chủ khi nhắc tới Hoàng Đế là đủ hiểu!

Và đứng giữa thời cục hỗn loạn như vậy, Kirin nổi lên như một thế lực nhỏ nhưng rất đáng gờm! Dưới sự phò tá của Succubus Akasa, Kirin mau chóng khuếch trương thế lực của mình, thu thập tay sai, nuốt chửng những thế lực khác xung quanh để trở thành một lãnh chúa tương đối nổi danh trong phạm vi quản lý của Hầu tước Nosfretatu!

Đúng như Akasa dự đoán, Kirin là một ác ma bẩm sinh, và có thể là ác ma đặc thù nhất Địa Ngục từng đản sinh! Dựa vào tố chất thân thể vô cùng chênh lệch, Kirin đè bẹp đối thủ "cùng đẳng cấp", cắn nuốt chúng, hấp thu sức mạnh và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn. Tốc độ quật khởi của Kirin quá nhanh, cho tới mức hắn đã thay thế luôn vị trí của ma quỷ Xuljie, đại tướng dưới trướng quân chủ Mob"meb, một ác ma luôn luôn đói.

- Ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa! Cút đi!

Kirin vung tay, hất tung chiếc bàn và những chén đĩa trên đó vào tường! Đứng trước mặt hắn, Akasa cắn chặt môi, hai nắm tay run bần bật. Đầu óc cô như mụ mị đi, lặng người trước sự vô tình của Kirin.

- Như ngài mong muốn!

Akasa xoay người, để lại trong không khí những giọt nước mắt vương vãi, cúi đầu đi thẳng. Thực chất cô đã đoán được rồi sẽ có một ngày như thế này!

Vốn ban đầu, Akasa vui lắm, vì cô kiếm được một chỗ dựa cực kì mạnh mẽ, mà lại ngây ngô dễ điều khiển. Cô thậm chí còn vẽ ra một viễn cảnh Kirin thống trị thế giới, còn cô thì thống trị hắn! Song đời ai biết chữ ngờ!

Càng ở gần Kirin, cô càng bị hấp dẫn bởi hắn! Vốn ban đầu chỉ là thao túng, rồi khi nào không hay, cô dốc hết sức, tận tâm tận tụy lo nghĩ cho hắn, bảo vệ hắn khỏi cái thế giới tràn ngập lừa lọc và phản bội này.

Akasa bật cười, nhưng nước mắt cô mặn chát! Không hiểu sao cô đã từng nghĩ mình thật là một thứ gì đó rất đáng tự hào, ít nhất là so với những kẻ nịnh hót đi theo Kirin!

Khi thế lực mở rộng, Kirin có thêm càng nhiều tay sai, và cũng quen biết thêm càng nhiều mĩ nữ. Mặc dù Akasa cũng là một Succubus rất xinh đẹp, song Kirin rồi cũng chán cô! Hắn tìm tới những mĩ nữ được các thế lực phụ thuộc hiến lên, có ngoại hình vừa tiếp cận gu thẩm mỹ của hắn, nhưng vẫn có những nét độc đáo nhất định, như các cô nàng nửa người nửa rắn Medusa, hay tộc Harpy cánh chim thân người chẳng hạn! Kirin chìm đắm trong nhục dục, bắt đầu bỏ bê công việc. Ban đầu cô còn tỉ tê khuyên nhủ, Kirin cũng gật gù lắng nghe, nhưng theo thời gian, hắn vẫn chứng nào tật nấy, và còn nặng hơn! Kirin tin tưởng những lời nịnh hót của đám mỹ nữ trên giường, bất tri bất giác trở thành một con rối cho các thế lực!

Akasa đau đớn, bất lực nhìn Kirin trở thành một tên hôn quân, một kẻ bạo chúa mà cô không có cách nào níu kéo lại. Đỉnh điểm là hôm nay, khi Kirin lựa chọn tuyên chiến với Thân vương Malekith. Đó là một cuộc chiến không đem lại lợi ích thực tế gì cho hắn, mà chỉ béo bở cho những kẻ đi theo mà thôi! Đã vậy, hành động này của Kirin sẽ càng làm tăng thêm sự bất mãn của quân chủ Mob"meb, bởi Malekith là một con quỷ được Mob"meb yêu thích!

Song những lời can gián của cô chỉ như đổ thêm dầu vào lửa! Kirin trong cơn tức tối đã đuổi cô đi! Vậy thì cô đi! Cứ như tôi cần anh không bằng! Trái tim cô quặn đau khi nghĩ tới chuyện đó.

Qua khóe mắt, cô thấy đám phi tần của Kirin đang chụm đầu vào nhau, xì xào gì đó và nhìn cô khinh miệt.

...

Maloch ngồi lặng yên, ngắm nhìn cơn bão nguyên tố đang gào thét xung quanh. Những tia chớp thô to như ống nước bay lượn khắp nơi, xé nát tất cả những gì chúng chạm phải, có điều đối với Maloch, chúng chỉ như những bàn tay mềm mại đang xoa bóp toàn thân của ông! Chợt Maloch mở mắt! Ông cầm lấy thanh đao to lớn đặt sau lưng, gõ nhẹ xuống mặt đất. Ngay lập tức bão tan! Giống như bị một bàn tay khổng lồ tát văng đi, cơn bão biến mất, như thể chưa từng tồn tại vậy!

- Con đã trở về!

Maloch từ tốn lên tiếng. Giọng ông ta trầm trầm, hùng hậu như biển cả, vang vọng như chuông đồng. Akasa mệt mỏi bước lên những bậc đá cuối cùng, song cô chỉ dừng lại ở rìa của đỉnh núi, không tiến thêm bất cứ một bước nào lại gần Maloch.

- Xin... xin ngài, Thần Phụ, xin hãy cứu lấy Kirin!

Akasa đột nhiên quỳ mọp xuống, trán tì xuống đất! Maloch thở dài, và lần đầu tiên kể từ một trăm năm trước, ông ta đứng dậy! Mỗi bước đi của Maloch tạo nên những tiếng ầm ầm chấn động, thậm chí còn gây ra ảo giác là cả không gian cũng phải rung lên mỗi khi Hoàng Đế cất bước vậy! Maloch tiến tới gần nàng Succubus bé nhỏ, dùng bàn tay phải nâng cô đứng dậy.

Akasa lúc này trên mặt tràn ngập nước mắt. Cô gầy tọp hẳn đi, hốc hác và bẩn thỉu so với chỉ một tháng trước đó, khi cô rời khỏi hoàng cung của Kirin. Maloch đưa ngón tay lên, lau đi những giọt nước trên mặt cô.

- Ta không thể làm vậy, con biết mà!

- Lúc nào cũng vậy! Lúc nào ông cũng nói lí do đó!

Cơn giận và nỗi ấm ức trong lòng Akasa tuôn trào, chuyển hóa thành một sự liều lĩnh cô chưa từng dám nghĩ tới! Một Succubus nho nhỏ, dám gạt phắt đi Hoàng Đế, tồn tại mạnh mẽ nhất dưới Địa Ngục, và điều đáng kinh ngạc hơn là, Maloch hoàn toàn không hề tức giận vì điều đó. Ông ta ngồi khoanh chân xuống, lẳng lặng nghe Akasa kêu gào.

- Lúc chúng tôi bị săn lùng, bị nô dịch, quằn quại dưới gót sắt của kẻ thù, ông ở đâu? Lúc chúng tôi đói khổ, phải trốn chui trốn nhủi khỏi lũ tay sai của giáo hội, ông ở đâu?

-...

- Nói gì đi! Đồ khốn! Ông là thủy tổ của chúng tôi cơ mà!

Akasa hét lên cuồng dại, nước mắt tuôn trào như vỡ đập! Tất cả những gì Maloch có thể làm, là lắng nghe con gái mình than khóc, và đưa tay lên xoa đầu cô.

- Ta xin lỗi, bé con! Ta chỉ biết xin lỗi trước những gì các con phải chịu đựng mà thôi!

- Tôi không cần lời xin lỗi của ông! Tôi cần ông hành động kìa! Tôi cần ông... cứu anh ấy!

- Ta chẳng thể làm gì hết, con gái à!

Akasa ngồi thụp xuống, úp mặt vào đầu gối khóc tấm tức.

- Tại sao? Tại sao trái tim tôi lại đau như thế này?

Maloch thở dài, đưa mắt nhìn vào một nơi xa xăm nào đó.

- Đấy là một món quà, bé con ạ! Một món quà và cũng là lời nguyền rủa độc địa nhất ở thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đường cùng

Kirin bước trên sàn đá trơn bóng, lạnh buốt, tiến về phía ban công. Ở Địa Ngục có một thời điểm rất đặc biệt, cứ cách một khoảng thời gian dài mới xảy ra một lần. Đó là khi bầu trời không còn mang theo màu đỏ tuyệt vọng nữa, mà chìm ngập trong màn đêm, để lộ ra ánh trăng xanh biển mộng mơ cùng muôn vàn những vì sao lấp lánh bao quanh nó. Các sinh vật địa ngục gọi đó là Đêm Kì Diệu, còn nguyên lý cụ thể thì chẳng con nào biết.

Kirin ngây ngốc tựa người vào lan can, ngẩng mặt lên trời ngắm nhìn mặt trăng. Bất chợt trong lòng hắn bỗng thấy có chút hốt hoảng! Giống như rất lâu về trước, đã từng có một người ở cạnh hắn, tựa đầu vào vai hắn, cùng nhau họ ngắm nhìn Đêm Kì Diệu cho tới khi kết thúc.

Một tiếng thở dài khe khẽ kéo Kirin về với thực tế. Hắn không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai.

- Về rồi sao?

- Anh... chủ nhân, anh dừng lại được không?

Cơn giận trong lòng Kirin lại bùng phát lên! Hắn bóp nát vụn lan can, lồng lộn quay lại, tóc dài bay rũ rượi trong gió!

- Em vẫn còn muốn ngăn cản ta sao?

Từ trong bóng tối, Akasa bước ra, trên mặt tràn ngập đau thương.

- Anh có biết đây là một cái bẫy không Kirin? Anh có nghe thấy tiếng thì thầm của chúng sau lưng anh, rình rập để đâm những lưỡi dao sắc lẻm vào tim anh khi anh ít ngờ nhất không?

- Thứ ta cần là một cơ hội! Ta đã rất gần nó rồi!

Kirin lướt tới trước mặt Akasa, đưa hai tay lên nắm lấy vai cô.

- Em không hiểu đâu! Ta chưa hoàn mỹ! Ta có cảm giác, chỉ cần ta cắn nuốt được linh hồn của các quân chủ, ta sẽ trở thành một thứ gì đó còn mạnh mẽ hơn như thế này! Ta phải có được nó!

- Anh điên thật rồi! Họ sẽ giết anh mất!

- Đến cả em cũng nghi ngờ ta sao?! Như vậy thì cút đi! Ta không cần ai hết!

Akasa cắn môi đến tứa cả máu như muốn kìm nén không cho âm thanh phát ra, rồi cô từ từ lui vào trong bóng tối.

- Anh biết không, có đôi khi em hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời điểm chúng ta gặp nhau!

...

Ác ma thích dùng nắm đấm, nhưng không có ác ma nào là ngu xuẩn! Thời khắc quân đội của Kirin chĩa mũi dùi phản bội vào người hắn, khi những kẻ theo hầu Kirin nháo nhác bỏ chạy, đầu hàng Malekith, Kirin đã cười lớn! Không phải là tiếng cười đau đớn tuyệt vọng của một con chó bị dồn vào đường cùng, mà là sự cay nghiệt đắng lòng vì một kết quả hắn đã đoán từ trước.

- Các ngươi nghĩ đây là kết thúc sao? Malekith? Hay ta phải nói đúng hơn là, Mob"meb? Cút ra đây, con sâu đo tởm lợm!

- Cứng miệng lắm, thằng ranh! Tao muốn xem khi mày bị tao ăn thịt, từng chút từng chút một, thì mày có còn to mồm được nữa không!

Từ trong hàng ngũ của Malekith, một con sâu khổng lồ với cặp cánh dơi ác ma trườn ra, phun phì phì nước dãi. Những con quỷ xấu số không kịp tránh ra khỏi đường di chuyển của Mob"meb đều bị nó tiện mồm nuốt chửng, không kịp kêu lên tiếng thứ hai!

Kirin lạnh lùng nhìn quân chủ Mob"meb trườn tới gần mình, thân hình dựng cao lên như một chiếc cột chống trời, bễ nghễ nhìn hắn.

- Còn gì để trăn trối không, con chuột nhắt bé nhỏ?

- Tao chỉ muốn nói là, mày ngồi ở vị trí đó hơi lâu rồi đấy!

Mob"meb đột nhiên xoay ngang xoay dọc, rít lớn!

- Ra"asghul! Fulras! Lũ ti tiện đốn mạt!

Từ phía bên trái đội quân Malekith, vô số những bóng ma xanh lá xuất hiện, gặt hái sinh mệnh của lũ quái vật như gặt lúa. Nơi chúng đi qua, xác chết nằm la liệt, thây ngang đầy đồng! Đứng phía sau cùng là một kẻ giấu mình dưới chiếc áo choàng đen khổng lồ, trên vai là cây lưỡi hái sắc lẻm. Còn phía bên phải Mob"meb, bóng tối bỗng bao trùm! Đó là bởi một con ác ma có kích cỡ vô cùng ngoại hạng đang bay lơ lửng trên cao. Bóng của nó bao trùm cả một khoảng rộng lớn, mang theo sự hủy diệt và hỗn loạn cho quân đội của Mob"meb.

- Các ngươi muốn chiến tranh giữa các quân chủ nổ ra hay sao?!

- Đừng nói nhiều nữa! Nộp mạng đi! Thân thể của ngươi sẽ là bữa tối của ta!

- Còn linh hồn của ngươi... khặc khặc khặc, ta hứa sẽ nếm nó thật cẩn thận!

Kirin cười lạnh, cúi người chào hai vị quân chủ.

- Như vậy tiểu nhân xin phép đi giải quyết việc riêng!

Nói xong, hắn lập tức chạy vọt đi, hướng thẳng về phía Malekith. Con quỷ hơi có chút bối rối, song trấn tĩnh lại rất nhanh. Từ sau lưng nó xuất hiện một vài quả cầu năng lượng bóng tối, xoay vòng vòng.

- Ngươi nóng lòng muốn chịu chết vậy sao, lãnh chúa Kirin?

- Hôm nay tao sẽ vặt hết đống xúc tu dưới cằm mày rồi nhét chúng xuống cổ họng của mày, để xem mày còn lừa đảo kiểu gì nữa!

Chỉ có quân đội hai bên là không biết nên làm sao, vì thế cục thay đổi quá nhanh! Mới chỉ một phút trước, quân của Kirin còn tan tác tháo chạy, vậy mà giờ đây chiến trường lại biến thành một trận hỗn chiến, khi có quá nhiều phe đang tham gia trận đánh này.

Ở nơi trung tâm của chiến trường là ba vị quân chủ đang quần thảo lẫn nhau. Mặc dù mang tiếng là Fulras và Ra"asghul hợp tác với nhau để chinh phạt Mob"meb, nhưng vấn đề là bọn họ cũng không tin tưởng lẫn nhau! Không ai muốn trở thành đối tượng chịu đựng đòn liều mạng từ Mob"meb cả, vậy nên thế cục trong khu vực trung tâm diễn ra tương đối hòa hoãn, ấy là trong mắt các quân chủ đó, chứ những kẻ tôi tớ xung quanh mà dám tiến lại gần thì ngay lập tức sẽ bị dư chấn ép thành tro bụi ngay tức khắc!

Cách đó một đoạn là một mắt bão khác, nhỏ hơn một chút, diễn ra giữa Kirin và Malekith. So với các ma quỷ khác thì Malekith khá là mạnh, nó am hiểu nhiều loại phép thuật cũng như nguyền rủa khác nhau, song không hiểu sao nguyền rủa của nó dùng lên Kirin cứ như đổ cát xuống biển vậy! Thậm chí Malekith còn sử dụng tới cấm thuật, hi sinh mười năm tuổi thọ để nguyền rủa Kirin mà hắn vẫn chẳng có chút si nhê! Trong khi đó, Kirin không chỉ áp đảo Malekith về cả thân thể mà đến cả năng lượng hắn cũng đè bẹp được đối thủ. Nếu như không có nhiều biến cố thì việc Malekith chết chỉ là sớm muộn mà thôi!

Phía ngoài cùng là bốn đạo quân đâm chém lẫn nhau. Những kẻ may mắn chưa kịp đầu hàng dưới trướng Kirin giờ như được cắn thuốc phiện, hùng hùng hổ hổ lao vào tiêu diệt đối thủ, trong khi quân Mob"meb thì tán loạn, dẫm đạp lên nhau bỏ trốn khi bị ba cánh quân kia vây giết. Bại cục của Mob"meb đã định, vấn đề ở đây giờ chỉ còn là thời gian mà thôi!

- Các ngươi còn định chờ tới bao giờ nữa!

Mob"meb rít lên, vùng ra khỏi hai đối thủ. Trên người nó lúc này đầm đìa máu với vô số vết thương ngang dọc. Những giọt máu của nó nóng hừng hực, chảy xuống mặt đất bốc khói xì xì như dung nham, làm cho lũ quái vật gào khóc thảm thiết khi bị văng phải. Cho dù Fulras lẫn Ra"asghul đều đánh cầm chừng, nhưng hai vị quân chủ phối hợp cũng không phải chuyện đùa!

- Melphisto! Azuzel!

Fulras gào lên hoảng sợ khi phát hiện ra hai đối thủ cũ xuất hiện. Quy mô trận chiến đã trở nên vượt quá mức tưởng tượng rồi! Sự tồn tại của năm vị quân chủ ngay lập tức đã vặn vẹo toàn bộ quy tắc vật lý của cả chiến trường. Không gian nứt gãy, nước chảy ngược, đá bay lên khỏi mặt đất... cảnh tượng lúc này không khác gì tận thế! Ở cấp độ như này, số lượng của quân đội hoàn toàn không còn mấy ý nghĩa nữa, vậy nên tất cả lũ quái vật chạy tứ tán khắp nơi, cố gắng tìm đường sống trong cõi chết này.

Chỉ có hai kẻ vẫn còn gắng gượng lại, mà đúng hơn là một kẻ đuổi chết không tha kẻ kia!

- Khốn nạn! Phải như thế nào mày mới chịu buông tha tao hả?

- Bỏ cái mạng mày lại là được!

Toàn thân Kirin ngập trong máu, của những con quái vật ngáng đường hắn, và của Malekith. Con quỷ bây giờ trông thảm hại không thể tả! Khắp người nó đầy vết thương, cánh tay bị vặn đứt, chỉ còn ba chiếc chân đang vắt giò lên chạy. Kirin ném một quả cầu năng lượng trúng vào chân của Malekith, đập gãy nó, khiến cho thân thể con quỷ mất trọng tâm, ngã sụp xuống.

- Linh hồn ngươi, là của ta!

Kirin giơ cao bàn tay, chuẩn bị đập xuống thì một tia sáng xanh xẹt qua, buộc hắn phải đón đỡ, bỏ lỡ thời cơ kết liễu Malekith.

- Chậc chậc chậc! Lão Malekith, lão nợ bọn ta lần này đấy nhé!

- Ha ha ha! Hay lắm! Mau mau đến cứu ta nào!

Phía sau Malekith, hai con ác ma xuất hiện. Một con cầm trong tay đinh ba, con kia cầm giáo mác.

- Lão làm mất mặt bọn ta quá! Đường đường là đại tướng của quân chủ mà sao bị người ta đánh thảm như chó thế này!

Malekith bị oan ức nhưng không biết phải trả lời như thế nào! Lão am hiểu nhất là khả năng nguyền rủa suy yếu đối thủ, rồi dùng phép thuật từ từ mài

chúng đến chết. Vấn đề là, con quái vật Kirin này trúng đến cả trăm loại nguyền rủa rồi mà chẳng bị sao hết! Chẳng lẽ hắn có một loại bảo vật nào cho phép kháng cự lại nguyền rủa? Vô lý, vì đến các quân chủ, những tồn tại mạnh mẽ nhất dưới địa ngục cũng không dám nói mình chịu nguyền rủa mà không si nhê gì!

- Đừng nhiều lời! Hai đứa bay cùng xông lên một lúc đi!

- Tự tin quá nhỉ oắt con! Nếu như có thêm bọn ta thì sao?

Xung quanh Kirin xuất hiện thêm sáu sinh vật nữa. Bọn chúng là những tay sai đắc lực nhất dưới trướng của bốn vị quân chủ. Ở mức độ này thì Kirin chẳng có cách nào đánh lại được!

- Chín vị đại tướng đích thân ra tay với tao à? Không biết tao nên cảm thấy vinh hạnh hay khinh bỉ đây nhỉ?

- Ở Địa Ngục làm gì có pháp tắc hay danh dự thằng ngu! Giết nó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Kirin

- Xin ngài! Nó đau đớn quá! Tôi muốn dừng nỗi đau này lại!

Akasa ôm ngực thở dốc. Maloch ngồi cạnh cô, đưa ngón tay lên vuốt ve nhè nhẹ đầu Akasa.

- Ta có thể giúp con quên đi cậu ta. Nhưng nó không phải là một phương pháp trị tận gốc! Con khác biệt với cả Địa Ngục! Con có một trái tim, vậy nên con mới biết yêu!

Akasa ngơ ngác nhìn tổ tiên của mình giải thích. Yêu??! Nó là gì? Thỉnh thoảng Akasa cũng sử dụng hình chiếu đi lên dương gian kiếm ăn. Cô chứng kiến những giống loài ở đó ôm ấp nhau, và nó khiến cô cảm thấy rất ngọt ngào. Thế nên cô mới bắt chước những điều đó với Kirin, và nó gọi là yêu sao!

- Ngài nói nó là một món quà, nhưng tại sao nó lại đau đớn đến nhường này!

- Con quên rồi sao? Những khi con ở cạnh cậu ta, con thấy thế nào?

Akasa nhắm mắt lại, hồi tưởng theo dòng ký ức. Khi họ lần đầu nắm tay nhau, khi Kirin trao cô nụ hôn đầu, khi bọn họ...

- Con hiểu rồi chứ, bé con? Chỉ có bản thân con mới có thể đưa con thoát khỏi nỗi đau này! Hoặc con tự khóa trái tim mình lại, và trở nên giống như những chị em khác của con trong tộc, hoặc...

- Hoặc gì?

Akasa gấp gáp hỏi, một tay ôm lấy ngực trái. Maloch thở dài, nặng nề lên tiếng.

- Thằng nhóc đó... không hoàn hảo! Linh hồn của nó tuy thuần khiết, nhưng lại thiếu đi dung lượng. Nó giống như con có một khối kim loại vô cùng tinh túy, song lại chỉ bé tí bằng lòng bàn tay vậy. Nhờ vào việc nuốt chửng những linh hồn khác, miếng kim loại đó sẽ to dần lên, cho tới khi đủ để trở thành một thanh kiếm, một chiếc khiên, một bộ giáp sắt đánh bại kẻ thù.

Ông ta ngừng lại đôi chút, như thể không muốn nói tiếp.

- Thì sao, thưa ngài?

- Ôi... bé con! Ta thật sự không muốn con nghe chuyện này!

- Nói đi!

- Hắn cần cắn nuốt nhiều linh hồn dưới địa ngục đến vậy là bởi những linh hồn đó thiếu "dưỡng chất", thế nên thằng nhóc này dùng số lượng để tích lũy dần dần lên. Thế nhưng, có một linh hồn vô cùng đặc thù, một linh hồn mà chỉ cần hắn nuốt được, là hắn sẽ trở nên hoàn thiện... một linh hồn có trái tim!

Akasa tái mặt đi, lùi lại đằng sau, ngã phịch xuống trên mặt đất!

- Mặc kệ hắn đi con gái! Nếu như hắn thất bại, đó là số phận của hắn! Ở lại đây với ta, và con sẽ không phải chịu đựng bất cứ khổ đau gì! Ta cam đoan điều đó.

Đêm hôm ấy, Akasa lẻn xuống núi.

***

Một lần nữa Kirin bị đánh bay! Trong mắt hắn, mọi thứ nhòe màu đỏ của máu, xoay mòng mòng không cách nào phân biệt được trên hay dưới. Đây là lần thứ mấy hắn bị đánh rạp xuống đất rồi nhỉ? Hắn gồng người, cố gắng đứng dây, song sức lực của hắn đã chạy đâu mất tiêu rồi!

Tai hắn lùng bùng những âm thanh kì lạ, có lẽ là do màng nhĩ của hắn bị đánh thủng. Kirin bật cười trong lòng. Hắn chưa từng nghĩ tới việc các quân chủ để mắt đến hắn như vậy! Trong mắt họ, Kirin như một con sói, không đáng để họ ra tay, nhưng cũng là một mối họa trong lòng, thế nên hắn mới bị chín đại tướng vây giết như thế này.

Bằng đôi mắt nhòe nhoẹt, Kirin nhìn thấy một hình bóng lờ mờ đang chạy về phía mình. Hắn không nhìn rõ được đó là ai, song cặp cánh khổng lồ phía sau người đó nhìn mới quen làm sao. Hình bóng ấy chạy tới trước hắn, không bị bất cứ một ngăn cản nào, và quỳ xuống đưa tay ra ôm lấy má hắn. Bàn tay đó thật mềm mại và dễ chịu quá! Kirin nhắm mắt, cảm nhận sự sống dần dần rời khỏi thân thể.

Chính vào lúc này, hắn cảm thấy đôi môi của mình bị một thứ gì đó đè lên. Hắn thấy mặt mình ươn ướt, và một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

- Hạnh phúc nhé, tình yêu của em!

...

Cách chiến trường một khoảng không xa, Maloch đứng sừng sững, tay chống lên thanh ma đao khổng lồ. Phía sau ông ta là tám vị quân chủ khác, lẳng lặng đứng đó không dám ho he tiếng nào. Đột nhiên Maloch rên lên một tiếng, rồi ngồi phịch xuống. Ông ta triệu hồi ra một cuốn sổ, tay còn lại phất phất, ra hiệu cho những kẻ ở sau lui.

- Các ngươi không còn việc gì ở đây đâu. Về quản người dưới cho tốt!

- Tạm biệt, Hoàng Đế!

Các quân chủ cúi đầu đầy tôn kính, rồi từng người biến mất, chỉ còn Maloch trầm ngâm, đưa ngón tay viết và vẽ lên trên cuốn sách. Những hình vẽ và con chữ dần thành hình, giống như Maloch vừa chụp lại khung cảnh trước mặt ông ta và dán nó vào cuốn sách vậy.

Trên bãi chiến trường đó, bầu trời tối đen như mực, và từ cái nền đen đó, một cột "tối" cắm thẳng xuống mặt đất, bao phủ lấy một sinh vật hình người. Toàn thân hắn đen kịt, thăm thẳm và tàn ác như vực thẳm. Bằng mắt thường cũng có thể thấy những nguyên tố bóng tối reo vui mừng rỡ, nhảy múa xung quanh hắn. Maloch viết.

- Trận Chiến Hoàng Hôn, ma vương đản sinh, tiêu diệt năm quân chủ, trở thành tồn tại chí cao của Địa Ngục. Ngai vàng của ma vương được xây nên bởi mười triệu sinh mạng, xác chất cao như núi, và phía trên đỉnh, là ma vương ngồi cô độc, ngắm nhìn lãnh thổ của mình.

Ở dưới, ông ta viết thêm một dòng bình luận.

- Rốt cuộc hắn đã phạm phải lỗi gì, mà phải chịu hình phạt nặng đến vậy?

...

Kirin ngồi khoanh chân trên núi thây biển máu mà hắn tạo ra, mắt nhìn không chớp vào khoảng không vô tận. Trong lòng hắn là một nàng Succubus đang nhắm mắt, khóe miệng vẫn treo một nụ cười, giống như nàng chỉ đang ngủ thôi vậy. Cho dù từ trên trời, một đại ác ma sà xuống, hắn vẫn không hề bận tâm.

Maloch đạp trên đống xác, bước tới quầng sáng nơi Kirin ngồi, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn. Trận Chiến Hoàng Hôn thảm thiết tới mức nó tạo thành một lỗ thủng trên bầu trời, và lần đầu tiên, Địa Ngục chứng kiến ánh sánh rọi xuống. Thứ nắng vàng ấm áp đó rọi xuống ngay trên ngai vàng xương của Kirin, khiến cho thân thể đen kịt như bóng đêm của hắn càng thêm nổi bật.

- Cậu biết không, con bé là đứa trẻ mà ta yêu quý nhất! Ngay từ khi nó còn là một cục tí xíu chỉ như một đốt ngón tay của ta, ta đã thấy sự khác biệt! Đó là lần đầu tiên ta thấy một sinh vật Địa Ngục nở một nụ cười hồn nhiên đến như vậy! Cậu không thể tưởng tượng được nụ cười đó đẹp đến như thế nào đâu...

- Giống như cả không gian muốn bừng sáng, và làm cho ông bay khỏi mặt đất phải không?

Lần đầu tiên kể từ trận chiến ấy, Kirin mở miệng. Giọng hắn khàn đặc, tràn ngập sự mệt mỏi. Maloch gật gù nhẹ nhàng.

- Đúng vậy! Con bé rất đặc biệt! Và ta biết được rồi sẽ có một ngày, con bé phải chịu đau khổ vì món quà nó không mong muốn, nhưng lại bị dúi tặng này! Ở Địa Ngục không cần tình yêu!

Kirin nhìn trân trân vào gương mặt xinh đẹp thân thuộc đã cùng hắn trải qua biết bao gian khổ. Hắn đưa tay lên gạt đi những sợi tóc bị gió thổi lên gương mặt nàng.

- Tại sao giờ tôi mới nhận ra điều ấy? Nếu như...

Maloch đưa tay lên, vỗ lên đầu Kirin.

- Không có giá như đâu nhóc! Cậu có hiểu món quà cuối cùng của con bé tặng cậu là gì không?

Ông đưa ngón tay lên, trỏ vào ngực trái của Kirin.

- Giờ cậu đã có một trái tim rồi, nhóc con! Cậu hoàn mỹ rồi!

Nước mắt Kirin trào ra, rơi lộp độp lên trên xác Akasa. Hắn vùi mặt vào ngực nàng, gào lớn.

- Nếu như đây là cái giá thì tôi thà rằng không có còn hơn!

- Vậy đấy, cậu đã có lựa chọn, chúng ta đều có lựa chọn, và giờ chúng ta phải trả giá cho lựa chọn đó!

Maloch xòe cánh, che đi giây phút yếu đuối nhất của vị ma vương chốn địa ngục. Ông ta thở dài.

- Có những thứ chỉ khi mất đi, chúng ta mới biết được giá trị của nó!

- Nàng nói với tôi, sống hạnh phúc! Làm sao tôi có thể sống hạnh phúc cho nổi cơ chứ! Với nỗi đau không cách nào thừa nhận này!

Maloch đưa tay chỉ lên trời, nơi lỗ hổng mà Kirin tạo ra. Lỗ hổng này đang bé dần lại, mặc dù tốc độ không quá nhanh, song có thể thấy Địa Ngục đang tự chữa trị cho chính nó.

- Nếu như ở nơi này chẳng còn gì cho cậu, thì tại sao cậu không thử tìm đến một thế giới khác? Nhưng hãy nhớ, thứ gì cậu mượn của Địa Ngục, cậu sẽ phải trả lại bằng sạch!

Nói xong, Maloch đứng dậy, phất cánh bỏ đi. Kirin vẫn ngồi yên, im lặng ôm xác của Akasa. Xung quanh ngọn núi thây của hắn, từng bầy từng bầy quái thú đang bay múa, chực chờ một bữa tiệc trời ban, song không con nào dám xông vào lãnh địa của tân ma vương cả.

***

Không không không! Amelia đưa tay quơ loạn trong không khí, như muốn níu giữ một thứ gì đó! Cô không thể định nghĩa được nó là thứ gì, nhưng cô biết nó rất quan trọng. Trái tim cô đau thắt lại thành từng cơn, và càng ngày càng nặng khi Amelia biết cô không cách nào ngăn cản chuyện đó phát sinh. Cô ngồi bệt trên mặt đất, khóc lớn, thế rồi chỉ trong một thoáng chốc, Amelia nhìn thấy một tia màu hồng lượn lờ trong không khí.

Trước khi bộ não cô kịp phản ứng, cô đã bật người dậy, dùng cả tay và răng để cắn chặt lấy nó, giữ không cho nó rời xa khỏi mình. Sợi tơ đó tuy mảnh mai nhưng mạnh mẽ đến không ngờ! Nhiều lúc cô cảm giác như mình sắp tuột mất nó rồi, song bằng nỗ lực phi thường, Amelia đã kéo lại được nó, đưa lại gần trái tim của mình. Cô không rõ tại sao cần phải làm vậy, có điều cô làm thế và thấy cơn đau trong tim mình dịu bớt.

Đột nhiên từ một chỗ cách cô vài bước chân, mặt đất bỗng rung lắc dữ dội, và một bàn tay thò lên khỏi mặt đất!

***

Hắn quyết định rời đi. Mỗi một khung cảnh của Địa Ngục đều làm hắn gợi nhớ đến hình bóng của nàng, và nó chỉ khiến cơn đau trong lòng hắn thêm tệ hơn. Maloch nói đúng, Địa Ngục chẳng còn gì cho hắn cả. Vậy nên Kirin bay về phía cột sáng, trước khi nó biến mất hoàn toàn. Hắn không hiểu sao rất có ác cảm với sự chật chội, song hắn vẫn tìm cách trườn trong thông đạo nhỏ hẹp đó, hướng về phía trước. Mỗi một lần tiến lên, là Kirin cảm thấy sức mạnh của mình tan biến một phần.

"Nhưng hãy nhớ, thứ gì cậu mượn của Địa Ngục, cậu sẽ phải trả lại bằng sạch!"

Hóa ra nghĩa của nó là vậy sao! Kirin nhếch miệng cười. Nếu vậy thì hắn không cần gì của Địa Ngục cả! Hãy lấy hết tất cả khỏi cơ thể hắn đi! Kirin vừa leo, vừa nghĩ. Cho tới khi hắn chạm tới một nền đất xốp, thì hắn không khác gì một sinh vật loài người thông thường nữa rồi. Chỉ có linh hồn và tri thức của hắn là vượt trội hơn so với người phàm mà thôi!

Thế rồi hắn thấy một nàng công chúa, mỹ lệ hơn cả bầu trời, mong manh và dễ tan biến như chính ánh trăng, đang ngồi cách hắn vài bước chân. Một cảm xúc vừa lạ vừa quen trỗi dậy trong lòng hắn, giống như khi hắn gặp Akasa lần đầu! Không kiềm chế được, Kirin buột miệng.

- Ta thích nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 86: Khúc mắc trong lòng

Gatrix đưa lưỡi dao lách vào cổ gã đàn ông thoi thóp, quay đầu lại hỏi.

- Cô không muốn thử sao?

- Tôi... ổn, không cần!

Vera lắc đầu lia lịa. Gatrix nhún vai, ấn tay xuống, kết thúc số phận tên cướp.

Phía sau hắn là mấy cái xác khác nằm la liệt.

Vera đứng im, khoanh tay nhìn Gatrix ngẩn người trong cái màu xơ xác của buổi chiều tà, dưới chân hắn là những tên cướp đã liều mạng tấn công bọn họ. Đột nhiên Gatrix ngân nga một bài hát! Nó rất trầm, mang theo sắc thái buồn bã, như thể một bài tang điếu vậy... mặc dù Vera không biết có nên bật cười không khi nghe một người giọng cao cố gắng ngâm những nốt trầm.

- Anh đang làm gì thế?

- Ta cầu nguyện cho những người này có được một cuộc đời tốt đẹp hơn ở kiếp sau.

Gatrix ngừng hát, bắt đầu cúi xuống lột đồ của đám cướp. Chỉ mới một lúc trước, bọn họ còn là những kẻ sống sờ sờ, hùng hùng hổ hổ chặn đường đánh cướp Gatrix, mà giờ tất cả đã nằm phơi thây nơi đồng xanh.

- Thế sao anh vẫn còn ra tay giết hết bọn họ?

- Vì họ định cướp của ta?

- Nếu vậy ai cho anh cái quyền tiêu diệt bọn họ?

Gatrix ngừng tay, ngó lom lom Vera. Hắn hơi nhúc nhích miệng, như muốn sắp xếp từ ngữ thật cẩn thận, không muốn làm kích động thêm Vera. Hắn có thể hiểu được tại sao cô lại tức giận. Suy cho cùng, một phần của cô ấy vẫn là con người.

- Bọn họ đã chặn đường cướp của ta đúng không?

Vera không trả lời. Câu dò đường của Gatrix rơi vào lặng thinh, buộc hắn phải tiếp tục độc thoại.

- Ta đã cho chúng một cơ hội, đúng chứ? Ta đã nói "Này các chàng trai, ta là người biết võ, các cậu mà đụng vào ta chỉ tổ thiệt thân mà thôi, hay là chúng ta rút lui và coi như chưa hề gặp nhau?". Và bọn họ đã làm gì?

Gatrix liếm liếm mồ hôi đọng trên miệng. Mỗi một câu hắn nói lúc này đều phải hết sức thận trọng, nếu như hắn không muốn xoắn đứt mối quan hệ vốn đã mong manh giữa hắn và cô nàng Succubus. Gatrix không hiểu sao hắn lại để ý chuyện này đến vậy, nhưng hắn vui lòng với điều đó, và chẳng phải Gatrix đã tự hứa sẽ sống không hối hận rồi sao?

- Nhưng cũng không cần phải giết tất cả!

- Bọn họ là những kẻ cướp, cô bé ạ! Sự may mắn của họ là nỗi bất hạnh của những kẻ khác! Nếu như hôm nay họ không gặp ta, mà gặp một cô gái yếu đuối thì sao? Liệu cô gái đó có thể xin tha được không giữa nơi đồng không mông quạnh này? Sau khi cướp tiền, lũ cướp này sẽ còn làm gì với cô gái ấy nữa? Chúng lựa chọn việc này, thì chúng phải chấp nhận hậu quả có thể xảy ra!

- Nếu như bởi họ nghèo quá thì sao?

- Ừ ta hiểu, bần cùng sinh đạo tặc mà! Nhưng chẳng lẽ cứ đổ tại cho cái nghèo mãi sao? Tại sao ông hàng xóm cũng nghèo, mà ông ta cố gắng chăm chỉ làm lụng, không rượu chè bia bọt, tích tiền cho gia đình chi tiêu, còn bản thân thì giật gấu vá vai? Chẳng lẽ chỉ có trộm cướp mới là giải pháp duy nhất?

Vera ngồi phịch xuống, phồng má, song không nói thêm câu nào.

- Ta không nói việc mình làm là chính nghĩa, cô nhóc à! Ta càng không tự cho mình quyền thẩm phán bất cứ ai! Nhưng cô cũng phải nhớ, ta không phải là người! Ta là một con Goblin, cho nên những chuẩn mực đạo đức quy tắc của loài người đâu thể áp dụng cho chúng ta. Chẳng lẽ khi các vị kéo đàn kéo đống tới đồ sát cả bộ tộc của ta, chúng ta cũng dùng lý lẽ để thuyết phục các vị quay về?

Gatrix nhún vai, mỉm cười đắng chát. Vera hiểu hắn đang nói tới chuyện gì. Hắn cầm một đồng tiền giơ cao lên, thổi một hơi. Vera có thể thấy những làn khói xám xịt bay ra từ đồng tiền, tan biến vào trong không khí. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo, âm u ở những làn sương xám đó.

- Đó là cái gì vậy?

- Oán hận! Một sinh vật khi chết sẽ để lại những nuối tiếc lên những thứ xung quanh. Những sinh vật càng mạnh mẽ thì chấp niệm của họ càng mạnh, và nếu có một sinh vật có tinh thần yếu ớt chạm phải những đồ vật như thế... hừ hừ hừ!

Gatrix ngừng câu bằng một điệu cười đầy ẩn ý.

- Họ sẽ bị nhập phải không?

- Cũng không hẳn, nhưng tư duy của họ sẽ bị chấp niệm đó ảnh hưởng, còn ảnh hưởng như thế nào thì tùy thuộc nhiều thứ nữa. Vừa rồi ta đã thanh lọc oán niệm của những người này đi, thế nên chỗ đồ vật này chúng ta dùng được cái nào thì dùng, cái nào không được thì vứt lại đây thôi!

- Anh không định chôn họ sao?

Gatrix nhoẻn miệng cười, lộ ra những chiếc răng trắng ởn.

- Không!

***

Trời đã về đêm. Hôm nay là một đêm không trăng không sao, vậy nên mọi thứ tối đen như thể có ai đó dốc ngược lọ mực xuống vậy. Nổi bật lên trên cái khung cảnh mù mịt đó là một vùng sáng, với ngọn lửa trại cháy hừng hực ở chính giữa, và hai sinh vật ngồi gần nó. Bóng của họ chiếu dài trên mặt đất, kéo dài vào tít trong màn đêm vô tận, và thỉnh thoảng lại múa may theo từng cử động của chủ nhân.

- Ta xin lỗi nếu cô cảm thấy khó chịu vì buổi chiều nay! Cô biết đấy, ta không muốn lên lớp hay giảng dạy lý lẽ gì đâu!

- Tôi hiểu mà! Chỉ là...

Vera thở dài một hơi, không muốn nói tiếp. Gatrix đưa tay lên vỗ nhẹ đầu cô.

- Không sao! Có gì khúc mắc cứ nói ra đi! Ta không hứa sẽ giải đáp hết cho cô, bởi có những câu đến bản thân ta còn chẳng biết phải trả lời như thế nào, nhưng ít nhất xả nó ra sẽ khiến cô dễ chịu hơn đó.

- Chẳng lẽ... không có cách nào giải quyết triệt để chuyện này sao? Chúng ta thật sự sống như bầy thú hoang trong rừng thế này ư?

Gatrix thở dài.

- Đó là một điều tất yếu khi giống loài yếu đuối có được vũ lực cá nhân. Thay vì thúc đẩy xã hội phát triển, thì giờ chúng ta quay ra cắn xé lẫn nhau, và nhìn đi nhìn lại, thì chúng ta chẳng khác nào con vật cả. Mà thực ra cũng chỉ là tương đối thôi cô nhóc!

Gatrix vội bổ sung, khi thấy biểu cảm thất vọng của Vera.

- Có một, mà đúng hơn là khá nhiều các chủng tộc tiến bộ trong vũ trụ này. Ví dụ như có một tộc người tự gọi mình là Groth chẳng hạn! Bọn họ tương đối khỏe, nếu so với thế giới này thì ta ước chừng là đấu sĩ cấp trung. Người Groth có trí não rất phát triển, và thay vì theo đuổi những thứ phù phiếm cá nhân, bọn họ tìm ra được vẻ đẹp thật sự ẩn giấu đằng sau bầu trời sao kia!

Gatrix đưa bàn tay lên trời, như thể muốn nắm toàn bộ những vì tinh tú lấp lánh vào trong lòng bàn tay.

- Trong vài nghìn năm, người Groth tập trung nguồn lực, xây dựng nên những trạm sân bay tiên tiến...

- Sân bay là gì?

- Nó là một chỗ để cô vận hành tàu vũ trụ. Còn về phần tàu vũ trụ... cô có thể hiểu đó là một thứ phương tiện cho phép người thường có thể bay, và bay vào tận màn đêm sâu thẳm!

- Có một thứ thần kì vậy sao?

Hai mắt Vera tỏa sáng, tò mò hỏi.

- Ồ có chứ! Thế giới này bị luật rừng làm lạc hậu quá, chứ không hiện tại cô đã phải thấy động cơ rồi.

- Động cơ?

Cứ thế, Gatrix dẫn dắt Vera đến một thế giới vô cùng kì diệu và tràn ngập đủ màu sắc, nơi những vật thể hình hộp chứa được hàng trăm hàng ngàn người du hành trong vũ trụ, nơi người ta không đặt chất thải vào một cái thùng gỗ rồi đổ ra sông, mà đào một hệ thống xử lý xả thải vô cùng rắc rối. Khi Vera bắt đầu buồn ngủ, chợt cô nhớ ra!

- Thế còn người Groth thì sao? Anh đang kể tới đoạn họ xây sân bay mà?

- À thì họ tiến vào vũ trụ, thám hiểm khắp nơi. Ta chỉ chứng kiến tới đó thôi!

Gatrix mỉm cười, đưa tay lên vuốt ve mái tóc Vera.

- Ngủ đi nhóc! Mai sẽ lại là một ngày dài đấy!

Có một điều Gatrix không kể, đó là chủng tộc Groth đó ngay khi ngo ngoe bước ra khỏi thế giới của họ, đã bị cá chụp đèn từ chiều thứ mười nuốt chửng cả hành tinh! Có những câu chuyện không cần phải kể hết, đúng không nào?

***

Đã vài ngày trôi qua kể từ buổi nói chuyện đêm đó, và Vera cứ mỗi khi nghỉ chân là lại yêu cầu Gatrix kể chuyện. Những câu chuyện của hắn như có một thứ ma lực kì lạ, khiến Vera như si như mê theo từng câu chữ. Có lúc cô lạc vào một lâu đài cổ, trở thành nàng công chúa chờ đợi hoàng tử giải cứu khỏi con rồng độc ác. Lại có những lúc, cô hóa thân thành kĩ sư, cần mẫn cống hiến trên con tàu mẹ khổng lồ rộng hơn cả một thành phố.

- Tôi quyết định rồi, anh hãy dạy tôi sức mạnh đi!

Đến một ngày, Vera đột nhiên yêu cầu Gatrix huấn luyện mình.

- Tôi dù sao cũng có một nửa dòng máu ác ma đúng không? Nếu vậy tôi cũng phải có sức mạnh gì chứ?

Gatrix nhướn mày, cười nhẹ.

- Thực tế thì có dòng máu ác ma chưa chắc đã được kế thừa sức mạnh của chúng, mà có khi cô chỉ nhận được nguyền rủa mà thôi. Và thật đáng buồn là những trường hợp này lại chiếm số đông! Cô phải hiểu rằng, ác ma là một địa vị, là do nỗ lực cộng tố chất và không thể thiếu được may mắn tạo nên. Mỗi một ác ma đều mang theo một câu chuyện xưa rất dài và khúc chiết, thế nên không thể nào có chuyện chỉ cần ác ma giao phối là hậu đại có thể thừa hưởng sức mạnh của chúng. Nếu như có, đó là bởi ác ma cố tình lưu lại một vật mốc để chuyển sinh phòng khi bị giết!

Mặt Vera tái mét đi khi nghe đến đấy.

- Nào nào, không phải lo lắng đến như vậy! Ngồi xuống, ta sẽ giúp cô kiểm tra một chút!

Gatrix đặt tay lên đầu Vera, lầm rầm niệm chú. Mất một lúc lâu mà Vera chẳng thấy hiện tượng gì xảy ra, sốt ruột quá nên cô đành hỏi.

- Sao rồi?

Gatrix hít một hơi sâu, từ từ thu tay về, mở mắt. Động tác của hắn vô cùng chậm rãi, tạo nên một cảm giác của bậc đại tông sư vậy, ít nhất là trong mắt Vera.

- Ta không biết, làm màu tí thôi!

Hắn ăn một cái tát nổ đom đóm vì hành động ngu xuẩn của mình!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Huấn luyện Vera

- Thiệt tình, có nhất thiết phải ra tay nặng thế không?

Gatrix xuýt xoa, đưa tay lên bưng một bên má, lúc này hằn nguyên dấu đỏ lựng. Vera thì ngồi khoanh tay, xoay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn hắn.

- Đùa cô một tí cho vui cửa vui nhà ấy mà! Ta đã kiểm tra ra một đặc tính của cô rồi!

- Thật sao?

Vera quay phắt người lại, hai mắt lấp lánh.

- Dĩ nhiên! Vừa rồi ta đã thi triển phép thuật Da hóa đá lên mặt mình. Và như cô thấy đấy, một cú tát vu vơ của cô đã khiến ta gãy hai chiếc răng hàm, mặt tụ máu, tí nữa thì rạn xương sọ!

- Anh... tại anh cả! Mà... anh có sao không?

Cho dù cứng miệng đáp lại, nhưng Vera nhanh chóng mềm lòng khi nhìn bộ dạng thảm thương của Gatrix. Cô không ngờ sức mạnh của mình lớn đến vậy.

- Được rồi con nhóc! Không phải lo, ta không dễ chết thế đâu! Nãy giờ ta đang chữa thương rồi, sáng mai là khỏi thôi! Căn cứ vào sát thương, có thể thấy sức mạnh của cô xấp xỉ với đấu sĩ cấp thấp.

- Cái gì gọi là đấu sĩ?

- Đó là một cách phân chia hệ thống sức mạnh của loài người. Để xem nào...

Gatrix xòe tay, triệu hồi ra một quả cầu lửa.

- Cái này gọi là phép thuật, bản chất của nó là cô dùng ma lực chứa trong ma hải ẩn sâu trong cơ thể để điều động nguyên tố tự nhiên trong không khí.

- Trong người tôi có một bộ phận như thế sao?

Vera cúi xuống nhìn bụng mình.

- Không nhìn được đâu! Về cơ bản ma hải nó nằm ở một chiều song song với chúng ta, thế nên cho dù nó tồn tại, nhưng chúng ta không có cách nào sờ, nắm hay nhìn được nó, mà chỉ có thể cảm nhận được thôi. Ma lực chứa trong ma hải có thể cô đọng để gia tăng chất lượng, cũng như ma hải có thể mở rộng để chứa được càng nhiều ma lực. Các pháp sư chia làm bảy cấp độ chính, bao gồm học trò - thực tập - cấp thấp - cấp trung - cấp cao - đại pháp sư - hiền giả.

- Có phải ma hải càng to thì cấp độ càng cao đúng không?

- Hơi phiến diện nhưng đại thể là vậy! Tuy nhiên cô phải hiểu bản chất trước! Các pháp sư chia cấp độ là vì thần chú, tức là âm thanh cô tạo ra để ngưng tụ nên phép thuật, có độ phức tạp rất khác nhau. Ví dụ như phép Cầu lửa vừa rồi, cô chỉ cần niệm chú trong hai đến ba âm tiết là có thể triệu hồi nó, hơn nữa ma lực tiêu tốn cũng nhỏ. Còn có những phép thuật cấm như Mưa thiên thạch chẳng hạn, không chỉ cần niệm chú trong vài ngày, mà lượng ma lực tiêu hao cũng vô cùng khổng lồ, chủ yếu dùng để đánh trong chiến tranh tổng lực là chính. Những phép thuật đó mà cho pháp sư cấp thấp sử dụng thì họ sẽ chết vì bị rút cạn ma lực trong chớp mắt!

Vera cau mày ngạc nhiên.

- Còn có chuyện như thế sao?

- Chứ sao! Khi cô không có ma lực để trả cho phép thuật thì nó sẽ rút thẳng sinh mạng của cô để bù vào.

Gatrix lớn tiếng nhắc nhở. Đây là một trong những sai lầm cơ bản của pháp sư cấp thấp, khi không thể ước lượng được lượng ma lực mình còn, mà cố gắng thi triển một phép thuật hao năng lượng. Nếu may thì họ chỉ nằm liệt giường vài hôm, còn xui xẻo thì mất vài năm tuổi thọ là chuyện bình thường.

- Tỷ lệ một người sinh ra có tiềm năng phép thuật là rất thấp. Cả một tòa thành vài triệu người chỉ đản sinh ra được mấy pháp sư cũng là chuyện bình thường, thế nên nghề nghiệp pháp sư mới quý hiếm. Thay vào đó, các chủng tộc tìm ra được một cách khác để sở hữu sức mạnh, đó là đấu khí! Đấu khí theo như ta thấy thì là một cách biểu hiện năng lượng sống bên trong cơ thể, ngưng tụ thành từng dòng khí chạy thông qua các mạch máu. Những luồng năng lượng ngưng tụ này có khả năng cường hóa cơ thể lên một bậc cao hơn, và giúp cô thực hiện những chuyện không tưởng như phá núi, dời sông chẳng hạn.

Gatrix nhấc một viên đá lên, bóp cho nó tan vụn ra thành cát, chảy qua từng kẽ ngón tay rơi xuống đất trong sự hâm mộ của Vera.

- Các đấu sĩ nói chung rất là thua thiệt với các pháp sư, một phần vì tỷ lệ tu luyện ra đấu khí dễ hơn rất nhiều so với ma lực, một phần nữa là vì tầm ảnh hưởng của họ không lớn lắm. Nếu như các pháp sư nếu cho chuẩn bị đủ thời gian và tài nguyên hoàn toàn có thể san phẳng một dãy núi, thì các đấu sĩ còn lâu mới làm như vậy được. Nhưng dù sao nó cũng là một cách để cô có thể vươn lên trong một cái xã hội súc vật như thế, còn hơn là cả đời làm lụng để rồi bị cướp sạch lúc nào không hay.

Gatrix nhún vai đầy bất đắc dĩ.

- Học theo các pháp sư, đám đấu sĩ cũng chia sức mạnh làm bảy bậc, nhái hoàn toàn theo hệ thống của pháp sư. Tức là cũng có học trò cho tới cấp cao, riêng hai cấp cuối thì họ gọi là huyền thoại và chiến thần. Lúc ban đầu họ dùng quy tắc neo...

- Neo là gì?

- Tức là nếu có một đấu sĩ nào có thể đấu ngang ngửa với một pháp sư thì anh ta sẽ đạt cấp tương ứng. Đây là cách thức đánh giá ngu xuẩn nhất ta từng thấy, và đúng là thực tế đã chứng minh sự dốt nát của nó. Sau này các đấu sĩ đã hệ thống hóa lại, và chia nó theo mức độ của khí hải.

Vera dùng hai tay ôm lấy đầu gối, tựa cằm lên nhìn chòng chọc vào Gatrix. Hắn khựng lại một chút, rồi đằng hắng.

- Khi từ bỏ Nike, ta cũng đã đánh mất luôn đấu khí của mình, cho nên tạm thời không thể làm mẫu cho cô trông nó như thế nào. Đại khái là trong cơ thể cô, cũng có một bộ phận, gọi là khí hải. Nó giống như ma hải vậy, cũng nằm ở chiều khác, và có tác dụng tập trung đấu khí trong cơ thể. Điểm khác biệt ở đây là, khí hải được dệt nên bởi đấu khí, còn ma hải là một cái động chứa ma lực.

- Sao nghe khó hiểu thế?

Vera vò đầu bứt tai. Gatrix đưa tay lên không trung, vẽ ra một vệt lửa, nhìn mềm mại và đẹp vô cùng. Hắn xoắn xoắn vệt lửa này thành một khối cầu.

- Cứ coi như vệt màu đỏ này là đấu khí! Khi một đấu sĩ tập trung đấu khí lại, nó sẽ ngưng tụ thành một đám khí. Đây chỉ là hình dạng biểu hiện của nó, chứ không phải là tồn tại một loại "khí" nào đó do đấu khí tạo thành đâu nhé! Thể khí đại diện cho cấp độ học trò. Khi cô ngưng tụ khí thành chất lỏng, cô sẽ trở thành cấp thực tập. Chất lỏng tụ lại thành thể rắn thì cô đã tiến vào cấp thấp. Đây cũng là nguồn gốc của các loại tinh hạch tồn tại trên Avalon này.

Gatrix tiếp tục triệu hồi thêm nhiều quả cầu nữa.

- Ở cấp trung, cô bắt đầu đi ngược lại quá trình mình vừa làm! Cô sẽ đánh vỡ khối cầu mình ngưng tụ thành trở lại thể lỏng. Mặc dù nghe thì tưởng ngớ ngẩn, nhưng thực ra sự khác biệt bản chất ở đây là mật độ đấu khí ngưng tụ! Mật độ đấu khí của đấu sĩ cấp trung chắc chắn ăn đứt so với cấp thực tập rồi.

- Nhưng tại sao lại phải như thế?

- Vì nó gia tăng tốc độ xuất đấu khí ra khỏi cơ thể chứ sao!

Vera vỡ lẽ, vỗ đùi đánh đét một cái. Đó là hành động rất không thục nữ, mà thôi, Gatrix tự nhủ, dù sao cô ấy cũng chẳng phải người.

- Thể rắn đại biểu cho mật độ đấu khí của cô đã ngưng tụ tới mức cao nhất, còn sau đó cô chuyển nó thành dạng lỏng để tăng tính linh hoạt cho đấu khí. Nghe thì tưởng đơn giản nhưng thực tế nó vô cùng khó, bởi mật độ đấu khí lúc này cao quá, sẽ khiến cho đấu khí rất "rắn". Cô nhìn thấy kim loại nung chảy bao giờ chưa? Nhìn thì lỏng, nhưng thực chất để biến chúng thành chất lỏng như vậy cần rất nhiều năng lượng, ở đây cụ thể là nhiệt. Cấp cao là thể khí, còn huyền thoại thì cô bắt đầu dung hợp "khí" đó ngược lại vào cơ thể.

- Nếu vậy chẳng phải đến cấp chiến thần là sẽ không còn đấu khí nữa sao?

- Đúng vậy, lúc đó cơ thể của họ luôn luôn ở trạng thái đỉnh cao rồi, chẳng cần tính bộc phát tức thời của đấu khí nữa. Ta gọi đó là nhục thân thành thánh, tức là dùng xác phàm đạt tới cấp độ thiên thần.

Vera mở tròn mắt. Cô không thể tưởng tượng được lại có tồn tại nào chỉ dùng thân thể để dời non lấp biển được cả.

- Là một kẻ thừa kế dòng máu ác ma, có vẻ như cô cũng đã thừa hưởng đôi chút sức mạnh của chúng. Nên nhớ, ở dưới địa ngục, bất kể là thế giới nào, ác ma cũng là tồn tại đẳng cấp cao nhất! Nói không ngoa thì ngay khi vừa sinh ra, chúng đã có sức mạnh tương tự như đấu sĩ cấp cao, và theo thời gian tu luyện, chúng sẽ nhanh chóng đạt tới cái gọi là chiến thần. Tất nhiên do cô chỉ được tí đầu thừa đuôi thẹo thôi nên cường độ cơ thể cô mới đạt tới cấp thấp. Nhưng đừng vội buồn, vì dù sao cơ thể loài người rất yếu đuối, phổ biến là cấp học trò kìa. Trải qua nhiều năm rèn luyện, được đấu khí tẩm bổ, cơ thể họ mới mạnh dần lên.

- Ồ, tôi tưởng đấu sĩ là chỉ luyện cho đấu khí nhiều hơn, dày hơn thôi chứ?

- Đừng ngốc vậy! Cho dù đấu khí của cô rất chất lượng, nhưng nếu cơ thể cô quá yếu đuối thì làm sao mà theo kịp? Đây là một mối quan hệ ràng buộc. Cơ thể mạnh mẽ sản sinh ra càng nhiều năng lượng sống, và đấu khí tẩm bổ ngược lại cơ thể. Những đấu sĩ cấp cao cho dù không sử dụng đấu khí thì họ hoàn toàn có thể đọ sức với một đấu sĩ cấp trung một cách dễ dàng.

- Nếu như vậy... chẳng phải tôi luyện xong đấu khí sẽ thành đấu sĩ cấp trung sao?

Gatrix dùng cành cây gõ nhẹ lên đầu Vera.

- Cô quên lời ta vừa dạy rồi à? Đấu sĩ chia cấp theo chất lượng đấu khí, cô mới luyện thì giỏi lắm ra được đấu khí cấp học trò chứ mấy! Chẳng qua cô có thể phát huy được chiến lực như một đấu sĩ cấp thấp vì cường độ cơ thể cô quá mạnh thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Học, học nữa, học mãi

Vera gật đầu, thầm ghi nhớ những lời này vào trong lòng.

- Về đấu khí thì ta không có công pháp nào để dạy cô cả! Đấu khí là một phương pháp phát huy sức mạnh đặc thù của thế giới này, ta không dám áp dụng bất cứ phương pháp nào khác để phát huy nó, vì có thể sẽ có những hậu quả mà ta không thể ngờ được. Tuy nhiên phép thuật thì đơn giản hơn! Cô thử nhắm mắt lại, loại bỏ sạch tất cả suy nghĩ trong đầu xem.

Gatrix hướng dẫn Vera nằm lên trên chiếc nệm ngủ của hắn. Đồng thời hắn lại lầm rầm niệm chú, lần này là thực sự! Chỉ thấy xung quanh bọn họ, vô số những hình vẽ cổ quái hiện lên, kết thành từng vòng tròn bao lấy cả hai, như đom đóm mùa hạ, sáng rực cả một vùng lên.

- Nói cho ta, cô nhìn thấy gì!

Mồ hôi trên trán Vera tứa ra từng hột. Hành động này của Gatrix thực chất là cưỡng ép cho Vera thức tỉnh giác quan phép thuật, bằng cách triệu hồi một lượng lớn hạt phép thuật vào khu vực này. Đây là một cách khá đơn giản để giúp một người cảm nhận được các nguyên tố phép thuật, tuy nhiên sau này họ có đi xa hơn được không thì phụ thuộc rất nhiều vào thiên phú cũng như nỗ lực của họ.

- Tôi... tôi thấy màu đỏ, màu đen!

Vera cau mày, lắc đầu liên tục. Màu đỏ đại diện cho nguyên tố lửa, còn đen là bóng tối. Gatrix nghĩ thầm đôi chút, rồi hỏi tiếp.

- Màu nào nhiều hơn?

-... màu đỏ!

Vera hét lớn! Cô bay lên không trung, mắt miệng mở to. Xung quanh cô, những nguyên tố lửa cháy rừng rực, nhảy múa vui mừng như muốn chúc phúc cho một pháp sư nữa vừa xuất hiện. Gatrix hơi ngạc nhiên đôi chút, bởi không phải pháp sư nào cũng có tư cách được nguyên tố chúc phúc! Chỉ có những người có thiên phú vô cùng cao mới có thể xuất hiện tình huống này. Hắn cũng không ngờ một con Succubus hắn tình cờ gặp thôi cũng có được tiềm năng phép thuật lớn đến như này.

Gatrix thở dài khe khẽ, ngắm nhìn những đốm sáng đỏ lượn tròn trong không trung, rồi dần dần kết thành hình một con chim khổng lồ. Con chim há mỏ, thổi một ngọn lửa vào người Vera - Gatrix không ngăn cản. Hắn biết Vera đang trải qua chuyện gì. Nếu như nguyên tố chúc phúc đánh dấu một thiên tài phép thuật trong tương lai, thì nguyên tố tẩy rửa hàm ý nếu Vera không gặp nạn, cô chắc chắn sẽ trở thành một đại pháp sư!

Và đặc biệt, nó còn có ý nghĩa thanh lọc! Một pháp sư chịu nguyên tố tẩy rửa sẽ không còn khả năng tu luyện bất cứ nguyên tố nào khác nữa, vì tiềm năng của họ đã bị chuyển đổi hoàn toàn thành nguyên tố tẩy rửa rồi! Bằng mắt thường Gatrix có thể thấy những hạt màu đen bị thổi ra khỏi người Vera, tan biến vào hư không.

Cuối cùng, khi không còn bất cứ một nguyên tố bóng tối nào trong người Vera, con chim lửa mới thỏa mãn dừng lại. Nó cất tiếng hót vang tràn đầy vui sướng, bay một vòng xung quanh Vera, rồi mờ dần đi. Quá trình tẩy rửa cuối cùng cũng kết thúc!

Gatrix nhanh tay đỡ lấy Vera trước khi cô ngã đập mặt xuống đất. Vera thều thào lên tiếng.

- Vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra thế?

- Chúc mừng nhé nhóc con! Cô sắp trở thành đại pháp sư rồi đấy! Mà trước tiên cô phải nghỉ ngơi cái đã!

Gatrix đặt Vera nằm lại trên chiếc thảm. Nguyên tố tẩy rửa là một hình thức lột xác, chứ không thực sự là triệu hồi ra ngọn lửa gì, vậy nên tất cả đồ vật xung quanh cả hai không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi nhiệt độ cả!

Gatrix rót cho mình một cốc nước, từ tốn giải thích cho Vera cô đã trải qua chuyện gì.

- Nói như vậy thiên phú phép thuật của tôi vô cùng kinh khủng đúng không?

- Ừm! Cá nhân ta khuyên cô nên đi theo con đường phép thuật, để đỡ lãng phí tài năng của mình. Cô cũng có thể lựa chọn ma vũ song tu nếu muốn, tuy nhiên thứ nhất là ta không có công pháp, điều đó sẽ làm tốc độ luyện đấu khí của cô chậm đáng kể. Thứ hai là mỗi người đều bình đẳng với nhau về số thời gian, thế nên nếu cô dành thêm thời gian cho võ thuật thì cô sẽ phải bớt thời gian cho ma pháp, đó là lẽ hiển nhiên.

- Nếu vậy tôi sẽ tập trung phép thuật!

- Cũng được, tuy nhiên thỉnh thoảng ta sẽ dạy cô một số động tác để tránh cho cô bị áp sát lại vướng tay vướng chân không biết làm gì! Cho dù cô không có ý định tập võ, thì cơ thể cô vẫn có cường độ rất tốt, hoàn toàn có thể dùng để làm ngạc nhiên đối thủ nếu cần. Hiện tại cô cứ ngủ đi, mai chúng ta sẽ bắt đầu học cách niệm chú!

...

Vera đang lạc lối trong một không gian tràn ngập màu trắng. Giống như thể sương mù ở khắp nơi vậy, và bất kể Vera bay lên hay xuống, trái hay phải, cô cũng không thể tìm được lối ra. Thậm chí đến hiện tại, Vera còn không rõ cả phương hướng nữa luôn. Và điều tệ hại nhất là, cô không thể thoát khỏi không gian này.

Nỗi lo lắng bắt đầu gặm nhấm tâm trí cô, nhỏ từng giọt nơi chóp mũi và sống lưng. Vera hét to, như thể muốn đánh thức một thứ gì đó, nhưng tiếng của cô lọt thỏm vào vùng không gian trắng xóa này. Giờ thì Vera sợ lắm rồi! Cô liều mạng đâm đầu thẳng về một phương hướng, hi vọng có thể thay đổi được gì đó. Cô không muốn kẹt lại chỗ này thêm một phút nào nữa.

Bất chợt có một thứ gì đó nắm lấy cả người cô, kéo tuột ra khỏi vùng trắng, và khi Vera kịp định hình thì cô đã đặt chân lên một bãi cỏ xanh mượt với đủ các loài hoa dại đầy màu sắc. Khoảnh đất này rất nhỏ, và nằm lơ lửng trong vùng trắng. Chính giữa nó là một tòa tháp cao, nhưng thủng lỗ chỗ như thể vừa bị chiến tranh tàn phá vậy. Phía trước tòa tháp có một người đang đứng.

- Sự tò mò đó sẽ hại chết cô có ngày đó nhóc con!

Người đó quay đầu lại quở trách. Đó là một người đàn ông, rất trẻ, và thật đẹp trai, Vera thầm nghĩ! Thân hình cao lớn chắc nịch của anh ẩn giấu dưới lớp áo sơ mi và quần dài một cách tinh tế, song đó không phải là thứ Vera quan tâm. Cô ngạc nhiên há hốc mồm.

- Là anh đó sao?

- Hỏi thừa, không phải ta thì là ai! Cô không chui vào tâm trí ta thì chui vào thằng hàng xóm à?

Gatrix phẩy phẩy tay. Vera hơi ngượng ngùng, nhưng rồi cô mau chóng nhìn quanh.

- Tại sao thế giới tinh thần của anh... lạ thế?

Vera thận trọng tìm từ ngữ. Đây là lần đầu cô thấy một thế giới trống rỗng như thế này. Gatrix thở dài đầy phiền muộn, ngồi xuống đám cỏ xanh, đưa tay vỗ vỗ bên cạnh.

- Ngồi đi, đứng làm gì cho mỏi chân! Ta đã kể cho cô nghe rồi đúng không? Khi từ bỏ Nike, cũng có nghĩa là ta từ bỏ luôn thân phận sinh vật tiến hóa cấp cao của mình. Do cơ thể của ta là đi mượn ở thế giới này nên không chịu ảnh hưởng, nhưng linh hồn thì... cô thấy những vùng trắng đó chứ? Chúng đại diện cho tinh thần lực của ta, một sinh vật tầng thứ bảy. Tuy nhiên do ta từ bỏ nó, nên chúng trống rỗng vậy đấy. Tất cả những gì ta còn giữ lại được là một khoảnh đất như này, tức chỉ tương đương với người bình thường mà thôi.

Gatrix đưa tay chỉ vào tòa tháp.

- Tòa tháp đó đại biểu cho tất cả tri thức ta đã tích lũy được. Nhưng khối lượng tri thức này quá lớn, trong khi tốc độ xử lý của ta quá chậm, vậy nên chúng giờ như một thư viện khổng lồ và ta phải giải mã từng cuốn sách một.

Gatrix nhún vai tặc lưỡi. Vera chỉ vào người hắn.

- Thế còn bộ dạng này?

- À, đây vốn là ta, trước khi tới Avalon chứ sao! Thật hoài niệm! Mà thôi, dù sao ta cũng đã quen với thân thể Goblin rồi, chỉ mỗi tội chúng nó hay đói quá!

- Trông anh... đẹp trai hơn!

Vera cúi đầu, nói lí nhí. Cho dù vùi mặt sâu vào trong đầu gối, Vera vẫn cảm thấy tai mình nóng bừng khi nói vậy. Gatrix liếc cô, mỉm cười.

- Chuyện quá khứ rồi! À mà cũng tiện, thời gian trong giấc mơ dài hơn bình thường nhiều, quá tiện để ta dạy cô tri thức.

Vera đưa tay lên, nhìn trân trân. Cô chẳng cảm nhận được một chút ma lực hay đấu khí nào ở nơi đây.

- Đừng có ngốc như thế! Ta nói là dạy cô tri thức mà!

Gatrix búng tay. Trên đồng cỏ xuất hiện một chòi nghỉ được xây theo lối kiến trúc mái vòm cổ hành. Bên trong đã bày sẵn một chiếc bàn đá, với các loại đồ ăn vặt trên đó.

- Sẵn sàng chưa nhóc? Đây sẽ là buổi học dài nhất cuộc đời cô đó!

...

Sự khác biệt giữa thị trấn và làng là gì? Đầu tiên là số lượng người. Một ngôi làng, ví dụ như làng Targe mà Gatrix đã gặp Medina là một ngôi làng tiêu biểu, với mức độ phòng thủ thô sơ, dân số loanh quanh vài nghìn người. Những ngôi làng này là mục tiêu dễ nhất đối với lũ cướp, tuy nhiên cũng chẳng có nhiều tài sản cho chúng cướp đâu, bởi thường những ngôi làng khá là nghèo, nếu giàu hơn thì họ đã phát triển thành thị trấn rồi.

Để được gọi là một thị trấn thì số lượng người ở đó ít nhất phải nhiều hơn một chục nghìn người! Đây là một con số rất lớn đối với hệ thống hành chính thô sơ như thời Trung Cổ, tuy nhiên ở Avalon thì mọi thứ đơn giản hơn. Thị trấn được bảo hộ bởi một hoặc một nhóm những người mạnh mẽ, bên cạnh hệ thống tường rào chắc chắn.

Ở một thế giới khắp nơi nguy hiểm rình rập như này, lẽ hiển nhiên người ta sẽ tìm tới sự bảo hộ của những người mạnh hơn rồi, vậy nên những người này cũng rất tự giác tuân thủ các luật lệ, bởi nếu như họ phạm luật, khả năng cao là họ sẽ bị sút ra khỏi trấn, hoặc không thì cũng phải sống lay lắt ở những xóm liều dựng lên xung quanh. Ở nơi đó thì đủ loại tệ nạn đĩ điếm trộm cắp, giết người như rươi, và nếu như thị trấn bị tấn công, thì họ sẽ là những kẻ chết đầu tiên.

Nói như vậy để hiểu rằng, sự khác biệt căn bản giữa làng và trấn là miệng người, kẻ mạnh bảo vệ, hay nói cách khác, một bên là manh mún tự phát, một bên là có tổ chức đàng hoàng. Và cũng bởi vậy, nếu Vera dám dùng bản năng ngụy trang gà mờ của mình để đi vào trong trấn thì cô thậm chí còn chẳng qua mắt nổi đám vệ binh.

Đấy là trước khi Vera gặp Gatrix!

Dưới sự nhồi nhét tri thức của con Goblin, Vera đã học được cách kiểm soát một phần huyết thống của mình. Succubus là một loài chuyên săn lùng tinh khí của đàn ông, thế nên ngụy trang là thiên phú đương nhiên của chúng. Gatrix hướng dẫn cho Vera đánh thức bản năng này của mình, giúp cô tiến thêm một bước xa hơn trong việc biến hình.

Trong quá trình này đã xảy ra một sự cố nhỏ! Khi Vera lần đầu tiên thức tỉnh, cơn khao khát dục vọng của loài Succubus đã chiếm lấy toàn bộ thân thể cô. Nếu như đó là một kẻ khác thì hẳn là Vera đã thành công trong việc cướp đoạt "tinh khí" rồi, tuy nhiên đối thủ của cô là Gatrix!

Đêm hôm đó, Gatrix dùng hai mươi lần phép Khoái cảm, ép cho Vera mềm nhũn ra như bún, nguội luôn cả dòng máu Succubus đang sôi trào trong người cô mới chịu thôi! Đó là một trải nghiệm vừa sung sướng, vừa thống khổ, mà Vera không muốn lặp lại thêm một lần nào nữa! Và đấy cũng là lần đầu tiên, cô biết được sung sướng tới tận cùng có thể đem lại khổ đau biết chừng nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mua sắm

Lúc này Vera đang trong lốt ngụy trang mới toanh. Tất cả những dấu hiệu cho thấy cô là ác ma như sừng, cánh hay đuôi đều đã biến mất, để lộ ra một thân thể lung linh với những đường cong hút mắt không thôi. Mái tóc màu tím kì dị của cô cũng được thay đổi, chuyển thành màu vàng rực rỡ như lúa mì đương vụ chín. Quần áo của cô đều do ma lực tạo thành, bao gồm một bộ giáp da ôm trọn vùng ngực, để lộ toàn bộ vòng eo thon gọn và phần bụng phẳng lì, thậm chí nhìn kĩ còn có thể thấy lớp cơ ẩn ẩn hiện hiện theo từng động tác của cô. Phía dưới Vera lựa chọn một chiếc quần da ôm lấy cặp giò mật ong tròn gọn tràn ngập lực lượng, xỏ trong một đôi bốt vải cao tới nửa cẳng chân. Sau lưng cô là một thanh kiếm dài lưỡi nhỏ, nằm gọn trong một chiếc bao bằng gỗ. Nhìn kiểu gì cũng có thể thấy, Vera là một nữ chiến binh đánh thuê tràn ngập sức sống cùng gợi cảm.

Để đi đến ngoại hình như này, cả hai đã phải tranh cãi rất lâu. Lúc ban đầu Vera hi vọng cô có thể mặc áo choàng phù thủy.

- Các pháp sư về cơ bản đều không thích đồng hành, đặc biệt là cùng pháp sư khác. Ta đã lựa chọn ngoại hình kín mít của pháp sư rồi, cô cũng pháp sư nữa thì không được hay lắm. Ta đề nghị cô đóng giả nô lệ của ta đi. Dù sao các pháp sư mang theo một hai nô lệ biết chiến đấu cũng chẳng phải là cái gì hiếm lạ mà!

Tất nhiên đề xuất này đã bị Vera bác bỏ không thương tiếc. Trải qua nhiều lần bàn bạc, cuối cùng họ đi tới kết luận Vera sẽ ngụy trang như một chiến binh.

- Điều này sẽ làm kẻ địch mất cảnh giác! Chúng sẽ chỉ nghĩ, à đó là một nữ chiến binh, sau đó cô bất ngờ tung phép thuật ném thẳng vào mặt chúng, sẽ khiến chúng trở tay không kịp!

Không thể không nói, đó là một phương pháp tuy hèn mọn nhưng rất hiệu quả!

Đám vệ binh chỉ hỏi cả hai một vài câu thông lệ rồi cho bọn họ đi qua. Không có bất một bước kiểm tra giấy thông hành hay thẻ căn cước nào, bởi chẳng cần thiết! Có làm giấy thì cũng phải có ghi chép, mà ở một thế giới nơi sự liên kết giữa các khu vực là gần như không có thế này thì thẻ căn cước chẳng có bất cứ giá trị gì. Nếu như những kẻ lang thang muốn một chỗ ở lâu dài thì họ mới cần phải đăng ký, còn những người nay đây mai đó thì không quan trọng - chỉ cần họ trả đủ tiền trọ và không gây rối phá phách là được.

Chợt một trong hai tên lính gọi giật lại!

- Khoan đã!

Vera cứng đờ người, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, còn Gatrix nắm chặt lấy cán Hồng trần giấu trong ống tay áo. Vera chầm chậm ngoái lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, hất hàm lên hỏi.

- Sao vậy?

- Mông đẹp đấy cô em!

Hai tên lính cười rú lên đầy khả ố.

Gatrix phải phí khá nhiều công sức mới có thể lôi được Vera đi chỗ khác. Mỗi một đêm nghỉ chân, Gatrix lại tận dụng thời gian trong mơ để dạy cho Vera tri thức, và cả những kỹ xảo chiến đấu nữa. Hắn không thể giúp cô luyện tập ma pháp hay đấu khí, nhưng chỉ là kỹ thuật thôi thì chẳng phải vấn đề! Chính nhờ thế mà hiện tại, cho dù không có đấu khí trong người, Gatrix dám chắc Vera hoàn toàn có thể dùng tay không bóp chết hai gã vệ binh trong chớp mắt.

Đi được một đoạn, Gatrix chợt dừng lại.

- Có chuyện gì thế?

Vera nghi hoặc. Gatrix đưa ngón tay cái lên.

- Công nhận mông cô đẹp thật!

Nếu như không phải Gatrix đã dạy Vera cách khống chế sức mạnh thì cú khóa cổ đó của cô đủ khiến hắn chết ngắc rồi!

Một điều rất tiện lợi ở thị trấn là chúng sầm uất hơn thôn làng rất nhiều. Những cửa hàng mọc san sát nhau, bán đủ các loại thương phẩm, từ đồ ăn thức uống, cho tới vũ khí thảo dược. Vera hoa hết cả mắt lên khi nhìn thấy cơ man các loại hàng hóa đủ màu sắc bày chật kín các gian hàng, cùng vô số những tiếng mời chào của đám thương nhân.

- Nữ chiến binh xinh đẹp này, hãy lại đây nhìn bộ giáp này xem! Nó được làm từ da sói thượng hảo hạng, vừa cứng vừa nhẹ, rất thích hợp với một nhà mạo hiểm như cô đó!

- Xin chào quý cô! Chúng tôi có đủ loại thuốc trên đời, từ kem làm đẹp cho tới thuốc trị thương. Vâng, đúng là cô đó! Chúng tôi mới khai trương một loại thuốc giúp cơ thể luôn có mùi thơm dìu dịu kéo dài qua nguyên một ngày luôn. Đây chính là thần dược của những quý cô xinh đẹp như cô đó!

Vera tỏ ra rất hào hứng với các loại thuốc này. Nhưng trước khi cô kịp mở miệng thì...

- Để ta xem nào!

Gatrix với tay cầm lấy chiếc lọ nhỏ xíu chứa chất lỏng trong suốt ở bên trong, đưa lên mũi hít hít.

- Để ta đoán nhé... tinh dầu oải hương, dịch Chuồn chuồn mắt đỏ, trộn thêm với một ít bột Sana. Thứ này đúng là có thể khiến cho cô thơm ngát cả ngày, nhưng vấn đề là...

Gatrix dừng lại đôi chút. Cho dù bị lớp áo choàng che kín mít, gã thương nhân vẫn cảm nhận được sự giễu cợt rõ rệt bắn ra từ Gatrix.

- Chuồn chuồn mắt đỏ là một loài côn trùng sống ở Đầm lầy tử vong. Dịch của chúng có tác dụng tê liệt rất mạnh, khi dùng ở liều lượng nhỏ như thế này sẽ khiến cho lỗ chân lông dưới da không nở ra được để bài tiết mồ hôi. Bột Sana được điều chế từ thứ hoa Xin đừng quên tôi. Nghe thì rất mộng mơ, nhưng nguyên lý của nó là ám ảnh, vì phấn hoa có tác dụng ảnh hưởng, thậm chí là tổn hại tới hệ thần kinh. Cho nên bản chất thứ nước hoa này không phải là khiến cô thơm tho cả ngày, mà là khiến cô tưởng mình có mùi thơm cả ngày, để đổi lấy tinh thần cũng như cơ thể bị tổn thương từ từ. Ta nói có sai không?

Gã thương nhân chảy mồ hôi ròng ròng. Rất may là Gatrix cũng sử dụng tiếng rất nhỏ, nên không có một ai nghe được lời vừa rồi của hắn.

- Vị... vị khách này... xin ngài...

- Được rồi, ta đến đây không phải phá quán! Chúng ta đi!

Vera cau mày, lẽo đẽo sau lưng Gatrix.

- Chúng ta không tố cáo hắn sao?

- Ta đã phạt hắn một món tiền kha khá rồi còn gì?

- Ý tôi là, anh để hắn tiếp tục lừa gạt người khác như vậy sao?

- Nghe này cô nhóc, hắn đâu có lừa ai. Hắn chỉ quảng cáo một phần sự thật thôi, và đó là lỗi của cô khi không có đủ tri thức mà dám mua sắm những vật phẩm huyền bí. Không biết không có nghĩa là vô tội, mà ngược lại, tội có khi còn nặng hơn cơ.

Vera há miệng định phản bác thì Gatrix cắt ngang.

- Hãy đổi câu chuyện đi một chút! Gã thương nhân đó lừa lọc kiếm thêm vài đồng trên sức khỏe của người khác, để vợ con của hắn có bánh mỳ, có tiền ăn học, có một ngôi nhà ấm áp để ở. Giờ cô tố cáo, dĩ nhiên hắn sẽ phải chịu phạt, vào tù, thậm chí là treo cổ. Vợ con hắn giờ mất đi chỗ dựa, sống lay lắt dựa trên sự bố thí của người khác. Họ sẽ phải dắt nhau ra những khu xóm liều, làm gái điếm, trộm cắp để sinh tồn. Cô muốn chuyện đến mức đó sao?

- Tôi...

Vera cụp mắt xuống, không có cách nào trả lời. Gatrix đưa tay nắm lấy tay Vera, xoa nhẹ.

- Nó rất phức tạp đúng không?

Vera ngoái đầu lại nhìn tên thương nhân. Hắn đã lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đon đả chào mời khách. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô muốn phá nát cái vòng luẩn quẩn này. Vera siết chặt nắm đấm, tự thề với lòng như vậy.

- Đừng để những chuyện vớ vẩn như vậy làm xiêu lòng, cô gái! Vui lên đi, chúng ta chuẩn bị đốt tiền rồi đây!

Gatrix bật cười, vỗ vào lưng Vera, cố gắng xốc lại tinh thần cho cô.

Ở cấp độ trấn, ngoài việc số lượng cửa hàng nhiều lên, thì còn tồn tại một kiểu cửa hàng nữa rất đặc trưng, đó là cửa hàng dụng cụ phép thuật. Đó là chỗ mà các pháp sư mở ra để gửi bán những vật phẩm phép thuật do mình thu thập được hoặc chế tạo nên. Thường thì sẽ có một học trò của các pháp sư đảm nhiệm vai trò chủ quầy - tất nhiên cấp độ của bọn họ là pháp sư học trò rồi! Thỉnh thoảng, các pháp sư sẽ tạt qua cửa hàng của mình để thu tiền và bổ sung các loại thương phẩm. Ví dụ như cửa hàng mà Gatrix và Vera đang đứng phía trước đây có tên là "Minas mộng mơ", do pháp sư cấp trung Minas mở ra.

Kể từ cấp trung, các pháp sư sẽ chính thức rời khỏi giai đoạn "mầm non", tạm coi là họ đã trưởng thành trên con đường tìm hiểu ma pháp. Lúc này các pháp sư sẽ bắt đầu phải tự lực cánh sinh chứ không còn được giáo viên chu cấp cho nữa. Một số người lựa chọn làm lính đánh thuê, nhà mạo hiểm để có tiền mà đốt vào các nghiên cứu. Một số khác thì đầu nhập vào các thế lực nếu như không muốn lang thang đây đó.

Phía sau cánh cửa gỗ là một không gian hơi nhỏ, ngập trong thứ mùi thuốc ngai ngái nào đó. Bên trong quầy có hai hàng giá sắt để treo các loại trang phục phép thuật, còn ở cuối căn phòng là bàn tiếp khách. Bỏ mặc cho Vera ngắm nhìn khắp nơi, Gatrix sải bước thẳng tới chỗ chủ quầy. Từ trong ống tay áo hắn, có một con tinh linh lửa nhảy ra, cầm trên tay đồng xu vàng chạy loăng quăng trên mặt bàn.

- Bọn ta đang tìm kiếm một số trang bị. Ở đây có những loại nào?

Mắt chàng trai trông quán lé đi khi nhìn thấy con tinh linh lửa. Cậu ta không rõ phải đạt tới đẳng cấp nào mới có thể làm được chuyện này, nhưng chắc chắn không phải là cấp học trò! Ngay lập tức, cậu ta niềm nở chào đón.

- Xin chào hai vị! Tôi là Finese, giám sát cửa hàng này. Xin hỏi hai vị cụ thể cần loại trang bị nào?

- Vera, qua đây!

Gatrix vẫy tay ra hiệu cho Vera đến gần.

- Mang cho ta một chiếc gậy phép và một cây đũa phép hệ lửa! Và mấy món phụ kiện nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Pháp Sư

Pháp sư là một thuật ngữ ám chỉ chung những người dùng phép thuật, tuy nhiên thực tế nó có rất nhiều nghề, cũng giống như đấu sĩ bao gồm chung cho những nghề nghiệp kể cả như cung thủ, thương thủ, kiếm sư các kiểu vậy. Với các pháp sư, theo phương thức phổ thông nhất thì họ là những người sử dụng gậy phép thuật dài, thường cần tới hai tay mới có thể vung vẩy được.

Theo thời gian, một số pháp sư tìm ra được cách tiết giảm kích thước của gậy phép, thu nhỏ xuống chỉ còn như một que đũa, với cái giá đánh đổi là sức sát thương của phép thuật. Tuy nhiên phù thủy lại có một tốc độ thi triển phép thuật rất nhanh, thế nên để nói nghề nào tốt hơn nghề nào cũng khó.

Bên cạnh hai dòng pháp sư và phù thủy, còn có một số nghề nghiệp như chiêm tinh sư sử dụng quả cầu pha lê, thầy pháp thì triệu hồi các linh hồn cùng vu thuật, và đấu sĩ pháp sư. Về thầy pháp thì đây là một nghề nghiệp nhận rất nhiều sự dè bỉu, bởi bọn họ là bậc thầy trong lĩnh vực huyền học, cụ thể như nguyền rủa, chế độc dược, triệu hồi các linh hồn để nhập vào thân nhằm gia tăng sức chiến đấu.

Một số thầy pháp thậm chí còn cầu xin ác ma để có được sức mạnh, thế nên danh tiếng của đám thầy pháp thường rất là thối, nhưng không phải là bị cấm hoàn toàn. Đấu sĩ pháp sư, đúng như tên gọi, là phong cách vừa tu luyện đấu khí vừa kiêm luôn cả ma lực. Bọn họ có lợi thế là có phong cách chiến đấu rất linh hoạt, tùy vào việc chủ tu đấu khí hay pháp thuật mà sẽ có những đặc điểm riêng.

Chỉ có một nghề nghiệp bị cả đại lục cấm, đó là pháp sư chiêu hồn. Những kẻ này dấn thân vào hắc ám, để đổi lại vô cùng vô tận các loại tà thuật. Khác với thầy pháp là triệu hồi linh hồn nhập thân, các pháp sư chiêu hồn sử dụng năng lượng hắc ám để hồi sinh người chết, gieo rắc ôn dịch... Nói chung, nếu như thánh điện Gildur mà phát hiện ra một pháp sư chiêu hồn thì họ sẽ tìm mọi cách để đưa được pháp sư này lên giàn hỏa thiêu.

Vera đưa tay cầm thử cây đũa phép, vung vẩy ra một ít đốm lửa, rồi lại cầm gậy phép lên. Do đặc thù thể chất của Vera rất tốt nên cô có thể dễ dàng nhấc cây gậy gỗ sần sùi nặng phải tới mười cân lên bằng một tay, thử thi triển một phép cầu lửa.

- Tôi cảm thấy dùng gậy phép thuận tay hơn!

- Hừm, thế cũng được! Như vậy ở đây có những loại gậy phép nào, mang hết ra đây cho chúng ta xem!

- Ồ, hôm nay có khách sao?

Cánh cửa mở ra, và một người đàn ông với mái tóc hơi hung hung chải chuốt gọn gàng bước vào. Ông ta trông khá phong trần, với khuôn hàm vuông cương nghị, và bộ râu quai nón mọc lún phún bám đầy bụi đường.

- Xin chào thầy!

Finese ngay lập tức cúi gập người chào bốn mươi lăm độ! Như vậy người đàn ông kia hẳn là Minas, vị pháp sư mở cửa hàng này. Minas gật nhẹ đầu, bước về phía hai vị khách.

- Thưa thầy, hai vị khách này đang tìm mua một số loại trang bị cho... quý cô đây. Vừa rồi họ đang muốn hỏi xem cửa hàng mình còn những loại gậy phép nào ạ!

- Được rồi, lui đi, để ta tiếp họ!

Minas vẫy tay ra hiệu cho học trò lui vào buồng trong, rồi đưa tay lắc nhẹ. Từ phía sau quầy, một loạt những cây gậy phép bay vọt ra, lơ lửng xung quanh Gatrix và Vera.

- Những chiếc gậy phép này, một phần do ta chế tạo, một phần là sưu tập được! Thuộc tính của cô là gì?

- Hệ lửa!

Minas nhướn mày, búng tay một cái. Tức khắc có vài chiếc gậy phép bay ngược trở lại vào trong phòng, chỉ còn ba chiếc gậy được giữ lại mà thôi!

- Cây gậy này được làm từ thân của cây Hỏa Diệu hai mươi năm tuổi, tràn ngập nguyên tố hệ lửa, cực kì thích hợp cho các pháp sư theo con đường của lửa.

Một cây gậy gỗ bay ra phía trước mặt họ. Vera đưa tay cầm thử lấy, nhắm mắt cảm nhận.

- Có vẻ như chất lượng của gỗ không được tốt cho lắm, điều này sẽ làm giảm tuổi thọ của cây gậy khá nhiều!

Gatrix đột nhiên lên tiếng! Vera thật sự không hiểu được bằng cách nào mà Gatrix có thể nhìn ra được điều đó, vì cô chỉ cảm thấy năng lượng của mình chạy rất thuận lợi bên trong cây gậy. Minas hơi sượng mặt, nhưng rồi đành xấu hổ gãi đầu.

- Vị khách này có ánh mắt thật sắc bén! Đúng vậy! Khi đó ta chỉ là tình cờ tìm được một cành Hỏa Diệu thôi, nhưng nó đã tổn hại khá nặng rồi, nên khi tạo ra cây gậy này, tuổi thọ của nó cũng không được đảm bảo cho lắm! Tuy nhiên dù sao đây cũng là cành Hỏa Diệu, là gậy phép tuyệt phẩm để thi triển các loại phép thuật hệ lửa đó!

- Cây tiếp theo đi!

Minas nhún vai tiếp tục giới thiệu.

- Thân gậy được tạo nên từ đá nham thạch, còn phần trên sử dụng tinh hạch của Sói lửa cấp trung. Thứ này...

- Chỉ có tác dụng lòe gà! Đúng là đá nham thạch và tinh hạch Sói lửa có thể giúp bổ trợ cho phép thuật hệ lửa, tuy nhiên bản thân ma lực khi di chuyển bên trong thân gậy lại gặp ma kháng rất cao, một cộng một trừ thành ra phép thuật gần như chẳng khác gì! Đấy là còn chưa kể bản thân pháp sư phải vác theo một cây gậy cực kì nặng nữa!

Gatrix nhún vai khi cây gậy đen tuyền từ đầu đến chân, phía trên gắn một viên ngọc màu đỏ to bằng nắm tay lượn tới. Minas căm tức nhìn hắn nhưng không phản bác được. Gã pháp sư trung cấp bắt đầu tự hỏi có phải hai kẻ lạ mặt này đến để phá quán của hắn không nữa.

- Cây thứ ba... chỉ tiếc là thuộc tính không hợp với ta! Thân gậy được tạo nên từ ba loại gỗ khác nhau, bao gồm gỗ Sồi trăm tuổi, gỗ Phong long ba mươi năm, gỗ Lothulien hai mươi năm. Bên trong còn đặt một sợi lông phượng hoàng nữa!

Minas âu yếm ngắm nhìn cây gậy này, trong mắt tràn ngập âu yếm. Hắn đã gặp may mới có thể thu được bảo vật này vào tay, tuy nhiên do không hợp hệ thế nên nếu cố tình sử dụng thì phép thuật hắn thi triển ra thậm chí còn bị suy yếu.

Lông phượng hoàng là vật vô cùng quý hiếm, có rất nhiều tác dụng, thậm chí còn có khả năng cứu người gần chết hồi sinh trở lại trong chớp mắt nữa. Là sinh vật thần thoại hệ lửa, một sợi lông vũ của nó thôi cũng đủ để chế tạo ra trang bị cho pháp sư cấp cao dùng thoải mái rồi.

- Ồ thứ này tốt thật!

- Như vậy, cây đầu tiên bốn mươi đồng vàng, cây thứ hai... được rồi hai mươi đồng, còn cây này sáu trăm đồng vàng. Các vị chọn cây nào?

Vera toát mồ hôi hột khi nghe giá. Một gia đình bình thường ăn uống trong một năm mới hết có vài đồng vàng, mà nhoắng cái những trang bị này đã bằng người ta ăn mấy năm liền, thậm chí cây gậy cuối còn đủ cho gia đình người ta ăn cả đời không hết! Gatrix nghĩ nghĩ một lúc, rồi chỉ vào cây gậy đen xì.

- Là nó! Tuy nhiên ta không có đủ tiền mặt hiện tại, nên ta có thể dùng thứ khác để trả không?

Minas nhướn một chân mày. Mặc dù pháp sư đúng là cần tiền, nhưng ở trình độ cao thì vật đổi vật mới là phương pháp phổ biến để trao đổi tài nguyên với các pháp sư khác.

- Thứ gì?

- Mô hình phép thuật Xoáy lửa. Bao gồm cả lý luận, thần chú, nhật ký thực nghiệm nữa! Ta chào giá nó một trăm đồng vàng không quá chứ?

Minas hít một hơi thật sâu. Với các pháp sư, mỗi một câu thần chú đều là tài sản riêng của họ, bởi nó đại biểu cho vô số thời gian nghiên cứu để tinh giản mô hình phép thuật, rút gọn thần chú, điều chỉnh uy lực để gia tăng tính thực dụng của chiêu phép.

Khi dạy cho học trò thì các pháp sư cũng chỉ dạy cho họ thần chú, chứ những cảm ngộ, nhật ký như này tuyệt nhiên không bao giờ họ đem ra. Dựa vào những ghi chép này, một pháp sư sẽ được lợi rất nhiều khi xây dựng các nghiên cứu khác trong tương lai.

- Khoan... khoan đã! Ai biết được phép thuật đó sẽ có uy lực như nào chứ? Nhỡ đâu nó chỉ là một phép thuật rác rưởi nào đó được đặt tên thật kêu thì sao?

Minas cố gắng vớt vát lại quyền chủ động trên bàn đàm phán. Nhưng Gatrix đã nghiền nát nó không chút thương tiếc! Trên mặt bàn bỗng nhiên xuất hiện một cơn lốc xoáy màu đỏ rất nhỏ, chỉ như ấm trà mà thôi, trông rất thú vị.

Nhưng với người trong nghề như Minas, lão nhìn ra ngay được sự tinh tế ẩn sâu bên trong phép thuật vừa sử dụng, và đặc biệt là phải am hiểu nó tới mức nào mới có thể thu gọn quy mô của phép thuật xuống đến như này.

- Như vậy, chúng ta muốn lấy hai cây gậy phép, cùng một bộ trang phục pháp sư, bao gồm áo choàng, găng, giày, thắt lưng, không có vấn đề gì chứ?

Gatrix đưa quyển sổ ra, đẩy về phía Minas. Lão ta nuốt nước bọt đánh ực một cái, cuối cùng đành gật đầu.

- Như các vị mong muốn!

Vera phấn khích xoay xoay vài vòng, ngắm nhìn trang phục mới của mình. Hiện tại cô đang mặc một bộ áo choàng màu trắng trùm kín toàn thân, tay đeo găng lụa mỏng khảm đá quý, lưng thì đeo một chiếc thắt lưng nhỏ xinh cũng gắn các loại đá quý đủ màu sắc.

Sẽ chẳng có ai có thể tin được chỉ mới đây thôi trông Vera còn như một nữ chiến binh tràn ngập nhựa sống, mà giờ trông cô điềm đạm và trầm tĩnh như một học giả vậy.

Những món đồ này mặc dù toàn là hàng cấp thấp nhưng có còn hơn không. Áo choàng và giày có khả năng tạo ra một lớp năng lượng phép thuật bảo vệ Vera khỏi ma pháp, còn găng và thắt lưng thì giúp cô tích trữ ma lực cùng gia tăng tốc độ thi triển phép thuật.

Nhưng thứ đáng tiền hơn cả là hai cây gậy pháp sư đang buộc chéo nhau phía sau lưng Vera kìa! Trông chúng rất lố bịch, khiến cho không ít người tưởng rằng cô là một pháp tu hay thứ gì đó đại khái thế. Pháp tu là đặc sản của giáo hội, khi một thầy tu học tập thêm cả ma pháp bên cạnh thần thuật và võ thuật.

Đó là một nghề nghiệp rất hiếm gặp, bởi ở giai đoạn đầu thì họ yếu đuối kinh khủng, khi phải kiêm tu quá nhiều thứ. Tuy nhiên nếu như nện đủ tài nguyên, thì có thể nhìn thầm pháp Drake là một ví dụ! Ông ta là người duy nhất trên đại lục được biết tới là đã đạt trình độ cao cấp ở cả ba lĩnh vực pháp thuật, võ thuật cùng thần thuật.

Và chiến lực của Drake đủ để sánh ngang với những người mạnh nhất đại lục này.

- Trông cô rất hợp với bộ đồ này! Mà nghĩ lại, cô mặc đồ gì chả đẹp!

- Miệng ngọt gớm!

Vera ngượng ngùng đấm vào vai Gatrix một cái.

- Không, ta nói thật! Về cơ bản cô có một ngoại hình rất đẹp theo thẩm mỹ loài người, thế nên cho dù cô phối với đồ gì thì trông cũng ổn thôi! Tuy nhiên đùa thế thôi, quay lại bộ chiến binh đi!

- Thế tôi trong mắt anh thì sao?

Vera hơi có chút chờ mong.

- Cô vẫn còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nghiệp đoàn Người mạo hiểm

Bọn họ bước vào một trong những khu kiến trúc rộng lớn nhất của thị trấn. Đó là Nghiệp đoàn người mạo hiểm, một trong những thế lực dân gian hùng mạnh nhất đại lục.

Ở Avalon, thần quyền và hoàng quyền là hai thế lực chính quy lớn nhất. Thần quyền đại biểu cho giáo hội, là những người tôn thờ thần linh. Và điểm đặc biệt là ở nơi đây, thần linh là có thật. Vị thần tối thượng đại diện cho ánh sáng là Gildur, phía dưới là các vị thần cấp thấp hơn phụ trách các lĩnh vực khác nhau. Thần linh ban phước lành cho loài người, đổi lại con người thờ phụng và dâng cống vật cho họ. Bên cạnh thần quyền là hoàng quyền, tức triều đại của các vị vua. Nói đến đây có thể thấy, hoàng quyền thấp hơn thần quyền một bậc, đây là điều không thể tránh khỏi, bởi thần quyền là người đại diện của thần linh hành tẩu trên mặt đất, mà con người so với thần thánh khác gì con sâu cái kiến?

Sau các thế lực chính quy là các tổ chức dân gian, hay còn gọi là "giang hồ". Thế lực nổi bật nhất chắc chắn là Hiệp hội người làm phép, bao gồm tất cả những người có khả năng sử dụng phép thuật trên toàn bộ lục địa này. Bọn họ thậm chí còn tự lập ra một vùng lãnh thổ tự trị riêng, gọi là Mắt của Violet. Về cơ bản, người làm phép và giáo hội rất ngứa mắt nhau, vì cả hai xung đột nhau ngay từ hệ tư tưởng rồi! Giáo hội cho rằng thần tạo ra vạn vật, và phép thuật chỉ là một phần quyền năng của thần ban cho nhân loại. Còn pháp sư thì nói rằng, phép thuật là hiện tượng tự nhiên, còn thần thánh chỉ là những kẻ tiến hóa cao cấp hơn con người mà thôi. Vì lẽ đó mà có một thời gian dài các pháp sư thường được mời lên giàn hỏa thiêu của giáo hội là vậy!

Cán cân thăng bằng đã bị đánh vỡ kể từ khi đại lục chứng nhận chiến thần đầu tiên, lang vương Sirius. Xuất thân từ một đứa trẻ mồ côi do chiến tranh, Sirius mang theo anh em qua vô số các cuộc chiến, đạp lên hàng núi xác người, để trở thành đấu sĩ đầu tiên của lục địa đạt tới cảnh giới Nhục thân thành thánh. Đồng thời, Sirius cũng chứng tỏ cho thế giới thấy, khi đạt tới cảnh giới cao nhất, thì đấu sĩ không còn bị pháp sư đè lên đánh như trước được nữa, khi chính tay ông đã chặt rơi đầu của pháp sư tà ác Xsy - một pháp sư chiêu hồn đã đạt tới trình độ hiền giả. Với những thành tích vượt trội, Sirius đã chứng minh cho đại lục thấy, tương lai của các đấu sĩ là có chứ không phải muôn đời làm cu li cho các pháp sư.

Sirius tiếp đó thành lập nên một tổ chức lính đánh thuê hùng mạnh nhất lục địa, gọi là Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Bàn tay của Nghiệp đoàn vươn ra khắp nơi, luồn lách vào đủ lĩnh vực, và chỉ tới khi Nghiệp đoàn đã trở thành một con quái vật khổng lồ, lúc ấy người ta mới kịp nhận ra nhưng đã quá muộn để ngăn cản thế bành trướng của nó. Có tin đồn Nghiệp đoàn đã bắt tay với Hiệp hội người làm phép để cùng nhau chống lại sự chèn ép từ giáo hội cũng như triều đình. Không ai chắc chắn về chuyện này, nhưng một điều dễ thấy là các pháp sư rất ưa chuộng việc ủy thác Nghiệp đoàn thu thập tài liệu để nghiên cứu ma pháp bởi mức độ phủ sóng khổng lồ của nó.

Gatrix dắt theo Vera bước qua cánh cửa, tiến vào trong chi nhánh của Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Nhờ sự hợp tác khăng khít với các pháp sư, mà Nghiệp đoàn được thừa hưởng rất nhiều các thành tựu khoa học kĩ thuật tiên tiến. Ví dụ như tấm thẻ chứng nhận Người mạo hiểm chẳng hạn. Nó được làm trên một công nghệ đặc thù, không thể làm giả, và không thể sử dụng của nhau bởi cơ chế nhận diện ba bước vân tay - thể xác - linh hồn. Điều này để đảm bảo cho dù một người đoạt xác người khác, hay một ma quỷ ngụy trang linh hồn cũng sẽ không có cách nào sử dụng được tấm thẻ này. Thẻ chứng nhận là vật phẩm quan trọng bậc nhất của người mạo hiểm, bởi nó ghi chép lại tất cả thứ bậc cũng như điểm tích lũy hiện có của họ. Những thông tin này khi người mạo hiểm mang tới một chi nhánh sẽ được ghi nhận lại, để giúp chi nhánh đó phân bậc cũng như cập nhật thông tin của người này. Do sự liên lạc giữa các chi nhánh rất khó khăn, nên thông tin về mạo hiểm gia sẽ mang tính cục bộ, tức là một người mạo hiểm có thể đạt cấp bạc ở vùng này, nhưng vùng khác vẫn chỉ ghi nhận kẻ đó là cấp đồng chẳng hạn, cho tới khi vị mạo hiểm này sang vùng đó và cập nhật thông tin.

- Xin hỏi thông tin của cô?

Cô nàng tiếp tân mỉm cười nhã nhặn với Gatrix. Vera đứng phía sau hắn phụt một hơi, môi mím chặt, cố gắng không cười ra thành tiếng. Cũng khó trách cô ta, bởi ngoại hình thực sự của Gatrix ẩn sâu dưới lớp áo choàng, chỉ có giọng nói để giúp người ta phân biệt mà thôi. Trong khi đó, giọng của Gatrix lại vô cùng thánh thót dễ nghe, thành ra cô nàng tiếp tân nhầm Gatrix với phụ nữ cũng chẳng có gì sai.

- Đưa đây ta tự hoàn thành được!

Gatrix xòe tay cầm lấy tờ đơn, đi ra một góc bàn cạnh lò sưởi, ngồi xuống hí hoáy viết. Ở phương diện này, không thể không khen độ nhạy cảm trong khả năng phục vụ khách hàng của Nghiệp đoàn. Họ biết rằng có một số lượng lớn, rất lớn các mạo hiểm gia có khi còn không biết chữ, mù văn hóa, vậy nên họ đã sắp xếp các tiếp tân có nhiệm vụ ghi lại những thông tin của khách hàng. Có đôi lúc phát âm và tên bị lệch nhau, tuy nhiên người mạo hiểm cũng bỏ qua, hoặc không thì chỉ việc nhờ Nghiệp đoàn chỉnh sửa trong thẻ chứng nhận là xong. Nói như vậy để thấy sức mạnh của một tấm thẻ này hùng mạnh tới nhường nào! Chỉ cần nó thôi là có thể giảm bớt được không biết bao nhiêu thủ tục hành chính rồi.

Và cũng chính vì vậy, khi làm mất thẻ, người mạo hiểm sẽ bị chém một cái giá cực kì lớn, đồng thời còn phải chịu phạt điểm tích lũy nữa.

Vera và Gatrix đã điền xong tờ đơn của mình, nộp lại cho quầy tiếp tân. Cô nàng phục vụ lướt lướt qua một lúc, không thấy có vấn đề gì nữa bèn đưa cho họ hai tấm thẻ màu tím.

- Đây là thẻ chứng nhận người mạo hiểm của hai vị. Khi cầm thẻ lần đầu tiên, mời hai vị trích một giọt máu lên thẻ để tấm thẻ ghi chép lại các dấu hiệu cần thiết. Và làm ơn nhớ cho, chỉ có lần đầu là thẻ được phát miễn phí! Nếu làm mất thẻ, các vị sẽ phải chịu toàn bộ phí làm thẻ!

Do Vera là sinh vật nửa người nửa ma, thế nên cô có thể thực hiện cái gọi là nhỏ máu nhận chủ, chứ nếu như cho một con Succubus thật sự tới nơi này thì nó chỉ có chịu chết! Sau khi đã xác nhận xong, cả hai đưa thẻ cho cô tiếp tân để nhập các thông tin hiện tại vào trong thẻ.

Bọn họ khởi đầu ở thứ hạng thấp nhất, là cấp đồng. Trong Nghiệp đoàn, các cấp bậc được chia làm đồng, bạc, vàng, bạch kim, kim cương, mithril, orichalum, tổng cộng bảy cấp bậc. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, hoặc hiến vật phẩm cho Nghiệp đoàn, thì người mạo hiểm sẽ thu về được điểm cống hiến. Điểm này khi tích lũy tới một mức nhất định sẽ cho phép người mạo hiểm gia tăng thứ bậc. Cấp bậc càng cao thì người mạo hiểm càng nhận được nhiều chiết khấu, ưu đãi, cũng như quyền lựa chọn nhiệm vụ. Cần biết rằng có nhiều nhiệm vụ có giới hạn thấp nhất, và nếu người mạo hiểm chưa đạt

được cấp bậc đó thì sẽ không có tư cách nhận nhiệm vụ.

Ngoài việc làm tăng cấp bậc, điểm cống hiến còn thể dùng để mua sắm những vật phẩm đặc thù của Nghiệp đoàn, tuy nhiên mua như vậy sẽ làm giảm điểm cống hiến, và nếu số điểm này không đủ, thì thứ hạng của mạo hiểm gia cũng sẽ tụt theo! Bên cạnh đó, việc thất bại nhiệm vụ hay phạm sai lầm nào đó cũng có thể khiến điểm tích lũy bị trừ.

- Mời hai cô nộp phí thành viên Nghiệp đoàn. Mỗi người một năm sẽ phải nộp hai đồng vàng. Nộp chậm thì sẽ trừ vào điểm tích lũy, điểm không đủ thì thân phận người mạo hiểm của hai vị sẽ bị tước đoạt. Lúc đó thì thẻ chứng nhận của hai vị sẽ tự động vô hiệu hóa, xin nhớ cho!

Cô nàng mỉm cười tươi rói, thu lấy bốn đồng tiền vàng vào trong ngăn kéo, rồi đưa tay sang một bên.

- Phía bên này là bảng thông báo nhiệm vụ! Lời khuyên của Nghiệp đoàn cho người mới là hãy lượng sức mà đi! Như vậy, chúc hai vị may mắn!

Nghiệp đoàn sinh tồn bằng cách nào? Đây là một câu hỏi rất thú vị! Nếu đem hỏi người mạo hiểm thì chắc chắn họ sẽ nghiến răng kèn kẹt, chửi rủa Nghiệp đoàn hút máu. Mặc dù đúng là phí thu hàng năm sẽ tăng theo cấp bậc của thành viên, tuy nhiên đó cũng chỉ là một cách để thúc đẩy người mạo hiểm nhận thêm nhiệm vụ thôi. Về bản chất, Nghiệp đoàn đóng vai trò trung gian, trong đó bên thuê sẽ đề ra yêu cầu. Nghiệp đoàn sẽ cử một tổ đội đi đánh giá đại khái cấp độ của nhiệm vụ, sau đó mới tiến hành định giá và phân cấp. Khi người mạo hiểm hoàn thành nhiệm vụ, thì Nghiệp đoàn sẽ thu phí hoa hồng ở cả hai đầu ủy thác - thực hiện. Nếu như phần thưởng là một trăm đồng, thì người ủy thác phải trả thực tế là một trăm linh năm đồng, còn người mạo hiểm nhận chín mươi lăm đồng. Phần phí năm phần trăm ở hai đầu sẽ bị Nghiệp đoàn thu lại, và đây là nguồn doanh thu chính của Nghiệp đoàn.

Ngoại trừ những nhiệm vụ yêu cầu cấp độ mạo hiểm tối thiểu, còn người mạo hiểm có toàn quyền lựa chọn nhiệm vụ, cho dù là nhiệm vụ đó có thứ hạng cao hơn hay thấp hơn so với thứ bậc bản thân. Tuy nhiên Nghiệp đoàn cũng có những phương pháp để điều chỉnh hành động này. Với một người mạo hiểm, khi người này lựa chọn nhiệm vụ có độ khó cao, thì cả phần thưởng lẫn điểm tích lũy của người này sẽ được tăng theo một bội số. Phần thưởng là Nghiệp đoàn tự bỏ tiền túi ra để bù thêm, nếu như vì lí do nào đó mà không bù được, ví dụ như phần thưởng là một món hoàn chỉnh, hay có độ hiếm cao, thì phần bù sẽ được quy đổi ra điểm tích lũy.

Và ngược lại, khi một người mạo hiểm cấp cao nhận nhiệm vụ cấp thấp, phần thưởng cùng điểm cống hiến của anh ta nhận được sẽ bị giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Luyện kim

Bên cạnh hệ thống nhiệm vụ có sẵn, Nghiệp đoàn còn có riêng một bảng treo những nhiệm vụ trắng. Trắng có nghĩa là nhiệm vụ chưa được phân cấp, hay nói cách khác, người mạo hiểm nào nhận đầu tiên sẽ đóng luôn vai trò người thu thập tình báo cho Nghiệp đoàn. Đây là những nhiệm vụ có độ tử vong vô cùng kinh khủng, bởi sự thiếu rõ ràng của nó.

Những minh chứng đẫm máu của nó văng tung tóe khắp các trang lịch sử của Nghiệp đoàn, ví dụ như vài năm trước, có một nhiệm vụ yêu cầu thu thập lông của Thỏ răng xù. Loài quái vật này là một chủng tộc hiền hòa, rất yếu đuối, nên nhiệm vụ này chỉ trả công rất thấp. Tuy nhiên khi người mạo hiểm tới nơi mới biết được có một con Thỏ răng xù đã tiến hóa lên cấp cao! Số lượng người mạo hiểm "bốc hơi" khi nhận nhiệm vụ này cao tới mức Nghiệp đoàn buộc phải cử một đoàn đấu sĩ đến tìm hiểu, và phát hiện ra mọi chuyện thì số lượng người mạo hiểm tử vong đã lên tới cả ngàn người!

- Cô thích cái nào?

- Tôi... cũng không biết nữa! Anh chọn hết đi!

Gatrix gật nhẹ, bắt đầu lật từng tờ nhiệm vụ. Vera là một lưỡi kiếm tốt, nhưng cần thời gian để mài, vậy nên Gatrix lựa chọn nhiệm vụ này.

- Nhiệm vụ cấp độ Bạc: Tiêu diệt Gấu đỏ lông vằn thủ lĩnh ở thung lũng Maquis.

- Giới thiệu: Gấu đỏ lông vằn là loài sinh vật cấp thấp, sống theo bầy. Cơ thể của chúng có rất nhiều giá trị, mời tham khảo sổ tay người mạo hiểm để rõ hơn. Vài tháng trước có một con Gấu đỏ lông vằn đã tiến hóa thành thủ lĩnh, đạt tới cấp trung, đem lại tai họa cho cư dân trong vùng đó.

- Phần thưởng: Bốn mươi đồng vàng, một trăm điểm cống hiến.

- Cấp độ đánh giá: Bạc

Cả hai bọn họ mới cấp Đồng nên nếu nhận nhiệm vụ này sẽ có thêm phần thưởng. Một điểm cần lưu ý nữa là thung lũng Maquis cách thị trấn này khoảng một tháng đi bộ, chừng đó thời gian là đủ để Gatrix huấn luyện Vera thành một pháp sư ổn ổn rồi. Dù sao thì cô nàng cũng có thiên phú phép thuật rất cao mà. Gatrix nghĩ ngợi một chút, lại tiện tay chọn thêm những nhiệm vụ có liên quan tới khu vực xung quanh Maquis, đằng nào cũng tiện một công đi.

Sau khi người mạo hiểm chọn xong nhiệm vụ, họ sẽ phải quay lại quầy tiếp tân để đăng ký với Nghiệp đoàn, và chỉ những người đăng ký mới có quyền

nhận phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ!

- Xin lỗi, tôi xin được phép xác nhận lại ạ! Hai vị muốn tiếp nhiệm vụ cấp Bạc tiêu diệt Gấu đỏ lông vằn đúng không?

- Chính xác!

- Tôi xin được vượt quyền nhắc nhở hai người một câu. Đây là nhiệm vụ vượt cấp độ, và đối thủ của hai vị không phải chỉ là một con gấu thủ lĩnh, mà là cả một bầy gấu! Nếu hai vị muốn chắc chắn, có thể mời thêm các mạo hiểm gia khác để kết thành tổ đội được mà.

Gatrix khoát tay.

- Bọn ta cảm ơn lòng tốt của cô, nhưng nhiệm vụ lần này chỉ đăng ký hai người chúng ta thôi.

- Xin hỏi hai vị đăng ký theo danh nghĩa cá nhân hay tổ đội ạ?

Tổ đội là một hình thức đặc thù của Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Một nhóm người mạo hiểm có thể tụ tập với nhau tạo thành một tổ chức gọi là tổ đội. Khi lập tổ đội, họ sẽ đăng ký với Nghiệp đoàn và được phát thêm một chiếc thẻ đặc biệt gọi là thẻ chứng nhận tổ đội. Thành tích của các thành viên sẽ được ghi nhận vào trong thẻ, giúp gia tăng thứ bậc của tổ đội. Lợi ích theo thứ bậc của tổ đội cũng giống như của cá nhân, và hai loại này có thể cộng dồn trực tiếp với nhau, nói cách khác người mạo hiểm khi thuộc tổ đội sẽ gia tăng gấp đôi lợi ích!

Nếu như vậy chẳng phải là ai cũng sẽ muốn lập tổ đội sao? Đây đúng là ý tưởng mà Nghiệp đoàn thúc đẩy, bởi con người, khi so với các chủng tộc khác trên Avalon, chẳng có nhiều lợi thế lắm. Họ không mạnh mẽ như người Thú, không nhanh nhẹn như tộc Tiên, cũng chẳng có bàn tay khéo léo như người Lùn. Thế nên chỉ có cách đoàn kết, con người mới có thể trở thành bá chủ lục địa được. Tuy nhiên, Nghiệp đoàn cũng có hình phạt rất nặng cho những nhóm lập ra cho vui. Cụ thể, những tổ đội khi giải tán thì toàn thể thành viên giảm một bậc thứ hạng!

- Như vậy tên của tổ đội sẽ là gì thưa hai vị?

Gatrix và Vera quay ra nhìn nhau. Cuối cùng Gatrix đặt lên bàn hai đồng vàng lệ phí tổ đội.

- Gọi là Tự Do!

***

Trên một cánh đồng hoang vắng, lúc này Gatrix và Vera đã nhóm xong lửa, và ngồi chờ cho thức ăn chín. Hiện tại, Vera đang ngồi thiền, cố gắng gia tăng lượng ma lực mình đang sở hữu, trong khi Gatrix hí hoáy làm gì đó với hai cây gậy phép. Không dưới một lần Vera đã thắc mắc tại sao hắn lại chọn mua hai chiếc gậy phép có khiếm khuyết rõ rệt như này, nhưng lần nào cô cũng chỉ nhận được nụ cười bí hiểm của Gatrix.

Bỗng nhiên phía sau lưng Gatrix xuất hiện một tiếng nổ đánh ầm một cái! Chỉ cần cảm nhận những hạt phép thuật tán loạn trong không khí, Gatrix cũng có thể đoán được vừa có chuyện gì đã xảy ra! Hắn mau chóng xoay người lại, lao về phía Vera, lúc này đang nằm bẹp trên mặt đất, xung quanh cháy hết thành tro bụi, mặt mũi đen sì!

- Tỉnh lại đi nhóc con! Cô không sao chứ?

Sau vài cái lay lay, cuối cùng Vera cũng chậm rãi mở mắt ra.

- Vừa rồi...

- Rồi cái con khỉ! Cô làm cái gì mà để ma lực mất kiểm soát vậy?

Ma lực mất kiểm soát là tên gọi chung để chỉ trạng thái ma lực được rót vào một mô hình phép thuật không ổn định, dẫn tới sự sụp đổ của nó và tạo thành một thảm họa phép thuật. Có thể nói đây là một bước mà bất cứ pháp sư nào rồi cũng sẽ phải trải qua, bởi trên con đường ma pháp, bọn họ chỉ như kẻ mù mò mẫm dò đường mà thôi!

- Tôi xin lỗi!

Vera cúi đầu lí nhí.

- Thôi được rồi không sao! Không sao là tốt rồi! Cô đứng dậy được không?

Vera từ tốn ngồi dậy, phủi phủi quần áo. Rất may là vụ nổ vừa rồi không làm cháy mất bộ quần áo đắt tiền mà cô mới mua, chứ không thì Vera sẽ khóc hết nước mắt mất! Nhưng Gatrix thì hiểu rõ hơn ai cả! Là nguyên tố phép thuật không muốn làm tổn thương lên Vera, nên cô mới không có chút hề hấn gì, chứ nhìn đống đồ ăn hay nồi niêu mà xem, đã tan sạch thành tro rồi còn đâu! Không hổ là người được nguyên tố tẩy rửa!

- Mà tại sao cô lại ngồi tự mày mò phép thuật thế? Những gì ta dạy cho cô đều là con đường an toàn căn bản nhất rồi mà?

- Tôi chỉ... chỉ muốn thử xem có làm được như anh không mà thôi?

- Làm gì?

Gatrix nhướn một chân mày lên.

- Thì... gọi mấy con tinh linh lửa đấy!

Gatrix câm nín không biết nên trả lời sao. Cuối cùng hắn đưa tay lên gãi đầu.

- Những cái trò xiếc này cần rất nhiều thời gian để luyện cách khống chế ma lực, trong khi hiện tại chúng ta cần cô gia tăng hỏa lực càng nhanh càng tốt. Nếu như cô muốn, ta có thể thay đổi lịch trình huấn luyện đôi chút, để cô làm quen với phương pháp điều khiển ma lực. Tuy nhiên theo ta thì hiện tại nó không thật sự cần thiết!

- Vì sao?

- Vì đó là trò để các pháp sư tối đa hóa sát thương họ có thể gây ra, trong trường hợp sức mạnh của họ đang gặp chướng ngại, chưa thể tiến thêm được. Cô hiểu chứ, thay vì đi thẳng không được thì ta tạm đi ngang, chờ khi nào đường thông thì lại đi thẳng. Như ta là một pháp sư miễn cưỡng coi là cấp thấp đi, và cả đời này cũng sẽ chỉ ở cấp thấp thôi, thế nên ta mới có thể ngồi làm mấy trò vặt vãnh này để tiêu khiển. Còn cô, con đường phía trước của cô vô cùng thông thoáng, không cần vì một hai đồng xu lẻ mà đánh đổi cả gia tài.

- Ra vậy!

Vera gật gù, nhưng nhìn vào mắt cô nàng, Gatrix biết còn lâu hắn mới thuyết phục được cô ta từ bỏ. Đành vậy, hắn sẽ giảm bớt đôi chút thời gian để giúp cô ta học cách điều khiển ma pháp, thôi thì đó cũng là một cách để củng cố tri thức mà, Gatrix tự an ủi.

- Thế còn cái vòng tròn này là gì thế?

- Ồ, nó là một sản phẩm của thuật luyện kim.

Gatrix cẩn thận đặt vào trong vòng tròn một số đồ vật, đa phần là các loại bột mà Vera chưa phân biệt được. Chiếc vòng được tạo nên từ những loại hình vẽ kì lạ, trông giống một thứ ngôn ngữ nào đó. Chúng được vẽ nên bởi một loại mực có màu vàng lấp lánh và bốc mùi hơi thum thủm, khiến Vera liên tưởng tới một số thứ và cô thật sự không muốn lại gần nó chút nào. Bên trong chiếc vòng là hai cây gậy phép nằm chỏng chơ.

- Hai cây gậy này đều có những ưu điểm và khuyết điểm riêng. Cây Hỏa diệu kia thì có độ phù hợp với phép thuật lửa rất cao, nhưng khổ cái là tuổi thọ thấp. Còn cây đá nham thạch này ngoài việc mang ra để nện người thì ta chẳng tìm thấy công dụng nào của nó cả. Vậy nên ta sẽ sử dụng thuật luyện kim để tiến hành chỉnh sửa đặc tính của hai cây gậy này.

- Còn có chuyện như thế sao?

Vera trố to mắt, không thể tin vào tai mình. Cô chưa bao giờ nghe tới một kĩ thuật thần kì như thế này bao giờ, cho dù là trong những câu chuyện nghe lỏm từ đám ngâm thơ rong trong quán rượu.

- Nguyên tắc cơ bản của thuật luyện kim là trao đổi đồng giá. Ta từ bỏ một đặc tính nào đó, để đổi lấy một đặc tính khác. Ví dụ như đá nham thạch chẳng hạn. Nó có độ tương thích cao với phép thuật lửa, nhưng lại có ma kháng cao. Bản thân đây đã là một hiện tương phi tự nhiên, nên chỉ có thể nói, trong đá nham thạch này có chứa những tạp chất, một số tạp chất gây cản trở ma pháp, một số thì ủng hộ nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 93: Giọt máu đầu tiên

Gatrix vung vẩy tay. Vòng tròn bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, ép cho cả hai phải lui lại.

- Phân tách!

Gatrix hét lớn, rót ma lực vào trong vòng tròn. Vera có thể lờ mờ thấy được hai cây gậy bay lên, và tan dần ra. Ánh mắt Gatrix đảo liên tục như thể đang chứng kiến một thứ gì đó, miệng hắn lầm rầm niệm chú liên hồi, nhưng Vera chẳng hiểu được bất cứ một động tác nào của hắn cả.

- Dung hợp!

Gatrix gầm lên, chắp hai bàn tay lại. Vòng tròn ngay lập tức tỏa ra ánh sáng dữ dội. Dường như pháp trận này chuẩn bị sụp đổ rồi!

- Vera, rót ma lực vào trong đó! Mau!

Vera vội vội vàng vàng dốc hết ma lực vào trong pháp trận. Cô không biết mình cần phải truyền vào bao nhiêu, và Gatrix cũng không có vẻ muốn ngăn

cản, nên Vera cứ tiếp tục bơm. Và rồi một vụ nổ hất văng cả hai ra!

Gatrix lóp ngóp ngồi dậy, dùng cả tứ chi bò trên mặt đất để quay trở lại vòng tròn luyện kim. Ở đó hiện giờ chỉ còn một cây gậy phép, từ đầu đến cuối thẳng đuột, đen xì, cao ngang đầu Vera. Nhìn qua ai cũng sẽ nghĩ đây là một cây gậy bằng đá đen nào đó mà thôi.

- Thành công rồi! Vera đâu? Cô mau cầm nó lên xem.

Gatrix ngồi phịch xuống, thầm than may mắn. Thuật luyện kim mặc dù có quy trình và phương pháp rất rõ ràng, nhưng khi kết quả thành hình thì lại có xác suất thất bại. Cho dù là dùng cùng một loại vật liệu, cùng phương pháp, nhưng kiểu gì cũng có thí nghiệm thành công, cái thất bại. Rất may là lần này hắn thành công!

Vera đưa tay, nhấc cây gậy lên. Cảm nhận đầu tiên của cô là một dòng hơi ấm truyền vào trong lòng bàn tay, chạy khắp toàn thân cô, và ngay lập tức đồng điệu với ma lực bên trong ma hải Vera. Cô thậm chí còn cảm nhận được sự vui mừng của cây gậy khi được cô chạm phải nữa, giống như thể cô và nó đã từng là những người bạn vô cùng thân thiết vậy.

Và điều tiếp theo Vera biết, là nó nặng kinh khủng!

- Anh đùa tôi à? Sao nó nặng thế này!

- Ta trao đổi hai cây gậy phép để lấy một cây, cho nên ta có quyền giữ lại khá nhiều đặc điểm tốt đẹp của hai cây gậy. Tuy nhiên nếu muốn chiết lọc tất cả các thuộc tính đó thì phải cần thêm đánh đổi, thế nên ta lựa chọn gia tăng trọng lượng của cây gậy để có được các thuộc tính tốt. Dù sao chừng này ta nghĩ cô vẫn có thể dùng tốt phải không? Chưa kể khi cần cô còn có thể dùng nó để nện người nữa!

Vera mím môi mím lợi, dùng cả hai tay nhấc cây gậy lên. Đúng là ban đầu thì cô cảm thấy nó nặng, nhưng khi múa may một hồi thì cơ thể cô cũng quen dần với sức nặng này. Gatrix đưa tay gãi cằm.

- Như vậy để ta dạy cô thêm vài bộ động tác sử dụng gậy, kết hợp với kỹ xảo vật lộn nữa, là đủ để cô có khả năng sinh tồn cơ bản khi bị áp sát rồi.

***

Có nhiều lúc Vera tự hỏi liệu mối quan hệ quái dị này của họ sẽ tồn tại đến khi nào? Cô thừa nhận ấn tượng ban đầu là con Goblin này trông rất thuận mắt, và càng ở lâu, cô càng cảm thấy dễ chịu khi ở cạnh hắn. Nhưng Vera không tin Gatrix có thể đối xử tốt với cô mà chẳng cần lí do gì như vậy.

Dẫu vậy, cô thật sự, thật sự muốn những khoảnh khắc này kéo dài thêm một chút! Chỉ một chút thôi mà!

Những cơn gió từ đằng xa thổi tới, luồn lách qua từng sợi tóc của cô, vuốt ve an ủi Vera. Cô tựa má lên hai cánh tay, tì vào đầu gối, lưng dựa lên thân cây phía sau, giấu mình dưới tán lá râm mát. Bên cạnh cô là Gatrix đang lúi húi với mớ nồi niêu xoong chảo.

Mặc dù Gatrix dạy cô rất nhiều loại tri thức, song phần lớn chúng đều chỉ các loại kiến thức chiến đấu, lý thuyết phép thuật, còn những thứ hắn coi là "thừa thãi" như này thì hắn chẳng bao giờ nhắc một lời.

Vera mở mắt, len lén nhìn Gatrix. Dạo gần đây cô sinh ra một thói quen mới, là ngắm nhìn con Goblin tất bật làm việc. Không hiểu sao cô có thể nhìn mãi mà không chán, giống như từ người Gatrix tỏa ra một thứ gì đó rất cuốn hút vậy.

Gatrix thì tay chân thoăn thoắt đun nấu, chỉnh lửa, miệng vẫn liến thoắng kể cho cô những câu chuyện trên trời dưới đất về thế giới mà hắn từng chứng kiến. Lúc ban đầu cô còn không tin, song khi những câu chuyện càng ngày càng khác biệt nhau, và hoàn toàn tách xa hẳn so với thực tại mà cô biết, thì Vera buộc phải thừa nhận, đó không phải là thứ để có thể bịa ra dễ dàng.

- Tỉnh lại đi nhóc! Thử món mới toanh mà ta vừa sáng chế ra này!

Gatrix đưa chiếc cốc gỗ lại gần mặt Vera. Mùi thơm ngào ngạt từ nó kích thích từng mao mạch bên trong mũi cô, đánh thức cô khỏi những suy nghĩ vẩn vơ ban nãy.

- Lần này là thứ gì vậy?

- Ta gọi nó là Caramel. Đây là một thức ăn vặt khá phổ biến, được làm từ trứng và đường. Thìa đây!

Vera mỉm cười hài lòng. Dạo gần đây Gatrix bắt đầu nghiên cứu một cách mới để chế biến đồ ăn, và mặc dù thỉnh thoảng chúng có hương vị rất ghê rợn, tuy nhiên đại đa số trường hợp đồ ăn của Gatrix có thể khiến ý thức của cô như tan ra vậy!

Như món Caramel này chẳng hạn! Mới ban đầu nhìn thì cô chỉ thấy một khối vàng kem sóng sánh được rưới lên thứ nước sốt màu nâu nâu. Nhưng chỉ khi bỏ chúng vào miệng, cảm nhận miếng bánh tan ra, và vị ngọt của nó lan tỏa khắp khoang miệng... giống như một nụ hôn vậy!

Mặt Vera chợt nóng bừng lên! Cô đang nghĩ gì thế không biết!

- Ăn xong rồi thì bắt đầu vào việc nhé!

Gatrix thu dọn đồ đạc, đứng dậy nhìn về phía dưới chân đồi. Đứng từ trên cao, cả hai chỉ nhìn thấy những đốm nâu đỏ đang bò chậm rãi xung quanh

thung lũng. Dưới chân bọn họ chính là thung lũng Maquis, và con gấu trông to lớn nhất, đang ngủ ở giữa bầy kia chính là mục tiêu của họ.

- Ta muốn cô xuống giết toàn bộ lũ gấu dưới kia, nhưng vẫn phải duy trì hình dạng người. Còn lại phương pháp như nào tùy cô suy nghĩ!

- Hả? Một mình tôi sao?

Vera nuốt nước bọt, nhìn xuống phía dưới. Số lượng lũ gấu không quá đông, chỉ cỡ hai mươi con - dù sao thì lượng thức ăn cũng có hạn đúng không? Tuy vậy, việc phải đối đầu với mười chín con quái vật cấp thấp và một con quái vật cấp trung cũng khiến Vera có phần sờ sợ.

- Tôi thấy nếu tôi sử dụng cánh sau đó dùng lợi thế trên cao ném phép thuật xuống cũng được mà!

Vera rụt rè đưa ra ý kiến.

- Cũng có lý, nhưng cô quên rằng nhiệm vụ này không phải chỉ mình chúng ta nhận sao?

Gatrix trả lời bình thản.

Vera đưa mắt nhìn một vòng xung quanh thung lũng. Trong những bụi cây, hang hốc, hay thậm chí là ở những ngọn đồi bên kia, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào con gấu thủ lĩnh? Nghĩ nghĩ một lúc, Vera mới nhận ra nhiệm vụ này khó hơn cô tưởng rất nhiều!

Bởi khi bọn họ chém giết xong lũ gấu nhép trong đàn, thì những người mạo hiểm kia chắc chắn sẽ không ngồi yên, mà sẽ ra tay tranh cướp. Lúc đó Vera chẳng khác nào kẻ làm công miễn phí cho họ, thậm chí còn bỏ mạng không chừng. Thế nên cốt lõi của nhiệm vụ này là giữ thực lực ở mức an toàn, tiến công chậm rãi ổn định, và dùng tốc độ thật nhanh đánh chết mục tiêu, sau đó...

Vera thở dài, cô biết mình không thể trốn tránh chuyện đó mãi được. Cô có thể dựa dẫm vào Gatrix bao nhiêu lần nữa? Nếu như cô muốn tự tay thay đổi thế giới này, thì cô phải bước ra khỏi cái vỏ ốc của mình. Vả lại cô không chắc Gatrix có thể chiến đấu lại với một con quái vật cấp trung.

Về cơ bản, loài quái vật thường có tố chất thân thể hơn hẳn loài người, cho nên cùng là cấp trung, nhưng nếu đọ sức thật sự thì Vera nắm chắc phần thua. Giả sử như cô có học một bộ đấu khí nào đó thì ít ra cô có thể đánh tay ngang được.

- Sẵn sàng chưa?

Vera hít sâu một hơi, mở mắt. Mái tóc vàng của cô bay phất phơ trong gió, càng tăng thêm vẻ anh dũng khí khái cho chủ nhân của chúng. Trên gương mặt Vera bộc lộ rõ sự quyết tâm, và cô nở một nụ cười tự tin.

- Xem tôi đây!

Nói xong, Vera rút cây gậy phép sau lưng ra, bước xuống dưới đồi, hướng thẳng về bầy gấu.

Vera liếm liếm những giọt mồ hôi rịn ra trên môi, nhìn chăm chăm vào bầy gấu. Cô cần phải dụ một con ra để thử xem chúng tương ứng với bao nhiêu phần thực lực của cô. Nhưng làm thế nào bây giờ? Tất cả lũ gấu đều ở rất gần nhau, và nếu cô khiêu khích một con thì thứ cô phải đối mặt sẽ không chỉ là một con thôi đâu!

Vera xoay đầu nhìn xung quanh. Ở dưới khu thung lũng này, một nửa được bao quanh bởi những ngọn đồi, nửa còn lại thì hướng về phía cư dân trong vùng. Chẳng có một vị trí thuận lợi nào, ví dụ như miệng hang hẹp để cô hạ gục từng con một cả.

Đúng rồi! Vera chợt nghĩ ra. Cô đưa tay lên trán, làm ra vẻ như đang suy nghĩ lung lắm, nhưng thực chất là để che đi đôi mắt của cô. Đôi mắt màu xanh dương mộng mơ giờ đã biến trở về màu tím đầy ma mị.

Đây là thiên phú mị hoặc của Succubus, chỉ cần là sinh vật giống đực chắc chắn trúng chiêu, hiệu quả phụ thuộc vào lực tinh thần của đối tượng, chí ít Vera nhận thấy Gatrix chưa bao giờ phản ứng lại dù chỉ là một động tác nhỏ nhất. Con Goblin chết tiệt! Cô thầm nghĩ.

Cô nhìn một lượt những con gấu phía ngoài, chọn một con trông yếu ớt nhất rồi dụ nó về phía mình. Những dòng năng lượng tinh thần vô hình lan truyền trong không khí, từ từ tiến lại con gấu, song trước khi chúng kịp phát huy tác dụng thì con gấu thủ lĩnh bỗng gầm lên một tiếng!

Thiên phú bị cắt đứt khiến cho Vera cảm giác đầu đau như búa bổ. Mắt và mũi cô chảy máu ràn rụa, còn tai cô thì ù lên hoa mày chóng mặt. Vera ngã phịch xuống mặt đất, đưa tay bưng mặt, cố gắng há miệng hít thở sâu chờ cho cơn phản phệ qua đi. Mất một lúc lâu cô không thể suy nghĩ được gì, cho tới khi cơn đau tan dần.

Cô nhanh chóng xác nhận lại trạng thái của mình. Có vẻ như tinh thần của cô đã bị tổn thương, thế nên những thiên phú của tộc Succubus sẽ không thể nào sử dụng được trong một khoảng thời gian. Vera căm tức nhìn con gấu thủ lĩnh, giá mà cô được sử dụng toàn bộ sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Người đẹp và quái vật

Nếu như đường ngang ngõ tắt không thể đi được, vậy thì chỉ còn mỗi một cách cuối cùng là đâm thẳng mà thôi! Vera lại thở dài, lắc lắc nhẹ đầu để kiểm tra xem mình đã thật sự ổn chưa, sau đó phóng vụt ra ngoài. Ngay lập tức bầy gấu gầm lên, phóng về phía cô. Đến lúc này Vera mới nhận ra, mặc dù mang tiếng là bị vây đánh, song thực tế mỗi một lần chỉ có khoảng bốn con gấu mới tấn công được vào cô mà thôi, bởi hình thể chúng nó to quá!

Những lời dặn của Gatrix bỗng văng vẳng bên tai cô.

- Trong chiến đấu, điều nguy hiểm nhất chính là bị bao vây. Bởi dù sao chúng ta cũng là những sinh vật hình người, tầm mắt của chúng ta bị giới hạn bởi phía trước, tay và chân chúng ta cũng không đủ linh hoạt để bao quát toàn bộ các góc. Thế nên điều đầu tiên ta dạy cô sẽ là làm thế nào để chạy!

- Chạy?

- Đúng vậy! Chạy không phải là một hành động mất mặt gì, mà bởi chiến lược yêu cầu. Cô có thể dùng một từ mĩ miều như "rút lui chiến lược" cũng được, còn ta thì chỉ đơn giản là chạy mà thôi. Nhờ có chạy, cô có thể tránh được mũi nhọn của những đòn tấn công mạnh mẽ, ví dụ như kỵ binh xung phong chẳng hạn.

Trước mặt Vera, từng con gấu lực lưỡng, thân hình to gấp ba bốn lần cô đang chạy nước rút, giống như từng tảng đá khổng lồ lăn lông lốc, muốn đè bẹp Vera vậy. Đón đỡ chúng không phải là một sự lựa chọn khôn ngoan, cô dám chắc mình sẽ bị nghiền nát ngay tức khắc nếu như đứng lại! Bỏ chạy cũng không hợp lý, bởi tốc độ của cô không nhanh như lũ ma thú. Thế nhưng Vera đã được dạy cách đối phó với những đòn tấn công kiểu thế này.

- Kỵ binh xung phong? Đúng là trên chiến trường, mấy cái thể loại này kinh khủng vô cùng, tuy nhiên trong quy mô nhỏ hơn thì bọn này cũng dễ đối phó. Điểm đặc thù của một vật thể lao với tốc độ rất nhanh và nặng là nó cực khó để chuyển hướng cũng như dừng lại. Cô có thể chạy sang một bên để buộc chúng phải dừng lại, đào bẫy để khiến chúng vấp ngã, hoặc...

Vera tập trung toàn bộ tinh thần vào con gấu trước mặt. Cô nhìn thấy rõ hàm răng nâu vàng sắc nhọn của nó đang nhe ra, với chiếc lưỡi nâu nâu hôi thối đang khao khát được cắn một ngụm ngập mồm ngập miệng. Những thớ cơ và mỡ của nó sóng sánh, rung lên theo từng bước chạy, tràn ngập thứ vẻ đẹp lực lượng của một cỗ xe tăng tự nhiên. Và cô nhìn thẳng vào một vị trí trên người nó.

Đây rồi!

Vera đâm mạnh cây gậy vào cổ họng con gấu khi nó nhào tới. Sức nặng của nó ngay lập tức đè cây gậy xuống, nhưng Vera đã kịp xoay hông, đổi tư thế cầm gậy vắt qua vai, chống đầu còn lại của cây gậy xuống mặt đất. Tiếp đó cô mượn điểm tì từ đất và lực xông tới của con gấu, dùng hết sức bình sinh hất văng cả con gấu ra trước mặt. Cú đập lớn tới mức nó tạo thành một tiếng nổ ầm tê cả răng, và bụi mù thì tràn ngập khắp nơi. Nhìn máu ộc ra từ mũi và mồm của nó, cô biết con gấu đã xong rồi!

Một nỗi buồn man mác chợt nổi lên trong lòng Vera, và nó khiến cô suýt chút nữa phải bỏ mạng! Nếu như không phải cô kịp thời giơ cây gậy phép lên đón đỡ thì móng vuốt của nó đã xé cô làm hai rồi. Vera bị đánh bay ra ngoài, tiếp đất nhẹ nhàng đồng thời giữ được khoảng cách với cả bầy gấu. Ở mức độ như này, chúng sẽ không thể nào sử dụng xung phong được, và bây giờ trận chiến sẽ biến thành một màn đọ sức.

Hai con gấu lập tức đánh úp về phía cô. Vera khua gậy, gạt hàm răng và móng vuốt của chúng ra, đồng thời tay kia triệu hồi ra phép Viêm bạo ném vào bụng chúng. Viêm bạo là một thần chú cao cấp hơn Cầu lửa, bất kể ở sát thương hay năng lượng tiêu tốn.

...

- Hãy nhớ Vera, phép thuật là gì? Cô sử dụng ma lực trong người, phun chúng ra ngoài cơ thể và điều khiển những luồng ma lực này sắp xếp theo một mô hình pháp thuật sẵn có. Tuy nhiên đây mới chỉ là một "vật chết". Cô cần cả thần chú nữa để thổi "sự sống" vào phép thuật, khiến cho chúng kích hoạt thành những biểu hiện mà cô mong muốn.

...

Phép Viêm bạo đập vào người con gấu đầu tiên, nhưng không có bất cứ tác dụng gì. Con gấu đã triệu hồi ra một lớp giáp bằng đất đá che lấy bụng của nó, và quả cầu lửa của Vera bay ra chỉ tạo thành những vệt nám đen trên lớp giáp đó mà thôi. Lũ gấu bắt đầu xoay vòng, tìm cách bao quanh Vera.

...

- Ma lực là một giá trị hữu hạn. Một mô hình phép thuật chỉ có thể tiếp nhận một lượng ma lực nhất định. Cô bơm nhiều quá hay ít quá thì chỉ khiến uy lực của phép thuật tăng lên giảm đi đôi chút, và thậm chí có khi còn sụp đổ luôn cả mô hình. Thần chú cũng chỉ đóng vai trò đánh lửa, tức là để phép thuật được kích hoạt. Người làm phép bỏ ra cả đời để tìm cách tiết giảm một hai âm tiết thần chú, cũng là để đối phó lại với chiến trận thực tế luôn luôn biến đổi rất nhanh và phức tạp, không ai cho cô thời gian đứng rặn cả buổi để dùng phép cả.

...

Vera lùi lại, liên tục vung gậy để đánh đuổi lũ gấu. Song đây cũng không phải là một phương pháp lâu dài, bởi gấu chạy rất nhanh, trừ phi cô quay đầu bỏ chạy thì may ra cắt đuôi được chúng. Nhưng Vera không cam lòng! Ít nhất bây giờ chưa phải lúc để chạy! Cô thoáng nhìn về phía con thủ lĩnh. Nó mới chỉ cử bảy tám con ra để tiêu diệt cô, phần lớn gấu vẫn còn ở lại bảo vệ nó.

...

- Các pháp sư cũng nghĩ rằng, mô hình phép thuật là cố định. Có nghĩa là một khi ma lực đã rót vào trong mô hình, khi thần chú đã niệm xong, thì không thể thay đổi gì nữa. Nhưng có thật sự là như vậy không?

Gatrix vừa nói, vừa minh họa. Trong lòng bàn tay hắn có một ngọn lửa hình người, chỉ nhỏ bằng nửa con dao mà thôi, đang đứng gãi đầu gãi tay trông rất ngộ nghĩnh.

- Nếu như vậy, phiền họ giải thích hộ ta tại sao ngọn lửa này lại có thể làm được những động tác phức tạp như thế này? Đây không phải phép thuật triệu hồi nguyên tố, vì ta không đủ ma lực để thi triển phép đó. Thực tế, đây chỉ là phép Cầu lửa, và mọi cử động của nó lúc này đều do ta điều khiển cả.

...

Vera đâm cây gậy về phía trước. Con gấu theo bản năng giơ chân trước lên che chắn, thậm chí nó còn triệu hồi cả lớp giáp đất đá che phủ lấy chân. Thế nhưng mũi gậy nhìn tròn vo đó bỗng trở nên sắc bén vô cùng, đâm thủng qua lớp đá, thủng luôn cả chân con gấu, và đâm ngập vào trong trán nó, khiến nó chết ngay tắp lự! Mùi khét lẹt của thịt cháy phảng phất trong không khí, đặc biệt là khi Vera rút cây gậy phép ra. Trên chiếc gậy không có bất cứ một vết tích gì dính lại, bởi chúng đã bị thiêu cháy toàn bộ.

...

- Điều đó có nghĩa là, hình dạng của một phép thuật không phải cố định, mà hoàn toàn có thể biến đổi! Vấn đề ở đây là cô có thể tìm được cách thay đổi mô hình và lượng ma lực cần thiết để vận hành nó không thôi. Cô có tin không, khi cấm chú Mưa thiên thạch thực chất được xây dựng nên từ phép cơ bản nhất Cầu lửa? Chẳng qua là mô hình của nó, lượng ma lực tiêu tốn và thần chú phức tạp hơn không biết bao nhiêu lần thôi!

...

Vera vung vung cây gậy ra sau lưng, tay trái giơ lên vẫy vẫy.

- Vào hết cả đây!

...

Cho dù đã rất cố gắng, nhưng cuối cùng Vera vẫn phải lui lại. Không phải vì cô không thể tiêu diệt lũ gấu, mà bởi cô không thể hạ gục chúng mà không tung ra toàn bộ bài tẩy. Thế nên Vera quyết định lựa chọn bỏ chạy, chờ một cơ hội khác. Lúc này cô đang ngồi thiền trong một ngọn đồi gần đó, hai cánh bao phủ lấy toàn thân. Cô cần phải khôi phục lại lượng ma lực cần thiết để chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo vào tối nay.

Là một Succubus, đương nhiên Vera có khả năng nhìn tốt trong bóng đêm, bởi cô là sinh vật "săn đêm" mà. Cô dự định sẽ sử dụng bóng tối như một tấm màn ngụy trang, bảo vệ mình khỏi những ánh mắt soi mói. Không phải trước lũ gấu, vì cô biết rõ loài gấu sử dụng khứu giác để phân biệt sự vật. Cô không muốn bộc lộ mình trước những mạo hiểm gia khác, đặc biệt là khi cô quyết tâm đêm nay sẽ giải quyết hoàn toàn nhiệm vụ này. Tuy vậy cô vẫn tuân thủ lời dặn của Gatrix, chuyển trở lại hình dạng con người ngụy trang.

Đêm nay là một đêm nhiều mây, trời tối đen như mực, như thể đến cả trời cao cũng muốn giúp cô vậy. Vera đứng dậy, vươn vai duỗi cổ làm nóng đôi chút, rồi chạy vọt về phía bầy gấu. Và hiển nhiên chúng cũng đã nhận ra kẻ đã hại chết ba đồng loại của mình. Lần này đích thân con gấu thủ lĩnh tham gia đợt tấn công đầu, với những con gấu khác tìm cách bao xung quanh, bảo vệ không cho nó bị trúng mai phục.

Vera lách mình né một cú đập xuống từ con gấu thường, sau đó xoay hông chọc cây gậy vào bụng nó. Cô cảm giác được mũi gậy chạm phải lớp áo giáp đá bảo hộ - chúng nó đã sử dụng thiên phú của mình ngay từ khi trận chiến bắt đầu. Vera nhếch mép cười, miệng thì thầm thần chú.

- Viêm bạo tam liên phát!

Điểm khác biệt giữa gậy và đũa phép, như đã nói, là tốc độ và sức mạnh của phép thuật. Khi pháp sư sử dụng gậy phép, người này sẽ tạo ra một trận pháp, và triệu hồi phép thuật ra từ trận pháp đó, dùng mắt thường nhìn sẽ như vậy. Có nghĩa là pháp sư cần thời gian để xây dựng mô hình, sau đó rót ma lực vào mô hình rồi phóng ra. Còn đũa phép thì sao? Phù thủy đã sáng chế ra một cách rất thú vị, đó là họ xây dựng mô hình ngay bên trong cây đũa, và rót ma lực vào để phóng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Giông tố

Điểm đặc biệt là đũa phép lại có cơ chế "sao chép", tức là nếu một mô hình đã được xây dựng xong, thì những lần sử dụng phép thuật tiếp theo, phù thủy không còn cần sử dụng sức mạnh tinh thần để điều khiển dòng ma lực nữa, mà tự bản thân đũa phép sẽ điều khiển cho họ, khiến cho tốc độ sử dụng phép thuật trở nên nhanh hơn rất nhiều lần!

Nhưng kĩ thuật này có khuyết điểm là nó làm suy yếu đi hiệu quả của phép thuật, thành ra các pháp sư mới không áp dụng chúng lên gậy phép, vì vung vẩy một cây gậy rõ nặng liên tục không phải là một hành động dễ dàng với phần đông các pháp sư.

Thế cho nên, những phép thuật nào vẫn đảm bảo uy lực của mô hình, mà lại có khả năng thi triển liên tục, chính là báu vật của các pháp sư. Ví dụ như phép Viêm bạo tam liên phát này, dù rằng Gatrix dạy cô hời hợt như thể nó là một thứ rách rưới nào đó, nhưng Vera không còn là đứa ngây ngô như hai tháng trước nữa!

Cô biết nếu như cô đem bán phép thuật này cho Minas chẳng hạn, thì cô đủ sức mua luôn cả cửa tiệm của ông ta còn được! Mặc dù Viêm bạo chỉ là thần chú cấp thực tập, nhưng nó thắng ở chỗ là ba quả Viêm bạo nổ dồn vào một chỗ, tạo ra uy lực cực kì lớn.

Con gấu rú lên, bắn vọt đi như diều đứt giây, trước ngực thủng một lỗ to đùng, cháy khét. Vera lại tiếp tục luồn lách giữa vòng vây lũ gấu, né tránh đi con thủ lĩnh, và rình rình cơ hội tiêu diệt những con lâu la.

Đây đúng là một cơ hội vàng để cô thực hành tất cả những kĩ thuật chiến đấu mà cô đã được Gatrix dạy, mặc dù Vera coi đó là hành hạ thì đúng hơn. Cô trượt trên hai đầu gối, lách qua bàn tay hộ pháp của một con gấu, rồi dùng gậy chống xuống đất, hất cả người lên. Từ trên cao, Vera vung gậy bổ xuống như thiên thần hạ phàm, vụt vỡ sọ một con gấu khác.

Gạt đi mồ hôi dưới cằm, Vera tranh thủ hít một hơi, đếm xem còn bao nhiêu con gấu nữa. Hiện tại cô đã rơi hoàn toàn vào vòng vây của chúng, nhưng số lượng gấu chỉ còn lại cỡ mười con mà thôi. Phía xa xa là những núi thịt nằm chỏng chơ khắp thung lũng, để thấy trận chiến này ác liệt tới nhường nào.

Bầy gấu từ tốn khép vòng vây lại. Chúng vờn vờn xung quanh cô, tìm kiếm một kẽ hở để tấn công. Và đó cũng chính là miếng mồi Vera bày sẵn cho chúng. Gatrix không chỉ dạy cho cô những phép thuật đơn giản dễ sử dụng và có tốc độ thi triển nhanh.

...

- Đây chỉ là những chiêu thức tình huống mà thôi. Cô là pháp sư, cô chọn gậy phép, vậy thì cô nên theo đuổi những phép thuật có uy lực lớn, phạm vi rộng chứ không nên sa ngã vào mấy trò vặt này. Để xem nào, với trình độ ma lực cỡ này của cô thì.... à có rồi!

...

Ngay khi lũ gấu ập tới, Vera dộng mạnh cây gậy xuống đất. Cô đã cố tình thả chậm tốc độ niệm chú để căn cho kịp thời, vậy nên khi phép thuật được kích hoạt thì bầy gấu cũng đã tiến vào phạm vi ảnh hưởng rồi. Trên mặt đất xuất hiện một đồ án ngôi sao sáu cánh, sau đó sáng dần lên rồi bùng cháy, tạo thành một cột lốc lửa khủng khiếp bắn thẳng lên tận trời xanh.

Ngọn lửa xoáy liên tục, nghiền nát tất cả mọi thứ bên trong nó, ngoại trừ người dùng phép là Vera. Tuy hoành tránh là thế, nhưng cột lửa héo tàn rất nhanh, hệt như cái cách mà nó xuất hiện vậy. Khi ngọn lửa biến mất, trên thung lũng này chỉ còn Vera và con gấu thủ lĩnh mà thôi.

Vera tựa toàn thân cây gậy phép, mồ hôi ứa ra như tắm. Cô thở hổn hển, cố gắng đứng thẳng, song người cô cứ mềm nhũn như thể không còn chút sức lực nào vậy. Phép Xoáy lửa này vốn cần tới toàn bộ ma lực của cô mới có thể sử dụng, vấn đề là trước đó Vera đã sử dụng nhiều lần Viêm bạo rồi, thế nên cô buộc phải trả sinh lực để sử dụng được nó.

Cảm giác giống như có một thứ gì đó trong người cô bỗng bị móc rỗng vậy! Nó khiến Vera vô cùng khó chịu, và cô lúc này chỉ muốn nôn khan cho ra toàn bộ những gì trong dạ dày. Nếu không phải vì cơ thể cô mạnh hơn nhiều so với các pháp sư cùng cấp độ thì hiện tại cô đã chết ngay tại chỗ rồi chứ không chỉ là kiệt sức như này đâu.

Con gấu thủ lĩnh gầm lên giận dữ, tuy nhiên nó vẫn cẩn thận tiến lại gần cô chứ chưa dám xông vào hùng hổ như ban nãy. Rõ ràng phép Xoáy lửa đã khiến nó sợ, và nó không chắc liệu cô có thể sử dụng được phép đó thêm một lần nữa không.

Có điều trước khi Vera kịp vui mừng, thì con gấu đã tìm tới một viên đá khá lớn. Trận đánh giữa quỷ và thú đã khiến cho nhiều chỗ trên mặt đất bị vỡ vụn, đá rơi lả tả khắp nơi, thế nên con thủ lĩnh chỉ việc lựa viên nào vừa lòng bàn tay nó, rồi ném thật lực vào mặt cô!

Viên thứ nhất thì Vera kịp nghiêng đầu né đi. Nó để lại một tiếng rít xé gió khi bay xẹt qua mặt cô, mang theo mấy sợi tóc đứt tung bay trong không khí. Với viên thứ hai, Vera buộc phải thả mình nằm xuống mặt đất để né, và cô tiếp tục lăn lông lốc để tránh những viên tiếp theo.

- Hự!

Vera rên đau đớn khi viên đá đập vào mạng sườn. Lực ném này chưa đủ để làm gãy xương cô, nhưng nó chèn vào phổi, ép hết không khí ra khiến cho Vera bị hụt hơi rất khó chịu. Cô đành nằm yên, co ro lấy tay và chân che người mặc cho con gấu tập ném. Thấy đối thủ của mình có vẻ yếu thật, con gấu gầm lên đắc thắng, rồi phi nước đại tới.

Không hiểu tại sao trong đầu Vera lúc này lại xuất hiện suy nghĩ, nếu như Gatrix có mặt để cứu mình thì sao nhỉ?

Nhưng gần như ngay lập tức, một giọng nói khác trong cô vang lên, phủ định chuyện đó! Lần này cô sẽ không dựa dẫm vào hắn nữa! Nghĩ đi Vera, mày còn cách gì để lật bàn?

Vera buông tha cây gậy phép lúc này đang quá nặng so với cô, nhào thẳng về phía con gấu. Bằng một động tác nhấn tay duyên dáng, cô mượn lực nhấc cả người lên không, tránh đi cú húc chí mạng từ con thủ lĩnh, rồi ngồi phắt lên lưng nó.

...

Trong một buổi giảng bài khác, đột nhiên Gatrix hỏi cô.

- Này Vera, cô có biết điểm mạnh nhất của cô là gì không?

- Là gì?

Vera nhướn mày hỏi.

- Đó là cô miễn nhiễm với những vụ nổ do phép thuật sụp đổ gây ra! Tất nhiên chỉ giới hạn với phép thuật hệ lửa thôi! Theo ta thấy thì dường như những nguyên tố lửa không muốn làm đau cô thì phải!

- Có chuyện đó sao?

- Cái này ta thật sự không chắc chắn lắm, song với phép thuật cấp thấp thì chúng chưa đủ ảnh hưởng với cô đâu. Còn những phép thuật cao cấp hơn thì đừng nghịch dại nhé!

...

Vera ngay lập tức xây dựng mô hình phép thuật Viêm bạo tam liên phát, sau đó rót một chút ma lực tí tẹo vừa mới hồi phục xong vào trong mô hình. Thậm chí cô còn cố tình niệm sai thần chú nữa! Và hiển nhiên đây là một phép thuật thất bại, thế nên mô hình sụp đổ, mang theo một vụ nổ khủng khiếp hất tung cả hai đi!

***

Khi Vera mở mắt ra, mặt trời đã lên đến đỉnh. Và hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là gương mặt của Gatrix.

- Tỉnh rồi à cô nhóc! Có thấy đau chỗ nào không?

- Tôi...

Những ký ức đứt đoạn ùa về đầu Vera. Cô đưa tay lên trán day day, hỏi.

- Con gấu thủ lĩnh đâu?

- Chết rồi! Rất may là tinh hạch của nó không bị tổn hại bởi vụ nổ! Dậy đi, ta có sẵn một nồi thịt gấu hầm này, ăn đi cho lại sức!

Gatrix đáp lại vui vẻ, nhanh tay múc ra một bát thịt gấu bốc khói nghi ngút. Vera nhận lấy, nhưng chưa ăn vội.

- Sao thế? Còn choáng váng à?

- Có... có ai đến tranh cướp không?

Vera lí nhí hỏi. Gatrix khựng nhẹ lại, rồi mỉm cười.

- Không còn ai đâu!

***

Trên suốt quãng đường về, tâm trạng Vera vô cùng nặng nề. Cô muốn hỏi, rất muốn hỏi, nhưng một nỗi sợ không tên bao trùm lấy trái tim cô, ngăn không cho những câu chữ vọt ra khỏi miệng. Tuy nhiên nếu cứ im lặng mãi, thì cơn bức bối này sẽ gặm nhấm cô từ bên trong ra mất.

Đó là một ngày mưa rào tầm tã. Mưa trắng mù đất, mưa trắng xóa đường, song Gatrix và Vera vẫn sánh vai nhau bước đi bình thản, trên người không bám một giọt nước nào. Vera chợt thở dài, cảm thán.

- Đến khi nào tôi mới có khả năng điều khiển phép thuật tinh vi như thế này đây!

- Vấn đề nằm ở lực lượng tinh thần của cô thôi! Đừng nóng ruột, cô gái, cứ tiếp tục chăm chỉ thiền sâu, và cô sẽ đạt tới cấp độ của ta nhanh ấy mà!

Gatrix an ủi.

- Có chuyện này...

Vera ngập ngừng. Cô đã gom hết toàn bộ dũng khí cho giây phút này!

- Sao thế?

- Những người mạo hiểm kia... anh đã...

Gatrix dừng lại. Mưa thổi ướt hết người cả hai bọn họ.

- Cô cảm thấy ta làm sai ư?

Gatrix hỏi lại, rất nhẹ nhàng.

- Không, không... ý tôi là... thật sự phải làm đến thế sao? Tôi đã rất cẩn thận rồi mà?

Gatrix móc trong chiếc áo choàng ướt nhẹp ra một cái ống gỗ một đầu to một đầu nhỏ. Hắn đưa nó cho Vera.

- Thứ này có khả năng nhìn trong bóng tối! Khi cô sử dụng thiên phú mị hoặc, cô chưa khống chế tốt thiên phú ngụy trang của mình, vậy nên trong một khoảnh khắc ngắn, cô đã để lộ thân phận Succubus của mình.

Vera tái mặt, cầm lấy chiếc ống nhòm. Gatrix hơi nghiêng đầu, cảm nhận những giọt mưa nặng nề, lạnh buốt đập vào mặt.

- Cô có biết số phận những Succubus lai mà ta từng thấy là gì không?

Vera cúi đầu không đáp. Bỗng nhiên cô tiến lại gần Gatrix, khom chân xuống, mặt đối mặt với Gatrix, hai tay đặt lên vai hắn, trong mắt tràn ngập quyết tâm.

- Nói thật cho tôi đi Gatrix! Nói xem vì sao anh lại đối xử tốt với tôi đến vậy?

- Có lẽ nó thuộc về phần ký ức bị đánh mất, ta cũng không rõ nữa!

Gatrix nhếch miệng cười nhẹ, đưa tay lên vuốt nước mưa khỏi mặt.

- Kể từ khi chặt đứt Nike, ta sẽ không bao giờ nghi ngờ bản thân mình nữa rồi! Nếu trái tim ta nói, ta cần phải chăm sóc cô, vậy thì ta sẽ làm thế!

- Nếu như nó nói, anh cần rời bỏ tôi, anh sẽ làm thế ư?

Gatrix im lặng không trả lời, song nhiêu đó là quá đủ để Vera hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tạm thời lắng xuống

Cảm giác đau đớn bóp nghẹt lồng ngực cô! Vera chạy vọt ra khỏi phạm vi phép thuật của Gatrix, đứng yên dưới cơn mưa. Có lẽ, cô hi vọng rằng, dưới cơn mưa này, cả hai sẽ không thể phân biệt được đâu là nước mưa, và đâu là nước mắt.

- Nói cho tôi nghe, Gatrix! Anh đã bao giờ có chút tình cảm nào cho tôi chưa?

Vera hét lớn, trừng mắt nhìn Gatrix. Con Goblin đứng trân trân, miệng mấp máy như muốn nói gì đó.

- Ta... thật sự không... cô không nên làm thế Vera! Ta không đáng!

- Nhưng tôi muốn như vậy!

- Vera!

Đây là lần đầu tiên cô thấy Gatrix nghiêm mặt như này.

- Thứ cô đang cảm nhận lúc này, chỉ là một chút ảo giác do được đối xử tốt mà thôi! Hãy cho bản thân mình thời gian! Hãy bình tâm và suy nghĩ lại, xem những tình cảm trong lồng ngực của cô có phải là thật không, hay chỉ là những rung động nhất thời! Nếu cô còn muốn cùng ta đi tiếp thì lại đây, vòng tay này luôn thuộc về cô!

Gatrix giang rộng vòng tay ra, chờ đợi. Một phút, hai phút... tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua. Thế rồi Vera chạy tới, sà vào lòng hắn, khóc lớn.

- Được rồi, được rồi, không cần phải khóc, ta hiểu mà! Cô cảm thấy thiếu an toàn thôi, ta hiểu mà! Nào nào, đừng khóc nữa, khóc xấu lắm! Có gì mà phải khóc, ta vẫn ở đây vì cô mà!

Gatrix đưa tay vuốt ve mái tóc ướt đẫm nước mưa của Vera, thì thầm vào tai cô những lời an ủi. Phía trên đầu họ, mưa vẫn rơi tầm tã, mãi không ngớt.

***

- Uống đi nhóc!

Gatrix đưa một cốc chất lỏng màu nâu đen sóng sánh bốc khói nghi ngút cho Vera. Chất lỏng tỏa ra mùi thơm phức, vô cùng ngọt ngào, khiến dạ dày Vera không khỏi sôi lên òng ọc. Cô nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm. Nó hơi đăng đắng, song lại ngọt ngào và ấm áp vô cùng.

- Ca cao nóng, có tác dụng trấn an tâm hồn!

Gatrix cầm một chiếc lọ thủy tinh nhỏ lên, bên trong chứa bột màu đen, lắc lắc trước mặt.

- Anh biết không, tuổi thơ của tôi là một chuỗi những ngày trốn chạy!

Vera nhắm mắt, để mặc cho ký ức cuốn lấy tâm trí mình.

***

Vera không biết mẹ mình là ai. Từ lúc cô bắt đầu nhận thức được xung quanh, chỉ có duy nhất một người đàn ông ở bên cạnh cô được cô gọi là bố mà thôi. Gia cảnh nhà cô rất nghèo, lại sống biệt lập so với những nhà khác, cho nên ngay từ nhỏ, Vera đã phải học cách tự chăm sóc bản thân. Cô có bố, nhưng một người đàn ông thì làm gì thay thế được vai trò của người mẹ đối với con gái.

Vậy nhưng, đó vẫn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đời cô, vì cô còn có một thứ gọi là gia đình.

Thuở nhỏ, Vera chẳng có bất cứ một khác biệt nào với lũ trẻ con thông thường, ngoại trừ mái tóc màu tím. Dù vậy, việc mang những màu tóc kì lạ trên Avalon cũng không phải một điều bất thường gì, thế nên thân phận thực sự của Vera chưa bị lộ. Cô vẫn có thể hồn nhiên vô tư như bao đứa bạn đồng trang lứa, tuy rằng không chỉ một lần, cô cảm nhận được đôi mắt của cha cô tràn ngập lo lắng khi nhìn mình.

Là một đứa trẻ mang trong mình dòng máu Succubus, hiển nhiên Vera trông xinh đẹp và phổng phao hơn bất cứ đứa trẻ nào khác. Ở cái thời đại này, con gái gả chồng sớm cũng không phải điều gì đặc biệt. Cho dù chưa sinh nở được thì cũng là một sức lao động không thể bỏ qua, huống chi Vera lại xinh đẹp đến như vậy, thế nên việc cô lọt vào mắt xanh những vị nhà giàu trong làng là điều không thể tránh khỏi.

Khác với những gia đình kia, những kẻ sẵn sàng bán đứt con để kiếm một khoản kha khá, bố của Vera phản đối chuyện này rất kịch liệt! Ông thậm chí còn tuyên bố từ bỏ vị trí trong làng, đưa con gái ra phía ngoài hoang dã, tự dựng lán để sinh tồn. Lúc ban đầu Vera chưa hiểu chuyện, chỉ cảm thấy rất vui khi không phải chịu chung số phận với những cô gái xinh đẹp khác trong làng.

Thế nhưng tai họa chưa bao giờ ngừng bám theo họ!

- Nghe lời bố dặn này Vera! Nếu như có ai đó gõ cửa, trừ phi có tiếng của bố, còn không thì con tuyệt đối không được mở cửa, nghe chưa?

Mỗi lần ra khỏi nhà đi săn, bố cô lại dặn vậy đấy. Vậy nhưng ông đánh giá quá thấp cơn điên loạn của người dân trong làng trước mị lực thoáng hiện của Vera. Là một con Succubus, càng lớn, Vera càng thêm gợi cảm. Cho dù thiếu thốn dinh dưỡng, nhưng cơ thể Vera vẫn phát triển hoàn toàn không theo lẽ tự nhiên chút nào. Ngực và mông của cô càng ngày càng to tròn đầy đặn, vòng eo lại vẫn nhỏ nhắn nhưng tràn ngập tinh tế. Mỗi khi Vera lơ đãng liếm môi cũng đủ khiến đám con trai trong làng cứng hết cả người. Từng động tác vén tóc, đưa mày, bước chân của Vera đều tỏa ra tín hiệu gợi tình mãnh liệt.

Cho tới khi cơn điên loạn tới cực điểm, họ tổ chức thành một nhóm tìm cách bắt cóc cô!

Đó là một đêm trăng sáng vằng vặc. Thông thường vào những ngày như này, bố cô hay ôm cô vào lòng, kể cho cô nghe những câu chuyện đây đó khắp trên đại lục.

- Rồi sẽ có ngày con đi chu du khắp nơi, tận mắt chứng kiến thế gian kì lạ này!

- Không, con sẽ ở lại đây và chăm sóc bố khi về già!

Mỗi lần cô nói vậy, bố cô chỉ cười phá lên và hôn nhẹ lên trán cô. Tuy nhiên hôm nay những câu chuyện không xảy ra! Thay vào đó, bố cô như linh cảm được điều gì đó! Ông gói ghém hết tất cả quần áo tiền bạc, dắt tay cô bỏ trốn.

- Nghe bố này Vera! Người trong làng điên hết cả rồi! Họ đang tìm cách để bắt con. Bây giờ hai bố con ta phải chạy ngay may ra còn kịp! Thế nhưng trong trường hợp... xấu nhất, bố muốn con biết điều này.

Vừa nói, ông vừa kéo tay cô bỏ chạy vào màn đêm thăm thẳm.

- Con thực chất không phải là người! Mẹ của con là một Succubus đến từ thế giới Địa Ngục. Hai chúng ta đem lòng yêu nhau, và không hiểu bằng phép màu nào mà con có thể ra đời được.

- Không... không thể nào!

Vera hốt hoảng, mặt tái nhợt đi. Cô là một con quỷ sao? Nhưng cô vẫn có tay có chân, có ngoại hình như bao người khác mà.

- Vera!

- Không! Bố nói dối! Không thể có chuyện đó!

Vera hét lớn, chạy ngược khỏi bố của mình. Phía sau lưng cô là những giọt nước mắt long lanh, vương vãi trong không khí như những viên ngọc trai, trước khi vỡ tan dưới mặt đất. Mặc cho bố cô chạy theo hét lớn, Vera vẫn cắm đầu về phía trước, cho tới khi cô đụng phải một đoàn người.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy cái gì gọi là tham dục! Trong ánh mắt của họ tràn ngập điên cuồng, thèm khát, và cô chính là mục tiêu mà họ nhắm tới. Vera nhớ lại những cánh tay thô bạo, lực lưỡng đẩy ngã cô, đè vật cô xuống mặt đất, xé rách quần áo cô. Mặc cho Vera vật lộn, hét lớn, nhưng những gã đàn ông kia đã mất hết lí trí rồi! Ở thời khắc này, Vera bỗng nhớ tới bố mình. Cô hét lớn.

- Bố ơi cứu con!

Như một phép màu, đám người bỗng trở nên nhốn nháo hẳn lên. Có một thứ gì đó đã đánh bay bọn họ ra, lao tới che chắn cho cô. Vera mở mắt, và nhìn thấy gương mặt quen thuộc nhất đời mình, lúc này sưng vù và be bét máu.

- Đừng lo, Vera, bố tới cứu con đây!

Đó là câu cuối cùng ông nói với cô, trước khi bị những kẻ khác dùng đá đập vào đầu, rồi vứt xác ông ra ngoài như ném một con chó chết! Vào thời khắc đó, có một cái gì đấy trong lòng Vera đã vỡ vụn. Cô không hiểu nó là gì, nhưng nó nó đem lại cho cô sức mạnh! Những ngón tay thon thả như được đẽo gọt của cô giờ mọc đầy vuốt sắc nhọn hoắt.

Chỉ bằng một cú vung tay, cô có thể dễ dàng xé rách những người trước mắt như một tờ giấy vậy. Cứ thế, Vera giết chết từng người một, trong lúc bọn họ quỳ rạp xuống, nhìn cô tràn đầy thỏa mãn. Cho tới khi ý thức của Vera hồi phục lại, thì trên cánh đồng đó chỉ còn mỗi cô là người sống sót.

Sau khi chôn cất cha mình tử tế, Vera bắt đầu cuộc sống lang bạt nay đây mai đó. Cô không dám tiến vào những nơi đông người, mà chỉ rình ăn trộm ở những căn nhà hơi tách biệt. Có những lúc Vera phải tranh nhau đồ ăn với lũ chó hoang ở bãi rác, và nhiều hôm cô phải đi ngủ với một cái bụng đói lép kẹp. Những lúc như thế, Vera lại trào nước mắt tủi nhục, nhớ về những thời khắc bố còn sống. Năm ấy Vera mới mười hai tuổi!

***

Gatrix đặt một tay lên vai cô, trong mắt tràn ngập sự đồng cảm.

- Thực ra ta nhìn thấy còn nhiều mảnh đời bi thảm hơn thế cơ, tuy nhiên... cô vất vả rồi! Ta hứa, chừng nào ta còn sống, cho dù trái tim ta có thay đổi, ta vẫn sẽ ở bên cạnh cô. Cô sẽ không còn đơn độc nữa đâu!

Vera vùi mặt vào đầu gối, bật khóc.

- Thế cho nên là, hãy dựa vào ta đi bất cứ khi nào cô muốn! Chúng ta không cần phải tìm hiểu xem thứ tình cảm kì lạ này của ta là gì. Cô chỉ cần biết, giờ cô đã có một chỗ để dựa vào. Còn ta? Ta cũng không còn đơn độc nữa rồi!

Gatrix hé miệng cười nhẹ.

***

Trên con đường trống rỗng ban trưa, có hai bóng người đang lấp ló đằng xa, uốn éo dưới sức nóng của mặt trời. Một người là nữ chiến binh mạnh mẽ, nhưng không kém phần gợi cảm, sau lưng đeo một cây gậy dài màu đen. Người còn lại thì phủ áo choàng đen kín mít khắp toàn thân, và dù là giữa buổi trưa, thì quỷ khí lạnh lẽo vẫn tỏa ra bao trùm lấy người hắn. Kẻ mặc áo choàng đang kéo sau lưng một chiếc xe hai bánh, trên đó chất các loại da gấu, nanh, thịt đã qua xử lý.

Vera ái ngại nhìn Gatrix.

- Anh không sao chứ? Nếu không để tôi kéo cho?

Gatrix đưa tay lên xoa đầu Vera.

- Ngoan lắm bé con, nhưng cô không thể làm được như ta đâu! Ta không chỉ đơn thuần dùng sức kéo chiếc xe này, mà còn phối hợp thêm rất nhiều các phép thuật nữa. Ví dụ như ta dùng phép nâng đất để đẩy bánh xe về trước, dùng phép tăng tốc để thổi phía sau xe, ngoài ra còn nhiều loại phép hỗ trợ như sức trâu, cứng cỏi nữa. Nói chung tình trạng của ta rất đặc thù, và việc kéo này cũng không nặng đến nỗi như cô tưởng tượng đâu.

Vera ngoái lại nhìn chiếc xe. Nó phải chất tới cả núi thịt không chừng, bởi Gatrix đã phân giải xác của gần mười con gấu còn sót lại hôm đó mà.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Về lại trấn

- Tuy nhiên đúng là lao động thì tốn năng lượng thật! Chúng ta tạm nghỉ một chút.

Gatrix đặt hai cánh tay đòn xuống đất, quay về phía chiếc xe. Hắn rút ra mấy thanh gỗ dài, đóng xuống đất cái rầm, rồi phủ da gấu lên trên. Thế là một chiếc lán thô sơ đã thành hình!

- Hôm nay ta sẽ dạy cô cách làm thế nào để khống chế phép thuật một cách tinh vi hơn. Hãy lấy ví dụ với rẻo thịt này!

Vừa nói, Gatrix vừa cầm miếng thịt gấu lên, sau đó triệu hồi ra một ngọn lửa bao quanh nó.

- Thứ ta cần không phải là nướng cho miếng thịt này chín, mà là ép cho nước bên trong thịt bay hơi hết đi, chỉ còn lại lớp thịt khô thôi. Về bản chất thịt khô vẫn là thịt sống, tuy nhiên nó an toàn hơn ở chỗ do miếng thịt không còn nước, môi trường sống chủ yếu của các loại sinh vật gây bệnh, thế nên cô có thể bảo quản thịt khô trong một thời gian khá dài. Để làm được điều này, cô cần hun miếng thịt dưới nhiệt trong một thời gian dài để thịt dần dần bay hơi hết nước.

Ngọn lửa trong tay Gatrix ôm chặt miếng thịt, khiến cho khói trắng bốc lên nghi ngút.

- Vấn đề ở đây là cô phải khống chế được nguyên tố lửa để chúng luồn lách vào trong tảng thịt này, đẩy những nguyên tố nước ra khỏi thịt, mà lại không làm hại tới đại thể của thịt. Kết quả cuối cùng sẽ như này!

Gatrix xòe bàn tay ra. Bên trong tay hắn là một khúc thịt khô tương đối cứng, nâu đen, sẵn sàng để bỏ vào bụng. Gatrix lấy tiếp mấy rẻo thịt sống khác ra khỏi gói lá.

- Bắt cô làm chuyện này hiện tại là đánh đố! Thế nên ta sẽ ra một việc đơn giản hơn! Nướng chín những miếng thịt này bằng Viêm bạo!

Trước khi Vera kịp bắt tay vào luyện tập, Gatrix đã chia chỗ thịt làm hai phần.

- Phần bên này là của cô, do ta nướng. Còn phần này, cô nướng như thế nào ta ăn như thế! Cô làm cháy hết thì bữa này ta nhịn! Vậy nhé!

Gatrix nháy mắt, bắt đầu cầm thịt lên nướng, bỏ mặc Vera tái xanh mặt.

- Anh...

- Có đôi khi một chút động lực sẽ giúp cô tiến bộ nhanh hơn cô tưởng đó! Hơn nữa, ta là thầy cô, ta không chịu trách nhiệm về thành quả của cô thì ai chịu bây giờ?

Đêm hôm đó Vera vừa ngủ vừa khóc, tới mức Gatrix phải tới dỗ dành.

- Nào nào, có gì phải khóc! Chỉ là hai bữa nhịn đói thôi mà!

- Tôi xin lỗi!

- Không có gì phải ngại! Lần đầu làm hỏng là chuyện bình thường! Nhớ năm đó lần đầu ta học phép thuật cũng thất bại nhiều lắm... mà ta học như thế nào ấy nhỉ?

Gatrix hơi gãi gãi đầu, không thể nhớ được vì sao mà hắn đã luyện thành phép thuật bá đạo đến như thế này.

***

Bằng việc sử dụng chính bản thân để làm hình phạt, trong suốt quá trình trở về, Gatrix đã khiến cho Vera tiến một bước rất dài trong việc khống chế nguyên tố lửa. Không thể phủ nhận Vera có thiên phú vô cùng kinh khủng khi sử dụng phép thuật hệ lửa, song chính những mặc cảm áy náy mới khiến cho cô cố gắng gấp bội trong mỗi lần thực hành. Ít nhất, Gatrix tự nhận, là hắn có thể nuốt chỗ thịt cô ta đã làm xuống dạ dày mà không sợ tiêu hóa không nổi!

Hiện tại Gatrix bắt đầu cảm thấy ước ao có được một món trang bị cất chứa không gian. Không phải hắn không làm được, mà những thứ đó cần các loại tài liệu rất đắt đỏ, hắn không có cách nào thu thập được. Việc kéo một chiếc xe to đùng như thế này thực sự rất bất tiện, không chỉ vì hắn tốn thể lực và ma lực làm những chuyện không đâu, mà còn bởi bảo quản được đống đồ này không bị hỏng cũng là cả một nỗ lực. Trên chiếc xe này hắn đã khắc ba loại pháp trận khác nhau, bao gồm giá băng, đông lại và thanh lọc để đảm bảo hắn không chở về một đống da thịt thối.

Trải qua một quãng đường dài mệt mỏi, cả hai bọn họ đều rất muốn được gieo mình vào bồn tắm nóng, và ngủ một giấc đẫy tới nguyên ngày. Cho nên khi hình bóng của thị trấn hiện ra nơi đường chân trời, Vera đã nhảy cẫng lên vì sung sướng. Cô chạy trước hắn, đưa tay vẫy vẫy, miệng cười tươi rói.

- Nhanh lên nào Gatrix! Anh đang đi chậm như một ông cụ già đó! Nhanh lên nào!

Gatrix mỉm cười trước sự hồn nhiên của cô gái trẻ. Hắn đã thấy quá nhiều, vì vậy chỉ một chút chuyện nhỏ như này không đủ để làm cho hắn thấy vui mừng được. Song Gatrix vẫn nở một nụ cười hùa theo rất hợp thời.

- Rồi rồi, tại cô chạy nhanh quá đó! Thương người già tí đi nào!

Khi cả hai đến trước cổng trấn, họ nhận thấy có sự gì đó khác thường ở đây! Đám lính mặt vô cùng nghiêm trọng, mắt trũng sâu, tỏ ra vô cùng gắt gỏng. Những người ra vào trấn đều bị kiểm tra cực kì gắt gao, và họ còn đòi Gatrix phải lột đi lớp áo choàng, cho tới khi quả cầu lửa và tấm thẻ chứng nhận thân phận người mạo hiểm được giơ ra.

- Chúng tôi thật sự xin lỗi, thưa pháp sư tôn kính! Chẳng qua trong lúc ngài rời đi, trong trấn đã xảy ra chút chuyện!

Người lính cúi gập người nhận lỗi, đồng thời giải thích cho thái độ của mình. Tuy nhiên khi Gatrix hỏi nguyên nhân, thì họ mời hắn vào trong trấn để hỏi, chứ họ không thể bứt ra để kể lại câu chuyện cặn kẽ cho hắn được.

Vera và Gatrix nhìn nhau nhún vai, lọc cọc đạp bước về phía Nghiệp đoàn. Chỗ chiến lợi phẩm cũng được Gatrix bán luôn cho họ, dù sao hắn cũng chẳng quan tâm mấy đồng chênh lệch, hơn nữa còn có điểm cống hiến bù vào mà.

Mang theo tò mò và mệt mỏi, cả hai tiến vào một quán trọ có tên Bia Lừa.Biển hiệu có vẽ hình một con lừa đang cầm cốc bia, răng của nó nhe ra trông rất thô bỉ và gọi đòn. Tiếp đón họ là một lão ục ịch, trên người mặc sơ mi trắng với bộ râu kẽm kéo dài tới tận má.

- Xin chào hai vị! Hai vị muốn dùng gì? Ăn uống hay thuê phòng trọ?

- Cho chúng ta hai phòng, và một bữa ăn nóng sốt dọn ngay tại đây! Đừng lề mề!

Gatrix đặt lên mặt bàn một đồng bạc. Ngay lập tức gã chủ quán chộp lấy đồng xu chỉ trong nháy mắt!

- Vị tiểu thư này cứ yên tâm, chúng tôi sẽ mang đồ ăn tới bàn ngay cho các vị!

Gatrix nhìn quanh căn phòng ăn trống rỗng, hiểu được phần nào lí do ông chủ quán này lại nhiệt tình đến như vậy! Khi những đĩa thức ăn nóng hôi hổi đã được bày lên mặt bàn, Gatrix mời ông ta ngồi lại uống một chén.

- Trong trấn có chuyện gì sao?

- Ồ, hai vị mới tới trấn này à?

- Không, bọn ta ra ngoài làm nhiệm vụ, giờ mới trở lại!

Ông chủ quán tự rót cho mình một chén, ngửa cổ nốc sạch như muốn lấy thêm can đảm. Sau đó ông ta cúi người, hạ giọng như thể cực kì sợ hãi.

- Ở thị trấn này xuất hiện một kẻ sát nhân liên hoàn!

- Ờ?

Gatrix không khỏi nhướn mày ngạc nhiên. Hắn không quan tâm một hai kẻ sát nhân, mà thứ hắn đang nghi ngờ là tại sao kẻ sát nhân này lại khiến cho bầu không khí của cả thị trấn lại ảm đạm đến như vậy.

- Ngài không biết đấy thôi! Kẻ sát nhân này bí ẩn cực kì! Chỉ trong hai tháng qua, hắn đã giết hơn một trăm mạng người rồi, trong đó có những người rất mạnh mẽ, và cá biệt còn có một vị quý tộc nữa!

- Đội trị an đâu? Thành chủ đâu?

- Tên sát nhân này cực kì khôn khéo thưa ngài! Hắn luôn luôn trốn tiệt đi khi các quan binh đi lùng bắt, nhưng khi màn đêm buông xuống, hắn sẽ xuất hiện, kết thúc sinh mạng những kẻ đen đủi gặp phải. Thế cho nên gần đây trong thị trấn không còn ai dám đi lại gì vào ban đêm trừ đội trị an rồi!

- Ghê gớm đến như thế sao?

Gatrix lại càng thêm nghi ngờ. Đây không phải là một thế giới nơi tất cả mọi người yếu đuối như nhau. Nơi này có những tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ví dụ như thị trấn này có một vị thành chủ nghe đồn đã đạt tới đấu sĩ cấp cao rồi, như vậy người này mới đủ lực để thu hút mọi người về sống trong lãnh thổ của mình.

Một đấu sĩ cao cấp mà không có cách nào tóm được con chuột nhắt trong thành phố của mình, vậy thì chỉ có thể là hai trường hợp. Một là vị thành chủ này hữu danh vô thực, hai là tên sát nhân này không phải dạng vừa đâu!

- Hắn chỉ giết người ngoài đường thôi sao?

- Không thưa tiểu thư! Có những vụ hắn lẻn vào trong nhà, sau đó ra tay giết hại cả gia đình rồi! Tội nghiệp, tôi đã từng nhìn thấy một vụ như thế! Toàn thân bọn họ bị xé rách như thể có con thú nào đó dùng nanh vuốt bóp nát họ vậy! Hai vị nhìn mà xem, trong phòng này tôi đã gia cố lại hết những lối ra vào, cho nên trừ phi tên sát nhân này đục tường vào, còn không thì chúng ta đều rất an toàn.

Lão chủ quán cố gắng vớt vát lại niềm tin trong lòng hai vị khách hàng của mình. Nhưng thật may là hai "vị khách" này của ông ta đều không phải người bình thường, vậy nên họ sẽ không bị một câu chuyện hù dọa được.

- Cảm ơn ông chủ! Đây là tiền trà nước vì một câu chuyện thú vị!

Gatrix xòe thêm ra một đồng bạc đặt lên bàn. Gã chủ quán mừng rỡ, cảm ơn rối rít, và vỗ ngực đảm bảo bất kể hai vị tiểu thư muốn gì, cho dù là giữa đêm, lão cũng không ngần ngại xông vào bếp, tất nhiên nếu là nhu cầu bên ngoài căn nhà thì phiền hai vị tự giải quyết!

Mang tiếng là thuê hai gian phòng, song cuối cùng Vera vẫn lựa chọn vác chăn gối sang giường Gatrix.

- Tại anh cả đấy! Giờ nằm một mình tôi không quen, ngủ không được!

- Rồi rồi, lỗi tại ta! Nằm xuống ngủ đi nhóc!

Gatrix cười xòa, đưa tay vỗ vỗ chiếc gối cạnh đùi. Bản thân hắn thì đang ngồi thần ra, hai mắt khép hờ.

- Anh cứ như vậy mà không thấy mệt sao?

- Giấc ngủ, nói cho cùng, cũng là một cách thức để cơ thể nghỉ ngơi, hồi phục lại sau những giờ phút lao động vất vả. Hiện tại cơ thể của ta đang trong trạng thái thả lỏng, cũng chính là nghỉ ngơi đấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Nghiên cứu hiện trường

Gatrix dừng lại đôi chút.

- Còn về phần tinh thần, cô không biết rằng thiền sâu chính là cách để ôn dưỡng tâm hồn tốt nhất sao? Việc ngủ lăn ra như lợn của cô mới là lãng phí thời gian! Cô có biết không, các pháp sư phần lớn đều không ngủ mà thay vào đó họ thiền sâu. Nó vừa giúp tinh thần họ hồi phục, vừa gia tăng thêm ma lực, một mũi tên trúng hai đích như vậy tại sao lại không làm!

- Nhưng... tôi thấy anh cố gắng quá... chẳng lẽ anh không thể quẳng hết gánh nặng một lúc sao?

Vera rụt rè hỏi. Gatrix từ từ mở mắt, quay sang nhìn cô. Vera nói đúng, vì sao mà hắn phải nghiêm khắc với bản thân đến vậy? Chẳng lẽ là một thứ thói quen từ quá khứ? Gatrix hơi nghĩ ngợi, rồi bật cười.

- Được rồi ta hứa với cô, đến ban đêm ta sẽ lãng phí thời gian vào việc ngủ. Như vậy thì ngủ nào cô nhóc!

Nói xong Gatrix nằm xuống, đưa tay búng tách một cái để ngọn lửa tan mất.

Đêm đó Vera không có cách nào ngủ ngon được!

***

- Dậy nào cô nương! Mặt trời lên cao lắm rồi kìa!

Gatrix mở toang hai cánh cửa sổ, để ánh nắng hắt thẳng vào trong phòng, rọi lên thân hình yểu điệu của cô nàng chiến binh cùng phòng. Vera ưỡn người, cuốn lấy chăn trùm kín đầu.

- Không dậy đâu! Cho tôi ngủ thêm một chút nữa thôi mà!

- Ừ, đây là lần thứ tư cô xin rồi đó! Dậy đi, chúng ta còn nguyên một ngày dài và đẹp trước mặt, không thể bỏ phí trên giường được!

Vera vùng vằng trong chăn, quyết không ngồi dậy, phụng phịu như một con mèo lười trong ngày mưa. Gatrix đưa tay lên gãi đầu.

- Vậy đấy!

Hắn bỏ ra khỏi phòng, đi xuống lầu. Và tới lúc này, Vera bỗng nhiên cảm thấy rất ấm ức! Sống mũi cô cay cay, còn mắt thì hơi cộm như thể có thứ gì

muốn trào ra vậy. Vera vùi mặt vào trong chăn, cố giấu đi tiếng nấc nghẹn.

Thế rồi cô cảm thấy có một vòng tay cứng chắc mạnh mẽ đỡ dưới lưng và chân cô, bế bổng lên!

- Xuống ăn sáng nào cô bé!

- Bỏ tôi xuống! Ngượng chết mất thôi!

Lần này thì Vera chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống thôi! Thật may là chiếc chăn đã che hết tầm nhìn của cô, và quán trọ cũng rất vắng, chứ không hình ảnh một pháp sư bế một nữ chiến binh quấn kín trong chăn xuống ăn sáng... Vera không muốn tưởng tượng thêm nữa!

- Xin chào hai vị tiểu thư!

Ông chủ quán uể oải cười chào bọn họ. Hai mắt ông ta trũng sâu, có vẻ như ông ta lại trải qua một đêm mất ngủ thì phải! Gatrix đặt Vera ngồi xuống ghế trước mặt, lúc này mặt cô đỏ lựng như quả táo chín, má thì phình cong ra. Gatrix cố kìm nén không véo má cô một cái, quay sang hỏi ông chủ.

- Đêm qua có ai gõ cửa buồng ông hay sao?

- Hai vị chưa biết sao? Đêm qua kẻ sát nhân đã giết bốn mạng người, tất cả đều là quan trị an. Hiện trường chỉ cách quán tôi có mấy chục bước chân thôi! Chẳng nhẽ không có cách nào bắt được hắn sao?

Chủ quán run rẩy sợ hãi, khiến cho từng tảng mỡ trên người lão núng na núng nính nhìn vô cùng hài hước. Gatrix quay sang ngó Vera, rồi cầm dao nĩa lên.

- Ăn xong chúng ta thử ghé Nghiệp đoàn xem!

Sau khi ăn uống xong xuôi, Vera và Gatrix rời khỏi quán, hướng thẳng tới Nghiệp đoàn. Lúc này bên trong căn phòng gỗ đang có rất nhiều đứng ngồi, bàn luận về chuyện vừa xảy ra đêm qua.

- Mày biết gì không? Nghe nói trong đội trị an có cả cao thủ cấp trung đấy, thế mà vẫn không kịp chống đỡ cho tới khi cứu viện đến! Không hiểu tên sát nhân đó rốt cuộc là thần thánh phương nào nữa!

- Tao chỉ không hiểu là tại sao đánh nhau như vậy mà cho dù một mảnh vụn của hung thủ cũng không tìm thấy? Chẳng lẽ hắn tránh được tất cả mọi đòn tấn công à?

- Tao thì đoán là hắn luyện một môn đấu khí nào đó gia tăng phòng thủ, như vậy mới giải thích được tại sao hiện trường lại ác liệt đến như vậy!

Bỏ qua những lời bàn tán xung quanh, Gatrix và Vera hướng thẳng tới chiếc bảng dán nhiệm vụ. Lúc này trên bảng đang gắn một tờ nhiệm vụ được viết bằng mực đỏ chót, rực rỡ như máu tươi vậy.

- Nhiệm vụ khẩn cấp: Tiêu diệt kẻ sát nhân ở trấn Lake! Phần thưởng: Một chiếc nhẫn không gian chứa mười nghìn đồng vàng.

- Lưu ý: Nhiệm vụ này không giới hạn cấp, tuy nhiên đề nghị người mạo hiểm dưới cấp thấp không tham gia, và các mạo hiểm gia nên kết thành từng đội cỡ lớn. Trưởng trấn ký tên đóng dấu.

Phía dưới tờ nhiệm vụ là một loạt những cái tên của nạn nhân vong mạng dưới tay hung thủ, cùng cấp độ của họ. Đại thể những người này ở vào trình độ đấu sĩ thực tập cùng cấp thấp, có năm cái tên cấp trung được đánh dấu nổi bật bằng mực xanh. Nghiệp đoàn còn cung cấp cả thuộc tính đấu khí của những người này cùng với mô tả đại khái điểm mạnh yếu của họ, để mọi người cảm nhận được rõ ràng nhất sức mạnh của kẻ địch lần này.

Danh sách chiếm toàn bộ chiếc bảng khổng lồ, vậy nên những nhiệm vụ khác của Nghiệp đoàn đã được gắn lên một chiếc bảng kê tạm khác, với thứ tự ưu tiên thấp hơn. Tôn chỉ của Nghiệp đoàn là hỗ trợ chứ không bức bách thành viên, thế nên ai thích có thể nhận nhiệm vụ khẩn cấp, không thì cứ làm nhiệm vụ khác là được.

Gatrix tiến tới bàn tiếp tân, đặt lên trên bàn tấm thẻ đội của mình.

- Cho chúng ta đăng ký nhiệm vụ khẩn cấp!

Cô nàng tiếp viên cầm lấy tấm thẻ, nhưng vẫn hỏi lại.

- Ngài có chắc chứ, thưa pháp sư tôn kính? Đây là một nhiệm vụ rất khó khăn, Nghiệp đoàn mặc dù tin rằng ngài là một pháp sư mạnh mẽ, thế nhưng chúng tôi vẫn hi vọng ngài có thể hợp tác với các đội khác để giải quyết triệt để nhiệm vụ này ạ!

Gatrix nhướn mày, hỏi lại.

- Hợp tác? Cụ thể ra sao?

- Vâng thưa ngài! Hai đội khi hợp tác với nhau không nhất thiết phải giải tán một đội rồi gia nhập đội còn lại. Làm như vậy sẽ khiến các thành viên đội giải tán bị rớt thứ hạng tới hai lần. Thay vào đó, Nghiệp đoàn có một chức năng cho phép các đội liên kết với nhau thành một pháp nhân tạm thời, khi

nhiệm vụ hoàn thành sẽ trao cho pháp nhân này, còn lại mọi người phân phối thưởng như nào thì tùy ạ!

Cô nàng mỉm cười.

- Để đảm bảo tính an toàn của các đội nhỏ, Nghiệp đoàn quy định khi các đội liên kết lại sẽ phải đến tận văn phòng để đăng ký, và quy ước rõ ràng tỷ lệ phân phối từ trước. Như vậy ngài sẽ không lo chuyện mình bị cướp hết tất cả công trạng sau khi nhiệm vụ hoàn thành. Còn với những tình huống phát sinh như một đội nào đó chết sạch hoặc mất đi tư cách mạo hiểm gia thì Nghiệp đoàn sẽ lấy phần thưởng dự kiến trước của đội đó chia đều cho tất cả các đội.

- Thú vị đấy! Đã có những đội siêu cấp nào được thành hình chưa?

- Có tổng cộng bốn đội tất cả. Đội đầu tiên do đội Nanh lửa làm trung tâm, con số lên tới bốn trăm người. Đội tiếp theo là Fila, thành viên hơn ba trăm. Hai đội còn lại lần lượt là Missi và Rido. Bọn họ sẽ chia nhau bốn góc trong trấn, thề không cho tên sát nhân bỏ trốn. Nếu ngài muốn gia nhập bọn họ thì mời ngài ra bàn đằng kia, đó là chỗ bốn đại diện của các đội đang ngồi chờ sẵn.

Gatrix khua tay.

- Không cần thiết, chúng ta sẽ hoạt động độc lập!

- Như vậy, chúc ngài may mắn, thưa pháp sư tôn kính!

Cô nàng tiếp tân lo lắng cau mày, nhưng vẫn cúi xuống ghi chép và nạp thông tin vào trong chiếc thẻ.

- Chỉ cần hai ta là đủ sao?

Vera cúi đầu thì thầm lên tai Gatrix, trong giọng cô có chút lo âu.

- Chắc chắn là không đủ rồi, tuy nhiên thân phận của hai ta đều không phải đẹp đẽ gì để gia nhập các đoàn thể lớn. Thay vào đó chúng ta nấp trong bóng tối xem có chiếm được chỗ tốt nào không thì tốt hơn. Yên tâm, với quy mô lớn như này, ta không nghĩ tên sát nhân có thể thoát được đâu!

Gatrix vươn vai, lười nhác đáp lại. Hắn đang chúi mũi vào đọc những tài liệu do Nghiệp đoàn cung cấp, tất nhiên là với một cái giá phải chăng. Tri thức chính là sức mạnh, cho nên Gatrix không từ bỏ bất cứ một cơ hội nào để thu thập thêm tình báo về nhiệm vụ lần này.

- Cô nhìn ở đây xem, họ ghi là "có những vết cắt bất quy tắc như thể bị một bộ móng vuốt xé", tuy nhiên ta không nghĩ có bộ vuốt nào lại cấu trúc được như thế này! Các vết cắt quá sát nhau, trong khi một chiếc vuốt muốn chịu được lực phản chấn đủ để xé vụn mặt đường như này thì ta ước chừng... nó phải to ngang đầu của ta á!

Gatrix cúi xuống, vuốt vuốt những dấu vết tàn phá trên mặt đường. Khu vực này đã được đội trị an trong trấn quây lại để điều tra, trừ phi là người sống trong khu vực này hoặc nhân viên liên quan, còn không thì hạn chế ra vào. Sau khi trình ra thẻ chứng nhận, Gatrix và Vera đã được đám lính gác cho vào để quan sát hiện trường.

Khắp nơi xung quanh bọn họ, chỗ nào cũng thấy gạch ngói, đất đá đổ nát rơi lả tả. Phạm vi hiện trường không quá rộng, chỉ cỡ sáu tòa nhà, tuy nhiên mức độ thảm khốc của trận chiến đã khiến bốn trong số sáu tòa đó hư hại nặng, và đương nhiên, chủ nhân chúng ngủ bên trong cũng đã xui xẻo vong mạng tại chỗ! Gatrix liên tục quan sát, đo đạc các kiểu, trong khi Vera chỉ biết đi đi lại lại. Thỉnh thoảng hắn lại niệm một vài câu thần chú gì gì đó,

- Có vấn đề!

Gatrix cau mày, đưa tay lên gãi cằm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 99: Ẩu đả

Vera vội vàng chạy tới.

- Có chuyện gì sao?

- Ta... chưa xác định được! Chờ ta có thêm dữ kiện đã!

Gatrix đi tới chỗ lính gác, hỏi han gì đó. Thế rồi hắn chạy phắt về phía Vera!

- Sao rồi?

Gatrix lôi Vera chạy phăng đi trong cái nhìn ngạc nhiên của đám lính gác. Bọn họ đang hướng về một khu vực khác, cũng đã từng là hiện trường trong chuỗi liên hoàn án này. Gatrix gõ cửa một căn nhà. Mở cửa là một người phụ nữ béo mập hồng hào.

- Ta là người mạo hiểm. Trong khu vực này gần đây có vụ mất tích nào không?

Gatrix triệu hồi ra một ngọn lửa hình người, giơ chiếc thẻ chứng nhận lên cho người phụ nữ xem trước khi hỏi. Bà ta sợ tái mặt, song không dám đắc tội "một vị pháp sư hùng mạnh", vậy nên đành lắp bắp trả lời.

- Dạ... thưa... có! Lão Petrov cách đây ba căn nhà bỗng dưng biến mất mấy tuần nay rồi!

- Cụ thể là khi nào?

- Khoảng... hai tuần trước chăng?

Bà ta sợ hãi đáp lại, mồ hôi tuôn ra đầm đìa. Gatrix đưa tay lên khoát một cái.

- Được rồi, làm phiền!

Bỏ lại người phụ nữ khốn khổ vội vàng đóng sập cửa như vừa gặp ma, Gatrix ra hiệu cho Vera tiếp tục chạy theo mình.

- Rốt cuộc là có chuyện gì thế?

- Chờ một chút nữa thôi! Ta cần xác nhận thêm vài chuyện.

Gatrix đảo một vòng từ khu phía tây sang phía đông, hỏi han rất nhiều người. Phần lớn đó đều là những địa điểm gần nơi xảy ra án mạng. Cuối cùng hắn dừng lại, nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ thị trấn, lúc này đã vẽ nhằng nhịt các đường ngang dọc. Gatrix thở phào một cái, trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

- Anh biết được tung tích của hung thủ rồi à?

- Không! Ta chán rồi! Quả nhiên suy luận linh tinh toàn là tà đạo, giải tán!

Gatrix nhún vai, vo đống tài liệu lại, dùng phép thuật đốt chúng sạch sành sanh trong ánh mắt ngỡ ngàng của Vera.

- Anh làm tôi cứ tưởng!

- Thì ta có nhiều tri thức, gọi là thông thái đi, chứ ta có dám nhận mình thông minh gì đâu cho cam! Thôi chúng ta đi dạo chơi đi! Dù sao cô cũng không muốn học hành gì khi vào thị trấn đúng không?

Đó là một thỏa thuận giữa Vera và Gatrix. Vốn ban đầu hắn muốn cô phải tranh thủ từng giây từng phút để bổ sung tri thức, tuy nhiên trải qua nhiều lần kháng nghị, cuối cùng Gatrix đành chấp thuận quy tắc mỗi khi bọn họ vào thành trấn - nói chung là những chỗ quần thể trí tuệ, thì Gatrix sẽ phải cùng Vera chơi đùa. Còn khi bọn họ ra hoang dã, thì lúc đó Vera sẽ toàn tâm toàn ý học tập. Nghe Gatrix nói xong, Vera nhoẻn miệng cười.

- Tất nhiên rồi!

Nói rồi, Vera đưa tay ra tóm lấy cánh tay của Gatrix, kẹp vào trong người.

- Hôm nay anh sẽ phải bồi tôi đi chơi khắp thị...

Vera chưa kịp dứt câu thì có một tiếng đổ vỡ loảng xoảng, cùng tiếng chửi mắng ầm ỹ sau lưng cô vang lên!

- Con mẹ chúng mày lũ mạt hạng! Hôm nay không nôn tiền ra thì mềm người với tao!

- Con xin các ông! Cho con khất vài hôm!

- Câm mồm, lũ súc vật! Lúc mày vay tiền bọn tao uống rượu chơi gái đánh bạc thì sao không thấy gì?

Có mấy kẻ trông đô con lực lượng, mặc áo ba lỗ lấm lem màu đang quát tháo một người đàn ông khác quỳ lạy trên mặt đất. Xung quanh họ là bát đĩa vỡ tung tóe! Lũ côn đồ bắt đầu lao vào đấm đá người đàn ông, song chúng rất khôn khéo, chỉ chọn phần mềm để đánh, và người đàn ông bán hàng cũng có vẻ như đã quen với chuyện này, chỉ nằm im co người, đưa tay lên che đầu chịu trận.

- À, đòi nợ thuê! Thật là hoài niệm!

Gatrix liếc nhìn, bình thản nhận xét. Song trước khi hắn kịp bước tiếp thì Vera đã kéo giật hắn lại!

- Anh không định làm gì sao?

- Làm gì? Làm anh hùng? Ra tay cứu giúp dân nghèo, chống lại cường hào ác bá? Nhìn đi nhóc!

Gatrix đưa tay lên chỉ hai gã lính gác đang ngồi trong một quán nước cách đó không xa.

- Nghe này Vera, mọi thứ đều có một mối liên hệ, giống như mắt xích vậy! Côn đồ sinh ra từ ngu dốt và bạo lực. Chúng bóc lột kẻ yếu, liếm đít kẻ mạnh. Để đổi lại, các quý tộc nuôi côn đồ như một con chó giữ nhà, dùng để giải quyết những chuyện dơ bẩn mà họ không muốn đụng tay tới. Mặc dù lũ dòi bọ đó lấy tiền của người khác, song chúng cũng đảm bảo cho những hoạt động phi pháp, ví dụ như trốn thuế, buôn lậu diễn ra trót lọt hơn, và nhìn trên góc độ tổng quát, lợi ích của mỗi người đều tăng lên.

- Đây là cái lập luận gì vậy?

- Là thực tế, cô nhóc ạ! Cô biết tại sao lũ lính gác không phản ứng gì không? Vì bọn họ đã ăn tiền hiếu kính ngập mồm rồi! Những người dân xung quanh cũng không ai lên tiếng, bởi bọn họ coi điều này là tất nhiên! Bây giờ nếu có ai đó ra tay đánh ngã đám các ké này, ta khẳng định họ sẽ làm rất đơn giản thôi bởi những tên này rất yếu. Tuy nhiên đánh xong thì sao? Đây là địa bàn của chúng, đánh một tên, sẽ có mười tên tới trả thù.

- Như vậy tôi...

- Cứ giả sử như lũ côn đồ này không có kẻ mạnh trấn giữ, lại càng không có một hai vị máu mặt chống lưng đi... có chuyện đó sao? Đương nhiên là không rồi! Nó giống như một tổ ong vậy, cô chọc vào, chúng sẽ ùa ra đốt cho cô sưng hết mặt mày.

Vera tức tối chỉ vào vụ ẩu đả.

- Nếu vậy chúng ta cứ chỉ nhìn thôi sao?

- Ta đã phân tích cho cô rồi đó! Đám côn đồ này là một phần không thể thiếu của quần thể, và đánh bại chúng chỉ đem lại rắc rối cùng xa lánh chứ không bao giờ có biết ơn hay giải quyết được điều gì. Để chúng yên, tất cả mọi người đều cười vui! Được rồi, là phần lớn, còn những con cừu yếu ớt cùng với quốc gia là chịu thiệt! Nhưng là tự hắn gây chuyện đấy chứ, đúng không nào?

Gatrix nhún vai bất lực. Vera cúi đầu, cảm giác vô lực lại một lần nữa trào dâng trong cô. Trong thâm tâm, Vera biết điều Gatrix nói là sự thực. Nó không phải là điều đúng đắn, nhưng đó là một phương pháp sinh tồn mà những kẻ phía dưới này tìm ra được, để giãy dụa trong một cái xã hội nắm đấm quyết định tất cả.

Cô biết, điều mình cần làm là quay lưng bỏ đi, vờ như không có chuyện gì. Lũ côn đồ này ra tay rất đúng mực, cùng lắm ông chủ quán chỉ bị đánh cho bầm tím, nghỉ ngơi một vài ngày là khỏi hẳn.

- Anh biết không, mặc dù thứ anh nói đều là sự thật, là logic... Và tôi cũng đã nghĩ rất nhiều kể từ chuyện mua hàng lần trước.

Vera ngẩng đầu lên.

- Tôi biết chúng ta nên để những người này tự sinh tự diệt, rằng họ không đáng được cứu... nhưng tôi đâu có quan tâm chuyện đó! Tôi thích thì tôi làm, vậy thôi!

Trong mắt Vera toát lên ngọn lửa kiên quyết. Gatrix hơi sững người! Đây không phải là thứ hắn nghĩ sẽ xảy ra!

Vera hít một hơi, chuẩn bị lao lên thì Gatrix đưa tay ra túm lấy cánh tay cô.

- Được rồi! Được rồi... chết tiệt, kiếp trước ta nợ gì cô chứ! Để ta lên, ta sợ cô không khống chế được sức mạnh lại phiền nhiễu ra!

Nói xong, Gatrix tan biến trong không khí, chỉ để lại một ít rác bụi hất tung lên!

...

Gã côn đồ đang vung nắm đấm lên thì một bàn tay bọc trong găng da đã nắm chặt cổ tay hắn.

- Đủ rồi!

Giọng nói non nớt vang lên sau lưng gã khiến hắn có chút tò mò. Đám côn đồ bèn dừng tay, ngoái đầu lại. Trước mặt bọn chúng là một kẻ mặc áo choàng đen trùm kín mít không nhìn rõ mặt, đang giơ tay chặn lại đồng bọn của chúng đánh người. Là một kẻ tương đối cẩn thận, gã đầu mục lên tiếng.

- Em gái này có chuyện gì sao?

Ở một thế giới vô pháp vô thiên, đến lũ lưu manh cũng phải học được cách cẩn thận. Không thể biết được cô nàng trông nhỏ xinh trước mặt liệu có phải một vị tiểu thư hâm dở nào đó hứng lên muốn đi vi hành đúng không? Đám chim non này thì lũ côn đồ có thừa cách để dụ bọn họ đi chỗ khác, nhưng cái đáng sợ là những hộ vệ ngầm sau lưng họ kia!

- Ta không muốn nhìn thấy các ngươi đánh người đàn ông này nữa!

- Ồ em gái không biết đấy thôi, thằng này nó nợ bọn anh một đồng vàng rồi! Em biết đấy, bọn anh trên có mẹ già, dưới có con thơ, không đòi được tiền thì con anh tối nay biết lấy gì bỏ bụng đúng không?

Vài tên trong hội cười rộ lên, gật gù khoái trá.

- Ta quan tâm sao? Cút!

- Con mẹ mày chứ! Các bố mày cho mặt mũi lại làm càn à!

Là dân anh chị, sống trên đầu mũi dao, bên cạnh một cặp mắt sắc sảo, đám côn đồ còn cần một thứ rất quan trọng nữa, đó là tính khát máu liều mạng! Hiện nay chúng nó đang say máu, khắc chế tới mức có thể cùng Gatrix trò chuyện vài câu đã là quá lắm rồi, huống chi chỉ cần liếc qua chúng cũng biết con bé này chẳng mặc đồ cao cấp gì. Cho dù là bị tiểu thuyết đầu độc, thì các cậu ấm cô chiêu khi "vi hành" cũng sẽ dùng trang bị xịn nhất, thoải mái nhất, chứ không ai lại mặc đồ tuềnh toàng rách nát như này cả.

- Cái này gọi là miệng chó không mọc được ngà voi này!

Gatrix bình thản đáp lại, nghiêng người né một cú đấm vụng về, sau đó húc cùi chỏ vào cằm đối phương. Đòn đánh khiếp cho não của tên lưu manh bị chấn động, làm hắn sùi bọt mép, trợn mắt gục xuống ngay lập tức! Hắn lại đạp lên trên một bước, kéo tay một gã côn đồ qua vai, rồi vật cả người đối phương xuống đất như đập một cái chăn vậy.

- Chó chết! Xông lên anh em!

Những tên còn lại tuốt dao ra, hô lớn xông lên. Gatrix đảo mắt nhìn về phía lũ lính gác, chúng vẫn cười cười cợt cợt chỉ trỏ về phía bên này, tuyệt nhiên không có ý định đứng lên can thiệp. Gatrix than khẽ, nhảy vọt tới như hổ lao vào bầy dê - cũng chẳng khác biệt lắm.

Trong mắt của hắn, động tác của những kẻ này thật vụng về làm sao, chân không vững, tay vung ra dùng sức quá độ, trọng tâm nghiêng về phía trước... Chúng giống như những lá bài được xếp thành một hình tháp vậy, thật yếu đuối và mong manh biết bao! Tất cả những gì Gatrix cần làm là khẽ chạm vào, mượn lực và thế là chúng đổ rạp xuống, như thác chảy vậy!

Gatrix đưa tay khóa lấy mũi dao đâm bên hông, kéo giật tay hắn sang trái, rồi dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng gã côn đồ khi hắn đang bị kéo vọt ngang qua. Gã ta hự lên đau đớn, phọt cả đồ ăn ra từ miệng! Gatrix lắc nhẹ đầu, đạp bắn hắn ra chỗ khác, để hắn gia nhập hội "thương binh liệt sĩ" nằm một đống rên rỉ đằng kia.

- Bang Thidir sẽ nhớ mối thù này!

Tên đầu mục hằn học nhìn kĩ Gatrix, sau đó dắt dìu lũ đàn em bỏ chạy trong tiếng hoan hô và vỗ tay rầm rầm của những người vây xem. Gatrix nhìn họ hờ hững, rồi tiến lại gần người đàn ông bị đánh ban đầu, chìa tay ra.

- Không sao chứ?

- Cảm ơn ngài, tôi không sao!

Người đàn ông vui mừng túm lấy tay Gatrix, đứng dậy. Song trước khi ông ta kịp định hình thì một cú đấm nổ đom đóm mắt đã đánh tới!

- Cái này là tiền công!

Gatrix lại xốc người đàn ông đứng dậy, lên gối vào bụng ông ta.

- Cái này là vì đi vay nặng lãi!

Cuối cùng, Gatrix xoay người bỏ đi, đưa tay lên búng một đồng tiền vàng lên không. Đồng tiền xoay mòng mòng, vẽ thành một đường parabol cong vút trước khi rớt chính xác lên trán ông ta.

- Còn cái này là lòng thương hại của một con ngốc!

Gatrix bước về phía Vera.

- Hài lòng?

- Cảm ơn anh!

Vera mỉm cười nhẹ nhàng, ôm chầm lấy Gatrix. Hắn thở dài.

- Rõ ràng là kiếp trước ta nợ cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Dạ chiến

Màn đêm đã buông xuống trên thị trấn Lake. Lúc này trên phố không còn bất cứ một bóng người nào qua lại, chỉ thỉnh thoảng lấp ló có những tiếng bước chân nặng nề vang đều đặn trên mặt đường lát đá của các quan trị an cùng người mạo hiểm. Vera hơi co ro trong cái gió lạnh ban đêm, cho dù bây giờ mới là thời điểm vào hè.

- Đêm nay trăng sáng quá! Rất thích hợp để đánh dạ chiến!

Gatrix cảm khái, đưa tay vuốt ve cán dao giấu trong người. Rồi hắn đặt tay lên người Vera.

- Khiên lửa!

Xung quanh Vera xuất hiện một quầng lửa mờ mờ như ẩn như hiện. Cô tò mò hỏi Gatrix.

- Cái gì vậy?

- Một phép thuật rác rưởi, có mỗi ưu điểm là thời gian tồn tại dài! Nó được dùng để làm ấm không khí chung quanh trong những ngày hơi se lạnh thế này.

Đến giờ Vera mới phát giác ra, những cơn gió thổi tới người cô không còn mang theo những cơn lạnh sởn da gà nữa.

- Rốt cuộc anh còn bao nhiêu trò xiếc nữa?

Gatrix đưa ngón tay lên lắc lư.

- Đừng bao giờ hỏi mánh của một nhà ảo thuật! Hi vọng đêm nay chúng ta có thể đánh gục được mục tiêu!

- Anh biết nó là gì rồi sao? Nhưng sao chiều nay...

- Chúng ta có đuôi! Ta không tìm được đó là ai, nhưng chắc chắn chúng ta bị theo dõi! Thế nên ta phải giả vờ hủy hết mọi thứ để đánh lạc hướng hắn. Còn về phần đối tượng là gì...

Gatrix bật cười khi Vera ngó chừng xung quanh.

- Yên tâm, ta phải đảm bảo xung quanh sạch sẽ chứ! Lúc ban ngày, ta đã hỏi vệ binh xem ngoài những vụ án mạng ra, trong trấn tự dưng có những vụ mất tích đột ngột nào không, đặc biệt là của những cư dân xung quanh hiện trường vụ án.

- Ý anh là?

- Có vẻ như đối thủ của chúng ta có khả năng kí sinh vào những người sống, mà lại ko để lộ ra dấu hiệu gì.

Vera giật mình ngó Gatrix.

- Vậy nên anh cố ý đưa chúng ta tới khu vực này...

- Đúng vậy! Chúng ta sẽ có cơ hội nhìn thấy gương mặt thật sự của nó, nếu đêm nay nó dám hiện ra!

Gatrix cau mày, nhìn ánh trăng sáng vằng vặc.

Cách đó một khoảng khá xa, có một đám người đông đúc, trong tay cầm binh khí, đuốc cháy hừng hực. Họ là liên đội do Nanh lửa cầm đầu, phụ trách mặt phía bắc của thị trấn. Lúc này một người đàn ông đương tráng niên, mặt có một vết sẹo dài, trên người toát ra sát khí nồng nặc đang hô lớn.

- Mọi người đã biết rõ nhiệm vụ của mình rồi chứ? Mỗi đội mười người, tổng cộng bốn mươi đội tất cả, phân tán ra tìm kiếm mục tiêu. Nếu có đội nào tìm được, tuyệt đối không được tham công mà phải ném pháo hiệu ngay! Tôi nhắc lại, phải ném pháo hiệu ngay lập tức, rõ chưa?

- Thế còn cô ta thì sao?

Một gã mạo hiểm chỉ vào người phụ nữ đội khăn choàng trắng trùm kín đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt xanh ngọc như biển cả sâu thẳm, hút chết linh hồn của những kẻ lỡ lọt vào. Cô ta mặc một bộ giáp nhẹ, tay trái đeo một chiếc găng không biết làm từ vật liệu gì. Quan trọng nhất là cây cung của cô ta, chỉ nhìn thôi đã biết là vật bất phàm rồi!

- Câm mồm!

Shundas nạt lại. Vị máu tanh trên người ông ta càng thêm nồng nặc!

- Tiểu thư Ashley... có nhiệm vụ riêng. Các ngươi chỉ cần biết cô ấy rất mạnh và sẽ là tay đánh chủ lực của chúng ta là được. Còn lại... bảo trọng!

Mặc cho đoàn người có chút bất mãn làu bàu tản ra, Shundas quay lại khom lưng trước Ashley.

- Mong cô nhớ rõ thỏa thuận!

- Nếu các ngươi không cần tới ta trợ giúp thì ta chỉ cầm một phần trăm, còn nếu ta phải ra tay thì sẽ là một phần ba. Ta nói đúng chứ?

Shundas day day trán.

- Chỉ hi vọng chúng ta còn có cơ hội dùng tới cô!

...

Từ bên trong một căn nhà, người đàn ông bước ra khỏi cửa. Gatrix và Vera gắt gao nhìn kĩ ông ta, tay siết chặt.

- Đến rồi đây!

Đó là một cảnh tượng vô cùng kinh dị. Giống như thể người đàn ông này vô cùng đau đớn, ông ta đưa tay lên cào xé thân thể, há to miệng, song không có bất cứ âm thanh nào phát ra cả! Mọi thứ diễn ra như thể cả hai đang xem một bộ kịch câm vậy! Từ phía sau lưng ông ta thòi ra những sợi xúc tu hồng hồng ngập ngụa thứ dịch trong suốt, ngọ nguậy trong không khí vô cùng ghê tởm. Vera khẽ cấu Gatrix một cái.

- Lần sau đừng có kể cho tôi nghe những chuyện đáng tởm như đám xúc tu nữa nhé!

- Yên nào, đừng chộn rộn!

Gatrix ra dấu cho Vera im lặng, tiếp tục quan sát. Những sợi xúc tu mau chóng bao lấy người đàn ông, và khi chúng chui tọt vào miệng ông ta, "một thứ khác" đã xuất hiện. Cơ thể ông ta trở nên to lớn lực lưỡng hơn hẳn, sau lưng mọc ra một chiếc vòi, đầu kia là bốn lưỡi dao cong gập chín mươi độ như cái cào. Trên mặt ông ta giờ bị một chiếc mặt nạ che kín, và Gatrix ngay lập tức đoán được, đó mới là "bản thể" của kẻ sát nhân này.

- Chiếc mặt nạ kia đã bị nguyền rủa rồi! Có một sinh vật... cứ cho là thế đi, ký sinh bên trong chiếc mặt nạ, chính là những chiếc xúc tu kia. Chúng sẽ xâm chiếm cơ thể vật chủ, biến họ thành những cỗ máy sát nhân vô tính, ví dụ như kẻ đằng kia kìa!

- Anh đã có đối sách chưa?

Gatrix ngó một phương hướng, sau đó búng tay một cái. Từ một chỗ phía sau lưng con quái vật, có một quả cầu lửa bắn vọt lên, nổ tung rực rỡ trên không trung. Ngay lập tức con quái vật bắn vọt về phương hướng đó, để lại hai dấu lõm vỡ nát trên mặt đường.

- Chiều nay ta đã rải vài cái pháo hiệu xung quanh khu vực này. Chứ nếu đích thân chúng ta ném pháo hiệu thì có phải bây giờ đã gặp họa rồi không!

Gatrix nhún vai. Hắn có thể nghe thấy rất nhiều tiếng quát mắng, tiếng bước chân chạy rầm rập về phía này.

- Giờ thì chúng ta ngồi xem đã!

...

- Có pháo hiệu!

Từng đội người mạo hiểm ngẩng đầu lên, nhìn quả cầu lửa thắp sáng cả một khoảng trời. Sau đó, giống như tổ ong vò vẽ bị chọc thủng, vô số mạo hiểm gia liều mạng lao về phía ấy!

- Cầu lửa? Đây là đội nào? Chẳng lẽ Thans hợp tác được với một pháp sư sao? Hay là trò mèo của con hồ ly Megan?

Shundas nghĩ ngợi rất nhanh, rồi cầm theo vũ khí của mình chạy về điểm pháo hiệu. Hắn quay sang gật đầu với Ashley.

- Đi thôi!

...

Có một đội người mạo hiểm đã tới từ rất sớm, có lẽ họ được phân công ở gần khu vực này. Trên mặt mười người tràn ngập hưng phấn, như thể họ không phải đối mặt với một kẻ sát nhân liên hoàn vô cùng hung hiểm, mà là một mỏ vàng di động vậy!

- Kẻ địch đâu?

Câu trả lời đến với họ rất nhanh! Từ trên không trung, con quái vật nhảy xuống, dẫm nát một người mạo hiểm. Trước khi họ kịp phản ứng, nó đã đưa tay xỏ xuyên qua lồng ngực hai người gần nhất! Chiếc chong chóng sau lưng nó cũng thay đổi, chuyển thành hình dạng như bàn tay không ngón cái vậy, vồ chết thêm một người.

- Vậy ra những vết cào đó là do chiếc chong chóng kia gây nên!

- Đây là lúc để nói những chuyện đó sao?

Vera sốt ruột khẽ quát, xong Gatrix đã đưa tay lên che miệng cô.

- Chuyện chưa kết thúc đâu!

Những người còn sống trải qua phút giây hoảng loạn ban đầu, đã kết thành đội hình, chống cự đợt tấn công tiếp theo từ con quái vật. Là những người sống bằng nghề đâm chém, hiển nhiên họ cũng không phải đến để chịu chết suông! Dù bọn họ toàn là đấu sĩ thực tập, nhưng theo lẽ thường bọn họ muốn chống cự một đấu sĩ cấp thấp, thậm chí cấp trung trong vài phút cũng không phải quá khó khăn, chỉ có điều đối thủ của bọn họ lại không phải lẽ thường!

Con quái vật đưa tay chặn lưỡi kiếm của một kiếm sĩ lại, từ cổ tay nó phóng ra một chiếc gai nhọn đâm thủng đầu người mạo hiểm xấu số!

- Ồ, những chiếc vòi này có thể sử dụng như thế sao? Cần phải lưu ý điểm này mới được!

- Tôi sử dụng phép thuật giúp họ nhé?

- Đừng lãng phí năng lượng! Cô là tay đánh chủ lực của chúng ta, khi cô đã ra tay thì đó sẽ phải là một đòn chí mạng, kết thúc kẻ địch ngay lập tức. Về phần thăm dò hay cấu rỉa thì cứ giao cho ta! Ồ có tiếp viện tới!

Đúng như Gatrix nói, ba đội xuất hiện từ ba hướng, lao thẳng về phía trung tâm trận đánh.

- Con quái vật này chết chắc! Nhưng để xem nó có thật sự chết không, hay còn trò gì!

Gatrix bình thản trả lời. Song chỉ có Vera biết, trong lòng bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô, đã ướt đẫm mồ hôi.

- Không được! Thứ này là cái gì vậy! Sao càng đánh nó càng mạnh thế này!

Một người mạo hiểm hoảng loạn lùi lại, ném bỏ vũ khí chạy trốn. Tích tắc kế tiếp, ngực người này nhô ra một mũi nhọn, kết liễu tính mạng ông ta.

- Khả năng hồi phục của nó thật khủng khiếp!

Gatrix cảm thán. Chỉ trong vài phút vừa rồi, con quái vật đã chịu bốn lần công kích chí mạng, thậm chí có một lần gần như chẻ nó ra làm đôi, ấy vậy mà nó vẫn hồi phục cực kì nhanh. Gần như chỉ trong vài nhịp thở thôi mà những vết thương sâu hoắm đã lành lại không ít, còn những vết rách, xước thì thôi không cần phải nói!

Song đây là giới hạn của nó rồi! Gatrix thầm nghĩ.

- Nó chuẩn bị chết rồi!

Gatrix đột nhiên buông lời. Quả nhiên tốc độ hồi phục của nó càng ngày càng chậm, và tới khi một vị cung thủ bắn mũi tên cuối cùng còn sót lại vào ngực nó, con quái vật cong ưỡn người lên, vỡ tan ra, dịch nhầy văng tung tóe. Những người xui xẻo đứng gần bị thứ dịch này văng trúng kêu la thảm thiết, trên người bốc lên khói trắng, da thịt thủng lỗ chỗ như thể bị hắt nước cường toan vào vậy.

Các mạo hiểm gia còn lại, phần thì vội vàng chạy tới cứu trị những người bị thương, phần thì ngơ ngác nhìn nhau, rồi hét lên ăn mừng.

- Chúng ta giết được nó rồi!

- Con quái vật đấy chết rồi!

- Chúng ta còn sống!

Họ ôm chầm lấy nhau, khóc rống lên sung sướng. Tổng cộng trận chiến này chỉ diễn ra trong chưa tới mười phút, nhưng số lượng người tham gia đã lên tới hơn một trăm năm mươi người, và còn đứng lại ở đây chỉ chưa tới năm mươi người!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Trap Hole!

- Nhìn kĩ chiếc mặt nạ kia!

Một người chợt hoảng sợ, hét lớn lên. Trên mặt đất, máu và thịt dần dần trôi về phía chiếc mặt nạ, ngưng tụ thành một hình người. Nó diễn ra quá nhanh và đột ngột, khi những người sống sót kịp phản ứng lại thì chuyện đã xong rồi!

Đứng trước bọn họ là một thứ hình người, dáng dong dỏng cao, toàn thân trần truồng tràn ngập những thớ cơ bắp, song nó không to cuồn cuộn mà mượt mà như nước chảy, đem lại một mỹ cảm hình thể rất kì dị. Hai bàn tay của nó mọc đầy vuốt sắc, và trên mặt nó đeo chiếc mặt nạ cười kì dị lấm lem vết máu.

- Tập hợp!

Những người mạo hiểm rống to lên, lăm lăm vũ khí trong tay, run rẩy nhìn về phía con quái vật nọ. Nó khoan thai đưa tay lên, lách cách hoạt động những ngón tay sắc bén, lắc lắc cổ, rồi lao vọt về phía đám đông.

Máu văng tung tóe khắp nơi!

- Gặp phải loại phiền toái rồi! Nó thậm chí còn không phải là những cái xúc tu! Nhược điểm của nó hẳn phải nằm trên chiếc mặt nạ. Vera, đi vào tâm trí ta!

Nói xong Gatrix lập tức nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái thiền. Vera dù không hiểu lắm, nhưng biết thế sự cấp bách, cũng ngay lập tức chuyển hóa thành dạng Succubus, tiến vào giấc mơ của hắn. Ở đó, Gatrix đã chờ sẵn, mặt mày vô cùng nghiêm túc. Hắn tạo ra một sa bàn, vẽ lại tình hình hiện trường lúc đó.

- Bây giờ ta sẽ ra kiềm chế Mặt Nạ, tạm gọi nó là vậy đi. Trong lúc đó, cô hãy niệm chú từ tốn phép Xoáy lửa ở vị trí này!

Gatrix chỉ xuống một vị trí trên sa bàn.

- Hiện tại để sử dụng phép Xoáy lửa tối đa uy lực, cô cần tổng cộng mười giây để niệm chú! Ngay khi thấy ta lao ra, cô sẽ bắt đầu niệm, và ở đúng thời điểm cô niệm xong, ta sẽ dẫn dắt nó tới vị trí Xoáy lửa, rõ rồi chứ?

Vera gật đầu, trên mặt tỏ rõ sự căng thẳng. Gatrix nhìn cô không nói, rồi bất chợt mở miệng.

- Trong trường hợp Xoáy lửa không giết được nó, hoặc ta dẫn dắt nó thất bại, góc độ không hợp lý chẳng hạn, thì chúng ta cần một biện pháp dự phòng.

Nói xong Gatrix triệu hồi ra một mô hình phép thuật trên không trung. Đó là mô hình phức tạp nhất mà Vera từng thấy, chỉ nội việc nhìn nó thôi cũng đủ khiến cô hoa hết cả mặt mày rồi.

- Phép này được gọi là Siêu cấp viêm bạo! Uy lực của nó vô cùng khủng khiếp, ma lực tiêu tốn lại không cao, với ma hải hiện tại của cô thì chỉ cần thiền tầm khoảng mười phút là đủ ma lực để thi triển tiếp! Tất nhiên phép này niệm chú và cấu thành mô hình cũng vô cùng lâu, với trình độ của cô thì ta chắc cô sẽ cần tới ba mươi giây để thi triển được phép này!

Vera nhăn trán, cố gắng ghi nhớ thật nhanh mô hình. Cô biết dù rằng thời gian trong mơ dài nhưng cũng chỉ có tỷ lệ nhất định với thời gian thực, bởi sức mạnh tinh thần của Gatrix không cao. Tiếp theo Gatrix niệm ra một mớ chú ngữ dài dòng trúc trắc vô cùng cổ quái, khiến Vera cắn lưỡi rất nhiều lần. Song Gatrix không hề thúc giục Vera, hắn biết trong những giờ phút căng thẳng này, càng áp lực chỉ càng khiến cô bé rối ren mà thôi!

- Nhớ rõ kế hoạch!

Gatrix bỏ lại Vera, lao vọt ra khỏi con hẻm tối tăm. Lúc này lại có vài đội người mạo hiểm tiếp cận chiến trường, trong đó có một người phụ nữ mang theo khí thế hùng hồn bức người, khiến Gatrix không khỏi liếc nhìn vài lần.

- Đấu sĩ trung cấp sao?

Gatrix thầm nghĩ. Ở tầm quy mô như này, bên trong những ngôi nhà đổ nát kia chắc chẳng còn ai sống sót nữa rồi. Nếu bọn họ biết khôn bỏ chạy sớm thì có lẽ sẽ giữ được mạng, vì Gatrix linh cảm rằng chiến trường sẽ còn nở ra to hơn nữa.

Trong tính toán của Gatrix không có đấu sĩ trung cấp, nhưng dùng nó làm bảo hiểm cũng được. Những ý nghĩ xẹt qua xẹt lại trong đầu hắn rất nhanh, rồi Gatrix nắm chặt Hồng trần trong tay, phóng về phía Mặt Nạ.

Megan không biết quái nhân khoác áo choàng trùm kín mít xuất hiện là ai, nhưng cô phải thừa nhận, hắn ta có một bộ kỹ xảo thật hoàn mỹ. Khi chạy tới đây, Megan đã nhìn thấy kẻ đeo mặt nạ đánh cho người mạo hiểm kêu cha gọi mẹ, gần như mỗi lần nó ra tay là lại có vài mạng người ngã xuống, ấy thế mà kẻ trùm áo choàng có thể múa may qua lại với nó mà không hề rơi xuống hạ phong!

Nói mười giây có ngắn không, thì cũng không ngắn, mà bảo dài cũng chẳng dài! Trong mắt những người khác, họ chỉ thấy Gatrix lao ra, đấm đấm đá đá với con quái vật, kéo nó ra xa khỏi bọn họ. Còn với Gatrix thì mỗi một giây trôi qua là một giây hắn phải đánh bạc tính mạng, lách qua khe cửa hẹp để tìm chỗ sống.

Mọi người thấy Gatrix đánh ngang tay, nhưng hắn biết, đây là vì hắn đang mượn lực mà thôi. Mỗi một cú đánh của Mặt Nạ đều khiến xương cốt Gatrix kêu lách cách như muốn rụng ra, mà đó là hắn đã dùng rất nhiều kỹ xảo để thoát bớt lực xuống đất hoặc chỉ chịu một phần lực đánh vào.

Bốn!

Gatrix thầm đếm trong lòng. Hắn còn cách vị trí chỉ định mấy bước chân nữa.

Ba!

Con quái vật vươn tay, bóp hụt Gatrix. Hắn lách người sang trái, rạch một vệt trên cánh tay trái của nó. Vết thương chẳng có bất cứ nghĩa lí gì hết, khi nó liền lại ngay lập tức. Nhưng thứ Gatrix cần bây giờ là trụ vững ở vòng tròn này trong ba giây kế tiếp!

Hai!

Gatrix cắn răng, chịu một cú đấm vào lưỡi dao. Lực ép mạnh tới nỗi Hồng trần tuột khỏi tay hắn, cắm ngập ngược lại vào cẳng tay Gatrix. Song hắn và Mặt Nạ vẫn đứng ở khu vực sát thương này.

Một!

Từ trên vai Gatrix, một con người lửa xuất hiện, phóng thẳng về phía Mặt Nạ. Đồng thời dưới chân hắn, mặt đất cũng nhô lên, khiến cho trọng tâm của mặt nạ bị lệch đi, làm hắn ngã nghiêng về phía sau.

Tạm biệt!

Gatrix rủa thầm trong bụng, trước khi phóng vọt ra khỏi phạm vi Xoáy lửa. Tích tắc kế tiếp, trên khoảnh đất bỗng xuất hiện một ma pháp trận, và ngay sau đó là một cơn lốc đỏ rực phóng tít lên trên tận trời cao!

Megan hoảng hốt nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Cô có thể thấy rõ người mặc áo choàng kia dùng phép thuật, dù chỉ là những phép sơ đẳng để quấy rối gã đeo mặt nạ, song chừng đó là đủ để chứng minh đây là một vị ma vũ song tu.

Thân thủ tốt, ánh mắt lại vô cùng sắc bén! Nhiêu đó là đủ để Megan bắt đầu nghĩ tới việc chiêu mộ kẻ lạ mặt này rồi. Trừ phi đây là một vị cậu ấm cô chiêu nào đó thì Megan đành bó tay, còn nhược bằng không, liệu có kẻ nào thoát khỏi dụ hoặc của cô!

Chưa kể, có thể đồng bạn của hắn cũng là một pháp sư, mà còn là pháp sư cấp trung! Chí ít cô không tưởng tượng được có phép thuật cấp thấp nào có uy lực và biểu hiện kinh người như thế này!

Khi cơn lốc tắt đi, nó để lại một hố đen sâu hoắm, khét lẹt. Không còn bất cứ dấu vết nào của con quái vật hay chiếc mặt nạ nó đeo nữa! Gatrix thở phào, giờ hắn sẽ phải đối mặt với rắc rối khác đây! Gatrix thầm nghĩ khi Megan dắt theo đoàn đội tiến lại gần hắn.

Đột nhiên một cảm giác lạnh toát sống lưng bao trùm lấy người Gatrix! Là cái gì? Não bộ hắn nhanh chóng vận chuyển, phân tích tất cả mọi thứ có thể, cốt tìm ra nguyên nhân của cơn ớn lạnh này!

- Vị pháp sư này... xin hỏi tê...

Megan chưa kịp dứt lời, và mãi mãi không bao giờ hoàn thành được câu nói ấy! Từ trong lòng đất, một viên tinh thể hình thoi nhỏ xíu màu đỏ bắn vọt ra với tốc độ xé gió, đâm thẳng vào trán cô, máu vọt lên ba thước!

- Đội trưởng!

Đám người xung quanh cô hét lớn, song Gatrix chỉ kịp buông lại một câu trước khi quay lưng bỏ chạy.

- Trốn đi!

Trên trán Megan lúc này có một viên tinh thể màu đỏ đang tỏa ánh sáng rực rỡ. Nó ăn sâu vào bên trong trán cô, và bằng mắt thường cũng có thể thấy những đường ống ngọ nguậy nhúc nhích xuất phát từ viên tinh thể, lan ra cả người Megan.

- Đội trưởng?

Megan không trả lời bọn họ, mà thay vào đó, cô ta đưa tay lên vung một cái. Vài cái đầu văng lên không trung, rơi lộp bộp xuống mắt đất trong cái nhìn kinh hoàng của những người xung quanh.

Gatrix đột ngột giơ bàn tay lên, xòe ra nắm vào một lượt! Đó là ám hiệu giữa hắn với Vera. Khi Gatrix làm như vậy, nó có nghĩa là Vera phải thi triển phép thuật kia, bất chấp tất cả thiệt hại. Ngay lập tức, Vera nhắm mắt lại, miệng thì thào niệm chú. Cây gậy phép dần dần bay lên lơ lửng trước mặt cô, nhanh chóng xoay tít trong không trung, hình thành nên một vòng tròn ma pháp trận cực kì tinh xảo và phức tạp.

Quay trở lại với Gatrix, lúc này hắn đang nhìn chằm chằm vào Megan. Sau khi giết hết những người xung quanh, cô ta đưa tay lên đầu, như thể vô cùng đau đớn, nhưng điều quỷ dị là dù miệng Megan há to song lại chẳng có bất cứ âm thanh gì phát ra.

Hoặc là thứ âm thanh tai người không nghe được!

Gatrix biến sắc, lập tức vẽ nên một vòng lửa xung quanh bản thân, rồi tạo ra một quả cầu gió rất mỏng bao trùm lấy cơ thể. Tích tắc tiếp theo, hắn "nhìn

thấy" những ngôi nhà xung quanh họ bắt đầu đổ sụp xuống, còn những người đang chạy thục mạng trên đường bỗng ngã ầm ầm như một bộ phim kinh dị vậy! Bản thân Gatrix cũng cảm thấy nội tạng bị chấn động nhè nhẹ, ngực tức, đầu ù đặc hẳn đi.

Từng là một kẻ học xong "Chấn động", Gatrix hiểu quá rõ chiêu thức này. Megan vừa rồi đã hét lên một thứ âm thanh có tần số cực thấp, gọi là hạ âm. Thứ sóng âm thanh này có mức độ xuyên thấu rất cao, và đủ sức bóp vụn hết nội tạng bên trong cơ thể con người bình thường ra.

Vậy nên hắn đã tạo ra một vòng lửa xung quanh để đốt bớt không khí, tạo ra một môi trường gần sát với chân không, sau đó triệu hồi ra một quả cầu gió có sức chấn động hỗn loạn để chống lại hạ âm. Nếu như không có cả hai tầng bảo hiểm này, thì hiện giờ Gatrix sẽ không chỉ là tức ngực ộc máu mũi đơn giản như vậy đâu.

Chỉ trong chốc lát, trên cả con đường chỉ còn mỗi Gatrix và Megan đang đứng. Cả một ngã tư ban nãy còn bao nhiêu người khóc la, giờ im lặng không còn bất cứ tiếng động nào!. Megan đã ngừng hét, cúi mặt xuống. Chỉ thấy...

...gương mặt Megan bắt đầu biến dạng, căng ra, đổi màu, và trở thành...

... một chiếc mặt nạ màu trắng đang cười!

Với quy mô chiến đấu cỡ này thì chỉ có thể hi vọng trưởng trấn và ba vị đội trưởng tới kịp!

Phạm vi ảnh hưởng của hạ âm không quá lớn, khi Gatrix nhìn thấy một tốp người mạo hiểm khác, trông khá đông đang chạy hùng hục tới. Bọn họ nên cảm thấy may mắn vì sự chậm chạp của mình, vì nếu bọn họ nhanh chân hơn một chút, thì giờ đã nằm xuống cùng những người khác rồi.

- Chạy đi! Đừng lại đây!

Gatrix hét lớn, xua tay ra hiệu cho đoàn người bỏ chạy. Đồng thời hắn cũng lập tức nhẩm tính, với phạm vi như này thì ít nhất Vera sẽ an toàn, phép thuật đó sẽ không bị ngắt!

Megan, không, Mặt Nạ lạnh lùng quan sát đám đông nhốn nháo xung quanh. Khác với các phiên bản trước, phiên bản này Mặt Nạ giữ nguyên hình thể của Megan, chỉ biến đổi gương mặt cô ta thành một chiếc mặt nạ mà thôi... hoặc nhìn bề ngoài là vậy! Từ trong lòng bàn tay Mặt Nạ, một chiếc xúc tu chui ra, ngưng đọng lại thành một chiếc rìu chiến cực lớn. Bằng mắt thường cũng có thể thấy không khí cuộn trào, lao tới, xoáy thành một cơn lốc xung quanh chiếc rìu.

Sau đó Mặt Nạ vung rìu!

- Tránh ra!

Gatrix tuyệt vọng hô lớn. Hơn năm mươi đấu sĩ đứng trên hướng mà Mặt Nạ vung rìu, lập tức hóa thành khí! Nó dùng lực và kỹ xảo đặc thù ép không khí trước mặt thành một cái búa tạ, sau đó đập về phía trước. Do lực lượng quá chênh lệch cho nên thân thể của những người mạo hiểm này đã bị đánh thành phấn, để lại trong không khí giờ tràn ngập một màn sương đỏ rực như máu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Nghịch chuyển!

Vera trợn tròn mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra! Rõ ràng chỉ một tích tắc trước, cô còn đang lầm rầm niệm chú, là niềm hi vọng cuối cùng của Gatrix cơ mà! Tại sao bây giờ cô lại đứng giữa nơi đồng không mông quạnh như thế này? Cơn đau nhức buồn nôn vì tinh lực bị rút đi lại một lần nữa ập tới, âu yếm toàn thân cô như một người tình quen thuộc, chỉ có điều đó chắc chắn là thứ tình đơn phương mà Vera không hề mong muốn!

- Không... không thể!

Vera thì thào, trong lúc bọt máu phun ra từ mũi và họng cô. Cô dùng toàn bộ sức lực, thúc giục cho bản thân phải đứng dậy. Cô không thể gục ngã ở đây! Gatrix còn cần cô hỗ trợ. Chắc chắn là có sai sót ở đâu đó! Cô đã niệm nhầm âm tiết, hay cấu sai một chi tiết trong mô hình... đúng rồi! Chắc chắn là như thế! Mày thật là vô dụng Vera! Đứng dậy nào!

Trải qua vô số những lần nỗ lực, cuối cùng Vera cũng gượng dậy được, dồn trọng lượng toàn thân vào chiếc gậy phép đang cắm sâu vào trong mặt đất. Thật may là nó đã cắm đứng, chứ nếu nó đè nghiêng lên người cô lúc này thì Vera đành chịu bó tay.

Trong khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy từ đằng xa, có một thị trấn đang chìm trong khói lửa. Nước mắt cô lăn dài trên má!

- Đồ chó chết!

***

Ngay khi Mặt Nạ ra tay ép một đám người thành bột mì, ba vị đội trưởng cùng trưởng trấn đã xuất hiện, chỉ tiếc là chậm một nhịp! Phía sau họ là rất nhiều các mạo hiểm gia, bọn họ đã có ý thức chờ đợi nhau thành một đoàn thể khổng lồ, rồi mới xuất hiện tại đây. Gatrix không thể không tiếc nuối than thở, nếu như sớm hơn một thời gian thì đây là cách làm cực kì chính xác, còn hiện tại như này chẳng khác gì mang theo vô số những bịch máu di động đi tiếp sức cho Mặt Nạ!

- Bốn người các ngươi ở lại, những người khác chạy hết đi, đây không phải là chiến trường của các ngươi!

Gatrix quát lớn. Lúc này hắn cũng không còn cố kị bí mật gì nữa rồi! Nếu như không thể đánh chết Mặt Nạ lúc này thì khi con ngốc kia trở lại, mọi thứ sẽ rất nguy hiểm! Hắn phải đánh bạc tất cả để đảm bảo Vera sẽ không bị tổn thương khi quay trở lại đây!

- Mày là...

Một gã mạo hiểm gia há mồm định chửi tục, song Mặt Nạ đã phóng tới, giẫm hắn bẹp nát thành bánh thịt! Tốc độ của một đấu sĩ cấp cao không phải chuyện đùa, và Mặt Nạ lại càng là một đấu sĩ có tốc độ rất cao.

- Tránh...

Gatrix không kịp dứt lời, thì Mặt Nạ đã tự bắt đầu bữa tiệc máu thịt! Chỉ thấy từng bộ phận bị xé nát văng tung tóe lên trên trời, tựa như những con bù nhìn rơm rơi vào miệng bầy sói hoang vậy!

- Không...

- Cứu ta! Ặc!

- Tha...

Những tiếng khóc thét như một bản nhạc giao hưởng kích thích thêm sự điên cuồng của Mặt Nạ. Nó thoắt ẩn thoắt hiện, mỗi lần ra tay lại có một người mạo hiểm bị phanh thây, và sinh lực của họ đang chảy dần vào người nó.

- Đừng cho nó cơ hội hấp thu sinh mệnh nữa! Bao vây lấy nó!

Gatrix cắn răng, đè xuống cơn đau trong cơ thể, chạy vọt về phía Mặt Nạ! Đến lúc này hắn có thể khẳng định, Mặt Nạ thậm chí còn không nên tính là sinh vật, bởi sinh vật sẽ phải có khái niệm "thù hận". Ban nãy Gatrix lừa nó chịu một đòn vô cùng nghiêm trọng, không có lí gì nó lại bỏ qua hắn được cả! Thế nhưng thời khắc thấy từng đoàn người sống đứng cạnh nhau, nó lập tức xông tới "ăn uống". Như vậy... có lẽ là một loại vũ khí chiến tranh chăng? Gatrix thầm nghĩ, trong lúc luồn lách qua đám người.

- Chạy ngay đi lũ óc chó này!

Shundas cũng gầm lớn, vung tay ra hiệu cho những người còn sống chạy đi, bản thân ông ta thì rút chiếc đao trên lưng ra, hít một hơi thật sâu. Cơ bắp toàn thân ông ta lập tức căng phồng, khiến cho Shundas vốn đã cao to, nay càng thêm giống một người khổng lồ, ít nhất đối với Goblin là vậy! Ba vị đấu sĩ cấp trung còn lại cũng vận lên đấu khí, tạo thành một ngọn lửa hừng hực bao quanh toàn thân.

Nếu như đấu sĩ cấp thấp trở xuống chỉ có thể sử dụng đấu khí bên trong cơ thể, cường hóa cho bắp thịt càng thêm mạnh mẽ, thì đấu sĩ cấp trung có thể phóng đấu khí ra ngoài bản thân, vừa mang tính chất phòng ngự, và có thể cô đọng thành năng lượng tấn công tầm xa, đền bù rất nhiều khuyết điểm chân ngắn của họ, tất nhiên những nghề nghiệp chuyên tấn công tầm xa sẵn rồi như cung thủ thì không tính.

Người khổng lồ Shundas là kẻ đầu tiên tiếp cận được Mặt Nạ. Hắn vung chiếc đao to lớn của mình, đập mạnh xuống lưng của Mặt Nạ, định sử dụng chiến thuật vây Ngụy cứu Triệu để giải cứu cho một cô nàng mạo hiểm đang bị Mặt Nạ vồ tới. Trái với tưởng tượng của Shundas, Mặt Nạ chẳng hề quan tâm tới lưỡi đao của hắn, mà tiếp tục đưa tay bóp vụn đầu nữ mạo hiểm gia xấu số nọ. Shundas trợn lớn mắt, nhìn thanh đao của mình cắm ngập vào trong người con quái vật.

Cảm giác nguy hiểm đột nhiên dâng lên trong đáy lòng Shundas, hắn lập tức buông đao bắn ngược về phía sau. Nếu như chỉ chần chừ một tí nữa thôi là bàn tay của Mặt Nạ đã chẻ đôi đầu hắn làm hai rồi! Mặt Nạ đưa tay lên, nhấc chiếc đao ra khỏi cơ thể, vung vẩy vài đường như muốn ướm thử vậy! Phía sau lưng nó, từng dòng máu tươi trên mặt đất bay lên, lao về phía vết thương sâu hoắm trên lưng của kẻ từng được biết đến là hồ ly Megan, chữa trị thân thể của cô ta.

- Tốc độ và sức mạnh này... nó đã đạt tới tương đương đấu sĩ cấp cao rồi!

Một trong ba đấu sĩ trung cấp, trưởng trấn Thans, lúc này cầm trên tay một thanh thập tự kiếm, sắc mặt vô cùng khó coi. Song Mặt Nạ không cho họ thêm cơ hội thở dốc! Nó lập tức phóng vọt về phía nạn nhân tiếp theo, nhưng lại bị một kẻ mặc áo trùm đen kín mít chặn lại.

- Còn đứng đực ra đó làm gì?

Gatrix gầm lên, dùng một chiêu mượn lực phải nói là tinh xảo tột đỉnh để vật ngã Mặt Nạ. Đầu tiên hắn đưa vai húc vào trong ngực Megan, nghiêng đầu né đi cú đấm của nó, rồi dùng chân đá vào chân phụ của Mặt Nạ, tay nắm lấy cổ tay của nó kéo qua vai mình, đồng thời niệm phép để mặt đất dưới chân Mặt Nạ nhô lên, tạo thành một chuỗi động tác cực kì phức tạp để gây ra một kì tích! Hắn vật ngã được một đấu sĩ cấp cao, mua cho bọn họ thêm vài giây thở dốc!

Gần như khi thấy Mặt Nạ văng qua vai, Gatrix đã buông tay tránh xa rồi. Và sự cẩn thận đó đã cứu Gatrix một mạng, bởi chỉ tích tắc sau đó, từ trên người Mặt Nạ, vô số gai nhọn đâm tua tủa phóng ra, song Gatrix đã lùi lại một khoảng cách đủ an toàn để không bị gai chạm tới. Bốn vị đấu sĩ trung cấp nhìn nhau, rồi cắn chặt răng xông lên. Shundas cũng ngửa mặt lên trời hô lớn.

- Tiểu thư Ashley!

Sau đó hắn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tuôn ra những lời này!

- Cung thủ, tiếp cận cấp cao! Ra tay cần một phần ba số tiền, đồng ý?

- Được!

Đến lúc này chẳng có kẻ ngu nào lại vì tiền đi cò kè mặc cả tính mệnh mình cả! Hai vị đội trưởng còn lại nhanh chóng gật đầu, rồi quay về nhìn Gatrix.

- Người qua đường!

Gatrix hời hợt đáp lại.

- Ta có một đồng bạn đang vận phép! Yểm trợ cho cô ấy!

...

Ashley bình tĩnh rút từ sau lưng ra một mũi tên, hít một hơi tràn đầy buồng phổi cái mùi lạnh buốt của gió đêm.

- Dù sao cũng là một đấu sĩ cấp cao, để chắc ăn thì dùng "nó" vậy!

Ashley đặt tên lên cung, vươn người kéo căng sợi dây. Xung quanh mũi tên xuất hiện hai luồng ánh sáng màu xanh lá, tràn ngập khí tức tự nhiên, như hai con rồng đang bơi, đan xoắn vào nhau, và dung hợp lại ở đầu mũi tên. Ngay khi Ashley buông tay ra, mũi tên lập tức biến thành một vệt sao băng, xé rách màn đêm thăm thẳm, phóng thẳng tới vị trí Mặt Nạ.

Và cùng lúc đó, Vera... biến mất!

...

Dưới sự chỉ đạo của Gatrix, năm người khóa chặt lại con quái vật, lôi nó ra một khu vực khá trống trải, rất thích hợp để làm hồng tâm bắn phép.

- Hi vọng cô không lừa dối bọn ta!

Trist, vị đội trưởng cuối cùng trong ba người, rống lớn. Gatrix không đáp. Cơ thể của hắn quá yếu trong một trận chiến cấp độ này, song hắn luôn luôn kịp thời ra tay quấy rối tiết tấu của Mặt Nạ, để nó không có cách nào đột phá ra khỏi vòng vây, hay gây những tổn thương chí tử lên bốn vị đấu sĩ trung cấp.

Bất chợt từ phía sau lưng họ có một tiếng nổ rít vang lên, kéo theo đó một vệt sáng dài, mang theo gió áp cuồn cuộn lao tới. Năm người lập tức phóng lui về phía sau, để lại Mặt Nạ trơ trọi đứng đó đón nhận "sao băng". Cú va chạm tạo nên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, khói bụi bay mù mịt ngập trời, che khuất đi tầm nhìn của những kẻ xung quanh.

- Kết thúc rồi sao?

Shundas thì thào, căng mắt ra nhìn làn khói bụi. Trong một thoáng chốc, tất cả bọn họ đều đã quên rằng, có một kẻ mới chỉ cách đây vài nốt nhạc, vừa mới tuyên bố đồng bạn đang thi triển một phép thuật vô cùng bá đạo, vậy mà tới giờ vẫn chẳng thấy đâu. Hoặc cũng có lẽ, ngoại trừ Shundas, họ cho rằng vệt sáng vừa rồi chính là "phép thuật" mà Gatrix nhắc tới!

Đột nhiên đồng tử Gatrix nở to, hắn quay phắt người về phương hướng mũi tên vừa bắn ra, chính xác hơn là Ashley đang ở! Hắn biết thứ ma lực đang xoay vần trong không khí này! Đặc biệt là cột lửa xoáy bốc cao vút lên không trung này nữa.

Phép thuật Xoáy lửa!

Ngoại trừ hắn, Vera ra, không còn một kẻ nào có thể biết được nó, ít nhất theo xác suất mà nói, tỷ lệ có một pháp sư tình cờ khám phá ra mô hình phép thuật này nhỏ không cần tính. Vera đã bị hắn lừa sử dụng phép Dịch chuyển ngẫu nhiên ra khỏi chiến trường, bản thân hắn lại không thi triển, như vậy trên lý thuyết, không thể có phép Xoáy lửa ở đây được!

Trừ phi...

...

Cơn sóng chấn động khiến cho đất đá bay vút lên trên không, tạo thành một đóa hoa màu xám xịt mang theo khí tức của hủy diệt và tử vọng, nở rộ ở giữa lòng thị trấn. Shundas ngoái lại nhìn, một cảm giác nặng nề đè nặng lên trái tim hắn.

- Đây là "phép siêu cấp" mà mày lừa bọn tao à?

Shundas nhào tới, định túm lấy cổ Gatrix, song Gatrix đã nhanh tay gõ vào cổ tay của Shundas. Hắn nhăn mày, rụt tay lại, chỉ cảm thấy cả cẳng tay tê rần vô lực.

- Không phải bên ta!

Gatrix lạnh lùng đáp lại. Song hắn bỗng nhiên biến sắc, co chân lùi mạnh ra phía sau! Từ trong màn khói, Mặt Nạ xông ra, cắt ngang qua chỗ Gatrix vừa đứng! Nếu như hắn chậm một nhịp thôi thì giờ đã đầu thân mỗi chỗ một nẻo rồi!

Toàn thân Mặt Nạ giờ không còn bất cứ một mảnh vải nào, nhưng cả năm người ở đây đều không ai cảm thấy có hứng thú đi quan sát thân thể trần truồng của Megan làm gì. Hank lắp bắp tuyệt vọng:

- Tại sao nó không bị thương một chút nào?

- Không! Nó bị suy yếu rồi! Để ý tốc độ của nó!

Gatrix phản ứng lại rất nhanh. Tốc độ của Mặt Nạ ban nãy nếu như so với trước khi dính mũi tên thì đã chậm đi khá nhiều! Hắn có thể dựa vào từng động tác của con quái vật để dự đoán trước nó sẽ làm gì, song nếu như là lao vọt ra bất ngờ như thế, chắc chắn Gatrix sẽ không thể phản ứng kịp, có điều hiện tại hắn đã tránh được!

- Sức mạnh của nó cũng yếu đi!

Trưởng trấn Trist hô lên vui mừng! Ông ta liên tục vung vẩy thanh kiếm thập tự hai tay, đánh những đòn tuy chậm nhưng cực kì nặng nề lên Mặt Nạ! Dường như sức mạnh của nó đã tụt xuống đâu đó đáy của đấu sĩ cấp trung, và bốn người ở đây đều là đấu sĩ cấp trung nhưng là ở mức giữa giữa rồi. Cho dù kĩ xảo của Mặt Nạ vẫn vô cùng sắc bén, nhưng khi bị tới bốn vị đấu sĩ cấp trung vây đánh thì nó bắt đầu bị thương liên tục, và Gatrix nhạy cảm nhận thấy, miệng vết thương khép lại cực kì chậm!

- Đừng cho nó cơ hội lại gần những xác chết! Khóa chặt nó ở đây!

Đội trưởng Thans cũng nhận ra điều này, lên tiếng nhắc nhở những người còn lại. Cảm giác chiến thắng bao trùm trong tâm trí tất cả, khiến họ càng đánh càng hăng, ngoại trừ một người.

Trưởng trấn Trist siết chặt thanh kiếm của mình, giơ cao lên quá đầu. Từ lưỡi kiếm bộc phát ra một thứ ánh sáng vàng của nguyên tố đất vô cùng chói mắt, trầm trọng tựa như núi lở vậy!

- Kiếm trảm sơn hà!

Thanh kiếm bổ xuống, đập thật mạnh lên người Mặt Nạ, cùng với những ngón tay gãy của nó khi đón đỡ chiêu thức này. Cùng lúc đó, từ ven đường, một quả cầu lửa màu xanh lá phóng ra với tốc độ cực nhanh, xuyên thủng trái tim Trist.

Ông ta ngơ ngác nhìn xuống ngực mình. Nơi ngực trái của ông ta, vốn có một trái tim khỏe mạnh đang đập, giờ chỉ còn là một lỗ trống rỗng cháy khét. Điều cuối cùng Trist nhìn thấy khi ngã xuống là một kẻ ăn mặc áo choàng pháp sư, đang từng bước tiến về phía họ từ cuối con đường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tính sai

- Dừng tay nào các chàng trai, nếu không vật thí nghiệm của ta mà chết thì phiền phức lắm!

Minas dừng lại ở cách bọn họ vài chục bước chân, trên tay vẫn đang lập lòe một ma pháp trận. Ở khoảng cách này, bọn họ không có cách nào chạm được vào ông ta mà không "tắm rửa" ít nhất một lượt phép thuật. Vậy nên tất cả đều đứng yên, mắt long sòng sọc nhìn về phía Minas. Ông ta chỉ cười nhẹ khinh miệt, sau đó nhìn về phía Mặt Nạ.

- Đứng dậy đi con của ta! Hãy cho những kẻ phàm tục này chứng kiến sức mạnh của tri thức đánh mất!

Lần đầu tiên kể từ khi Gatrix tiếp xúc với Mặt Nạ, hắn nhìn thấy đốm sáng đỏ rực lóe sáng bên dưới khe mắt của chiếc mặt nạ!

- Lũ ngu xuẩn! Các ngươi nghĩ rằng đây là toàn bộ sức mạnh của nó sao? Thử cảm nhận khi vũ khí chiến tranh thức tỉnh đi!

Minas cười lớn đắc thắng, trong khi Mặt Nạ dần dần đứng dậy. Tư thế của nó rất quái dị, giống như một con rối được kéo dây cho đứng thẳng lại vậy.

Cổ nó ngoẹo sang một bên, tay chân thì buông thõng, hai con mắt của nó sáng lòe lòe như ác quỷ dạ xoa đang nhìn hau háu vào những con mồi trước mặt vậy!

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu gì báo trước, Gatrix lao vọt về phía Minas!

- Xử lý nó!

- Là ngươi!

Minas giật mình nhận ra giọng nói quen thuộc của kẻ đã bán cho mình cuốn ghi chép phép thuật. Nhưng ngạc nhiên là một chuyện, còn phép thuật giáng xuống lại là chuyện khác! Minas lầm bầm, úp bàn tay xuống!

- Bức tường ma thuật!

Mặc dù mang tiếng là bức tường nhưng đây không phải là một phép phòng ngự, mà trái lại, phép thuật này tạo ra một lớp năng lượng đè xuống từ trên cao, có thể nghiền nát một đấu sĩ cấp trung nếu như không kịp chuẩn bị.

***

- Này Vera, do cô đã lựa chọn hướng sử dụng gậy phép rồi, cho nên cô sẽ không có cách nào tránh khỏi tình trạng đứng đực ra như vịt. Cho nên có một kỹ thuật nhỏ có thể giúp cô vượt qua chuyện này!

- Là gì vậy?

Vera tò mò hỏi. Gatrix không đáp, mà bắt đầu niệm chú. Trên bàn tay của hắn dần dần hình thành nên một pháp trận xoay tròn tỏa ra màu vàng lá chuối nhợt nhợt.

- Kĩ thuật này gọi là hoãn phép! Về cơ bản, cô sẽ không niệm chú âm tiết cuối để kích hoạt cho mô hình phép thuật vận hành, mà liên tục duy trì ma lực để đảm bảo mô hình không tự sụp đổ. Khi cảm thấy thời cơ đã chín muồi, cô có thể tung nó ra! Thường thì những phép thuật cần phương pháp này là những phép tầm trung mang tính chiến lược là chính, ví dụ như làm chậm cục bộ, suy yếu kiệt quệ gì gì đó...

- Cấm chú không dùng được à?

Gatrix nhìn cô với ánh mắt vô cùng thương hại, khiến Vera không khỏi xấu hổ cúi gằm mặt!

- Cấm chú không cần và không thể áp dụng phương pháp này! Cụ thể thì khi nào cô có đủ sức sử dụng ta sẽ nói. Có điều thứ ta muốn nói hôm nay không chỉ là hoãn phép, mà còn bao gồm cả cách khắc chế nó nữa! Nhìn lại bàn tay của ta xem!

Vera nhìn vào trong trận pháp trên tay Gatrix. Cô cau mày lắc đầu.

- Rối rắm quá tôi chẳng hiểu gì hết!

- Đừng vội bỏ cuộc! Hãy tập trung, thật tập trung, và quan sát từng kí tự bên trong trận pháp này!

Vera căng mắt suy tư. Những vòng tròn do nhiều họa tiết tập hợp lại, đan xen vào nhau vô cùng rối mắt, song nếu như cô bóc tách chúng ra...

- Tôi thấy rồi! Cái này... hình vẽ này... đây là một phần của mô hình phép... đây nữa...

- Những mô hình phép thuật này nếu bảo mạnh thì đúng là chúng rất mạnh, song yếu thì cũng cực kì yếu ớt. Chỉ cần cô có thể lý giải được các bộ phận của mô hình phép thuật này, sau đó phóng ma lực của cô bắn thẳng vào các "sai số" trên mô hình theo một tỷ lệ nhất định thì phép thuật sẽ sụp đổ, tạo thành phản phệ lên người thi triển.

Gatrix ngừng lại, chỉ chỉ một vài chỗ.

- Phép thuật này của ta là một phép rất yếu, nên cần rất nhiều phần trăm sai số mới đủ khiến cho phép thuật bị phá hủy. Song với những phép thuật cao cấp, nơi mà mô hình cực kì phức tạp, thì chỉ cần một chút quấy rối nho nhỏ thôi... Bùm! Vậy đấy! Thế cho nên, hoãn phép là một kĩ thuật thực dụng và trông rất ngầu, có điều lời khuyên của ta là, hãy giấu bàn tay của mình dưới lớp áo choàng hoặc sau lưng chứ đừng có phô ra cho thiên hạ!

Gatrix dùng hai tay làm điệu bộ vụ nổ.

***

Trong mắt của Minas, mặc dù lão rất nuối tiếc vì không thể moi thêm được càng nhiều tri thức từ con bé pháp sư lạ mặt, nhưng vì nhiệm vụ cao cả, lão đành phải xuống tay. Chỉ cần nhìn vào cách nó lao hùng hục vào lão là Minas có thể biết, đối thủ của lão hoàn toàn không có bất cứ kinh nghiệm gì về đấu phép giữa các pháp sư cả!

Khi pháp sư đấu phép, họ sẽ liên tục dùng phép thuật đón đỡ thần chú của nhau, chứ chẳng ai dám đưa thân mình vào tầm ảnh hưởng chiêu của đối phương cả, cho dù trên người họ có lá chắn phép thuật. Thật là đáng tiếc! Minas khẽ tặc lưỡi.

Giây tiếp theo, lão cảm thấy một luồng năng lượng khủng bố xuất hiện ở ngay trước mặt mình, và vô cùng quen thuộc! Đó là dấu hiệu báo rằng phép thuật của lão đã sụp đổ.

- Không thể nào...

Minas chỉ kịp thốt ra lời đó trước khi thứ ánh sáng nuốt chửng lão!

...

Tại một khu vực cách chiến trường tầm vài phút di chuyển, nơi đây lúc này chỉ còn một màu đen kịt, khói bốc nghi ngút. Chính tại nơi đây, Minas đã sử dụng phép thuật Xoáy lửa lên Ashley, biến cả một khu vực rộng vài chục căn nhà thành bình địa.

Dựa vào những xác người cháy đen co quắp, có thể đoán được số nạn nhân của Minas không dưới cả trăm người. Đây chính là sự tàn nhẫn và khốc liệt của Avalon, khi hai kẻ mạnh chiến đấu với nhau thì chỉ cần dư chấn của họ tạo ra thôi cũng đủ tạo thành một thảm họa rồi.

Ít nhất thì họ còn ra đi rất nhanh! Có những người xui xẻo hơn, bị chộp làm vật thí nghiệm hoặc đem làm vật tế, phải chịu đựng đủ mọi loại dằn vặt rồi mới có thể được giải thoát! Trong một cái thế giới chết lúc nào không hay như thế này, hiển nhiên sinh mệnh buộc phải tiến hóa theo một chiều hướng vặn vẹo và quái dị, khi khí tài quân sự lại trở thành hàng dân dụng, còn những phát kiến giúp ích cho xã hội lại bị bỏ xó! Có lẽ, Avalon cần một sự thay đổi, một sự thay đổi cực kì lớn!

Song chuyện đó là chuyện của tương lai xa lắc lơ! Quay trở lại hiện tại, giữa một cánh đồng chết chóc cháy khét lẹt đó, có một cái xác bỗng dưng nhúc nhích! Cánh tay khô quắt đen kịt của nó cựa cựa, di chuyển một cách cực kì khô cứng, tiến về gần xương sọ, chính xác hơn là vị trí đã từng là "miệng".

Khi Minas ám hại thành công Ashley, lão đã có chủ tâm vét hết tài sản của cô ta, ví dụ như cây cung chẳng hạn. Song có một chỗ mà Minas không để ý, bởi cánh tay trái của Ashley lúc ban đầu được bọc trong một chiếc găng làm từ thứ gỗ lạ chưa biết tên. Khi ngọn lửa thiêu đốt, nó tạo thành một lớp than bao ngoài cánh tay cô ta, che đi một thứ mà nếu Minas biết, lão sẽ tức đến đỏ cả mắt!

Đó là một chiếc nhẫn vàng, mặt trên đính viên kim cương màu xanh lá! Bản thân giá trị của chiếc nhẫn đã cực kì lớn rồi, bởi nó là nhẫn không gian, chính là phần thưởng mà cố trưởng trấn Trist đã dùng để treo thưởng cho ai giết được Mặt Nạ.

Tất nhiên, cấp độ chiếc nhẫn của Ashley cao hơn của Trist không biết bao nhiêu lần, thể hiện qua sức chứa của nó và nhiều tính năng khác nữa. Song chiếc nhẫn này khi đem so với viên kim cương đính trên nó thì chỉ như hạt cát so với núi vàng mà thôi!

Khi nhìn kỹ vào viên đá, người ta sẽ thấy nó không hẳn mang màu xanh lá, mà là bên trong viên kim cương đó có một thứ chất lỏng mang theo màu xanh lá. Cái xác khô đưa viên đá lại gần miệng, dùng ngón cái ấn vỡ viên đá. Chất lỏng màu xanh bên trong ngay lập tức bắn ra, rơi thẳng xuống cổ họng nó.

Như một phép nhiệm màu, khi giọt chất lỏng chạm vào cổ họng bộ xác, nó bắt đầu lan dần ra khắp toàn thân. Chỗ nào nó đi qua, phần cháy đen sẽ biến mất và để lại sau lưng những bộ phận cơ thể được phục hồi hoàn chỉnh. Do cổ họng là nơi đầu tiên được chữa trị, nên suốt vài phút tiếp theo, Ashley chỉ biết rống lên đầy đau đớn khi giọt nước chữa trị cơ thể tổn hại của cô.

Đúng vậy, giọt chất lỏng đó chính là Nước suối sinh mệnh, sinh ra từ Cây thế giới, ẩn sâu bên trong Cánh Rừng Vĩ Đại, và cũng chính là quê nhà của tộc Tiên. Tương truyền mỗi mười năm, Cây thế giới mới ngưng tụ ra được một giọt này, và sức sống bên trong giọt chất lỏng này lớn tới mức đủ sức kéo một người sắp chết trở lại trạng thái đỉnh cao chỉ trong thoáng chốc!

Chính bởi tác dụng có phần vô lý này mà trong suốt một thời gian dài, tộc Tiên đã cực kì đau đầu vì liên tục bị các chủng tộc khác chinh phạt, hòng cướp lấy Nước suối sinh mệnh.

Có điều sau vài chục năm chiến tranh, các chủng tộc đã học ra được một điều, tộc Tiên tuy rằng nhân số thưa thớt, nhưng mỗi một người bọn họ hoàn toàn xứng đáng với một đội quân rồi, và bản thân chủng tộc này cũng rất biết cách giao tiếp với những người mạnh nhất thế gian, vậy nên trong cuộc chiến tranh đó, chiến lực cấp cao của các chủng tộc khác hầu như không có mấy, trong khi lính lác bình thường thì đến bao nhiêu chết bấy nhiêu mà thôi!

Do độ quý hiếm của Nước suối sinh mệnh nên rất hiển nhiên, thân phận của Ashley không phải người bình thường! Lúc này trên người cô không còn bất cứ mảnh vải che thân nào, để lộ ra một thân hình ngọc ngà tuyệt mỹ, tựa như những tác phẩm của loài người khi ca tụng nữ thần tình yêu vậy.

Tuy nhiên những vẻ đẹp phồn thực nhục dục đó không có cách nào che lấp đi được gương mặt đặc trưng của tộc Tiên, với cặp tai dài nhọn vểnh ra đằng sau. Thật may là Ashley trước đó đã dùng khăn để che đi khuôn mặt của mình, chỉ còn lộ ra cặp mắt sâu thăm thẳm như lòng đại dương. Nếu như lúc đó mà chiếc khăn che rơi xuống thì tác động mà nó gây ra thậm chí còn hơn cả Mặt Nạ nữa kìa!

Ashley chống tay, từ từ nhấc người dậy. Cô phủi đi lớp đất cát đang bám trên người, rồi triệu hồi một bộ quần áo để che đi một trong bảy căn nguyên của tội ác. Giọt nước suối cần có thời gian mới có thể phục hồi toàn bộ cơ thể Ashley về đỉnh cao, chứ hiện tại cô chỉ đang có sức lực tương đương một đấu sĩ học đồ. Từ trong chiếc nhẫn không gian, Ashley lấy ra một chiếc lá, vò nát nó, rồi tập tễnh tiến về chiến trường phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Điên cuồng

- A a a! Tay của ta! Ma hải của ta!

Tiếng hét thất thanh của Minas vang lên khiến trái tim của Gatrix chùng xuống. Chừng đó còn chưa đủ để giết hắn ta sao? Gatrix suy nghĩ thật nhanh, cố hết sức tàn lê bước về phía giọng nói phát ra. Ở đó, hắn thấy một tên pháp sư đầu tóc rối bù, nước mắt nước mũi ràn rụa, đang dùng tay trái ôm lấy vai phải - cả cánh tay phải của lão đã bị nổ tan nát không còn bất cứ một vết tích nào.

Gatrix nín thở, nhẹ nhàng tiến lại gần, lưỡi dao giơ cao. Hắn cần phải kết thúc Minas chỉ trong một đòn. Bất chợt gã pháp sư quay phắt lại nhìn hắn, hai mắt đỏ quành quạch, long sòng sọc lên như một con chó dại.

- Cầu phép!

Cơn sóng năng lượng đập thẳng vào lưỡi dao của hắn, hất tung Gatrix về phía sau. Cả người hắn tê mỏi, đau nhức trước cơn chấn động, một phần nữa là vì đêm nay hắn đã ép cơ thể hoạt động quá độ rồi. Hắn có thể nghe thấy từng tế bào trên người gào lên, biểu tình đòi nghỉ ngơi. Hai mắt của hắn nặng trịch, lúc nào cũng muốn díp lại.

Thôi nào, dù sao Vera cũng đã thoát đi rồi, mày còn cố làm gì nữa? Nhắm mắt lại và ngủ một giấc thật sâu, thật dài không mộng mị đi! Giọng nói ma quỷ cứ văng vẳng khắp tâm trí hắn, khuyến khích hắn từ bỏ. Và điều đáng chết là, trong những giây phút kiệt quệ nhất, không phải ai cũng có đủ bản lĩnh để kháng cự lại chúng.

Cho dù là Gatrix!

...

Minas làu bàu gì đó, nước dãi của lão văng tung tóe khắp nơi mỗi khi lão rú lên. Thế rồi lão lấy ra một cục thịt - nó vẫn sống, và đang đập liên hồi. Những mạch máu trên nó căng phồng xẹp đi một cách kì dị, như thể đấy là một trái tim vậy!

- Là chúng mày ép tao! Là chúng mày ép tao!

Lão hét lớn, rồi đặt miếng thịt đó vào chỗ đứt trên vai phải. Ngay lập tức, mạch máu trên miếng thịt lan ra, bám dính lấy người lão, nuốt chửng lấy máu thịt của lão. Minas gào lên đầy đau đớn, quỳ thụp xuống mặt đất khi cơ thể mình dần dần bị đồng hóa.

Từ chỗ vai phải của lão, một cánh tay mới toanh mọc ra, nhưng nó không giống cánh tay của người bình thường, mà mang theo màu tím, giống như thể được tạo nên từ vô số những xúc tu tua tủa vậy. Và trên cánh tay đó mọc rất nhiều con mắt, liếc ngang ngó dọc trông vô cùng kinh tởm!

- Hệch hệch hệch ha ha ha ha!

Minas cười lên man dại giữa màn đêm, giơ cao cánh tay ma quỷ mới của mình, xòe bóp xòe bóp một vài lần cho quen thuộc. Lão co cánh tay quỷ lại, đấm một phát thật lực vào vách tường. Ngay lập tức ngôi nhà cạnh lão thủng luôn một mảng lớn, giống như vừa bị đạn pháo bắn vào vậy!

- Ha ha ha! Sức mạnh này thật tuyệt vời!

Nếu như lúc này có ai ở đây, sẽ thấy những thớ thịt từ hạt giống ma quỷ đang lan dần khắp người Minas, biến lão thành một thứ sinh vật phi nhân loại. Có lẽ biết rằng thời gian của mình không còn nhiều, nên Minas quyết tâm phải trả thù bằng được kẻ đã hại lão đến mức này! Lão vung tay, đập tan hết đất đá đang chắn trước mặt!

- Mày trốn đâu rồi? Con ranh! Hôm nay mày phải chết!

Lão loạng choạng mò về phía trước, vừa đi vừa chửi bới. Trong cái tâm trí mơ hồ của Minas, lão chỉ còn nhớ được mang máng Gatrix đã bay về phía này thôi.

- À mày đây rồi!

Minas cười khà khà, tiện tay bẻ lấy một thanh sắt nhô lên gần lão. Thân hình đồ sộ của lão dần dần tiến lại gần Gatrix lúc này đang nằm mê man bất tỉnh. Chỉ mới vài chục bước chân thôi nhưng miếng thịt đó đã cắn nuốt phần lớn cơ thể của lão pháp sư rồi. Nếu như không phải là bởi vì đầu Minas vẫn còn chưa bị đồng hóa thì thật khó có thể tin được tên khổng lồ màu tím này lại từng là một pháp sư gầy gò tong teo.

- Chết đi!

Minas rú lên tiếng người cuối cùng, trước khi đâm lút cả thanh sắt vào ngực Gatrix! Lực đâm của nó mạnh tới nỗi thanh sắt còn xuyên thủng cả mặt đất, ghim cứng Gatrix lại. Và đó cũng là thời khắc chấp niệm của Minas tan biến, để miếng thịt quái vật đồng hóa hoàn toàn. Đầu của nó to dần, mà đúng hơn phải là căng phồng lên, trở thành một hình thù vô cùng gớm ghiếc đủ sức dọa trẻ con đái ra quần nếu nhìn thấy. Đột nhiên nó ngẩng cao đầu, gầm lên đau đớn, sau đó lao hùng hục về một phía.

Đó là chỗ những đội trưởng còn sống đang săn giết Mặt Nạ!

...

Shundas, Thans và Hank đang đứng cạnh xác của Mặt Nạ. Trên người bọn họ đâu đâu cũng có vết thương, nhưng lần này thì họ đã thật sự đánh gục được nó. Hank cầm chiếc mặt nạ lúc này đã vỡ làm đôi lên, ngắm nghía.

- Thật không thể nào hiểu được cơ chế của thứ này! Đúng là lũ pháp sư khốn kiếp, luôn luôn chế tạo ra những thứ gây họa cho thế gian.

Ông ta nhổ toẹt một bãi nước bọt pha sắc đỏ xuống đất đầy khinh miệt.

- Không biết cô bạn nhỏ của chúng ta làm ăn thế nào rồi nhỉ?

- Ừm, không thấy có động tĩnh gì! Chẳng phải lời đồn thường nói khi hai pháp sư đấu nhau là trời long đất lở sao?

Bất chợt họ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên từ phía đằng xa. Là những người mạo hiểm có nhiều năm kinh nghiệm, chỉ dựa vào tiếng rống, họ cũng có thể ước chừng được thể trạng và sức mạnh của loài sinh vật lạ này.

- Cẩn thận, có gì đó đang chạy về phía này!

Shundas giơ tay ra hiệu cho hai đội trưởng. Thực ra cũng chẳng cần tới ông ta cảnh báo, bởi nhìn vào đống bụi mù đổ nát của những căn nhà sụp xuống, là có thể biết được có một thứ kích thước rất lớn và rất mạnh mẽ, đang dùng một cách vô cùng bạo lực để chạy lại phía họ.

- Tất cả tránh ra!

Không rõ ai hô lên, song cả ba người rất ăn ý nhảy về ba hướng khác nhau. Vài giây tiếp theo, một khối thịt khổng lồ màu tím rơi từ trên không xuống như một quả đại bác, tạo nên một vệt sóng trắng lan tỏa ra xung quanh, ép cho ba vị đấu sĩ phải ôm ngực phun máu tươi.

- Nó... là cái quái gì vậy?

Thans thì thào, run lẩy bẩy trước sinh vật đồ sộ trước mặt. Toàn thân nó cao và to phải gấp đôi bọn họ, lực lưỡng vô cùng, mang theo màu tím mà nếu nhìn kĩ thì thực chất là do hằng hà vô số những sợi xúc tu đan chặt vào nhau tạo nên cơ thể đó. Con quái vật nhìn một lượt cả ba người, rồi tập trung vào Hank, chính xác hơn là mảnh vỡ chiếc mặt nạ Hank cầm trên tay. Nó há miệng, rống lên.

- Graoooooo!

- Chạy đi!

Hank hét lớn, xoay người cắm đầu chạy. Tuy con quái vật trông ù lì to xác, nhưng so với tốc độ của ba đấu sĩ vốn kiệt quệ và bị thương thì nó dư sức đuổi kịp Hank. Minas đưa tay túm lấy đầu của Hank, bẻ cạch một cái nhẹ nhàng như người ta ngắt trái nho vậy! Sau đó nó bắt đầu... nhai ngấu nghiến xác của Hank!

Thans và Shundas tái mặt, nhìn nhau đầy hoảng sợ. Bị giết đối với dân nhảy múa trên đầu lưỡi dao như họ không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng nếu như bị ăn tươi nuốt sống thế này thì chắc chắn không ai nguyện ý. Vậy nên không cần nói thêm một lời nào, bọn họ lập tức rút lui, trong bụng thầm hi vọng con quái vật này sẽ truy đuổi người kia.

...

Lòng Vera gấp như đang bị lửa đốt! Sau khi nghỉ ngơi vài phút, thể lực của cô đã quay trở lại, nhưng còn phép thuật thì... chí ít cô cũng vẫn còn thể thuật phải không nào? Vera thầm nghĩ. Lúc này cô đang quay trở lại trạng thái Succubus nguyên bản, với đôi cánh dơi sải rộng trên bầu trời đêm sặc mùi khói lửa và nóng rực!

Cô chao liệng qua từng khu vực trong thị trấn, tìm kiếm một hình bóng quen thuộc. Nếu như lúc này Gatrix ở đây, hắn sẽ vỗ đùi và khen cô có đôi mắt giống một loài chim săn mồi trên thế giới nào đó, song giờ chỉ cần nghe được tiếng Gatrix thôi cũng là một món quà quá xa xỉ với Vera!

- Làm ơn! Làm ơn đừng xảy ra chuyện!

Vera thì thào trong làn nước mắt, tiếp tục bay vút qua các mái nhà, cẩn thận tìm kiếm từng ngóc ngách có thể. Cô nhìn thấy một con quái vật khổng lồ màu tím trông rất đáng sợ đang truy đuổi ai đó phía dưới kia, bỏ lại sau lưng một vệt đổ nát dài bất tận.

Đứng từ góc độ trên cao, Vera có thể thấy rõ nơi khởi nguồn của nó, và lòng cô chợt nổi lên một linh cảm không lành! Cô bỏ mặc tất cả những dấu vết khác, phóng thẳng về nơi bắt đầu của con quái vật.

Và rồi cô thấy một thanh sắt, đâm xuyên lên thân ảnh nhỏ bé thân thuộc, trùm kín trong một bộ áo choàng xám đầy bụi và tro!

- Không... không... không!

Vera bước lại, lẩm bẩm phủ nhận sự thực trước mặt. Cô run rẩy chạm vào xác Gatrix, rồi giật bắn lại như dính điện! Sau đó, như đã phát cuồng, Vera

nhào tới, hất phăng chiếc mũ trùm đầu của Gatrix ra. Dưới lớp mũ, gương mặt Gatrix bình thản và nhẹ nhõm, tựa như chỉ đang trải qua một giấc ngủ thôi vậy! Có lẽ, sau tất cả, hắn chỉ muốn một giấc ngủ thật dài, không mộng mị như thế này thôi!

- Không! Khốn nạn! Tỉnh dậy!

Vera vung tay nện vào người Gatrix đầy ai oán. Nước mắt cô trào ra, thấm ướt đẫm cả vạt áo choàng trước ngực con Goblin.

- Không! Anh đã hứa rồi mà! Làm ơn...! Dậy đi! Anh đang đùa tôi thôi đúng không? Anh hứa sẽ chăm sóc em cả đời cơ mà! Dậy đi thằng khốn này!

Vera nức nở, thỉnh thoảng lại gào lên đầy tuyệt vọng.

- Cái thứ này... là cái thứ này đúng không? Để em rút nó ra, anh cố chịu nhé!

Vera bỗng dưng cười cợt với cái xác, đứng dậy và túm lấy thanh sắt đang xỏ xuyên qua ngực Gatrix. Cô rút nó ra, khiến cho máu bắn tung tóe, văng cả lên mặt cô.

- Ôi không không! Phải cầm máu! Cầm máu bằng gì bây giờ?

Vera tiếp tục nói sảng, đưa tay giữ rịt lấy vết thủng trên ngực Gatrix một cách vụng về. Rồi như không biết phải làm thế nào, cô bế Gatrix lên như bế một đứa bé, ôm hắn vào lòng.

- Không sao đâu! Anh mệt lắm phải không! Lần này hãy để em chăm sóc anh!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Tỉnh lại

Gatrix lại một lần nữa trở lại với bóng tối vô định. Hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, và thật sự hi vọng có thể chìm mãi, chìm mãi xuống đáy vực quên lãng. Dù sao thì những gì cần làm, hắn cũng làm hết rồi!

Chỉ cần bước thêm một bước nữa, là tất cả sẽ kết thúc!

- Anh đã hứa rồi mà!

Giọng nói nức nở đó như một đôi cánh tay mềm mại, ôm lấy Gatrix từ phía sau, ngăn không cho hắn đi tiếp. Ai hứa? Hứa điều gì? Đầu Gatrix nặng trịch, ù đặc, chẳng thể nhớ ra điều gì hết!

- Dậy đi thằng khốn này!

Một tia chớp chợt lóe lên giữa màn đêm thăm thẳm! Gatrix đờ đẫn ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt xinh đẹp ma mị đang lơ lửng giữa không trung. Cô ta là ai? Gatrix tự hỏi, nhìn chăm chăm vào vật thể có màu duy nhất bên trong thế giới đen đặc này.

Thế rồi ký ức của hắn chầm chậm chảy ngược về! Cô gái đó tên là Vera. Vera gì? Hắn lại tiếp tục ngẩn người, giống như một loại sinh vật hắn từng nhìn thấy ở một trong muôn vàn thế giới - người-cây. Những sinh vật đó có tốc độ suy nghĩ cực kì chậm, vậy nên một vấn đề tưởng chừng đơn giản thôi cũng đủ khiến họ phải mất hàng chục tới cả trăm năm mới có thể quyết định! Từng có lúc hắn đem họ ra làm chuyện cười kể cho Vera, nhưng giờ thì chính hắn mới là "người-cây".

Hắn mệt mỏi quá rồi! Hắn muốn mặc kệ mọi thứ! Hắn nói rằng hắn sẽ chăm lo cho cô bé tới cuối đời... của hắn mà! Vậy đấy, giờ hắn đã đi tới cuối cuộc đời rồi, đã đến lúc để học cách buông tay rồi nhóc!

Chợt Gatrix khựng lại! Không hiểu sao hắn cảm thấy vô cùng thân thuộc với những suy nghĩ vừa rồi! Giống như trong quá khứ, hắn đã từng buông bỏ rất nhiều lần vậy! Cái gì khó quá thì thôi không làm nữa, mày đã cố hết sức rồi, sống không hối tiếc... những lời lẽ tự an ủi bản thân này nếu muốn, Gatrix có thể nhắm mắt lại kể ra một tràng dài.

Thế nhưng trong suốt quãng ký ức chắp vá sứt sẹo của mình, Gatrix không tài nào nhớ được... đã có lần nào hắn cố gắng tới tận cuối cùng chưa! Hắn có ấn tượng rất mạnh với chạy trốn, ẩn nấp, lên kế hoạch và trả đũa, thế nhưng chỉ riêng việc cố hết mình là không có! Có lẽ, hắn cho rằng, mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng nhiều cách, trong đó đâm đầu trực diện là cách ngu xuẩn nhất!

Và nó tạo nên hắn bây giờ, một kẻ bỏ cuộc vào giây phút người ta cần hắn nhất!

Gatrix, lúc này đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái ngái ngủ, nhìn lại vào màn đêm vô tận một lần nữa.

- Chưa phải lần này!

Nói xong, hắn quay đầu, tan biến khỏi cõi lãng quên. Ẩn ẩn đâu đó trong bóng tối, có một anh chàng với mái tóc rối bù, trên mặt đeo một cặp kính cận tròn quá khổ đang mỉm cười vô cùng mãn nguyện!

Vĩnh biệt, Gatrix!

...

Đập vào mặt Gatrix là một cơn mưa tầm tã, ướt buốt. Những hạt mưa nặng nề rơi đồm độp lên cơ thể quá tải của hắn, khiến cho Gatrix không khỏi đau tới rỏn da gà! Hắn đang được ôm ấp bởi ai đó, hừm, cái mùi quen thuộc này, chắc là Vera sao? Gatrix thầm nghĩ, cảm nhận hơi nóng đang phả ra từ cơ thể trước mặt, ủ ấm nơi lồng ngực của mình. Hắn khẽ cựa mình, và điều đó khiến cho Vera sợ tới điếng người!

- Á?

- Á cái đầu cô!

Tiếng thì thào nhỏ bé phát ra từ bên tai cô như một cơn sét nổ tung giữa trời quang mây tạnh! Vera hoảng hốt đưa Gatrix ra trước mặt!

- Anh... anh còn sống!

- Con ngốc này, sao còn quay lại?

Gương mặt Vera méo xệch, mếu máo như chực chờ bật khóc ra khiến Gatrix không có cách nào thốt lên những lời ấy khỏi miệng. Thay vào đó, hắn cố gắng nở một nụ cười yếu ớt và nói:

- Ừ, ta đã trở lại, vì cô!

Quả nhiên Vera như bừng lên rạng rỡ khi nghe thấy những lời đó. Hắn cảm nhận sự sống dần dần chảy trở lại bên trong các tế bào.

- May mà tim loài Goblin nằm về bên phải! Thế nhưng nó đâm gãy xương sườn của ta rồi! Vậy nên làm ơn giúp ta một vai nào Vera!

Vera đặt Gatrix lên lưng, để hai tay hắn buông thõng qua vai cô. Theo như hướng dẫn của Gatrix, cô tìm một sợi dây chắc được bện từ nhiều mảnh vải nằm vương vãi, cột chặt cả hai với nhau. Đôi cánh của Vera có phần vướng víu, song hiện tại cả hai cũng không có nhiều lựa chọn. Thật tiếc là đôi cánh đó của Vera quá yếu, nhấc một mình cô lên thì không sao, nhưng nếu có thêm Gatrix thì hơi quá sức đối với chúng.

- Ta sẽ không nói những câu thừa thãi như "xin lỗi vì đã làm gánh nặng"! Thay vào đó, hãy bỏ trốn cùng nhau nào nhóc!

Vera đang gồng người lên chuẩn bị chạy, nghe thấy câu nói đó không khỏi phì cười! Thế nhưng trước khi cô kịp trả lời, thì Gatrix đã đổi chủ đề.

- Hiện tại cô còn bao nhiêu ma lực?

- Gần như cạn sạch! Em không có thời gian để thiền! Thể lực của em thì đã hồi phục tương đối, đủ để duy trì hoạt động cường độ cao trong thời gian dài.

- Trong dự kiến!

Gatrix lẩm bẩm. Đôi mắt hắn đảo liên tục từ trái qua phải, như đang tìm kiếm một ký ức nào đó.

- Đây rồi! Nhớ kỹ Vera, thần chú này được gọi là phép Rút ma lực! Đúng như tên gọi, nó sẽ hấp thụ ma lực từ đối tượng, chuyển hóa thành ma lực cho bản thân. Hiệu suất chuyển đổi sẽ phụ thuộc vào khoảng cách, chất lượng và độ tương đồng ma lực giữa hai bên.

Gatrix dừng lại, thở khò khè một lúc trước khi có thể nói tiếp. Đầu hắn ngả hoàn toàn xuống vai Vera, hai mắt thì khép hờ, như thể hắn sẽ ngất đi bất cứ lúc nào không hay!

- Ta là một quả pin ma lực di động! Chỉ cần cô không hấp thụ vượt quá sản lượng ma lực ta có thể hồi phục tức thời thì cô sẽ sạc lại năng lượng rất nhanh mà không cần phải tốn thời gian để ngồi thiền. Hiểu rồi chứ?

- Em... có một vấn đề nhỏ!

- Nói đi?

-... pin là gì?

Một thoáng im lặng bao trùm lấy cả hai. Cho dù lúc này Gatrix đang vô cùng suy yếu, song Vera vẫn có thể cảm nhận được sự bất mãn lan tỏa ra từ phía sau lưng mình. Thế nhưng trái với những gì Vera dự kiến, Gatrix chỉ nhẹ nhàng bảo cô.

- Tập trung thoát khỏi đây đã, rồi ta sẽ giải thích! Nhớ kỹ thần chú chưa? Giờ thì bắt đầu đi!

Vera nhắm mắt, gạt hết tạp niệm ra khỏi trí óc, sau đó bắt đầu xây dựng nên mô hình phép thuật. Khác với những phép thuật thuộc nhóm thi triển xong là có thể đứng nhìn, phép Rút năng lượng thuộc nhóm thi triển liên tục. Có nghĩa là người làm phép sẽ phải liên tục duy trì mô hình phép thuật bằng cách này hay cách khác, để kéo dài hiệu quả của chiêu phép. Với phiên bản Rút năng lượng do Gatrix dạy, Vera sẽ sử dụng lực lượng tinh thần của mình làm mồi câu, dẫn dắt ma lực ra khỏi đối tượng. Do Gatrix hoàn toàn buông lỏng để cô hấp thụ nên tiêu hao đối với Vera sẽ là rất nhỏ.

- Chậm lại... thế... thế... đúng rồi, tiếp tục duy trì nhịp độ này là được! Được rồi! Giờ thì cứu ta nào cô gái!

Vera cảm nhận ma lực chảy cuồn cuộn vào trong ma hải. Mặc dù hiệu suất của nó không được cao như cách thiền mà Gatrix dạy cô, song hiện tại cô chỉ cần thế này là được! Trải qua thời gian dài huấn luyện cùng với Gatrix, Vera đã học được cách vận dụng ma lực sao cho hiệu quả nhất, chứ không phải là tìm kiếm uy lực lớn nhất.

Đến lúc này Vera mới để ý, trên mặt đất vương vãi rất nhiều vật phẩm khác nhau. Nhờ được Gatrix giáo dục, mà cô có thể dựa vào ma lực những vật này phát ra để ước lượng giá trị của chúng!

- Trời đất, đây là cả một gia tài đó!

- Ban nãy Minas khi khổng lồ hóa đã làm vỡ cái nhẫn không gian, nên đồ của hắn rơi ra...

Vera cúi xuống, nhặt lên một cây trường cung. Không rõ chất liệu làm nên dây cung là gì mà có thể tỏa ra được một thứ ánh sáng xanh dịu nhẹ rất mát mắt, còn chất gỗ làm nên thân cung thì tỏa ra hương thơm ngát thấm đượm lòng người.

- Bỏ nó xuống!

Một giọng nói sắc lạnh phát ra từ phía trên đầu bọn họ! Vera ngẩng đầu lên, và trong mắt cô là một hình bóng yểu điệu thon dài. Cô ta mặc trên người bộ áo choàng trắng, lúc này đẫm nước mưa bám chặt vào người, làm nổi bật lên thân hình hoàn mỹ như tạc tượng của mình. Cô ta đang đứng trên một khối phế tích, tay trái bám lấy chiếc cột sắt, tay phải lăm lăm một loại đao uốn cong bốn mươi lăm độ về phía trước. Gatrix đã từng chỉ cho cô thứ vũ khí này, chúng có sức sát thương khi chém cực lớn, cần phải tuyệt đối cẩn thận!

- Cô là ai?

Vera hơi bực mình trước sự xuất hiện của kẻ lạ mặt, đặc biệt là khi cô ta có thân hình còn chuẩn hơn cả mình. Không biết phải làm thế nào để có vòng một tròn đẹp đến như vậy nhỉ? Vera chợt nghĩ khi Ashley nhảy xuống.

- Câm miệng đi, Succubus! Chính các ngươi đã gây nên tấn thảm kịch này phải không?

Lần này thì cơn giận trong lòng Vera không còn cách nào để kiềm chế nữa! Cô chỉ tay vào mặt Ashley.

- Con ranh này chui từ đâu ra mà dám mắng chửi chị mày? Có tin chị mày cho mày vài cái tát nổ đom đóm mắt không?

- À há?! Ngon thì tát đi, đây mặt đây này!

Cả hai tiến lại gần nhau, miệng mắng chửi ỏm tỏi như hai con mẹ hàng tôm hàng cá. Thế nhưng ngôn ngữ dung tục của cả hai khá là hạn chế, vì Vera thì không có nhiều lần dám lại gần xã hội loài người vì sợ bị phát hiện, còn Ashley thì sống trong sự bảo bọc của tộc Tiên, lần này là trốn nhà đi thăm thú thế giới, nên cũng không hiểu nhiều lắm về "khẩu chiến". Dù sao thì tộc Tiên cũng nổi tiếng về sự hoa mỹ, chẳng lẽ lại giáo dục đồng tộc cách chửi mắng người khác?

Thế rồi không nói không rằng, cả hai vung vũ khí về phía đối phương! Chiếc gậy phép và lưỡi đao va chạm vào nhau, tạo nên một âm thanh chát chúa đinh tai. Lực phản chấn từ đòn tấn công bất ngờ khiến tay của Ashley và Vera tê rần, buộc họ phải lùi một bước, thế nhưng trên miệng vẫn tiếp tục nã pháo:

- Đồ tiện nhân vô sỉ!

Sau khi thốt ra cùng một lời, hai mỹ nhân há hốc miệng, im lặng trong một nhịp, rồi lại đồng thanh mắng tiếp:

- Con ranh dám nhại chị mày!

- Ngươi nói đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hỗn chiến

Gatrix lịm đi trên vai Vera. Trong lòng hắn nóng như lửa đốt, rất muốn nhắc nhở Vera rời đi thật mau, nếu không sẽ không còn kịp nữa, nhưng hắn mệt tới nỗi chỉ riêng việc nhếch miệng lên thôi cũng đã rất khó khăn rồi! Chạy đi Vera... trước khi quá muộn!

...

Ashley và Vera lao vào nhau, trình diễn một vũ điệu đẹp đẽ tới chết người. Một bên là truyền nhân của tộc Tiên, thừa hưởng kĩ thuật chiến đấu được tích lũy cả ngàn năm. Bên kia tuy là pháp sư, nhưng lại có thể chất mạnh mẽ, và kĩ thuật chém giết của Vera lại đến từ một tên bạo chúa đã từng đồ sát hai thế giới, thế nên trong thời gian ngắn, tình thế vẫn là thắng bại bất phân!

- Chết!

Vera hô lớn, vung gậy qua đầu rồi bổ mạnh xuống. Khí thế của cú đập hùng hậu như núi đè xuống, khiến Ashley không dám đón đỡ, phải nghiêng người né tránh. Cô đã ăn một chút thiệt thòi lúc ban đầu khi chủ quan coi thường chiếc gậy này - làm quái gì có gậy phép nào nặng đến như thế?

Mà điều khiến Ashley ấm ức nhất không biết bày tỏ với ai, là về đối thủ của cô! Rõ ràng ả ta là một pháp sư bằng xương bằng thịt, vậy mà giờ ả chỉ dùng võ kỹ cũng có thể đánh ngang tay với cô, chả hóa ra cô thua cô ta à?

Ashley liếc trộm phần dưới cổ Vera, cười thầm trong lòng. Ít nhất cô cũng có chỗ hơn đứt đối thủ! Và chính thoáng phân thần này đã khiến Ashley phải trả cái giá khá đắt! Khi cây gậy đang vụt gần tới mặt đất, bỗng nhiên nó bẻ hướng di chuyển đúng một góc chín mươi độ, và đập thẳng về hướng cô đang đứng né sang! Ashley vội vàng vung đao lên đỡ, song lực đập vẫn quá lớn, khiến cho sống đao đập thẳng vào lồng ngực Ashley, đánh bay cô ra ngoài.

Ashley cảm thấy ngực mình đau nhói, nhưng cũng may là va chạm chỉ ảnh hưởng tới bầu ngực phải của cô mà thôi, có lẽ sẽ để lại một vết bầm, chứ không tới nỗi ảnh hưởng tới xương. Thật ra đòn vừa rồi không thể trách Ashley phân tâm, mà bởi quỹ đạo di chuyển của cây gậy quá kì dị thôi!

- Ngươi... làm như thế nào?

- Xuống địa ngục mà hỏi!

Vera hét lớn, phóng thẳng về phía Ashley. Mặc dù đang ở thế bất lợi, nhưng cô nàng tộc Tiên không hề có chút nao núng. Hai bàn tay cô ta tỏa ra ánh sáng xanh chói lòa, sau đó dung nhập vào trong chiếc đao.

- Vết cắt thiên nhiên!

Điều gì khiến Vera chỉ được coi là có lực chiến tương đương với một đấu sĩ cấp trung chứ không phải đấu sĩ cấp trung? Đó là bởi cô không có đấu khí! Cũng khó trách, bởi đến bản thân Gatrix cũng không có bất cứ phương pháp huấn luyện đấu khí nào của thế giới này.

Hắn có rất nhiều tri thức về loại năng lượng này, nhưng càng nhiều lại là những ví dụ về việc sử dụng đấu khí khác loại với thế giới dẫn tới bị bài xích và nổ tan xác. Thế cho nên, hiện tại Vera chỉ có một thân sức trâu và kỹ xảo, chứ xét tới khả năng bùng nổ thì cô không thể nào so được với Ashley, vốn là một đấu sĩ cấp trung đỉnh cao hàng thật giá thật.

Và khi không có đấu khí, nghĩa là Vera không có cách nào tiếp cận với một trong những kỹ năng mang tính lật ngược thế cờ tốt nhất - chiến kỹ! Chỉ thấy từ chỗ Ashley đứng, cô vạch ra một vệt sáng màu xanh lá, bắn thẳng về phía Vera.

- Ầm!

Mặc dù chiếc gậy đá đã hấp thụ phần lớn lực đánh vào, nhưng dư chấn của nó cũng đủ khiến cho Vera phải ọc ra vài ngụm máu tươi. Thậm chí nó còn ảnh hưởng tới cả Gatrix đang buộc sau lưng cô nữa, dù rằng lúc này Vera không nhìn được. Nếu như cô mọc thêm con mắt thứ ba sau gáy, thì ắt hẳn sẽ vô cùng hoảng hốt khi thấy máu tươi trào ra từ lỗ mũi, lỗ tai và khóe mắt Gatrix!

Trái với dự đoán của Vera, Ashley không hề tham tấn công tiếp! Thay vào đó, cô ta đột nhiên chạy vọt về một phương hướng khác hẳn! Vera không rõ đối thủ của mình định làm gì, nhưng cô đã có thời gian để niệm chú, vậy nên cô sẽ không bỏ lỡ nó. Miệng cô bắt đầu lầm rầm lời chú, ma lực vận chuyển xuống chiếc gậy phép để xây dựng nên mô hình phép thuật, trong khi mắt vẫn dán chặt vào Ashley.

Vera suy cho cùng vẫn còn thiếu rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Chiến kỹ luôn luôn là một con dao hai lưỡi - khi sử dụng nó, khả năng bùng nổ của đấu sĩ sẽ vô cùng lớn, nhưng với cái giá phải trả là gì? Chắc chắn sẽ là một lượng lớn đấu khí, và một số chiến kỹ mạnh mẽ thậm chí còn yêu cầu nhiều hơn là đấu khí nữa.

Vừa rồi sau khi tung xong Vết cắt thiên nhiên, Ashley đã rơi xuống trạng thái suy yếu nhất, trong khi kết quả đạt được chỉ là một vài ngụm máu của Vera và Gatrix. Chính vì quá bất lực trước thể chất quái vật của đối thủ, nên Ashley mới phải đánh liều tìm đường sống trong chỗ chết. Thế nhưng không ngờ đối thủ của cô không thừa thắng lao lên, mà lại đứng tại chỗ niệm phép, điều đó khiến Ashley mừng như điên!

Bởi cô là một cung thủ, chứ không phải chiến sĩ!

Ashley chạy tới chỗ chiếc cung của mình, dùng chân hất nó lên trên cao, rồi vung tay túm lấy. Ngay lập tức, từng dòng năng lượng từ chiếc cung chảy ầm ầm vào trong người cô, tẩm bổ những vết thương ngầm, và rót đầy lượng đấu khí đang khô kiệt của cô.

Ashley nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, rồi mở toang mắt ra! Đôi mắt của cô lúc này tỏa ra hai ngọn lửa màu xanh lá, cháy hừng hực như thứ lửa ma trơi, nhưng không hề mang theo chút tà ác nào, mà chỉ thấy uy nghiêm vô cùng.

Ashley duỗi chân trái ra, chân phải co lại dồn trọng tâm xuống, sau đó kéo cung. Đồng thời Vera cũng chỉ cây gậy phép về phía trước, đầu cây gậy sáng lòe lòe thứ ánh sáng đỏ rực như vụ nổ tận thế!

Ngay lập tức, cả hai cảm thấy vùng da trên ngực mình rởn hết cả da gà! Điều đó cho thấy họ đã bị chiêu thức của đối thủ khóa chặt, và rất có thể bọn họ sẽ tiến vào tình thế "ngọc đá cùng vỡ" nếu tiếp tục như này!

Tuy nhiên khi tên đã lên cung, phép đã lên gậy, thì việc rút lại là việc cực kì khó khăn! Thế là hai cô gái nhìn nhau chằm chằm, không ai dám nhúc nhích! Bọn họ không muốn chết, nhưng lại càng không dám chĩa mũi dùi sang góc khác, vì sợ đối phương có thể nhân cơ hội tấn công mình trước.

Mồ hôi chảy thành từng hột trên vầng trán cao của hai mỹ nhân, lăn từng giọt từng giọt trên sống mũi cao thẳng như vách núi, và bám chặt lấy chóp mũi của họ như những kẻ leo núi tuyệt vọng bấu víu trước khi rơi xuống đáy vực. Giống hệt như tình cảnh của chủ nhân chúng vậy!

Bất chợt, từ một bên đống đổ nát, có một con quái vật khổng lồ, với thân hình màu tím đục tung ra, gầm lên giận dữ. Chỉ mất một giây lựa chọn, Vera lẫn Ashley đều nhắm thẳng hỏa lực của mình lên nó.

- Xạ nhật tiễn!

- Hỏa diễm chỉ!

Hai tia sáng, một xanh một đỏ, vạch phá màn đêm đang bao trùm lên thị trấn đổ nát, đâm thẳng vào người con quái vật. Nó rú lên đầy đau đớn, ngã gục xuống trước uy lực của hai chiêu thức. Có vẻ như con quái vật đó đã dùng xong "bữa tối", và đang tìm tới món "tráng miệng". Dựa vào khí thế nó tỏa ra, Ashley đoán nó đạt tới mức đấu sĩ trung cấp đỉnh cao rồi!

Với thực lực hiện tại của cô, để hạ gục được nó thì rất là khó khăn, nhưng nếu rút lui thì... Vừa nghĩ, Ashley vừa lùi dần về đằng sau! Qua khóe mắt, cô có thể thấy con Succubus đó đang nghĩ y chang.

- Graoooooo!

Con quái vật rống lên, đập mạnh tay xuống mặt đất. Một vệt sóng trắng phóng ra từ trung tâm cú đánh, lan tỏa ra xung quanh, tuy nhiên nó chẳng có bất cứ sát thương nào đối với hai đấu sĩ cả. Một giây sau, cả hai biến sắc!

- Nguy rồi!

Vera lẫn Ashley cong người, phóng vọt về phía sau, cố gắng chạy xa khỏi Minas, thế nhưng dù cố bằng cách nào, họ cũng không thể chạy thoát được. Nếu như nhìn từ trên cao xuống, thì có thể thấy, trên thị trấn đã xuất hiện một vòng tròn màu tím thẫm, với trung tâm là Minas và hai con mồi của mình. Mỗi khi Vera hay Ashley định vượt ra khỏi ranh giới vòng tròn thì họ lại bị kéo ngược trở về.

Chưa hết, con quái vật trỏ một ngón tay về phía Vera. Ngay lập tức, Vera cảm thấy Gatrix đang run rẩy vô cùng kịch liệt, nếu như không phải vì cô đã ghì cứng hắn vào lưng thì có lẽ giờ hắn đang lên cơn giãy đành đạch!

Hoảng hồn, Vera đưa tay cắt đứt những sợi dây, đặt Gatrix nằm xuống đất. Bằng mắt thường, cô có thể thấy từ vết thủng trên ngực con Goblin, vô số những mạch máu màu tím đang lan dần ra khắp toàn thân hắn, giống hệt như cái cách miếng thịt quái vật đồng hóa Minas.

- Đó là một con Goblin sao? Tại sao nó lại biết nó?

Ashley vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Vera lột bỏ chiếc áo choàng phủ kín người Gatrix. Không thể ngờ được người con gái mới chỉ cách đây không lâu còn chỉ đạo bốn đấu sĩ cấp trung đánh cho Mặt Nạ bó tay bó chân, lại là một con Goblin, và còn là Goblin giống đực. Chẳng lẽ giọng Goblin vốn thanh thoát thế sao? Ashley cau mày suy nghĩ.

- Anh không sao chứ Gatrix? Tỉnh lại đi! Đừng làm em sợ!

Vera mếu máo khóc, đưa hai tay cố gắng giữ lấy đầu Gatrix không cho hắn giãy dụa liên tục. Nếu như không phải vì Minas đang hồi phục lại vết thương trên người, thì hành động phân tâm của cô cũng đồng nghĩa với việc, cả hai sẽ trở thành chất dinh dưỡng tiếp theo cho con quái vật!

- Có vẻ như... nó là một loại nguyền rủa?

Ashley hơi ngần ngừ thốt lên. Hiện tại cô chỉ còn cách hợp tác với con Succubus này để tìm đường sống, cho nên lúc này nàng Tiên đã sải bước lại gần chỗ Vera đang quỳ. Con Succubus lập tức ngẩng đầu lên, sau đó liên tục dập đầu trước mặt cô!

- Xin cô! Xin cô hãy cứu anh ấy!

Ashley hơi có chút bối rối. Dù sao thì mới một phút trước, họ còn là đối thủ đánh nhau sống chết, mà giờ thì Vera lại cúi đầu cầu xin cô không chút ngại ngần như thế này! Không hiểu sao Ashley có chút mủi lòng trước mối quan tâm mà cặp đôi quái gở này dành cho nhau, cho nên cô quyết định cúi xuống quan sát một chút!

- Đây là... một kiểu nguyền rủa đếm ngược... cô phải tiêu diệt kẻ nguyền mới có thể giải được nó!

- Kẻ nguyền?

Vera cẩn thận nhấm nuốt hai từ đó, liếc mắt về phía Minas. Lúc này con quái vật đã hồi phục gần như hoàn toàn. Vera chán nản cúi đầu.

- Nhưng làm thế nào?

- Ta... còn một chiêu nữa, nhưng cần thời gian tụ lực hơi lâu!

- Uy lực như nào?

- Gấp mười lần Xạ nhật tiễn!

Hai mắt Vera tròn xoe. Uy lực của cú bắn vừa rồi đã được cô chứng kiến, nó hoàn toàn đủ sức đục thủng một lỗ qua người cô, vậy mà giờ còn có một mũi tên khác uy lực gấp mười lần? Vera vội vàng hỏi.

- Cô cần bao nhiêu thời gian?

Ashley cúi đầu, hơi cắn răng.

- Mười phút!

Vera hít một hơi thật sâu, nhìn âu yếm Gatrix lần cuối. Sau đó cô nhìn thẳng vào mắt Ashley, hai con ngươi trong suốt không chút tạp niệm.

- Hi vọng lời cô nói là thật!

Nói xong, Vera nhấc chiếc gậy phép lên, lao về phía Minas.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Mười phút

Vera hít một hơi thật sâu, đưa tay lên vuốt đi lớp nước mưa bám đầy trên mặt. Mặc dù hành động đó chẳng có mấy tác dụng, nhưng ít nhất nó làm trái tim đang đập nhanh như sóc nhảy của cô dịu lại đôi chút.

Giống như một tử tù đang bước từng bước lên giá treo cổ, Vera cố gắng tận hưởng từng phút từng giây mình còn được hít thở bầu không khí ngọt ngào này. Hơi lạnh của cơn mưa và màn đêm thấm qua da cô, từ từ nhấm nháp vào tận trong xương, nhưng Vera chẳng thấy rét chút nào! Hiện tại trong đầu cô chỉ còn một mục tiêu duy nhất!

Kéo dài thời gian cho con nhỏ tai dài đó!

Con quái vật đã hồi phục hoàn toàn, tuy rằng khí thế của nó cũng suy yếu bớt đi một phần. Có vẻ như con quái vật này dùng sức mạnh để làm cái giá đánh đổi cho việc hồi phục, chứ không như Mặt Nạ là dùng thời gian tồn tại. Càng tốt, bởi đối thủ càng yếu thì cô càng dễ kéo dài thời gian!

Vera và Minas lao thẳng vào nhau, như hai cỗ xe ngựa đứt thắng, tạo nên một vụ nổ đinh tai nhức óc. Âm thanh của chiếc gậy vụt lên xương thịt khiến cho Ashley không khỏi tê cả răng! Vera đã làm phần của mình, vậy nên cô cũng cần phải hoàn thành trách nhiệm của mình thôi! Ashley quay sang nhìn Gatrix, lúc này đã nằm mê man, toàn thân dần dần bị màu tím xâm chiếm.

- Cô ấy đã đánh đổi tất cả vì ngươi, vậy nên đừng chết!

Nói xong, Ashley quay đầu đi, tập trung đấu khí vào đầu mũi tên. Bằng mắt thường cũng có thể thấy không khí, hoặc chính xác hơn là năng lượng trong không khí dần dần tụ lại nơi đầu mũi tên, tạo thành một quả bóng màu xanh lá xoay tít thò lò. Giây phút quả bóng này hoàn toàn dung nhập vào đầu mũi tên, cũng là lúc chiêu thức này hoàn thành!

Cố trụ vững nhé, cánh dơi!

...

Lại một lần nữa, Gatrix rơi vào thế giới hắc ám! Hắn cảm thấy có đôi chút quê quê khi mới chỉ vài phút trước vừa tuyên bố giờ chưa phải lúc để ra đi, mà hiện tại đã lại muối mặt trở lại!

Thật đáng tiếc, hắn đã cố gắng cảnh báo Vera chạy đi thật nhanh, trước khi nguyền rủa phát tác! Như bây giờ thì chắc chắn con bé đó sẽ liều chết lao tới đối thủ cho mà xem! Gatrix thở dài, lắc đầu khe khẽ. Tới lúc này thì hắn thật sự bất lực, không còn bất cứ lá bài tẩy nào nữa để xoay chuyển tình thế.

Kể cả một người muốn phát sinh kì tích thì cơ thể người đó cũng phải có chút gì đó, chứ như hiện tại toàn thân hắn đang bị nguyền rủa nuốt chửng, giống như một kẻ bị phết mật vào người xong ném xuống tổ kiến vậy! Một cơ thể như thế thì dù trong đầu hắn có cả trăm tỷ các loại chiêu thức thì cũng chẳng thể phát huy được cái nào!

Gatrix ngồi xuống - ở thế giới bóng tối, chẳng có không gian hay thời gian, phương hay chiều gì hết! Hắn ngồi nhưng có khi lại là đang lộn ngược không biết chừng! Ở những thế giới chiều Zero như thế này, ý thức mới quyết định vật chất, và thường thì ý thức khi lọt vào đây sẽ tiêu tan rất nhanh.

Chẳng qua Gatrix có thể coi là khá mạnh, nên hắn còn chưa chịu chết! Giây phút ý thức của hắn đồng hóa với bóng tối, cũng là lúc Gatrix chết thật sự... còn Elsa có muốn chơi hắn tiếp không thì Gatrix cũng bất lực! Giờ thì hắn cũng có thể hiểu phần nào cảm giác của Kratos khi bị kết liễu rồi!

Mà khoan, ai giết lão ta nhỉ? Từ từ, Kratos là ai? Những lỗ hổng trong ký ức của Gatrix khiến hắn không tài nào nhớ được những mạch quan trọng của câu chuyện, và nó khiến dạ dày của hắn có chút khó chịu!

Ồ?

Dạ dày?

Gatrix nhắm mắt lại, cố gắng đưa ý thức thoát khỏi thế giới bóng tối, quay trở lại thân thể thêm một lần nữa. Vốn đây là hành động cực kì vô nghĩa, bởi cơ thể này sắp không còn là của hắn nữa rồi. Thế nhưng, chính bởi như vậy, Gatrix đã nhìn ra một lối đi hẹp duy nhất giúp cả bọn thoát khỏi tình cảnh ngặt nghèo này!

...

Khi không còn Gatrix trói buộc, Vera có thể tự do sử dụng đôi cánh của mình để quấy rối Minas. Mặc dù vậy, việc cô không còn nhiều năng lượng sau chiêu phép vừa rồi buộc Vera phải tiến vào cự ly cận chiến với con quái vật, làm giảm đi đáng kể sức mạnh mà đôi cánh của cô có thể đem lại.

Dù vậy với sự linh hoạt của mình, Vera cũng khá thành công trong việc cầm chân được con quái vật, ngăn không cho nó lao tới chỗ Ashley.

Lúc mới đầu, Vera thậm chí còn phát hiện ra trói buộc của Minas không có tác dụng khi ở trên trời - có nghĩa là nếu muốn, cô hoàn toàn có thể sải cánh bay vọt khỏi nơi này một cách an toàn. Thế nhưng khi biết về Gatrix...

Nào nào, nó chỉ là một kẻ lạ mặt, tại sao mày phải hi sinh vì nó đến thế! Chạy đi Vera! Mày biết mày chỉ đang gặp may thôi đúng không? Giống như trò đập muỗi, mày có thể đập trượt cả trăm lần, nhưng chỉ cần một lần trúng là mày sẽ toi đời!

Không nên Vera! Gatrix là thầy mày, là ân nhân của mày, là người đã dạy cho mày sự ấm áp và ngọt ngào là như thế nào! Mày không thể bỏ anh ấy lại lúc này!

Hai giọng nói, một ngọt ngào, một nghiêm khắc cứ thay phiên nhau vang lên khắp tai cô, khiến Vera nhức đầu không thể chịu nổi. Thực tế chúng tuy mâu thuẫn nhưng không có gì là sai cả! Vera khẽ cắn môi. Dù không muốn thừa nhận, nhưng bản năng của cô đang gào lên, yêu cầu cô chạy trốn trước một đối thủ cô không thể đánh bại, ít nhất là lúc này!

Nhưng cho dù vậy, Vera vẫn nghiến chặt răng, tay cầm chắc chiếc gậy phép, liên tục tấn công, né tránh khỏi Minas. Mỗi một giây trôi qua tưởng chừng như một thế kỷ, mỗi một lần nắm đấm của con quái vật sượt qua người cô là Vera như cảm thấy đôi tay lạnh giá của thần chết như choàng ôm lấy cô vậy! Giống như đang đi trên một sợi dây thừng mỏng, hai bên là vực sâu vạn dặm, chỉ một chút sơ sót thôi cũng đủ khiến cô tan xương nát thịt như chơi!

Và cơ hội cho Minas cuối cùng đã tới!

Không rõ là chiến đấu bị phân tâm, hay do thể lực bắt đầu hao hụt, mà Vera đã để bàn tay to ú nụ của Minas tóm được một bên cánh của mình. Ngay lập tức, con quái vật vụt mạnh cô xuống mặt đất như cách một đứa trẻ cầm con búp bê vải quăng quật lung tung!

Vera há to miệng, máu tươi phun tung tóe! Nhưng chưa dừng lại ở đó, Minas dùng một tay ghì chặt cánh Vera xuống đất, tay kia bắt đầu vung lên, nện như búa bổ xuống thân ảnh mỏng manh liễu yếu đào tơ của cô! Những tiếng ầm ầm rung chuyển đất trời như sấm đánh ngang tai Ashley, khiến cô không đành lòng nhìn tiếp!

Đối với những chiêu thức yêu cầu tụ lực, tối kỵ nhất là mất tập trung! Bởi nó không chỉ khiến thời gian tụ lực dài thêm, mà còn có nguy cơ phản phệ ngược lại chiêu thức lên chính bản thân mình. Thế nên dù biết lúc này Vera đang phải trải qua những giây phút kinh khủng nhất của cuộc đời, song điều Ashley có thể làm duy nhất lúc này là tập trung, thật tập trung!

Vera nghiến chặt răng, dồn sức hai tay giữ vững cây gậy phép trước mặt. Trước khi nắm đấm đầu tiên đập xuống, cô đã kịp thời cắm một đầu gậy xuống đất, đầu kia che trước người, thế nên lực của nắm đấm đều bị cây gậy gánh chịu, sau đó truyền tới cánh tay cô cùng với mặt đất. Nếu như không nhờ có nó thì có lẽ cô đã chết từ đời tám hoánh nào rồi!

Thế nhưng tình cảnh của Vera đang không hề tốt chút nào! Cây gậy vẫn có vẻ ổn - không rõ Gatrix đã làm gì với nó nữa, nhưng đôi tay cô thì không có cách nào chịu được áp lực lớn và liên tục đến như vậy. Nó mỏi nhừ, run bần bật mỗi khi nắm đấm của Minas lao tới.

Con quái vật này khỏe, cô thừa nhận, nhưng vấn đề khiến cô thua đứt nó trong một trận đấu lồng hẹp như thế này, không phải vì sức cô yếu, mà dường như thể lực của nó là vô hạn! Cho dù cô đã rất cố gắng, nhưng sự tập trung của một người chỉ là có giới hạn, còn con quái thú này lúc nào cũng trong

trạng thái tốt nhất.

Và chuyện gì cần đến rồi cũng phải đến! Dưới một cú vụt đầy uy lực, cây gậy bắn vọt khỏi tay Vera, văng tít ra đằng xa, bỏ lại chủ nhân của nó nằm tơ hơ ra trước cái miệng khát máu của con quái vật! Không còn chiếc gậy chống đỡ, mỗi lần nắm đấm của Minas hạ xuống, là một lần máu tươi vọt lên, bám đầy nắm đấm của nó.

Sau khi giã cho Vera vài chục cú, Minas gầm lên đắc thắng. Nó nhấc cô lên, dập mạnh vào những bức tường xung quanh như thể đang chơi đùa với một món đồ chơi vậy. Không biết sau bao nhiêu cú đánh, cuối cùng nó vứt Vera đánh bẹp xuống mặt đất, tạo nên một vệt lún kéo dài cả mét.

Lúc này toàn thân Vera tràn ngập máu me bầm tím, thậm chí là cả xương gãy. Mặt cô sưng vều lên những vết xanh vết tím, cánh thì gãy lòi ra cả xương trắng. Vera cố gắng lết đi ra xa khỏi con quái thú, nhưng tất cả những gì cô có thể làm được là bỏ lại một vệt đỏ thẫm nho nhỏ.

- Không... tôi không muốn... làm ơn...

Vera vừa bò vừa khóc. Nỗi đau này vượt quá sức chịu đựng của cô! Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà Vera dường như cảm thấy toàn thân mình như vỡ tan ra vậy. Nếu cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ chết! Cô chắc chắn sẽ chết!

- Cứu... cứu với!

Trong giây phút cận kề cái chết, Vera mới bộc lộ ra nội tâm yếu đuối mong manh của mình. Cô nào muốn phải trải qua những chuyện này! Cô chỉ muốn làm một cô gái thôn quê, sống hạnh phúc cùng bố mình, kiếm một anh chàng khỏe mạnh chăm chỉ nào đó làm chồng, rồi chăm sóc con cái.

...

- Chạy đi Vera!

Lời của cha cô vọng về, ầm ầm như những tiếc bước chân của con quái vật. Nó nhắc nhở cô về một sự thật, rằng cô không phải là người bình thường, và sẽ mãi mãi không thể! Cô là một đứa con lai, và đáng buồn hơn là, cô có dòng máu của ác quỷ chảy trong người! Cô sẽ vĩnh viễn không có cách nào chung sống hòa bình với loài người được!

Cho dù cô mai danh ẩn tích, tìm tới những vùng thôn quê hẻo lánh, thì bản năng Succubus của cô sẽ tự động trỗi dậy. Quyến rũ đàn ông, hấp thụ sinh khí của họ, đó là cách để một Succubus có thể sinh tồn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Đột phá giới hạn

- Vị của nó như thế nào?

- Ngòn ngọt, thơm thơm... nó là gì thế?

- Ta đã mô phỏng hương vị của mật ong đấy! Thế nào, ngon không?

- Ngon lắm!

Gatrix mỉm cười, xòe tay ra xoa xoa đầu cô. Cả hai đều biết cô thích nhất được làm vậy mỗi khi đang thưởng thức món ăn tinh thần của Gatrix, theo đúng nghĩa đen. Nhờ có Gatrix chia sẻ cho cô một lượng tinh thần lực, nên phần ác quỷ trong người Vera mới được thỏa mãn.

...

Bàn chân nặng nề của Minas giẫm thẳng lên lưng cô, khiến Vera ói ra cả máu lẫn một ít mảnh vụn nội tạng! Cô cảm thấy đôi cánh của mình bị một thứ gì đó nắm chặt, đầy thô bạo, và rồi...

- Roạt!!!

Vera ngẩng cao đầu, mắt trợn tròn, miệng há hốc. Trong một khoảnh khắc, cô cảm giác như toàn bộ thế gian này đã mất hết đi màu sắc, chỉ còn lại trắng và đen. Mọi thứ trở nên quay cuồng, mờ ảo mơ hồ!

Nước mắt, nước mũi, thậm chí là cả phân và nước tiểu trào ra khỏi người cô, không có cách nào kiểm soát. Đó là bởi cơn đau đó lớn tới mức, nó áp chế mọi tín hiệu của não bộ truyền tới cơ thể cô, thế nên những thớ cơ mà bình thường vẫn luôn co chặt, giờ duỗi ra như khi một người trút bỏ hơi thở cuối cùng.

Vera nằm đó, trên đống chất lỏng hòa lẫn giữa phân, nước mưa và máu tươi của chính mình, co giật như một con cá bị ném ra khỏi chậu! Còn sau lưng cô, Minas cầm trên tay hai chiếc cánh vẫn còn nhỏ máu tong tỏng, há toang miệng và nhét chúng xuống cuống họng. Nó nhai rau ráu đôi cánh dơi của Vera như thể người ta đang nhai một loại rau sống giòn sật sật nào đó thôi vậy!

Sau khi đã thưởng thức xong món khai vị, nó nắm đầu Vera, nhấc cô lên khỏi mặt đất, đưa lên ngang mặt mình. Và đúng lúc này, Vera nhếch mép cười! Một nụ cười nhạo yếu ớt, hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với gương mặt sưng vù như bánh bao ngâm nước của cô cả.

Rồi cô vung tay lên, như thể đó là một chiếc roi, đập đánh bẹp vào cổ tay của Minas. Lực của nó rất nhẹ, nhưng hàm ý khiêu khích thì rất rõ ràng.

...

- Đừng sợ cái chết, nhóc con! Thứ cảm xúc của cô lúc đó không phải là sợ, mà là nuối tiếc! Chúng ta có động lực, có hoài bão, có ước mơ, thế nên chúng ta mới được coi là sống. Và bởi vì những điều đó sẽ không thể được hoàn thành khi ta chết, thế nên ta mới cảm thấy quyến luyến và quý trọng sự sống.

Nhưng khi thần chết tới, chúng ta sẽ chẳng có cách nào cưỡng lại được. Bởi sống và chết là quy luật tự nhiên của vũ trụ này. Cô chẳng thể nào chống lại nó, chạy trốn nó được, bởi cuối cùng nó vẫn sẽ tìm được cô thôi! Khi đó, hãy mỉm cười hãnh diện và chào đón nó!

- Anh nói cứ như mình hiểu cái chết lắm ý!

Vera bĩu môi đáp lại. Gatrix đột ngột ngưng lại một chút, trên gương mặt hắn toát ra một sự hoài niệm khó tả!

- Ồ, cô không biết đâu!

...

- Xuyên phá thương khung!

Ashley hét lớn, buông tay ra khỏi dây cung. Khi mũi tên phóng đi, cô biết rằng mọi thứ đã kết thúc! Xuyên phá thương khung là một chiến kỹ đặc biệt, bởi nếu như không tích tụ thì nó gần như không có bất cứ sát thương nào tăng thêm, nhưng nếu như có đủ thời gian tụ lực, thì cho dù là một quả đồi nhỏ, Ashley cũng tự tin mình có thể san bằng!

Uy lực của chiêu thức lớn đến nỗi, nó bẻ gãy cả quy luật vật lý tự nhiên trong khu vực. Ma sát của nó với không khí tạo nên một thứ ánh sáng trắng lóa chói mắt vô cùng, khiến cho cả một góc của thị trấn bỗng sáng bừng lên như thể mặt trời mới mọc vậy!

Ashley khe khẽ thở dài! Cô biết rõ uy lực của mũi tên này, và nó cũng có nghĩa là Vera sẽ không có bất cứ cơ hội nào để sống trong hoàn cảnh đấy!

Xin lỗi, cánh dơi!

Mũi tên của Ashley lao đi vun vút, xé toang bầu không khí ẩm ướt lạnh giá do cơn mưa đem lại, phóng thẳng vào người Minas. Bỗng nhiên, từ trong khe hở tạo nên bởi hai khối cơ ngực của nó, có một thứ ánh sáng màu vàng lóe lên. Một mặt dây chuyền phóng vọt ra từ chỗ đó, bay lên lơ lửng giữa không trung, chặn lại mũi tên của Ashley!

- Không... không thể nào!

Ashley quỳ thụp xuống, mắt đờ đẫn trong tuyệt vọng! Cô biết thứ đó là cái gì! Đó là huân chương thần thuật, được trao cho những cán bộ cấp cao hoặc nhân viên đặc thù của giáo hội! Chúng có tác dụng rất khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung là có uy lực vô cùng lớn, đủ sức lật ngược lại tình thế.

Đó là bởi những mặt dây chuyền này được đích thân thần linh ban một tia thần lực vào trong đó, vậy nên với phàm nhân, chúng chẳng khác nào thần khí, có chăng là chỉ đủ dùng một lần.

Cho dù chủ nhân của nó đã trở thành một thứ khinh nhờn đối với sinh mạng, nhưng mặt dây chuyền này vẫn tuân theo vai trò mà nó đã được lập trình sẵn - bảo vệ chủ nhân của nó khỏi một đòn phải chết ngay lập tức! Đây cũng là một điểm rất màu nhiệm của thần thuật, đó là nó có khả năng phân biệt thực lực hiện tại của chủ nhân để đoán định lúc nào cần phát huy tác dụng!

Cảm giác lạnh toát bốc lên từ gan bàn chân Ashley! Không có lí do gì mà thần thuật không thể phân biệt được chủ nhân của nó là người hay là quái vật, chỉ trừ phi... nó được lập trình để bảo vệ kể cả trong tình huống người cầm nó đã không còn được coi là người! Lẽ nào giáo hội đứng sau tất cả những chuyện này?

Con quái vật hơi ngẩn người ra khi mũi tên biến mất! Nó vung tay vứt Vera sang một bên, rồi đưa tay lên sờ soạng bộ ngực của mình, dường như không hiểu tại sao lại có một thứ gì đó có thể bắn ra từ đấy. Song bản năng của nó nhanh chóng lấn át, buộc nó phải tiêu diệt sinh vật trước mắt! Mũi tên vừa rồi khiến nó cảm thấy nguy hiểm vô cùng!

...

Gatrix nhắm mắt lại, đếm ngược từng giây khi lời nguyền ăn mòn từng chút một thân thể của hắn.

Khi nó đồng hóa toàn thân hắn, Gatrix nằm yên.

Khi nó biến đôi chân của hắn thành một khối thép chắc nịch, Gatrix vẫn nằm yên.

Khi hai cánh tay của hắn giờ to hơn gấp đôi, bao phủ trong màu tím, Gatrix tiếp tục án binh bất động!

Chỉ khi những sợi gân màu tím bắt đầu túm lấy cằm của hắn, Gatrix mới mở mắt ra! Ba!

Những sợi gân nuốt chửng miệng của hắn, hướng về mũi của hắn. Hai!

Giờ thì hắn có thể ngửi được vô số loại mùi vị trong không khí, rõ ràng hơn rất nhiều so với cái mũi Goblin của mình. Dậy thôi anh bạn!

...

Ashley khép mắt lại, đón chờ cái chết ập tới. Xuyên phá thương khung là canh bạc cuối cùng của cô, nhưng nó đã thất bại, một cách đầy lãng xẹt! Cô có thể cảm nhận thấy da đầu mình tê tê khi nắm đấm của Minas ép lại gần, mang theo tiếng cười đắc ý của thần chết lẩn khuất đâu đó trong làn gió đang thổi tung mái tóc ướt nhẹp của cô!

Thế nhưng điều mà cô chờ đợi mãi chẳng thấy xảy ra! Ashley mở to mắt, và đập vào mắt cô là một... thứ gì đó có thể gọi là Goblin màu tím? Nó to cao hơn gấp rưỡi so với loài Goblin bình thường, thân hình vô cùng cường tráng, tràn ngập màu tím, trông y như phiên bản thu nhỏ của con quái vật kia vậy!

Chỉ có đôi mắt của nó là khác biệt hoàn toàn! Ashley không có cách nào tả được, nhưng cô có cảm giác nếu như mình tiếp tục nhìn vào đôi mắt đó, cô sẽ bị lạc trong một vũ trụ sâu thăm thẳm vô tận mất!

Sau đó Ashley cảm thấy vô cùng khiếp sợ về kẻ lạ mặt! Mới chỉ chớp mắt trước cô còn đang ở trước mặt Minas, mà hiện tại cô đã đứng cách đó cả trăm bước chân! Đừng hiểu nhầm, điều khiến Ashley sợ hãi không phải bởi tốc độ của nó, mà bởi vì nó cứu được cô.

Trong tiểu thuyết, các hoàng tử dùng tốc độ siêu việt của mình để cứu người đẹp khỏi hàm răng quái vật trong gang tấc, sau đó nàng nhìn chàng trìu mến, chưa yêu thì yêu luôn chứ chờ đợi gì nữa đúng không?

Thực tế nó không thể như vậy! Với tốc độ cao như vậy, giây phút kẻ lạ mặt chạm vào cô, Ashley sẽ phải chịu một lực đánh vào cực kì lớn, chẳng khác gì phải chịu một đòn toàn lực của đấu sĩ cấp trung vậy! Cô sẽ không chết vì nắm đấm của con quái vật, mà chết từ sự "cứu vớt" của con Goblin màu tím này! Thế nhưng cô vẫn sống, và điều đó chỉ có thể được giải thích bằng một lí do duy nhất!

Nó đã dừng lại!

Nó dừng lại, ngay gần sát bên cô, để triệt tiêu đi toàn bộ lực sinh ra trong quá trình di chuyển. Kế tiếp, nó ôm bổng cô lên, rồi lại tiếp tục gia tốc lên vận tốc cực đại để né tránh. Ashley thoáng nhìn qua những bắp thịt của con Goblin.

Cô có thể thấy chúng đang run rất nhè nhẹ. Trước khi Ashley kịp nghĩ ngợi thêm, con Goblin đặt cô nhẹ nhàng xuống đất. Đây là một hốc được tạo ra từ đống đổ nát xếp chồng lên nhau. Nó cúi xuống, rút ra chiếc đao dắt bên hông cô, nháy mắt phải một cách đầy tinh nghịch, sau đó tan biến vào trong không khí!

Kẻ lạ mặt tiếp tục thách thức tốc độ xử lý thông tin của cô khi xuất hiện phía trước con quái vật khổng lồ, rồi nó vung tay chém một nhát! Đồng tử của Ashley lập tức co hẹp lại, cố gắng ghi nhớ thật kỹ khoảnh khắc ấy!

Dường như cô vừa thấy một dòng sông, tràn ngập những thứ lấp lánh chảy qua nơi đây, chảy qua người Minas. Chưa bao giờ cô, kể từ lúc được sinh ra tới giờ, được chứng kiến một thứ mỹ lệ đến như vậy! Nó tràn ngập một thứ vẻ đẹp kì dị huyền ảo, và đặc biệt mang theo một quy tắc chết chóc không có cách nào chống cự lại!

Con sông lững lờ trôi qua không gian này, với tốc độ không có cách nào có thể diễn tả được. Nó trôi rất chậm, song không phải là bởi vì vận tốc của nó chậm, mà bởi nó tạo ra một ảo giác là thời gian như bị cô đọng lại, đặc quánh xung quanh hai bên bờ dòng chảy, như thể cố gắng ngăn dòng sông lại trong vô vọng vậy!

Sau khi dòng sông chảy qua, ba đóa hoa nở rộ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Một cơ hội

Gatrix rất muốn nói một câu bông đùa nào đó, nhưng thật tiếc là miệng của hắn không còn cách nào phát ra ngôn ngữ được nữa rồi! Vậy nên hắn đành dùng đôi mắt để mượn cô nàng cung thủ cây đao, hi vọng cô ta hiểu!

Cảm giác được sử dụng thoải mái sức mạnh mà không lo lắng chuyện tương lai thật là tốt! Đừng vội nhầm, trình độ như thế này còn chẳng bằng một tí tẹo lúc hắn bước vào gặp Elsa kìa, nhưng hắn đang nói là sự sảng khoái khi có thể buông tay buông chân mà không lo lắng hậu quả. Hắn đã chuẩn bị xong một đòn này, một đòn vừa đủ để cơ thể "đi mượn" hiện tại của hắn có thể phát huy được.

Khi Minas bị đồng hóa, chấp niệm của hắn là tiêu diệt Gatrix, nhưng một chấp niệm nữa của hắn, là sự nuối tiếc khi không thể nô dịch "con nhỏ pháp sư" đó! Chính vì vậy, khi khối thịt nuốt chửng Minas, nó cũng gieo một hạt giống lên Gatrix, để biến hắn thành nô lệ cho Minas.

Thật châm biếm làm sao, khi Minas muốn tri thức của Gatrix, nhưng giờ hắn đã trở thành một con quái vật vô tri, và Gatrix cũng chuẩn bị nối tiếp bước chân của Minas. Quan hệ chủ tớ sắp được xác lập, nhưng chắc chắn không phải thứ quan hệ mà Minas mong muốn!

Chính vì sự điên cuồng của Minas mà mọi thứ mới trở thành một đống hỗn loạn nát bét như thế này, nhưng mọi thứ đều có hai mặt! Cũng bởi sự tham lam của lão, mà giờ Gatrix có một cơ hội để chấm dứt tất cả mọi chuyện! Hắn chạy tới trước Minas, cảm nhận phản lực khổng lồ ập tới như một cơn sóng thần.

Lời nguyền rủa đã lan tới đôi mắt của hắn! Trong mắt của Gatrix bây giờ chỉ còn một sắc đỏ rực, và hình bóng khổng lồ của Minas bỗng dưng biến mất. Loài quái vật này nhận diện kẻ thù và đồng minh bằng cách ẩn/hiện hình ảnh của họ trong mắt, một cơ chế khá thú vị.

Tuy nhiên Gatrix lại cảm thấy nó chút... cơ giới hóa, giống như đây là một chức năng để dành cho vũ khí sinh học, chứ không phải một loài động vật sống nào. Có điều thời gian của hắn không còn nhiều, thế nên hắn phải giải quyết thứ "vô hình" trước mặt thôi!

Vĩnh biệt, thằng ngu!

Gatrix vung đao chém xuống. Ngay lập tức, có ba thứ nổ tan ra như ba bông hoa mười giờ nở rực rỡ trong đêm tối.

Cây đao của Ashley tan thành bột phấn!

Toàn thân của Minas vỡ thành muôn vàn mảnh nhỏ, máu tươi phun tung tóe!

Cơ thể của Gatrix cũng lập tức "nở bung", máu tươi tuôn ra xối xả khắp người hắn! Vật lý rất công bằng, anh gây ra một lực lớn bao nhiêu, thì anh phải chịu một phản lực lớn bấy nhiêu. Đao trảm ngân hà là một chiêu rác rưởi, nhưng nó mang theo một chun chút cảm ngộ về hủy diệt của Gatrix.

Đó là chút cảm ngộ tách ra từ Ba quyền hủy diệt, là bộ kĩ năng dành riêng cho cấp độ Thiên sứ đại tổng quản, chứ không phải thân thể phàm nhân yếu đuối này! Thế nên việc hắn chưa nổ tung thành bụi đã là một kì tích rồi!

Gatrix có thể cảm thấy cơ thể mình bắt đầu mủn ra, như thể ném một con hình nhân làm từ bột mì vào nồi nước nóng vậy! Chưa phải lúc này! Hắn còn một chuyện cần phải làm!

Gatrix lê từng bước trên con phố vắng lặng, tiến về phía chỗ Vera đang nằm. Hắn quỳ thụp xuống, nâng đầu cô dậy và đặt lên đùi mình. Đó là tất cả những gì hắn còn có thể làm được, bởi tiếp sau đó hắn đã mất đi quyền kiểm soát cơ thể mình!

Cơn đau tàn phá khắp toàn thân hắn, mỗi một tín hiệu đều muốn nhắc nhở hắn rằng cơ thể này chuẩn bị tan vỡ, từng tế bào của hắn đều phân liệt một cách điên cuồng, như cố gắng tìm cách trốn khỏi vận mệnh hủy diệt đã được định sẵn.

Song chúng đều là vô ích! Có vay thì có trả! Gatrix đã sử dụng một chiêu thức yêu cầu toàn bộ sinh mệnh của cơ thể, thì giờ hắn phải trả cho bằng đủ thì thôi.

Chí ít thì người hắn cũng không còn nhiều máu me nữa, bởi cơn mưa xối xả đang gột rửa đi những vết máu và bùn đất trên người hắn. Gatrix không còn đủ sức để nhìn lại cơ thể hắn nên mới nghĩ như vậy, bởi thực chất, những giọt mưa đó không chỉ mang theo máu, mà còn cả những mảnh thịt đang dần rữa ra khỏi cơ thể Gatrix. Giống như một buổi tùng xẻo, với phạm nhân là con Goblin tội nghiệp vậy!

...

Vera cảm thấy gương mặt mình không còn bị nước mưa vỗ rát nữa! Cô hơi ngạc nhiên, nhưng điều càng khiến cô tò mò hơn là, liệu con quái vật đó đã chết chưa! Cô nhớ là có một tia sáng rất mạnh đã lóe lên, và cô bị ném ra một góc. Không biết tình hình thế nào rồi! Vera tự hỏi, cố gắng điều khiển cho mí mắt sưng húp của cô mở ra.

Thật buồn cười làm sao, khi chỉ một lúc trước, cô còn cảm thấy con quái vật đó đáng sợ vô cùng, thậm chí nó còn tạo ra một bóng ma trong lòng cô nữa, nhưng khi nhớ lại lời dặn của Gatrix, khi cô mỉm cười đối mặt với cái chết, cô lại thấy mọi thứ trở nên thật nhẹ nhàng làm sao! Chẳng còn sợ hãi, chẳng còn đớn đau, chỉ có sự bình thản!

Lạ thật, sao cô cảm thấy mình đang gối lên một thứ gì đó rất êm chứ không phải là nền đất cứng ngắc lạnh giá nhỉ? Những chuyện kì quái này càng thôi thúc Vera mở to mắt ra, và khi cô làm được điều đó, cô nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Gương mặt của một con Goblin mà cô yêu đến nỗi sẵn sàng hi sinh cả tính mạng. Anh nhìn cô, trên gương mặt vẫn đang nở một nụ cười nhạt. Không hiểu sao trong giây phút này, họ cảm thấy mọi thứ, cả không gian lẫn thời gian như ngừng hết lại! Và họ có thể hiểu hết tất cả tâm ý của nhau chỉ bằng một cái nhìn.

Tỉnh rồi à, bé con?

Con quái vật đó... chết chưa?

Ta giải quyết nó rồi!

Em biết là anh sẽ làm được mà! Anh là giỏi nhất!

Này nhóc, ta nghĩ... có lẽ đã tới thời điểm đó rồi!

Thời điểm gì?

Chà... em luôn là một đứa nói dối tệ hại đó biết không! Đừng khóc, Vera!

Em đâu có khóc, là nước mưa đấy chứ!

Hai mắt Vera đỏ hoe. Đầu của cô đang nằm lọt thỏm trong người Gatrix, thì làm gì có giọt mưa nào chạm được vào gương mặt cô cơ chứ!

Anh mà chết thì em cũng sẽ chết theo anh! Em sẽ ám theo anh suốt đời!

Đừng ngốc thế! Em còn cả một cuộc đời dài tươi đẹp trước mắt. Em còn bao nhiêu danh lam thắng cảnh, bao của ngon vật lạ chưa được thưởng thức, vậy mà đã đòi chết là chết thế nào!

Nhưng chúng để làm gì nếu không còn anh?

Song chẳng còn tín hiệu nào đáp trả từ đôi mắt Gatrix nữa! Ánh sáng trong con ngươi hắn đã lịm hẳn, để lại hai đồng tử màu đen vô hồn lạnh giá!

- Gatrix!

Vera nhếch môi, khàn giọng gọi. Lớp vẩy nơi khóe miệng cô vỡ tan, trào ra máu tươi đau buốt, có điều Vera không quan tâm. Cô thu hết chút sức tàn, cố gắng gọi Gatrix tỉnh lại.

- Gatrix! Đừng đi! Gatrix!

Bất chợt Vera cảm thấy một cơn ớn lạnh tràn tới, khiến cô không khỏi rùng mình! Dường như có một, mà không phải, rất nhiều thứ gì đó đang chao liệng trên bầu trời. Chúng bay rất nhanh, nhưng lại nhẹ nhàng không gây ra bất cứ tiếng động nào, và đặc biệt là tử khí chúng mang theo vô cùng nồng nặc!

Từ trên trời sà xuống một đàn ngựa, độ khoảng hai chục con, ngồi trên là những người ăn mặc giáp trụ chỉnh tề. Đàn ngựa này có màu đen kịt, mông lung huyền ảo tựa như chúng được tạo nên từ khói đen vậy, thế nên chúng mới có thể hòa lẫn vào bóng đêm mà không lo bị phát hiện. Loài người gọi chúng là Vong mã, một loại động vật sinh ra từ tử khí.

Những kị sĩ ngồi trên lưng ngựa nhảy xuống, nhanh chóng kết thành đội hình, vũ khí lăm lăm trong tay. Bọn họ mặc một thứ giáp khá đặc biệt - nó không thô cứng như giáp loài người, mà uyển chuyển, mềm mại, tao nhã như một tác phẩm nghệ thuật.

Những bộ giáp này có màu chủ đạo là vàng và trắng, với những họa tiết khác nhau tùy thuộc vào thứ hạng và vị trí của từng người. Khi thấy đội kị binh này, Ashley lập tức mừng rỡ như vừa tìm được vàng! Cô nhảy cẫng lên, phóng hai ba bước ra trước đội quân. Một người có vẻ như đội trưởng, sử dụng hai thanh kiếm dài, lập tức quỳ một chân xuống, tay phải đặt lên ngực trái.

- Chúng thần tới trễ, mong công chúa trách tội!

- Không sao! Ishildur, mau mau cứu hai người này đi!

Ashley vội vã trỏ tay về phía Gatrix và Vera. Mỗi một giây chậm trễ là họ lại càng trượt dần vào miệng của tử thần thêm một bước! Ishildur hơi cau mày, hỏi lại.

- Thưa công chúa... ý ngài là con Succubus với con Goblin này?

- Không có thời gian giải thích đâu! Nhanh lên, họ vừa cứu ta đấy!

Mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng Ishildur vẫn hất nhẹ đầu về phía một cô gái tộc Tiên. Cô ta không mặc giáp như những chiến binh khác, mà khoác một chiếc áo với những đường diềm được mạ bởi thứ kim loại quý có màu vàng lấp lánh, và ở vùng lưng có thêu hình vẽ mặt trời đang tỏa sáng. Tay phải của cô cầm một chiếc gậy phép dài, với phần đầu là một viên đá màu xanh lục bảo. Thứ màu xanh giống với chiếc nhẫn của Ashley!

- Lena, cứu họ!

- Vâng, thưa đội trưởng!

Lena cúi đầu, sải những bước dài duyên dáng về phía Gatrix. Cô ngồi xổm xuống, đưa tay chạm nhẹ lên cả hai, kiểm tra mạch đập của cả hai, rồi lắc

đầu.

- Cô gái có thể cứu. Con Goblin thì khó! Nó đã hao hết tuổi thọ rồi. Trừ phi dùng tới Nước suối sinh mệnh!

Lena có vẻ rất kiệm lời, nên cô ta trả lời khá là nhát gừng. Có điều những người này đã quá quen thuộc với kiểu nói "kì dị" này của Lena rồi, thế nên Ishildur lập tức nhướn mày!

- Thưa công chúa! Ngài nghe thấy rồi chứ? Con Goblin này đã xong đời rồi. Chúng ta không thể lãng phí một giọt Nước suối sinh mệnh cho kẻ lạ hoắc này được. Cho dù con Goblin này đã cứu công chúa đi chăng nữa, nhưng liệu đánh đổi tương lai của cả tộc Tiên chỉ để cứu sinh mạng của một con đom đóm liệu có xứng đáng?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Hồi sinh

Tuy rằng rất không cam lòng, song Ashley không dám phản đối vị đội trưởng đã nuôi dạy cô nên người này! Dù sao thì hiện tại toàn bộ tộc Tiên chỉ còn sót lại hai mươi ba giọt suối, và cô đã sử dụng mất một nên giờ là hai mươi hai.

Thân phận của cô đủ để cả tộc nghiến răng chịu đựng tổn thất đó, nhưng cho một kẻ lạ mặt, lại còn là Goblin? Cho dù cô là công chúa đi chăng nữa, thì Ishildur cũng hoàn toàn có quyền từ chối một mệnh lệnh ngớ ngẩn đến như vậy!

- Thực ra... không cần phải sử dụng cả giọt! Chỉ cần dùng nước suối để tăng phúc cho phép Hồi xuân là đủ rồi! Goblin có sinh mệnh rất ngắn, không cần thiết phải hao phí toàn bộ năng lượng trong Nước suối.

- Thật sao chị Lena? Thế thì chị mau mau cứu hắn ta đi!

- Nếu như không tổn hại tới giọt nước suối, vậy thì làm đi Lena!

Ishildur khẽ gật đầu ra hiệu, đến lúc này Lena mới bắt đầu lầm rầm niệm phép. Nếu như Ashley trưởng thành hơn thì đây là một hành động tối kỵ, nhưng dù sao thì hiện tại trong mắt các Tiên nhân, cô nàng vẫn chỉ là đứa trẻ mà thôi!

Dưới phép thuật của Lena, một vòng ánh sáng màu xanh với những chiếc lá được tạo nên bởi phép thuật bao phủ lấy Gatrix và Vera, từ từ kết thành một chiếc kén sinh mệnh. Hơi mát từ chiếc kén phát ra thấm đượm lòng người, xua tan đi bao mệt mỏi từ trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi của nàng công chúa tộc Tiên. Thế rồi Lena đột nhiên quát to!

- Phá!

Chiếc kén sáng rực lên, căng phồng, sau đó nổ tung thành muôn vàn mảnh vỡ lấp lánh, rơi lả tả xuống mặt đất như một cơn mưa bụi nhiệm màu. Phía trong chiếc kén, cả Gatrix và Vera đều đã lành lặn hoàn toàn như chưa từng có chuyện gì xảy ra - ngoại trừ đôi cánh của Vera!

- Ta chỉ có thể chữa trị phần người của cô ta, còn phần quỷ thì không thể!

...

Giấc ngủ ngàn thu, mà một lần nữa Gatrix lại tóm trượt, không tới. Thay vào đó, hắn cảm thấy một làn gió mát mẻ đang bao trùm khắp toàn thân hắn, chữa trị và bổ sung cho sinh mệnh vốn đã khô kiệt của hắn. Cảm giác sảng khoái tràn ngập trong tứ chi Gatrix, khiến hắn không khỏi mở to mắt, hít một hơi đầy lồng ngực, và hét to lên!

Tiếp theo đó, Gatrix nhìn thấy một đám trai xinh gái đẹp đang trố mắt ra nhìn mình!

Gatrix nhìn một vòng xung quanh. Hắn chỉ mất chưa tới một giây để hiểu hết tất cả tình hình.

- Là các vị đã cứu ta sao?

- Một con Goblin biết nói?! Chuyện quái quỷ gì thế này?

Ishildur không khỏi ngạc nhiên. Chẳng phải lũ Goblin vẫn luôn là những sinh vật ngu dốt, bẩn thỉu hay sao?

- Xin tự giới thiệu, ta là Gatrix, một con Goblin. Như vậy, xin cảm ơn...

- Không phải bọn ta, ngươi hãy cảm ơn công chúa đi! Không có mệnh lệnh của công chúa thì dù thứ nhơ bẩn như các ngươi có chết cả trăm ngàn chúng ta cũng không quan tâm đâu!

Vị đội trưởng nhanh chóng vượt qua sự ngạc nhiên ban đầu, lạnh lùng trả lời. Gatrix không hề lấy làm phiền lòng, hắn quay sang Ashley cười hề hề:

- Gatrix ta nợ công chúa một mạng! Ta sẽ tìm mọi cách để báo đáp lại mối ân tình này!

Đến đây lại phải hỏi, Vera đang làm gì? Đây là một câu trả lời mà nàng Succubus rất khó trả lời lúc này, bởi cô đang ôm chặt lấy Gatrix từ phía sau như đứa trẻ gặp mẹ về sau buổi đi chợ. Dường như ngôn ngữ không còn đủ để cô diễn tả nỗi lòng, thế nên cô chỉ biết ôm chầm lấy Gatrix như một cách phát tiết mà thôi.

Đội quân Tiên cười thầm trong lòng, không cho là đúng. Một con Goblin thì có thể cho họ được những gì cơ chứ? Song chỉ có một người không thấy như vậy! Ashley lập tức nắm lấy tay Gatrix!

- Nhát chém vừa rồi là như thế nào vậy?

- Cho dù ta có giải thích, cô cũng sẽ không hiểu đâu! Bởi cô chưa chạm tới tầng thứ đó.

- Ta không tin! Ngươi vừa nói là nợ ta một chuyện đúng không?

Gatrix nhếch một bên lông mày lên.

- Cô thật sự muốn đổi một món nợ ân tình của ta lấy thông tin về chiêu thức rác rưởi đó sao?

Câu nói này khiến trong lòng Ashley nổi bão không thôi! Đó là chiêu thức tinh diệu nhất mà cô từng thấy, mà trong miệng Gatrix chỉ được coi là "thứ rác rưởi" sao? Nhưng thời gian không cho phép cô nghĩ ngợi thêm, bởi...

- Thưa công chúa, thần ghét phải quấy rầy ngài, nhưng chúng ta cần rời đi ngay trước khi cường giả loài người phát hiện ra chúng ta!

Ashley lộ ra vẻ khó xử vô cùng. Một phần cô rất muốn đào móc thêm bí mật từ con Goblin này, có điều phần còn lại khuyên cô phải lập tức theo Ishildur rời đi. Cuối cùng Ashley không đành lòng bước tới trước mặt Gatrix, giơ ra một ngón út.

- Hứa đi! Hứa là ngươi sẽ tìm tới gặp ra để trả món nợ này! Đây là một lời thề ta học được từ loài người, kẻ bội ước sẽ phải chịu một ngàn mũi kiếm đâm vào người!

- Thực ra lời hứa của ta còn nặng hơn bất cứ thứ gì trên đời này, nhưng nếu cô đã muốn thì...

Gatrix mỉm cười, đưa ngón út ra, ngoắc vào ngón tay Ashley.

- Ta, Gatrix, chắc chắn sẽ trả món nợ ân tình này với công chúa Ashley của tộc Tiên!

Đến lúc này Ashley mới gật đầu hài lòng. Cô cúi nhẹ đầu xuống, lấy từ trên cổ ra một chiếc dây chuyền. Mặt dây chuyền là hình một bông hoa, chính giữa khảm viên hồng ngọc.

- Đây là tín vật của ta! Ngươi chỉ cần mang theo nó vào trong Cánh Rừng Vĩ Đại, tự khắc sẽ có tộc nhân của ta ra đón! Nhớ đấy, đừng có thất hứa!

Ashley nói xong liền quay người chạy tới chỗ Ishildur, lúc này đang đợi sẵn trên lưng Vong mã. Cô ngoái lại, vẫy tay chào tạm biệt Gatrix, và không quên cả Vera!

- Tạm biệt, ngực nhỏ!

- Con nhỏ chết tiệt!

Vera tức tối dậm chân, giơ nắm đấm dứ dứ theo đội quân tộc Tiên đang ngày càng nhỏ dần nơi cuối chân trời. Đột nhiên cô quay phắt sang Gatrix!

- Anh với nó tình tứ ghê quá à nha!

- Gì cơ? Làm gì có chuyện ấy! Giữa anh với cô ấy vô cùng trong sạch!

- Thế nãy ai còn bận nắm tay nắm chân không hỏi thăm em lấy một câu đấy!

Câu nói này khiến gương mặt Gatrix héo quắt lại. Nụ cười trên gương mặt hắn chợt tan biến, chỉ còn lại đó là nỗi ân hận vô hạn! Nó khiến Vera có chút bối rối!

- Em... em xin lỗi! Em chỉ hơi ghen tị tí thôi!

Gatrix nhẹ nhàng ôm lấy cô, đưa tay lên vuốt ve phần mấu xương cánh cụt gãy của cô - giờ chúng đã thu lại vào trong cơ thể.

- Anh xin lỗi, Vera! Xin lỗi vì đã không bảo vệ được em!

Lòng Vera chợt chùng xuống! Những ký ức về Minas ùa về, khiến cô không khỏi sợ hãi trong lòng. Có điều câu nói tiếp theo của Gatrix đã thổi bay hết cảm giác đó của cô!

- Sau này anh sẽ đảm bảo em không cần phải chiến đấu thêm nữa!

- Ý anh là em chỉ biết trốn sau lưng anh, như một bình hoa vô dụng hay sao?

Vera chống nạnh tức tối. Gatrix định há miệng trả lời, nhưng miệng hắn dần dần chuyển thành một nụ cười.

- Ôi con nhóc này lớn thật rồi!

Nói xong, hắn nghiêm túc cúi gập người bốn mươi lăm độ trước Vera.

- Ta, Gatrix, chân thành xin lỗi em! Xin lỗi vì đã coi em như một nhân vật nữ phụ trong các bộ tiểu thuyết, nơi nam chính đánh chiếm thiên hạ, nữ nhân ở sau cổ vũ. Em có tha lỗi cho ta không, chiến hữu?

Gatrix xòe ra một bàn tay trước mặt Vera. Chưa bao giờ Vera cảm thấy tự hào và hãnh diện đến như thế này! Cảm xúc quá lớn khiến mũi cô cay cay, đỏ chót như một quả cà chua!

- Ai muốn làm đồng đội với anh cơ chứ!

Thế nhưng bàn tay cô vẫn nằm gọn trong tay Gatrix!

- Được rồi, vậy thì chúng ta hãy lấy những thứ chúng ta xứng đáng được hưởng thôi!

- Thứ gì?

Vera hỏi lại. Gatrix đưa tay chỉ về một phía.

- Em quên đống vật phẩm Minas bỏ rơi rồi à! Tiền cả đấy! Nhặt một ít vải đi, chúng ta sẽ cần một chiếc bao thật lớn đó!

Việc phân loại ra những vật phẩm nào còn hữu dụng, cái nào phải bỏ lại được Vera giao hết cho Gatrix, cô chỉ đóng vai culi khuân vác mà thôi. Ý định này của cô đã bị Gatrix phê phán thậm tệ!

- Nếu em muốn làm chiến hữu ngang hàng với ta, vậy thì tri thức là điều không thể thiếu! Lại đây, ta sẽ tranh thủ dạy cho em cách xem hàng bằng cách sử dụng ma lực thẩm tra luôn. Giá trị thực sự của nó thì còn phải kiểm tra lại, nhưng ít nhất chúng ta có thể tạm lọc bước đầu được cái nào đã hỏng.

...

Tờ mờ sáng hôm sau, lúc này sự sống đã trở lại nơi thị trấn đổ nát! Những người may mắn quay trở lại nhà, nhốn nhác gọi tên người thân, khóc than đau đớn khi không biết tung tích gia đình mình đâu. Một số chỗ, lũ côn đồ còn tranh thủ cướp bóc, phá hoại, hãm hiếp, buộc những vệ binh phải chạy đôn đáo tới bở hơi tai để dẹp yên. Trong cái không khí hỗn loạn đó, có hai người, trên lưng đeo bao tải to đùng, đã bước vào trong Nghiệp đoàn người mạo hiểm.

Không biết là do may mắn, hay tòa kiến trúc này có những phép thuật bảo vệ nào, mà trận chiến đêm qua chẳng ảnh hưởng gì tới nơi đây hết! Có chăng là số lượng người trong căn nhà này đã giảm đi đáng kể mà thôi!

Gatrix bước tới chỗ cô nàng tiếp tân, đặt chiếc bao vải bốc mùi tanh tưởi nồng nặc sau lưng xuống.

- Đội của ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Đây là bằng chứng xác nhận!

Gatrix mở chiếc bao ra, bên trong là rất nhiều những mảnh thịt màu tím tươi roi rói. Ngay khi nhìn thấy chúng, cô nàng tiếp tân khốn khổ đã không thể kìm được mà nôn ra bằng hết!

- Chỗ này là những gì còn sót lại của con quái vật khổng lồ hôm qua, như cô đã thấy! Nó chính là pháp sư Minas, kẻ đã đứng đằng sau toàn bộ vụ việc này!

Hắn đặt tiếp lên bàn một số mảnh vỡ của chiếc mặt nạ! Cô nàng tiếp tân sau khi đã nôn hết dịch lỏng trong bụng ra, mới mệt mỏi xua tay.

- Chúng tôi chứng thực đội Tự Do đã hoàn thành nhiệm vụ. Mời ngài điền vào phiếu này để lĩnh thưởng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 111: Lại lên đường

Trên chiếc phiếu đó có một số thông tin như cấp độ của đối thủ, đánh giá ra sao vân vân. Đây cũng là một cách để Nghiệp đoàn thu thập thêm thông tin tình báo về những kẻ địch mà thành viên đã gặp phải, để chuẩn bị cho tương lai sau này nếu gặp phải còn ước lượng được. Gatrix nhanh chóng điền xong tờ giấy, trả lại cho cô gái.

- Như vậy, đây là phần thưởng của ngài!

Cô nàng lấy ra một chiếc hộp gỗ được trạm chổ tinh xảo. Gatrix đưa tay mở nắp chiếc hộp lên. Bên trong là một chiếc nhẫn bằng vàng, mặt trên đính kim cương trắng, được đặt giữa lớp nhung đỏ mềm mại.

- Đây là chiếc nhẫn không gian cùng mười nghìn đồng vàng.

Gatrix đeo chiếc nhẫn lên tay. Hắn nhắm mắt, truyền ma lực vào trong nhẫn. Đó là một cảm giác rất kì lạ, khi Gatrix có thể nhận thấy được một núi vàng nhỏ đang ở xung quanh, nhưng thực tế trong không gian hắn đang đứng lại chẳng có thứ gì hết.

- Vậy thì, tạm biệt nhé!

Gatrix mỉm cười vẫy tay ra về. Chợt có một cánh tay giữ hắn lại!

- Gatrix...

Vera nhẹ giọng nài nỉ. Gatrix nuốt nước bọt, định nói gì đó, song rốt cuộc hắn lại thở dài.

- Này cô gái!

Gatrix phẩy tay. Trong căn phòng lập tức xuất hiện từng chồng từng chồng tiền vàng chất cao ngút! Gatrix tỏ ra vô cùng đau lòng, quay lưng bỏ đi, không quên nói vọng lại một câu.

- Chỗ đó là để an ủi những người mạo hiểm còn sống! Bọn chết rồi thì kệ... mà thôi, chia một phần cho người nhà của họ đi!

Cô nàng tiếp tân sau giây phút choáng váng há hốc miệng ban đầu, đã cúi đầu thật sâu.

- Nghiệp đoàn mạo hiểm xin thay mặt bọn họ cảm ơn ngài! Nguyện sức mạnh của Sirius mãi mãi ở bên hai vị!

Lỗ tai Gatrix giật giật khi nghe được những lời ấy vọng vào trong tai.

- Hừ, ai cần thứ sức mạnh của hắn chứ?

Nhưng dù sao hắn cũng chỉ làu bàu! Người ta ca ngợi hắn, chứ đâu phải nguyền rủa, thế nên Gatrix cũng chẳng muốn so đo làm gì. Bên cạnh hắn, Vera đang vui mừng ra mặt!

- Em biết anh là một người tốt mà!

- Với em thôi cô nương! Nếu như không phải vì em xin thì anh còn lâu mới cho chúng dù chỉ một đồng!

Vera cười xòa. Cô đưa tay chỉ một vòng xung quanh.

- Nhưng anh nhìn xem, chẳng phải nỗ lực của chúng ta rất xứng đáng sao?

Sự hỗn loạn đã lắng dần, dưới những mũi giáo sắc nhọn của đám vệ binh. Vẻ thất thần vẫn còn đọng lại trên gương mặt của rất nhiều người, song những người khác, số đông hơn, đã đứng lên và tiếp tục tìm kiếm một khởi đầu mới, thay vì ngồi đó than khóc để rồi chết đói.

Với họ, mất mát tuy lớn, song không phải chuyện hiếm lạ gì! Cách tốt nhất để đối mặt với nó là tiếp tục sống, sống thật tốt! Và khi tai nạn ập tới, bọn họ có thể mỉm cười chào đón cái chết rồi nói "À đấy, tôi đã sống một cuộc sống hết mình, dù còn nhiều nuối tiếc!"

Trên bầu trời, ánh nắng đã bắt đầu ló dạng, xua tan đi sự u ám của đêm đen chết chóc. Tiếng chó sủa, gà kêu inh ỏi như muốn báo hiệu một trang mới của trấn Targe đã bắt đầu. Gatrix nhìn tất cả những điều đó, lại quay đầu lại nhìn về phía Nghiệp đoàn.

- Em nói đúng, nó rất xứng đáng!

...

Gatrix không phải thánh. Hắn có thể bỏ ra phần lớn phần thưởng của mình cho những thành viên của Nghiệp đoàn, nhưng không có nghĩa là hắn không giữ một phần lại cho bản thân. Người sống thì cần tiền, phải không nào? Hơn nữa, hắn còn cần phải mua rất nhiều thứ, song vì lòng tốt của Vera mà giờ hắn phải từ bỏ khá nhiều.

- Chỗ này... à ta biết phải làm gì rồi?

Gatrix búng tay đánh chóc.

Nó tốn của họ mất ba ngày thời gian, trong đó phần lớn công việc đều do Gatrix đảm nhận, Vera chỉ có nhiệm vụ duy nhất là chặt cây và mang những thớ gỗ chắc nịch đó về cho Gatrix. Con Goblin có nhiều hơn mười cách để xẻ những khối gỗ đó thành các linh kiện chính xác tới từng sợi tóc.

Đây thực chất cũng là một phương pháp rèn luyện khả năng khống chế của cơ thể, đặc biệt là với những vật liệu rất khó sửa sai như thế này. Thế nên trong ba ngày đó, Vera được Gatrix giao cho nhiệm vụ tạc một tượng bất cứ ai cô muốn, bằng bất cứ cách nào cô có thể nghĩ ra, nhưng vẻ ngoài phải thật sống động dù không có nước sơn.

Khi Vera còn đang đánh vật với con dao và những khúc gỗ, thì Gatrix đã gần như hoàn thiện xong công trình của mình. Hắn mò vào trong rừng, thu thập một số loại cây có khả năng xua đuổi côn trùng.

Tiếp đó hắn giã chúng ra trộn với một thứ thuốc bột bán ở ngoài chợ, tạo nên một khối chất lỏng sền sệt có độ bám dính cực cao. Tiếp đó, hắn sơn hết những thớ gỗ, đánh lên chúng một thứ màu từa tựa màu cánh gián vậy. Rồi hắn mua thêm vải màu, cắt và may thành những chiếc rèm kích cỡ to nhỏ khác nhau.

- Em xong rồi Gatrix ơi!

Vera nhảy cẫng lên sung sướng, đưa bức tượng gỗ ra cho Gatrix. Đó là một con Goblin, với đôi tai nhọn mọc hướng sang hai bên, một tay chống nạnh, một tay đang chỉ về phía trước ra điều hách dịch lắm. Gatrix dở khóc dở cười.

- Đây là anh hả?

- Ai bảo anh suốt ngày cứ bắt em làm này làm nọ!

Vera chu môi phồng má. Gatrix nhìn kĩ lại bức tượng một lần. Không thể không nói, khả năng tiến bộ của Vera thật sự là quá nhanh, dù rằng vẫn còn vài khiếm khuyết có thể cải thiện thêm. Hắn rút Hồng Trần ra, đưa tay vung xoèn xoẹt nhanh thoăn thoắt lên bức tượng. Những sợi gỗ bay tứ tung trong không khí theo từng nhịp tay vung lên hạ xuống của Gatrix.

- Tặng em, làm tốt lắm!

Vera đưa tay ra đón lấy bức tượng sau khi Gatrix đã chỉnh sửa. Nếu như phiên bản trước của cô là một bức tượng rất thật, nhưng vẫn có gì đó khô cứng, thiếu sức sống, thì khi được Gatrix sửa lại, ngoại trừ màu sắc, còn lại cô như đang cầm trên tay Gatrix phiên bản thu nhỏ vậy!

Từng đường cong, nhãn cầu, nếp uốn nơi mi mắt, vết hằn trên trán, đường rãnh phân biệt móng tay với thịt vân vân... đều được Gatrix khắc họa lại vô cùng rõ nét.

- Đó là mục tiêu phấn đấu của em đấy! Hãy làm một bức tượng tương tự được như bức ta vừa làm! Mà chuyện đó để sau đi. Em thấy "nó" thế nào?

Trước mặt Vera là một chiếc xe kéo hình hộp chữ nhật. Chiều dài của nó tương đương với hai sải tay của cô, vậy nên Gatrix đã sử dụng tới bốn bánh xe thay vì hai bánh như những chiếc xe kéo truyền thống. Phần trước của xe có gắn hai thanh đòn dài, để có thể buộc vật kéo vào.

Vera để ý thấy phần mái của chiếc xe hơi nhô ra, và nó có hình chóp nhọn. Dựa vào những kiến thức vật lý được dạy, Vera lập tức hiểu ra vấn đề!

- Nhưng anh không sợ bị sét đánh sao?

- Thế nên chúng ta sẽ cần một viên tinh hạch hệ Điện! Thật may là trong đống di sản của Minas có một viên tinh hạch cấp cao. Tin anh đi, sau khi em bước vào bên trong, em sẽ hiểu ra rằng chúng ta rất rất cần sấm sét đó!

Vera rất hiếu kỳ về những lời nói đó của Gatrix, song cô quyết định ngắm nghía bên ngoài chiếc xe thêm một lần nữa. Hai bên thân xe đều được khoét khung cửa sổ, thế nhưng Vera không thể nhìn vào bên trong được bởi nó đã bị phủ rèm.

Gatrix đã tận dụng phần gỗ bị khoét để tạo thành một cánh cửa sổ với khung chữ thập bên trong, thậm chí hắn còn góp nhặt được ở đâu một số miếng kính để lát vào. Nó sẽ hạn chế được việc gió và mưa có thể xuyên qua khe hở để lọt vào bên trong xe.

Gatrix cùng Vera bước ra phía sau đuôi xe. Gatrix đã tạo nên một khoang riêng ở phần đuôi này, và phía mặt trong của khoang cũng có cửa sổ phủ rèm để nhìn ra đằng sau.

- Đây sẽ là chỗ để anh bày các mặt hàng.

- Anh định chuyển qua làm thương nhân à?

- Đúng vậy! Làm người mạo hiểm... mạo hiểm quá! Anh chỉ muốn đi thưởng thức vẻ đẹp của cuộc sống này thôi, chứ chém chém giết giết mãi mệt mỏi lắm! Em thấy thế nào?

Cho dù Vera là một con ngốc cũng có thể nhận ra tâm ý thực sự của Gatrix. Anh không muốn cô phải chịu tổn thương thêm nữa, mà lại không muốn

chạm tới sự tự ái của cô, nên mới nghĩ ra cách này. Tự dưng trong lòng Vera cảm thấy ấm áp đến lạ thường!

- Kiếp trước anh chắc phải nợ em nhiều lắm luôn!

Vera trả lời, sau đó xoay người bước đi, cố gắng giấu đi đôi mắt hơi hoe đỏ của mình. Gatrix đã nghĩ tới mức này rồi, cô còn có thể từ chối hay sao? Đối với Vera bây giờ, chỉ cần ở cùng Gatrix, thì làm gì hay đi đâu đều được hết.

- Ơ... chiếc xe này... vào bên trong kiểu gì?

- Em phải luồn vào từ phía đằng trước.

- Sao bất tiện thế? Em thấy người ta toàn làm cánh cửa hai bên hông mà?

- Cứ vào trong đi là biết!

Đập vào mắt Vera là một căn phòng rộng thênh thang, tất nhiên là trống rỗng chưa có đồ đạc gì rồi. Vera ngẩn người ra, sau đó chợt vỡ òa!

- Phép thuật không gian! Gildur trên trời! Anh đã dùng phép thuật không gian để nói bên trong chiếc xe ra à?

- Đúng vậy, tuy nhiên nguyên lý còn phức tạp hơn như thế nhiều! Em có thể thấy cảnh vật qua hai cửa sổ một cách dễ dàng, còn người bên ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy một không gian nhỏ hẹp mà thôi! Hiện tại em chưa nên tiếp cận với những thứ này, vì nền tảng kiến thức phép thuật của em còn chưa đủ để nghiên cứu.

Vera há hốc miệng nghe Gatrix giải thích, trong khi chân vẫn đang sải bước khắp căn phòng. Nếu như nhìn bên ngoài, chiếc xe chỉ dài bằng hai sải tay của Vera, thì không gian bên trong thậm chí còn to bằng nguyên cái tầng một của Nghiệp đoàn mạo hiểm nữa!

- Ngẩng đầu lên!

Vera theo phản xạ ngửa đầu lên. Ở trên trần nhà, cô thấy rất nhiều những chiếc bóng thủy tinh được khảm vào trần nhà, và cùng với đó là một trận pháp khổng lồ vô cùng phức tạp. Nơi những chiếc bóng găm vào thực chất là những vòng tròn phụ bên trong trận pháp, với những đường vẽ nối chúng vào khu vực trung tâm, là một viên tinh hạnh có màu vàng cam.

- Để làm đèn sáng lên, em chỉ cần ấn cái nút này!

Gatrix ấn một công tắc trên tường. Ngay lập tức, cả căn phòng như chìm trong một thứ ánh sáng màu cam dìu dịu ấm cúng được phát ra bởi nhiều bóng đèn trên trần nhà. Gatrix ấn tiếp một công tắc khác cạnh đó. Những chiếc bóng màu cam tắt sáng đi, và một số chiếc bóng màu trắng khác rực lên thay thế.

- Đèn màu cam dùng để chuẩn bị ngủ thôi, còn đèn màu trắng mới cần thiết cho sinh hoạt. Em nhìn cái trận pháp này đi!

Gatrix đưa Vera ra một góc căn phòng. Ở nơi đó, hắn vẽ sẵn một trận pháp, với rất nhiều những viên đá màu đỏ xếp rải rác bên trong.

- Đây là hệ thống điều chỉnh nhiệt. Nhìn thấy cái núm vặn này không? Khi em vặn nó qua trái thì những viên tinh hạch hệ Lửa này sẽ hấp thụ nhiệt, khiến cho nhiệt độ trong phòng giảm xuống. Còn khi em vặn qua trái, chúng sẽ tỏa nhiệt, làm ấm căn phòng. Do những viên tinh hạch này sẽ hao hụt năng lượng theo thời gian, nên anh sẽ cần em bổ sung chúng, khoảng một tuần một lần.

Gatrix chỉ tay một vòng xung quanh căn phòng.

- Hôm nay chúng ta sẽ vào trấn để mua thêm các loại đồ dùng nội thất. Ngoại trừ hệ thống nước thải thì anh nghĩ nơi này chẳng khác gì một ngôi nhà rồi. Một ngôi nhà di động!

- Em... em không biết phải nói sao nữa!

Vera nhào tới, ôm chầm Gatrix vào trong lòng. Món quà này thậm chí còn tuyệt vời hơn bất cứ vàng bạc châu báu nào trên đời. Điều này có nghĩa cô và Gatrix sẽ mãi mãi được ở bên nhau!

- Hiện tại để anh tính xem chúng ta cần những thứ gì nào! Bếp nấu này, sô pha này, hai chiếc giường này...

- Khoan! Sao lại phải hai cái giường?

- Thế theo em cần mấy?

Hai tai của Vera đỏ bừng! Cô cúi gằm mặt, lí nhí trả lời.

- Chúng ta... không ngủ chung ư?

Gatrix lùi lại một bước, nhìn Vera từ đầu đến chân.

- Nhìn kiểu gì thì anh cũng vẫn thấy em chỉ như một đứa trẻ, mà làm tình với trẻ em anh thấy tội lỗi lắm ha ha ha!

Vera lập tức xù lông lên như một con mèo bị dẫm phải đuôi. Cô ưỡn cao ngực, cầm tay Gatrix đặt lên.

- Chỗ nào của em giống trẻ con? Chỗ nào? Chỗ nào!

Gatrix cười khẽ, rút tay lại, đưa lên xoa đầu cô.

- Ý anh nói là tâm trí của em đó.

- Thế khi nào em mới được gọi là trưởng thành?

Vera phụng phịu.

- Khi nào em không còn cần phải hỏi anh câu đó!

Gatrix nháy mắt, để lại một câu trả lời còn khiến Vera khó hiểu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Màu gì?

- Dậy đi cô nương! Chúng ta đến nơi rồi này!

Tiếng của Gatrix vang lên lanh lảnh từ phía đầu xe. Nó kéo Vera ra khỏi giấc mộng đẹp mà cô mới chỉ được trải nghiệm ngắn ngủi sau hàng giờ đồng hồ học kiến thức từ Gatrix trong thế giới tinh thần.

Vera làu bàu đôi câu, vươn vai đầy ngái ngủ trong cái nắng sớm hắt qua khung cửa sổ. Cô vung đôi chân thon dài ra khỏi giường, xỏ vào đôi dép bằng bông, bước loẹt quẹt về phía bàn ăn. Trên đó, Gatrix đã bày sẵn vài đĩa thức ăn nhẹ cùng một tách ca cao sữa vẫn còn nghi ngút khói.

Cô nàng há miệng, dùng một tốc độ hoàn toàn phi lý để chén sạch tất cả mọi thứ trên bàn, mà bụng cô vẫn phẳng lì không hề có thêm một chút gợn cong nào, khiến người ta tự hỏi không hiểu từng đó thức ăn đã biến đi đâu mất nữa.

Vera điều khiển những chiếc bát đĩa bay tới chậu nước để cách bàn một đoạn, rồi tiếp tục chỉ huy cho miếng xơ mướp cọ sạch hết dầu mỡ bám trên bát đĩa. Nếu là Gatrix thì thậm chí hắn còn có thể điều khiển cho chất bẩn biến mất khỏi bát đĩa cơ, nhưng Vera chưa thể khống chế phép thuật tới mức tinh tế như vậy. Sau khi đã rửa xong, cô xếp hết bát đĩa vào một chậu gỗ khác, còn chậu nước kia thì cô nén chúng thành một dòng chảy, phun ra từ cửa sổ phía đằng sau xe.

Trong vài ngày này, Gatrix và Vera đã mua sắm đủ thứ hầm bà lằng trên đời. Một số thứ Gatrix phải tự tay chế tác bởi ở thời đại này có lẽ còn chưa có, ví dụ như ghế sô pha chẳng hạn! Ngoài ra còn có một sứ nhu yếu phẩm rất cần thiết như bánh xà phòng, bàn chải, kem đánh răng chẳng hạn.

Hắn thậm chí còn làm dư thêm ra một ít, sau đó đóng gói lại trong những hộp giấy cứng, rồi vẽ lên trên những hình vẽ đẹp mắt, cốt để thu hút sự chú ý.

Vera không phải là một cô gái thích dựa dẫm. Nhiều năm lang bạt nay đây mai đó đủ để khiến cô có thừa khả năng tự kiếm cái bỏ vào miệng, nhưng chỉ vài tháng ở gần Gatrix thôi đã khiến Vera cảm thấy mình bị lệ thuộc vào anh cực kì nặng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những thứ tiện dụng Gatrix tạo ra khiến cô gần như không có cách nào cưỡng lại cả!

Hãy thử nhìn lại những thứ đang "nô lệ" Vera mà xem! Bàn chải đánh răng, một thứ công cụ Gatrix tạo ra giúp cô lấy những mảng bám của thức ăn thừa đọng trên răng. Theo như lời Gatrix kể, nó sẽ khiến miệng cô trở nên sạch sẽ và tránh bị hôi miệng. Cái thứ hai mới là điều Vera quan tâm nhất!

Rồi tới bánh xà phòng! Thứ này thật sự cực kì thú vị! Trước đây Vera chỉ biết các cô gái thường hay tích tiền để mua những lọ pha lê nhỏ xíu đựng một thứ chất lỏng thơm ngào ngạt có tên là nước hoa.

Nhưng giờ chỉ cần cầm cái cục cưng cứng trơn trơn này lên, chà nhẹ lên da rồi tắm là người cô sẽ luôn thơm ngát, đủ loại mùi vị luôn, tùy vào sở thích của cô. Đúng như Gatrix dạy, trở nên sạch sẽ có thể khiến tâm trạng chúng ta tốt lên rất rất nhiều!

Chợt cô nghe thấy tiếng léo nhéo đâu đó nơi đầu xe! Tò mò, Vera tiến ra phía cửa.

- Bên trong này là phòng nghỉ của bọn ta. Đây là một xe chở hàng, các anh định nhòm ngó gì trong này nữa?

- Xin lỗi thưa cô, nhưng theo nguyên tắc thì chúng tôi phải kiểm tra hết! Nhỡ đâu các vị mang vật nguy hiểm vào trong làng thì sao?

- Có chuyện gì thế?

Vera ló một nửa người ra ngoài. Hiện tại họ đang đứng ở cổng một ngôi làng, phía trước là hai người đàn ông phương phi béo tốt, đầu đội mũ vải của nông dân đang tranh cãi với Gatrix. Con Goblin lúc này đang mặc một chiếc áo choàng mới, tất nhiên, và khua chân múa tay ngăn cản những người gác cổng không cho họ tiến vào trong thùng xe.

- Rất xin...

Hai người gác cổng không có cách nào hoàn thành được câu chào xã giao của mình! Bởi trong khoảnh khắc đó, dưới ánh nắng nhè nhẹ của mặt trời ban sớm, họ đã thấy một cảnh tượng họ không bao giờ quên được! Một thứ mà lâu lâu họ vẫn hồi tưởng lại, như một ký ức tốt đẹp nhất về những năm tháng đã trôi qua trong cái cuộc đời lặp đi lặp lại tẻ nhạt của họ.

Họ thấy một cô nàng, với mái tóc vàng dài xõa xuống một bên vai, cùng gương mặt xinh đẹp tới mức ám ảnh đang nhoài người ra khỏi chiếc rèm che. Hẳn là cô mới ngủ dậy, bởi họ vẫn nhận rõ được nét ngái ngủ còn vương vấn đâu đó trên gương mặt cô, cùng chiếc áo sơ mi trắng trễ nửa vai xộc xệch chưa kịp thay.

Bờ vai thon đẹp tới mức bóng hẳn lên dưới ánh nắng đã khiến cho tầm mắt của hai gã gác cổng bị khóa chặt lại, và ở nơi đó, hơi trượt tiếp xuống dưới, thông qua phần áo hở, họ đã thấy thiên đường!

Cả hai thề có Gildur trên trời rằng loáng thoáng đâu đó, họ đã thấy một màu hồng phấn, mơn mởn như cánh hoa đào, mướt mát như bông hoa vừa được tưới tắm, tràn ngập trong thứ nhựa sống thanh xuân.

- Hai người không sao chứ?!

Gatrix quát to ngay khi thấy hai người gác cổng phun máu ra từ mũi! Nó không giống như hành động chảy máu cam thông thường, chỉ đơn thuần là hai dòng máu chảy rỉ rách xuống từ lỗ mũi.

Những người gác cổng xịt máu mạnh tới nỗi gần như có cảm giác lỗ mũi của họ bị hai cây que màu đỏ tươi cắm thẳng vào vậy! Thoáng bối rối trôi qua, khi cả hai đưa tay lên, cố gắng ngăn lại cơn sốc đột ngột do máu lên não quá nhanh, đồng thời xua tay ra hiệu cho Gatrix.

- Không sao không sao! Chắc do thời tiết nóng quá nên bọn tôi chảy máu cam thôi!

- Đúng đúng! Do trời nóng quá thôi!

Gatrix ngoái lại đằng sau, và hắn hiểu mọi chuyện ngay lập tức! Gatrix lắc nhẹ đầu, ngoắc tay một cái. Lập tức chiếc rèm cửa như sống lại, ôm chầm lấy thân thể Vera!

- Hồi phục!

Gatrix đặt bàn tay vào gần mũi của từng người, lầm bầm thần chú. Khi thấy máu ngừng chảy, hai người gác cổng vừa mừng vừa sợ! Bởi các pháp sư vẫn được coi là những kẻ có tính tình gàn dở, khó chiều. Chẳng ai biết được liệu lúc nào một pháp sư cao hứng lên có thể biến họ thành những cây đuốc sống chỉ vì vừa lỡ nhìn thứ không nên nhìn không nữa!

- Như vậy chúng ta qua được rồi chứ?

- Vâng vâng thưa pháp sư tôn kính! Mời hai vị!

Hai người gác cổng vội vàng đứng dạt sang hai bên, khom người đưa tay chỉ lối cho chiếc xe ngựa vào trong làng. Đùa gì chứ, vị pháp sư kia chưa giết họ là may lắm rồi, ai còn dám đòi kiểm tra xe của người ta, ngại mạng dài quá à?

- Buổi sáng tốt đẹp, hai vị!

Gatrix vẫy tay tạm biệt, sau đó giống dây cương, điều khiển hai con ngựa sừng tấm tiến về phía trước.

- Mày thấy chứ?

- Có! Mày cũng thấy à?

- Trong một thoáng, tao đã nghĩ mình chuẩn bị về chầu trời rồi chứ!

Hai người gác cổng chờ chiếc xe đi một đoạn rất xa mới dám thì thầm bàn tán với nhau. Với họ việc nhìn ngắm thân thể phụ nữ không phải điều mới lạ, dù sao thì họ cũng đã có vài đứa con rồi. Tuy nhiên với một vẻ đẹp hoàn mỹ, ít nhất là trong mắt họ, đến như vậy thì thật là một sự kiện hiếm hoi! Và như người xưa từng nói, may mắn luôn đi theo cặp!

- Xin chào, tôi muốn vào làng!

Lại một lần nữa, tâm trí của hai người đàn ông tội nghiệp lại bị hành hạ! Trước mắt họ là một cô gái, với nước da hơi ngăm đen tràn ngập mỹ cảm, và vóc dáng khỏe mạnh nhưng không mất đi sự mềm mại. Nếu như Vera khiến họ liên tưởng tới thiên thần ngái ngủ trong ánh bình minh, thì cô gái này lại hừng

hực sức mạnh tựa như nữ thần chiến binh Athenes vậy!

Cô mặc một chiếc áo đen viền trắng dài tới tận đầu gối, với phần hông xẻ cao lên ngang eo, để lộ ra cặp đùi nõn nà nhưng không kém phần đầy đặn. Với đôi giày đặc biệt gắn đầy dao, cho dù là những kẻ bã đậu nhất cũng hiểu đây là một đấu sĩ có thói quen sử dụng các đòn chân.

Cô nàng khoanh tay trước ngực - giờ thì hai người đàn ông tội nghiệp lại càng không biết nên nhìn vào đâu, vì bộ ngực căng mọng lên dưới lớp áo đen của cô nàng như muốn bùng nổ ra theo mỗi nhịp thở!

Thật bất lịch sự và khiếm nhã khi nhìn chằm chằm vào phần ngực hay đôi chân lộ da lộ thịt, thế nên họ quyết định bỏ qua vòng eo thon khá là phi lý đối với người thường, và nhìn thẳng vào mặt cô nàng.

Ngay lập tức, tóc gáy của họ dựng hết cả lên! Giống như những chú chuột đồng đứng trước con rắn hổ mang, hai người gác cổng răng va lập cập vào nhau, người run lẩy bẩy, cho dù cô gái đó không hề phát ra một chút suy nghĩ đe dọa nào. Đây là bản năng tự nhiên của những sinh vật yếu kém khi đứng trước kẻ mạnh hơn, như một cách cảnh báo nguy hiểm cho chúng.

- Hai vị?

- Vâ... vâng... thưa quý cô!

Một trong hai người, có vẻ già dặn hơn đôi chút, đã đánh bạo lên tiếng. Cô nàng khẽ gật đầu, đưa tay nhấc nhẹ chiếc mũ rộng vành như một động tác chào hỏi, rồi sải những bước dài ngang qua họ.

Vương vấn theo bước chân cô là một thứ mùi thơm rất nhẹ và dịu dàng, tựa như mùi hoa oải hương vậy. Nó khiến cho hai người đàn ông bình tĩnh lại phần nào, đương nhiên là khi cô gái lạ mặt đã đi một đoạn xa. Đến lúc này, họ mới nhận ra lưng áo mình đã ướt đẫm từ bao giờ rồi!

- Quên không hỏi tên bọn họ rồi!

Một trong hai người sực nhớ ra. Nhiệm vụ của họ là ghi chép những người ra vào trong làng thông qua con đường mòn này, thế nhưng hai cuộc gặp gỡ kì lạ sáng nay đã khiến cho họ sao nhãng mất nhiệm vụ của mình.

- Mày bị ngu à!

Người còn lại đưa tay lên đánh vào đầu người kia.

- Bọn họ đều là tồn tại cao cấp, người phàm như chúng ta đừng có giây vào! Để tao về báo cáo trưởng làng, mày ở lại đây ghi chép tiếp nhé!

- Ừ mày nói đúng! Mà về nhớ lấy qua nhà tao bảo con ngan già lấy tao cái quần mới nhé!

- Sao thế?

- Nãy tao sợ quá tè mẹ ra quần rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Buôn bán

Gatrix mở cuốn tập bản đồ cuộn tròn trong tay ra đưa cho Vera xem. Chiếc bản đồ này vẽ lại địa hình đơn giản của vương quốc Malus, với một số thành trấn lớn. Về cơ bản thì Malus là một quốc gia nhỏ, nằm dưới sự cai trị của một trong hai đế quốc khổng lồ của loài người. Bản thân Malus lại được chia thành năm phần, với bốn góc thuộc quyền quản lý của bốn vị công tước, và vùng đất trung tâm thì do đức vua cai quản.

Chế độ chính trị ở Avalon vẫn phổ biến là phong kiến phân quyền. Tức là một người đứng đầu được coi là vua, sẽ cắt đất phong cho các lãnh chúa dưới trướng, muốn xử lý ra sao thì làm, hàng năm nộp thuế lên cho đức vua là đủ.

Dưới thể chế này, quyền lực nhà vua hầu như chỉ mang tính danh nghĩa, mỗi một đại lãnh chúa mới thật sự là ông vua trong lãnh địa của mình. Triều đình một khi muốn động quân thì đức vua sẽ phải mộ binh từ các lãnh chúa khác, nếu không thì chỉ có thể mang tư binh của bản thân đi đánh trận.

Thực chất đây là một chế độ rất phù hợp với đặc thù của Avalon, bởi ở nơi đây, nắm đấm quyết định rất nhiều thứ! Vậy nên cái gọi là đạo vua tôi, trung nghĩa vân vân ném cho chó ăn hết đi, tao không phục mày đấy, thích thì đánh một trận! Thật là một thế giới dã man và ngu muội làm sao!

Hiện tại cả hai đang đứng trên một ngôi làng có tên là Sithaka, theo như lời chỉ dẫn của cô nàng tiếp tân Nghiệp đoàn. Vera vẫn còn non lắm khi nghĩ Gatrix có thể bỏ ra một khoản tiền khổng lồ như thế chỉ để từ thiện! Đêm trước khi bọn họ rời đi, hắn đã luồn qua cửa sổ của Nghiệp đoàn, và dưới sự uy hiếp dụ dỗ của con Goblin, cô nàng tiếp tân tội nghiệp đành phải mang hết tất cả tin tức tình báo ra cho Gatrix.

Rất hiển nhiên, cô ta đã đánh giá quá thấp khả năng của Gatrix! Con Goblin không chỉ đọc toàn bộ kho tài liệu chỉ trong một đêm, mà còn đủ rảnh để phân loại ra cái nào đã quá hạn, cái nào còn tham khảo được. Sau khi bỏ trốn, Gatrix đã tạo nên một bản đồ tình báo vô cùng đặc thù, với rất nhiều màu sắc được tô vẽ khác nhau.

Hắn chỉ vào một dải giấy gắn bên trên bản đồ.

- Đây là những bản đồ phụ, được anh căn cứ vào những bản đồ do hội lính đánh thuê vẽ ra để hoàn thiện. Hiện tại chúng ta đang ở khu vực do công tước Nephesis cai trị, em cần kéo sợi dây này!

Trên thực tế, tấm bản đồ của Gatrix không phải là một tờ giấy tạo thành, mà nó do rất nhiều các tầng giấy xếp chồng lên nhau. Thế nên khi kéo sợi dây, một tấm bản đồ phụ trượt ra từ phía trên bản đồ chính. Trên tấm bản đồ này tập trung chủ yếu vào khu vực Nephesis, với rất nhiều các loại chú thích khác nhau về những ngôi làng, rừng rậm, hồ nước.

- Anh cũng chú thích sẵn ở trên bản đồ chính rồi đó. Mỗi một màu đại diện cho mức độ nguy hiểm. Khu vực xanh lá là tương đối an toàn, đại khái là vùng dân cư. Khu vực màu vàng là trung lập, ý chỉ nơi chúng ta sẽ phải chiến đấu với ma thú và thậm chí là cả con người. Riêng màu đỏ ý chỉ khu vực cực kì nguy hiểm, thường có những loài ma thú cấp độ cao sinh sống, nên tránh xa ra nếu có thể.

- Trời ơi! Anh làm tất cả những thứ này sao?

Vera cầm chiếc bản đồ nặng trịch, run giọng hỏi Gatrix. Khi thấy con Goblin gật đầu, cô lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thu gọn tấm bản đồ lại, ôm chặt trong lòng.

- Anh có biết giá trị của tấm bản đồ này lớn tới như nào không?

- Ha ha, anh làm ra nó chẳng lẽ lại không biết! Tặng em đó!

Vera rưng rưng nhìn Gatrix, sau đó đạp vào chân hắn!

- Ghét anh nhất!

- Ôi bàn chân của tôi!

...

Đây là một buổi sáng thường ngày ở làng Sithaka. Trời nắng đẹp, dòng người buôn bán tấp nập, và đặc biệt là không có một tên điên nào vung tay xóa xổ cả ngôi làng khỏi thế giới này. Những người lớn bận rộn vác theo nông cụ hoặc vũ khí đi kiếm ăn, còn lũ trẻ... ai quan tâm lũ trẻ chứ! Ở thời đại này, cứ đẻ đi đã, trời sinh voi rồi sẽ sinh cỏ, sống được là do Gildur phù hộ cả thôi.

Thế nhưng cái không khí tẻ nhạt đó đã bị một thứ âm thanh lanh lảnh phá tan không chút thương tiếc!

- Kính thưa toàn thể các quý ông quý bà! Xin mời đến tham quan gian hàng màu nhiệm của ta! Ở nơi đây, các vị sẽ được nhìn thấy những thứ chưa từng tồn tại trên thế gian này! Vâng đúng vậy đó, cho dù là các quý tộc đức ông đức bà thượng đẳng cũng vậy, đến đây ngay đi! Nhanh chân lên nào, vì hàng hóa chỉ có giới hạn, mà giá thì lại vô cùng rẻ!

Trên chiếc sân lát đá màu đầy sạch sẽ của quảng trường, có một kẻ lạ mặt trùm áo quần kín mít, tay thì cầm dụng cụ loe ra ở miệng trông rất cổ quái. Trước mặt nó là một sạp hàng bày đủ các loại sản phẩm màu mè hấp dẫn.

Từ những chiếc chai lọ chứa chất lỏng màu mè đáng nghi, đến những hộp giấy bọc kín mít không rõ thứ gì ở trong, tất cả đều tạo nên một hiệu ứng tò mò rất thú vị đối với những người sống ở nơi đây. Chẳng mấy chốc mà xung quanh gian hàng của Gatrix đã có rất nhiều người đứng xung quanh!

Những sản phẩm Gatrix chào bán đều là những thứ thoạt nhìn kì quái, nhưng thực chất toàn là nhu yếu phẩm vượt thời đại. Có thể kể tới như bàn chải đánh răng và kem đánh răng, tất nhiên rồi! Bánh xà phòng, bột giặt cũng là một nhóm mặt hàng bán chạy.

Thế nhưng có một thứ tưởng chừng như cực kì cần thiết mà Gatrix lại quyết định không chế tạo, đó là nước rửa bát! Hay nói đúng hơn, là hắn không chế tạo để bán.

Lí do rất đơn giản, nước rửa bát có công dụng chính là tẩy sạch dầu mỡ, mà ở thời đại này, có thịt ăn đã là một vấn đề! Hơn nữa, hắn phải để người ta mất vệ sinh đôi chút thì mới thúc đẩy được doanh số bán thuốc chứ!

- Nhìn đi các ông bà! Hãy nhìn những chiếc lọ này xem! Chúng chính là những loại thuốc chuyên dụng để trị các bệnh đau bụng, cảm cúm, nhiễm trùng đó!

Một trong những nguyên nhân lớn nhất dẫn tới cái chết ở thời xưa là tình trạng mất vệ sinh, dẫn tới đi ngoài, ví dụ như bệnh tả chẳng hạn. Ngoài ra nhiễm trùng và thương hàn cũng là hai loại bệnh có tỷ lệ tử vong cực lớn đối với người Trung Cổ.

Dựa vào những kiến thức y khoa mới khai phá được của mình, cùng với bản năng của loài Goblin phân biệt các loại cây thuốc, Gatrix đã tạo nên ba hỗn hợp đơn giản có tác dụng chữa những bệnh lý kể trên.

- Chỉ với mười xu đồng, các vị sẽ có ngay một lọ đủ dùng cho bốn người liền! Còn chờ gì nữa mà không mua ngay về cho cả gia đình nào?

- Thuốc này thần kì đến thế sao?

- Chứ còn gì nữa! Đây là sản phẩm mới nhất của Hội luyện dược sư trực thuộc Hiệp hội người làm phép đó! Hiệu quả đã được kiểm chứng lâm sàng, bà con chỉ việc mua về và dùng theo liều đã ghi sẵn trên thân lọ thôi!

Một vài người tỏ ra khá nghi ngờ về công dụng của loại thuốc này, nhưng đám đông thì không nghĩ vậy! Dù sao nó cũng khá rẻ, hơn nữa lại được kiểm chứng - lâm sàng là gì, chẳng ai thèm quan tâm. Chỉ cần biết nó rất ngầu là được rồi!

Hiển nhiên số thuốc bán hết đầu tiên, tiếp sau đó là nước hoa! Đúng vậy, Gatrix đã ép tinh dầu của các loài hoa, pha loãng và hòa tan theo một số tỷ lệ nhất định, để cho ra nhiều loại mùi hương với nồng độ thơm khác nhau. Cái khó làm nhất là cơ chế vòi xịt, nhưng thật may là ở thế giới này chưa cần phải làm như vậy!

Người ta bôi nước hoa bằng một miếng vải, thoa lên hai vùng cổ, nách, gáy và trước ngực là đủ, không cần phải xịt. Điều đó càng khiến nhu cầu nước hoa tăng cao, bởi bôi như vậy rất là tốn, chưa kể còn có nguy cơ kích ứng da nữa.

Do Gatrix đã chuẩn bị một lượng lớn hàng, thế nên lúc này hắn và Vera đang bận tối mắt tối mũi. Có điều cả hai đều không phải là người bình thường, thế nên cho dù số lượng có đông hơn nữa, họ vẫn tính được chính xác lượng tiền cho mỗi đơn hàng là bao nhiêu.

Và đặc biệt là những bàn tay táy máy muốn lấy trộm! Vera đã tháo khớp ít nhất bốn tên trộm vặt, sau đó Gatrix chào bán một loại cao dán giúp tăng tốc độ hồi phục với vết thương do gãy xương. Hiệu quả rất là trực quan phải không?

Bất chợt có một giọng nữ vang lên bên cạnh Gatrix!

- Thứ này gọi là gì?

Gatrix liếc nhanh mắt sang. Đó là một cô gái rất xinh đẹp, với mái tóc màu trắng bạc được giấu phần lớn dưới chiếc mũ rộng vành màu đen. Cô nàng mặc một chiếc áo dài màu đen cụt sát nách, để lộ ra hai cánh tay màu ngăm nâu khỏe khoắn hơi ẩn ẩn hiện hiện những thớ cơ bắp.

Phía dưới cô mặc một chiếc quần đùi khá ngắn, cũng màu đen, nhưng thứ khiến Gatrix chú ý không phải là đôi ủng gắn dao cao tới tận đầu gối của cô, cũng không phải là tư thế ngồi xổm đầy hớ hênh, mà là vòng mông của cô nàng! Hắn hơi có chút ngờ ngợ, nhưng chưa dám khẳng định...

- Xin chào?

- Xin thứ lỗi, là ta thất thố! Cái đó gọi là đèn cầm tay. Bấm vào cái nút màu đỏ là đèn sẽ sáng!

Cô gái cầm một chiếc ống hình trụ có một đầu dạng phễu lên, bấm nút. Ngay lập tức, một tia sáng mạnh phát ra từ bên trong ống, rọi sáng thẳng lên khuôn mặt cô!

- Đây là một vật rất hữu hiệu khi phải di chuyển vào ban đêm, vì ánh sáng giờ sẽ tập trung theo một đường thẳng, chứ không bị lan tràn dẫn tới vùng sáng nhỏ như đèn lồng thông thường.

- Bên trong nó là một viên đá thuộc tính lửa phải không? Thật thú vị, còn có một trận pháp cho phép người cầm kích hoạt năng lượng của viên đá nếu muốn nữa! Giá của nó là bao nhiêu?

- Một đồng bạc, thưa quý cô xinh đẹp!

Cô nàng búng một đồng tiền vào trong lòng bàn tay Gatrix.

- Hai vị đến từ Papylus?

Gatrix và Vera quay sang nhìn nhau.

- Đó là chỗ nào vậy?

- Một vương quốc cách khá xa về phía Đông. Ở nơi đó họ thường bán những vật phẩm kì lạ kiểu như thế này! Ta nghe khẩu âm của hai người cũng không giống với dân Papylus lắm!

- Đúng vậy, bọn tôi đều là người Malus bản xứ!

Vera chen vào. Cô cảm thấy có chút địch ý với cô nàng lạ mặt này. Thực tế, Vera có địch ý với bất cứ cô nàng xinh đẹp nào thì đúng hơn!

- Như vậy sao, làm phiền rồi!

Cô gái gật nhẹ đầu, đứng dậy bỏ đi. Gatrix chăm chú nhìn theo cô gái đó, mà đúng hơn là hắn cứ nhìn chằm chằm vào mông cô ta. Thật khó để đưa ra kết luận nếu như chỉ dựa vào dáng đi bộ...

- Ai ui!

Gatrix đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu. Vera vừa cốc cho hắn một cú đau điếng, dùng hai ngón tay chỉ vào đôi mắt đang trừng lớn của mình rồi chỉ vào hắn, hàm ý đe dọa không cần giải thích! Gatrix cười khổ, khẽ lắc đầu, rồi tiếp tục quay trở lại với công việc buôn bán.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Giải đấu ngầu lòi bét quả đất

- Giải đấu võ thuật tìm ra đấu sĩ có kĩ thuật chiến đấu tốt nhất? Phần thưởng là 50 đồng vàng? Hừm, thú vị đấy chứ!

Vera và Gatrix đang đứng trước một tờ giấy dán rất lớn trên chiếc bảng tin ở quảng trường. Nó giới thiệu về một giải đấu cho các đấu sĩ, với điều kiện không ai được phép sử dụng đấu khí cả! Các tuyển thủ sẽ phải đeo một chiếc vòng cổ cực kì nhạy với đấu khí, chỉ cần ai dùng cho dù chỉ là một tia thôi cũng sẽ khiến chiếc vòng vỡ vụn, đồng nghĩa với việc họ đã bị loại khỏi giải đấu.

- Hừm, về cơ bản đây là một cuộc thi để các đấu sĩ phô bày kĩ thuật chiến đấu và tố chất cơ thể, bởi đấu khí đã bị loại bỏ. Phần thưởng cũng ổn phết.

Gatrix đưa tay lên cằm gãi gãi. Hắn không ngại tham dự một trận đấu kiểu như thế này, thế nhưng thân thể hắn rất yếu là một, ngoài ra thì hắn đã nói với Vera là muốn rời xa cuộc sống đánh đánh giết giết rồi.

- Em quyết định sẽ tham gia cuộc thi này!

Trong một giây, Gatrix tưởng hắn nghe nhầm! Chắc là con bé đang nói "em quyết định sẽ cho anh tham gia cuộc thi này" đúng không? Đúng không?

- Hả?

Thiên ngôn vạn ngữ tràn ngập trong đầu Gatrix, nhưng cuối cùng hắn chỉ biết dùng một chữ để bày tỏ nỗi lòng của hắn lúc này!

- Em nói là em sẽ tham gia giải đấu này! Khi tất cả không được dùng đấu khí, thì đây chẳng phải là một cơ hội tốt để em tỏa sáng hay sao! Mấy đứa võ sĩ kia tuổi gì có được kĩ thuật chiến đấu bá đạo như em.

- Thôi thôi cho anh xin, em là pháp sư mà! Dạo gần đây em đang hơi trượt quá đà về phía võ vẽ rồi đó!

Câu nói đó chạm vào tự ái của Vera, khiến cô xù lông lên!

- Hứ, võ thuật thì sao chứ! Em muốn trở thành đấu sĩ pháp sư đây! Nói chung ý em quyết rồi, giải lần này em sẽ tham gia!

Gatrix không muốn mọi chuyện thêm căng thẳng nên đành xuống nước.

- Được rồi được rồi, không cần phải cáu cô nương! Anh luôn ủng hộ mọi quyết định của em mà!

Vera hơi nhướn mày, rồi khẽ cúi đầu lí nhí.

- Vừa rồi... em xin lỗi...

- Không sao! Trên tờ thông báo này nói ngày mai tại chính quảng trường này sẽ bắt đầu thi đấu, thể thức là một chọi một loại trực tiếp. Sau khi đăng ký xong, em sẽ còn một buổi chiều và tối nay để luyện tập, trước khi tham gia chiến đấu vào sáng mai. Hãy chuẩn bị tinh thần đi, vì anh sẽ rất nghiêm khắc đó!

- Hu ra! Yêu anh nhất!

Vera ôm chầm lấy Gatrix một cái, rồi phóng đi như một cơn gió, bỏ lại gã Goblin dở khóc dở cười. Thôi thì để con bé giải trí cũng được, nếu nó thua thì càng tốt, coi như một bài học cho nó tỉnh ngộ ra! Gatrix nghĩ thầm, sau đó từ tốn bước về phía hướng phòng trọ, nơi hắn đang gửi "ngôi nhà di động" của mình ở đó.

...

Sáng sớm hôm sau, trên quảng trường của ngôi làng đang có rất nhiều người đứng. Người dân trong làng đã xây tạm một sàn đấu thô sơ, với ván gỗ bao xung quanh sân đấu, bên trong là cát nện để tránh làm hỏng lớp đá.

- Để ý nhé nhóc, sân đấu là sân cát, nó sẽ khiến cho trọng tâm của em không thể vững vàng như trên mặt đất bình thường được. Ngoài ra, cát còn có

một đặc điểm là tính trượt rất cao, thành ra nếu không cẩn thận, em sẽ ngã sấp mặt cho xem! Kẻ nào nghĩ ra cái sàn đấu này cũng không phải dạng vừa đâu! Nó yêu cầu các tuyển thủ phải có một khả năng vận dụng cơ thể rất cao, mới có khả năng phát huy tốt sức mạnh được.

- Ừm!

Vera hít khẽ một hơi, giải tỏa căng thẳng trong lòng. Hôm nay cô mặc, là mặc nhé, không phải dùng ma thuật biến hóa ra, một chiếc áo vải trắng ôm gọn người, cùng một chiếc quần dài. Phía dưới Gatrix chọn cho cô một đôi ủng cao tới tận đầu gối sau khi biết được sàn đấu là sân cát.

Chỉ có mỗi bọn họ là chịu khó tìm hiểu thông tin tình báo về địa điểm thi đấu, một số góc độ để tránh bị ánh nắng chiếu vào mắt, còn những người khác thì chẳng thèm bận tâm. Tất nhiên, chính những kẻ này là những kẻ phản đối mồm to nhất!

- Cái gì? Thi đấu trên cái sân này á? Chúng mày bị ngu à? Ông đây không đánh nữa!

- Giải đấu lừa đảo!

- Chúng ta rời đi xem bọn nó đấu với ai!

Một vài gã gân cổ lên kích động những người khác, nhưng hiệu quả là rất nhỏ. Dù sao thì phần thưởng cũng khá hấp dẫn với các đấu sĩ, hơn nữa khó người khó ta mà thôi, cũng không phải là lợi thế áp đảo gì. Sau khi đã mời những kẻ náo loạn đã bỏ đi, trưởng làng bước lên trên bục cao, đằng hắng cất giọng.

- Cảm ơn các vị đấu sĩ đã đến tham gia giải đấu võ thuật của làng chúng tôi. Tôi xin tuyên bố, giải đấu bắt đầu!

Chí ít nó không phải là một bài diễn văn dài nửa tiếng đồng hồ, Gatrix thầm nghĩ! Hắn lấy ra một hộp giấy, bên trong chứa đầy bỏng. Gatrix phát hiện ra ở ngôi làng này, họ bán một loại hạt khá giống ngô, và bơ tách từ sữa - sữa con gì thì Gatrix chưa biết được.

Với tâm thế thử cho biết, hắn đem chế biến đống hạt đó y như cách người ta làm bắp rang vậy, và kết quả là hắn có một thứ ăn vặt rất thú vị này.

- Ồ món gì vậy?

- Ta chưa đặt tên, tạm gọi nó là bỏng bơ đi!

Gatrix và Vera vừa đi về phía khán đài vừa nói. Mang tiếng là khán đài nhưng thực chất là những tấm ván gỗ được đóng thành ghế, xếp vòng quanh sàn đấu. Một điểm khá thú vị là do họ dùng cát nện để tạo ra sàn đấu, vậy nên những băng ghế gỗ tự dưng lại thấp hơn so với sàn đấu.

Những người nào mà ngồi gần thì kiểu gì cũng sẽ bị cát bay vào mặt, thế nên Gatrix đã rất khôn ngoan chọn một hàng ghế cách sân đấu một khoảng vừa phải. Với thị lực của họ, cho dù có ngồi xa nữa thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Theo như đăng ký và những người còn đứng lại tại đây thì có ba mươi mốt tuyển thủ tham gia thi đấu. Mỗi tuyển thủ sẽ được phát một miếng gỗ có đánh số, sau đó trọng tài tức trưởng làng sẽ bốc thăm trong một cái thùng gỗ, bốc trúng hai miếng gỗ nào thì hai tuyển thủ tương ứng tiến vào thi đấu.

Thoạt nhìn thì nó có vẻ rất công bằng, song Gatrix có nhiều hơn bốn cách để gian lận với hình thức thô sơ như thế này! Mà thôi, hắn đã coi đây là một tiết mục giải trí, vậy thì không nên suy nghĩ nhiều... mới là lạ!

Hiện tại hắn đang đánh giá tất cả những khán giả ngồi xem. Trưởng làng mặc dù cũng có đôi chút khí chất của kẻ bề trên, song phần lớn bản chất của ông ta vẫn là nông dân thôn quê, không đủ tư cách để tạo ra một giải đấu như thế này. Hơn nữa mục đích của nó là gì, làm từ thiện chắc? Gatrix không nghĩ có một ngôi làng nào rỗi hơi tới mức lấy công quỹ ra tổ chức một sự kiện giải trí kiểu như thế này.

Vậy nên chắc chắn phải có một kẻ khác mượn danh trưởng làng để lập ra giải đấu! Gatrix liên tục quan sát từng người. Già trẻ lớn bé, Gatrix đều không bỏ qua bất cứ ai.

Ở một thế giới tồn tại sức mạnh cá nhân rất lớn như này, những kẻ sống lâu trăm năm mà trông vẫn như đứa trẻ cũng chẳng có gì hiếm lạ cả. Từng cử động của mỗi người đều được hắn phân tích, và sau khi sàng lọc thì hắn thu hẹp phạm vi nghi ngờ xuống còn một người.

Đó là một người đàn ông trung niên, có gương mặt rất phổ thông, tức là nếu đặt ông ta vào trong một đám người thì rất khó để phân biệt được đâu với đâu. Ông ta đang hào hứng theo dõi các tuyển thủ tiến vào sân đấu, nhưng đó không phải là sự phấn khích của một người xem bình thường, mà giống như một vị giám khảo đang đánh giá những học trò vậy.

Tuyển trạch viên sao? Gatrix thầm nhủ. Các học viện ngoài việc chiêu sinh công khai theo đợt, còn thường hay cử những tuyển trạch viên như thế này đi khắp nơi tìm kiếm những hạt giống tốt để mang về học viện.

Với những người quá tuổi thì họ có thể mời làm trợ giảng, giáo viên vân vân tùy theo trình độ. Gatrix bắt chéo chân, đặt chiếc hộp giấy lên đầu gối, bắt đầu bốc bỏng bỏ vào trong miệng. Hắn đang cân nhắc xem có cách nào để Vera tham dự một học viện trót lọt không.

- Anh nhìn kìa, trận đấu đầu tiên bắt đầu rồi!

Gatrix thoát khỏi dòng suy tư, tập trung sự chú ý vào trận đấu. Hai đấu sĩ tiến vào sân đấu khá là vụng về, nhìn theo cử động gượng gạo của họ là biết. Một người sử dụng kiếm khổ lớn, người kia thì trang bị rìu chiến hai lưỡi.

Có lẽ họ thuộc loại chiến binh tuyến trên, cần sức phá hoại lớn để tạo khoảng trống cho đồng đội phía sau. Trên cổ hai người bọn họ là những chiếc vòng màu đen ôm sát, giống như một dạng dây đeo thì đúng hơn.

- Trận chiến bắt đầu!

Trọng tài hô lớn ra hiệu cho hai tuyển thủ. Cả hai ngập ngừng, bước những bước chậm rãi về phía trước, và khi tiến vào tầm đánh thì bắt đầu vung vẩy vũ khí. Ngay khi thấy động tác của họ, Gatrix đưa tay lên ôm trán. Hai con gấu này chắc sẽ vuốt ve nhau cho tới khi một bên mất hết kiên nhẫn và dùng đấu khí để rồi bị loại cho mà xem.

Và y như rằng, tuyển thủ dùng rìu sau một động tác lỡ trớn đã bị mất trọng tâm, ngã lảo đảo về phía trước. Chỉ chờ có vậy, kiếm sĩ đối diện vội vung kiếm chém vào ngực kẻ cầm rìu và bị đấu khí chặn lại - trận đấu đã kết thúc.

Những cặp thi đấu sau cũng chẳng có gì khá hơn, khiến Gatrix không thể không tự hỏi về trình độ võ thuật của khu vực này. Cho dù có rất nhiều sức mạnh đi chăng nữa, nhưng nếu không có kỹ xảo thì lấy gì ra để phát huy?

Những võ sĩ này chỉ biết một số động tác rất cơ bản, như chém, đâm, gạt, đỡ. Những thứ này ra chiến trường thì thực dụng, chứ với đặc thù người mạo hiểm mà không am hiểu các loại kỹ thuật chiến đấu khác nhau thì sinh tồn kiểu gì đây!

Trận đấu thứ năm diễn ra giữa Vera và một nữ võ sĩ sử dụng đao dài. Loại vũ khí này khiến Gatrix không khỏi liếc mắt vài lần. Về cơ bản thì đao là một dạng vũ khí để chém, nên thiết kế sẽ nhỏ gọn, cầm vừa trong một tay, chứ đao dài thì hơi nặng, cần phải sử dụng hai tay mới dùng tốt được.

Do đặc điểm này nên người sử dụng sẽ phải có kĩ thuật khá tốt trong việc vung đao, yêu cầu lực phát huy từ chân và eo rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Trận đấu đầu tiên

Sự xuất hiện của Vera khiến cho toàn trường phải chú ý. Không chỉ bởi gương mặt rất xinh đẹp, mà quan trọng là việc phối đồ tinh tế của Gatrix giúp Vera tôn lên được dáng vẻ mảnh mai săn chắc của mình, trong khi vẫn thể hiện ra được sự tinh tế mềm mại cần có.

Đơn cử như chiếc vòng phát hiện đấu khí chẳng hạn. Với những đấu sĩ thông thường thì nó chẳng có gì đặc biệt, song khi kết hợp với chiếc cổ thon dài trắng hồng của Vera, màu đen đó lại tạo nên một vẻ đẹp rất khó tả. Hơn nữa, chính cách Gatrix chọn áo trắng có cổ cho Vera càng làm sự tương phản giữa đen - trắng - hồng thêm rõ nét!

Nghe theo tư vấn của Gatrix, Vera đã buộc cao đám tóc "giả" của mình lên, tạo thành một búi màu vàng trên đầu, để lộ ra phần gáy vẫn còn dựng lên những sợi tóc vàng tơ. Có rất nhiều nghiên cứu đã chỉ ra rằng, phần gáy của người phụ nữ là một trong những vị trí gợi cảm nhất, và Vera còn có nhiều hơn thế.

Cho dù đã được Gatrix dạy cách khống chế dòng máu Succubus, nhưng có những thứ được gọi là khí chất thì rất khó để thay đổi trong một sớm một chiều. Mỗi một động tác liếc mắt, liếm khẽ môi trên, nhếch miệng cười của cô đều khiến không chỉ người xem mà cả những đấu sĩ đang quan sát cũng phải xao xuyến trong lòng.

- Với từng đó lợi thế ngầm, chắc là đủ để con bé vào sâu rồi!

Gatrix lẩm bẩm, lấy ra một miếng thịt tẩm bột mỳ chiên xù, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Chiếc nhẫn không gian có một lợi ích rất lớn là nó giữ cho sự vật đứng yên khi đang ở bên trong nhẫn, thế nên hắn có thể chế biến sẵn một đống đồ ăn vặt rồi khi đói thì lôi ra mà không sợ thiu hỏng hay mất vị. Không biết có cách nào giải quyết triệt để con đói này không nữa, Gatrix đưa tay lên gãi cằm nghĩ ngợi.

- Xin chào, tôi là Vera!

Vera hơi cúi đầu chào, sau đó tiến vào tư thế chuẩn bị. Một chân của cô duỗi ra đằng trước, trọng tâm dồn lên chân sau. Hai tay của cô cầm chắc chiếc gậy phép, chĩa về phía đối thủ, tạo thành một góc nghiêng che đi tất cả những phần cơ thể khác.

Đây là tư thế cơ bản của tất cả các loại võ thuật, đó là giảm bớt phần cơ thể của mình trong mắt đối thủ, và hướng vũ khí về phía địch. Gatrix rất hài lòng khi thấy bước chân gọn gàng của Vera, và hiển nhiên, một chi tiết quan trọng như thế không thể nào thoát nổi khỏi cặp mắt sắc sảo của gã tuyển trạch viên!

- Felix!

Cô nàng cầm đao đáp lại gọn lọn. Tư thế của cô ta khác hoàn toàn với thế của Vera. Thay vì nghiêng người giảm tiết diện, Felix đứng dạng hai chân, lưỡi đao cầm thẳng hơi chúc về phía đối thủ. Gatrix không khỏi nhướn mày.

Đây chẳng phải là thức mở đầu của một môn võ có tên Phong Lâm Hỏa Sơn sao? Tĩnh như núi, động như lửa, nhanh như gió, chậm như rừng. Nếu vậy chẳng phải Vera đang gặp nguy hiểm sao?

...

- Nghe này Vera, nếu như trận đấu diễn ra trên sân cát, thì những vũ khí dài cần sự linh hoạt như cây gậy của em sẽ cực kì bất lợi. Bởi đặc tính của cát là sự lún và sự trơn trượt, cho nên em chỉ có thể tạm khắc phục bằng cách tăng diện tích tiếp xúc với cát lên, ví dụ đi một đôi giày có đế cực kì to bè chẳng hạn. Nhưng do cây gậy của em có trọng lượng rất lớn, nên sẽ không có cách nào tránh được sự lún cả.

Quay trở lại đêm hôm trước, khi Vera và Gatrix đang luyện tập trong không gian tinh thần của con Goblin. Lúc này Vera đang bị kẹt nửa người dưới lớp cát!

- Sân cát là con ác mộng đối với những đấu sĩ linh hoạt, song nó lại là thiên đường của những con trâu, bởi khi em không còn khả năng né tránh, thì chỉ có nắm đấm và đầu gối đập vào thịt mới là đáng tin nhất. Tuy nhiên ngoài việc đọ sức một cách ngu xuẩn thì những thế khóa và vật đo sàn mới thật sự là vũ khí chết người.

Vừa nói, Gatrix vừa tiến lại gần Vera, ấn đầu cô xuống dưới mặt cát.

- Tất nhiên đây là một tình huống rất khó xảy ra, bởi cát sẽ không sâu đến như thế. Song với các thế khóa, em hoàn toàn có thể lựa góc để bẻ một tay kẻ địch, ấn đầu chúng xuống cát như anh đang làm đây!

- U u u!

Tiếng Vera phát ra từ dưới nền cát đầy bực tức khiến Gatrix xóa hết đi môi trường cát giả lập. Bọn họ lại quay trở lại bãi biển trong xanh ban đầu.

- Những chiêu vật khóa sẽ là chủ đề chính của bài hôm nay, có điều anh muốn em tận dụng vũ khí của mình một lần trước khi nó bị đào thải.

Gatrix nháy mắt đầy tinh ranh. Nó khiến trái tim của Vera có chút cảm thương cho đối thủ đầu tiên của cô vào ngày mai.

...

Cả hai bước rất chậm rãi lại vị trí của nhau. Không phải Vera không thể chạy nhanh hơn, mà cô cần phải di chuyển nhẹ nhàng để bản thân không bị chìm ngược xuống dưới cát. Còn đối thủ của cô... nhìn vào đôi chân là đã hiểu kỹ thuật của cô ta chỉ mới ở mức tay mơ thôi.

Ngay khi đã tiến vào tầm đánh, Vera lập tức đưa gậy đâm về phía trước, gõ thẳng xuống thanh đao đối thủ lúc này đang che ngang người một cách rất là ngầu lòi nhưng cũng không kém phần khó hiểu.

Cầm thanh đao theo kiểu thu hai tay lại gần vai, lưỡi đao hướng lên trên ngoài việc cho bạn một tư thế rất đẹp ra thì chẳng có tác dụng gì cả! Không thể chuyển hóa nó thành bất cứ đòn tấn công nào, và kể cả phòng thủ thì theo nguyên lý cánh tay đòn, cầm lưỡi đao như vậy sẽ khiến cho lực phải chịu ở mũi đao là cực kì lớn.

Tất nhiên Felix đã được trải nghiệm điều này ngay lập tức, khi cô nàng chỉ thấy mũi gậy của đối phương gõ vào lưỡi đao của mình một cái thôi mà không khác gì cả một quả núi đang đè xuống vậy.

Lực lớn và bất ngờ quá khiến Felix không kiểm soát nổi vũ khí, buộc cô nàng phải nâng cao vai sau lên để cố giữ không cho thanh đao vuột khỏi tay. Chỉ chờ có vậy, Vera không cần thu gậy súc thế, mà tiếp tục đâm thẳng vào cổ học Felix.

Nói thì dài song thực chất trận đấu này chỉ đúc kết trong ba động tác mà thôi! Cả hai lại gần nhau, Vera gõ thấp vũ khí Felix, Vera đâm vào cổ họng Felix. Chuỗi hai động tác phía sau gọn gàng và mượt mà tới mức chỉ trong chớp mắt, người xem đã thấy nữ võ sĩ Felix buông đao, hai tay ôm chặt cổ họng, miệng phun ra máu tươi rồi!

- Bác sĩ! Chúng ta cần bác sĩ!

Mặc dù các đấu sĩ được phép dùng đấu khí để bảo vệ bản thân khi gặp nguy hiểm với cái giá là thua ngay lập tức, song mỗi tuyển thủ đều phải ký một tờ giấy từ bỏ trách nhiệm, sống chết bất luận, chính là để tránh trong những tình huống như thế này.

Cú đâm đó quá bất ngờ, tới mức Felix chưa kịp vận đấu khí lên bảo vệ cổ họng thì đã bị chọc nát rồi! Ở thời đại này, đấu khí có thể làm rất nhiều chuyện, thế nên y học không thật sự phát triển cho lắm, có chăng là trong các bệnh viện quân đội.

Những vết thương như này cho dù có gọi thầy y tới cũng chỉ lắc đầu bó tay mà thôi. Trừ phi đấu sĩ đó đủ mạnh để dùng đấu khí chữa trị cơ thể, ví dụ như cái cách mà Glenn Skydragon dùng đấu khí để chữa cổ họng vậy.

- Tránh ra!

Một giọng nữ hơi trầm vang lên phía sau đám đông. Cô gái với mái tóc trắng và đôi giày gắn đầy dao ngồi thụp xuống, đưa tay đặt lên khu vực gần cổ Felix. Từ bàn tay cô, một luồng ánh sáng dịu nhẹ màu vàng đỏ tỏa ra, khiến cho đấu khí trong người Felix sôi trào mãnh liệt, lao ầm ầm về khu vực cổ họng.

Chúng tấn công điên cuồng vào dòng đấu khí ngoại lai, đồng thời tự động chữa trị những vết thương ẩn dưới lớp da không thể nhìn bằng mắt thường. Khi cô gái tóc trắng thu tay lại, trên mặt Felix đã xuất hiện sinh khí, dù rằng nó vẫn trắng nhợt như kẻ sắp chết.

- Mang cô ấy xuống đi!

Những người dân vội vàng khiêng Felix xuống phía dưới, đặt cô lên một cái cáng hai người khiêng rồi chạy vọt đi.

- Cảm ơn cô, tuyển thủ Sophia! Nếu như không có cô thì suýt chút nữa đã có người phải chết rồi!

- Tiện tay thôi!

Sophia trả lời rất lạnh nhạt. Nói xong cô quay sang Vera, liếc một lần từ trên xuống dưới.

- Cô có kỹ thuật thú vị đấy! Hi vọng có thể gặp được cô!

Vera đăm chiêu nhìn theo Sophia nhảy khỏi sàn đấu, bước về phía một hàng ghế trống và ngồi xuống. Có một điều gì đó khiến cho cô cảm thấy bất an khi nhìn người phụ nữ này, kể từ lần đầu họ gặp nhau. Song trước tiên cô phải rời khỏi sàn đấu đã.

Khi Vera tiến về chỗ ngồi, Gatrix đã chuẩn bị sẵn khăn ướp lạnh và nước cho cô.

- Cô gái vừa nãy, Sophia, là một đấu sĩ cấp cao đó!

Đồng tử Vera hơi co lại khi nghe thấy Gatrix nói câu đó.

- Nhưng đừng lo lắng, cô ta cũng không phải là mẫu đấu sĩ phù hợp khi thi đấu trên sân cát, ít nhất nếu cô ta chuyên dùng đòn chân thì sẽ là như vậy. Phải chờ xem khi cô ta thi đấu sẽ như nào đã!

- Anh nói dễ quá, cô ta có cường độ thân thể tương đương cấp trung đó!

- Thế thì cũng chỉ như Minas đúng không?

Vera im lặng không nói gì. Những ký ức đó dù cô đã vượt qua, song nó thật sự chẳng vui vẻ gì.

- Cứ yên tâm nhóc, chiến đấu trên sa mạc phức tạp hơn trên đất phẳng nhiều lắm! Đối với những kẻ không quen thì phát huy được bốn năm phần sức mạnh đã là giỏi, chưa kể thân thể tưởng là mạnh lại có thể tồn tại những điểm yếu cực kì chí mạng. Anh sẽ tìm ra cách để em thắng được cô ta!

Những lời nói của Gatrix giúp Vera cảm thấy an tâm hơn phần nào. Cả hai quyết định im lặng theo dõi tiếp các trận đấu. Cách họ một quãng xa là một nhóm bốn người mạo hiểm đang ngồi bàn luận.

- Này người to con, nếu cậu lên đánh thì có thắng được cô ta không?

- Con gái... yếu đuối... Cyrax đập!

Gã khổng lồ có thân hình cao gấp đôi một con Goblin thông thường cất giọng ồm ồm. Trên người hắn là một giáp da rẻ tiền, để lộ ra cánh tay to bằng cả bắp đùi của người khác. Đầu của hắn bóng lưỡng, được gắn lên trên một cái cổ thậm chí còn rộng hơn cả đầu.

Trên vai hắn ta là một cô gái, có lẽ đang tuổi thiếu niên, bởi cái sức sống thanh xuân phát ra từ cô nàng chẳng lẫn đi vào đâu được. Cô gái không hẳn là xinh xắn, nhưng tươi trẻ, và có một mái tóc đỏ bông xù lên trông như lông cừu vậy.

Ngồi bên cạnh họ là một cặp đôi nam nữ. Nam thì tuấn tú đẹp trai với thanh đại kiếm hai tay cắm ngập một phần dưới đất. Nữ thì duyên dáng mềm mại tựa như làn thu thủy, sau lưng cô là một cây trường cung cùng ống tên. Bọn họ chính là đội thám hiểm Nanh cọp, với chàng trai tuấn tú tên Jake là đội trưởng. Khi thấy gã đỡ đòn có phần kém phát triển trí tuệ rống lên, Jake lập tức xoa dịu!

- Ừ rồi, tôi biết là cậu sẽ vô địch mà! Xông lên và đập bẹp hết tất cả nhé Cyrax!

- Xông lên! Đập bẹp!

Cyrax gầm lên, gồng tay khoe những thớ cơ bắp cứng như thép nguội của gã, đồng thời vung cây rìu hai lưỡi xung quanh khiến khán giả gần đó chạy mất cả dép!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Sophia

Phải chịu đựng thêm một lúc lâu nữa, Gatrix và Vera mới chờ được tới lúc Sophia thi đấu. Đối thủ của cô ta là một sát thủ chuyên dùng dao, trên mặt quấn băng kín mít chỉ lộ mỗi đôi mắt.

- Tên của tôi là Marudis. Hi vọng chỉ giáo!

- Sophia!

Sophia vẫn giữ thái độ lạnh nhạt khinh khỉnh. Có lẽ trong mắt cô, giải đấu này thật sự chẳng có chút áp lực nào. Cũng phải thôi, đối với một đấu sĩ cấp cao, thì thể chất của họ đã đạt tới cấp trung rồi.

Cho dù không sử dụng đấu khí, thì đó cũng là một lợi thế quá lớn khi đối đầu với các đấu sĩ cấp thấp hơn. Chỉ có Vera mới khiến cô chú ý đôi chút, song cũng chỉ là một tí tẹo thôi, bởi mấy trò mèo mang tính chộp giật như vậy rất khó để làm lại hai lần, hơn nữa tốc độ như vậy không đủ để khiến Sophia phải giật mình.

Khi thể chất tăng lên thì tốc độ phản xạ và xử lý thần kinh của các đấu sĩ cũng sẽ tăng theo tương ứng, chứ nếu không họ sẽ rất dễ đập mặt vào tường khi đang phóng hết tốc lực.

Cả hai đảo đảo một vòng xung quanh sân đấu, tìm kiếm kẽ hở của nhau, rồi chạy vọt về phía trước, lao vào nhau, bỏ lại những vết cát văng tung tóe trong không khí. Đây là một đặc điểm rất lớn của sân cát, đó là nó rất dễ văng đi, chứ không bám chặt như nền đất.

Việc con người bước đi thực chất là tạo một lực đẩy vào nền đất để phản lực đẩy ngược họ tiến lên. Thế nhưng khi di chuyển trên nền cát thì cát sẽ bị đạp bay đi, chứ không tạo nhiều phản lực đủ để chúng ta duy trì tốc độ cao. Vậy nên khi hai vị đấu sĩ cố gắng sử dụng tốc độ, nó sẽ tạo nên hậu quả là cát đằng sau họ nổ tung cứ như đang bị đạn bắn vậy!

Sophia có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, cho dù là đầm lầy hay trong rừng rậm, tuy nhiên sân cát kiểu này thì cô không thật sự hiểu rõ lắm. Biển cả vẫn là một lĩnh vực cấm đối với người Avalon nói chung, thế nên những vùng đất gần biển rất là hiếm, hơn nữa cũng cực kì nguy hiểm bởi chẳng ai biết lúc nào đám thủy quái sẽ tấn công nữa.

Sophia chỉ biết ở nơi đó có rất nhiều cát, chứ cô cũng chưa ghé thăm những bãi biển lần nào. Và điều đó khiến Sophia có phần bỡ ngỡ khi phải chiến đấu trên một bề mặt kì lạ như thế này.

- Hừm, em thấy không, cô ta không phát huy được sức mạnh thực sự kìa!

Gatrix giơ tay trỏ vào Sophia. Lúc này cô ta đang dùng một chân làm điểm tựa, chân còn lại đá liên tiếp vào Marudis. Mặc dù nhìn thì thấy tốc độ như vũ bão, xong thực tế là gã sát thủ cầm dao vẫn gắng gượng chèo chống được nãy giờ chứng tỏ lực chân hắn phải gánh chịu cũng chẳng phải quá lớn.

- Vấn đề của đòn đá là em phải có một chân trụ vững. Thế nhưng nếu như nơi em đứng cũng chẳng vững nữa thì đương nhiên em sẽ phải rút bớt lực chân lại để duy trì sự cân bằng. Nếu đây là sàn đấu bình thường thì gã kia sẽ đo đất sau một nốt nhạc, vấn đề ở chỗ cát thì khó chiều lắm!

Đến khi nhìn tận mắt, Vera mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. Những điều Gatrix nói đều là sự thực. Cho dù cô nhìn ra được, Sophia chắc chắn sẽ là người thắng, song rõ ràng khi tiến vào đấu trường này, ưu thế của cô ta đã bị giảm rất mạnh.

Đối với các đấu sĩ khác, những kẻ cũng phải chịu ảnh hưởng của cát thì nó còn chưa rõ ràng, song đối với Vera, một người đã được huấn luyện tốt để chiến đấu trên nền cát, thì nó giảm bớt đi cán cân ưu thế, và cho phép Vera tiến sát lại gần hơn đối thủ của mình trên thang đo sức mạnh.

Chợt một tiếng gầm nhẹ khiến cả hai chú ý! Sophia vừa tung một chuỗi ba đòn đá liên hoàn, khiến cho Marudis không kịp trở tay và bị ép phải sử dụng đấu khí để bảo vệ lồng ngực. Sau gần chục phút thi đấu, cuối cùng thì Sophia cũng đã giành được thắng lợi.

- Đừng hi vọng cô ta sẽ thể hiện tệ như này ở trận sau! Chắc chắn trận đấu ban nãy đã giúp cô ta điều chỉnh được một chút để thích nghi với sàn đấu này rồi.

- Ừm!

- Với cả... em nhìn mông cô ta xem có gì đặc biệt không?

- Này!

Vera giận dữ quay sang nhìn hắn. Mông em cũng đẹp mà, đúng không? Chính miệng anh cũng khen rồi còn gì? Nhưng trước khi Vera kịp phát tác, Gatrix đã phủ đầu!

- Để ý kĩ vào con nhóc! Nhớ lại ba cú đá vừa rồi của cô nàng!

Cho dù đang khó chịu, song lúc này Vera biết Gatrix đang nói chuyện nghiêm túc, thế nên cô đành hồi tưởng lại những hình ảnh vừa mới diễn ra cách đây không lâu. Đầu tiên, Sophia tung một cú đá chân phải quét từ phía sau ra trước, ép lùi Marudis.

Tiếp đó, cô ta thu chân lại, tung một đòn chân đá cao bằng chân trái, để rồi kết thúc bằng một cú đạp xoay lưng về phía đối thủ, hay còn được gọi là đá giò lái.

- Tập trung vào phần mông! Em nhớ kĩ lại xem!

Vera cau mày, nhún vai.

- Em có thấy gì đâu?

Gatrix thở dài. Hắn đưa tay vỗ vỗ vào đầu gối.

- Với một người bình thường, khi thực hiện đòn đá, em sẽ cần điểm tựa là cổ chân và đầu gối để làm trục xoay, và cơ hông để cân bằng cơ thể. Còn cô ta thì sao?

Một tia chớp chợt lóe lên trong đầu Vera! Cô vội vàng lục lọi lại những hình ảnh đấy! Từng động tác của cô nàng tóc trắng đều bị Vera tua lại thật chậm, và...

- Cô ấy lấy trục xoay từ hông sao?

- Chính xác hơn là cơ lưng sau, hay còn gọi là mông, nhưng đại khái vậy! Điều này cho phép biên độ vung chân của cô ấy lớn hơn người bình thường rất nhiều, và nó đồng nghĩa với việc, đôi chân của cô nàng linh hoạt và mạnh hơn các đấu sĩ khác cũng rất nhiều nốt!

Tất nhiên, mọi thứ đều có cái giá của nó, việc làm như vậy sẽ tạo nên một áp lực rất lớn cho cơ thể, đặc biệt là vùng hông, bởi chúng vốn không được thiết kế để chịu đựng theo cách đấy!

Vera nghiêng đầu nhìn Gatrix đầy tò mò.

- Tại sao anh biết chuyện này rõ thế?

- Anh đã từng có một cơ thể có khả năng làm được điều đó!

Gatrix nhún vai mỉm cười.

Sau khi vài cặp đấu nữa diễn ra, cuối cùng gã to con Cyrax cũng tiến vào sàn đấu, trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của đồng đội và cả người xem. Đối thủ của gã cũng là một kẻ cơ bắp có mái tóc bờm xờm y như sư tử vậy. Hai gã đấu sĩ, một cầm rìu, một cầm chày, lừng lững bước vào trong sàn đấu như hai bức tượng đồng.

- Bắt đầu!

Ngay khi tiếng hô của trọng tài vang lên, Cyrax lập tức ném thẳng cây rìu về phía đối thủ, rồi phóng ầm ầm tới. Hành động này không khỏi khiến Gatrix phải dành sự chú ý cho kẻ to xác có cái cổ lớn hơn cả đầu này!

- Tên này...

Mulin, tên của đấu sĩ cầm chày, phản xạ rất nhanh. Anh ta vung chày đánh bay cây rìu đi, sau đó lựa thế dùng vai đón đỡ đòn húc từ đối thủ, tạo nên một tiếng bịch rất đã tai! Khán giả gầm lên như những cơn sóng khi hai đấu sĩ tiến vào tầm cận chiến.

Cyrax đưa tay túm chặt lấy cổ tay phải của đối phương, dùng tay còn lại đấm vào má đối thủ. Mulin thấy thế bèn đưa tay trái lên đón đỡ, biến trận đấu trở thành một màn đọ sức. Hai vị lực sĩ cứ gồng người lên như thế một lúc, thế rồi Mulin cảm thấy cây chày này quá bất tiện, thế là hắn ném luôn nó xuống nền cát, giằng tay ra nện vào mặt đối thủ.

- Hoan hô!

Đám đông hò lên sung sướng khi nắm đấm của Mulin nện thẳng lên mặt Cyrax, khiến tên đầu trọc bắn cả nước bọt ra khỏi miệng. Thế nhưng Cyrax cũng không vừa, hắn lập tức vung tay ăn miếng trả miếng ngược lại vào mặt đối thủ.

Máu đổ và tiếng cơ bắp va chạm vào nhau càng khiến khán giả thêm phấn khích. Đối với họ, những kĩ thuật ảo diệu, những trận đánh kết thúc nhanh chóng hoặc đơn điệu vô cùng nhàm chán, chỉ có những màn đấu dã thú nguyên thủy như này mới khiến bản năng man rợ của họ được thức tỉnh.

Mỗi lần Mulin oằn người trước những cú đấm của Cyrax, họ tru lên như một bầy chó hoang. Còn khi Cyrax gập người, lệch mặt trước những đòn đánh trả, thì những tiếng gào thét sung sướng cũng vang lên sống động cả quảng trường. Một trận đấu giữa những người đàn ông đích thực!

- Em có thấy phấn khích không?

Gatrix nghiêng đầu thì thầm vào tai của Vera. Cô lắc đầu, đáp lại.

- Hai con gấu vỗ nhau mà thôi, chẳng có giá trị gì cả! Đối với lũ sức trâu thì muốn thắng chúng nào phải việc khó khăn gì?

Gatrix không đáp. Thay vào đó, hắn thử quan sát gã tuyển trạch viên, và vẻ buồn ngủ trên mặt ông ta đã nói lên phần nào suy nghĩ của người này về trận đấu. Hắn lại tiếp tục nhìn một vòng chung quanh. Người thường thì bị cuốn theo sự khát máu, một số đấu sĩ thì khinh khỉnh.

Chỉ có duy nhất một người, một đấu sĩ được đánh giá là có sức mạnh cao nhất ở nơi đây, Sophia, là đang hơi cau mày như thể có gì đó khiến cô ta phân vân.

- Em để ý kĩ nắm đấm của cả hai!

Vera nhướn mày. Nghe xong Gatrix nói, cô quyết định chú ý kỹ hơn, và cô chợt nhận ra một điểm! Cyrax luôn luôn bị đấm vào vùng xương gò má, thậm chí còn chưa tới thái thương, hoặc nếu đó là một cú đấm thẳng thì nó sẽ trúng vào trán. Trong khi đó, mỗi lần Mulin chịu đòn, thì điểm đến của Cyrax luôn là quai hàm, sống mũi kẻ địch!

- Ô!

Vera há hốc miệng, hút một hơi để thể hiện sự ngạc nhiên của mình. Cô vẫn nhớ những bài học về giải phẫu mà Gatrix từng dạy cho cô. Xương của con người là bộ phận cứng nhất trên cơ thể, đặc biệt là xương sọ bởi nó có tác dụng bảo vệ bộ não. Những cú đấm của Mulin tưởng chừng như đều trúng đích, song thực tế nó lại chỉ nhắm vào những chiếc khiên chắn tự nhiên của Cyrax mà thôi.

Trong khi đó, xương quai hàm dưới của con người lại không phải một bộ phận liền của hộp sọ, mà được liên kết bởi các cơ hàm. Thế cho nên trên lý thuyết, đấm vào xương quai hàm sẽ cho sát thương lớn hơn rất nhiều so với đấm nghiêng vào gò má hay đấm thẳng vào trán.

Về phần mũi và hốc mắt, thì thực tế, con người không có xương mũi. Mũi là một bộ phận tập trung rất nhiều sụn và các dây thần kinh. Thế nên khi bị đấm vào mũi, sẽ gây ra một trạng thái choáng váng cho đối thủ, đồng thời ngăn cản đối thủ hít thở bằng mũi, buộc chúng phải thở bằng mồm. Và một khi hàm không còn cắn chặt, thì những cú đấm móc của Cyrax sẽ càng thêm đáng sợ.

- Em có nhớ hắn đã làm gì khi tiến vào sân cát không?

- Hắn... hắn vứt vũ khí!

Gatrix gật đầu thỏa mãn. Cây rìu chiến đó yêu cầu một lực vung mạnh để phát huy hiệu quả, mà với nền đất không vững như thế này thì chiếc rìu đó sẽ vô cùng vướng tay vướng chân. Động tác thoạt nhìn tưởng như ngu xuẩn của Cyrax thực tế lại bao hàm rất nhiều các tư tưởng chiến thuật khác nhau, và đặc biệt là khả năng giả ngu kinh người của hắn.

- Nếu vòng tiếp theo gặp hắn, em phải hết sức cẩn thận và coi đó là một đối thủ rất mạnh chứ tuyệt đối không được chủ quan, nhớ chưa?

- Vâng!

Trong lúc họ đang bàn tán, thì Cyrax, sau nhiều cú đấm khiến đối thủ say đòn, đã tìm được một cơ hội để dứt điểm ván đấu. Đầu tiên, hắn giẫm mạnh hai chân xuống nền cát để tạo một điểm tựa vững chắc, xoay hông tung một cú đấm nghiêng tay trái vào thẳng lỗ tai kẻ địch.

Khi Mulin đang ngất ngư thì Cyrax lại tiếp tục xoay hông, tung thêm cú đấm móc hàm bằng tay phải đã súc lực sẵn, đấm văng Mulin lên trên không, rồi rơi xuống đất đánh bịch một cái. Đây là trận đấu thứ hai có tuyển thủ bị đánh tới bất tỉnh, trận đầu tiên là do Vera đánh vỡ cổ họng Felix!

Cyrax giơ cao hai tay, gầm lên ăn mừng chiến thắng, giữa những tiếng hò reo cổ vũ của số đông khán giả.

- Cyrax, em yêu anh!

- Cyrax, em muốn sinh con cho anh!

- Chiếm lấy mông của em đi người đàn ông đích thực!

Ba người đồng đội cũng tiến tới, vỗ tay chúc mừng gã lực sĩ, không quên đỡ hắn xuống khỏi đấu trường. Đối với các đấu sĩ, thì giải đấu này coi như không có thương tật, bởi những vết thương nhỏ nhặt như này hoàn toàn có thể được chữa trị chỉ bằng chính đấu khí của họ.

Đột nhiên Cyrax ngẩn ra, đưa tay lên vỗ đầu!

- Rìu! Rìu đâu! Rìu rìu!

Thế là hắn lại lọ mọ chạy ngược vào sân đấu, lượm lại chiếc rìu nằm trên cát, trong tiếng cười chế giễu của ba người đồng đội.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đêm thi đấu thứ nhất

Mặc dù chẳng có mấy tuyển thủ bị thương - tinh thần không tính, nhưng ban tổ chức vẫn quyết định lựa chọn mỗi ngày chỉ đấu một trận. Một phần vì nó đã được thông báo trước, phần khác là bởi những sự kiện giải trí hiếm hoi như thế này có thể giúp kinh tế của làng khởi sắc hơn một chút. Các đấu sĩ tuy thô lỗ, song họ tiêu tiền rất ác, và với những người ở nơi đây thì tiền là trên hết.

Đến tối, khi màn đêm đã phủ xuống, những ngọn đèn được chong lên cả bên trong lẫn ngoài nhà, hòng xua đi những thứ dơ bẩn nhơ nhuốc đang lẩn khuất ngoài kia. Và ở trong tòa nhà to thuộc diện nhất nhì ngôi làng, quán trọ Musket n Ketmus, rất đông người đang quây quần bên bếp lò.

Họ cùng nhau nâng li chúc mừng cho những tuyển thủ đã chiến thắng vòng đấu đầu tiên. Tất nhiên, tiền đều là do những đấu sĩ bỏ ra!

Suy cho cùng thì một vài đồng bạc lẻ cũng chẳng thấm vào đâu, khi họ được hưởng những ánh mắt tán tụng của người khác. Người sống để làm gì, nếu không vì một chút hư vinh?

Những kẻ thua cuộc thì lặng lẽ giấu mình trong góc, liếm láp vết thương tâm hồn như một con sói cô độc, thỉnh thoảng lại ném một vài ánh nhìn cay cú oán độc tới đối thủ của mình. Song cũng có những người thoải mái hơn, ví dụ như Felix chẳng hạn! Cô đang ngồi bên cạnh Vera, vừa thưởng thức món súp nấm kèm bánh mỳ, vừa trò chuyện rôm rả với cô bạn tri kỷ mới quen chỉ vài phút trước.

Thoạt nhìn thì có vẻ khó tin, song nếu ai quen biết hai cô nàng này lâu thì sẽ hiểu. Felix là một người mạo hiểm có tính cách quảng giao, hồ hởi và biết sức mình, nên cô mới có thể sống tới sáu năm liền trên đầu mũi dao như thế này.

Cô nhận ra rằng cho dù cô có đấu lại với Vera thì cô cũng sẽ thua mà thôi, thế nên Felix chấp nhận. Đồng thời trong đầu cô nảy ra một suy nghĩ điên rồ, là tiến tới và hỏi xem Vera đã dùng cách gì để đánh bại cô!

Cần biết rằng, việc hỏi thăm sức mạnh của đồng nghiệp là một chuyện rất kiêng kỵ, bởi những kẻ đâm thuê chém mướn như thế này chẳng bao giờ có thể tin tưởng được bất cứ thứ gì ngoại trừ vũ khí trong tay.

Rốt cuộc là điều gì đã thúc đẩy Felix làm như vậy, là bởi hương vị lạ lẫm mà ngọt ngào từ cô nàng chiến binh tỏa ra, hay bởi vẻ ngây thơ non nớt thơm mùi sữa trên gương mặt xinh đẹp ấy?

Cô không rõ, chỉ biết rằng khi cô tiến tới lại gần làm quen, cô nhận thấy có một niềm vui nho nhỏ ánh lên trong mắt của Vera. Giống như một đứa trẻ ngại ngùng khi vào lớp học xa lạ, và được bạn bè chủ động tiến tới làm quen vậy.

- Rốt cuộc cô đã làm thế nào? Ý tôi là, cái động tác này ý!

Felix hăm hở vung tay, như thể đang cầm cây gậy vô hình nào đó trong không khí, chọc vào một kẻ địch giả tưởng trước mặt.

- Thật ra động tác đó cũng không có gì phức tạp, tôi nghĩ chắc cô cũng thấy rồi. Vấn đề của nó không đến từ bản thân tôi, mà bởi tư thế của cô không quá thuận lợi thôi. Cô thử cầm cây nĩa này lên xem, cầm một chút ở phần đuôi bằng hai ngón tay!

Felix thử cầm chiếc nĩa lên. Với sức mạnh phi thường của các đấu sĩ thì một cây nĩa này chẳng có chút áp lực nào, tuy nhiên Felix rất nhạy cảm để phát hiện ra chiếc nĩa có vẻ nặng hơn bình thường cô hay cầm.

- Giờ cô thử cảm nhận xem lực cô phải chịu như thế nào khi tôi gõ xuống nhé!

Vera nói xong, liền cầm con dao gõ hai lần lên chiếc nĩa. Lần đầu tiên cô gõ ở gần ngón tay Felix đang cầm, lần thứ hai ở đầu chiếc nĩa. Và chiếc nĩa ngay lập tức bắn vọt khỏi tay Felix, song Vera đã nhanh tay nắm gọn nó trước khi có bất cứ rắc rối nào được gây ra!

- Thật... lạ! Tại sao tôi có thể nhìn được hai lần đó không quá chênh lệch về lực, mà ở lần thứ hai nó lại nặng tới mức làm tôi tuột tay được nhỉ?

- Ha ha ha, nói thì phức tạp, nhưng cô cứ hiểu, đối với vũ khí, chỗ nào càng gần tay mình nắm thì chỗ đó mình chịu lực càng tốt, còn chỗ nào càng xa thì mình chịu lực càng lớn. Hơn nữa... cái này tôi nghĩ hơi nhạy cảm...

- Không sao, có gì cứ nói đi, đâu phải hôm nào tôi cũng có dịp được thỉnh giáo cao nhân!

Dưới sự cổ vũ của Felix, Vera thấy vui lắm. Dù sao thì ngoài Gatrix ra thì cô cũng chẳng nhận được những lời khen hay sự thừa nhận nào từ cộng đồng. Kể cả khi giải cứu thị trấn khỏi âm mưu của Minas, thì cả cô lẫn Gatrix cũng chẳng được tổ chức ăn mừng gì. Có chăng là mấy cô nàng tiếp tân ở Nghiệp đoàn biết mà thôi!

- Tư thế của cô theo quan điểm của tôi là có vấn đề! Cô sẽ rất khó để biến chiêu với tư thế đó...

Trong lúc Vera đang thao thao bất tuyệt, mà chính xác hơn là cả quán rượu đang ồn ào ầm ĩ ăn mừng thì bỗng nhiên cánh cửa quán rượu bật mở! Một kẻ ăn mặc áo trùm kín mít từ tốn bước vào, tiếng đế giày của hắn gõ lộp cộp, lộp cộp lên nền sàn gỗ, vang vọng hoàn toàn trong cái bầu không gian bất chợt bị rút sạch âm thanh này... không có chuyện đó đâu!

Gatrix chẳng có đủ khí thế cũng như hình dạng để tạo nên một hiệu ứng ngầu lòi đến như vậy, và bản thân hắn cũng không hi vọng kết quả đó xảy ra! Gatrix rảo bước về phía Vera, ngồi phắt lên trên băng ghế gỗ. Kế đến, hắn triệu hồi ra một bàn tay bằng lửa cháy hừng hực, lơ lửng trước mặt Felix,

giống như một người đang xòe tay bình thường!

- A!

Đến lúc này thì toàn bộ âm thanh trong quán rượu mới im bặt! Rất nhiều người trong căn phòng này đã từng nghe nhiều lời đồn về các pháp sư, song khi phép thuật được thi triển thì họ mới thật sự thấy tận mắt! Hiệu ứng của nó không khác gì một quả tạc đạn siêu âm ném xuống, khiến cho những người xung quanh bị điếc trong thoáng chốc.

Gatrix nhanh chóng đảo mắt một vòng quan sát những người xung quanh. Hắn không thể thấy được những người ngồi sau lưng mình, song những mục tiêu hắn cần thì đều nằm trong tầm nhìn rồi. Trời phú cho loài Goblin có một thị lực đủ xuất sắc để chúng có thể nhìn được cả đồng tử của một người có đang co hay giãn hay không, thế nên Gatrix phát hiện ra một số chuyện rất thú vị!

Phần lớn người trong phòng có tâm trạng rất ngạc nhiên và có phần lo sợ, điều này dễ hiểu thôi, bởi phép thuật là một phạm trù họ không hiểu biết, trong khi những câu chuyện về các pháp sư thường đậm chất kỳ bí và rùng rợn bí ẩn. Felix đang ngồi trước mặt hắn là một ví dụ điển hình!

Một vài người có vẻ như đã từng nhìn thấy phép thuật trước đó, cho nên trong mắt của họ chỉ có một chút ngạc nhiên, sau đó chuyển dần về bình thản. Đây mới là thái độ thường thấy của đấu sĩ, bởi họ không hiểu sâu về phép thuật, họ không tưởng tượng được chiêu phép của Gatrix đại biểu cho điều gì! Kể cả gã chiêu sinh cũng thuộc nhóm này! Như vậy tổ chức của hắn có người làm phép!

Chỉ có hai người trong căn phòng này có biểu hiện hết sức đặc sắc! Người thứ nhất là Sophia. Gatrix có thể tự giải thích rằng là một đấu sĩ cấp cao đi phiêu bạt đây đó, cô ta đã chứng kiến, và thậm chí đối đầu với không ít các pháp sư để biết rằng, bàn tay lửa của Gatrix là một thứ phép thuật không hề đơn giản chút nào!

Còn người thứ hai...

Gatrix mỉm cười bí mật, xoay đầu khỏi chiếc bàn đang ngồi túm tụm nhiều người nhất trong quán ăn! Họ nghĩ rằng có thể tâng bốc kẻ ngốc để kiếm thêm một chút lợi ích, song ai mới thật sự là kẻ ngốc?

- Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa bao giờ thấy phép thuật à?

Câu nói của Gatrix như một nút bấm chạy tiếp, khiến cho thời gian bên trong căn phòng tiếp tục chảy. Những người ăn uống cúi mặt xuống ăn tiếp, kẻ cầm cốc chúc rượu há miệng nốc từng ngụm, giống như chưa hề có một chuyện gì xảy ra vậy.

- Felix phải không? Ta là Gatrix, pháp sư, rất vui được làm quen!

Cho dù toàn bộ gương mặt của Gatrix đều bị chiếc áo choàng ẩn giấu, song không khó để Felix nhận ra Gatrix muốn cô nắm lấy bàn tay lửa. Đùa gì chứ, chẳng lẽ con nhóc pháp sư này muốn mưu hại cô sao?

- Cô đừng sợ, nó không nóng đâu!

Vera hiểu được sự chần chừ của Felix, bèn lên tiếng giải vây! Cô thậm chí còn đưa tay nắm trước lấy bàn tay lửa - thực tế hành động đó hoàn toàn vô nghĩa! Cho dù Gatrix có thật sự muốn đốt Vera đi chăng nữa thì hắn cũng cần một loại phép thuật cao cấp hơn rất nhiều, chứ mức lửa này thì Vera hoàn toàn miễn nhiễm mà thôi!

Felix hít một hơi thật sâu! Giống như khi cô đã lắng nghe trái tim mình mách bảo để tiến tới làm quen Vera, cô quyết định sẽ tin tưởng người bạn mới quen này một lần! Felix rón rén đưa tay ra, thử chạm vào bàn tay bằng lửa. Nó không nóng như cô tưởng, mà có phần xốp xốp, bồng bềnh rất khó tả!

- Xin... xin... chào... pháp sư tôn kính! Tôi là Felix!

Khi Felix đã lắc nhè nhẹ bàn tay lửa xong, Gatrix bèn dập tắt bàn tay đó đi. Trong lúc Felix đang nhìn lom lom vào bàn tay của cô nàng, thì Gatrix quay sang hỏi Vera.

- Hai người mới làm quen mà đã bắt chuyện rôm rả thế! Đang nói tới chủ đề gì vậy?

- À đấy! Em đang giải thích cho cô ấy tại sao cô ấy lại thua chóng vánh đến thế!

- Vậy sao?

Gatrix trầm ngâm, quay sang Felix. Hắn đưa tay chỉ vào cây đao cô đang đeo sau lưng.

- Cô biết đặc điểm của nó chứ?

- Ồ! Vâng... tôi có biết!

Felix giật mình, hơi lắp bắp trả lời.

- Nói thử xem?

- À vâng! Cây đao này dài một mét, nặng hơn hai mươi cân, được làm từ thé...

- Ý ta không phải như vậy!

Gatrix ngắt lời Felix.

- Cô có cảm thấy thanh đao của cô rất nặng không? Nặng hơn hẳn so với các vũ khí chém một tay thông thường?

- Có thưa ngài!

- Theo cô sức nặng là ưu điểm hay nhược điểm của nó?

Felix cau mày suy nghĩ. Sau đó cô ta cẩn thận trả lời.

- Theo tôi là cả hai! Sức nặng cho phép tôi chém mạnh hơn, song nó cũng khiến tôi bị giảm bớt linh hoạt đi!

- Nếu như vậy tại sao cô còn theo đuổi những động tác màu mè như thể đang cầm kiếm một tay?

Câu nói của Gatrix khiến Felix có phần tức cười! Để bày tỏ sự tôn trọng đối với một pháp sư, cô cố gắng nín cười, tìm cách sắp xếp ngôn từ trong đầu để phản bác lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tiếp tục luyện tập

Song cô chợt nhận ra điều đó cũng không sai! Đao pháp của cô không đến từ bất cứ trường lớp nào, mà do cô tự lục lọi và bắt chước những đấu sĩ khác. Ví dụ như tư thế cầm đao thu hai tay lại gần một bên vai.

Cô học nó từ một vị đao sĩ với chiêu thức xoay người bước một bước rồi bổ đao từ trên không xuống, đem lại uy lực cực lớn. Song khi thi đấu trên sân cát, cô mới nhận ra tư thế đó có rất nhiều khuyết điểm!

- Rõ ràng cô cũng nhận ra thanh đao này sẽ bị suy yếu nếu cô cố gắng theo đuổi những động tác rườm rà đúng không? Bản chất của nó là chém, là bổ, tức là những đòn đánh từ trên cao xuống. Thay vì mải mê với những kỹ thuật có tên gọi ngầu lòi, ta khuyên cô hãy rèn luyện thật tốt động tác bổ dọc, bổ chéo, và đặc biệt là chém ngang.

Gatrix vung tay phạt ngang một cái.

- Chỉ cần luyện tốt ba kĩ thuật đó là đủ, bởi những người dùng đao hai tay, họ không truy cầu sự màu mè, mà họ chỉ quan tâm lấy lực để phá xảo! Mặc cho đối thủ dùng bao nhiêu đường ngang ngõ tắt, cô chỉ cần chém chém chém và chém!

Vừa nói Gatrix vừa triệu hồi ra một hình nhân bằng lửa nho nhỏ, mô phỏng tư thế cầm đao. Khác với Felix, con hình nhân này cầm đao thấp, chĩa thẳng mũi đao về phía kẻ địch.

- Đao dài có đặc điểm là rất nặng, và nó sẽ tạo nên áp lực lên tay cô nếu như cô cầm nó ở những tư thế cao. Hạ thấp đao xuống, buông lỏng hai vai, và chuẩn bị sẵn sàng cho một bước bùng nổ, đó là tất cả những gì ta có thể khuyên cô. Phần còn lại phụ thuộc vào quá nhiều yếu tố trên chiến trường, cô hiểu chứ?

Con hình nhân đột ngột bước lên một bước, vung đao chặt xoẹt một nhát vào không khí, rồi tan biến thành tro bụi trong cái nhìn ngơ ngác của Felix.

- Được rồi, làm ơn cho chúng ta một chút không gian riêng được chứ?

Mặc dù Gatrix nói khách sáo như vậy, song Felix biết đã đến lúc cô phải rời đi. Cô nàng gật nhẹ đầu.

- Ân nghĩa này Felix tôi sẽ khắc ghi trong lòng! Nếu sau này có dịp, tôi sẽ không tiếc công sức để trả lại món nợ này! Tạm biệt!

Chờ sau khi nàng đao khách rời đi, khi cả căn phòng đã quay trở lại với những chủ đề nhàm chán bất tận bên bàn rượu, Gatrix mới đặt lên trước mặt Vera hai món đồ. Về cơ bản, chúng là một miếng kim loại, có gắn thêm bốn chiếc nhẫn nung liền vào nhau ở phía trên. Nếu phải dùng hình ảnh để mô tả thì nó khá giống với bàn tay của một loài động vật có lực tay cực mạnh, đó là tay gấu!

- Cái này... là gì vậy?

- Một loại công cụ trợ lực. Nó giúp em đấm đau hơn, và bảo vệ bàn tay của em khỏi những tổn thương do va chạm giữa nắm đấm với mục tiêu. Đầu tiên

em xỏ bốn ngón tay qua những chiếc lỗ này đi!

Vera cầm chúng lên. Cô thử đút từng ngón tay qua các vòng kim loại. Chúng được làm khá vội, khi những mối nối còn chưa được mài dũa cẩn thận, song phía mặt bên trong của các khoen đều được mài nhẵn tỉ mỉ, để đảm bảo không làm tổn thương ngón tay người dùng.

- Đeo ngược rồi nhóc! Miếng kim loại lồi ra đó phải xoay ngược vào trong lòng bàn tay em. Nó là miếng trợ lực, giúp cho nắm đấm của em vững chắc hơn.

Vera nghe lời, đảo ngược chiều chiếc tay gấu lại. Cô để ý thấy mỗi vòng tròn đều ôm khá gọn lấy từng ngón của cô, giống như thiếu một ly thì sẽ chật, mà thừa một tẹo thì cầm bị lỏng lẻo vậy. Vera siết chặt nắm đấm lại.

Cô nhận thấy miếng kim loại phẳng mà ban nãy cô tưởng phải hướng ra ngoài, giờ đang tì lên lòng bàn tay của cô, lấp đầy khoảng trống tự nhiên do các đầu ngón tay không thể liền thành một khối được bên trong lòng bàn tay.

- Phản lực sẽ truyền từ các khoen này qua bốn ngón tay của em, tiếp tục qua miếng kim loại trợ lực hướng thẳng về cổ tay, rồi cánh tay. Nó giúp cho các đầu ngón tay của em không phải tham gia vào công đoạn truyền phản lực, và đầu ngón tay thì không thể nào cứng được như sắt thép rồi đúng không?

Vừa nói, Gatrix vừa cầm cánh tay Vera lên, chỉ vào từng vị trí cụ thể để tránh cô sai tư thế. Mấu chốt của việc dùng tay gấu là phải đảm bảo bàn tay, cổ tay và cánh tay tạo thành một đường thẳng, nếu không sẽ rất bị trật khớp.

- Thứ này được gọi là gì?

- Tay gấu.

- Trông nó thú vị nhỉ!

- Về xe đi, chúng ta còn một bài học khá dài về quyền thuật đó!

Cả hai lặng lẽ đứng dậy rời đi. Bên trong quán rượu, không khí vẫn rộn ràng như chẳng hề có chuyện gì xảy ra!

...

- Em có nhớ lời anh nói lúc đầu về sân cát không?

- Có! Nó trơn trượt, do đó đôi chân hay nói chính xác hơn là hạ bàn phải vững, và những đòn yêu cầu di chuyển linh hoạt sẽ bị hạn chế rất nặng ở địa hình này!

- Đúng vậy, thế nên một trong những cách để chúng ta có thể tận dụng được khuyết điểm này là tập trung vào nửa thân trên!

Lúc này cả Gatrix và Vera đang đứng trên một bãi cát rộng mênh mông. Gatrix thì cởi trần, mặc một chiếc quần vải dài, để lộ ra từng khối cơ bắp rắn chắc tràn ngập mỹ cảm. Phía bên kia, Vera mặc một chiếc áo ôm sát khuôn ngực, cùng một chiếc quần đùi bó dài tới đầu gối.

Nếu như cả hai bọn họ mà đi quảng cáo cho các hãng thời trang thể thao thì thể nào cũng sẽ rất đắt hàng cho mà xem, thật tiếc là trai xinh gái đẹp cũng chẳng để làm gì trong một xã hội ngu muội như thế này!

- Môn quyền thuật anh dạy em sau đây sẽ yêu cầu một sự linh hoạt cực lớn của nửa thân trên, trong khi đó phía dưới chân chỉ cần đứng vững, cắm chắc chân xuống cát là được. Chúng ta sẽ không vòn đối thủ, mà đánh trực diện, ăn miếng trả miếng.

Gatrix đấm gió vào không khí.

- Những đòn nào em né được thì em sẽ né, còn phần lớn thời gian em sẽ phải đỡ, thậm chí là chịu ngược vài đòn để đánh trả đối thủ. Lại đây nào!

Vera bước đến trước mặt Gatrix. Sau khi đã mô phỏng xong động tác cắm chân xuống đất, Gatrix ra hiệu.

- Đánh anh đi!

Vera vung tay trái ra đấm thăm dò một cú. Đối với quyền thuật thì Vera cũng biết sơ sơ, song không đi vào quá sâu vì Gatrix nói cô chiến đấu bằng vũ khí và phép thuật là chủ yếu. Tuy vậy, việc đấm tay trước, tay sau, nghiêng người đấm móc thì cô cũng hiểu.

Hai mắt Vera trợn ngược khi thấy Gatrix ngả người một cách rất quái dị về phía sau, phải tới gần ba mươi độ để né đi cú đấm của cô, đồng thời hắn cũng trả đòn bằng một cú đấm tay trái thẳng về phía cánh trái đang sơ hở của cô.

Vera vội vàng đưa tay phải qua để đón đỡ, và chỉ chờ có thế, Gatrix lập tức xoay hông, vung tay phải nện thẳng vào bụng cô. Cơn đau mô phỏng khiến Vera không khỏi nhăn mày.

- Nếu như quyền thuật thông thường yêu cầu một bộ pháp tinh diệu, thì loại quyền thuật này, anh gọi nó là chú hề Jack, lại đặt áp lực cực nặng lên vùng bụng, eo và xương sống của em. Do lực của cú đấm lúc này không còn được đến từ chân nữa, cho nên em sẽ thấy có một số chiêu thức bị giảm bớt uy

lực, tiêu biểu như đấm thẳng tay sau hoặc đấm móc tay sau.

Gatrix vỗ vỗ lưng.

- Tất nhiên, bài này cũng chỉ dùng được một lần thôi, bởi nếu em gặp đối thủ tiếp theo, họ tuyệt đối sẽ tìm cách kéo giãn khoảng cách, cho dù là phải lăn trên cát, sau đó em chẳng khác nào một con rùa lên cạn cả!

Gatrix nhún vai.

- Thế cho nên, mục tiêu của chúng ta trong đêm nay sẽ là rèn luyện cho em một phản xạ tương đối để có thể né tránh và trả đòn. Sẵn sàng ăn đấm chưa nhóc?

Vera nuốt nước bọt đánh ực theo bản năng, dù rằng trong thế giới tiềm thức này, hành động đó hết sức vô nghĩa. Vera hít sâu một hơi, lên tinh thần cho bản thân, rồi hô lớn.

- Ai sợ anh chứ!

...

Sáng hôm sau, mười sáu tuyển thủ vượt qua vòng đầu tiên đã tập trung đông đủ bên trên quảng trường. Trải qua một đêm chuẩn bị, sàn cát đã được đổ đầy, miết phẳng. Khi các tuyển thủ thi đấu, việc cát bay tung tóe ra ngoài sàn đấu là chuyện không thể tránh khỏi, thế nên để tránh trận đấu biến thành cuộc thi tìm kiếm vị trí thuận lợi ngay từ đầu, ban tổ chức sẽ phải sửa lại sàn.

Lúc này thì Vera đang tựa lưng và một chân vào cây gậy - tất nhiên là cắm thẳng xuống mặt đất rồi. Cô nàng khoanh tay trước ngực, đôi mắt sắc bén như dao cạo, liếc nhìn mười lăm đối thủ còn lại của mình.

Trong số mười sáu đấu sĩ lọt vào vòng thứ hai, có bốn người sử dụng vũ khí tầm xa, bao gồm cung và phi dao. Mặc dù giải đấu không hề có những quy tắc nghiêm cấm chơi bẩn như móc mắt hay đánh vào hạ bộ, song các đấu sĩ vẫn hiểu ngầm với nhau rằng độc dược là không thể chấp nhận được!

Dù sao đây là giải đấu để các đấu sĩ trao đổi các kĩ thuật chiến đấu, là một kinh nghiệm cực kì quý giá đối với những kẻ hiểu biết, thế nên không ai bảo ai song chẳng có người nào thèm dùng các loại độc vật hết!

Sau một đêm làm quen, một số đấu sĩ đã kết thành những liên minh nhỏ, mặc dù nếu như bọn họ bị chọn làm đối thủ trong trận đấu kế tiếp thì cái liên minh yếu đuối đó sẽ tan vỡ rất nhanh chóng.

Tuy nhiên đây không phải là một chuyện đáng cười gì, bởi đó là bản năng của giống loài nhỏ yếu. Khi họ cảm thấy nguy hiểm, họ sẽ kết thành những đoàn thể, cho dù hành động đó chẳng có chút ý nghĩa nào.

- Sao rồi, đã tìm được mục tiêu chưa?

Gatrix đưa cho cô một cốc nước hoa quả ướp lạnh. Ban nãy hắn đã yêu cầu Vera thử đoán xem những ai có khả năng vào đến vòng bán kết. Vera đưa ngón cái chỉ vào ngực.

- Em là tất nhiên rồi!

- Ồ, tự tin là một chuyện tốt, song hoang tưởng thì không nên đâu nhé cô bé! Em nghĩ mình có thể đánh bại Sophia lúc này sao?

Vera im lặng không đáp. Tâm trạng cô chùng xuống thấy rõ.

- Được rồi nhóc, anh đùa đấy! Em ít nhất sẽ không thể gặp cô nàng đó cho tới bán kết đâu!

- Vì đâu mà anh nói vậy?

Gatrix nở nụ cười nham hiểm bên dưới lớp áo choàng, mặc dù chẳng có ai có thể nhìn thấy.

- Em nghĩ bốc thăm không thể gian lận à!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Ngày thi đấu thứ hai

Đúng như Gatrix tiên đoán, đối thủ của Vera không phải là Sophia, mà là một người đàn ông vạm vỡ với lông ngực rậm rạp. Gatrix còn ác ý bình luận

rằng kẻ này chắc hẳn chưa tiến hóa hết, còn sót lại đặc điểm của tổ tiên nên mới lắm lông như vậy! Chính vì câu nói đó nên giờ trong bụng Vera cứ cười thầm không thôi!

- Tôi là Henry! Đao kiếm không có mắt, nếu có mạo phạm xin tha thứ!

Nếu suy nghĩ kĩ thì phụ nữ tham gia vào những cuộc thi kiểu này rất thiệt thòi! Đầu tiên họ thường để tóc dài chứ không cắt ngắn như đám đàn ông cục súc, vậy nên việc bị nắm tóc là chuyện không thể tránh khỏi. Chúng ta đâu thể vừa thi đấu vừa làm đẹp đúng không?

Kế tiếp là những chênh lệch về hình thể. Không nói tới học thuyết kết cấu cơ thể đàn ông khỏe mạnh hơn phụ nữ, mà chỉ xét tới việc nếu như đối thủ lựa chọn... bóp ngực thì Vera sẽ làm gì?

Những hành động đánh vào hạ bộ, móc mắt, cắn xé đều được các đấu sĩ tránh, song không thể nào bảo động tác nắm ngực là vô đạo đức đúng không? Thế cho nên Henry, cũng như ban tổ chức rút kinh nghiệm từ những trận thi đấu đầu tiên, đều sẽ xin phép các nữ đấu sĩ trước để đảm bảo cho một trận đấu tương đối công bằng.

Nếu như họ không đồng ý thì hoàn toàn có quyết rút lui phải không?

- Tôi là Vera! Làm ơn hãy thi đấu hết sức và đừng nhường nhịn gì nhau nhé!

Vera bẻ bẻ cổ sang hai bên để giãn cơ, sau đó xỏ những ngón tay thon dài qua miếng kim loại có hình thù kì dị trong cái nhìn tò mò và khó hiểu của những khán giả quan sát. Henry cũng khá ngạc nhiên, nhưng anh ta nhanh chóng gạt nó sang một bên, rồi nhấc cây thương đang cắm bên cạnh lên.

Trong số mười sáu đối thủ tiến vào vòng trong thì chỉ có vài cái tên đặc biệt là sử dụng vũ khí tầm gần, còn đâu đa số các tuyển thủ đều dùng các vũ khí có tầm hoạt động xa.

Thử nghĩ mà xem, khi sàn đấu không thuận lợi cho việc di chuyển, thì việc có một món trang bị có tầm tấn công xa chẳng phải là rất tuyệt hảo sao? Đối thủ thì bị kẹt chân trong đống cát mịn, chẳng khác nào bia ngắm cho bản thân tập luyện đòn đâm.

Thế cho nên ngoại trừ ba trận đấu của Cyrax, Sophia và Vera ra thì đa phần các trận đấu đều là hai tuyển thủ cầm vũ khí dài đâm lẫn nhau, hoặc một kẻ dùng vũ khí ngắn bất lực phải đầu hàng.

- Trận đấu bắt đầu!

Ngay sau khi trọng tài hô lên, Vera lập tức nhấc chân, bước từng bước về phía Henry. Người đàn ông lông rậm ngắm cẩn thận, lựa một thời điểm khi Vera đang đưa chân cao lên khỏi đống cát, thì bất chợt anh ta đưa tay ra, đâm mũi thương thẳng về phía Vera.

Chỉ thấy một tia chớp nhoáng lên, khí thế của Henry cao như cầu vồng, còn mũi thương thì sắc lẻm và hiểm độc như một con rắn hổ mang sa mạc, rình rập chờ cơ hội để phóng ra kết liễu đối thủ.

Một tiếng kim loại chát chúa vang lên! Vera đã kịp thời vung tay đấm vạt mũi thương sang một bên, cho dù điều đó khiến cho trọng tâm của cô không vững do chân cô đặt vội vàng trên nền cát. Nhận thấy cơ hội đã tới, Henry thu tay, tiếp tục đâm mũi thương về phía kẻ địch đang ngã nhào trên nền cát trước mặt.

Song nó lại trượt! Vera đã lăn người trên nền cát, may mắn thoát khỏi mũi thương chỉ cách lưng mình có vài đốt ngón tay. Thế rồi Vera đưa hai bàn tay ra chộp lấy thân của cây thương. Trận đấu giờ chuyển thành một màn giằng co chứ không còn là ngươi đâm ta né nữa.

- Cố lên nào cô gái! Kéo hắn xuống!

- Nào nào Henry, mày chưa ăn sáng à mà sao yếu đuối như đàn bà thế!

Đủ thứ tiếng hò reo la ó từ phía dưới khán đài vang lên, càng khiến anh chàng vạm vỡ Henry thêm rối bời. Những người ở dưới nào có hiểu đâu phải Henry không muốn rút lại cây thương, mà bởi cây thương giờ nặng như chì, không có cách nào cho anh ta rút lên thì đúng hơn!

Vera vòng chân qua cây thương, bắt đầu dùng lực tì xuống phần cán gỗ. Nếu như đây là một chiếc thương làm hoàn toàn đặc ruột từ kim loại thì có lẽ kết quả sẽ khác, song nếu như chỉ là gỗ...

Cây thương gẫy tan làm hai trước sức ép từ đôi chân của Vera, khiến cho Henry ngã dúi dùi về phía sau. Chớp thời cơ, Vera nhào tới, trườn lên người Henry, và bắt đầu áp dụng những gì cô được dạy!

- Ha ha ha! Đêm qua chơi cưỡi ngựa chưa đủ à mà giờ vẫn muốn nữa thế em gái!

- Lại đây, ngồi lên chiếc cột của anh này! Đảm bảo cô em sẽ thích mê cho mà xem!

- Cỡ mày cột gì, có mà ngón út!

- Mày thích đánh nhau không?

Trong lúc phía dưới đang đánh lộn thành một mớ hỗn độn, thì phía trên sàn đấu, Vera cũng đang liên tục trút những cú đấm xuống người Henry. Điểm

đặc biệt của quyền thuật nói chung, là ảo giác "chúng không nguy hiểm lắm"!

Hãy thử tưởng tượng, chúng ta thấy một nắm đấm, một lưỡi kiếm và một chiếc búa tạ đập vào mặt mình thì chúng ta sẽ phản ứng như thế nào? Rõ ràng với hai thứ sau, bản năng của chúng ta sẽ cảnh báo chúng ta phải tránh đi, bởi tổn thương của chúng gây ra là vô cùng đáng kể!

Còn một cú đấm ư, giơ mặt ra ăn một cú chắc cũng không ảnh hưởng quá nhiều đâu, tất nhiên nếu đó là một cú đấm móc thì cũng nên cẩn thận.

Đó là những điều Henry từng nghĩ, cho tới khi nắm đấm đầu tiên của Vera nện xuống cẳng tay của anh ta. Thề có Gildur, Henry thậm chí còn cảm giác chỗ xương cẳng tay của mình như muốn nứt ra vậy!

Chỉ mới bị Vera đấm vài phát thôi mà Henry đã biết rõ, tuyệt đối không thể tiếp tục để như thế này, nếu không hai cánh tay của anh ta sẽ gục ngã trước những đợt tấn công của cô nàng xinh đẹp này mất.

- Cút!

Henry gầm lớn, ráng chịu một cú đấm đau như ong chích vào mạng sườn, để đổi lấy cơ hội túm được hai chân Vera và hất văng cô sang một bên. Cả hai lăn một vòng ra xa khỏi nhau, lồm cồm bò dậy, mắt gườm gườm nhìn về phía đối thủ.

Thoạt nhìn thì hai đấu sĩ đều trông khá tơi tả, song Henry có vẻ đang chịu thiệt thòi hơn khi một tay của anh ta đang phải ôm vùng mạng sườn, nơi bị Vera đấm một cú ban nãy. Bằng mắt thường có thể thấy chỗ cơ thịt ở nơi đó lõm hẳn vào, thâm tím vết máu bầm. Henry cắn răng, rút ra một con dao găm giắt sau lưng.

Vera hít một hơi thật sâu, đưa hai tay lên phòng ngự phía trước mặt, nghiêng người và bước dần những bước nhẹ về phía đối thủ. Khi đã tiến vào tầm đâm, ngay lập tức Henry đâm mũi dao về phía trước!

Chỉ thấy Vera nghiêng nửa thân trên sang một bên, tránh đi cú đâm, rồi vung tay phải tóm lấy cánh tay Henry, kẹp chặt nó dưới nách. Nguyên mảng lưng của Henry lúc này lộ hết ra cho Vera tấn công, và nếu như cô đang cầm một thứ vũ khí ngắn nào đó trên tay thì có lẽ lưng của Henry đã thủng lỗ chỗ rồi!

Không sao cả, bởi toàn thân của Vera đều là vũ khí!

Cô nàng dùng lực kéo cánh tay đối thủ về phía mình, ép cho toàn thân Henry nhào vào người cô, đồng thời húc đầu gối thẳng vào người kẻ địch. Henry rên lên đau đớn trước cú lên gối thứ nhất, còn với cú thứ hai trở đi thì anh ta kịp dùng tay trái để đón đỡ.

- Ngực cô ta có mềm không?

- Thằng khốn may mắn!

Lại có những tiếng cười khả ố vang lên phía dưới khán đài! Khi khóa cánh tay phải của Henry, thì Vera cũng kẹp luôn nó vào ngực phải của cô, vậy nên đám đấu sĩ ở dưới được dịp để tha hồ bình phẩm trêu chọc.

Henry gầm lớn, dùng luôn vai phải và sức nặng toàn thân của mình để đẩy ngã Vera, ép cho cả hai nằm xuống trên cát. Cánh tay bị khóa của Henry giờ lại trở thành công cụ giúp anh ta tì ngược lên ngực Vera, khiến cô đau đớn khó tả.

Vera lập tức đổi chiến thuật! Cô buông bỏ cánh tay phải của Henry, đồng thời cũng giải phóng cánh tay phải của mình, sau đó đấm thẳng một cú bất ngờ vào mặt Henry, khiến anh ta ngã ngửa ra phía sau. Cả hai nhân cơ hội lộn một vòng, đứng bật dậy, tiếp tục tiến vào trạng thái giằng co.

- Thôi về nhà đi em gái! Võ đài là nơi đàn ông đích thực thể hiện, mấy cái món mèo quào đó thì làm được gì!

- Đúng đấy em gái, ra đây để anh cho em lên thiên đường này! Há há há!

Những lời nói này khiến Vera có phần sôi máu. Cô quyết định sẽ chiến thắng trận đấu này bằng cách bạo lực nhất có thể, để khiến những cái mõm chó thối hoắc dưới kia phải câm họng!

Henry lúc này mặt mũi nhễ nhại mồ hôi, mũi và mồm ứa máu bởi cú đấm bất thình lình của Vera. Anh ta cũng học theo động tác của cô, đưa hai tay lên thủ gần mặt, tuy nhiên nhìn cũng biết được Henry trông nghiệp dư tới mức nào!

Mỗi một bước chân của Vera lại gần càng khiến áp lực và nỗi sợ trong lòng Henry tăng dần, thế nên khi thấy Vera vào tầm, Henry nôn nóng tung ra một cú đấm tay trước.

Vera né một cách đơn giản, và cũng đấm trả lại bằng một cú đấm tay trái vào mặt đối thủ. Nó mạnh tới nỗi Henry phải loạng choạng lùi lại phía sau, mồm phun máu tươi. Anh ta gầm lên đau đớn, vung tay phải vẽ thành một đường vòng cung vụng về, chỉ để đổi lấy một cú thụp người đấm móc đau điếng của đối thủ.

Mỗi một đòn đánh của Henry đều bị Vera né tránh hoặc hóa giải dễ dàng, để rồi sau đó là những cú đánh trả miếng khiến người xem cũng phải xuýt xoa. Tuy nhiên những cú đấm này dù đau, song nó chưa đủ để Henry cảm thấy phải dùng đấu khí để bảo vệ mình. Anh ta vẫn cảm thấy mình còn một cơ hội, chỉ cần chịu đựng để tìm kiếm thời cơ.

Đó cũng là suy nghĩ cuối cùng Henry trước khi nắm đấm của Vera đập thẳng vào thái dương của anh ta! Điều Henry còn nhớ được trước khi mọi thứ tối

đen là cảnh vật bỗng nghiêng đi, còn ý thức của anh ta tan tác như miếng bọt xà phòng bị vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Mô phỏng

Cả khán đài bỗng dưng lặng im như tờ! Những trận đấu đấm qua đá lại cũng không phải là hiếm lạ gì, đơn cử như trận đấu của gã khờ Cyrax chẳng hạn, nó khiến cho người xem sôi máu phấn khích. Thế nhưng đây không phải là chiến đấu! Vera hoàn toàn bóp chết mọi cử động của Henry, và nó khiến cho người xem cảm thấy rùng mình hơn là kích thích.

Trong suốt năm phút cuối của trận đấu, những tiếng bàn tán dần trở thành lời xì xào, và tắt lịm đi như ngọn nến trong gió. Một bầu không khí đặc nguội bao trùm khắp nơi, khi những tuyển thủ và người xem e ngại quan sát cái cách mà Vera đánh trả Henry. Chỉ còn những tiếng hét của Henry, và tiếng nắm đấm nện vào thịt bồm bộp đánh thẳng vào trong màng nhĩ của mọi người.

Nguyên nửa sau của trận đấu, Vera thậm chí còn chẳng thèm biểu lộ chút cảm xúc nào, chứ đừng nói là lên tiếng. Mặt cô cứ lạnh tanh trong khi cùi chỏ và tay gấu thì luôn nhắm vào những điểm mềm trên người kẻ địch.

Chỉ tới khi đối thủ đã gục ngã, Vera mới dừng tay. Trên gương mặt cô lúc này be bét máu khô, mái tóc vàng rũ rượi bù xù, thỉnh thoảng lại có vài giọt máu nhỏ từ những lọn tóc xuống đất, càng khiến cho vẻ man rợ của Vera tăng thêm một bậc.

- Hoan hô!

- Đây mới là đánh chứ!

- Đánh đẹp lắm cô nàng!

Vera bình thản nhìn một vòng xung quanh, đắm mình trong tiếng cổ vũ và thừa nhận của đám đông. Trải qua những phút sợ hãi ban đầu, bạo lực tuyệt đối thậm chí càng thêm kích thích bản năng khát máu của người xem.

Đột nhiên Vera giơ tay lên, ra hiệu cho đám đông im lặng. Giống như mệnh lệnh của một vị nữ hoàng, toàn thể những người xung quanh khán đài im phăng phắc! Mặc dù không phải ai cũng thật sự nể phục màn trình diễn vừa rồi của Vera, song hiệu ứng đám đông trong thoáng chốc đã khiến cho con người hành xử gần như giống hệt nhau trước một tương tác từ bên ngoài!

Vera đưa ngón tay lên chỉ về phía Sophia, rồi dùng ngón tay cái làm động tác cứa cổ! Ngay lập tức cả quảng trường như nổ tung lên trong tiếng hò reo! Người ta gầm lên theo từng bước chân của Vera xuống khỏi sàn đấu, và nhìn về phía Sophia đầy hả hê, như thể muốn xem cô ta sẽ đáp trả hành động khiêu khích của Vera như thế nào.

Nữ đấu sĩ chỉ cười nhạt, một tay vẫn khoanh trước ngực, tay còn lại của cô hướng về phía Vera, bàn tay ngửa lên, dùng bốn ngón vẫy vẫy hàm ý "cứ đến đây nếu cô dám"! Động tác này của cô càng khiến người xem thêm phấn khích, và họ không thể chờ được cho tới khi hai cô gái có lẽ là mạnh mẽ nhất giải đấu này, gặp nhau được nữa rồi!

Vera tiếp nhận chiếc khăn ướt từ tay Gatrix, đưa lên lau qua khuôn mặt và mái tóc. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ xếp mà Gatrix đã chuẩn bị sẵn, trong lúc đó Gatrix ghé miệng vào sát tai cô thì thầm.

- Hết run chưa?

Vera không đáp, đưa tay lên đấm khẽ vào ngực Gatrix, giấu mặt cô vào vai hắn. Vừa rồi thật sự không giống cô một chút nào! Khi cảm giác kích thích chạy rần rần trong mạch máu và não của cô thì Vera như trở thành một con người khác vậy.

Trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mình như một vị nữ vương, một con sư tử, và sàn đấu là lãnh địa của cô vậy. Cô kiêu hãnh, cô ngạo mạn, và cô sẽ nghiền nát bất cứ kẻ nào dám thách thức cô!

Nhưng khi chất kích thích rời khỏi não, khi trái tim cô đã đập chậm trở lại, thì Vera cảm thấy xấu hổ không thôi! Nếu như không phải Gatrix đã chủ động tiến tới chỗ cô thì có lẽ Vera đã ngã uỵch ra đó vì chân run quá rồi!

- Cảm giác như thế nào?

Gatrix hỏi với một điệu cười giễu cợt trên mặt. Cô thật sự muốn dùng hai tay véo má anh, để phá đi cái nụ cười đáng ghét đó. Và Vera chẳng ngần ngại gì khi làm vậy!

- Cũng... thích!

...

Trận đấu kế tiếp diễn ra giữa Sophia và một đấu sĩ sử dụng đao thân dài. Ông ta giấu nửa người bên dưới chiếc áo choàng, chỉ để lộ phần cánh tay phải cầm đao. Bên dưới chiếc nón rơm rộng vành là đôi mắt sáng bừng như đuốc, khóa chặt từng cử động của Sophia.

- Tên tôi là Gengi! Đao kiếm không có mắt, xin lượng thứ!

- Sophia! Cẩn trọng!

Nói xong, Sophia lập tức phóng vụt về phía đối thủ. Trải qua trận đấu đầu tiên, Sophia đã tìm được điểm cân bằng để có thể di chuyển nhẹ nhàng trên cát, một điều mà đến ngay cả Vera cũng chưa thể làm được dù rằng có Gatrix chỉ đạo về võ thuật. Đây là chênh lệch thuộc về tố chất thân thể rồi, trừ phi Vera có thể tiếp tục gia tăng sức mạnh của cơ thể lên hơn nữa.

Gengi đứng yên, mắt nhìn thẳng vào hình bóng của đối thủ đang tiến lại gần. Thế rồi không một dấu hiệu báo trước, mũi lao của ông ta đâm ra! Nó nhanh tới mức người xem chỉ kịp thấy một thứ gì đó lóa lên, và tiếp theo là Sophia dạt sang một bên, né đi mũi lao đang khựng lại giữa không trung.

Ngay khi thấy mình đâm trượt, Gengi biến chiêu. Ông vung tay, quét lưỡi đao về phía Sophia, vẽ thành một hình bán nguyệt đầy chết chóc, khóa chặt hướng di chuyển của cô. Chỉ thấy Sophia giơ cao đầu gối, dùng lưỡi dao gắn ở giầy đón đỡ cú chém của Gengi. Bàn tay của cô thò ra, dự định túm lấy thanh đao, học theo cách Vera đã từng làm đối với Henry.

- Hây!

Gengi hô khẽ một tiếng, lộn ngược cả người lên không trung, xoay một vòng về phía sau, kéo giãn khoảng cách với Sophia. Khi ông tiếp đất, cát bay tứ tung, tạo thành một lớp che chắn hiệu quả trong trường hợp Sophia muốn tấn công.

- Mưa kiếm!

Từ trong lớp cát bụi, tiếng của Gengi vang lên, ngay sau đó là vô số những mũi đao đâm tua tủa về phía Sophia, xé toang màn khói mù ngăn cách giữa cả hai. Không hiểu phải sở hữu một cánh tay khỏe tới nhường nào mới có thể đâm liên tục được như thế!

Vera như cảm thấy cánh tay phải của cô rên xiết lên chỉ bởi việc nhìn những mũi đao đó. Chắc là người đàn ông này rất cô đơn đây, cô tự nhủ!

Những mũi đao như muốn phong tỏa toàn bộ không gian của Sophia, song vì một lí do thần kỳ nào đó mà cô nàng luôn tìm được góc để né tránh, hoặc đón đỡ. Ít nhất Vera cảm thấy cô sẽ không thể nào đứng vững được trước thế tấn công như vũ bão này của Gengi, mà cô sẽ phải tìm cách nào để rút ra.

Thế nhưng Sophia vẫn đứng vững trong cơn bão ấy, giống như chiếc thuyền dập dềnh trước những đợt sóng, lúc nào cũng có thể chìm.

Chỉ có điều chờ mãi mà nó không chịu chìm!

- Đón nhận chiêu thức của đối thủ để trải nghiệm sao, đúng là đủ điên cuồng!

Gatrix tấm tắc khen ngợi.

- Xì, chẳng qua cô ta cậy chênh lệch sức mạnh thôi!

Vera không phục, đáp lại.

- Quan trọng là cô ấy sẵn sàng để học hỏi, chứ không thỏa mãn với những thứ mình đang có! Ồ!

Gatrix bất chợt ngừng lại! Vera quay lên khán đài, và thấy Sophia đã áp sát được Gengi. Có lẽ là cô nàng tìm được một khoảnh khắc khi cánh tay phải của Gengi khựng lại trước áp lực quá lớn đặt lên nó, và khóa chặt thanh đao của Gengi lại.

- Này!

Vera quát lên đầy bất mãn. Sophia đang cố gắng bắt chước những đòn đánh ban nãy của cô! Khi Gengi định lui lại thì Sophia lao theo, giữ cho khoảng cách giữa cả hai luôn luôn nằm trong sải tay của cô.

Tiếp theo đó, Sophia sử dụng những cú đấm, và đòn cùi chỏ để vô hiệu hóa Gengi. Cô có cực kì nhiều cơ hội để kết thúc đối thủ bằng đòn chân của mình, song Sophia chỉ áp dụng sức mạnh từ nửa thân trên, còn đôi chân của cô ngoài việc bám sát Gengi thì chẳng gây ra bất cứ một sát thương nào lên đối thủ cả.

- Tôi đầu hàng!

Gengi ngã phịch xuống nền cát, đưa tay lên xua xua. Chỉ vài phút nếm trải cơn mưa quyền thuật của Sophia mà giờ ông ta trông đã như một chiếc giẻ rách nhàu nát, mặt mũi be bét máu. Sophia đưa tay ra, và Gengi nắm lấy tay cô, đứng dậy.

- Tại sao anh không dùng tay kia?

Sophia liếc cánh tay trái của Gengi. Ông ta đưa tay phải đặt lên vai trái như một phản xạ, trả lời với một giọng đượm buồn.

- Cánh tay đó đã phạm tội nghiệt, nên tôi thề sẽ không bao giờ sử dụng nó nữa.

Sophia nhướn mày, song cô không tiếp tục đào sâu thêm nữa. Mỗi người đều có một câu chuyện riêng của mình, và Sophia không rảnh rỗi tới mức đi lắng nghe những câu chuyện tầm phào đó.

...

Các trận đấu kế tiếp sau đó vẫn chỉ là những màn đâm chọc nhàm chán giữa hai món vũ khí dài. Không phải đấu sĩ nào cũng có đủ độ khéo léo và can đảm để hóa giải những lưỡi kích, mũi mâu đâm thẳng về phía bản thân.

Điều này đem lại sự nhàm chán không nhỏ cho người xem, khi hai trận đấu đầu tiên quá đặc sắc, hơn nữa nó lại đến từ hai bóng hồng xinh đẹp còn sót lại tính tới giờ. Chỉ có Gatrix là vẫn hào hứng quan sát kĩ càng từng trận. Dù sao thì nó cũng giải trí mà!

- Trận đấu tiếp theo diễn ra giữa tuyển thủ Cyrax và Andersen!

Trọng tài sau khi bốc lên hai lá thăm, đã xướng lên tên của cặp đấu tiếp theo. Lập tức những tiếng cổ vũ vang lên ầm ĩ cả một góc quảng trường!

- Cố lên Cyrax! Đánh hay vào, đừng có ru ngủ nhé!

- Cố lên người to con! Thắng thì tao mời một cốc!

Cyrax cười toe toét, nhảy vào sân đấu trong tiếng hoan hô của người hâm mộ, khiến cho cát bay tứ tung. Phía bên kia sân đấu là một gã đàn ông nhỏ thó, với mái tóc dựng như chỏm lúa chờ gặt vậy! Sự thật thì Andersen cũng không nhỏ đến thế, song ai đứng cạnh con gấu hình người Cyrax này thì trông cũng nhỏ nhắn xinh xắn mà thôi!

- Xin chào!

Andersen cố gắng nở nụ cười, có điều gương mặt của hắn trông quá gian xảo thế nên điệu cười đó trông cứ như đang muốn giễu cợt đối thủ vậy! Những tràng cười từ dưới khán đài tiếp tục vang lên, như thể muốn ép cho Andersen phải xấu hổ chết đứng vậy!

Cyrax cười xòa, đưa nắm đấm ra chào hỏi.

- Cyrax...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Đánh lén

Hắn chưa kịp nói hết câu vì Andersen đã lập tức tấn công. Tên lùn túm lấy cổ tay phải của Cyrax, đồng thời dùng tay phải ném ra một mũi dao về phía gã trọc. Cyrax gầm lên đau đớn khi lưỡi dao đâm lút hẳn vào trong mạng sườn hắn! Nếu như không phải vì tên khổng lồ kịp thời nghiêng nhẹ người thì trái tim hắn đã bị mũi dao đâm thủng rồi!

- Hèn hạ!

Đám đông gầm lên khi thấy tiểu xảo của Andersen, song trọng tài ra hiệu cho họ ngồi xuống. Bởi trong luật không hề quy định các đấu sĩ không được sử dụng những ngón đòn chơi bẩn đó, có chăng là họ tự hiểu ngầm với nhau mà thôi. Hành động của Andersen đã phá vỡ hoàn toàn nguyên tắc ấy, và giờ thì giải đấu sẽ biến thành một cuộc thi xem ai trụ được trước nhiều thủ đoạn bẩn hơn.

Cyrax nằm gục trên mặt cát, miệng nhễu máu, trong khi Andersen cẩn thận đảo đảo xung quanh, tìm kiếm một cơ hội tấn công. Sư tử bị thương chính là lúc nó kinh khủng nhất, và những đấu sĩ dày dạn kinh nghiệm thừa hiểu rằng một con thú hoàn toàn có thể lật kèo nếu như người thợ săn không cẩn thận.

Andersen múa múa thanh đao cong trên tay, mắt láo liên cố gắng chớp thời cơ, song linh cảm mách bảo hắn rằng lúc này tuyệt đối không được lại gần Cyrax! Andersen bèn há miệng khiêu khích.

- Mày mạnh lắm cơ mà? Oai phong lắm cơ mà? Sao giờ nằm gục như chó chết thế! Dậy đánh tao đi xem nào!

Cyrax vẫn nằm yên, mồ hôi tứa đầy đầu. Mũi dao đâm rất sâu vào trong người hắn, thậm chí còn làm rách lá phổi, khiến cho hô hấp của hắn cực kì khó khăn. Tất nhiên Cyrax hoàn toàn có thể vận dụng đấu khí để chữa lành vết thương, song gã khổng lồ còn chưa chịu đầu hàng.

Thằng khốn kia vẫn đang lảm nhảm khiêu khích những chuyện hắn chẳng quan tâm. Tất cả những gì Cyrax cần chỉ là một cơ hội...

- Mẹ mày có phải gái điếm không mà sao thằng con giỏi chổng mông thế?

Không khí lập tức nguội đặc lại! Khác biệt với cái cách mà đám đông nể phục và bị cuốn theo vẻ bá đạo của Vera nên im lặng, lần này họ cảm thấy sợ! Một nỗi sợ thật sự, khiến tay chân họ lạnh ngắt, và răng thì run lập cập. Có một con mãnh thú, không, một con rồng vừa mở mắt sau khi bị đánh thức ở giữa sân đấu! Và nó đang cực-kì-tức-giận!

- Mày vừa nói gì?

Vẻ ngờ nghệch thường thấy trên gương mặt Cyrax tan biến hoàn toàn, chỉ còn sót lại sự lạnh lẽo chết người. Hắn đưa tay rút mũi dao đang cắm trên sườn ra một cách đầy dứt khoát khiến máu tươi phun tung tóe. Song Cyrax không quan tâm!

Hắn lẩy bẩy đứng dậy, ném chiếc rìu xuống nền cát. Rồi Cyrax xé một miếng vải ở gần bụng, quấn vài vòng xung quanh miệng vết thương. Suốt thời gian đó, Andersen không dám làm bất cứ động tác gì, thậm chí đến can đảm lao vào tấn công của hắn cũng không có!

Sau khi đã cầm máu xong vết thương trước ngực, Cyrax quay sang phía Andersen.

- Vào đây!

Thấy Andersen vẫn đứng yên như trời trồng, Cyrax thở dài. Gã sải một bước dài đến trước mặt kẻ đâm lén, lừng lững như một quả núi, rồi dang rộng hai cánh tay ra. Sự khiêu khích cùng nỗi sợ hãi đã đẩy tâm trí của Andersen tới bờ vực của sự điên loạn.

Chiếc vòng trên cổ hắn nổ tung, và ngay lập tức Andersen như biến thành một con người khác! Hắn nhanh hơn, mạnh hơn, và trên mặt toát ra một sự cuồng nhiệt rồ dại.

- Chết đi!

- Ngừng tay

Hai tiếng hô vang lên cùng một lúc, một từ Andersen, một từ Sophia. Nhưng trong mắt hai đấu sĩ, họ chỉ còn hình bóng của nhau.

Cyrax nghiêng người né đi cú đâm, rồi nện cả cùi chỏ vào mặt đối thủ! Đòn đánh bất ngờ khiến Andersen choáng váng, ngã gục ra phía sau, đưa tay lên ôm mặt.

- Làm thế nào...

- Đứng dậy!

Cyrax lạnh lùng ngắt lời. Hắn thậm chí còn lùi một bước để Andersen có khoảng trống hẳn hoi!

Khi Sophia thấy Cyrax vẫn an toàn, cô bèn dừng lại. Người ta muốn đánh tiếp thì cô cũng đâu thể cản đúng không? Thậm chí cả gã chủ mưu, tuyển trạch viên kia cũng không có ý kiến gì cơ mà!

- Tại sao mày không dùng đấu khí mà vẫn đánh được tao?

Andersen gào lên giận dữ, lao về phía Cyrax, khí thế như cầu vồng. Có điều chẳng cú đấm nào của Andersen chạm vào người Cyrax được cả! Tên khổng lồ không hề sử dụng những động tác phức tạp gì, mà chỉ đơn giản là lách người, rồi đánh trả.

Khán giả gầm lên khi thấy diễn biến mới lạ này của trận đấu, và càng phấn khích hơn nữa khi nhận ra Cyrax đang bắt chước y hệt cái cách mà Vera xoay Henry như dế.

Chỉ có một vài người hiểu vấn đề không hề đơn giản như vậy!

- Ồ!

Gatrix nhướn một chân mày lên, ngừng bỏ đồ ăn vặt vào trong miệng. Bên cạnh hắn, Vera cũng đang biểu lộ một vẻ mặt rất nghiêm trọng.

- Em thấy chứ nhóc?

- Có! Hắn... đang áp dụng kĩ thuật của em.

Sự khác biệt giữa Sophia và Cyrax lớn tới nhường nào khi Gatrix mô tả Sophia đang "học lỏm", còn Cyrax là "áp dụng"? Với người phía trước, cô ta chưa hiểu rõ nguyên lý của kỹ thuật, chưa nắm vững được bản chất của vấn đề, thế nên Sophia chỉ đang bắt chước hoặc mô phỏng lại một cách máy móc các động tác mà Vera đã dùng.

Cần nhớ rằng có những chiêu thức sẽ dùng thích hợp hơn trong một số tình huống nhất định, tuy nhiên do chỉ là học lỏm thế nên Sophia sẽ có lúc "trật nhịp".

Còn Cyrax thì sao? Hắn giống như thể đã nắm rõ thời điểm nào cần phải dùng đòn thế nào cho hiệu quả nhất, vậy nên dù đối thủ không phải là Henry, dù Andersen có phương thức chiến đấu khác hẳn so với nạn nhân của Vera, thế nhưng kết quả của hai thì lại giống hệt!

Mỗi khi Andersen tung nắm đấm, hoặc là nó sẽ rơi vào không khí, hoặc là sẽ đánh vào cùi chỏ của Cyrax. Gã khổng lồ thừa hiểu rằng bất kể là cường độ cơ thể lẫn sức mạnh của Andersen hiện tại lúc này đều hơn hẳn gã, thế nên gã chỉ dùng những bộ phận cứng rắn nhất trên cơ thể để tấn công cũng như chặn đánh đòn thế của kẻ địch.

Khuỷu tay, đầu gối, bả vai, chỉ cần là những cú đánh Cyrax không có cách nào né, hắn sẽ sử dụng các bộ phận này để đón đỡ.

Và điểm khác biệt là Cyrax đánh chặn, chứ không phòng thủ bị động. Điều đó có nghĩa là Cyrax không bao giờ để cho đối thủ phát lực được hoàn toàn, mà sẽ phá chiêu giống như thể hắn có khả năng tiên tri trước tương lai vậy.

Andersen tung một cú đấm móc, thì khi bắp tay gã còn đang trong đà vung, khuỷu tay của Cyrax đã nện thẳng vào ngực gã, gây chấn thương cũng như phá luôn chiêu số của gã.

Hay như khi Andersen dự định đấm thẳng về phía trước, thời điểm mà nắm tay của gã mới dịch chuyển được đôi chút, Cyrax đã nghiêng người lách ra, và huých cùi chỏ ngược vào mạng sườn gã rồi. Nói tóm lại, Cyrax hoàn toàn nhìn thấu từng dự định của Andersen, và biết cách để hóa giải hoặc giảm bớt sát thương của đợt tấn công đó.

Andersen, lúc này mặt mũi sưng vù, máu chảy ròng ròng, gào lên giận dữ. Hắn vung nắm đấm, nhắm thẳng về thân hình đồ sộ của Cyrax. Gã khổng lồ lách mình, đưa tay chộp lấy cẳng tay đối phương, tay còn lại nắm vào bắp tay, rồi giống như đang cầm một chiếc gậy gỗ, hắn thúc đầu gối lên, đập cánh tay của Andersen xuống.

- A mẹ oiiii!

Andersen rú lên đau đớn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khi xương cánh tay bị bẻ gãy, đúng hơn là phần khớp nối khuỷu tay của gã đã bị đập gãy làm đôi, khiến cho xương cẳng tay và bắp tay trật khỏi nhau, đâm lòi ra khỏi thịt. Cyrax đứng nhìn đối thủ nằm lăn lộn trên nền cát, rồi đưa tay nắm lấy cổ chân Andersen.

- Đủ rồi!

Sophia đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn như thể vừa bước ra từ không khí vậy! Bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên những ngón tay đồ sộ của Cyrax, với một lực mạnh không thể lay chuyển, ngăn Cyrax tiếp tục tháo khớp Andersen.

Cyrax ngẩng mặt lên, nhìn chòng chọc vào Sophia. Nữ đấu sĩ cũng không hề thua kém, đôi mắt cô lóe lên sự kiên cường và bình thản, không có một chút ý tứ thối lui. Cô tuyệt đối không cho phép Cyrax tiếp tục hành hạ Andersen thêm nữa.

- Được rồi!

Cyrax lầm bầm, buông cổ chân Andersen ra, để lại một vết thâm đen bao xung quanh cổ chân hắn ta. Gã lầm lì bước đi, ánh mặt trời chiếu rọi xuống thân hình bóng lưỡng rắn rỏi như thép nguội của gã, tạo nên một hình ảnh cô độc buồn bã đến kì lạ! Cyrax nhặt chiếc rìu lên, nhảy ra khỏi sàn đấu.

Phía dưới kia, ba người đồng đội của gã trố to mắt, không thể hiểu được chuyện gì vừa diễn ra. Họ ném những cái nhìn đầy nghi hoặc và khó hiểu về phía Cyrax, trong khi gã khổng lồ chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng đi qua bọn họ.

Gatrix khép mắt lại, quay đầu đi, không muốn tiếp tục nhìn thêm câu chuyện này nữa. Sẽ chẳng có lời nói dối nào là hoàn hảo cả, vì cây kim lâu ngày trong bọc rồi cũng sẽ lòi ra mà thôi!

....

Vòng đấu ngày thứ hai cuối cùng cũng kết thúc. Tám cái tên vào vòng trong đã được tìm ra, trong đó có gã đầu trọc lực lưỡng Cyrax, Vera và cô nàng đấu sĩ cao cấp Sophia. Đám đông hào hứng đi theo những người chiến thắng, tuôn lời tâng bốc họ, với hi vọng có thể kiếm được một hai cốc bia miễn phí hoặc may mắn hơn là vài đồng tiền chẳng hạn.

Cũng chẳng mất gì, mà cả hai bên đều cảm thấy vui phải không nào?

Gatrix thu dọn bàn ghế, cất vào trong nhẫn không gian, còn Vera tranh thủ kiểm kê lại số tiền họ đã kiếm được. Sau trận đấu của Cyrax, Gatrix cảm thấy có chút ngứa tay nên quyết định bày ra một ít ghế, bán thứ nước lá cây hắn nấu trong một chiếc nồi đất.

Những người dân rất thích thú với loại hình kinh doanh mới lạ này, hơn nữa Gatrix bán với giá rất rẻ, thế nên chẳng mấy chốc mà xung quanh hắn đã có rất nhiều người ngồi.

Khi số lượng người khá đông, Gatrix bèn mở thêm một bàn phân tích. Hắn đưa ra những nhận xét chủ quan của mình về các cặp tuyển thủ, bình luận và phân tích trực tiếp những diễn biến trên sàn đấu. Dù có đúng có sai, song nó đủ để khiến không khí trở nên càng thêm náo nhiệt, thành ra lại càng có nhiều người muốn tranh giành những chiếc ghế, hoặc một chỗ ngồi gần bàn của Gatrix.

Cuộc vui này thậm chí còn ảnh hưởng tới các đấu sĩ nữa, thế nên khi trận đấu cuối cùng diễn ra, những chiếc ghế gỗ bao xung quanh Gatrix đã trở thành đặc quyền dành cho những đấu sĩ mạnh nhất. Còn với người yếu hơn, và cả người dân thường, thì buộc phải ngồi trên mặt đất, và càng xa Gatrix càng

chứng tỏ vị thế của người đó yếu kém dần.

Về phần vị trí bên cạnh Gatrix? Ngoài Vera ra thì tất nhiên là cô nàng tóc trắng Sophia rồi!

- Cảm ơn mọi người nhé! Hẹn mai lại gặp lại!

Gatrix vẫy tay chào tạm biệt người dân, rồi cùng Vera hướng về phía quán ăn. Hôm nay cô nhóc này đòi ăn một thứ có vẻ giống đùi cừu nướng, có điều Gatrix không dám chắc con vật đó có thể gọi là cừu...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đêm thi đấu thứ hai

Sau mỗi chiến thắng, là ăn mừng, đây là chân lý tất yếu của các chủng tộc có trí tuệ. Nỗi buồn chia sẻ là nỗi buồn vơi đi, còn niềm vui san sẻ là niềm vui nhân đôi. Những đấu sĩ chiến thắng ngồi lại thành một bàn thật lớn, bày biện đủ thứ đồ ăn thức uống, với rất đông người xung quanh nâng ly chúc mừng.

iếng ca hát, tiếng nhạc cụ hoà trộn với nhau thành một ca khúc khải hoàn dở tệ, lạc tông, nhưng chẳng có ai trách móc bất cứ điều gì.

Trong cái bầu không khí hỗn tạp đó, có một vài kẻ tuy chiến thắng nhưng lại tách biệt hoàn toàn khỏi đám đông.

Đó có thể là một chiếc bàn với ba người mạo hiểm đang cúi đầu lặng lẽ ăn uống. Bầu không khí xung quanh họ đông cứng, đặc sệt, tới mức cả những tiếng ca hát và niềm vui từ những chiếc bàn khác cũng chẳng đủ để tan chảy dù chỉ một chút.

Họ là một tổ đội bốn người, nhưng người thứ tư, kẻ chiến thắng hôm nay thì lại không thấy đông. Một vết rạn vô hình đã xuất hiện trong lòng những người đồng đội vào sinh ra tử với nhau. Không bên nào dám hành động trước, sợ rằng sẽ khiến vết rách trở thành một tình huống không thể cứu vãn được!

Cạnh họ một bàn là người phụ nữ xinh đẹp, với mái tóc màu xõa xuống lòa xòa trên vai. Đôi mắt cô có chút mê ly, như thể đang chìm đắm vào một ký ức xa xăm song đẹp đẽ nào đó. Sophia là người duy nhất trong căn phòng này không ai dám lại gần!

Khác với những người khách khác, họ ngồi một mình, có điều nếu như có người muốn ngồi xuống thì họ cũng chẳng chối từ. Còn với Sophia, hào quang mà cô tỏ ra rất ngắn gọn trong một chữ "cút".

Tất nhiên, là một trong những tồn tại mạnh nhất ở căn phòng này, Sophia có tư cách để làm điều đó!

Và người cuối cùng trong tám người, thiên thần đẫm máu - như cái cách mà những người xem lén lút đặt biệt hiệu cho cô, đang ríu rít bên cạnh kẻ trùm kín mít toàn thân.

Không ai muốn mạo phạm một tồn tại bậc cao như Sophia, song với thể loại bí ẩn như đám người làm phép thì đó không phải là "mạo phạm", mà phải gọi là tránh xa! Những bà mẹ, ông bố giữ rịt lũ trẻ, không cho chúng chạy nhảy gần chiếc bàn Gatrix và Vera ngồi, sợ rằng vị pháp sư đáng sợ nọ sẽ vung tay và biến con của họ thành ếch.

Thực ra pháp sư không am hiểu nguyền rủa, mà cái trò biến hình sinh vật là đặc sản của đám thầy pháp, ví dụ như con bé trong tổ ba-người-im-lặng ngồi kia chẳng hạn. Đám thầy pháp là một thể loại người làm phép mà Gatrix rất không muốn đối đầu, bởi bọn họ không có dấu hiệu phép thuật đặc trưng như những người làm phép khác.

Hắn sẽ phải dành sự tập trung gấp bội nếu như muốn né tránh và phản lại những chiêu trò mà cô nàng đó tung ra.

- Xin thứ lỗi, hai vị có thể dành cho tôi vài phút được chứ?

Một tiếng nói đột ngột xen ngang vào giữa câu chuyện của Vera, khiến cô có đôi phần mất hứng. Đứng trước mặt cô và Gatrix là gã đàn ông có gương mặt rất phổ thông, khí chất phổ thông, trang phục phổ thông. Nếu như ném ông ta vào giữa đám đông thì Vera tuyệt đối tự tin khẳng định, cô sẽ không bao giờ nhớ được ông ta đang đứng ở đâu.

- Có chuyện gì sao?

Gatrix từ tốn đặt chiếc bát đựng súp xuống. Hắn vừa giơ ngón tay ám hiệu cho Vera biết người trước mặt là một "nhân vật nguy hiểm, cần phải hành xử cẩn thận". Cả hai có rất nhiều những quy ước dấu hiệu ngầm với nhau, dùng để truyền tải thông tin một cách kín đáo.

- Xin chào vị pháp sư tôn kính! Tên tôi là Ramus, và tên ngài là...?

- Vô danh tiểu tốt thôi, không cần nói ra làm gì cho mất mặt!

Ramus có vẻ hơi sượng mặt lại trước câu trả lời của Gatrix, song nó chỉ xẹt qua rất nhanh như một thoáng bối rối, trước khi Ramus lấy lại thế chủ động.

- Nếu như vậy xin cho phép kẻ hèn này gọi ngài là...

- Không cần rườm rà như vậy! Nói ra mục đích của ngươi đi!

Gatrix vẫn lạnh nhạt trả lời Ramus. Dù là người làm nghề giao tiếp nhiều, song dùng mặt nóng dán vào mông lạnh của người khác, nhất là những người không phải mục tiêu thật sự là hành động rất phí thời giờ, thế nên Ramus lập tức xoay qua Vera!

- Xin chào tiểu thư Vera! Hai ngày vừa rồi cô đã có một màn trình diễn rất đặc sắc! Phải nói là mỗi trận đấu của cô đều đem lại cảm hứng rất nhiều cho các tuyển thủ khác, giống như một làn gió mới xua đi sự ngu muội của chúng tôi vậy!

Hai má Vera phơn phớt ửng hồng khi nghe những lời khen có cánh này của Ramus. Những lời khen của Gatrix dĩ nhiên là tuyệt vời, song với câu từ hoa mỹ bay bổng thế này thì cô lần đầu tiên được trải nghiệm, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

- Ngại quá a hi hi! Ông nói quá rồi!

- Không tiểu thư Vera! Tôi nói thật đấy! Những lời vừa rồi của tôi đều phát ra từ tận đáy lòng! Cô biết không, kể từ khi chiến kỹ lên ngôi, chẳng còn ai chịu quan tâm những kỹ thuật chiến đấu cổ điển này nữa, bởi họ cho rằng chiến đấu giờ chỉ cần xem chiến kỹ của ai mạnh hơn, dùng được nhiều hơn là người đó sẽ thắng.

- Có chuyện đó sao?

Vera đặt cùi chỏ lên bàn, chống cằm lên bàn tay, nhìn về phía Ramus đầy hứng thú. Gatrix ở bên cạnh cô không nói năng gì.

- Thật vậy thưa cô! Xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, nhưng ai là người dạy cô những kĩ thuật này nhỉ?

Vera suýt chút nữa định buột miệng, à không... đưa ra những dấu hiệu ám chỉ Gatrix là thầy cô. Rất may là cô đã kiềm chế được bản thân! Đối với Ramus, chỉ cần một động tác khẽ nhích cổ, đảo mắt, mở môi thôi là đủ để ông ta phân tích ra quá nhiều thứ rồi. Cô mỉm cười đáp lời.

- Cái này là tôi tự mày mò, một phần nữa là mô phỏng cách chiến đấu của loài thú vật.

- Thật vậy ư?

Ramus không giấu nổi sự tò mò, khiến cho Vera đắc ý không thôi. Gatrix và cô đã thống nhất rằng, nếu như có ai hỏi cô kỹ thuật chiến đấu của cô đến từ đâu, thì phải nói là do bản thân tự khai phá ra.

Giống như việc Vera giấu kín thân phận pháp sư của mình, việc duy trì hình tượng Gatrix là pháp sư yếu đuối bí ẩn cũng có thể gây ra những bất ngờ không thể đong đếm.

- Xin hỏi pháp sư tôn kính đây và tiểu thư Vera, không biết tôi có thể dành một chút xíu riêng tư với tiểu thư Vera không?

- Cái gì?

Vera cau mày hỏi. Nhưng trước khi Vera kịp nói gì thêm thì Gatrix đã đứng bật dậy, rời khỏi ghế!

- Ta sẽ quay lại sau!

- Cái gì!

Vera lặp lại câu hỏi một lần nữa, với sắc thái khác hẳn. Còn Ramus quay sang nhìn hắn, trong mắt lóe lên sự cảm kích và tán thưởng.

- Hãy nghe những gì người đàn ông nói, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện thêm!

Gatrix đưa tay đặt lên vai Vera vỗ nhè nhẹ. Hắn có thể cảm nhận cơ thể của cô đang căng thẳng, cứng đờ. Sự an ủi này của hắn giúp Vera có phần nhẹ nhõm hơn, vậy nên cô quyết định ngồi xuống. Gatrix đưa miệng lại ghé sát vào tai Vera thì thầm.

- Anh sẽ không đi lâu đâu! Nhớ nghe cho hết rồi kể lại cho anh nhé!

- Lát nữa em sẽ tính sổ với anh!

Gatrix cười khẽ, đưa tay lên vuốt ve má cô, rồi rời đi về phía sau quán ăn.

...

Trăng hôm nay rất đẹp. Gatrix hít một hơi thật sâu, lấp đầy hai lá phổi bằng mùi lành lạnh của màn đêm, rồi ngồi xuống bên cạnh một núi thịt! Gã khổng lồ đang ngồi co chân, tựa cằm lên đầu gối ngắm quả cầu màu xanh biển đang lơ lửng trên bầu trời.

Chẳng còn Cyrax kẻ ngờ nghệch trong mắt đám đông, cũng không phải Cyrax hung thần khi hành hạ Andersen trên sàn đấu chiều nay. Ngồi bên cạnh Gatrix lúc này chỉ còn là một người đàn ông mong manh, mang trong người rất nhiều tâm sự, và hi vọng có một chút khoảng trống cho riêng mình.

Nếu như Gatrix là một người bình thường, chắc chắn hắn sẽ không mất trí tới mức ngồi cạnh Cyrax như thế này, song Gatrix nào phải người bình thường. Nhắc lại cho đúng, hắn còn chẳng phải là người!

Song Gatrix lại có trí tuệ siêu đẳng hơn bất cứ người bình thường nào, đủ để hắn biết cần phải làm gì trong những thời điểm thế này. Hắn đặt tay lên trên tảng lưng đồ sộ lực lưỡng của Cyrax!

Trong một thoáng, Cyrax đờ người ra trước hành động "quá bạo" này. Thế rồi toàn thân tên khổng lồ mềm ra, khi hắn vùi mặt vào giữa hai gối, người run lên bần bật. Phía bên cạnh hắn, Gatrix chỉ im lặng đưa tay xoa dọc lên dọc xuống lưng hắn, như cách một người mẹ an ủi cậu con trai của mình.

Một người càng tỏ ra mạnh mẽ, chỉ càng chứng tỏ nội tâm của họ yếu đuối mà thôi! Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Gatrix đã thấy rõ sự bất lực Cyrax trông mối quan hệ kì dị của hắn với những người đồng đội rồi.

Cyrax diễn rất khéo, Gatrix hiểu điều đó, nhưng con người thực sự của Cyrax đang gầm thét, tìm mọi cách để thoát khỏi lớp vỏ bọc giả dối kia thì làm sao thoát nổi khỏi mắt của Gatrix. Bởi hắn đã từng giống như Cyrax, loay hoay mất phương hướng trước những con đường.

Đàn ông chưa bao giờ lớn lên, họ chỉ to ra! Và một đứa trẻ nếu như lớn quá nhanh, sẽ rất dễ bị những con đường cuốn trôi đi, trôi mãi tới khi lọt vào vực thẳm không đáy! Gatrix đã thấy thứ gì ở cuối con đường, và hắn không muốn nhìn thấy một phiên bản khác của mình lại đi theo con đường đó.

- Nếu chúng ta còn gặp, ta sẽ kể cho cậu những câu chuyện rất thú vị!

Tiếng của Gatrix tan vào trong màn đêm, tựa như những cơn gió se lạnh chạy vùn vụt qua những con đường vắng lặng, len lỏi qua từng ngóc ngách trên người Cyrax.

Thứ duy nhất khiến Cyrax khẳng định gã không tưởng tượng ra câu chuyện vừa rồi, là một chiếc lọ đựng chất lỏng màu đỏ lấp lánh, sáng rực lên dưới ánh trăng, đang đặt trên bậc thang bên cạnh hắn.

Và cảm giác ấm áp của bàn tay nơi lưng trái của hắn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tâm sự đêm khuya

Trời đang đổ mưa rầm rầm trên ngôi làng nhỏ. Mưa chảy ào ào như trút nước, giống như thể có ai đó đang cầm một chiếc bình tưới cây rót thẳng xuống phía dưới vậy.

Chẳng còn ai có thể nghe thấy gì nếu như mở cửa, và kể cả khi những lớp cửa gỗ đã khép chặt, thì họ cũng phải nói rất to lên mới có thể át được tiếng mưa. Những con phố trở nên vắng hoe không một bóng người, kể cả động vật.

Gatrix nhìn một lượt qua khung cửa sổ, rồi đưa tay đóng sập nó vào, cắt đứt hoàn toàn âm thanh rào rào của tiếng mưa ngoài kia. Hắn đang đứng trong căn phòng phép thuật của mình, căn phòng mà hắn đã dùng rất nhiều loại trận pháp không gian để nới rộng cũng như gia cố nó.

Bộ não là một vật rất kì diệu! Cho dù Gatrix không hề thực sự cảm thụ cái giá buốt lạnh lẽo của cơn mưa nặng hạt đập lên người, song chỉ cần biết rằng mưa đang rơi rào rào xung quanh hắn, gõ lộp độp lên trần xe thôi là bộ não hắn tự tạo ra một ảo giác về sự lạnh.

Con Goblin đưa tay xoay nhẹ chiếc núm tròn, điều chỉnh nhiệt độ trong phòng tăng lên thêm một chút. Hắn có thể áp chế ảo giác này, song nó chẳng cần thiết, và đôi khi thả hồn theo những cảm xúc này cũng khiến Gatrix thấy như mình đang sống, chứ không phải chỉ là một cái xác biết đi.

Đằng sau lưng hắn là một kiệt tác hoàn mỹ của tạo hóa, đang nằm dài trên chiếc bàn phủ khăn trắng. Thân hình của Vera lúc này trần như nhộng, bốc lên một thứ mùi ngai ngái như thể mùi thuốc vậy.

Đôi mắt của Gatrix như một tay đua xe vượt địa hình, khởi động ở chiếc gáy cao dài lưa thưa những sợi tóc tơ còn thấm đẫm thuốc. Tay lái rồ ga, phóng lên con dốc thoai thoải, chạy bon bon trên bờ lưng trắng ngần không một điểm tì vết, trượt dần xuống thắt lưng vừa một cánh tay ôm.

Hắn dừng lại đôi chút nơi hai gốc xương cánh nằm trơ trọi ở giữa lưng cô, khẽ cảm thán, rồi tiếp tục chuyển đi đủ khiến mọi gã đàn ông ngoài kia sôi trào. Cơ thể của Vera được rèn luyện thường xuyên, vậy nên mông của cô không bị xệ do trọng lực, mà vươn thẳng lên đầy kiêu hãnh.

Tài xế tiếp tục cho xe xuống dốc, chạy dài mãi tít tắp tới cuối gót chân của cô, rồi tan dần vào không khí khi Gatrix thoát khỏi khoảnh khắc thất thần.

Hắn không có bất cứ cảm giác nhục dục nào với Vera, có điều hắn không thể không thừa nhận, cơ thể của người con gái này rất hoàn hảo. Đứng trên phương diện thẩm mỹ học của loài người, hay trên phương diện võ thuật phát lực, Vera đều xứng đáng lọt vào nhóm đầu.

Không biết bao nhiêu vua chúa trong vũ trụ này sẽ đánh nhau chảy máu đầu để tranh giành được cô bé, còn con ngốc đó lại chẳng thèm bận tâm mảy may. Nó biết giá trị của mình lớn tới nhường nào, nhưng lại sẵn sàng trao tặng hết cho hắn không một lời hối tiếc. Cho một kẻ... không còn bình thường như hắn!

Gatrix đưa tay chạm lên ngực trái. Thế rồi hắn mở miệng!

- Sao rồi nhóc, sẵn sàng kể cho anh câu chuyện giữa em và Ramus chưa?

Vera nâng cao hông, tạo thành hình tam giác, giống như cái cách mà lũ sinh vật trông giống mèo thường hay làm để duỗi lưng. Không cần phải là một người làm phép am hiểu về huyết thuật, Vera cũng đủ sức điều khiển dòng máu chỉ bằng những tiếng rên rỉ vô thức phát ra từ cổ cô.

Thật tiếc thứ "phép thuật" này không đủ để xuyên qua trái tim của Gatrix!

- Ông ấy đến từ học viện Thánh Santonie!

Vera vừa nói, vừa đứng dậy tiến về phía phòng tắm. Cô trần như nhộng, bước tự nhiên qua mặt Gatrix như thể đó là chuyện đã diễn ra rất nhiều lần, và sự thật là vậy.

Chỉ cần bước qua cánh cửa kì diệu kia, là Vera hoàn toàn có thể tự do sống thật với chính mình. Cô không cần phải khoác lên mình những bộ quần áo cầu kỳ màu mè đầy khó chịu, cũng chẳng cần phải duy trì lốt người đầy giả dối.

Ở nơi đây, trong căn phòng này, Vera là Vera, một bán nhân Succubus, chứ không phải là hình mẫu hoàn hảo trong mắt bất cứ kẻ nào hết.

Tiếng nước chảy rào rào từ vòi hoa sen, xối thẳng xuống thân hình hoàn mỹ như nữ thần của cô, tẩy trôi đi mồ hôi và thứ thuốc xoa bóp mà ban nãy Gatrix dùng để trị liệu cho cô. Khác với các đấu sĩ khác, Vera không có đấu khí!

Điều này có nghĩa là với mỗi vết thương cô nhận trên sàn đấu, cô sẽ cần có phép thuật và các loại thuốc trị thương khác kết hợp vào. Các đấu sĩ khác chỉ cần vận đấu khí lên là vết thương sẽ tốt hơn rất nhiều, còn Vera thì đêm nào cũng cần có Gatrix trợ giúp.

Đó là bởi phép thuật khi trị thương có hiệu lực yếu hơn nhiều so với đấu khí. Điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi đấu khí thực chất chính là năng lượng sống, còn phép thuật là một loại hạt ngoại lai. Chẳng có thứ gì thích hợp với cơ thể hơn chính năng lượng sống của nó đúng không nào?

Vera xả đầy nước vào bồn tắm, nhỏ thêm một vài giọt hương liệu, rồi thả mình vào trong đó, thở dài đầy khoan khoái. Cô dùng phép thuật điều khiển chiếc bồn tắm gỗ hướng về phía Gatrix, trong khi hắn đã đặt sẵn một số món ăn ngọt lên chiếc bàn gỗ nhỏ bên cạnh.

Vera đưa tay nhón lấy một chiếc bánh phủ đầy phô mai, bỏ vào miệng nhấm nháp, mắt nhìn về phía trần nhà.

- Ông ấy là một tuyển trạch viên. Những người như ông ấy sẽ đi khắp nơi, không phân biệt quốc gia nào, tìm kiếm những gương mặt đáng giá.

- Cái đó anh đã nhận ra từ ngày đầu tiên rồi!

Gatrix nhấp một ngụm thứ nước màu hồng thơm phức trong cốc, trên mặt tràn ngập sự thỏa mãn.

- Ồ, sao anh biết được?

- Em thử nghĩ xem một ngôi làng nhỏ như này tự dựng lại bỏ ra hẳn năm mươi đồng vàng để tổ chức một giải đấu vô thưởng vô phạt như vậy sao? Năm mươi đồng vàng không phải con số nhỏ, và rằng ngôi làng này có thể bỏ ra từng đó tiền, nhưng ai sẽ bỏ ra? Đóng góp? Chỉ vì hoạt động giải trí nhất thời hay sao?

- Anh nói cũng có lý!

- Thế nên trong hôm đầu tiên, anh đã quan sát tất cả những người trên quảng trường hôm đó.

- A! Ra đấy là lí do mà anh trèo lên trên chiếc gậy phép của em à?

Vera giật mình, búng tay đánh chóc một cái. Gatrix khẽ gật đầu.

- Đúng vậy! Hôm đó quảng trường có rất đông người, thế nên anh cần phải có chỗ ngồi đủ cao thì mới nhìn được xung quanh chứ. Cũng may là đôi mắt của loài Goblin không tệ lắm!

- Anh tệ thật, thế mà chẳng nhắc gì em cả!

Gatrix dùng một ngón tay gõ nhẹ lên trán Vera.

- Học thói quen quan sát xung quanh đi cô nhóc! Quan sát, phân tích, đánh giá, đó là ba kỹ năng em buộc phải thuần thục nếu như muốn sinh tồn trong

một xã hội ăn thịt lẫn nhau thế này!

- Rồi rồi, suốt ngày đánh người ta! Anh có biết bị đánh vào đầu sẽ ngu đi không?

Vera dẩu môi ra giận dỗi. Gatrix lập tức cười xòa!

- Ừ ừ anh xin lỗi, anh sai rồi! Kể tiếp đi!

- Các tuyển trạch viên chủ yếu nhắm tới hai đối tượng. Đầu tiên, và cũng là quan trọng nhất, là những hạt giống tốt đẹp, hay còn được gọi với cái tên bóng bẩy là thiên tài.

Nói tới đây, Vera đưa hai ngón tay lên làm dấu ngoặc kép, còn Gatrix nghiêng đầu nhún vai.

- Yêu cầu của các thiên tài này khá khắc nghiệt! Họ cần phải đạt tới cấp độ đấu sĩ thực tập trước năm mười tám tuổi, nếu không thì chỉ có thể đăng ký theo con đường tuyển sinh thông thường. Tuổi càng thấp, thành tựu càng cao, thì các tuyển trạch viên săn đón họ càng nhiệt liệt!

- Ồ! Anh nhớ em hơn hai mươi lăm cái xuân sanh rồi mà!

- Đúng vậy! Thế nên em được tuyển theo trường hợp thứ hai, đó là những cá nhân rất xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó. Như em là bậc thầy kĩ thuật cận chiến, thế nên Ramus muốn em về học viện Santonie để dạy học. Chưa kể "cô còn là một đấu sĩ trung cấp nữa"!

Vera khịt khịt mũi đầy khinh thường. Cũng phải thôi, lối mòn tư duy của người Avalon khiến họ khẳng định Vera phải là một đấu sĩ cấp trung, thì cường độ cơ thể của cô khi không vận đấu khí mới đạt tới cấp thấp được.

Họ không thể tưởng tượng ra được lại tồn tại một kẻ nào đó không có chút đấu khí nào, song cơ thể lại tương đương với đấu sĩ cấp thấp. Điều đó không phải không có, nhưng nó hiếm còn hơn là đi giữa đường nhặt được tiền vàng vậy!

- Nghe thú vị đấy chứ? Ông ta vẽ ra cái bánh trông như thế nào?

Gatrix hào hứng hỏi lại. Vera cau mày, lấy cho mình thêm một viên kẹo tròn bóng loáng, thảy vào trong miệng.

- Để xem nào! Lương cứng của em sẽ là một trăm đồng vàng mỗi năm, và còn có thêm thu nhập khác phụ thuộc vào số lượng học sinh đăng ký vào lớp học của em. Ngoài ra em cũng có thể nhận thêm nhiệm vụ của học viện để nhận được nhiều lợi ích nữa.

- Những một trăm đồng vàng! Còn nhiều hơn mấy lần tổng thu nhập của chúng ta trong suốt thời gian qua!

- Hừ hừ, cũng chẳng để làm gì nếu như em không được ở cạnh anh! Ramus nói không ngại nếu em dắt theo anh, song em sợ thân phận của anh sẽ bị lộ mất!

- Con ngốc này...

Gatrix đưa tay lên vuốt ve mái tóc ướt sũng nước của Vera, ghé đầu lại hôn lên trán cô.

- Anh đâu thể sống mãi với em được đúng không? Anh sẽ già, sẽ chết, còn em sẽ sống tiếp một cuộc đời dài nữa. Em cần phải tính tới chuyện cần phải làm gì khi không có anh đi chứ!

- Em không biết gì hết! Em còn tận mười năm cơ mà! Từ giờ tới lúc đó em sẽ nghĩ ra cách để kéo dài sinh mạng của anh. Còn không thì cùng lắm em sẽ tấn công thẳng vào hang ổ tộc Tiên, bắt bọn họ khôi phục lại sức sống cho anh!

- Em bị điên à? Làm vậy khác gì tự sát!

- Hừ, còn hơn là sống mà không có anh!

Vera gục đầu vào vai hắn, giọng cô chùng xuống.

- Em thật sự không biết phải làm gì khi không có anh nữa! Đừng bỏ em lại!

Gatrix thở dài, quàng tay qua ôm lấy cô, vỗ nhẹ an ủi.

- Được rồi, anh sẽ không nói tới chuyện này nữa. Mà ngâm người thế đủ rồi, bước ra đi không lại sinh bệnh bây giờ!

- Rồi, anh cứ càm ràm như vậy sẽ mau già lắm đó!

Vera lè lưỡi trêu tức hắn, rồi bước ra khỏi bồn tắm, dùng khăn lau người trong lúc Gatrix điều khiển dòng nước thoát qua lỗ xả thải ở dưới gầm xe.

Chợt hắn nhớ ra một chuyện! Gatrix đứng dậy, mở cánh cửa sổ ra. Trời vẫn mưa tầm tã.

- Ngày mai nếu như Ramus vẫn duy trì quan điểm thi đấu trên sân cát thì nó sẽ trở thành một thảm họa cho mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Ngày thi đấu thứ ba

Khi Vera mở cửa bước ra khỏi xe ngựa, cô chợt giật mình thảng thốt:

- Ôi sao trời mưa to thế!

Mưa đã đổ trên ngôi làng nhỏ suốt từ đêm hôm qua đến giờ, và cho tới tận sáng nay vẫn chưa ngứa, có chăng là không còn xối xả nữa. Gatrix đứng phía dưới xe ngựa, một tay cầm cán gỗ, phía trên là nhiều thanh gỗ nhỏ hơn cắm xòe ra, xếp thành hình một cái chóp hơi nhọn, sau đó được phủ lên một lớp vải đã qua xử lý chống thấm. Vera tức cười hỏi:

- Anh đang làm gì vậy?

- Tránh mưa, không thấy sao? Mau mau xuống đây, cầm lấy cái ô này!

Gatrix giục Vera bước xuống, dúi vào tay cô một cái "ô" khác. Vera nhìn Gatrix đầy khó hiểu.

- Chúng ta hoàn toàn có thể dùng phép thuật để gạt mưa ra mà?

- Hôm nay anh định bán thứ này, và còn gì trực quan hơn là chúng ta sử dụng chúng chứ!

Gatrix mỉm cười đầy ranh mãnh. Trong chiếc nhẫn của hắn còn khoảng hai chục cái ô như này nữa. Do giới hạn vật liệu nên Gatrix không thể xử lý được ô gấp vào, nhưng chẳng quan trọng lắm, miễn sao hắn cho người bình thường thấy thứ này có thể tránh mưa là được rồi!

...

Trên quảng trường lúc này chỉ còn thưa thớt một số người, không còn đông đúc được như hôm qua. Phần lớn trên người họ mặc những bộ áo đan từ lá khô, đầu cũng đội những chiếc nón từ lá khô.

Đây là một kiểu áo tránh mưa khá cổ điển, nó lợi dụng cơ chế chống thấm của một số loại lá phơi khô. Không chỉ làm áo mưa, mà chúng còn có thể dùng để lợp mái nhà nữa, thế nên mới có câu mái nhà tranh.

Tính cả Vera thì tám tuyển thủ thắng cuộc hôm qua đều đã tề tựu đầy đủ ở quảng trường. Gatrix trộm liếc Cyrax, có vẻ như gã khổng lồ và đồng bạn đã tạm thỏa thuận được, thế nên họ vẫn đứng cạnh nhau, chỉ có điều trông mặt ai cũng khá nặng nề. Rồi hắn lại liếc sân đấu.

Đúng như Gatrix dự kiến, cát khi gặp nước sẽ bắt đầu hút, tạo thành một bề mặt trơn trơn cưng cứng giả bộ. Những người bước lên trên bề mặt cát này lúc đầu sẽ cảm thấy hơi dinh dính, song càng di chuyển, cát sẽ càng thêm lún, cho tới khi chân chúng ta bị cát nuốt hoàn toàn.

Tất nhiên không có chuyện cát lún có thể dìm chết một người được, nguyên lý liên quan tới lực đẩy khá là phức tạp, nhưng nếu như chỉ lún một phần cơ thể thì không có vấn đề!

Và khi các tuyển thủ cảm nhận cát lún tới một trình độ nhất định rồi thì sẽ hiểu cái gì gọi là đeo cùm vào chân. Và thực chất phép Bùn lầy cũng hoạt động trên nguyên lý này, khi nó hóa lỏng một diện tích nhỏ đất để bẫy kẻ địch tiến vào.

Có một lời đồn khá phi thực tế về các đầm lầy là nếu bị rơi vào đó, người ta sẽ bị đầm lầy nuốt chửng. Thực chất thì đầm lầy cũng chỉ là một dạng cát lún ướt, khi chìm vào đầm lầy thì chỉ ngập tới cỡ nửa người hoặc hai phần ba người là cùng.

Thường thì nạn nhân sẽ bị những thứ phi-đầm-lầy giết chết, như cơn đói, bệnh tật, kiệt sức, hoặc tệ hơn là một thứ gì đó luồn lách bên dưới lớp bùn, chứ đầm lầy sẽ không nhấn chìm được nạn nhân của nó.

Trên đây là những gì Gatrix vừa tìm hiểu được khi lục lọi lại kí ức. Cần nhớ rằng những tri thức này chỉ đúng ở các thế giới kia, chứ ở Avalon này, rất có thể có những nguyên tắc vật lý không áp dụng được, bởi cấu tạo hóa học của vật chất khác đi chẳng hạn!

- Chết tiệt, đúng là một thảm họa!

Gatrix lầu bầu, trong khi trưởng làng đang đứng trên bục, dùng một dụng cụ phép thuật khuếch đại giọng nói để thông báo về ngày thi đấu thứ ba. Đứng sau lưng ông là một cô gái, tay cầm chiếc ô che mưa cho cả hai - ô từ đâu ra, còn phải hỏi sao?

Hai mươi chiếc ô của Gatrix đã bán hết cho toàn bộ những người đội mưa tới xem ngày thi đấu thứ ba này, đến cả chiếc ô bản thân hắn dùng cũng đem bán nốt cho Sophia - cô nàng có vẻ rất tò mò với món đồ chơi mới này. Còn Vera thì sống chết không chịu bán ô!

- Đây là quà tặng của anh cho em, đừng hòng em đem cho đám người ngoài kìa!

Đối với sự cố chấp của con bé, Gatrix chỉ biết nhún vai.

Phía trên kia trưởng làng đã bắt đầu thò tay vào hòm bốc thăm, rồi xướng lên tên của hai tuyển thủ thi đấu trận đầu tiên. Cũng như thường lệ, hai đấu sĩ này đều cầm theo mình một thanh vũ khí dài. Sớm thôi những con cừu non này sẽ hiểu cái gì gọi là bẫy người!

- Để ý kỹ trận đấu này nhé nhóc! Sân cát ướt khác hoàn toàn so với cát khô đấy!

- Có phải... là sàn đấu cao hơn so với hôm qua không, hay em bị ảo giác?

Gatrix rót cho Vera một cốc trà ấm, gật đầu tán thưởng. Tranh thủ trước khi trận đấu đầu tiên diễn ra, hắn và Vera đã bày ra những chiếc bàn. Với những chiếc bàn này, Gatrix cắm vài cây lọng cỡ lớn.

Nhiều lúc Gatrix thật sự cảm thán, khi cường độ thân thể đạt tới một mức nào đó thì có rất nhiều thứ bỗng trở nên đơn giản vô cùng. Những chiếc lọng này hắn chỉ cần vài phút là tạo xong một cây, khi những thân gỗ trong tay Vera cứ mềm như bơ vậy!

- Đúng vậy, sân cát hôm nay thoạt giẫm lên em sẽ thấy nó khá cứng, song đó chỉ là sự giả tạo tạm thời. Càng giẫm, em sẽ càng phá hủy trạng thái cân bằng của cát và nước bên dưới, và dẫn tới tình trạng cát lún.

Hai đấu thủ đã tiến vào sàn đấu. Cả hai bọn họ lập tức dừng khựng lại ngay khi chân chạm vào cát!

- Ô, sao cát hôm nay không còn trơn lún nữa?

- Tuyệt vời!

Cả hai nhảy cẫng lên, vứt bỏ món vũ khí dài không thuận tay, sau đó chạy băng băng về phía nhau. Tiếng binh khí chạm vào nhau chát chúa báo hiệu trận đấu đầu tiên đã bắt đầu!

- Những trận đấu đầu tiên sẽ đơn giản nhất, vì lúc này kết cấu của cát còn chưa bị phá hủy nhiều. Tuy nhiên những trận đấu tiếp theo thì anh không dám chắc đâu! Hãy nhìn cô nàng kia kìa!

Vera nhìn về hướng tay Gatrix chỉ. Sophia lúc này đang khoanh tay trước ngực, trên mặt biểu lộ vô cùng nghiêm túc. Chiếc ô cô mua cả Gatrix đang được kẹp vào một bên nách, dù cả Gatrix lẫn Vera đều không tin có giọt mưa nào chạm nổi vào cô nếu như Sophia không muốn!

Nói đến đây, Gatrix lại liếc nhanh về bên phải. Ở nơi đây có một đoàn bốn người đang đứng. Chàng trai phong trần đứng ở trung tâm, với hai cô gái xinh đẹp bao xung quanh, mỗi người cầm một chiếc ô, tranh nhau che cho anh khỏi bị ướt.

Và một kẻ cao lớn, đứng có phần tách biệt ra, trông hơi lạc quẻ. Anh ta cũng cầm một chiếc ô, và ngả chiếc ô này về phía trước để che cho cô nàng cung thủ xinh đẹp đang ôm một tay của chàng kiếm sĩ.

Nửa người phía sau của gã khổng lồ ướt đẫm nước mưa, song hắn chẳng mảy may quan tâm, cũng như người con gái được hắn che mưa cũng chỉ nhìn vào chàng trai trước mắt.

Gatrix khẽ lắc đầu, thì thầm bên dưới chiếc áo choàng trùm kín đầu.

- Thằng ngốc!

Trận đấu đầu tiên kết thúc có phần khá ngớ ngẩn, khi một trong hai đấu sĩ bỗng dưng ngã chầm về phía sau, và để đối thủ đè lên đánh. Cuối cùng anh ta buộc phải dùng đấu khí, và bị xử thua.

- Tại sao?

Vera có phần ngờ vực hỏi lại Gatrix.

- Vì cát trơn chứ sao! Mới chỉ thấy bề mặt nó rắn một chút đã tưởng là cứng như đất nện à! Khi em giẫm thẳng trên nền cát thì lực của em nén xuống, bị cát và nước đẩy lại nên không thấy khác biệt. Chứ khi em có động tác trượt lên trượt xuống, thì sức bám của hạt cát sao mà chắc được như mặt đất thông thường.

Trận đấu thứ hai cũng vẫn không phải là Vera, mà diễn ra giữa hai cặp tuyển thủ còn lại. Thật đáng buồn là đến tên của họ cũng chẳng được Vera nhớ! Trong mắt cô, giải đấu này ngoài Sophia và kẻ chép bài Cyrax ra thì chẳng còn ai xứng đáng đánh một trận.

Gatrix nhìn Vera đầy lo âu. Sự hung hăng và xốc nổi của Vera đã gia tăng đáng kể dạo gần đây, và điều khiến Gatrix lo lắng là bởi hắn không biết đó chỉ là một cảm xúc nhất thời do nội tiết tố của cô nàng không ổn định, hay do nguyên nhân gì khác nữa! Gatrix đưa ánh mắt nhìn về phía giữa lưng của Vera đầy sâu kín.

- Ồ!

Vera đột nhiên thốt lên! Gatrix xoay tầm mắt về phía sàn đấu, và thấy cả hai gã tuyển thủ đã bị kẹt chân xuống nền cát!

- Đây là có chuyện gì xảy ra?

- Trọng tài đâu? Giải thích đi!

Nhất thời tiếng huyên náo vang lên khắp nơi, cả trên lẫn dưới sàn đấu. Trưởng làng vội vàng cầm theo dụng cụ tăng khí, lớn tiếng hô.

- Kính xin các vị yên tĩnh! Trận đấu vẫn sẽ cử hành như bình thường! Mọi thứ đều đã nằm trong tính toán của ban tổ chức! Sẽ không có chuyện các tuyển thủ bị cát lún chết đâu!

Gần như cùng một lúc, tất cả những người trên quảng trường đều xoay đầu nhìn về phía hai kẻ đang ngồi trên chiếc bàn trà. Hôm nay Gatrix vẫn bán nước, nhưng không bình luận trận đấu, bởi nhân khí không đủ, hơn nữa tiếng mưa lào xào như thế này cũng làm ảnh hưởng khá lớn tới chất lượng buổi bình luận của hắn. Vera quay sang nhìn Gatrix đầy ngạc nhiên!

- Tại sao bọn họ lại nhìn em thế?!

- Vì nếu bàn tới khả năng "vô tình đánh chết" đối thủ thì em là đối tượng có khả năng lớn nhất chứ sao!

Gatrix khịt mũi coi thường. Vera cau mày, nghiêm túc nhìn Gatrix.

- Những gì anh dạy em có thể gây chết người sao?

Gatrix rất muốn nói, sao lúc em chọc vỡ cổ họng Felix thì lại không cảm thấy gì, nhưng hắn nuốt được câu trả lời đó xuống cổ họng. Thay vào đó, Gatrix đưa tay siết nhẹ vai cô.

- Yên tâm, trước khi xảy ra chuyện không mong muốn, anh chắc chắn sẽ dừng em lại, thế nên cứ đánh hết sức đi, đừng có ngần ngại!

Vera hơi nhướn mày, rồi cô khẽ cụp mi.

- Em... chưa sẵn sàng!

- Anh hiểu! Thế nên anh đã nói là anh sẽ dừng em mà! Cứ đánh hết sức, khi tới giới hạn anh sẽ nhắc em! Em không tin anh sao?

Vera trả lời hắn bằng một nụ cười rạng rỡ chói lòa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Thằng ngu

- Trận tứ kết thứ ba, giữa Cyrax và Sophia!

Tiếng của trưởng làng vang lên, xé toang tiếng ầm ầm của cơn mưa đang ngày một lớn dần. Vera và Gatrix cũng đổi thái độ lất phất ban nãy, ngồi thẳng lưng tập trung theo dõi trận đấu này.

Đối với người xem thì nó chỉ là một trong những trận đấu đặc sắc khác, song trong mắt dân chuyên thì đây là sẽ là một trận đối đầu có mức độ khốc liệt vô cùng lớn. Khán giả có thể cuồng nhiệt chờ đợi trận đấu giữa hai đại mỹ nhân, song chỉ có Gatrix, Ramus và Vera biết, thật ra giải đấu này còn một con mãnh thú nữa, và đó là Cyrax.

Tên khổng lồ cúi đầu xuống, nói gì đó với đồng bạn, rồi đưa chiếc ô cho cô nàng cung thủ cầm. Tiếp đó hắn chậm rãi bước những bước nặng nề về phía sân đấu, với chiếc rìu hai lưỡi giắt sau lưng.

Những người dân trợn trố mắt, nhìn gã "ngốc" mà họ đã lén cười nhạo suốt vài hôm vừa qua, đang bước từng bước lên bậc thang gỗ để trèo qua lớp rào. Nếu như có ai dám nói người đàn ông với thân hình to cao không khác gì một con gấu này là kẻ ngu xuẩn, những người ở đây sẽ là người đầu tiên lao tới vả vào mặt!

Chẳng còn một chút ngô nghê dễ thương nào trên gương mặt Cyrax nữa! Những giọt nước mưa vuốt ve khắp gương mặt gã, tạo nên một cảm giác tang thương đến lạ thường! Và đến lúc này, khi Cyrax không còn giả ngu nữa, người ta mới thấy một gương mặt hoàn toàn khác. Nó cao ngạo, lạnh lùng, và đẹp trai đến kì dị!

Giống như một mỹ nam, không phải phong cách ấm áp sáng sủa như hoàng tử trong truyện cổ tích, mà cô độc như người anh hùng đứng lên chống lại ma

vương vậy.

Tất nhiên, dù đẹp trai đến đâu thì đầu trọc cũng khiến hắn mất điểm kinh khủng!

Đấy là những gì Vera và Gatrix thầm đánh giá về gã, chứ trong mắt người dân, đặc biệt là những cô gái trẻ, thì ngoại hình Cyrax thế này là quá ổn rồi! Chưa kể hắn rất mạnh mẽ nữa, mà ở thế giới này, nắm đấm mới là chân lý, mới là thứ đảm bảo sinh tồn, chứ không phải ngoại hình.

- Cyrax, em yêu anh!

- Cyrax ngầu chết đi mất!

Những tiếng la hét vang lên từ phía dưới khán đài, đến từ đâu thì có lẽ Gatrix không cần nhìn cũng có thể đoán được. Trải qua hai trận đấu đầu tiên, những người trong làng đã biết hôm nay vẫn sẽ tổ chức thi đấu, nên đã vội vàng chạy tới.

Hiển nhiên là số người đến xem không thể nào đông như khi trời đang nắng đẹp được, song nó cũng đủ để khiến quảng trường có sinh khí hẳn lên, chứ không chỉ lèo tèo như lúc ban đầu.

Phía bên kia sân đấu, người con gái với thân hình cao gầy đã đứng chờ sẵn, hai tay khoanh trước ngực. Nước mưa thấm ướt mái tóc của cô, khiến cho những sợi tóc không còn cố định thành một búi phía sau gáy nữa, mà chảy lòa xòa bám chặt vào lưng và vai cô.

Hai mắt của Sophia khép nhẹ, chỉ để lộ ra những sợi mi dài trắng muốt như tuyết. Sophia là một cô nàng lông trắng thuần túy, có nghĩa là không chỉ tóc, mà cả lông mi, lông mày của cô đều có màu trắng.

Nó tạo ra một cảm giác hài hòa hơn hẳn so với những kẻ cố tình nhuộm tóc theo màu khác nhau, mà quên không nhuộm luôn cả lông my với lông mày, tạo ra một sự lệch tông rất khó chịu.

Hiện giờ Sophia đứng đó, tựa như một tòa núi băng, tĩnh lặng không một chút dấu hiệu nào. Song tất cả đều biết, đó chỉ là khoảng lặng trước cơn bão. Thời khắc Sophia động, nó ắt hẳn sẽ dữ dội như lửa và nhanh như gió cho mà xem!

Cyrax nắm lấy cán rìu, nhấc ra khỏi lưng. Dưới làn nước mưa tẩy rửa, chiếc rìu bỗng sáng hẳn lên, để lộ ra rất nhiều vết sứt mẻ quanh lưỡi rìu.

- Ngươi nghĩ cầm thứ đó có thể thắng ta sao?

Sophia vẫn đứng im, mở miệng nói.

Cyrax không đáp lại. Hắn nhìn trân trân cây rìu hai lưỡi đã cùng hắn vào sinh ra tử hơn một năm nay, rồi ném phịch nó xuống cát.

- Cô nói đúng! Cầm nó thì ta không có bất cứ cơ hội nào!

Cyrax siết chặt hai nắm đấm lại, co về gần người, đồng thời cũng hạ thấp trọng tâm xuống.

- Đến đây đi!

Miệng của Sophia dần dần kéo giãn sang hai bên đầy thỏa mãn. Cô mở to mắt, để lộ ra một con ngươi tràn ngập chiến ý!

- Sophia!

- Cyrax!

Cả hai tự báo danh một cách ngắn ngủn, rồi lao thẳng vào nhau. Bầu trời rền vang tiếng sấm, chớp lóe sáng ầm ầm khi hai đấu sĩ va chạm vào nhau lần đầu tiên. Trái với dự đoán của tất cả mọi người, kẻ bị bắn ra lại là Sophia.

Gương mặt mỹ nhân tóc trắng xiết chặt lại vì cơn đau. Cô tập tễnh đứng, một tay xoa nhẹ bụng. Trên khóe miệng cô ứa ra một vệt đỏ thắm, tạo nên một cảm giác thê lương mà đẹp đẽ vô ngần!

Phía bên kia, ở cẳng tay Cyrax, chiếc hộ thủ bằng da đã xuất hiện một vết cắt, để lộ ra lớp kim loại bên dưới nó. Tay trái của gã vẫn đang khựng giữa không trung, trong tư thế đấm bay Sophia.

- Ta xin lỗi! Là ta coi thường cậu rồi! Từ giờ ta sẽ đánh nghiêm túc, nên cẩn thận nhé cậu nhóc!

Sophia đưa tay lên gạt đi vết máu trên miệng, mỉm cười. Nhưng trong mắt người xem, nụ cười đó của Sophia chẳng khác gì nụ cười của một con rồng cả, nó khiến cho lông tóc gáy của họ dựng ngược hết cả lên!

Sophia tan vào trong không khí, để lại một vệt tàn ảnh nơi cô chạy qua, nhắm thẳng vào hướng Cyrax đang đứng. Gã trọc đầu bình tĩnh chờ đợi, sau đó hơi dồn trọng tâm sang một bên, nghiêng người đón đỡ cú đá tạt cánh của Sophia.

Tiếng kim loại va vào nhau chát chúa, báo hiệu lưỡi dao ở chân Sophia đã bị chặn lại. Lập tức Cyrax vung tay kia lên, nhắm thẳng vào mặt Sophia, nhưng cô nàng, vẫn trong tư thế đứng một chân trụ, đã dùng cánh tay trái đẩy vào cổ tay phải của Cyrax, khiến cho quỹ đạo của cú đấm bị lệch ra ngoài.

Cùng lúc đó, cùi chỏ tay phải của nhắm thẳng vào chỗ hõm tạo nên giữa bụng và ngực của Cyrax. Trên cơ thể người có rất nhiều điểm yếu, như Gatrix đã "giải phẫu" một số người và phát hiện ra.

...

- Thái dương, sau gáy, xương ức, hạ bộ, mạng mỡ, sống mũi, cổ họng, hốc mắt đều là những bộ phận rất yếu ớt. Kể cả khi cơ thể em có mạnh lên, thì chúng cũng chỉ mạnh lên tương đối mà thôi, bởi những khu vực đó không được tiến hóa ra để "cứng", em hiểu chứ?

Gatrix kiên nhẫn giảng dạy cho Vera, trong một buổi học trước đó khá lâu của họ. Bên cạnh cả hai là một hình nhân trần truồng, với những khu vực yếu ớt trên cơ thể được tô đỏ.

- Nếu như em không muốn ngộ sát một người, thì tốt nhất tránh tác động lực quá mạnh tới những bộ phận này. Sống mũi, mạng mỡ và hạ bộ còn có thể chưa gây chết người ngay, chứ những khu vực kia mà bị tổn thương thì chúng ta sẽ gặp vấn đề lớn đó.

Vừa nói Gatrix vừa tung một cú đấm vào thẳng thái dương con hình nhân. Vera để ý thấy nắm đấm của Gatrix không siết chặt như thường lệ, mà ngón trỏ hơi nhô ra một chút.

Chỗ xương đốt ngón tay của ngón trỏ va đập thẳng vào thái dương của con hình nhân, và nó lập tức ngã vật ra, run bần bật. Gatrix phẩy tay, xóa bỏ sự tồn tại của hình mẫu này, quay ra hỏi Vera.

- Nhớ hết rồi chứ? Em có thể nhắm vào sống mũi, hạ bộ, nhưng tuyệt đối đừng nhắm vào những bộ phận còn lại, trừ phi em đã sẵn sàng để nhuốm máu.

...

Một chân của Cyrax bỗng khuỵu xuống, khiến thân người hắn nghiêng về hẳn về một bên. Nó khiến cho cùi chỏ của Sophia chỉ đánh lên được vùng cơ ngực bên phải của Cyrax mà thôi.

Từng thớ cơ thịt của hắn căng cứng lên, đón nhận và hóa giải bớt lực đánh vào, nhưng nó cũng đủ khiến Cyrax đau đến nhe răng trắng ởn. Chân trái của hắn hạ thấp, dồn hết trọng tâm xuống đó, còn chân phải sút thẳng vào chân Sophia.

Vốn chân trụ không bao giờ dễ bị sút ngã được như thế, song cú đá của Cyrax không thể không nói, rất là hiểm! Hắn không nhắm vào bắp chân hay bắp đùi của cô, mà nhắm vào vùng khoeo chân, nơi khớp nối giữa hai xương đùi và xương cẳng chân.

Đầu gối con người có cơ chế gập, hướng về phía trước, thế nên nếu chịu lực đánh vào từ phía trước thì nó rất là bền chắc. Nhưng khi lực đến từ phía sau thì lại là chuyện khác!

Cả hai thân hình đổ rạp về phía trước, với Cyrax đè lên trên Sophia. Hình ảnh này không khỏi khiến người ta liên tưởng tới hình ảnh cường hào ác bá, sơn tặc đạo chích đang chuẩn bị cưỡng hiếp con gái nhà lành. Có điều Sophia chắc chắn không phải loại con gái chân yếu tay mềm như trong những câu chuyện bi thương đó!

Chỉ thấy khi lưng Sophia mới chạm cát, thì Cyrax bỗng hộc lên một tiếng, rồi bị hất ra phía sau đầu Sophia, lăn mấy vòng mới dừng được. Trên ngực hắn vẫn còn dấu giầy dính đầy cát ướt, chứng tỏ ban nãy Sophia đã dùng chân làm đòn bẩy, ấn cho Cyrax phải lăn ra xa khỏi cô.

Sophia cong người, co hai chân về sát ngực, sau đó bật cả người đứng thẳng dậy, quay lưng về phía Cyrax.

- Ngươi rất thú vị, nhóc con! Đã rất lâu rồi mới có người bức được ta phải dùng ra tư thế này đấy!

Sophia vẫn quay lưng về phía Cyrax, hơi nghiêng đầu nói. Gatrix nhướn mày.

- Có vẻ như có người nào đó giận thật sự rồi kìa!

- Ý anh là sao?

- Về cơ bản, quay lưng về phía kẻ địch sẽ giới hạn rất nhiều những động tác của em. Đòn chân giờ chỉ còn xoay hông đá hậu, đòn tay thì đánh cùi chỏ, bởi các chi trên cơ thể chúng ta không quá linh hoạt khi phải thực hiện những hành động liên quan tới phía đằng sau. Tiện thể, gãi lưng giùm anh chút!

Trong lúc Vera đang gãi lưng Gatrix rồn rột, con Goblin nói tiếp.

- Tuy nhiên như em đã biết, chân của Sophia có kết cấu... hơi phi thường một chút. Thế nên đối với cô ta, đánh phía sau lưng hay trước mặt chẳng có gì khác biệt cả. Và kiểu đánh này làm anh liên tưởng tới một thế đánh, gọi là "cây liễu roi".

Sophia xoay người về phía Cyrax, co một chân lên ngang ngực, vẫy tay thách thức. Gatrix thở dài.

- Chỉ hi vọng trận đấu này sẽ kết thúc nhanh!

Hắn kín đáo liếc nhìn sàn đấu.

...

Cyrax thở hồng hộc như trâu, trong mắt toàn máu và nước mưa. Vừa rồi trên người gã đã bị chém không dưới mười nhát, và lúc này những vết thương đó đang chảy máu ồ ồ, mang theo sinh mệnh của hắn trôi dần theo từng dòng nước mưa.

Cảm giác chếnh choáng buộc Cyrax phải chống cả người bằng tứ chi mới có thể không ngã gục xuống, có điều Cyrax biết hắn sắp tới giới hạn rồi.

Mắt của hắn hoa lên, nhòe dần khi tình trạng mất máu ngày càng trở nên tồi tệ. Đầu óc hắn ù đặc, ong ong những tiếng la lúc xa lúc gần. Cyrax khẽ gầm một tiếng, ép cho cơ thể hắn phải đứng dậy. Phía trước mặt hắn, Sophia vẫn đứng bình thản, chân trước chạm nhẹ trên mặt đất.

Cyrax thật sự không hiểu được bùa phép gì có thể khiến cho đôi chân của cô ta trở nên linh hoạt tới như vậy, giống như không phải hắn đang đấu với một đấu sĩ chuyên dùng đòn chân, mà đang đấu với một võ sĩ chuyên dùng roi.

Đôi chân của cô ta như những con rắn động, luồn lách qua từng lớp phòng thủ của hắn, mổ lên người hắn những vết cắn bỏng rát, sắc lẻm. Điều đáng sợ hơn là Sophia có thể vung một chân như vậy liên tục, khiến Cyrax tự hỏi rốt cuộc cô ta phát lực ở đâu.

Điều đó cũng chẳng còn quan trọng nữa! Cyrax biết hắn thua rồi, có đánh nữa cũng chỉ là chịu tội. Hắn cần vận dụng đấu khí để chữa trị cơ thể ngay lập tức trước khi quá muộn.

Mưa thật lạnh! Cyrax thầm nghĩ. Hắn cười một cách cay đắng, khi nhớ lại tình cảnh đêm qua.

...

- Chỉ cần tôi giành được giải thưởng, mọi người sẽ cho tôi một cơ hội giải thích sao?"

- Đúng vậy!"

Jake gật đầu. Bốn người bọn họ đang kẻ đứng người ngồi trong một căn phòng trọ, với nguồn ánh sáng duy nhất phát ra từ ngọn đèn cầy le lói đặt trên bàn.

Cyrax chưa bao giờ thích gã đội trưởng này. Hắn ghét sự hợm hĩnh, nhát gan, ham vinh, tranh công của kẻ này. Hắn càng ghét tọn con bé thầy pháp Malice bên cạnh Jake. Nếu như không phải vì... Cyrax cúi gằm mặt, liếc về phía một đôi chân dài miên man đứng ở gần hắn.

- Được! Hi vọng mọi người có thể nghe tôi giải thích một lần!

...

Cyrax gầm lớn, lao về phía Sophia đầy tuyệt vọng. Trong khóe mắt hắn, người con gái ấy vẫn đang liếc nhìn Jake, chứ chẳng hề đoái hoài tới hắn một lần!

Thật may là trời mưa! Mưa ấm quá! Đó là điều Cyrax nghĩ tới, trước khi bị Sophia đánh gục!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Địa ngục cát

Quảng trường bỗng trở nên nặng nề hơn hẳn khi Cyrax gục xuống. Chỉ cần không phải là kẻ ngu cũng thấy được sự bất thường của Cyrax trong những khoảnh khắc cuối cùng. Một vài người tinh ý đã bắt đầu xì xào chỉ trỏ về phía đoàn Nanh cọp. Gương mặt của Jake sạm hẳn đi khi thấy mọi chuyện thành ra thế này.

- Chúng ta đi!

Không để cho hai cô gái còn lại có quyền lên tiếng, Jake xách lưỡi kiếm lên, bước những bước dài ra khỏi quảng trường. Malice và cô nàng cung thủ bối rối nhìn nhau, không biết phải làm sao. Cuối cùng Malice mím môi, kéo tay người đồng đội còn lại bỏ đi, bỏ mặc Cyrax nằm gục trên sàn đấu. Gatrix không thể không cảm thán.

- Mưa thật là lạnh!

Những người dân trong làng đã nhanh chóng tiến vào trong đống bùn lầy, xách Cyrax ra. Hắn chưa chết, và với thể chất của thằng này, thì chỉ cần để hắn tĩnh dưỡng một thời gian là sẽ ổn thôi. Sophia lẳng lặng nhìn người trong làng khiêng Cyrax đi, rồi cô bước tới, đẩy ba bốn thanh niên kia ra.

- Để ta!

Cứ thế, Sophia vác theo một núi thịt trên lưng, lầm lũi bước ra khỏi sàn đấu.

- Thật đáng tiếc!

Gatrix lại một lần nữa thở dài, rồi vỗ vào lưng Vera.

- Chuẩn bị đi cô gái, trận đấu của em sắp diễn ra rồi kìa!

Hắn nhìn vào bên trong sàn đấu, cảm thán.

- Sẽ là một địa ngục đây!

Trọng tài sau khi nhìn thấy mọi chuyện đã yên ổn, bèn cất cao giọng.

- Như vậy, tôi xin tuyên bố, trận đấu tứ kết cuối cùng sẽ diễn ra giữa tuyển thủ Vera và tuyển thủ Fergie. Mời hai tuyển thủ lên sàn đấu!

Vera lùa tay vào trong tóc, vén chúng qua tai, trong khi Gatrix dùng một sơi dây giúp cô cột chúng lại cho gọn.

- Nhớ lời anh, đừng giữ lại! Cứ đánh hết sức, tới điểm dừng anh sẽ báo!

- Được rồi!

Vera đáp lời Gatrix, không hề quay đầu lại. Trong mắt cô lúc này chỉ có một người đàn ông đang ôm trước ngực một thanh đao dài mỏng. Vera móc trong túi ra hai chiếc tay gấu, xỏ vào trong tay. Cô đấm gió vài cái vào trong không khí, nhảy qua nhảy lại để làm nóng người, sau đó cởi bỏ quần áo ngoài ra!

Hơn một nửa người trên quảng trường lập tức ngoái đầu nhìn chằm chằm về phía này!

Tất nhiên Vera không mất trí tới mức trần truồng như nhộng như cánh đàn ông hi vọng. Phía dưới lớp quần áo dài tay là một bộ đồ ngắn ôm sát người màu đen. Chiếc áo ngắn cũn cỡn đó ngoài tác dụng nâng ngực và che đi một phần da thịt ở nửa trên người cô thì chẳng còn chút tác dụng nào.

Từ phía dưới lớp áo, Vera để lộ ra toàn bộ vùng bụng thon phẳng, ẩn ẩn hiện hiện hai thớ cơ chạy dọc xuống tận dưới hông.

Cô cũng mặc một chiếc quần đùi màu đen rất ngắn, ôm sát, kéo dài tới khoảng một phần ba đùi của Vera. Phong cách ăn mặc siêu cấp tiến này đã khiến hàng tá đàn ông... và cả phụ nữ phải ôm mũi, ngửa mặt lên trời vì bị chảy máu cam.

- Ôi trời ơi, cái gì đây! Cô ta có liêm sỉ hay không nữa!

- Con nhỏ này định dùng sắc dụ để đánh bại đối thủ sao?

- Thân hình nó sao mà đẹp thế không biết!

Những tiếng xì xào bàn tát xuất hiện ở khắp nơi xung quanh quảng trường. Ghen ghét có, đố kị có, khao khát có, chê bai cũng có, tuy nhiên Vera chẳng mấy bận tâm. Cô bước tới gần sàn đấu, rồi nhảy phắt qua hàng rào, và một tiếng "bẹp" nhão nhoét vang lên.

Đôi chân thon dài hữu lực của cô đã cắm ngập vào trong bùn, lên tới gần nửa cẳng chân! Vera dở khóc dở cười nhìn chân mình.

- Vậy ra đây là lí do anh nói nó sẽ thành thảm họa sao!

Vera nhấc chân khỏi bùn, bì bạch bước một vài bước về phía trước. Cô có cảm giác rất trống rỗng dưới chân, giống như thể cô đang bước trên một lớp bông mềm, và càng bước thì càng lún nặng hơn!

Đao khách Fergie cũng chẳng khá hơn là bao! Trên mặt của ông ta tràn ngập sự kinh tởm, nhưng vẫn cố dằn lòng bước từng bước trong đống bùn nhão để lại gần đối thủ. Cả hai đều không mang theo binh khí dài, thế nên họ chẳng còn cách nào khác là phải tiến lại gần nhau hơn. Khi cả hai đã cách nhau tầm hai lưỡi đao của Fergie, họ dừng lại.

- Tôi là Fergie. Đao kiếm không có mắt, mong cô đầu hàng sớm!

- Tôi là Vera. Trông anh có vẻ không thích thú chỗ này lắm, sao không mau dùng đấu khí để nhảy ra đi!

Cả hai lập tức sử dụng khiêu khích để khiến đối thủ mất bình tĩnh, và rất hiển nhiên, chúng rất hiệu quả!

- Con ranh này, hôm nay để bản tọa dạy mày cách làm người!

- Câm đi thằng khọm già! Ôm đao tưởng ngầu, có biết trông mày óc chó thế nào không!

Fergie giận tím mặt! Hắn tuốt đao khỏi vỏ, hai tay cầm thẳng thanh đao kề gần người. Vera cũng thu hồi vẻ cợt nhả ban nãy, tập trung tinh thần đối phó

đối thủ. Hai tay cô giơ cao, che chắn phía trước người. Chỉ cần Fergie bổ đao, là chiếc tay gấu của cô sẽ lập tức đánh chặn, quyết không cho đao chạm vào thịt.

Không khí giữa cả hai lúc này hết sức căng thẳng! Toàn bộ quảng trường như nín thở, chờ đợi khoảnh khắc hai võ sĩ giao thủ lần đầu tiên. Trong lúc nhất thời, trên quảng trường này chỉ còn tiếng mưa rào rào, và tiếng chân bì bõm lội bùn của cả hai.

Đột nhiên Fergie hành động! Với lợi thế vũ khí dài hơn đối thủ, khi Vera đã tiến vào tầm đao thì Fergie lập tức tấn công. Đối với đòn chém, phần mũi đao là phần có lực sát thương lớn nhất, thế nên các cao thủ dùng đao đều sẽ cố gắng sử dụng mũi đao của mình để chém tới đối thủ, nhằm tối đa hóa sức mạnh của mình.

Tuy nhiên không phải ai cũng ngu si đứng yên cho các vị chém bằng mũi đao hết! Chiến đấu luôn luôn có sự dịch chuyển, tiến lui liên tục, thế nên để có thể vào "thế" không phải chuyện đơn giản!

Song hiện tại cả hai đang bị kẹt trong mớ bùn này, thì Vera lấy khả năng gì ra để bỏ chạy đúng không! Vậy nên mũi đao của Fergie xé gió lao tới, cắt thẳng về phía Vera.

Đồng tử của Vera thu hẹp lại, tập trung toàn bộ động thái thị lực vào lưỡi đao đang bổ dần từ trên xuống. Nó lớn dần, lớn dần, rồi xiên xiên xẹo xẹo nghiêng sang một bên, cùng với tiếng "ơ!" đầy ngạc nhiên của chủ nhân nó!

Fergie mới chỉ một giây trước còn đang vung đao chém xuống, khí thế như cầu vồng, mà một giây sau tự nhiên ngã liêu xiêu sang một bên, nằm bẹp xuống vũng bùn. Sự tình diễn ra quá bất ngờ, thế nên Vera cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Gatrix và Sophia cùng một vài đấu sĩ già dặn kinh nghiệm mỉm cười tinh quái. Đặc trưng của đấu đầm lầy giờ mới bắt đầu!

- Ha ha thằng ngốc! Có đứng thôi mà cũng không vững! Để chị mày dạy mày lần sau ăn nói phải sạch sẽ một tí, không sẽ bị nhét bùn vào mồm đó!

Vera cười hầm hè bước tới, còn Fergie đang vùng vẫy đầy hoảng loạn, miệng ngậm toàn bùn đất, tanh tưởi không thể tả!

Khi chỉ còn cách Fergie vài bước chân, Vera bỗng cảm thấy dưới chân hụt một cái, và thế là mặt cô tiếp xúc thân mật với bùn đen!

Cảnh báo nguy hiểm điên cuồng ập tới, nhấn chìm từng tế bào của cô trong sự sợ hãi. Trái tim cô đập bang bang như thể muốn nhảy khỏi lồng ngực, và nó khiến cho Vera muốn hô hấp! Cô vừa định hít một hơi thì hai dòng bùn đen tuồn vào trong lỗ mũi cô!

Vera lập tức ho sặc sụa theo phản xạ, nhưng càng ho, càng hô hấp thì bùn càng chui vào trong mũi, trong miệng cô. Não của cô gào thét, nhắc nhở cô về lưỡi hái tử thần đã kề rất sát vào cổ cô rồi.

Tay chân của Vera vung vẩy loạn xạ, cố gắng đẩy cơ thể ra khỏi bùn, song càng lúc, cô càng thấy bùn lầy như đang muốn hút cô xuống! Nếu cứ thế này thì cô sẽ chết chắc!

Dưới góc nhìn của khán giả, trận đấu này bỗng trở thành một trò khôi hài không hơn không kém! Hai tuyển thủ còn chưa kịp lao vào tấn công nhau đã ngã sấp mặt, và giờ thì họ như những con ruồi đạp phải bẫy keo vậy, vùng vẫy trong bất lực khi cát lún tìm cách nuốt chửng bọn họ!

Chẳng ai biết rằng, cả hai tuyển thủ đang phải chiến đấu một trận đấu sinh tử còn kinh khủng hơn thế nữa!

Gatrix lạnh lùng nhìn Vera khuơ tay múa chân trong bùn, không nói không rằng. Hắn hoàn toàn có thể yêu cầu dừng trận đấu, nhận thua hộ cô, nhưng giống như Vera tin tưởng hắn, Gatrix cũng tin tưởng Vera tuyệt đối! Hắn biết đây còn chưa là giới hạn của cô!

...

- Em biết không, nỗi sợ là một nguồn sức mạnh vô cùng kinh khủng! Nó sẽ khiến đầu óc em tê liệt, hành động theo bản năng, và đa số thời gian nó còn khiến em chết nhanh hơn! Ví dụ như những người đang sắp chết đuối chẳng hạn!

Gatrix làm động tác chới với giữa không trung.

- Họ sẽ tìm mọi cách để bấu víu vào người khác, và không ít trường hợp, họ còn dìm cả người định cứu mình xuống, vô tình hại chết chính chiếc phao an toàn duy nhất mà họ có!

- Nếu em rơi vào tình huống đó thì phải làm như thế nào?

Vera tò mò hỏi. Gatrix đưa tay trỏ vào đầu, mỉm cười.

- Đừng cử động!

...

Ý chí của Vera đột ngột bùng lên, như một ngọn lửa xua tan đi sự lạnh giá của nỗi sợ. Cô ép buộc cho tay chân ngưng vùng vẫy, miệng mũi ngừng phun ra hít vào - dù vậy nhưng trong người cô đã bị kha khá bùn đất lọt vào rồi! Chúng cạ vào những niêm mạc trong người cô, len lỏi vào hốc mắt cô, kích thích cho cơ thể Vera phản ứng lại.

Bằng ý chí kiên cường của mình, Vera bỏ qua toàn bộ những kích thích ngoại giới đó. Khi bình tĩnh lại, Vera nhận ra chỗ bùn này cũng không khác nước là bao! Ban nãy do kinh hoàng, lại thêm với việc cô không tìm được chỗ đặt chân, thế nên Vera mới duy trì tình trạng cắm mặt xuống bùn mất vài giây.

Nhưng giờ cô để ý thấy có một lực đẩy đang nâng cô lơ lửng ở vùng bề mặt, chứ không để cô chìm sâu xuống dưới bùn.

Đã có kinh nghiệm bơi ở bờ biển trong thế giới tưởng tượng, Vera bắt đầu thử vận dụng chúng. Cô dùng vai đẩy cho cả người xoay một trăm tám mươi độ, hướng mặt lên trên trời.

Và dù nằm im thì người cô vẫn nổi lềnh phềnh trong lớp bùn chứ không hề chìm như trong ảo giác của cô. Vera vẩy vẩy bàn tay cho bớt bùn, rồi đưa tay gạt bùn khỏi mặt. Cô vung tay, trong tư thế bơi ngửa, tiến về một hướng mà cô cũng chẳng biết là hướng nào.

Thế rồi Vera dìm chân xuống, cảm nhận bề mặt dưới chân. Chỗ này có thể đứng được! Vera thầm nhủ, rồi dùng lực từ lưng sau và bụng trước nhấc nửa người còn lại ra khỏi bùn. Đến lúc này Vera mới dám mở mắt.

Cảm giác đau xót khiến Vera không khỏi cau mày, song cô cố chịu đựng. Nước mắt cô ứa ra, ép cho bùn đất chảy hết khỏi mắt, và ánh sáng đã trở lại với cô. Đương nhiên, sau trận đấu này, Gatrix sẽ phải thanh tẩy cơ thể cô thêm một lần nữa!

Vera lại một lần nữa lóp ngóp bò về phía Fergie, lúc này cũng đã đứng dậy được.

- Lần này xem mày trốn kiểu gì!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Siết!

Fergie tái mặt - đó là do người xem tự tưởng tượng ra, chứ lúc này cả hai tuyển thủ đều ngập bùn đầy người, làm gì nhìn được biểu cảm gương mặt của nhau. Tuy nhiên nếu như có ai tinh ý, có thể để ý thấy lượng bùn bám trên người Vera ít hơn hẳn Fergie.

Khi thấy Vera tiến lại gần, theo bản năng, gã ta định lùi lại. Và đến lúc này Fergie mới nhận ra, quần áo của gã lúc này thấm ướt nước mưa lẫn bùn nhão, trở nên nặng vô cùng.

Vô duyên vô cớ mà Fergie tự dưng phải gánh thêm một đống "tạ" trên người. Đó là còn chưa kể bùn khiến cho Fergie rất khó nhấc chân lên để bước đi, khi giờ nửa đùi của hắn đã chìm trong bùn rồi.

Đối ngược với Fergie, Vera lại có vẻ thảnh thơi hơn hẳn. Diện tích quần áo của cô rất ít, thế nên cô không gặp vấn đề với nước mưa cùng nước bùn. Chưa kể bộ đồ bó sát đó của Vera có đặc điểm rất kì lạ.

Nãy giờ cả hai lăn lộn dưới đất cát, mà giờ chẳng có chút bùn nào bám trên chúng cả. Tay chân của Vera có thể lấm lem đất bẩn, chứ phần vải bó tuyệt đối không dính một chút nào!

- Tiếc thật!

Gatrix tặc lưỡi. Thời gian quá gấp, khiến hắn không đủ để chuẩn bị nguyên liệu để tạo cho Vera một bộ cánh che kín toàn thân, chứ không thì cô thậm chí còn kinh khủng hơn thế này! Giả sử hắn mà làm kịp, thì Vera có thể lặn một mạch dưới lớp bùn, giống như một loài bò sát nhưng lại có tên là cá vậy!

Fergie gầm lớn, vung đao bổ thẳng xuống, song lưỡi đao đã bị chiếc tay gấu của Vera chặn lại. Không nản lòng, Fergie tiếp tục vung đao, bổ liên tục Vera như mưa rơi. Người xem nín thở theo mỗi lần chiếc tay gấu của Vera va chạm với lưỡi đao của Fergie, bởi chỉ cần một sơ sảy nhỏ thôi cũng đủ khiến cô đứt một vài bộ phận như chơi.

Đột nhiên Vera túm được cổ tay của Fergie! Hóa ra nãy giờ cô đã tiếp cận được gã đao khách, và giờ là lúc cô phản đòn... một giây trước, người xem vẫn còn tưởng như vậy!

Chỉ thấy Fergie nhe răng ra cười, rồi rút ra từ bên trong cán đao một con dao nhỏ! Hóa ra chiếc đao của Fergie có cấu tạo rất đặc biệt. Phần cán đao không phải thiết kế đặc ruột, mà rỗng tuếch, sau đó nhét vào trong đó một con dao nhỏ. Khi cần thì Fergie hoàn toàn có thể tặng cho đối thủ một đòn cực kì bất ngờ!

Lưỡi dao hiểm độc đâm vút vào lồng ngực Vera, máu phọt tung tóe! Gatrix vô thức siết nát chiếc cốc bằng đất sét nung trong tay, máu chảy ròng ròng ướt cả một mảng bàn lúc nào không hay!

Vera cúi đầu, nhìn xuống ngực mình. Ở nơi đó, lưỡi dao chỉ còn cách ngực cô có một đốt ngón tay. Máu chảy dọc theo lưỡi dao, đọng lại ở phần đầu, rồi nhỏ tong tỏng xuống mặt bùn. Nó đã đâm xuyên qua bàn tay phải của cô, thế nên Vera mới thoát được một kiếp!

- Đau đấy!

Vera cười lạnh, sau đó nện cả trán vào sống mũi đối thủ! Đòn đánh bất ngờ này khiến cả người Fergie ngã ngửa ra đằng sau, kéo theo Vera cũng ngã theo. Lưỡi dao vuột khỏi bàn tay cô, mang theo một phần sinh mệnh của Vera, bắn vọt lên trên không trung.

Cả hai rơi tõm xuống bùn, sau đó lăn thành một đoàn. Đến lúc này lợi thế vũ khí của Fergie bắt đầu tỏ rõ, khi hắn chỉ việc dùng dao đâm loạn vào thân hình Vera.

Mỗi nhát đâm của Fergie tuy đều chỉ trúng vào cánh tay của Vera, song nó cũng đủ khiến cho Vera ăn một thiệt thòi cực lớn. Cánh tay phải của cô đầy những vết đâm chém ngang dọc, máu tươi chảy ròng ròng.

Trong khi đó, do không có chỗ đứng ổn định, mà nằm trong trạng thái bồng bềnh, thế nên những cú đấm của Vera bị suy yếu đi rất nhiều. Nhắc tới đây lại phải nói tới nguyên lý của một cú đấm.

Trong quyền thuật thì có những cú đấm được coi là đòn đánh cơ bản. Tất cả những chiêu quyền thuật thực chất đều được phát triển trên nền tảng các cú đấm cơ bản này.

Cụ thể chúng bao gồm đấm thẳng tay trước, đấm thẳng tay sau, đấm móc bên, đấm móc dưới. Trong đó, chỉ có duy nhất đấm thẳng tay trước là cú đấm dùng lực đến từ bắp tay và vai. Các cú đấm còn lại đều mượn lực rất nhiều từ hông và chân, thể hiện qua động tác xoay người khi sử dụng chúng.

Khi chiến đấu trong trạng thái bùn lầy này, Vera không có một chỗ đặt chân ổn định, thậm chí cô còn không thật sự "nằm" trên mặt đất, mà lơ lửng giữa bùn và nước do lực đẩy của chất lỏng. Với điều kiện môi trường như vậy, đòn đánh duy nhất của Vera có thể phát huy gần như toàn bộ sức mạnh là đấm thẳng tay trái.

Thế nhưng lúc này, cả cô lẫn Fergie đều đang rất gần nhau, vậy nên Vera không có cách nào để tung được đòn đánh thẳng cả. Cự ly áp sát này chỉ phù hợp cho một loại đòn, đó là đấm móc bên. Vậy nên khi Fergie vung dao đâm cô, thì Vera cũng trả đòn bằng những cú đấm tay trái vào nửa đầu bên phải của Fergie.

Tuy nhiên lý thuyết là vậy, song thực tế, khi trong môi trường bùn lầy này, Vera rất khó để cử động dễ dàng. Cú đấm của cô bị bùn đất cản lại phần lớn lực đánh vào, chưa kể Fergie đã vứt bỏ đao, đưa cánh tay phải lên thủ toàn bộ cánh phải.

Và đừng quên, họ còn lăn lộn liên tục, chứ không hề duy trì một tư thế nam trên nữ dưới hay nữ trên nam dưới đâu!

Tình huống hiện tại của họ khá giống phương thức chiến đấu quân sự cổ điển, khi kỵ binh hai cánh tiến công bộ binh của đối phương. Kỵ binh bên nào đẩy ngã được cánh bộ binh trước thì sẽ nắm chắc phần thắng trong giao tranh.

Chỉ có điều kỵ binh của Vera không mang theo vũ khí, còn của Fergie võ trang tận răng. Vera có thể nhìn thấy rõ tương lai bi thảm của cô nếu như mọi chuyện cứ tiếp tục thế này!

Rất nhiều tiểu thuyết thường mỹ miều hóa những trận chiến của các đấu sĩ, có điều thực tế thì chúng thường trông như hai đứa lưu manh ẩu đả đầu đường xó chợ thế này, chứ không phải là cuộc thi tung kỹ năng xem ai kỹ năng mạnh hơn, trang bị tốt hơn mới là người thắng.

...

- Theo em, đấu sĩ cấp trung trở đi có gì khác biệt với phía dưới?

Gatrix đột nhiên hỏi Vera. Đây lại là một buổi học khác của họ trong quá khứ. Vera đưa tay gãi đầu, sau đó đưa tay lên vẽ một lớp mảng vô hình quanh người.

- Là bởi họ có đấu khí hộ thể?

- Đúng vậy! Thể chất của đấu sĩ cấp trung cao hơn đấu sĩ cấp thấp, có điều cả em và anh đều biết, chỉ cần không chênh tới quá đáng, thì chúng ta hoàn toàn có cách để hạ gục đối thủ đúng không?

- Ừm!

Vera gật đầu nhận đồng. Cơ thể con người có quá nhiều điểm để có thể nhắm vào, vậy nên Huynh đệ hội, tổ chức sát thủ lớn nhất lục địa mới không bị thất nghiệp!

- Lớp đấu khí này hoạt động như một bộ giáp, bảo vệ cơ thể khỏi tác động của ngoại lực, dùng từ đao thương bất nhập, bách độc bất xâm cũng không quá! Đã vậy bộ giáp này còn không có góc chết, không ảnh hưởng gì tới hành động của người dùng nữa chứ! Đúng là quá hoàn hảo phải không?

Gatrix nhếch miệng cười đầy nguy hiểm, khiến Vera rởn hết cả da gà.

- Vấn đề cũng nằm ở sự linh hoạt này! Nó bảo vệ em khỏi đòn chém, đòn đập, nhưng đòn bẻ thì sao?

- Đòn... bẻ? Nghĩa là gì?

- Em sẽ biết sớm thôi!

...

Những ký ức cực kì "đau đớn" chợt tuôn trào trong trí óc Vera, nhắc nhở cô về phương pháp duy nhất để cô chiến thắng trong tình thế ngặt nghèo này.

Fergie cười thầm khi thấy những nỗ lực đáng thương của Vera. Có thể trên đất bằng, cô ta là cao thủ võ thuật, nhưng ở trong cái địa ngục cát này, ai có vũ khí người đó làm bố! Những nhát dao đâm bừa của gã đạt hiệu quả hơn hẳn những cú đấm phều phào vô nghĩa của cô ta. Thậm chí Fergie còn chẳng cảm thấy đau nhức ở cánh tay phải nữa kìa!

Sớm thôi, cô ta sẽ phải từ bỏ, đầu hàng hoặc dùng đấu khí để bị xử thua. Gã cũng chuẩn bị sẵn tinh thần, nếu như cảm thấy đối thủ định dùng đấu khí là phải vận đấu khí lên để chống cự ngay. Dù sao thì trọng tài lẫn quý cô võ sĩ cao cấp đứng kia cũng không để bọn họ biến cuộc thi này thành một màn tử chiến đâu phải không?

Bất chợt Fergie không còn thấy những cú đấm đuổi ruồi đánh vào cánh tay phải của mình nữa! Trong một khoảnh khắc, đôi mắt của gã và Vera chạm vào nhau, và cơn ớn lạnh lập tức chạy dọc sống lưng của Fergie. Cô ta đang định làm gì?

Vera luồn cánh tay trái qua gáy Fergie, vòng qua tới tận phía bên tai phải của Fergie. Đồng thời, cô tì cả thân mình lên người Fergie. Vera thậm chí còn cảm nhận được cả cánh tay phải căng cứng của Fergie ấn mạnh ngược lại lên ngực mình. Gã đang cố gắng đẩy cô ra, song gã nhầm rồi!

Cô không định dìm gã xuống bùn như gã tưởng tượng. Thay vào đó, Vera đưa cánh tay phải bị đâm tan nát của mình lên, đan vào cánh tay trái, tạo thành một chiếc thòng lọng, khép dần vào cổ của Fergie. Đồng thời, cô cũng đổ người về phía bên trái, chìm vào trong lớp bùn, trượt ra phía sau lưng Fergie.

Nói thì dài, nhưng đó là một chuỗi động tác cực kì nhanh và bất ngờ! Khi Fergie tỉnh ra thì tay phải của Vera đã tì lên cổ họng hắn, còn gáy hắn thì bị ép chặt vào ngực Vera. Cánh tay trái của cô đóng vai trò như một chiếc chốt, ngăn không cho tay phải bị Fergie đẩy bật ra.

Lập tức Fergie tìm cách để phản đòn! Hắn dồn hết trọng lượng lên nửa người trên, bằng cách nhấc chân lên cao. Điều này khiến trọng tâm của Fergie lúc này tập trung ở nửa thân trên, và nhấn cho Vera chìm ngược xuống bùn. Trận đấu giờ biến thành cuộc thi xem ai nín thở lâu hơn.

Chỉ có một người thở phào nhẹ nhõm! Giờ Gatrix mới để ý tay hắn bị thương. Hắn vừa thi triển phép thuật chữa trị bàn tay dưới lớp găng da, vừa tiến lại gần sàn đấu. Những người xem sợ hãi, dạt ra hai bên, tạo thành một con đường cho Gatrix.

Vera bị nhấn cả người dưới bùn. Cô nín thở, nhắm chặt mắt, bắt đầu thi sức bền với Fergie. Gã giãy dụa rất mạnh, nhưng hiện tại chính môi trường bùn đất này lại trở thành bất lợi đối với hắn.

Do thân thể của Vera đang chìm dưới bùn, nên Fergie không thể đâm vào người cô được, mà chỉ có thể nhằm vào cánh tay phải. Song góc độ này cũng không thuận lợi để hắn tấn công, thế nên Fergie vứt nốt con dao đi, tìm cách gỡ cánh tay của Vera ra khỏi cổ.

Cô cảm nhận thấy Fergie đang giãy đành đạch bỗng dưng khựng lại, sau đó cả người hắn như mềm hẳn ra! Xuất phát từ sự đảm bảo, Vera tiếp tục gia tăng lực siết, cho tới khi cô nghe thấy tiếng quát nho nhỏ vang lên phía trên đầu.

- Dừng lại!

Vera lập tức buông tay, đẩy thân hình èo uột của Fergie ra, đạp chân khua tay, đẩy nửa người trồi lên khỏi bùn. Phía trên đầu cô, Gatrix đang ngồi xổm trên hàng rào.

- Em mà siết tí nữa là hắn sẽ chết não đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Đêm thi đấu thứ ba

Cuối cùng thì mưa cũng đã tạnh. Những vũng nước đọng lênh láng ở khắp nơi trên con đường đất của làng, hắt lên hình bóng thảm hại của những kẻ thua cuộc, và sự rộn ràng của hai người thắng cuộc. Khi tiến tới vòng bán kết này, tức là kiểu gì họ cũng có tiền rồi!

Trên tờ giấy dán thông báo, con số năm mươi đồng vàng được thể hiện to rõ nhất, nhưng thực chất còn có những giải thưởng phụ khác nữa. Đơn cử như giải nhì sẽ được hai mươi đồng vàng, còn đồng giải ba, tức là bốn người trong vòng bán kết này, sẽ được mỗi người mười đồng vàng.

Hay nói cách khác, hiện tại hai người chiến thắng hôm nay đã cầm chắc mười đồng vàng trong tay rồi. Về phần hai mươi đồng vàng, hay thậm chí là năm mươi đồng? Ha ha ha... bọn họ từ chối cho câu trả lời với câu hỏi này!

Sau khi đã giao Cyrax cho một vài người dân trong làng, cùng với vài đồng tiền công, Sophia đã lẳng lặng bỏ đi. Có lẽ số phận của Cyrax khiến cô cảm thấy có chút đồng cảm, hoặc vì những lí do nào đó khác mà không ai biết?

Một vài kẻ ác miệng còn đồn thổi nên những câu chuyện không hay giữa cả hai rồi! Dù sao thì trong cái cuộc sống đơn điệu nhàm chán của họ, những tin đồn kiểu này là một món ăn thú vị ác ý mà họ không bao giờ ngừng được!

Con người sống trên cả niềm vui lẫn đau khổ của người khác!

...

- Ngồi yên nhé!

Gatrix ra hiệu cho Vera ngồi thẳng, sau đó đặt bàn tay cách mặt cô một đoạn. Từ trong hốc mắt, lỗ mũi, miệng, tai của Vera, từng dòng từng dòng đất cát lững lờ trôi ra, tụ lại thành một quả cầu lấm tấm sắc đỏ trong lòng bàn tay Gatrix.

Gương mặt của Vera hơi vặn vẹo nhẹ vì khó chịu và cơn đau âm ỉ, song Gatrix đã dặn cô rất kĩ, "tuyệt đối đừng động đậy, không mù ráng chịu!".

Vera đã để lọt rất nhiều bùn đất vào bên trong cơ thể. Ruột còn dễ xử lý, vì Gatrix có quá nhiều cách để giúp Vera rửa ruột. Tuy nhiên đường hô hấp và trong hốc mắt lại là một khái niệm khác hẳn! Cát lọt vào trong phổi của Vera, luồn lách vào mặt sau nhãn cầu của cô, và nếu không xử lý khéo thì chúng sẽ để lại những tổn thương còn lớn hơn nữa!

Gatrix không thể không cảm thán về cường độ cơ thể của Vera. Nếu như đây là một người bình thường thì ắt hẳn người đó đã chết chắc rồi, không thì cũng xác định tàn phế nửa đời sau. Nào có chuyện nhảy nhót tưng bừng như con nhóc ngồi trước mặt hắn được!

- Thành công!

Gatrix thở phào nhẹ nhõm, ném quả cầu đất ra khỏi cửa sổ, rồi nhanh chóng rót chất lỏng màu đỏ lấp lánh trong chiếc bình pha lê lên mắt, mũi, miệng của Vera. Cùng với đó, hắn liên tục thi triển phép thuật để gia tăng tốc độ chữa trị cơ thể bên trong của Vera. Đáng tiếc là cô không có đấu khí, nếu không thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều lắm!

- Em cảm thấy sao?

Vera chớp chớp mắt, cảm nhận dòng nước thuốc ngấm dần vào trong người cô, xoa dịu cơn đau bỏng rát ban nãy. Cô nằm im một chút, cho tới khi sự mát lạnh lan khắp toàn thân. Vera thử đảo đảo mắt vài vòng, đằng hắng giọng, hít hít mũi.

- Ồ em hết rồi này!

Gatrix vung tay vỗ bộp một cái vào trán Vera, tạo thành một vết đỏ hằn lên.

- Ai ui!

- Cho chừa cái tội lanh chanh!

Gatrix cau mày nạt, nhưng rồi lại dịu giọng, đưa tay lên xoa xoa trán Vera.

- Anh tin em sẽ thoát được khỏi tình thế đó, nên đã không xin đầu hàng. Song nhìn em như vậy anh xót lắm, em biết không?

Vera đưa tay trái lên vuốt má Gatrix.

- Yên tâm, em biết giới hạn của mình mà!

- Biết mới là lạ!

Gatrix làu bàu, tháo lớp băng quấn quanh cánh tay phải của Vera ra. Bên dưới lớp băng là cả chục vết đâm chém vẽ nhằng nhịt dọc theo cánh tay, trông vô cùng ghê rợn. Sau hai lần thay thuốc, những vết thương đã liền miệng và kết vẩy.

Gatrix lẩm bẩm thần chú. Từ bàn tay của hắn, một luồng sáng dìu dịu chiếu ra, soi rọi lên những chiếc vẩy xù xì xấu xí. Một vài chiếc khô dần, quắt lại, cong cớn rồi rụng ra khỏi da của cô, để lộ ra một mảng thịt hồng rõ rệt hơn hẳn so với xung quanh.

Một vài chiếc khác, cứng đầu hơn, vẫn kiên cường bám trụ lại trên người Vera. Gatrix xức thuốc lên trên miếng băng mới, rồi tiếp tục quấn lại xung quanh cánh tay phải của Vera.

- Đến sáng mai là em sẽ vận động lại bình thường được thôi!

Trong lúc Gatrix đang lúi húi thu dọn đống đồ, Vera đột nhiên hỏi.

- Tại sao em lại thắng?

Gatrix biết cô nàng đang định hỏi gì. Trong tình huống đó, trận chiến siết cổ và dìm ngạt sẽ phải kéo dài hơn như thế nhiều. Đó là cuộc thi xem đấu sĩ nào có buồng phổi lớn hơn.

Tất nhiên phần thắng kiểu gì cũng sẽ thuộc về Vera mà thôi, bởi cô đã chủ động ép đối phương vào thế nín thở. Chưa hết, cường độ cơ thể của Vera cũng tốt hơn phần lớn các đấu sĩ tham gia giải đấu này, bao gồm cả Fergie. Mặc dù vậy, cô vẫn bị đánh cho tơi bời hoa lá, để thấy rằng, cường độ cơ thể chưa phải là tất cả trong một trận chiến.

Gatrix đưa hai tay trỏ vào hai bên cổ họng mình.

- Theo em đây là gì?

Vera vừa định buột miệng trả lời, nhưng cô kìm lại được. Ai chẳng biết Gatrix đang chỉ vào cổ họng, có điều nếu câu trả lời chỉ đơn giản như vậy thì Gatrix sẽ chẳng cần phải dùng câu hỏi gợi mở làm gì.

Chợt Vera nhớ tới kết cấu cơ thể người, một bài học giải phẫu mà cô mãi mãi không thể nào quên. Gatrix đã từng chỉ dạy, cũng như cùng cô khám phá rất nhiều các loại kết cấu sinh vật, trong đó có cả con người.

- Là hai mạch máu!

- Thông minh lắm! Cổ họng loài người là một trong những bộ phận mỏng manh mà lại quan trọng bậc nhất trên cơ thể. Bởi nó đóng vai trò là đường dẫn thần kinh từ não bộ xuống cơ thể, thông qua khu vực gáy này.

Gatrix đưa tay vỗ vỗ vào gáy hắn. Đó cũng là lí do tại sao Gatrix dặn cô tuyệt đối đừng đánh vào gáy kẻ địch, trừ phi cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện đó!

- Ngoài ra, nó còn chứa cả hai mạch máu chính dẫn máu lên nuôi bộ não, như em đã thấy. Hành động siết cổ thông thường đúng là có tác dụng làm nghẹt ống thông khí của đối phương, bởi bọn họ tì vào vùng phía trước của cổ, là nơi ống dẫn khí chạy qua.

Gatrix đưa ngón tay vẽ một đường thẳng từ cằm xuống lồng ngực.

- Nhưng động tác kẹp của em, nó không nhằm vào đường dẫn khí, vì đường ống đó sẽ lọt vào khoảng trống tạo ra giữa cẳng tay và bắp tay của em. Thay vào đó, hai bộ phận kia của em sẽ tì lên hai bên cổ của Fergie, và chặn luôn không cho máu lên não.

- Và vì thiếu máu lên não nên hắn ta mới ngất trước đúng không?

- Chính xác! Như anh đã thí nghiệm, chỉ cần mười giây mà não của con người không tiếp nhận được máu thì nó sẽ bắt đầu bị tổn thương. Mỗi một giây kể từ lúc này trôi qua sẽ càng khiến cho hậu quả thêm nghiêm trọng.

Nhẹ thì một số bộ phận trên người Fergie sẽ mất kiểm soát, tiêu biểu như méo miệng, sụp mí, liệt một phần hoặc cả cơ thể. Nặng hơn nữa thì não hắn sẽ chết, rơi vào trạng thái sống thực vật, và hoàn toàn có nguy cơ tử vong.

- Thế...

Vera tái mặt, há hốc miệng. Song Gatrix đã xua tay.

- Yên tâm, anh đã nói sẽ dừng em lại đúng không nào? Ngay khi anh thấy ý thức của Fergie tan rã một cái là anh đã lên tiếng ngăn em lại rồi! Cùng lắm sáng mai hắn sẽ cảm thấy đầu hơi đau một chút thôi! Em khinh thường khả năng hồi phục của đấu khí quá rồi đó!

Đến lúc này Vera mới thở phào nhẹ nhõm. Cô chất vấn Gatrix.

- Sao chiêu thức nguy hiểm thế mà anh không nhắc em trước?

- Bởi đòn siết vốn là những chiêu thức gây tàn phế và tử vong. Nếu em chùn tay thì sẽ khiến cho chúng không phát huy được sức mạnh thực sự! Hơn nữa, anh cũng chỉ thí nghiệm thôi, bởi kết cấu của các sinh vật sống vốn khác nhau mà.

- Chẳng lẽ em không thể tìm được một điểm thăng bằng sao?

Gatrix đưa tay lên gõ vào đỉnh đầu Vera.

- Ngây thơ quá nhóc! Em nghĩ chiến đấu chẳng lẽ chỉ là những màn trình diễn múa múa xoay xoay ngươi đến ta đi à? Mọi chiêu thức trong võ thuật đều phải nhắm tới việc hạ gục đối thủ, sau đó dựa trên cơ sở đó, chúng ta điều chỉnh để "điểm đến là dừng".

Dường như thấy Vera vẫn còn lo lắng, Gatrix đưa tay vỗ bộp vào lưng cô.

- Yên tâm, chừng nào em còn chưa cảm thấy sẵn sàng, ngày đó anh sẽ còn nhắc nhở em dừng đúng lúc. Nếu anh chưa nhắc, thì cứ thoải mái mà vặn hay siết đối thủ đi nhé!

Không muốn Vera tiếp tục thấy nặng nề thêm về chuyện này, Gatrix tìm cách đổi chủ đề.

- Có muốn đi dạo với anh một vòng không? Tiện thể chúng ta tìm hiểu xem Ramus có định dọn hết đống cứt của ngày hôm nay, hay lão định biến trận bán kết thành một màn uốn éo nữa? Nếu như sân đấu vẫn là sân mềm như thế thì anh có thể khẳng định, giải đấu này em vô địch chắc rồi!

- Nhắc mới nhớ, anh đã nghĩ ra biện pháp nào để em đấu với cô ta chưa?

Gatrix hất chiếc mũ trùm lên đầu. Ẩn sâu dưới lớp bóng đêm, đôi mắt của hắn lóe sáng lên sắc lẻm!

- Tùy vào việc em chấp nhận "đi xa" tới đâu nữa?

Vera hơi lùi người lại trước lời cảnh báo của Gatrix. Tiếp đó, cô vớ lấy cái gối ném phịch một cái vào mặt hắn!

- Giả thần giả quỷ! Có nói không... ấy chờ em với!

Gatrix nhảy khỏi chiếc xe ngựa. Sau một ngày mưa tầm tã, đêm hôm nay trăng thật là sáng, rất thích hợp để làm chuyện mờ ám... nhầm, để dạo phố chứ! Phía sau lưng hắn, Vera đã khoác tạm lên người một chiếc áo choàng màu nâu.

Gatrix biết phía dưới lớp áo, con nhóc này lại không mặc gì đâu, đúng là lười quá thể đáng mà! Hắn đưa tay ra trước mặt Vera.

- Đi nào người đẹp!

- Rất sẵn lòng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Thay đổi quy chế

Lại một lần nữa, mặt trời tươi thứ nhũ lấp lánh màu vàng tươi của nó lên ngôi làng nhỏ. Nguồn nhựa sống này như một phép màu kì lạ, đánh thức những sinh mệnh trong làng khỏi giấc ngủ say, thúc giục họ chuẩn bị cho một ngày mới.

Vậy thì hai nhân vật chính lúc này đang ở đâu? Trên mái của ngôi nhà lớn nhất, nhà nguyện thần ánh sáng Gildur, có hai hình bóng đang ngồi.

Phía trước của họ là một chiếc khăn trải màu ca rô đỏ đen trắng, bày sẵn rất nhiều các loại thức ăn đồ uống nóng hôi hổi. Trong ba ngày gần đây, thú vui lớn nhất của Vera và Gatrix là trèo lên mái của tòa nhà này, nhìn xuống dòng người tấp nập ở dưới kia.

Xét trên phương diện tâm lý học, họ đang tìm cách thể hiện sự ưu việt của bản thân so với quần chúng nhân dân, bằng việc đứng từ chỗ cao, cô đơn, tách biệt khỏi những người khác.

Không chỉ vậy, nó còn chứng minh rằng hai kẻ này rất quái gở, và họ không thật sự yêu thích cuộc sống xã hội lắm. Nếu như đặt họ trong một thế giới nơi quan hệ giữa các cá thể được đặt lên hàng đầu, thì hẳn họ sẽ rất khó khăn trong việc thích ứng.

Có điều đây là một thế giới mà con người ta buộc phải sống bo bo giữ mình, và việc kết thành đoàn thể chỉ là sản phẩm của những kẻ yếu. Người mạnh độc hành! Gatrix lén lút liếc cô gái đang ăn nhồm nhoàm chiếc bánh mỳ kẹp mứt dâu, khe khẽ thở dài.

Tại sao người mạnh thường cô đơn? Không phải vì họ không muốn kết bè kết phái, mà bởi người yếu có thể điều chỉnh hành vi cá nhân để phù hợp với các cá thể khác, với cả cộng đồng. Còn một người mạnh mẽ rất khó để có thể làm được điều đó.

Họ quá mạnh, vậy thì tại sao lại phải tuân theo quy tắc của kẻ yếu đặt ra? Không phải tự nhiên mà có luật rừng! Những kẻ mạnh cảm thấy trò chơi nên do họ kiểm soát, quy tắc phải tuân theo ý chí của bản thân, và đó là một điều không tưởng!

Những thế lực lớn nhỏ sinh ra, không ai phục ai, nắm tay quyết định tất cả. Chẳng biết từ bao giờ, mà xã hội Avalon đã chuyển biến thành như thế này! Để đập tan được định kiến đó, Vera sẽ còn cần nhiều hơn cả một ước mơ, và Gatrix không chắc hắn có thể giúp cô bé đạt được ước nguyện đó không nữa!

Nhất là khi tuổi thọ của hắn không nhiều được như Vera.

À đấy, tuổi thọ! Khi đứa trẻ mất con vật nuôi đầu tiên trong đời, nó sẽ thấy đau đớn vô ngần. Hằng đêm nước mắt nó rơi khi nhớ về con động vật đó, cảm xúc nó tuôn trào khi nhìn thấy một kỷ niệm liên tưởng về con vật. Sau một thời gian, đứa trẻ sẽ vượt qua được. Và nó tiếp tục nuôi các con vật khác.

Tới con thứ mười thì có lẽ đứa trẻ chỉ cau mày đôi chút, còn cảm xúc của nó đã chết lặng rồi. Đó cũng là vấn đề mà những sinh vật mạnh mẽ gặp phải!

Cuộc đời của giống loài đoản thọ quá ngắn so với họ, chỉ như một cái chớp mắt. Đơn cử như chiến thần Sirius chẳng hạn!

Ông ta có hàng đàn thê thiếp, hậu cung ba nghìn mỹ nữ, ngày ngày ăn chơi hưởng lạc. Không một ai có thể nhìn ra đó từng là vị chiến thần đã từng đánh đuổi đội quân ác quỷ đến từ Địa Ngục hai trăm năm trước, từng tay không xé xác rồng vàng, và hàng trăm chiến tích lớn nhỏ khác.

Tất cả những gì họ thấy chỉ còn là một gã đàn ông nghiện rượu, trầm cảm, cô đơn. Ông ta đã ở đỉnh, và kẹt lại nơi đó. Bế tắc, tuyệt vọng, có lẽ ngày Sirius hóa điên và trở thành bạo chúa mới của Avalon cũng chẳng còn quá xa!

Có lẽ hắn không thể, đúng hơn là không kịp giúp Vera cải thiện thế giới này. Nhưng hắn có thể giúp trái tim cô bớt đau khổ khi hắn qua đời. Có lẽ một nhóm những người mạnh mẽ, cùng nhau vào sinh ra tử, xây dựng tình cảm cũng không tệ! Gatrix đưa tay chống cằm suy tư, để rồi bị Vera dùng một chiếc bánh kem ấn vào mặt lúc nào không hay!

- Anh làm gì mà thất thần ghê thế? Đồ ăn nguội hết rồi này!

Gatrix cầm lấy chiếc bánh, ngắm nghía.

- Anh đang nghĩ... có lẽ em là người đầu tiên có thể ấn bánh vào mặt anh mà anh không hay biết gì đó!

Đó là một cú đánh nguội đầy bất ngờ! Hai tai Vera đột nhiên đỏ phừng lên, còn mặt cô thì chín như trái cà chua ngoài đồng. Cô không còn là con nhóc ngay ngô của nhiều tháng trước nữa rồi. Khả năng nghe lời đón ý của cô đã gia tăng lên đáng kể từ khi sống cùng với con Goblin này.

-... chơi xấu!

Vera lí nhí trong miệng, mặt cúi gằm xuống nhìn cốc sữa trắng vàng trước mặt. Gatrix đưa tay lên xoa xoa mái tóc cô.

- Ăn nhanh đi, không đến lúc thi đấu lại xóc bụng!

...

Mặt trời đã lên tới trên đỉnh đầu. Lúc này khắp quảng trường nhìn đâu cũng thấy người với người. Họ náo nức tụm năm tụm bảy bàn tán, đánh giá về bốn tuyển thủ đang đứng trên chiếc bục gỗ cao đằng kia.

Đứng ngoài cùng là một cô gái khá cao lớn, thân hình nảy nở phồn thực như một pho tượng tạc vậy. Thật khó có thể tưởng tượng được tại sao mỡ của cô lại chỉ tập trung hết vào khu vực dưới cổ, mà không bám chút nào xung quanh vòng eo cả!

Cô có một nước da hơi nâu, chứ không phải kiểu trắng hồng thường thấy ở phụ nữ. Mặc dù thân hình của Sophia rất chuẩn mực, tới mức có phần hư cấu, song điểm khiến người xem hút mắt nhất, không phải là thân hình đồng hồ cát của cô, mà bởi mái tóc trắng tự nhiên.

- Phía ngoài cùng, tính từ hướng tay chỉ của tôi, là tuyển thủ Sophia. Vũ khí sở trường của cô là đôi giầy gắn dao, nhưng đừng vì thế mà mọi người tưởng cô chỉ biết dùng đòn chân. Những cú đấm của Sophia cũng vô cùng chất lượng đấy!

Khán giả trầm trồ, vỗ tay rào rào khi trưởng làng xướng lên tên của Sophia. Cô nàng chẳng bày tỏ bất cứ cảm xúc gì, hờ hững quan sát đám đông phía dưới chân. Dù sao thì người ta mạnh người ta có quyền đúng không nào?

- Bên trái tuyển thủ Sophia, là kiếm sĩ đến từ vùng phía nam, Pyke. Như các vị đã thấy, Pyke là một kiếm sĩ, và luôn luôn có những cú đâm rất hiểm hóc, buộc đối thủ phải đầu hàng bằng cách sử dụng đấu khí phòng ngự. Liệu anh có thể tiếp tục chuỗi chiến thắng, và chạm tay vào phần thưởng lên tới năm mươi đồng vàng không? Mọi người hãy cổ vũ cho Pyke nhé!

Người đàn ông trông khá bảnh, với mái tóc rủ xuống ngang cằm bước lên, nở nụ cười thân thiện. Ông ta đấm cao hai tay lên trời, và khán giả như muốn nổ tung ra trước hành động này.

- Kế tiếp, tôi xin được giới thiệu Rick, cũng là một kiếm sĩ du hành. Khác với Pyke, Rick không sử dụng kiếm dài hai tay, mà kết hợp giữa khiên và kiếm ngắn, tạo thành một tổ hợp khiên kiếm liên kích đầy uy lực và khó giải. Xin mời mọi người cho Rick một tràng pháo tay nào!

Những tràng pháo tay rầm rầm vang lên, khi Rick rút chiếc kiếm và khiên ra khỏi lưng, rồi đột ngột sụp thấp trọng tâm xuống, giương khiên ra trước mặt, kiếm gác lên trên. Một tư thế phòng thủ điển hình.

- Và cuối cùng, song không kém phần quan trọng, là quý cô Vera, bậc thầy võ thuật! Tính từ trận đấu đầu tiên đến giờ, tuyển thủ Vera đã thể hiện ra tổng cộng ba loại phương thức chiến đấu khác nhau, bao gồm dùng gậy, chiến đấu cự ly gần, và cả kẹp cổ đối phương nữa. Không ai có thể biết Vera còn bao nhiêu lá bài tẩy trong túi nữa! Hôm nay tuyển thủ Vera sẽ mang đến cho chúng ta bất ngờ gì, hãy cùng chúng tôi chờ xem nhé!

Vera bước lên một bước, hai tay chống hông, gương mặt tràn đầy tự tin và kiêu hãnh. Hôm nay Gatrix đưa cho cô một bộ đồ rất đơn giản, với áo sơ mi trắng và quần vải dài, cùng với giày ống cao.

Mái tóc vàng của cô được Gatrix thắt lại thành một lọn vắt vẻo sau lưng, trông vừa tinh nghịch lại đầy sức sống. Rất dễ đoán khi Vera là tuyển thủ được nhiều người cổ vũ nhất, bởi cô không chỉ tràn ngập sinh khí, mà lại còn vô cùng xinh đẹp, tới mức ma mị.

Vera không có thân hình chuẩn đồng hồ cát như Sophia, nhưng cô lại háo danh, và chịu khó tương tác với người xem, chứ không phải hờ hững như cô

nàng tóc trắng. Giá mà Sophia cũng bày tỏ một số cảm xúc với khán giả, hoặc làm một vài hành động nào đó, thì nhân khí của cô hẳn còn nhỉnh hơn Vera không chừng.

Song cuộc sống là vậy, nếu như ta làm những điều ta không muốn làm thì ta có còn là ta không?

Phía dưới bục gỗ, ở một nơi khá gần sàn thi đấu, Gatrix đang đứng đó, đưa hai tay lên vẫy vẫy để cổ vũ Vera. Lí do hôm nay hắn và Vera sẽ phải tách biệt là bởi Ramus đã đổi cơ chế.

- Và giờ, xin mời hai tuyển thủ Pyke cùng Vera ngồi lại tại đây cùng với chúng tôi, còn tuyển thủ Sophia và Rick sẽ bước vào sân đấu, chuẩn bị cho trận bán kết đầu tiên. Xin mọi người cho thêm một tràng pháo tay nào!

Trong âm thanh ầm ầm như sấm vang của gần hai trăm con người, Vera và Pyke ngồi xuống hai chiếc ghế đã được bày sẵn, đặt trước một chiếc bàn dài bày hoa quả và trà nước, bên cạnh họ là Ramus cùng với trưởng làng.

Những người dân dưới kia có thể còn không biết Ramus, chứ bất kể là ai trong bốn tuyển thủ tại đây cũng đều đã được người đàn ông này ghé thăm ít nhất một lần!

Về phần Sophia và Rick, bọn họ nhảy một hơi từ bục gỗ, bay qua đầu đám đông lố nhố phía dưới, rơi xuống lớp đá gạch trắng lát sàn của quảng trường. Đúng vậy! Ramus đêm qua đã thuê nhân công để xúc sạch cát bùn ra khỏi sàn thi đấu.

Đồng thời họ cũng quét dọn sạch, để đảm bảo hai trận đấu của ngày hôm nay, các tuyển thủ sẽ được đứng trên mặt sân cứng, chứ không phải bồng bềnh đáng ghét như ba hôm vừa rồi!

Sophia đưa chân, vẽ vài đường trên mặt đá, như thể muốn kiểm tra độ chắc chắn của sân thi đấu vậy. Việc chiến đấu trên sân cát cũng khiến cô có đôi phần ám ảnh. Còn Rick thì đã đưa chiếc khiên lên phía trước, tay cầm kiếm để hờ đằng sau.

- Sophia!

- Tôi là Rick! Thi đấu tốt nhé!

Sau khi cả hai dứt lời, bọn họ lao vào nhau như hai con mãnh thú! Trận thi đấu bán kết đầu tiên chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Bán kết

Lưỡi dao nơi ống chân của Sophia va vào chiếc khiên của Pyke, tạo nên một tiếng rầm chát chúa. Lực xung phong mạnh tới nỗi Pyke phải lùi lại phía sau mấy bước mới có thể triệt tiêu bớt.

Không cho đối thủ có cơ hội thở dốc, Sophia tiếp tục tấn công. Cô vung chân phải, xoay gần hai trăm bảy mươi độ, nện xuống chiếc khiên của Pyke như cách những gã mọi rợ phương bắc đập chùy gai vậy! Cánh tay của Pyke tê rần, còn chân ông ta sụm xuống, đầu gối chạm lên nền đá.

Thế nhưng đợt tấn công này của Sophia cũng chỉ đến như vậy! Pyke gầm lên, vung cánh tay trái, hất chân của Sophia ra, rồi đâm ngay mũi kiếm về phía người cô, động tác vô cùng thuần thục như thể ông ta đã làm nó hàng ngàn lần rồi vậy!

Với một võ sĩ thông thường, khi đang đứng một chân mà chân còn lại bị hất đi thì rất nguy hiểm, bởi trọng tâm của họ sẽ bị thay đổi gây ra tình trạng chếnh choáng hoặc thậm chí là ngã.

- Thiên tài bao gồm một phần trăm tố chất và chín mươi chín phần còn lại là nỗ lực. Song có nhiều lúc một phần kia quyết định hoàn toàn chín chín phần còn lại!

Gatrix thở dài ngao ngán. Xung quanh hắn là một số người dân đã biết tới màn bình luận của hắn ở ngày thi đấu thứ hai. Lúc này họ đang hoặc dỏng tai nghe, hoặc nhìn hắn chằm chằm, đón lấy từng lời hay ý đẹp thoát ra từ dưới lớp áo choàng ấy!

- Giải thích với các ngươi hơi khó hiểu, nhưng nói chung Sophia sẽ không dễ bị đẩy ngã như vậy đâu. Đó, nhìn xem kìa!

Sophia ngả hoàn toàn người ra phía sau, tay chạm đất. Lưỡi kiếm đâm sượt qua vùng bụng phẳng lì của cô, thật tiếc là nó chậm một nhịp, chứ không thì chí ít nó cũng xiên trúng một trong hai cục mỡ trước ngực Sophia.

Thế mới thấy, trên phương diện thẩm mỹ thì ngực lớn không có tội, tuy nhiên thực chiến thì các nữ đấu sĩ lại ước gì nó không tồn lại. Các nữ cung thủ thậm chí còn cực đoan hơn, dùng những miếng giáp để ép một bên ngực xuống, hoặc gọt phéng luôn!

- Vậy nên hãy trân trọng những cô gái hơn nhé, các quý ông! Họ đã phải chịu rất nhiều khốn khổ rồi!

Gatrix nói một cách hóm hỉnh, trong lúc đám đông xung quanh hắn, người thì cúi đầu xấu hổ, kẻ thì giơ tay hoan hô ủng hộ. Không cần nói ai ủng hộ ai chột dạ nữa phải không?

Khi Gatrix đang bình luận, thì Sophia đã dồn toàn bộ trọng tâm lên hai tay. Cô nhấc chân trái lên, nhắm thẳng vào cằm của Pyke, nhưng gã đàn ông ngửa đầu né kịp. Chỉ có điều lưỡi dao dưới bắp chân của Sophia vẫn kịp vạch một vệt đỏ ở giữa cằm của Pyke. May cho gã là chỉ xước chút ít da, chứ không thì giờ gã sẽ có một cái cằm chẻ rồi!

Không kịp nhìn xem vết thương của mình nặng nhẹ như nào, Pyke lập tức tiếp tục tấn công. Ông ta bước lên phía trước một bước, thu kiếm rồi đâm vọt ra, như một con rắn hổ mang co người táp kẻ địch vậy. Và lại một lần nữa, Sophia hành động rất khác lẽ thường!

Chân trái của cô ta chỉ vừa mới chạm đất, hai tay vẫn còn là trụ chính để gánh trọng lượng cơ thể, còn chân phải cô đang giương theo chiều ngang. Khi lưỡi kiếm của Pyke nhắm vào đầu cô, Sophia lập tức buông tay, nhấc cả người thẳng lên chỉ bằng đúng vùng cơ xung quanh thắt lưng, bao gồm cơ bụng, cột sống và cơ lưng sau.

Chân trái của cô vẫn đóng vai trò trụ chính, còn chân phải lúc này đột ngột phóng thẳng từ phía hông vào người Pyke, buộc ông ta phải giơ khiên ra đỡ, chấm dứt đợt tấn công này.

- Chiến đấu là vậy đó! Nó không như các ngươi tưởng tượng, có những màn đọ vũ khí đinh đinh đang đang miên man không dứt đâu! Về cơ bản, có thể đúc kết chiến đấu như sau: Ngươi công ta thủ, ngươi thủ ta công. Cuộc chiến nào cũng có hai pha như thế, trừ phi một bên áp đảo hoàn toàn đối thủ.

Gatrix kiên nhẫn giải thích cho một thôn dân gần đó vừa hỏi hắn.

Pyke lùi lại một bước, thoát khỏi thế tấn công của Sophia. Ngay khi thấy chân của Sophia chạm đất sau một cú bổ từ trên cao xuống, ông lập tức phản công. Pyke ép thẳng tới chỗ Sophia, dùng khiên che chắn trước mặt, buộc cô phải co chân phải lên đón đỡ.

- Ồ? Pyke một điểm!

Gatrix lập tức buông một câu rất vô thưởng vô phạt, khiến người xem không tài nào hiểu được, cho tới khi máu bắn ra!

Khi chân Sophia và khiên Pyke va chạm với nhau, một mũi kiếm đã bất ngờ vòng qua chiếc khiên, nhắm thẳng vào sườn của Sophia. Một điều đáng chết ở đây là, Sophia theo thói quen dùng chân phải để đón đỡ, vì cô tự tin Pyke không có cách nào đẩy ngã được mình.

Hai bàn tay của cô còn nắm lấy chiếc khiên, chuẩn bị giật ngửa nó ra, tạo khoảng trống để tấn công, càng khiến cho vùng mạng sườn của Sophia hở.

Và giờ thì cô phải trả giá cho sự tự cao đó!

Lưỡi kiếm cắm ngập khoảng nửa ngón tay vào eo Sophia, trước khi bị nhiều lớp cơ chèn chặt lại. May mà cô đã nhón chân để cơ thể cao thêm một đoạn, né khu vực trái tim ra khỏi đầu mũi kiếm. Gương mặt Sophia vặn vẹo vì cơn đau, và cả tức giận.

Pyke cố gắng lùi lại, song lưỡi kiếm của ông ta bị kẹt chặt trong người Sophia, còn chiếc khiên lại bị cô nắm giữ. Chỉ thấy Sophia dùng hai tay đang bám vào thành khiên, nhấc cả người cô bay vọt ra sau lưng Pyke.

- Thật đáng tiếc!

Gatrix thở dài nhún vai.

Như thể đã được đồng bộ với con Goblin, Pyke cố gắng đưa chiếc khiên ra đằng sau, che chắn vùng gáy và lưng song đã quá muộn. Chiếc khiên bị Sophia dùng làm điểm tựa, chắc chắn chậm hơn một nhịp so với cô, thế nên Pyke đành phải vận đấu khí lên.

Cho dù đã có đấu khí bảo vệ dưới da, nhưng lưỡi dao của Sophia vẫn vẽ một đường máu dọc từ gáy cho tới tận xương cụt của Pyke. Nếu như không kịp sử dụng đấu khí thì ông ta đã chết rồi!

- Tôi tuyên bố, người đầu tiên tiến vào trận chung kết chính tuyển thủ Sophiaaaaaa!

Trọng tài lên tiếng xác nhận người thắng cuộc trận bán kết, trong tiếng hò reo ăn mừng của đám đông. Gatrix thoáng có thể thấy một vài kẻ đang nhanh tay lẹ mắt thu những đồng tiền cá độ từ kẻ thua cuộc. Không thể không nói, chuyện này thì đi đâu, thế giới nào hắn cũng thấy hết!

- Và tôi xin mời hai tuyển thủ Vera cùng Rick tiến vào sàn đấu!

Cũng giống như hai người trước, Rick nhảy một hơi thẳng về phía sàn đấu... còn Vera thì thong thả đi bộ. Cô đi cắt thẳng qua đám đông, ép cho họ phải tách ra hai bên, nhường cho cô một con đường. Nếu như đây là ngày thi đấu đầu tiên thì ắt hẳn sẽ có vài thằng mù ngu xuẩn tìm cách sàm sỡ cô.

Còn ở hiện tại, trải qua trận đấu đầu tiên, những người dân ở đây chợt nhớ ra, các tuyển thủ này toàn là phường đâm thuê chém mướn, giết người như ngóe chứ chẳng tốt lành gì! Đụng vào họ vớ vẩn còn bỏ mạng như chơi!

Vera đi tới chỗ Gatrix, người duy nhất dám đứng cản đường cô. Vera chìa tay ra, và từ khoảng trống giữa hai tay của bọn họ, một cây gậy màu đen

bằng đá thình lình hiện ra. Vera mỉm cười, gác nó lên vai, không quên đưa hai ngón tay đặt lên gần thái dương rồi hất ra.

- Đánh tốt nhé nhóc!

- Tất nhiên rồi!

Và cứ thế, cô nàng Succubus bước thẳng tới hàng rào, bật nhẹ người qua. Vera không dám nhảy thẳng tới sàn đấu, hay bám vào hàng rào leo lên, bởi cô... quá nặng! Nếu bây giờ cô mà thả chiếc gậy này xuống thì nó sẽ đánh uỳnh một cái cho mà xem!

- Cố gắng câu giờ trước khi nếm trải thất bại sao cô gái?

- Vera! Và nếu tôi là ông, tôi sẽ muốn đếm xem mình còn mấy cái răng sau ngày hôm nay đó!

- Rick! Ta hi vọng kế tiếp cô cũng có thể cứng miệng được như hiện tại.

Vera xoay xoay cây gậy trong tay, tạo ra từng cơn gió thổi vù vù mãnh liệt như muốn làm quen đôi chút. Phía bên kia, Rick đang cầm thanh kiếm ngang hông, một tay đỡ thẳng vào lưỡi kiếm.

- Tại sao ông ta cầm kiếm như vậy mà không đứt tay thưa ngài? Phần kiếm đó bị cùn hay sao?

Rất nhiều người dân xung quanh tò mò, quay sang hỏi Gatrix một cách mãnh liệt!

- Không, lưỡi kiếm rất sắc bén, điều đó không cần phải nghi ngờ. Nhưng nó chỉ sắc khi đang chuyển động thôi, các ngươi hiểu chứ?

Gatrix rút trong ống tay áo ra một con dao lưỡi thẳng. Hắn cứa nó lên miếng vải, xé rách tấm vải làm đôi một cách dễ dàng. Sau đó, hắn đưa tay nắm chặt phần lưỡi dao, rồi dùng cán dao gõ bồm bộp lên sàn đá. Khi Gatrix buông con dao ra, bàn tay của hắn không hề bị cứa đứt một chút nào.

- Thật là thần kỳ! Tại sao có thể như vậy chứ?

- Các ngươi thử nhớ xem khi xắt thịt, các ngươi đặt lưỡi dao lên miếng thịt, rồi ấn mạnh xuống, hay phải đưa lên đưa xuống thì miếng thịt mới đứt?

Một vài người ồ ra, cau mày ra chiều suy ngẫm.

- Lưỡi dao phải chuyển động, thì nó mới có thể cắt được. Còn vừa rồi ta nắm rất chặt lưỡi dao, thì nó chẳng khiến ta bị tổn thương dù chỉ là một chút. Thôi không nói nữa, bọn họ đánh rồi kìa!

Mọi người quay ngoắt ngược trở lại lên sàn đấu. Rick là người thực hiện đòn tấn công đầu tiên. Ông ta xông thẳng về phía Vera, lưỡi kiếm quét ngang mặt, nhưng bị Vera đón đỡ được bằng cách xoay dọc cây gậy ra.

Ngay khi hai vũ khí chạm nhau, Vera biến chiêu. Cô lấy điểm va chạm làm tâm, xoay cây gậy xuống thẳng đầu gối của Rick, rồi thọc một cái, nhưng bị ông ta xoay gối né được. Rick cũng ăn miếng trả miếng, vung kiếm nhắm thẳng vào đầu cô.

Vera hơi nhích người sang một bên, giấu người bên dưới chiếc gậy, rồi quét nó thẳng vào đầu gối đối thủ. Lần này thì Rick bị buộc phải nhấc cao chân lên né tránh, đồng thời thu kiếm về chờ đợi đợt phản công của đối thương.

- Con bé nhường đối thủ một chiêu, giờ nó mới đánh thật này!

Gatrix tự tin khẳng định.

Vera xoay gậy, mượn lực bổ một cú trời giáng từ trên xuống. Cây gậy tạo ra tiếng gió rít ầm ầm trong không trung, khiến Rick đang định nắm lưỡi kiếm để đón đỡ, sợ tới xanh cả mặt! Ông ta xoay nhẹ lưỡi kiếm một góc chín mươi độ, hướng phần mặt kiếm ra để nhận lấy áp lực, chứ không dùng mặt lưỡi kiếm nữa.

Hành động này sẽ gia tăng rủi ro làm gãy đôi thanh kiếm, bởi nếu dùng phần sắc để đón đỡ thì lực giờ sẽ chạy dọc theo toàn bộ chiều rộng của thân kiếm. Còn khi dùng mặt kiếm để đỡ thì chẳng khác gì Rick đang dùng một thanh sắt mỏng để đón đỡ, nếu thân kiếm không được rèn tốt thì rất dễ bị đánh vỡ!

Cây gậy đập xuống thanh kiếm, và tích tắc kế tiếp, Rick bị đánh ngã cả người nằm phịch xuống đất. Cho dù vậy, cây gậy vẫn ép cho Rick phải giang rộng cánh tay ra, dùng lưng và bắp tay tì xuống đất mới triệt tiêu nổi lực đánh vào.

Để dễ hình dung thì một thanh kiếm dài, một cây chùy gai có khối lượng vào khoảng hai đến ba cân tùy thể loại, và chúng có sức nặng khi vụt lớn tới thế nào thì các chiến binh mặc giáp sẽ cảm thụ rõ nhất!

Còn Vera thì dùng một cây gậy nặng tới bốn mươi cân đơn vị Avalon vụt lên người đối thủ. Nó cũng tương đương với Rick phải chịu một vật nặng vài tấn đè lên người vậy. Nếu như không phải thân thể của ông ta cũng khá mạnh mẽ thì chắc giờ xương cánh tay ông ta đã lòi ra ngoài mất rồi!

Cây gậy của Vera trượt một cái, chạm nhẹ lên trán Rick, trong lúc ông ta cuống quýt hô lớn.

- Tôi đầu hàng!

Đùa gì thế, với sức nặng chừng này, cho dù không cần đấu khí, cô ta mà ấn một cái thì ông ta cũng vỡ hộp sọ chết ngay lập tức! Hành động dừng cây gậy lại đã mang hàm ý cảnh cáo rất rõ ràng rồi!

Vera thu gậy về, quay mắt nhìn về phía Sophia. Lúc này cô nàng đã chữa trị xong vết thương nơi eo, đang khoanh tay chứng kiến trận đấu siêu chóng vánh nọ. Đôi mắt của Vera mang theo ý đồ khiêu khích rất rõ ràng.

- Nhìn thấy không? Đây mới là cách vận dụng toàn bộ sức mạnh!

Sophia nhếch miệng cười.

- Một con nhóc thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đêm trước chung kết

- Theo em thì lí do em chiến thắng là gì?

Lúc này Gatrix và Vera đang dùng bữa tối trên một con đường vắng lặng. Cách bọn họ không xa là quán ăn, tuy nhiên hôm nay nó không còn náo nhiệt như mọi hôm. Cả hai tuyển thủ đều không phải là những người ưa thích đám đông, thế cho nên họ không tổ chức ăn mừng gì hết.

Vera không biết, mà cô cũng chẳng quan tâm Sophia đang làm gì. Trong mắt cô lúc này chỉ có hình bóng của Gatrix đang ngồi đối diện thôi.

Bọn họ đặt một chiếc bàn gỗ ra giữa đường, rồi phủ khăn trải trắng, với nến và hoa trông vô cùng lãng mạn. Trên bàn nằm ngổn ngang các loại bát đĩa, cùng những chai rượu rỗng. Với cường độ thân thể của các đấu sĩ, thì nếu họ không muốn say, chẳng bao giờ họ có thể say được!

- Vì em rất mạnh?

Vera khó hiểu hỏi lại.

- Không phải, mà bởi mỗi một trận đấu, em lại đem ra một cách thức chiến đấu mới hoàn toàn. Điều đáng sợ là em vô cùng thuần thục những kiểu chiến đấu đó, thế nên em luôn luôn có lợi thế bất ngờ so với đối thủ.

Gatrix lắc nhẹ đầu.

- Hãy thử hình dung, nếu như hôm nay Rick biết chắc chắn là cây gậy trong tay em nặng như vậy, liệu ông ta có đón đỡ không?

- Tất nhiên là không rồi!

- Thì đấy, bởi ông ta không nghĩ rằng em sử dụng một vũ khí quá dị như vậy, nên ông ta đưa kiếm lên đón đỡ, và khiến cho bản thân bị đặt vào một tình huống vô cùng bất lợi. Trận gặp Felix hay trận Fergie và Henry cũng chẳng khác gì.

Thấy Vera có vẻ thất vọng, Gatrix vội vàng bổ sung.

- Họ thua là tất nhiên, anh không hề phủ nhận nỗ lực của em, cũng như kỹ thuật của anh. Tuy nhiên em phải hiểu nguyên nhân thật sự khiến họ thua tan tác như vậy là bởi những chiêu của em đều là lần đầu.

- Ý anh muốn nói là, ngày mai em sẽ phải xác định tinh thần rằng Sophia đã biết khả năng của em đến đâu sao?

Vera dùng dĩa xiên một miếng bánh tròn tròn bơm đầy kem tươi, bỏ vào trong miệng. Gatrix lấy khăn lên lau đi vết kem dính nơi khóe môi cô.

- Đúng vậy! Có điều em cũng không cần phải quá lo lắng! Sophia có thể mường tượng ra cây gậy của em rất nặng, có thể biết em rất am hiểu kỹ thuật cận chiến áp sát, biết được em có học cả đòn khóa. Nhưng em chỉ có vậy thôi sao?

- Không! Em đã dùng hết toàn bộ kỹ thuật đâu?

- Chính xác! Em vẫn còn rất nhiều lá bài trên tay, trong khi Sophia cũng chỉ là một con voi to xác hơn những con trâu nước em từng chiến đấu thôi. Cô ta cực mạnh khi vận dụng đấu khí và chiến kỹ, cái đó anh không phủ nhận. Nhưng khi không có hai thứ đó, cô ta chỉ còn bản năng chiến đấu mà thôi.

- Giống như một võ sĩ tự chặt chân tay!

Vera nâng ly, dốc một hơi cạn sạch. Gatrix tán đồng với quan điểm này. Có điều Vera không thấy được nụ cười nham hiểm của Gatrix đang nở rộ dưới lớp áo!

- Hôm nay em thấy vui lắm! Đồ ăn ngon, lại có anh ngồi cạnh, thật là một ngày hoàn hảo! Nhưng sao vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó...

Vera đưa tay gãi gãi đầu, rồi đột ngột vỗ tay bốp một cái.

- Em biết rồi! Thiếu âm nhạc! Em thích nghe mấy bài anh hay ngân nga lắm, lần này hát cho em nghe đi!

- Cái này ngại quá à!

- Mau mau, hát một bài đi!

Vera hào hứng giục Gatrix.

Gatrix nghiêng đầu, nhìn xung quanh một lượt. Những ngôi nhà đã tắt đèn, im ắng hoàn toàn trong màn đêm tối tăm, trái ngược hoàn toàn với chiếc bàn sáng bừng bởi cây nến ba chân đang đặt ở chính giữa.

Sự tĩnh lặng của con phố càng khiến cho sức sống của cặp đôi trở nên nổi bật, thông qua tiếng cười ngân nga như chuông bạc của họ.

- Em chắc chứ? Xung quanh chúng ta toàn là những người đã ngủ hết rồi đó!

Ở thời đại này, buổi tối chẳng có mấy hoạt động giải trí, bởi đèn đường còn chưa phổ biến. Những con phố cứ tối thui như hũ nút, khiến cho nỗi sợ vô hình của con người bị đẩy lên rất cao.

Nó thôi thúc họ tìm kiếm chỗ trú ẩn an toàn, và còn gì an toàn hơn là ngôi nhà của mình? Chưa kể, bóng tối ở thế giới này thật sự rất đáng sợ, chứ không chỉ là một bản năng tâm lý còn rơi rớt lại trong quá trình tiến hóa.

Tất nhiên, bọn họ có đang ngủ thật không, hay vận động tạo sinh mệnh thì không biết được!

- Mặc kệ, hát cho em nghe đi! Ai dám loằng ngoằng em sẽ đánh hắn!

Vera cười lớn, dứ dứ nắm đấm ra trước mặt. Gatrix hơi nhướn mày, nhưng hắn vẫn lôi ra một cây đàn gỗ từ bên trong chiếc nhẫn không gian. Chiếc đàn này có hai phần, một phần là thanh dài uốn lượn ở đầu, nối với phần còn lại là thân đàn rỗng ruột có hình tròn dẹt như hình elip vậy.

Gatrix gắn thêm lên trên cây đàn một vài sợi dây đan từ lông đuôi ngựa, cột căng chúng ra để tạo thành âm thanh.

Hắn ôm nó ngang người, một tay đỡ ở phần chuôi kéo dài, một tay tì lên những sợi dây đàn.

- Em muốn nghe thể loại gì?

- Hừm... nhẹ nhàng, sâu lắng! À phải tình cảm nữa! Nhưng không được ủy mị mà sáng sủa nữa!

Gatrix đảo mắt một vòng, rồi gật đầu.

- Có bài như vậy! Tên nó là Buổi hòa tấu của kẻ đang yêu.

Cho dù gương mặt của Gatrix bị ẩn hoàn toàn dưới chiếc mũ, Vera cũng có thể mường tượng ra nụ cười ranh mãnh cùng cái nháy mắt đặc trưng của Gatrix. Cô bật cười, đưa hai tay lên chống cằm, háo hức chờ đợi.

Chất giọng ngọt ngào, mềm mại và nhẹ nhàng của Gatrix thật sự rất phù hợp với những kiểu nhạc như thế này. Vera nghiêng đầu chìm đắm trong thứ âm nhạc kì diệu phát ra bên dưới chiếc áo choàng ngồi đối diện. Hai má cô đỏ hây hây, như kẻ đang say gặp được rượu ngon, dỏng tai uống từng âm điệu do Gatrix tạo thành.

- Tiếp đi!

- Như ý em muốn!

Gatrix đằng hắng, tiếp tục buổi trình diễn bất đắc dĩ cho cô bé, cùng với hơn chục hộ dân khác vô tình ở gần nơi họ đặt bàn ăn. Chí ít con bé cũng không yêu cầu hắn phải chơi thứ nhạc gì mạnh mẽ, sôi động phải không?

...

Đêm nay Gatrix quyết định cho Vera ngủ sớm. Một phần vì cô không tìm cách để hóa giải men rượu trong người, thế nên lúc gần cuối, Vera gần như suýt đổ sập mặt xuống bàn rồi!

Một phần khác, việc chạy nước rút trước ngày thi quyết định cũng không phải là lựa chọn khôn ngoan lắm. Đàn căng thì đứt dây, Gatrix cũng không

muốn ép Vera làm gì. Dù sao thì mai cô bé cũng khó lòng thắng được Sophia lắm!

Sau khi đã bồng Vera lên giường, Gatrix dọn dẹp hết đống bát đĩa. Tiếp đó, hắn khóa cửa xe ngựa lại, rồi dạo bước vòng quanh ngôi làng. Gió đêm thổi phần phật, mang đi hơi ấm trên cơ thể hắn, khiến cho Gatrix không thể không điều chỉnh nhiệt độ bên trong áo choàng tăng lên một chút.

Chiếc áo choàng này đã được Gatrix thêu bên trong một vài trận pháp, với các loại công dụng khác nhau. Gatrix không đủ nguyên liệu để yểm phép phòng ngự, hay tăng phúc gì đó lên áo choàng.

Thay vào đó, hắn chỉ cần ba trận pháp duy nhất, bao gồm điều chỉnh nhiệt độ, không thể tuột khỏi người, và mãi mãi tăm tối. Mấy cái ứng dụng nho nhỏ này không yêu cầu quá cao, thế nên Gatrix có thể thoải mái dệt mấy bộ cũng được. Nói đúng hơn, bộ này của hắn là bộ thứ tư rồi!

Chợt Gatrix nghe thấy tiếng ồn ào cãi vã phát ra từ bên ngoài một khung cửa sổ. Hắn nhận ra đây là quán trọ lớn nhất trong làng.

- Hãy cho tôi một cơ hội, Jake! Cho tôi giải thích!

- Không được, chúng tôi đã cho cậu cơ hội! Giờ thì mời cậu đi cho!

Tiếng la hét cùng tiếng đồ đạc đổ vỡ ầm ầm vang lên. Tiếng phụ nữ la khóc, tiếng đàn ông gầm gừ hòa lẫn vào nhau thành một mớ hỗn tạp. Từ phía khung cửa sổ, một cô gái nhoài người ra, lấy hai tay túm lấy cửa sổ, đóng sập vào!

Âm thanh cãi vã tuy có nhỏ đi đáng kể, nhưng nếu Gatrix muốn, hắn vẫn có thể nghe được. Thính lực của loài Goblin cho phép hắn làm điều này một cách dễ dàng.

Phía trước Gatrix, có một thân ảnh lung linh yểu điệu như chiếc đồng hồ cát, với mái tóc trắng dài thả xõa một bên vai, đang khoanh tay tựa người vào chiếc cột gần đó.

- Thật là một đêm nhộn nhịp phải không?

Gatrix lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Sophia vẫn khoanh tay, lạnh lùng nhìn hắn. Rồi cô từ tốn lên tiếng.

- Phải!

- Nếu vậy, ta không quấy rầy cô đứng nghe... à không, tiếp tục làm việc gì đó nữa! Tạm biệt!

Sophia lẳng lặng chờ đợi Gatrix bước qua một đoạn, rồi giật giọng gọi.

- Này!

- Ta có tên, là Gatrix! Giống như ta biết tên cô là Sophia vậy!

- Chúng ta đã gặp nhau lần nào trước đó chưa?

Gatrix dừng lại, xoay người.

- Cô quên đã mua của ta một chiếc đèn pin rồi à?

Sophia hơi bối rối vì câu trả lời của Gatrix. Cả hai đều biết cô muốn hỏi chuyện gì, thế nên câu trả lời này của Gatrix khiến cho Sophia cảm thấy như mình đang đánh vào bịch bông vậy, uất ức khó tả!

- Ý ta không phải là vậy!

- Nếu thế thì chưa!

Gatrix nhún vai. Trời rất tối, chỉ có chút ánh sáng le lói hắt ra từ những khe cửa sổ trong căn phòng trên gác. Mặc dù vậy, Gatrix vẫn thấy được đôi mắt của Sophia đang híp lại đầy nguy hiểm!

- Thế thì lạ thật! Không hiểu sao từ lần đầu gặp nhau, ta đã rất có ác cảm với ngươi rồi!

Gatrix thu hai tay vào bên trong ống tay áo. Tay phải của hắn siết chặt cán Hồng trần, tay trái bắt đầu tụ tập ma lực, chuẩn bị chiến đấu. Có điều trên miệng của hắn vẫn mỉm cười đáp trả.

- Có lẽ là do cô quá nhạy cảm thôi! Chứ con bé Vera lần đầu gặp ta còn khen ta rất dễ gần nữa cơ!

Không khí giữa cả hai vô cùng căng thẳng. Trời đêm lạnh dần, nhưng độ ấm ở nơi họ đối mặt thì đang nóng dần lên theo từng phút. Giống như một thùng xăng bay hơi, chỉ cần một tia lửa thôi là sẽ nổ bùng vậy.

Đột nhiên Sophia thu lại khí thế!

- Ngươi nói đúng, có thể do ta nhạy cảm quá thật! Mai nhớ chuẩn bị bông băng thuốc đỏ cho con bé đó đi!

Sophia nói xong, quay người bỏ đi. Và lần này thì đến lượt Gatrix híp mắt đầy toan tính!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Trận chung kết

Hôm nay là một ngày trời đẹp... mới là lạ!

Những đám mây xám xịt nặng nề phủ kín phía trên quảng trường. Thỉnh thoảng, người ta lại thấy một vài tia sáng nổ ầm ầm phía sau những tầng mây mờ ảo, kéo theo những tiếng nổ rền vang đất trời. Giống như thời tiết cũng biến đổi tương ứng với bầu không khí ngộp thở lúc này trên sàn đấu vậy.

Chiếc bục giới thiệu hôm qua vẫn còn tồn tại. Thay vì bốn tuyển thủ đứng trên đó, thì giờ ban tổ chức đã bày một chiếc bàn, phía trên có để bốn phần thưởng, dành cho bốn thứ hạng. Cuộc thi này vốn không phải là một cuộc thi, thế nên cho dù là giải nhất thì cũng chẳng có bất cứ kỷ niệm chương, hay một chiếc cúp gì đó.

Ngẫm lại thì giải này cũng chỉ là cấp độ làng xã, cầm cái huy chương "vô địch đấu tự do" ra đường khéo lại bị đánh cho không biết chừng!

Ở phía dưới khán đài, có tới hàng trăm người đang đứng vây quanh khu vực trung tâm, vốn bị một bộ hàng rào bằng gỗ phân cách. Hàng rào này rất mỏng, chủ yếu dùng để ngăn cát lọt ra ngoài, và mang tính ước lệ là chính. Cát thì đã bị dọn đi từ trận bán kết, còn về độ kiên cố của hàng rào thì không cần thiết.

Nếu tuyển thủ rơi ra khỏi phạm vi sân đấu, người đó sẽ bị xử thua!

Bên trong sân đấu, Vera và Sophia đang gườm gườm nhau, như hai con cọp cái, cả người cương cứng, sẵn sàng lao vào nhau bất cứ lúc nào. Để chuẩn bị cho trận đấu này, Gatrix đã phải bỏ rất nhiều công sức nghiên cứu.

Thế mạnh mà hắn dạy Vera là sự linh hoạt, vậy nên hắn không thể trang bị cho Vera những món giáp trụ kiên cố được. Mặc quần áo phủ kín người thì lại tạo thành cơ hội cho Sophia nắm - hắn rất chắc chắn cô ta sẽ làm thế!

Vera sẽ có thời điểm thi triển những đòn vật, và Gatrix không tin Sophia không áp dụng lại ngay lập tức lên "giáo viên" của mình ngay khi có cơ hội.

Vậy nên hắn để cô nàng mặc lại bộ đồ bó sát chống thấm nước trong trận Địa ngục cát! Dù sao thì cũng phải che đi bộ phận nhạy cảm chứ, phải không nào? Nếu không thì giải đấu này sẽ bị thuần phong mỹ tục mất!

Vốn Vera còn đề xuất thoa mỡ lên khắp toàn thân, song đã bị Gatrix gạt phắt đi! Bôi mỡ là một biện pháp phòng thủ tốt, nhưng nó cũng khiến những đòn khóa, đòn kẹp của Vera trở nên vô nghĩa hơn bao giờ hết! Lợi chẳng thấy đâu mà thiệt thòi đã to như cái mộ rồi!

Bên cạnh chiếc gậy phép bằng đá nham thạch siêu cứng siêu nặng, Vera còn mang theo hai chiếc tay gấu. Lúc này cô giắt tạm chúng vào hai chiếc móc treo bên hông. Không chỉ vậy, Gatrix còn yêu cầu Vera đeo thêm một cặp song đao ngắn phía sau lưng.

...

- Em có để ý kết cấu đôi giày của cô ta không?

- Nó có bốn lưỡi dao, gắn ở phía trước, đằng sau và hai bên cạnh?

- Đúng vậy! Có nghĩa là đôi giày đó hoàn toàn như một chiếc chùy, gần như không có góc chết, ngoại trừ những đòn dạng đạp. Em thử tưởng tượng nếu cô ta quắp hai chân vòng qua lưng em rồi ép vào thì sao?

...

Đó là lí do mà Gatrix sống chết bắt Vera đeo thêm hai món khí cụ ở lưng. Hắn không cần Vera bảo vệ cơ đùi sau, bởi đó không phải là một uy hiếp chí tử! Hắn thậm chí càng không yêu cầu Vera phòng thủ tương tự phía trước bụng, bởi nếu cô để Sophia túm được như vậy sau lưng, thì lúc đó nhận thua luôn cho nhanh!

Còn về phần tại sao Vera cần phòng hộ khu vực lưng, là bởi trong số những thế khóa mà Gatrix dạy cô nàng, có những thế yêu cầu ép sát người vào đối thủ từ phía trước, để lộ toàn bộ mảng lưng. Phần lưng trên thì vai và bắp tay của Vera sẽ ngăn không cho Sophia khép chân được, nhưng phần thắt lưng thì lại là chuyện khác.

Chưa kể, trong những tình huống cần thiết, Vera còn có thể rút song đao ra để chiến đấu, tránh tình huống dở khóc dở cười như khi gặp Fergie. Hắn cũng đã dạy cô cách chiến đấu với song đao, tất nhiên chỉ là da lông thôi!

Để cẩn thận, Gatrix còn làm cho Vera một bộ găng tay da hở ngón. Chúng có nhiệm vụ gia tăng ma sát giữa lòng bàn tay, giúp Vera nắm vũ khí thêm chắc chắn, và cả nắm người kẻ địch nữa!

Có thể nói, vì trận đấu này, Gatrix đã hao tổn không ít tâm sức, để Vera có được thật nhiều những lợi thế nho nhỏ, giúp cán cân thắng lợi nghiêng về bên cô một chút.

Còn phía bên kia, Sophia vẫn giữ thái độ khinh thường đối thủ, giống y như tất cả những trận đấu trước đó của cô. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối, bao nhiêu tiểu xảo cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước!

- Tôi xin tuyên bố, trận chung kết bắt đầu!

Gần như cùng một lúc với trọng tài, trên trời nổ lên một tiếng sấm rền, báo hiệu trận đấu được mong đợi bậc nhất đã bắt đầu! Hai mỹ nhân như hoa như ngọc, mỗi người một vẻ, một bên là phụ nữ trưởng thành lạnh lùng bá đạo, một bên là thiếu nữ đương xuân bừng bừng sức sống.

Khán giả nhất thời không biết nên cổ vũ ai, bởi trong mắt họ, ai cũng thật hoàn mỹ, mười phân vẹn mười. Thế là họ cứ hô bừa!

- Nữ thần Vera cố lên!

- Nữ thần Sophia cố lên!

Gatrix chắc chắn gần một nửa số người trên quảng trường còn chẳng phân biệt được đâu là Sophia, đâu là Vera cơ! Dù cho lúc trước đó một vài phút, trưởng làng đã giới thiệu sơ qua về cả hai. Truyền thông chưa bao giờ là một chuyện đơn giản!

Sau khi hiệu lệnh phát ra, hai đấu sĩ bắt đầu thay đổi tư thế. Khác với những trận đấu trước, họ không vội vàng lao vào nhau, mà từ tốn bước chậm rãi để thu hẹp khoảng cách.

Vera dùng hai tay nắm lấy cây gậy, buông thõng nó phía trước bụng, giống như cách mà Rick cầm thanh kiếm dài của ông ta vậy. Đây thực chất là một thế khởi đầu có rất nhiều biến hóa, bởi Vera hoàn toàn có thể sử dụng cây gậy trong tay để đâm, gạt, vụt từ hai phía, hoặc phòng thủ. Chỉ có duy nhất đòn bổ dọc là sẽ bị hạn chế bởi tư thế này!

Phía đối diện, Sophia hơi xoay người, chân trước gập nhẹ lên, sẵn sàng để đá vọt ra bất cứ lúc nào. Tư thế này còn giúp Sophia giấu được thân thể khỏi tầm mắt đối thủ, bởi thân thể cô tạo thành một mặt phẳng nằm song song với tầm mắt của Vera.

Cả hai rất từ từ tiến lại sát gần nhau. Với lợi thế vũ khí dài hơn đối thủ, Vera ra đòn trước.

Đó không phải là một đòn vụt, bởi đòn vụt tuy có uy lực mạnh, nhưng tốc độ không đủ nhanh để làm đòn thăm dò. Thay vào đó, Vera thọc cây gậy về phía cổ họng đối thủ. Tay trái cô đóng vai trò lực đẩy chính, tay phải đỡ phía trên để ổn định sức nặng của cây gậy, đồng thời gia tăng tầm kiểm soát của cô với mũi gậy.

Sophia đưa hai bàn tay lên, đẩy cây gậy ra, mượn thế nghiêng người, vung chân trái đá vào đùi của đối thủ. Khi nhìn thấy cặp song đao giắt sau lưng Vera, Sophia không khỏi tấm tắc khen. Hai thanh đao tạo thành hình chữ X, vừa bảo vệ lưng Vera, và cũng bảo vệ hông của cô khỏi những đòn đá cắt của Sophia.

Lí do là bởi lưỡi dao gắn trên giày Sophia rất dài, dài từ cổ chân tới tận đầu gối cô, trong khi hai vỏ đao lại rất to, hoặc cũng có thể là vòng eo của Vera khá nhỏ. Thế cho nên phần diện tích giao nhau giữa chúng sẽ che hết thắt lưng của Vera, và do đó khi Sophia muốn đá vào eo Vera, chân của cô ắt sẽ bị mắc lại bởi hai chiếc vỏ đao.

Vậy nên Sophia chuyển hướng tấn công sang đoạn khớp nối giữa đùi và cẳng chân Vera. Lưỡi đao không quá dài, thế nên nó chẳng thể nào bảo vệ chân Vera được đúng không?

Trên lý thuyết, Gatrix còn định rèn hẳn một chiếc khiên to uỳnh cho Vera đeo vào sau lưng, giống như con rùa vậy đó. Nhưng nó cũng khiến cho độ linh hoạt của cô giảm đi đáng kể, thế nên ngẫm đi ngẫm lại Gatrix quyết định bỏ qua giải pháp này.

Mọi người chỉ mải mê để ý lưỡi dao trên giày Sophia, mà quên rằng lực chân của một cơ thể cường độ tương đương đấu sĩ cấp trung cũng không phải chuyện đùa!

Hơn nữa đòn đá này còn hiểm ở chỗ, nếu Vera nhấc chân phải lên để né tránh, dư thế của cú quét sẽ chém tiếp vào chân trái của cô. Trong khi đó, cây gậy của Vera thì đang bị Sophia khóa tạm thời, nửa thân gậy còn lại thì vướng ở bên hông trái. Ngay từ những giây chiến đấu đầu tiên, Sophia đã buộc cho Vera phải rơi vào hoàn cảnh ngặt nghèo rồi!

Câu hỏi, nếu như đối phương nhắm vào cả hai chân thì phải làm như nào?

Đáp án rất đơn giản, nhảy co giò lên chứ sao!

Vera thu phắt hai chân lên ngang bụng, né đi cú quét giò của Sophia. Cùng lúc đó, cánh tay trái của cô rút cây gậy về, cảm nhận đầu mũi gậy va chạm vào đất đánh cộp một cái.

Vẫn trong tư thế lơ lửng giữa không trung, lúc này Vera đã có một điểm tựa mới là cây gậy đá. Cô co giò, đạp mạnh cả hai chân về phía Sophia, buộc cô nàng phải đưa hai tay lên che. Cũng mượn lực đẩy ra của đối phương, Sophia nhanh chóng lùi lại vài bước, ổn định trọng tâm.

Vera thấy mình đá hụt, bèn cứ thế tiếp đất, dùng lực nửa thân trên rút cây gậy khỏi mặt đất, lợi dụng quán tính đang ngã về phía trước, vụt mạnh vào đầu Sophia.

Và đây chính là một trong những điểm bất lợi mà các đấu sĩ chuyên dùng chân hay gặp phải. Đó là làm thế nào để phòng thủ những đòn đánh từ trên cao đánh xuống?

- Hừ!

Sophia hậm hực nhẹ một tiếng trong miệng. Khoảng cách này không kịp để cô lui ra né tránh, mà lướt sang hai bên thì cây gậy cũng sẽ đánh trúng một phần vai của cô. Đưa tay lên đỡ là hành động vô cùng thiếu khôn ngoan, bởi lực đánh vào của cây gậy nặng kinh người này sẽ làm tổn thương tay của cô.

Trong khi Vera còn đang toát ra vẻ đắc ý, thì Sophia chợt làm một hành động vô cùng khó hiểu! Cô ta ngả người ra phía sau, lấy hai tay chống trên mặt đất.

- Vãi xoài!

Vera không thể không thốt ra một câu cảm thán!

Sophia đã xoay ngược lại cơ thể một trăm tám mươi độ, lấy tay trồng cây chuối, và chân thì trở thành tay. Bằng cách này, khi Sophia đan hai chân vào nhau thành hình chữ X, cô có thể chặn lại được cú bổ bất ngờ mà không bị thương mảy may một chút nào!

Lưỡi dao mới là thứ tiếp nhận lực va chạm, sau đó nó truyền dần xuống cẳng chân của Sophia, vậy nên đôi chân của cô sẽ không bị gãy xương như khi Sophia định dùng tay để đón đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Thảm thiết

Sophia xoay hai chân, hất văng cây gậy của Vera ra. Tiếp đó, vẫn trong tư thế chổng ngược, đôi chân của cô xoay mòng mòng như hai lưỡi dao sắc bén, xoắn nát bất cứ thứ gì lọt vào bên trong đó.

Vera vội vàng lùi người lại, đưa gậy về thủ thế trước mặt. Mỗi một cú đá của Sophia lúc này trở nên nặng vô cùng, liên miên không dứt, tựa như sóng biển vậy. Không còn là những cú đá quét, đá thẳng trực diện, giờ Sophia thường xuyên xoay lưng về phía đối thủ, sau đó dùng những cú đá tạt hậu cực kì chết người.

- Có vài nét giống Capoeira, thú vị đấy! Cô ta chấp con bé sao?

Gatrix nhếch miệng cười, đưa tay đan vào trước bụng, ngả người ra trên chiếc ghế dựa.

Đối với một võ sư, những chiêu thức của cơ thể thể hiện sự hài hòa giữa công và thủ, trong đó nửa thân trên có khả năng phòng thủ tốt hơn, còn nửa thân dưới nếu dùng để tấn công thì không gì tuyệt vời bằng.

Đó là bởi kết cấu của đôi chân, dù có như nào đi chăng nữa cũng không thể nào đủ linh hoạt như hai cánh tay được. Song cơ chân lại khỏe hơn cơ tay rất rất nhiều lần, vậy nên một cú đá đúng tư thế hoàn toàn có thể kết thúc trận đấu như bỡn!

Cho cả hai phe!

Mỗi một cú đá là một ván cược! Chúng là những đòn thế mạnh nhất, song cũng là những đòn yếu ớt nhất. Gatrix đã nhìn thấy quá nhiều ví dụ về những cú đá sai người, sai thời điểm, để rồi xương cẳng chân bị gãy, hoặc để đối thủ đẩy ngã trọng tâm và thua trong đau đớn.

Tuy nhiên Capoeira là một môn võ thuật khác hẳn!

Những chiêu thức này bắt nguồn từ nhiều thế giới mà Gatrix đã nhìn thấy, tất nhiên tên của chúng khá là khác nhau. Về cơ bản, môn võ này tập hợp những đòn chân có lực đánh rất mạnh, bởi nó có tầm xoay rộng hơn nhiều so với các cú đá thông thường.

Không chỉ vậy, môn nghệ thuật lộn nhào này, đúng như tên gọi, có rất nhiều đòn thế yêu cầu người sử dụng phải nhấc cả người ra khỏi mặt đất.

Nhờ vậy mà trọng lượng của họ sẽ dồn toàn bộ xuống cú đá, chứ không bị triệt tiêu một phần như khi có chân trụ trên mặt đất.

Tất nhiên mặt lợi cũng có mặt hại! Để luyện được Capoeira thì đấu sĩ phải có một hệ thần kinh vận động cực tốt, bởi người thường mà xoay mấy vòng thôi là chắc hoa mày chóng mặt ngã gục tại chỗ rồi!

Hơn nữa, đòn thế của Capoeira có rất nhiều đòn sử dụng gót chân, bộ phận cứng nhất trên bàn chân. Có một số thần thoại nói về gót chân là điểm yếu của anh hùng, thực chất nó mang tính châm biếm là chính.

Cần biết, gót chân là bộ phận chịu tải toàn bộ trọng lượng con người trong thoáng chốc khi chúng ta bước đi, mật độ xương tập trung ở khu vực này không phải dạng vừa đâu! Và với những đòn đá hậu quét, thì găm được chính xác gót chân lên bộ phận mềm yếu của đối thủ cũng quan trọng như đóng cây búa chính xác lên chiếc đinh vậy.

Vera có vẻ khá bỡ ngỡ với phong cách chiến đấu "múa may quay cuồng" này của Sophia. Khi sử dụng Capoeira, Sophia không có bất kì góc chết nào! Cho dù là đòn bổ từ trên xuống thì môn võ này cũng có những đòn gạt chân cao quá đầu. Và điểm thú vị của nó chính là sự liên miên không dứt!

Từ vị thế kẻ ép sân, chỉ sau vài chục cú đá, Vera đã bị ép dần về phía hàng rào rồi. Bất cứ khi nào cô có ý định bứt ra thì Sophia đều khóa chặt hướng di chuyển của cô, đẩy Vera phải lùi dần về sau.

...

- Anh không tin một đấu sĩ cấp cao lại chỉ dựa hoàn toàn vào chiến kỹ! Ở tầm cấp độ cơ thể như vậy, họ sẽ cần phải có những biện pháp riêng để tối ưu hóa sức mạnh cơ thể, chứ không phải lao vào nhau hùng hục như con bò mộng. Thế nên anh dự đoán rằng ngày mai cô ta có thể sẽ bắt đầu tung dần một số kĩ thuật chiến đấu ra!

Quay ngược một chút trở lại thời điểm sáng sớm. Hôm nay Vera dậy sớm hơn mọi ngày. Với một tâm lý khá hồi hộp, việc cô ngủ được một mạch suốt đêm cũng đã cho thấy sự hồn nhiên vô tư quá thể đáng rồi! Bữa sáng của họ bao gồm rất nhiều món dễ hấp thụ và giàu năng lượng, như sữa tươi, một ít súp thịt hầm và ngũ cốc.

- Em thì không tin cô ta có thể có kỹ xảo mạnh hơn anh!

Vera khẳng định đầy tự tin. Với những người ở thế giới này thì có thể Vera đang tin tưởng Gatrix một cách mù quáng, gần như một dạng sùng bái. Nhưng chỉ có Vera, người đã tiến vào thế giới tinh thần của Gatrix, mới biết được tồn tại ngồi trước mặt cô khủng khiếp tới nhường nào!

Chí ít là trên phương diện tri thức! Và Gatrix tự nhận, hắn chỉ như hạt cát nếu so với thần linh!

- Chỉ là giả thiết thôi, song nếu quả thật cô ta có thể làm khó em bằng một kỹ xảo, thì anh có một biện pháp giúp em lật ngược thế cờ.

- Là gì vậy?

Gatrix cầm chiếc đĩa rỗng trên bàn, úp ngược lại.

- Không chơi nữa!

...

Vera gầm lớn, dùng hai tay cầm gậy chắn trước mặt, tông thẳng vào người Sophia đầy bạo lực!

Diễn biến mới này khiến Sophia không khỏi choáng váng! Sao ngươi bảo chiến đấu nghệ thuật, sao ngươi nói sẽ dạy ta cách dùng sức mạnh đúng đắn cơ mà? Giờ tự nhiên lại đánh như đứa lưu manh đầu đường xó chợ thế này?

Lúc này Sophia đang thực hiện dở một cú đá tạt ngang, hai chân của cô còn đang dang rộng, chứ chân phải chưa kịp quét theo chân trái. Vera căn thời điểm rất khéo, thành ra cây gậy tự dưng kẹt chết chân phải của Sophia, không cho hoàn thiện chiêu đá.

Không chỉ vậy, bởi Sophia đang lơ lửng trên không, vậy nên khi Vera dấn cả người tới, cô không có cách nào giữ vững được trọng tâm như khi đặt chân trên mặt đất. Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là cả hai đổ sầm xuống mặt đất, dính thành một khối. Ở dưới cùng là Sophia, với cây gậy nặng nề tì vào giữa ngực, và phía trên là Vera đang dùng sức ép cây gậy xuống.

Nhìn từ góc độ khán giả thì tư thế của hai cô nàng trông có vẻ rất ám muội. Cái này chẳng phải là "tư thế truyền thống" hay sao? Không ít gã đàn ông đã bắt đầu cười hô hố, tiến hành bình phẩm.

- Đúng rồi em gái! Nhấp đi, nhấp nhiệt tình vào!

- Em gái ở dưới cứ nằm yên mà hưởng thụ như thế à?

- Ha ha ha!

Sophia không rảnh đi bận tâm những lời tục tĩu dâm đãng mà đám ngu xuẩn ngoài kia đang sủa ăng ẳng. Cây gậy cùng lực đè của Vera khiến cho lồng ngực của cô chịu áp suất cực lớn, xương sườn cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng lách tách rất nhỏ.

Sophia nghiến răng, dùng hai tay nắm lấy chiếc, gậy, nhấc nó ra khỏi người. Cô có lợi thế là hai bắp tay có thể tì lên mặt đất, có nghĩa là nhiều điểm tựa hơn đối thủ - vốn chỉ dựa hoàn toàn vào lực eo.

Kể cả so về sức mạnh lẫn thể lực thì cô đều có lợi thế hơn hẳn con nhỏ trước mặt. Sophia không biết vì sao cô gái này có thể có cường độ thân thể mạnh đến như vậy dù không hề luyện một loại đấu khí nào. Có lẽ cô ta là con lai giữa loài người với một chủng tộc nào đó, ví dụ như người thú chẳng hạn?

Cây gậy bắt đầu bay chậm rãi ra khỏi lồng ngực Sophia, dù chủ nhân của nó, Vera đang nghiến răng, mặt đỏ gay gắt, dùng hết sức bình sinh để ấn xuống.

Muốn đọ sức với chị? Còn non lắm cưng! Sophia thầm nghĩ, để rồi thấy hai cánh tay của mình tự dưng nhẹ bẫng, phóng vọt thẳng lên quá đầu!

Hóa ra Vera, sau khi nhận ra rằng mình đã thua trong kèo đọ sức, bèn đổi chiến thuật. Cô nàng buông tha cho chiếc gậy, hất nó lên phía trên, để đảm bảo dù Sophia dùng lực đẩy thì nó cũng không đập ngược vào người cô. Quả nhiên Sophia cắn câu, lỡ trớn đẩy vọt chiếc gậy lên tận đầu tận đâu.

Tranh thủ khoảnh khắc ngắn ngủi này, Vera tiếp tục tấn công. Một cú nện khuỷu tay tàn bạo của cô đập thẳng lên sống mũi của Sophia. Dù sao cũng không chết được! Vera nghĩ vậy đấy.

Đến lúc này, hai chiếc đao sau lưng Vera mới bắt đầu phát huy tác dụng của chúng. Bởi vì cô đã thu chân, chính xác hơn là đầu gối vào sát mông của Sophia, thế nên vị trí để Sophia quắp chân không còn nhiều.

Chỉ có khu vực lưng gần vai và thắt lưng của Vera còn khả thi. Thế nhưng vùng thắt lưng thì sẽ bị chặn, còn vùng trên vai - nói đùa gì vậy, Vera sao có thể để chuyện đó xảy ra được!

Cú đánh khiến cho máu mũi của Sophia chảy ròng ròng, song nó không đạt tới hiệu quả là làm cô nàng ngất đi hoặc nổ đom đóm mắt. Sophia chỉ tốn một cái liếc mắt để phân tích toàn bộ tình huống.

Cô rất quyết đoán, từ bỏ chiếc gậy nặng nề đang cầm trong tay, rồi đưa tay về phòng thủ trước mặt. Đối thủ nghĩ rằng cô chỉ biết đòn chân, thế nhưng con oắt này đã dạy cô kha khá những kĩ thuật đấm đá, và giờ là lúc để cô áp dụng rồi!

Sophia vòng hai chân, quặp chặt quanh thắt lưng đối thủ, buộc cho Vera phải tiến hành một trận đấu sinh tử cự li cực gần đối với cô. Kế tiếp đó là một màn trao đổi nắm đấm đầy máu và nước mắt!

Vera đấm Sophia một cú, thì cô nàng cũng trả lại cho kẻ địch một cái cùi chỏ. Một cú đấm vào mang tai, sẽ phải đổi lại là một cú móc hàm nổ đom đóm! Mức độ thảm thiết của nó còn khiến cho người xem phải cau mày, tê răng khi nhìn thấy họ thọi những cú đích đáng vào người đối thủ.

Nhìn vào Sophia lúc này, người ta chẳng thể nào nhận ra một mĩ nhân băng giá mới ban nãy còn lạnh lùng khinh thường tất cả nữa. Một bên mắt cô bị đánh rách, dọc từ khóe mắt tới gần lỗ tai. Môi cô bị đánh dập nát, mặt lấm lem máu và vết bầm tím.

Vera cũng chẳng khá hơn là bao! Một mắt của cô bị đấm sưng vù, phù thũng, mí mắt còn không mở nổi. Miệng cô hơi mở, máu nhỏ từng giọt tong tỏng lên cổ vào ngực Sophia, tạo nên một khung cảnh thê lương mà đẹp tới nghẹt thở!

Hai mỹ nhân, hai đóa hoa, hai biểu tượng của vẻ đẹp, giờ cuốn vào trong một trận chiến dã man và đẫm máu đến cùng cực, tạo nên một sự tương phản kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Lật bàn

Tâm trí của Vera mờ mịt, loạn thành một đoàn. Khắp người cô mỏi nhừ, đau nhức, vậy mà sao Vera cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc đến kì lạ! Giống như cô đã từng trải nghiệm nó ở đâu rồi thì phải?

Một tia sáng bừng lên trong đầu Vera. Mặc dù sai người sai thời điểm, nhưng chẳng phải hiện tại cô giống hệt với lúc đang đối đầu với Minas hay sao?

Vẫn là sự tuyệt vọng này!

Đối thủ mạnh tới mức cô không thể chiến thắng được! Bản thân thì bị đánh cho bầm dập tả tơi. Có lẽ kiếp này cô không có duyên với chiến thắng?

Có lẽ... cả đời này cô sẽ như nàng công chúa, bị khóa trong tháp cao, chờ đợi một hoàng tử cưỡi bạch mã tới cứu?

Số phận của phụ nữ là làm bình hoa, để tôn lên chiến công của người anh hùng... khốn kiếp! Vera không cam lòng!

Lần trước cô thua cuộc! Nhưng bây giờ cô mạnh mẽ hơn khi còn đang ở thị trấn đó nhiều! Vera tự tin khẳng định, cho dù Minas hiện tại có sống lại, chỉ cần dùng thể chất này cô cũng dư sức đánh nó đến chết.

Song ông trời như muốn trêu tức cô vậy! Khi Vera cảm thấy mình có thể vượt qua một chướng ngại trong quá khứ, thì lão lại ném cho cô một đối thủ mới, còn khủng khiếp hơn nữa!

Có thật không?

Lần trước con quái vật Minas có cường độ thân thể tương đương đấu sĩ cấp trung sử dụng đấu khí. Hiện tại, tuy Sophia là đấu sĩ cấp cao, có điều cô ta đâu có sử dụng đấu khí? Cơ thể của Sophia cũng chỉ khỏe tương đương một đấu sĩ cấp trung vận đấu khí mà thôi!

Vì lí do gì mà lần này cô cũng thua thảm bại như vậy?

Điều gì tạo nên sự khác biệt giữa Minas và Sophia? Vì sao mà cô tự tin đè bẹp người trước, nhưng lại bị người sau đánh sấp mặt? Dù cho tư thế của cô có lợi hơn, kỹ thuật của cô áp đảo hơn?

Sự tỉnh táo liên tục ùa về, đẩy tan cơn mê muội đang lấp kín trong đầu cô. Vera biết điều đó có nghĩa là gì! Cô đã trải qua nó một lần rồi! Đó là khi cơ thể nhận ra nó sắp tử vong, nó dùng tất cả những tài nguyên còn sót lại để dồn lên trí não. Bản năng sinh tồn thôi thúc Vera phải nghĩ, phải tìm ra cách để thoát khỏi tình thế này.

Cô không có một nút thoát hiểm khẩn cấp như các đấu sĩ khác, là đấu khí. Một cú ra đòn mất kiểm soát của Sophia hoàn toàn có thể kết liễu tính mạng của cô bất cứ lúc nào không hay, hoặc nhẹ hơn thì cũng khiến não bộ của cô bị tổn thương.

Vera thậm chí còn có thời gian tự giễu hình ảnh bản thân nằm liệt trên giường, chờ đợi Gatrix kéo dài tính mạng của cô ngày qua ngày, cho tới khi hắn lìa đời.

Nghĩ đi Vera! Vì sao mày thua được! Bộ não của cô điên cuồng hoạt động, phân tích tất cả những thông tin cô chủ động và vô tình thu thập được, xào nấu chúng lên, và...

Là trí tuệ!

Trong ký ức của cô, Minas chỉ là một con quái vật ngu xuẩn! Chiêu thức của nó rất đơn điệu, rõ ràng. Với những kiến thức chiến đấu hiện có, Vera đủ sức để hành hạ nó đến chết.

Nhưng trước mặt cô là một đấu sĩ cấp cao thứ thiệt! Một người đã trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ, chứ không phải thể loại thiên tài được bồi dưỡng bên trong lồng kính. Sophia có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu, và trên hết là khả năng quan sát cùng học hỏi kinh người!

Mọi đòn đánh của cô, chỉ cần đã dùng qua một lần, đều bị Sophia tìm cách sao chép và mô phỏng. Với lợi thế áp đảo về thể chất, Sophia có thể chịu đựng hai đòn của cô để trả ngược lại một đòn thành công.

Cuộc đời thật bất công! Giá như Sophia chỉ mạnh tương đương cô, thì Vera đã vặn cổ đối phương một cách dễ dàng rồi!

- Nhớ này nhóc, những từ ngữ như "giá mà", "giá như", "chỉ tại"... đều là lời bao biện của kẻ yếu! Em có thể không mạnh về chiến đấu, nhưng tâm trí của em của suy nghĩ như một kẻ mạnh, vậy thì em là kẻ mạnh!

Đúng vậy! Giờ Vera có tìm cách để đổ lỗi hay lí do thì cũng chẳng ai thèm quan tâm. Cô thua tức là thua, chẳng thể nào yêu cầu đối thủ phải sử dụng năng lực tương đương với bản thân được. Trên thực tế, giải đấu này bản thân nó đã khá vô nghĩa, bởi cấm đấu sĩ sử dụng đấu khí cũng không khác gì bảo võ sĩ quyền anh không được dùng tay vậy.

Vera không muốn thua. Nhưng không đầu hàng có nghĩa là Sophia có thể đánh chết cô bất cứ lúc nào!

Cô còn có gì trong tay? Vera lướt nhanh qua những chiêu thức trong đầu. Đó phải là một chiêu có sát thương đủ lớn, để cô có thể kết thúc trận đấu ngay tại đây, không cho Sophia cơ hội học tập. Nó có thể là gì?

Sophia đang chờ đợi khoảnh khắc ấy. Khoảnh khắc mà ánh sáng rời khỏi đôi mắt của đôi thủ! Đến lúc đó, cô sẽ nói "À đấy, thật là một trận đấu đẹp, dù có hơi vất vả!". Cô sẽ cố gắng an ủi con nhóc này, nếu như nó còn tỉnh táo.

Không hiểu sao, đối với Vera, cô có một cảm xúc rất kì lạ, giống như thể họ đã quen nhau từ lâu rồi! Chẳng bù với khi cô nhìn Gatrix, bản năng của cô sẽ lập tức cảnh báo cô phải tránh xa nó ra ngay lập tức! Nó không phải sợ hãi, mà là chán ghét!

Thế rồi cô thấy ánh sáng khiếp người nở bừng lên trong đôi mắt Vera. Hồi quang phản chiếu, Sophia cười thầm trong lòng. Con bé đã tới cực hạn rồi. Trận đấu sẽ kết thúc sớm thôi.

Cô thấy Vera nghiêng người, vung tay phải một cách thô kệch, nhắm vào mang tai trái của cô. Chẳng nhẽ nó còn không thể đánh một cú ra hồn sao? Sophia tiếc nuối thở dài, đưa tay trái lên chặn lại tay phải của Vera.

Trước khi cô kịp làm thêm điều gì, cả người Vera đổ sập lên người cô!

- Kết thúc rồi sao?

Ramus lắc đầu. Ngồi bên cạnh ông ta là một pháp sư trùm kín mít từ đầu đến chân, đang ngả người một cách thoải mái trên chiếc ghế dựa.

- Chưa, giờ mới tới giai đoạn đặc sắc nhất này!

Giọng nói non nớt ngọt ngào vang lên bên dưới chiếc mũ, khiến tâm thần Ramus hơi nhúc nhích một chút. Là đấu sĩ cấp trung, Ramus đã nếm trải không ít thể loại phụ nữ, thế nhưng người có chất giọng kì lạ như này thì Ramus mới gặp lần đầu tiên. Ông ta thu hồi suy nghĩ linh tinh, tập trung quan sát trận đấu.

Chỉ thấy tay phải Vera, vốn bị Sophia đẩy ra, giờ đã luồn xuống dưới gáy của đối thủ. Cẳng tay trái của cô tì lên cổ họng của Sophia, đẩy bật chiếc cằm thuôn ngửa lên. Cẳng tay trái của Vera tì xuống, còn bàn tay phải thì nắm chặt gáy đối thủ, cố gắng đẩy nó lên, tạo thành một gọng kìm bóp nghẹt lên cổ Sophia.

Sophia thì đang cố dùng tay trái để đẩy cánh tay phải Vera ra. Bàn tay phải của cô thì siết chặt lên khuỷu tay Vera, tìm cách để nâng nó lên. Lần này không giống với pha tì gậy ban đầu, khi Vera tấn công trực tiếp vào cổ họng của Sophia.

Cho dù cường độ cơ thể của Sophia có cao tới đâu đi chăng nữa, thì khí quan của cô cũng không thể nào mạnh mẽ như cơ quan bên ngoài được. Câu trả lời đơn giản là vì không cần thiết!

Một đấu sĩ có thể sử dụng đấu khí để bảo vệ các cơ quan bên trong khỏi những chấn động, hơn nữa vị trí của chúng có ý nghĩa là "được bảo vệ". Được bảo vệ thì mạnh mẽ để làm gì?

Thế cho nên có thể Sophia chịu đựng được lâu hơn so với Fergie một chút, nhưng cũng không thể quá nhiều! Cũng may lần này Vera không có tư thế thuận lợi để thi triển đòn kẹp cổ tam giác như khi thi đấu với Fergie.

Lần này đến lượt bản năng sinh tồn của Sophia trỗi dậy! Cô buông chân khỏi lưng đối thủ, tì chúng xuống đất, và chỉ dùng lực từ hai chân và lưng, cô nhấc bổng cơ thể của cả hai ra khỏi mặt đất!

Lập tức, Vera quắp chặt hai chân xung quanh lưng Sophia. Vị thế của cả hai đã thay đổi một cách chóng mặt chỉ trong vài nhịp thở!

Khán giả trầm trồ, hô lớn khi thấy tình thế bỗng dưng đảo ngược nhanh đến như vậy!

Dù không còn được trọng lực ủng hộ, nhưng đòn kẹp cổ này của Vera dùng lực chủ yếu từ hai cánh tay, chỉ cần nửa thân trên của cô vẫn bám chặt vào người Sophia là được, dù đó có là đứng hay nằm.

Ánh sáng thắng lợi đã chiếu rọi lên trên gương mặt đẫm mồ hôi và máu của Vera. Cô nhìn thấy đôi mắt của đối thủ bắt đầu tan rã, chỉ cần cố thêm chút nữa thôi, chút nữa...

Và rồi Vera thấy trời đất đảo điên!

Sophia, vẫn đang mang theo một chiếc "ba lô" trước ngực, đã nhảy lên và giộng mạnh cả người xuống mặt đất. Do tư thế của Vera lúc này đang ở trước ngực Sophia, thế nên thay vì Sophia đập người xuống đất, thì lưng của Vera mới là thứ dính đạn!

Cơn đau sốc hông bất ngờ đã phá vỡ thế khóa của Vera. Không phải là cô không lường trước được sự va chạm, mà bởi Sophia đã từ bỏ việc ngăn cản hai cánh tay của cô. Thay vào đó, cô nàng tóc trắng dùng hai bàn tay tì mạnh lên trán Vera, ép cho đầu của cô phải ngửa ra đằng sau, và trở thành bộ phận đầu tiên chạm vào mặt đất!

Cảm giác đau đớn, choáng váng xâm chiếm trí óc của Vera, đánh tan quyền kiểm soát đôi tay của cô, tạo điều kiện cho Sophia vùng ra. Cô ta loạng choạng lui lại về phía sau, đưa tay lên xoa bóp cổ, ho sù sụ khi những dòng không khí mát lành ngọt ngào ùa vào qua cuống họng.

Cho dù đã biết trước trận chung kết sẽ vô cùng thảm khốc, nhưng cả khán giả lẫn Ramus đều không thể tưởng tượng được nó có thể thảm liệt tới mức này! Một đấu sĩ thì đang nằm quằn quại trên mặt đất, máu tươi chảy ướt cả mảng đá. Một đấu sĩ thì quỳ rạp, hai tay ôm cổ, cố gắng hít thở từ tốn để xoa dịu hai lá phổi bỏng rát.

Và gần như cùng một lúc, bọn họ thoát khỏi trạng thái tàn phế ngắn hạn!

Vera dùng khuỷu tay, chống người đứng dậy, trong khi Sophia cũng lồm cồm đứng lên, cười điên dại!

- Hay! Hay lắm! Thật là một trận đấu sung sướng đầm đìa! Lâu lắm rồi mới có kẻ có thể đẩy ta vào tình trạng tàn tạ như thế này. Cô bé còn gì thì dùng nốt ra đi!

Sophia quát lớn. Nói xong, cô ta đưa tay xuống... tháo đôi giày gắn dao ra, cất vào trong nhẫn không gian.

- Cô khinh tôi sao?

Vera căm tức quát lại.

- Không hề!

Sophia múa múa những ngón chân xinh xinh trong không khí, tận hưởng cảm giác gió lùa qua từng kẽ chân. Không dưới mười gã đàn ông vội vàng tháo mũ che xuống dưới quần! Một đôi chân xinh đẹp hoàn toàn có thể sở hữu lực sát thương gợi cảm không thua kém gì những bộ phận được coi là nữ tính khác!

- Khi không có đấu khí, đôi giày đó chẳng khác nào gánh nặng đối với ta!

Sophia kết thúc câu nói bằng một nụ cười vô cùng nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Gãy!

Cuối cùng thì mưa cũng bắt đầu rơi!

Không một tín hiệu báo trước, khi giọt mưa đầu tiên chạm đất, nó giống như người lính tiên phong trèo lên tường thành vậy! Muôn ngàn những anh em của nó lao ầm ầm từ trên trời xuống, đâm đồm độp lên sàn thi đấu, vỡ tan ra thành từng mảnh.

Người ta nháo nhác như ong vỡ tổ khắp quảng trường trước sự xâm lược bất ngờ này! Thế nhưng trên quảng trường trống rỗng này, họ sẽ tránh mưa vào đâu? Đám đông chạy tán loạn, cố gắng tìm một chỗ nào đó, quên rằng với mức độ mưa lớn như thế này thì hiện tại quần áo họ đã ướt sũng nước rồi.

Chỉ trong thoáng chốc, số người trên quảng trường đã vơi đi trông thấy! Khi sự hỗn loạn đã tản đi hết, thì những người ở lại đa phần là các đấu sĩ và một số nhỏ những thôn dân ham chơi chẳng ngại mưa rơi.

Các đấu sĩ yếu thì để mặc mưa chảy trên người, bởi thể chất của họ không thể nào bị cảm lạnh chỉ với từng này tác động được. Còn những tồn tại mạnh mẽ, hoặc quái dị thì có các cách khác nhau để tự bảo vệ cơ thể.

Ví dụ như gã đàn ông mặt mũi vô cùng bình thường bên cạnh Gatrix. Từ trên người ông ta tỏa ra một thứ năng lượng màu trắng nhàn nhạt, ngăn không cho nước mưa chạm vào người.

Tuy nhiên hiệu ứng thị giác của nó còn lâu mới sánh được với "ả pháp sư" đang nằm ngả ngớn trên ghế! Nước mưa rơi xuống đến gần Gatrix liền đổi hướng, chảy sang hai bên.

Sự khác biệt giữa Ramus và Gatrix ở chỗ, một bên chặn nước mưa - tức là hạt mưa sẽ vỡ ra. Còn bên kia điều hướng từng giọt mưa một, trình độ điều khiển của ai hơn ai chỉ dùng mắt thường cũng thấy rõ! Ramus liếc nhìn Gatrix đầy kiêng kỵ, hơi dịch sang bên cạnh một chút.

Nhưng Gatrix chẳng có thời gian mà chế giễu sự ngớ ngẩn của gã tuyển trạch. Sự chú ý của hắn giờ đang tập trung hoàn toàn lên trên sân đấu rồi!

...

Mưa tầm tã như chiếc vòi hoa sen, cuốn trôi đi máu, bùn đất, mồ hôi và nước mắt của cả hai tuyển thủ. Những giọt mưa bắn vào người họ, đau điếng, buốt giá, giống như một buổi hành hình bằng ném đá công khai không vậy.

Thế nhưng không một ai lùi bước! Cả Vera và Sophia đều hơi khom người, chuẩn bị sẵn sàng cho một hiệp giao chiến kế tiếp.

Người ta thấy nơi Sophia đứng, có một đóa hoa nước xoáy tròn, nở rộ thay cho thân hình của Sophia vừa biến mất. Vera chỉ kịp đưa cánh tay lên phòng ngự hai bên đầu, trước khi cú đá sấm sét của Sophia đập tới.

Thực chất lực của nó không mạnh đến như vậy, và Vera cũng đã cố tình bay người theo cú đá để giảm bớt lực va chạm, song dưới con mắt của dân ngoài nghề thì Sophia đã đá bay Vera một đoạn khá dài.

Trên cửa sổ những ngôi nhà xung quanh quảng trường, người ta đứng lố nhố, tựa lên chiếc khung gỗ, say mê nhìn hai vũ công múa những điệu múa đầy chết chóc mê hoặc. Họ rộ lên khi thấy Sophia đá ngã Vera, và vỗ tay cổ vũ khi thấy Vera lăn một vài vòng rồi tìm cách đứng dậy.

Lại một lần nữa, sự chuẩn bị của Gatrix đã phát huy tác dụng. Nước mưa thấm ướt hết quần áo của Sophia, làm nổi bật lên những đường cong lung linh của cô, có điều thứ thật sự đáng quan ngại là sức nặng và sức cản của một bộ quần áo ướt sũng.

Vera chẳng gấp bất cứ một trở ngại nào với việc đó, ngoại trừ mưa có làm tầm nhìn của cô bị ảnh hưởng đôi chút. Vera thấy Sophia chạy tới, lần này cô đã có thể nhìn rõ hơn cử động của đối phương rồi.

Tất nhiên Vera vẫn phòng thủ đầy tiêu cực! Cô cần phải ru ngủ đối thủ, để tìm một cơ hội...

- Với một cơ thể như vậy, nhóc cũng biết cảm giác khi sử dụng vũ khí thông thường đúng không?

Sophia cất lời, trong lúc vẫn đánh cho Vera không ngóc đầu lên được.

- Đối với chúng ta, một món vũ khí hiện giờ quá nhẹ! Chúng ta quá mạnh, trong khi tốc độ thì luôn có giới hạn. Thế nên nó tạo ra cảm giác hụt hẫng, giống như một người trưởng thành cầm chiếc lá cây để vung vẩy vậy!

Sophia vẫn tiếp tục màn độc thoại của mình. Không còn chiếc giày kìm hãm, đôi chân của cô càng trở nên nhẹ nhàng và linh hoạt hơn bao giờ hết. Dù Vera đã cố gắng phòng thủ, song số lần cô bị đá trúng những đòn đau điếng không phải là ít!

- Giống như cô bé có chiếc gậy bằng đá rất nặng đó, đôi giày Hermes của ta cũng rất nặng, rất đầm! Ta không phủ nhận mục đích chính của nó vẫn là để cắt, nếu không thì gắn dao làm gì! Có điều nó đủ nặng để ta sản sinh ra được nhiều lực hơn từ cú đá, mà không hi sinh quá nhiều tốc độ.

Sophia nhảy lên, đạp một cú song phi cước vào tay Vera, khiến cô ngã dúi dụi ra sau. Thay vì tiếp tục tấn công, Sophia dừng lại, nhìn trân trân vào Vera.

- Đôi giày đó có khối lượng nặng để phù hợp với ta khi sử dụng đấu khí, chứ không phải là trong trạng thái này! Thế nên khi bỏ nó ra, tốc độ của ta đã tăng hơn hẳn. Chắc là cô cũng cảm nhận được rồi chứ!

- Cô nói nhiều quá!

Vera nhổ ra một ngụm máu trong miệng, chống người đứng dậy. Cô dồn trọng tâm ra chân sau, khom nhẹ người như một con tôm, hai tay xòe ra phòng hờ trước mặt.

- Trẻ con ngày nay thật là...

Sophia lắc lắc đầu cảm thán, làm những giọt nước mưa bắn tung tóe khỏi mái tóc cô. Trải qua trận đấu kịch liệt, chiếc buộc tóc của cô đã bị rơi mất, làm cho mái tóc giờ thả lòa xòa khắp vai, lưng và ngực.

Nếu như Sophia với mái tóc búi cao đem lại cảm giác cao sang, kiêu ngạo, thì Sophia xõa tóc có chút gì đó... mềm mại và thân thiện hơn hẳn. Tất nhiên đó chỉ là ấn tượng về ngoại hình, bởi đôi mắt sắc bén của cô nàng cũng đủ để dọa đái những gã đàn ông có thần kinh yếu rồi!

Sophia lướt tới, xoay người một trăm tám mươi độ, co chân phải đạp mạnh về phía sau. Đây là một cú đá hậu thẳng chân, và lực của nó cực kì mạnh. Cho dù Vera có phòng thủ được thì những cú đánh này cũng sẽ khiến thể lực của cô hao hụt cực nhanh.

Và đây là thời điểm Vera chờ mãi!

Cô hơi trượt người qua trái, né đi cú đá. Tiếp đó, cô đè cả người lên lưng đối thủ, ép cho Sophia ngã sấp mặt xuống. Vốn trọng tâm của Sophia không dễ bị đẩy ngã đến như thế, nhưng trời đang mưa!

Trời mưa khiến cho nước bám đầy trên mặt quảng trường phủ đá, và nó rất trơn.

Đôi tay của Vera, chính xác hơn là tay phải của cô luồn xuống dưới cổ Sophia, ép chặt vào, trong khi tay trái lại một lần nữa túm chặt lấy cổ tay phải, tạo thành thế gọng kìm. Lần này Sophia đã học khôn hơn.

Cô rụt cổ xuống, dùng cằm và miệng để đón cẳng tay của Vera. Đồng thời cô cũng kịp luồn cánh tay phải vào giữa mặt mình và cánh tay Vera, ngăn không cho chiếc kìm kẹp vào.

Cả hai ngã rạp xuống đất, Sophia nằm dưới, còn Vera ngồi trên lưng.

- Cô ta lại định sử dụng lại đòn kẹp cổ sao? Thật đáng tiếc, nó thất bại rồi!

Ramus cảm thán.

- Ai nói với ngươi Vera chỉ biết dùng đòn đó?

Gatrix đáp trả ngay lập tức!

Vera lúc này đang trong tư thế giằng co với Sophia. Sức của cô không đủ để tiếp tục thực hiện đòn siết. Cô có thể cảm nhận được cánh tay phải của mình đang bị đẩy lìa dần ra khỏi cổ Sophia, và đối thủ của cô cũng biết điều đó.

- Tiếc quá nhóc, nhưng lần này ta thắng rồi!

Bên dưới cẳng tay phải của Vera, tiếng từ miệng Sophia phát ra. Nó hơi méo mó vì môi và cằm của cô đang không ở trong tư thế thuận lợi để phát âm.

Vera không đáp. Thay vào đó, cô buông luôn cánh tay phải ra, chống nó xuống mặt đất. Quán tính khiến cánh tay phải của Sophia bị mất đà, bay vọt ra ngoài một chút. Đúng vào lúc này, cánh tay trái của Sophia luồn tới, thay vai trò của cánh tay phải, khóa chặt hàm dưới của Sophia.

Sophia thấy thế, liền dùng tay phải túm chặt lấy cẳng tay Vera, ngăn không cho cô kết hợp tay phải với tay trái. Không có lực khóa từ hai tay, không kẹp được vào cổ cô thì Vera lấy gì để siết? Sophia thầm nghĩ trong bụng, trước khi cô nghe thấy tiếng thì thào vang lên bên tai trái.

- Cô nghĩ đòn khóa chỉ có cổ thôi à?

Sau đó Vera dùng lực từ cánh tay phải, đôi chân, lưng để nhấc nửa người của Sophia lên khỏi mặt đất.

Cơn đau đó Sophia không có cách nào diễn tả hết! Nó giống như cô bị kẹp người vào giữa chiếc máy chém, sau đó nàng đao phủ xinh đẹp mà độc ác đã gạt chiếc cần, để lưỡi dao rơi thẳng xuống lưng Sophia.

Nó đau tới nỗi trong một thoáng chốc, âm thanh, màu sắc, hình ảnh, tất cả mọi thứ đều bị tước ra khỏi ra tâm trí cô. Chưa bao giờ Sophia cảm thấy hoảng loạn và cận kề cái chết đến thế này, dù rằng trong suốt quãng đời du hành của mình, cô đã chiến đấu không ít trận, và có những trận khiến Sophia bị thương rất nặng.

Bản năng mách bảo cô phải vận dụng đấu khí ngay lập tức, nếu không cột sống của cô sẽ gãy nát trước lực bẻ đến từ toàn thân đối thủ. Cô gặp bất lợi rất lớn ở chỗ cô chỉ có thể dùng cơ cổ và lưng để kéo lại cơ thể, trong khi đối thủ vừa có cánh tay, lưng, chân... đúng rồi chân! Nếu như cô có thể tìm cách đứng lên...

Đến lúc này, Sophia mới nhận ra, hai bàn chân của Vera đã luồn xuống dưới đùi cô, vừa đóng vai trò ngăn không cho đùi cô chạm đất, vừa góp thêm lực để kéo thân dưới của cô về phía sau, càng khiến lưng của Sophia bị bẻ mạnh hơn.

Khinh người quá đáng!

Đấu chí trong mắt Sophia cháy bừng bừng! Cô dùng cánh tay phải, đánh thật lực vào cẳng tay phải của đối thủ, khiến nó bị gập xuống, cho Sophia có thêm một vài giây thở dốc. Tiếp đó, cô dùng hai cánh tay... nhấc cả hai cơ thể lên khỏi mặt đất!

- Thế mà cũng được! Quả nhiên khi chênh lệch tới một trình độ nào đó thì kỹ xảo hay mấy cũng đành bó tay!

Ramus cúi đầu đầy tiếc nuối.

Sophia, lúc này trong tư thế trồng cây chuối, ném cả người về phía trước. Hai chân cô chạm đất, lưng thì hơi ngả về phía sau vì phải vác một cái "ba lô" hình người đang cố tìm cách bẻ gãy lưng cô. Song hiện giờ Sophia đã kiểm soát được lại hai chân, và cô đang ở trong tư thế đứng thẳng chứ không phải là nằm sấp như ban nãy.

Sophia túm lấy hai tay của đối thủ, dùng thêm lực ở chân và lưng, từ từ kéo cho cột sống thẳng trở lại, trong sự bất lực của đối thủ. Vera biết rằng tình thế đã mất, bèn đổi chiêu.

Cô luồn lách linh hoạt trên người đối thủ như một con rắn, dùng hai khuỷu tay đấm vào khoeo chân Sophia, ép cho đầu gối cô ta gập lại, đánh ngã cả hai. Lần này Vera nằm dưới, lộn đầu đuôi với Sophia.

- Ta không tin! Ta không cam tâm!

Vera gào lên, túm lấy chân phải của đối thủ, kẹp chặt nó bằng cả tay lẫn chân. Với ngực làm điểm tì, cô dùng lực tay và chân ấn chân của Sophia xuống, ép cho đầu gối của Sophia trượt ra khỏi trạng thái căng cực đại của nó - nói một cách đơn giản là bẻ khớp.

- Đủ lắm rồi!

Hai mắt Sophia phun ra lửa giận! Cô mắm môi mắm lợi, tách hai chân đang đan vào nhau của Vera ra. Sau đó, cũng học theo đối thủ, cô dùng hai tay nắm lấy chân phải của Vera, tì nó lên ngực mình và ấn xuống!

Khục!

Một tiếng khớp lệch vang lên, chìm nghỉm trong tiếng mưa và tiếng gào đau đớn thảm thiết của một cô gái!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Huyết thống

Ta đã làm gì thế này?

Sophia thất thần nhìn Vera lăn lộn trước mặt, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng. Một cảm giác đau đớn, cay xè lan tỏa khắp lồng ngực cô, thật lạ lẫm làm sao!

Sophia không phải loại mới ra đời chưa từng tự tay kết liễu ai đó. Thân phụ nữ, một mình lang thang đây đó, có những thứ nó cứ tự nhiên ập tới thôi. Cô chỉ nhớ được tới người thứ mười, còn sau đó Sophia ngừng đếm!

Nói chính xác hơn, tới thời điểm này, cô cũng chẳng nhớ nổi người đầu tiên mình hạ sát là ai nữa rồi! Khi sinh mạng đã chất đủ cao như cái gò, thì nó chỉ còn là một con số.

Sophia không dám nói mình có thể vừa cười vừa vung tay đập chết một người như cách Sirius đã làm, nhưng nếu cần thiết, cô hoàn toàn không chịu bất cứ áp lực nào khi đồ sát cả ngôi làng này.

Hơn hai nghìn mạng người! Chuyện nhỏ!

Thế nhưng, chỉ riêng lần này, Sophia cảm thấy tội lỗi vô cùng. Giống như cô vô tình giẫm vỡ con búp bê sứ quý giá mà mình mải miết đi tìm vậy! Vera không có nét nào giống với "nàng", cả ngoại hình lẫn khí chất.

Ngẫm lại thì cô thậm chí còn chẳng thế nhớ được gương mặt của "nàng" nữa! Một con mèo lạc mình trong cơn mưa, tìm kiếm một ảo ảnh không còn tồn tại, và nó còn chẳng biết ảo ảnh ấy trông như nào!

Tại sao trái tim cô lại đau đớn thế này?

Nước mưa lăn từng giọt dài trên má Sophia, nóng hôi hổi.

...

Cơn đau nhức cứ từng cơn, từng cơn kéo tới, kéo cho tâm trí Vera trở lại hiện thực. Cô vừa khóc vừa cười, như một con điên trong cơn mưa tầm tã này. Lần trước là đôi cánh, lần này là cẳng chân.

Rốt cuộc cô đã làm gì mà phải chịu đựng những chuyện này chứ? Cả cuộc đời cô là một chuỗi thất bại, lần này cô chỉ cần một chiến thắng cỏn con cũng không nổi sao?

Nó còn chẳng phải là một thành tích thực chất gì cho cam! Kỹ thuật giỏi, để làm gì trong cái thế cuộc chiến kỹ lên ngôi này?

Kể cả chính bản thân Vera, cũng chẳng mấy quan tâm nếu như có một phiên bản khác của cô xuất hiện, múa may võ vẽ. Cô chỉ cần một chiêu phép là đủ để thổi bay nó rồi!

Phép thuật?! Một tia sáng bừng lên trong đầu Vera, mang theo ánh sắc đa màu. Tại sao lại đa màu nhỉ? Vera thoáng dừng lại trong nửa giây, rồi ném luôn câu hỏi ra phía sau đỉnh đầu. Luật yêu cầu không được dùng đấu khí, còn phép thuật thì đâu có cấm phải không?

Cô liếc một vòng xung quanh, và nhận ra cây gậy phép đang nằm chỏng chơ trên mặt đất, chỉ cách cô có một đoạn ngắn. Vera dùng hết sức bình sinh, lê người về phía cây gậy.

Vết thương ở chân cô bị chạm vào càng khiến Vera đau tợn! Chờ đấy, tao sẽ cho mày chịu đựng tất cả những thứ này! Trên mặt Vera toát lên một vẻ hưng phấn đầy bệnh hoạn.

Sau lưng cô, Sophia đang đứng ngây ra như phỗng!

...

Cuối cùng thì Vera cũng tóm được vào chiếc gậy. Nước mưa trơn trượt, lạnh buốt bám đầy trên nó, nhưng Vera chỉ cảm nhận được một sự ấm áp kì lạ tỏa ra từ chiếc gậy. Nó cảm nhận được nỗi đau của cô, nó căm phẫn vì những gì cô phải chịu.

Trong cái giây phút tuyệt vọng này, chẳng có Gatrix hay bố cô ở quanh đây, chỉ còn người hầu trung thành xấu xí thô kệch là ở bên cô.

Ma lực từ trong người cô tuôn ra, hòa quyện với ma lực bị chiếc gậy hấp thụ từ bên ngoài vào, cộng hưởng lẫn nhau, tạo nên một trận pháp vô cùng rối rắm và phức tạp. Mặc dù Vera đã thi triển Viêm bạo tam liên phát rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy nó thông thuận đến như vậy. Giống như... lửa cũng ủng hộ cô vậy!

Đồng tử của Sophia nở lớn khi thấy ma lực tụ tập về phía Vera. Trong khoảnh khắc này, cô lập tức hiểu ra rất nhiều chuyện! Thật là một cách ngụy trang tàn độc! Sophia lườm lên phía khán đài, nơi chiếc áo choàng màu đen phủ kín người ướt sũng đang đứng!

Đã quá muộn để Sophia ngăn phép thuật này lại! Và ý chí mạnh mẽ của Vera lại càng kích thích lòng hiếu thắng của Sophia, xua bớt đi mặc cảm tội lỗi trong lòng cô. Sophia hít sâu một hơi, sau đó gầm lên một tiếng!

Nó không phải là tiếng ồn trầm đục như sư tử, cũng không phải tông giọng hơi trầm của cô nàng, mà trái lại, nó thánh thót ngân vang... như tiếng một loài

chim nào đó vậy!

Từ sau lưng Sophia, một đôi cánh chim bằng lửa được hình thành, trải rộng ra. Nó dài khoảng hai lần sải tay của Sophia, vươn cao đầy kiêu hãnh, vỗ chầm chậm và mềm mại trong cơn mưa. Ở nơi chiếc cánh phất qua, dùng mắt thường có thể thấy nước mưa bốc hơi tạo thành từng đợt khói mù mịt.

Mái tóc trắng của Sophia cũng đổi màu, biến thành một ngọn lửa màu da cam cháy hừng hực, đồng bộ với đôi mắt tỏa sáng rực rỡ của cô. Và ở dưới chân Sophia, từ lúc nào không hay, đôi giày Hermes đã trở lại. Lúc này những lưỡi dao đã được ngọn lửa cường hóa, tạo nên những lưỡi-dao-lửa dài hơn, đáng sợ hơn hẳn.

- Viêm bạo tam liên phát!

- Phượng hoàng cước!

Hai đòn đánh mạnh nhất mà họ có thể thi triển lúc này cứ thế phóng ra, đập vào nhau, tạo thành một vụ nổ lớn không thể tưởng! Những người dân khi thấy tình hình có vẻ không ổn, đã nháo nhác đóng hết cửa sổ lại, cầu trời cho hai vị ôn thần này kết thúc trận chiến, trước khi cả ngôi làng bị đập tan.

Và chính hành động này đã cứu họ một bàn thua trông thấy! Vụ nổ tạo nên luồng ánh sáng màu trắng vô cùng chói mắt, vậy nên dù Gatrix đã quát cho những người còn chây ỳ trên quảng trường phải cúi đầu xuống, khá nhiều vẫn bị mù tạm thời!

Cũng chẳng thể trách Gatrix, giọng của hắn đâu thể lan tới cả quảng trường được, chưa kể còn bị tiếng mưa át đi nữa! Có vài kẻ xui xẻo tiền đình yếu thậm chí còn ngất đi!

Cái gì gọi là huyết thống? Đây là một câu hỏi rất thú vị, và khiến rất nhiều học giả đau đầu. Để giải thích huyết thống là gì thì rất dễ, nhưng vì đâu mà một số cá thể lại có và vận dụng được nó, một số thì không lại là câu chuyện khác! Chưa kể, vì sao huyết thống của người này lại khác người kia, chẳng phải chúng ta đều là một chủng tộc hay sao?

Trước tiên, cái gì gọi là huyết thống? Trải qua nhiều nghiên cứu, các đấu sĩ đã phát hiện ra, nó là một loại năng lượng ẩn bên trong dòng máu của họ. Nếu như đấu khí là năng lượng sống do cơ thể sản sinh ra, thì huyết thống là sức mạnh dự trữ nằm bên trong dòng máu.

Đúng vậy, phải là sinh vật có máu mới dùng được sức mạnh huyết thống, các sinh vật nguyên tố như người đá, người cây không có khả năng sử dụng năng lực huyết thống, hoặc chí ít các học giả loài người chưa tìm được ví dụ nào.

Không một ai biết rõ chính xác làm thế nào để kích hoạt huyết thống! Có người chỉ cần đang uống nước cũng thức tỉnh, có người cố gắng cả đời cũng không thể. Tuy nhiên theo thống kê thì nếu một người bị đặt trong tình cảnh ngặt nghèo nhiều lần thì tỷ lệ đánh thức được huyết thống sẽ cao hơn một chút!

Nhắc tới đây lại phải nói về sức mạnh của huyết thống. Huyết thống thức tỉnh thường khiến cho ngoại hình bên ngoài của người đó thay đổi, mang theo một vài phần giông giống với tổ tiên nguyên gốc của họ.

Ví dụ như Sophia đi, huyết thống của cô là chim phượng hoàng, vậy nên khi thức tỉnh, cô sẽ mọc ra một đôi cánh lửa, và thừa hưởng đôi mắt phượng.

Sức mạnh của huyết thống vô cùng quỷ dị, muôn hình vạn trạng, không ai giống ai. Có những người cùng loại huyết thống mà thừa hưởng năng lực lại khác nhau, càng khiến giới học giả thêm điên đầu! Chỉ có một điều có thể khẳng định, đó là sức mạnh của huyết thống cực kì lớn!

Khi trong trạng thái thức tỉnh, chủ thể sẽ được gia tăng rất nhiều về sức mạnh thể chất, cũng như có thêm năng lực phụ đi kèm. Nói ngắn gọn thì nó khá giống một cách bật phần mềm ăn gian, bởi không như đấu khí hay ma lực phải khổ luyện, chủ thể chỉ cần may mắn kích hoạt được huyết thống là có thể một bước lên tiên.

Và điều đặc biệt là một khi huyết thống đã được kích hoạt, thì kể từ thời điểm đó, sức mạnh của huyết thống sẽ càng tăng. Cái này mới thật sự khiến cho nó được gọi là "ngồi mát ăn bát vàng".

Tất nhiên, trong một rừng các loại phương pháp gia tăng sức mạnh khác nhau như câu thông với linh hồn, đấu khí, phép thuật, lập khế ước với ma quỷ vân vân, thì huyết thống cũng không phải một thứ gì quá nổi trội. Đúng là nó rất mạnh, rất hiếm, nhưng cũng có những khuyết điểm để ngăn không cho nó trở thành xu thế của cả lục địa.

Đầu tiên, mỗi lần thiêu đốt huyết thống sẽ có thời gian không dài. Tùy thuộc vào nồng độ huyết thống của tổ tiên còn sót lại trong máu, mà thời gian sẽ ngắn dài khác nhau. Còn nếu huyết thống tinh khiết mười phần - ngớ ngẩn, lúc đó ngươi còn được coi là người nữa sao?

Kế tiếp, thiêu đốt huyết thống sẽ khiến chủ thể bị suy yếu trong ngắn hạn sau khi kết thúc trạng thái. Vậy nên kích hoạt trạng thái này đối với các đấu sĩ là một lần khô máu, hoặc đối thủ chết, hoặc bản thân nằm xuống!

Tổng kết lại, huyết thống là thứ năng lực nằm trong máu, rất mạnh, có thời gian tồn tại và thức tỉnh được hay không thì hoàn toàn phụ thuộc vào duyên phận! Đó cũng là lí do mà các đấu sĩ thường hay lao vào những thử thách nguy hiểm, để lật được lá bài đấy!

Và nó có thể di truyền!

Đến đây chúng ta có thể quay trở lại đoạn mở đầu, để tiếp tục nghiên cứu xem nguồn gốc của huyết thống là từ đâu. Nếu như Sophia có huyết thống phượng hoàng, thì chẳng phải cô là dòng dõi của một sinh vật truyền thuyết hay sao? Thế nhưng các học giả đã thực hiện vô cùng nhiều thí nghiệm phi

nhân tính, để lai tạp ra những giống lai.

Tỷ lệ xuất hiện giống lai là cực kì thấp, và khi một con người mèo sử dụng huyết thống tộc trâu, tâm trí các học giả đã tan vỡ! Mất không biết bao nhiêu tiền của và tài nguyên, để rồi đạt được kết quả loại huyết thống xuất hiện là ngẫu nhiên?

Vậy nên các học giả đã đưa ra hai giả thuyết. Một, đó là các chủng tộc trước đó đã có sự tạp giao quá nhiều, và sinh vật hiện tại là kết quả của những cuộc lai tạp đó. Không còn sinh vật nào thật sự là thuần huyết, cho nên khi thức tỉnh huyết thống, xác suất ra huyết thống lung tung là có thể hiểu được.

Thế nhưng nó không thể giải thích được số lượng các chủng tộc vì đâu mà đông đến như thế, bởi như đã nói, lai tạo hai giống rất khó. Và mỗi cá thể hiện giờ đều là hỗn huyết, với tỷ lệ khác nhau, tức là bản thân mỗi người đều đủ coi là một giống loài mới rồi!

Một giả thiết khác lại dựa vào thần học và truyền thuyết. Khi những kẻ sát mẫu đâm lưỡi dao lạnh ngắt vào lồng ngực nữ thần, máu tươi của nàng đã vẩy ra khắp nhân gian, tạo nên các chủng tộc như hiện tại.

Chúng ta đều được thừa hưởng thần huyết, mang theo thần tính, là con dân của thần. Mỗi cá thể đều mang theo khả năng vô hạn, bởi dòng máu của thần bao hàm tất cả loại năng lực.

Có điều như vậy nó lại không thể giải thích được, vì sao loài người, và chỉ có loài người, khi kích hoạt năng lực huyết thống, lại bị biến hình thành chủng tộc khác, mà không phải loài khác biến hình thành người! Rõ ràng chúng ta đều do máu của thần tạo thành, vậy thì tại sao lại có loài này loài kia, tại sao con người lại biến thành tộc khác?

Chẳng lẽ... loài người hạ cấp hơn các tộc khác? Hay loài người không mang theo thần tính?

Đó là một câu hỏi bị bỏ ngỏ, vì những kẻ dám trả lời nó đã được giáo hội đưa lên giàn hỏa thiêu hết rồi!

Đúng vậy, đây là một trong các mâu thuẫn khái niệm cơ bản giữa Hiệp hội người làm phép và Giáo hội!

Tất cả những điều này, về sau Gatrix mới được một người nói cho biết, chứ hiện tại thì hắn chỉ biết trầm trồ thán phục mà thôi! Về phần người đó là ai... đó lại là một câu chuyện khác!

...

Sau tiếng nổ đinh tai nhức óc, cùng thứ ánh sáng mù lòa, chiếc gậy bằng đá của Vera bay vọt lên trên không trung, xoay xoay vài vòng, trước khi cắm phập xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Chia ly

Ngay khi nhận thấy được kết cục của trận đấu, Gatrix bất chấp trọng tài còn chưa tuyên bố dừng, đã lao vọt vào trong sân như một con báo săn. Hắn nâng cơ thể đã mất đi tri giác của Vera lên, nhẹ nhàng rót vào miệng cô một thứ chất lỏng màu đỏ bên trong chiếc chai pha lê.

- Chúng ta đầu hàng!

Làm xong, Gatrix quay về phía Ramus hô lớn. Gã đàn ông ra hiệu cho trưởng làng, và ông ta lập tức rống to cuống họng.

- Trận đấu kết thúc! Người chiến thắng cuối cùng là tuyển thủ Sophia!

Gatrix cúi đầu nhìn chiếc chân phải èo uột mất trật tự của Vera, rồi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Sophia. Cho dù đã sở hữu cặp mắt phượng hoàng, dù Gatrix đã ngẩng đầu lên nhìn trực diện vào mắt cô, nhưng tất cả những gì Sophia có thể thấy chỉ là một màu đen kịt!

Nó càng khiến cô thêm kiêng kỵ kẻ đang ngồi trước mặt!

Chợt cô thấy Gatrix hơi nghiêng người, để lộ ra thân hình tàn tạ của Vera. Gatrix không cần nói bất cứ một câu nào, song Sophia đã hiểu rõ ý của hắn muốn gì! Một cơn giận vô danh bốc lên bên trong lòng cô, khiến Sophia không thể kìm chế được, chỉ tay quát thẳng vào mặt Gatrix!

- Tất cả là vì ngươi, mà cô ấy đã thành ra kết cục như thế này! Vậy mà giờ ngươi còn dám yêu cầu ta chữa cho con bé sao? Ngươi có còn chút liêm sỉ nào không?

Gatrix không thèm đáp. Thay vào đó, hắn cúi đầu xuống, nhìn về hướng chân phải của Vera. Nó khiến Sophia tức nghiến răng trèo trẹo.

Tại sao cô ta biết được Sophia có một mối quan tâm kỳ lạ với Vera? Dựa vào đâu mà Gatrix biết được cô sẽ tìm cách chữa cho cô gái đang nằm trước

mặt? Rất nhiều câu hỏi xoay mòng mòng trong đầu Sophia, có điều cô phải cứu người trước đã, việc đó gấp hơn!

Lần đầu tiên, kể từ khi bước chân vào làng, Sophia sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình. Đấu khí của Sophia có hệ lửa, và nó phối hợp một cách hoàn hảo với năng lực huyết thống của cô. Toàn bộ ngọn lửa trên người, trên giày, trên cánh của Sophia biến đổi, biến thành màu trắng hừng hực! Cô ném một cái nhìn tràn ngập cảnh cáo về phía Ramus, và gã đàn ông lập tức cúi đầu xuống.

- Cẩn tuân ý kiến của đại nhân Bạch Hỏa!

Nói xong Ramus xoay người, phóng vụt đi như thể bị ma đuổi!

Một đấu sĩ mạnh mẽ, chiến lực tương đương cấp trung có giá trị. Một pháp sư cấp thấp có một vài thần chú cấp trung cũng có giá trị, nhưng chỉ đến vậy! Nếu một thế lực muốn, họ có thể đào tạo ra được!

Một pháp sư kiêm đấu sĩ, và ở cả hai lĩnh vực đều tương đương với cấp trung, nó là một khái niệm khác hoàn toàn. Thiên tài cũng phân đẳng cấp, và Vera chính là thể loại thiên tài mà các học viện muốn dùng mọi giá để thu vào trong tay.

Song thiên tài thì vẫn chỉ là thiên tài, là tương lai! Học viện của Ramus không thể nào chỉ vì một mầm giống tốt mà đắc tội Bạch Hỏa được! Cấp độ huyền thoại và chiến thần quá hiếm có, và cũng thường trấn thủ một phương thế lực. Thế nên đối với người phàm, những tồn tại cấp cao mới là đáng sợ nhất, bởi họ đại diện cho chiến lực tối đa và thích đi ngao du đây đó.

Cho dù là các huyền thoại cũng không muốn làm quá gắt với các cấp cao, bởi rất khó để truy đuổi một con chuột, trong khi con chuột đó cắn vào tổ chức của mình thì thiệt hại không thể kể!

Nếu như không có Sophia tỏ thái độ, thì Ramus sẽ ra tay bắt cóc Vera! Cảm tình có thể bồi dưỡng ra được, chứ thiên tài cỡ này thì chỉ có trông chờ vào duyên số! Tất nhiên, giờ có cho ông ta tiền, Ramus cũng chẳng dám quay đầu lại!

Sau khi đã đuổi Ramus đi, Sophia mới quay đầu về phía Gatrix. Đồng tử cô thu hẹp, khóe mắt hơi giật giật, khi thấy Gatrix đang bồng Vera trong tay, đứng chờ đợi cô. Có quá nhiều thứ Sophia muốn hỏi, song thời gian còn lại cho cô là quá ít! Cuối cùng thì trận chiến tư tưởng trong đầu Sophia cũng kết thúc bằng một tiếng thở dài ngao ngán!

- Ta sẽ chờ ngươi! Đừng có nghĩ tới chuyện chạy trốn!

Ném ra lời đe dọa xong, Sophia đặt tay lên chân phải Vera. Từ mái tóc và đôi cánh cô, ngọn lửa trắng chảy xuống như một thứ chất lỏng sền sệt, bao trùm lấy vết thương Vera, rồi thấm dần qua da. Những tiếng lục khục vang lên âm ỉ bên dưới đầu gối Vera, và khi Sophia nhấc tay ra, chân phải của Vera đã trở lại trạng thái bình thường.

Nhìn Sophia lúc này vô cùng suy yếu! Mái tóc rực lửa của cô đã trở lại trạng thái bình thường, đôi cánh cũng thu bé lại chỉ bằng lòng bàn tay. Vẻ mệt mỏi bao trùm bên trên gương mặt Sophia, song cô vẫn nghiến răng, điều động nốt một chút lửa trắng đi chữa trị những vết thương ngoài da và trên mặt Vera.

- Nhớ đấy! Ta sẽ chờ ngươi ở ngoài cửa nhà trọ!

Sophia tập tễnh bỏ đi, trong làn mưa trắng xóa. Gatrix lẳng lặng nhìn theo hình bóng cô ta, cho tới khi nó khuất hẳn. Thế rồi hắn ôm Vera bước tới trước trưởng làng.

- Giải nhì!

- À? Dạ vâng vâng, phần thưởng của hai vị đây ạ!

Trưởng làng khúm núm cầm bọc tiền lên, dâng ra bằng cả hai tay. Nói đùa, hiện tại thần hộ mệnh của ông ta đã chạy mất dép rồi, nếu như Gatrix muốn ông ta đưa toàn bộ chỗ vàng đó ra, ông ta cũng không dám cãi một lời!

Nghĩ nghĩ, Gatrix ngoái lại, khiến trưởng làng sợ hết hồn!

- Tìm người đưa luôn giải nhất cho Sophia đi!

- Dạ vâng vâng thưa ngài!

Trưởng làng cúi đầu lia lịa, chỉ dám ngẩng lên sau một lúc lâu. Có vài người đàn ông trong làng đội mưa lại gần hỏi ông ta.

- Trưởng làng, giờ chúng ta tính sao với chỗ vàng này đây?

Ông ta vung tay, đập vào đầu người hỏi một cú đau điếng.

- Còn phải hỏi à? Mang đi tìm cô ta để trao giải thôi! Toàn thần linh đánh nhau, dân đen như chúng ta đừng có đụng vào!

...

Khi Gatrix đặt Vera lên chiếc giường ấm áp, thì Vera cũng vừa choàng tỉnh. Cô há hốc miệng, hít sâu một hơi, định nói gì đó, rồi nhận ra không gian quen thuộc. Vera nhìn Gatrix, rồi nhìn đầu gối phải đang buộc chặt băng trắng.

- Anh chữa cho em à?

- Không, là Sophia!

Cảm xúc trong lòng Vera liền nổ tung!

- Sophia! Lại là Sophia! Suốt ngày Sophia! Tại sao anh phải nhờ cô ta? Không có cô ta, anh vẫn chữa trị cho em được đấy thôi!

- Đừng trẻ con như vậy, Vera! Không có cô ấy thì chân em không thể lành được đâu! Mà nếu nó có lành thì cũng sẽ để lại dị tật!

Gatrix dịu giọng trả lời, nhưng câu trả lời càng khiến Vera thêm tức giận!

- Trẻ con! Suốt ngày trẻ con! Trong mắt anh, em mãi mãi chỉ là một con bé chưa lớn thôi sao? Em không cần cô ta chữa trị! Em thà mang tật còn hơn là phải nhờ cô ta!

Vera thở hổn hển, mắt rưng rưng như muốn khóc! Song chờ một lúc, cô không thấy Gatrix phản hồi gì. Cô cau mày ngẩng đầu lên, và lần đầu tiên, cô thấy gương mặt méo xệch của Gatrix! Con Goblin từ từ bước tới bên một chiếc ghế gỗ bên bàn ăn, cầm lấy nó và kéo về phía gần giường.

- Vera này... anh nghĩ... anh sai rồi!

Gatrix chống hai tay lên đầu gối, nhổ ra từng chữ một cách nhọc nhằn! Linh cảm chẳng lành chợt dâng lên trong lòng cô, và nó khiến toàn bộ lông tơ trên người Vera dựng đứng lên!

- Ý anh là sao?

- Anh dạy em... rất nhiều thứ! Nhưng anh đang đánh mất em rồi!

- Anh nói gì vậy, em vẫn đang ngồi đây mà? Nếu đây là trò đùa thì nó không vui chút nào đâu!

Vera nở nụ cười miễn cưỡng. Gatrix lắc đầu, mắt nhắm nghiền.

- Không! Không phải như vậy! Em có nhớ những ngày vừa qua em đã làm những gì không?

- Làm gì là làm gì?

Gatrix xòe ra một ngón.

- Ngày đầu tiên chúng ta vào làng, em tháo khớp tay của sáu tên trộm định cướp đồ bày bán của chúng ta, em còn nhớ không?

- Điều đó có gì sai sao? Chúng là kẻ trộm mà!

- Vậy em giải thích sao về việc em cố tình hành hạ Henry chứ không dứt điểm anh ta? Đừng nói dối, cả anh lẫn em đều biết em hoàn toàn có thể đánh gục anh ta chỉ trong một đòn!

- Em...

Vera cứng họng. Cảm giác nguy hiểm càng lan dần ra khắp toàn thân cô.

- Rồi em yêu cầu anh phải mang đồ ăn lên trên mái nhà người khác! Em muốn anh kê bàn tiệc ra giữa đường, bắt anh hát cho dù đó là đêm khuya và tất cả mọi người đã đi ngủ! Tại sao hả Vera?

- Em... chuyện đó đâu gây hại cho ai?

- Những người dân ở đó đã đồng ý để em làm vậy sao? Họ cho phép em trèo lên mái nhà họ ăn uống, cho phép em hát hò giữa đêm?

- Ai quan tâm bọn chúng nghĩ gì chứ?

Gatrix đưa chiếc găng ướt đẫm nước mưa lên vuốt ve má Vera.

- Cô gái hồi đó vì anh giết những tên trộm mà giận dỗi đâu rồi? Cô gái từng muốn thay đổi thế giới này, mong ước không còn cảnh "nắm tay ai to hơn, người đó ắt đúng" đâu rồi?

Lời nói của Gatrix như tiếng sét đánh nổ vang, chấn động toàn bộ tâm hồn Vera. Cô bàng hoàng, mê man, cúi đầu xuống nhìn trân trối vào hai bàn tay của mình.

- Anh thành công trong việc dạy em kiến thức, nhưng lại thất bại trong việc giữ được em! Anh xin lỗi!

Gatrix đứng thẳng, sau đó cúi người chín mươi độ trước mặt Vera. Nước mắt cô vỡ òa, còn trái tim cô đau nhói khi nhìn thấy Gatrix làm vậy!

- Gatrix...

- Anh muốn em nằm xuống và ngủ. Có lẽ, sáng mai khi em mở mắt dậy, em sẽ thấy anh đứng bên cạnh em, như chưa từng có chuyện gì xảy ra! Nhưng anh cảnh báo em, nếu em không ngủ, em tìm cách để đuổi theo anh, vậy thì kiếp này em đừng bao giờ nghĩ tới chuyện tìm lại được anh!

Vera không có cách nào trả lời nổi. Những cơn nấc nghẹn liên tục khiến người cô nhìn giống như đang trải qua một cơn động kinh nhẹ, run bần bật. Nước mắt cô chảy dài trên má, thấm ướt cả một mảng chăn. Gatrix ấn nhẹ lên trán Vera, đẩy cô nằm xuống.

- Ngủ đi bé ngoan! Và hãy mơ một giấc mơ thật đẹp!

Nói xong, Gatrix quay người bước về phía cửa, bỏ lại Vera cắn chặt chăn, ngăn không cho mình khóc thành tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ba câu chuyện kì lạ!

Những giọt mưa rả rích rơi từ mái hiên, báo hiệu cho cơn giông bão cuối cùng cũng đã tan. Những con đường đọng đầy nước mưa, phản chiếu lại thân ảnh nhỏ bé cô đơn đang bước một cách chậm rãi. Một "pháp sư" trùm trong chiếc áo choàng đen kín mít, đang xách theo chiếc ba lô to bự chảng, cúi gằm đầu, lầm lũi hướng về phía cổng làng. Mưa rơi xuống người hắn, nhưng lại bị một phép màu kì diệu nào đó đẩy trượt sang một bên, rơi tõm xuống đất. Cho dù là giọt nước bắn lên cũng tìm cách "né đi" kẻ cô độc đó!

Gatrix xốc lại hành lý sau lưng, vừa đi vừa suy nghĩ những chuyện mà chỉ có hắn mới biết. Chiếc ba lô này đã đóng gói sẵn từ trước, hắn chỉ việc lấy nó ra khỏi chiếc nhẫn không gian rồi lên đường là xong. Về phần chiếc nhẫn, hắn để lại nó cho Vera...

... trong trường hợp hắn không quay trở lại!

Gatrix không có bất cứ một ấn tượng tốt nào về việc dạy học. Từ bỏ Nike khiến hắn mất đi rất nhiều thứ, song có những chuyện nó đã trở thành bản năng rồi, giống như việc huấn luyện một ai đó vậy. Gatrix nhớ mang máng được về quãng đời của hắn ở Tòa Thành Trắng - là một chủ nô, hắn đương nhiên đã "dạy" rất nhiều người.

Thật nực cười, khi Gatrix nhận ra sự tương đồng giữa một chủ nô và giáo viên! Cả hai đều cố gắng để truyền đạt những kiến thức cho một đối tượng nào đó, dạy cho họ phải ngoan ngoãn vâng lời, để trở thành những nô lệ của cuộc đời, bằng cách này hay cách khác!

Có chăng sự khác biệt là giáo viên dùng tình cảm để dạy học trò, còn chủ nô thì dùng roi vọt!

Gatrix thử suy nghĩ sâu hơn một chút. Giống như những đứa trẻ, tò mò và cẩn thận, rón rén nhưng bạo dạn, chạm vào viền xung quanh vết thương. Hắn xuýt xoa trước cơn đau như búa bổ ập tới, không thể không ngừng lại, tựa vào chiếc cột nhà gần đó để thở dốc.

Ký ức của Gatrix, nếu được nhân cách hóa, cũng giống như một cơ thể thủng lỗ chỗ, rỉ máu liên tục. Nếu như hắn không đụng vào thì cơ thể sẽ tự tiết ra một chất giảm đau, nhưng khi Gatrix muốn chạm vào chúng, muốn tìm hiểu xem cụ thể chiếc lỗ đó sâu như nào, những gì đã bị lấy đi, thì hắn sẽ phải thừa nhận lại cơn đau ở bờ suối lúc ấy!

Gatrix thở hổn hển, quờ quạng ra phía sau, từ từ đẩy cho cơ thể đứng thẳng dậy. Dù cơn đau rất dữ dội, song trong một khoảnh khắc, Gatrix đã nhớ thêm được một vài thứ.

Không phải thứ nô lệ hắn đã đào tạo, bất kể là hàng cấp thấp hay cấp cao! Gatrix từng có một... hay một vài học trò, hắn không nhớ rõ. Hắn dạy họ một vài thứ, và kết cục thì... không mấy tốt đẹp!

Đó là tất cả những gì Gatrix có thể nhớ về cụm từ "dạy học". Có lẽ ở trên phương diện giáo viên, hắn đúng là một kẻ thất bại! Có lẽ... nếu có lần sau, hắn sẽ không tìm cách để dạy cho bạn đồng hành mới nữa.

Có điều như vậy thì thật là chán! Gatrix lắc lắc đầu. Cái gì gọi là đồng hành? Hai hoặc nhiều người, ở chung cùng nhau, giúp đỡ nhau. Trong quá trình đó, họ mài giũa cái tôi cá nhân, điều chỉnh chúng cho phù hợp với cuộc sống tập thể, và học hỏi người xung quanh một cách vô thức. Dần dần, tình cảm sinh ra, ràng buộc nhiều lên, và xã hội ra đời!

Hơi có chút lan man, nói chung Gatrix phủ định việc ngừng dạy học! Dù muốn hay không, chỉ cần sống trong một tập thể, không ít thì nhiều hắn cũng sẽ trở thành giáo viên và học trò, hai vai trò này thay đổi liên tục tùy thuộc vào diễn biến thực tế.

Nếu như không muốn vướng vào cái vòng luẩn quẩn đó, vậy thì hắn chỉ còn một cách. Cả cuộc đời này, hắn sẽ vĩnh viễn cô độc!

Gatrix thoáng ngừng lại một giây, rồi nhún vai. Cũng không phải chuyện gì tệ lắm! Mọi thứ đều có hai mặt, phải không nào? Về phần lời hứa với Ashley... thôi thì ta đành thất hứa với cô vậy, cuộc sống mà! Oa ha ha ha!

Gatrix cười lớn trong lòng, sau đó bước ra một bước! Chỉ có điều, bàn chân hắn không có cách nào chạm xuống mặt đất!

Hình ảnh gương mặt tràn ngập thất vọng và mất mát của Vera hiện lên trong óc hắn. Gatrix không cam lòng từ bỏ! Đúng, hắn thất bại trong việc dạy dỗ Vera! Đúng là nếu hắn rời đi cô bé thì ảnh hưởng xấu của hắn lên cô sẽ giảm dần và tiêu biến hoàn toàn!

Song hắn không thể cứ như thế mà từ bỏ được! Chẳng phải người hùng muốn cứu được công chúa cũng phải đánh bại con rồng độc ác đấy sao? Kể cả là đại ca xã hội đen, muốn rút khỏi giới đâm thuê chém mướn, cũng đâu thể cứ khơi khơi mà rút được? Nếu từ bỏ dễ dàng như này, tâm lý của Gatrix sẽ không thể nào thăng bằng được! Hắn cần có một thử thách nào đó, dù ngớ ngẩn cũng được, để hắn cảm thấy mình có thể rũ bỏ tất cả!

- Vậy đi, nếu như từ giờ đến nửa đêm, ta có thể gặp ba chuyện kì lạ, vậy thì ta sẽ quay trở lại và dùng hết sức để giúp con bé! Bất kể nó trượt theo tà đạo, hay thăng lên thiên đường, ta đều sẽ giúp nó!

Gatrix thì thầm trong miệng, ánh mắt lóe lên vẻ quyết tâm. Còn kì lạ là như thế nào? Là một chiếc cốc tự dưng nứt, đèn tự nhiên đứt dây rơi xuống? Cái đó thì chỉ Gatrix mới biết!

Khi đã quyết định thông suốt, Gatrix cảm thấy mọi thứ trở nên nhẹ nhàng và sáng sủa hơn rất nhiều. Quả nhiên liệu pháp tinh thần lúc nào cũng có hiệu quả hơn hẳn vật lý trị liệu!

Cứ thế, Gatrix đi một mạch ra khỏi ngôi làng, khi ánh mặt trời dõi theo bước chân hắn. Với một khu dân cư hai ngàn người, cộng với việc Gatrix không cố tình đi quá nhanh, thế nên lúc hắn bước chân qua cổng làng, trời đã ngả về chiều muộn. Những cánh rừng ban sáng còn mang theo màu xanh hiền hòa, giờ trở nên đen kịt, âm u dọa người. Thấp thoáng đâu đó bên trong tán cây, những cặp mắt sáng lòe lòe mở ra, theo dõi những con mồi lạc vào trong lãnh địa của chúng.

Đối với một Goblin, thì khu rừng chẳng khác nào tổ ấm, huống chi là Goblin mang theo tri thức của thợ săn siêu cấp như Gatrix. Hắn huýt sáo, khẽ kiểm tra lại vị trí của Hồng Trần giấu trong ống tay áo, rồi đi thẳng vào trong rừng. Trong tình huống hắn thật sự lìa xa cô nhóc Succubus, thì lẩn vào rừng để cắt đứt dấu vết là một lựa chọn tuyệt vời.

Khi Gatrix đi qua những rặng cây đầu tiên, bầu không khí đã thay đổi! Không còn mùi "người", một thứ mùi trộn lẫn của lúa, phân gia súc và cuộc sống xã hội! Bên trong một khu rừng, sẽ có tới hàng tỷ thứ mùi, mỗi một mùi mang theo thông tin khác nhau, xộc vào trong mũi Gatrix. Có những mùi ngòn ngọt quyến rũ, có những mùi gay gắt hiếu chiến, và có cả những mùi vị hắc ám khiến người ta tự động căm ghét.

Biển mùi đánh úp tới, và Gatrix dang rộng hai tay, hít một hơi đầy ngập phổi. Bản năng của loài Goblin khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, an toàn khi được rừng xanh che chở. Tuy nhiên có một thứ mùi là lạ mà quen thuộc lọt vào trong mũi Gatrix! Nó khiến hắn nhớ tới một chuyện gì đó... hắn có quên ai không nhỉ?

- Ngươi có quên chuyện gì không nhỉ?!

Gatrix dừng lại, nhắm mắt cam chịu! Cái mùi này, cùng thứ âm thanh hơi trầm kia, đã khiến hắn nhớ ra một hứa hẹn! Mà khoan, đó là cô ta tự hứa đấy chứ! Hắn đâu có xác nhận là sẽ gặp cô ta phải không... phải không?

Từ sau một thân cây, Sophia bước ra. Trong thứ ánh sáng mờ ảo của trăng non, hòa quyện với màu đỏ tái của mặt trời hấp hối, trông cô giống như một nữ thần rừng thường được kể truyện trong truyện cổ tích. Khí chất cao ngạo, thân hình gợi cảm, với mái tóc chảy dài như suối. Cô nhìn vào chiếc ba lô của Gatrix, bỗng nhiên biến sắc mặt!

- Ngươi...!

- Ừ ừ, tôi đang định bỏ đi đấy! Mà chuyện đó không quan trọng! Quan trọng là cô muốn hỏi gì thì hỏi nhanh đi!

- Ngươi đang tâm bỏ mặc Vera vào lúc cô ấy cần ngươi nhất sao! Đồ máu lạnh, không có trái tim!

Gatrix dừng nhẹ người lại, rồi tiếp tục xách ba lô tiến sâu hơn vào trong rừng.

- Nếu cô không có gì để nói thì tôi đi đây! Còn muốn kết cục của cô và cô ấy vẫn tồi tệ thì cứ lại đây mà đá chết tôi này!

- Ngươi... bức người quá đáng! Khoan! Được rồi được rồi!

Sophia dịu giọng xuống nước, ngăn không cho Gatrix rời khỏi. Việc của cô lúc này rất cấp bách, và hi vọng của cô đang nằm trong tay con Goblin này.

- Lưng của cô không thể cúi xuống được nữa rồi đúng không? Chỉ cần cô hơi có động tác cúi xuống, cơn đau sẽ khiến cô không cách nào gập được lưng. Tôi nói cho cô biết, đó là bởi cô đã lạm dụng cơ thể mình quá lâu, tạo thành những tổn thương không thể cứu vãn được! Những kỹ thuật cô sử dụng, chúng không hoàn hảo, vậy nên đã để lại tai họa ngầm trong cơ lưng của cô.

Gatrix đặt chiếc ba lô xuống đất, lục lọi trong đó ra một chiếc khăn trải dài.

- Những tai họa này dù có dùng đấu khí cũng không cách nào chữa khỏi được. Trải qua lâu ngày tích tụ, chúng giống như một quả bom nổ chậm gắn sau lưng cô vậy, chỉ cần chờ một mồi lửa! Ví dụ như cô dùng sức quá mức để đá vào một chiếc gậy chẳng hạn!

Mặt Sophia tái dần đi theo từng lời nói của Gatrix. Cô siết chặt nắm đấm, rồi thả ra trong cay đắng.

- Như vậy cả đời này ta chỉ có thể đứng sao?

- Cô bị ngu à? Nếu không chữa được cho cô thì tôi bày biện một đống thứ ra đây làm gì?! Nằm xuống!

Gatrix vỗ vỗ lên chiếc khăn.

- Thật sao? Lưng của tôi có thể chữa được sao?!

- Vò đã mẻ, có sứt thì cũng thế! Nằm xuống nhanh lên, thời gian của tôi không có nhiều!

Sophia bán tín bán nghi, nhưng Gatrix nói đúng. Chuyện này còn có thể tệ hơn được nữa sao?!

- Cái này... tôi không cúi lưng được...

- Không biết ngã dập mặt về phía trước à? Yên tâm, tôi không đỡ đâu, miễn cho lưng của cô bị gập. Lúc chạm đất có thể sẽ đụng chạm một tí ở lưng, có điều nó nhoáng tí là hết ấy mà!

Giọng điệu của Gatrix giống hệt với các nhân viên y tế ở thế giới khác, khi họ định đâm những ống tiêm sắc bén vào da thịt trẻ con. "Yên tâm, nhoáng tí là xong thôi!" đã trở thành câu nói ám ảnh đối với không biết bao nhiêu người cho tới tận bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Câu chuyện kì lạ thứ nhất

Khi Sophia ngã phịch xuống đất, từ phía thắt lưng cô, một cơn đau dữ dội bùng phát ra, khiến Sophia phải cắn chặt răng mới không phát ra thành tiếng. Khắp người cô, mồ hôi lạnh đã toát ra đầm đìa lúc nào không hay!

Gatrix đưa tay mò mò lên thắt lưng Sophia. Nó cũng khiến cô cảm thấy đau đau, nhưng không bằng cơn đau ban nãy. Cô quát lớn:

- Làm gì vậy!

- Khám bệnh chứ làm gì?

Gatrix bĩu môi trả lời. Hắn cần nắm rõ phân bố cơ lưng của Sophia trước khi tiến hành điều trị.

Gatrix rút ra một vài cây kim, dài ngắn khác nhau, nhúng đầu kim vào trong chai thuốc nước màu đỏ. Làm xong, hắn quay ra nói với Sophia.

- Tiện thể, tôi chữa bệnh có tính phí đó!

- Bao nhiêu?

Sophia tức quá bật cười! Lần cuối cùng có kẻ dám trả treo trước mặt cô như thế này là bao giờ? Người khác nhìn thấy cô, có đồ tốt còn phải vội vàng dâng lên, dám mặc cả kì kèo với cô mới là lạ!

- Gatrix tôi già trẻ không gạt. Nhìn thấy chai thuốc này không? Cô cần ba chai như vậy cùng với phương pháp điều trị đặc thù của tôi để chữa khỏi hoàn toàn lưng. Chai đầu tiên năm đồng vàng, chai thứ hai mười đồng, chai thứ ba mười lăm đồng. Tổng cộng ba mươi đồng vàng!

- Ngươi đang ăn cắp à con gian thương này! Chẳng phải y đức của các thầy thuốc là lương y như từ mẫu sao?

- Ồ cô cũng biết nhiều đó, tôi cứ tưởng cô là phường vô văn hóa như lũ đầu trâu mặt ngựa ngoài kia cơ! Thầy thuốc chẳng nhẽ không cần ăn cơm, uống rượu, dùng tiền à? Ba mươi đồng vàng, chữa khỏi lưng cho đấu sĩ cấp cao, đảm bảo không đắt!

Sophia vừa tức vừa buồn cười. Gatrix nói đúng, đối với một đấu sĩ cấp cao thì ba mươi đồng vàng chẳng là cái gì, giá trị đồ đạc trên người họ còn gấp nhiều nhiều lần con số đó. Vấn đề là trong người cô lúc này không có nhiều tiền mặt đến thế. Cũng may là vẫn đủ để trả!

- Cầm lấy! Nếu như ngươi lừa ta thì cứ liệu hồn!

Sophia lén lút nắm một viên sỏi trong tay. Ở khoảng cách này, cùng với đấu khí, cô tự tin có thể bắn vỡ hộp sọ Gatrix chỉ trong một tích tắc!

-... thật ra, tiền công chữa trị là năm đồng vàng nữa!

- Cầm lấy!

Sophia lấy thêm năm đồng vàng nữa từ trong nhẫn không gian ra, gằn từng chữ một.

Gatrix nhún vai, bỏ những đồng vàng vào trong túi. Sau đó hắn rút kim ra khỏi lọ, đâm một cách đầy quyết đoán xuống lưng của cô!

- Khoan khoan khoan, ngươi đang làm gì thế!

- Cứu người, không thấy à?

- Tại sao lại đâm kim vào lưng ta!

- Cô đau sao?

Sophia ngẫm lại, đúng là không đau thật! Tại sao kim đâm vào thịt mà cô chẳng thấy đau chút nào?

- Đây là một phương pháp chữa bệnh được gọi là châm cứu! Nguyên lý của nó là tác động vào những điểm đặc thù trên cơ thể, qua đó kích thích cơ thể tự chữa trị bản thân. Còn tôi đây là dùng kim, mang theo thuốc đâm vào bên trong những phần cơ bị tổn thương của cô, khiến chúng hấp thụ thuốc dễ hơn, cũng như kích hoạt cơ chế hồi phục của cơ thể.

Sophia nhắm mắt, cảm nhận một luồng hơi nóng lan ra từ thắt lưng. Nó như một con sóng, ùa tới khắp toàn thân cô và... cô mất hoàn toàn quyền kiểm soát bản thân.

- Hả? Tên khốn, ngươi làm gì ta?

- Hà hà hà, trong rừng cô quạnh, một đực một cái, cô nói tôi có thể làm gì! La đi, dù có la xé cuống họng ra cũng không ai nghe được đâu!

Gatrix cười dâm đãng.

- Tao... tao liều với mày!

Sophia gấp đến độ muốn khóc. Không hiểu bằng tà phép gì mà Gatrix đã làm toàn thân cô tê liệt. Sophia không cảm nhận được một chút tín hiệu gì truyền từ phần dưới cổ trở xuống, và đến cả đấu khí của cô cũng lặn mất tăm. Qua khóe mắt, Sophia nhìn thấy Gatrix đang lúi húi làm gì đó sau lưng cô.

- Không được!

Sophia hoảng hốt la lớn. Nước mắt ứa ra từ khóe mi cô, đầy cam chịu và tủi nhục. Chẳng lẽ hôm nay cô sẽ táng thân ở nơi đây? Cả đời cô anh minh, vậy mà chỉ vì một phút giây hồ đồ, để rồi một bước sai, vạn bước sai! Gatrix sẽ không thể nào để cô sống sau những gì hắn đã làm được!

Nghĩ tới cảnh mình sẽ bị lăng nhục trước khi chết, Sophia không thể chấp nhận được! Nếu như vậy thì thà cô chết còn hơn!

- Tôi không biết ai nghĩ ra truyền thuyết cắn lưỡi tự tử, nhưng phần lớn họ chết vì mất máu, chứ không phải vì đau quá mà chết! Trừ phi cô tính nhịn thở tự sát a ha ha ha!

Tiếng cười giễu cợt của Gatrix vang lên sau gáy, khiến Sophia vừa giận vừa thẹn, hai mang tai đỏ rực. Cô quyết định nhắm chặt mắt, úp mặt xuống đất, coi như giữ lại cho mình một chút tôn nghiêm trước khi chết.

Không biết cảm giác đó sẽ như nào nhỉ? Việc nhắm mắt khiến Sophia không khỏi nghĩ ngợi lung tung! Đặc biệt là trong bối cảnh cô không thể biết được những gì đang xảy ra với cơ thể mình. Dù cô chưa từng quan hệ, nhưng sống từng ấy năm, Sophia cũng đã nhìn thấy không ít cảnh nam nữ quan hệ. Có lẽ lúc này Gatrix đang dang hai chân cô ra và đẩy liên tục không biết chừng.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn trên sống mũi cô, rơi lã chã trên chiếc khăn trải. Cứ thế, Sophia chờ đợi trong tĩnh lặng, cho tới khi tiếng bước chân lạo xạo giẫm lên trên lá khô tiến lại gần cô. Một bàn tay, bọc kín trong găng da, nhẹ nhàng nâng trán cô lên, rồi lót xuống dưới mặt cô một chiếc khăn bông mềm mại.

- Khóc chán chưa?

Gatrix ngồi xổm trước mặt cô, trong giọng nói lộ ra sự trêu chọc không thể giấu kín. Sophia không đáp, ngoảnh mặt sang bên kia.

- Còn khoảng, để xem nào, ba mươi phút trước khi cô giành lại được quyền khống chế cơ thể. Mà chắc cô cũng chẳng biết phút là gì đúng không? Không sao, cô chỉ cần biết đó là khoảng thời gian không ngắn không dài là được!

Sophia vẫn lặng im, song trong lòng cô đã xuất hiện một gợn sóng nhỏ.

- Ngươi không trốn đi, hoặc giết ta sao?

- Sao tôi phải làm vậy chứ? Tôi đang chữa trị cho cô mà?

- Chẳng phải vừa rồi ngươi...

Sophia không có cách nào kết thúc câu. Có kẻ hiếp dâm nào lại vô liêm sỉ tới mức ngồi lại tâm sự cùng nạn nhân của hắn hay sao?

- Tôi đùa đấy, tại cô trông căng thẳng quá! Cho dù thân thể trần truồng của cô rất đẹp theo thẩm mỹ nhiều chủng tộc, nhưng nó chưa đủ để khiến tôi cương lên được đâu!

Gatrix trả lời một cách rất bình thản, có điều bản thân đáp án đã khiến Sophia rất muốn cho hắn ăn no đòn!

- Khoan! Hiện giờ trên người ta đang không có bất cứ món đồ gì sao?

- Đúng vậy! Hoàn toàn trần như nhộng!

Gatrix khẳng định chắc nịch. Ngay lập tức, vùng cổ, mặt và mang tai của Sophia đỏ như muốn bốc ra khói!

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

- Hỏi hay lắm! Hỏi rất hay... vấn đề là tôi cũng chẳng biết mình muốn gì! Thế nên tôi phải đi trải nghiệm!

Giọng Gatrix bỗng trở nên dịu nhẹ dần dần. Mặc dù đang ôm thành kiến rất lớn với kẻ lạ mặt bí ẩn, song Sophia phải thừa nhận, trong giọng nói đó có một thứ khiến cô đồng điệu đến kì lạ!

Đó là sự cô đơn!

- Cứ ngồi đây chờ cô giết tôi thì cũng chán lắm, hay là ta chơi trò hỏi đáp đi! Mỗi người sẽ lần lượt đưa ra câu hỏi và câu trả lời. Cô nên cảm thấy vui vẻ đi nhóc, bởi không phải lúc nào cô cũng có dịp may như thế này đâu!

Đột nhiên Gatrix đổi tông giọng, giống y hệt như những con buôn béo núc ních, tay vẫy vẫy, lôi kéo khách hàng vào để chặt chém. Dường như thấy Sophia không quá hào hứng với trò chơi, Gatrix bèn nói.

- Để bày tỏ thành ý, tôi sẽ để cho cô hỏi trước! Về phần đáp án, tôi nói là tôi sẽ trả lời thật lòng, còn cô có tin hay không thì tùy!

Sophia nín thinh. Cô không biết ba mươi phút dài như nào, và cô cũng không chắc lời Gatrix nói có phải thật không. Nhưng nếu nó muốn kéo dài thời gian thì cô cũng chiều. Cô không tin là thứ tà phép này có thể kéo dài vĩnh cửu!

- Như vậy, ngươi là ai?

- Sao cô không tự quay lại mà xem?

Sophia trừng lớn mắt, trên người toát mồ hôi lạnh. Trong những câu truyện kinh dị cô từng đọc và nghe kể, thì khi ma quỷ hiện thân, chúng luôn sử dụng câu nói này. Đêm nay trăng sáng vằng vặc, cả hai đang ở nơi rừng thiêng nước độc, nghĩ đi nghĩ lại Sophia đều thấy bối cảnh này thật sự rất tà dị!

Có điều đằng nào cô cũng như cá nằm trên thớt. Nếu Gatrix thật sự muốn hại cô, thì hắn còn cần phải lừa cô làm trò mèo vậy sao?

Và thế là Sophia ngoái đầu lại!

Đập vào mắt cô là một sinh vật đang mặc áo choàng đen kín mít! Chiếc mũ trùm đầu đã được bỏ ra, để lộ chiếc đầu trọc lốc, chỉ có lưa thưa vài sợi tóc. Gương mặt của nó trông cũng có nét dễ thương, với đôi mắt sáng lấp lánh như chính bản thân ánh trăng vậy. Nó có một đôi tai nhọn mọc dài sang hai bên, và một làn da xanh lét như lá cây!

- Ngươi là một con Goblin!

Sophia không thể kiềm nén được sự ngạc nhiên, rít lên!

- Chính xác hơn là một tồn tại cấp cao trong thân xác Goblin! Gatrix ra mắt quý cô Sophia!

- Làm thế nào mà...

- À à à!

Gatrix đưa ngón tay thon dài - lúc này đã tháo bỏ găng tay, lên miệng, ra dấu im lặng.

- Mỗi người phải tuân thủ luật chơi, hỏi - đáp - hỏi - đáp, phải vậy không? Như vậy câu hỏi của tôi là, cô đang tìm kiếm điều gì?

Đôi mắt trong vắt của Gatrix nhìn thẳng vào mắt Sophia, như muốn xuyên thấu qua đó, vạch trần mọi sự nói dối nếu như Sophia muốn giấu diếm. Tâm trí cô hơi giãy dụa, mắt đảo liên tục, rồi Sophia xìu xuống như một quả bóng bị xì hơi.

- Ta... cũng không nhớ nữa! Ta tìm kiếm một hình bóng trong ký ức, nhưng thời gian trôi qua, hình bóng ngày càng phai nhạt dần...

- Giờ việc đi tìm người ấy đối với ta như một lẽ sống, một cây rơm cứu mạng trong dòng đời xô đẩy này. Không có nó, ta sợ rằng mình sẽ bị lạc mất!

Gatrix cất giọng nhại lại Sophia, hoàn thành nốt câu trả lời của cô, trong cái nhìn đầy kinh hoàng của cô gái. Hắn đưa tay, vỗ vỗ má cô an ủi.

- Không sao, cái này tôi có nhiều kinh nghiệm lắm! Ai sống lâu quá cũng sẽ thành như cô thôi!

Gatrix nháy mắt, nhưng hàm lượng bí mật hắn vừa tiết lộ trong câu nói rồi khiến Sophia kinh hết cả người!

- Rồi, giờ tới lượt cô hỏi tôi!

Sophia hít sâu một hơi, lấy hết can đảm để hỏi một câu khiến cô ngượng vô cùng!

- Cơ thể tôi... có hấp dẫn với anh không!

Gatrix khựng lại trong chốc lát, rồi hắn phá ra cười!

- Cô thông minh hơn tôi tưởng đó! Chỉ mới câu thứ hai mà cô đã hiểu cách chơi trò này rồi!

Gatrix chỉ xuống dưới bụng mình.

- Trên sinh lý, cơ thể này của tôi là giống đực. Cô có thể dùng các danh xưng giống đực lên tôi nếu muốn!

Kế tiếp hắn nhún vai.

- Thật tiếc, cơ thể cô không đủ để khiến tôi cảm thấy bất cứ kích thích gì! Vậy nên ban nãy tôi không xâm phạm cô đâu, tin hay không thì tùy!

Cảm giác nhẹ nhõm và tức giận đồng thời xuất hiện cùng lúc trong lòng Sophia. Cô quát lên giận dữ!

- Ý anh là cơ thể tôi không đủ đẹp sao?

- Đó là một câu hỏi, và nó không phải lượt của cô! Câu hỏi của tôi là, cô nghĩ cơ thể mình bị tổn thương đến nhường nào?

Lần này đến lượt Sophia lặng im! Trải qua vài câu đối đáp, bầu không khí giữa họ có phần ấm lên đôi chút. Không phải Sophia mù quáng tới mức tin tưởng toàn bộ lời con Goblin này, nhưng sự chân thành của nó khiến cô suy nghĩ lại kha khá trước khi nói ra bất cứ điều gì.

- Rất... tệ?

- Những cây châm vừa nãy, khi đâm vào cơ thể của cô, nó tạo thành một tín hiệu gửi lên não của cô. Tín hiệu rất đơn giản thôi, cô biết là gì không? Đó là "nghỉ ngơi"!

Gatrix nhanh chóng tự trả lời câu hỏi tu từ của hắn, không để Sophia bắt chẹt.

- Việc cô cảm thấy tê liệt toàn thân, là bởi cơ thể cô thật sự "nghỉ ngơi". Với người thường, họ sẽ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, thư thái, còn cô, trải qua hàng trăm năm tích lũy mệt nhọc, đã tạo thành quá nhiều thương tổn lên cơ thể. Và nó cần một phương thức "hồi sức" cực đoan tới như vậy đó!

- Giờ đến lượt tôi! Tại sao anh biết tôi có một mối quan tâm đặc biệt với Vera?

- Cô có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Khi Vera tỏ rõ thái độ khó chịu với cô ấy? Nhìn vào đôi mắt của cô, tôi thấy được sự mệt mỏi của tâm hồn, một đặc trưng của những kẻ sống lâu.

Gatrix chỉ chỉ vào mắt Vera. Còn hắn? Mới gần một tuổi thôi!

- Những kẻ như vậy chỉ có hai trạng thái, hoặc là điên cuồng đến cực đoan, hoặc chết lặng! Lúc đó cô không phản ứng gì với Vera, nên tôi tạm xếp cô vào nhóm sau. Thế nhưng trải qua nhiều lần quan sát, tôi nhận thấy cô rõ ràng có cảm tình.

-...

- Cô có một sự kiên nhẫn đặc thù với con bé! Và quan trọng nhất, tôi chỉ đoán mò thôi, cô không cứu thì tôi cũng vẫn chữa được cho nó mà!

Trong lúc Sophia nghiền ngẫm từng lời của Gatrix, thì hắn đứng dậy!

- Hết nửa tiếng rồi, tôi trả lại cô quyền khống chế thân thể đây!

Gatrix đưa tay rút những cây kim ra khỏi người Sophia, dùng lửa đốt chúng, rồi ném những mảnh vụn vào sâu trong lòng đất. Những cây kim đó đã hấp thụ rất nhiều chất độc, không còn có cách nào để tái sử dụng được nữa.

Ngay tại thời điểm Gatrix rút chiếc kim cuối cùng ra, một cảm giác uể oải, mệt mỏi, chua xót lan khắp toàn thân Sophia. Nó làm cô nhớ lại thời mình còn nhỏ, khi mới bắt đầu luyện tập. Mỗi một đêm cô đều đau cơ đến chảy nước mắt ra như thế này.

- Bây giờ tôi sẽ tiến hành xoa bóp! Nhớ cho thật kỹ cách bàn tay tôi di chuyển, và ở những vị trí nào tôi sẽ dùng phép thuật để hồi phục. Cô có thể dùng đấu khí để thay thế, hiệu quả sẽ nhanh hơn đó.

Không để Sophia lên tiếng đồng ý, Gatrix đổ thứ thuốc màu đỏ ra lòng bàn tay, xoa xoa vào nhau, rồi bắt đầu đặt lên lưng Sophia. Thân thể của Sophia, bất kể theo tiêu chuẩn người thường hay đấu sĩ đều đạt tới cực phẩm. Da cô mềm mịn, không có một chút tì vết, không một điểm gợn nám nào khắp toàn thân - một điều bất khả thi nếu đây là cơ thể người bình thường.

Khi đầu ngón tay của Gatrix ấn nhẹ, hắn có cảm giác như mình đang sờ vào cục mỡ đông, còn khi nhấn mạnh, lực đàn hồi kinh người từ da và cơ bắp tạo nên một cảm giác đê mê không cách nào dứt được. Mặc dù vậy, Gatrix tự nghĩ, hắn vẫn thích ngực hơn mông, nếu có ai hiểu hắn đang nghĩ gì!

Nếu như ban nãy Sophia chỉ tưởng tượng ra cảnh Gatrix vấy bẩn thân cô bởi cô mất hết cảm giác, thì giờ mọi chuyện còn tệ hơn. Mỗi khi Gatrix xoa, bóp, nhấn, toàn thân Sophia lại khẽ run nhẹ, giống như bàn tay Gatrix có điện vậy!

Từng đợt khoái cảm, tuy nhẹ nhàng nhưng liên tục cứ va tới tấp vào tâm trí cô, khiến Sophia phải cắn chặt răng vào trong chiếc khăn ở dưới miệng. Khắp cả người cô, đâu đâu cũng thấy mồ hôi rịn ra, bóng nhẫy, tạo nên một vẻ đẹp gợi cảm khỏe khoắn đến lạ thường!

Và trên tất cả, Sophia còn phải căng óc ra để nhớ hết những chỗ mà Gatrix đã chạm vào người cô! Không chỉ thắt lưng, mà bàn tay ấm nóng của hắn còn chạy dọc theo bờ lưng thon của cô, vuốt ve hai vai mỏi nhừ của cô như gã tình nhân cung phụng nàng thơ của đời mình.

Những tiếng rên ư ử phát ra nhè nhẹ từ dưới cuống họng Sophia, bất chấp sự cưỡng ép từ chủ nhân của chúng. Cô cảm nhận được đôi tay không an phận của hắn trượt trên bờ mông căng tròn của cô, nấn ná lại nơi bắp đùi, nhấn nhả tựa như một nghệ sĩ chơi đàn vậy. Sophia nhận thấy có thứ gì đó đang dâng dần lên trong người cô, chuẩn bị chạm tới ngưỡng...

- Chân của cô cũng bị xơ cứng rất nhiều! Để chữa khỏi tình trạng này, thì cô cần mua thêm một chai thuốc nữa!

Thề có Gildur, giờ thì Sophia đã hiểu một cách chân thành, cảm giác của những gã đàn ông khi đang làm tình mà bị quấy rối! Cô ấm ức, cắn chặt môi, ngăn không cho cơn giận bùng phát ra. Cuối cùng, Sophia giống như đã trải qua một trận đánh vô cùng gian khổ, thốt ra từng lời đầy khó nhọc.

- Được, tôi mua!

- À, những biện pháp này chỉ là trị phần ngọn thôi! Đó là bởi kỹ thuật của cô có những sai sót. Nếu như cô không muốn sau này lại rơi vào tình trạng này thì có thể tập theo cuốn sách này!

Gatrix lấy ra một cuốn sổ mỏng. Lần này Sophia không trả lời. Thay vào đó, cô ném cho hắn một ánh mắt như thể muốn băm Gatrix thành từng mảnh vậy. Con Goblin cười gượng.

- Không đắt, năm đồng vàng!

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu cô, kéo theo sau đó là sự hụt hẫng thất vọng đầy khó hiểu. Sophia chưng hửng, tì cằm lên chiếc khăn, gọi nốt ra mười lăm đồng vàng trong chiếc nhẫn không gian.

- Vera... cô ấy thật may mắn!

Gatrix không đáp. Hắn im lặng điều khiển những đồng vàng bay vào trong chiếc ba lô.

Phần còn lại của buổi vật lý trị liệu diễn ra trong sự tĩnh mịch, cho tới khi Gatrix kết thúc ở gan bàn chân Sophia. Hắn đứng dậy, rửa tay trong một quả cầu nước hắn ngưng tụ ra từ hơi nước trong không khí.

- Cơ thể cô mới vừa được điều trị xong, còn rất yếu, cần nghỉ ngơi trong chốc lát. Đây là thuốc và sách mà cô đã mua. Quần áo của cô tôi đã xếp gọn ở phía dưới chân rồi! Vậy nhá, tôi đi trước đây.

Nói xong, Gatrix xách ba lô lên vai, lầm lũi tiến sâu hơn vào trong rừng. Chỉ còn lại một nữ thần với thân hình hoàn mỹ và tâm trạng trống rỗng, nằm phơi mình dưới ánh trăng cô tịch!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Câu chuyện thứ hai

Vốn dĩ Gatrix không thể nào coi chuyện gặp Sophia là một điều kì lạ được, bởi hắn đã lường trước điều này! Nếu không thì hắn mang cả đống thuốc với sách trong người đi làm cảnh à! Thế nhưng việc Sophia đột ngột đổi thái độ khiến Gatrix vô cùng khó hiểu! Đang vui vẻ yên lành, tự dưng biến thành lạnh lùng khó gần, Gatrix cũng bó tay với ca này!

Nhìn thì cứ tưởng buổi nói chuyện vừa rồi vô cùng nhẹ nhõm thoải mái, thậm chí còn mang theo hương phấn hồng, thế nhưng chỉ có người trong cuộc mới biết vừa rồi hắn nguy hiểm đến nhường nào! Một lựa chọn sai, một câu nói hớ, một động tác thừa của hắn hoàn toàn có thể trở thành lí do để con cọp cái lồng lên, xé xác hắn thành từng mảnh!

Người ta nói, chơi với phụ nữ như chơi với cọp, cấm có sai!

Được rồi, tạm coi như đó là một trong ba mốc hắn đặt ra đi! Bản thân phụ nữ đã là sinh vật kì lạ rồi, nên việc coi như bản thân chạm mốc đầu tiên hoàn toàn không phải là vì hắn đang có thiên hướng quay về với Vera! Gatrix thầm nhủ. Hắn tự hỏi, Thần còn có thể ném tiếp thứ gì vào hắn nữa đây.

Và cứ thế, con Goblin đạp lên những tán lá khô, chìm dần vào trong bóng tối, khi ánh trăng không có cách nào soi rọi qua những cành cây xum xuê trên đầu hắn.

...

- Mang về đây một con lợn rừng, nếu không tôi sẽ không thèm nhìn mặt anh nữa!

Giọng của Amelia vang lên trong đầu Kirin, như một chiếc dây cót xốc lại tinh thần cho gã. Lợn rừng, tên chính xác là Lợn Rừng, là một loại động vật bốn chân ăn tạp, thân hình to đồ sộ, có khả năng sử dụng năng lượng hệ mộc.

Năng lượng này thuộc nhóm ma lực, tức phép thuật, chứ không phải đấu khí. Thế cho nên chúng có khả năng sử dụng một số phép thuật đặc trưng của hệ này như triệu hồi dây leo trói đối thủ, hay hấp thụ sinh lực chẳng hạn.

Với một ác ma... đã từng là ác ma cao cấp như Kirin, thì giống loài vô tri này ngoài có sức chiến đấu mạnh mẽ ra thì ngu không tưởng. Gã đào một chiếc hố, lấp cỏ lên trên, rồi dụ cho nó đuổi theo rơi xuống hố! Thân hình nặng nề cùng việc tứ chi thiếu linh hoạt khiến cho con vật tội nghiệp chẳng có cách nào thoát khỏi chiếc hố cả.

Không chỉ vậy, Kirin còn đào hố khá sâu, khiến cho con lợn bị kẹt trong tư thế chúc đầu xuống, không thể dùng phép thuật để đánh trả gã được! Cứ thế, gã thợ săn ác ma ngồi phía trên miệng hố, ném phép thuật hệ bóng tối duy nhất gã còn có thể sử dụng được xuống người con lợn.

Phép Thiêu đốt ma lực!

Thiêu đốt ma lực, có thể nói, là phép thuật bị giới người làm phép vừa căm hận, vừa yêu chết đi được! Về bản chất, thần chú này đẩy một lượng ma lực nhỏ vào trong ma hải của đối thủ, phát nổ vào kéo theo một lượng ma lực của đối thủ.

Nó tạo ra hai loại thiệt hại, một là sát thương sinh ra do ma lực cộng hưởng phát nổ trong ma hải, hai là xóa đi ma lực khả dụng tức thời của kẻ địch.

Hãy thử tưởng tượng, khi một pháp sư đang dùng thần chú, bỗng dưng hụt đi một phần ma lực, thành ra không đủ để trả cho phép thuật đó thì sẽ như nào? Dùng tính mạng ra mà bù vào chứ sao!

Chính vì giá trị chiến lược khủng khiếp của nó, mà Thiêu đốt ma lực là phép thuật được rất nhiều người làm phép săn đón. Khổ nỗi phép này chỉ có hệ bóng tối mới dùng được, bởi trải qua thử nghiệm, thì chỉ ma lực bóng tối mới tạo ra được khả năng "đốt" ma lực của đối thủ.

Nguyên nhân tại sao thì chưa nhà nghiên cứu nào giải thích được! Có lẽ... cần phải có một ai đó vô cùng am hiểu bóng tối, thân thuộc với nó, mới có thể lý giải được.

Thế là những ai tu luyện phép thuật bóng tối đều sẽ bị coi là tà ác! Thật chua xót làm sao!

Sau khi đã thiêu sạch sành sanh ma lực của con lợn rừng, Kirin định tìm cách kết thúc tính mạng của con vật khốn khổ. Lúc này nó đang thở phì phò, người mềm như bún, ướt đẫm mồ hôi vì nhiều tiếng tra tấn.

Kirin giờ đâu còn mạnh như xưa, hiệu quả của phép Thiêu đốt ma lực trong tay gã đã bị giảm đi rất nhiều. Cùng với đó, phép này cũng tốn ma lực nữa, mà ma hải của Kirin không nhiều lắm, vậy nên gã cần thời gian để từ từ mài mòn.

Nếu như con heo này biết nói, ắt hẳn nó đã cầu xin Kirin giết nó đi rồi!

Kirin nhấc chiếc giáo làm từ thứ kim loại bí ẩn lên. Nó không sáng quắc như nước thép thông thường, mà thâm sì, không hề phản chiếu bất cứ màu sắc gì. Giống như thể mọi ánh sáng đều bị lưỡi giáo này nuốt chửng vậy!

Gã ngắm nghía cẩn thận, giơ cây giáo lên nhắm thẳng vào động mạch trên cổ con lợn. Thế nhưng, đâu đó trong tim Kirin, một thứ gì đấy ngăn gã lại!

- Nhìn kĩ thì trông mày cũng dễ thương đấy chứ! Tao đổi ý rồi, tao sẽ bắt sống mày, để giành quyền xử trí cho nàng!

Nói là làm, Kirin chuyển hướng cây giáo, xiên thẳng vào hai khoeo chân và gót chân của con lợn. Kế đó, gã lấy dây thừng sau lưng ra, buộc chặt hai chân sau của con lợn, rồi kéo nó lên một đoạn, cốt để gã nhìn được vị trí hai chân trước.

Và Kirin tiếp tục phế đi hai chân còn lại của con vật.

Gã kéo con lợn lên, xoay nó từ từ một cách cẩn thận. Có trời mới biết con lợn này có thể co người táp gã một cú đau điếng hay không, và khi nhìn hàm răng lởm chởm cứng chắc của nó, Kirin bỏ ngay ý định "thử gân" con lợn.

Rồi Kirin dùng cây giáo của mình, cắt một đống củi, dài ngắn khác nhau. Lưỡi giáo của gã sắc bén đến kì lạ, chém vào gỗ mà cứ như chém xuống bùn. Chỉ thấy gió thổi vù vù, và Kirin đã có một đống nguyên liệu trước mặt. gã lắp lắp, ghép ghép một lúc thành chiếc xe kéo bốn bánh.

Kế đến, Kirn đứng trên thùng xe, tay nắm sợi dây, kéo con lợn lên trên xe. Đến lúc này gã mới có thể thở phào nhẹ nhõm, vì con lợn sẽ chẳng còn cách nào tấn công được gã nữa. Chiếc xe sẽ đóng vai trò làm điểm giảm xóc để gã có thời gian phản ứng.

- Thiêu đốt ma lực!

Để cho chắc ăn! Kirin thầm nghĩ.

Kirin vừa kéo chiếc xe đi, vừa huýt sáo vui vẻ. Gã đang nghĩ tới phần thưởng mà Amelia sẽ dành tặng cho mình khi mang về một con vật dễ thương thế này. Kirin có thể chắc chắn, thẩm mỹ của gã rất tiếp cận với loài người, vậy nên khi gã nhận định rằng con heo này trông bắt mắt, thì đại đa số người bình thường hẳn cũng sẽ đồng ý với điều đó.

Có lẽ nàng sẽ nở được một nụ cười hiếm hoi trên gương mặt lúc nào cũng đau buồn đó chăng? Nếu thế thì thật chẳng còn gì tốt đẹp hơn được nữa, ít nhất hiện tại Kirin thấy vậy!

Đột nhiên Kirin dừng bước! Nơi khóe mắt gã, có một thứ gì đó đang mặc đồ đen trùm kín mít, sau lưng đeo chiếc ba lô bự tổ chảng tiến tới! Kirin không thể nhận ra bất cứ dấu hiệu nào của nó, từ khí tức tới âm thanh, cho tới khi nó lọt vào tầm mắt gã!

Một kẻ hết sức nguy hiểm! Bản năng và lý trí của Kirin lập tức lên tiếng cảnh báo! Gã siết chặt cây giáo trong tay, cả người căng thẳng, chờ đợi tình thế biến đổi!

Phía bên kia, kẻ lạ mặt cũng có vẻ rất bất ngờ khi thấy gã! Kirin không có cách nào nhìn được thứ gì ở dưới lớp bóng đêm do chiếc mũ trùm tạo thành, thế nhưng việc kẻ lạ mặt đứng sững lại cũng đủ để cho thấy sự ngạc nhiên của đối phương rồi!

- Xin chào, người lạ! Ta là Gatrix, một người đi ngang qua thôi! Không cần phải cảnh giác tới như vậy!

Gatrix là người lên tiếng phá vỡ sự im lặng này. Giọng nói của Gatrix khiến Kirin bối rối. Gã phải thừa nhận, đây là âm thanh dễ nghe nhất gã từng được nghe... phi phi, giọng của Amelia mới là tuyệt vời nhất! Giọng này... thôi thì cho kém một chút chút đi!

- Xin chào, tiểu thư Gatrix! Ta là Kirin, một thợ săn. Xin thứ lỗi cho sự thô lỗ này, bởi chẳng có kẻ ngu nào dám buông bỏ vũ khí trong một hoàn cảnh như này phải không?

Kirin liếc một cách đầy thâm ý xuống hai ống tay áo của Gatrix. Cho dù nhắm mắt, Kirin cũng cảm nhận được ma lực đang ngưng tụ dần trong không khí.

Gatrix và Kirin cứ thế, đứng im nhìn nhau trong chốc lát. Thế rồi, vẫn là Gatrix phá vỡ sự bế tắc! Hắn chủ động lại gần Kirin, hai tay nắm quai ba lô, để lộ thành ý rất rõ ràng. Đổi lại, Kirin cũng rất tự nhiên, chìa tay ra trước mặt.

Gatrix hơi khựng lại trong thoáng chốc, rồi cũng nắm lấy bàn tay của Kirin, lắc nhè nhẹ. Cả hai rút tay về, trên miệng nở nụ cười thỏa mãn, còn thỏa mãn cái gì thì chỉ họ mới biết được!

- Thứ lỗi cho sự đường đột của ta, nhưng tiểu thư Gatrix làm gì ở trong rừng vào đêm khuya thế này? Nơi này dù sao cũng không phải là chỗ an toàn gì, đặc biệt là với đàn bà con gái!

- Cảm ơn lòng tốt của ngài, quý ông Kirin! Nhưng ta nghĩ là bản thân ta có thể giải quyết phần lớn các rắc rối. Đấy là nếu chúng xảy ra!

- Vậy sao! Nếu thế thì ta đã vô lễ rồi!

Kirin cười giả lả. Gatrix nghiêng đầu, ngó về phía con lợn rừng.

- Ngài đang định tặng nó cho ai sao?

- Tiểu thư quả thật có một đôi mắt và trí tuệ khiến ta không khỏi thán phục! Đúng vậy, ta đang định dâng tặng thứ này cho tình yêu của đời ta!

Kirin không giấu nổi vẻ cuồng nhiệt, say đắm trên mặt!

- Ngài... thấy thế nào về tình yêu?

Câu hỏi của Gatrix khiến tâm trạng của Kirin chùng xuống. Mất một lúc, gã mới trả lời được.

- Đã từng có một cô gái, hi sinh tất cả để ta tìm được tình yêu! Thế nên, đối với ta, tình yêu chính là sự hi sinh!

Gatrix đưa tay lên vỗ vỗ cẳng tay của Kirin.

- Hãy sống tốt, đừng phụ sự hi sinh của cô gái ấy!

- Chắc chắn rồi!

Kirin mỉm cười. Đôi mắt hắn có chút long lanh khi nhớ tới Akasa.

- Như vậy, chúng ta tạm biệt nhau thôi!

- Cũng được, tạm biệt tiểu thư Gatrix! Ta có cảm giác, chúng ta rồi sẽ còn gặp lại!

- Vạn sự tùy duyên!

Gatrix bước đi, vẫy vẫy tay trong không khí, không ngoái đầu lại. Chỉ tới khi Gatrix khuất dạng hẳn, nụ cười trên mặt Kirin mới tan biến hoàn toàn, thay vào đó là sự lạnh lẽo chết người!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Làm gì có câu chuyện thứ ba!

Gatrix đi được một đoạn, vội vàng tựa người vào gốc cây thở phào. Hắn không sợ, nhưng bản năng của thân thể Goblin này liên tục gào thét, đòi hắn quỳ xuống trước Kirin. Điều này chứng tỏ Kirin chắc chắn không phải là một "thợ săn" bình thường như gã ta kể, mà là thứ gì đó đội lốt nhân loại.

Việc sinh vật bậc thấp thần phục bậc cao không phải là điều gì hiếm lạ trong tự nhiên. Mặc dù Gatrix không phải là Goblin thông thường, song nó không thể phủ nhận, bản chất thân thể của hắn vẫn thuộc nhóm bậc thấp.

Trừ phi thực lực của hắn đủ mạnh để khỏa lấp đi khoảng cách này, còn không thì mỗi lần hắn gặp những thứ "cao cấp" như Rồng, Ác ma đều sẽ sinh ra một cảm giác muốn cúng bái.

Người không biết thì bảo đó là do cái uy của kẻ mạnh, nhưng thực sự thì nó phức tạp hơn thế nhiều. Uy là gì? Nó là một cách phiến diện để mô tả hào quang của một người, được tạo ra từ cách ăn mặc, thần thái, mùi cơ thể, sức mạnh tỏa ra vân vân...

Và Gatrix cảm nhận được mùi lành lạnh, hăng hắc xung quanh Kirin. Đây là một dữ kiện tương đối mù mờ, bởi có rất nhiều sinh vật, hoặc tồn tại mang theo kiểu mùi này trong một góc vũ trụ mà Gatrix nhìn thấy.

Thế nhưng nếu kết hợp với cảm giác muốn quỳ bái, nhắc lại là quỳ bái chứ không phải sợ hãi, thì số phương án khả dĩ sẽ bị thu hẹp đi kha khá!

Sự khác biệt giữa sợ hãi và tôn thờ, giống như cách con rắn nhìn con ếch, và thần linh nhìn xuống giống loài đoản thọ vậy! Một đằng, đó là thiên địch, là tập tính của thợ săn áp chế con mồi, song chúng vẫn cùng một đẳng cấp. Còn phía kia, là do hai sinh vật hoàn toàn không cùng một cấp độ, thế nên sinh vật bậc thấp ngưỡng vọng và tôn sùng bậc cao là vậy!

- Thật thú vị, khi có thể gặp một vị khách đến từ nơi không sạch sẽ! Và gã ta còn biết yêu nữa chứ!

Nếu như lúc đó cả hai thật sự ra tay, thì Gatrix không nắm chắc phần thắng một chút nào! Có một điểm Gatrix có thể đảm bảo, là pháp lực của Kirin cao tay hơn hắn rất nhiều! Gatrix di chuyển êm ái được trong rừng, ngoài phép thuật phụ trợ, còn đến từ việc hắn là một Goblin vốn thấp bé nhẹ cân, hơn nữa chỉ có hai chân, đi lại dễ dàng.

Còn Kirin thì sao? Gã ta kéo theo một chiếc xe hàng bốn bánh, di chuyển trong rừng, nơi cây cối mọc san sát. Quá nhiều âm thanh để che giấu, chưa kể hiệu ứng thị giác của những thân cây đổ xuống. Cần biết khi di chuyển trong rừng, những thân cây sẽ không mọc thành từng hàng, tạo thành một con đường rộng rãi để kéo xe bốn bánh đâu!

Một dạng lĩnh vực sao? Gatrix vừa đi vừa thầm nghĩ. Hắn suy đoán khu vực xung quanh Kirin ít nhất bao gồm loại phép, cụ thể là Sương mù, Ảo ảnh, Cách âm, Khử mùi. Và phạm vi rộng của nó ước chừng nửa sân thi đấu nọ.

Đó là lí do Gatrix chẳng nhận ra bất cứ động tĩnh nào, cho tới khi hắn vừa lúc bước vào khoảng trống của khu rừng, cũng là biên giới lĩnh vực của Kirin.

Nếu như chừng đó bằng chứng còn chưa đủ chứng minh pháp lực của Kirin ít nhất đã tới cấp trung, thì Gatrix chẳng biết phải nói sao nữa. Và không chỉ là cấp trung một hệ!

Sương mù là đặc sản của hệ nước, cách âm và khử mùi lại mang trong chúng thiên hướng gió, còn ảo ảnh thì không còn nghi ngờ gì, hệ lửa! Một người làm phép, biết dùng ít nhất ba hệ, có lẽ là bốn!

Tất nhiên Gatrix khẳng định, thiên tài vẫn tồn tại, nhưng nếu yêu nghiệt tới mức này thì khả năng cao, Gatrix dùng từ xác suất là bởi hắn vẫn chưa khẳng định, Kirin là một ác ma, hoặc hóa thân, sứ giả, gì cũng được. Ma quỷ cũng là chuyên gia dùng phép thuật, nhưng chúng không dùng tinh tế đến mức này!

Rất khó tin phải không? Ác ma nổi tiếng là trực tiếp, bạo lực, lại dùng phép thuật điệu nghệ hơn cả ma quỷ - giống loài dựa vào sự dối trá để sinh tồn. Đừng bao giờ khinh thường một ác ma, đó là bài học mà rất nhiều sinh vật trong vũ trụ đã rút ra bằng máu lẫn nước mắt!

Gatrix tự lầm bầm, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng. Hắn không cần đồng hồ, tự bản thân hắn chính là một chiếc đồng hồ chính xác nhất rồi. Có điều, giống như bao bậc mưu trí, gần thành đại sự lại hỏng trong gang tấc, Gatrix cũng bấu víu vào thứ hi vọng mờ ảo như một phòng tuyến cuối cùng chống lại sự thất bại.

- Đã sắp nửa đêm rồi! Thật đáng tiếc Vera, có lẽ đời này chúng ta không có duyên thật!

Chợt Gatrix nhìn thấy cái bóng của hắn! Nó trải dài trên nền đất phủ đầy lá khô, gấp khúc và leo thẳng lên trên một thân cây. Chiếc bóng và chủ nhân ngó nhau trừng trừng trong thoáng chốc, rồi Gatrix đưa tay vỗ trán.

- Quên mất còn chuyện này! Được rồi, vậy là đủ ba chuyện kì lạ!

Gatrix xoay người, chuẩn bị rời đi thì hắn nghe loáng thoáng thấy tiếng quát tháo, và binh khí va chạm vào nhau. Không quan trọng, Gatrix thầm nghĩ, dù sao cũng đâu phải việc của hắn! Hắn đã đạt đủ chỉ tiêu, và giờ Vera mới là mối quan tâm lớn nhất, những thứ khác Gatrix nào quan tâm cơ chứ!

Con Goblin ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, rồi nhìn lại cái bóng một lần nữa. Cuối cùng nó giậm chân, xách theo ba lô hướng về phía trận chiến.

***

Trong một góc của cánh rừng rậm rạp, có bốn người đang hỗn chiến. Kiếm và rìu chạm vào nhau, tạo nên những tia lửa chói mắt, lóe lên trong màn đêm trước khi lụi tàn. Phép thuật bắn tứ tung, cùng những câu chửi rủa quát mắng.

Xen vào trong đó, có một cô gái đang khóc lóc cầu xin hai bên ngừng tay, nhưng tiếng của cô mau chóng chìm vào trong cơn say máu của kiếm và rìu.

- Malice, em không thể nguyền rủa hắn ta được à?

- Em không biết nữa Jake! Khả năng kháng phép của hắn cao một cách dị thường!

Cô nàng thầy pháp quát lớn, trong giọng nói không giấu nổi sự mỏi mệt. Phàm là người dùng phép, thì đều phải thi triển ma lực. Nãy giờ cô đã sử dụng ba bốn loại nguyền rủa cấp thấp khác nhau mà Cyrax vẫn trơ trơ ra đó, hoặc chỉ ảnh hưởng rất ít!

- Dừng lại đi Jake, Malice! Tôi không muốn làm tổn thương hai bạn!

- Câm mồm đi thằng khốn!

Jake nạt lại, vung kiếm đẩy lui Cyrax một đoạn. Nếu như Vera còn ở đây thì Gatrix sẽ ngồi cạnh cô, và cả hai sẽ bàn tán rôm rả về độ ngớ ngẩn của những kẻ trước mặt, bất kể chúng có biết hay không. Biết đâu đấy, chính cô và hắn sẽ xách vũ khí lên, và lao vào trận chiến không chừng?

Nghĩ lại thì Vera đã dần trở thành một thói quen trong cuộc đời Gatrix mất rồi! Vậy mà hắn chẳng đoái hoài đến cô bé... cũng khó trách hắn, với tình trạng hiện tại của hắn, mỗi ngày trôi qua đều đang cố gắng hết sức rồi!

- Chọn đi Tyren, anh hoặc hắn! Em không thể khoanh tay trước trận chiến này được đâu!

Đôi mắt to tròn của Tyren ngập trong nước, rưng rưng nhìn về phía Jake lẫn Cyrax. Đôi môi của cô lắp bắp.

- Vì sao lại thành ra như thế này! Chúng ta vốn là một đội mà!

- Hắn đã lừa chúng ta suốt một năm! Một năm đó em có biết không! Không có người bình thường tử tế nào lại giả ngu khéo léo lâu tới như vậy được! Hắn chắc chắn có mưu đồ gì đó...

Nói tới đây, Jake đột nhiên dừng lại, híp mắt nhìn về phía nàng cung thủ Tyren.

- Đừng nói với anh, em đã cắm sừng anh nhé!

- Không! Không phải như vậy đâu Jake! Hãy tin em đi!

- Đừng nghe đôi gian phu dâm phụ này giải thích nữa anh yêu! Chúng ta giết cả hai đi!

Malice đứng sau chêm vào, trên mặt hiện rõ vẻ hả hê. Hậu cung trong mắt con đực là một thành tựu đáng kiêu ngạo, một cách để chứng tỏ sức mạnh, mị lực cá nhân của chúng. Song trong mắt giống cái, hậu cung chính là địa ngục, nơi mỗi một người phụ nữ đối diện đều là con quỷ giày xéo trái tim cô ta. Không ai muốn chia sẻ tình yêu của mình với người khác, và đó là đặc điểm phổ biến của giống loài đoản thọ!

- Câm miệng!

Jake gầm gừ trong miệng, lườm xéo Malice, khiến cô ta sợ rúm người lùi lại một bước. Jake quay về phía Tyren, chìa tay ra.

- Nắm lấy tay anh, và anh sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra! Hoặc em hãy bước về phía bên kia và trở thành kẻ thù của anh!

Cyrax im lặng nhìn cảnh tượng này diễn ra. Trông hắn rất bình thản, khi dùng hai tay tì lên cây rìu cắm dưới đất, lưng đứng thẳng như một pho tượng đồng. Chỉ có điều, lồng ngực phập phồng và hơi thở dồn dập đã bán đứng vẻ ngụy trang này của hắn.

- Em...

Tyren quay qua nhìn Cyrax rồi lại nhìn Jake. Cô đắn đo rất lâu, dường như vô cùng dằn vặt, rồi cúi đầu bước lên phía trước một bước.

Và nắm lấy bàn tay Jake!

Cùng lúc đó, thân hình Cyrax hoàn toàn chùng xuống, giống như khí thế của hắn đã trôi ra sông ra biển vậy. Chẳng còn một chiến binh mạnh mẽ oai nghiêm đâu, mà Gatrix chỉ thấy một gã đàn ông suy sụp, lạc lối, yếu ớt!

Trái lại, Jake lộ ra vẻ đắc thắng vô cùng! Khí thế của anh ta tăng vọt lên như cầu vồng, mắt anh sáng bừng, miệng hô sang sảng!

- Tốt! Rất tốt! Có thế chứ! Cầm lấy cây cung của em, hôm nay chúng ta sẽ tiêu diệt kẻ phản bội này!

Không một ai, kể cả Gatrix, nhìn thấy khi nói ra câu đó, trong mắt Jake đã lóe lên một tia sáng nhiều màu!

Cyrax thở dài một hơi, tràn đầy thất vọng và cô đơn. Hắn nhìn đăm đăm vào Tyren, khiến cô phải quay đầu đi, không dám đón đỡ ánh mắt đau thương đó.

- Tại sao?

- Anh... không hiểu đâu! Một cô gái sẽ phải làm những điều cô ta cần phải làm! Anh nào biết tôi đã phải chịu đựng những điều gì chứ, chỉ có Jake là người đã chấp nhận tôi mà thôi!

Tyren mím môi, nhìn về phía bờ vai người yêu dấu. Cô biết tính của Jake, và rất có thể, sau đêm nay, Jake và cô sẽ tan vỡ! Thế nhưng giống như một người sắp chết đuối, Tyren bấu víu vào mọi hi vọng có thể! Biết đâu đấy cô có thể thuyết phục được anh? Biết đâu đấy Jake sẽ hiểu rằng trái tim của cô vẫn chỉ hướng về anh... một cách mù quáng?

Cyrax ngửa đầu lên trời, cảm nhận ánh sáng màu lam rưới lên trên mặt, mát rười rượi. Khi hắn mở mắt ra, cả người hắn bỗng thay đổi! Không còn vẻ kiệt quệ ban nãy nữa, thay vào đó là một con thú dữ vừa mới tỉnh ngủ. Giống như cự long mở mắt, tóc gáy của bộ ba phía trước hắn dựng hết cả lên!

- Vậy đấy!

Một luồng sáng tỏa ra người Cyrax, dần dần ngưng tụ thành lớp màng mỏng xung quanh hắn, khiến cho Jake không khỏi lắp bắp!

- Đấu khí hộ thể! Ngươi... ngươi là đấu sĩ cấp trung!

- Đúng vậy! Ta đã cảnh cáo các ngươi! Ta không muốn làm tổn thương các ngươi, nhưng... ôi!

Vừa dứt lời, Cyrax xông thẳng về phía tình địch, nhanh như một quả đạn pháo rời nòng. Jake chỉ kịp giơ kiếm trước mặt thủ thế, trước khi lưỡi rìu của Cyrax đập thẳng vào anh ta!

Một tiếng đoang đinh tai vang lên, khi hai thứ vũ khí va vào nhau.

- Đội hình phòng ngự, mau!

Jake quát lên. Ngay lập tức, Tyren lộn một vòng, lẩn vào trong bóng tối, còn Malice lùi ra sau lưng Jake, ném một số thứ thuốc bột lên người anh ta.

Thân hình của Jake đột nhiên nở to thêm ra một chút, những mạch máu căng phồng đập thình thịch bên dưới từng thớ cơ bắp cuồn cuộn. Đang từ tư thế bị Cyrax chèn ép về sức mạnh, Jake đã dần dần kéo lại được thế cân bằng!

- Đấu sĩ cấp trung chỉ có thế!

Jake chế nhạo. Đội hình phòng ngự là một trong các chiến thuật đoàn Nanh cọp sáng tạo ra, dựa theo kỹ năng của từng thành viên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Một mũi tên

Cyrax ngửa đầu lên trời, cảm nhận ánh sáng màu lam rưới lên trên mặt, mát rười rượi. Khi hắn mở mắt ra, cả người hắn bỗng thay đổi! Không còn vẻ kiệt quệ ban nãy nữa, thay vào đó là một con thú dữ vừa mới tỉnh ngủ. Giống như cự long mở mắt, tóc gáy của bộ ba phía trước hắn dựng hết cả lên!

- Vậy đấy!

Một luồng sáng tỏa ra người Cyrax, dần dần ngưng tụ thành lớp màng mỏng xung quanh hắn, khiến cho Jake không khỏi lắp bắp!

- Đấu khí hộ thể! Ngươi... ngươi là đấu sĩ cấp trung!

- Đúng vậy! Ta đã cảnh cáo các ngươi! Ta không muốn làm tổn thương các ngươi, nhưng... ôi!

Vừa dứt lời, Cyrax xông thẳng về phía tình địch, nhanh như một quả đạn pháo rời nòng. Jake chỉ kịp giơ kiếm trước mặt thủ thế, trước khi lưỡi rìu của Cyrax đập thẳng vào anh ta!

Một tiếng đoang đinh tai vang lên, khi hai thứ vũ khí va vào nhau.

- Đội hình phòng ngự, mau!

Jake quát lên. Ngay lập tức, Tyren lộn một vòng, lẩn vào trong bóng tối, còn Malice lùi ra sau lưng Jake, ném một số thứ thuốc bột lên người anh ta.

Thân hình của Jake đột nhiên nở to thêm ra một chút, những mạch máu căng phồng đập thình thịch bên dưới từng thớ cơ bắp cuồn cuộn. Đang từ tư thế bị Cyrax chèn ép về sức mạnh, Jake đã dần dần kéo lại được thế cân bằng!

- Đấu sĩ cấp trung chỉ có thế!

Jake chế nhạo. Đội hình phòng ngự là một trong các chiến thuật đoàn Nanh cọp sáng tạo ra, dựa theo kỹ năng của từng thành viên. Bản thân Cyrax cũng từng chấp hành một số đội hình, nên hắn thừa hiểu đặc điểm của chúng. Đội hình phòng ngự, đúng như tên gọi, sẽ lấy hắn và Jake làm tường chắn, để Tyren lẫn Malice đứng sau phóng chiêu.

Malice không phải mẫu thầy pháp tấn công. Cô ta am hiểu chủ yếu là các loại trạng thái, cả tốt lẫn xấu thông qua những thảo dược và ma lực của bản thân. Nếu như Malice am hiểu thuật thông linh, thì Cyrax sẽ ưu tiên đánh chết cô ta ngay lập tức!

Ai biết được cô ta có thể mèo mù vớ cá rán trúng được một thứ gì đó đủ để lật bàn? Còn nếu như chỉ là gieo trạng thái, Cyrax tự tin hắn có thể thắng chắc kèo này.

Về phần Tyren, hắn cũng biết nhiệm vụ của cô nàng là gì. Tyren là cung thủ, tầm sát thương và lực sát thương đều nguy hiểm hơn cả hắn lẫn Jake rất nhiều. Với việc có tuyến trước làm dàn chắn, Tyren có thể ẩn nấp, tìm góc để tấn công vào những vị trí yếu hại trên người đối thủ, như đầu gối, mắt, cổ...

Vậy nhưng điểm khác biệt lớn nhất giữa cấp trung và cấp dưới nó là gì? Kể từ cấp trung, các đấu sĩ sẽ tạo ra được một lớp đấu khí bao bọc thân thể, và lớp đấu khí này không có góc chết!

Cho dù ném họ vào bể chất độc ăn mòn cực mạnh, thì trước khi lớp đấu khí đó cạn hết, các đấu sĩ thậm chí còn có thể bơi một cách thoải mái được nữa! Tất nhiên đây chỉ là cách nói tương đối, bởi đấu khí trong trường hợp đó sẽ tiêu hao nhanh lắm!

Nói chung Cyrax không cảm thấy ba người trước mặt có thể tạo cho hắn nguy hiểm gì. Chiến kỹ của họ hắn biết, lối đánh của họ hắn cũng biết, còn sức mạnh thật sự của hắn, họ còn lâu mới biết! Tội nghiệp Jake, hắn có lẽ được hưởng đôi chút phép cuồng bạo từ Malice, nghĩ rằng hắn có thể đọ sức được với một đấu sĩ cấp trung sao?

- Ngươi từng hỏi ta, trời sinh thần lực là gì phải không? Nhìn này!

Cyrax gầm lớn. Người hắn cũng nở ra thêm một vòng, khiến cho quần áo trên người hắn nứt phừn phựt! Đây không phải là một loại sức mạnh huyết thống nào đó, mà chỉ đơn giản là từ lúc sinh ra, Cyrax đã có sức lực mạnh mẽ hơn hẳn người bình thường. Kết hợp với lượng đấu khí đang chảy cuồn cuộn trong người, thế cân bằng lập tức bị phá vỡ!

Lưỡi rìu của Cyrax dần dần đè thanh kiếm của Jake xuống, dù cho anh ta có nghiến răng phồng mang đỏ mặt như thế nào đi chăng nữa! Phía sau lưng Jake, Malice gấp tới toát mồ hôi hột!

Cô chẳng thèm quan tâm năm mười gì nữa, liên tục vãi những túi bột giắt bên hông ra. Trong thoáng chốc, cả mảng rừng bỗng trở nên lấp lánh kì ảo vô cùng, khi những loại bột đó tắm mình dưới ánh trăng, tỏa ra đủ loại màu sắc khác nhau.

Có thứ bột rơi trên người Jake, khiến da thịt anh thêm cứng cáp, tốc độ thêm nhanh chóng. Có những loại khác chạm vào lớp đấu khí hộ thể của Cyrax, bốc khói xèo xèo trước khi tan vào không khí.

Cảm thấy đọ sức không lại, Jake đạp đất, bắn ngược về phía sau, để chiếc rìu của Cyrax huơ một đường trên không, gõ vào đất đánh rầm một cái.

Hai mắt của Jake sáng bừng lên, tỏa ra hào quang sáng rực! Thanh kiếm hai tay được anh ta dùng hai tay nắm lấy, đặt trên mặt đất, lúc này cũng phát ra cùng màu với thứ ánh sáng trong mắt Jake.

- Lưu quang trảm!

Rốt cuộc hắn cũng tung chiến kỹ! Cyrax nhủ thầm. Tên khổng lồ nhấc chiếc rìu lên, vận đấu khí vào trong rìu, rồi xoay hông chém ngang về phía lưỡi kiếm.

Khi thanh kiếm và lưỡi rìu chuẩn bị va chạm vào nhau, đột nhiên một mũi tên phóng ra từ bên trong tán cây. Mũi tên này đã được Cyrax dự đoán trước, bởi chẳng có thời điểm nào thích hợp hơn là lúc hắn với Jake đang khô máu như thế này!

Mũi tên nhắm thẳng vào vùng eo của hắn, và nếu trúng sẽ khiến Cyrax đánh mất khả năng hành động trong thời gian ngắn nhưng lại không gây nguy hiểm tính mạng!

Thật là một cô nàng tốt bụng! Cyrax đau xót suy nghĩ! Hắn tự tin tuyệt đối vào lớp đấu khí của mình, vậy nên vẫn tiếp tục duy trì thế tấn công. Khi chiến đấu, người ta kị nhất là chuyện bị quấy rối tiết tấu!

Đối thủ hoàn toàn có thể tận dụng cơ hội đó để đè lên đánh cho chúng ta không có cách nào đáp trả được. Và ở khoảnh khắc hiện tại, Cyrax không thể gạt rìu đón đỡ mũi tên, lại càng không thể né tránh.

Ngay khi lưỡi kiếm chạm vào lưỡi rìu, mũi tên cũng va đập với lớp đấu khí hộ thể bên người Cyrax. Gã đầu trọc cảm nhận được đấu khí của mình trôi tuột ra như thoát nước cống, tới mức hắn không thể duy trì nổi lớp phòng ngự nữa!

Lớp ánh sáng xung quanh thân hắn sụp đổ, tan vỡ thành từng mảng rồi biến mất vào màn đêm. Cùng với đó, một dòng máu tươi nóng hổi bắn vọt ra!

- Hự!

Cyrax không thể tin vào mắt mình! Tyren có những chiến kỹ gì, hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Chiêu thức này hoàn toàn không nằm trong số những chiêu mà Cyrax đã biết.

Uy lực của nó đủ để tiếp cận những chiến kỹ cấp trung, thế nên nó mới có thể chọc thủng hàng phòng ngự của hắn. Lưỡi kiếm của Jake thẳng thế, đánh bay Cyrax đi, khiến thân hình đồ sộ của gã đập mạnh vào một gốc cây.

Chiến kỹ, cũng giống như thần chú của các pháp sư, là một hình thức bùng nổ sức mạnh của các đấu sĩ. Để dễ tu luyện, thì các đấu sĩ chia chiến kỹ thành các cấp tương ứng với thứ hạng của họ.

Tức là cũng có bảy cấp độ chiến kỹ, và các đấu sĩ cần học chiến kỹ phù hợp với trạng thái hiện tại của bản thân. Tất nhiên các đấu sĩ có thể luyện những chiến kỹ vượt quá trình độ tương ứng của họ!

Và trả giá bằng sinh mệnh, giống hệt như cách các pháp sư thiêu đốt tuổi thọ để làm phép vậy! Một ví dụ rất kinh điển về hành động thi triển vượt cấp này, có thể xem lại khoảnh khắc Gatrix sử dụng nhát chém tiêu diệt Minas.

Nếu như Gatrix đặt cho nó một cái tên, thì chiến kỹ này đủ để xếp hạng thành một trong những chiến kỹ cao cấp nhất, ít nhất cũng phải cỡ huyền thoại hoặc có khi là chiến thần không biết chừng.

Điểm khác biệt của chiến kỹ so với thần chú là nó không phân thuộc tính! Có những chiến kỹ có tên rất định hướng, ví dụ Hỏa liệt trảm, nhưng kể cả đấu sĩ tu tập hệ nước cũng có thể tung ra dễ dàng. Hãy thử tưởng tượng một thanh kiếm bao phủ đầy nước, nhưng lại tên là hỏa liệt trảm mà xem!

Sở dĩ có chuyện hài hước này, là bởi khi sáng tạo ra chiến kỹ đó, người này tu tập một hệ đấu khí đặc trưng, và họ lấy luôn tên theo hơi hướm của hệ mình. Công pháp phân thuộc tính, chiến kỹ thì không.

Thế nên chiến kỹ chính là mặt hàng bán chạy bậc nhất, nếu như có mở bán! Với các thế lực, khi đồng vàng không còn đáp ứng được nhu cầu của họ nữa, thì một lượng chiến kỹ cũng là loại tiền tệ có tính thanh khoản rất cao.

Điểm quan trọng cuối cùng, là chiến kỹ có thể tiến hóa! Ví dụ như Jake học chiến kỹ Lưu quang trảm kia, và anh ta dùng nó đủ lâu, để thấu hiểu nó, Jake có thể thử điều chỉnh nó, thay đổi lộ tuyến di chuyển của đấu khí, cường độ từng vị trí từng thời điểm, để tăng cường sức mạnh của nó.

Nếu thành công, đấu sĩ sẽ sở hữu một chiến kỹ có uy lực tương đương với trình độ bản thân hiện tại, mà lại vô cùng quen thuộc chứ không lạ lẫm như những loại chiến kỹ lạ khác!

Mọi thứ đều có hai mặt! Mặt tích cực, việc điều chỉnh chiến kỹ có thể giúp nó tiến hóa, nhưng mặt tiêu cực là, trong quá trình đó, máu và tổn thương là không thể tránh khỏi!

Nếu các pháp sư bị ngắt phép nguy hiểm như thế nào, thì chiến kỹ bị ngắt đi cũng tệ y hệt như vậy! Tuy nhiên chiến kỹ khó ngắt hơn - đâu phải ai cũng là loài quái vật như con Goblin đang núp lùm xem trộm kia?!

Chiến kỹ khó bị ngắt bởi tác động ngoại giới trừ phi chịu phải lực vô cùng lớn, như kiểu Jake giờ đi thách thức Sirius vậy! Đó là đi tìm chết, nhưng cũng là một trường hợp khác mà chiến kỹ có thể bị ngắt. Còn nếu chiến kỹ do vận hành sai từ bên trong thì lại mong manh hơn rất nhiều!

Vậy nên khi các đấu sĩ muốn trui rèn chiến kỹ của mình, họ thường tìm nơi hẻo lánh, an toàn để tránh bản thân bị tập kích trong lúc đang suy yếu do chiến kỹ phản phệ. Kể cả nếu có tiền bối đi trước chỉ dạy kinh nghiệm thì người đó cũng không thể áp dụng được.

Tiến hóa chiến kỹ là một hình thức điều chỉnh nó để phù hợp với thân thể hiện tại, và mỗi người đều có cơ thể khác nhau.

Vì quá trình này bao hàm quá nhiều loại rủi ro, thế nên đa phần các đấu sĩ sẽ tìm loại chiến kỹ mới tương ứng để học cho đơn giản, chứ chẳng mấy ai lại chịu khổ hành xác đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Xin tha mạng

Cyrax nhổ ra một ngụm máu, cảm thấy trong người dễ chịu hơn đôi phần. Mũi tên như đã nói, không nhắm vào chỗ hiểm của hắn, thế nên giờ Cyrax vẫn còn có thể ngồi thở dốc, chứ không thì hắn đã xuống suối vàng theo mẹ hắn rồi!

Phía bên kia, Jake đang chống kiếm xuống đất, thở hồng hộc. Mặc dù Cyrax đã bị thương, khiến cho lực đánh của chiếc rìu bị suy yếu đi, nhưng đối với Jake, nó vẫn đủ để chặn lại chiến kỹ của anh ta.

Trạng thái này của các đấu sĩ gọi là khoảng kiệt quệ, bởi chiến kỹ, suy cho cùng cũng là một phương thức vận sức mạnh rất lớn. Sau khi sự bùng nổ trôi qua thì phải tới giai đoạn suy yếu đúng không nào?

Tuy nhiên Jake chỉ nếm trải thời khắc này rất ngắn, rồi anh ta mau chóng đứng thẳng dây, nhổ cây kiếm lên. Lưu quang trảm của Jake đánh ra vô cùng thuận lợi, không hề bị cắt đứt hay tự hủy gì, thành ra tổn thương bắn ngược mà Jake phải chịu cũng rất là nhỏ. Chỉ cần hít thở vài hơi là khí huyết trong người anh ta đã thông thuận trở lại!

- Vừa rồi... là gì vậy?

Cyrax ôm eo, ngồi sõng soài bên dưới gốc cây đã gãy gập nhẹ về phía sau. Trông hắn lúc này thảm hại và thất bại hơn bất cứ lúc nào, và nó khiến bản năng con đực của Jake được thỏa mãn!

- Ha ha ha, cuối cùng tao cũng chờ được tới cái ngày này! Hơn một năm trời, mỗi lần chiến đấu, tao đưa ra đề nghị gì là mày lại gạt đi! Giờ thì mày nằm đây, giãy dụa như một con chó sắp chết! A ha ha ha!

Jake đưa tay lên trán, cười lớn một cách sung sướng. Rồi hắn cầm theo cây kiếm tiến về phía Cyrax.

- Chắc mày ngạc nhiên lắm phải không? Dù sao cũng là anh em hơn một năm, tao sẽ không cho mày chết một cách hồ đồ. Vừa rồi là chiến kỹ đặc thù của Tyren, trước khi có mày thì bọn tao vẫn phải dùng nó. Kể từ khi mày gia nhập đội thì bọn tao không cần phải sử dụng tới nó nữa, không ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng.

Cyrax cười sầu thảm. Hóa ra lí do khiến hắn phải nhận cú bắn này, lại đến từ chính việc hắn quá hiệu quả trong các trận đánh trước đó của Nanh cọp! Thật châm biếm làm sao!

- Tạm biệt nhé, thằng ngu!

Mắt Jake mở long sòng sọc. Anh ta nhấc cây kiếm lên vai, chuẩn bị dùng phần mũi kiếm chém xuống đầu Cyrax. Đùa gì vậy, tất cả đều là người trưởng thành, máu nhìn thấy cũng không ít, chẳng lẽ đạo lý chó cùng giứt rậu lại không biết sao?

Mặc dù Jake tỏ ra vô cùng kiêu ngạo và điên cuồng, song thực tế thì anh ta đứng rất xa Cyrax, sợ tên khổng lồ này liều mạng lại dùng trò gì đó ra thì có phải chết oan không?

Tấm gương Hỗn mang tiễn của Tyren vẫn còn nguyên đó! Ai mà biết được Cyrax còn giấu gì trong cái đầu trọc nham hiểm xảo trá kia!

Sự cảnh giác của Jake là cần thiết, nhưng chưa đủ! Chỉ thấy Cyrax đột ngột há to miệng, gầm lên một tiếng!

Âm thanh truyền đi, giống như những gợn sóng trong nước vậy. Nó sẽ lan thành từng vòng tròn ra xung quanh, với tâm là nguồn phát ra âm thanh. Thế nhưng khi Cyrax gầm lên, Gatrix đứng ở phía sau hắn lại chẳng nghe thấy gì cả!

Thay vào đó, con Goblin nhìn thấy từng vòng sóng, tạo nên bởi không khí và nhiều thứ tạp chất khác, bay thẳng về phía Jake! Anh ta trợn tròn mắt, máu phun ra từ mũi và mồm khi trúng phải chiêu thức mà dù có đón đỡ cũng chẳng biết phải làm thế nào!

Quần áo Jake bị xé toạc ra, để lộ ra thân hình tráng kiện, và rồi máu tiếp tục trào ra từ dưới lớp da Jake.

Đột nhiên, Cyrax phun máu ra từ mũi và miệng! Chiến kỹ Sư tử hống cũng bị ngắt đứt, khiến cho Jake tìm về được một mạng! Hóa ra là bởi đấu khí của Cyrax không còn đủ để thi triển chiêu này.

Miệng vết thương ở eo của hắn cũng đã nứt toác ra, khiến máu chảy ồ ồ không dứt. Trong lúc nhất thời, cục diện đã trở thành lưỡng bại câu thương, hai bên cùng tàn phế.

Tyren thi triển chiêu Hỗn mang tiễn kia, chắc chắn đang rơi vào trạng thái suy kiệt. Jake và Cyrax cùng trọng thương, thế nhưng nếu kéo dài thời gian thì Cyrax sẽ là người có lợi. Bởi hắn có tố chất thân thể của đấu sĩ cấp trung, mức độ đấu khí cũng là cấp trung, nghĩa là bất kể theo thân thể hay đấu khí, Cyrax đều hồi phục tốt hơn Jake.

Trong tình thế đó, chỉ còn một người có thể thay đổi chiến cuộc, chính là Malice!

- Nhìn tình nhân của cô kìa! Suýt nữa thì thắng rồi, tiếc quá nhỉ!

Gatrix ngoái đầu lại, vuốt má một cô gái đang bị trói gô lại theo một phương thức... rất dâm đãng. Những sợi dây luồn qua nách, qua chân Malice, buộc cho cô phải phơi bày ra tư thế gợi cảm nhất của mình.

Đặc biệt là nếu Malice cố giãy dụa thì những nút dây sẽ cạ sát vào người cô! Không hiểu sao hôm nay Gatrix rất thích những trò đùa dai liên quan tới tình dục!

Miệng của Malice cũng bị buộc chặt, để tránh cô ta phát ra âm thanh cảnh báo. Chính xác hơn, khi Jake và Cyrax lao vào nhau, và bỏ quên đi cô nàng thầy pháp tội nghiệp, thì Gatrix đã tiến hành một màn ảo thuật giúp Malice "biến mất" im hơi lặng tiếng khỏi chiến trường rồi!

Hiện giờ cô nàng chỉ có thể phát ra những tiếng ưm ưm ưm dưới lớp khăn bịt miệng, đồng thời cố gắng không cử động mạnh để tránh bị kích thích thêm! Cái cảm giác vừa đau vừa sướng này, thật là kì lạ!

Gatrix túm lấy hai eo của Malice, xách bổng cô ta lên vai, bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

- Malice! Malice em ở đâu? Mau kết thúc hắn đi! Nếu không hắn hồi phục trước chúng ta thì hôm nay chúng ta sẽ chết đấy!

Jake nằm dài trên mặt đất, trông như sắp chết vậy! Chiến kỹ của Cyrax quá quỷ dị, khi nó khiến cho toàn thân Jake, từ bên ngoài đến bên trong, đều bị chấn động. Anh có cảm giác mọi thứ đều đang quay mòng mòng, và nếu như không nằm im trên mặt đất thì anh ta sẽ ngã sõng soài cho mà xem!

Jake nghe có tiếng bước chân tiến lại gần. Anh ta mừng rỡ hô lên.

- Malice à? Hay Tyren? Mau mau lại kia giết Cyrax đi! Đừng để ý đến anh!

- Sao em làm thế được hả anh yêuuuuuu!

Gatrix nhìn thấy toàn thân Jake cứng ngắc lại khi nghe thấy âm thanh lạ lẫm mà quen quen này! Con Goblin còn cố tình đai giọng câu cuối ra để trêu trọc sự bất lực của gã kiếm sĩ.

- Ngươi là ai? Malice đâu rồi? Ngươi đã làm gì cô ấy?

Ít nhất thì Jake cũng rất thông minh, không mở miệng bảo Gatrix đi giết Cyrax rồi gã sẽ "hậu tạ" hay gì gì đấy! Gatrix tự thấy hắn đã cho vừa đủ thông tin trong câu nói ban nãy, nếu như Jake bật chế độ óc cứt lên thì hắn cũng đành phải khiến họa mi không thể hót nữa thôi!

- Cô ta đang nằm ngay cạnh ngươi này!

Gatrix ném phịch Malice xuống bên cạnh Jake. Cô nàng rên lên đau đớn, rồi liên tục phát ra những tiếng ư ư trong cổ họng khi nhìn thấy thân hình tàn tạ của Jake.

- Đồ khốn! Tao sẽ giết mày! Tao sẽ giết mày!

- Rồi rồi, không cần phải lặp lại tới hai lần đâu! Kể cả chú mày có ở trạng thái tốt nhất cũng chẳng phải đối thủ của ta đâu! Huống chi là...

Gatrix đưa tay lên sờ vào mạch trên cổ Jake, vạch vạch mí mắt gã để xem xét.

- Huống chi là tuyến tiền đình của chú mày còn tổn thương rồi!

Nói xong, Gatrix đứng dậy, mặc kệ Jake đang kêu gào phía sau lưng. Hắn bước tới trước mặt Cyrax, lấy hai tay chống nạnh, nhìn xuống.

- Chúng ta đúng là có duyên thật đấy!

- Ha ha... phải đấy! Xin chào, tên cô là?

- Gatrix! Rất vui được làm quen!

- Cyrax! Cô không sợ tôi sao?

- Tất nhiên là không rồi! Nếu không ta nào dám tự tin đứng trước mặt cậu chứ! Cậu quên ta đã nói, nếu lần sau có dịp gặp lại, ta sẽ kể chuyện cho cậu nghe sao?

Cyrax bật cười, và nó khiến máu trào ra thêm dữ dội!

- Cô theo phe nào?

- Ta chẳng theo phe nào cả! Ta còn chẳng biết ai trong các người. Mặc dù ta thừa nhận, hành động khống chế Malice đã đem lại lợi ích không nhỏ cho cậu, chứ không thì giờ xác cậu đã lạnh rồi!

- Vậy thì tôi phải cảm ơn cô rồi!

Gatrix ngồi xuống, lục lọi trong chiếc ba lô ra một bao da nước và một miếng bánh mỳ.

- Mấy người cứ tiếp tục chém giết đi nhé, đừng để ý đến ta! Ta chỉ đang chờ đợi một người mà thôi!

Nói xong, con Goblin bình thản nhét bánh mỳ vào miệng. Trong lúc nhất thời, cả khoảng đất này bỗng trở nên tĩnh lặng đến lạ kì, chỉ còn những tiếng thở phì phò của hai gã đàn ông, và tiếng gặm nuốt của Gatrix.

Cuối cùng, như đã dự kiến từ trước, Cyrax chậm rãi đứng dậy! Hắn tựa lưng, dùng tay bám vào thân cây phía sau lưng, nâng bản thân đứng lên. Khi đi ngang qua con Goblin, Cyrax liếc xéo nó một cái, rồi tiếp tục thất tha thất thểu hướng về cây rìu rơi gần đó.

Giống như một gã đao phủ, Cyrax lầm lũi kéo lê cây rìu hai lưỡi trên mặt đất, bước từng bước về phía Jake. Malice vùng vẫy dữ dội, mặt đỏ phừng phừng, hai mắt hơi dại ra, không biết vì lí do gì nữa! Còn Jake, có vẻ như đã biết rõ số phận của mình, nên đành mỉm cười bất lực.

Cyrax đứng phía trên đôi trai gái vốn đã từng là chiến hữu vào sinh ra tử với hắn. Hắn xách cây búa lên vai bằng một tay, đang đứng tần ngần thì một tiếng hô yếu ớt vang lên!

- Khoan, Cyrax!

Tyren bước ra từ trong bụi, ngã dúi ngã dụi trên mặt đất. Song cô vẫn mắm môi mắm lợi, nửa đi nửa bò, tiến về phía Jake. Cô giang hai tay ra, che chắn cho Jake và Malice phía sau lưng mình.

- Đừng làm vậy, Cyrax! Em xin anh! Tha cho họ một mạng! Anh muốn làm gì em cũng được, nhưng đừng hại anh ấy!

- Sự mù quáng của em làm anh thấy thật đáng thương! Tránh ra đi, hoặc cả em và hắn sẽ cùng chết dưới lưỡi búa này!

Cyrax gầm nhẹ trong giận dữ. Tới tận lúc này rồi, cô ấy vẫn muốn bảo vệ Jake sao?

- Làm ơn, Cyrax!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Kể chuyện

Sự hỗn loạn chạy lung tung trong đôi mắt xanh biển của Cyrax, một thứ màu khá đặc thù và đem lại cho người sở hữu nó một khả năng cuốn hút đến kì lạ! Không tin sao, hãy thử nhìn vào một cặp mắt kiểu đó đi sẽ biết! Và tới tận lúc này, khi nhìn trực diện vào Cyrax, Tyren mới nhận ra người đàn ông trước mặt đã diễn khéo tới mức nào!

Tướng do tâm mà sinh, cũng do tâm mà mất! Cyrax luôn tỏa ra một thứ hào quang ngớ ngẩn, xuề xòa, khiến cho người ta khi nhìn vào hắn chỉ thấy một kẻ vai u thịt bắp, ngu si đần độn.

Không ai nhận ra được hình dáng thật sự của hắn, kể cả là cô, người đã sát cánh cùng hắn hơn một năm qua. Những đường nét trên gương mặt hắn cực kì hài hòa, và nếu như đặt một bộ tóc lên quả đầu trọc lốc đó, chẳng phải trông hắn sẽ rất giống một hoàng tử bạch mã mà cô hằng tưởng tượng sao?

Tyren và Cyrax cứ nhìn chằm chằm nhau, trong đầu họ xuất hiện đủ thứ suy nghĩ, bao nhiêu tâm tư tình cảm dành cho nhau, vậy mà cuối cùng chẳng ai thốt nên thành lời. Ôi những kẻ nhát gan, dù thể xác đã lớn, mà tâm hồn họ còn yếu đuối hơn cả lũ trẻ con!

Cyrax hét lớn, chém mạnh cây rìu xuống! Tyren nhắm tịt mắt, mím chặt miệng, quyết không phát ra thành tiếng, nín thở chờ đợi vận mệnh của mình. Cây rìu chẻ đứt không khí, tạo nên một tiếng gió rít ầm ầm, và chém mạnh xuống đất!

Malice điếng hồn, mồ hôi chảy ròng ròng nơi sống mũi, khi chiếc rìu chỉ cách mặt cô có một chút mà thôi! Nếu như nó xích vào thêm một chút nữa thì chiếc mũi nhỏ xinh của cô sẽ bị chặt đứt lìa luôn chứ chả chơi!

Cyrax tì người lên chiếc rìu, đưa tay ôm eo. Máu lại tiếp tục rỉ ra từ lớp quần áo, nhưng trái tim hắn mới thật sự là thứ đang nhỏ máu lúc này! Cyrax nhắm mắt, thốt ra đầy bất lực.

- Đưa hắn đi! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!

Tyren run run mở mắt ra. Cho dù cô có kiên cường dũng cảm tới đâu, trải nghiệm cảm giác cận tử cũng chẳng phải là một thứ gì đó tốt đẹp cho cam! Đặc biệt là khi cô chắc chắn thần chết đã lia lưỡi hái vào sát cổ cô rồi, nhưng nhờ Cyrax mà thần đã trượt tay! Cô lắp bắp lên tiếng.

- Cảm... cảm ơn!

- Cút!

Cyrax rú lên, trong lúc Tyren sợ hãi rút ra một con dao găm, vội vội vàng vàng cắt đứt dây trói cho Malice. Rồi hai cô gái quàng Jake qua vai, tập tễnh dìu anh ta bỏ đi. Cyrax nhìn đau đáu vào bóng lưng Tyren, cho tới khi cả ba người họ đã khuất bóng hoàn toàn, không thể nghe thấy tiếng lạo xạo của tán cây va vào nhau nữa. Hắn gục đầu xuống ngực, thì thào.

- Cho tới tận giây phút ấy, cô ấy vẫn không chịu mở lòng cho tôi!

- Về việc cô nàng là bán Tiên ấy hả?!

Gatrix chẳng thèm ngoái lại, tung một quả tạc đạn khiến Cyrax chết điếng! Hắn sững sờ ngoái lại.

- Tại sao cô biết?

- Hai điểm! Đầu tiên, ta đã từng tiếp xúc với đám tai dài, mùi của họ rất đặc trưng, nó thơm nhè nhẹ nhưng vô cùng quý phái, đúng là chủng tộc được thần linh yêu quý có khác. Thứ hai, cái trò vận sức bắn cung đó ta cũng gặp rồi, tất nhiên trong cả hai đặc điểm thì cô gái đó đều khá là yếu kém so với những gì ta gặp phải, vậy nên ta đoán cô nàng là con lai!

Cyrax thở dài, ngồi phịch xuống. Hắn nghiến răng nhổ mũi tên ra, vứt bừa xuống mặt đất.

- Tôi tình cờ phát hiện ra khi gặp cô ấy tắm trong một đêm trăng sáng, cũng đẹp như đêm nay vậy!

- À, huyết thống yếu tới mức phải có hoàn cảnh phù hợp mới kích hoạt nổi sao?

Gatrix nhún vai, ngó lơ ánh mắt căm tức của Cyrax vì bị ngắt lời.

- Cậu có biết vì sao cô gái ấy không chấp nhận cậu không?

- Vì cô ấy nghĩ không xứng đáng với tôi?

- Một phần là vậy! Ánh mắt cô nàng đó dành cho cậu, vừa có ngọn lửa đam mê, lại có mặc cảm tội lỗi quấn quanh. Cô ta đặt hình tượng cậu trong lòng quá cao, thế nên khi phản chiếu lại bản thân, cô ta xấu hổ!

Gatrix đưa tay chỉ về phía Cyrax.

- Phần còn lại, là bởi bản thân cậu cũng đâu có mở lòng với người ta!

- Nói láo, chỉ cần cô ấy hô một tiếng, tôi hoàn toàn có thể lao vào núi đao biển lửa!

- Vậy thì cậu có dám chia sẻ hết bí mật với cô ấy không? Không cần nhiều, cái mà cậu vẫn đau đáu trong lòng đó!

Cyrax cứng họng trước lời mỉa mai của kẻ lạ mặt! Cơn giận bốc lên khiến hắn cảm thấy có chút nóng mặt!

- Nói chuyện của tôi thế là đủ rồi! Cô là ai, rốt cuộc ở đây có mục đích gì?

- Ta đã nói rồi còn gì, ta đang chờ một người!

- Là ai?

- Cậu đó!

Câu trả lời của Gatrix khiến Cyrax chẳng biết đường nào mà lần. Hắn cảm thấy bối rối vô cùng.

- Là tôi? Chúng ta quen nhau sao?

- Không, nếu như vài phút trước thì cậu chưa phải là người ta đang chờ đợi! Nhưng giờ thì đúng rồi đó! Cảm giác như thế nào?

Cảm giác? Cảm giác gì chứ? Cyrax mệt mỏi nghĩ thầm trong lòng. Mất máu quá nhiều và nội thương khiến cho hai mí mắt của hắn chỉ trực díp lại, song Cyrax vẫn cố gắng liều mạng chống cự cơn buồn ngủ. Hắn không thể nằm xuống lúc này, quá nhiều thứ nguy hiểm đang rình rập gần hắn.

Cyrax móc trong ba lô ra một lọ thuốc màu đỏ, liệng về phía gã khổng lồ. Hắn đưa tay chộp gọn lấy, ngắm nhìn trong nghi hoặc.

- Uống đi, nó sẽ giúp cậu cảm thấy tốt hơn!

Cyrax dùng răng nhổ nút lọ ra, ngửi ngửi. Mùi thuốc rất dễ chịu, có vị ngòn ngọt, làm giảm đi đôi phần sự cảnh giác của hắn. Dù sao thì nếu Gatrix muốn giết hắn thì cũng chẳng cần chờ tới bây giờ.

Nghĩ vậy, Cyrax bèn đưa lọ lên dốc sạch xuống cuống họng. Hơi ấm lan tỏa ra ở những nơi chất thuốc đi qua, tụ tập ở vùng bụng của hắn, rồi đưa những chiếc xúc tu của nó về phía miệng vết thương của Cyrax.

Cơn mệt mỏi tan biến giúp Cyrax thanh tỉnh hơn đôi chút. Hắn nhìn kẻ lạ mặt đang nhìn hắn chằm chằm, ngẫm nghĩ đôi chút rồi nói.

- Đó là một trải nghiệm thật kì lạ! Rõ ràng tôi vô cùng căm hận bọn họ, vì đã phản bội mình. Nhưng khi tôi buông chiếc rìu, giống như tôi không phải buông mấy cân vũ khí, mà như ném bỏ cả một quả núi trên vai vậy... tôi không biết diễn tả nó như thế nào!

- Ta hiểu, ta hiểu mà! Đó là lí do ta chờ đợi cậu, Cyrax tha thứ! Bởi vì ta muốn xem, khi được lựa chọn, cậu sẽ chọn gì.

Cyrax không đáp. Hắn nhìn xuống mặt đất, suy nghĩ lung lắm. Cho tới khi hắn nhìn thấy một đôi giày da xuất hiện trong tầm mắt.

- Ta đã đi trên cả hai con đường, thù hận lẫn vị tha! Ta không dám chỉ cho cậu con đường nào là đúng đắn, bởi tự cậu mới là người quyết định cậu là ai, thông qua những lựa chọn!

Gatrix cúi xuống, đặt tay lên vai Cyrax an ủi. Thật lạ, cho dù gương mặt cả hai chỉ cách nhau có một khoảng không xa, song Cyrax không thể nhìn được bên dưới chiếc mũ choàng là thứ gì, rặt một màu đen kịt!

Gatrix đặt chiếc ba lô sau lưng xuống đất, lúi húi lấy ra mấy thứ. Một chiếc nồi kim loại, mấy gói giấy bọc những loại nguyên liệu sấy khô, và một bịch nước mới. Hắn rót nước vào nồi, trong lúc ngoắc tay điều khiển những cành cây khô bay từ sau những bụi cây ra, xếp thành một bếp lửa nhỏ. Gatrix châm lửa đun nước, thả một số các loại bột khô vào trong nước, rồi đậy nắp lại.

Con Goblin lại trải khăn, bày ra một số loại bánh trái. Có lẽ phải tới hai phần ba chiếc ba lô của hắn được dùng để đựng đồ ăn mất!

Cyrax ngồi im nhìn Gatrix làm tất cả những việc đó. Đôi mắt của gã dán vào ngọn lửa đỏ đang nhảy múa bập bùng trước mắt, sưởi ấm cho tâm hồn kiệt quệ và thể xác trống rỗng. Rồi gã mở miệng.

- Cô gái bên cạnh cô đâu? Vera ấy?!

Gatrix hơi dừng lại, rồi cầm lấy một chiếc bánh nhét vào trong miệng.

- Chúng ta đang tạm ly thân! Chuyện phức tạp lắm, tuy nhiên nếu cậu muốn nghe ta cũng có thể kể!

- Cô đang định tìm kiếm thành viên mới sao?

- Ồ không không! Ta chờ cậu, là bởi cậu là đồng hành với ta trên con đường khó khăn hơn. Khi chúng ta chịu đựng một điều phật ý, chúng ta tức giận. Càng tức giận, ta càng muốn trả thù, khiến đối thủ phải chịu đựng như cách chúng ta đã từng! Liệu có mấy ai có thể thật sự buông đao tha thứ được? Đó là một lựa chọn quá lý trí và khó khăn, trong khi chẳng ai muốn chọn cách khó khăn cả! Thật đáng buồn phải không, khi bản chất trả thù mới là thứ khiến chúng ta mất nhiều hơn được!

Gatrix nói xong, nhấc chiếc nồi lên, rót ra hai cốc trà nóng hôi hổi, rồi đưa cho Cyrax một cốc.

- Cô nói cô đã đi tới cuối của hai con đường. Cô đã từng trả thù thành công ai đó sao?

- Tất nhiên rồi! Kẻ thù của ta là hẳn một thế giới luôn! Với sức lực cá nhân của ta sẽ rất khó để làm được điều đấy...

- Rồi sao nữa?

Cyrax tò mò hỏi. Gã ôm lấy chiếc cốc, hưởng thụ hơi ấm xoa dịu hai bàn tay lạnh ngắt của mình.

- Vậy nên ta tới một thế giới khác, rút sạch tài nguyên của nó, để quay về trả thù thế giới ban đầu. Kết quả là hai thế giới cùng sụp đổ chỉ vì ta!

Mặc dù Gatrix dùng một tông giọng rất đều đều để trần thuật, có điều Cyrax hoàn toàn tưởng tượng ra được bao nhiêu mạng người, bao nhiêu nền văn minh đã sụp đổ trong cuộc viễn chinh đó. Gã dè dặt hỏi lại.

- Những chuyện này... không có thật chứ?

- Thật đáng tiếc nhóc Cyrax, nhưng chúng đều là sự thực! Phải đấy, ta chính là kẻ tàn ác đã hủy diệt hai thế giới chỉ vì dục vọng cá nhân của mình! Để rồi giờ đây ta kẹt trong thế giới này, cô độc và yếu đuối biết bao!

Vốn dĩ nếu như một kẻ khác kể câu chuyện này cho Cyrax, gã sẽ cười phá lên, cho rằng kẻ đó bị điên rồi. Nhưng với Gatrix, Cyrax lại cảm thấy đáng tin vô cùng! Là bởi phong thái tự tin, hay cách hành động đầy bí ẩn nhưng cuốn hút của cô ta khiến cho lớp phòng ngự tâm lý của gã bị hạ thấp?

- Được rồi, cứ cho là cô nói thật đi! Cảm giác lúc đó của cô như thế nào? Sau khi đã tự tay giết chết kẻ thù của mình ấy?

- Sự trống rỗng!

Gatrix nghiền ngẫm từng câu trước khi nhổ chúng ra, từng từ một.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Hai con đường

- Cậu dành cả đời để theo đuổi một sự hủy diệt. Trong quá trình đó, cậu hủy diệt tất cả những thứ ngáng đường, để rồi khi giẫm lên xác kẻ thù, cậu thấy gì? Cậu sẽ thấy hoang mang, lạc lối, rốt cuộc cậu đã làm gì thế này? Trả thù là một chai thuốc độc ngọt ngào, nó sẽ giết chết cậu từ bên trong.

Con Goblin chỉ ra phía sau lưng.

- Trước khi gặp cậu, ta đã gặp hai kẻ. Kẻ đầu tiên là một cô nàng đang lạc lối. Cuộc đời của cô ta đã thu hẹp lại chỉ còn bằng một hình bóng mà cô ta cũng chẳng còn nhớ nó là gì. Người thứ hai, là kẻ vẫn còn mục đích của cuộc đời. Nhìn vào cả hai, ta thấy một sự đối lập đến chói mắt!

Gatrix ngẩng đầu lên, nhìn vào Cyrax.

- Cậu cũng giống cô nàng đầu tiên, nhưng cậu mới chỉ chớm bước trên đường thăm thẳm vô tận đó thôi! Cậu đã nếm trải cảm giác tha thứ một lần rồi. Cậu vẫn nhớ sự tê tái, rung động của trái tim khi buông bỏ chiếc rìu đó chứ?

- Tôi không buông được!

Cyrax gầm lớn, hai mắt gã vằn vện những sợi tơ máu. Gương mặt gã trướng đỏ phừng phừng, mạch máu đập thình thịch báo hiệu một cơn giận đã bị kích động. Gatrix nhìn gã đầy thương hại, và nó khiến Cyrax càng thêm cáu tiết!

- Cô thì biết cái gì chứ? Thậm chí còn chẳng có chứng cứ gì để đảm bảo những câu chuyện của cô là thật nữa!

- Cậu biết không, ở đâu đó cách nơi này nhiều ngày đi đường về phía đông, có một cánh rừng rất rộng lớn. Ở nơi đó tràn ngập các loại sinh vật sống, và có một chủng tộc rất đặc thù! Ta đánh giá họ nằm ở đâu đó giữa dã thú và chủng tộc trí tuệ, khá giống loài khỉ, nhưng tiến hóa hơn một chút.

Gatrix thu đầu gối lại, chống hai tay ra sau lưng, ngửa mặt lên ngắm những ngôi sao.

- Đừng cố, kể cả ta có ngửa nữa thì chiếc mũ này cũng không rơi được đâu!

Gatrix nạt, khi Cyrax cứ cố nhướn nhướn cổ lên để xem mặt hắn.

- Chủng tộc đó là Goblin!

- Goblin? Chúng chẳng qua chỉ là loài dã thú thôi!

- Cậu có thể nói như vậy! Vốn bộ tộc Goblin trong cánh rừng đó cũng sẽ sinh tồn như bao sinh vật khác, cho tới một ngày, có một tồn tại cao cấp hơn họ rất nhiều, giáng lâm xuống thế giới này. Một linh hồn mạnh tựa như các thiên thần đại tổng quản cậu thấy ở kinh thánh, nhưng lại kẹt trong thân xác

yếu đuối của chủng tộc hèn mọn nhất!

Cyrax híp mắt, nhìn về phía Gatrix, trong đầu gã tràn ngập những suy nghĩ. Nhưng con Goblin không quan tâm, nó tiếp tục kể chuyện.

- Cậu không thể tưởng tượng được ta đã cảm thấy lạc lõng như thế nào đâu! Ta không có cách nào hiểu được cuộc sống đơn giản của họ, ta mệt mỏi vì cuộc hành trình trả thù đầy vô nghĩa với cái giá phải trả quá đắt! Ta đã kể cho cậu về sự trống rỗng sau khi trả thù rồi đúng không?

Gatrix đưa tay gạt chiếc mũ của mình ra, để lộ làn da xanh lá đặc trưng của loài Goblin. Cyrax há hốc miệng ngạc nhiên.

- Cô... cô... ngươi là một con Goblin?

- Và giới tính của thân thể này là giống đực, cậu có thể đổi cách xưng hô nếu muốn ha ha ha! Về phần ta, thì dùng giới tính định nghĩa chúng ta là một hành động vô cùng ngu xuẩn và ấu trĩ!

Gatrix nháy mắt mỉm cười.

- Không phải tự nhiên mà phần lớn các cuộc trả thù đều kết thúc với nhân vật chính tự sát! Khi cậu đánh đổi quá nhiều thứ để đạt được sự hủy diệt, cậu chợt nhận ra khi trả thù xong, cậu chẳng còn sống vì điều gì được nữa! Tất cả những điều tốt đẹp nhất, cậu đã đem nướng vào canh bạc mà cậu nắm chắc phần thua rồi!

Gatrix chua chát nhận xét!

- Sau một thời gian mất phương hướng, ta quyết định chấp nhận lối sống mới này! Và thế là một con Goblin vô cùng quái dị ra đời! Nó không mạnh tới mức vô lý - tin ta đi, nếu như có một ngày có một thứ gì đó vô cùng thơm ngon rơi từ trên trời xuống, nói cho cậu nó sẽ giúp cậu trở thành chúa tể thế giới, hoặc vũ trụ luôn đi, thì hãy cảnh giác!

- Vậy thì khác gì ngươi... đang giúp ta đây?

- Ồ khác chứ! Ta giúp cậu, chẳng cần mục đích hay báo đáp gì. Còn khi thần linh chơi đùa với cậu, thì dù cậu có làm gì, cậu cũng chỉ là con tốt cho họ giật dây mà thôi!

Gatrix nhấp một ngụm trà, phun ra một làn khói tan dần trong màn đêm lạnh lẽo.

- Hơi lạc đề mất rồi! Nói chung ta quyết định đỡ đần cho tộc đàn Goblin đó phát triển lên một chút, cho đỡ khổ thôi, cậu hiểu chứ? Ta xây cho họ vài cái chòi chứa đồ, tạo cho họ một ít kho lạnh để bảo quản thực phẩm trong những ngày mưa bão. Ta cũng kiếm những loại cây có thể nhân giống về trồng xung quanh hang để tạo thành mô hình trồng trọt canh tác, chứ cứ săn bắn mãi cũng chẳng phải là cách lâu dài!

Gatrix kể rất hời hợt, song Cyrax không khỏi hút một ngụm khí lạnh! Không phải con người chưa từng thử thuần hóa loài Goblin, song chúng quá ngu xuẩn để giao cho những việc đơn giản nhất!

- Rồi ta tìm tới một ngôi làng ở gần đó! Ta đã cứu một cô gái, và hi vọng thông qua cô ấy, ta có thể mua được quần áo, lương thực, đổi lại ta sẽ cung cấp cho họ các loại thảo dược, sản phẩm từ thú rừng. Trong kế hoạch của ta, tộc Goblin đó sẽ phát triển rất từ từ nhưng ổn định, tới mức họ có thể tự sinh tồn được thì ta sẽ rời đi! Thế giới này còn có quá nhiều thứ đẹp đẽ để ta chứng kiến, mà thời gian của ta lại không có nhiều!

Cyrax cảm nhận được đây sẽ là lúc câu chuyện bẻ hướng, và y như rằng!

- Thế rồi một gã kỵ sĩ tìm được hang của chúng ta! Không có gì để nói, đó là một trận thảm sát! Chúng giết hết Goblin đực, bắt sống các Goblin cái.

Cyrax biết tại sao tên kỵ sĩ đó lại chỉ lựa Goblin cái để bắt! Trên thị trường, Goblin giống cái bán rất chạy, tuy giá không cao nhưng số lượng nhiều cũng đủ để người bán lợi nhuận đầy túi rồi!

- Ta tìm tới nhà hắn, giải cứu các nữ Goblin, đánh cho lũ tay sai một trận. Lúc đó ta chỉ nghĩ, kẻ chủ mưu sẽ là kẻ phải gánh toàn bộ hậu quả, còn lũ tay sai tép riu này ta có giết cũng không thể hả giận được! Hơn nữa giết chóc nhiều quá cũng khiến cô bé ấy đau buồn, nên ta đã tha cho chúng một mạng!

- Là cô gái ngươi đã cứu sao?

- Ừm! Sự tha của ta ở đây khác với hành động của cậu! Tha của ta là khinh thường không thèm đặt thù hận lên chúng, còn cậu là từ bỏ thù hận! Hai thứ rất khác đó!

Gatrix đưa tay lên vỗ nhè nhẹ khen ngợi, trong lúc Cyrax đã chén hết nửa đĩa bánh!

- Rồi sao nữa?

- Ta lẻn vào nhà gã kỵ sĩ, đánh cho mẹ hắn cũng không nhận ra hắn luôn chứ sao? Hắn cũng là một đấu sĩ cấp trung, giống cậu đó!

Cyrax nuốt một ngụm nước bọt! Gã tự tin mình mạnh hơn rất nhiều đấu sĩ khác cùng đẳng cấp, có điều nếu so với những cỗ máy sát nhân mang tên kỵ sĩ thì gã còn kém xa lắm!

- Vốn dĩ ta có thể kết liễu hắn trong vài đòn thôi, nhưng ta muốn hắn phải chịu đựng, giống như cách hắn đã hành hạ Eleisa! Những kỹ năng của Vera đều là do ta dạy đấy, còn thực chất cô nhóc đó là một pháp sư.

Hai mắt Cyrax trợn tròn! Đến giờ thì Cyrax đã tin con Goblin ngồi trước mặt mình tuyệt đối không phải là phường ăn tục nói phét rồi! Gã chưa từng nghe thấy có ai có thể dạy một pháp sư chiến đấu còn dã man hơn cả những chiến binh dày dạn kinh nghiệm nhất.

- Đến lúc ta chơi chán rồi, còn Glenn cũng đã hấp hối chuẩn bị trút hơi thở cuối cùng, thì con trai hắn chạy vào!

Gatrix nhìn Cyrax, hai mắt hắn mở tròn, và nó khiến Cyrax chảy mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng!

- Ta nghĩ, à, tại sao không tra tấn thằng bé này trước mặt bố nó nhỉ? Như vậy ta sẽ khiến Glenn phải trải qua nỗi thống khổ của ta khi nhìn thấy cô nàng Goblin mà ta coi như con gái, chết còng queo trong chiếc hang đó!

Cyrax cúi đầu, không nói gì! Một phần, gã rất phản cảm khi thấy đồng loại mình phải chịu những điều đau đớn ấy. Cho dù gã chưa từng gặp tên kỵ sĩ mang tên Glenn, nhưng hắn vẫn không thích khi thấy đồng loại bị như vậy!

Tuy nhiên mặt khác, Cyrax lại đồng cảm với lựa chọn của Gatrix. Gã cũng mang theo một mối thù to lớn trong lòng, và nếu như kẻ thù đứng trước mặt gã, không thể kháng cự, thì Cyrax cũng chẳng biết gã sẽ làm những gì nữa!

Gatrix nằm phịch ra đất, dang tay ra đỡ sau gáy.

- Cuối cùng ta không giết ai hết!

- Hả?!

Cyrax cảm thấy rất cụt hứng! Giống như một người đàn ông và đàn bà âu yếm nhau, dạo đầu chán chê rồi, sau đó cô ấy bảo hôm nay thật ra em là đàn ông vậy!

- Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc cho những kẻ thủ ác, không phải chịu bất cứ hình phạt nào?

Gatrix bật cười! Hắn cười sằng sặc, trong sự khó hiểu của Cyrax.

- Cậu biết không, cậu nói giống hệt Nike! À há! Ta hiểu tại sao ta lại bị cậu cuốn hút rồi! Đó là bởi cậu quá giống Nike!

- Ai là Nike?

- Nhân cách thứ hai của ta! Ở thế giới ta muốn trả thù, ta là Johny. Sang thế giới mà ta rút sạch tài nguyên, ta là Nike! Đừng như Nike nhóc!

- Như vậy những nhân cách đó đâu?

Cyrax hỏi lại, giọng đầy chế giễu.

- Ta từ bỏ họ rồi! Giờ ta là ta, Gatrix, một con Goblin với tri thức rất rộng, chứ không chịu ảnh hưởng bởi Johny, Nike, hay bất cứ ai. Tất nhiên, mọi thứ đều có cái giá của nó...

Giọng Gatrix hơi chùng xuống khi nhắc tới cái giá phải trả.

- Từ xưa đến nay, có nợ thì phải trả, nợ máu phải trả bằng máu! Đó là chân lý tự nhiên!

Cyrax gầm lên, không cho là đúng.

- Đó là chân lý của cậu, kẻ có nắm tay to nhất! Những kẻ thủ ác phải chịu phạt, nhưng không phải là theo hình thức trả thù!

- Như vậy thứ gì sẽ chế tại họ? Tòa án chắc? Đừng làm tôi cười! Ở thế giới này, nắm tay là số một, anh có dám xử phạt Sirius không?!

- Đó là thế giới mà Vera mong muốn, và ta sẽ dùng hết sức để cô ấy được nhìn thấy thế giới đó! Nơi mọi người dùng lời lẽ, luật pháp để nói chuyện với nhau, và người ta sẽ dành thời gian để yêu thương nhau! Chứ không phải thế giới nơi những con vật đội lốt người, dùng nanh vuốt để buộc những kẻ yếu hơn phục tùng!

Gatrix cao giọng đáp trả. Trong lúc nhất thời, đôi mắt của cả hai va chạm vào nhau, tóe lửa ầm ầm!

- Mà thôi! Ta không dự định hướng cậu theo bất cứ con đường nào. Ta chỉ kể cho cậu hai trải nghiệm mà ta đã trải qua, còn lại lựa chọn như nào vẫn là của cậu. Mỗi người chúng ta, trong cuộc đời này, sẽ có một vài khoảnh khắc đứng trước những lựa chọn đặc thù. Hoặc là cuốn theo bản năng, hoặc là duy trì lý trí, nó tùy vào việc cậu nuôi dưỡng thứ gì trong tim. Bảo trọng!

Gatrix nhấc chiếc ba lô lên vai, đưa tay lên vẫy nhè nhẹ trước khi xoay lưng bỏ đi. Chỉ còn lại Cyrax ngồi bên bếp lửa cháy lách tách, với chiếc nồi đun nước trà sôi òng ọc, vài đĩa bánh dở dang và một tâm trạng rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Đường về nhà

Thật là một đêm kì lạ! Gatrix thầm nghĩ. Mọi thứ diễn ra cứ như thể đã được sắp xếp trước. Khi Gatrix tuyên bố ba chuyện kì lạ trước nửa đêm, tính cả Cyrax, thì hắn cũng gặp được. Gatrix không tin mọi thứ có thể trùng hợp như vậy.

Hắn ngước lên đầu, nhìn vào con mắt trái của Thần.

- Rốt cuộc thì em muốn gì đây?

Chỉ có những tiếng xào xạc của lá cây trong gió, và một vài loài chim ăn đêm tru lên trả lời hắn. Gatrix đứng chờ một chút, rồi nhún vai. Có lẽ Thần vẫn còn muốn chơi với hắn tiếp chăng?

Điều đó cũng chẳng quan trọng! Gatrix giờ như con lợn chết chẳng sợ nước trôi. Hắn sẵn sàng nằm ườn xác ra trên dòng chảy số phận, để mặc nó cuốn hắn đi đâu thì đi.

"Hãy cẩn thận với những con đường, bởi không phải lúc nào chúng cũng cuốn chúng ta về tới đích đâu!"

Bất chợt Gatrix nhớ tới một câu nói của ai đó! Hắn không thể nhớ được đó là ai, nhưng cái cảm giác lắng đọng, sâu sắc khi người đó thốt ra vẫn vương vấn mãi trong lòng hắn.

- Vậy đấy, hãy xem con đường về nhà này sẽ dẫn ta tới đâu!

Gatrix thốt lên, tự xốc lại tinh thần, rồi bước trở lại ngôi làng.

Hắn tự hỏi về những gì mình đã làm trong đêm nay. Đây là một thói quen Gatrix đã rèn kể từ hồi còn là Nike. Khi đã chốt phương án thì sẽ làm tới cùng, nhưng lúc kết thúc, hắn luôn tổng kết lại những hành động của bản thân, và tìm xem có thể cải tiến chỗ nào.

Với Cyrax, Gatrix thiết nghĩ hắn đã làm rất tốt rồi. Cyrax là một đứa nhóc đang bâng khuâng giữa các ngã rẽ của cuộc đời. Gatrix không chỉ cho nó bất cứ con đường cụ thể nào, mà cho nó thấy ở cuối con đường đó, nó có thể gặp những gì.

Quyền quyết định vẫn nằm ở Cyrax, song không thể phủ nhận, Gatrix không muốn nó dẫm lên vết xe đổ của mình.

Nhìn vào Cyrax, hắn như thấy lại được Nike. Đó là một quãng thời gian hết sức đen tối, và hắn hi vọng Cyrax có thể tự mình thoát ra được khỏi vũng lầy báo thù đó.

Về phần Kirin... nghĩ tới kẻ này, Gatrix hơi nhíu mày. Không như Cyrax, Kirin là một thứ gì đó quá khó đoán. Mọi câu nói, cử chỉ, hành động của gã ta đều toát lên một sự giả dối đầy tự nhiên. Gatrix thiên về khả năng Kirin có dính dáng tới ma quỷ, có điều động tác bắt tay khiến hắn vô cùng quan ngại!

Bởi ít nhất Gatrix chưa từng nghe thấy ở những vùng đất hắn đi qua, người dân có tập tục bắt tay! Tất nhiên, thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Tuy nhiên nhìn vào chính bản thân mình, và xét tới việc thế giới này có sự can thiệp của Thần Linh, Gatrix không thể không cảnh giác trước sự bất thường của Kirin. Trong trường hợp xấu nhất, rất có thể Kirin cũng không phải người của thế giới này!

Nghĩ tới việc lại có một con tốt khác của Elsa, Gatrix không khỏi thương cảm cho số phận của Kirin. Sống tới được lúc này thật sự không dễ dàng chút nào, đồng nghiệp ạ!

Thế rồi hắn nghĩ tới Sophia! Cô không như Cyrax mới chập chững bước những bước đầu tiên, vẫn có thể quay đầu lại nếu muốn. Lại càng không như Kirin, một kẻ đã tìm tới đích. Sophia hoàn toàn lạc bước trên con đường vô vọng đó, và Gatrix chẳng thể kéo cô ra khỏi cuộc hành trình ấy được.

Hắn nghĩ, có lẽ, hắn có thể làm tốt hơn!

Vậy nên Gatrix đổi hướng, nhắm thẳng về đoạn rừng nơi Sophia nằm. Biết đâu đấy, cô ấy vẫn chờ hắn ở nơi bìa rừng thì sao? Mà kể cả không có, thì nó cũng chẳng ảnh hưởng mấy tới con đường về làng của Gatrix.

...

Với một người bình thường, việc phân biệt phương hướng trong rừng giữa đêm tối thế này quả là con ác mộng, khi cái cây nào cũng giống cái cây nào, chưa kể mọi thứ còn đen như mực nữa!

Song với động vật rừng, thì chuyện tìm ra lộ tuyến là điều quá đơn giản. Trí não của chúng đã tiến hóa để thích nghi với sự rối rắm phức tạp của thiên nhiên, ngoài ra mùi cũng đóng vai trò rất quan trọng trong việc làm cột mốc.

Khi Gatrix tiến gần về nơi hắn "hành hạ", đúng hơn là có chút đùa dai Sophia, hắn thấy cô đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, mắt nhắm nghiền, khá giống các pháp sư trong trạng thái thiền sâu. Có thể thấy là cô nàng đã mặc quần áo chỉnh tề, còn gấp gọn lại chiếc thảm vừa đủ để ngồi nữa.

Mái tóc của cô lúc này được vén hết sang bên vai phải, chứ không để xõa ra sau lưng nữa. Dưới ánh trăng mờ ảo, trông Sophia giống như một nữ thần rừng, mộc mạc xinh đẹp vô ngần.

Gatrix có cảm giác, ánh trăng như đang chảy lên người cô, và Sophia như một đóa hoa mười giờ chớm nở, hấp thu tinh hoa của trời đất, chuẩn bị cho một thời khắc nở bung ra.

- Sao cô vẫn còn chờ tôi ở đây?

Nếu như vẻ đẹp của Sophia đậm chất nghệ thuật, mong manh và bùng nổ, thì Gatrix giống như kẻ hốt phân lợn, thô bỉ và kệch cỡm! Câu nói của hắn khiến Sophia giật bắn cả người, phá luôn trạng thái thiền sâu của cô nàng. Và đương nhiên là cả thời khắc khi nữ thần từ tốn mở mắt, nở rộ ra trong màn đêm rồi!

Sophia nhìn Gatrix, đưa tay lên vỗ vỗ ngực, trong mắt tràn ngập vẻ ai oán. Rất may thiền sâu không phải là một phương pháp tu hành ẩn chứa nguy hiểm gì, bởi nếu người sử dụng bị ngắt đứt, thì cũng chỉ khiến cho hô hấp rối loạn đôi chút mà thôi.

Chứ nếu như Sophia đang dùng đấu khí chữa nội thương mà bị Gatrix hù như vậy, ộc máu là tất nhiên, còn nặng hơn thì có khi sẽ để lại di hoạn sau này.

- Đúng là loài Goblin mà! Anh di chuyển cứ im im như ma làm vậy! Sợ chết tôi mất!

Sophia không giấu nổi vẻ bực tức trong giọng nói. Chẳng lẽ con Goblin này không biết lúc nào mới là lúc nên đùa sao!

- Yên tâm, vốn tôi thấy cô sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì, nên mới dám làm vậy. Giả như ban nãy cô đang chữa thương, thì tôi sẽ phải quay ngược lại độ vài chục bước, rồi cố tình giẫm đạp lay động cỏ cây, để cảnh báo cô trước.

- Hừ!

Sophia bĩu môi. Cô tin rằng Gatrix hoàn toàn đủ sức làm như vậy! Dù có thế nào thì Sophia vẫn là một đấu sĩ cấp cao, hàng thật giá thật. Điều này có nghĩa là các giác quan của cô thính nhạy hơn người thường hàng chục hàng trăm lần.

Tuy cô không thật sự tập trung quan sát từng ngọn cây nhành cỏ, song những lay động cơ bản thông thường tuyệt đối không thể lọt nổi khỏi tai cô.

Và sự thật là Gatrix đã hù cho cô giật bắn cả người!

- Tôi cứ tưởng là cô đã bỏ đi rồi cơ!

- Thế anh quay lại đây làm gì?

- Chúng ta vẫn tiếp tục trò chơi hỏi đáp chứ?

Sophia thoáng chần chừ, rồi gật đầu.

- Vẫn!

- Tôi không cam lòng! Tôi thấy cô bị lạc, mà không kéo cô ra khỏi sự mê mang đó được. Tôi nghĩ nếu như có một cơ hội nữa, tôi sẽ làm tốt hơn, vậy nên tôi quay lại đây để thử vận may.

Sophia rất bất ngờ với câu trả lời này. Trong một lúc, cô bối rối chẳng biết trả lời sao, thế rồi cô giang tay ôm lấy Gatrix.

- Cảm ơn!

- Không ngại sao?

- Nhìn thì cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, tôi còn ngại gì nữa!

- Ha ha ha có lý!

Do thân hình Sophia khá cao so với Gatrix, nên cô không thể không quỳ một chân xuống mới có thể ôm được anh bạn nhỏ tí hon mà cô mới làm quen được này. Sophia tựa cằm vào vai Gatrix, trên gương mặt tràn ngập vẻ cô đơn.

- Anh nói đúng! Tôi đã lạc quá lâu, và tôi quên mất điểm đầu và cuối con đường là gì rồi! Trải qua từng đó thời gian, nó đã thành lẽ sống của tôi, và khi không có nó... tôi chẳng biết phải làm gì nữa.

- Thế gian này còn biết bao điều đẹp đẽ chờ cô khám phá mà! Hãy học một môn nghệ thuật nào đó, âm nhạc, hội họa, văn học, gì cũng được! Sinh vật trường thọ thường hay cô đơn và lạc lối trong dòng chảy thời gian, thế nên họ tìm tới nghệ thuật để tránh bản thân tự hủy diệt.

Gatrix cất giọng, hát một bài hát với giai điệu tươi sáng bằng thứ ngôn ngữ mà Sophia chẳng hiểu gì cả. Không hiểu sao, dù Gatrix hát rất vui vẻ, nhưng bài hát lại đem tới cho Sophia một nỗi buồn man mác!

Gatrix đưa ống tay áo lên, thấm đi những giọt nước mắt đang lăn trên má Sophia. Quá nhập tâm vào bài hát, cô đã khóc lúc nào không hay!

Cô nàng ngượng ngùng đẩy Gatrix ra, tự đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Chắc tại bụi lọt vào mắt tôi đây mà! Ui da cay quá!

Lần này thì Gatrix rất tự giác câm miệng!

Sau khi cảm xúc đã qua đi, Sophia nhoẻn miệng cười, hỏi con Goblin.

- Bài hát đó là gì thế? Nghe... đẹp quá!

Cô chẳng biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả những giai điệu ấy, ngoài từ đẹp cả!

- Đường về nhà! Tôi hi vọng, một ngày nào đó, cô có thể tìm được đường về nhà!

Chết tiệt! Sophia thầm nghĩ. Cô đưa tay lên bưng miệng, ngăn không cho mình phát thành tiếng, rồi vội vã quay người bỏ đi. Khóc một lần đã đủ mất mặt lắm rồi, huống chi là hai lần!

- À quên, cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà?

Sophia sững người! Cô không trả lời, cũng không xoay người lại. Gatrix khẽ lắc đầu.

- Là câu tại sao cô vẫn chờ tôi ý?

Mất một lúc, Gatrix cứ nhìn chòng chọc vào bóng lưng Sophia, cho tới khi cô nàng hết kiên nhẫn, giẫm chân mạnh một cái.

- Vì tôi cảm thấy có một khí tức nào đó rất tà ác đang luẩn quẩn trong rừng, nên mới định chờ xem anh có gặp nạn không còn chạy tới cứu đấy!

Nói xong, cô nàng tức tối hằm hằm bỏ đi! Gatrix bật cười khi nghe thấy giọng mũi nghèn nghẹt của cô nàng.

- Cảm ơn! Thật sự cảm ơn!

Lần này thì Sophia không thèm đoái hoài tới hắn nữa.

Chờ tới khi Sophia khuất bóng hẳn, Gatrix mới nhíu mày suy nghĩ. Khí tức tà ác, ý của cô nàng là Kirin sao? Như vậy thì nó càng củng cố quan điểm Kirin là một du khách đến từ nơi không sạch sẽ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Lựa chọn của Cyrax

Cyrax ngồi thần người ra trước ngọn lửa. Trăng đã tàn, và dùng mắt thường cũng có thể thấy loáng thoáng một khối cầu lửa đỏ rực đang trồi lên giữa những tầng mây. Giống như bao kẻ mê man khác, Cyrax cũng phân vân trước hai lựa chọn.

Đừng bao giờ tin tiểu thuyết! Nhân vật chính có thể chuyên nhất một mục tiêu, cho tới tận khi hoàn thành, bất kể đó là báo thù gian khổ, hay vươn lên trở thành đỉnh thế giới, đều là bởi hào quang của nhân vật chính. Trên thực tế, các sinh vật có trí tuệ đều là những kẻ hai mặt, rất dễ bị xiêu lòng bởi các ảnh hưởng từ bên ngoài.

Thật may, hoặc cũng có thể nói là đáng tiếc, Cyrax chính là một nhân vật kiểu đó. Hắn chỉ có một nửa tố chất của nhân vật chính, tức là tuy thái độ của hắn cực kì kiên quyết, song không phải là không thể thuyết phục.

Chẳng phải ai cũng đủ sức hủy diệt một thế giới để trả thù một thế giới khác đâu! Tội nghiệt mà Nike đã gây ra đủ để khiến rất nhiều nền văn minh trong vũ trụ rung động chứ chẳng đùa!

Cyrax không thể nói bỏ là có thể bỏ được! Một mặt, hắn vẫn rất nhớ cảm giác nhẹ nhõm khi tha cho những người đồng đội cũ. Mặt khác, mối thù của

hắn lớn tới mức hắn không cách nào buông tha nó được!

Thật đáng tiếc, kẻ thù của hắn không phải mạnh bình thường, mà vô cùng, vô cùng hùng mạnh! Đứng trước kẻ thù, Cyrax chẳng khác nào một con kiến hôi, hoàn toàn bị nghiền nát chỉ bằng một ngón tay. Hắn thất vọng, chán chường, mất phương hướng, chẳng biết phải làm thế nào nữa.

Vậy nên Cyrax lựa chọn cuộc sống bê tha rượu chè của một nhà mạo hiểm, sống lay lắt bằng những đồng bạc ghẻ kiếm được qua các nhiệm vụ. Có lẽ hắn sẽ cứ trượt dài mãi như thế, cho tới khi thân xác mục ruỗng.

- Xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng chúng tôi đang cần tìm một thành viên tạm thời có khả năng chống đỡ phía trước! Không biết anh có hứng thú không?

Trong cái chuồng thú hôi hám bẩn thỉu ấy, gã đàn ông râu ria xồm xoàm, đầu tóc rối bời đã gặp thiên sứ. Cho dù đầu hắn vẫn còn váng vất vì men say, cho dù người hắn bốc lên thứ mùi chua chua tanh tưởi của một kẻ hàng tuần không tắm giặt, Tyren cũng chẳng mảy may nhăn mày.

Cyrax cầm một chiếc bánh ngọt lên, thảy nó vào trong miệng. Đó là chiếc cuối cùng còn sót lại trên đĩa. Hương vị của nó thật tuyệt vời, nhưng Cyrax chẳng còn tâm trí nào để thưởng thức nó lúc này. Miếng bánh trong miệng hắn cứ vô vị và nhạt nhẽo như thể được làm từ sáp vậy!

Vốn ban đầu hắn không thèm quan tâm tới cái đội toàn tân thủ đó - ngoại trừ Tyren có vẻ có đôi chút kinh nghiệm, còn lại hai đứa kia thật sự là quá non nớt! Cyrax bật cười một cách cay đắng, nước mắt hắn chảy ra lúc nào không hay.

Hắn đã dành rất nhiều tình cảm cho họ, như một kỳ thác hi vọng về việc họ có thể lôi hắn ra khỏi sự chơi vơi này.

Jake là một thằng hợm hĩnh. Nó có thể đoán được hắn dành hơi nhiều sự quan tâm cho Tyren, vậy nên giống như bao con đực khác, Jake không ưa hắn. Điều này không có gì để trách nó cả, nhân chi thường tình thôi!

Trong lòng Cyrax đau nhói khi nghĩ tới cảnh hắn nhiều lần vào sinh ra tử, mà vẫn phải giả ngu, để bảo vệ cho gã thanh niên nóng đầu ham công này.

Tội nghiệp anh bạn nhỏ! Từ nay trở đi sẽ không còn ai có thể ngầm bảo vệ cậu ở tuyến trước rồi!

Về phần Malice, Cyrax bật cười chua chát. Một con nhóc bị hoang tưởng và lường gạt bởi những lời mật ngọt của Jake!

Vậy mà trong suốt từng ấy thời gian, Cyrax vừa đóng vai kẻ khù khờ để cả đội bắt nạt, vừa âm thầm bảo vệ họ khỏi những hiểm nguy trong giao tranh. Nếu như không có hắn, đội Nanh cọp lấy tư cách gì trở thành một đội mạo hiểm nổi tiếng cấp vàng?

Không ít lần, hắn phải lén lút sử dụng sức mạnh cấp trung của mình mới có thể kéo cả đội khỏi tình huống thập tử nhất sinh.

Cho dù tất cả những gì hắn đã làm với cả đội, họ vẫn không chấp nhận hắn!

- Mày! Nói đi, rốt cuộc mày có âm mưu gì?

- Tôi đã nói rồi Jake! Tôi chỉ muốn gia nhập đội, vậy thôi!

- Nói láo! Đừng tưởng tao không thấy ánh mắt của mày khi nhìn về phía Tyren! Tao cay mày lâu lắm rồi! Hôm nay chúng ta hãy giải quyết mọi chuyện ở đây đi!

- Cậu thật sự muốn mọi chuyện thành ra như thế này sao?

- Chúng ta là người mạo hiểm mà?! Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, vậy thôi!

Kẻ yếu cơ đấy! Cyrax đưa tay lên ôm mặt, há miệng cười.

Chẳng hiểu sao không có âm thanh nào thoát nổi khỏi miệng hắn, mà chỉ có hai dòng nước mắt chảy qua bàn tay thô sần của hắn mà thôi! Gildur trên cao, hắn thật sự không muốn phải chịu đựng thêm nữa! Ai đó hãy nói cho hắn cần phải làm gì đi?

Như một thói quen, Cyrax quờ tay, vơ trúng chiếc đĩa rỗng tuếch. Hắn đờ ra trong thoáng chốc, tự hỏi đây là thứ gì, tại sao nó lại ở đây?

Gatrix! Một con Goblin!

Nó đã nói những gì? Nó nói rất nhiều, song Cyrax lúc đó không thật sự để tâm nên hắn còn chưa ngấm được. Chỉ tới thời khắc này, khi Cyrax trống rỗng và mệt mỏi, khi hắn cảm thấy sâu lắng nhất, hắn mới dám chiêm nghiệm về những lời căn dặn của Gatrix.

Gatrix nói đúng! Hắn hoàn toàn có quyền tự quyết định con đường có thể có đi kia mà! Hắn đã nổi giận một cách vô lý khi con Goblin nói tới nỗi đau thầm kín, giống như bao người bình thường khác!

Và hiển nhiên là, Cyrax cũng chẳng thể buông xuống cái tôi để xin lỗi Gatrix. Thật đáng buồn khi đây lại là một sự thật! Rằng chúng ta rất dễ để thốt ra những lời cay nghiệt với người quan tâm đến mình, song chỉ một câu xin lỗi thôi cũng trở nên nặng tựa ngàn cân.

Đã từng có một câu tục ngữ "Từ khó nói nhất có lẽ là xin lỗi!", và nó chẳng sai một chút nào cả! Ở một thế giới nơi mọi thứ đều có thể giải quyết bằng nắm đấm như thế này, cái tôi sẽ càng ngày càng lớn.

Hãy thử tưởng tượng, giả sử có một người gây ra một hành động phật ý chúng ta. Và thật tình cờ, chúng ta sở hữu sức mạnh áp đảo hơn người đó rất nhiều. Vậy thì giữa việc bình tĩnh tranh luận với người kia, hay lao tới đánh cho kẻ đó một trận đã tay, cái nào đơn giản hơn?

Con luôn đứng trước người, để ám chỉ rằng, phần thú vật trong mỗi chúng ta chưa bao giờ chết đi! Nó chỉ ngủ đông, ẩn nấp, chờ đợi thời cơ để chiếm quyền kiểm soát cơ thể. Và trong cái xã hội này, có quá nhiều thú vật đội lốt người! Jake, Cyrax, Malice đều là nạn nhân và hung thủ của thế cục đảo điên ấy.

Hắn đã làm súc vật quá lâu rồi! Hắn đã u mê tới nỗi chỉ cần nhắm mắt, hắn cũng có thể tưởng tượng được quãng thời gian kế tiếp của mình như nào. Hắn sẽ trở lại cái cống hôi thối, sâu thăm thẳm, không cách nào thoát ra được.

Mỗi ngày trôi qua hắn sẽ ngập chìm trong men rượu, lèm bèm về một xã hội bất công, khóc lóc vì sự yếu đuối thất bại của mình, ngủ một giấc và ngày mai lại lặp lại y chang.

- Không!

Cyrax gầm lên, cầm lấy chiếc rìu hai lưỡi, ném thật lực! Chiếc rìu xoay mòng mòng, xé nát không khí, trước khi đập vào một thân cây, tạo nên tiếng nổ uỳnh cực lớn! Phải tới một nửa lưỡi rìu đã găm ngập vào bên trong thân cây, mang theo đó là toàn bộ cơn giận của gã khổng lồ.

- Chẳng nhẽ mình chỉ có thể ngồi đây, trút giận lên những thứ vô tri vô giác, sau đó chấp nhận như vậy sao?

Cyrax quay sang nhìn đốm lửa cháy leo lét bên cạnh. Trải qua một đêm, ngọn lửa đã bắt đầu lụi tàn dần, và có lẽ chỉ thêm vài cái chớp mắt nữa thôi, nó sẽ tắt lúc nào không hay!

Giống như bao người khác, Cyrax đặt ra một cái hạn định ngớ ngẩn cho mình! Hắn quyết định, thời khắc ngọn lửa dập tắt, sẽ là lúc hắn đưa ra quyết định xem con đường nào là con đường hắn sẽ bước tiếp sau này.

Là tăm tối trống rỗng của sự hận thù, hay nhẹ nhõm sáng sủa đầy dẫn vặt của tha thứ?

Hiển nhiên là Cyrax không thể chọn! Những người đủ dứt khoát để đưa ra quyết định, họ sẽ không cần một cái "mốc thời gian" huyền bí như thế này. Cyrax chỉ đơn giản là kéo dài thêm thời gian, để hi vọng vào một phép màu có thể xảy ra.

Thật đáng tiếc, trong cuộc đời này, phép màu không rơi từ trên trời xuống! Muốn có kỳ tích, trước hết chúng ta phải tạo ra chúng đã!

Cyrax lại một lần nữa nhớ về con Goblin. Hắn rất hối tiếc, khi không thể đưa ra lời xin lỗi thích đáng. Nếu như có dịp gặp lại, chắc chắn hắn sẽ chuộc lỗi một cách đàng hoàng! Đương nhiên, hứa cuội kiểu này cũng là điều mà những kẻ thất bại thường hay làm! Giá mà, nếu như, giả sử... thật quen thuộc làm sao!

Cyrax không muốn làm người bình thường nữa!

Hắn đã làm một người "phổ thông" đủ lâu rồi! Hắn muốn được làm nhân vật chính, được hưởng ánh hào quang trên sân khấu, chứ không thể làm vai kép phụ, đứng sau cánh gà phụ họa cho người khác nữa.

Không có gì thay đổi, nếu bạn không thay đổi!

Cyrax đứng phắt dậy! Hắn phải thay đổi! Hắn không muốn trở lại cái hũ nút đó, vậy thì hắn phải làm điều khác biệt! Người bình thường sẽ hứa cuội, không bỏ được mặt mũi xuống, vậy thì hắn sẽ làm điều ngược lại! Hắn sẽ tìm tới Gatrix, cúi đầu xin lỗi cô... anh ta một cách đàng hoàng!

Giống như một kẻ vừa thức khỏi cơn ngủ say, giống như một chùm pháo bắt đầu nổ tép đầu tiên, mọi thứ cứ tuôn ra ào ào trong đầu Cyrax. Hắn thật quá ngu! Chẳng phải Gatrix chính là kẻ đã chỉ cho hắn tình trạng u mê hiện tại hay sao?

Hắn cần tìm một người có thể giúp hắn tìm ra lối thoát khỏi sự bế tắc, vậy thì chẳng phải Gatrix cũng là một ứng cử viên quá hợp lý hay sao?

Gatrix thấy được vấn đề, vậy thì anh ta phải biết cách gỡ rối! Dù sao theo như lời anh ta thì Gatrix là một tồn tại vô cùng cao cấp phải không?

Cảm giác nóng vội không thể ức chế chèn đầy trong lồng ngực Cyrax! Hắn hấp tấp đứng dậy, bước đi những bước đầu tiên về hướng Gatrix đã bỏ đi. Hắn không biết Gatrix đã đi đâu, nhưng hắn biết Vera đang ở đâu! Còn ai có thể tìm được Gatrix ngoài cô gái ấy nữa chứ?!

Chợt Cyrax dừng bước! Hắn ngoái đầu, nhìn về phía cây rìu đang găm vào gốc cây, và tay nải hành lý vứt chỏng chơ trên mặt đất. Hai mi mắt của Cyrax khẽ khép lại, và khi chúng mở ra, trong đôi mắt màu xanh biển của hắn đã không còn chút tạp niệm nào!

- Tạm biệt!

Cyrax lầm bầm một câu, trước khi cắm đầu chạy hùng hục, đuổi theo bước chân Gatrix.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Nụ hôn

Khi Gatrix bước trở về đến ngôi làng Sithaka, trời vẫn còn chạng vạng tranh tối tranh sáng. Mọi người vẫn đang chìm trong giấc ngủ, và khắp cả con đường này, chỉ còn có mỗi Gatrix là kẻ đang di chuyển. Ngẫm lại thì lúc này trông hắn chẳng khác nào các nhân vật phản diện đang chuẩn bị làm điều gì đó xấu xa!

Khung cảnh nhá nhem, một người lạ mặt vận áo choàng đen kín mít, nhìn kiểu gì cũng thấy kẻ này vô cùng đáng nghi, cứ bắt lại đánh một trận trước để chào hỏi đã rồi tính sau! Thật may là không có kẻ nào đui mù tới mức lao vào tấn công Gatrix hết, bởi giờ này họ còn bận níu kéo nốt những khoảnh khắc nghỉ ngơi cuối cùng.

Gatrix sải những bước dài, tìm về phía chiếc xe ngựa. Con ngựa kéo đang được buộc ở chuồng, cho nên lúc này chiếc xe chỉ còn trơ trơ ra hai thanh đòn hướng về bên trong khu để xe. Ít ra họ cũng xây một khu tập trung để giữ xe, chứ không bắt lữ khách phải tự bảo quản xe của mình.

Với những kẻ định dắt chiếc xe này đi, chỉ cần chưa bước vào trong thì mọi chuyện còn dễ nói! Một khi chúng đã phát hiện ra không gian bên trong, Gatrix sẽ dùng mọi cách để chúng bốc hơi khỏi thế gian này.

Những kiến thức về không gian học mà hắn đã sử dụng tuyệt đối không thể để lộ ra, bằng không thì hàng đàn người làm phép sẽ lùng bắt bằng được hắn thì thôi! Hãy nhìn Minas là một ví dụ!

Có một người đang ngồi trông coi ở cổng ra vào khu giữ xe. Trông anh ta cứ như sắp gục ngã đến nơi rồi, nhưng vẫn gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ! Chỉ cần gác thêm một chút nữa thôi là ca trực này sẽ kết thúc, anh ta có thể về ngủ và thoát khỏi trách nhiệm.

Những người dân ở đây đã quây một hàng rào xung quanh sân giữ xe, và chỉ chừa một lối ra vào. Thế nên người gác có nhiệm vụ rất đơn giản, ngồi đây và chờ xem xe ra vào có xuất trình vé chính xác không.

Khi bàn giao ca trực, người của ca trước sẽ đi một vòng quanh sân, đếm lại số xe, đánh dấu vào một cuốn sổ được phát sẵn rồi mới bàn giao cho người sau. Hành động này là để tránh những đấu sĩ hoặc người làm phép mạnh mẽ nâng luôn cả xe ngựa bê đi mất lúc nào không hay.

Ai biết được đấy! Luôn có những kẻ túng quá làm liều phải không?

Nếu trường hợp này xảy ra, ngôi làng xin được từ chối mọi trách nhiệm. Bởi lẽ nếu có một tồn tại đủ mạnh mẽ để mang theo chiếc xe ngựa to như vậy, lại có thể nhảy qua lớp hàng rào cao ngang đầu người trưởng thành (tương đương với một mét chín, có ai còn nhớ?) thì ít nhất đó phải là đấu sĩ cấp trung.

Còn tới mức không phát ra bất cứ tiếng động nào, thần không biết quỷ không hay? Ha ha ha, ngon thì đi tìm người ta mà đòi, chúng tôi không dám!

Gatrix tần ngần đôi chút, tự hỏi hắn có nên phá vỡ sự yên bình ngắn ngủi này không. Một mặt, hắn là chủ nhân đường hoàng của chiếc xe ngựa bốn bánh, hắn có thể hiên ngang đi vào trong sân giữ xe khi cần. Chỉ có điều làm như vậy thì anh chàng trông sân kia sẽ rất khó chịu cho xem, bởi anh ta theo quy định sẽ phải chú ý hết mức để đảm bảo Gatrix không chui sang các xe khác để trộm đồ.

Mọi chiếc xe trong sân đều quay cửa ra vào về phía trung tâm của sân, để đảm bảo nếu có kẻ nào ra vào sẽ không thể thoát được đôi mắt của người trông coi. Trong trường hợp có người tiến vào trong sân và ngủ lại trên xe, thì người đó ngoài việc phải khai báo với gác sân, còn phải chịu sự giám sát nhiều hơn từ người gác. Như Vera và Gatrix tối hôm qua cũng phải khai báo đàng hoàng, mới có thể ở lại trong xe.

Dù các bước còn rất thô sơ và nhiều lỗ hổng, nhưng Gatrix thừa nhận, những người dân ở đây đã làm hết sức có thể trong tầm hiểu biết của mình để hạn chế nạn trộm cắp rồi. Họ còn cắm một biển cảnh báo khách hàng đừng cất tư trang có giá trị trong xe, và tìm cách niêm phong hàng hóa thật chắc chắn để đề phòng kìa!

Vậy thôi, hãy để anh ta yên tĩnh tiếp đi! Gatrix thầm nghĩ, khi lẻn qua người gác sân một cách êm ái. Khi người gác sân còn đang gà gật, thì một cánh cửa xe đã hé mở, rồi đóng lại một cách êm ái mà anh ta chẳng chút nào hay biết!

Gatrix lướt nhẹ nhàng trên lớp sàn gỗ, tiến về phía cô nàng đang nằm trên chiếc giường trắng. Phần chăn phập phồng đều đặn chứng tỏ người bên dưới nó đã chìm vào giấc ngủ sâu rồi. Hắn bước sang phía bên kia giường, nhìn vào gương mặt man mác đau đớn của Vera. Hẳn cô nàng đã thức rất lâu, và chìm vào giấc ngủ bởi quá mệt mỏi.

Con Goblin bước tới chiếc nhẫn không gian đặt trên bàn, lấy ra một miếng bột khô. Thứ này thực chất là nhiều loại bột thảo dược sấy khô, nghiền thành phấn, rồi nén thành từng viên gọi là trầm. Khi đốt những viên trầm này, nó sẽ tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu có tác dụng an ổn tâm thần

Gatrix ngồi bệt xuống bên thành giường, tựa đầu lên chiếc đệm phía sau. Hắn không đốt nhiều, chỉ có tác dụng trong một hai tiếng thôi. Mùi trầm giúp Vera có thể ngủ sâu hơn, còn hắn... hãy tận hưởng thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi này đã! Hắn đã làm quá nhiều rồi!

Hai mi mắt Gatrix bắt đầu nặng trĩu lại, toàn thân hắn trở nên vô lực uể oải. Tất nhiên nếu hắn muốn, hắn hoàn toàn có thể kháng cự lại hiệu ứng này, song để làm gì chứ? Gatrix đang muốn thư giãn mà.

Vậy nên bên trong căn phòng rộng lớn bất thường, nằm gọn trong một chiếc xe ngựa bốn bánh nhỏ nhắn, có hai gã lữ khách đang tranh thủ dừng chân, trước khi tiếp tục bước trên con đường đời mênh mông vô tận!

...

Cyrax rẽ những ngọn cỏ sang hai bên, căng mắt tìm kiếm những dấu chân mà Gatrix để lại. Con Goblin không cố tình xóa dấu vết, thế nên với kinh nghiệm của một nhà mạo hiểm nhiều năm, Cyrax vẫn có thể dựa vào những vết cỏ rạp, cành cây gãy để biết hướng di chuyển của Gatrix.

Hắn vừa băng qua một con đường... Cyrax không biết diễn tả sao nữa! Có vẻ người mở đường tuy nhàn nhã nhưng cực kì bạo lực, bằng chứng là có kha khá những thân cây bị nhổ bật rễ, nằm chỏng chơ hai bên.

Kẻ đó dùng sức mạnh bứng hẳn gốc lên, chứ không chỉ là phạt ngang thân cây nữa. Có lẽ kẻ đó đang chở theo một xe đồ, căn cứ vào hai dấu bánh xe hằn trên mặt đất và một dấu chân duy nhất.

Việc đọc những dấu vết kiểu này là kỹ năng sinh tồn bắt buộc của tất cả người mạo hiểm. Cho dù anh không hiểu, không sao cả, cuộc đời này sẽ dạy anh phải làm như vậy. Thiếu đi những kỹ năng sống này, thì trừ phi người mạo hiểm đó chỉ hoạt động ở những kiểu nhiệm vụ đặc biệt, hoặc công việc chỉ yêu cầu chiến đấu, nếu không họ sẽ rất khó sống lâu.

Dù sao chẳng ai có thể ngờ được ở điểm cuối nhiệm vụ là một con Thỏ răng xù cấp cao đúng không?!

Cyrax ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn về phía nơi con đường uốn lượn đằng xa. Không hiểu sao hắn có cảm giác chiều hướng của nó cứ sai sai kiểu gì đó! Mà thôi, việc của hắn không phải là truy tìm chủ nhân của con đường này là ai, đi về đâu.

Mục tiêu của hắn là một thứ khác kìa! Không chỉ vậy, bản năng mách bảo hắn phía cuối con đường này có một chuyện gì đó rất tồi tệ, tuyệt đối không được đi theo!

Vậy nên Cyrax lắc lắc đầu, tiếp tục lần theo bước chân của Gatrix. Hắn có thể chạy một mạch về làng, nhưng lại một lần nữa, bản năng mách bảo hắn hãy tìm kiếm bước chân của Gatrix.

Và Cyrax thì luôn luôn tin trực giác của mình!

...

Một mùi thơm ấm áp dìu dịu xoa lên mũi Vera, khiến cho dạ dày cô réo ùng ục, còn trí não thì tỉnh dậy khỏi giấc ngủ ngắn ngủi đầy sợ hãi. Mất một giây để máu xộc lên đầu Vera, và những ký ức cùng lời nói của Gatrix ùa về. Cô ngồi bật dậy, định há miệng hét lớn, song điều tiếp theo đập vào mắt đã khiến cô đông cứng lại!

Cánh cửa sổ đã được mở, để lọt qua nó là ánh mặt trời sáng sủa, thổi tan đi sự lạnh lẽo của căn phòng gỗ. Trên chiếc bàn ăn bốn chân hình vuông, đã có những đĩa bát đựng đồ ăn bày sẵn, bốc khói nghi ngút như thể vừa mới được chế biến xong vậy.

Cạnh chúng là hai chiếc cốc sứ màu trắng, đựng trong đó thứ chất lỏng màu nâu hơi sánh nhẹ, thơm mùi ngọt ngào của hạt ca cao xay nghiền pha với sữa.

Song điều khiến Vera hạnh phúc nhất, không phải là khi đói nhìn thấy đồ ăn, cũng không phải là cốc ca nao nóng - thức uống ưa thích của cô, đã được pha sẵn! Mà là một kẻ trùm áo choàng đen kín mít từ đầu đến chân, đang quay hông về phía cô, hí hoáy viết gì đó lên một cuốn sổ tay. Không thèm ngoái lại, Gatrix cất tiếng chào từ bên dưới chiếc mũ.

- Dậy rồi sao, họa mi?

- Gatrixxxx...!

Vera khóc lớn, nhào vào lòng Gatrix, còn người sau đón lấy cô nàng khỏe ngang gấu nâu này, suýt chút nữa bị húc bay khỏi ghế! Hắn đưa tay lên vuốt ve mái tóc ngắn màu tím ngang gáy của cô, giọng nói tràn ngập sự trìu mến.

- Anh đã về rồi đây! Xin lỗi em!

Đột nhiên Gatrix nhận ra khung cảnh này cứ quen thuộc thế quái nào ý! Hình như lần trước hắn cũng nói câu này, cô nàng cũng khóc lóc không buông, rồi sao nữa? Sẽ có một đám tộc Tiên tới hỏi thăm bọn họ sao?

Gatrix cảm thấy một cơn đau dâng lên nơi vùng bụng, khi Vera thọi hắn một cú đau điếng chảy cả nước mắt! Cô nàng đứng thẳng lên, đưa tay quệt nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt, rồi chống nạnh nhìn xuống Gatrix.

- Cú đó là vì anh dám bỏ rơi em đêm qua! Lần sau sẽ không chỉ là một cú đấm đâu biết chưa!

- Rồi rồi, anh biết lỗi rồi! Tha anh!

Gatrix co gập người, ôm bụng rên xiết. Hắn đưa tay lên che phía trước, run run như thể dân lành bị cường hào ác bá ức hiếp vậy. Điều đó khiến Vera có chút mủi lòng!

- Đau lắm sao anh? Em xin lỗi! Em không muốn ra tay nặng như vậy đâu!

- Hẳn là! Anh có cảm tưởng như mình vừa bị một con gấu nâu thụi một phát! Không biết có dập lá gan không nữa?

Vera hoảng hốt, mặt tái mét khi nghe Gatrix nói vậy! Nước mắt của cô nàng lại trào lên, chỉ chực rơi lã chã, khiến Gatrix phải cuống quít xua tay!

- Được rồi! Anh đùa đấy, không đến như thế đâu! Anh tin tưởng em bằng cả tính mạng mà! Anh không tin cô gái ấy sẽ đánh chết mình đâu...

Gatrix không thể hoàn thành câu nói đó, khi miệng của hắn đã bị Vera khóa lại bằng môi của chính cô nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Tiến về Nephesis

Nụ hôn này kéo dài trong bao lâu? Một giây? Mười phút? Cả thế kỷ? Vera không biết nữa, nhưng cô chỉ biết máu đang chảy rần rần khắp khuôn mặt mình. Đôi mắt của Gatrix trong suốt, nhìn chòng chọc càng khiến cô thêm ngượng!

Cuối cùng, không biết là do thiếu dưỡng khí, hay không thể chịu nổi sự xấu hổ này nữa, Vera đẩy Gatrix ra. Cô hồi hộp chờ đợi khoảnh khắc mối quan hệ của thay đổi từ giây phút này!

- Quả nhiên em vẫn chỉ là một đứa trẻ! Đến hôn cũng vụng về như vậy!

Gatrix bật cười nhẹ nhàng, đưa ngón tay lên búng cái chóc vào trán Vera. Cô nàng cáu kỉnh đáp lại!

- Chẳng phải người ta hôn như vậy sao? Em không biết, hôn là có thai rồi, giờ anh sẽ phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của em!

Lần này thì Gatrix không thể nhịn nổi nữa, phải lăn ra đất cười bò. Điều này càng khiến cơn giận trong lòng của Vera dâng lên tợn! Sự xấu hổ ngượng ngùng không được đáp lại khiến cho chúng nhanh chóng lên men thành một ngọn lửa cháy hừng hực trong đầu Vera.

Gatrix ngừng cười, nhưng miệng vẫn kéo về hai bên đầy giễu cợt!

- Khi nào em biết ý nghĩa thật sự của nụ hôn thì lúc đó em không còn là trẻ con nữa! Còn giờ anh vẫn chỉ thấy một đứa nhóc đang tập làm người lớn thôi!

- Lại là cái lí do này!

Vera nhấm nhẳng quay đi, hai tay khoanh trước ngực. Gatrix lật đật đứng dậy, kéo ghế ra ngồi xuống.

- Đừng càm ràm nữa cô nương, kẻo nguội hết đồ ăn bây giờ!

Dù thật sự không cam lòng, có điều Vera vẫn phải vùng vằng ngồi vào bàn. Lần này anh có thể thoát, lần sau thì đừng hòng!

Cô đã nổ phát pháo đầu tiên trong trận chiến tình cảm này, chỉ tiếc đối thủ của cô hóa giải nó quá đơn giản!

...

Cyrax bước tới một khoảng đất trống. Thoạt nhìn thì nó chẳng có gì bất thường cả, song thực tế thì với các giác quan cực kì phát triển, Cyrax dễ dàng nhận ra có những điều bất thường với chỗ này.

Một cảm giác khô nóng lập tức xâm chiếm khắp toàn thân hắn, kích thích cho máu hắn chảy nhanh hơn bình thường. Đây là thứ mùi mà động vật thường tiết ra trong khi đang giao phối, hoặc kêu gọi bạn tình.

Cyrax hít một hơi thật sâu, để thứ không khí ngọt ngào nó đầy ngập trong buồng phổi. Thứ mùi này đã nhạt đi rất nhiều, và nó hẳn đến từ một tồn tại rất mạnh mẽ, ít nhất tương đương với đấu sĩ cấp cao!

Chỉ có như vậy, kết hợp với chu kì phân tán của nó trong không khí, thì lượng mùi còn lại mới có thể khiến cho cơ thể Cyrax phản ứng được.

Hắn nhìn một vòng quanh khu đất. Có thể thấy được rất nhiều dấu vết của các loại động vật, côn trùng đã giao phối ở khắp mọi nơi. Đêm qua có lẽ vừa là một đêm thiên đường, nhưng cũng là địa ngục với chúng đây! Cyrax thầm nghĩ, khi nhìn những chiếc chân nhện rơi vương vãi khắp nơi!

Dù chẳng có bất cứ căn cứ nào, Cyrax lại liên tưởng tới một cô nàng với vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng cô độc và mái tóc trắng buộc cao sau gáy! Rốt cuộc

cô ta và Gatrix đã làm gì đêm qua ở đây?

Cyrax hít thêm một hơi nữa, cảm nhận phần thân dưới cứng lại như thép nguội! Hắn tự hỏi liệu hắn có thể cưỡng lại cám dỗ của chúng khi mùi này còn chưa tan không nữa?

...

Sau khi thu dọn xong xuôi, Gatrix kiểm tra lại những vết thương của Vera một lần nữa. Huyết thống phượng hoàng quả thật mạnh mẽ vô cùng! Những vết thương của Vera đã lành gần như toàn bộ, ngoại trừ phần đầu gối cần có nhiều thời gian để chất nhầy nối giữa các khớp sụn được bổ sung thêm.

Nói ngắn gọn thì chạy nhảy với cô nàng không vấn đề, có điều nếu muốn dùng những đòn đá thì có thể xuất hiện rủi ro!

Gatrix nhìn ra khung cửa sổ, như thể đang ngóng chờ một ai đó. Vera thấy thế bèn hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Ồ em không biết đâu! Đêm qua anh đã gặp rất nhiều chuyện kinh dị đó! Quả nhiên đúng là đi một ngày đàng, chết như cái sàng mà!

- Em nhớ nó là học một sàng khôn đấy chứ?

- Đại khái thôi, quan trọng gì! Lên đường nào cô bé! Lần trước anh chọn điểm đến rồi, lần này đến lượt em!

Gatrix rất khôn khéo trong việc chuyển chủ đề, và hiển nhiên là Vera sẽ cắn mồi! Cô nàng hấp tấp bày tấm bản đồ lên trên bàn - liệu ai còn nhớ Gatrix đã tặng Vera một tấm bản đồ cực kì nhiều lớp không? Vera kéo ra một miếng bản đồ phụ là phiên bản phóng to của khu vực nơi công tước Nephesis cai quản.

- Để xem nào! Em luôn muốn tới một thành phố sầm uất, lần này chúng ta tới thành Nephesis đi!

Gatrix chẳng cần liếc bản đồ cũng biết địa danh đó ở đâu. Hắn vẽ ra tất cả chỗ này, và hắn đủ sức để nhớ hết tất cả những chi tiết trên đó! Thành Nephesis là trung tâm của phần đất phong thuộc công tước Nephesis. Vương quốc nơi bọn họ đang đứng được gọi là Malus, với hoàng tộc chiếm vị trí chính giữa trong quốc gia, và bốn góc do bốn công tước cai quản. Nephesis là một trong bốn công tước đó.

Dưới trướng của ông ta có nhiều quý tộc khác, phần lớn là nam tước với tử tước. Bá tước thì rất ít bởi họ bắt đầu có quyền thừa kế, và chẳng có người lãnh đạo nào muốn có một đám quyền cao chức trọng kéo dài trong nhiều thế hệ cả! Vấn đề chính trị thôi, không có tư thù cá nhân gì đâu!

Về phần hầu tước... chỉ có duy nhất một hầu tước trong lãnh thổ của Nephesis, đó là cháu trai ông ta. Công tước có quyền thay mặt nhà vua chỉ định một người trong dòng họ làm hầu tước, và người này sẽ là người thừa kế hợp pháp sau khi công tước đó qua đời!

Trước khi chửi bới Nephesis tham quyền cố vị, chúng ta cần phải hiểu bản chất các tước vị cái đã. Hầu tước là một cách gọi khác của "phó Công tước", có nghĩa là Hầu tước gần như đã được Công tước ủy thác để cai quản toàn bộ lãnh địa của mình.

Malus là một vương quốc nhỏ, vậy nên diện tích đất phân cho Nephesis cũng không lớn tới mức phải tuyển tới quá nhiều cấp phó. Bản thân Nephesis và cháu ông ta là đủ để đảm bảo mọi thứ vận hành ổn định.

Nói cách khác, bộ máy chính trị tồn tại là do hoàn cảnh yêu cầu! Đừng bao giờ nghi ngờ trí tuệ của chủng tộc thông minh! Họ có thể lạc hậu dưới con mắt của người tương lai, nhưng khi điều kiện lịch sử bị giới hạn, thì những điều họ làm lúc đó đã hợp lý nhất có thể.

Nếu như chúng không bị đào thải hoặc cách mạng! Gatrix luôn luôn bật cười mỗi khi nghe những nhà quân sự phê phán chiến thuật của người xưa.

Đừng bao giờ đứng ở góc độ tương lai, khi mọi chuyện đã rồi, và bánh xe xã hội đã tiến đi rất xa, để đánh giá một vấn đề trong lịch sử!

Còn với các cấp thấp hơn, như bá - tử - nam tước, thì thực chất là công tước chia nhỏ miếng đất của mình ra, giao cho người có công được sắc phong để quản lý hộ, bản thân chỉ việc ngồi rung đùi hưởng thuế. Chính vì nhiều cấp nộp thuế như vậy cho nên tính ra một người nông dân làm ra hai tấn lúa chẳng hạn, thì chỉ giữ được cho bản thân vài cân thóc là nhiều! Ai cũng cần phải ăn đúng không?

Gatrix gật đầu.

- Được rồi, chúng ta sẽ lên đường tiến về một trong những thành phố lớn nhất Malus xem!

...

Cyrax đã tìm trở về làng Sithaka. Hắn vội vàng chạy tới chỗ giữ xe ngựa - hắn nhớ rõ ràng Gatrix và Vera có một cỗ xe ngựa bốn bánh. Chỉ hi vọng là không quá muộn!

Cyrax không lựa chọn chạy hùng hục vào trong làng, sau đó nhìn quanh trong vô vọng. Hắn lại càng không phát điên, túm lấy những người xung quanh và hỏi một câu vô nghĩa "có ai thấy Gatrix đâu không?". Cyrax luôn luôn tìm ra được phương án thông minh và tỉnh táo nhất, và đó không phải là một lời khen!

Hắn gõ cồng cộc lên gian phòng gỗ, nơi nghỉ chân của những gác sân.

- Xe ngựa của lữ khách tên Gatrix hoặc Vera đã rời sân chưa?

- Xin lỗi anh là...

- Nói!

Người gác sân giật bắn cả mình, nhưng vẫn lắp bắp từ chối.

- Thưa ngài, chúng tôi không thể tiết lộ chuyện này được!

Cyrax vừa giận vừa gấp. Lúc này hắn chẳng có bất cứ thứ vũ khí gì khả dĩ trên người, song với một đấu sĩ cấp trung, vũ khí không phải là thứ gây ấn tượng thị giác mạnh nhất!

Một vầng hào quang từ từ bao phủ chung quanh người Cyrax, khiến hắn giống như một vị thần, chỉ có điều chẳng phải là thứ thần hiền lành tốt bụng gì cho cam.

- Nói!

Cyrax lặp lại một lần nữa, trong khi người gác sân run như cầy sấy, mồ hôi tứa ra như tắm!

- Thưa... thưa... họ đã rời đi một lúc khá lâu rồi ạ!

Thời gian luôn là một khái niệm tương đối, đặc biệt là khi đồng hồ còn chưa được phát minh!

- Hướng nào?

- Đằng kia ạ!

Người gác sân run run chỉ tay về một phương hướng. Cyrax lập tức bật toàn bộ sức mạnh, phóng đi như quả tạc đạn. Gió áp mạnh tới mức người gác sân không thể mở nổi mắt, và khi anh ta mở được ra thì chỉ còn một vệt khói ở nơi đằng xa hướng về phía cổng làng.

Người gác sân thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn đưa lên lau khuôn mặt. Tới giờ anh ta mới nhận ra lưng áo mình đã ướt sũng rồi! Anh ta vội vàng thọc tay vào trong túi áo ngực, mân mê đồng tiền bạc ấm áp vì đã mang theo hơi nhiệt từ người anh ta.

***

- Anh bạn này! Ta chỉ nói, giả định thôi nhé, là trong trường hợp có một kẻ đầu trọc, mặt mũi hung thần ác sát xông hầm hập tới đây và hỏi về Gatrix hay Vera, thì phiền anh chỉ cho hắn chạy theo hướng này được không?

Gatrix ghé người lại gần người gác sân, đưa tay trỏ một phương hướng, tay còn lại ấn đồng bạc vào tay người gác sân. Anh ta mừng rỡ, vội vàng nhét nó vào trong ngực, bất chấp cái lạnh của đồng bạc khiến da trên người anh ta sởn hết cả lên!

- Không có gì! Yên tâm, tôi sẽ chỉ!

- Cũng không nên như vậy, thằng nhóc đó sẽ nghi ngờ! Hãy từ chối nó một hai câu, rồi làm như miễn cưỡng chỉ cho nó phương hướng kia. Trăm sự nhờ anh rồi!

- Quý khách cứ tin ở tôi!

Người gác sân vỗ ngực cam đoan. Lúc này Gatrix mới gật đầu thỏa mãn, dong ngựa rời đi.

***

Khi Cyrax chạy được một đoạn, hắn mới sực nhận ra! Từ vị trí của người gác sân, làm sao có thể thấy được hướng xe ngựa của Gatrix rời đi đâu? Kẻ đó giỏi lắm là đoán được Cyrax sẽ đi về phía cổng làng nào thôi chứ?

Một cảm giác ớn lạnh đột nhiên chạy khắp toàn thân Cyrax, và sau đó là sự hưng phấn mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Trưởng thành

- Sao anh cứ vừa đi vừa ngoái lại phía sau thế?

- À đấy, để anh kể cho em chuyện anh đã gặp đêm hôm qua!

Gatrix và Vera đang lái chiếc xe ngựa đạp trên một con đường mòn uốn lượn quanh những ngọn đồi. Đường đi rất xấu, yêu cầu trình độ người điều khiển cực cao, hoặc cả chiếc xe ngựa sẽ lăn lông lốc xuống dưới kia như chơi!

Với trình độ hiện tại của cả hai, việc xe ngựa đổ không phải là một điều gì quá nguy hiểm, thế nhưng chiếc xe ngựa này có giá trị bất kể là vật chất hay tinh thần đều rất lớn đối với họ!

Nhân tiện, xe ngựa không thể cho vào trong vật phẩm không gian nhanh được. Nguyên lý của vật phẩm không gian là tạo ra một cổng kết nối vùng không gian phụ song song với thực tại.

Và với vật chất càng to lớn, thì thời gian chuyển đổi càng lâu. Hãy thử tưởng tượng hai bên đang chiến đấu, đột nhiên sĩ quan bên này vung tay một cái, một dàn chiến xa xuất hiện! Làm gì có thứ vô lý như thế!

Cho nên nói chính xác hơn là tốc độ hút vật chật vào không gian song song phụ thuộc vào sức níu của không gian đó đối với vật chất! Diễn giải đơn giản thì một vật kể cả khi đứng yên thì vẫn chịu tác động của trọng lực - cũng là một loại lực níu kéo của không gian thực tại.

Lực này càng lớn thì tốc độ thu vào nhẫn không gian càng lâu, hay "càng nặng càng khó nhét vào nhẫn". Trên thực tế, chưa có bất cứ vật phẩm không gian nào đủ sức để hút một vật nặng cỡ xe ngựa cả, cho dù không gian của nó có thể lớn hơn rất nhiều lần!

Đương nhiên, nếu xẻ chiếc xe ngựa ra làm nhiều phần thì thoải mái!

Ngoài ra, nguyên lý lực níu này cũng giải thích tại sao không thể dùng vật phẩm không gian để đánh cắp vật phẩm đang nắm trong tay người khác. Trừ phi lực tay người này quá yếu, còn không thì để một chiếc nhẫn có thể giật được thanh kiếm của đối thủ là điều hoang tưởng!

Chưa kể, việc cất chứa vật phẩm thì không tốn năng lượng, song quá trình hút hoặc nhả vật phẩm ra đều yêu cầu người sử dụng trả bằng năng lượng cả! Năng lượng không tự sinh ra và cũng không tự mất đi phải không?!

Gatrix nắm lấy dây cương, điều khiển con ngựa bước một cách chậm rãi qua đoạn đường cong khúc khuỷu, hời hợt như thể hắn đang cho ngựa đi trên đồng bằng vậy! Hắn đằng hắng, sắp xếp lại ngôn từ, sau đó ném ra một quả bom tạc đạn!

- Hôm qua anh đã cứu em khỏi bị hãm hiếp trong tương lai một lần, cứu thế giới khỏi một tên ma đầu một lần, và gặp... có lẽ là một ác ma!

Vera nhìn hắn trừng trừng, đầu óc đông cứng, cố gắng tiêu hóa những gì mà Gatrix vừa nói! Mất một lúc máu mới lên được não cô, và thiên ngôn vạn ngữ của Vera chỉ đọng lại được trong hai chữ!

- Cái gì?

- Hôm qua anh đã...

- Ngừng ngừng! Em không bảo anh nhắc lại câu vừa rồi! Em đang hỏi anh giải thích chúng cơ mà!

- Trời, ở cùng anh từng đó thời gian mà em vẫn chưa luyện được khả năng nghe nhạc hiệu đoán chương trình sao?

- Có trời mới hiểu được ý của anh!

Vera đưa tay bấu vào mạng sườn của Gatrix.

- Đêm qua khi chúng ta tách ra ý, anh đã tự nhủ với lòng không biết anh làm vậy là đúng hay sai nữa!

- Về chuyện đó sao, đêm qua em cũng đã nghĩ rất nhiều về nó!

Vera đưa mắt nhìn xuống bàn tay mình. Không ai có thể tưởng tượng một nắm tay nhỏ nhắn xinh xắn này lại đủ sức để đấm bay một con gấu!

- Không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông cả! Vấn đề là tầm mắt của em, anh hiểu không? Khi em chỉ là một con bé lang thang, sống nhờ đồ ăn thừa và những giấc mơ ướt át của lũ trai trẻ, em suy nghĩ theo một phương thức đơn giản.

Vera ngả người ra phía sau, dựa lên chiếc gối đệm lưng, giang rộng hai tay như muốn bao cả bầu trời vào lòng.

- Khi em có sức mạnh... phương thức của em có thể thay đổi, nhưng mục tiêu của em vẫn như vậy! Em có nhiều lựa chọn hơn, và em thừa nhận, em có lạc lối! Cảm ơn vì đã nhắc nhở!

- Thú vị đấy! Nói tiếp đi!

- Em không biết cái gì là đúng, cái gì là sai, em chỉ quan tâm làm thế nào để đạt được mục tiêu của mình! Em muốn xây dựng một xã hội văn minh, nơi chúng ta không còn dùng luật rừng. Vậy nên không như con bé ngây thơ đã từng giận dỗi anh, em sẽ làm những điều cần thiết để đạt tới điều đó! Cho dù hai tay phải nhuốm bẩn!

Hai mắt Vera sáng quắc, tràn đầy quyết tâm. Gatrix mỉm cười, đặt tay lên mu bàn tay Vera.

- Không có sự lựa chọn nào là không phải trả giá cả! Anh không phải quan tòa, cả em cũng vậy! Nhưng để sửa một xã hội đang sai, thì chúng ta không thể chỉ dùng những cách đúng đắn! Sinh vật trí tuệ đa phần đều không muốn thay đổi, và mỗi khi có những thay đổi lớn, máu sẽ phải đổ!

Gatrix lặng thinh lắng nghe Vera nói. Sau đó hắn từ tốn lên tiếng.

- Nếu như trước mặt chúng ta có một toán cướp, em sẽ làm gì?

Vera hơi ngập ngừng, nhưng rồi sự tự tin tràn lên trong người cô!

- Đầu tiên, em sẽ cảnh báo bọn họ lui lại! Nếu như họ chấp thuận, không có vấn đề gì cả! Còn trong trường hợp bọn chúng cứng đầu... em sẽ giết tất cả!

Vera hít một hơi thật sâu, sau đó cố giữ cho giọng thật bình tĩnh để nói ra câu vừa rồi!

- Ồ?!

- Để cải tạo những kẻ đó cần có thời gian! Rất nhiều thời gian! Cần phải có người đưa họ trở về quê hương, dạy họ cách làm ăn đàng hoàng chân chính! Và rồi những người này sẽ nhìn ra được giá trị của sức lao động, cũng như hậu quả nếu như tái phạm! Tuy nhiên đó sẽ không phải là em! Để làm được điều này cần một lượng lớn nguồn nhân lực, còn em thì chỉ như hạt cát trong thế giới này thôi!

Đôi mắt của Gatrix lập lòe bên dưới lớp áo choàng.

- Vị thế của em không cho phép em dừng lại làm những điều nhỏ nhặt như vậy! Em sẽ phải là người đứng ở vị trí cao nhất, sau đó truyền đạt lại ý chí này của mình xuống người bên dưới. Chỉ có tập hợp sức mạnh của bọn họ, việc cải tạo mới có thể diễn ra tốt đẹp! Giáo viên, binh lính, quản ngục mới là công cụ để thay đổi thế giới ở quy mô nhỏ này. Họ chính là bánh xe, là trục quay. Còn em, em chỉ đơn giản là người lèo lái chiếc xe đi đúng hướng thôi!

Vera nói xong bài thuyết trình, trên gương mặt tràn ngập một màu hồng phấn khích, thậm chí còn có thể thấy mồ hôi rỉ ra trên trán, sống mũi và gáy cô nữa kìa! Bộ ngực cô phập phồng lên xuống vì nói quá dài, và cũng bởi sự hồi hộp khi chờ đợi Gatrix đưa ra phản hồi.

Con Goblin đột nhiên túm lấy hai bên tai Vera, kéo đầu cô lại phía trước. Hắn đặt lên môi Vera một nụ hôn, ướt át và gợi cảm vô cùng! Vera cảm thấy lưỡi của Gatrix xâm lược qua hai hàm răng của cô, cuốn lấy chiếc lưỡi hồng xinh xắn của cô, hòa quyện với nhau. Vera quá sợ hãi, bắn lui về phía sau, ngã lăn lông lốc vào trong phòng!

- Anh làm gì thế?

Vera quát lớn, trên mặt đỏ bừng bừng như thể sắp nặn ra máu được vậy! Tim của cô đập bang bang trong lồng ngực, còn đôi chân của cô cứ như thể muốn bay lên khỏi mặt đất lúc nào không hay!

Gatrix liếm môi, mỉm cười nham hiểm!

- Chào mừng đến với thế giới người lớn!

***

Trong lúc đôi tình nhân quái dị đang bận chim chuột nhau, thì phía sau họ, Cyrax đang chạy hùng hục đuổi theo! Chiếc xe đã khởi hành trước đó khá lâu, thế nên khoảng cách lúc đầu giữa cả hai là vô cùng lớn!

Tuy vậy, Cyrax tự tin rằng với tốc độ của một đấu sĩ cấp trung, cùng với việc Gatrix vô tình hay cố ý để lại những dấu vết dọc đường, rồi sẽ tới lúc hắn bắt kịp chiếc xe!

Thế rồi trời lại mưa!

Cyrax lạnh hết cả sống lưng khi nhìn thấy những đám mây đen nặng trĩu ùn ùn kéo tới! Mọi dấu vết đều trở nên vô nghĩa khi trời mưa, trừ phi hắn đã bám đủ gần chiếc xe! Vậy là gã khổng lồ chẳng kịp nghỉ ngơi gì, lại xỏ chân vào giày và chạy rầm rầm.

Mưa rơi! Lúc ban đầu, nó chỉ là vài hạt nặng, rơi lộp bộp lên thân hình cường tráng của Cyrax, nhưng rồi mưa ngày một lớn! Mưa thấm ướt mắt hắn, cay xè, trắng mù, khiến hắn không thể nhìn được đường nữa!

Đấu khí trong người hắn đã cạn kiệt sau hàng giờ đồng hồ truy đuổi, và Cyrax chẳng có thời gian để hồi phục! Con mưa nặng nề vắt kiệt từng chút sức lực trong cơ thể hắn, cho tới khi Cyrax cảm thấy chân tay rã rời, và hắn ngã phịch xuống phía trước!

Con đường vòng quanh đồi này thì không có gì để nói, bởi nó chỉ có một hướng, và những dấu vết đều đồng thanh nói lên chiếc xe đã đi qua đây. Vấn

đề lớn nhất là sau khi xuống đồi, bọn họ có thể đi bất cứ đâu, còn dấu vết thì đã bị cơn mưa tẩy sạch!

Cyrax nằm yên dưới cơn mưa lạnh, khép mắt lại. Lại một lần nữa hắn thất bại! Tại sao mỗi lần hắn muốn làm điều đúng đắn, mọi thứ đều thành ra nát bét như này? Lần trước hắn muốn thanh minh, và bị Sophia đánh gục. Và lần này hắn bị cơn mưa quật ngã!

Có lẽ số phận của hắn là thất bại rồi! Trong đầu hắn toát lên hình ảnh về một chiếc chuồng thú hôi thối dặm đầy rơm, và mùi rượu nồng nặc khắp nơi. Cảm giác bỏ cuộc túm chặt lấy vai hắn, tìm cách kéo hắn ngược trở lại con đường cũ.

Cyrax nhớ tới đêm hôm qua, khi hắn và Gatrix đang ngồi dưới ánh trăng cao, bên bếp lửa hồng.

"Bởi tự cậu mới là người quyết định cậu là ai, thông qua những lựa chọn!".

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Cyrax gầm lên, trên gương mặt tràn đầy nước, cả nóng lẫn lạnh! Hai mắt hắn đỏ ngầu, còn ở vùng cổ thì mạch máu nổi phừng phừng hết cả lên!

- Đứng dậy! Tao ra lệnh cho mày, đứng dậy!

Bằng một ý chí thần kỳ, Cyrax nhấc được tấm thân nặng nề mệt mỏi lên, bò từng bước từng bước về phía trước!

- Lần này sẽ không! Lần này tao thà chết còn hơn bỏ cuộc! Cút đi!

Không hiểu là do ảo giác, hay một thứ ảo thể gì đó đã thật sự bị đánh tan, buông khỏi đôi vai Cyrax, mà hắn bỗng thấy cơ thể trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Từ lóp ngóp bò, Cyrax dần dần tập tễnh đứng dậy được, tiến về phía trước. Một tay hắn ôm vết thương nơi eo - miệng vết thương đã lại rách do hắn hoạt động quá mạnh!

Dưới cơn mưa tầm tã ấy, có một lữ nhân người ướt như chuột lột, nhưng đôi mắt của anh ta thì rực sáng như hai ngọn đuốc trong đêm đen!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 151: Thành viên mới

Cyrax dùng tay còn lại tì vào vách đồi, men theo con đường trơn trượt, đuổi theo bước chiếc xe ngựa. Giờ khi không còn bị cảm giác từ bỏ đeo đuổi, hắn thấy mọi thứ trở nên đơn giản và lạc quan hơn rất nhiều.

Cho dù lần này không tìm được Gatrix, Cyrax cũng sẽ thử thay đổi! Việc hắn đứng lên trong cơn mưa đó không chỉ đơn thuần là nỗ lực muốn thoát ra khỏi vòng lặp của sự bế tắc, mà còn hơn thế rất nhiều!

Đó là những gì Cyrax nghĩ, còn thực tế thì hắn chỉ đang hồi quang phản chiếu mà thôi! Giống như ngọn nến trước khi tắt, bao giờ cũng cháy bùng lên dữ dội, cống hiến vẻ đẹp cuối cùng của mình cho thế gian, để rồi ngay sau đó là sự lụi tàn!

Cyrax nghĩ rằng hắn đang khỏe lại, song thực chất hắn chỉ còn cách bờ vực bất tỉnh trong gang tấc. Nếu gặp may, hắn sẽ tỉnh lại kịp thời nhờ cường độ cơ thể mạnh mẽ phi thường của mình.

Còn xui xẻo hơn, hắn mà bị cơn mưa đẩy trôi ra mép đồi, lăn xuống dưới kia, với một cơ thể yếu ớt như này thì chỉ có duy nhất một kết cục cho hắn, đó là cái chết!

Cuộc sống chưa bao giờ là một câu chuyện cổ tích, nơi chúng ta chỉ cần cố gắng là sẽ đạt được đến đích. Hiện thực luôn luôn phũ phàng, và chỉ có cơn mưa là nhân chứng duy nhất, chờ đón sự hủy diệt của một chàng trai đã lỡ chìm quá sâu xuống đáy cát!

Dù anh ta có vùng vẫy như nào, thì cũng chẳng thể thoát được khỏi vòng xoáy của sự thất bại!

Và rồi Cyrax, sau khi bước qua một đoạn ngoặt, nhìn thấy chiếc xe ngựa bốn bánh, đang đỗ sát vào vách núi!

Từ khung cửa sổ, một thứ ánh sáng màu vàng ấm áp tỏa ra, kéo theo đó là mùi thơm nức mũi của đồ ăn vừa nấu xong! Dù cho cơn mưa lạnh giá xối thẳng từ trên không trung xuống, cũng chẳng có cách nào ngăn cản được thứ mùi quyến rũ hấp dẫn kì lạ này len lỏi vào trong lỗ mũi Cyrax.

Thứ ánh sáng và hương vị này khiến hắn nhớ tới bản thân khi còn bé, khi hắn vẫn còn một nơi để gọi là nhà! Cyrax bật cười ha hả, đưa tay lên quệt nước trên mắt, là nước trên mắt, không phải nước mắt đâu! Có đánh chết, Cyrax cũng không thừa nhận hắn đã khóc chỉ với chừng đó kích thích!

Giống như một kẻ đắm tàu, trôi lờ lững giữa biển mênh mông, đen kịt, và bên cạnh hắn chỉ có duy nhất một miếng ván gỗ bấu víu vào! Cái cảm giác nhỏ bé, cô độc, rùng rợn đó cũng giống như tâm trạng lúc trước của Cyrax, khi hắn nghĩ mình sẽ lại trượt trở về cuộc sống tối tăm mịt mù.

Và chiếc xe ngựa lúc này giống như ngọn đèn của người lái tàu cứu hộ, soi hú họa trên bờ biển, tìm kiếm người còn sống sót!

- Tôi ở đây! Cứu tôi với!

Cyrax thì thào trong miệng, bởi hắn chẳng còn chút sức lực nào để thốt ra một lời đàng hoàng tử tế! Hai mắt hắn bỗng tối sầm đi, đôi chân hắn thì như bị ai tước mất hết sức lực, đổ rầm xuống!

Cyrax quờ quạng, cố giơ tay lên, để ánh đèn cứu hộ có thể soi tới chỗ của hắn. Nhiều giờ ngâm mình trong nước mưa đã khiến cái lạnh xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Nếu như là lúc trước, cơ thể của Cyrax hoàn toàn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, song hiện tại lại khác! Hắn kiệt quệ sau một đêm chiến đấu, cộng thêm với thời gian dài vận động mạnh, và tâm lý căng như dây đàn, tất cả đều trở thành tác nhân khiến Cyrax sụp đổ!

Chỉ còn một chút nữa thôi mà! Hắn đã rất rất gần với thành công rồi! Cố lên nào Cyrax! Mày làm được mà!

Khi cơ thể của hắn gục ngã theo nguyên lý sinh học, khi đấu khí của hắn cạn kiệt bởi không được hồi phục, thì ý chí của Cyrax vẫn cháy kiên cường! Nó giống như một ngọn lửa xanh cháy leo lét, mặc cho mưa sa bão táp, mặc cho hai loại mệt mỏi đánh úp tới.

Ý chí của Cyrax bị cầm tù trong chính cơ thể của hắn, bởi thân thể này không thể theo kịp nổi sức mạnh ý chí mãnh liệt của kẻ đầu trọc!

Và như vậy, Cyrax thúc dục cho thân thể lê về phía trước, nhích từng chút một! Hắn không cần tay chân, mà chỉ dùng cơ ngực, cơ bụng để đẩy cơ thể lên, giống như những loài sâu trườn bò vậy! Con sâu Cyrax đang đi những quãng đường cuối cùng, hướng về chiếc lá mà nó cho là phù hợp để kết kén.

Thế rồi, trước khi ngất lịm đi, Cyrax nghe thấy tiếng bước chân vội vã chạy tới! Hắn cảm thấy có bốn cánh tay xốc vào nách mình, nhấc hắn lên khỏi mặt đất. Và hắn thề rằng, hắn đã nghe được một giọng nói ngọt ngào, ngân vang như tiếng chuông bạc, thì thầm bên tai.

- Khá lắm nhóc!

...

Chiếc xe ngựa này đã được Gatrix cải tạo, và trong đó nó có một chức năng là có khả năng cảnh báo khi có vật thể đến gần. Mức độ cảnh báo tùy thuộc vào việc Gatrix đang cài đặt chế độ gì. Trong một cơn mưa tầm tã như thế này, Gatrix không ngần ngại gì đẩy cảnh báo lên cao nhất!

Đùa gì chứ, mưa to lại đậu xe ở lưng chừng đồi, chỉ cần một vụ sạt lở đất thôi là mọi thứ sẽ đi tong ngay! Tất nhiên, hắn cũng điều chỉnh cho vật thể kích hoạt cảnh báo phải to tới một cỡ nhất định, khoảng cái đầu của Gatrix là được!

Điều này để tránh chỉ cần những giọt mưa cũng đủ để báo động rú lên liên tục, vừa ức chế vừa tốn năng lượng mà lại chả đâu vào đâu!

Chính vì vậy, khi Cyrax bằng vào ý chí phi thường của mình, nhích lên vừa đủ để cảnh báo kích hoạt, Gatrix đã lập tức đứng lên kiểm tra và phát hiện ra vị khách không mời nhưng dự kiến từ trước.

- Đó là ai vậy?

Vera hét lớn, cố gắng át đi cơn mưa rào rào bên ngoài xe. Trên đầu cô lúc này đang có một chiếc đĩa bằng lửa che chắn, bốc hơi mọi hạt mưa dám nhăm nhe chạm vào người chủ nhân của nó.

- Một trong ba nhân vật trong câu chuyện đêm qua của anh! Em có thể giúp anh một tay không?

Vera ngừng lại, sau đó nhoẻn miệng cười!

- Cảm ơn anh! Tất nhiên rồi!

Nói xong, cô và Gatrix xách Cyrax vào bên trong xe.

Bước vào bên trong xe, Gatrix vội vàng đặt Cyrax xuống dưới sàn, lật đật lôi ra một chai thuốc, kéo hàm gã ta ra rồi rót từ từ vào. Đằng sau hắn, Vera triệu hồi ra một con rắn lửa, vòn xung quanh người gã, khiến cho hơi nước bốc lên xèo xèo.

Đừng thử làm như vậy khi ở nhà! Tố chất thân thể của đấu sĩ rất tốt, mới có thể chịu được nước sôi mà không bị bỏng, chứ người thường mà Vera "sấy" thế này thì chỉ có chết chắc!

Gatrix lại vén lớp áo bên hông Cyrax lên, rót thứ thuốc trong lọ xuống miệng vết thương của gã, rồi lấy ra một ít băng vải, quấn lại vết thương. Làm xong tất cả những chuyện này, Gatrix và Vera kẻ cầm chân, người nâng đầu, khệ nệ bê Cyrax lên trên giường!

- Đêm qua khi bỏ đi, anh đã phân vân không biết mình có làm đúng không! Và anh đã tự nói với lòng mình rằng, nếu như anh gặp ba chuyện kì lạ, thì anh sẽ quay lại với em!

- Thật luôn? Em tưởng anh không tin mấy chuyện phù phiếm kiểu đó chứ?

- Ha ha, cho dù là thần thánh, khi tuyệt vọng hoặc mê man, họ cũng phải tung đồng xu mà! Quay trở lại đêm qua, người đầu tiên anh gặp em biết là ai không?

- Ai?

Gatrix ngoắc tay, điều khiển chiếc bình đựng trà nóng bay tới, rót cho cả hai mỗi người một cốc đầy tăm tắp. Không có gì hợp với những câu chuyện hơn là trà nóng!

- Sophia!

- Cô ta sao? Khoan!

Vera quát lớn.

- Anh nói anh cứu em khỏi một vụ hãm hiếp trong tương lai, là ý chỉ cô ta sao?

- Đấy chỉ là một cách nói phóng đại thôi, nhưng chẳng lẽ em không thấy cô ấy quan tâm em một cách đặc biệt hơn bình thường à?

- Có sao?

- Giờ em thử tưởng tượng, nếu như có một người bình thường chạy ra trước mặt em khiêu khích, em sẽ làm gì?

- Tùy, có lẽ cho kẻ đó một cái bạt tai... ơ!

Vera trợn tròn mắt, há hốc miệng. Cô đưa tay lên che trước miệng, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được!

- Không thể nào!

- Tùy em nghĩ thôi! Dù sao thì hôm qua cô nàng sau khi đánh bại em xong, cũng đã bị tổn thương cực nặng ở thắt lưng. Anh đã chữa cho cô ta.

Vera híp mắt, nghi ngờ nhìn Gatrix.

- Nghe anh nói em cứ cảm thấy sai sai! Anh có gian tình gì với cô ta không thế?

- Không! À quên, đây là tiền công mà anh đã đòi cô nàng!

Gatrix xòe tay, chồng vài cọc tiền vàng lên trên bàn gỗ. Vera liếc nhìn, sững người lại!

- Đừng bảo em là...

- Đúng vậy, vừa đúng năm mươi đồng vàng!

Vera rơm rớm nước mắt, bật cười.

- Anh đúng là kẻ xấu xa anh biết không!

- Cảm ơn lời khen! Về người thứ hai thì đó là một kẻ nguy hiểm. Rất nguy hiểm!

Đây là lần đầu tiên Vera nhìn thấy Gatrix dùng vẻ mặt nghiêm trọng thế này để đánh giá về một người.

- Tới mức nào?

- Anh nghĩ... có lẽ anh với hắn ta là cùng một loại người!

- Ý anh là sao?

- Anh... không biết nữa! Anh chỉ có cảm giác, anh với hắn đều là kẻ đi săn, và bọn anh sẽ còn săn đuổi nhau rất nhiều lần nữa! Thôi bỏ qua hắn đi, lần sau gặp lại anh sẽ dùng mọi giá để giết chết hắn!

Gatrix trả lời hời hợt, song Vera vẫn cảm nhận được sát khí đậm đặc bên trong câu nói ấy của Gatrix.

- Còn người thứ ba... là kẻ này đây! Cyrax!

- Em vẫn nhớ người này! Là một trong hai người em đánh giá mạnh nhất trong giải đấu!

- Ừm! Cyrax bị đội của cậu ta phản bội, nhưng Cyrax lại tha chết cho bọn họ! Anh cảm thấy có chút tương đồng giữa anh với cậu ta, thế nên đã nán lại tìm cách giải khai cho Cyrax khỏi sự bế tắc.

Gatrix quay sang nhìn Cyrax, lúc này đã thở đều trở lại.

- Dậy đi nhóc, ta biết là cậu tỉnh rồi mà!

Trong cái nhìn đầy ngạc nhiên của Vera, Cyrax ngồi dậy, tựa lưng vào tường. Gã nhìn một vòng xung quanh, rồi nhìn về phía Gatrix. Môi gã mấp máy như thể muốn nói rất nhiều thứ, nhưng cuối cùng Cyrax chỉ thốt ra được những lời này.

- Ngài nói, ngài sẽ chỉ cho tôi khung cảnh của mỗi con đường phải không?

- Còn tùy vào cách cậu muốn nhìn nữa! Nếu cậu muốn tự do, chúng ta coi như nước sông không phạm nước giếng. Cậu có thể đi theo bọn ta, nhưng với tư cách của một kẻ theo đuôi, vậy thôi!

- Cách còn lại là gì?

- Chúng ta trở thành một đội!

- Cái gì?

Vera lên tiếng cắt ngang! Cô quay sang Gatrix, cau mày nhìn hắn.

- Chuyện này đường đột quá! Sao anh không bàn với em trước!

- Nghe anh này Vera! Mục tiêu của em nó quá vĩ đại, nên em sẽ cần nhiều hơn là em và anh để đạt được nó! Em hiểu ý anh chứ?

- Nhưng người này...

Vera liếc sang Cyrax, không thể giấu diếm sự nghi ngờ.

- Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng! Anh tin rằng Cyrax sẽ là một thành viên đắc lực trong đội của chúng ta! Cậu có nghĩ vậy không?

Cyrax im lặng suy tư. Mất một lúc, gã mới cất giọng ồm ồm.

- Tôi hiểu sự nghi ngờ của cô, Vera! Tôi cũng đã từng trải qua tình cảnh này, và tôi nghĩ, theo thời gian, chúng ta sẽ dần hiểu nhau hơn thôi! Rất vui được làm quen, tiền bối!

Cyrax bước xuống giường, cúi chào Vera. Cô nàng hơi bối rối, nhưng cũng rất là thích thú khi có một "đàn em" như thế này.

- Được rồi! Tôi cũng hi vọng chúng ta có thể hòa thuận với nhau! Dù sao tôi cũng tin vào mắt nhìn người của Gatrix!

- Tốt lắm hai đứa! À, Cyrax này, nếu cậu muốn gia nhập đội thì có một vài nguyên tắc ta cần cậu chấp thuận, cậu nghe xem có gì khúc mắc thì nói luôn nhé!

- Là gì?

- Hiện tại, ta cấm cậu uống rượu và dùng các chất kích thích, trừ phi ta cho phép! Tương lai ta sẽ còn giao ra những giới hạn khác cho cậu! Tới khoảnh khắc mà cậu cảm thấy yêu cầu của ta quá vô lý, cậu hoàn toàn tự do rời khỏi đội!

Gatrix nhún vai. Cyrax đưa tay lên sờ sờ cổ họng. Thói quen uống rượu đã theo hắn hơn mười năm nay, bảo bỏ là bỏ thì đúng là người si nói mộng. Nhưng Cyrax là ai? Là kẻ có ý chí cao hơn bất cứ người bình thường nào!

- Tôi mong chờ vào khung cảnh ngài sẽ cho tôi xem đó, thưa đội trưởng!

***

Kirin kéo chiếc xe lọc cọc về phía trận pháp, sau đó dịch chuyển trở lại khu vực trung tâm. Cách đó không xa, Amelia đang vung tay chỉ đạo đám quái vật cấp dưới xây dựng.

Chỉ trong vài tháng, mà "vương quốc" của Amelia đã dần dần có hình dáng rồi. Những công trường liên tục được dựng nên, với các loại quái vật phù hợp được phân công để xây nên những công trình kiến trúc khác nhau.

- Về rồi à?

Amelia nhìn thấy gã trai với nụ cười tỏa nắng lấy lòng đang le te chạy lại gần, hỏi nhạt. Kirin chỉ về phía con lợn rừng cỡ lớn đặt trên xe.

- Anh tìm được đồ ăn rồi, nhưng anh thấy nó rất dễ thương, thế nên quyết định bắt sống về tặng em làm vật cưỡi! Em thấy sao?

- Tôi đã nói phải gọi tôi là nữ hoàng rồi mà!

Amelia đưa tay, véo má Kirin kéo sang hai bên, khiến hắn la oai oái. Sau đó cô nhìn về phía con lợn. Uy áp của Nữ hoàng lòng đất khiến toàn thân con lợn run lẩy bẩy như cầy sấy!

- Anh nói đúng, trông nó hợp đấy! Dỡ nó xuống, trị thương rồi nhốt vào chuồng!

Amelia quay sang một bên, sai lũ quái vật tiến tới.

- À quên, anh còn bắt được ba người nữa!

Khi con lợn được nhấc ra, Kirin chỉ vào một nam hai nữ đang nằm co ro trong góc thùng xe. Amelia liếc họ một cái, phẩy tay.

- Đem làm thịt đi, để bù lại cho con lợn này! Mà tôi không thích ăn thịt người, nhớ dặn đám đầu bếp đừng có mang món đó lên trước mặt tôi nhé!

Đột nhiên cô ngoái lại, nhìn về phía cô gái với mái tóc chảy dài như suối, giờ rối bù bẩn thỉu bám đầy đất và lá. Đôi mắt cô ta trông vô hồn, đờ dại ra.

- Khi anh bắt gặp, có vẻ như hai người này đang định giết chết cô ta. Chắc là sốc lắm, tình yêu mà!

Mặc kệ Kirin đang múa may đằng sau, Amelia tiến lại gần Tyren, đưa ngón tay nhấc cằm cô ta lên.

- Trông ngươi rất thú vị! Từ giờ ngươi sẽ là tỳ nữ của ta! Hai người còn lại thì mang đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chuẩn bị cho cuộc sống mới

Từ nói cho tới thực tiễn là cả một quá trình, đặc biệt là một chuyện lỉnh kỉnh như ở chung. Nếu như không phải Gatrix đã xử lý êm thấm gần như tất cả những chuyện hậu cần, thì có lẽ cái nhóm này đã tan rã ngay từ hôm thứ hai rồi!

Đầu tiên là thói quen trần như nhộng của Vera! Với Gatrix thì cô chẳng có cảm giác gì, nhưng với một người lạ hoàn toàn thì lại là chuyện khác! Vera đâu phải là người biến thái tới mức sẵn sàng khoe thân cơ chứ - Gatrix bày tỏ nghi hoặc sâu sắc khi nghe nhận định này?

Kế đến, chuyện ăn uống cũng là một vấn đề, khi mỗi người một khẩu vị! Dù Gatrix có tài chế biến siêu đẳng thì cũng chẳng tự tin làm hợp miệng tất cả mọi người được. Mà đấy là chính hắn đã xung phong đảm nhiệm những việc lỉnh kỉnh như này, chứ nếu để Vera hay Cyrax làm nữa thì chắc là đánh nhau rồi!

Thế mới thấy, cuộc sống tập thể chưa bao giờ dễ dàng! Mỗi người phải tìm cách mài đi những điểm thừa thãi của bản thân, điều chỉnh hành vi để khớp được với một bức tranh toàn thể.

Nhìn rộng ra thì đó chẳng phải là xã hội hay sao? Sự trưởng thành của chúng ta được thể hiện qua việc chúng ta có thể phù hợp với cộng đồng tới đâu. Những kẻ không có cách nào hòa nhập sẽ bị cách ly, cách này theo cách khác!

Đêm đầu tiên của Cyrax trải qua trên sàn gỗ cứng ngắc, dù rất ấm áp - chỉ có duy nhất một chiếc giường, chẳng lẽ gã lại muối mặt đi giành với phụ nữ?

Ngay sáng hôm sau, Gatrix đã chỉ đạo Vera và Cyrax đi thu thập một lượng lớn gỗ về, trong khi bản thân con Goblin sẽ đánh xe xuống dưới chân đồi. Và ở nơi đó, Cyrax lần đầu tiên được chứng kiến cái gì gọi là đao pháp như mây trôi nước chảy!

Chỉ thấy con dao gọt gỗ trong tay Gatrix cứ vung lia lịa, mạt gỗ rơi vãi tứ tung, và từng món gia cụ cứ thế hoàn thành. Hắn đóng một bộ giường vững chắc cho Cyrax trước - tất nhiên là mang linh kiện vào trong phòng rồi mới ráp lại!

Gatrix cũng đóng một vách ngăn, chia nửa dưới của không gian thành hai căn phòng kề sát sau. Để làm được việc này, cả ba lại phải hì hục dời bếp và bồn rửa về phía trước!

Nói tóm lại, sau một buổi chiều làm hùng hục, cuối cùng căn phòng trong chiếc xe ngựa đã biến dạng hoàn toàn! Tính từ cửa ra vào ở phía đầu xe là phòng khách. Nằm lệch về phía bên phải của căn phòng là một chiếc bàn tròn một chân - chiếc bàn bốn chân đã bị Gatrix bỏ đi.

Hắn cố tình đẽo nên chiếc bàn cao, để cả ba có thể ngồi thoải mái mà không sợ kích chân - với cái giá là ghế của Gatrix và Vera sẽ cao hơn một đoạn.

Phía bên tay trái là bồn rửa, bếp nấu. Do không gian có hạn nên Gatrix chẳng thể nào có thể ngăn khu vực này thành một vùng riêng được. Khi đã nhắc tới bếp và bồn rửa thì không thể không nói tới hệ thống xử lý nước thải cũng như nguồn cung cấp nước.

Trước tiên Gatrix tạo một đường ống xả thải. Khi chế tạo hệ thống này, bọn họ vẫn đang ở thị trấn nơi Mặt Nạ và Manis thực hiện thí nghiệm bất lương

của mình. Chính vì vậy, Gatrix dễ dàng rèn được rất nhiều ống kim loại với kích thước phù hợp.

Toàn bộ công đoạn, từ thu thập nguyên liệu, nung, rèn, đúc khuôn, tạo hình, đều do Gatrix và Vera làm hết.

Bọn họ thuê đứt một xưởng rèn cả ngày, hì hục rèn nên đống ống vòng vèo này - và đấy là đã có sự trợ giúp cực lớn từ phép thuật và sức mạnh thân thể! Nếu như thiếu đi bất cứ thứ nào trong tri thức - sức mạnh - phép thuật, thì đường ống gang này có thể sẽ không bao giờ ra đời, huống chi là cả một cái bồn rửa bằng hợp kim ở trên đó.

Gatrix luồn đường ống cắm xuống sàn nhà, rồi trỏ không gian gấp khúc tới một chiếc ống xả phía sau xe ngựa. Mọi nguồn nước thải trong nhà đều sẽ xả qua chiếc ống này, phần ứ tắc sẽ tạm thời đọng trong không gian song song.

Hành động này khá là... tùy tiện theo chuẩn mực văn minh, nhưng chúng ta đâu thể nói lý với một kẻ không phải người, huống chi đây là hai!

Vốn dĩ Gatrix có thể giải quyết ổn thỏa hơn bằng cách xả nước thải vào hỗn loạn - vùng nằm giữa các lớp không gian, nhưng thế thì chẳng khác nào hắn đang tiêu hủy vật chất của thế giới này.

Xả nước ra ngoài môi trường thì vật chất còn có thể tái sử dụng cách này hay cách khác. Chứ nếu rơi vào hỗn loạn thì coi như Gatrix vừa ăn trộm tài nguyên của Avalon rồi.

Không chỉ một lần Vera trầm trồ tấm tắc trước vật dụng kì lạ mà Gatrix tạo ra, và sau này thì đến lượt Cyrax! Hơn ai hết, Cyrax đi đủ nhiều để biết được bất cứ vật phẩm nào trong căn phòng này của Gatrix chỉ cần lộ ra đều đủ sức tạo nên một trào lưu mới cho tất cả các lĩnh vực!

Về phần nguồn cấp nước thì phức tạp hơn, vì nó dính líu tới kĩ thuật không gian. Đầu tiên Gatrix đục một lỗ phía trên mái xe, vẽ lên đó một trận pháp. Trận pháp này có tác dụng hút nước mưa về phía nó.

Và ở nơi đây, nó chảy vào một không gian song song đặt ngay phía trên đầu bọn họ! Điều này cho phép chiếc xe có thể tải tới hàng nghìn khối nước, dư sức cung cấp cho bọn họ sinh hoạt trong nhiều ngày.

Tuy nhiên nếu như có một ngày chiếc xe ngựa này vỡ tan, cảnh tượng ắt hẳn sẽ đẹp lắm cho mà xem!

Vốn ban đầu Gatrix không dự tính phải thiết lập một không gian khép kín đến như vậy, song thêm người thêm việc! Do hành động này là bột phát, thế nên Gatrix đừng có mơ tới chuyện đường ống dẫn nước bằng gang!

Thay vào đó, hắn vẽ một trận pháp kéo dài không gian song song tới khu vực vòi rửa, và khi muốn lấy nước ra, hắn chỉ cần truyền ma lực hoặc đấu khí vào là nước sẽ chảy.

Để tránh bị nhiễm độc từ nước mưa, Gatrix cũng đã đặt vào bên trong không gian song đó nhiều lớp lọc nước tự nhiên, bao gồm sỏi, cát, và nhiều tầng trận pháp xử lý nữa. Phần chất độc còn lại thì sẽ được cơ thể bọn họ bài tiết ra - đùa gì vậy, bọn họ có phải những kẻ yếu ớt đâu!

- Trận pháp thần kỳ vậy sao?

Cyrax đưa tay lên chống cằm, ngắm nhìn thành quả lao động của gã và Gatrix. Con Goblin bật cười, phủi phủi tay sau khi đã dỡ bỏ bình nước treo trước đó trong phòng - nếu không thì Vera tắm giặt lấy đâu ra?

- Ngoại trừ việc vẽ nên trận pháp cần tốn quá nhiều thời gian, tinh lực và đòi hỏi chính xác tuyệt đối ra thì đúng là nó rất toàn năng!

Đó là xong phần nửa trước của chiếc xe. Phòng khách kéo dài thêm một chút sẽ gặp bức tường, với hai cánh cửa dẫn tới hai căn phòng ngủ. Tất nhiên chúng lần lượt thuộc về Vera và Cyrax rồi!

Mỗi căn phòng đều được bày một chiếc giường, một chiếc tủ nhỏ bên cạnh. Chăn ga gối nệm thì hiện tại Cyrax đang không có, chờ khi họ tìm tới khu vực dân cư kế tiếp mới có thể mua được.

Bên trong mỗi phòng đều có một chiếc lỗ, với bùa chú vẽ tùm lum xung quanh. Đó chính là "vòi nước" để dẫn nước vào bồn tắm. Túng thế phải tòng quyền thôi! Nước sẽ chảy vào một chiếc bồn tắm ghép bằng gỗ chống thấm, với phần dưới khắc trận pháp nho nhỏ.

Nó đóng vai trò kết nối bồn tắm với đường ống xả thải. Đặc biệt hơn thì phòng Vera có thêm một thứ gọi là vòi sen!

Nếu như có thể, Gatrix thật sự không muốn phải dùng nhiều trận pháp không gian tới mức này! Thoạt nhìn thì có thể thấy nó thuận lợi, nhưng tính ứng dụng của nó cực kì kém!

Người thường chắc chắn vô duyên với phương pháp này, và họ lại chiếm số lượng đông nhất. Ngoài ra, khi dính líu tới không gian thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kì khó lường trước!

Có trời mới biết liệu có một thứ gì đấy từ chiều khác xâm nhập vào vùng không gian mà hắn đã tạo ra không!

Vậy thì tiện dụng cho Gatrix ở đâu? Câu trả lời là không có! Con Goblin không xây cho mình bất cứ một phòng ngủ nào, và nó cũng chẳng cần giường chiếu gì hết. Gatrix chỉ cần ngồi thiền là có thể nghỉ ngơi, và hắn cũng chẳng có nhu cầu để hưởng thụ chăn êm nệm ấm, vậy thì cần gì phải tạo ra cho chật chỗ!

Chuyện tắm rửa lại càng không cần thiết, bởi chiếc áo của Gatrix có cơ chế tự thanh tẩy, tự làm sạch. Hắn chỉ việc búng tay một cái là cơ thể sẽ lại sạch sẽ ngay, phần tế bào chết, mồ hôi và bụi bẩn sẽ thoát ra theo ống tay áo hắn - vậy nên Gatrix chỉ "búng tay" khi đang ở bên ngoài xe thôi.

- Sao anh lại phải tự hành hạ mình như vậy chứ?

Vera chống nạnh, cau mày nhìn Gatrix. Nghe thì thấy nó rất là tiện, nhưng sống trên đời mà không được hưởng vui thú nằm ngủ trên đệm êm ấm, tắm rửa trong làn nước mát, vậy thì có khác gì những vị tu sĩ khổ hạnh đâu chứ? Gatrix thấy vậy chỉ cười.

- Em không phải là anh, sao em biết anh khổ!

- Nhưng đó mà gọi là sống sao? Đến ngủ cũng không được ngả lưng, nước cũng không đụng?

- Đó là bởi em còn chưa đạt tới cảnh giới mà anh đã từng chạm tới! Đối với anh, cơ thể này chỉ là một túi da anh mượn tạm, vậy nên anh chỉ cần đáp ứng đủ các nhu cầu cơ bản của nó là được. Việc theo đuổi các loại lạc thú rất dễ khiến anh lạc đường, và anh không muốn điều đó diễn ra!

Mặc cho Vera khuyên bảo, Gatrix vẫn gạt đi những lời mời của cô nàng. Về phần Cyrax, ngay khi gã định mở miệng, Gatrix đã chặn họng!

- Riêng cậu thì không cần phải khách sáo! Chúng ta là một đội, chẳng khác nào một gia đình! Người nhà thì không cần phải dùng những câu mời đãi bôi!

Điều này khiến Cyrax cứng họng không có cách nào phản bác! Một phần gã rất muốn có một căn phòng riêng, như bao người bình thường khác. Đây là một tổ ấm quá bất ngờ và quá đẹp đẽ, thế nên Cyrax theo bản năng sẽ giữ rịt lấy mọi thứ có thể!

Nhưng phần lý trí nói cho Cyrax biết, gã không nên tỏ ra quá ích kỉ và vồn vã lúc này. Là một người mạo hiểm lâu năm, Cyrax đã trải qua rất nhiều cảnh màn trời chiếu đất rồi, và cho dù phải ngủ sàn nhà thì gã cũng sẽ không có vấn đề gì. Tắm rửa gã có thể thay lượt luân phiên với Gatrix được mà!

Có thể theo thời gian, khi tình cảm của họ khăng khít hơn, thì gã sẽ có một phòng riêng chăng? Vậy nên khi thấy Gatrix chỉ xây hai phòng, Cyrax đã ngờ ngợ song không dám nói ra!

Có nhiều lúc, gã thật sự mong muốn mình chỉ là một Cyrax đơn giản, muốn nói gì thì nói, chứ không phải một kẻ suy nghĩ kỹ càng như thế này!

- Đừng bối rối, cậu nhóc! Không phải ta không xây thêm được một không gian cho bản thân, mà bởi ta cố tình không xây thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Thế giới trong mơ

Cả ba đang quây quần bên chiếc bàn ăn hình tròn, thưởng thức trà sau một bữa tối no đủ. Phía sau lưng Gatrix, những chiếc bát đĩa đang tự nhảy múa lanh canh bên trong bồn rửa, tẩy chúng khỏi vết dầu mỡ bám bên trên.

Lửng lơ bên trên đống lộn xộn đó là một quả cầu bằng nước, thỉnh thoảng lại rót một ít xuống bên dưới để chiếc xơ dừa cọ sạch hơn.

- Nhìn cái cách ngài điều khiển phép thuật tinh vi tới mức này thì tôi không nghĩ đám pháp sư ở các học viện lớn có thể đạt tới nổi đâu!

Cyrax trầm trồ thán phục. Là một lữ hành, gã đã đi nhiều và thấy đủ nhiều để biết trình độ của Gatrix kinh khủng tới mức nào! Cứ việc cho rằng Gatrix chỉ có ma lực tương đương với pháp sư cấp thấp, nhưng mức độ thực dụng của hắn trong chiến trận là không thể đong đếm.

Dù sao Cyrax dám chắc cho dù đem mười pháp sư cấp thấp lại đây gặp Gatrix cũng chỉ có thể ôm hận mà thôi!

- Không cần phải quá tâng bốc ta làm gì! Mà chúng ta cũng chưa có cơ hội giới thiệu cụ thể với nhau, nhân dịp này thì làm luôn vậy!

Gatrix chỉ vào bản thân.

- Ta là một con Goblin, giới tính đực, tên là Gatrix, không có họ. Tuổi đến giờ chắc được một rồi nhỉ? Nói chung mọi người gọi ta là gì cũng được! Ta là một thực thể sống biết rất nhiều thứ trong vũ trụ, nhưng khổ cái là tốc độ giải mã thông tinh của cơ thể này có giới hạn thôi, thế nên đừng hi vọng gì nhiều vào việc ta có thể biết mọi thứ trong mọi tình huống.

Vera nghe xong vội vàng chen ngang.

- Gọi là anh yêu được không?

- Không!

Gatrix lập tức nạt lại!

Trong lúc Vera đang bĩu môi giận dữ, Cyrax lên tiếng.

- Buổi giới thiệu này chủ yếu dành cho tôi, thế nên tôi sẽ cố gắng nói về bản thân chi tiết nhất có thể. Tên tôi là Cyrax. Họ... không có!

Gatrix tinh ý nhận ra tông giọng của Cyrax hơi chùng xuống khi nhắc tới họ của bản thân, và hắn biết Vera chắc chắn cũng nghe ra điều đó. Với quan điểm tiếp nhận người khác, cả hai sẵn sàng cho Cyrax thời gian để xây dựng lòng tin.

Không thể nào hi vọng người khác khai tuốt tuồn tuột về bản thân ngay khi mới gặp nhau lần đầu đúng không?

- Năm nay tôi hai mươi tám tuổi, tính theo lịch Malus. Tôi hiện tại là một người mạo hiểm cấp Bạc, đấu sĩ cấp trung, sở trường am hiểu là cận chiến.

Đột nhiên Cyrax bắn tung cả người về một phía, khiến cho chiếc ghế của gã vỡ tan. Mồ hôi hột tứa ra trên khắp toàn thân Cyrax, khi gã nhìn chằm chằm vào bên trong ống tay áo Gatrix.

- Bạn của ta, cậu thật sự là một người thú vị đấy! Rất thú vị!

Gatrix nhấn mạnh vào ba chữ cuối. Đến lúc này Vera mới thấy Cyrax buông lỏng, ngồi phịch xuống dưới sàn.

- Vừa rồi là gì vậy?

Cả hai cùng hỏi một câu, kẻ trước người sau.

- Tạm thời để cho Cyrax nói nốt đi! Chúng ta tìm được một đồng đội cực kì giá trị rồi cô gái ạ!

Gatrix nháy mắt, để lại cho Vera một nỗi tò mò ngứa ngáy không thể chịu nổi! Cyrax đưa tay lên xoa xoa cái đầu bóng lưỡng của mình.

- Tôi tu luyện đấu khí hệ đất, về phần công pháp và chiến kỹ thì xin giấu kín. Yêu cầu về điều kiện sống thì không quá cầu kỳ, chỉ cần cho tôi một chỗ ăn và ngủ là được rồi!

- Cảm ơn phần giới thiệu như không của cậu! Còn em nữa đấy Vera!

Vera mấp máy môi, muốn nói gì đó. Cuối cùng cô cắn chặt răng, đấm nhẹ xuống bàn - đấm mạnh thì vỡ tan cái bàn mất!

- Vera, nửa người nửa Succubus, hai mươi lăm tuổi. Thích nhất là Gatrix và những thứ liên quan, ghét nhất là những kẻ nào dám hại đến tôi và Gatrix. Hợp tác vui vẻ!

- Ồ?! Bảo sao anh thấy em cứ quyến rũ một cách kì dị!

Cyrax nhướn mày, rất tự nhiên chuyển đổi xưng hô. Gã đứng dậy, lau tay vào túi quần - quần áo của Cyrax cũng là do Gatrix vá tạm lại từ nhiều bộ quần áo cũ khác, biết sao giờ, điều kiện thiếu thốn thì phải chịu thôi!

- Hừ hừ, ai là em của anh chứ?

- Chứ không em muốn được gọi là chị?!

- A a a, không biết nữa, anh muốn gọi là gì thì gọi!

Vera phụng phịu, chống má lên tay, nhìn chòng chọc về phía Gatrix. Con Goblin mỉm cười giảng hòa.

- Được rồi, cậu giờ cũng tính là một thành viên của đội Tự Do. Sau đây chúng ta sẽ bắt đầu bàn luận nghiêm túc hơn. Trước tiên, cậu có còn thẻ thành viên người mạo hiểm không?

Cyrax đưa tay lên gãi đầu, cười xấu hổ.

- Lúc rời khỏi đội Nanh cọp, tôi đã vứt phéng nó đi rồi!

- Nếu vậy thì khi gặp chi nhánh Hiệp hội kế tiếp, chúng ta sẽ đăng ký lại cho cậu một thân phận mới luôn! Đỡ phải dây dưa với đám Nanh cọp cho phức tạp!

- Vậy cũng được, tôi cũng chẳng quan tâm một ít điểm cống hiến đó!

Gatrix gật đầu, đan hai tay vào nhau, tiếp tục nói sang chuyện thứ hai.

- Bây giờ, tôi muốn cậu nói cho tôi công pháp của cậu tu luyện là gì, vận hành ra sao, cậu có đồng ý không?

Mắt phải của Cyrax hơi giật giật khi nghe yêu cầu này. Mặc dù công pháp của gã cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng việc hỏi cụ thể về sức mạnh của đối phương thế này là rất tế nhị! Cả đội chưa xây dựng đủ lòng tin để có thể làm điều đó. Và nếu đây là một tổ đội khác, Cyrax ắt hẳn đã đấm thẳng vào mặt kẻ dám hỏi gã như vậy rồi!

- Tôi tin anh đội trưởng, tôi tin rằng anh có thể dẫn tôi đi xem những khung cảnh tôi không bao giờ có thể nhìn thấy được nếu chỉ có một mình! Thế nên tôi sẽ truyền thụ nó lại cho anh.

Cyrax cố tỏ ra trịnh trọng khi nói những câu này, nhưng Vera đã sốt ruột ngắt đứt gã.

- Gớm cứ làm như công pháp của anh báu bở lắm không bằng!

Cyrax định há miệng phản bác, song gã chợt nhận ra, người con gái ngồi cạnh gã đây là một pháp sư, hàng thật giá thật! Và nếu đánh nhau, khả năng rất cao cô ta sẽ đánh cho gã quỳ luôn trên mặt đất! Tâm lý của Cyrax lập tức trở nên thăng bằng hơn rất nhiều!

Thứ gã coi là quý hiếm, trong mắt người ta chẳng khác nào rác rưởi!

Gatrix lắng nghe Cyrax giảng giải một lần, nhắm thử vận hành đấu khí trong cơ thể. Khi hắn cảm nhận được một tia đấu khí rất yếu ớt ngưng tụ, Gatrix bèn gật đầu!

- Tôi hiểu rồi! Vera, em có còn muốn làm đấu sĩ nữa không?

- Gớm, em thèm vào làm cái công việc cu li vất vả ấy!

Trận thua trước Sophia đã khiến nhuệ khí của cô nàng bị mài mòn đi không ít. Giờ Gatrix chỉ thấy Vera tập trung luyện tập phép thuật, gọi là dành ra nửa giờ một giờ rèn thể lực. Cá nhân hắn rất hoan nghênh quyết định này, bởi Vera rõ ràng phù hợp với phép thuật hơn.

Mặt khác, về thành viên mới này... Gatrix rút từ trong túi ra một cuốn sổ. Đúng rồi đó, là cuốn sổ hắn hí hoáy vẽ lúc mới quay trở lại xe ngựa!

- Cyrax, tôi có thứ này muốn cậu tập thử! Sáng sớm mai, khi trời còn đang chạng vạng, chúng ta sẽ bắt đầu.

Cyrax nhận lấy cuốn sổ, lật lật vài trang. Mỗi một trang, Gatrix đều vẽ một hình người đơn giản đang làm động tác nào đó, với chú thích ghi ở bên cạnh. Cyrax lướt qua một lần.

- Nhìn khá là đơn giản nhỉ?

- Đúng vậy, đó là một loại... tạm gọi là công pháp đi mà tôi đã từng luyện tập. Thứ công pháp này vô cùng đặc biệt ở chỗ, nó yêu cầu cơ thể của anh phải vô cùng mạnh mới có thể tập được. Nhưng khi đã luyện cơ thể đủ mạnh để tập thứ này thì anh lại nhận ra, nó chẳng còn chút giá trị nào!

- Tên của nó là gì?

- Chấn động!

Thấy Cyrax ngồi đực mặt ra, Gatrix đưa tay lên vỗ trán!

- Ôi ta quên mất là cậu chưa biết về vật lý nhỉ? Hàiiii, chúng ta sẽ cần bổ túc nhiều đây!

- Lo gì chứ, em đưa anh ta vào thế giới tinh thần là được mà?

Vera thắc mắc.

- Không được, em là sinh vật tinh thần không tính! Anh thì có sức mạnh tinh thần rất lớn do linh hồn của anh đủ mạnh, còn Cyrax vẫn chỉ là người bình thường thôi. Cậu ta không thể nào tận dụng giấc mơ để tập luyện như chúng ta được. Ca này khó đây, bởi thời gian trong mơ rất dài, chứ ngoài đời thực thì...

Cyrax nhướn mày.

- Ý của anh là lo tôi không theo kịp bài học sao? Làm gì mà coi thường nhau thế?! Với cả thế giới tinh thần là cái gì? Chưa thử mà sao đã biết tôi không chịu nổi?

Gatrix và Vera đột ngột dừng lại! Cặp đôi ma quỷ từ từ quay về phía Cyrax đang ngồi dưới đất, bốn mắt sáng lòe lòe. Cyrax lập tức toát mồ hôi ròng ròng lần nữa!

- Từ từ, khoan, tôi nghĩ lại rồi...

- Không sao đâu, nó chỉ giống như cậu thức dậy sau một con tiệc tùng thôi! Nhức đầu, chóng mặt tí là khỏi ấy mà!

Tiếng hét của Cyrax kéo dài, khi bóng của Vera và Gatrix đổ ập lên gã!

...

Cyrax đang đứng trên một bãi cát, phía sau là bờ biển dài xanh mát mắt. Sóng vỗ dập dìu, mang theo đó là mùi thơm mằn mặn của gió biển, và nó thật lạ lẫm với những dân cư sống trên Avalon.

Bọn họ kinh sợ biển cả, vì những con quái vật khủng khiếp luôn chực chờ nuốt chửng những tàu bè dám đi quá xa bờ. Không chỉ vậy, những đợt tấn công của lũ quái vật biển nhỏ hơn cũng đủ khiến những người sống ở vùng ven tái mặt rồi!

Cyrax, giống như bao người dân sống ở vùng trung tâm lục địa khác, không biết biển là gì. Gã chỉ được nghe kể về nó qua những cuốn sách, qua lời kể của những người hát rong trong quán rượu mà thôi. Gã cảm nhận những hạt cát len lỏi qua ngón chân, sau đó là nước biển mát lạnh ùa tới, thấm ướt cổ chân gã.

- Đẹp không? Ý tôi là biển đó!

Không biết từ lúc nào, bên cạnh Cyrax đã xuất hiện một cô gái, với mái tóc tím ngắn ngang gáy, đang đứng chắp tay sau lưng, ngắm nhìn cảnh bình minh. Ở thế giới tinh thần, Vera lựa chọn hình dạng thật của mình, một Succubus với chiếc cánh cụt lủn sau lưng, và cái đuôi tam giác dài linh hoạt quấn quanh chân phải của cô.

Cyrax hơi đờ đẫn ra trước hình dạng chân thật của Vera, nhưng gã xốc lại tinh thần rất nhanh. Gã cúi người xuống, đưa tay vốc lên một vốc nước, bỏ vào miệng nhấm thử.

- Mặn quá! Đây là biển sao?

- Chính xác hơn, đây là thế giới tinh thần của tôi. Cậu có thể hiểu, cả ba chúng ta đều đang nằm mơ cùng một giấc mơ, với tinh thần của tôi là điểm tập kết.

Cát trước mặt Cyrax dần dần nhô cao lên, dựng thành hình một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, với mái tóc dài ngang lưng, và một gương mặt đẹp trai hơi có phần u buồn. Kiểu cơ bắp của Cyrax không giống với Gatrix. Nếu như Gatrix mang thiên hướng thon, thì Cyrax là đồ sộ.

- Trong giấc mơ này, chúng ta có thể làm được rất nhiều thứ. Chỉ cần trí tưởng tượng của cậu đủ mạnh, kiến thức của cậu đủ sâu, cậu có thể hình thành nên một thế giới siêu chân thật thế này!

Gatrix dang hai rộng hai tay, và cả thế giới lập tức biến sắc theo từng hành động của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Phương hướng của Cyrax

Cyrax giật mình tỉnh dậy. Gã đang nằm trên chiếc giường cứng đơ, không chăn không nệm trong phòng mình. Có vẻ như trời đã sáng, căn cứ theo thứ ánh sáng hắt vào từ khung cửa sổ.

Thế rồi một cơn đau đầu khủng khiếp bủa tới, và mọi thứ trong tầm mắt Cyrax chợt hóa thành màu đỏ! Hai dòng chất lỏng ấm nóng ộc ra từ mũi, từ mắt, từ lỗ tai gã. Hoảng loạn, Cyrax lựa chọn hô lên một cái tên. Gã không biết tại sao, nhưng bản năng mách bảo gã nên làm như vậy!

- Gatrix!

Cyrax rống lên như bò mộng, và cánh cửa phòng gã chợt bật mở! Bất kể là dùng sức hay dùng phép thuật thì những cánh cửa này đều có thể được mở ra rất dễ. Chúng chỉ có ý nghĩa tượng trưng về sự riêng tư của mỗi người thôi. Thậm chí nếu bất cứ ai trong bọn họ dỏng tai lên thì đều dễ dàng nghe được người trong phòng đang làm gì mà!

Ở chung bất tiện vậy đấy!

Gatrix vội vàng đỡ cho Cyrax ngửa ra, rồi lấy ra một chiếc lọ pha lê đựng thứ chất lỏng vàng óng như ánh mặt trời. Hắn rót rất cẩn thận, chỉ một giọt một vào miệng Cyrax, cho tới khi cơ thể khổng lồ của gã ta ngừng run. Gatrix thở phào, đưa khăn lên lau máu trên mặt Cyrax.

- Cảm thấy thế nào rồi?

- Tệ lắm! Giống như thể tôi vừa bị đập một chày vào đầu vậy! Mọi thứ giờ cứ mờ mờ ảo ảo, quay mòng mòng.

- Đêm qua chúng ta đã thử với một tiếng đồng hồ, nhân tốc độ trong giấc mơ của cậu lên mười lần. Mới chỉ có như vậy thôi mà cậu đã thành ra như thế này rồi! Tôi xin lỗi!

Gatrix than nhẹ. Cyrax quờ quạng tay trong không khí, đặt lên vai Gatrix an ủi.

- Không phải lỗi của anh! Là tôi không tự lượng sức mình thôi!

Cyrax đưa tay lên day day trán. Cảm giác thật sự rất tồi tệ!

- Ban nãy anh cho tôi uống gì thế?

- Tinh chất cây Lôi Hộ, một loại thảo dược có khả năng hồi phục tinh thần, nhưng nó cũng sẽ gây ảo giác rất nặng! Tôi đã khống chế liều lượng rồi, nên cậu nằm nghỉ thêm một lát nữa là ổn thôi!

Gatrix động viên Cyrax, vỗ vỗ lên bàn tay gã rồi rời đi. Khi chỉ còn một mình, Cyrax nhắm mắt, nhớ lại về "giấc mơ" đêm qua.

...

- Hiện tại anh đã điều chỉnh thời gian trong thế giới này nhanh hơn mười lần so với thực tại! Để an toàn thì đêm nay Cyrax sẽ chỉ mơ một tiếng thôi xem thế nào đã! Vera, em tạm thời nhường Cyrax một lúc được không?

- Không vấn đề!

Vera búng tay. Một góc của thế giới bất chợt biến đổi, trở thành một căn phòng ấm áp, với gối phồng, lò sưởi, và hàng đống giá sách xếp san sát nhau. Một cuốn sách tự động trôi ra khỏi giá sách, bay về phía Vera, lúc này đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc gối phồng.

Gatrix quay sang Cyrax, và cảnh vật xung quanh bọn họ lại một lần nữa biến đổi. Cả hai đang đứng trong một khu rừng sum sê cành lá, cành lúc lỉu những quả ngọt chín đỏ.

- Cậu biết chữ rồi đúng không?

- Phải!

- Như vậy, cậu đã học được về những lĩnh vực gì?

Gatrix khoanh chân, ngồi xuống đất. Cyrax cũng bắt chước hắn. Câu hỏi của Gatrix rất khéo, nó vừa tránh không hỏi tới ai đã dạy Cyrax, vừa ép Cyrax khẳng định gã đã tiếp nhận một hệ thống giáo dục đủ tốt.

- Toán, sinh vật, địa lý, vật lý, thần học, văn học.

- Cậu kể thiếu võ thuật và quân sự rồi!

Cyrax mỉm cười ngượng ngùng, nhưng không trả lời.

- Như vậy cậu thử giải một vài đề này xem!

Trước mặt Cyrax hiện ra một số câu hỏi, thuộc lĩnh vực toán, vật lý và sinh học. Sau khi Cyrax đã giải xong, Gatrix đưa tay lên gãi cằm.

- Theo cậu tự đánh giá, đây có phải tất cả kiến thức không, hay vì cậu bởi tư chất hoặc sở thích, đã lựa chọn không học hết?

- Chắc chắn đây là tất cả!

Cyrax trả lời chắc nịch.

- Theo như kết quả thì có vẻ như số học và hình học của nơi đây chủ yếu dừng ở đo đạc chu vi diện tích. Khá dễ hiểu, bởi cơ khí yêu cầu khá khắt khe về những lĩnh vực này. Còn ứng dụng cao hơn của toán như tính toán khoảng cách chòm sao, vận tốc vật chuyển động thì không có luôn!

- Chòm sao chẳng phải là thuộc về nhà chiêm tinh sao? Bọn họ suốt ngày ngắm sao xong phán đủ thứ linh tinh, tôi nghĩ nó là thần học hơn là toán học chứ?

Gatrix không đáp. Hắn tiếp tục lướt lướt ngón tay trong không khí.

- Rất hiển nhiên, vật lý ở nơi đây cũng vô cùng lạc hậu! Ai dạy cậu đồ vật rơi xuống đất vì đó là pháp tắc do thần thánh quy định vậy?

- Không phải sao? Tôi không rõ anh đã đi qua bao nhiêu thế giới, nhưng ở thế giới này, thần linh có thật đó!

Gatrix mỉm cười bí hiểm.

- Được rồi, thần học là một môn thú vị, và chúng ta thì có quá nhiều thứ để bắt kịp! Chậc, thật sự là có quá nhiều mà!

Gatrix cằn nhằn, sau đó vỗ tay một cái.

- Trước tiên tôi muốn hỏi, cậu định vị vai trò của cậu là gì trong đội? Bất kể là trước đây hay bây giờ, cậu cảm thấy thoải mái ở vị trí nào?

Cyrax im lặng, suy nghĩ lung lắm. Cuối cùng gã trả lời Gatrix.

- Tuyến trước! Đánh chủ công hoặc làm dàn chắn che cho đồng đội phía sau đều được!

- Điều đó có liên quan gì tới năng lực đặc biệt của cậu không?

-... Làm sao anh biết được?

Gatrix mỉm cười.

- Dựa vào quan sát! Bất kể là trong trận chiến nào, cậu đều cố gắng né tránh những đòn đánh có mức độ nguy hiểm cao nhất. Tôi chiến đấu đủ nhiều để nhìn ra được điều đó, nhưng với trường hợp của cậu thì tôi chỉ có thể hình dung là một loại dị năng nào đó, một món quà cho phép cậu thấy trước tương lai thôi!

Gatrix bứng một trái cây, và trong lòng bàn tay hắn, trái đó tan dần thành bột phấn, trôi theo làn gió.

- Đây là một biểu hiện của pháp tắc hủy diệt. Tôi dùng một tí tẹo lĩnh ngộ về nó, tạo nên một chiêu chém.

- À hóa ra đó là lí do tôi cảm thấy ban nãy anh vô cùng nguy hiểm!

Cyrax ồ lên ngạc nhiên, sau đó giật mình! Còn Gatrix thì cười tinh quái.

- Cảm giác nguy hiểm sao?

- Tôi thích gọi nó là bản năng sinh tồn hơn! Thứ này... vừa là một món quà, vừa là một lời nguyền!

Cyrax trầm giọng. Gatrix đưa tay lên vỗ vỗ vai gã. Đây là thế giới trong mơ, thế nên Gatrix đang dùng hình dạng Nike chứ không phải hình hài Goblin nhỏ bé của mình. Nhìn cảnh tượng này cứ như hai gã khổng lồ đang đập bồm bộp lên người nhau vậy!

- Tôi có thể hiểu tại sao ý chí của cậu lại kiên cường đến như vậy rồi. Mỗi giây mỗi phút, nguy hiểm đều luôn luôn rình rập bên cạnh cậu, lúc nào cậu cũng thấy tử thần chực chờ, nếu là người bình thường chắc đã phát điên rồi!

- Cảm ơn!

Cyrax bật cười, thốt ra từ tận đáy lòng. Năng lực đặc biệt này của gã bẩm sinh mà có! Có thể tưởng tượng được tuổi xuân của Cyrax sẽ kinh khủng tới cỡ nào, khi những đứa trẻ khác còn đang hồn nhiên vui đùa, thì gã nơm nớp lo sợ, bởi ở đâu đâu cũng có nguy hiểm rình rập!

Gatrix đưa tay vẽ vẽ trong không khí, và ngay lập tức, Cyrax nhìn thấy một cuộc đời hoàn toàn mới!

Lần đầu tiên trong suốt hai mươi tám năm sinh sống trên đời, Cyrax không còn cảm nhận được nguy hiểm! Giống như một kẻ vác cục bướu trên lưng, bỗng nhiên được tháo xuống, anh ta chợt thấy mọi thứ thật nhẹ nhõm, thoải mái làm sao! Gã đờ đẫn quay sang Gatrix.

- Cái này... làm sao có thể...?

- Nếu cậu muốn, tôi có thể áp chế năng lực này của cậu.

Gatrix ngồi xuống, rót vào tai Cyrax những lời mật ngọt của ma quỷ.

- Hãy thử tưởng tượng mà xem, một ngày của cậu bây giờ không còn kinh hoàng, tăm tối nữa! Cậu có thể thoải mái ăn uống, lao đầu vào những cuộc phiêu lưu, gây thù chuốc oán với kẻ địch, mà không cần phải lo cái cảnh báo trong lòng cậu réo lên! Ai thèm quan tâm phía sau đống rơm đó có một con rắn độc chứ, nó dám lao ra thì chỉ cần bóp chết nó là được! Người bình thường đâu cần thứ này mà họ vẫn sống phây phây đấy thôi!

Gatrix đặt hai tay lên vai Cyrax, thì thầm.

- Hãy để tôi mang nó ra khỏi cậu! Nó chỉ là một gánh nặng thôi, và cậu đã mang nó suốt hai mươi tám năm rồi! Đưa nó cho tôi, và cậu sẽ chính thức tự do!

Hai mắt của Cyrax nhìn về phía xa xăm, đê mê khi nghĩ tới viễn cảnh mà Gatrix vẽ ra. Sau đó, gã đưa tay lên đẩy đầu Gatrix ra!

- Khỏi!

- Ồ?

Gatrix thu hồi lại thái độ ngả ngớn, nhìn về phía Cyrax một cách nghiêm túc.

- Tôi... trân trọng giây phút này! Thật sự nó quá đẹp, quá hạnh phúc, nhưng... nó không phải là thứ tôi cần! Anh không biết rằng đã bao nhiêu lần tôi nguyền rủa cái bản năng này, ước gì nó không tồn tại!

- Vậy tại sao cậu lại từ chối?

- Vì tôi không còn chạy trốn nữa!

Cyrax tràn đầy tự tin khi thốt ra câu đó. Thần thái của gã thay đổi, hai mắt bừng sáng, giọng nói sang sảng như người đã giác ngộ chân lý.

- Nó là một phần của tôi, và tôi đón nhận nó! Phải, nó đem tới nỗi sợ, nhưng đứng trước ngọn lửa ý chí, sợ hãi sẽ phải lui bước và tan biến!

Gatrix hơi mở to mắt, nhìn về phía Cyrax. Hắn không ngờ Cyrax lại có thể suy nghĩ được tới mức này, và những lời của Cyrax vừa loáng thoáng chạm tới cánh cửa chân lý rồi, bằng chứng là việc thế giới tinh thần của Gatrix lại thật hơn một chút! Vera và Cyrax có thể không nhận ra, nhưng với tư cách là chủ nhân, Gatrix đương nhiên phát hiện ra những dấu hiệu nhỏ nhất diễn ra bên trong thế giới của mình.

Hắn đưa tay lên, vỗ từ tốn.

- Xin chúc mừng, cậu đã vượt qua bài kiểm tra!

- Hả?

- Cho dù cậu đội lên người con lừa một lớp da hổ, cũng chẳng thể nào biến nó thành một con hổ. Song với ý chí của cậu, tôi tin là cậu sẽ làm được!

Gatrix đưa tay khoác lên vai Cyrax.

- Chuẩn bị tinh thần đi nhóc, bắt đầu từ mai cậu sẽ vô cùng vất vả đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Luận thần linh

Với thể chất của một đấu sĩ cấp trung, nhưng cũng phải tới chiều muộn Cyrax mới có thể hoàn toàn bình phục. Đó là bởi tinh thần liên quan tới cường độ linh hồn chứ không phải thể xác. Vì vậy cho dù Cyrax có thể khỏe không thua gì các đấu sĩ cấp trung tiếp cận cấp cao, nhưng linh hồn của gã vẫn chỉ là người bình thường thôi.

Khi thấy Cyrax đã tỉnh, Gatrix ngửa đầu nhìn trời, rồi gật gù.

- Giờ này cũng được! Cậu mở cuốn sổ hôm trước tôi đưa cậu ra đi!

- Cái này sao?

Cyrax lấy ra cuốn sổ vẽ đầy những động tác loằng ngoằng phức tạp của Gatrix. Con Goblin ngồi khoanh chân xuống đất, chỉ một khoảng trống trước mặt.

- Đầu tiên cậu cứ làm thử một lần các động tác. Tôi sẽ sửa lại những tư thế bị sai. Sau đó chúng ta kết hợp với hít thở là được!

Cyrax cầm cuốn sổ lên, bắt đầu đọc từng trang. Như đã nói, những đấu sĩ có tố chất thân thể hơn hẳn người bình thường, tức là tốc độ ghi nhớ, xử lý thông tin của họ cũng vượt trội không kém!

Các đấu sĩ không ngu, mà tính cách họ tục tằng, tùy tiện vậy thôi! Nếu như có đấu sĩ nào đó thật sự tập trung, thì người đó dư sức ghi nhớ không thua gì một thư viện hết!

Vấn đề trí tuệ không chỉ nằm ở ghi nhớ, xử lý thông tin, mà còn bao hàm cả sáng tạo nữa! Cái này thì đúng thật là bẩm sinh rồi!

Chỉ mất vài lần đọc, Cyrax đã nhớ được toàn bộ các động tác. Trong khi gã đang diễn lại một lần, thì con Goblin đứng bên cạnh, chỉnh lại những động tác sai, cũng như dạy gã phải hít thở như thế nào trong bài này.

- Sao rồi, cũng không khó lắm nhỉ?

- Ừm! Những cái này hơi lạ lạ! Tôi chưa thấy công pháp nào yêu cầu người tập phải vận động cả! Những công pháp trên Avalon đều cần người sử dụng tìm chỗ càng yên tĩnh càng tốt, hấp thụ năng lượng của trời đất, chuyển hóa thành đấu khí của cơ thể.

Cyrax vừa tập vừa nói.

- Để giải thích cho tất cả những chuyện này thì chúng ta phải bắt đầu từ thần học trước! Đêm qua tôi đã dạy cậu một ít về vật lý cơ bản rồi phải không?

- Chính xác hơn là "tạm thời cậu cứ nhớ đi, rồi tôi sẽ giải thích"!

- Chậc! Cậu tin là thần linh có thật đúng không?

- Đúng vậy, lâu lâu họ vẫn thi triển thần tích mà!

Gatrix lấy trong nhẫn ra một quả dại, cắn một miếng to.

- Thế cậu nghĩ cái gì gọi là thần?

- Thần là toàn năng, siêu phàm, không gì sánh được! Ít nhất trong kinh thánh dạy như vậy!

Gatrix ngừng nhai, chỉ vào con côn trùng đang cặm cụi bò trước mặt bọn họ.

- Đừng có ngừng lại! Theo cậu, đây là con gì?

- Một loài côn trùng nào đó?

- Đúng vậy! Có thể nó đang đi kiếm ăn, có thể nó đang về tổ. Giờ tôi sẽ đặt một miếng thức ăn trước mặt nó.

Gatrix bẻ một mẩu vụn của quả dại, đặt trên đường con bọ đang bò.

- Theo cậu, con bọ này có hiểu được tại sao chỉ mới một cái nhắm mắt trước, hoàn toàn không có gì trước mặt nó, vậy mà giờ lại có không?

-...

- Cuộc đời của nó chỉ nằm trong một mặt phẳng, nơi nó bò ngang bò dọc, chứ không thể hiểu được vạn vật còn có chiều cao nữa. Theo cậu, tôi có phải là thần trong mắt con bọ này không?

- Ý anh... thần là một tồn tại cao cấp hơn chúng ta?

- Phải! Tôi không hề phủ nhận thần là siêu phàm, không gì sánh được. Nhưng tuyệt đối đừng nói là họ toàn năng! Bọn họ chỉ đơn giản là tiến hóa hơn tôi và cậu rất nhiều lần thôi! Giống như con bọ nhìn loài người, chúng ta khi nhìn thần linh cũng chỉ thấy được một góc của họ, tồn tại trong chiều này.

Cyrax bắt đầu lấm tấm mồ hôi khắp người. Những bài tập này nếu tập độc lập thì chẳng có cảm giác gì, có điều khi kết hợp thành một chuỗi nhanh - chậm liên tục thì khá là nặng nề. Hơn nữa Gatrix yêu cầu gã phải dùng hết toàn bộ sức lực, khi nhanh thì nhanh nhất có thể, lúc chậm thì phải khoan thai như cây lớn!

Và tuyệt đối không được dùng đấu khí!

- Như vậy cái gì gọi là chiều?

- Đó là một khái niệm cơ bản của vật lý học. Hãy lấy hình hộp này làm ví dụ!

Gatrix lấy ra một chiếc hộp giấy.

- Ở một số góc nhìn, cậu sẽ chỉ thấy được một mặt của chiếc hộp này. Đường dài hơn gọi là chiều dài - tức chiều thứ nhất. Đường ngắn hơn này là chiều rộng, vậy là hai chiều. Thế nhưng một vật không hề phẳng lì phải không?

Gatrix xoay nhẹ chiếc hộp, để lộ ra hình dạng lập thể của nó.

- Ngoài chiều dài chiều rộng, chiếc hộp này còn có một chiều nữa để chỉ mức độ chiếm chỗ của nó trong không gian, gọi là chiều cao. Ba chiều dài, rộng và cao này hợp lại thành một không gian ba chiều, tức là nơi chúng ta đang đứng đây!

- Ồ! Như vậy với chiều thứ hai, thì họ sẽ không có cách nào hiểu được vì sao lại có một vật thể xuất hiện được trước mặt mình mà mình chẳng thấy bất cứ dấu hiệu gì đúng không? Giống như cách anh ví dụ về con bọ ban nãy!

Gatrix nhìn con côn trùng miệt mài khiêng mẩu thức ăn "Gatrix ban" đi, vỗ tay.

- Cậu thật là một đứa trẻ thông minh. Đúng vậy, cái gọi là thần tích, thực chất là do những sinh vật bậc cao, họ ở chiều không gian cao cấp hơn chúng ta rất nhiều, thế nên họ làm được những điều mà chúng ta không thể tưởng tượng ra được! Ví dụ như lấy đồ vật ra khỏi một chiếc hộp kín như bưng chẳng hạn!

Gatrix mở nắp chiếc hộp, lấy ra một bánh xà phòng, rồi cất lại.

- Gildur có thể là thần linh trong mắt cậu, song đối với tôi, ông ta chỉ là sinh vật cấp cao thôi! Thần không phải là một cá thể, thần là một khái niệm. Chúng ta dùng nó để khái quát hóa những tồn tại không có cách nào định nghĩa được. Một vị thần khi đã bị lí giải, kẻ đó sẽ không còn là thần nữa!

- Lúc đó chúng ta sẽ nói, "à thần cũng chỉ có thế" phải không?

Cyrax run bần bật, gắng gượng thốt ra.

- Về cơ bản, cậu có thể hiểu sinh vật trong vũ trụ này chia làm tám cấp bậc, từ một tới tám. Gildur là chủ thần, tương đương với tầng tám, còn người thường được xếp chung vào tầng một. Khoảng cách giữa các tầng rất khó để diễn tả cho cậu trong một sớm một chiều được, nhưng cậu có thể hình dung đại khái Sirius là sinh vật tầng năm!

Cyrax nhướn mày. Gã đã nghe kể về người đàn ông mạnh mẽ nhất thế giới, chiến thần Sirius, vậy mà người đó mới chỉ loanh quanh khoảng giữa trong thang đo thôi sao?

- Hoặc không, tôi đoán bừa đấy! Chừng nào tôi phải nhìn thấy tận mắt Sirius, tôi mới có thể ước lượng được cấp bậc của ông ta. Dù sao thang đo này là của vũ trụ, chứ áp dụng vào cấp độ một thế giới thì khó lắm, bởi mỗi thế giới lại khác nhau mà!

Câu nói của Gatrix khiến Cyrax suýt nữa sụm chân ngã đập mặt xuống đất!

- Thế anh có thần trong lòng không?

- Cậu tiếp nhận học thuyết mới này nhanh hơn tôi tưởng! Có vẻ cậu cũng không yêu thương thần linh cho lắm nhỉ?

- Hừ, từ nhỏ tôi đã nhận ra cầu nguyện không ứng nghiệm với tôi, chỉ có tự bản thân mới có thể cứu được chính mình! Mà anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

- Sắc sảo lắm! Đúng vậy, chỉ có chính chúng ta mới có thể giải quyết được vấn đề của bản thân!

Gatrix lầm bầm.

- Tôi cũng có một vị thần. Cô ấy ở đẳng cấp quá cao để tôi có thể lí giải - đúng hơn là ngay cả một hình chiếu của thần tôi cũng chẳng thể giải thích nổi! Cô ấy đã vượt ra khỏi thang phân cấp phàm nhân của vũ trụ rồi!

Gatrix nhìn về phía xa xăm, trong giọng nói tràn ngập hoài niệm.

- Tiện thể, công pháp của cậu đang tập cũng là do cô ấy tiện tay sáng tạo ra cho tôi đó! Chỉ cần thành thạo, cậu sẽ đạt tới cảnh giới thiên sứ đại tổng quản không một chút áp lực!

Cyrax lúc này đang nằm dài trên mặt đất, mồ hôi chảy ướt sũng thành một vũng nước! Gã thở phì phò như thể vừa mới trải qua một khóa huấn luyện vô cùng nặng nề vậy!

- Môn công pháp này có một vấn đề nhỏ, là nó yêu cầu tố chất thân thể cực cao. Quanh đi quẩn lại chỉ có cậu là phù hợp với nó thôi, hơn nữa điểm thú vị là nó không sử dụng đấu khí để vận hành, thế nên cậu hoàn toàn có thể kiêm dung thêm một môn đấu khí nữa nếu thích.

- Công pháp của tôi chỉ là hàng rẻ tiền, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tiền đồ tương lai của tôi. Liệu có cách nào để tôi nâng cấp nó không?

Gatrix nhớ lại một lượt cách vận hành thứ công pháp mà Cyrax đã truyền thụ cho hắn, rồi lắc đầu.

- Thật đáng tiếc, nhưng để tiến hóa công pháp thì nó yêu cầu tỷ suất đồng điệu với cơ thể cậu cực lớn, tức là cậu phải hiểu nó rõ như trong lòng bàn tay. Cho dù tư chất cậu có tốt đến đâu đi chăng nữa thì cũng cần có thời gian để tích lũy kinh nghiệm. Cá nhân tôi đề nghị cậu đập bỏ đấu khí đi, làm lại từ đầu sẽ có lợi hơn!

- Điều này khả thi sao? Phế đi đấu khí chẳng phải sẽ làm kinh mạch đứt đoạn, đời này khỏi cần mơ tới đấu khí ư?

Gatrix đưa ngón tay lên trước mặt lắc lắc.

- Cậu nghĩ bóng tối là gì? Dưới tư cách một khái niệm?

- Tà ác? Bí ẩn? Mạnh mẽ?

Cyrax thốt ra một vài định kiến, song đều bị Gatrix bác bỏ.

- Cậu có biết nguyên tố đầu tiên xuất hiện trong vũ trụ là gì không?

- Bóng tối?

- Đúng! Đầu tiên vũ trụ tạo ra bóng tối, giống như bức tranh này vây, chỉ khác nó có màu đen xì!

Gatrix bày ra trước mặt Cyrax một trang giấy. Hắn bắt đầu lấy ra nhiều loại phấn màu khác nhau, rắc ít một lên trên trang giấy.

- Trên nền tảng bóng tối, vũ trụ đản sinh tiếp ra nhiều loại nguyên tố khác. Thế nên hiểu một cách đúng đắn, bóng tối là khởi nguyên, là mẹ của vạn vật! Hay nói cách khác, nó là nguyên bản!

Gatrix kết thúc câu kết luận bằng một điểm nhấn đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Cải tạo thân thể

Cyrax nhìn chằm chằm vào đống bột màu.

- Nếu như bức tranh gốc có màu đen, và chúng ta tô đè màu khác lên, chẳng phải chúng ta đang làm mất đi sự nguyên bản ư? Như vậy... các nguyên tố khác là kẻ xâm lược?

- Phải! Trái với quan điểm thông thường, rằng bóng tối đại diện cho sự sa đọa, hủ hóa, còn ánh sáng là kẻ thanh lọc. Không phải như vậy! Bóng tối là người bản địa, còn ánh sáng mới là thực dân xâm chiếm phần đất của họ. Khi bóng tối va chạm với ánh sáng, bóng tối biến ánh sáng trở lại nguyên tố cơ bản đầu tiên, tức là bóng tối!

- Ý anh muốn nói rằng chúng ta bản chất đều là tà ác sao?

Gatrix bật cười.

- Thiện? Ác? Đó chỉ là định nghĩa hạn hẹp của giống loài đoản thọ thôi! Cậu thấy việc loài người tàn sát Goblin là thiện hay ác? Và Goblin giết con người là ác hay thiện?

Cyrax im lặng, không muốn trả lời. Những vấn đề dính líu tới mâu thuẫn chủng tộc này cực kì khó giải quyết, bởi mỗi bên đều có lý lẽ riêng, không bên nào nhịn bên nào!

- Nếu cậu nhìn thấy hai con chó cắn nhau, cậu sẽ không đánh giá con nào thiện, con nào ác. Và những sinh vật tồn tại cao hơn chúng ta, khi nhìn xuống phàm nhân, cũng sẽ nghĩ như vậy. Ở cấp độ thế giới, thế giới thậm chí còn chẳng quan tâm chúng ta tự giết lẫn nhau nữa cơ! Miễn sao sinh mạng còn sinh ra là được!

Gatrix đưa tay lên phẩy phẩy hời hợt. Một cảm giác ớn lạnh trồi lên trong lòng Cyrax.

- Không sao, chúng ta không phải là những nhà nhân chủng học, ngồi cãi nhau xem chủng tộc nào đúng chủng tộc nào sai. Vấn đề ở đây là cậu phải nhìn nhận mọi thứ ở góc độ rộng hơn. Khi xét trên quy mô vũ trụ, thì chúng ta chỉ nhìn bản chất của sự vật, không nhìn thuộc tính.

Nhìn thấy Cyrax đực mặt ra không hiểu gì, Gatrix thở dài bất lực.

- Vô văn hóa thật đáng sợ! Vừa rồi là một phần trong khái niệm Triết học, một dạng khác của Thần học. Kéo hơi xa, nói chung bóng tối có thể tẩy rửa đấu khí của cậu, để cậu học lại một công pháp hoàn toàn mới.

- Nếu mất đi đấu khí, cơ thể của tôi có còn mạnh mẽ như hiện tại không?

- Tất nhiên là có chứ! Nếu phương pháp chỉ đơn giản là trả lại cho cậu về trạng thái nguyên bản thì cần gì phải phức tạp thế này! Một số thần chú đảo ngược thời gian - chính xác hơn là sự phát triển của sự vật đều có thể làm được.

Gatrix cúi xuống, cặm cụi vẽ trận pháp trên mặt đất. Cyrax đã khôi phục phần lớn thể lực, gã đang đứng ra xa, để chỗ cho Gatrix hoạt động.

- Đó là lí do anh lựa chọn thời khắc luyện tập của tôi là lúc chạng vạng như này phải không? Vì anh biết tôi sẽ xin tẩy đi công pháp?

Gatrix dừng lại, ngoái đầu nhìn về phía Cyrax.

- Đoán xem!

...

Mất một lúc khá lâu Gatrix mới hoàn thành được những họa tiết trên mặt đất. Nó phức tạp, khổng lồ và rối rắm tới mức chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến Cyrax hoa mày chóng mặt rồi! Gã chỉ vào vòng tròn trung tâm.

- Tôi phải ngồi vào đây à?

- Ừ! Tiện thể, cậu lựa chọn đấu khí có thuộc tính gì? Trận pháp này ngoài công dụng quét đi đấu khí của cậu, còn có thể giúp cậu trở nên thân thiện hơn với một nguyên tố. Điều này sẽ giúp sau này cậu tu luyện càng thêm thông thuận.

Cyrax ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Lúc này bóng tối đã phủ xuống, và nuốt chửng toàn thân Cyrax. Chỉ có đôi mắt của gã là vẫn sáng bừng lên trong màn đêm một cách quái dị!

- Anh có đề cử gì không?

- Trong đầu tôi thì các công pháp đấu khí của mỗi thuộc tính đều là loại xịn nhất, thế nên cậu chọn loại nào cũng được thôi!

Cyrax nhe răng trắng ởn ra.

- Vậy thì bóng tối! Không vấn đề gì chứ?

Gatrix im lặng một thoáng, rồi gật đầu.

- Không vấn đề!

Một đứa nhóc thông minh, hết sức thông minh. Càng ngày Gatrix càng cảm thấy ưa thích cậu nhóc này hơn rồi!

Trận pháp này được Gatrix lấy cảm hứng từ hình ảnh nguyên tố chúc phúc của Vera. Vậy nên thực chất tất cả những lời hứa hẹn về thuộc tính khác, cho Cyrax một lựa chọn... đều chỉ là lời nói dối! Ngay từ ban đầu, khi Cyrax ngồi xuống trận pháp này, gã đã chỉ có duy nhất một lựa chọn rồi!

Đi vào bóng tối!

Bóng tối có khả năng hoàn nguyên là sự thật, nhưng khi giây phút bóng tối xộc vào trong từng tế bào của Cyrax, nó cũng sẽ tẩy rửa hết toàn thân gã khổng lồ. Hành động này chẳng khác nào Gatrix đã chặt luôn toàn bộ các phương hướng khác của Cyrax.

Trên thực tế, nếu Vera thật sự muốn tu luyện đấu khí, cô cũng cần tìm kiếm một công pháp hệ lửa để tu luyện, nếu không cô chắc chắn sẽ không bao giờ đạt được thành tựu gì!

Vốn Gatrix đã dự định chuẩn bị rất nhiều lời thuyết phục Cyrax theo con đường bóng tối, song cậu ta thông minh hơn hắn dự kiến! Thông minh và nhạy cảm đến đáng sợ! Gatrix mới chỉ định hướng đôi chút, vậy mà Cyrax đã hoàn toàn thấu hiểu ẩn ý của hắn.

Một kẻ như này... rất phù hợp với Vera khi hắn không còn tồn tại nữa!

Đúng thế! Gatrix đã bắt đầu tìm kiếm người có thể kế thừa ý chí của hắn, thay hắn bảo vệ và trợ giúp cho con bé ngốc nghếch Vera này đạt tới mộng tưởng của mình. Để làm được điều đó, hắn cần phải có được những cá nhân xuất sắc nhất, tẩy não họ, đồng hóa họ, hòa chung tư tưởng của họ về một xã hội đại đồng.

Những người này có thể đi theo Vera, hoặc tách riêng ra vì những lí do cá nhân, nhưng tựu chung lại, bọn họ sẽ là những người dẫn dắt xu thế của thế giới này. Cyrax sẽ là hòn gạch đầu tiên trong cái đế chế đấy!

- Như vậy, chúng ta bắt đầu thôi nhỉ?

Cyrax im lặng theo dõi con Goblin loay hoay, trong đầu toan tính những gì thì chỉ có gã mới biết được!

Sau khi Gatrix đã đọc xong, trận pháp bỗng nhiên sáng bừng lên! Ma lực trong không khí chảy cuồn cuộn về phía trung tâm, cô đặc lại, khuấy tròn lên, biến thành một màu đen trông thấy.

- Vào!

Gatrix quát lớn, điều khiển cho luồng năng lượng màu đen đổ ập lên người Cyrax. Ngay lập tức, Cyrax cảm thấy đấu khí trong người gã đang kháng cự lại nguồn năng lượng ngoại xâm này!

- Cố chịu đựng! Cậu phải tỉnh táo trong suốt quá trình này!

Thấy mắt Cyrax trợn trừng lên như thể sắp ngất, Gatrix lên tiếng cảnh báo. Nghe thế, Cyrax nghiến chặt răng, mồ hôi lại một nữa vã ra như tắm. Cơ bắp gã phập phồng mỗi khi một dòng năng lượng bóng tối chảy trong cơ thể va chạm với đấu khí

Bóng tối như một kẻ xâm lược hung tàn, lùng sục trong từng ngõ ngách kinh mạch, tìm kiếm và lôi ra những giọt đấu khí cấp trung của Cyrax. Tiếp sau đó, nguyên tố màu đen đó nuốt chửng lấy kẻ "dị đoan", và khi quá trình đó hoàn thành, các nguyên tố màu đen chào mừng một thành viên mới!

Quá trình này đau đớn tới mức toàn thân Cyrax như muốn xé rách ra vậy! Thế nhưng nó mới chỉ là một nửa của quá trình, bởi sau khi đã tàn sát toàn bộ đấu khí bên trong người, thì nguyên tố bóng tối bắt đầu lấp đầy toàn bộ cơ thể gã.

- Ngao ô!

Cyrax tru tréo lên như một con lợn bị chọc tiết, toàn thân căng phồng ra như thể sắp nứt vỡ vậy! Bóng tối bao trùm hai con mắt của gã, khiến chúng đen như màn đêm thăm thẳm vậy! Từ miệng, mũi, lỗ tai, hốc mắt của Cyrax, bóng tối ùa ra, bọc lấy toàn thân gã. Một chiếc kén màu đen khổng lồ vì thế mà sinh ra đời!

Gatrix lau mồ hôi trên mặt, thở phào nhẹ nhõm. Tới bước này thì quá trình đã coi như thành công một nửa rồi, phần còn lại phụ thuộc vào khả năng đồng bộ với bóng tối của Cyrax.

Nguyên tố chúc phúc là do một loại nguyên tố quá yêu quý một cá thể nào đó, nên mới chúc phúc. Còn hành động này của Gatrix là cố tình cưỡng bức bóng tối phải tẩy rửa cho Cyrax.

Dù sao thì hắn chỉ có tránh nhiệm đối xử tốt với Vera thôi, còn với người khác thì Gatrix có thể áp dụng đủ loại thủ đoạn, không chút áp lực!

Trong thoáng chốc, mọi thứ trở nên yên lặng hẳn đi. Chỉ còn một kẻ trùm áo khoác choàng đen kín mít, đứng nhìn một chiếc kén đang đập thình thịch...

Nhìn thế nào thì cảnh tượng này cũng vô cùng mờ ám và tà ác! Quả nhiên Giáo hội ra lệnh thanh trừng hết thuộc tính bóng tối cũng đâu có oan! Thật may là không có nhân viên thần chức nào ở đây, chứ không thì chắc chắn là hắn lẫn Cyrax đều sẽ được tắm trong lửa thánh rồi!

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, cuối cùng thì chiếc kén cũng có động tĩnh mới! Một vết rách từ phía trên đỉnh kén xuất hiện, vỡ dần dần ra, cho tới khi chiếc kén nổ tan thành từng mảnh. Ở nơi đó, Cyrax đứng sừng sững như một vị thần, thân hình rắn chắc, không còn bất cứ dấu vết nào do rượu chè tàn phá cả!

Gã cúi đầu xuống, nhìn lòng bàn tay của mình. Thật lạ, nó vẫn như vậy, nhưng tại sao gã lại cảm thấy lực lượng tràn đầy như thế này?

Gã nhìn một vòng xung quanh. Nếu như ban nãy, bản năng của gã cảm thấy ghê sợ bóng tối, muốn gã tránh xa nó ra, thì giờ gã lại cảm thấy bóng tối thật thân thiện làm sao!

Tất nhiên Cyrax đang nói tới nguyên tố bóng tối, chứ không phải những thứ lẩn khuất bên trong nó! Gã đứng im trong màn đêm, hít thở thứ không khí lành lạnh ngập trong buồng phổi. Chỉ cần đứng trong bóng tối, Cyrax cảm thấy an toàn hơn hẳn. Thứ bản năng sinh tồn vẫn thường xuyên cảnh báo gã cũng dịu đi một cách lạ thường!

- Vậy ra đây là bóng tối sao? Nó... thật khác với những gì tôi tưởng tượng. Nó... rất ấm áp!

Cyrax nhắm mắt, để mặc cho vòng tay của màn đêm nhẹ nhàng quàng qua người gã. Đột nhiên Gatrix quát to!

- Cyrax, tỉnh!

Gã ta giật bắn cả người, mở to mắt cảnh giác. Giống như thể vừa chìm vào trong một đống bùn dính đặc, Cyrax cảm thấy bóng tối xung quanh gã như đang cô đọng lại, bám chặt vào người gã, níu gã về phía sau.

- Cút!

Cyrax gầm lên, và mọi ràng buộc bỗng tan vỡ! Gã vẫn là gã, một kẻ trọc đầu với thân thể lực lưỡng. Chỉ có điều Cyrax nhận ra, suýt chút nữa thì gã đã tan thành một phần trong biển nguyên tố bóng đêm rồi!

- Không có gì phải sợ! Nó chỉ đang muốn "hoàn nguyên" cậu thôi. Quan trọng là vượt qua được cảm giác đó là ổn rồi! Ồ, Vera đang về rồi kìa, hi vọng con bé mang được thứ gì đó ngon ngon một chút!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Bất công

Những ngày kế tiếp với Cyrax dù đơn điệu nhưng lại nặng nề vô cùng!

Sáng sớm, khi trời còn đang chạng vạng, gã đã phải dậy để hoàn thành công pháp Chấn động. Con Goblin giải thích với gã, chỉ cần tập Chấn động, cùng với sở hữu đấu khí hệ bóng tối, thì gã không cần phải theo đuổi một công pháp đấu khí nào khác nữa.

Cyrax điều khiển dòng đấu khí đen kịt chạy lòng vòng trong cơ thể, xoa dịu đi những thớ cơ bắp căng cứng mệt mỏi của mình. Gatrix không chỉ cho gã thấy hiệu quả của Chấn động là gì, mà chỉ yêu cầu gã tập.

Cyrax không hiểu được hiện tại mình đã đạt được những thành tựu gì rồi, chứ nếu nhìn vào hình dạng của đấu khí thì gã thấy bản thân vẫn đang ở cấp độ đấu sĩ thực tập mà thôi!

Cyrax cũng chẳng thấy bản thân khỏe mạnh hơn tí nào, bởi nhưng bài tập nhanh - chậm đan xen liên tục này chỉ giúp thể lực của gã cao hơn mà thôi.

Dù Cyrax lựa chọn tin tưởng Gatrix, có điều nó cũng chỉ xây dựng trên một ảo giác mà gã đã vẽ ra về hình tượng cao thâm của con Goblin. Gã còn lâu mới tới được giai đoạn tin tưởng Gatrix đến vô điều kiện như Vera.

Vấn đề là bản thân gã không dám đặt nghi vấn với Gatrix! Gã rất sợ hành động này của gã sẽ tạo nên một ấn tượng rằng gã dám nghi ngờ quyết sách của Gatrix. Vậy nên Cyrax tặc lưỡi, bấm bụng cho qua. Có lẽ công pháp này quá cao cấp, thế nên gã mới tiến triển chậm chạp chăng?

Sau bài tập ban sáng, gã sẽ dùng bữa với Vera và Gatrix, rồi bắt đầu học bổ túc kiến thức. Thường thì Vera và Gatrix sẽ ngồi ở bên ngoài xe, còn Cyrax ngồi phía trong phòng, ngay sát cạnh cửa, lắng nghe những lời giảng của Gatrix với Vera. Đồng thời con Goblin cũng sẽ trả lời một số câu hỏi của gã khi Cyrax gặp phải chỗ nào không hiểu.

Cyrax chưa bao giờ nghĩ rằng gã là một kẻ ngu ngốc. Trái lại, gã vô cùng tự tin khẳng định, so với những anh chị em cùng lứa của gã, thì Cyrax chắc chắn là đứa trẻ thông minh nhất!

Những cái gọi là thiên tài, so với Cyrax chỉ như ngọn nến sánh với ánh trăng mà thôi! Không phải Cyrax tự khen bản thân, mà gã dựa vào khả năng tiếp thu của bản thân và so sánh với người khác để đánh giá.

Lấy ví dụ như anh trai cả của gã, được coi là ngôi sao hi vọng của... mà cũng tiếp thu chậm hơn gã rất nhiều lần! Chỉ có duy nhất công pháp là Cyrax không thể tiếp cận, chứ những bài học văn hóa thì...

Vậy nhưng những kiến thức Gatrix dạy cho gã khiến Cyrax không khỏi toát mồ hôi hột. Con Goblin còn kẻ một thời khóa biểu dành riêng cho Cyrax, bao gồm một vòng lặp tuần hoàn phân bổ nhiều môn học khác nhau.

Toán học, triết học, sinh học, vật lý, hóa học, võ thuật. Gatrix có hỏi Cyrax muốn học thêm một số môn văn hóa không, và thật may là lúc đó gã từ chối! Chỉ với từng này môn thôi mà gã đã cảm thấy vô cùng khó thở rồi!

Không chỉ như vậy, cách truyền đạt của Gatrix với gã và Vera cũng có sự khác biệt! Nếu như với Vera, Gatrix cố gắng dùng những câu từ đơn giản, dễ hiểu để giải thích cho cô, thì với gã, Gatrix toàn tung ra những lý luận rất hàn lâm - à đấy, gã học được từ này cũng nhờ vào những câu nói siêu khó hiểu của Gatrix.

Nếu như mỗi lần Vera nghe xong chỉ việc sáng bừng mặt lên, thì lần nào Cyrax cũng phải nghĩ nát óc mới có thể hiểu được những câu nói thâm ảo của Gatrix.

Rồi khi phải làm những việc nặng nhọc, hoặc lặt vặt, Gatrix cũng sẽ ưu tiên sai Cyrax đi làm, còn Vera chỉ việc ngồi chơi xơi nước.

Mâu thuẫn bắt đầu dần hình thành trong lòng Cyrax. Gã đố kỵ với mức độ quan tâm của Gatrix dành cho Vera, và sự ghẻ lạnh - gã cho là vậy, của Gatrix với gã.

Một khi mầm mống của sự đố kỵ đã sinh ra, thì lòng ghen ghét sẽ càng khiến mọc nhanh hơn mà thôi! Và sự ghen ghét làm méo mó đi cái nhìn của Cyrax, tạo ra những định kiến của gã với cặp đôi kia.

Gã ngứa mắt khi phải tập luyện trong âm thầm, còn Vera được hưởng tri thức ở thế giới tinh thần của Gatrix!

Gã bực mình mỗi khi bị sai đi làm việc, còn Vera thì không!

Gã rủa thầm trong lòng mỗi lần Gatrix trả lời gã bằng thứ định nghĩa khoa học, còn với Vera là kiến thức dân gian.

Sự đố kỵ càng ngày càng tăng, và nó khiến cho trái tim của Cyrax phiền lòng. Gã khó lòng tập trung hơn vào công việc, và hiển nhiên là hiệu quả của chúng cũng giảm sút.

Hai mươi ngày trôi qua kể từ khi Cyrax gia nhập đoàn đội, và mỗi ngày trôi qua với gã đều như địa ngục. Gã cảm thấy ức chế, bắt đầu trở nên nóng giận vô cớ hơn, đỉnh điểm là một buổi trưa nọ!

- Khốn kiếp! Tôi không phải là cu li của hai người!

Cyrax gầm lên, lật tung chiếc bàn ăn. Cả Gatrix lẫn Vera đều ngỡ ngàng nhìn người đàn ông trước mặt!

Cyrax nhìn trừng trừng vào đôi mắt ngạc nhiên của Vera, thở dài trong lòng. Không hiểu tại sao gã lại mất bình tĩnh đến như vậy, nhưng có những thứ một khi đã hắt đi thì chẳng có cách nào lấy lại được cả!

Môi Cyrax run run như muốn nói gì đó, song cuối cùng gã xoay người, chạy ra khỏi xe.

- Anh ta bị sao vậy?

Vera mất một lúc mới có thể hoàn hồn. Cô nàng quay sang nhìn Gatrix hỏi.

- Có lẽ... là do anh quá mức rồi! Chờ anh ở đây nhé, để anh đuổi theo cậu ấy xem!

Gatrix trả lại cho Vera một câu nói không đầu không đuôi, rồi phóng vụt đi! Vera híp mắt nhìn theo phương hướng của Cyrax và Gatrix, híp mắt suy tư.

...

Cyrax thở hồng hộc, chống hai tay đầu gối. Gã không biết mình đang ở đâu, hay phương hướng nào. Gã chỉ biết cắm đầu chạy miết về phía trước, tránh xa khỏi cặp đôi trong xe ngựa. Xấu hổ, ngại ngùng, giận dữ trộn lẫn với nhau thành một thứ cảm xúc khó tả trong dạ dày Cyrax.

Gã đã muốn một gia đình. Gã thật sự muốn một gia đình! Có điều cả hai phía đều không thể tiếp nhận được nhau rồi!

- Anh còn quyết định đuổi theo tôi đến bao giờ?

Cyrax căm tức quay lại phía sau. Gatrix đang chạy băng băng trên mặt đất, mỗi bước chân của hắn đều được mặt đất nâng đỡ, khiến cho thể lực của Gatrix hao hụt cực thấp! Cyrax cũng chẳng còn là một đấu sĩ cấp trung nữa, thế nên việc Gatrix đuổi kịp Cyrax là điều quá đơn giản!

- Tại sao cậu lại phải chạy? Cậu có khúc mắc gì có thể nói ra mà? Chẳng phải chúng ta là một gia đình hay sao?

Câu nói này khiến Cyrax tức muốn nổ tung! Gã sút thật lực vào một tảng đá to gấp đôi đầu mình, bắn thẳng nó lên không trung. Không biết có kẻ xấu số nào bị bay trúng không nữa!

- Gia đình? Anh nói đó là một gia đình sao? Anh đối xử với tôi khác gì con ở, thằng hầu cơ chứ? Tôi không hi vọng chúng ta có thể hòa hợp nhanh như vậy, nhưng như thế thì quá lắm!

Cyrax ấm ức quát lên. Gatrix dừng lại, ngẩn người.

- Tôi? Đối xử với cậu như kẻ hầu? Dựa vào đâu mà cậu nói như vậy chứ?

- Anh còn dám nói! Anh thử nhìn cách anh đối xử với Vera và với tôi đi?

Cyrax hừ lạnh, rồi ho khan liên tục. Gã đang hụt hơi, lại còn quát to thì chẳng ho khan.

- Tôi... không hiểu ý cậu! Tôi không thấy bất cứ vấn đề gì giữa cậu và cô ấy cả?!

- Hừ, đến giờ anh vẫn còn chối sao? Được rồi để tôi chỉ cho anh từng điểm bất công giữa tôi và Vera nhé!

Cyrax xòe ra ngón tay thứ nhất.

- Đầu tiên là cách trả lời. Anh có thấy mỗi khi anh trả lời Vera, anh đều tìm cách đơn giản, dễ hiểu nhất cho cô ấy không? Còn với tôi thì sao? "Lực hấp dẫn là lực hút giữa mọi vật chất và có độ lớn tỷ lệ thuận với khối lượng của chúng và tỷ lệ nghịch với bình phương khoảng cách của hai vật". Anh nghe có thấy giống tiếng người không?

-...

- Mỗi lần anh giải thích, tôi chỉ càng thấy rối thêm. Tôi không dám hỏi, sợ anh đánh giá tôi là một kẻ ngu độn vô dụng, thế nên tôi chỉ biết cắn răng, âm thầm suy nghĩ. Đêm nào tôi cũng phải vắt hết óc ra để giải mã từng câu của anh đó, anh có biết không?

Cyrax tiếp tục xòe ra ngón tay thứ hai.

- Tiếp tục là công pháp "Chấn động" của anh dạy tôi! Tôi tập mãi, tập mãi, mà chẳng thấy có tiến triển gì cả. Cho dù nó là công pháp của thần đi chăng nữa, thì tập như vậy cũng phải có một hai dấu hiệu gì chứ? Tôi có cảm giác như đây là một cú lừa vậy!

-...

- Rồi lại tới vấn đề thứ ba! Tại sao việc gì anh cũng sai tôi đi làm, còn anh với Vera ngồi gác chân lên nghỉ ngơi?! Tôi rất ngứa mắt mỗi lần như vậy anh có biết không? Chúng ta là một gia đình cơ mà, như anh nói! Tôi đâu phải là con ở hay kẻ hầu mà anh có thể sai khiến tôi lung tung như vậy chứ!

Cyrax gần như rú lên khi kết thúc câu nói. Hai mắt của gã vằn lên những vện đỏ, long lanh trong thứ chất lỏng mằn mặn. Ngực gã thở phập phồng, hổn hển như vừa trải qua một cơn bão cảm xúc dữ dội mãnh liệt!

Thế nhưng khi thấy Gatrix vẫn đứng thần ra đó, Cyrax cảm thấy cực kì chưng hửng! Giống như gã là một cơn sóng thần, hùng vĩ và hủy diệt, nhưng chẳng có cách nào lay động được ngọn núi sừng sững cả. Cyrax chán chường phẩy tay.

- Mà thôi, tôi nghĩ chắc anh cũng chẳng thèm quan tâm những gì tôi nói đâu! Quay về với cô nàng Vera quý giá của anh đi! Tôi rời đội.

Gatrix vẫn đứng im. Không ai biết được bên dưới lớp áo choàng đó, con Goblin đang suy nghĩ gì, biểu cảm như thế nào. Thế rồi dường như cả thế kỷ đã

trôi qua, Gatrix lên tiếng.

- Vậy ra đó là lí do mà cậu đã trở nên kì lạ trong suốt mấy hôm nay! Là do cậu cảm thấy cách tôi đối xử giữa cậu và Vera quá bất công phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Giải thích

Đột nhiên Gatrix quỳ rạp xuống, úp sát đầu xuống đất! Cyrax giật mình hỏi.

- Anh làm gì vậy!

- Tôi xin lỗi, Cyrax! Tôi chân thành xin lỗi cậu!

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này! Cyrax hoang mang, không biết phải đối đáp như thế nào. Gã không nghĩ rằng một sinh vật bậc cao như Gatrix lại sẵn sàng quỳ trước mặt người khác như thế này! Nếu như những lời Gatrix nói là thật, thì con Goblin này tương đương với thiên sứ đại tổng quản. Cyrax thề rằng trong tất cả những cuốn sách và câu chuyện nghe kể về thần linh, chưa có thần linh nào nhận sai trước phàm nhân hết!

Thần linh tức là chân lý, bởi họ mạnh. Khi họ mạnh, họ nói họ đẹp hơn ngươi, ngươi cũng phải chịu! Nếu ngươi dám làm phật ý thần linh, vậy thì chuẩn bị tinh thần chịu trừng phạt đi!

Vậy mà trước mặt Cyrax, lại có một cựu thần linh đang quỳ xuống, dùng tư thế hèn mọn nhất để cầu xin sự thứ lỗi của gã! Không thể không nói, Gatrix đã thành công trong việc giữ Cyrax ở lại một lúc để nghe hắn giải thích!

Còn về phần đầu gối? Giá rẻ thôi, Gatrix muốn quỳ lúc nào chả được, không có áp lực! Như đã nói, dùng định nghĩa của phàm nhân với sinh vật bậc cao là hành động vô cùng ngu xuẩn!

- Tôi mong cậu có thể lắng nghe lời giải thích của tôi trước, sau đó hãy đưa ra quyết định được không?

Cyrax hơi chần chừ một chút! Một mặt, gã là người đã khơi mào lên đống lộn xộn này, nên giờ bảo gã quay lại thì cũng khá là xấu hổ! Nhưng người ta đã quỳ cầu xin lỗi thế kia rồi, các cụ dạy không ai đánh kẻ mặt cười cả, vậy nên Cyrax đang rất là mâu thuẫn.

Và sau một hồi đấu tranh tư tưởng, gã thở dài, ngồi xuống một tảng đá khác ở gần đó.

- Rồi, nói đi!

Gatrix lật đật đứng dậy, sau đó lấy ra một cuốn sách.

- Đây là một trong những cuốn sách về vật lý cậu đang học đúng không?

- Đúng!

Cyrax nhận ra trên bìa cuốn sách có ghi Vật lý lượng tử cao cấp. Đó là một cuốn sách rất phức tạp, tốn của Cyrax rất nhiều thời gian mới có thể giải đọc một số vấn đề trong đó. Gatrix lại lôi ra cuốn sách khác. Tên của nó là Vật lý học cơ bản.

- Cậu cũng nhận ra cuốn sách này chứ?

- Phải! Tôi đã nghiên cứu xong nó mấy hôm trước rồi.

- Cả hai cuốn sách này đều do tôi biên soạn, ghi lại những lý thuyết vật lý đã được kiểm chứng và cả những kiến thức chưa chắc đã phù hợp với thế giới này, nhưng đúng với phần lớn thế giới khác. Nói cho tôi, cậu mất bao nhiêu thời gian để thông thạo toàn bộ kiến thức ghi trong những cuốn sách này?

Gatrix xòe ra một đống sách khác. Chúng là những cuốn sách vật lý ghi lại kiến thức vật lý với độ khó tăng dần, bao gồm từ nền tảng vật lý cơ bản như sự nóng sự lạnh, cho tới giãn nở, phần tử, các loại lực...

Cyrax cau mày, nhớ lại.

- Cỡ... bảy tám ngày gì đó! Cuốn vật lý lượng tử kia tôi chưa hiểu hết!

- Ừm, như vậy cậu mất bảy đến tám ngày để hấp thụ một lượng lớn kiến thức vật lý phù hợp với cấp độ người phàm, tức là từ tầng một tới tầng năm theo thang đo vũ trụ. Cậu có biết trong suốt cả các thế giới tôi đã quan sát, người ta mất trung bình bao nhiêu lâu để hấp thụ từng này kiến thức không, chưa nói tới việc am hiểu thuần thục cũng như ứng dụng nó để phát triển tiếp?

Một cảm giác không ổn nảy lên trong lòng Cyrax! Gã chột dạ, hỏi nhỏ.

- Ba năm?

- Bảy ngàn hai trăm ngày, với một ngày bao gồm mặt trời mọc rồi lặn! Tất nhiên thời gian giữa các thế giới có sự khác nhau, cũng như tố chất trí tuệ nữa, nhưng cậu có thể hiểu cậu đang dùng tốc độ nhanh gấp một ngàn lần để học một kiến thức mà người khác phải học miệt mài mới đạt được!

Gatrix lại bày ra từng chồng sách vở khác.

- Cậu có nhận ra chúng không?

Lần này thì Cyrax im lặng. Gã bắt đầu lờ mờ đoán ra Gatrix định nói tới điều gì.

- Thời gian là một kẻ độc tài! Nó bất công với tất cả, nhưng lại công bằng với tất cả. Ít nhất, thời gian trong ngày của mỗi người là như nhau, chỉ khác là số ngày họ có trên đời này thôi.

Gatrix cất những chồng sách này vào trong nhẫn.

- Cậu không chỉ dùng tốc độ một nghìn lần để đuổi kịp một người phải dành toàn bộ thời gian trong ngày đi nghiên cứu vật lý, mà cậu còn làm điều đó chỉ với một phần trong quỹ thời gian của mình. Tốc độ của cậu thực tế nào phải ngàn lần hả Cyrax? Nói cho tôi, cậu dành bao nhiêu thời gian cho vật lý, bao nhiêu cho toán học, rồi còn Triết học, thần học, hóa học, sinh học?

Gatrix đập mạnh tay xuống đất.

- Nói tóm lại, tốc độ lý giải của cậu khiến tôi cảm thấy khiếp sợ! Đó là lí do vì sao tôi đặt kỳ vọng rất cao ở cậu. Cậu nghĩ rằng tôi không thể đơn giản hóa những khái niệm giải thích cho cậu sao? Không hề! Tôi hoàn toàn có thể, nhưng làm vậy là tôi cũng đang che đi tầm mắt của cậu.

- Tại sao?

- Khi chúng ta đơn giản hóa một vấn đề, chúng ta đang chủ quan hóa sự vật đó. Để diễn giải được bản chất của sự việc, ngôn từ khách quan là không thể thiếu, và do đó nếu như cậu muốn thông thấu được một hiện tượng, cậu phải hiểu được định nghĩa khách quan của nó!

Cyrax im lặng nhìn chằm chằm vào Gatrix. Trong một thoáng, giống như gã định quát vào mặt Gatrix, thế rồi Cyrax nhếch miệng, bật cười!

- Đó là triết học phải không? Anh đúng là hết thuốc chữa rồi!

- Cảm ơn lời khen!

Gatrix nhún vai.

- Về phần khúc mắc thứ hai, cậu nói rằng Chấn động chẳng có công dụng gì đúng không? Như vậy tôi hỏi cậu, sự nóng là gì?

- Nóng... là do các nguyên tử trong không khí dao động rất nhanh, sinh ra năng lượng. Năng lượng này được gọi là nhiệt năng, chỉ là một cách quy ước thôi.

- Đúng vậy! Giờ tôi muốn cậu làm chín quả trứng này! Không được dùng đấu khí hay phép thuật!

Gatrix lấy ra một quả trứng trong chiếc túi bên hông mà gã đã lượm được từ tổ chim dọc đường.

- Sao có thể chứ?

Cyrax nhăn trán, gõ gõ lên vỏ quả trứng.

- Làm đi!

Gatrix ngó lom lom Cyrax qua lớp áo choàng. Gã khổng lồ liếc xéo Gatrix một cái, rồi thở dài.

Sau đó, bàn tay cầm quả trứng của Cyrax bắt đầu rung nhè nhẹ. Lúc đầu, biên độ dao động của quả trứng còn có thể thấy dễ dàng, nhưng khi Cyrax đã trải qua giai đoạn làm nóng, gã bắt đầu tăng tốc. Quả trứng cứ lắc trái lắc phải liên tục, cho tới khi nó gần như đứng im một chỗ. Chỉ có điều dưới thị giác của cả hai, thực chất quả trứng đang lắc với tốc độ vô cùng dữ dội!

Bắp thịt nơi cẳng tay và cánh tay phải của Cyrax căng phồng, mạch máu nổi lên trông vô cùng gân guốc. Cánh tay đó cũng bắt đầu đổi sang màu đỏ một cách dị dạng, giống như rất nhiều máu đang đổ về phía nơi này vậy! Gã bặm môi, trợn lớn mắt, rồi gầm to một tiếng!

Vỏ quả trứng nứt toác ra, để lộ ra lớp thịt màu trắng muốt bốc khói nghi ngút. Gatrix cẩn thận cầm lấy quả trứng, sau đó miết nhẹ một cái. Lớp vỏ bên ngoài lập tức tan ra thành bột phấn, chảy rào rào xuống mặt đất như cát vậy!

Cyrax thở phì phò, xoa bóp cánh tay phải. Trong mắt gã không giấu nổi sự kinh dị khi nhìn thấy hành động ban nãy của Gatrix. Đó chính là sức mạnh thật sự của Chấn động sao?

- Không tệ lắm, nhưng trứng còn lòng đào này! Chứng tỏ cậu còn phải luyện tập nhiều lắm, chứ cường độ cơ thể của cậu hiện tại còn khướt mới gọi là hợp chuẩn!

Gatrix cắn một miếng, nếm hương vị mềm mềm ngọt ngọt của trứng luộc chín tới trong miệng.

- Cái gọi là Chấn động, thực chất là một biểu hiện của nguyên lý cao cấp hơn rất nhiều! Cậu hiện tại có thể cảm nhận được rồi phải không? Sự kiểm soát tuyệt đối đối với cơ thể!

Cyrax nhắm mắt. Gã để cho đấu khí chạy trong cơ thể, chữa trị cơ bắp mệt mỏi. Cùng với đó, thông qua đấu khí, gã loáng thoáng cảm nhận được mình còn có thể ra lệnh cho cơ thể ở mức độ càng sâu hơn, chứ không chỉ là khống chế cho tay hoạt động cường độ cao như thế này.

- Đầu tiên là cậu kiểm soát được chính xác từng động tác theo ý muốn của cậu, sau đó là các cơ quan nội tạng, rồi tới cấp độ tế bào. Tế bào rồi tới phân tử, và từ phân tử, cậu thống trị cả bên trong lẫn bên ngoài bản thân.

- Là sao? Khoan, ý anh là... cộng hưởng?

- Đúng vậy!

Gatrix mỉm cười.

- Cái gọi là khí tràng, hào quang, áp chế thực chất là cậu điều khiển nhiều loại nguyên tố trong không khí tụ tập lại, tạo thành một mật độ dày đặc. Những nguyên tố này tuân theo ý chí của cậu, vậy nên đối thủ sẽ cảm thấy lực cản cực lớn, trong khi bản thân chúng ta thì không làm sao cả. Đó là khí tràng cơ bản.

- Còn nếu tôi khống chế cơ thể đủ mạnh, tôi có thể tạo ra những rung động trong không khí, trong mặt đất, tạo thành một dao động cưỡng bức khiến cho đối thủ không tài nào di chuyển được. Ngoài ra tôi còn có thể đạp không khí mà đi, hoặc tạo ra một lớp giáp phòng ngự xung quanh cơ thể, gây tổn thương lên những kẻ dám tấn công vào tôi. Nội tạng của họ chắc chắn không thể chịu được những rung động như cách tôi đã rèn luyện.

Cyrax dần dần hiểu ra nguyên lý của môn công pháp này, và chỉ khi am hiểu vật lý, sinh học và hóa học, gã mới biết được sự kinh dị thật sự của nó. Điều đó khiến cho Cyrax không khỏi nhìn về phía Gatrix với ánh mắt tràn đầy phức tạp!

- Đó là lí do tôi không dạy cậu bất cứ một chiêu thức nào! Chấn động có tính tự do cực lớn, và nó phụ thuộc vào ngộ tính của người sử dụng. Tất nhiên do cậu còn chưa có nền tảng tốt, thế nên tôi muốn cậu rèn luyện thêm tới khi cường độ cơ thể cậu đủ mạnh cái đã. Sau đó tôi sẽ dạy cậu một bộ kĩ thuật chiến đấu cơ bản, bao gồm đấm, đá, vật, khóa. Chỉ có điều nếu là chiến kỹ thì khỏi, bởi tự cậu đã mạnh mẽ không thua gì một chiến kỹ rồi!

Cyrax nắm nắm bàn tay. Nếu như những gì Gatrix nói là thật, kết hợp với những kiến thức Cyrax đã được học, quả thật gã chẳng cần bất cứ chiến kỹ nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 159: Hang nhện

- Về phần vấn đề thứ ba... cậu thật sự...

Không để cho Gatrix kết thúc câu, Cyrax vội vàng xua xua tay.

- Không phải đâu! Lúc đó là tôi giận quá nên mới nói vậy! Chứ không phải tôi lại đi so đo với một người phụ nữ đâu!

Gatrix đưa tay lên gãi gãi cằm.

- Thật ra riêng vấn đề này tôi thừa nhận tôi đã thiên vị Vera! Không phải vì em ấy là con gái, mà bởi tôi có một tình cảm rất đặc biệt với Vera! Vậy nên tôi đã sai cậu đi làm mấy chuyện linh tinh! Tôi xin lỗi.

Cyrax trợn tròn mắt, lắp bắp.

- Anh... anh với cô ấy... là một cặp thật sự sao?

- Thật tiếc, không phải đâu! Chính xác hơn là tôi có một cảm giác muốn bảo vệ cô ấy, chứ không phải là tình yêu. Đừng nhìn tôi thế này, chứ tôi cũng trải qua nhiều cuộc tình lắm, không thể nhầm lẫn được tình yêu đâu!

Cyrax nghi ngờ ngó về phía con Goblin, nhưng quả thật giọng của nó rất bình thản, trôi chảy mạch lạc, chứ không phải ấp úng muốn bào chữa gì. Cuối cùng gã thở dài.

- Giờ sao?

- Trăng sao gì nữa? Về với bọn tôi thôi!

- Nhưng tôi... ngại lắm!

- Không sao đâu! Không có mâu thuẫn thì làm sao có sự phát triển!

Cyrax bật cười. Gã đứng lên khỏi tảng đá - lúc này đã bị mài phẳng lì!

- Quy luật thống nhất và đấu tranh của các mặt đối lập sao?

Gatrix gật gù.

- Đúng vậy, một trong ba quy luật cơ bản của phép biện chứng duy vật. Cậu có năng khiếu đấy! Mà vấn đề lần này phần lớn vẫn đến từ tôi! Lần sau tôi sẽ cho cậu nhiều lời khích lệ hơn, chứ không chỉ là ném cho cậu tri thức rồi coi như cậu đã hiểu rồi!

- Hừ, làm như ai thèm những lời khen của anh chứ?

Đột nhiên Gatrix dừng lại! Hắn có vẻ đang đấu tranh gì đó trong nội tâm, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía Cyrax.

- Cyrax này, có một cái tôi cần phải nói cho cậu!

- Chuyện gì vậy?

- Thực ra thì... tôi đang muốn biến cậu thành một phiên bản của tôi trong quá khứ!

- Vậy sao?

Cyrax nhìn Gatrix một cách nghiền ngẫm.

- Cậu còn nhớ tôi đã nói là sẽ cho cậu thấy khung cảnh phía cuối mỗi con đường không? Sự thật là tôi không nghĩ mình sống đủ lâu để làm được điều này, đặc biệt là khi hứa hẹn với Vera vẫn còn treo lơ lửng nữa!

Con Goblin đưa hai tay vòng ra sau đầu, duỗi lưng răng rắc.

- Vậy nên tôi đã nghĩ ra một giải pháp! Tôi sẽ đưa cậu tới độ cao mà tôi từng đứng, để cậu có thể tự nhìn thấy những kết cục mà cậu muốn nhìn! Đồng thời, tôi cũng sẽ truyền bá tư tưởng của Vera cho cậu, để khi tôi mất, cậu có thể hỗ trợ cô ấy xây dựng được xã hội lý tưởng mà cô ấy vẫn mơ ước! Bất kể là với tư cách cá nhân hay chủ của một thế lực!

Gatrix nháy mắt đầy tinh quái. Cyrax cúi xuống, nhìn vào con Goblin đang đứng trước mặt.

- Cô ấy mong muốn gì?

- Một thế giới nơi chúng ta không dùng luật rừng nữa, nơi mọi người yêu thương nhau, tôn trọng và tuân thủ luật pháp. Nơi chúng ta chịu những ràng buộc phức tạp và phải dùng lý trí để giải quyết vấn đề!

Cyrax im lặng một lúc. Gatrix cũng đứng yên, chờ đợi câu trả lời của gã.

- Nghe thú vị đấy, tôi tham gia!

Cyrax xòe ra bàn tay hộ pháp của mình, và Gatrix nắm lấy lắc lắc.

- Cảm ơn, đồng đội!

- Không có gì, đồng đội!

...

Khi cả hai bước trở về, Vera đã dọn sạch toàn bộ đống hỗn độn mà Cyrax bỏ lại trước đó. Cô nàng vô cùng mừng rỡ khi thấy Cyrax lẫn Gatrix đều trở về lành lặn, nguyên vẹn!

- Hai người ổn chứ? Ơn trời, hai người làm em lo muốn chết!

Gatrix và Cyrax quay sang nhìn nhau cười, rồi cụng nắm đấm nhẹ vào nhau.

- Bọn anh ổn! Mà em không biết đâu, thằng này ghen vì nó phải lao động còn em được ngồi chơi đó!

- Cái gì cơ!

Vera cất cao giọng. Gatrix thì tỏ ra cực kì hả hê, trong lúc Cyrax đưa tay bụm mặt xấu hổ.

- Anh đố kỵ vì phải làm nhiều hơn một người phụ nữ sao? Anh... anh... tôi xin lỗi!

Đột nhiên Vera đổi thái độ, cúi người xuống chín mươi độ xin lỗi Cyrax. Điều này khiến gã ta không khỏi bối rối!

- Vera?

- Anh Gatrix đã dạy tôi về sự bình đẳng giới! Tôi biết ở thế giới này, thân phận của người phụ nữ thường rơi vào vị thế yếu, trong khi đàn ông được coi là phái mạnh. Chuyện bình đẳng đó sẽ là một vấn đề nhức nhối cực kì khó giải quyết, nhưng tôi sẽ là một trong những người đầu tiên đứng lên khơi mào cuộc cách mạng ấy!

Cô đưa tay ra trước mặt Cyrax để giảng hòa.

- Cái gọi là bình đẳng giới, không phải là "trách nhiệm đàn ông làm, quyền lợi thì bình đẳng". Ngoại trừ những vấn đề chênh lệch trên sinh lý, như chuyện mang thai chẳng hạn, còn lại trong công việc, chúng ta nên san sẻ ra một cách bình đẳng. Trách nhiệm ngang nhau, quyền lợi ngang nhau! Anh thấy thế nào?

Cyrax hơi há miệng, song gã bật cười!

- Quả thật cô và Gatrix đúng là hai kẻ lạ lùng nhất tôi từng gặp! Thật may là hai người mới chỉ đi trước nửa bước so với tôi, chứ nếu đi hơn nữa, tôi đã coi như hai người bị điên mất rồi!

Gã dang tay, ôm chầm lấy cô nàng vào lòng.

- Yên tâm, tiền bối, một mặt, tôi tôn trọng khái niệm bình đẳng giới của cô, và tôi thấy nó rất có triển vọng. Nhưng mặt khác, chúng ta là gia đình mà! Gia đình thì giúp đỡ lẫn nhau, không cần quan tâm điều kiện hay lý do, phải không nào?

Vera cũng đơ người mất một lúc, rồi cô nàng quàng tay, ôm lấy hai bên hông của Cyrax. Người gã to quá, cô nàng ôm không xuể!

- Ừ nhỉ, chúng ta là một gia đình cơ mà! Cảm ơn anh nhé, anh trai!

Giờ thì Cyrax đã loáng thoáng hiểu được phần nào cái gọi là "cảm giác muốn bảo vệ" của Gatrix rồi. Quả thật có một cô em gái hiểu chuyện như này cũng không tệ chút nào!

Em gái sao...

Một nỗi buồn thoáng xẹt qua trong mắt Cyrax, nhưng bị gã dìm xuống nhanh chóng. Không một ai trong căn phòng có thể nhìn được biểu cảm bất thường ấy của gã!

***

Trải qua sóng gió, tình cảm của đội Tự Do càng thêm khăng khít hơn. Mấy ngày vừa rồi, bọn họ đã bắt đầu nếm thử phối hợp trong chiến đấu.

- Cyrax, cậu đã xác định vai trò của mình là chủ công, tấn công tuyến trước, vậy thì định vị của cậu sẽ là khu vực phía trên, đối đầu trực tiếp với kẻ địch.

Lúc này đội Tự Do đang đứng ở một khu đất trống. Vera cầm trên tay chiếc gậy phép quen thuộc, còn Cyrax ngoài quần áo trên người ra chẳng còn gì cả. Vũ khí của gã đã bỏ lại ở cánh rừng nhỏ rồi mà!

Cũng chẳng quan trọng, bởi nhiều ngày vừa rồi, cả Gatrix lẫn Vera đã thay phiên nhau luyện cho Cyrax một thân bản lĩnh cận chiến tay không cực kì bá đạo rồi!

Tất nhiên, quá trình đẫm máu và nước mắt cùng mùi thuốc trị thương! Và trong thời gian đó, Cyrax lần đầu tiên hiểu ra được hóa ra cơ thể con người mạnh mẽ và yếu ớt đến như vậy.

- Tùy thuộc vào tốc độ trao đổi chất, mà con người có ba tạng chính, tên gọi là gì?

- Endo, Ecto và Mesomorph!

Cyrax trả lời ngay lập tức, hô to dõng dạc. Gatrix gật đầu hài lòng.

- Do bản thân cậu là một gã Endomorph, tức là những người có hình thể khổng lồ hơn hẳn bình thường, thế nên cậu sẽ rất mạnh với một số phương thức

chiến đấu, và kém hiệu quả hơn nếu theo một số thiên hướng khác.

Gatrix cầm cành cây, vạch lên mặt đất một hình tam giác.

- Có thể tổng kết phương thức chiến đấu thành ba góc như sau: Sức mạnh - Tốc độ - Chuẩn xác. Trong đó sức mạnh ám chỉ những đòn cực mạnh, tốc độ thì là những đòn nhẹ thôi nhưng tốc độ lại nhanh. Còn cái gọi là chuẩn xác, là sự dung hòa của sức mạnh và tốc độ, cùng với đó là khả năng phân tích tuyệt vời để cậu có thể trả đòn đối phương một cách nguy hiểm nhất!

Gatrix vẽ ra một tam giác khác.

- Tương ứng với ba kiểu tấn công này cũng có ba phương thức phòng ngự. Chúng là đón đỡ - né tránh - phản đòn. Vốn dĩ nếu như hai đứa còn chưa hiểu nhiều về chiến đấu, thì anh sẽ nói tới mối quan hệ tương sinh tương khắc của chúng. Nhưng giờ anh nói chắc chó nó tin!

Cyrax và Vera nhìn nhau, nhún vai. Đúng như vậy, một võ sĩ giỏi là một võ sĩ không thể bị khắc chế, chứ nếu chiến đấu mà bị đối thủ đè lên đánh thì nhận thua sớm cho khỏe!

- Quay trở lại vấn đề! Với tạng người của Cyrax, việc dính líu tới phong cách né tránh - tốc độ đúng là người si nói mộng! Anh không nói cậu chậm chạp, mà là bởi hình thể khổng lồ của cậu khiến cho nỗ lực né tránh cũng như tấn công liên tục trở nên khá là buồn cười!

Gatrix nhảy tới nhảy lui, vừa nhảy vừa đấm đá liên tục vô cùng linh hoạt. Đó là bởi thể trạng của loài Goblin rất phù hợp với phong cách đánh như chim chích này.

- Sự lựa chọn của chúng ta giờ chỉ còn thu hẹp xuống đánh mạnh - đánh chính xác, và đón đỡ - phản đòn. Hơn nữa, cậu lại là một nhân viên tuyến trên nữa, thế nên việc cấp thiết nhất là phải tìm cho cậu một bộ giáp cũng như vũ khí thuận tay.

Nói xong, Gatrix quay sang Vera.

- Về phần em, Vera! Em xác định vị trí của mình ở tuyến sau, vậy thì nhiệm vụ của em sẽ là tung phép thuật hủy diệt đối thủ, cũng như trợ giúp cho Cyrax tìm được chiến cơ hoặc thoát khỏi nguy hiểm. Đây không phải là một trò chơi! Chỉ cần một sự thiếu ăn ơ giữa hai đứa thôi cũng có thể tạo thành ngộ thương như chơi lên Cyrax. Để tránh rủi ro đó xảy ra, anh đã chế tạo ra thứ này!

Gatrix xòe bàn tay ra. Trong lòng bàn tay hắn là ba sợi dây chuyền ngắn, mỗi đầu đều gắn một viên ngọc màu trắng xanh.

- Hai đứa gắn một viên ngọc vào gần lỗ tai, và viên còn lại vào gần miệng. Yên tâm, chúng bám dính rất tốt, không sợ bị tuột đâu!

Sau khi thấy Vera lẫn Cyrax lục tục đeo lên, Gatrix truyền một ít ma lực vào viên ngọc.

- Hai đứa nghe thấy gì không?

- Ồ?

- Uầy?!

Cả Vera lẫn Cyrax đều hô lên kinh ngạc! Họ có thể nghe được giọng nói của nhau rất rõ ràng.

- Phạm vi của thiết bị này khá ngắn, do nó quá thô sơ, chỉ vào cỡ ba mươi bước chân thôi. Vậy nên việc giữ vững đội hình cũng là một bài học quan trọng mà hai em cần phải nắm vững! Cyrax, nếu cậu lao vào quá sâu thì một là Vera không thể hỗ trợ hỏa lực cho cậu được, hai là bản thân Vera cũng sẽ gặp nguy hiểm khi bị đối thủ áp sát.

Gatrix quay sang Vera.

- Em cũng cần phải bắt kịp tốc độ của Cyrax nữa, bởi nếu em chậm chân, em sẽ vô tình đẩy Cyrax vào sâu trong lòng địch, và lúc đó cậu ta sẽ bị tấn công từ bốn phương tám hướng.

Vera lẫn Cyrax đều gật đầu, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc!

- Như vậy, mời hai người dọn sạch cái ổ nhện khổng lồ này! Hạn định là từ giờ tới khi bóng tối bao trùm nhé! Anh sẽ ngồi đây chờ tin hai đứa!

Gatrix chỉ tay vào cái hang sâu hun hút trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Một ý nghĩa khác!

Vera và Cyrax mang theo vũ khí cùng dụng cụ tiến vào trong hang. Không một ai trong bọn họ cần tới đuốc hay những thứ phát sáng tương tự cả!

Vera là một bán Succubus, mang trong mình một nửa dòng máu của Địa Ngục, vậy nên cô có khả năng nhìn tốt trong bóng tối! Đôi mắt của Vera chuyển trở lại trạng thái nguyên thủy, với một sọc dài màu đen chạy dọc theo con ngươi, nhìn vừa kinh dị vừa hấp dẫn lạ thường!

Về phần Cyrax, kể từ khi gã được bóng tối tẩy rửa - đúng vậy, là tẩy rửa, còn cao cấp hơn cả chúc phúc, thì bóng tối chính là đồng minh của gã. Không phải ai cũng có diễm phúc được bóng tối nuốt chửng đâu!

Tất nhiên mọi thứ chỉ mang tính tương đối! Theo như lý giải vật lý cũng như sinh học thì thực chất cái hang này không hoàn toàn chìm trong bóng tối, mà vẫn có những tia sáng đủ mạnh để xuyên thấu vào sâu trong hang. Chỉ có điều với mắt của loài người hay động vật thông thường thì không tài nào bắt được những tia sáng này thôi!

Nếu như gặp một nơi còn tối tăm hơn nữa thì chưa hẳn Vera đã nhìn được. Với Cyrax thì thực chất là gã "nghe" bóng tối truyền lại những thứ nó ẩn giấu, tự vẽ ra trong đầu một bức tranh lập thể về không gian bên trong hang.

Trong trường hợp Cyrax gặp phải một kẻ cao tay hơn có khả năng điều khiển ngược lại bóng tối, thì lúc đó gã còn khướt mới nhẹ nhàng được như thế này!

Một bậc thầy bóng tối hoàn toàn có khiến ngọn đuốc không cách nào tỏa sáng được dù đang cháy hừng hực, và lúc đó thì cần phải có những ngọn lửa cao cấp hơn để đập tan quyền điều khiển đó.

Lúc này Cyrax đang khoác trên người một chiếc khiên đẽo từ gỗ, và trong tay là một cây chùy đá. Gã lấy một miếng đá, buộc vào một khúc gỗ chắc khỏe, và thế là có một cái vũ khí tạm bợ rồi. Phía sau gã, Vera đang cau mày suy nghĩ. Đột nhiên cô dừng lại!

- Cyrax này, em nghĩ... hình như nhiệm vụ này có vấn đề!

Cyrax gạt miếng mạng nhện trên đầu ra, ngoái lại nhìn cô nàng.

- Có chuyện gì vậy?

- Về cái hang này... em có một giả thiết! Anh đã nghe về cuộc đời Gatrix chưa?

Cyrax đặt cây chùy xuống đất, tựa lưng vào tường. Chiếc khiên cũng được gã gác sang một bên vai, hướng về phía sâu hơn trong hang. Trong trường hợp có thứ gì đó tập kích, gã sẽ phản ứng tốt hơn!

- Anh mới chỉ nghe về cuộc đời Goblin của anh ta thôi. Về việc anh ta đã mất gia đình vào tay một kỵ sĩ, rồi tha thứ cho kỵ sĩ đó như nào.

- Đó là câu chuyện đã lược bỏ vắn tắt rồi! Thực tế thì lão kỵ sĩ Glenn đó đã chui vào hang Goblin, sau đó tàn sát tất cả những Goblin đực trong hang. Đứng trên góc độ loài Goblin thì đó là một tai họa trời giáng, khi Glenn tiến tới và bắt giết họ chẳng vì lí do gì!

- Khoan...

Cyrax ngoái nhìn vào trong hang nhện, rồi quay lại nhìn Vera. Gã híp mắt.

- Ý em là... sự tương đồng giữa đàn Goblin và đàn nhện này sao?

- Ừm! Đối với đống nhện này, chúng chẳng xâm phạm gì chúng ta, mà tự dưng bị hai tên ôn thần ở đâu tiến tới chém giết bằng sạch! Nếu vậy thì chúng ta khác gì Glenn kia chứ? Tuy vấn đề chủng tộc là một khái niệm nhạy cảm, nhưng em nghĩ... đó mới thật sự là bài toán mà Gatrix ném cho chúng ta để giải!

- Như vậy, không phải là dọn sạch hang nhện, mà là mang ra những thứ dơ bẩn bên trong hang, mà không làm thương tổn tới bất cứ con nhện nào sao?

Hai mắt Vera sáng lên mừng rỡ.

- Quả nhiên Gatrix khen anh không sai mà! Mục tiêu của chúng ta là tiến vào sâu nhất có thể trong hang, dọn hết những thứ không cần thiết với đàn nhện, rồi trở ra mà không làm chúng bị thương.

- Có hai vấn đề! Đầu tiên, chúng ta không thể đảm bảo chúng lành lặn được, bởi bản năng dã thú sẽ khiến chúng tấn công chúng ta điên cuồng. Chúng ta là những kẻ xâm phạm lãnh thổ của chúng mà! Anh nghĩ chúng ta chỉ có thể đảm bảo thiệt hại xuống mức thấp nhất thôi!

Cyrax xòe ra ngón tay thứ hai.

- Thứ hai, thế nào gọi là rác rưởi? Chúng ta đâu thể phân biệt được cái gì là thứ cần thiết với chúng, cái gì không!

Vera mỉm cười, chỉ xuống mặt đất sâu hơn trong hang. Nơi đó nằm la liệt những mảnh xương vụn, cùng một số kim loại xỉn màu bám bụi lăn lóc khắp nơi.

- Cứ cái gì rơi dưới đất thì ta dọn thôi!

Vera cởi chiếc áo choàng phép thuật xuống, buộc nó thành một cái bị tạm thời. Sau đó cô tiến tới chỗ những mảnh rác, nhặt chúng cho vào trong bị.

- Anh còn chờ gì nữa, nhanh lên, thời gian có hạn đó!

Cyrax lắc lắc đầu, rồi bước theo Vera. Gã hơi ngừng lại đôi chút, liếc xéo chiếc búa, rồi tiếp tục đi thẳng.

...

Càng vào sâu hơn bên trong hang, ánh sáng càng trở nên yếu ớt đối với mắt của Vera. Nếu như lúc trước cô còn có thể tự đi, thì hiện giờ cô cần phải dựa rất nhiều vào chỉ dẫn của Cyrax mới có thể tiếp tục di chuyển.

Không chỉ như vậy, số lượng mạng nhện càng ngày càng tăng. Để tránh bị chúng bám lên người, Cyrax không thể không vớ lấy một khúc gỗ nhặt dọc đường, khuấy hết chúng thành một khối trắng muốt. Dù biết rằng đây là hành động phá hoại, nhưng ít nhất sẽ không có con nhện nào bị thiệt mạng phải không?

Trong quá trình di chuyển, việc cả hai bị nhện bò lên người là không thể tránh khỏi! Thế nhưng với cường độ thân thể kinh người của bọn họ, chỉ cần hơi tập trung một chút, lũ nhện có cắn tới chết già cũng không thể nào đục thủng được làn da của họ đâu!

Vậy nên một hình ảnh vô cùng ghê rợn đang diễn ra trong hang, khi có hai sinh vật hình người, nhưng trên cơ thể bò lổm ngổm vô số nhện, đang bước vào trong hang.

- Lũ nhện này tuy to, nhưng em không nghĩ chúng cần tới một cái hang khổng lồ đến như này. Chắc hẳn phải còn những con to hơn, nằm sâu ở phía trong hang mới đúng! Bóng tối không nói gì với anh à?

- Sâu trong hang này có một sinh vật khá mạnh mẽ, nó khiến cho cảm ứng của anh bị rối loạn! Càng đến gần nó thì phạm vi "nhìn" của anh càng bị thu hẹp lại! Có điều chúng ta chắc là sắp sửa đụng vào nó rồi!

Vera xốc lại đống rác trong bị.

- Thế còn bản năng của anh thì sao?

Gã ngoái lại nhìn cô, nở một nụ cười méo xệch!

- Từ lúc chúng ta bước vào trong hang, nó đã réo lên hồi chuông nguy hiểm liên tục rồi!

Cả hai tiếp tục tiến sâu hơn nữa, cho tới khi họ bước vào một không gian dạng vòm rất rộng lớn. Bất kể bằng nhiều loại cảm giác khác nhau, hay bởi nguyên tố mách bảo, mà cả Cyrax lẫn Vera đều biết được họ đang đứng trong một căn phòng cực rộng.

Phía trên tường có rất nhiều những lỗ cực lớn, và ở trung tâm căn phòng, có một sinh vật có sức sống cực mạnh đang đứng chờ sẵn.

- Nó nhận ra chúng ta rồi, không cần phải giấu giấu diếm diếm nữa đâu!

Cyrax nói vào trong chiếc dây chuyền phép thuật. Ngay lập tức, Vera chống gậy xuống đất, hô to thần chú.

- Sáng lên!

Một quả cầu ánh sáng vọt lên từ trên đầu cây gậy phép của Vera, tỏa sáng rực rỡ. Bóng tối bị xua tán khỏi căn phòng mái vòm, và cả Cyrax lẫn Vera đều hít một hơi lạnh!

Đứng trước bọn họ là một con nhện vô cùng lớn, dễ nó phải cao gấp đôi Cyrax luôn. Những chiếc chân của nó chắc nịch, thô to, mọc đầy lông dựng đứng, trông rất đáng sợ!

Tám chiếc mắt của nó đen nhánh như những viên ngọc trai đen, thỉnh thoảng lại chớp chớp. Chúng nhìn hau háu về phía hai kẻ lạ mặt, dám cả gan tiến tới trước mặt nó. Đã bao lâu rồi mới có một con mồi tự dẫn xác đến trước mặt nhện chúa?

Vera và Cyrax nhìn một lượt xung quanh căn phòng rộng lớn. Có rất nhiều các loại khí cụ nằm la liệt khắp nơi, thế nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ một mẩu xương vụn nào.

Bọn họ đã được Gatrix dạy về phương thức ăn uống của loài nhện, và phần lớn chúng thường hóa lỏng con mồi rồi "uống" dịch thể đấy. Có vẻ như chất độc của con nhện này rất mạnh, thế nên ngay tới cả xương của con mồi cũng không thể giữ lại được!

- Hẳn là đã từng có một đội quân được cử tới chinh phạt hang nhện này! Thật tiếc là họ không thể thành công!

Cyrax cảm khái. Còn Vera đã hóa trở lại hình dạng ma nữ của mình!

- Em sẽ kiểm tra những cái hang phía trên, còn anh cầm chân nó một lúc nhé Cyrax!

- Không vấn đề!

Vera lập tức nhảy vọt tới một miệng hang gần đó, cầu lửa lăm lăm trong tay. Quả nhiên đúng như cô dự đoán, trong hang cũng có một con nhện khổng lồ, tuy không lớn như con nhện chúa. Nó rít lên đe dọa, nhưng Vera chỉ thấy được sự sợ hãi bao hàm trong đó mà thôi!

- Ngoan nào bé cưng, mày hợp tác thì sẽ không có ai bị thương cả!

Vera mỉm cười, thi triển thiên phú mị hoặc của mình, trong lúc dùng bàn tay phép thuật khều những thứ rác rưởi trong hang ra. Con nhện ngoan ngoãn để Vera làm xong chuyện đó, cho tới khi cô nhảy sang hang khác thì nó mới hoàn hồn!

Vốn dĩ Vera có thể làm điều này đơn giản hơn bằng cách bay lên, song đôi cánh của cô đã Minas nhai ngấu nghiến mất rồi! Vậy nên Vera không thể không dùng một cách rất thủ công là kiểm tra từng cái hang một. Cô liếc mắt nhìn xuống Cyrax, lúc này đã bắt đầu chơi đấu vật với con nhện chúa.

- Cố gắng nhé Cyrax!

...

Cyrax nghiến răng, dùng khiên gỗ đánh bật những chiếc chân và cú táp của con nhện. Gã thừa sức đập chết con nhện này, bằng cách này hay cách khác, nhưng nếu chiến đấu mà không để nó bị thương thì đúng là một cực hình!

Không chỉ vậy, vũ khí trong tay gã cũng chỉ là một chiếc khiên gỗ tạm bợ. Trải qua nhiều đợt tấn công của con nhện, nó đã sứt mẻ rất nặng rồi!

Và chỉ có trong những tình huống hiểm nghèo thế này, bản năng sinh tồn của Cyrax mới phát huy được giá trị! Gã luôn luôn tránh được những đòn nặng của đối thủ, đồng thời có thể phản kích vào phần yếu nhất của nó, khiến con nhện không ít lần ngã chổng vó lên trời.

Những lúc như vậy, Cyrax thường tranh thủ sút những vật lăn lóc trên sàn nhà về phía miệng hang. Khi Vera hoàn thành xong phần phía trên, cả cô lẫn gã sẽ dễ dàng thu thập chiến trường cũng như rời đi đơn giản hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Nhiệm vụ không thương vong

Chiếc khiên gỗ trên tay Cyrax vỡ tan thành muôn mảnh sau một cú thúc ngòi của con nhện. Cyrax liếc nhìn cái tay cầm chỏng chơ trên cánh tay, định quăng đi mà gã chợt nhớ ra đây cũng tính là rác!

Thế nên Cyrax nhặt đại một miếng kim loại to bản bám đầy tơ nhện dưới đất, giơ lên che trước mặt, ngăn không cho cẳng chân nhọn sắc của con nhện xuyên vào bản thân. Hiện tại cơ thể gã còn chưa đủ mạnh, chứ không thì gã hoàn toàn có thể đánh cho con nhện chúa kia tê liệt mà vẫn đảm bảo không gây tổn thương gì... tiếp sau đó!

Một tiếng va chát chúa giữa chiếc khiên - nó là một chiếc khiên dạng tam giác lồi, và con nhện, vang lên. Cyrax bị đẩy lui mất vài bước, nói đúng hơn là gã cố tình lùi lại để giảm bớt lực phải thừa nhận.

- Ồ, cái khiên này tốt đấy chứ?

Cyrax liếc nhanh mặt khiên, trầm trồ thán phục. Chiếc khiên gỗ kia của gã mang tiếng là tạm bợ, nhưng thực chất được tạo nên từ rất nhiều lớp gỗ xếp sát sàn sạt vào nhau.

Nó giúp cho lực thừa nhận luôn luôn bị tiêu giảm một phần do không khí nằm giữa các lớp, ấy vậy mà mỗi một lần con nhện đánh vào đều tạo ra một lỗ thủng sâu hoắm trên chiếc khiên.

Còn chiếc khiên kim loại trong tay Cyrax thoạt nhìn thì có vẻ mỏng, nhưng lại cực kì nặng và đầm tay. Hơn nữa kể cả chỗ tiếp xúc với con nhện cũng không có dấu hiệu bị lõm xuống!

- Anh vớ được hàng ngon này Vera!

Cyrax mừng rỡ quát to, nhanh chóng nắm lấy cái tay cầm. Và chiếc khiên đột nhiên rơi rầm xuống đất, chỉ để lại cái tay nắm gãy lìa mà Cyrax đang giữ.

Vera liếc xéo xuống Cyrax, nhếch miệng cười. Gã trọc đỏ dựng hết cả mặt, cáu kỉnh ném chiếc tay cầm về phía cửa hang.

- Chắc là do thời gian làm hỏng thôi! Tình hình bên em thế nào rồi!

- Được khoảng một phần tư rồi!

Cyrax thầm nhẩm tính trong bụng. Gã nắm lấy chiếc khiên, trượt qua bụng con nhện, không quên giơ khiên chắn trước mặt để tránh nó đâm nọc xuống. Con nhện chúa này có ba phương thức tấn công chủ yếu.

Một là dựa vào những cẳng chân chắc khỏe sắc bén của nó để xé nát con mồi. Thứ hai là miệng của nó cũng có thể dùng để cắn xé, và bởi vậy nên chắc chắn nó không phải là loại nhả tơ rồi!

Ai cần tới kén để hóa lỏng con mồi khi có thể nhai rau ráu cơ chứ!

Chính vì không có tơ, thành ra phần bụng dưới của con nhện chúa có một cái ngòi rất dài và cứng, dùng để tiêm nọc độc lên con mồi. Cyrax không dám thử cho nó chích một cái, bởi bản năng mách bảo gã tuyệt đối đừng có làm như vậy!

Cyrax chạy hùng hục xung quanh căn phòng, liên tục liệng những món đồ trên mặt đất về phía cửa hang. Phía sau gã, con nhện không còn chạy lạch cạch trên tám chiếc chân nữa. Thay vào đó, nó nhún chân, rồi bắn vọt lên không trung!

- Goblin trên cao, à nhầm Gildur chứ!

Cyrax buột miệng rủa thầm, nhìn hình bóng con nhện càng ngày càng to dần rơi về phía mình! Nó chạm đất, tạo nên một tiếng nổ ầm ỹ. Cơn thịnh nộ của nhện chúa khiến cho lũ nhện đực run lẩy bẩy, trốn thật kỹ vào trong hang, không dám ló đầu ra. Điều này khiến cho tiến độ của Vera nhanh hơn trông thấy!

- Cố chịu Cyrax! Em sắp xong rồi!

- Không vấn đề!

Cyrax quát lớn, nhảy lên tường, thực hiện một động tác vô cùng ấn tượng trên góc độ thị giác. Gã chạy một đoạn trên tường, hoàn toàn bỏ qua lực hút từ mặt đất!

- Thật luôn sao?

Vera trừng lớn mắt. Cô biết nguyên lý của nó. Để làm được động tác này, người thi triển cần phải di chuyển với tốc độ cực nhanh. Họ vẫn sẽ bị lực hút kéo xuống mà thôi, nhưng trên phương diện thị giác, trong một đoạn ngắn, trông nó giống như họ đang lướt trên tường vậy!

Và nhìn một kẻ to xác như Cyrax làm được điều đó thì càng sốc tợn!

Vấn đề ở chỗ, kẻ địch của bọn họ lại không phải là một loài thú dữ thông thường! Loài nhện có khả năng leo vách đá rất giỏi, nhờ kết cấu chân của chúng. Ít nhất ở cái hang này là vậy, còn để kết luận cả thế giới thì cả Cyrax, Vera lẫn Gatrix đều không dám!

Chỉ thấy con nhện nhấc những cái chân lổm ngổm của nó lên tường, đuổi theo Cyrax. Nó đang học tập phương thức chiến đấu của bọn họ - chính xác hơn là câu giờ thôi! Con nhện này tương đương với đấu sĩ cấp trung, nhưng bất kể là Cyrax hay Vera, nếu như thật sự muốn, thì con nhện này chết từ lâu rồi!

Cyrax nhảy khỏi vách tường, tranh thủ nhìn một lượt xung quanh căn phòng. Đã không còn mảnh rác nào sót lại, ngoại trừ đất đá vỡ vụn. Trước khi hành động, bọn họ đã thống nhất với nhau không coi đất đá là rác rưởi. Bởi nếu như vậy thì chỉ có nước xúc hết đất trong hang đi mà thôi!

- Phía dưới sạch sẽ rồi!

- Em cũng xong rồi đây!

Vera hét lớn, giằng lấy một cái găng tay kim loại từ trong hang nhện đực. Cô kéo hơi mạnh quá, khiến cho chiếc găng văng vọt ra sau đầu, xoay xoay vài vòng trong không khí, trước khi rơi gọn vào trong tay Cyrax.

- Bắt đẹp đấy!

Cyrax cười cười không đáp. Không biết từ bao giờ, mà bọn họ có thể vừa cười đùa vừa vòn quanh một con ma thú cấp trung như thế này! Đối với các đấu sĩ, người làm phép khác, một con ma thú ngang cấp tuyệt đối không phải trò đùa!

Bọn họ phải mang theo tâm lý cẩn trọng, quyết tâm, hết sức tập trung, và khi cần thì phải chấp nhận cả mất mát mới có thể đánh gục được nó.

Còn hai kẻ "đấu sĩ cấp thấp" này thậm chí còn chẳng thèm để con nhện chúa vào mắt!

Vera hôn chụt một cái, tạm biệt con nhện đực trong hang, sau đó buông mình rơi xuống đất, tạo ra một vụ nổ nho nhỏ! Thật khó có thể tin được trong thân thể mảnh mai nhỏ nhắn đó lại ẩn chứa sức mạnh kinh người đến vậy! Vera duỗi duỗi chân tay, châm lửa nơi đầu cây gậy.

- Cần em giúp một tay không?

- Không cần! Mau lượm hết rác đi, chúng ta chuẩn bị rút lui!

Vera gật đầu, lao vụt về phía cửa hang. Chiếc áo choàng của cô đã bắt đầu đầy đầy rồi. Nhìn kĩ lại thì Vera trông rất giống nhân vật tiểu quỷ trong truyện cổ tích mà người lớn hay kể cho trẻ con nghe trước khi ngủ. Tiểu quỷ thường vác sau lưng một cái túi to đựng đầy đồ ăn cắp, hoặc quà cho trẻ em ngoan ngoãn, tùy vào con quỷ đó tốt hay xấu!

Không cần phải suy đoán, chúng được xây dựng trên hình tượng loài Goblin!

- Ổn rồi đó, chúng ta lui thôi Cyrax!

Vera hét lớn. Nghe vậy, Cyrax lập tức chuyển hướng, không còn ham chiến nữa. Đột nhiên từ miệng con nhện chúa bắn ra một tia sáng màu trắng bạc!

- Cẩn thận!

Vera la thất thanh, nhưng với Cyrax thì nó khá là thừa thãi! Cô nàng quên rằng gã có khả năng nhận biết nguy hiểm sao? Ngay khi con nhện hơi há miệng ra, Cyrax đã có động tác che khiên trước mặt rồi!

Tia sáng đập vào mặt khiên, hiện ra là một vài sợi tơ trắng óng ánh nhìn rất đẹp! Nó không giống như thứ tơ thông thường giăng đầy khắp hang, mà nhìn cao cấp hơn rất nhiều!

- Anh tự hỏi, nếu như chúng ta kéo đoạn tơ này ra được không nhỉ?

- Tỉnh lại đi! Nó thuộc về con nhện chúa, không nằm trong mục rác rưởi! Anh muốn công sức chúng ta đổ sông đổ bể hay sao?

Cyrax trầm ngâm trong nháy mắt, rồi gật gù.

- Hợp lý! Như vậy giúp anh một tay đi!

Vera hiểu ý, ném một mồi lửa về phía sợi tơ đang ghì chiếc khiên trong tay Cyrax lại! Sợi tơ gặp lửa, héo úa, tan thành một mảnh tro trong tiếng rít điên cuồng của con nhện!

- Có vẻ có người đang tức giận rồi kìa!

Tám con mắt của nhện chúa đổi sang màu đỏ rực như màu máu, và nó cất tiếng hét!

- Chết tiệt!

Cyrax gầm lên, ủn Vera về phía trước.

- Chạy mau!

Bằng mắt thường cũng thấy sóng âm phát ra từ miệng con nhện, lan tỏa trong không khí thành từng gợn. Cyrax nghiến răng, dùng lưng đón đỡ những gợn đó. Máu tươi phun ra từ miệng và mũi gã, bắn ướt cả một mảng trên chiếc áo choàng bọc đồ của Vera.

- Cyrax!

- Không sao! Chạy!

Trong những tình huống ngặt nghèo thế này, tuyệt đối đừng có nói nhiều! Người chỉ huy cần đưa ra những mệnh lệnh ngắn gọn, chính xác nhất, và cấp dưới phải tuân theo chứ không được càm ràm cãi lệnh. Rất hiển nhiên, Cyrax là một chỉ huy hợp cách!

Vera tuy rằng rất lo lắng, nhưng cô không dám nán lại thêm. Phía sau lưng cô, Cyrax cũng đang chạy theo, sắc mặt tái nhợt! Nếu như không phải gã tu luyện Chấn động, trui rèn nội tạng hàng ngày, thì còn lâu mới có thể đi lại bình thường được như này. Nếu như lúc đó thay Vera vào vị trí của gã thì giờ chắc là cô nàng đang nằm dài trên đất rồi!

- Nguy hiểm thật, không nghĩ tới nó còn có chiêu này! Quả nhiên Gatrix dạy không sai, sóng âm mới là thứ nguy hiểm nhất của đám ma thu cấp cao!

Nhìn thấy hai con mồi vẫn sống khỏe re sau khi ăn một đòn bí mật của mình, con nhện chúa ngẩn người ra trong chốc lát. Sau đó nó rít lên giận dữ. Thế là từ trong các hang nhỏ, hàng đàn hàng lũ nhện to nhện bé bò ra, truy đuổi hai kẻ lạ mặt!

Dẫn đầu đoàn không phải ai khác, chính là con nhện chúa - nếu có con nhện nào khác đứng trên đường di chuyển của nó, thì đã bị nó giẫm bẹp rồi!

- Cái này có tính là thiệt hại không?

Vera ngoái về sau lưng, nhìn một cái. Rồi cô nàng trả lời Cyrax.

- Tự làm tự chịu thôi, trách gì chúng ta chứ!

- Ha ha ha!

Cyrax bật cười, quên đi cảm giác tưng tức trong ngực. Gã không có thời gian để ép cho máu ứ phọt ra.

Cửa hang đã ở rất gần bọn họ. Có thể thấy trời đã đổ dần về chiều muộn, thông qua một màu đỏ tan tác của hoàng hôn.

- Chuẩn bị phép thuật đi Vera!

- Rõ!

Điểm lợi của những người mạnh mẽ là họ có khả năng bắt nhịp với nhau cực nhanh. Hai câu vừa rồi của họ tuy ngắn gọn nhưng hàm ý ẩn chứa trong đó thì không ngắn chút nào!

Vera chạy phía trước, miệng lầm bầm niệm chú. Ma lực từ bốn phương tám hướng điên cuồng tụ tập trước mặt cô nàng, hình thành nên một trận pháp phức tạp.

- Ba! Hai! Một!

Vera đã chạy ra bên ngoài cửa hang, và Cyrax chỉ cách cô hai bước chân. Đuổi sát bọn họ là đàn nhện.

- Tường lửa!

Vera quát lên, chỉ tay tại miệng hang. Vừa đúng lúc đó, Cyrax nhảy vọt lên, lao cả người ra khỏi hang! Một bức tường lửa xuất hiện từ giữa không trung, chỉ cách tấm lưng to như cái phản của Cyrax có một đốt ngón tay!

Con nhện chúa lập tức dừng lại, cùng với đàn con của nó. Bức tường lửa đã phân cách hai chủng tộc rất hiệu quả, và dù thời gian tồn tại của nó không lâu lắm, nhưng với hai đấu sĩ cấp thấp thì nhiêu đó là đủ để họ cao chạy xa bay rồi!

Một lí do nữa khiến con nhện chúa dừng lại, là bởi nó cảm nhận được sát khí rõ rệt của hai kẻ trước mặt! Nếu như trước đó, nó chỉ coi bọn họ như hai con ruồi khó chịu, thì giờ nó có cảm giác...

Nếu nó bước qua khỏi lớp tường lửa, nó sẽ chết!

Con nhện rít lên không cam lòng, nhưng vẫn phải dẫn tộc của nó lùi lại!

Cyrax và Vera lúc này đang chạy băng băng về phía xe ngựa.

- Thật đáng tiếc! Nếu như nó đi ra khỏi hang thì không còn tính là "nan đề" nữa rồi!

Vera cảm khái. Bên cạnh cô, Cyrax đang xách chiếc túi lớn trên vai, đấm đấm ngực ọc máu ứ ra.

- Ừm! Anh đang muốn trả thù nó đây.

Cả hai chạy một đoạn về tới xe ngựa. Gatrix đã nấu nướng xong xuôi, đúng hơn là hắn vừa buông muôi thì Cyrax và Vera chạy trở về! Con Goblin đã kê sẵn bàn với ghế ngoài trời, cùng với đó là một vài ngọn đèn cầy treo xung quanh phòng ăn tự nhiên này.

Cyrax mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, tiếp đó là Vera nằm dài ra trên bàn gỗ. Gatrix mỉm cười, bày đồ ăn lên trên bàn.

- Vất vả vậy sao?

- Hừ hừ, bọn em đã dọn sạch cả hang mà không hề sát hại bất cứ một con nhện nào rồi nhé!

Gatrix dừng lại, mở to mắt nhìn cả hai. Thế rồi con Goblin cười phá lên!

- Ai nghĩ ra chuyện đó!

- Là em ấy!

Cyrax chỉ về phía Vera. Gatrix cười cười, lắc đầu.

- Thật không ngờ... đây là phần thưởng của hai đứa!

Gatrix đặt trước mặt mỗi người một quả trứng cỡ lớn. Vỏ của nó có màu xanh với hoa văn rất đẹp mắt. Gatrix đã tách sẵn lớp vỏ ở trên, chỉ đậy hờ lại mà thôi.

Vera nhấc chiếc "nắp" lên. Phần nhân bên trong là một hỗn hợp của sữa, bơ, trứng, mỡ hành đang sôi ùng ọc, thơm phức.

- Oa! Món gì trông ngon thế!

- Em có thể gọi là kem trứng đà điểu mào xanh nướng mỡ hành. Cái này phải ăn bằng thìa, xúc từng chút một mới ngon! Hơn nữa, anh đang rất tò mò muốn nghe về trận chiến của hai đứa đây!

Và thế là một buổi tối ấm cúng, yên bình giữa các thành viên trong đội Tự Do đã diễn ra như vậy đấy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Đăng ký thân phận mới

Lại thêm ba mươi ngày nữa thấm thoắt trôi qua, cũng có nghĩa là Gatrix đang gần thêm ba mươi bước tới mộ của hắn! Tất nhiên còn lâu hắn mới chết được, vì rất nhiều lí do!

Lúc này Gatrix đang đánh xe ngựa, Vera thì tựa đầu lên đùi hắn chợp mắt nghỉ trưa. Phía sau lưng cả hai, cách họ một lớp cửa gỗ là Cyrax đang tựa lưng đọc sách. Trời đang vào độ trưa nắng, nhưng không khí rất mát mẻ và yên tĩnh, cực kì phù hợp với những giấc ngủ ngắn.

Hoặc một vài niềm vui thú lặng lẽ một mình như cái cách Cyrax vừa đọc sách vừa thưởng trà chẳng hạn!

Trong cái tiết trời này, kẻ duy nhất giữ được tỉnh táo chỉ có thể là Gatrix! Cho dù con đường hướng tới hình bóng thị trấn lúc ẩn lúc hiện vô cùng đơn điệu, cho dù thời tiết cực kì phù hợp để đánh một giấc no nê, thì Gatrix cũng chẳng màng. Với một người để tâm, thì chẳng có thời khắc nào là giống thời khắc nào.

Vạn vật luôn luôn chuyển động, có chăng là chúng ta nắm bắt được sự chuyển động ấy không thôi! Ví dụ như con đường đất họ đang đi qua đây chẳng hạn. Hai bên đường mọc đầy thứ hoa mà Gatrix không biết tên, vàng rực lên trên nền lá xanh bên dưới, tạo ra một sự tương phản hài hòa rất đẹp mắt.

Người khác có thể thấy con đường này dài quá, sao đi mãi chưa tới. Có điều đối với Gatrix thì đây là những giờ phút nghỉ ngơi hiếm hoi sau những ngày tháng xô bồ tất bật hai đứa nhóc bên người. Hắn thậm chí còn cao hứng tới mức ngân nga khe khẽ một vài giai điệu dễ nghe.

Vera bị đánh thức bởi những giai điệu xinh đẹp đó. Lúc ban đầu cô mỉm cười, lắng nghe những nốt nhạc chảy qua tai, cho tới khi nước mắt cô trào ra lúc nào không hay! Vera ngước mắt nhìn lên, và thấy Gatrix vẫn đang say mê hát.

- Dậy rồi sao Vera... sao em lại khóc?

- Bài hát vừa rồi... nó lạ quá!

- Vậy sao? Đó là một bài hát rất buồn, với nội dung kể về một cặp đôi cực kì éo le.

Gatrix vui vẻ đáp lại.

- Em không nghĩ anh lại có thể hát những giai điệu buồn một cách vui vẻ mà vẫn truyền cảm xúc đau lòng tới người nghe được như vậy đấy!

Trong cái cau mày nghi ngờ của Vera, Gatrix tỉnh bơ trả lời.

- Hồi xưa anh nghe bài này cũng thấy buồn lắm, giờ với anh nó chỉ còn là một bản nhạc thôi!

Nói xong, Gatrix tiếp tục ư hử sang một bài khác, vui vẻ hơn rất nhiều. Không ai biết được bên dưới hai chiếc găng da, lòng bàn tay Gatrix đã ướt đẫm mồ hôi lạnh tự bao giờ!

...

Càng tiến về gần Nephesis, mật độ dân cư càng ngày càng tăng. Những ngôi nhà mọc sát nhau hơn, nhấp nhô không theo một trật tự nào, kéo dài tít mãi về một tòa thành hùng vĩ nằm lấp ló cuối chân trời.

Những người ở vùng ven này là nguồn cung cấp lương thực chủ yếu cho chủ thành Nephesis. Mỗi tuần, bọn họ sẽ kết thành từng đoàn lớn, lọc cọc trên những chiếc xe thồ, chở hàng vào trong thị trấn vệ tinh bao xung thành Nephesis. Ở nơi đó, hàng hóa được tập kết, bảo quản để kéo dài thời gian sử dụng, sau đó mới vận chuyển vào Nephesis.

Chỉ có một số người rất có tiền mới có thể thuê thương đội vận chuyển hàng hóa hỏa tốc vào trong thành. Ví dụ như thuê một đấu sĩ cấp cao làm chuyện đó chẳng hạn!

Theo như Gatrix ước tính thì họ còn khoảng bảy ngày đường nữa mới có thể chạm tới cổng thành, nhưng nếu như một đấu sĩ cấp cao chạy không ngừng không nghỉ, và người này lại là loại hình tốc độ nữa thì trong một ngày là ổn rồi!

Nếu sang hơn nữa, họ hoàn toàn có thể thuê dịch vụ của Hiệp hội người làm phép mà! Chỉ có điều cái giá của nó không phải ai cũng thừa nhận nổi đâu!

- Như vậy chúng ta tách ra thôi!

Cyrax gật đầu. Theo như thỏa thuận, khi tìm tới một thị trấn - bọn họ cố tình bỏ qua vài ngôi làng, thì Gatrix và Cyrax sẽ đi tìm Hiệp hội người mạo hiểm để tạo thân phận mới cho Cyrax.

Về phần Vera thì cô sẽ đánh xe ngựa đi mua sắm thêm đồ dùng cá nhân. Gatrix đã viết sẵn cho cô một danh sách rất dài, song hắn bắt cô nàng phải tự đi tìm và tự ngã giá với thương nhân.

- Anh hoàn toàn có thể làm chuyện đó một cách rất đơn giản, nhưng nó sẽ làm cản trở sự trưởng thành của em! Tiến lên đi, va chạm với nhiều người hơn, và em sẽ nhận ra mình đang đứng ở đâu!

Gatrix đã nói với Vera thế đấy.

Bỏ mặc cô nàng đang phụng phịu với chiếc xe ngựa và chiếc nhẫn không gian, Gatrix và Cyrax hòa mình vào trong dòng người hối hả chốn thành thị. Để tránh những cái nhìn dị nghị từ những người xung quanh, Cyrax cũng khoác lên mình một chiếc áo choàng màu xanh rêu đậm.

Trông gã và Gatrix lúc này giống hệt những thầy dòng khổ tu của giáo hội vậy.

Tất nhiên lúc qua cổng thị trấn, bọn họ cũng gặp đôi chút vấn đề với lính gác, nhưng khi Gatrix chìa thẻ chứng nhận thành viên của Hiệp hội mạo hiểm ra thì mọi thứ đều xuôi lọt hết. Gatrix bịa ra một thân phận của Cyrax, rằng gã ta là một người sống ở vùng hẻo lánh, do có thực lực phi phàm nên được pháp sư Gatrix kết nạp vào đội. Hôm nay bọn họ tới thị trấn này để chỉnh lại số lượng thành viên.

Được lũ lính gác chỉ bảo, Cyrax và Gatrix nhanh chóng hướng thẳng về tòa kiến trúc bắt mắt nhất trong trấn - chi nhánh Hiệp hội mạo hiểm. Ngoại trừ bảng tên, còn lại kiến trúc của tòa nhà này rất là khác so với thị trấn nơi Minas quậy phá.

Nó mang theo hơi hướm mái vòm chóp nhọn, chứ không phải mái ngói xòe ra hai phía như chi nhánh lần trước mà Gatrix "đánh cướp"

Với hình thể khổng lồ của mình, cùng khuôn mặt bặm trợn dữ dằn, Cyrax dễ dàng mở ra một con đường trong đám đông. Không có một kẻ nào ngớ ngẩn tới mức chọc vào người đàn ông trông hung thần ác sát này! Vậy nên Gatrix chỉ việc lon ton phía sau đuôi gã khổng lồ là đủ!

- Kẻ này là ai vậy? Người mới sao?

- Không biết, chắc mới tới thị trấn sáng nay! Nếu có người to con như này tôi phải biết chứ!

- Hừ cu li lực điền, có gì mà hay! Tao mà vận đấu khí lên thì chả đánh nó ngã sấp mặt!

- Thế sao mày không ra mà thử sức?

Những tiếng xì xầm bàn tán vang lên khắp nơi mỗi khi họ đi qua. Người ta lén lút dõi theo hình bóng của hai kẻ bí ẩn, châu đầu vào nhau bàn luận. Người vô tình thì hạ thấp giọng, kẻ cố ý thì giương cao tiếng, cốt để thu được sự chú ý của cả hai.

Thế nhưng cũng chỉ đến vậy! Đối với người dân ở đây, việc những kẻ lạ mặt đến và đi đã không còn là cái gì quá mới lạ rồi. Trừ phi họ có thể làm những sự kiện vô cùng bắt mắt, ví dụ như tổ chức diễu hành, gây chuyện cực lớn, còn không thì với nhịp sống hối hả này, người ta chỉ cần vài lời là đã quên luôn được Cyrax rồi!

...

Bên trong căn phòng của Hiệp hội, kiến trúc bài trí cũng có đôi chút khác biệt. Có điều những thứ cốt lõi cơ bản của ngành dịch vụ này thì dường như họ vẫn làm khá tốt. Ví dụ như bảng nhiệm vụ luôn được đặt ở nơi bắt mắt nhất, có thể nhìn thấy ngay khi bước vào trong tòa nhà.

Và luôn có một vài tiếp tân xinh tươi khoe da thịt đứng phía sau quầy, mỉm cười chào những người tiến vào! Một trong số họ lên tiếng.

- Xin chào quý khách! Tôi là Sandice, rất hân hạnh được phục vụ hai vị.

Cô nàng chắp hai tay trước bụng, hơi cúi người về phía trước để chào. Nhẹ nhàng, duyên dáng mà không hề khiếm nhã!

- Xin hỏi hai vị muốn sử dụng dịch vụ gì của Hiệp hội người mạo hiểm ạ?

Gatrix bước về bàn tiếp tân, đặt lên trên đó tấm thẻ chứng nhận đội Tự Do.

- Ta là đội trưởng của đội Tự Do, muốn kết nạp anh chàng đô con này vào đội.

- Dạ mời pháp sư tôn kính chờ chúng tôi kiểm tra trong giây lát ạ!

Cô nàng đổi cách xưng hô ngay khi nhìn thấy Gatrix từ từ bay lơ lửng lên ngang với tầm mắt của mình! Hiệp hội đã sắp sẵn một vài chiếc ghế có độ cao

điều chỉnh được dựa vào tay nắm cơ học phía dưới để tiện cho người mạo hiểm có thể làm việc.

Việc Gatrix không ngồi ghế mà dùng phép thuật bay lên chỉ bao hàm một mục đích duy nhất, đó là rêu rao về thân phận pháp sư của mình.

Giờ thì Sandice chỉ muốn hai vị ôn thần này rời đi càng nhanh càng tốt. Có trời mới biết cô nàng pháp sư kia đang nghĩ gì bên dưới lớp áo choàng. Là một tiếp tân, Sandice biết rõ tính tình quái gở của đám người làm phép này. Một khi họ đã bực lên thì chuyện gì họ cũng có thể làm được!

Mày phải hết sức cẩn trọng lời nói! Sandice hít một hơi sâu, xốc lại tinh thần, sau đó cầm lấy chiếc thẻ của Gatrix đặt lên một thiết bị ma pháp đằng sau quầy.

- Đội Tự Do, do pháp sư Gatrix làm đội trưởng, đấu sĩ Vera làm đội viên, xếp hạng cấp đồng, đúng không ạ?

- Ừm!

- Như vậy thành viên mới này của ngài...

- Cyrax! Cyrax, tôi!

Cyrax đưa tay lên vỗ ngực bồm bộp, giọng ồm ồm như tiếng chuông đồng. Nếu như Vera làm giả hình tượng là một đấu sĩ, thì Cyrax lại thích chọn làm kẻ ngu. Gatrix thường cười giễu gã là "Đại trí giả ngu", tức là người thông minh nhưng lại rất thích vờ ngớ ngẩn.

Sandice cố gắng rặn ra một nụ cười - cô sợ nhất là làm việc với mấy kẻ trông ngớ ngẩn thế này.

- Xin chào ngài Cyrax! Xin hỏi ngài có thẻ căn cước không ạ?

- Cyrax không! Cyrax hẻo lánh!

- Cậu ta sống ở một ngôi nhà rất hẻo lánh, hướng về phía tây đi độ vài chục ngày đường. Bọn ta thấy cậu ta trông khỏe mạnh nên muốn cho Cyrax gia nhập đội, không vấn đề gì chứ?

Trong giọng nói của Gatrix lộ ra sự mất kiên nhẫn. Điều này khiến Sandice sợ tới tái mặt!

- Không, không có gì ạ! Đầu tiên chúng tôi sẽ tiến hành tạo thân phận người mạo hiểm cho ngài ấy, rồi sẽ đăng ký cho ngài ấy vào đội Tự Do ạ!

- Vậy thì làm mau đi! Chúng ta không có cả ngày đứng ở đây đâu!

- Dạ dạ!

Sandice rối rít gật đầu, bày lên bàn một tờ giấy mẫu. Gatrix giúp gã điền xong, rồi đưa trả lại Sandice.

- Cyrax, tuổi mười tám, đấu sĩ cấp thấp. Được rồi ạ, mời hai vị chờ tôi một chút!

Nói xong, Sandice mang theo tờ khai của Cyrax vào trong buồng. Một lát sau, cô bước ra với một chiếc thẻ.

- Đây là thẻ thành viên của ngài Cyrax. Lệ phí là hai đồng vàng. Mời ngài Cyrax nhỏ một giọt máu lên thẻ để hoàn tất thủ tục ạ!

Cyrax trích một giọt máu ra, nhỏ lên trên thẻ. Chiếc thẻ tham lam nuốt chửng giọt máu, sáng bừng lên, báo hiệu nghi thức thành công. Sandice cầm hai chiếc thẻ đặt lên trên thiết bị để nạp thông tin, rồi lần lượt trả cho Cyrax và Gatrix.

- Như vậy thủ tục đã hoàn tất! Giờ đội Tự Do đã có thêm thành viên mới rồi ạ! Bên kia là bảng ghi nhận những nhiệm vụ đang được treo ở chi nhánh này, nếu hai vị có hứng thú có thể ra đó xem thử ạ!

Gatrix gật đầu hài lòng, thu lại hai chiếc thẻ. Tại thời điểm này, cả hắn lẫn Cyrax đều chưa hiểu rõ nguyên lý hoạt động của thẻ thành viên, nên họ chưa hiểu được việc Cyrax có thể đăng ký một thân phận mới là kì lạ tới mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Điều tra Tòa thành cổ

Cyrax và Gatrix bước tới chiếc bảng nhiệm vụ, đưa tay lên gãi gãi cằm. Không hổ là khu vực gần chủ thành! Số lượng nhiệm vụ dán trên chiếc bảng này có lẽ còn nhiều gấp đôi gấp ba lần những chiếc bảng mà Gatrix từng nhìn. Chúng được phân ngay ngắn theo từng ô, trên mỗi tờ giấy là thông tin sơ sài về từng nhiệm vụ.

Phía bên cạnh hắn, Cyrax đang mài mài chân dưới mặt đất, ngó nghiêng ra chiều rất sốt ruột. Hơi thở của gã dần dần trở nên gấp gáp, thỉnh thoảng lại xen lẫn những tiếng gầm gừ nhè nhẹ, khiến mấy cô nàng tiếp tân không khỏi sợ hãi.

Dù cho trên đầu họ có một đấu sĩ cấp trung bảo vệ!

Không phải tự nhiên mà cả Cyrax lẫn Gatrix lại chẳng nói với nhau bất cứ câu nào kể từ khi nhận lại thẻ. Với thính lực của các tiếp tân, chỉ cần hai người bọn họ hạ giọng xuống đủ thấp, thì tai của các cô gái đó sẽ không thể nào thu được âm thanh bàn luận của cả hai.

Thế nhưng với kẻ vướng chân ngồi trên tầng thì lại là chuyện khác! Ngay khi bọn họ bước vào trong căn phòng này, họ đã cảm giác được phía trên đầu của mình có một kẻ khá mạnh mẽ.

Xét về chiến lực trực diện, hiển nhiên con người không thể bằng ma thú, một đấu sĩ cấp trung thậm chí còn chẳng khiến ma thú cấp trung tốn quá nhiều công sức để đập chết.

Tất nhiên đó là nếu cả hai tử chiến! Con người hơn được dã thú ở chỗ họ có trí tuệ, và chỉ cần có đủ thời gian bố trí, thì một đấu sĩ cấp trung lại có thể thoải mái chơi đùa với con ma thú như bỡn! Hơn nữa, chi nhánh này là địa bàn của người ta, nếu như bọn họ muốn kiếm chuyện thì cũng sẽ tìm cách kéo kẻ đó ra khỏi hang ổ rồi mới đánh.

Thế nhân thường nói, không bao giờ nên chiến đấu với một người làm phép trong tháp phép thuật. Có điều không chỉ người làm phép, mà ngay cả một đấu sĩ, khi dồn hết tài nguyên xuống thì cũng có thể tạo ra một môi trường từa tựa "tháp đấu sĩ" như thường!

Vậy nên mới có tình cảnh như hiện giờ, khi Cyrax cố gắng diễn như một kẻ ngốc sắp mất kiên nhẫn.

Không thể không nói, gã thật sự có năng khiếu diễn xuất! Từng ánh mắt, động tác, cử chỉ của Cyrax đều ám chỉ cho người quan sát thấy gã chỉ là một kẻ võ phu lực điền, ngu si tứ chi phát triển, không hơn không kém. Hãy nhìn vào cách những cô nàng khốn khổ kia run run mỗi khi Cyrax xì mạnh ra từ hai lỗ mũi như một con bò đực là biết!

Trong khi Cyrax đóng vai trò chim mồi, hấp dẫn phần lớn sự chú ý, thì Gatrix tranh thủ lướt một vòng qua các nhiệm vụ. Hắn lần giở rất kĩ những nhiệm vụ cấp bạc, nhanh hơn một chút ở cấp đồng, rồi nhảy thẳng lên Orichalum. Cuối cùng hắn dừng lại ở một nhiệm vụ trắng.

- Nhiệm vụ cấp độ: Trắng.

- Mô tả nhiệm vụ: Có một đầm lầy nằm cách thị trấn khoảng bốn mươi ngày đường về phía Bắc. Theo như thông tin nhận được từ ba mươi ngày trước, từ giữa khu vực đầm lầy đã xuất hiện một tòa thành cổ. Theo như tin báo lại thì không ai rõ vì sao nó có thể mọc lên được chỉ trong một đêm. Hãy thu thập thông tin tình báo về tòa thành đó, thông tin càng chi tiết, tưởng thưởng càng nhiều!

- Đề xuất: Các mạo hiểm gia nên kết thành tổ đội, hoặc gia nhập đội ngũ cấp bạc trở lên. Đầm lầy Shazam có rất nhiều những nguy hiểm tiềm tàng mà ngay cả một đấu sĩ cấp trung cũng có thể bỏ mạng nếu không cẩn thận!

Một tòa thành bất ngờ xuất hiện chỉ trong nửa ngày? Gatrix nhướn mày suy nghĩ. Với những phép thuật dịch chuyển hắn biết, thì việc hô biến một tòa thành đi không phải là không thể.

Thế nhưng hành động này cần một lượng tài nguyên khủng khiếp là một, cần thời gian để vật chất tái định hình là hai, và thứ ba là nó không thể im hơi lặng tiếng xuất hiện như thế được.

Phép thuật hỗn loạn sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ sinh vật sống trong phạm vi một ngày đường xung quanh vùng tòa thành xuất hiện!

Bởi vì nhiệm vụ này chỉ yêu cầu bọn họ điều tra, chứ không phải trực tiếp hạ gục một cái gì, vậy nên Gatrix cảm thấy rất hứng thú. Hắn đang tìm cơ hội để mài giũa giữa các thành viên, và một nhiệm vụ kiểu tự do này không thể nào phù hợp hơn được nữa.

Gatrix vỗ vào tay Cyrax.

- Đi nào to xác!

- Cyrax! Đi!

Cả hai bước về phía bàn tiếp tân, tạo nên những tiếng ầm ầm mỗi khi Cyrax cố ý dẫm mạnh lên mặt sàn. Có vẻ như nơi đây đã được bảo hộ bằng nhiều loại trận pháp khác, chứ không thì ngay từ bước đầu tiên của Cyrax đã phải xuyên thủng sàn nhà rồi!

- Xin thứ lỗi... thưa pháp sư tôn kính, nhưng phiền ngài nhắc nhở... đồng bạn của ngài bước nhẹ thôi được không ạ?

Sandince nơm nớp lo sợ. Gatrix hơi ngẩng đầu nhìn lên, rồi đá vào chân Cyrax một cái.

- Đứng im coi!

Và thế là gã khổng lồ đứng im như phỗng thật! Mấy cô nàng tiếp tân không khỏi bật cười, song mau chóng im bặt khi bị Gatrix nhìn chằm chằm vào! Trong thoáng chốc, họ đã quên người đứng trước mặt mình là một pháp sư tính tình thất thường.

- Chúng ta muốn nhận nhiệm vụ trắng Điều tra tòa thành cổ.

- Dạ vâng, mời ngài vui lòng chờ tôi một chút ạ!

Sandice lấy ra một cuốn sổ, ghi chép tên của đội Tự Do xuống mục những đội đã nhận nhiệm vụ này. Danh sách có vẻ khá dài, theo như hình ảnh phản chiếu trong nhãn cầu của Sandice!

- Xin ngài cho chúng tôi mượn thẻ đội của ngài một chút ạ!

Gatrix đưa chiếc thẻ đội ra, để Sandice đặt lên máy, ấn ấn một chút rồi trả lại hắn.

- Như vậy đội Tự Do đã chính thức tiếp nhận nhiệm vụ Điều tra tòa thành cổ. Nếu như ngài cần bất cứ sự trợ giúp gì, xin hãy nhớ Hiệp hội luôn sẵn lòng để phục vụ ngài... với một cái giá phải chăng!

Sandice chắp tay trước bụng, lại một lần nữa cúi chào cả hai người mạo hiểm.

- Vậy thì ta rất muốn xem Hiệp hội có thể cung cấp cho ta những gì đây?

Sandice lập tức lấy ra một cuốn sổ đóng bìa da bằng đen.

- Mời ngài xem ạ!

Gatrix lật qua một vài trang.

- Vũ khí, giáp trụ, trang bị, thảo dược. Nó còn sắp xếp sẵn theo từng cấp độ này. Để ta xem một cái nhẫn không gian giá bao nhiêu nào!

Cứ thế, Gatrix lật soàn soạt, cho tới khi cuốn sách hoàn tất.

- Thật tiếc, chẳng có thứ gì chúng ta cần mà chúng ta có thể mua lúc này!

- Như vậy ạ, Hiệp hội thật sự lấy làm tiếc khi không thể cung cấp cho các vị một sự trợ giúp cụ thể thiết thực nào. Thay mặt Hiệp hội, chúng tôi xin chúc các vị một chuyến đi may mắn.

Gatrix và Cyrax hơi gật nhẹ đầu, rồi bước ra phía cửa. Chỉ có điều khi đặt tay lên cánh cửa, Gatrix đột nhiên ngoái đầu lại!

- Nhiệm vụ trắng này được treo từ bao giờ?

Sandice ngước mắt lên trần nhà suy tư, nhẩm tính trong đầu.

- Cỡ... ba ngày trước ạ!

- Vậy à!

...

Khi Gatrix và Cyrax đã đi hẳn, một người từ từ bước xuống trên lầu. Đó là một người đàn ông trung niên khỏe mạnh, nét mặt trông hài hòa, không quá dữ tợn nhưng vẫn mang theo vẻ rắn rỏi của một kẻ từng vào sinh ra tử. Ông ta cau mày nhìn về phía cửa ra vào, rồi lại nhìn vào bảng nhiệm vụ.

Bọn họ không hề biểu hiện ra một điểm đáng ngờ nào. Con bé pháp sư đã chạm ngay vào những nhiệm vụ cấp bạc, chứng tỏ nó rất tự tin vào thực lực của đội mình. Sau đó nó có kiểm tra chiếu lệ nhiệm vụ cấp đồng, và như mọi kẻ nhàn rỗi khác, cô ta xem mấy nhiệm vụ cấp cuối.

Rất hiển nhiên những nhiệm vụ đó hoàn toàn quá sức với bọn họ! Thế nên cuối cùng cô gái đó nhảy tới nhiệm vụ trắng thử thời vận.

Vậy thì kẻ đi theo thì sao? Cho dù ông ta có cố gắng phân tích tới đâu, thì tất cả những gì người giám sát thấy cũng chỉ là một thằng ngốc bị mê hoặc!

Nếu tất cả mọi thứ đều hợp tình hợp lý, thì cảm giác bất an nguy hiểm trong lòng ông ta là do đâu? Đối với người mạo hiểm, cái gì có thể không tin, nhưng riêng bản năng là phải lắng nghe!

Bọn họ là những sinh vật đâm thuê chém mướn, nằm trên lưỡi dao, vậy nên các giác quan của họ đã bị trui rèn để trở thành công cụ cảnh báo nguy hiểm hiệu quả nhất.

Khi nó nói có vấn đề, tức là có vấn đề! Chỉ có điều người mạo hiểm có đủ khôn ngoan và sắc bén để nhìn ra vấn đề không thôi.

- Hừ hừ hừ, muốn đấu với ta à, còn non lắm!

Gatrix vừa đi vừa dẩu mỏ lên. Cyrax bước bên cạnh hắn, tò mò hỏi.

- Có chuyện gì sao?

- Kẻ ở trên lầu đã tập trung vào chúng ta. Chắc hẳn cậu cũng cảm nhận được đúng không?

- Phải! Nó không chỉ đơn giản là một lần lướt thoáng qua rồi không quan tâm, mà rõ ràng là đấu sĩ đó đã vận dụng mọi giác quan để theo sát chúng ta. Thế nên tôi mới giả ngu xuyên suốt như vậy!

Gatrix gật đầu tán đồng. Hắn lấy ra một đồng tiền đồng, mua lấy ít đồ ngọt để dỗ dành Vera. Cyrax nheo mắt, nhưng cũng móc ra mấy xu lẻ để mua thêm. Thông minh đấy!

- Không biết vì sao nhưng rõ ràng là thái độ của người giám sát đối với chúng ta không được tốt lắm! Thế nên tôi đã cố tình hành động một cách cẩn thận và thông thường nhất có thể, để kẻ đó không thể phát hiện ra được.

- Ồ, ý anh là lúc anh lật giở những nhiệm vụ đó sao? Tôi phải thừa nhận từng động tác lúc đó của anh đều kín kẽ tới rùng cả mình! Chỉ có điều tôi không hiểu là, tại sao anh lại nhảy chóc lên nhiệm vụ Orichalum như thế?

Gatrix nhún vai.

- Tôi đang đóng vai một cô nàng pháp sư tính tình cổ quái, và đặc biệt thiếu kiên nhẫn đúng không? Một kẻ hợm hĩnh, tự tin thái quá vào thực lực bản thân, hiển nhiên sẽ muốn tìm hiểu xem những nhiệm vụ trên mình một cấp trông ra làm sao. Khi đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ, cô ta bắt đầu mất đi sự nhẫn nại, vì hai nhiệm vụ cấp thấp đó quá nhiều.

- Ồ tôi hiểu rồi! Bởi vậy nên "cô ta" sẽ nhảy một phát tới nhiệm vụ cuối để xem chênh lệch giữa cô ta và người mạo hiểm cấp cao là như nào phải không?

- Đúng vậy! Thực tại luôn luôn phũ phàng, cô nàng phát khiếp khi thấy nhiệm vụ toàn giết rồng, săn ác ma, chặt cánh thiên thần! Thế nên cô ta cần tìm lại một thứ để bình tĩnh lại trái tim đang đập bang bang này.

- Và không gì hợp lý hơn là những nhiệm vụ thử thời vận màu trắng!

Cyrax bừng tỉnh, vỗ mạnh xuống cái bàn gỗ một cái. Ngay lập tức chiếc bàn vỡ tan thành từng mảnh!

- Tiền đền đây!

Gatrix không kịp để cho chủ quầy kịp lên tiếng, liệng hai đồng bạc về phía lão. Nói xong Gatrix dắt Cyrax bỏ đi, để lại phía sau là một mớ hỗn độn nhưng chẳng ai thèm quan tâm!

- Diễn khéo đấy, ban nãy chúng ta thì thầm nhiều quá nên một số kẻ đã chú ý rồi!

- Chuyện! Mà vụ phân tích diễn biến tâm lý này hay thế! Anh có thể dạy tôi được không?

- Không vấn đề! Môn này có tên là Tâm lý học, cậu muốn sắp xếp lịch học vào hôm nào?

Cyrax nhớ lại thời khóa biểu kinh dị của gã, bèn lắc đầu cuồi cuội.

- Thôi khỏi, khi nào tôi có thể tiến vào thế giới trong mơ rồi lúc đó chúng ta tính tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 164: Phân tích nhiệm vụ

Sau khi tìm được Vera - lúc này đã mua sắm đầy đủ những thứ Gatrix liệt kê, cả bọn bèn tìm chỗ đậu xe rồi chui vào trong phòng họp bàn bạc. Gatrix nhìn một lượt những đồ vật Vera lấy ra từ bên trong chiếc nhẫn không gian.

- Em nói là em mua hết chỗ này mà chỉ tốn tám phần so với tiền anh dự toán sao?

- Đúng vậy! Em không nghĩ mua sắm lại là một chuyện thú vị đến thế! Chỉ cần những nhẽo, kiên trì, bán "da thịt" một tí là kiểu gì các ông các bà đó cũng giảm giá nhiệt tình cho em!

Gatrix bật cười.

- Có vẻ như ai đó vừa phát hiện ra năng khiếu mới rồi thì phải?

- Lần sau nếu có mấy vụ buôn bán như này, cứ để em lo tất! Anh chỉ việc liệt kê những thứ cần phải mua thôi.

Vera vỗ ngực đầy tự tin. Gatrix cúi xuống, cầm lên một chiếc gối có hình như chữ C.

- Anh không nhớ mình có liệt kê món này?

- Cái này... à thì...

Vera hơi bối rối.

- Nó là gối đeo trên cổ.

- Anh biết công dụng của nó. Mà vùng này đã chế tạo được những món giúp cải thiện cuộc sống rồi ư?

Gatrix đưa tay mân mê chiếc gối. Phần bông còn chưa đủ mềm, trong khi vải bọc bên ngoài không thấm được mồ hôi. Người nào mà dám đeo cái này chắc chắn sẽ bí bách vô cùng cho mà xem! Nhưng xét rộng hơn, thì đây là một tín hiệu rất thú vị, bởi nó chứng tỏ kinh tế trong vùng này phát triển rất khá.

Dù sao thì phải giàu có mới hưởng lạc được đúng không?

- Hiu hiu em biết lỗi rồi, lần sau em sẽ không mua sắm linh tinh nữa!

Vera cụp mắt xuống, hơi trề môi ra. Gatrix thấy thế liền đưa tay lên xoa đầu cô nàng.

- Ồ thôi nào, anh đâu có trách cứ gì em! Tiền chúng ta kiếm ra được là để tiêu, chứ cứ giữ cũng chả tích sự gì. Quan trọng mấy đứa thấy vui là được!

Nói xong, Gatrix lấy giấy bút đặt ra phía trên bàn.

- Vốn những việc suy nghĩ kiểu này anh sẽ lo tất, nhưng anh muốn hai em cũng tham gia bàn luận. Một phần vì ý kiến nhiều người bao giờ cũng phủ được rộng hơn. Một phần khác thì anh cũng muốn mọi người cùng nhau tiến bộ trong tư duy. Đầu tiên anh sẽ nói lại sơ qua về nhiệm vụ này.

Gatrix bắt đầu hí hoáy viết ra giấy. Cả Cyrax và Vera quay ra nhìn nhau, trong mắt không giấu được sự hồi hộp và lo lắng. Việc Gatrix mời bọn họ cùng nhau suy nghĩ, tức là hắn đã thừa nhận cả hai có tư cách để trò chuyện với mình.

- Đầu tiên, anh xin khẳng định, không thể nào có chuyện em dời một tòa thành trong đêm mà không có bất cứ tiếng động nào như thế! Chỉ có một vài trường hợp để điều này xảy ra, và nó đều liên quan tới cấp độ chủ thần, tức ít nhất là sinh vật tầng thứ tám trở lên. Cyrax, lần cuối cùng cậu nghe thấy thần tích là khi nào?

Cyrax đưa tay lên gãi gãi cái đầu đang lởm chởm một vài sợi tóc xanh. Lông trên người luôn cùng màu với nhau, thế nên nếu lông mày Cyrax màu xanh biển, thì tóc hắn cũng sẽ có màu xanh biển.

- Bỏ qua mấy lời đồn nhảm nhí, thì em được biết, giáo hội ghi nhận lần thần tích cuối cùng là vào hai trăm năm trước! Đó là sự kiện thần lửa Herion thiêu đốt nguyên một quốc gia vì dám chậm trễ trong việc dâng lễ vật.

- Rất điển hình! Cảm ơn cậu! Như vậy, nếu như suốt hai trăm năm rồi không có thần tích, vậy thì vì lí do gì mà tại lúc này, một chủ thần như Gildur lại phải mang một tòa thành xuống nơi hẻo lánh như thế? Malus đã là một quốc gia nhỏ, đầm Shazam lại càng là một chốn thiếu người.

- Có thể vì ông ta muốn vận động cho vui?

Cyrax đưa ra ý kiến.

- Có thể, nếu như Gildur mới đăng thần vị không lâu. Ông ta cần phải kiểm tra, và làm quen với thứ sức mạnh mới mẻ. Nhưng nếu như là một nghìn năm, thì anh nghĩ không cần phải làm như vậy. Các sinh vật cấp cao thường sẽ suy nghĩ theo một trình tự logic nhất định, đó là việc có lợi thì không làm, việc không có lợi cần hạn chế.

- Vậy thì hãy giả định hành động này của ông ta là có chủ đích đi! Dịch chuyển như thế có phải một công việc khó khăn không?

Đến lượt Vera tham gia thảo luận.

- Có! Tốn rất nhiều thần lực là đằng khác!

- Vậy thì ông ta dùng một cái giá rất lớn, để mang một tòa thành nào đó từ chỗ chẳng ai biết, tới một khu vực cũng hẻo lánh không kém. Ông ta muốn làm gì mới được chứ? Giấu của cải kho báu?

- Điều này càng không hợp lý, bởi đồ vật của người phàm trong mắt thần linh chẳng khác nào rác rưởi! Ngay một cái thìa ăn của thần linh, khi rơi xuống trần gian cũng đủ để gọi là thần khí đánh đâu thắng đó rồi!

Cyrax lắc đầu phản đối. Ở trên Avalon, các chủng tộc chia đồ vật thành bảy phẩm giai - chia như vậy rõ ràng dễ nhớ hơn hẳn phải không? Chúng lần

lượt là cấp thường - tốt - cao cấp - sử thi - chí bảo - huyền thoại - thần khí.

Đồ vật thông thường và tốt có thể được rèn ra nếu như nguyên liệu và tay nghề của thợ rèn đủ tốt. Hội người mạo hiểm hoặc binh lính cấp thấp thường sở hữu những trang bị phẩm giai này. Giá rẻ và dễ tiếp cận.

Bắt đầu từ cấp cao và cấp sử thi trở đi thì để đồ vật - không giới hạn là vũ khí đâu nhé, đạt được phẩm giai này, không chỉ nguyên liệu, trình độ của thợ rèn, mà còn phải có cả những trận pháp phụ trợ nữa.

Hiện tại thì loài người không có đủ trình độ để rèn ra chúng, mà phải là người Lùn hoặc tộc Tiên mới đủ tri thức để tạo ra. Những trang bị này chỉ dành cho đại tướng quân, giáo chủ một vùng, nói chung là những nhân vật tai to mặt lớn.

Chí bảo là một trường hợp đặc biệt của sử thi. Trong số hàng triệu những vật phẩm sử thi được tạo ra, thì sẽ có xác suất một số món biến dị, vượt ra khỏi phạm vi của sử thi nhưng còn lâu mới tới được mức độ huyền thoại. Chúng được gọi là cấp độ chí bảo, thường xuất hiện trong tay anh hùng hay hiền giả nào đó tru diệt ác ma chẳng hạn.

Điểm thú vị của chí bảo là nó có tuổi thọ rất thấp, bởi nó sinh ra đời chỉ để gánh một trọng trách nào đó, hoàn thành xong là nó sẽ tan vỡ.

Vật phẩm huyền thoại là những thứ do tự thế giới đản sinh ra, hoặc do ý chí của vô số người chồng chất tạo thành. Nguồn gốc tự nhiên của vật phẩm cấp độ huyền thoại vẫn còn có rất nhiều tranh cãi, bởi người ta không thể lưu giữ bất cứ vật phẩm nào như thế.

Những anh hùng hay hiền giả mang theo thứ-giống-huyền-thoại thường biến mất một cách bí ẩn sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hoặc không thì vũ khí của họ cũng mất tích.

Tuy nhiên định nghĩa thì phải khái quát, vậy nên các học giả cứ để nguyên nó như vậy!

Về phần do ý chí tạo thành, thì nó còn có những cái tên khác như là thánh khí, hay vật trấn quốc, trấn phái vân vân... Có thể kể tới Cây Cung Diệt Thế của đế quốc Rivenfall, hay Chén Thánh Chân Lý của giáo hội chẳng hạn.

Chúng là những đồ vật được cúng bái, được nhiều người truyền niềm tin vào, thế nên chúng mang theo uy lực phải gọi là vô cùng kinh khủng!

Những vật phẩm như vậy sẽ chỉ có tác dụng trong một khu vực nhất định, được gọi là "lãnh thổ bảo vệ" của nó. Khi bị mang ra khỏi lãnh thổ, chúng sẽ mất hết uy lực, trở thành một đồ vật cực-kì-bị-khó-phá-hủy nhưng cũng chỉ đến vậy!

Và cuối cùng, thần khí! Đúng như tên gọi, bất cứ cái gì do thần linh chạm qua, đều được gọi là thần khí, bởi chúng đã lây nhiễm khí tức của thần. Những món này có sức mạnh đủ để khuấy đảo trần gian, và thường do các sứ giả của thần nắm giữ.

Do "đặc điểm" của giáo hội, thế nên trong lịch sử, số lần đọ sức giữa thần khí và vật trấn quốc không hề ít. Có thể nói, với những quốc gia cấp trung, chỉ cần còn đứng trên lãnh thổ, còn được dân chúng tin tưởng, thì chúng đủ sức đánh ngang với thần khí rồi!

- Tiện thể, đôi giày của Sophia là cấp sử thi đó! Không hổ là đấu sĩ cấp cao!

Cả Gatrix lẫn Vera đều cúi đầu im lặng. Giờ thì Gatrix đang tiếc, rất rất tiếc! Giá mà lúc đó hắn hỏi xin thù lao là đôi giày của Sophia... Mà thôi nghĩ lại, lúc đó nếu hắn dám xin thật thì Gatrix khẳng định Sophia sẽ trở mặt ngay! Thế nên ngẫm đi nghĩ lại, một món nợ nhân tình của đấu sĩ cấp cao vẫn là đủ hời rồi!

- Vậy thì chúng ta loại bỏ Gildur muốn giấu bảo tàng luôn!

Gatrix gạch một đường trên tờ giấy ghi nhằng nhịt các ý kiến của cả ba bọn họ.

- Em không hiểu nữa, khi chúng ta giả định kiểu gì thì cũng chẳng thấy hợp lý!

Cyrax duỗi lưng than vãn.

- Đó là bởi chúng ta đang đi theo lối mòn, rằng chỉ có thần linh mới dời được thành. Chính xác hơn, là chúng ta đang tư duy rằng, đây là một hành động dời thành!

- Ý anh là sao?

Vera nhướn một bên mày.

- Anh đang nói, dời thành là khả thi nhưng điều kiện rất ngặt nghèo. Còn nếu như muốn giải thích cho việc một tòa thành bất chợt "hiện ra" chỉ trong một đêm thì lại có nhiều phương pháp hơn nhiều!

- Anh muốn nói... bẻ cong thị giác?

Cyrax lập tức nắm được vấn đề. Cái gọi là mắt nhìn, thực chất chỉ là ánh sáng phản chiếu từ sự vật, được mắt thu lại hình ảnh rồi truyền vào trong não mà thôi. Vậy nên chỉ cần bẻ cong được hướng đi của ánh sáng, chúng ta có thể dễ dàng tạo ra những ảnh ảo, tiêu biểu là ốc đảo trên sa mạc!

- Đó cũng là một cách! Ngoài ra, tòa thành đó còn có thể chìm trong lòng đất, và trồi lên trong một đêm chẳng hạn.

- Khi không phải do thần linh, thì lúc này là do người phàm rồi!

Vera búng tay đánh chóc.

- Đúng vậy, thế nên nhiệm vụ này theo anh thấy, là có thể làm được! Nếu như bảo anh dẫn hai em đi mò kho báu của thần linh, thì anh tuyệt đối không dám nhận! Nhưng chỉ là người phàm, chúng ta cẩn thận một chút, rút ra đúng lúc khi thấy nguy hiểm thì anh chắc là không sao đâu!

Gatrix tán đồng.

_____

Trong một số chương, các bạn sẽ thấy mình tiến triển nội dung rất chậm. Đây KHÔNG PHẢI là câu chữ!

Mình đang xây dựng thế giới này, và nếu như ném quá nhiều thứ cùng một lúc thì chó nó đọc. Thế nên thỉnh thoảng đâu đó, mình sẽ ném một số định nghĩa của thế giới vào. Vừa làm giãn tình tiết, vừa truyền tải được thế giới của mình.

Ví dụ như chương 164 này mình nhắc tới 7 cấp độ vật phẩm chẳng hạn

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Hướng về Shazam

Kế tiếp, cả nhóm bàn bạc phân chia công việc. Vera lãnh trách nhiệm mua sắm những vật cần thiết để có thể hoạt động tốt ở khu vực đầm lầy, có thể kể tới như những loại thuốc xua đuổi côn trùng, thuốc tiêu độc vân vân... Gatrix thì có nhiệm vụ săn lùng thông tin tình báo về khu vực đầm lầy Shazam.

Xét tới trình độ một đấu sĩ cấp cao có thể đi bảy ngày đường chỉ trong một hôm, thì mới bốn ngày còn chưa đủ để tin tình báo về tòa thành trở về, huống chi chắc chắn các đấu sĩ cấp cao sẽ không đi làm mấy nhiệm vụ hạ cấp như thu thập thông tin như thế này.

Thường thì sẽ là người mạo hiểm cấp thấp đến thám thính, chết như rạ, một số còn sống trở về nói khoác lên về trình độ của nhiệm vụ.

Sau đó đấu sĩ cấp trung sẽ được cử ra trận để kiểm chứng, và nếu các đấu sĩ cấp trung cũng thừa nhận nhiệm vụ này nguy hiểm vượt khỏi khả năng của họ, thì lúc đó các đấu sĩ cấp cao hơn mới bắt đầu chính thức ra tay.

Trong quá trình này, số người nằm xuống đủ để viết kín vài trang sách không biết chừng!

Thế nên mục tiêu của Gatrix không phải là tòa thành, mà là toàn thể khu đầm lầy Shazam. Hắn có thể mua từ miệng những người dân quanh đây, hoặc dùng điểm cống hiến để quy đổi từ Hiệp hội người mạo hiểm.

Tại sao Gatrix không đột nhập vào kho sách của Hiệp hội như lần trước? Lần trước, đấu sĩ cấp trung Thans đã tử vong trong trận chiến với Mặt Nạ và Minas. Thans thực chất vừa là trưởng trấn, vừa là người giám sát chi nhánh đó của Hiệp hội luôn.

Thế nên khi ông ta chết, cái chi nhánh đó sẽ chẳng còn người nào trông giữ cả. Họ sẽ phải chờ tới khi tổng bộ cử một đấu sĩ mới xuống tiếp quản, và đó là cơ hội cho Gatrix đào bới.

Thế nhưng hiện tại, Hiệp hội ở thị trấn Samalio này vẫn còn người trông giữ, thì Gatrix không thể nào lẻn vào dễ dàng được.

Về phần người mạo hiểm khi muốn giải nghệ, có thể xin Hiệp hội xếp cho một chân quản lý chi nhánh nào đó là do Cyrax nói cho Gatrix biết. Đó cũng là một công việc khá đơn giản, vì thường thì chẳng có mấy kẻ mắt mù dám tấn công một chi nhánh, trừ phi chúng muốn tuyên chiến với Sirius. Quái vật thì ngoại trừ!

Nếu như cả Gatrix lẫn Vera đều có công việc riêng của mình, vậy thì nhiệm vụ của Cyrax là gì? Do gã muốn, và đã xây dựng hình tượng mình là một thằng ngốc, thế nên để Cyrax theo ai cũng khó. Một thằng ngốc có lẽ sẽ phù hợp để khuân vác hàng hóa cho Vera, song khổ cái là cô nàng cầm theo nhẫn không gian.

Giấu đi nhẫn không gian là một chuyện hợp lý, có điều vì thế mà tự bó tay bó chân thì cả hội đều không chấp nhận. Vậy nên Cyrax cuối cùng sẽ đóng vai thằng ngu ngồi trông xe! Người đi đường chỉ thấy một kẻ ngồi quay lưng ra ngoài xe, giấu nửa người còn lại ở bên trong thùng. Điều đó khiến họ cười nhạo Cyrax không thôi!

Đời thủa nhà ai trông xe lại quay mặt vào trong nhà, quay lưng ra ngoài đường cơ chứ!

Nhưng cũng may là không có kẻ nào định trộm đi con ngựa kéo xe của gã, hoặc dùng dao đâm vào tấm lưng to như cái phản ấy. Nếu không thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm! Và Cyrax tiêu hết một ngày như vậy, với những tách trà nóng và một chồng những quyển sách kiến thức khác nhau.

...

Cuối ngày hôm đó, hai người trở về trong xe ngựa. Một khi đã quen với việc sinh hoạt trong xe ngựa, thì cả Cyrax lẫn Vera đều không nguyện ý ăn bên ngoài. Một phần vì đồ ăn không thể nào ngon được như cách Gatrix chế biến, và phần khác là sự riêng tư của họ không được đảm bảo.

Gatrix không ít lần cằn nhằn về việc hai đứa đàn em này đang dần dần trở thành sinh vật trốn chui trốn lủi trong nhà, nhưng đều chỉ nhận được những sự phản kháng.

Nó khiến Gatrix không thể không tự hỏi về việc mình tạo ra một không gian kiểu này có hợp lý không nữa, nhưng thôi hiện tại chuyện đó không quan trọng lắm! Quan trọng là bọn họ đã thu thập được gì sau một ngày dài lăn lộn.

Vera bày ra bàn nhiều loại chai lọ cao thấp khác nhau.

- Theo như anh dặn, em đã tìm hiểu về các phương thuốc xua đuổi côn trùng. Những thứ này có thể giúp chúng ta tránh khỏi một số loài nhỏ yếu, còn nếu số lượng chúng quá đông hoặc quá mạnh mẽ thì sẽ không có tác dụng đâu.

- Được rồi, chúng ta cũng không phải đi đánh trận, cố hết sức là được!

Gatrix cầm một chiếc lọ lên, hít hít ngửi ngửi. Hắn đang thử phân tích thành phần bên trong hỗn hợp. Nhưng việc thiếu đi tri thức căn bản về thảo dược ở thế giới này, khiến cho hành động đó của Gatrix là bất khả thi!

Hắn đưa hai tờ giấy ra cho Vera và Gatrix.

- Đây là những thông tin anh tìm được về đầm Shazam.

Về cơ bản, đầm lầy Shazam là một khu liên hợp sinh thái phức tạp, bao gồm địa hình rừng úng nước, bùn lầy, đất mềm cùng đồi thấp trập trùng. Có tới hàng nghìn loại sinh vật khác nhau đang cư ngụ ở nơi đây, phần lớn đều vô cùng hung dữ và có độc tính.

Điều này làm giảm đi giá trị thực tiễn của Shazam, và do đó chẳng ai muốn ở lại nơi này. Có chăng là một vài người làm phép cổ quái như đám thầy pháp chẳng hạn!

Thử nghĩ mà xem, những thầy pháp thiếu nhất là gì? Chính là nguyên liệu để chế tạo nên đống bột mà họ ném lung tung mỗi khi chiến đấu chứ sao! Trong số các loại bột phép, thì độc dược luôn là thứ được các thầy pháp rất hoan nghênh.

Bởi lẽ chúng có sức chiến đấu cao, giá thành rẻ và lại khó đề phòng. Và đối với thầy pháp, một cái đầm lầy như thế này chẳng khác nào mỏ chất độc thiên nhiên hùng vĩ chờ họ tới khai thác.

- Với những khu vực quần thể sinh thái hỗn hợp như thế này, thì không khí sẽ chứa rất nhiều hơi nước. Nhiệt độ cao cộng mật độ hơi nước lớn sẽ tạo ra cảm giác nóng bức dinh dính cực kì khó chịu, vậy nên anh nghĩ hai em nên chuẩn bị sẵn tinh thần cho chuyện này!

- Không vấn đề!

- Em cũng không thành vấn đề!

Gatrix gật đầu, tiếp tục thuyết trình.

- Là một đầm lầy với rừng rậm bao phủ bên ngoài, thế nên chúng ta cần phải quên đi việc có thể đi xe vào tận bên trong Shazam. Theo quan điểm của anh, chúng ta nên gửi chiếc xe này lại tại một sân tập kết có uy tín, trả nhiều hơn một chút cũng được, miễn sao bọn họ tuyệt đối không được phép nhòm vào bên trong xe của chúng ta!

- Em có câu hỏi!

Vera lên tiếng.

- Tại sao chúng ta không đi xe tới một ngôi làng nào đó gần Shazam, rồi gửi xe tại đó?

- Bởi vì không có đủ lực ước thúc!

Cyrax thay Gatrix trả lời cô nàng.

- Em thử nghĩ xem, nếu như chúng ta gửi lại tại trấn Samalio, chúng ta không chỉ dùng tiền để bảo đảm, mà còn có thể mượn oai nghiêm của Hiệp hội người bảo hiểm nữa! Người trông sẽ không thể biết chúng ta đang đi đâu, và khi nào thì chúng ta sẽ trở lại, vậy nên họ nào dám đụng vào xe của chúng ta trước thời hạn.

- Cyrax giải thích đúng đấy! Với một ngôi làng ở Shazam, hiển nhiên họ sẽ khó mà "sợ" chúng ta hơn. Một vài kẻ mắt mù hoàn toàn có thể nghĩ rằng

chúng ta đã thiệt mạng tại đầm lầy đó, và sờ vào thứ chúng không được phép!

- Nếu vậy anh lấy gì ra để đảm bảo những người Samalio không làm thế với xe của ta?

Gatrix mỉm cười đầy ác độc!

- Anh sẽ đặt một trận pháp lên trên cửa xe. Nếu như cửa không được mở đúng cách, cả chiếc xe sẽ phát nổ!

- Ra vậy! Nếu thế thì em không còn vấn đề!

- Em cũng thế!

Gatrix gật đầu, đánh một dấu tích lên trên danh sách việc cần bàn.

- Như vậy chúng ta thống nhất sẽ để xe lại đây, và tìm những phương tiện khác để đi nhờ tới Shazam. Trong trường hợp tệ nhất thì đi bộ cũng không phải lựa chọn quá tệ! Chỉ có điều làm như vậy thì anh sẽ phải tính toán lại lương thực chúng ta có thể mang theo. Chí ít đống đồ ăn sẵn trong nhẫn sẽ phải bỏ hết để lấy chỗ cho lương khô!

- Không thể! Đống đồ ngọt của em hu hu! Chẳng lẽ chúng ta không thể giữ chúng lại sao?

Gatrix gãi gãi mũi.

- Chỉ được giữ lại ba thứ thôi, còn lại bỏ hết! Mà cũng tùy vào tình hình thực tế nữa! Lương thực và nước uống cho bốn mươi ngày chỉ là con số dự phòng, vì theo bản đồ của Hiệp hội, thì sẽ có một vài ngôi làng nằm rải rác trên đường.

Gatrix đặt tay lên tấm bản đồ, chỉ một vài điểm được đánh dấu.

- Nếu như những ngôi làng này vẫn còn tồn tại, thì chúng ta có thể nhận được tiếp tế ở đó. Lộ trình thì anh cũng lên luôn rồi, sẽ không quá mười ngày đi đường trước khi chúng ta tìm được một điểm tiếp tế mới. Như vậy áp lực lên lương thực dự trữ sẽ giảm bớt kha khá!

- Tức là đồ ăn của em vẫn được giữ lại sao?

Gatrix gõ vào trán cô nàng đánh chóc một cái.

- Suốt ngày chỉ nghĩ tới ăn! Anh dự định sẽ chuẩn bị khẩu phần cho hai mươi ngày đi đường, để phòng khi mọi thứ không diễn ra như kế hoạch. Vậy nên ừ, chỗ đồ ăn của em sẽ được giữ lại!

- Hoan hô!

Gatrix quay sang Cyrax.

- Còn em thì sao? Em có vấn đề gì khúc mắc không?

- Hiện tại là chưa! Mức độ quái vật sẽ mạnh dần khi càng vào sâu trong đầm lầy Shazam, với con mạnh nhất được ghi nhận là Cá sấu bá vương, ma thú cấp cao sao?

Cyrax tiếp tục theo dõi những thông tin mà Gatrix đã tóm tắt lại trên giấy.

Trước đó Hiệp hội đã treo khá nhiều nhiệm vụ thu thập liên quan tới đầm Shazam, do đó với người mạo hiểm thì chiến đấu là không thể tránh khỏi. Bọn họ đánh bại lũ ma thú, rồi mang thông tin về bán lại cho Hiệp hội.

Gatrix không cần thông tin quá chi tiết về từng loại quái vật, vây nên hắn chỉ hỏi mua thông tin đại khái về sức chiến đấu bình quân của chúng thôi!.

- Lũ côn trùng có sức chiến đấu tương đương đấu sĩ thực tập, nhưng đừng coi thường, bởi chúng thường rất là đông. Phép thuật hệ lửa của em sẽ phát huy tác dụng rất tốt trong những tình huống đó đấy Vera!

Vera gật đầu.

- Ít nhất thì em cũng không sợ làm cháy rừng!

- Đúng vậy! Ngoài côn trùng, thì một số loài ma thú hoạt động độc lập cũng đã đạt tới cấp thấp, và cấp trung. Anh nghĩ tầm này thì chúng ta vẫn có thể dễ dàng giải quyết, bởi sinh vật sống trong rừng không thể nào có tốc độ quá nhanh được. Chúng sẽ loài phục kích, ẩn nấp, mà hai thứ này anh nghĩ Cyrax giải quyết được.

Cyrax mỉm cười đồng ý.

- Mục tiêu của chúng ta là vùng sâu bên trong đầm lầy, Tòa thành cổ! Anh có linh cảm, chuyến đi này sẽ thay đổi rất nhiều thứ cho mà xem!

Cả ba bọn họ nhìn về phía chữ "Tòa thành cổ", được Gatrix khoanh tròn nhiều lần trên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Trời lạnh

Chiếc xe được họ gửi lại ở một căn nhà trọ nổi tiếng nhất trấn. Trái với việc bàn luận ban đầu, Gatrix chẳng yêu cầu ràng buộc gì với chiếc xe này cả. Hắn chỉ đóng tiền gửi trong hai trăm ngày, và nếu như bọn họ không trở về sau ngày thứ hai trăm kể từ hôm gửi, thì chủ nhà trọ muốn làm gì với chiếc xe thì làm.

- Anh không sợ bọn họ đụng vào xe của chúng ta sao?

- Đây là tư duy ngược phải không?!

Cyrax hơi ngập ngừng đưa ra câu trả lời. Gatrix gật đầu khích lệ, đưa tay ra hiệu cho Cyrax nói tiếp.

- Cái này là một nghịch lý của con người, đó là càng cấm đoán thì chúng ta lại càng có xu hướng phản kháng lại nó. Giả như Gatrix nói tuyệt đối không được sờ vào chiếc xe này, thì nó sẽ khiến cho những người trông coi tò mò không thôi! Họ muốn nhìn một tí, và thế là cả hai bên cùng thiệt!

- Chúng ta có thể đe dọa họ mà? Ví dụ như dùng phép thuật chẳng hạn?

- Vậy thì lại càng tệ hơn! Họ sẽ nghĩ trong chiếc xe chúng ta có một vật báu vô giá, và mời tới những pháp sư cao tay để phá giải trận pháp trên cửa xe.

Gatrix vỗ tay.

- Nói rất đúng Cyrax! Cốt lõi ở đây là chúng ta không làm cho vật của mình trở nên nổi bật hơn, mà khiến nó càng đại chúng hóa càng tốt. Em có nhớ hình dạng của những ngọn cỏ chúng ta vừa đi qua không?

Vera cứng họng, không biết trả lời làm sao. Lúc này cả ba đã nai nịt gọn gàng, hành lý khoác trên lưng, cùng với đồ đạc chất kín trong nhẫn không gian. Bọn họ đang rảo bước trên một con đường mòn hướng về phương Bắc xa xôi mờ mịt.

- Thế nhưng chắc chắn em nhớ bông hoa đỏ thắm mọc nổi bật đúng không?

Gatrix chỉ lên bông hoa mà Vera đang cài trên tai. Khi đang đi, chợt cô nàng thấy ven đường có đóa hoa này đẹp quá, nên đã hái nó.

- Nếu như anh không nói gì tới chiếc xe của chúng ta, mà cứ gửi nó một cách bình thường như bao đấu sĩ khác, thì trong mắt của người trông, đó cũng chỉ là một chiếc bình thường như bao chiếc khác. Hơn nữa với uy hiếp từ Hiệp hội, và anh cũng đã thống nhất điều khoản rất rõ ràng, vậy nên trước khi hai trăm ngày trôi qua, họ sẽ không quan tâm xe của chúng ta đâu.

- Giả như... họ tình cờ mở xe chúng ta ra thì sao?

- Thế thì đó là một rủi ro mà tất cả chúng ta phải gánh chịu!

Gatrix nhún vai. Người tính đâu thể nào bằng trời tính đúng không? Gatrix khẽ liếc mắt lên trên trời.

***

Như đã nói từ trước, những ngôi làng trên Avalon là thứ không bền. Nó hoàn toàn có thể mọc lên khi một đội người di cư quyết định dừng lại, và cũng có thể biến mất vì rất nhiều lí do.

Đội Tự Do, dựa theo chiếc bản đồ của Hiệp hội, tìm tới những ngôi làng trên lộ trình vạch sẵn của họ. Ngôi làng đầu tiên thì không có quá nhiều vấn đề, nhưng với hai ngôi làng kế tiếp thì lại là chuyện khác!

Gatrix quỳ xuống, đặt tay lên nền đất đen thui.

- Đó hẳn là một vụ thảm sát! Máu ngấm tới đen cả mặt đất như này mà.

- Độ khoảng vài chục ngày trước thì phải!

Gatrix nhìn đống đổ nát giờ đã nguội lạnh hơi người, cầm tấm bản đồ lên đánh một dấu x.

- Lại thêm một ngôi làng nữa bị xóa sổ! Đi tiếp thôi mọi người!

Vera mím môi, quay đầu bước đi. Phía sau cô, Gatrix và Cyrax nhìn nhau, lắc đầu.

***

Trái với dự đoán của Gatrix, không hiểu sao càng đi về gần Shazam, không khí càng trở lạnh. Thời tiết chuyển biến vô cùng nhẹ nhàng, nhiệt độ giảm rất chậm.

Thế nên với hai kẻ có thân thể mạnh mẽ, và một kẻ mặc áo choàng điều hòa nhiệt độ, thì phải tới ngày thứ ba mươi, tức là khi chỉ còn cách Shazam mười ngày, họ mới nhận ra được nhiệt độ đã giảm xuống đáng kể. Cơ thể họ đã làm quen với nhiệt độ mới, cho nên dù là Gatrix cũng chẳng thể nào phát hiện ra được có điều gì lạ.

Người nhận ra được nhiệt độ có sự bất thường là Cyrax - bởi anh ta người duy nhất có thể coi là "bình thường" trong cái tổ hợp này. Vera mang theo một nửa dòng máu Địa Ngục, lại là pháp sư hệ lửa, thế nên nhiệt độ lạnh kiểu này không có bất cứ ảnh hưởng nào với cô.

Còn Gatrix thì luôn ẩn mình dưới chiếc áo choàng ấm áp của hắn, thì làm sao thấy được tiết trời đã thay đổi.

Nghe thấy Cyrax cảnh báo, Gatrix vội vàng tháo chiếc mũ trùm ra. Hơi lạnh ập tới, khiến hắn không khỏi nhăn mày sun da lại. Hơi nước trong không khí còn rất nhiều, bằng chứng là việc Gatrix có thể dễ dàng nhìn thấy khói trắng phả ra từ mũi và miệng của mình.

Hiện tượng "phun khói trắng" này thường được lầm tưởng là do trời quá lạnh. Thực chất hai hiện tượng này không liên quan mấy tới nhau, khi một hôm trời tĩnh lặng nhưng có thể lạnh tới tê cả óc, và một hôm trời không quá lạnh nhưng vẫn phun ra được sương. Điều này phụ thuộc vào lượng hơi nước trong không khí.

Không khí chỉ có thể chứa một lượng hơi nước nhất định. Khi độ ẩm quá cao, hơi nước thoát ra từ cơ thể sẽ không tan vào không khí, mà bị nhiệt độ làm lạnh thành những hạt sương li ti có màu trắng là như vậy. Nó vẫn chứng minh quan điểm không khí gần đầm lầy Shazam có thể rất nồm ẩm, do hơi nước trong không khí cực lớn.

Chỉ có một điều khiến cho sự nồm ẩm ấy không diễn ra, là bởi nhiệt độ không thỏa mãn. Thay vì nhiệt độ đạt tới đủ cao để lượng hơi nước trong không khí chạm ngưỡng gây khó chịu cho con người, thì giờ nó lại quá thấp! Nhiệt độ thấp làm giảm khả năng hút nước của không khí, gây nên cảm giác lạnh khô, phun ra sương khói cũng bởi vậy. Rốt cuộc là thứ gì đã tạo nên hiện tượng này cơ chứ?

- Em nghĩ có lẽ nguyên nhân của hiện tượng thời tiết bất thường có liên quan tới Tòa thành cổ nọ!

Vera khẳng định một cách chắc nịch dù không hề có bất cứ bằng chứng logic nào.

- Chẳng lẽ có ai hùng mạnh tới mức thay đổi được cả thời tiết sao?

Cyrax lập tức phản bác.

- Thực tế thì có đấy Cyrax! Chỉ cần một pháp sư có chuẩn bị đủ lâu để tạo nên cấm chú là được mà. Nói chung ở cấp độ phàm nhân thì vẫn có cách để gây ra hiện tượng kiểu như này. Chúng ta còn quá thiếu dữ kiện để có thể kết luận được điều gì...

- Cẩn thận!

Đột nhiên Cyrax quát to! Nghe vậy, Gatrix lập tức triệu hồi ra cây gậy phép trong nhẫn không gian, thả xuống mặt đất. Cầm một tay thì hắn cầm không nổi!

Từ phía sau một ngọn đồi, có khoảng chục kẻ cưỡi ngựa xuất hiện, gươm giáo lăm lăm trong tay. Chúng cười khả ố, thúc ngựa chạy hùng hục xuống đồi, hướng thẳng về phía cả đội.

- Chúng ta gặp cướp rồi. Anh đang tự hỏi sao không thấy có một toán cướp nào lớn vỏn gần đây, hay do chúng ta gặp may. Giờ thì hiển nhiên là do chúng ta gặp may rồi!

Gatrix bình thản nhận xét, thậm chí còn có thể cợt nhả với Cyrax và Vera khi lũ cướp đã ở rất gần cả hội. Với tốc độ của bọn họ, thì việc bỏ trốn khỏi đám cướp đang cưỡi ngựa này là bất khả thi!

Có tổng cộng mười một kẻ, tất cả đều là đấu sĩ cấp thấp. Bọn chúng cho ngựa chạy vòng vòng xung quanh cả đội, buông ra những lời miệt thị.

- Ha ha ha, hôm nay lại bắt được dê béo rồi!

- Con bé kia trông nõn nà quá, chúng ta lại ngon ăn rồi!

- Hãy nhìn đống hành lý căng ních trên vai chúng kìa!

Rất hiển nhiên, mục tiêu của bọn chúng là đánh cướp, chứ không phải là thảm sát, thế nên chưa tên nào xông vào tấn công ba người cả. Đao kiếm không có mắt, nhỡ đâu chém loạn lên lại làm bị thương cô nàng xinh đẹp cao gầy kia thì phí lắm! Thế nhưng nói thì nói vậy, chứ khi cần, lũ cướp này cũng chẳng ngại tuốt đao giết hết tất cả đâu!

Toán cướp thắng ngựa dừng lại, gây nên những tràng hí dài cùng tiếng gõ móng lọc cọc khắp nơi. Một tên trông có vẻ như thủ lĩnh giơ đao về phía họ, quát lớn.

- Bỏ lại tất cả đồ đạc và đàn bà, bọn tao sẽ tha cho chúng mày một mạng!

Gatrix ngoái đầu nhìn Vera. Vẻ mặt cô lúc này đang rất căng thẳng, thậm chí còn có thể thấy những giọt mồ hôi lăn dài bên thái dương dù tiết trời đang cực kì lạnh. Hắn đưa tay, nắm lấy nắm tay đang siết chặt của Vera.

- Cyrax, anh nhờ cậu được chứ?

- Ồ vâ...

Cyrax gật đầu, đang định bước ra thì có một giọng lanh lảnh thốt lên!

- Không cần! Để em lo vụ này!

Vera hít một hơi thật sâu, giật tay khỏi bàn tay Gatrix. Hắn nhìn cô, hỏi lại.

- Em chắc chứ Vera? Có những chuyện, một khi chúng ta đã làm sẽ chẳng thể quay đầu lại được đâu?

- Bọn mày còn lèo nhèo gì nữa? Đừng để bọn tao đếm tới ba là máu chảy đó nha! Một!

Vera nhắm mắt, nói với Gatrix.

- Đưa em tay gấu!

- Em biết mình đang làm gì không?

- Đưa em, tay gấu!

- Hai!

Tên cướp quát lớn. Đám đàn em xung quanh hắn cũng chĩa vũ khí soàn soạt về đội Tự Do. Gatrix mím môi, lấy ra hai chiếc tay gấu, đặt vào lòng bàn tay Vera.

- Anh hi vọng em sẽ không hối hận về quyết định này!

- Em sẽ, nhưng em cũng sẽ vượt qua nó!

Vera mở mắt, trả lời chắc nịch. Trong mắt cô bây giờ không còn sự bối rối lo âu nữa, mà chỉ có một vẻ cuồng nhiệt kỳ lạ. Cô bước lên trước, vừa nói vừa xỏ tay gấu vào những đầu ngón tay thon dài.

- Các vị cướp thân mến! Chúng ta rất mạnh, cho nên phiền mấy vị lùi lại được không?

Lũ cướp nhìn nhau cười phá lên.

- Con này điên mẹ nó rồi chúng mày ơi!

- Ha ha ha, nó còn không có đấu khí, mà đòi đấu với tất cả chúng ta sao?

- Cô em, nghe lời anh, cứ nằm yên hưởng thụ đi, chống cự làm gì cho bụng nó bự!

Vera thở dài. Cô đã đưa ra cảnh báo rồi, song dường như chẳng có tên cướp nào chịu lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Tự tay nhúng chàm

- Như vậy tao sẽ phải giết chúng mày, một cách thật chậm rãi và đầy đau đớn đó, chúng mày biết không?

Chữ không vừa mới vang lên, thì hình ảnh của Vera đã tan vào không khí! Cô lao vọt tới gã cướp gần nhất, ghìm hai chân xuống đất, xoay hông tung ra

một cú đấm tay trái.

Vào thẳng đầu con ngựa!

Pọp!

Tiếng sọ vỡ, óc tươi trộn lẫn cùng máu phọt ra, bao trùm khắp cẳng tay của Vera. Máu nóng dính lên gương mặt của cô, khiến cho vẻ mặt xinh đẹp như thiên thần đó, giờ tàn ác như lũ ác ma địa ngục!

Con ngựa chết quá nhanh, khiến cho tên cướp ngồi trên chưa kịp phản ứng gì thì đã ngã nhào xuống đất rồi. Vera không hề tấn công. Cô còn lùi một bước, nhường cho kẻ đó đứng lên đầy chật vật, trong lúc đồng bọn gào lên.

- Tấn công!

Cyrax lập tức bế thốc Gatrix lên, lao vụt ra khỏi vòng vây như một con báo săn. Điều này khiến lũ cướp không khỏi lác mắt, khi một kẻ đồ sộ như thế lại có thể chạy với tốc độ kinh khủng như vậy!

- Ồ, cường độ thân thể của cậu khá hơn nhiều rồi nè!

- Đúng vậy! Tiếc là hôm nay tôi không được kiểm nghiệm!

Cyrax mang theo Gatrix chạy đi một đoạn ngắn, rồi thả con Goblin xuống. Hành động này làm toán cướp không khỏi khó hiểu, khi cô nàng kia rõ ràng đang câu giờ cho bọn họ bỏ trốn, vậy tại sao chúng lại ngồi phịch xuống đất thế kia?

Trong cái bộ óc đã bị rượu, đàn bà và sức mạnh làm nhão đó, chúng thấy mừng khi con mồi "tự giác" xếp hàng chờ chết!

Cyrax vòng hai tay qua đầu gối, nhìn về phía cô nàng đang tả xung hữu đột giữa đám người. Gã quay sang hỏi Gatrix.

- Tại sao anh lại phải cản cô ấy lại?

Gatrix thở dài, nhìn xuống hai bàn tay.

- Cậu giết người nhiều không Cyrax?

- Cũng không ít!

Cyrax nghiêng đầu, từ chối cho một con số cụ thể. Thế nhưng dựa vào sự bình thản của gã khi thấy máu đổ, và thái độ hời hợt lúc nói tới chuyện giết chóc, Gatrix có thể khẳng định con số đó không dưới hàng chục. Và nó phải kéo dài liên tục trong một thời gian dài, để tâm lý của gã ta có thể điều chỉnh thành trạng thái này.

- Chuyện giết chóc, nói thì rất dễ. Chúng ta thích lắng nghe những câu chuyện chiến đấu, bởi nó kích thích dòng máu dã thú ẩn sâu trong tâm hồn. Trước mỗi "người", luôn là một "con", và giết chóc khiến cho phần con thức tỉnh. Suy cho cùng thì bản thân sự giết chóc cũng là một hành động đi ngược lại với văn minh rồi.

- Giết chóc vì sinh tồn thì không tính đúng không?

Gatrix ngừng lại đôi chút, rồi gật đầu.

- Cứ cho là như vậy đi! Động vật không có tư duy, thế nên chúng có thể thoải mái sát sinh mà không phải mang theo bất cứ gánh nặng gì trong tâm hồn. Chúng ta nói rằng giết chóc vì sinh tồn, có điều thực chất là do những con vật không có đủ trí tuệ để biết nỗi đau ấy mà thôi!

Gatrix búng một viên sỏi trong tay ra xa, rơi xuống một mảng đất gần đó.

- Còn với chúng ta, những kẻ có trí tuệ phát đạt, thì sự ám ảnh sau khi tự tay kết liễu một sinh linh thật sự không phải chuyện vui vẻ gì cho cam! Chúng ta sẽ ghi nhớ mãi ánh mắt rơm rớm của kẻ sắp chết, quyến luyến với trần gian. Chúng ta không thể quên được dòng máu nóng tanh tưởi bắn ra, khi lưỡi dao hạ xuống và linh hồn bay lên.

- Cho tới khi tâm trí chúng ta thích nghi! Hoặc là vỡ nát!

Gatrix ngẩng đầu lên nhìn Vera.

- Phải, cho tới khi nó thích nghi!

...

Mười tên cướp còn lại bủa vây lấy Vera, vung vũ khí lên chém xuống. Nhưng tất cả những thú chúng cầm trong tay đều chỉ là vũ khí ngắn, và chân của ngựa thì lại cao, thế nên Vera chỉ việc hạ thấp người xuống là cô có thể né tránh rất nhiều đòn nguy hiểm.

Không chỉ vậy, không gian xung quanh một người chỉ có hạn, trong khi hình thể của lũ ngựa lại lớn, thế nên chỉ có bốn năm gã là có thể tấn công một cách hữu hiệu tới Vera. Những kẻ còn lại chỉ biết cầm cương, chạy lạch bạch bên ngoài, miệng quát mắng gấp gáp.

Vera thụp người xuống, né một cú bạt đao sượt qua đỉnh đầu. Tóc của cô chỉ là do ma lực ngưng tụ thành, thế nên khi bị chém đứt, chúng mau chóng tan vào trong không trung, và một bộ tóc mới lại mọc dài ra.

Cô đưa tay, bắt lấy cổ tay của kẻ đó, kéo giật khỏi ngựa. Một kẻ khác điều khiển ngựa chồm lên, định gõ móng xuống dẫm nát người Vera. Cô chỉ đơn giản là cầm tên cướp vừa lôi xuống lên đỡ trước mặt.

- Không không ặc ặc!

Những chiếc móng ngựa cứng chắc, nặng nề nện thẳng xuống lồng ngực đã được đấu khí bảo hộ của tên cướp. Vera có thể nghe thấy tiếng xương ngực của hắn ta vỡ vụn ra, cùng với đó là máu tươi phun lên như màn sương đỏ ấm nóng.

Trái tim cô đập bang bang, hai bên thái dương như muốn nổ tung ra do chất kích thích được trái tim bơm liên tục lên khắp toàn thân. Tiếng la hét, tiếng rên rỉ, sắc đỏ, mùi máu tươi, vị tanh tưởi nơi đầu lưỡi, tất cả hòa quyện lại thành một cảnh tượng Địa Ngục.

Mỗi giác quan của Vera đều đang hoạt động hết công suất, và do đó cô có thể cảm nhận một cách chân thực nhất, cái gì gọi là tàn sát!

Vậy ra đây là gánh nặng mà Gatrix vẫn luôn phải gánh thay cho cô sao?

Vera nghiến răng, ném xác của kẻ cướp sang một bên. Cô có quá nhiều cơ hội để sử dụng những thanh đao này và tấn công kẻ địch, song Vera không dùng. Thậm chí cô còn bỏ lại cây gậy phép cho Gatrix bảo quan cơ mà! Vera muốn dùng tâm thế chân thật nhất có thể, để khắc thật sâu sự giết chóc này vào tâm hồn cô.

Thế cho nên, cô không dùng gậy nham thạch, dù rằng nếu có nó, có lẽ trận chiến đã kết thúc từ lâu rồi, bất kể bằng phép thuật hay sức mạnh!

Vera lựa chọn cách khó khăn nhất, đó là dùng nắm đấm, đánh cho đối phương đến chết thì thôi! Đó là một quá trình rất dài dòng, bởi uy lực của nắm đấm là có hạn, trong khi sức sống của một đấu sĩ lại rất lớn. Vera sẽ không thể có được sự xa xỉ của những nàng tiểu thư, chỉ việc ngồi sau ra lệnh cho cấp dưới nhuốm bẩn tay.

Cô lại càng không có được sự nhẹ nhõm của một pháp sư, khi họ chỉ cần niệm thần chú, và kẻ địch trước mặt sẽ bốc hơi giống như thể chưa từng tồn tại!

Không! Thay vào đó, Vera sẽ phải lắng nghe từng lời van xin của những kẻ thất bại, và với một trái tim sắt đá, cô sẽ lẳng lặng bỏ qua hết những lời ấy, cứ thế đấm xuống! Vera sẽ hiểu một cách trực quan nhất, khi vũ khí va đập vào xương, vào thịt, khi máu bắn lên khắp người cô, cùng với đó là những bộ phận khác của lũ cướp.

- Tha cho tôi...

Vera không để cho hắn nói dứt câu. Nắm đấm của cô nện thẳng vào quai hàm gã, đánh vỡ kết cấu xương, tạo nên một âm thanh vỡ vụn ở cằm, răng và đoạn nối hàm trên với hàm dưới. Cơn đau quá mức khiến cho hai tròng mắt của tên cướp trợn ngược lên, trắng dã. Miệng gã sùi bọt, một thứ bọt màu đỏ.

Vera kết liễu hắn bằng một cú đấm thẳng vào cổ họng. Xương cổ hắn vỡ vụn khi va chạm với chiếc tay gấu, xé toạc cả vùng da cổ. Hai lưỡi đao vung tới, nhưng đều bị Vera chặn lại.

- Xuống ngựa!

Một kẻ nào đó quát lên. Ít nhất chúng cũng đủ thông minh, sau khi đã mất tới bốn người. Những kẻ này không phải kị binh được đào tạo bài bản chuyên nghiệp. Chúng không biết cách tác chiến trên lưng ngựa, thế nên động tác của chúng mới kệch cỡm và sơ hở làm sao!

Bốn kẻ lục tục nhảy khỏi ngựa, trong khi bốn kẻ khác vẫn ngồi yên canh chừng. Chúng có nhiệm vụ trông coi hai kẻ lữ hành còn lại đang ngồi xem kịch vui kia.

- Chó chết thật! Đại ca ơi, tại sao con nhỏ này không dùng bất cứ đấu khí nào mà nó vẫn giết chúng ta như chó lợn thế này? Có lẽ nào...

- Câm mồm!

Tên thủ lĩnh quát lớn, trừng mắt đe dọa. Hắn không phải kẻ ngu, khi thấy được bất kể là về tốc độ, sức mạnh hay khả năng phản ứng của Vera đều hơn hẳn bọn chúng - những kẻ đã vận đấu khí lên. Bọn chúng toàn là những đấu sĩ cấp thấp, hay nói cách khác, kẻ đứng trước mặt toán cướp rất có thể là một đấu sĩ cấp trung!

- Chúng mày đang nghĩ, tao có phải là một đấu sĩ cấp trung đúng không? Yên tâm, tao không phải! Trên thực tế, cơ thể tao không có bất cứ một tia đấu khí nào hết luôn!

Vera đưa tay vuốt máu ra khỏi mặt. Gương mặt cô lúc này lấm len trong màu đỏ và đen, chỉ còn cặp mắt vẫn sáng ngời ánh tím!

- Vẫn còn bảy đứa nữa à, lên một thể đi đỡ tốn thời gian!

Tên thủ lĩnh liếc mắt láo liên. Hắn không tin lời Vera nói, thế nhưng việc bọn chúng đang áp đảo về số lượng là sự thật. Thế nên hắn quát ba đứa đàn em cưỡi ngựa!

- Chúng mày! Bắt hai đứa kia về đây cho tao!

- Dạ!

Ba kẻ hô lớn, quất roi cho ngựa chạy về phía Cyrax và Gatrix.

- Tính sao đây Vera?

- Tặng hai người!

Gatrix nhún vai, quay sang nhìn Cyrax. Gã ta thở dài một hơi.

- Được rồi, dù sao thì tôi cũng đang muốn thử chiêu này!

Cyrax xoay nghiêng người, vung một cú đá gót vào đầu con ngựa, cùng với đó là lưỡi đao đang bổ xuống của một trong ba tên cướp. Gã tính toán thời gian chính xác một cách rọn người, khi gót chân to bè của Cyrax chạm vào mặt đao, cũng là lúc mà lưỡi đao đã bổ xuống ngang với đầu con ngựa.

Đầu của con vật tội nghiệp vỡ tan, cùng với đó là lưỡi đao của tên cướp. Hắn ta hô lên đau đớn, buông cán đao rời khỏi tay.

- Thất bại rồi, thật đáng tiếc!

Cyrax, với cẳng chân vẫn đang dừng lại giữa không trung, co lại sút một phát vào ngực tên cướp, kết thúc tính mạng của hắn.Thực tế, theo như Cyrax kì vọng, thì cú đá kia của gã mang theo lực rung của cả cơ thể, sẽ phải chấn cho cả thanh đao lẫn con ngựa vỡ nát ra, chứ không phải dựa vào sức trâu tạo thành. Thế nên Cyrax mới than lên một câu đáng tiếc!

Con đường mà gã cần phải đi vẫn còn dài lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Lấy đau trị đau

Vera đứng im trên nền đất lạnh giá, xung quanh cô là những cái xác nằm la liệt. Chẳng có một tên cướp nào chạy thoát được cả! Gatrix và Cyrax không cho phép bất cứ kẻ nào lên được yên ngựa.

Cảm giác đau tức ngực do vận động kịch liệt như muốn cháy xé buồng phổi của cô. Vera thở hồng hộc. Máu và mồ hôi của cô trộn lẫn vào nhau, nhỏ tong tỏng xuống mặt đất, nhuộm đen nơi chúng va vào. Sớm thôi, lũ động vật ăn xác sẽ mò tới nơi này và dọn sạch những gì còn sót lại.

Vera nhìn xuống những cái xác. Tất cả đều chết vì bị đánh đập quá mức. Khi lũ cướp tưởng rằng ở dưới ngựa là an toàn, chúng không biết rằng chúng đã đặt mình xuống tầm đá của Vera. Và không một ai có thể khắc sâu những cú đá chết chóc hơn cô!

- Làm ơn tha cho tôi! Làm ơn! Tôi còn mẹ già, con nhỏ...

Gã thủ lĩnh đó chưa bao giờ kết thúc được câu nói. Một cú đá lăng gót xoay người đã đập nát sọ của hắn, và nó do chính cô tự tay thực hiện.

Đến lúc này, khi trái tim cô đã thôi bang bang, khi bầu máu nóng đã nguội, thì Vera mới thật sự nhận thức được cô đã làm điều gì. Cô run run đưa tay lên, nhìn hai bàn tay be bét máu. Máu của những kẻ cô đã hành hạ tới chết, và cả máu của chính bản thân cô!

Hai chiếc tay gấu chỉ làm từ nguyên liệu thông thường, nào có thể chiến đấu mà không chút tổn hại gì. Chúng đã vỡ từ thời điểm cô đánh gục tên cướp thứ ba rồi. Những cú đấm về sau của Vera chính là thịt chạm thịt, xương va vào xương.

Theo những gì Gatrix đã dạy cô, thì khi Vera tung một lực lên một vật, cô cũng sẽ phải gánh chịu phản lực tương đương.

Đó là một câu nói có hai nghĩa!

Vera quỳ mọp xuống, nôn thốc nôn tháo mọi thứ ra khỏi dạ dày. Và ở tư thế này, cô lại càng nhìn được sát hơn nữa biểu cảm của lũ cướp. Mắt chúng mở lớn, nhìn trừng trừng, vừa căm hận, vừa quyến luyến, lại có cả sợ hãi.

- Ọe!

Nó chỉ khiến Vera muốn phun ra nhiều hơn!

Một bàn tay đặt lên lưng Vera. Nó nhỏ nhắn, nhưng đem lại cho Vera cảm giác an tâm kì lạ.

- Khá hơn chút nào chưa?

- Hức hức!

Vera khóc tức tưởi, khi cảm giác ghê tởm, hối hận ùa tới. Cô nhào vào lòng Gatrix, oe oe lên như một đứa trẻ.

- Không sao đâu! Mọi thứ kết thúc rồi. Những gì em đã làm, em sẽ không thể nào hoàn nguyên lại được nữa. Vậy nên hoặc là em kiên cường lên, vượt qua nó, và thay đổi thực tại. Hoặc tâm trí em tan vỡ, và Vera mà anh yêu quý sẽ không còn nữa!

Vera cắn chặt răng, cố gắng không phát thành tiếng, nhưng những tiếng nức nở vẫn quanh quẩn đâu đó trong cổ họng cô.

- Em không muốn có ai đó nhìn thấy đống bầy nhầy này đúng không? Vậy thì hãy đốt sạch chúng đi!

- Cái gì?

Vera không thể tin được vào mắt mình! Gatrix muốn cô làm gì cơ?

- Anh muốn em tự tay dọn dẹp những thứ em đã bày ra. Làm đi!

Nói xong, Gatrix đứng dậy, cúi xuống nhìn Vera. Bộ dạng thảm hại, bàng hoàng, yếu đuối của cô có thể làm mủi lòng bất cứ gã đàn ông nào, nhưng không phải Gatrix!

- Em... không thể!

- Vậy thì em sẽ đặt chúng ta vào một tình thế khó khăn! Những người đến sau có thể phát hiện ra những cái xác, bởi lũ động vật chưa kịp giải quyết. Họ sẽ biết được về em, về bí mật của chúng ta, rồi cả hai chúng ta sẽ được giáo hội mời lên giàn thiêu. Em muốn thấy kết cục đó sao?

- Em... không...

Gatrix túm lấy hai vai của Vera, lắc dữ dội.

- Không cái gì mà không! Ngưng làm một tiểu thư đỏng đảnh và chấp nhận sự thật đi! Chính em là người đã đòi giết người, thì giờ phải làm cho tới cùng!

Vera bị Gatrix lắc lắc như một con rối đứt dây. Cô quát lớn, tát cho Gatrix một cái.

- Anh cút ra!

Tiếng chát khô khốc vang lên, khi bàn tay của Vera vả thẳng vào mặt con Goblin. Lực đánh mạnh tới nỗi Gatrix bị đánh bay đi sang một bên, máu phun cả ra từ dưới lớp áo choàng.

Vera chết điếng người trước hành động của mình. Cô chỉ phản xạ... Bàn tay của Vera khựng lại giữa không trung, run run như vừa tự tay đập vỡ một thứ gì đó.

- Gatrix!

Vera hét lên, bò một cách đầy vụng về ra chỗ Gatrix đang nằm. Con Goblin không hề động đậy chút nào, giống như thể cái tát vừa rồi đã khiến nó ngất đi vậy!

- Làm ơn... đừng làm vậy... Gatrix!

Vera mếu máo, lật đật ôm Gatrix vào lòng. Cô kéo chiếc mũ trùm của hắn ra, chỉ để thấy một bên mặt Gatrix giờ sưng phồng lên, phù thũng một mảng. Mắt trái của Gatrix không có cách nào mở ra được, khi vết sưng đã chèn lên mắt của hắn.

Ấy vậy mà Gatrix vẫn gắng mỉm cười. Mép phải của hắn khẽ nhếch lên, thì thầm nhỏ nhẹ.

- Khá hơn chút nào chưa?

Vera giật mình. Cô chợt nhận ra cảm giác ghê tởm ban nãy đã trôi tuột đi đâu mất, thay vào đó chỉ còn là cơn đau đớn như muốn xé rách trái tim cô ra mà thôi! Nước mắt rơi lã chã ra từ gương mặt xinh đẹp như ác ma địa ngục của Vera.

- Anh là đồ ngốc! Sao anh lại phải làm thế chứ!

- Bởi vì anh không muốn em phải chịu đựng!

Gatrix đặt bàn tay lên tay Vera, nhìn vào mắt cô. Hắn không cần nói bất cứ lời nào, nhưng Vera cũng hiểu hết tâm ý của hắn. Đồ ngốc! Đại ngu ngốc! Gatrix đã cố gắng để bảo vệ cô khỏi cảm giác này, và cho tới khi cô khăng khăng muốn trải nghiệm nó, cũng chính hắn là người kéo cô khỏi vũng lầy đấy.

Giờ thì Vera không còn quá căm ghét cảm giác khi giết người nữa. Ký ức đó đã bị một cơn đau còn lớn hơn thế áp chế, khi Vera tự tay đánh trọng thương Gatrix.

Con Goblin đưa bàn tay lên gần má trái. Một thứ ánh sáng vàng vàng, dìu dịu tỏa ra bàn tay hắn, chiếu rọi lên vết thương. Phép thuật hồi phục của Gatrix chỉ là phép sơ cấp, thế nên nó sẽ cần rất nhiều thời gian để chữa khỏi toàn bộ.

Phía sau lưng họ, Cyrax vẫn đứng ngây ra như một pho tượng. Trong lúc màn kịch lâm ly bi đát diễn ra thì gã đã xếp chồng những chiếc xác lên nhau, thu dọn chiến trường, và chờ đợi Vera thực hiện phần việc của mình.

- Lát nữa nếu con bé có làm gì quá khích, thì tôi muốn cậu đứng im, được chứ?

Câu nói của Gatrix lúc nãy vang lên trong đầu Cyrax. Gã thở dài, nhìn về phía Vera, trong mắt không giấu nổi sự ghen tị nhè nhẹ.

Nếu như năm xưa, gã cũng có một người tới để an ủi như thế này!

...

Trận chiến và phần thu dọn sau đó ngốn của họ khá nhiều thời gian, thế nên cả ba không thể không tìm một chỗ cắm trại cách chiến trường không xa. Cyrax nhanh chóng nhóm một ngọn lửa trại, rồi đun lên một thứ nước canh cô đặc mà Gatrix đã nấu sẵn.

Bữa tối đó của họ do chuẩn bị vội vàng, cộng với việc nhân viên hậu cần đang bị thương, thế nên nó khá đơn sơ. Chỉ có súp nóng, bánh mỳ, thịt phơi khô và một bịch rượu nho cho dễ nuốt.

Với người mạo hiểm, thì việc bảo quản lương thực cho những chuyến đi dài ngày là việc khó nhất! Bọn họ không thể nào sở hữu được những chiếc nhẫn không gian đắt đỏ, thế nên việc có được một món ăn tươi là điều bất khả thi.

Trên thực tế, Cyrax cũng đã vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Gatrix cô đặc một nồi nước dùng cực lớn rồi đổ vào những chiếc lọ thủy tinh bịt kín.

Bảo đảm được đồ ăn không hỏng là một điều không hề đơn giản, thế nên những người mạo hiểm bắt buộc phải mang theo hai thứ có khả năng để được rất lâu, đó là bánh mỳ tẩm mật ong cùng rượu vang.

Mật ong và rượu có tính sát khuẩn tốt, sẽ giúp cho đồ ăn và đồ uống khó bị ôi thiu. Thịt phơi khô cũng dựa trên nguyên lý này, khi nó không còn đủ nước để các loại khuẩn có thể sinh tồn, qua đó kéo dài thời gian bảo quản thịt.

Chỉ có điều ngày nào cũng phải nhai thứ thịt khô cứng ngắc, bánh mỳ thì ngòn ngọt lờ lợ, và uống thứ rượu chua chua không phải là một trải nghiệm thú vị gì cho cam. Người mạo hiểm không phải không thể mang những loại rượu khác. Rõ ràng rượu mạnh còn có tính sát khuẩn tốt hơn nhiều so với thứ nước trái cây lên men đúng không?

Thế nhưng nếu như phải chiến đấu mà đầu óc đang quay cuồng thì thật là tồi tệ! Rượu mạnh theo tiêu chuẩn của đấu sĩ không phải là thứ rượu mà người thường hay uống. Chúng không đủ để khiến thể chất mạnh mẽ của họ say được. Rượu mạnh của đấu sĩ là thứ rượu được chưng cất đặc biệt, đủ để khiến cho đấu sĩ cũng phải say.

Có điều giá của chúng chẳng rẻ một chút nào, bởi công nghệ đó đến từ những người Lùn! Còn với rượu thường, thì đấu sĩ uống chẳng khác gì nước lọc. Nếu như vậy thì hiển nhiên họ sẽ chọn thứ rượu rẻ tiền nhất có thể để uống giải khát. Và còn gì rẻ hơn là rượu trái cây lên men đúng không?

- Anh không sao chứ?

Vera sốt sắng hỏi Gatrix. Trải qua một buổi chiều kết hợp giữa uống, xoa thuốc cùng phép thuật, vết sưng trên má Gatrix đã tiêu bớt kha khá. Như đã nói, phép thuật sơ cấp bản thân nó không có giá trị. Vậy nhưng nếu kết hợp nhiều thứ lại với nhau, với xúc tác là phép thuật, thì hiệu quả đạt được sẽ cao hơn lý thuyết rất nhiều.

- Anh ư? Thế này nhằm nhò gì! Vấn đề là em kia kìa!

Cuối cùng thì Vera vẫn là người tự tay đốt những cái xác ra tro. Mặc dù cô đã cướp đi một bữa đại tiệc của động vật, nhưng tro của những cái xác này sẽ làm đất nơi đây trở nên tươi tốt hơn, và về cơ bản thì vẫn là một chuỗi sinh thái tuần hoàn khép kín.

- Em.. cho em một đêm để suy nghĩ vẩn vơ, được không anh?

Vera nài nỉ. Gatrix thấy vậy liền gật đầu.

- Đêm nay Vera sẽ gác! Ngủ sớm đi Cyrax, chúng ta còn cả một cuộc hành trình dài trước mặt đấy!

Và thế là Gatrix và Cyrax kéo chăn, rúc người trong chiếc túi con nhộng mà Gatrix đã may sẵn từ trước. Chỉ còn Vera là ngồi bần thần nhìn ngọn lửa nhảy múa trong đêm. Đầy cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Giác ngộ của Vera

Khi Gatrix mở mắt, thì trời cũng vừa tảng sáng. Thời tiết càng lúc càng lạnh, và tệ hơn là khi những giọt mưa đầu tiên rơi xuống, va vào mũi của hắn.

- Chết tiệt!

Gatrix vùng dậy, thoáng nhìn xung quanh. Hắn cần phải biết tình hình mọi thứ như thế nào trước khi đưa ra một quyết định.

Lửa đã tàn từ lâu, bằng chứng là khói không còn bốc nổi lên từ đống tro đen nguội ngắt nữa. Trong cái cảnh tờ mờ sáng đó, hắn không thấy thân ảnh của Vera ở đâu cả! Chỗ cô ngồi giờ chỉ còn là một vệt cỏ bị lún xuống.

Con Goblin nhào tới chỗ đó, đưa tay chạm lên. Không có hơi ấm, nhưng cũng không có sương bám lên. Điều này có nghĩa là Vera rời đi còn chưa lâu lắm. Con bé có thể chạy đi đâu được chứ?

- Có chuyện gì sao? Vera đâu rồi?

Phía sau lưng Gatrix vang lên một giọng nói. Cyrax đã bật dậy từ bao giờ, trên mặt tràn ngập cảnh giác. Dù muốn hay không thì các đấu sĩ cũng sẽ phải luyện được một khả năng gọi là tỉnh giấc thật nhanh. Không ai cho phép họ có được những giấc ngủ sâu quý báu khi đang thám hiểm, thế nên những kẻ ngủ quá say thì tốt nhất khỏi cần dậy!

- Tôi không biết! Từ lúc tôi tỉnh dậy thì đã không thấy cô ấy đâu rồi!

Mưa càng lúc càng nặng, giá buốt vô cùng!

Gatrix lập tức triệu hồi ra một vòng phép thuật, điều hướng cho hạt mưa rơi sang hướng khác. Nhưng Cyrax thì không có được sự xa xỉ ấy! Gã khổng lồ chỉ có thể xuýt xoa trong cái làn mưa trắng xóa lạnh cắt da cắt thịt ấy mà thôi!

- Lại đây đứng tạm đi Cyrax! Tôi không thể bao quát một khu vực quá rộng được.

Gã khổng lồ lập tức chạy vội tới gần Gatrix, và kì lạ thay, những cơn mưa không còn có thể lăng trì gã thêm được nữa. Giống như bước qua một cánh cửa, không gian xung quanh Gatrix an toàn và ấm áp như mái ấm gia đình. Nó đối lập hoàn toàn với sự cô độc và lạnh lẽo của cơn mưa phía ngoài kia.

Giá lạnh là một chuyện, nhưng mưa còn nguy hiểm hơn rất nhiều! Đầu tiên, nước nói chung, có khả năng mang theo nhiệt lượng trên cơ thể. Không phải tự nhiên mà động vật nói chung bài tiết mồ hôi ra. Mỗi một giọt mồ hôi đó mang theo không chỉ là chất thải, mà còn cả nhiệt độ của thân thể.

Và những cơn mưa hoạt động theo một nguyên lý tương tự! Khi những giọt mưa chạm vào cơ thể, chúng cũng cướp đi phần nhiệt quý giá của cơ thể. Không chỉ như vậy, nước còn bị đóng băng khi nhiệt độ hạ xuống thấp nữa, tạo thêm trọng lượng đè lên người mạo hiểm. Nước lạnh thấm qua vải, thậm chí còn có thể tạo nên hiện tượng "lột da" - khi da mất đi khả năng đàn hồi và bám dính luôn quần áo.

Đó là một trong các biểu hiện của sự bỏng lạnh - khá giống bỏng nóng phải không nào?

Mặc dù vậy, Gatrix cũng chưa dám kết luận nước ở thế giới này đông ở không độ - đùa gì chứ, thành phần trong nước chưa xác định, áp suất chưa xác định, lấy gì ra bảo đó là không độ? Chưa kể, cái gọi là "không độ" của Avalon cũng sẽ khác với "đông lạnh" của những thế giới mà Gatrix đã từng trải qua.

Thế nhưng việc cấp thiết nhất bây giờ không phải là ngẫn người phân tích thế giới, mà phải tìm kiếm được vị trí của Vera cái đã! Vốn dĩ bọn họ có thể dễ dàng rống to cuống họng để tìm Vera, song hiện tại khi trời đang mưa như thế này thì âm thanh sẽ bị át đi rất nhiều.

- Con bé có thể đi đâu được chứ?

Gatrix cau mày, cố gắng vận dụng tất cả sự tỉnh táo. Hắn nhớ lại từng động tác, cử chỉ của Vera trong ngày hôm qua. Mọi thứ cứ trôi tuồn tuột như một cuốn phim quay chậm, và rồi Gatrix sáng bừng hai mắt lên.

- Hãy quay trở lại chỗ chúng ta đánh chết lũ cướp!

- Hả?

- Chạy theo tôi, trừ phi cậu muốn ướt hết cả người!

Nói xong, Gatrix lập tức phóng vèo đi. Với tốc độ này thì Cyrax muốn bắt kịp Gatrix cũng đơn giản thôi. Thế nên dù trong bụng còn rất nhiều thắc mắc, nhưng Cyrax vẫn chạy hùng hục theo con Goblin.

Đúng như những gì Gatrix dự đoán, Vera đang đứng thần người ra dưới cơn mưa lạnh giá. Mặc cho mái tóc màu tím ngang gáy giờ ướt sũng, ướt bết bám vào mặt, mặc cho mưa sa bão táp, Vera vẫn lẳng lặng ngắm một gò đất nho nhỏ. Đó chính là nơi cô đã đắp nên, để làm mộ chung cho những tên cướp.

Thực chất đây chỉ là một ngôi mộ không. Ngọn lửa của Vera mạnh tới nỗi, nó đốt sạch sành sanh toàn bộ những gì còn sót lại của lũ cướp, tới mức tro tàn của chúng không chịu nổi cũng phải tan ra theo làn gió. Sẽ chẳng có ai biết về những giây phút cuối cùng lũ cướp này, ngoại trừ ba người đang đứng ở đây.

- Vera!

Cô nàng Succubus quay người lại, da tái nhợt đi vì cái lạnh. Từ trên khóe miệng Vera, một nụ cười nhợt nhạt chợt nở rộ.

- Em biết là anh sẽ tìm được em mà!

- Cảm ơn vì đã tin tưởng và tạo rắc rối cho anh! Em đang làm gì ở đây vậy?

Vera lại quay trở về nhìn ngôi mộ không trước mặt.

- Ai là người xây nên ngôi mộ này?

Gatrix và Cyrax bước lại gần Vera, đủ để che cô khỏi cơn mưa tầm tã ngoài kia. Có điều không một ai trong họ chạm vào Vera cả!

- Chính là em, con bé lúc trước còn giãy nảy lên, một sống hai chết đòi trải nghiệm cảm giác giết người! Giết xong thì lại hối hận, và muốn tỏ ra ăn năn bằng cách xây cho họ một cái mộ. Thật nực cười làm sao!

Vera co giò, đạp thật lực vào gò đất. Chiếc gò nổ tan, đất đá bay tứ tung.

- Trải qua một đêm suy nghĩ, em nhận ra một điều. Em không cần phải tự tìm lí do gì cho bản thân hết. Em giết là giết, không cần phải tự gắn cho mình chính nghĩa, hay tà ác gì cả. Để thực hiện được mục tiêu của mình, em sẽ gặp rất nhiều vật cản. Sẽ có những lúc, khi những giải pháp thông thường tốn quá nhiều công sức, em sẽ chọn giải pháp đơn giản nhất để loại bỏ nó!

- Như vậy em đã hiểu được gì?

Cyrax cất giọng ồm ồm.

- Em nhận ra... sự vấn đề không phải là vì em giết hay tha họ, mà bởi vì em đủ mạnh để có tư cách lựa chọn giết hay không giết họ! Em có quyền chọn cách giết họ nhẹ nhàng hay đau đớn. Tất cả những chuyện này được xây dựng trên cơ sở em đủ mạnh, và họ thì yếu.

Vera cúi xuống, nhìn bàn tay xanh tái của mình, siết chặt nó lại.

- Vậy nên em không còn hoang mang nữa! Đối với em, giết chóc cũng chỉ là một thủ đoạn, một công cụ, giống như đàm phán, thuyết phục, hối lộ, chơi xấu mà thôi! Em không còn cảm thấy ăn năn khi giết chết lũ cướp, và bất kể là em giết chúng nhanh gọn, hay tra tấn hành hạ, mọi thứ đều chẳng còn nghĩa lý gì nữa!

Vera hờ hững nhìn xuống thứ đã từng là ngôi mộ. Một ngọn lửa bốc lên từ trên người cô, cháy hừng hực như một ngọn đuốc sống, mang Vera trở lại thế giới hiện thực. Cô quay lại nhìn hai người đồng bạn, và trong một thoáng chốc, Gatrix thấy được khí chất của bá giả trên người Vera. Nói đúng hơn là sự cao ngạo, lạnh lẽo của một vị thần!

- Nói cho em nghe xem Gatrix, có phải rằng em đang dần trở nên coi thường sinh mạng không?

Gatrix ngẩn người trước câu hỏi này của Vera, còn Cyrax thì cúi đầu lặng im. Đây là một vấn đề mà mọi kẻ sát nhân đều phải đối mặt! Khi bọn họ đã quen với việc giết chóc, thì hành động kết thúc một sinh mạng đối với họ cũng bình thường như bao hành động khác. Ăn, uống, thở, ngủ, làm tình, đi lại, giết chóc, chúng cứ diễn ra tự nhiên như vậy thôi.

Sinh mạng chỉ quý giá với người biết trân trọng nó, giống như bao thứ đồ vật được-cho-là-có-giá-trị khác!

Gatrix nhún vai lắc đầu.

- Thật sự xin lỗi em, nhưng đây là một câu trả lời mà đến chính bản thân anh cũng không biết! Anh đã chứng kiến quá nhiều thế giới, quá nhiều kẻ mê man giống em, và chúng ta đều chỉ là những kẻ mò mẫm trên con đường đi tìm chân lý mà thôi. Giết hay không, đối với vũ trụ này chẳng có bất cứ nghĩa lý gì. Sinh mạng một khi đã tồn tại, tức là nó sẽ có kết thúc. Chỉ cần có kết thúc, bất kể là kết thúc do tự nhiên, hay do tác động khác, đối với cán cân tổng thể đều được!

Gatrix cảm thấy hơi "người" đã dần trở lại trong mắt Vera.

- Vậy là thật sự có những vấn đề mà đến cả anh cũng không biết, và chúng còn làm khó anh sao?

- Đúng vậy! Anh không phải thần, không toàn trí toàn năng. Anh chỉ là một phàm nhân, theo như thang đo của vũ trụ. Nếu như có cơ hội gặp lại thần, anh sẽ hỏi cô ấy hộ em!

- Ha ha... khoan! Anh vừa nói cô ấy sao? Sao anh biết thần là nữ? Anh chẳng phải đã nói không thể định nghĩa thần cơ mà?

Vera hùng hổ bước lại gần Gatrix, trong lúc con Goblin bối rối không biết làm sao.

- Anh chỉ đang dùng một đại từ nhân xưng cho em dễ hiểu thôi mà! Thần là gì mà chả được...

- Này Gatrix!

Gatrix và Vera chợt im bặt! Phía sau lưng bọn họ, Cyrax đang nhìn cả hai, trên gương mặt của gã tràn ngập sự nghiêm túc.

- Tôi muốn hỏi... phải chăng cái giá để trở thành một người đứng đầu, là phải gánh chịu điều này? Cảm giác khinh rẻ sinh mệnh ấy?

Gatrix liếc nhìn vào mắt Vera, và bọn họ trao đổi suy nghĩ còn nhanh hơn bất cứ phương pháp truyền đạt nào trên đời này!

- Một lãnh đạo sao... Những kẻ dẫn đầu luôn luôn phải gánh chịu rất nhiều thứ, và phải, chuyện này cũng là một thứ mà họ phải thừa nhận! Những người bình thường như chúng ta có thể trân trọng, yêu thương người khác, vì chúng ta vẫn còn biết quyến luyến sinh mệnh. Nhưng với những kẻ đó...

Gatrix không cần nói, Vera và Cyrax cũng biết hắn đang ám chỉ tới nhóm người nào. Những người điều hành một tổ chức, một quốc gia. Những ông vua, bà hoàng.

- Những người đó, họ đã đánh mất đi sự xa xỉ của việc ngắm nhìn một bông hoa. Trong mắt họ, mọi thứ chỉ còn là màu xám!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Từ bỏ nhiệm vụ... được không?

Gatrix không giải thích thêm tại sao lại là màu xám, và hai "học trò" của hắn cũng không muốn hỏi tiếp. Đề bài mà Gatrix ném ra cho bọn họ mang theo ý nghĩa quá to lớn, để những kẻ thường dân nhỏ bé như họ có thể hiểu.

Và sẽ cần nhiều thời gian, cùng trải nghiệm để Cyrax lẫn Vera thấu hiểu được tại sao Gatrix lại dùng màu xám để chỉ đôi mắt của những người cầm quyền.

Trải qua trận chiến này, tâm lý của Vera lại một lần nữa được lột xác và trưởng thành hơn. Gatrix không còn định hướng sự phát triển của Vera là tốt hay xấu. Chỉ cần cô còn thay đổi, là ngày đó cô còn phát triển. Sự vật mà đứng yên thì cũng có nghĩa là nó đã rất tiếp cận diệt vong rồi!

Cứ như thế, ba người mạo hiểm lại nai nịt gọn gàng, xách theo những chiếc ba lô đã vơi đi không ít, cùng một thân thể bốc mùi nồng nặc, hướng về phía Shazam. Nếu như lúc trước, Gatrix có thể gọi thời tiết là lạnh buốt, thì giờ hắn không biết nên dùng từ gì cho chính xác nữa.

Bởi trước mặt bọn họ là một cánh đồng cỏ. Một cánh đồng cỏ với màu xanh lá đậm úa, tím tái đi trong cái rét của đất trời. Trên mỗi ngọn cỏ đó, lại có một bông hoa màu trắng nở ra. Hoa mọc ở khắp nơi, trên cỏ, trên mặt đất, trên người của đội Tự Do. Hoa rơi xuống từ trên trời, mang theo cái lạnh tê tái của nước bị đóng băng.

- Anh đã nghĩ mọi chuyện không ổn, nhưng anh thật sự không thể nào tưởng tượng được lại có cả tuyết rơi! Anh thì chưa nhìn thấy tuyết trên Avalon bao giờ, nhưng hai em chắc là thấy rồi nhỉ!

Gatrix run cầm cập dưới lớp áo choàng, răng va vào nhau kêu lạch cạch. Loài Goblin có tốc độ trao đổi chất rất tốt, quá tốt, thế nên họ không có nhiều mỡ. Mỡ đóng vai trò cực kì quan trọng trong việc giữ nhiệt, và với một sinh vật thiếu mỡ như Gatrix thì...

Vera choàng tay ra, ôm Gatrix vào trong lòng. Hơi ấm từ phép thuật, và từ thân thể thiếu nữ mang-một-nửa-dòng-máu-Địa-Ngục khiến cho con Goblin mau chóng bình thường trở lại. Gatrix thở dài một cách khoan khoái, trong lúc Cyrax lên tiếng giải thích.

- Nơi chúng ta đang đứng là một quốc gia tên Malus, và Malus tuy có mùa lạnh song không tới được mức này! Chính xác hơn là ở xứ này, cái gọi là lạnh chỉ có thể coi là man mát thôi, chứ thời tiết chủ đạo vẫn là ôn hòa dễ chịu.

Căn cứ theo lịch vương triều Malus, thì một năm có mười tháng, một tháng tính bằng bốn mươi ngày. Trong đó từ tháng chín đến hết tháng một được gọi

là mùa lạnh, còn bảy tháng còn lại là mùa nóng.

Mùa nóng thì mưa sẽ nhiều trên khắp vương quốc, điều này thì Gatrix hiểu khá rõ. Còn mùa lạnh thì tiết trời sẽ khô, tình trạng thiếu nước xảy ra liên miên.

Còn trong lịch sử lập quốc Malus, thì vương triều chưa từng ghi nhận một lần nào có tuyết rơi cả!

Gatrix nheo mắt, nhìn xuống lớp tuyết càng ngày càng có xu hướng phủ dày hơn trước mặt.

- Anh có dự cảm không lành về nhiệm vụ lần này!

- Em cũng vậy, nhưng điều đó chỉ càng chứng tỏ, thứ ẩn bên trong tòa thành đó không hề tầm thường chút nào! Biết đâu đó sẽ là một loại Chí bảo nào đó xuất thế thì sao?

Vera cười giễu.

- Còn em thì sao Cyrax? Bản năng sinh tồn của em nói gì?

- Cái này...

Cyrax đưa tay lên gãi đầu rồn rột.

- Em có cảm giác nguy hiểm vẫn luôn rình rập quanh đây, nhưng chuyện đó thì chưa có gì đặc biệt cả! Tín hiệu cảnh báo vẫn chỉ như thường lệ thôi!

Gatrix trầm ngâm suy tư. Hắn là đội trưởng của đội này, thế nên hắn phải là người gánh chịu trách nhiệm đưa ra quyết định cuối cùng.

- Mọi thứ... cứ sai sai thế nào ý! Chúng ta lui, từ bỏ nhiệm vụ này!

Gatrix khẳng định chắc như đinh đóng cột! Cả Vera lẫn Cyrax đều hơi nhíu mày trước quyết định này.

- Nhưng như vậy mọi công sức chúng ta bỏ ra đều sẽ trở thành công cốc hết!

- Đúng vậy, tiền trả cho xe ngựa, tiền lương thực thực phẩm, mọi thứ đã ngốn của chúng ta rất nhiều rồi! Nếu chúng ta không kiếm chác được từ nhiệm vụ này thì tình hình tài chính của đội trong mấy tháng tới sẽ rất căng thẳng cho mà xem!

Vera và Cyrax nhao nhao lên bên tai Gatrix, cố gắng thuyết phục hắn suy nghĩ lại. Vậy nhưng con Goblin lắc đầu!

- Các em đánh giá chiến lực của chúng ta như thế nào?

- Rất mạnh?

- Phải, rất mạnh, nhưng là mạnh cỡ nào? Để anh nói luôn cho hai đứa hiểu rõ! Tổ hợp của chúng ta có thể nói là một tỷ lệ vàng, bởi nó đảm bảo sự cơ động cực cao nhờ số lượng thành viên nhỏ. Không chỉ vậy, Cyrax hiện tại đang sở hữu khả năng cận chiến vô cùng mạnh mẽ, còn Vera đóng vai trò tuyến sau ném sát thương lên. Anh thì có nhiệm vụ hậu cần và hỗ trợ. Một tổ đội như thế này có sức chiến đấu không thua gì các đội mạo hiểm cấp bạc có số thành viên đông đảo!

Cyrax gật đầu tán đồng. Trải qua từng đó thời gian tôi luyện, Cyrax đã vượt qua giai đoạn làm quen ban đầu, và giờ thì mỗi ngày, gã đều có thể cảm nhận được cơ thể thay đổi. Gã giống như một cỗ máy khổng lồ, mạnh mẽ và đầy tinh tế, sẵn sàng bùng nổ ra một sức hủy diệt mà không đấu sĩ cấp trung nào có thể tưởng tượng nổi.

Về phần Vera, khi đấu tập thì kỹ xảo của cô còn có thể áp đảo gã vài phần, chứ nếu thật sự đấu một một bây giờ, Vera không có bất cứ cửa nào để thắng được Cyrax! Song điều đó cũng không phải quá quan trọng, bởi định vị của Vera là ở phía sau, sử dụng phép thuật.

Và bọn họ còn có một khối tri thức khổng lồ, kiêm luôn vai trò hậu cần giúp cả đội không bao giờ lâm vào tình huống thiếu chuẩn bị. Đừng bao giờ đánh giá thấp vai trò của một hậu cần, bởi riêng việc ai là người khuân vác đồ, ai là người nấu nướng dọn dẹp đã đủ để làm sứt mẻ tình cảm giữa các thành viên rồi!

Với các đội khác, những thành viên có giá trị thấp nhất sẽ thường phải lãnh trách nhiệm này, và hiển nhiên là họ không hề vui vẻ gì rồi! Khi đã không hứng thú, thì mức độ tập trung cho công việc này của họ cũng sụt giảm, và những lỗ hổng này hoàn toàn có thể trở thành sai lầm chí mạng trong các cuộc thám hiểm dài hơi.

Tất nhiên đó chỉ là thực trạng ở những đội nghiệp dư, mới thành lập. Còn ở những đội có số lượng hùng hậu, tổ chức bài bản, thì họ luôn có những thành viên hậu cần được đào tạo chuyên nghiệp.

Trách nhiệm của các thành viên chiến đấu là phải bảo vệ tính mạng của nhân viên hậu cần bằng bất cứ phương pháp nào có thể, chừng nào nó còn không ảnh hưởng tới tính mạng của họ.

Cyrax đã từng đi đây đi đó rất nhiều, nên gã đã chứng kiến không thiếu những nhân viên hậu cần chuyên nghiệp. Song bọn họ không có cách nào có thể so được với con Goblin nhỏ nhắn đang đứng trước mặt gã! Cyrax phải thừa nhận, gã đang cố học theo phương thức tư duy của Gatrix.

Con Goblin luôn luôn có thể tìm ra được những vấn đề thiếu sót trong kế hoạch của cả bọn, và tìm cách bổ sung vật tư trước khi thật sự tác chiến. Thiếu Gatrix, Cyrax thậm chí còn có thể mường tượng ra cảnh gã và Vera tranh giành nhau đồ ăn, thức uống, thuốc men ở thời điểm này luôn!

Còn giờ thì sao? Cyrax đang bọc mình trong nhiều lớn quần áo dày ấm - chúng được Gatrix may tạm từ quần áo dự phòng trong nhẫn không gian. Đồ ăn của cả bọn còn đủ cho vài chục ngày nữa, các loại khí cụ cũng luôn sẵn sàng. Có được một hậu cần xuất sắc quả thật cực kì giá trị!

Cyrax còn dám khẳng định, nếu như Gatrix muốn xin gia nhập một tổ chức mạo hiểm nào, thì với kỹ năng này của hắn, các tổ chức chắc chắn sẽ tìm mọi cách để che dấu thân phận thật sự của Gatrix! Thời buổi này những người dùng trí óc không nhiều, chứ culi lực điền thì vớ ra đầy một nắm!

- Và với sức chiến đấu của chúng ta, anh tin rằng nhiệm vụ cấp bạc trở xuống, hoặc lực chiến yêu cầu từ cấp trung trở xuống thì chúng ta gần như không thể gặp nguy hiểm! Nếu như vậy thì tại sao phải mạo hiểm dấn thân vào cuộc phiêu lưu với quá nhiều điểm bất thường như thế này chứ?

Vera im lặng, khẽ cắn môi. Cô muốn nói gì đó, nhưng quả thật những lời của Gatrix rất có sức thuyết phục. Bọn họ có đủ tiền vốn để làm lại, vậy thì mạo hiểm là không cần thiết! Nếu như đây là Gatrix lúc trước, thì Vera tin rằng anh sẽ chẳng ngại ngần gì mà bước về phía Shazam.

Có điều khi dưới nách của Gatrix giờ là hai tính mạng, hai con người nhìn vào anh với quá nhiều kỳ vọng, thì áp lực Gatrix phải thừa nhận là vô cùng lớn! Giờ anh không chỉ chịu trách nhiệm cho cuộc sống của bản thân, mà còn là cả của Vera lẫn Cyrax.

Cô không có cách nào chia sẻ được trọng trách này của anh, thế nhưng cô có thể khiến nó bớt tồi tệ!

- Được rồi, em đồng ý với anh! Cùng lắm khi quay lại, chúng ta nhận thêm nhiều nhiệm vụ cấp bạc và đồng khác để kiếm tiền là được. Em cũng không thích cái sự bất thường như thế này!

Gatrix thở phào nhẹ nhõm. Hơn ai hết, Gatrix hiểu rõ Vera mới chính là nhân tố bất ổn nhất trong cả đội! Cô nàng mới chỉ trong giai đoạn lột xác. Sự mê man của Vera là điều không thể tránh khỏi, và nó thường dẫn tới những lựa chọn cảm tính rất cực đoan! Thật may là lần này Vera hiểu chuyện và không nằng nặc đòi tiếp tục cuộc hành trình!

- Như vậy chúng ta quay về thôi!

Cả ba thống nhất xong, bèn khăn gói quả mướp quay trở lại thị trấn gần Nephesis. Gatrix đủ sức để phân biệt ra phương hướng cần phải đi - hắn có nhiều hơn mười biện pháp để làm được điều đó. Và điều này khiến cho việc cả ba lạc đường trong bốn ngày kế tiếp càng trở nên quái dị gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Không gian lòng chảo

- Anh có chắc chắn là chúng ta đang đi đúng đường chứ Gatrix?

Vera hỏi, trong giọng tràn ngập lo lắng. Gatrix đang ngồi bên dưới mặt đất, vò đầu bứt tai ra chiều suy nghĩ lung lắm! Không hiểu tại sao Gatrix đã kiểm tra bằng đủ mọi phương pháp hắn có thể áp dụng, từ nhìn sao, nhớ mùi, đếm bước chân vân vân... Vậy mà bọn họ đi mãi vẫn không gặp được những khung cảnh đáng lý họ phải gặp!

Ví dụ như những ngôi làng bị phá hủy, chỉ còn lại tàn tích chẳng hạn! Nơi bọn họ đang đi là một vùng đồng bằng rất rộng lớn, tầm mắt khoáng đạt, thế nên rất khó để nói bọn họ có thể bỏ lỡ được.

Không chỉ vậy, tuyết càng khiến cho mọi thứ trở nên tồi tệ hơn! Ngày thứ tư bọn họ hướng trở về Nephesis, trong mắt bọn họ chỉ còn một màu trắng xóa! Những bông tuyết rơi lả tả từ trên trời xuống, lạnh thấu xương, và khiến cho thân thể của những người lữ hành trở nên nặng nề hơn bao giờ hết.

- Thế này không ổn một chút nào! Chúng ta phải làm điều gì đó thôi Gatrix!

Cyrax gầm lên, cố gắng nhấc chân ra khỏi lớp tuyết. Điều kinh khủng đã xảy ra ở ngày thứ sáu, khi tuyết đã ngập tới ngang đầu gối của Cyrax! Với Vera thì nó là ngang đùi, nhưng một Goblin thấp lùn như Gatrix thì tuyết cao như vậy chẳng khác gì thảm họa!

- Vera, giữ cái gậy phép cho anh!

Gatrix triệu hồi ra cây gậy phép của Vera trong nhẫn không gian, đưa nó cho cô nàng. Vera lập tức cắm phập cây gậy xuống tuyết, trong lúc Gatrix được Cyrax nhấc lên trên đỉnh gậy.

- Được rồi, bắt đầu nâng cây gậy cao lên! Cao nữa! Không được, Cyrax, phiền cậu!

Cyrax lẳng lặng đón lấy cây gậy trong tay Vera, nâng cả người con Goblin lên cao nhất có thể. Gã không khỏi líu lưỡi trước sức nặng của cây gậy. Đúng

là chỉ có thể loại quái vật như Vera mới chấp nhận sử dụng một chiếc gậy phép như thế! Quái vật theo nghĩa khen, thán phục, không phải là ám chỉ dòng máu Succubus của con bé!

Gatrix đứng co một chân trên chiếc gậy, cân bằng một cách khéo léo dù diện tích đứng của hắn là rất nhỏ. Khá khen cho Cyrax, khi chiếc gậy này không hề rung rinh một chút nào. Có lẽ sớm thôi, Gatrix sẽ được thấy Cyrax tái hiện lại hình ảnh của hắn ở Valoran rồi.

Mà Valoran là chỗ quái nào thế nhỉ?

Gatrix lắc lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm. Bằng thị lực siêu việt của loài Goblin, Gatrix đưa tầm mắt ra thật xa, thật xa. Hắn lại ngoái đầu về phía sau, nhìn về phía đầm lầy Shazam.

- Anh ta đang làm gì thế không biết?

Ở bên dưới, Cyrax tò mò hỏi Vera. Gã khổng lồ ngẩng đầu lên, nhìn Gatrix đang huơ tay trong không khí liên tục, như thể đang vẽ gì đó. Vera chống tay lên eo, nheo mắt nhìn Gatrix.

- Em không biết! Nhưng en học được một điều, khi chúng ta đang bế tắc, hãy tin vào Gatrix! Em tin rằng Gatrix có thể đưa chúng ta thoát khỏi sự bế tắc này!

Nhiều lúc Cyrax rất hâm mộ sự đơn thuần chân chất của Vera. Để có thể tin tưởng một người tới mức mù quáng như vậy, rốt cuộc bọn họ đã trải qua những chuyện gì?

Đột nhiên một vật rơi phịch xuống từ trên cao! Đó là Gatrix, sau khi đã tính toán xong! Con Goblin đang bị lún tới nửa người dưới đống tuyết.

- Anh phát hiện ra tại sao chúng ta không thể quay trở lại rồi! Nhưng trước đó, anh có một chuyện cần phải kiểm chứng cái đã!

Gatrix nằm ngửa lưng ra trên mặt tuyết, trong cái nhìn khó hiểu của Vera và Cyrax.

- Chú ý thật kỹ bản năng sinh tồn của em nhé, Cyrax! Chúng ta đang ở trong một thế giới khác. Vùng không gian xung quanh Shazam đã bị cắt khỏi thế giới thực, thế nên dù có cố gắng đi như thế nào, chúng ta cũng không thể quay trở lại Nephesis được đâu!

Ngay lập tức, Cyrax đổ gục xuống! Mồ hôi lạnh ứa ra khắp toàn thân gã, còn mắt thì trợn ngược lên trông rất đáng sợ!

- Thở sâu, Cyrax! Hít vào, thở ra, thật bình tĩnh và chậm rãi! Cậu làm được mà!

Gatrix nhích dần người ra khỏi hố tuyết. Hóa ra hắn đã dùng chân đạp liên tục để nhấc người khỏi tuyết, trong khi duy trì diện tích tiếp xúc với bề mặt tuyết càng lớn càng tốt bằng cách nằm dài ra.

Đây là một phương pháp rất đơn giản để giúp những người đang bị kẹt ở bùn lầy, hố băng hay hố cát ướt. Chỉ cần nằm ngửa ra trên bề mặt lún, rồi dùng chân đạp lên đạp xuống liên tục, là cơ thể sẽ tự được ủn ra khỏi hố lầy. Nguyên lý của nó liên quan tới lực đẩy của chất lỏng, và áp suất.

Khi Gatrix thoát hoàn toàn ra khỏi tình trạng ngập nửa người, và nằm dài trên mặt tuyết, thì Cyrax cũng đã bình tĩnh trở lại. Gã thở hồng hộc như một con trâu nước, giọng nói không thể giấu nổi sự run rẩy.

- Tại... sao...?

- Có vẻ như bản năng sinh tồn của cậu được xây dựng trên cơ sở tri thức cậu. Tức là nếu cậu không biết về một thứ, vì nó quá cao siêu, vượt quá tầm tri thức của cậu, thì bản năng sinh tồn sẽ không thể "giải đọc" được những tín hiệu nguy hiểm đó. Nói cho tôi nghe, cậu cảm nhận được những gì?

Cyrax nghiến chặt răng, như thể đang cố gắng đè nén một cảm xúc gì đó rất kinh khủng vậy!

- Chúng ta... sẽ chết! Tất cả chúng ta sẽ chết! Chưa bao giờ em thấy cảm giác tử vong kề cận tới như vậy!

Cyrax run cầm cập, vô cùng sợ hãi. Nếu như nguy hiểm ở một mức nhất định, thì ý chí của gã có thể thừa nhận được. Nhưng cái cảm giác này... Cyrax giống như kẻ tử tù đã bị tròng sẵn dây thừng vào cổ rồi vậy! Chỉ cần một tiếng quát, tấm ván dưới chân gã sẽ mở ra, và cổ của Cyrax sẽ gãy đánh rụp trước sức giật đột ngột ấy!

Con Goblin ngưng tụ ra hai chiếc ván bằng nước đóng băng, rồi đạp lên trên chúng. Hắn có thể tạo ra những chiếc ván trượt cho cả đội, song nguyên liệu không có, thế nên Gatrix chỉ có thể ngưng tụ ra cho bản thân trước, rồi thử đi tìm xem sao.

Gatrix trượt một cách nhẹ nhàng tới trước mặt Cyrax. Nhờ có độ cao của tuyết, mà giờ con Goblin cao ngang ngửa Cyrax luôn. Gatrix đưa tay lên vỗ vai Cyrax một cái.

- Cậu yên tâm, anh sẽ đưa tất cả chúng ta rời khỏi đây, an toàn và khỏe mạnh!

Nói xong, Gatrix vẫy tay tạm biệt hai người kia, rồi phóng vụt về hướng đầm lầy Shazam. Theo như tính toán phép thuật của Gatrix, thì vùng không gian này giống như một cái lòng chảo.

Vùng trung tâm là đầm lầy Shazam, và cao dần khi đi ra xa. Sở dĩ bọn họ đi mãi mà không thể thoát được là vì theo góc độ không gian, đội Tự Do đang bị "trượt" về nguyên điểm. Cho dù họ có cố cả đời cũng đừng hòng thoát được khỏi nơi đây.

Đấy là nếu họ có cả đời! Chỉ sợ chỗ tuyết này cũng đủ khiến họ chết ngắc sau vài ngày nữa rồi!

Sau khi được Gatrix an ủi, Cyrax đã ngừng run. Gã nhìn đau đáu về phía Gatrix đã trượt đi, trong mắt tràn ngập thứ cảm xúc phức tạp. Cuối cùng gã quay sang nhìn Vera.

- Hóa ra cảm giác tin tưởng người khác một cách tuyệt đối là vậy!

- Nói với anh rồi mà, Gatrix là tuyệt vời nhất!

Vera nở nụ cười, khoe hai hàm răng trắng bóc đều tăm tắm của mình.

...

Cả hai ngồi trò chuyện nhảm nhí một lúc khá lâu thì Gatrix mới trượt về, vác trên vai là hai cặp ván trượt to nhỏ khác nhau. Lúc này tuyết đã cao tới ngang bụng Vera rồi, chứng tỏ thời tiết càng lúc càng thêm kinh khủng. Hay đúng hơn, là thứ gì đó không muốn bọn họ tiếp tục tốn thời gian ở vùng ven này nữa!

- Hai đứa nhớ cách anh làm ban nãy không? Làm đi, trước tiên phải thoát khỏi tình trạng kẹt cứng trong tuyết cái đã!

Cyrax đưa hai tay xuống dưới nách Vera, xách bổng cô lên khỏi mặt tuyết.

- Không cần phức tạp như vậy!

- Này này, anh mà dám chạm lung tung là em đánh đấy!

- Yên tâm, anh chỉ coi cô như bậc em gái trong nhà thôi! Hơn nữa cô cũng có cái gì đâu mà phải sợ!

- Hả?!!!

Mặc kệ Vera và Cyrax đang đấu võ mồm với nhau, Gatrix lập tức cúi người xuống, buộc hai chiếc ván trượt nhỏ vào giày của Vera.

- Được rồi, đặt Vera xuống một cách nhẹ nhàng đi Cyrax!

Gã khổng lồ từ tốn đặt Vera xuống mặt tuyết, cho tới khi cô nàng có thể đứng một cách bình thường trên đó.

- Hiện tượng này... à ra là vậy!

Cyrax nhíu mày suy tư rồi ồ lên. Với một kẻ đã học rất sâu về vật lý như gã, thì hiện tượng này có thể được giải thích khá đơn giản mà thôi. Giả sử Vera nặng năm mươi cân. Khi cô đứng trên tuyết, thì toàn bộ trọng lượng của cô dồn lên hai bàn chân, tức là diện tích tiếp xúc giữa Vera và tuyết rất nhỏ. Nó khiến cho lực Vera đè lên trên tuyết là rất lớn, và do đó cô chìm xuống.

Còn khi Vera dẫm lên trên chiếc ván trượt, thì lúc này diện tích tiếp xúc giữa Vera và mặt tuyết đã tăng lên đáng kể. Do đó, cô không còn chìm nữa. Khối lượng cơ thể càng lớn thì tấm ván trượt cũng sẽ phải càng lớn, để giảm bớt áp suất lên mặt tuyết.

Cyrax biết về những điều này, song lý giải lý thuyết từ thực tiễn thì dễ, còn để vận dụng lý thuyết áp dụng vào thực tiễn lại là một chuyện khác!

Sau khi nhìn thấy Vera đã đứng an ổn, Cyrax cũng ngửa người, nhấc dần cơ thể ra khỏi tuyết. Khi toàn thân Cyrax đã thoát khỏi bị kẹt, Gatrix lập tức buộc hai chiếc ván to đùng vào chân gã.

- Anh tìm thấy gỗ ở đâu thế?

Cyrax nắm lấy tay của Vera và Gatrix, từ từ nhấc người lên, trả lại áp lực xuống đôi chân. Phần diện tích tiếp xúc đã được tính đủ để dù mỗi người trong bọn họ đều mang theo một ba lô hành lý cỡ vừa, song không ai bị lún xuống tuyết hết.

- Phía trước có một trảng rừng trụi lá. Anh nghĩ rằng đó chính là phần bìa rừng bao xung quanh đầm lầy Shazam, chỉ có điều lúc này chúng đã trụi sạch lá vì giá lạnh và tuyết rồi!

- Nói như vậy, tức là chúng ta tưởng chừng như đang tiến, song thực chất là đã hướng dần về phía Shazam rồi phải không?

- Đúng vậy!

- Khoan khoan, hai người nói lại từ từ bằng tiếng người cho em cái!

Vera khua khua hai tay.

- Nói như thế nào nhỉ? Chúng ta giống như đang ở trong cái bát này đây.

Gatrix lấy ra một chiếc bát, chỉ vào trong lòng bát.

- Đầm lầy Shazam nằm ở phần đáy. Còn chúng ta hiện tại đang ở lưng chừng cái bát. Do không gian bị gấp khúc, thế nên dù có cố gắng đến đâu đi chăng nữa, thì chúng ta cũng không thể nào đi tới miệng bát để thoát đi được. Thay vào đó, chúng ta chỉ đang tiến lại gần đáy bát hơn mà thôi!

- Ra vậy! Mà sao mấy cái kiến thức này Cyrax biết mà em không biết?

Gatrix và Cyrax nhìn nhau, bật cười.

- Vì cậu ta không biết phép thuật chứ sao!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Điều khiển cả thế giới

Không gian lúc này tràn ngập trong sắc trắng. Trắng từ bầu trời, đến mặt đất, tất cả chỉ rặt một màu trắng. Ngay tới cả ba vật thể đang lao vun vút đi trên mặt tuyết cũng mang theo một màu trắng. Chỉ thỉnh thoảng, bọn họ dừng lại, gạt bớt đi tuyết bám trên người và ván trượt để tránh cho bản thân bị lún xuống vì quá nặng.

Gatrix không chỉ đẽo ra những chiếc ván trượt, hắn còn tạo thêm cho cả đội những chiếc gậy chống. Chúng có tác dụng giúp Vera và Cyrax giữ thăng bằng tốt hơn trong quá trình trượt, còn Gatrix thì không cần tới những thứ đó.

Con Goblin đang dẫn đầu đội, nối tiếp sau lưng là hai thành viên còn lại. Gatrix thậm chí còn yêu cầu tất cả phải đeo một chiếc kính gỗ. Hắn chỉ rạch một đường rất nhỏ, vừa đủ để mọi người có thể thấy khung cảnh trước mặt.

Việc thu hẹp tầm nhìn này trên thực tế sẽ giúp cho tầm mắt của người đeo trở nên xa hơn rất nhiều, với cái giá đánh đổi là không thể nhìn được đủ rộng.

Để dễ hình dung, chúng ta thường híp mắt lại khi muốn nhìn một vật đằng xa, và nguyên lý của chiếc kính này tương tự như thế. Nó không làm ảnh hưởng quá nhiều tới thị lực của họ, nhưng sẽ làm giảm đáng kể tình trạng mù tuyết do hạn chế được ánh sáng tiếp xúc với mắt người.

Mù tuyết là hiện tượng thường xảy ra đối với những người phải hoạt động trong thời gian dài ở xứ tuyết. Nước đá đông có khả năng phản xạ tia cực tím từ mặt trời rất tốt, và những tia cực tím này, vốn không thể nhìn thấy bằng mắt thường, có thể phá hủy thị giác nếu tiếp xúc lâu dài.

Điều đáng sợ của hiện tượng mù tuyết là chúng ta không biết được sự nguy hiểm của tia cực tím. Bởi vậy nên chỉ khi mắt trở nên đau xót, chảy lệ liên tục, thậm chí gây ra tình trạng mù tạm thời, chúng ta mới cảm nhận được tác hại mà chúng có thể gây ra.

Ở phía trên cùng, Gatrix đang liên tục sử dụng phép thuật để xén đi một lượng tuyết nho nhỏ trước mặt. Nó khiến cho con đường họ trượt sẽ luôn luôn dốc về phía trước, và do đó Vera với Cyrax chỉ cần bắt kịp theo Gatrix là đủ.

Chỉ có một loại quái vật với khả năng hồi phục ma lực siêu mạnh như Gatrix mới có thể làm được điều này, chứ nếu là người khác gì hiện giờ bọn họ hẳn đang lê từng bước trên tuyết rồi.

Với lượng tuyết dày chừng này thì cả ba hiện tại có thể dễ dàng đi bộ lên trên. Đó là bởi khi tuyết dày tới một mức nhất định, chúng sẽ trở nên cứng hơn và chịu được tải trọng tốt hơn. Tất nhiên nếu xui xẻo đạp phải lớp tuyết mỏng và trượt hố thì lại là chuyện khác!

Chính vì vậy, vị trí dẫn đầu đoàn của Gatrix sẽ càng thêm áp lực. Con Goblin không chỉ phải ghi nhớ phương hướng trong một không gian chẳng có cách nào xác định tiêu cự, mà còn phải đảm bảo tuyết trước mặt luôn luôn dốc xuống, và tránh cho cả đội vấp phải ổ gà.

Để làm được đó, Gatrix phải có một sự tập trung cao độ bền bỉ trong thời gian dài, và rất hiển nhiên là Gatrix có phẩm chất đó.

Cả ba cứ im lặng, trượt dài trên nền tuyết trắng. Chỉ có những tiếng gió rít vù vù là thứ âm thanh duy nhất trong cả khoảng trời tĩnh mịch này. Không ai nói với ai một câu nào hết, có lẽ cũng bởi sự tẻ nhạt, nặng nề của cảnh vật đã ảnh hưởng lên tâm trạng của họ.

Sau một thời gian khá dài, cuối cùng bọn họ cũng bắt đầu thấy những sự thay đổi. Một vài gốc cây xơ xác mọc dần lên ở phía trước, cành lá trụi lủi, khẳng khiu trong cái lạnh của đất trời. Chỉ có điều với những gốc cây đã Gatrix "khai thác" thì không ai có thể thấy được. Có lẽ chúng đã chìm khá sâu xuống lớp tuyết bên dưới chân họ rồi!

Và đó cũng có thể là số phận của cả nhóm nếu như Gatrix không phát hiện ra được quy luật của không gian này!

Càng hướng về gần Shazam, số lượng cây khô xuất hiện càng nhiều. Chúng làm ảnh hưởng kha khá tới tốc độ của cả đội, khi họ cứ phải liên tục lạng

lách, đánh võng để né tránh.

Cuối cùng Gatrix giơ tay, ra dấu hiệu cho bọn họ chuẩn bị dừng lại. Để ngăn cho quá trình trượt ngừng diễn ra rất đơn giản, Gatrix chỉ cần thôi không dời tuyết nữa là được rồi!

Khoan!

Cyrax đột nhiên sực nghĩ tới một chuyện! Gatrix, lúc này đang đứng cạnh một vài cây khô mọc khá gần nhau, ngoái lại nhìn và nói.

- Cậu nhận ra rồi sao?

- Về sự kì lạ của tuyết phải không?

Vera lên tiếng trả lời thay cho Cyrax. Gatrix gật đầu xác nhận.

- Em rất nhạy cảm với phép thuật, thế nên khi anh sử dụng hay không phép thuật, em đều có thể biết. Rõ ràng là anh chỉ dùng đôi chút ở lúc đầu, còn về sau đó là chúng ta hoàn toàn trượt về phía trước. Giống như thể cả thế giới này đang nghiêng đi để giúp chúng ta vậy!

- Không chỉ như thế, với việc Gatrix liên tục phải gạt tuyết đi để tạo độ dốc, thì số lượng tuyết trước mặt chúng ta gặp phải sẽ càng ngày càng cao dần lên, chứ không thể nào bằng phẳng liên tục như thế được. Còn nếu anh nói có khả năng dời tuyết lớn tới mức phạt ngang được lượng tuyết trước mặt đi thì chúng ta còn mất công trượt như thế này làm gì nữa?

Gatrix bám chặt vào một cành khô, gật đầu thừa nhận.

- Đúng vậy! Lúc ban đầu khi anh trượt đi tìm gỗ làm ván cho mấy đứa, anh đã phát hiện ra điều này. Chỉ cần chúng ta chịu hướng về Shazam, thì dù bằng cách nào đi chăng nữa, kể cả nếu em ngồi xuống, chúng ta cũng sẽ dần dần trượt về phía đó. Còn nếu anh định ngoái đầu bỏ chạy, thì những chiếc ván này sẽ không tài nào lướt đi được. Trừ phi...

- Trừ phi nếu anh định tiến về phía bọn em phải không?

- Đúng vậy!

Giọng nói của Gatrix lúc này cực kỳ nặng nề. Nếu đúng như vậy thì có nghĩa là có một ý chí nào đó đang điều khiển cả cái không gian này, và nó có thể hiểu được hành động của bọn họ. Mục tiêu để lùa bọn họ tới vùng trung tâm đầm lầy là quá rõ ràng, nhưng vấn đề nằm ở phương pháp nó làm điều ấy cơ!

Sinh vật tầng bốn trở xuống không thể nào làm được chuyện này. Chỉ có những kẻ từ tầng năm trở lên, những kẻ chạm tới giới hạn của mặt đất, mới có thể dùng ý chí thay đổi một phương thế giới. Điều này cũng có nghĩa là, bọn họ sẽ phải đối mặt với tối thiểu là một đấu sĩ cấp chiến thần, hay một người làm phép hạng hiền giả!

- Hãy nghỉ ngơi một lúc đi đã, rồi chúng ta sẽ tiếp tục lên đường! Nếu có chết thì anh cũng sẽ chết trong tư thế đứng thẳng, chứ không thể chết mà cái gì cũng không biết như thế này!

Gatrix túm vào một cành khô, nhấc bổng cả người lên trên ngọn cây. Không ai trong bọn họ dám ngồi lên tuyết - nhiệt độ từ họ sẽ làm tan tuyết dưới mông, thấm ướt quần áo, và rồi tiếp tục bị đông cứng lại, gây ra hiện tượng dính da hoặc tệ hơn là lột nguyên mảng da dưới mông.

Vera và Cyrax cũng học theo Gatrix, đu người lên trên cây. Với Cyrax thì mọi chuyện phức tạp hơn một tẹo, bởi gã khá là to nặng. Thành ra khi Gatrix có thể ngồi vắt vẻo trên một ngọn cây, Vera thì cần san sẻ lên hai, thì Cyrax cần tới bốn cành, và phải kẹp cả chân vào gốc cây để giảm bớt tải trọng.

Không một ai trong bọn họ nghĩ rằng thời tiết có thể kinh khủng đến như vậy, thế nên phần lương thực cả hội chuẩn bị cũng không phù hợp để dùng trong cái lạnh này. Vậy nên bọn họ phải gặm vội vàng những miếng bánh mỳ lấy ra từ trong nhẫn không gian, cùng với thịt khô, trước khi tất cả bị đông cứng lại tới mức không ăn nổi.

Ngay tới cả việc uống nước cũng phải lấy từ nguồn dự trữ trong nhẫn không gian. Tất cả những thực phẩm họ đặt trong ba lô, đều đã bị cái lạnh đông cứng lại, tất nhiên là trừ thịt khô. Thịt khô không có đủ nước để gây ra hiện tượng đóng băng.

Bọn họ đang phải giành giật từng giây với tuyết, thế nên không một ai lãng phí nửa lời! Ngay sau khi hoàn tất bữa ăn vội vàng, họ bèn nhắm mắt lại, người thì ngồi thiền, người thì ngả lưng, tranh thủ nghỉ ngơi hồi sức cho cuộc hành trình kế tiếp.

Với cường độ thân thể của họ, di chuyển vài ngày như vậy còn chưa thấm vào đâu, nhưng vấn đề nằm ở tinh thần! Cả Vera lẫn Cyrax đều không có được sức mạnh tinh thần lớn như Gatrix, và việc chứng kiến tuyết trắng trong mấy ngày qua đã đặt một áp lực rất lớn lên tâm lý của họ.

Theo lẽ thường thì Gatrix tầm này sẽ phải tổ chức một cuộc nói chuyện, để giải tỏa bớt gánh nặng tâm lý của cả bọn, nhưng thời gian không cho phép! Dù chỉ nghỉ ngơi có trong chốc lát, theo như Gatrix ước chừng là một phần mười thời gian trong ngày, thì tuyết đã ngập từ khoảng nửa thân cây lên tới ngang với những cành thấp nhất rồi.

Để dễ hình dung thì nó cao khoảng một nửa người Gatrix!

Tiện thể, kể từ khi họ khám phá ra sự thật về thế giới lòng chảo, trời đã không còn tối nữa! Có lẽ thứ ý chí điều khiển không gian này đã chẳng thèm mất công che giấu họ bằng việc luân phiên thay đổi màu sắc trên trời.

Hiện tại, mọi thứ chỉ rặt một màu trắng, và Gatrix buộc phải ước lượng thời gian dựa trên việc đếm số nhịp tim của mình. Đúng là nếu có vận động thì nhịp tim Gatrix sẽ tăng lên, nhưng hắn vẫn có thể ước lượng được con số tương đối.

- Dậy đi, Vera, Cyrax! Chúng ta đi tiếp nào!

Vera hơi cằn nhằn gì đó trong miệng, nhưng cũng mau chóng nhảy xuống tuyết. Phía bên kia, Cyrax đã bắt đầu vươn vai duỗi chân cho máu lưu thông. Cả bọn sau khi làm nóng đôi chút, lại tiếp tục lao vun vút về phía Shazam.

Tất cả những gì họ cần làm là nghiêng nhẹ người về phía trước, và thế là mặt tuyết tự động dốc xuống cho họ di chuyển.

Và cả đoàn buộc phải dừng lại, khi trước mặt họ là những hàng cây khô mọc sát sàn sạt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Tuyết tan

Gatrix vẩy vẩy chân, hóa giải hai miếng ván trượt bằng băng. Hắn ngước đầu, ngắm nhìn khu rừng mọc trước mặt. Nó cao như thể muốn chọc trời, và trải rộng sang hai bên dài vô tận!

- Hết đường rồi hả anh?

Cyrax tháo ván trượt khỏi chân, giẫm giẫm vài cái để kiểm tra nền tuyết. Gatrix chỉ vào khu rừng và nói.

- Vera, em nghĩ sao về những cái cây này?

Vera ngắm nghía một lúc, thậm chí còn sờ vào những gốc cây để kiểm tra.

- Có vấn đề! Nhưng nó nằm ở đâu được nhỉ?

Gatrix lại ngoái sang nhìn Cyrax.

- Cậu đã thấy được vấn đề chưa?

- Tại sao một cánh rừng khổng lồ như thế này mà chúng ta lại không thể thấy từ xa được?

- Đó là bởi vì chúng ta vừa lên dốc, nếu diễn giải theo góc độ không gian! Rất khó tưởng tượng tại sao chúng ta lại có thể trượt lên dốc đúng không? Thế nhưng nếu như cậu am hiểu không gian đủ sâu thì việc khiến cho nước chảy ngược cũng chẳng phải cái gì khó. Cậu chỉ cần tráo đổi điểm đến và điểm đi là được.

Gatrix giải thích rất hời hợt, nhưng chỉ có những kẻ đã học rất sâu về vật lý như Cyrax mới biết được chuyện đó đáng sợ tới nhường nào! Nó có nghĩa là thứ đang quản lý không gian này hùng mạnh tới mức nó có thể can thiệp vào cả chiều. Chỉ cần một ý niệm của nó, bọn họ có thể xuất hiện ở bất cứ đâu... a!

Cyrax mở trừng lớn mắt, nhìn chòng chọc vào Gatrix, miệng há hốc ra. Gã định nói gì đó, song Gatrix chỉ lắc đầu ra hiệu cho Cyrax ngưng nói tiếp. Cyrax hiểu ý, lập tức ngậm chặt miệng!

Nếu như thực thể đó hùng mạnh tới mức có thể can thiệp không gian, vậy thì nó hoàn toàn có thể đưa bọn họ nhảy thẳng tới Shazam, chứ không cần phải dùng nhiều đường vòng vo đến như vậy phải không?

Thế nhưng cả đội vẫn phải đi không biết bao nhiêu ngày mới tới được bìa rừng, như vậy chứng tỏ thứ bọn họ đối mặt tuyệt đối không mạnh mẽ tới mức bất khả kháng như vậy!

Gatrix đã bắt đầu đánh cờ rồi, và đây mới chỉ là bước tung hỏa mù của hắn mà thôi.

- Để làm được điều này, sinh vật đó ít nhất phải đạt tới đẳng cấp thần linh rồi! Cyrax, cậu có biết điển tích thần linh nào sử dụng giá lạnh và không gian không?

Cyrax hiểu rằng Gatrix đang cố đánh lạc hướng. Việc nó điều chỉnh được không gian nghiêng dốc không giả, và nó chắc chắn đang quan sát tất cả bọn họ. Bất cứ một sơ sót nào của Cyrax bây giờ cũng có thể kích thích thần kinh cảnh giác của kẻ chủ mưu, thế nên gã phải hết sức cẩn thận!

Bọn họ hiện tại giống hệt như những con chuột nhắt, đang lén lút tha đồ ăn qua trước mặt mèo vậy!

- Thần hệ của Gildur tuy phổ biến nhất, nhưng với những cư dân ở vùng hẻo lánh, hoặc một số chủng tộc khác thì họ cũng có những thần linh của riêng mình...

- Ồ khoan! Ý cậu là ngoài Gildur, thì cũng có những thần hệ khác hiển linh trên Avalon này sao? Chẳng lẽ Gildur bỏ qua đám thần linh đó ăn cắp tín ngưỡng của mình?

- Chuyện này... em cũng không rõ nữa! Em chỉ biết những vị thần hẻo lánh này thỉnh thoảng vẫn xuất hiện, giúp đỡ và trừng phạt người phàm, còn về phần dàn xếp giữa họ với thần hệ Gildur thì em không biết được!

Gatrix gật đầu ghi nhớ, rồi ra hiệu cho Cyrax nói tiếp.

- Trong thần hệ của Gildur, thì Froj là nữ thần băng giá. Bà quản lý cái lạnh trên khắp thế gian này. Trong truyền thuyết, nữ thần Froj cưỡi trên một chiếc xe với mười hai con tuần lộc nhung tuyết màu trắng, chạy vòng vòng trên khắp thế gian. Ở nơi đâu nữ thần chạy qua, thì nơi đó giá lạnh sẽ bao phủ, cho tới khi nữ thần đi rồi mới thôi.

- Thế những vùng lạnh ít lạnh nhiều thì giải thích ra làm sao?

- Những vùng lạnh nhiều là do nữ thần ưa thích nơi đó nên bà dừng lại, ngắm nghía chỗ đó đôi chút. Về phần những vùng mà lạnh tới mức không thể sinh tồn nổi thì lại có một điển tích khác. Có một lần Gildur tổ chức tiệc mời mười hai vị chủ thần và hàng trăm thiên thần tới dự. Ở đó, Herion và Froj đã cự cãi nhau xem thần năng của ai lớn hơn...

- Herion? Có phải thần lửa không?

Vera xen ngang vào câu chuyện của Cyrax. Gã khổng lồ gật nhẹ.

- Ừm! Herion và Froj là hai vị thần mang theo quyền năng trái ngược nhau, nên việc bọn họ xích mích là khó có thể tránh khỏi. Herion lấy ra cây quyền trượng của mình, giậm xuống sàn một cái. Cả thế gian lập tức ngập chìm trong biển lửa. Nữ thần Froj thương xót phàm nhân, vậy nên bà lấy nước trong chiếc cốc của mình, vẩy một cái xuống thế gian. Nơi nào nước rơi xuống, thì lửa dập tắt không còn một dấu vết. Thế nhưng nữ thần vẩy không đều tay, thế nên chỗ nào mà nước rơi nhiều thì trở nên lạnh giá vô cùng, chỗ nào nước không tới thì hóa thành vùng sa mạc khô cằn.

- Một câu chuyện thú vị đấy! Đây là cách người dân trên Avalon lý giải những hiện tượng thiên nhiên hay sao?

- Có thể! Còn trong các thần hệ khác, thì họ cũng có những vị thần cai quản giá lạnh. Nhưng tổng thể lại thì em không nhớ có thần nào vừa điều khiển được không gian, vừa nắm giữ giá rét.

- Em thì có một phát hiện!

Vera chỉ xuống gốc cây khô, nơi tuyết đang bám tới.

- Các anh có thấy lượng tuyết có gì lạ không? Ban nãy chúng ta nghỉ lại trên ngọn cây nọ, dù chỉ là một thời gian rất ngắn nhưng tuyết đã dày lên rất nhiều. Thế nhưng ở khu vực này, tuyết lại mỏng tới đáng thương. Điều này chỉ có thể do hai nguyên nhân. Một là những cái cây này cao tới mức khổng lồ!

Vera ngồi thụp xuống, đưa tay đào đào tuyết ra khỏi gốc cây. Chỉ mới bới một chút mà cô đã nhìn thấy đất nâu trước mặt.

- Và hai là ở đoạn không gian này, tuyết rơi rất ít.

- Và tại sao tuyết phải rơi ít?

Gatrix nói, trong giọng nói tràn ngập sự cổ vũ, khuyến khích Vera tiếp tục suy luận.

- Em... không biết!

Cô nàng cười bẽn lẽn.

- Đừng từ bỏ sớm như vậy! Em hãy thử tư duy ngược xem! Hãy tưởng tượng, nếu tuyết ở nơi đây rơi dày theo cùng nhịp độ với các vùng khác thì sẽ như thế nào?

- Nếu tốc độ rơi của tuyết là như nhau... A! Vậy thì chúng ta không thể thấy được những cành cây này! Tuyết sẽ phải cao ngập tới tận ngọn, và do đó chúng ta sẽ trượt qua luôn. Như vậy mục đích của kẻ chủ mưu là muốn chúng ta phải gặp được những cành cây này.

Cyrax đột nhiên lên tiếng!

- Gatrix, anh có thể leo lên một ngọn cây không?

Gatrix nhìn gã một lúc, rồi túm lấy cành cây gần nhất, leo thoăn thoắt lên trên cao. Vera nhìn Cyrax đầy khó hiểu.

- Ý anh là sao?

- Trong câu ban nãy của em có một ý, là nếu tuyết rơi đúng thì chúng ta phải trượt qua những gốc cây này. Mà như vậy thì nó lại phủ định quan điểm chúng là ranh giới với một thứ gì đó của anh. Vậy nên nếu anh đoán không sai thì...

- Trên này có lực cản!

Từ phía trên ngọn cây, tiếng của Gatrix vọng xuống. Con Goblin đang giơ tay lên trời, giống như thể diễn một vở kịch câm chỉ toàn động tác vậy. Nhưng cả hai người dưới mặt đất đều hiểu ý của hắn.

Phía trên bầu trời đó là một bức tường vô hình không thể xuyên qua!

Gatrix nhảy khỏi gốc cây, phủi phủi tuyết bám trên người.

- Xem ra việc vượt qua hàng rào cây khô này từ phía trên là không thể rồi! Hơn nữa, khi ở trên cao, anh chỉ nhìn thấy toàn cây là cây xung quanh chúng ta.

- Nếu thế thì ý của kẻ chủ mưu là muốn chúng ta phải băng qua rừng cây này sao?

Vera phóng vụt ra đằng sau, tháo chiếc kính chống tia cực tím ra, cố gắng nhìn được bao quát nhất có thể. Cô nàng lắc đầu ngán ngẩm.

- Em chịu, không nhìn thấy một cổng vào nào! Tất cả những gì em nhìn thấy chỉ là một hàng cây chạy dài tới vô tận!

- Nhìn kỹ lại thì khoảng cách giữa những hàng cây này cũng khá rộng đấy chứ! Chúng ta hoàn toàn có thể cắt xuyên qua khu rừng này mà?

Cyrax lên tiếng đề nghị. Gatrix gật đầu tán thưởng.

- Hai đứa phân tích hoàn toàn khớp với những gì anh đã tìm ra được! Nếu như mục đích thật sự của nó là lùa chúng ta vào sâu hơn trong Shazam, và phải đi theo một con đường nhất định, vậy thì những cành cây này sẽ phải mọc sát hơn nữa, và...

Gatrix đưa tay bẻ gãy một cành.

- Và không thể bị phá hủy! Hoặc chúng ta phải bị một cái gì đó vô cùng khủng khiếp truy đuổi phía sau, ép chúng ta chạy tới một phương vị nhất định. Thế nhưng trên suốt quãng đường chúng ta đi, chỉ có tuyết và giá lạnh là hai người đồng hành duy nhất. Nếu như thế thì chỉ còn giả thuyết cuối cùng, đó là chúng ta đi kiểu gì cũng được, cứ xuyên qua khu rừng là hợp lệ!

Nói xong, Gatrix sải những bước dài, băng qua vài gốc cây đầu tiên.

- Không có lực cản gì! Có vẻ như chúng ta đi đúng hướng rồi đó!

Cyrax và Vera nhìn nhau, trong mắt không giấu nổi vẻ vui mừng! Vậy là họ đã lại gần Gatrix thêm một bước nữa rồi!

- Đợi bọn em tí nào, cẩn thận lạc nhau bây giờ!

Và thế là ba thành viên tiếp tục đi sâu vào trong khu rừng, bỏ lại phía sau là gió tuyết rít gào, như tiếng cười đắc thắng của một con quái vật ngủ say nào đó!

...

Một giọt nước nhỏ đánh tóc lên cái đầu trọc lốc của Cyrax, khiến gã không khỏi giật mình! Cyrax đưa tay lên vuốt vuốt đầu.

- Nước ư?

Gã ngẩng đầu lên, chỉ thấy một màu tối thui trên đầu. Những cành lá cây đan xen vào nhau, dần dần che khuất đi ánh sáng. Lá?

Cyrax vội vàng nhìn xung quanh. Đất dưới chân gã chỉ còn sót lại một chút những màu trắng. Những gốc cây khô khốc, trơ trọi giờ đã phủ kín lá xanh tự bao giờ. Và đặc biệt là con đường phía sau lưng họ, giờ đã bị vô số những gốc cây mọc nhằng nhịt, không còn thấy được bất cứ dấu vết gì.

- Có vẻ như chúng ta sắp quay trở lại thế giới thực rồi, hoặc chính xác hơn là thế giới mà kẻ chủ mưu muốn chúng ta nghĩ là thực!

Gatrix không ngoái đầu lại, buông ra một câu nói lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Cá sấu cổ dài

Không khí khô nóng luồn qua từng lớp vải trên người họ, và cứ thế, cả ba lột dần những món đồ giữ nhiệt trên người ra. Cyrax đầm đìa mồ hôi, trên người chỉ còn độc một cái áo ba lỗ dính sát người, cùng một chiếc quần vải - gã không muốn mặc quần lót.

Vera cũng chẳng khá hơn chút nào. Hai hàng tóc mai của cô bám ướt lên má, nhễ nhại dính dính, khiến cho tâm trạng của cô cực kì không tốt!

Đây là điều Gatrix đã tiên lượng từ trước, chỉ có điều tới tận bây giờ mới ứng nghiệm. Không khí nồm ẩm của vùng đầm lầy mùa nóng, mà kết hợp với môi trường bí bách của rừng cây thì cứ phải gọi là thảm họa! Cứ nhìn hai con tôm luộc đỏ lừ hình người đang đi săn lưng hắn là hiểu!

Chỉ có Gatrix vẫn thảnh thơi đi phía trước mở đường! Bộ áo choàng của hắn có cơ chế xử lý nhiệt độ, và với độ ẩm như này thì nó vẫn nằm trong ngưỡng an toàn của Gatrix. Thế nên Gatrix phải là người đi đầu đoàn, bởi hắn là người duy nhất còn tỉnh táo cho tới lúc này.

Ở thời điểm này, thứ duy nhất còn có thể giúp bước chân họ tiếp tục di chuyển chính là thứ ánh sáng nằm cuối đường hầm. Tại sao lại nói là đường hầm, bởi tới thời điểm này, những rặng cây um tùm đã đan chặt vào nhau, tạo thành một cái cổng vòm đen kịt, không cho bất cứ tia sáng nào lọt qua.

Và cũng chính những tán lá này đang hoạt động như một cái nồi hấp, buộc cho họ phải tiếp tục lê bước nếu không muốn bị nung thành xác khô!

Thật nực cười, khi mới chỉ một lúc trước, bọn họ còn rón rén không dám uống nước quá lâu, vì sợ nước đông thành đá. Vậy mà giờ đây họ tu nước ừng ực như thể những nhà lữ hành trên sa mạc!

- Cố lên hai đứa, anh cảm thấy gió nóng bắt đầu lùa vào mặt rồi!

Gatrix đi phía trước, cao giọng cổ vũ. Vera dựa lưng vào tường, kéo kéo chiếc áo ngắn trong suốt trên người. Cô nàng đã đổi lại toàn bộ quần áo, chuyển sang mặc một chiếc áo mỏng hở eo cụt nách, cùng với quần đùi, khoe cặp chân dài miên man của mình. Tất nhiên giờ chúng đều sũng mồ hôi.

- Cho em thở một tí! Cái thời tiết này thật sự quá khủng khiếp! Lúc đầu em còn chưa hiểu cái gì gọi là trời nồm, nhưng giờ thì em không muốn phải trải nghiệm chuyện này thêm lần nào nữa đâu hu hu!

Cyrax thì vẫn lầm lũi bước từng bước. Là một nhà mạo hiểm có thâm niên, Cyrax đã trải qua những khu vực có khí hậu tệ hại tương tự như thế này, vậy nên gã biết lúc này nên làm gì. Đó là ngậm miệng, tiết kiệm năng lượng hết sức có thể.

- Trời ơi, em nhìn anh mà phát ngốt lên được! A a a a, không thể chịu nổi nữa! Em muốn được tắm, muốn được ngâm mình trong nước!

Vera tức tối giậm chân, song nó chỉ càng khiến cô nàng thêm nóng nực. Đột nhiên Gatrix giơ tay lên!

- Ồ, chúng ta đi tới cuối con đường rồi này! Để anh đi trước xem thử thế nào!

Gatrix chạy tọt ra khỏi đường hầm, chìm vào trong thứ ánh sáng trắng. Vera và Cyrax chờ đợi hắn một vài phút, sau đó họ dần trở nên sốt ruột.

- Sao anh ấy đi lâu vậy chứ?

- Anh cũng không biết! Chẳng lẽ có một cái bẫy ở ngay cuối con đường?

- Không được! Em không thể ở lại đây thêm một giây phút nào nữa!

Vera vội vàng xốc lại hành lý lên trên lưng, phóng vọt về phía ánh sáng. Cyrax nhìn theo cô nàng, ngán ngẩm lắc đầu nhưng cũng chạy theo.

Ánh sáng đập vào mặt gã, lóa mắt trong một tích tắc, và tiếp theo đó, Cyrax nhìn thấy mình đang đứng ở một vùng đầm lầy vô cùng rộng lớn. Đặc điểm của đầm lầy là sự ngập nước - nước có ở khắp nơi. Chỗ bọn họ đứng là một trảng đất có vẻ chắc chắn, nhưng cũng chỉ cách mép nước có vài bước chân mà thôi!

- Vậy là các thành viên đã tập hợp đủ rồi!

Tiếng gọi của Gatrix kéo giật Cyrax trở lại với thực tại! Thật nguy hiểm khi ban nãy gã dám thả hồn như thế, tại một khu vực hoang dã tràn đầy nguy hiểm. Trước khi Cyrax kịp há miệng hỏi con Goblin tại sao hắn không quay trở lại báo tin, Gatrix đã chỉ vào sau lưng gã.

- Con đường biến mất rồi!

Cyrax ngoái ra phía sau. Bọn họ đi qua một thông đạo để gọi là to lớn rộng rãi thì không tới, nhưng đủ để Cyrax không bị chạm đầu, và nếu cả ba bọn họ sánh vai nhau cùng bước đi thì cũng tuyệt đối không bị chạm vai. Có điều hiện giờ sau lưng bọn họ chẳng có bất cứ thứ gì cả!

Như đã nói, bộ ba đang đứng giữa một vùng đầm lầy, một không gian rộng lớn thoáng đãng. Giống như ai đó đã nhấc cả bọn ra, rồi thả bọn họ vào giữa bàn cờ này vậy. Sự áp đảo về chiều có thể khiến những sinh vật bậc cao thực hiện được những chuyện cực kì khó tưởng tượng!

Giờ thì Cyrax lại bắt đầu ròn rọn! Gã từng suy luận rằng kẻ chủ mưu chỉ đang phô trương thanh thế, chứ bản chất còn lâu mới đạt tới ngưỡng thần linh được. Thế nhưng nếu như vậy thì việc kẻ đó có thể gắp bọn họ ra khỏi đường hầm ấy chỉ trong tích tắc phải giải thích như thế nào?

Cyrax không thể nghĩ ra bất cứ phương pháp nào ngoại trừ tráo đổi hai điểm trong không gian. Mà thế thì lại sinh ra nghịch biện!

Cyrax nhìn sang Gatrix cầu cứu. Gã hi vọng có thể tìm được một chỉ dẫn, gợi ý gì từ con Goblin, nhưng có vẻ như Gatrix cũng không rõ.

- Chí ít thì khí trời cũng dễ chịu hơn hẳn! Đúng là ở không gian thoáng đãng thì mật độ hơi nước cũng loãng bớt đi kha khá!

Gatrix cười cợt, cúi xuống chạm vào mặt nước. Và từ dưới mặt nước, có hai con ngươi bỗng mở trừng trừng lên nhìn hắn! Đó là hai đồng tử màu vàng lợt, chẻ dọc, tràn ngập sự lạnh lùng tàn nhẫn!

- Chết tiệt!

Gatrix chỉ kịp thốt lên một câu trước khi ngã ngửa ra phía sau. Từ phía dưới mặt nước, một cái đầu khổng lồ nhô lên. Miệng nó rất dài, với hai hàm răng sắc nhọn mọc lởm chởm. Cổ nó dài, rất dài, phủ đầy lân giáp ở mặt trên, nối với phần thân ở dưới nước.

Thật tình cờ, cái cổ đó nối tới "vùng đất" mà bọn họ đang đứng!

- Cẩn thận!

Cyrax gầm lên, kéo Vera nhảy ùm xuống nước, còn bản thân Gatrix cũng đã phóng vụt xuống nước ngay khi thấy cái đầu nhìn chằm chằm vào bọn họ! Con quái vật quẫy mạnh thân của nó, tạo nên một đợt sóng cuộn trào đẩy bộ ba văng đi tứ tung.

Gatrix chìm xuống bên dưới mặt nước. Có một hiểu nhầm khá lớn về vùng đầm lầy là người ta thường nghĩ tới từng mảng bùn nổi lềnh phềnh trên mặt nước, hoặc không thì cũng là địa hình bùn lầy nhão. Thế nhưng đầm lầy thực chất là chỉ một vùng địa hình bị ngập nước khá nặng, và nước chưa thoát đi được, vậy thôi.

Phần nước nổi ở trên sẽ khá trong nếu như vùng đó không có quá nhiều đất bị pha loãng ra. Đó là bởi đất, hay tạp chất nói chung thường nặng hơn nước và sẽ lắng xuống bên dưới. Nước nhẹ hơn, và sẽ nổi lên trên, tạo ra một cảm giác nước rất trong ở trên mặt, và đục dần khi xuống sâu hơn.

Chính vì thế, lúc này Gatrix có thể thấy rất rõ hình thể khổng lồ của con quái vật - hắn tạm đặt cho nó cái tên "cá sấu cổ dài". Nó là một loại sinh vật bốn chân, có đuôi và vẩy nhọn mọc khắp người.

Những sinh vật có hình thể khổng lồ này thường có sức mạnh khủng khiếp, và hoàn toàn có thể gây nguy hiểm cho những người mạo hiểm thông thường. Không chỉ vậy, trái với thân hình đồ sộ, con cá sấu cổ dài này lại linh hoạt một cách bất thường khi ở dưới nước!

Kết hợp cùng chiếc cổ dài, con cá sấu đang xoay người, vừa né tránh vừa tấn công một thứ gì đó. Một thứ mạnh mẽ không thua kém gì nó, linh hoạt gấp bội, và đặc biệt là vô cùng khôn ngoan! Một kẻ có khả năng cảm nhận được nguy hiểm, và sở hữu thứ ý chí mạnh tới mức có thể áp chế cả bản năng sợ cái chết! Một Cyrax!

Chỉ thấy gã trọc bơi thoăn thoắt trong làn nước, ngậm một con dao trong miệng. Cyrax bám vào lưng con quái vật để né đi những cú đập từ nó - đây mới là thứ thật sự trí mạng.

Những cú táp của con cá sấu thoạt nhìn thì có vẻ đáng sợ, nhưng sơ hở để lách qua rất nhiều. Cyrax hoàn toàn có thể phóng qua một bên để né, hoặc thậm chí là bơi thẳng vào trong miệng nó.

Kết cấu bộ hàm của con cá sấu là răng mọc ở phần viền ngoài, còn bên trong miệng chỉ có một cái lưỡi màu hồng núc ních thịt. Chỉ cần Cyrax bơi đủ nhanh, gã hoàn toàn có thể tấn công ngược trở lại từ bên trong con quái vật.

Con cá sấu đã ăn một vết rạch rất dài trên lưỡi để hiểu ra được tuyệt đối không thể để cho con người trước mặt tiến vào trong miệng mình, ít nhất là trước khi nó quật chết được kẻ này.

"Có vẻ như cậu ta cũng đã có chút thành tựu rồi nhỉ!" Gatrix thầm nhủ, mắt dán vào hai bàn chân của Cyrax. Mỗi khi gã khổng lồ đạp vào trong nước, Gatrix luôn loáng thoáng nhìn thấy được phần nước đó như đang ngưng lại thành một khối cứng trong khoảng thời gian cực ngắn.

Do đó tốc độ phóng đi của Cyrax trong nước nhanh chẳng kém gì những vận động viên bơi lội chuyên nghiệp lúc mới xuất phát hết!

Trong lúc Cyrax đang vần nhau với con thú, Gatrix khua tay múa chân, tìm kiếm vị trí của Vera. Cô nàng cũng đang chìm trong nước, và đang hướng dần lên trên mặt nước để bổ sung thêm dưỡng khí. Phong cách chiến đấu của Vera, bất kể là một võ sĩ dùng gậy, hay một người làm phép, đều không thích hợp với môi trường này.

Đột nhiên Gatrix ngửi thấy một mùi tanh tưởi xộc vào mũi! Khung cảnh trước mặt hắn cũng trở nên đỏ lòm màu máu. Máu chảy cuồn cuộn ra từ vùng bụng mềm mại của con cá sấu, vì Cyrax đã rạch một vệt cực dài lên đó. Gatrix còn thấy nội tạng của con cá sấu phòi hẳn ra khỏi mặt nước luôn kìa.

Ngay khi máu loang ra trong nước, thì Gatrix cũng ra hiệu rối rít cho Vera và Cyrax bơi lên bề mặt, tìm kiếm một chỗ đứng an toàn. Máu sẽ lôi kéo rất nhiều thợ săn tới khu vực này, và chẳng ai trong bọn họ nguyện ý chiến đấu dưới nước hết!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Chỗ nghỉ chân tạm thời

Gatrix cùng Vera bơi hùng hục về phía trước, trong lúc đó Cyrax bảo vệ bọn họ từ phía sau. Thể chất và phương thức chiến đấu của Cyrax cho phép gã phù hợp với vai trò đó hơn Vera hay Gatrix.

Tất nhiên nếu như thật sự cần thiết thì hai người bọn họ cũng có thể cung cấp sức chiến đấu, chỉ có điều chúng chắc chỉ được vài phần so với chiến lực thực sự của họ thôi!

Cyrax lạnh lùng nhìn những con mắt vàng lọt và trắng dã đang điên cuồng chui lên từ dưới lớp bùn lắng, lao hùng hục về phía con cá sấu cổ dài. Nếu như chúng biết thân biết phận, tìm kiếm một miếng ăn thì gã sẽ không động tới chúng làm gì.

Nhưng nếu như có những con nghĩ rằng có thể kiếm một bữa hời hơn, ví dụ như con lươn điện này chẳng hạn!

Cyrax tách khỏi đội, hướng về phía con lươn. Trên người nó vẫn đang lấp lóe ra những ánh chớp, chờ đợi cơ hội đánh tê liệt những miếng ăn thơm ngon trước mặt. Khi Cyrax đã bơi lại đủ gần, một tia sáng đột ngột phóng ra từ người con lượn, nện thẳng lên người gã!

Cơ bắp toàn thân Cyrax căng phồng lên, đỏ lựng như thể đang vận động quá sức. Tia chớp trong môi trường nước nhiều tạp chất đã được khuếch đại sức mạnh lên nhiều lần, và nếu như nó đập trúng Vera thì hẳn là cô nàng sẽ ngất ngay lập tức! Nhưng đối thủ của nó là Cyrax, động cơ hình người Cyrax!

Gã rùng mình nhẹ một cái, và những tia điện nổ lách tách quanh người gã cũng bị chấn tan hết đi! Không chỉ vậy, với lượng điện nhỏ nhoi đó, nó chỉ khiến tế bào trên người Cyrax càng thêm thức tỉnh, tiến vào giai đoạn sinh động. Cyrax nhắm mắt, và khi mở mắt ra, trong mắt gã đã chỉ còn ngập tràn một màu bóng tối thăm thẳm!

Cyrax lướt trong màn nước, bắn về phía con lươn như một viên đạn. Con quái vật rất ngạc nhiên khi thấy con mồi chẳng có chút hề hấn nào trước đòn tấn công của mình, nhưng bản năng dã thú đã thôi thúc nó xông lên.

Con lươn lách người né được đợt xung phong của Cyrax, và dùng thân thể dài ngoằng của nó quấn thật chặt Cyrax. Cùng với đó, điện tích trên người nó liên tục phóng ra, đánh thẳng vào cơ thể của Cyrax. Không có con mồi nào trong ký ức của lươn điện có thể thoát được tổ hợp chiêu thức này!

Tất nhiên lí do một phần lớn cũng bởi là nó biết chọn mục tiêu nữa, chứ nó mà dám tấn công một sinh vật hùng mạnh như cá sấu cổ dài thì nó chỉ có chết!

Và "con mồi" này của nó vừa tự tay xé xác một sinh vật hùng mạnh như vậy, một mình!

Cyrax phồng mang trợn má, dùng sức đẩy thân thể của con lươn tách ra. Dưới tác dụng kích thích của con lươn, cơ thể của Cyrax càng thêm mạnh mẽ, và gã chỉ cần tốn rất ít thời gian là đã thoát được thế siết của con quái vật rồi!

Gã khổng lồ xoay ngược con dao trong tay lại, đâm mạnh xuống thân thể trơn nhẵn của con lươn. Bị đau, con lươn vùng vẫy cực mạnh, và hành động này chỉ càng khiến miệng vết thương của nó trở nên càng tệ hại hơn mà thôi!

Giống như cách người ta gọt vỏ một quả táo, con lươn càng quẫy mạnh, thì những mảng thịt bị lóc khỏi người nó càng nhiều! Cyrax như một nhạc trưởng sát nhân, điều chỉnh góc độ và nhịp độ đâm, cắt, chém của gã cho phù hợp với hành động của con lươn.

Cho tới khi con lươn ngừng vùng vẫy thì hai phần ba cơ thể nó đã chẳng còn một mẩu thịt nào rồi!

Cyrax túm vội lấy vài miếng thịt, sút những mảng thịt khác đi về phía sau, tránh khỏi con đường mà Gatrix và Vera đang bơi lúc nãy. Gã không chắc thứ thịt này có thể ăn không, nhưng nếu được thì rất tuyệt! Bọn họ cần phải bổ sung năng lượng sau thời gian di chuyển như vậy, nếu không những trận chiến kế tiếp sẽ khá là gian khổ.

Những con thú dữ lao tới tranh giành đồ ăn cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Chúng cắn xé, chiến đấu lẫn nhau để kiếm được cái bỏ bụng, và máu lại càng kích thích những con khác xung quanh. Vậy là chỉ trong chốc lát, vùng nước này đã biến thành một bãi chiến trường sôi ùng ọc, máu nổi lên đỏ rực cả một mảng nước!

Cho tới khi bá chủ của vùng nước này xuất hiện!

Chỉ thấy một cặp mắt vàng nổ ra trong màn nước thăm thẳm! Thân thể của nó to ngang một tòa nhà trọ, và dài thì đủ để quấn quanh một con phố! Làn da của nó căng mọng, đen bóng, trơn mịn, tràn ngập một vẻ đẹp lực lưỡng kì dị! Chiếc lưỡi chẻ của nó thè ra thụt vào, khi đôi mắt tham lam của nó nhìn hau háu vào bữa tiệc đứng tươi rói trước mặt.

"Ma thú cấp cao!" Không ai bảo ai, nhưng trong lòng họ lập tức nhảy ra mấy chữ này! Dù rằng mục tiêu của con rắn nước không phải ba người, dù rằng bọn họ đã bơi cách nó khá xa, thế nhưng áp lực mà một ma thú cấp cao đem lại cũng đủ khiến trái tim của họ nhảy bang bang không thôi!

Trên tâm lý, Gatrix không sợ con rắn này. Vera và Cyrax có thể gặp chút gờn gợn, song để nói họ sợ tới vỡ mật thì tuyệt đối không thể! Vấn đề ở chỗ, uy áp của sinh vật cấp cao xuống cấp thấp được thể hiển qua sinh lý cơ thể, chứ không phải tâm lý của chủ thể.

Điều này cũng giống với khi một người bị cưỡng hiếp vậy! Tâm lý của họ có thể kháng cự, nhưng cơ thể thì lại thành thật và mềm yếu hơn rất nhiều!

Con rắn nước há chiếc miệng khổng lồ của nó ra - dễ nó phải to như một hang Goblin, rồi tợp một ngụm trước mặt! Máu tươi, thịt vụn lập tức tung tóe ra khắp đáy nước! Có vẻ như con mãng xà vẫn chưa thỏa mãn, khi nó lại tiếp tục ngoác miệng cắn một miếng nữa, và lần này thì bãi chiến trường đã teo đi một nửa rồi!

Những con vật còn sống lập tức bơi vội vàng đi, và cả ba người Gatrix cũng vậy! Tổ hợp của bọn họ có thể chặn đánh ma thú cấp trung, nhưng ma thú cấp cao thì không phải là lĩnh vực có thể nói đùa.

Nếu như cho Gatrix đầy đủ nguyên liệu và thời gian, thì dù chiến trường có là dưới nước đi chăng nữa, hắn cũng tự tin khẳng định có thể thu thập được con súc sinh này!

Có điều hiện tại bọn họ còn chưa hiểu rõ tình hình đã bị cuốn vào một trận chiến sinh tồn của tự nhiên rồi! Đội Tự Do cần phải thoát khỏi tình huống nguy hiểm này đã, sau đó là tìm chỗ đứng an toàn rồi mới có thể suy nghĩ tiếp những bước tiếp theo!

Một vài con thủy quái bơi hướng về phía họ, và đều bị Cyrax tiện tay giải quyết. Bọn họ cũng không cần nhiều thịt tới vậy, và không phải con quái vật nào cũng muốn tấn công cả đội. Nhưng cái chết của chúng sẽ khiến lũ quái vật phía sau dừng lại đánh chén, tạo thành một chướng ngại vật bảo vệ cả đội khỏi con rắn nước khi cần.

Ở địa hình đầm lầy thì nước thường không quá sâu rộng. Nếu như không phải bọn họ bị ném một cách đầy ác ý ra giữa mặt nước xa bờ, nơi con bá chủ đầm lầy đang nằm thì cả đội đã không tới mức chật vật như thế này.

Gatrix chỉ về một gốc cây khá cao lớn, ra hiệu cho cả đội hướng về phía đó. Hắn bám vào gốc cây, dùng thanh Hồng Trần để leo lên một cành gần nhất. Tiếp đó Gatrix lấy từ nhẫn không gian ra một sợi dây thừng, vòng nó qua một cành khác gần hắn, trông chắc khỏe hơn.

Con Goblin nhảy vọt từ cành này sang cành có sợi dây, mau chóng thắt nút buộc chặt.

Ở bên dưới, Vera đã nắm lấy đầu dây còn lại, bắt đầu leo lên. Và sau cùng là Cyrax, cũng học theo Gatrix, găm dao vào gốc cây để thoát khỏi mặt nước.

Trong lúc hai thành viên còn lại đang bạn bịu tiến lên, thì Gatrix cũng không ngồi yên. Hắn ngẩng đầu lên, leo thoăn thoắt về phía ngọn cây, tìm xem có những thứ nguy hiểm nào đang ẩn giấu bên trong tán cây màu đỏ sậm kia không.

Và Vera với Cyrax thấy một số sinh vật kêu ré lên thảm thiết, rơi rụng như mưa khỏi ngọn cây phía trên đầu bọn họ. Nếu như Cyrax có thể đảm nhiệm vai trò chủ công trong tình thế ban nãy, thì hiện tại Gatrix mới là vai chính!

Sự linh hoạt của Gatrix cùng với đặc thù chiến trường rất dễ bị đánh rơi, cho phép Gatrix có thể chiến thắng những đối thủ cùng cấp, thậm chí là ngang cấp mà không tốn quá nhiều công sức.

Vera ngồi trên ngọn cây, thở phì phò. Cô nhìn vào khối thịt to ngang người Cyrax đang được gã ôm ở một bên hông.

- Đó là cái gì vậy?

- Thịt của con lươn ban nãy! Anh thử mang theo một khối xem sao, nếu như ăn được thì chúng ta cũng có thể tạm đổi vị.

Bỗng nhiên có một vật cưng cứng rơi đánh cốp xuống đầu Vera! Nó không quá nặng để khiến cô phải đau đớn, nhưng cũng đủ để thu hút sự chú ý của hai bọn họ. Phía trên kia, Gatrix đang ngồi chồm hỗm trên một cành cây, vẫy vẫy tay ra hiệu cho họ đi lên. Không chỉ thế, con Goblin còn ra dấu cho họ phải hết sức giữ im lặng!

Dù trong bụng đầy khó hiểu, song cả Vera lẫn Cyrax đều làm theo lời Gatrix. Cyrax thì có con dao, còn với Vera thì cô nàng tạo ra mười ngọn lửa nhỏ bao quanh mười đầu ngón tay. Nơi nào Vera chạm vào, lửa sẽ lập tức thiêu cháy vùng gỗ ở đó, giống như dao nóng ấn vào bơ vậy.

Do đó Vera có thể dễ dàng leo lên ngọn cây, bỏ lại phía sau là từng lỗ thủng xếp thành một hình cong đầy quy tắc!

Ở phía trên này, Gatrix đã dọn sạch tất cả những mối nguy hiểm. Hắn cũng bẻ hết những cành non ở trên cùng, thành ra khi Vera và Cyrax leo lên đến ngọn, cả hai đã rất bất ngờ! Giống như thể bọn họ đang đứng trong một cái bát, với thành bát làm từ cành cây và lá vậy!

Phần gỗ khô mà Gatrix chặt đi để dọn chỗ đang được Gatrix vun vào chính giữa để đốt. Khói sẽ xua đuổi rất nhiều thứ bọn họ không mong muốn đi trong một môi trường đầy thù địch như thế này. Hơn thế nữa, việc cây bị cháy cũng chẳng phải là điều hiếm lạ gì với những sinh vật ở nơi đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Nghỉ ngơi chốc lát

Gatrix trỏ xuống phía dưới mặt nước. Ở nơi đó, có một con rắn vô cùng khổng lồ đang liên tục quấy động, táp bên này đớp bên nọ. Và điều kinh dị nhất là con rắn không hề nhận ra, phía trên mặt nước đang có một con chim khổng lồ, nhìn chòng chọc xuống như đang chờ đợi một thời cơ vậy. Rất hiển nhiên, con chim này cũng là quái vật cấp cao!

- Trong tài liệu của anh có nhắc tới quái vật cấp cao không?

Vera khẽ thì thầm bên tai Gatrix. Khi biết được bọn họ đang ở rất gần hai sinh vật cấp cao thì cả đội không thể không cảnh giác! Mặc dù có thể con chim đã nhận ra sự tồn tại của họ rồi, nhưng trong mắt nó, có lẽ Vera hay Cyrax cũng chẳng khác gì những con vật đang sinh sống bên trong thân cây khổng lồ này.

Nói một cách ngắn gọn, họ là đồ ăn vặt! Đây không phải là muốn hạ thấp đội Tự Do, mà bởi trong mắt sinh vật cấp cao, thì chẳng có gì bổ dưỡng hơn chính những đối thủ cùng đẳng cấp. Chỉ có động vật có trí tuệ mới có khái niệm ăn vì muốn thỏa mãn vị giác, chứ thật sự nếu như Sophia muốn, cô nàng có thể chẳng cần ăn bất cứ thứ gì cho tới tận khi nhắm mắt xuôi tay.

- Không! Mà có tới hai con quái thú cấp cao như thế này ở đầm Shazam thì lại càng là một chuyện khó hiểu!

Ma thú cấp cao, cũng giống như đấu sĩ hoặc người làm phép cấp cao, đều là của hiếm trong một quần thể. Việc xuất hiện một tồn tại như thế này đã đủ để đánh dấu cảnh báo nguy hiểm trong phạm vi rộng lớn xung quanh vùng đất đó rồi. Và đây có tới tận hai con!

Trong lúc Vera và Gatrix đang bàn bạc, thì Cyrax tìm cách quan sát toàn cục. Con rắn nước có thân hình vô cùng khổng lồ, và nó cũng là sinh vật mạnh mẽ, thế nên gã có thể tạm coi vùng nước nó đang nằm là chỗ nước sâu nhất của đầm lầy.

Con rắn như đã được ước lượng, có thân hình dài đủ quấn quanh một con phố, to thì ngang một căn nhà trọ. Để có một chỗ ở thoải mái thì chỗ nước đó phải sâu tương đương một tòa nhà bốn tầng! Tính từ điểm đó tới gốc cây họ đang leo này, mặt đất sẽ cao dần lên, giống như địa hình lòng chảo vậy.

Cyrax không nhìn được vị trí cắm rễ, nhưng dựa vào việc gã đang ở trên điểm cao nhất của gốc cây, cùng với tỷ lệ của con rắn trong mắt gã, Cyrax có thể ước chừng khoảng cách từ mặt nước tới nơi gã đứng sẽ vào khoảng năm tầng cao!

Kế tiếp, Cyrax ước lượng độ nghiêng của mặt bùn - tức là khi càng rời ra xa con rắn nước, thì đất dưới chân họ sẽ càng cao lên cho tới khi tiếp nối với đất liền. Và nếu Cyrax không nhầm nhầm thì phần gốc cây chìm dưới mặt nước này cũng phải cao khoảng năm tầng lầu! Tính cả trên cả dưới, thì đây là một gốc cây cao mười tầng, to thì như một phòng trọ.

Hoang đường!

Chưa nói tới việc gốc cây quá dài so với đường kính thân cây, chỉ riêng việc nó cao tới quá đáng như thế này cũng đủ biến nó thành một đặc điểm đáng lưu ý của Shazam rồi. Một cánh rừng nguyên sinh mới có thể đản sanh ra những gốc đại thụ chọc trời như thế, còn đầm lầy Shazam, theo như người dân truyền miệng lại, mới chỉ hình thành khoảng trên dưới một trăm năm.

Và điều đáng sợ nhất là dù đứng ở gốc cây cao như thế này, nhưng Cyrax lại có cảm giác gã chỉ đang lọt thỏm giữa muôn vàn những gốc cây khác mọc xa xa. Từ bao giờ Shazam lại có nhiều gốc đại thụ thế này?

Việc tìm hiểu về sự sinh trưởng bất thường của thảm thực vật Shazam là một đề tài thú vị, nhưng điều trước mắt họ cần làm là phải tìm được đất liền đã. Cyrax nheo mắt, vận đấu khí lên cường hóa hai con ngươi.

Cách bọn họ khá xa về... dẹp đi, Cyrax chẳng có cách nào phân biệt phương hướng nữa rồi, có một mỏm đất đang chìa ra! Điều quan trọng hơn, mỏm đất đó cũng là nơi Tòa thành cổ đang dựng sừng sững lên, khiến Cyrax không khỏi quan ngại về độ hùng vĩ của nó khi có thể nổi bật lên giữa cái khu vực quái dị như thế này!

Cyrax rụt người lại sâu bên trong gốc cây, trong khi Gatrix đã bắt đầu chế tạo bếp và kiểm tra khối thịt của Cyrax mang theo. Con Goblin khịt khịt mũi, cố gắng lục lọi bản năng của mình để xem thứ này có thể "ăn" được không, nhưng có vẻ như các Goblin chưa từng được nếm một thứ thịt đặc thù như thế này.

- Lúc cậu xẻ thịt con lươn, cậu có thấy lũ thủy quái lao vào ăn không?

- Có!

- Như vậy chúng ta có thể tạm khẳng định loại thịt này không có độc tính, hoặc độc tính đủ nhẹ để các loại sinh vật nơi đầm lầy này có thể chịu đựng được.

Gatrix đưa tay lên gãi cằm. Bên cạnh hắn, Vera đã tiến vào giấc ngủ từ bao giờ. Bọn họ cần phải tranh thủ từng phút từng giây để nghỉ ngơi, đặc biệt là

khi màn chào hỏi của Shazam với họ không mấy làm thân thiện!

- Cứ thử xắt nó ra xem thế nào! Cậu đã nhìn được vào nội thế giới chưa?

Nội thế giới là một khái niệm trừu tượng mà Gatrix tạo ra để cho Cyrax thấy được gã đang đứng ở đâu trên con đường học Chấn động. Như Gatrix đã khẳng định, Chấn động hoàn toàn có thể đưa người luyện tập nó lên tới tầng bảy.

Tầng tám, hay còn gọi là chủ thần có rất nhiều đặc điểm nhận diện. Thế nhưng bất kể họ thuộc hình dạng sống gì, sở hữu năng lực nào, họ cũng phải thỏa mãn được hai điều kiện dưới đây.

Có được quyền thống trị tuyệt đối với cơ thể!

Là duy nhất!

Quyền thống trị tuyệt đối ý chỉ rằng một chủ thần có thể khống chế cơ thể và linh hồn tới mức độ tinh vi nhất. Cho dù thế giới xung quanh có ra sao, thì họ vẫn là chúa tể của chính mình. Điều này khi diễn giải ra dưới góc độ phàm nhân thì chủ thần sẽ không chịu bất cứ loại phép thuật hệ tinh thần nào. Ví dụ như miễn nhiễm nguyền rủa, điều khiển trí não chẳng hạn.

Còn duy nhất, đúng như tên gọi, chủ thần đó là độc nhất vô nhị, không có nhân bản nào trong khắp cả vũ trụ này! Để làm một chủ thần, sinh vật tầng bảy sẽ phải dần dần hoàn thiện bản thân, cho tới khi có thể thỏa mãn hai điều kiện này.

Bất kể là họ đi khắp vũ trụ, săn lùng những "họ" khác, hay tự cắt mình ra thành một cá thể độc lập, duy nhất, cũng đều là những cách mà một chủ thần phải trải qua.

Những dữ kiện này có vẻ khá quen thuộc đúng không?

Quay trở lại với câu chuyện của Cyrax, thì Chấn động cho phép Cyrax có thể kiểm soát tới từng vi chất nhỏ nhất trong cơ thể ở cảnh giới cao nhất. Và đó cũng chính là một phần của quyền thống trị tuyệt đối. Tất nhiên Cyrax còn khướt mới đạt tới cảnh giới đó được!

Nếu như nói một người bình thường có thể khống chế khoảng mười phần trăm cơ thể, và cảnh giới tối cao của Chấn động là trăm phần trăm, thì Cyrax hiện tại cỡ mười một phần trăm mà thôi! Gã có thể nhìn vào bên trong cơ thể mình, có thể khống chế tương đối một số khí quan.

Điều này cũng có nghĩa là Cyrax có thể "xem" về ảnh hưởng của miếng thịt lươn khi tiến vào dạ dày là như thế nào, qua đó cảnh báo cho Gatrix khi cần.

Con Goblin rút ra một cây đao - miếng thịt này cao tới cằm hắn lận! Hồng Trần quá nhỏ và thiếu sự sắc bén để xẻ thịt, hơn nữa mục đích của nó cũng không phải là để chém vật chất.

Trái với mọi lần, Gatrix hạ đao rất từ từ và cẩn trọng, chứ không phải vung đao soàn soạt như cũ! Và nó khiến Cyrax không khỏi cảnh giác! Quả nhiên khi miếng thịt đầu tiên được xẻ xuống, một vệt trắng bỗng phóng vụt ra từ khối thịt!

Gatrix vung tay lên, chộp lấy sợi màu trắng. Phần thân dài của nó lập tức quấn chặt lấy cẳng tay hắn, siết chặt, phòi hết cả phần thịt màu xanh lên. Nơi Gatrix đang nắm là phần đầu của sinh vật lạ. Nó trơn bóng, không có mắt, chỉ có một cái miệng nhỏ lởm chởm răng. Từ phần thân dài màu trắng của nó, một luồng điện phóng ra, khiến lông tóc trên người Gatrix dựng hết cả lên!

- Súc sinh!

Gatrix nghiến răng, bóp mạnh một cái. Con vật thân dài chỉ kịp ré lên một tiếng, sau đó xụi lơ. Gatrix dùng dao cắt thân thể con quái vật ra khỏi tay hắn. Chỉ mới bị siết qua vài cái hô hấp mà cẳng tay Gatrix đã hằn lên những vết ngang dọc rồi!

- Thứ này là một dạng sinh vật ký sinh bên trong thịt, anh tạm gọi nó là sán. Như cậu thấy đấy, con lươn này mang thuộc tính điện, thế nên sán ký sinh cũng phải mang hệ điện để thích nghi, nếu không nó đã bị cháy thành tro rồi. Vấn đề ở đây là trong khối thịt này còn bao nhiêu con?

Cyrax hiểu ý Gatrix. Gã khệ nệ bưng khối thịt lên, dùng một khúc gỗ to dài xỏ xuyên qua. Tiếp đến gã đặt lên hai thanh giá gỗ mà Gatrix đã tạo sẵn từ trước.

- Những con sán này thứ nhất là động vật tính thủy, thứ nhì là hệ điện, thế nên chúng sẽ rất kị với lửa. Chỉ cần chúng ta nung khẩu thịt này một lát là chúng chui ra hết cho mà xem!

Quả nhiên Gatrix vừa dứt lời thì một vệt trắng đã phóng vọt về phía Cyrax. Tên khổng lồ vung tay, đấm mạnh vào con sán một phát, khiến cho thân thể nó vỡ tan thành nhiều mảnh!

- Vừa rồi cậu đấm sai tư thế, nên lực phát ra không được như ý! Cậu cũng cảm nhận được chuyện đó đúng không?

- Ừm! Rõ ràng là em thấy cứ có gì đó vướng mắc, mà không biết nó ở đâu!

Gatrix xoay xoay lưỡi đao, xé nát một con sán định bay vào trước mặt hắn thành từng khúc, rồi nhanh chân đá chúng vào lửa. Giống loài này có sức sống rất mãnh liệt, không băm chúng ra thành mảnh vụn hoặc bóp chết thì còn lâu chúng mới chết!

Cứ thế, Gatrix và Cyrax luyện tập những động tác của Chấn động, trong lúc chờ miếng thịt lươn chín. Thỉnh thoảng bọn họ cũng xẻ bớt khối thịt ra thành những khối nhỏ hơn để thịt dễ chín hơn, và hiển nhiên là lũ sán cũng nhiều lên gấp bội - với chiều dài ngắn đi đáng kể. Chỉ có nàng quỷ hồn nhiên là vẫn ngủ ngon được thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Muỗi-răng

- Dậy đi cô nương, đồ ăn có rồi!

Gatrix đưa tay lay lay Vera tỉnh dậy. Nàng Succubus mở mắt, vươn vai ngáp dài một cái, rồi khẽ rùng mình. Cơn buồn ngủ vương vấn trên người cô bỗng chốc tan biến, để lại một Vera sắc bén và nguy hiểm! Bọn họ là kẻ đi săn, hiện tại là, và tương lai vẫ sẽ là!

Gatrix đưa một xuyên thịt nướng cho Vera. Để đảm bảo không còn trứng sán sót lại, Gatrix và Cyrax đã xắt thịt lươn thành những miếng rất mỏng, rồi nướng chín trên lửa. Không chỉ vậy, Cyrax còn kiểm tra mức độ độc tố của thứ thịt đó lên người mình - ít nhất họ có thể khẳng định loài người và Goblin hấp thụ được thịt này một cách an toàn.

- Tình hình ra sao rồi?

Vera đón lấy khúc thịt nướng vàng rụm, dùng răng xé một miếng. Gatrix chỉ tay lên trời - lúc này đã bắt đầu tối.

- Ít nhất chúng ta có thể khẳng định có sự luân chuyển đêm ngày ở không gian này, chứng tỏ nếu như đây là một không gian độc lập thì nó cũng phải rất gần sát với sự thật rồi.

- Ý anh là sao? Chẳng lẽ anh không thể kiểm tra được chúng ta đang ở không gian nào sao?

- Anh yếu quá, không thể thực hiện những phép tính phức tạp hơn để kiểm tra ra kết quả. Còn với những phép thuật mà anh có thể sử dụng thì chúng đều cho anh thấy đây là thế giới sự thực. Em có nghĩ đây là thế giới thực không?

Vera ngoái lại nhìn phía sau lưng. Lấp ló sau làn cây là con chim khổng lồ, vẫn đứng sừng sững như tượng, nhìn chòng chọc vào vị trí con rắn.

- Không thể nào!

- Đúng vậy! Nhưng chúng ta không có thời gian để kiểm chứng! Chúng ta cần phải di chuyển ngay trong đêm nay, hướng tới cái mỏm đất đằng kia mà Cyrax đã tìm được.

Vera nhìn về hướng Gatrix chỉ. Nếu như ai đó có cơ hội sống ở vùng sông nước, thì họ ắt hẳn sẽ hiểu, con nước ban ngày và ban đêm là hai lĩnh vực hoàn toàn khác biệt! Điểm đầu tiên có thể thấy chính là tầm nhìn trong nước.

Nếu như khi trời sáng, chúng ta có thể nhìn rõ ràng màn nước, thấy được kha khá những thứ đang lẩn trốn dưới đó, thì khi màn đêm buông xuống, mặt nước sẽ trở nên tối đen như mực!

Hãy thử tưởng tượng mà xem, một mình chúng ta, đơn độc và lơ lửng giữa màn nước đen ngòm, chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì. Ai biết được có phải một con thủy quái với cái mồm to khổng lồ đang chực chờ dưới đó không chứ?

Và đó cũng là vấn đề thứ hai! Nếu như họ bị tấn công, thì việc chống trả sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều!

Không một ai trong số họ quen thuộc với việc chiến đấu dưới nước, chứ đừng nói chi tới việc cảm nhận sự xao động của nước để phát hiện ra kẻ địch tấn công.

- Đó thực chất là một lợi thế của chúng ta!

Gatrix lên tiếng phủ định đi những lo lắng của Vera. Hắn chỉ xuống màn nước đen ngòm.

- Phần lớn các loài sinh vật ở đầm lầy không có khả năng nhìn xuyên đêm, bởi nó không cần thiết. Buổi đêm là thời gian đi săn của những kẻ trên cạn, chứ không phải là của động vật thủy sinh. Phần lớn bọn chúng có nhịp sinh học khá giống động vật trên cạn - ngủ đêm, thức ngày.

- Sao anh có thể biết được ở Avalon này mọi thứ tuân theo quy luật đó chứ?

Câu phản bác của Vera thật sự là hết sức trí mạng! Gatrix á khẩu, không nói nên lời. Đúng là trong ký ức của Gatrix, khả năng rất cao là những sinh vật thủy sinh ở môi trường đầm lầy này sẽ có thói quen sinh học như thế. Nhưng điều gì khiến hắn khẳng định rằng ở khu đầm lầy này cũng chịu thói quen đó?

Có vẻ như việc đúng rất nhiều lần đã khiến Gatrix có đôi chút chủ quan trong việc đưa ra kết luận rồi! Hắn đưa tay vỗ trán đánh bép một cái, rồi gật đầu với Vera.

- Em nói đúng, anh xin lỗi! Là anh đã quá hấp tấp rồi! Chúng ta nên di chuyển trong sáng mai, vì dù khả năng cao là chúng ta sẽ bị tấn công nhiều hơn, song chí ít khả năng chống trả của cả đội cũng tăng lên đáng kể...

- Này Gatrix!

Cyrax đột nhiên nhảy bắn cả người lên! Gatrix lập tức quay sang hỏi.

- Có chuyện gì thế?

- Em cảm nhận được... có thứ gì đó đang di chuyển bên dưới lớp gỗ này. Rất nhiều!

Gatrix híp mắt lại, nhìn xuống dưới chân mình. Di chuyển bên trong lòng gỗ... chẳng lẽ nào?

- Cẩn thận!

Gatrix quát to. Đến lúc này thì hắn cũng chẳng cố kỵ gì chuyện phải ẩn nấp nữa rồi!

Bởi xung quanh họ, hàng đàn hàng đàn côn trùng đang đục gỗ chui lên, bò lổm ngổm như những viên mỡ vàng béo múp khắp ngọn cây.

- Đó là thứ gì vậy?

Vera không thể giấu nổi sự kinh tởm trong giọng nói. Cô vung chân, giẫm bẹp một vài con côn trùng núc ních. Cũng khó cho cô, bởi lũ côn trùng chui lên từ khắp mọi nơi, và nếu không di chuyển thì chúng sẽ đục thủng giày của cả đội mất!

Những chất dịch nhầy vàng bắn tung tóe ra khắp nơi, rơi xuống những con nhộng bên cạnh. Chúng rùng mình, sau đó tiếp tục nổ tung, bắn thêm thứ dịch nhầy đó ra càng nhiều.

- Mọi người cẩn thận!

Cyrax gầm lên. Bản năng nguy hiểm đang mách bảo gã một cách mãnh liệt rằng chuyện này đang cực kì tệ, cực kì cực kì tệ!

Chỉ thấy từ xác của những con nhộng, một loài côn trùng mới bay vọt lên. Chúng có bốn đôi cánh mỏng như mặt nước, mang theo màu đỏ. Những chiếc chân của chúng dài, có vẩy ngược và móc chân sắc nhọn. Những chiếc bụng xẹp lép của chúng cứ liên tục phập phồng, ánh lên những vằn màu đỏ kẻ sọc quấn quanh khắp khoang bụng.

Và ở phía đầu của chúng là một bộ hàm sắc nhọn, chắc khỏe, sẵn sàng nhai nát bất cứ thứ gì cản đường trước mặt!

- Chết tiệt!

Gatrix rủa thầm. Hắn lấy ra một lọ thuốc xua đuổi côn trùng, mở nút. Mùi hương ngai ngái lập tức lan tỏa ra, khiến cho lũ côn trùng bay này lập tức nháo nhác thành một đoàn. Có điều hiệu quả của thứ thuốc này cũng chỉ được một lát mà thôi!

Càng ngày càng có nhiều những con côn trùng bay gia nhập vào đoàn, và sức mạnh đoàn kết của chúng khiến cho sức ảnh hưởng của thuốc xua đuổi côn trùng bị yếu hẳn đi.

Phía dưới chân cả bọn, những con - tạm gọi là mối vàng đi, vẫn đang tiếp tục nối đuôi nhau bò lên, tìm cách gặm nhấm họ. Những con nào bị dịch thể văng phải hoặc chạm phải dịch còn sót lại trên mặt gỗ sẽ tiếp tục quá trình nổ tung - tiến hóa này.

Chẳng mấy chốc mà trên bầu trời đã ngập tràn chi chít những con côn trùng bay bụng đỏ - lại một lần nữa, Gatrix gọi chúng là muỗi răng! Tiếng đập cánh của chúng lao xao khắp cả một khoảng trời rộng, khiến lòng người trở nên bất an không thôi.

- Sử dụng tường lửa bao khắp toàn thân em mau lên!

Gatrix ngoái đầu về phía Vera, quát lớn. Cô nàng ngay tức khắc triệu hồi ra một lớp lá chắn lửa bọc lấy toàn thân, và cảm giác nôn nao khó chịu đó cũng tan biến nhanh như một cơn gió!

- Đây là sức mạnh của cộng hưởng sao?

Cyrax nhìn gắt gao về phía bầy côn trùng, siết chặt nắm đấm. Là một người tu luyện Chấn động, Cyrax hiểu quá rõ về hành động của bầy muỗi răng lúc này. Chúng đập cánh với cùng một nhịp độ, cùng một tần suất, để tạo nên một âm thanh siêu âm vô cùng khủng khiếp.

Hiện tại số lượng của chúng còn chưa đủ để khiến thân thể của gã tan ra từng mảnh, song với Gatrix và Vera thì lại là chuyện khác! Nếu như không phải do Gatrix cảnh báo sớm, thì giờ này Vera hẳn phải chịu tổn thương ở nội tạng rồi.

Có điều tình thế của bọn họ hiện tại đang rất cam go, khi số lượng loài muỗi răng đang ngày một tăng lên. Dù cho cộng hưởng không thể hạ gục họ, thì bản thân lũ muỗi răng xồ xuống cũng đủ khiến bọn họ điêu đứng rồi!

- Chúng ta có nên nhảy không?

Cyrax quát lên. Với lượng tạp âm khủng khiếp thế này thì thật khó mà hạ thấp giọng được! Gatrix ngoái nhìn mép nước. Nếu nhảy xuống từ độ cao này thì còn chưa đủ để khiến họ bị chấn thương - cũng chỉ tương đương với năm tầng nhà thôi mà! Ít nhất với Cyrax và Vera thì thoải mái.

Còn Gatrix thì có quá nhiều biện pháp để hoãn lại lực rơi. Tính ra thì bọn họ vẫn còn một cửa để bỏ trốn nếu cần, thế nên Gatrix lắc đầu.

- Chờ một chút! Chúng ta thử chiến đấu với chúng nó xem như thế nào!

Cần nhắc lại rằng lũ muỗi răng này có hình thể khá là lớn! Nó không phải là những con muỗi nhỏ xinh, bé bằng một đầu tăm mà to phải ngang với nắm đấm của một con Goblin trưởng thành. Và giờ chúng ta có một bầu trời rạp kín những con muỗi này.

Gatrix tranh thủ ngoái nhìn về phía con chim khổng lồ lần cuối. Nó vẫn đang cụp cánh, bám trên một gốc cây cao vút, nhìn xuống chỗ con rắn nước đang nằm nghỉ, chẳng thèm ngó nghiêng tới bên này dù chỉ là một chút. Tạm thời phía bên đó cũng vẫn an toàn, Gatrix nhủ thầm.

Có vẻ như bầy muỗi răng không thể chờ đợi thêm được nữa! Như một cơn mưa rào, một trận pháo kích, chúng nổ xuống phía ba người đang đứng. Và đến lúc này thì phương thức chiến đấu của ba lộ ra sự khác biệt rõ rệt!

Gatrix liên tục di chuyển, né tránh, giảm bớt áp lực của bầy muỗi lên bản thân mình. Bằng việc chém chết những con muỗi phía trước và di chuyển lên, Gatrix sẽ luôn có được một khoảng trống nhất định để giữ cho bản thân không bị những cái mồm sắc lém của bầy muỗi xé tan thành từng mảnh.

Tuy nhiên phương thức chiến đấu kiểu này yêu cầu kỹ thuật rất nặng, bởi nếu Gatrix chậm chễ trong việc đánh chết đối thủ trước mặt, thì hắn sẽ lâm vào tình trạng bị vây công bốn phương tám hướng. Là một đấu sĩ cấp thấp - Gatrix đã ngưng tụ ra được một ít đấu khí, nếu như bị bầy muỗi này vây công thì xác suất Gatrix tử trận là cực lớn!

Về phần đấu khí của Gatrix, đó là một loại đấu khí hệ bóng tối, song không phải Chấn động! Để có thể tu luyện được Chấn động, người đó không chỉ phải có một thân thể mạnh mẽ vô cùng, mà còn phải có đầu óc thông minh, tư duy nhạy bén mới có thể giải nghĩa được những huyền ảo của công pháp này.

Nói ngắn gọn, lũ người thú khỏi mơ học!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 178: Ta đã làm cái gì mới được chứ?

Trong lúc Gatrix đang múa như chim bay bướm lượn giữa bầy muỗi răng, thì Cyrax lại lựa chọn đứng im như một pháo đài bất khả xâm phạm. Phương thức chiến đấu của Cyrax không linh hoạt được như Gatrix, hình thể cục mịch của gã cũng không cho phép bản thân có thể di chuyển được như vậy.

Thay vào đó, toàn thân Cyrax, nếu như để ý thật kỹ, thì chúng đang rung lên liên tục. Bất cứ con muỗi nào định chạm vào người Cyrax cũng bị lực rung này chấn bắn tung ra ngoài. Cyrax còn chưa đạt tới cấp độ có thể bóp nát đồ vật chỉ bằng việc rung người.

Chứ nếu như đây mà là Nike Noname thì chỉ cần một cái liếc, toàn bộ lũ côn trùng bay trên không trung sẽ nổ tung như pháo hoa vậy.

Vấn đề ở chỗ phong cách chiến đấu này đạt áp lực lên cơ thể Cyrax rất lớn. Hiện tại gã chỉ có thể duy trì được kiểu phòng ngự toàn bộ phương vị này trong chốc lát mà thôi, đến khi cơ thể gã kiệt quệ thì Cyrax sẽ hiện nguyên hình. Vấn đề của Chấn động chính là như vậy! Giai đoạn đầu người yếu như sên, giai đoạn sau người khỏe như thần.

Thật may trong cả đội lại có một người có khả năng giúp đỡ cho Cyrax vượt qua được giai đoạn phát triển này - trong trường hợp bọn họ vẫn sẽ kết thành đội mà không mỗi người một ngả quá sớm! Đó chính là pháp sư mấp mé cấp trung, Vera!

Cô nàng đang múa cây gậy phép mình, liên tục tạo ra những vệt lửa vẽ trên màn đêm. Nơi đâu lửa quẹt qua, lũ muỗi răng nổ lép bép đến đó. Nhiệt độ cao khiến cho khoang bụng của chúng nổ tung, sau đó là cháy thành tro bụi.

Vera lầm rầm đọc thần chú, nắm chặt bàn tay lại. Ngay lập tức, trước mặt cô nàng cũng xuất hiện một bàn tay phép thuật rực cháy. Nó xòe ra, túm lấy một đám muỗi răng khổng lồ còn chưa kịp thoát đi, rồi bóp một cái. Bàn tay sau đó nổ tung, tạo ra từng đợt sóng nhiệt khiến hàng đống muỗi răng khác rơi rào rào xuống như một cơn mưa vậy!

Thế nhưng số lượng lũ muỗi răng và mối vàng vẫn đông tới tuyệt vọng, còn thể lực và tài nguyên của cả đội chỉ có hạn. Người duy nhất có khả năng chiến đấu liên tục là Gatrix, và hắn cũng bị cơn đói ràng buộc. Trong trường hợp có ai đó quên, thì Goblin là một loài có tốc độ trao đổi chất cực nhanh!

- Chúng ta phải nhảy thôi Gatrix! Em không muốn tiếp nước trong trạng thái yếu đuối nhất!

Cyrax gào lên. Một con muỗi bay tọt vào trong miệng gã, và bị Cyrax nhai nát vụn. Chấn động không có điểm yếu, bởi điểm yếu đã bị nung cháy với cường độ rung như thế này của cơ thể rồi! Gã nhổ ra từng mảnh của con muỗi, nhăn mặt kinh tởm.

Vị của nó tệ cứ như bữa trưa do Vera nấu vậy! Thật may cho gã là Vera không biết phép thuật đọc suy nghĩ, chứ không thì hôm nay kiểu gì cũng có án mạng!

- Đúng đấy Gatrix! Ma lực của em chỉ còn hai phần ba thôi!

Gatrix liếc nhìn nhanh mặt nước, rồi tự ước lượng chiến trường. Với thể tích khổng lồ của cái gốc cây này, số lượng côn trùng ký sinh trong đó ắt hẳn phải vô cùng lớn. Bọn họ đã giết không ít, thế nhưng Gatrix luôn có một con số ước chừng trong đầu.

Chừng đó mối vàng cùng lắm chiếm được hai phần mười thể tích gốc cây, và bọn họ có lẽ còn phải đương đầu với một lượng bọ nhiều gấp đôi như thế nữa!

Vera và hắn còn có thể chiến đấu tới phút đó, nhưng Cyrax chính là vấn đề. Tốc độ tiêu hao của bọn họ hiện tại là do Cyrax gánh chịu một phần áp lực, song khi Cyrax bị buộc rời khỏi vòng chiến, thì áp lực lên hắn và Vera sẽ tăng lên gấp bội. Tính toán kiểu gì thì bọn họ cũng nắm chắc phần thua nếu như còn chưa chịu nhảy.

- Rút!

Gatrix vung tay, ra hiệu cho cả đội hướng phía mỏm đất. Gatrix nhảy trước tiên - hắn là kẻ có tốc độ phản ứng tốt nhất trong cả bọn. Nếu như dưới màn nước lạnh kia thật sự có thứ gì đó đang chờ đợi họ, thì Gatrix sẽ là kẻ có khả năng đáp trả tốt hơn.

Người tiếp theo nối gót hắn là Cyrax. Lý do cũng rất đơn giản. Cyrax là chỗ dựa tốt nhất của cả đội khi phải thủy chiến. Gatrix đóng vai trò tìm hiểu tình hình, câu giờ khi cần. Còn Cyrax sẽ là kẻ kết liễu mục tiêu trong trường hợp Gatrix còn chưa giải quyết được.

Hơn nữa, Vera ở vai trò đoạn hậu hiển nhiên là phù hợp hơn Cyrax rất nhiều! Sức chiến đấu của cô nàng sẽ bị giảm mạnh khi xuống mặt nước, trong khi đó cô lại là nguồn sát thương chủ lực của cả đội trong công cuộc diệt bọ.

Vậy nên khi thấy hai chàng trai đã biến mất trong màn đêm, Vera vội vàng dùng hai tay vẽ nên một vòng tròn lửa giữa không trung. Gậy phép của cô đã nằm gọn trong chiếc nhẫn không gian trên tay Gatrix rồi. Cứ tưởng tượng Vera chìm xuống nước mà còn phải tha theo cục tạ đó nữa thì!

Hai bàn tay của cô cháy phừng phừng, để lại trong không khí những vệt lửa khi trận pháp thành hình. Vera mỉm cười ranh mãnh, búng tay hôn lũ muỗi răng một cái.

- Tạm biệt!

Ngay khi Vera vừa rơi khỏi ngọn cây, một đám mây lửa đỏ và đen nở bừng ra phía trên đầu cô. Đám mây trương phình ra, nuốt chửng không biết bao nhiêu là muỗi răng và mối vàng. Chiêu phép đó là một kiểu tổ hợp phép thuật mới mà Vera đã kết hợp được... một lúc trước đó.

Cụ thể, nó đánh đổi sát thương tiềm năng để gia tăng mức độ ảnh hưởng. Sức nóng của ngọn lửa sẽ yếu đi trông thấy, thậm chí còn chẳng đủ làm cháy nổi da thịt một đấu sĩ cấp thấp.

Thế nhưng nhìn vào đám mây đó to không khác gì cả cái tán cây đại thụ, Vera không khỏi líu lưỡi. Dù sao thì cô cũng chỉ mới thử nghiệm thôi, nếu có thất bại thì phép thuật hệ lửa cũng không làm tổn thương được cô. Và thật may là phép thuật đó thành công!

Sức nhiệt của ngọn lửa không đủ để làm tổn thương một đấu sĩ cấp thấp, có điều lại là con dao chí tử đối với loài côn trùng vốn có sức chiến đấu cá thể không cao. Muỗi răng có sức chiến đấu tương đương đấu sĩ cấp thấp, chứ không phải chúng có cường độ thân thể tương đương với một đấu sĩ cấp thấp. Và bởi vậy, phép thuật "mây lửa" của Vera chẳng khác nào cơn ác mộng với chúng.

Trên phương diện phép thuật hệ lửa, dùng danh xưng quái vật cũng chẳng thể nào thể hiện được hết sự khủng khiếp của cô nàng! Không hổ là đại pháp sư trong tương lai! Gatrix vừa rơi vừa nghĩ thầm.

Hiện tại, hắn vừa thực hiện một màn hoãn lực khá là đẹp mắt. Đầu tiên Gatrix móc ra Hồng Trần, cắm ngập nó vào trong gốc cây ở cạnh bên. Sức nặng của hắn khiến cho lưỡi dao xé được một vệt cực dài trên cây, trước khi tạm thời ngưng lại cơ thể của Gatrix.

Áp lực lên đầu vai phải của hắn rất nặng, buộc cho Gatrix phải liên tục sử dụng đấu khí và phép thuật để chữa trị cánh tay phải nếu như không muốn mất luôn cánh tay đó.

Sau khi đã dừng lại, Gatrix nhổ Hồng Trần khỏi gốc cây, co đầu gối bắn mạnh người về hướng mỏm đất. Tiết kiệm được chút quãng đường bơi nào hay quãng đường đó phải không nào? Toàn bộ quá trình vừa rồi tả thì dài, chứ nhìn bằng mắt thường thì cực kì nhanh gọn. Gatrix vẽ một vết tóe lửa trên thân cây, rồi bắn pặc đi ra ngoài, mượt mà tựa như mây trôi nước chảy vậy.

Cyrax âm thầm ghi nhớ động tác của Gatrix. Gã thọc bàn tay vào vết cắt do Gatrix tạo ra, cũng bị trượt đi một đoạn trước khi có thể bám được vào gốc cây. Khác với Gatrix, cường độ thân thể của Cyrax khủng khiếp hơn rất nhiều.

Chỉ với chừng này áp lực còn chưa đủ để khiến nó tan vỡ được, thế nên nhìn trên phương diện thị giác thì Gatrix như một nghệ nhân điêu luyện, còn Cyrax... thô và cục cứ như quái vật vậy!

Ánh sáng của đám mây lửa làm cả một vùng trời đêm sáng bừng lên, chiếu rọi lên thân hình bọn họ. Và ánh sáng đó đã khiến con chim rời mắt khỏi mục tiêu lần đầu tiên. Với tư cách là một sinh vật bậc cao, con chim khổng lồ bỏ khỏi mắt mọi sinh vật có cấp độ dưới cấp trung.

Giống như loài người chẳng thèm quan tâm ở xung quanh họ có bao nhiêu loài côn trùng đang cặm cụi kiếm ăn, vật lộn để sinh tồn!

Thế nhưng đốm sáng kia khiến nó tò mò, và khi nó ngẩng mỏ lên, tập trung đôi mắt chim sắc bén gấp vạn lần một đấu sĩ cấp cao loài người để quan sát, nó đã thấy một cảnh tượng. Đám mây lửa đó giống như một chiếc mũ được ai đó đội lên những cành cây phủ đầy lá, khiến cho cả ngọn cây sáng rực rỡ hẳn lên. Bên dưới gốc cây có ba sinh vật đang rơi.

Người ở gần đám mây lửa nhất là một thứ hình người giống cái. Con chim đã chứng kiến không ít những sinh vật này trong nhiều ngày gần đây, vậy nên nó phân biệt ra được. Sinh vật này đem lại cho nó một cảm giác thân thiện đến kì lạ, khiến cho nó chỉ muốn quắp luôn cô ta về tổ, mãi mãi bảo bọc, không cho cô nàng rời khỏi mình nửa bước.

Sinh vật thứ hai là một kẻ cơ bắp, đầu trọc. Con chim chẳng có mấy ấn tượng với kẻ này, thế nên nó nhìn nhanh xuống kẻ ở gần mặt nước nhất. Ở thời điểm đó, đồng tử con chim bỗng thu hẹp lại!

- Quácccccccc!

Con chim ngửa mỏ lên trời, rú một tiếng cực kì dài. Không cần phải là một nhà điểu học, cả ba cũng có thể cảm nhận được sự giận dữ trong tiếng hót đó. Nếu như tầm mắt của họ có thể bay cao hơn nữa, xuyên thấu qua màn đêm che phủ, họ sẽ thấy được vô số các loài sinh vật đang run cầm cập, rúc thật sâu trong hang ổ, miệng rên ư ử đầy sợ hãi. Một ma thú cấp cao nổi giận, có nghĩa là máu chuẩn bị chảy thành sông, hoặc tiền đổ ra để mua tài nguyên khống chế nó!

Con chim giương đôi cánh rộng của nó ra, và toàn thân nó lập tức cháy phừng phừng! Đôi cánh của nó nếu tính ở hai điểm xa nhau nhất, thì cũng vào khoảng một nửa chiều dài con rắn nước chứ cũng chẳng bé nhỏ gì cho cam.

Hơn ai hết, cả tiểu đội Tự Do hiểu rõ con chim lửa này bỗng dưng phát điên chắc chắn là vì họ. Cái cảm giác rởn hết da gà vì bị nhìn chằm chằm này chẳng ai có thể lẫn đi vào đâu được. Chỉ có điều mục tiêu thực sự của nó không phải là hai người, mà là Gatrix! Hắn cười khổ.

- Rốt cuộc mình đã làm gì sai cơ chứ?

Lần đầu tiên với Vera, lần thứ hai là Sophia, và lần này là con chim lửa. Đặc điểm chung của cả ba lần này là Gatrix đều phải chịu một ác cảm đến từ những tồn tại có hình dạng như chim lửa. Chẳng lẽ hắn đã từng làm gì với bọn này chắc?

Hay là thế thật nhỉ...?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 179: Rạn nứt

Màn nước lạnh nuốt chửng toàn thân Gatrix, xâm nhập vào từng lỗ chân lông trên người hắn, khiến chúng sun hết cả lên. Sự sợ hãi của thân thể Goblin lan tràn ra khắp toàn thân hắn, cứng ngắc, khiến cho Gatrix không có cách nào vùng vẫy được. Màu đen của màn nước, và cảm giác của sinh vật trên cạn chìm trong nước là quá đủ để vặn gãy tâm trí của một giống loài yếu đuối như Goblin.

Ngoại trừ việc hắn không phải là Goblin... bình thường!

Gatrix nín thở, dùng ý chí vượt trội của mình, từ tốn xoa dịu bản năng của cơ thể. Đây không phải là lần đầu tiên cơ thể phản bội hắn, và Gatrix có quá thừa kinh nghiệm để xử lý tình huống này. Hắn cục cựa tay chân - rất tốt, cơ thể này đã lại thuộc về hắn lần nữa!

Gatrix không phải Cyrax, hắn không có khả năng khống chế tuyệt đối cơ thể. Hoặc giả như hắn đã từng có nó thì cũng đã mất rồi - không ai có thể ruồng bỏ quá khứ mà không phải trả một cái giá cực đắt. Việc đầu tiên sau khi Gatrix đã cướp lại quyền khống chế thân thể là mở mắt.

Trong một cái khung cảnh lờ mờ sáng, ảo ảo của nước sâu, Gatrix thấy được những đốm sáng lập lòe. Đó có thể là những con mắt của loài thủy sinh sống dưới đáy nước, tò mò quan sát sinh vật kỳ lạ vừa quấy rối nhịp sống thường ngày của chúng. Hoặc cũng có thể chỉ là những con cá đang ngủ - cá làm gì có mi mắt!

Gatrix bị chìm khá sâu xuống nước - hắn nhảy từ khoảng giữa gốc cây nổi trên mặt nước, tương đương với hai tầng rưỡi chứ ít ỏi gì! Hắn khua tay múa chân, đạp nước trồi dần lên trên bề mặt. Đúng như Gatrix kỳ vọng, hắn không bị tấn công khi mới nhảy xuống.

Chỉ có điều nguyên nhân chẳng liên quan gì tới vòng lặp sáng tối của hắn cả! Mà đơn giản là có một con chim lửa khổng lồ phẫn nộ đang lao ầm ầm về phía hắn thôi!

Lại một tiếng ùm nữa nổ vang lên! Cyrax đã tiếp nước, và gã khổng lồ sẽ cần một ít thời gian mới có thể ngoi lên bề mặt được như Gatrix. Chỉ còn duy nhất Gatrix đơn độc đối mặt với một con ma thú cấp cao... hoặc đó là những gì mà cả Cyrax lẫn Vera đang nghĩ!

- Gatrix!

Vera quát lớn, mắt mở trừng trừng như muốn nứt ra khi thấy con chim lửa đang đập cánh bay về phía Gatrix. Thế nhưng trước khi những cảm xúc hỗn tạp trong cô kịp định hình thành nỗi đau xót nuối tiếc, thì Gatrix đã giơ ngón tay cái lên.

Trong ám hiệu của họ, điều đó có nghĩa là "mọi chuyện vẫn ổn"!

Cyrax lúc này đang chìm trong màn nước. Giống như Gatrix, bản năng sinh tồn của gã cũng gào lên kinh hoàng, tìm cách làm tê liệt toàn thân Cyrax. Nhưng không như Gatrix, Cyrax không cần dùng ý chí để xoa dịu ai hết. Thân thể này là của gã, gã là chúa tể của nó, và gã muốn nó phải phục tùng tuyệt đối!

Nếu như Gatrix mất một chút thời gian mới có thể cử động bình thường được, thì với Cyrax, chuyện đó chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt! Gã còn tiện tay cắm ngập con dao vào mang của con cá chụp đèn bơi ngang qua. Đó là những sinh vật nằm trên đường bay của con chim lửa, đang bỏ chạy thục mạng ngược về phía bọn họ, và lũ này thì rất là tiện mồm.

Cyrax ngẩng đầu lên, nhìn mảng sáng khổng lồ, méo mó và huyền ảo do sóng nước bóp méo hình ảnh, đang hướng dần về bọn họ ở trên kia. Và tới lúc này, Cyrax do dự!

Liệu gã có nên bơi lên, cùng Gatrix đối đầu với con chim lửa, một ma thú bậc cao?

Hay gã sẽ giả vờ lặn dưới làn nước này, chiến đấu với mấy con thủy quái tép riu, chờ đợi Gatrix tạo ra kỳ tích... hoặc bị con chim lửa bắt đi?

Cyrax nghiến răng, túm lấy một con thủy quái khác trông khá giống hình người. Da của nó trơn nhẵn, lạnh cóng. Không ai có thể trách gã được đúng không?

Thế rồi Cyrax cảm nhận thấy một làn nước mạnh mẽ đập thẳng vào người!

Ở phía trên mặt nước, Gatrix đang nhìn chằm chằm vào con chim lửa. Nó đã cách hắn rất gần rồi, sức nhiệt từ người nó thậm chí còn làm khô hết cả da mặt của Gatrix, khiến hắn không thể không khép hờ hai mắt lại. Nhưng Gatrix đứng yên trong làn nước dập dềnh, không hề tỏ ra bất cứ kinh sợ nào.

Trong thiên nhiên, có những loài là thiên địch với các loài khác. Ví dụ rắn có thể thôi miên cho chuột đứng im để nó nuốt chửng, hay bọ ngựa ăn côn trùng chẳng hạn. Thế nhưng đó chỉ là một phần của vòng tuần hoàn, bởi thực tế thì vai trò của người đi săn và con mồi chỉ mang tính tương đối.

Lúc này ngươi có thể là một con hổ mạnh mẽ, đang đi săn con heo rừng ngu ngu trước mặt. Giây kế tiếp, con lợn rừng đó có thể húc lòi ruột con hổ như chơi! Chẳng có luật nào cấm con mồi không được chống trả đúng không? Đó mới chỉ là vòng tuần hoàn với những sinh vật thông thường, còn một khi đã lên tới ma thú cấp cao như thế này, khái niệm thiên địch gần như chẳng còn tồn tại!

Đúng là con chim lửa dám săn con rắn nước là vì có nhiều nguyên nhân, trong đó phải có một lí do là con chim lửa có thể đánh thắng con rắn nước. Thế nhưng điều đó không khiến cho sự thật rằng cả hai đều là ma thú cấp cao bị mất đi được! Đúng là con chim có lợi thế trên cao, quan sát rộng hơn, biết bay, nhưng con rắn nước cũng không phải là đồ ăn trên đĩa!

Một ngày nó còn trốn dưới nước, con chim lửa tuyệt đối không dám khơi mào chiến tranh. Lợi thế của con chim đến từ sự cơ động, chứ nếu bị rắn nước quấn lên đánh thì lúc đó còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu! Đó cũng là lí do con chim lửa không dám lại gần mặt nước quá, bởi con rắn nước hoàn toàn có thể cuốn nó dìm xuống nước, ép nó vào một trận tử chiến.

Song cán cân thăng bằng đó đã bị thay đổi, bởi một sinh vật yếu nhớt có tên khoa học là Goblin. Con Goblin lạ mặt xuất hiện đã khiến cho con chim lửa không còn có thể giữ được bình tĩnh nữa, và nó đã lại gần mặt nước!

Có thật sự là uy áp của con chim lửa khiến cho những loài thủy sinh nháo nhác bỏ trốn? Đối với những con yếu bóng vía thì có thể, còn với những loài mạnh mẽ hơn, chúng thừa hiểu con chim lửa không thể nào hạ mình xuống nước săn bọn chúng được.

Chừng nào mà "đại vương" của chúng vẫn còn đang nhìn chằm chằm!

Chỉ thấy từ mặt nước, một cây trụ khổng lồ đen thùi lùi phóng vọt ra, nhào thẳng về phía con chim lửa. Con rắn nước há to miệng, dễ nó phải to như cái phòng khách. Miệng nó đỏ lòm, với bốn chiếc răng nanh to như bốn cây cột, cắm ngập vào cái cổ ú na ú nần của con chim lửa.

- Quáccccccc!

Con chim lửa chỉ kịp ré lên một tiếng trước khi bị con rắn nhấn chìm xuống nước. Sức nặng của cả hai đã vượt quá khả năng chịu đựng của đôi cánh, hơn nữa con rắn cũng đã cố tình siết chặt thân thể con chim lửa lại.

Chúng rơi xuống nước, nổ tung bọt trắng xóa, sôi ùng ọc. Sức sống của hai ma thú cấp cao là vô cùng đáng gờm, thế nên trận chiến này có lẽ còn lâu mới có thể kết thúc được! Nhân cơ hội đó, Gatrix quát to về phía Vera và Cyrax - lúc này cả hai đã nổi lên mặt nước.

- Bơi đi, chúng ta cần phải tiến về mỏm đất càng nhanh càng tốt!

Vera ném một cái nhìn lạnh lùng về phía Cyrax, rồi dùng sức bơi vọt lên gần Gatrix.

- Tại sao chúng ta không dùng xuồng hay thuyền?

- Lúc em ngủ, bọn anh đã thử nghiệm rồi! Không hiểu thành phần vật chất ở trong nước như thế nào mà bất cứ thuyền bè gì đều bị chìm ngay khi chạm nước. Nhưng ngược lại thì...

Gatrix lấy ra cây gậy phép của Vera.

- Cái này đáng lý vốn phải chìm thì giờ lại nổi, nhẹ hều luôn!

Vera cầm lấy cây gậy đang lơ lửng trên mặt nước, không khỏi cau mày. Chừng nào nó còn nằm trên mặt nước thì nó còn nhẹ tựa như một chiếc lá vậy! Song khi Vera nhấc nó ra khỏi mặt nước thì sức nặng lập tức đè lên cánh tay cô, nhấn chìm cô xuống nước một đoạn.

Bằng đúng khoảng cách từ cây gậy tới mặt nước!

- Chí ít em cũng không sợ chìm khi đang cầm nó!

Gatrix bông đùa, cố gắng làm hòa hoãn không khí. Ngay khi nhìn thấy Vera và Cyrax nổi lên cùng một lúc là hắn đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra rồi!

- Không cần phải suy nghĩ nhiều Cyrax! Cậu đã giúp tôi rất khá rồi!

Gatrix quay đầu lại, tìm cách an ủi Cyrax. Thế nhưng những câu nói đó khi lọt vào tai của gã khổng lồ bỗng trở nên chát chúa, khó nghe hơn bao giờ hết! Hơn ai hết, Cyrax hiểu rõ hành động của bản thân.

Gã đã do dự, đã trốn tránh trách nhiệm. Cho dù Gatrix có thể bỏ qua cho gã, có điều hành động của gã chẳng khác nào một nhát dao chặt thẳng lên mối quan hệ non trẻ mới thành hình của họ.

Cyrax xấu hổ, giấu một nửa mặt xuống dưới màn nước. Nhìn vào cách Vera đối xử lạnh lùng với gã như thế này, Cyrax nghĩ mọi chuyện sẽ không đơn giản chút nào! Vera là một cô nàng có tính cách rất cương trực, khi yêu thì sẽ yêu hết mình, nhưng một khi đã ghét...

- Hẳn là giúp!

Giọng nói lạnh lùng hờn dỗi của Vera vang ngược về, đâm vào tai Cyrax như kim châm. Gatrix lập tức quát!

- Câm miệng, Vera! Đây là lúc để chúng ta cãi lộn à?

- Nhưng...

- Im! Có gì thì lên bờ rồi nói!

Vera ấm ức, vùng vằng tiến về phía trước. Gatrix nán lại chờ Cyrax, hắn mỉm cười thân thiện.

- Đừng lo lắng gì Cyrax! Lòng tin cần có thời gian để xây dựng, và không phải ai cũng đủ dũng cảm đối mặt với một ma thú cấp cao. Cho con bé một vài hôm, rồi cậu sẽ thấy mọi thứ ổn thôi!

- A...

Tiếng hét thất thanh của Vera chìm nghỉm trong làn nước! Ngay lập tức, Gatrix và Cyrax xé nước, lao thẳng về phía cô nàng. Ở dưới không gian lờ mờ do ánh trăng chiếu hắt xuống, họ thấy Vera đang bị một sinh vật quắp chặt. Nó có tám cẳng, hai càng, và toàn thân bọc trong lớp giác xác xù xì rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 180: Đấu khí màu đen

Cua thép.

Chúng là một loài sinh vật giáp xác thường sống ở những vùng ven nước. Do hình thể của chúng rất nặng - nghe tên thôi là đã thấy nặng rồi, thế nên loài này mặc dù là thủy sinh, nhưng chính xác hơn là chúng di chuyển trên nền cát. Chứ nếu ném chúng xuống nước thì chúng sẽ chìm chứ không thể nào "bơi" được!

Loài cua thép này có hình thể khá nhỏ, thường là nằm vừa trong lòng bàn tay một Goblin. Bản thân Gatrix đã từng ra bờ suối nhặt một vài con cua này nên hắn cũng biết đặc tính đại khái của chúng. Cua thép là sinh vật thức đêm ngủ ngày.

Ban ngày, chúng rúc dưới lớp bùn cát gần bờ, ngụy trang thành cát sỏi để tránh khỏi tầm mắt kẻ săn mồi. Còn khi màn đêm xuống, cua thép sẽ tiến vào trạng thái săn mồi.

Hai con mắt của chúng mọc cao hẳn lên trên đầu cho phép chúng nhìn được ba trăm sáu mươi độ. Hơn thế nữa mắt của cua thép cũng có kết cấu rất phức tạp, cho phép nó có thể thu được càng nhiều ánh sáng vào đáy mắt.

Nói ngắn gọn, cua thép có khả năng nhìn cực xa trong điều kiện thiếu ánh sáng và trong môi trường chất lỏng. Điều này cho phép nó dễ dàng túm lấy những con mồi đang ngủ say.

Dù sao thì không phải loài nào cũng biết ngụy trang hoặc nấp mình trong ổ. Chỉ cần chúng còn ở đáy nước, là cua thép có thể tiếp cận. Hai chiếc càng của cua thép cực kì chắc khỏe, thậm chí còn có thể bóp méo cả một lưỡi dao mà không hề sứt mẻ chút vỏ nào!

Chính vì vậy, khi bị cua thép tóm được, con mồi thường sẽ bị cắt đứt làm đôi, trải qua một con đau không thể tưởng tượng được trước khi chết. Tiếp đó, cua thép sẽ dùng hai chiếc càng của mình để xắt nhỏ con mồi ra, rồi bỏ vào cái miệng nhỏ xinh của nó.

Trên đây là tất cả những gì mà Gatrix nhớ được về loài cua này! Ngoại trừ việc con cua thép trước mặt hắn to phải ngang một tầng lầu!

Chính vì sở hữu hình thể khổng lồ như vậy, cho nên con cua này mang tiếng là "gần bờ", chứ thực chất thì nước cũng còn phải cao cỡ hai tầng lầu nữa! Lí do Gatrix không dùng bất cứ đơn vị đo lường chuẩn xác nào để mô tả sự vậy, là bởi Avalon còn chưa phát triển khoa học tới mức này. Mọi thứ hoàn toàn dừng lại ở mức độ "ước chừng".

Chính vì sở hữu hình thể khổng lồ như vậy, cho nên con cua này mang tiếng là "gần bờ", chứ thực chất thì nước cũng còn phải cao cỡ hai tầng lầu nữa! Lí do Gatrix không dùng bất cứ đơn vị đo lường chuẩn xác nào để mô tả sự vậy, là bởi Avalon còn chưa phát triển khoa học tới mức này. Mọi thứ hoàn toàn dừng lại ở mức độ "ước chừng".

Chính vì thế mà những khuôn đúc của hoàng gia mới được liệt vào dạng báu vật. Những khuôn đó cho ra sản phẩm đạt tỷ lệ ổn định, hiệu quả, ví dụ như đồng vàng quy chuẩn chẳng hạn. Và cũng bởi hoàng gia sở hữu những khuôn đúc này, thế nên dân gian rất khó làm giả tiền được đúc - họ chỉ có thể áng chừng mà thôi!

Không chỉ vậy, bởi vì không ai sở hữu một đơn vị đo lường tiêu chuẩn, thế nên mới sinh ra những câu chuyện dở khóc dở cười, như lịch của vương quốc Malus một kiểu, lịch của Papylus lại một kiểu.

Hoặc một đơn vị khối lượng ở vùng này lại chỉ bằng vài phần ở vùng khác chẳng hạn! Điều này sẽ tạo ra rất nhiều chi phí hữu hình cũng như vô hình cho sự phát triển của xã hội, chỉ tiếc là ở Avalon, nắm tay ai to thì theo người đó!

Do bọn họ đang ở dưới nước, thế nên việc giao tiếp bằng lời là chuyện hoàn toàn không thể! Thật may là Cyrax có cùng ý tưởng với hắn - kẻ mạnh nhất sẽ giải cứu Vera, còn người yếu hơn thì quấy rối con cua.

Mặc dù chiến lực của Cyrax lẫn Vera đều có thể gây khó dễ cho một đấu sĩ cấp trung, nhưng khi tính toán một cách cụ thể thì sẽ phức tạp hơn nhiều! Vera, do thừa hưởng một phần dòng máu ác ma, cho nên cường độ thân thể của cô mạnh mẽ tương đương với một đấu sĩ cấp thấp đã vận đấu khí.

Kết hợp với kỹ xảo, phép thuật, ý thức chiến đấu, vũ khí, cô hoàn toàn có thể một mình quật ngã một đấu sĩ cấp trung dày dặn kinh nghiệm trận mạc.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể đọ sức với một đấu sĩ cấp trung đã sử dụng đấu khí! Con cua thép trước mặt họ cũng chỉ là một ma thú cấp thấp, nhưng ma thú vốn có ưu thế về thể chất hơn loài người rất nhiều.

Để dễ hình dung thì cứ giả sử như sức của Vera là đấu sĩ cấp thấp đâu đó giai đoạn đầu, thì con cua này đã đạt tới cấp cuối, khá gần với cấp trung rồi.

Chính vì vậy cô đang phải mím chặt môi, gồng hết toàn thân để banh chiếc càng của nó ra, ngăn không cho con cua cắt cô ra làm hai mảnh. Dùng sức quá độ khiến cho lượng dưỡng khí trong người Vera hao hụt đi rất nhanh, trong khi cô lại không có đấu khí để nuôi dưỡng thân thể.

Thế nên chẳng mấy chốc mà gương mặt trái xoan của cô đã tím ngắt lại!

Đột nhiên có một viên tạc đạn hình người bắn thẳng đến trước mặt Vera! Từ phía sau lớp bọt nước, Cyrax thò hai cánh tay thô to khổng lồ ra, túm lấy hai bên của chiếc càng, dùng sức kéo chúng ra. Gân xanh và mạch máu nổi hết cả lên thân thể đồ sộ nổi từng khối của gã, miệt mài vận chuyển máu và đấu khí đi tiếp năng lượng cho các tế bào.

Nhắc tới thân thể của Vera xong thì lại phải nói tới Cyrax. Hiện tại, theo định nghĩa của hệ thống đấu khí trên Avalon, thì gã là một đấu sĩ cấp thấp. Tức là hàm lượng đấu khí hệ bóng tối trong khí hải của Cyrax mới chỉ đạt tới cấp thấp.

Nếu như dùng nội nhãn, thì Cyrax sẽ thấy được một viên cầu màu đen bóng đang xoay chầm chậm bên trong thân thể - đó chính là khí hải của gã! Đấu khí được sinh ra từ cơ thể của Cyrax, tụ tập lại nơi khí hải, tiếp tục bồi đắp thêm cho viên cầu.

Tuy nhiên do Chấn động là một công pháp cấp độ rất cao, thế nên đấu khí của Cyrax cũng cực kì tinh thuần!

Ít nhất gã dám chắc thuộc tính bóng tối không thể nào vô tính, đen bóng như khí hải của gã được! Cyrax đã gặp một số thầy tế sử dụng phép thuật hắc ám, và nguyên tố bóng tối của họ thường đem tới cảm giác âm lãnh, ghê tởm.

Còn đấu khí của Cyrax... ngoại trừ nó có màu đen ra thì nó chẳng có bất cứ cảm giác gì cho cả người dùng lẫn người xem.

Theo như quy luật, thì một đấu sĩ sẽ có cường độ thân thể thấp hơn cấp độ đấu khí một cấp. Tức là đấu sĩ cấp trung thì cường độ thân thể khi chưa dùng đấu khí tương đương với đấu sĩ cấp thấp đã sử dụng đấu khí.

Ở cấp độ này thì mối quan hệ giữa cơ thể và đấu khí là tối ưu. Nếu đấu khí cao hơn thì cơ thể sẽ không theo kịp, và gây ra tổn thương ngược do phản lực. Còn nếu đấu khí thấp quá thì lại không phát huy hết tiềm năng của cơ thể. Đây là một mối quan hệ do tự nhiên tiến hóa ra, chứ không phải các loài điều chỉnh mà thành.

Và Cyrax thì đang vướng mắc ở bước đồng bộ thân thể với đấu khí này. Trên thực tế, bộ công pháp Chấn động này vốn không phải thiết kế cho đấu khí! Nó là một bộ động tác rèn luyện thân thể, kết hợp với môi trường gian lận của Tòa thành trắng, để Johny Ouro có thể sở hữu sức mạnh siêu cường trong thời gian cực ngắn.

Dù sao thì nó cũng chỉ là một cái hộp cát thôi mà!

Có thể nói, đấu khí bóng tối của Cyrax là một sản phẩm phụ trong quá trình tu luyện, thế nên nó mới không mang theo thiên hướng gì. Thường thì đấu khí khi mang theo thuộc tính sẽ có những đặc điểm riêng, ví dụ như lửa thì mạnh mẽ, nổi nóng, giận dữ.

Hay nước là mềm mại, mát mẻ, ôn hòa vân vân... Còn đấu khí của Cyrax là do Gatrix sử dụng bóng tối để tẩy rửa thân thể gã, thế nên vô hình chung bóng tối đã đồng hóa Cyrax luôn!

Vậy nên khi Cyrax vắt kiệt thân thể mình, các tế bào sẽ sản sinh ra năng lượng sống có thuộc tính mà chúng đã bị đồng hóa thành - bóng tối. Và bởi đấu khí bóng tối này là vô tình sinh ra, cho nên nó cũng chính là bóng tối thuần túy nhất mà một phàm nhân có thể tạo ra.

Có thể nói, vì nhiều lý do ngẫu nhiên kết hợp lại, mà Cyrax đang nắm giữ thứ nguyên liệu tinh hoa nhất, đủ để gã dùng tới tầng tám luôn!

Hoặc có người cố tình cho nó là ngẫu nhiên!

Quay trở lại vấn đề, hiện tại tốc độ tăng trưởng đấu khí của Cyrax khá là nhanh, ít nhất là nhanh hơn mức tăng trưởng của thân thể. Thế nhưng cần nhớ rằng, trước khi tẩy đấu khí, Cyrax là một đấu sĩ cấp trung.

Dù tu luyện công pháp rác rưởi, nhưng gã vẫn là một đấu sĩ cấp trung, không thể nào giả được. Cường độ thể chất của Cyrax trước khi tẩy tương đương với một đấu sĩ cấp thấp dùng đấu khí, và sau khi tẩy đi thì vẫn như vậy!

Chính vì thế mà khi tu luyện Chấn động, thân thể của Cyrax cũng phát triển theo. Nếu như thật sự phải đấu sức hoặc độ bền với một đấu sĩ cấp trung, thì Cyrax tự tin gã sẽ không thua!

Gã lúc này giống hệt Vera ở khi tham dự giải đấu võ thuật. Gã có thừa sức mạnh, nhưng lại thiếu đi sức bật mà đấu khí có thể đem lại. Chất lượng đấu khí của Cyrax còn chưa đủ để tăng phúc cho thân thể của gã một cách rõ rệt được!

Cho dù đấu khí không hỗ trợ được gã nhiều lắm, song Cyrax vẫn có thể tạo ra một lực không khác gì các đấu sĩ cấp trung, thế nên dưới con mắt phức tạp của Vera, Cyrax đã banh được chiếc càng của con cua ra.

Vera lập tức tranh thủ thời cơ, bơi vọt lên trên, đồng thời giơ cao cây gậy phép - lực đẩy của mặt nước lên nó sẽ giúp cô càng nhanh xuất hiện ở trên bề mặt.

Trước khi đi, Vera không quên dứ dứ nắm đấm trước mặt Cyrax. "Chuyện này lát nữa sẽ tính sổ với anh!".

Không hiểu sao Cyrax cảm thấy viên đá trong lòng bỗng nhẹ hẳn đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Cua vs cua

Chiến đấu dưới nước là một phạm trù hoàn toàn khác với trên cạn. Đầu tiên, lực cản của nước rất lớn. Nếu như ai đó đã từng thử vung tay đấm dưới nước sẽ thấy tốc độ và uy lực của cú đấm giảm đi trông thấy.

Đó là bởi liên kết vật chất trong chất lỏng, cụ thể là giữa các phân tử nước chặt chẽ hơn trong không khí rất nhiều, tất nhiên là nó vẫn kém thể rắn.

Chính vì vậy, ở phạm vi đọ sức cự ly gần như lúc bẻ càng cua, thì sức mạnh của Cyrax gần như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào. Thế nhưng như hiện tại, khi gã muốn tấn công con cua thép, thì hiệu quả bỗng trở nên nhỏ hơn rất nhiều.

Lớp vỏ của nó vốn đã vô cùng cứng rắn, chưa kể bản thân Cyrax bị giảm sức mạnh, điều này chẳng khác nào hai lần suy yếu, muốn đánh vỡ phòng ngự của con cua thép cũng khó!

Trên thực tế, khi nhìn thấy con cua khổng lồ như thế này, Gatrix đã lập tức nghĩ tới việc làm thế nào để khiến nó không thể hành động tạm thời, chứ với chênh lệch giữa hai, việc đánh chết con cua là điều không thể! Trên người con cua đúng là có những khớp nối, nhưng chỗ nối đó cũng được bọc trong vỏ "mềm" chứ nào phải là trần trụi gì.

Điều này lại dẫn tới một vấn đề, tại sao trên Avalon lại phải phân ra giai cấp cho các công cụ? Đó là bởi độ hiệu quả của chúng khi tác động lên các chủ thể.

Lấy ví dụ như một đấu sĩ cấp trung, tức là thể chất tương đương với đấu sĩ cấp thấp dùng đấu khí chẳng hạn. Ở cấp độ này của họ, việc sử dụng vũ khí cấp thường đã bị giảm đi kha khá hiệu quả rồi.

Vũ khí cấp thường có tác dụng mạnh nhất khi dùng lên đấu sĩ cấp thực tập trở xuống. Còn khi đấu sĩ lên tới cấp thấp, lúc họ sử dụng đấu khí, người ta gọi đó là "đao thương bất nhập" không phải là không có lý do. Đấu khí vận chuyển dưới da của đấu sĩ, khiến cho da thịt của họ trở nên cứng cáp hơn, giảm đi hiệu quả của vũ khí thông thường.

Tất nhiên nếu là vũ khí phẩm cấp tốt thì vẫn sẽ chém họ như chém rau bổ dưa mà thôi! Nhưng như đã nói, vũ khí cấp thường mới là chủ đạo của vương quốc Malus.

Bởi tài nguyên và kỹ thuật để tạo ra vũ khí cao cấp hơn không phù hợp với một quốc gia nhỏ như Malus. Trên thực tế, chỉ có quân đội tinh binh của Malus mới được trang bị vũ khí và giáp trụ cấp tốt.

Và Gatrix đã phải rất may mắn mới mua được một con dao phẩm chất tốt trong cửa hàng binh khí ở thị trấn gần thành Nephesis. Dù đã có Hồng Trần, nhưng thật sự nếu tính toán ra thì con dao đó khá là cùn, chỉ được mỗi cái là rắn kinh khủng!

Gatrix, nói đúng hơn là tiểu đội của Gatrix cần có sát thương vật lý mạnh mẽ hơn, cho nên chỉ cần là vũ khí phẩm chất tốt, hắn đều không chối từ!

Vốn con dao này sẽ do Gatrix cầm giữ, bởi hắn mới là chuyên gia dùng dao, còn Cyrax thì không quen lắm. Song bởi vì tác chiến dưới nước thật sự rất bất lợi với cả đội, trong khi Gatrix quá yếu để có thể phát huy tốt toàn bộ sức mạnh của con dao này, thế nên Gatrix đã giao nó cho Cyrax.

Cyrax có phải kẻ ngu không? Cyrax chưa bao giờ, không bao giờ là một kẻ ngu xuẩn! Gã có thể chưa từng dùng dao để chiến đấu, có điều dưới sự chỉ dạy cấp tốc của Gatrix, và tư chất thượng thừa của gã, thì vận dụng ở mức cơ bản vẫn đủ.

Cyrax không cần phải học tới những kỹ thuật cao cấp như múa dao trên đầu ngón tay, xoay lưỡi, đâm móc các kiểu. Gã chỉ cần biết dùng nó để chém, cắt, đâm, rạch là được!

Đó cũng là lí do tại sao Cyrax có thể xé toang ổ bụng của con cá sấu cổ dài. Đừng quên cá sấu là một loài thằn lằn có da thịt cực kì chắc khỏe, dùng vũ khí thông thường còn lâu mới có thể tạo ra hiệu quả thị giác được như cách Cyrax đã từng làm!

Kéo hơi xa, quay trở lại với chiến đấu dưới đáy nước. Bên cạnh việc bị lực cản của nước thì áp suất cũng là cả một vấn đề. Càng xuống sâu, áp suất của nước càng mạnh, khiến cho thân thể rất nhanh đạt tới cực hạn.

Những tai nạn của thợ lặn do lặn quá sâu vẫn thường xảy ra liên tục. Nhẹ thì choáng váng đầu óc, ù tai. Nặng hơn thì chảy máu mũi, máu tai do não bị chèn ép quá nặng. Còn trường hợp tệ nhất hoàn toàn có thể dẫn tới tử vong.

Tất nhiên thân thể của các đấu sĩ thì tốt hơn người thường rất nhiều lần, và bản thân Cyrax cũng có cơ thể tương đương với một đấu sĩ cấp trung đã dùng đấu khí, thế nên với chừng này áp lực nước còn chưa nhằm nhò gì với gã!

Những động tác "bắn" đi trong nước với tốc độ cao cũng tạo nên áp lực rất lớn lên cơ thể, thế nên hiện tại chỉ có Cyrax là phù hợp để trở thành mũi nhọn của cả đội khi đánh thủy chiến.

Có vũ khí tốt, có thân thể đủ mạnh, hiển nhiên là Cyrax xuống nước đánh với lũ thủy quái chẳng khác nào hổ lọt vào bầy dê! Và đến đây thì phát sinh vấn đề thứ ba của thủy chiến. Đó là chiến đấu trong mọi phương vị!

Hãy tưởng tượng hai người chiến đấu trên mặt đất! Bọn họ bị ràng buộc bởi trọng lực, nguyên lý tự nhiên cơ bản của rất nhiều thế giới, thế nên những bước di chuyển của họ sẽ trở nên dễ đoán hơn nhiều.

Bọn họ chủ yếu tấn công và phòng thủ trên một mặt phẳng, thỉnh thoảng có những cú nhảy lên cao hoặc độn thổ xuống dưới, song không phải là thường xuyên.

Còn khi chiến đấu dưới nước, không có phương vị nào là không thể tấn công! Phía trên, phía dưới, bên trái, bên phải, trước và sau, Cyrax phải đối mặt cũng như có thể tận dụng để tấn công ngược lại đối thủ của gã.

Và ở trong môi trường này, ý thức chiến đấu của chủ thể sẽ được đặt rất nặng! Nếu như không phải là Cyrax sở hữu bản năng sinh tồn vô cùng phi logic, thì gã tuyệt đối không thể nào thoải mái nhẹ nhõm như hiện tại!

Cyrax đạp nước, phóng vụt về phía con cua. Lúc này Gatrix đang vòn vòn xung quanh cặp mắt của con cua, quấy rối không cho nó chú ý tới gã và Vera. Gã mất một vài giây để nhận định tình huống.

Rõ ràng Gatrix có rất nhiều cơ hội để chặt đi một cái "que mắt" của con cua thép, thế nhưng tất cả những gì anh ta làm chỉ đơn giản là né tránh cái càng còn lại, câu giờ cho Cyrax giải cứu Vera.

Tại sao?

Thế rồi Cyrax nhìn kĩ một lượt xung quanh! Không gian rất tối, khiến cho gã tự động xem nhẹ nhiều thứ dưới mặt đất, và chỉ khi nhìn kỹ, Cyrax mới nhận ra! Có lẽ phải có tới hàng chục những miếng thép nham nhám, xù xì đang nấp bên dưới lớp bùn! Đây hẳn là một ổ cua thép, và bọn họ xui xẻo gặp phải một con cua vừa mới tỉnh ngủ.

Mọi loài sinh vật khi sống theo bầy đều có một kỹ năng được gọi là kêu cứu. Giống như ta đập tổ ong, thì khả năng rất cao là từ trong tổ sẽ có một bầy ong lúc nhúc bay ra, xiên cho chúng ta chết ngắc mới thôi. Cua thép cũng vậy.

Trước kia Gatrix đã từng tiếp xúc với loài sinh vật này nên hắn biết rõ, lũ cua có khả năng phát ra một loại hạ âm chỉ chúng mới nghe được.

Nếu như một con cua mà bị bắt hoặc giết không đủ nhanh, cả bầy sẽ lập tức tiến vào trạng thái thức tỉnh và tìm cách giải cứu con cua này.

Thế nên khi Gatrix muốn bắt bọn này, hắn cần phải tóm chúng thật nhanh ra khỏi mặt nước hoặc tìm cách đánh ngất chúng, chứ không thì cả một mảng bờ suối sẽ biến thành đội quân cua thép, nhăm nhe đuổi theo hắn để đòi lại đồng loại!

Hiển nhiên là Cyrax không biết về đặc tính này của lũ cua, nhưng gã biết đồng loại của nó đang ở rất gần. Sẽ thật không khôn ngoan nếu làm tổn thương con cua này, và Gatrix chắc hẳn phải có lý do mới không ra tay tấn công con cua này.

Cyrax trượt người qua trái, né đi một cú đập giận dữ của con cua thép. Nó nện chiếc càng lên mặt đất, mà đúng hơn là mai của một con cua thép khác, tạo nên tiếng trầm đục vang vọng cả một mảng đầm lầy. Gatrix lập tức ra hiệu cho Cyrax rút lui!

Chỉ thấy từ dưới mặt bùn, hai con mắt đen nhánh bỗng thò lên, ngó ngó xung quanh. Con cua thép thứ hai tỉnh giấc, với một vệt lõm khá sâu trên mai. Cua thép mặc dù bảo vệ lẫn nhau khi gặp ngoại địch, nhưng bản thân chúng cũng thường săn bắn và cạnh tranh lẫn nhau.

Con cua đầu tiên đã khiêu chiến, thế nên con cua này phải chiến đấu để bảo vệ danh dự của mình.

Được rồi, phần danh dự là do Gatrix tự sáng tác ra đấy! Chứ lũ động vật bậc thấp này ngoại trừ sức trâu chứ làm gì đã có tư duy phức tạp để hiểu được cái gì là danh dự! Cyrax vẩy vẩy chân, bơi tới gần Gatrix - lúc này đang lơ lửng khá gần mặt nước.

Vera, sau khi lấy hơi, đã quay trở lại bên cạnh con Goblin. Cả ba bọn họ ngắm nhìn hai con cua thép lao vào đập lẫn nhau trong một trận chiến đầy ngớ ngẩn.

Con cua đầu tiên có lợi thế ra tay trước, thế nên nó có thể gây nên vết thương khá lớn lên con cua thứ hai. Không chỉ vậy, con cua đó còn to hơn đối thủ một chút, thế nên rất nhanh, bọn họ thấy được con cua thứ hai đã dần lép vế.

Và rồi...

Bùm!

Ở dưới nước, âm thanh sẽ trở nên khó nghe hơn rất nhiều! Trên lý thuyết, thì âm thanh sẽ lan truyền tốt nhất trong môi trường rắn, rồi tới lỏng, khí và chân không thì không dẫn âm thanh. Đó là bởi âm thực chất là sự rung động cơ học của các hạt vật chất, và nếu vật chất càng nhiều thì rõ ràng là âm thanh sẽ truyền đi càng xa và càng dễ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 182: Giác ngộ chiêu mới

Tất nhiên điều này cũng chỉ là tương đối, bởi trong một số môi trường, vật chất gần như không dao động thì âm thanh cũng sẽ không thể truyền đi được.

Vật chất không dao động thì lấy gì mà truyền rung động đi cho các vật chất khác phải không?

Quay trở lại với môi trường truyền âm là chất lỏng. Rõ ràng âm thanh truyền đi tốt hơn trong nước so với không khí, thế nhưng thực tế nếu chìm xuống nước, chúng ta sẽ rất khó nghe được âm gì ngoài tiếng ù ù. Đó là bởi dòng nước và bọt khí va đập liên tục vào màng nhĩ, khiến cho âm thanh bị "nhiễu" bởi tạp âm.

Nếu như thả lỏng người dưới nước, hạn chế cử động ở mức tối đa, và con nước cũng đủ tĩnh lặng, thì chúng ta sẽ nghe thấy âm thanh. Đó cũng là lí do vì sao mà chỉ cần người đi lại gần bờ suối, cá sẽ tìm cách dạt ra xa là vậy.

Và trong những tạp âm ù ù đó, cả ba nghe thấy một tiếng nổ! Con cua thứ hai, bằng cách co chiếc càng của nó lại rồi phóng ra như một chiếc búa, đã đập nát vụn đầu của con cua khiêu chiến chỉ trong một nốt nhạc! Lực đập mạnh tới nỗi thân thể đồ sộ của con cua thép đã vỡ luôn làm đôi, làm cho dịch thể bên trong lòi tòi phòi hết cả ra ngoài!

Gatrix đặt tay lên vai Cyrax, hơi gật đầu ra hiệu. Hắn và Vera bơi lên mặt nước, để yên cho Cyrax cảm ngộ đòn thế vừa rồi của con cua. Hai bọn họ không phù hợp, và cũng không thể vận dụng được một chiêu thức bá đạo như thế.

Nhưng với Cyrax, với một kẻ sở hữu thân thể mạnh mẽ như quái vật, thì chính những đòn như vừa rồi lại là tia sáng cuối đường hầm với họ.

Gatrix đã từng giống như Cyrax hiện tại. Chấn động chỉ tạo cho hắn một nền tảng vô cùng vững chắc và mạnh mẽ, nhưng làm thế nào để phát lực, và phát lực như thế nào cho hiệu quả thì Gatrix phải tự mày mò. Hắn tin tưởng vào ngộ tính của Cyrax, tin rằng Cyrax sẽ tự phát triển ra được một con đường riêng, chứ không chịu ảnh hưởng của Gatrix.

Hắn muốn Cyrax là Cyrax, chứ không trở thành một Nike thứ hai. Gatrix có rất nhiều những cảm ngộ về kỹ thuật chiến đấu, những chiêu thức phù hợp với phong cách của Chấn động có thể chia sẻ.

Nhưng hắn không hé răng nửa lời với Cyrax! Tự thân gã khổng lồ sẽ phải bước đi, để gã có thể tự nhìn thấy cảnh vật bằng đôi mắt của mình. Gatrix, giống như đã tuyên bố, sẽ chỉ "cho Cyrax thấy" khung cảnh ở cuối mỗi con đường mà thôi.

Cyrax nhắm mắt, lơ lửng giữa màn nước tối tăm lạnh giá. Hình ảnh về động tác vừa rồi của con cua cứ lặp đi lặp lại trong đầu gã. Nó không vung càng lên rồi nện xuống một cách vụng về như con cua ban đầu họ gặp.

Thay vào đó, con cua này cố định một phần cẳng chân, và chỉ dùng chiếc càng để vụt lên đối thủ. Tốc độ của nó khi phóng càng ra quá nhanh, khiến cho bọt khí bị sinh ra nơi chiếc càng vẽ qua.

Cyrax thậm chí còn có thể thấy những bong bóng khí chứa áp suất khổng lồ đó nổ tung, tiếp tục gây thêm sát thương lên con cua vốn-đã-chết. Như vậy thực chất đó là một đòn tấn công hai lần, một từ va chạm với chiếc càng, và một từ những bong bóng khí.

Sẽ cần phải có một sức bật cực kì khủng khiếp mới có thể tạo ra hiện tượng này, và quan trọng là nó phải đủ nhanh.

Một cú xoay chân đá đúng kỹ thuật mà Cyrax học lỏm được từ Sophia hoàn toàn có thể tạo ra một uy lực cực lớn. Nhưng vấn đề của cú đá này là nó rất dài! Nó yêu cầu Cyrax phải xoay người tới hơn một trăm tám mươi độ để tạo quán tính, gia tốc thêm cho cẳng chân. Nó không thể nào tạo ra sự bất ngờ được như cách con cua kia đã làm.

Cyrax suy nghĩ liên tục, cố hình dung ra phương thức nào để có thể hoàn thiện được đòn tấn công của mình. Gã tập trung đến độ khi những con cua thép khác đã lục tục tỉnh dậy, Cyrax vẫn thả lỏng người trong nước.

Khi một vài con tìm cách huơ huơ càng, cố với lấy Cyrax, gã vẫn đứng im.

Kể cả khi những con cua giẫm đạp lên nhau, tìm cách gia tăng chiều cao để túm được Cyrax, gã vẫn tĩnh như mặt hồ.

Thế rồi, đột nhiên Cyrax động! Từ trạng thái lơ lửng bập bềnh, khi chiếc càng của một con cua đã chuẩn bị quắp tới gần gã, Cyrax co hai chân ra sau chạm mông, rồi bắn mạnh ra. Gã xé toang màn nước, bao trùm toàn thân trong vô số bong bóng bọt khí, lao thẳng về phía con cua bị lõm mai.

Nó chính là con cua thủ lĩnh của đàn cua thép vùng này. Con cua thấy Cyrax bay tới bèn thủ thế, toàn thân căng cứng như gặp phải kình địch. Nó đưa chiếc càng to bự chắc khỏe của mình ra trước mặt, rồi bắt đầu co gập lại.

Khi Cyrax đã tiến vào tầm đánh, con cua phóng chiếc càng ra. Đó là một chuyển động vòng cung, và Cyrax chắc chắn sẽ va chạm với chiếc càng cua khi nó đã đi được gần hết quãng đường. Và đó cũng chính là điểm mà đòn đánh của con cua tạo ra động năng lớn nhất!

Bởi vì ở điểm đó, thế năng đàn hồi của càng cua sẽ được chuyển hóa hoàn toàn thành động năng, gây ra lực va chạm đủ để đập nát cả những chiếc mai thép cứng rắn nhất!

Con cua, hiển nhiên là không hiểu gì về vật lý học, nhưng bản năng tự nhiên của nó, cũng như của loài cua thép truyền thừa mách bảo nó rằng, chỉ cần làm như vậy là sẽ chiến thắng.

Giống như loài nhện luôn luôn dệt ra được kết cấu đan xen để tối ưu hóa khả năng bắt giữ, hay như loài chim luôn có thể biết được phương hướng ở đâu. Cua thép chẳng cần quan tâm đến những kiến thức vật lý khó hiểu, nó chỉ cần biết, nếu như nó có thể vung được càng của mình tới đúng điểm tối ưu như nó vẫn hay làm, là nó thắng.

Hoặc đó là nó nghĩ như vậy!

Chỉ thấy một vụ nổ đinh tai nhức óc khác diễn ra, tới mức mà dùng mắt thường cũng có thể thấy một đợt sóng bắn tung ra từ trung tâm điểm va chạm. Gợn sóng nở bung ra dưới màn nước, đẩy lui một vài con cua thép yếu đuối lùi lại vài bước, trước khi tan dần vào trong nước.

Ở nơi càng cua va chạm với Cyrax, gã khổng lồ đang chảy rất nhiều máu từ khắp toàn thân, quần áo rách nát vụn hết cả ra!

Phía bên kia, con cua thủ lĩnh nhìn vào cái cẳng chân cụt lủn của mình. Chiếc càng khổng lồ mạnh mẽ đầy tự hào, chiếc càng đã giúp nó thắng không biết bao nhiêu trận chiến tranh giành đồ ăn.

Chiếc càng đã giúp nó kiếm được bạn tình, và đưa nó lên vị trí thủ lĩnh giờ đã nổ tan tành thành nhiều mảnh vụn nhỏ. Thậm chí cả phần thịt mềm bên dưới lớp vỏ cũng bị xé nát, rơi lả tả bên trong màn nước giờ đã đục ngầu.

Nó không thể nghĩ thêm được gì, bởi cơn đau đã bắt đầu xộc lên khu thần kinh trung ương đơn giản của nó. Giống như bao loài dã thú ngu muội khác, con cua thủ lĩnh khi bị đau, bị thương sẽ lựa chọn lùi lại. Song đố ithư trước mặt của nó, ác ma hình người kia liệu có cho nó bỏ chạy?

Cyrax co giò, đạp nước lần thứ ba, bắn thẳng tới con cua thủ lĩnh, trong lúc đám cua khác nhao nhao đuổi theo gã. Con cua bò ngang, quay phần có càng còn lại về phía Cyrax, chuẩn bị thực hiện thêm một lần vụt nổ nữa.

Song lần này nó thậm chí còn chẳng thể có cơ hội chạm vào Cyrax! Gã ta đang bơi trong nước bỗng nhiên dừng phắt lại, cực kì đột ngột! Sau đó Cyrax đấm ra một cú, tạo thành một cột bọt nước bay thẳng về phía chiếc càng của con cua. Cột nước dễ dàng xoắn nát một lỗ trên chiếc càng, đục thủng luôn cả bên còn lại, trước khi tan mất vì hết đà.

Bị phá hủy đường dẫn thần kinh điều khiển chiếc càng, con cua chính thức trở thành cua tàn phế. Nó bỏ chạy trong bất lực, khi Cyrax tiếp tục quẫy chân đuổi theo nó. Bốn lần liên tiếp đạp nước như thế khiến cho Cyrax có chút ăn không tiêu, gã cần thời gian để hồi phục lại cơ thể.

Chất lượng đấu khí của Cyrax không đủ để nuôi dưỡng cơ thể, thế nên tạm thời thì Cyrax đang mang theo trên người khá nhiều vết thương - chủ yếu là do lực phản chấn tạo thành chứ con cua thủ lĩnh còn chưa đủ tư cách để khiến Cyrax tổn thương.

Tất nhiên đấy là trong trường hợp gã không ăn một cú đập trực diện, bởi Cyrax có thể né tránh được chứ đâu phải to như ngọn núi như con cua đầu tiên.

Để lý giải tại sao Cyrax dám đối đầu với lực đánh kinh khủng của con cua thủ lĩnh, chúng ta cần phải tua lại một chút thời điểm cái càng của nó chuẩn bị chạm vào Cyrax.

Đầu tiên, Cyrax đang có một vận tốc cực lớn do gã phóng đi trong màn nước. Tốc độ này đến từ việc Cyrax đã nhái theo động tác phóng càng của con cua thủ lĩnh, chỉ có điều càng đổi thành cẳng chân của gã.

Phản lực sinh ra từ hai cẳng chân của Cyrax với nước cùng bọt khí nổ tung đã đẩy gã phóng vọt đi như một viên đạn là vậy, mà thực tế thì nguyên lý của hai hiện tượng cũng khá giống nhau.

Cùng là tạo ra một vụ nổ, phản lực sinh ra sẽ đẩy vật thể hướng về phía trước. Và hãy tưởng tượng, khi Cyrax đang phóng nhanh như thế, gã "phanh" lại bằng cách đập chân vào nước một lần nữa!

Nó giống như một người đang chạy cực nhanh trên mặt đất, sau đó đột ngột ghìm chân lại để vận tốc bản thân trở về không trong nháy mắt. Quán tính - nguyên lý bảo toàn sự chuyển động của một vật sẽ không cho phép điều đó xảy ra, và nguồn lực ảo này khi vận dụng tốt sẽ đóng vai trò như kíp nổ viên đạn vậy!

Bằng cách tạo ra một lực phản ngược với lực đẩy, Cyrax có thể ngăn lại sự chuyển động của bản thân trong nước, nhưng quán tính thì không. Tiếp sau đó, từ vận tốc không, Cyrax vung nắm đấm ra, va chạm với càng của con cua.

Lực mà Cyrax tạo ra để thúc đẩy nắm dấm, sẽ được khuếch đại thêm từ lực ảo quán tính, khiến cho sát thương của cú đấm trở nên đầy uy lực, đủ sức đấm nát vụn càng của con cua.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Cyrax độc diễn

Tất nhiên nói thì dễ, chứ thời điểm Cyrax phanh lai, lực quán tính sẽ đặt một áp lực cực lớn lên khắp thân thể gã. Cho dù Cyrax đã tính toán để khoảng thời gian trễ từ lúc gã dừng lại cho tới khi quán tính được giải phóng thông qua va chạm của cú đấm là ngắn nhất, song chừng đó vẫn là quá nặng lên cơ thể Cyrax.

Các tế bào bị xé rách toạc, gây ra hiện tượng chảy máu qua da và các bắp thịt thì tổn thương không nhẹ. Mà đấy là Cyrax đã rèn luyện cơ thể rất nhiều rồi, chứ không thì gã thậm chí còn có thể bị thương nặng hơn do cơ quan nội tạng bị tổn thương vì xô lệch.

Về phần Cyrax có thể bắn ra một cột nước xuyên thủng được cả càng con cua thủ lĩnh, đó là bởi đặc tính của môi trường nước chứ không hẳn là do Cyrax đã có thêm bước tiến xa gì về Chấn động.

Đúng là trên lý thuyết thì khi đạt tiểu thành tựu, Cyrax có thể cưỡng bức các hạt vật chất trong không khí dao động theo ý muốn của mình, mở ra vô số phương thức chiến đấu khác nhau.

Thế nhưng cần nhớ rằng, trong không khí thì các hạt vật chất cách xa nhau hơn rất nhiều so với trong môi trường chất lỏng và chất rắn. Cyrax với kỹ thuật và sức mạnh có thể truyền đi một cột năng lượng dưới nước, chứ nếu bảo gã làm thế ở trên cạn thì tất cả những gì Cyrax làm được chỉ là thổi gió vào mặt kẻ địch thôi!

Cyrax đã đuổi kịp con cua thủ lĩnh gãy hai càng. Gã đạp lên trên tấm mai khổng lồ của con cua, cúi người túm lấy một mấu lồi ra trên mai để giữ vững cơ thể. Tiếp đó, Cyrax co cánh tay phải lên, rồi giộng thẳng cú đấm xuống chỗ lõm trên tấm mai đó.

Một tiếng coong chát chúa vang lên! Nắm đấm của Cyrax để lại trên chiếc mai một hình bàn tay, song đó cũng là tất cả những gì Cyrax có thể làm được! Gã còn chưa thành thục kỹ thuật dẫn truyền lực, thế nên vừa rồi lực đã bị phát tán rất nhiều vào trong nước, chứ không tụ thành một điểm để xuyên thủng được chiếc mai.

Không có vấn đề gì, vậy thì gã chỉ cần làm lại tới khi thành công là được thôi!

Và thế là trong một thời gian khá lâu, dưới đáy nước diễn ra một cảnh tượng rất đáng sợ! Một gã đàn ông, trần truồng như nhộng, đang ngồi trên đầu một con cua thép khổng lồ cụt hai càng.

Cùng với những tiếng "rầm", "coong", "thùng" là cánh tay của Cyrax cần mẫn giơ lên, hạ xuống liên tục. Con cua thì cứ mải miết chạy loạn lên, tìm cách hất Cyrax ra, có điều nó lại khiến cho lũ cua đồng loại khó tiếp cận để giải cứu hơn.

Phụp!

Một tiếng nổ trầm đục đánh dấu thời khắc tử vong của con cua thủ lĩnh. Lại một lần nữa Cyrax tạo ra được lực xuyên thấu, và nó đã khoan một lỗ xuyên qua người con cua khổng lồ. Thân thể đồ sộ của nó lập tức khựng lại, rồi đổ sập xuống. Bùn đất văng lên khắp nơi, làm đục ngầu cả một mảng lớn nước.

Cyrax ngoái lại, nhìn cả đống cua thép tức giận đang giương càng chạy về phía gã. Cyrax thu tay lại, đấm ra. Một cột nước xuất hiện, phóng thẳng về phía con cua gần nhất. Nó đâm xuống bùn đất, tiếp tục khuấy cho nước càng thêm đục ngầu.

Lũ cua đó sẽ là hòn đá mài phù hợp để Cyrax rèn giũa kỹ năng của bản thân, song gã đã tương đối thuần thục "thủy lôi" rồi.

Cái Cyrax cần bây giờ là thời gian để đạt tới độ ăn khớp trăm phần trăm, chứ không phải là giết chóc vô nghĩa. Hơn nữa, Cyrax cũng lo sợ rằng Gatrix có thể đánh giá gã thấp đi nếu như gã thật sự tàn sát hết lũ cua thép này.

Vậy nên Cyrax tóm lấy cái xác của con cua thủ lĩnh - được rồi, nó nặng quá, gã không bơi lên nổi! Cyrax đành nuối tiếc buông bỏ khối thịt khổng lồ đó lại, từ từ bơi lên trên mặt nước. Phía sau gã, bầy cua thép đang vô cùng giận dữ nhưng chẳng thể nào làm được gì khác.

Hình thể của chúng chỉ phù hợp với vùng nước này, chứ nếu đi tiếp vào gần bờ thì chúng sẽ trở thành con mồi cho những sinh vật khác cư ngụ ở con nước đó. Trong tự nhiên, việc tự ý xâm phạm lãnh thổ của các loài ăn thịt là điều tối kỵ, trừ phi anh mang theo thái độ gây hấn thì lại là chuyện khác.

Trong lòng Cyrax lúc này tràn ngập sự hài lòng. Mặc dù khởi đầu có chút bất lợi... rất nhiều bất lợi là đằng khác, nhưng chí ít gã cũng khống chế cơ thể tốt hơn được một chút nữa. Cyrax rất mạnh. Gã giống như một đứa trẻ ngồi trên núi vàng vậy, và hiện tại gã cần phải học làm thế nào để tối ưu hóa thân thể của mình.

Cyrax nhô đầu lên trên mặt nước, há miệng hít một hơi thật dài lấp đầy buồng phổi trống rỗng của mình. Trời vẫn còn đang tối, và những ánh sao lấp lánh trên kia đang thi nhau nháy mắt với gã.

Cyrax thử nhìn một vòng xung quanh, định hướng xem gã ở đâu. Ban nãy chiến đấu với bầy cua khiến vị trí của Cyrax xê dịch khá nhiều, và giờ thì gã đã trượt khá xa khỏi vị trí đích đến rồi.

- Sẽ làm một đêm dài đây!

Cyrax thở dài, ngụp xuống dưới làn nước, bắt đầu lặn về phía mỏm đất. Vừa bơi, gã vừa vận chuyển đấu khí, chữa trị một phần các vết thương trên cơ thể. Đúng là chất lượng của đấu khí cấp thấp sẽ bị giảm rất nhiều hiệu quả khi dùng lên cơ thể cấp trung, nhưng có còn hơn không.

Hơn thế nữa, cơ thể của Cyrax cũng tự phục hồi nữa, thành ra tốc độ cũng không đến nỗi quá tệ.

Chỉ là nếu gã dám thi triển cú đấm bùng nổ một lần nữa ở trên cạn thì lúc đó sẽ không chỉ là vài vết rách nữa đâu, mà toàn thân gã có thể chín như khối thịt nướng luôn! Tất nhiên Cyrax không thể lường trước được hậu quả có thể to đến như thế, gã chỉ biết rằng thân thể hiện tại còn chưa đủ để lặp lại chiêu thức đó.

Thế mới nói, công nghệ của Tòa thành trắng, đúng hơn là thế giới hộp cát đó chẳng khác nào phần mềm gian lận! Nếu Johny mà mang theo tâm thế bất cần đó sang các thế giới khác thì chẳng cần mất quá nhiều thời gian, hắn cũng sẽ tự phế luôn toàn thân rồi. Công pháp của Thần, vốn không phải để phàm nhân tu luyện!

Trong quá trình chữa trị, Cyrax dùng nội nhãn soi khắp cơ thể và thấy được một hiện tượng lạ. Có một vài hình thái sống khác đang ký sinh bên trong người gã, và nó không phải là những vi khuẩn có lợi cho cơ thể, vốn được năng lượng sống đấu khí bỏ qua. Những vật ký sinh này chính là trứng của các loài sán sống dưới đầm lầy!

Đùa gì vậy, nếu như sán có thể ký sinh vào thủy quái, thì vì lí do gì mà nó không thể bám lên những vật chủ khác? Và đương nhiên là chúng phải đủ mạnh mẽ để vượt qua được cơ chế phòng vệ đơn thuần của cơ thể, chứ nếu như chúng yếu ớt như ở những thế giới cấp thấp thì chúng còn chẳng thể sống nổi ở một thế giới mạnh mẽ như Avalon.

Cyrax dùng đấu khí bóng tối quét một vòng khắp toàn thân, kiểm tra từng ngóc ngách trên cơ thể. Bất cứ khi nào gã tìm được những ký sinh trùng này, bóng tối sẽ chồm tới, nuốt chửng chúng, quét đi hiểm họa ngầm ẩn giấu bên trong người gã.

Tuy nhiên do Cyrax vẫn còn đang ở dưới nước, vẫn tiếp xúc với nguồn bệnh thường xuyên, thế nên cứ quét xong đợt này thì đợt khác lại tới.

Chúng có khả năng thâm nhập rất mạnh, cho dù là qua da cũng có thể tiến vào trong cơ thể chứ đừng nói tới những lỗ khác trên người. Đối với Cyrax thì chừng này còn chưa đủ nguy hiểm, nhưng gã lo cho hai đồng bạn còn lại.

Liệu họ có khả năng phát hiện ra những ký sinh trùng trong cơ thể không? Cyrax biết nhiều, song khi sinh hoạt đủ lâu với một người, thì Cyrax cũng biết được giới hạn của con Goblin.

Gatrix phản ứng với những sự vật hiện tượng xuất hiện, chứ hắn không thể nào tính tới cả những sự kiện không quá liên quan.

Để dễ hình dung thì Cyrax đoán rằng, hiện tại Gatrix sẽ chỉ tập trung vào những từ khóa như "thủy quái", "thực vật", "nhiệt đới", "sinh tồn trong rừng" chứ hắn sẽ không quan tâm tới "ký sinh dưới nước", "nhiễm khuẩn". Đó là những hiện tượng chưa xảy ra, và chưa được xếp vào ưu tiên cấp thiết nhất của con Goblin!

Tất nhiên khi cả đội đã có chỗ dừng chân, với thói quen tổng kết lại của Gatrix, rất có thể hắn sẽ phát hiện ra vấn đề. Có điều Cyrax chỉ sợ đến lúc đó lũ sán đã phát triển xong, bắt đầu gây nguy hại lên nội tạng của Gatrix và Vera! Nghĩ như vậy, gã bắt đầu nóng ruột!

Cyrax tập trung bơi nhanh hơn, nhưng tốc độ bơi của một sinh vật trên cạn chẳng thể nào nhanh được như khi họ chạy trên đất bằng rồi. Không chỉ vậy, không gian rộng lớn và thoáng đãng này cũng khiến cho Cyrax có cảm giác gã chậm hẳn lại.

Đây là một ảo giác do bộ não bị đánh lừa, Cyrax biết như vậy, nhưng có một câu nói là "quan tâm quá ắt sẽ bị loạn". Cyrax lo lắng cho hai người đồng đội còn lại, khiến cho gã khó lòng giữ được bình tĩnh trong trường hợp này.

Và đáng ghét hơn cả là gã lại bị tấn công!

Một bầy cá, kích thước bằng cỡ đầu của Cyrax, với số lượng cực kì đông, đã đánh úp gã từ một bên hông. Chúng có hình dạng tròn, bẹt, với cái miệng mọc lởm chởm đầy răng nhọn. Mỗi một con này có chiến lực chỉ cỡ đấu sĩ thực tập, song cái miệng của chúng thì thật là kinh dị!

Chỉ trong một khoảnh khắc sơ sẩy, Cyrax đã cắn mất một miếng nhỏ trên cẳng tay. Vết cắn cực nhanh và ngọt, giống như thân thể đấu sĩ cấp trung của gã chỉ như một miếng bơ thôi vậy.

Mùi máu chảy ra, tạo nên những vệt đỏ lòm trong nước càng khiến lũ cá thêm phần kích thích.

- Muốn chết!

Cyrax trợn mắt, gầm lớn. Gã đưa tay, tóm lấy một con cá nhỏ trước mặt, bóp nát như bóp một quả cam. Lũ cá còn lại lập tức lao tới xâu xé xác đồng bạn, một phần khác thì tiếp tục tấn công Cyrax.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Lạc đường

Đó là một trận chiến cực ngắn. Ngay sau khi Cyrax đánh thêm với hai con cá... cứ tạm gọi là răng hổ đi, gã chột dạ! Nếu đánh tiếp thì Cyrax chắc chắn sẽ thua. Không phải kiểu thua chiến lược, tức là trọng thương nhưng vẫn giết hết kẻ địch. Tệ hơn nhiều, bởi Cyrax, bất kể là lý trí lẫn bản năng đều đang mách bảo gã phải bỏ chạy đi thật nhanh!

Lũ cá răng hổ này thật sự cực kì khó chơi! Chúng bơi nhanh, linh hoạt, sức tấn công lại mạnh mẽ. Dù khả năng phòng thủ của chúng đối với Cyrax chỉ

tính bằng một cú đấm, song vấn đề là số lượng kìa!

Bộ não của gã rất phát đạt, thế nên Cyrax có thể nhẩm tính có ít nhất một trăm con cá răng hổ đang nằm trong tầm mắt gã, còn phần gã chưa nhìn thấy thì có thể còn nhiều hơn nữa!

Cyrax thậm chí còn ước chừng được mình sẽ hạ bao nhiêu con cá răng hổ trước khi bị chúng cắn chết. Gã vẫn luôn không tin khi Gatrix nói số lượng đạt tới một mức nhất định mà chất lượng không quá vượt trội thì một người khó lòng thắng được số đông.

Ở Avalon, một người có sức mạnh có thể lật đổ cả vương quốc, và việc đó đã tạo ra ấn tượng trong lòng những kẻ khác là một địch cả vạn.

Tuy nhiên thực tế thì thật nghiệt ngã! Cyrax hiện tại có chiến lực tương đương đấu sĩ cấp trung, và khi đối đầu với hơn trăm con cá xấp xỉ đấu sĩ cấp thực tập, tức là kém gã hai đẳng cấp liền, Cyrax thua đứt đuôi! Nếu sau này gã trở nên mạnh hơn, ví dụ đạt tới cấp cao chẳng hạn, thì đúng là lũ cá này đến bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Nhưng hiện tại, với trình độ cấp trung, Cyrax không có cách nào thắng được lũ loắt choắt thực tập này cả. Gã buộc phải muối mặt bỏ chạy, mà đúng hơn là vừa đánh vừa chạy, bởi lũ cá răng hổ bơi còn nhanh hơn gã.

Và đấy là một quãng đường đáng nhớ nhất trong suốt cuộc đời Cyrax! Nước thì lạnh giá, đen ngòm như chính cái bầu trời trên đầu gã vậy. Xung quanh Cyrax thì bị hàng đống cá răng hổ bao vây, nhăm nhe cắn xé từng mẩu thịt trên người gã. Có thể nói, Cyrax đã dùng chính máu của mình để mở ra một con đường hướng về điểm hẹn.

Cuối cùng thì Cyrax chạm được tới đất liền. Gã giật con cá đang cắn chặt trên lưng ra, bóp nó lòi tòi phòi hết mọi thứ bên trong, rồi tiện tay ném sang một bên. Quãng đường vốn đã dài, mà Cyrax lại còn phải vừa bơi vừa chiến đấu, khiến cho thời gian lại càng bị kéo giãn thêm ra nữa.

Không chỉ vậy, do chiến đấu nên Cyrax đã bị lệch ra khỏi điểm đến. Phương pháp đọc sao chỉ có tác dụng chỉ ra phương vị đại khái, chứ không thể chỉ chính xác vị trí như bản đồ được. Cyrax lê bước trên nền cát vàng, rồi quỳ gục xuống. Lũ cá đã để lại trên người gã rất nhiều vết thương, và nước muối vào khiến chúng xót kinh khủng!

Ban nãy khi chất kích thích vẫn còn được bơm khắp người gã, Cyrax có thể tạm thời quên đi cơn đau, chứ lúc đã ngừng đánh nhau, thì cảm giác đó mới ập tới! Gã kiệt quệ, mệt mỏi, đau đớn khắp toàn thân vì nhiều loại vết thương khác nhau. Cyrax cần đồ ăn, chỗ nghỉ, thuốc men và một giấc ngủ dài để hồi phục.

Chỉ có điều hãy nhìn một vòng khắp người gã mà xem! Gã trần truồng như nhộng, không một mảnh vải che thân, chỉ có duy nhất con dao phẩm chất tốt đang nắm chặt trong bàn tay trái. Do cả đội đã tiêu thụ không ít lương thực trong suốt quá trình tiến tới Shazam, thế nên những chiếc ba lô của họ đã xếp được vào bên trong nhẫn không gian.

Gatrix đã cảnh báo bọn họ về tình huống bị lạc nhau, thì ít nhất mỗi người cũng có đồ dự trữ bên mình, song cả gã lẫn Vera đều gạt phăng đi ý kiến đấy. Cyrax buộc phải thừa nhận, lười biếng đúng là một tội ác nguyên thủy.

Cyrax nghiến răng, cố gắng nhấc người đứng dậy. Gã không cố tự trách bản thân làm gì, bởi cho dù thật sự có cầm theo ba lô, thì việc bơi dưới nước cũng sẽ khiến hành lý ướt hết. Ngoài ra, gã không tin chiếc ba lô đó có thể chịu được xung kích do gã và con cua thủ lĩnh gây ra.

Cyrax đổi con dao sang bên tay phải, bước đi loạng choạng. đang rất đói và mệtCyrax hi vọng khu rừng nhiệt đới trước mặt có thể đem lại cho mình một ít đồ ăn hoặc nước uống gì đó. Nhắc mới nhớ, những thân cây ở trước mặt Cyrax không còn cao tới quá đáng nữa.

Chúng hiện tại chỉ cao gấp rưỡi gã là cùng, chứ hoàn toàn không tới phạm trù khổng lồ hóa như những thân cây đang mọc sừng sững trên mặt đầm lầy kia. Điều đó càng khiến Cyrax lo ngại hơn về đối thủ họ sẽ phải đối mặt. Phải mạnh mẽ tới thế nào mới có thể can thiệt cục bộ từng khu vực như hiện tại cơ chứ?

Cyrax ngoái lại, nhìn một lần nữa vùng nước trũng phía sau lưng. Ở nơi đằng xa, có một đốm lửa đang ẩn ẩn hiện hiện dưới nước, và nếu nhìn kĩ hơn thì thỉnh thoảng lại có những lằn đen trườn xung quanh đốm lửa đó.

"Trận chiến này còn lâu mới kết thúc được!" Cyrax thầm nghĩ. Và cả cuộc hành trình tràn đầy gian khổ này của họ nữa. Gã đưa tay lên nhìn. Miệng vết thương đã ngưng chảy máu và từ từ kết vẩy.

Dù sao cũng bết bát lắm rồi, tiến lên thôi! Cyrax xốc lại tinh thần, rẽ hai vạt cây ra, biến mất trong khu rừng trước mặt.

...

Đi được một đoạn trong rừng, Cyrax mới chợt tỉnh ngộ ra. Lúc gã ước lượng các đơn vị đo lường, thì gã quên mất mình đang đứng ở khu vực trũng. Nhìn lên trên cộng thêm với khoảng cách xa thì chả thấy những cái cây và Tòa thành cổ trở nên cao lớn hơn hẳn. Còn khi đã nhìn thực tế tận mắt thì chiều cao của chúng cũng không lớn lắm.

Ngoại trừ Tòa thành cổ! Dù ở rất xa, nhưng Cyrax vẫn thấy nó cao lớn hùng vĩ không tưởng. Gã lượm một trái cây mọc lúc lỉu trên đường đi, bỏ vào miệng cắn cái rộp. Cyrax không biết quả nào độc quả nào không, vậy nên gã quan sát. Những loại quả nào mà có động vật tới ăn, hoặc có vết chim mổ khoét thì Cyrax sẽ chọn.

Gã hái một vài chiếc lá dày, to bản, rồi buộc thành một bọc hành lí nhỏ. Cyrax lại cắt thêm một ít dây leo, buộc cố định mấy cành gỗ đã vót nhẵn lại, rồi

cố định bọc lá ở giữa. Thế là gã đã có một cái ba lô thô sơ chứa đầy trái cây rồi.

Về phần quần áo thì Cyrax đành chịu. Bản thân gã cũng chẳng phải người cần phải có những mảnh vải che đi bộ phận nhạy cảm - ở nơi đây gã đã gặp người quái đâu! Chưa kể, nếu thật sự gặp người thì gã xin một ít quần áo thừa cũng được, tội gì phải làm quần áo bằng lá cây cho mệt.

Không chỉ vậy, cơ thể của Cyrax cũng đủ khỏe để không bị cành lá cào xước, cũng như chịu được nóng lạnh tương đối. Thứ gã ngại là miệng của lũ côn trùng, và chắc chắn là vài bộ quần áo vải mỏng manh không thể nào rắn chắc được như cơ thể của Cyrax. Nếu như lũ côn trùng có thể đục thủng qua da thịt Cyrax, thì quần áo có nghĩa lí gì không?

Chính vì thế trong rừng xuất hiện một kẻ cơ bắp cuồn cuộn, thân hình cao lớn nhưng lại trần truồng y như thổ dân! Kẻ này lầm lì bước về phía Tòa thành cổ, trong tay là một con dao găm lưỡi sáng loáng, trên lưng là chiếc ba lô làm hoàn toàn từ cành lá.

Nhìn thế nào thì cũng chỉ thấy Cyrax giống một tên thổ dân sống trong rừng hơn là một đấu sĩ đến từ xã hội "văn minh". Tại sao lại phải mô tả Cyrax kỹ lưỡng đến như vậy, là bởi đó chính là hình ảnh của Cyrax trong mắt người mạo hiểm trẻ tuổi đang ngồi bệt dưới đất kia!

Cậu ta trông khá trẻ, với mái tóc xoăn màu hung. Gương mặt của cậu ta không giấu nổi sự sợ hãi, và Cyrax có thể nhìn thấy được hình ảnh bản thân phản chiếu bên trong đáy mắt cậu ta.

- A a a! Tha cho tôi, đừng giết tôi!

Cậu ta hoảng loạn hét lên, lập bà lập bập đứng dậy, định quay lưng bỏ trốn. Song Cyrax với tốc độ như ma quỷ đã phóng vọt tới bên cạnh người mạo hiểm lạ mặt, đặt tay lên vai cậu ta.

- Khoan đã nào! Cậu là ai?

Chàng mạo hiểm trẻ cảm thấy như có một quả núi đang đè nặng lên vai khi Cyrax ấn xuống. Mặc dù rất sợ hãi, song ít nhất tên "thổ dân man rợ" trước mặt cũng biết tiếng Malus, thế nên cậu ta lắp bắp nói mãi mới nên một lời.

- Tôi... tôi... là Kyle. Kyle Williams. Một người mạo hiểm. Anh là ai vậy?

Cyrax cố nở nụ cười gã cho là thân thiện nhất, và nó khiến Kyle suýt ngất xỉu khi thấy hai hàm răng trắng ởn của gã khổng lồ!

- Tôi là Cyrax... cũng là một người mạo hiểm. Cậu đến để tham gia nhiệm vụ cấp trắng này đúng không?

- Ồ! Đúng vậy! Tôi... à mà tại sao anh lại trần truồng thế kia?

Cyrax cúi xuống nhìn cơ thể.

- Cậu có ít quần áo nào thừa không cho tôi mượn.

- À... có... có!

Kyle tháo chiếc túi sau lưng xuống, móc ra một ít quần áo cũ. Có vẻ Kyle còn chưa va vấp nhiều với cuộc sống, bởi cách cậu ta hạ hàng rào tâm lý xuống là quá nhanh. Một đứa trẻ hồn nhiên, thật đáng ghen tỵ! Cyrax nghĩ trong lòng.

- Nhìn dáng anh to thế kia thì tôi không chắc những bộ quần áo này có vừa không nữa...

Cyrax không để Kyle nói hết câu, cầm lấy một ít quần áo lem bẩn đó. Gã cắt cắt, xé xé một chút, rồi buộc vòng nó qua khắp người. Đúng là quần áo nhỏ thì Cyrax không xỏ vào được, nhưng nếu cắt thành một tấm vải rộng để quấn quanh người thì thoải mái. Cyrax vòng hai phần đai qua vai, rồi buộc thắt nút chúng lại.

Thế là cơ thể lực lưỡng của gã đã được che đi phần lớn dưới lớp vải thùng thình, chỉ để lộ hai cánh tay rắn chắc, cùng một nửa khuôn ngực vuông vức như tạc. Khá là giống phong cách la mã cổ đại, nếu ai không hình dung được!

- Tôi chẳng có gì để trao đổi với cậu ngoài mấy trái cây này. Dù sao cũng là hoàn cảnh khó gặp nhau, tôi mời cậu vài trái!

Cyrax lấy vài quả từ chiếc bọc lá trên lưng ra, đưa cho Kyle.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Kyle

Kyle thận trọng đón lấy những trái quả trên tay Cyrax, đặt vào trong chiếc túi sau lưng. Làm xong chuyện đó, cậu chàng thở phào ra vẻ nhẹ nhõm.

- Anh nói đúng! Chúng ta đều đang trong tình thế hiểm nghèo, phải đùm bọc lẫn nhau. Đi! Tôi sẽ dẫn anh về ra mắt đội trưởng.

- Có vẻ như lương thực khá là khan hiếm hả?

Cyrax nhìn vào chiếc túi sau lưng Kyle, nói đầy thâm ý. Kyle gật đầu cái rụp.

- Đúng vậy! Chúng tôi tụ tập những người sống sót lại, rồi cố gắng sinh tồn trong cái không gian điên loạn này. Những người như chúng tôi được gọi là đội thu thập - đóng vai trò đi tìm kiếm đồ ăn, anh biết đấy.

Kyle nhún vai. Cyrax giờ mới thật sự nhìn kỹ Kyle. Cậu ta có một thân hình khá hốc hác và xanh xao, trái ngược hẳn với vẻ bừng bừng sức sống mà Cyrax đang tỏa ra.

- Ừm, đúng là một thế giới điên loạn!

Cyrax chỉ tay, ra hiệu cho Kyle dẫn đường tiếp. Phía trước thì cậu chàng tíu tít kể về cuộc sống của người mạo hiểm kẹt lại ở Shazam, còn đằng sau thì Cyrax đang lầm lũi bước theo, trong mắt tràn ngập những suy nghĩ phức tạp.

Theo như Kyle kể thì bọn họ là một trong những người mạo hiểm đang làm nhiệm vụ ở đầm lầy Shazam, thì đột nhiên cảm thấy rùng mình một cái, và thế là họ xuất hiện ở nơi đây. Những sinh vật vốn chỉ là bữa ăn sáng giờ bỗng trở thành cơn ác mộng với họ.

Dễ phải có tới bốn phần người mạo hiểm đã chết ngay trong ngày đầu tiên tiến vào không gian rừng rậm này. Sở dĩ Cyrax dùng từ không gian rừng rậm, vì Kyle có vẻ như chẳng biết gì về thế giới tuyết bên ngoài kia.

- Cái gì? Các anh đến từ bên ngoài vào sao? Tình hình cứu viện ra sao rồi?

Kyle trợn tròn mắt, vội vã hỏi. Hiện tại mới chỉ khoảng gần hai tháng trôi qua, Hiệp hội sẽ bắt đầu đánh giá lại về mức độ nguy hiểm của Shazam do chưa có bất cứ ai trở về. Theo quy trình thì họ sẽ phải cử một đội thu thập thông tin nữa. Nếu đội này cũng mất tích thì Hiệp hội bắt đầu xin viện trợ của đấu sĩ cấp trung, rồi tới cấp cao.

Tất cả những chuyện này mất cũng phải ít nhất ba tháng, do khoảng cách biệt lập của Shazam so với cứ điểm gần nhất của Hiệp hội người mạo hiểm.

- Chết tiệt! Mỗi một ngày chúng tôi đều như đánh bạc tính mạng, vậy mà cần phải sinh tồn thêm ít nhất một trăm hai mươi ngày nữa sao? Lũ bàn giấy chó chết!

Kyle bực tức, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất.

- Có ai trong các cậu tìm cách thoát đi không?

- Có chứ! Những ngày đầu tiên, chúng tôi đã thử nhưng chỉ gặp một cánh rừng khổng lồ kéo dài vô tận. Cả đội đã đi thêm khoảng mấy ngày trong rừng trước khi buộc phải rút lui. Anh biết đấy, trong rừng có rất nhiều quái vật mạnh mẽ mà!

Kyle rất thích chêm chữ "anh biết đấy" vào trong câu nói. Nói nhiều quá cũng có những cái hại riêng, khi bộ não không kịp sản xuất chữ nghĩa để tuôn ra một cách trôi chảy!

- Tất cả mọi hướng?

- Không hẳn, nhưng chúng tôi đã lựa chọn từ bỏ! Cả đoàn bị tấn công rát quá, cho nên việc tìm tòi những khu vực khác trở nên không tưởng. Dù sao thì theo bản đồ, chỗ chúng tôi định thoát đi vốn là một khoảng đất thưa cây. Còn anh, lúc anh vào đây thì như thế nào?

Cyrax kể cho Kyle nghe về thế giới tràn ngập tuyết trắng, điều đó khiến cậu chàng càng thêm tuyệt vọng!

- Chúng ta chết chắc rồi! Đây chính là địa ngục! Gildur đang bắt chúng ta phải trả giá cho tội lỗi của mình!

Kyle quỳ xuống, đưa hai tay lên ôm đầu khóc lóc. Cyrax vốn định an ủi cậu ta vài câu, nhưng bản thân gã cũng có những suy tính riêng của mình. Một quyền năng to lớn tới mức thay đổi trời đất, bẻ cong các loại pháp tắc như vậy không thể nào là do người thường làm nên.

- Được rồi! Mọi chuyện đâu rồi sẽ có đó. Đừng mất tinh thần sớm thế! Đứng dậy đi nào thanh niên!

Cyrax thở dài, vỗ vỗ vai Kyle.

- Anh nói đúng, chúng ta đi tiếp nào!

Những người còn sống tụ tập lại thành một số đoàn thể, và đến đây thì con người lại phát huy bản sắc tốt đẹp nội đấu của mình. Ai cũng không phục ai, khi người nào cũng muốn làm lãnh đạo, muốn chiếm phần ngon hơn người khác trong quá trình phân phối tài nguyên.

Kết quả là những người sống sót vốn đã không nhiều, giờ lại còn tiếp tục tự chém giết lẫn nhau để tranh giành miếng ăn.

Cuối cùng đoàn thể đó phân liệt thành nhiều đội nhỏ hơn, hướng tới những khu vực khác "tự lập môn hộ". Kyle không còn nghe thấy được nhiều thông tin về những đội này, một phần cũng bởi thông tin liên lạc quá khó khăn.

Những thành viên của đội thu thập đóng vai trò chính trong việc trao đổi tình báo. Dù sao đây cũng không phải là một tổ chức nghiêm cẩn gì, cần phải phân biệt về cấp độ thông tin.

Chỉ có điều khi số lượng người thu thập càng ngày càng ít, và những người thu thập mới không thể nào nắm được nhiều tin tức như những người cũ, thì việc trao đổi thông tin cũng đứt đoạn dần. Hiện tại Kyle đang thuộc một đội người mạo hiểm với nhân số khoảng năm chục người, do một cô gái tên Toga cầm đầu.

Một cô gái điều hành cả đám vũ phu đã là chuyện khó, huống chi còn là người mạo hiểm. Cyrax ước chừng cô nàng ít nhất phải thuộc diện khá ổn trong nhóm đấu sĩ cấp trung, thủ đoạn cũng đủ tàn ác mới trấn áp được lũ súc vật đội lốt người này.

Đột nhiên Cyrax cảm thấy một cơn lạnh gáy chạy dọc khắp toàn thân! Một đêm chiến đấu liên tục từ dưới nước đến trên cạn, giằng lại sinh mệnh giữa bầy sinh vật lẩn trốn trong rừng đã khiến gã rất kiệt quệ, song bản ănng sinh tồn của Cyrax chưa bao giờ suy yếu đi. Chỉ có gã suy yếu tới mức không còn có thể áp chế được nó nữa thôi!

- Cẩn thận!

Cyrax đưa tay, ấn đầu Kyle xuống. Cùng lúc đó, một hình bóng đen thui vọt ra từ bụi cây sau lưng bọn họ, sượt qua đầu cả hai. Nếu như chỉ chậm chút nữa thôi thì có lẽ một trong hai bọn họ đã bỏ mạng rồi!

Sinh vật này có hình dáng bốn chân, đuôi dài, tai mọc nhọn trên đầu, để dễ hình dung thì nó giống hết một con báo. Con báo đen đáp đất một cách duyên dáng xuống trước mặt họ, đuôi vỗ đánh bịch lên trên nền đất như quật một chiếc roi.

Trên bộ lông của nó có nhiều đường vân ánh lên màu xanh nê ông rất bắt mắt. Điều đó khiến Cyrax tự hỏi con này săn mồi kiểu gì khi nó chẳng khác gì con tắc kè hoa như vậy?

Chết tiệt! Gã mắc phải bệnh của Gatrix rồi!

Căn cứ theo tốc độ của con báo đen này thì nó chỉ khoảng cỡ đấu sĩ cấp thấp. Nhiêu đó là quá đủ cho Kyle, còn với Cyrax thì mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát. Khi tình hình vẫn ổn, thì con người thường có xu thế mộng mơ viển vông hơn, ví dụ như cách Cyrax nhìn hau háu vào hai cặp đùi sau nần nẫn những thịt là thịt kia chẳng hạn!

- Lùi lại đi Kyle! Tôi sẽ giải quyết con này.

- Anh chắc chứ, đó là một ma thú cấp thấp đấy!

Cyrax không đáp lời. Gã vọt lên, đẩy con dao từ tay trái qua tay phải. Con báo thu người, rồi chồm lên. Hai hàm răng sắc nhọn của nó giương ra, sẵn sàng cắn nát kẻ địch ở trước mặt. Cyrax thấy vậy, bèn vòng hai tay, ôm một thân cây gần đó, nhổ bật lên. Gã vung thân cây như một khúc chày, vụt mạnh lên con báo đen.

Dính đòn đau bất ngờ, con báo rú lên thảm thiết. Nó bắn vọt sang một bên, làm đổ ngã mấy thân cây liền trước khi dừng lại. Vậy nhưng trên "khúc gỗ" Cyrax đang vác trên vai kia cũng đã bị con báo để lại một vết gặm nho nhỏ, đâu đó tầm nửa bề ngang thân cây luôn!

Hình thể của con báo này cao tương đương với Cyrax, chiều dài thì chắc là gấp ba. Thân cây Cyrax vác trên vai có bề ngang tương đương thân người gã, còn chiều dài thì gấp đôi. Dựa vào những số liệu này, Cyrax lập tức ước chừng được mức sát thương mà con báo này có thể gây ra.

Cho dù là gã không bị thương đi chăng nữa, cơ thể đang ở trạng thái hoàn hảo nhất, con báo đen vẫn dễ dàng cắn nát người gã ra làm đôi nếu như không cẩn thận. Huống chi Cyrax đang không ở tình trạng tốt lành gì, gã đói, mệt và bị thương không nhẹ sau những trận chiến liên tục.

Cái thế giới chó má này! Cyrax rủa thầm. Con dao trên tay gã đủ sức để cắt qua người con báo, có điều sức sát thương của nó là quá nhỏ bé so với hình thể khổng lồ của ma thú. Lấy một ví dụ như chúng ta có một cây kim sắc nhọn, dễ dàng đâm thủng lớp da dày của voi, liệu chừng đó có đủ để đánh gục con voi không?

Cyrax cần một góc đẹp để đâm vào những chỗ hiểm trên người con báo, như hộp sọ, hốc mắt, hoặc rạch được một đường dưới bụng nó. Tuy nhiên đối thủ của gã cũng rất là tinh khôn. Nó hầu như chỉ dùng những cú chồm là là mặt đất, để ngăn cho Cyrax không thể nhắm vào điểm yếu.

Con báo nhảy ra khỏi đống cây vụn, lắc lắc đầu. Dùng mắt thường có thể thấy miệng vết thương trên người nó đang lành lại cực nhanh, tỏa ra thứ khói màu xanh lá êm dịu. Một con ma thú hệ mộc.

- Oa! Tôi không nghĩ là anh lại khỏe đến như vậy! Anh là một đấu sĩ thiên hướng sức mạnh sao?

Sau khi trải qua vài giây hoảng loạn, Kyle đã kịp hoàn hồn và bật ngay chế độ máy khâu lên. Cyrax gầm lớn, thúc thân cây đang ôm trong tay vào người con báo đen.

- Không ai dạy cậu là đừng bao giờ hỏi thăm về sức mạnh của người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Báo đen

Mặc dù sát thương của con báo rất khủng khiếp, song lực phòng thủ của nó không được cao cho lắm. Cyrax dự đoán rằng điều đó hẳn là do phong cách của chủng loài này liên quan tới tập kích, tránh né hơn là chiến đấu vật lộn như thế.

Quả nhiên, khi thấy khúc gỗ lao về phía mình, con báo nhanh chóng nhảy vào trong lùm cây, mất dạng.

- Ồ anh đuổi được nó rồi sao? Chúng tôi thường mất khá nhiều công sức mới thu thập nổi loài súc sinh đấy!

- Các cậu gặp một con tương tự thế rồi sao?

- Phải...

Kyle chưa kịp nói hết câu thì Cyrax đã túm cổ áo cậu ta, giật một cái! Tiếp đó Cyrax xoay hông, vung chân phải đạp ra một cú. Rất tiêu chuẩn Sophia! Chỉ thấy một thoáng trước, nơi Kyle đứng là không khí trống rỗng, và sau đó thì chân Cyrax đã đánh trúng một vệt đen rơi từ trên cây xuống.

- Ngao!!!

Con báo rú lên, lăn vài vòng trên mặt đất trước khi tiếp tục lẩn vào bụi rậm. Dù trời đã sáng, nhưng những rặng cây phía trên đầu họ mọc quá dày đặc, gần như không cho ánh nắng lọt qua mấy! Điều này giúp cho con báo có thể dễ dàng lẩn vào giữa bóng râm để rình rập bọn họ.

Cho câu hỏi của Cyrax về việc con báo đen có những vân xanh nê ông đó thì rình mò kiểu gì, cuối cùng gã cũng biết. Những đường vân đó có thể ngừng sáng nếu con báo muốn, bằng chứng là trong mắt của Cyrax, con báo hoàn toàn mất dạng. Đấy là Cyrax còn có tố chất thân thể hơn người, và sở hữu bóng tối tẩy rửa rồi nhé!

Nếu như không có bản năng sinh tồn thì gã không chết cũng phải mất một lớp da! Đối thủ này thật sự khó chơi. Không phải tự nhiên mà con người luôn gặp khó khăn khi đối đầu với ma thú. Trên một số phương diện, chúng hoàn toàn áp đảo loài người.

Một sát thủ trời sinh của thiên nhiên. Đã vậy nó còn di chuyển êm ái tới mức Cyrax không thể nghe ra bất cứ tiếng động nào!

- Chúng ta không thể di chuyển được! Phải giải quyết nó ngay tại đây!

- Tại sao nó cứ nhắm vào tôi mãi vậy chứ?

Kyle ấm ức. Cyrax liếc mắt nhìn cậu ta, không nói câu nào. Thế nhưng trong ánh mắt của gã đã bao hàm hết tất cả!

- Được rồi, tại vì tôi yếu quá, được chưa? Giờ mời quý-ngài-mạnh-mẽ bảo vệ tôi đi nào, chứ nếu không thì sẽ chẳng còn ai biết để dẫn anh ra khỏi khu rừng này đâu!

Cyrax nhướn một bên mày lên. Gã vốn cũng có cùng tư tưởng như vậy, song một khi Kyle đã đem nó lên mặt bàn đàm phán thì chẳng có lý do gì Cyrax không xà xẻo cả! Thịt dâng tới miệng mà không ăn không phải là tác phong của Cyrax.

- Ồ, thật như vậy sao? Vậy thì chúng ta chia tay thôi!

Nói xong, Cyrax xoay người bỏ đi ngay lập tức, để lại Kyle ngơ ngác ngồi yên trên mặt đất. Cậu chàng nghiến răng, đấm xuống bịch một cái, rồi quát lên.

- Rồi, anh thắng! Anh muốn gì?

Cyrax quay đầu lại, nở nụ cười chiến thắng.

- Nếu thế thì tôi muốn đầu tiên là cậu phải đổi thái độ cái đã! Có ai nhờ vả người khác mà trông như vậy không?

- Đầu tiên? Ý anh là còn có thứ hai thứ ba nữa sao?

Thấy Cyrax nhướn mày không đáp, Kyle đành cúi đầu khuất phục.

- Xin anh... cứu tôi...!

- Thế có phải ngoan không! Đứng dậy đi!

Kyle lục cục đứng dậy, người hơi run run. Điều đó khiến Cyrax tự hỏi không biết gã có làm quá mức không? Mà thôi, bèo nước gặp nhau, tội gì không lợi dụng?

- Nói cho tôi lần trước các cậu đối đầu với con báo đen này kiểu gì!

- Lần đó... nó tấn công chúng tôi trên một nền đất rộng rãi, bên ngoài khu rừng này. Hơn nữa, chúng tôi người đông thế mạnh, có nhiều loại đấu khí có thể kiềm chế tốc độ của nó...

Cyrax bắt đầu mường tượng ra khung cảnh của trận chiến. Không thể không nói, Gatrix có ảnh hưởng cực lớn đến phong cách hiện tại của Cyrax.

- Thiệt hại như nào?

- Ba người bị thương nặng, một người tàn phế, chết... hai người!

- Đánh trên một địa hình hết sức thuận lợi như vậy, mà các cậu tổn thất nhiều như thế sao?

Cyrax dừng lại, trợn tròn mắt ngạc nhiên.

- Lúc đó... tại lúc đó chị đại đang đi vắng, nó mới có dịp tác oai tác quái thôi! Chứ chị Toga mà có ở trại lúc đó thì con súc sinh đấy chết ngay!

Mặt Kyle đỏ lựng lên như thứ trái cây đang đeo sau lưng, khiến Cyrax không khỏi tặc lưỡi. Dễ thương quá! Và nó khiến Cyrax càng muốn xem câu chuyện này sẽ đi đến đâu.

- Các cậu có vẻ tin tưởng người tên Toga này nhỉ?

- Chứ còn gì nữa! Nếu như không có chị Toga thì trại của chúng tôi không thể nào sống tới tận ngày hôm nay.

Kyle hếch mặt lên trời, ưỡn ngực tự hào. Đồng thời điểm đó, Cyrax phóng vọt vào trong một bụi cây, nhanh không khác gì con báo săn!

- Grao!

Một tiếng gầm trầm đục vang lên. Đó không phải là tiếng của con báo, mà là tiếng của Cyrax. Kyle vội vàng chạy tới, vén bụi cây ra. Cyrax đang quỳ một chân trên mặt đất, trước ngực xuất hiện ba vết rách sâu hoắm, máu chảy ròng ròng.

- Anh bị thương rồi!

Kyle hốt hoảng la to, trong lúc Cyrax bạnh hàm, đứng thẳng dậy. Gã tựa vào một gốc cây gần đó, thở dốc.

- Tôi chém được một nhát vào đùi nó, song nó cũng kịp quét cho tôi một cú đá hậu. Móng vuốt của con này sắc bén thật! Ui da!

Cyrax xuýt xoa. Chỉ trong vài nhịp thở, miệng vết thương của Cyrax đã bắt đầu ngưng chảy máu, và có biểu hiện đóng vẩy. Sở hữu một thân thể vượt cấp quả nhiên lợi hại!

- Anh là đấu sĩ cấp trung sao?

Kyle tò mò hỏi. Cậu ta rút thanh kiếm đeo bên hông ra, trong mặt tràn ngập lo sợ, ngó nghiêng trước sau. Cyrax bật cười.

- Không! Tôi chỉ là một đấu sĩ cấp thấp thôi. Đấu khí còn chưa phóng được ra bên ngoài cơ thể nữa đây này!

- Không thể nào!

Kyle thảng thốt đáp lại. Có vẻ như lỡ lời, nên cậu ta lập tức bổ sung.

- Nếu thế thì anh ắt hẳn là người rất mạnh trong các đấu sĩ cấp thấp rồi. Tôi cũng là đấu sĩ cấp thấp, thế mà nó chỉ chăm chăm đánh tôi. Mà theo nguyên tắc đi săn, thì động vật bao giờ cũng ưu tiên chọn con nhỏ yếu nhất để tấn công.

Cyrax im lặng nhìn Kyle.

- Cứ cho là vậy đi!

Cuối cùng Cyrax lên tiếng. Gã hơi xoay người nhè nhẹ. Vết thương đã có vẻ ổn, có điều Cyrax khẳng định nó sẽ còn vỡ miệng ra một lần nữa, vì gã phải hoạt động mạnh. Vậy nên hãy khiến nó xứng đáng!

Là một đấu sĩ cấp trung - chính xác hơn là cơ thể tương đương với đấu sĩ cấp trung dùng đấu khí, bất kể là tốc độ hay sức mạnh của Cyrax đều vô cùng mạnh mẽ. Thứ hắn thiếu chính là sự linh hoạt, như Gatrix đã chỉ ra lúc trước.

Cơ thể của Cyrax quá phát đạt, khiến cho gã rất khó thực hiện những động tác như đưa tay lên gãi lưng, hoặc vung chân đá vắt vẻo như một cây roi chẳng hạn. Cyrax rất mạnh, mỗi một đòn của gã đều đã được rèn luyện để tạo ra một lực khủng khiếp.

Từng cú đấm, cú đá, huých cùi chỏ, lên gối của gã khổng lồ đều mạnh không khác gì một cây búa tạ đập xuống. Công thức tính lực cho biết lực của đòn đánh tỷ lệ thuận với tốc độ và khối lượng bộ phận đó.

Bất kể là sức mạnh sinh ra từ các tế bào được mài giũa, hay tốc độ của một đấu sĩ cấp trung, đều đủ để khiến đòn đánh của Cyrax trở nên vô cùng đáng sợ, và gã thì có cả hai.

Tất nhiên, đó là nếu Cyrax đánh trúng! Vấn đề lớn nhất của Cyrax là gã rất khó đánh trúng một đối thủ linh hoạt, bởi lối đánh của gã quá đơn giản. Dù cho Gatrix đã dạy gã một số phương pháp chiến đấu đơn giản, song đó cũng chỉ là những đòn thế cơ bản.

Chấn động không phải là một môn chú trọng quá vào kỹ xảo linh hoạt. Tôn chỉ của nó là lấy lực phá lực, tức là bất kể đối thủ múa may tới đâu, ta chỉ cần một đòn là xong. Và rất hiển nhiên, ở giai đoạn đầu, khi Cyrax còn chưa thể "lấy lực phá xảo", thì gã ăn hành là chuyện không lấy gì làm lạ.

Với vấn đề này, Gatrix đã có một đề xuất cho Cyrax. Thay vì tung ra thật nhiều đòn đánh, hi vọng trúng được một hai đòn, thì gã có thể tập trung vào một cú đánh thật chính xác. Để làm được điều này, Cyrax phải có một khả năng bao quát và dự phán chiến trường cực kì tốt.

Bản năng sinh tồn cho phép Cyrax đoán được phương hướng tấn công của đối thủ, giúp cho gã phòng thủ, chứ trên phương diện tấn công thì nó chẳng có mấy tác dụng. Giống như lúc đầu Cyrax có thể đạp trúng con báo là bởi nó còn chủ quan, chưa hiểu rõ về độ nguy hiểm của con mồi.

Còn như hiện tại, mỗi khi con báo thấy Cyrax ra đòn, nó ngay lập tức tìm cách né tránh. Chiếc đuôi của nó đóng vai trò như một công cụ ghìm bản thân lại giữa không trung, và hỗ trợ nó đổi hướng.

Ban nãy lúc Cyrax tập kích nó, cú đánh đầu tiên của gã đã trượt! Đòn thứ hai của gã dựa trên việc né tránh - phản đòn, song Cyrax đã thất bại một phần, nên mới để con báo vạch một vết trên ngực.

- Sao chúng ta không chạy một mạch hướng về trại tập trung đi? Động vật đi săn mà thấy con mồi khó nhai quá nó sẽ tìm cách bỏ qua mà?

- Không thể! Nếu đây là một ma thú thuộc tính khác thì không nói, nhưng nó có đấu khí hệ mộc! Có nghĩa là thương vong đối với nó nhẹ nhàng hơn những ma thú khác rất nhiều. Hơn nữa, lòng kiêu hãnh của nó đã bị tôi làm tổn thương ba lần liền! Tầm này thì tôi với nó chỉ có không chết không ngừng!

Kyle định nói gì đó, có điều cậu ta lại nhớ về câu chuyện mình kể ban nãy. Con báo đen đó dù phải từ bỏ hết lợi thế, dù phải đối đầu với người đông thế mạnh, cũng phải giết bằng được con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Chiến lợi phẩm

Cyrax ngăn cản Kyle xong, lập tức nhắm mắt lại. Ồ không, đương nhiên Cyrax không phải muốn tập trung các giác quan lại! Gã không thể nào đọ lại một thợ săn trong rừng về khả năng ẩn nấp, rình rập. Đặc biệt đó lại là một chủng loài chuyên ám sát!

Cyrax nhắm mắt, chỉ đơn giản là vì gã đang moi lại những ký ức về phong cách chiến đấu của Gatrix. Con Goblin rất yếu, đó là điều Cyrax phải thừa nhận. Thế nhưng một kẻ yếu đuối như vậy luôn luôn khiến Cyrax cảm thấy sợ.

Nó không phải nỗi sợ kiểu như ngộp thở, không thể kháng cự được, ví dụ lúc Gatrix định tung một chiêu thức cấm gì đó lên gã chẳng hạn. Nỗi sợ này của Cyrax nó nhè nhẹ, nhưng dai dẳng vô cùng. Cyrax có cảm giác nếu như thật sự chiến đấu sinh tử, Gatrix sẽ là người giết chết được gã, dù Cyrax có được bản năng sinh tồn vô cùng bá đạo.

Cảm giác này đã yếu dần kể từ khi gã bắt đầu tu luyện Chấn động, và nếu Gatrix vẫn không có sự thay đổi gì thì Cyrax tin rằng một ngày nào đó, gã sẽ vượt qua được người thầy mà gã hết mực kính trọng này thôi. Nhưng hiện tại, Gatrix vẫn là một bóng lưng mà Cyrax phải nhìn thẳng vào.

Từng hình ảnh Gatrix hiện lên, chạy dần dần trong đầu Cyrax. Phong cách chiến đấu của Gatrix, trái ngược với Cyrax, đó là tận dụng sự linh hoạt. Gatrix không có sức mạnh vượt trội, tốc độ cũng chẳng có gì đặc sắc, song con Goblin có khả năng áp đặt tiết tấu chiến đấu lên đối thủ.

Nói rõ hơn thì Gatrix buộc đối thủ phải đánh theo mong muốn của hắn. Điều này chỉ có thể xảy ra khi kỹ thuật hai bên quá vượt trội, tới mức bên kia chỉ cần sơ sểnh là Gatrix sẽ uy hiếp trực tiếp tới tính mạng. À tất nhiên, vũ khí của hắn cũng phải đủ lực, chứ cầm que tăm thì chọc được ai?

Về phần né tránh, thì Gatrix khá giống với Cyrax ở chỗ, hắn luôn né tránh trước đối thủ một bước. Điều đó cho phép Gatrix có khả năng chiến đấu với ngay cả những đối thủ có tốc độ cao hơn hắn. Thế nhưng Cyrax biết khả năng này của Gatrix không giống như gã!

Cyrax dựa vào bản năng sinh tồn để biết được đối thủ sẽ tấn công ở đâu, từ đó tiến hành đối phó. Còn Gatrix là dựa vào kinh nghiệm trận mạc, cũng

như tri thức rộng rãi để suy đoán động tác của đối thủ.

Mà nghĩ lại thì Gatrix cũng từng nói với Cyrax rằng, bản năng thực chất là một cách tính toán ngầm của bộ não mà nó không ghi nhận thành ý tưởng.

Bằng chứng là khi không biết về không gian song song, bản năng của Cyrax hoàn toàn không thể cảnh báo được gã về sự nguy hiểm. Một phương trình tòi ra ẩn số không thể giải thì đương nhiên là không thể chứng minh được.

Và đó cũng là lí do Gatrix dạy cho Cyrax rất nhiều loại kiến thức rộng rãi, chính là để củng cố cái bản năng mạnh mẽ này của gã.

Nó đang đến! Cyrax cảm nhận được hai con ngươi lạnh lẽo hiểm độc của con báo khóa chặt động tác của bản thân. Da gà của Cyrax nổi dựng hết cả lên trước sát khí của nó. Gã cần phải cho nó một sơ hở, để nó tấn công.

Con báo nhắm trực tiếp vào gã chứ không phải Kyle. Điều này cho thấy bản năng đi săn của nó đã nói rằng, Cyrax không còn "mạnh" hơn Kyle được nữa. Và nó không hề sai! Trước khi chịu vết thương này ở lồng ngực, Cyrax vẫn còn một đòn, một đòn đủ để kết liễu ngay lập tức con báo.

Thế nhưng với vết thương này, nếu gã dám thi triển sức mạnh bùng nổ, gã sẽ tự ngắt chiêu trước khi nó kịp hình thành. Kỹ thuật bùng nổ yêu cầu Cyrax phải có thời gian "chạy đà", và nhiêu đó là đủ để miệng vết thương trên ngực gã vỡ tan rồi.

Nó sẽ khiến Cyrax không thể thi triển được chạy đà, và làm giảm đi đáng kể sức sát thương của đòn đánh cường hóa. Nếu như không phải vì gã phải chiến đấu liên tục thì... Cyrax lầm bầm. Than trách cũng chẳng khiến tình thế khá hơn, thay vào đó gã cần phải tìm cách thoát khỏi tình huống này.

Cyrax, hơn ai hết, hiểu rõ chiến lực hiện tại của bản thân là bao nhiêu. Con báo cho rằng gã yếu hơn cậu nhóc Kyle này, chứng tỏ... Cyrax híp mắt, nhìn vào gáy cậu ta. Gã siết chặt con dao trong tay, chuẩn bị cho một trận đánh ác liệt.

Không một dấu hiệu báo trước, từ lùm cây bên cạnh bọn họ, con báo đen chồm ra. Nó nhắm thẳng vào Cyrax, và gã khổng lồ dùng một động tác linh hoạt tới cực điểm để né tránh! Đầu tiên, Cyrax nhảy lên không trung, sau đó xoay người một trăm tám mươi độ, mặt hướng xuống đất, lưng ngửa lên trời.

Cú nhảy đó không chỉ giúp gã thoát khỏi đợt tấn công của con báo, mà còn cho phép Cyrax có toàn quyền tiếp cận với phần lưng của nó. Ngay lập tức, Cyrax chộp lấy cơ hội này, vòng hai tay khóa chặt cổ họng nó, ghì chặt.

- Khốn kiếp!

Cyrax hét lên đau đớn. Con báo dùng hai chân trước cào liên tục vào cẳng tay của Cyrax, khiến cho máu thịt be bét hết cả ra. Cùng là trèo lên cổ, nhưng Gatrix thì quá nhỏ so với "Superwolf", còn Cyrax có hình thể chẳng thua kém con báo đen là mấy, thế nên kết cục của cả hai cũng khác hẳn nhau.

Tuy nhiên góc độ này cũng đủ đẹp để Cyrax lật bàn rồi! Gã xoay ngược lưỡi dao trong tay lại, găm thẳng vào một bên cổ của con báo. Tiếp đó, gã bắt đầu rạch sang bên còn lại. Hiển nhiên con báo không muốn chết, thế nên nó lập tức nhảy vọt lên không trung, rồi rơi ngược cả người xuống đất.

Ở tư thế này, nếu Cyrax còn lì lợm ghì vào lưng nó, gã sẽ phải chịu lực rơi của cả gã lẫn con báo. Còn nếu Cyrax luồn ra trước bụng nó - gã chết chắc!

Mục đích của con báo chỉ đơn giản là muốn xua đuổi Cyrax, thế nên tình huống hợp lý nhất phải là gã khổng lồ buông nó ra. Như vậy con báo đúng là sẽ phải chịu tác động của trọng lực, nhưng còn hơn là bị rạch cổ chết!

- Súc sinh, mày coi thường ông mày quá rồi đấy!

Cyrax cười điên cuồng, mắt long sòng sọc lên. Gã là một người lý trí, và thường hành động theo lý trí. Song không phải vì thế mà Cyrax không có một dòng máu nóng, một sự điên cuồng! Đúng là gã thường hay áp chế phần con trong người, nhưng khi cần, "con" Cyrax cũng rất là đáng sợ đó!

Cả hai rơi rầm xuống đất, khiến cho bụi đất bay mù mịt, cùng với tiếng rên đau đớn của Cyrax. Gã vẫn bám chặt vào cổ con báo, lưỡi dao trong tay tiếp tục rạch. Nếu như Cyrax có thể cắt nó trong một nhát thì đã không khổ như thế này, có điều dao vốn thiết kế không phải để cắt như lưỡi cưa.

Dao, đao, kiếm và những vũ khí dạng cắt nói chung, cần có một cử động mang tính đưa lên đưa xuống, mới có thể cắt dễ dàng được, trừ phi vật thể quá mềm. Ở tư thế này của Cyrax, việc tiếp tục đưa được lưỡi dao đi đã là rất tốt rồi, chứ Cyrax hoàn toàn không mơ tưởng tới việc có thể thu dao lại lấy đà để cắt tiếp.

Chính vì thế, gã phải nhích từng chút, từng chút một trong công cuộc cắt cổ con báo này, và đó là một sự tra tấn với chính bản thân gã cũng như con báo. Cyrax không muốn chết, thế nên dù tình huống có như thế nào, con dao trong tay gã vẫn miệt mài đưa lên đưa xuống.

Con báo không muốn chết, thế nên bên cạnh việc cào xé cẳng tay Cyrax, nó cũng nghĩ ra đủ cách để khiến sinh vật nguy hiểm trên lưng mình cút đi. Nó tông lưng vào gốc cây, nhảy lên dập Cyrax xuống đất, dùng đấu khí cố gắng chữa trị miệng vết thương.

Trong phút chốc, trận chiến ám sát bỗng biến thành một màn vật lộn đầy máu tanh, giữa hai con thú tuyệt vọng tìm mọi cách để sinh tồn. Nó khiến Kyle vô cùng bối rối, bởi cậu ta không biết nên giúp cho Cyrax như thế nào. Con báo cứ nhảy lung tung liên tục, và mỗi lần như vậy thì máu của cả hai lại chảy nhiều hơn.

Cuối cùng, trải qua một màn đọ sức đẫm máu, Cyrax là người thắng cuộc. Lưỡi dao đã xé tan cuống họng nó, và lực ghì của Cyrax thậm chí còn bẻ cho cái đầu đứt lìa một nửa khỏi thân xác vẫn nóng hôi hổi của con báo.

Gã nằm vật ra mặt đất, thở phì phò, toàn thân đầm đìa máu tươi. Trông Cyrax như một con thú hấp hối, nhưng gã biết, đây còn lâu mới là giới hạn của mình. Gã vẫn có thể cho Kyle một đòn chí tử, nếu như cậu ta có những ý định không an phận.

Chỉ có điều Cyrax lo hơi xa! Kyle vội vàng móc từ chiếc túi sau lưng ra một ít băng sạch, cùng với vài lọ thuốc đỏ.

- Này! Anh còn sống không thế? Trả lời tôi xem?

- Chừng này sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi!

Cyrax nhăn mày cau mặt, dùng hai khuỷu tay chống người ngồi dậy. Hai cẳng tay của Cyrax chằng chịt những vết cào, còn miệng vết thương ở ngực đã vỡ toác ra. Nhìn Cyrax lúc này chẳng khác nào một kẻ thổ dân man rợ, vừa mới chiến thắng một trận chiến nguyên thủy xong.

- Cậu có thuốc sao?

- Có đây! Mà khoan... anh có gì để đổi không?

Kyle định đưa thuốc ra, song cậu ta lập tức rụt tay lại. Cyrax nhìn Kyle, thở dài. Chắc hẳn là cậu ta định trả thù chuyện ban nãy đây mà! Cũng chả sao, gã chỉ cần năng lượng để gia tăng tốc độ phục hồi của cơ thể là đủ rồi.

- Nếu vậy thì thôi, tôi không cần! Con báo này là tôi săn, nó của tôi toàn bộ, cậu không có vấn đề gì chứ?

Cyrax chỉ vào con báo. Kyle nhìn theo ngón tay Cyrax, trong mắt hiện lên vẻ luyến tiếc, xong nó nhanh chóng bị quét đi mất.

- Đúng, nó là của anh toàn bộ!

- Thế thì tôi không khách khí rồi, khà khà!

Cyrax cười lớn, cầm dao hướng về phía con báo. Còn Kyle thì ngồi ở một góc xa, vòng hai tay qua gối, ngắm nhìn Cyrax giải quyết chiến lợi phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Lật mặt!

Cyrax mau chóng xẻ thịt con báo ra, rồi bắc bếp nướng. Gã không cần phí thời gian vặt lông, bởi gã không có ý định ăn cả da. Cyrax dùng dao lột hết lớp da ra - gã cố gắng giữ cho nó nguyên vẹn nhất có thể. Tiếp sau đó, Cyrax rạch bụng con báo, lôi hết nội tạng ra vứt qua một bên. Sau khi xong hết, gã mới bắt đầu nướng con báo.

Cyrax tất nhiên không thể nào cứ để nguyên con báo to tổ bố đó mà nướng - vừa không hiệu quả vừa khó đạt được chất lượng tốt. Gã bẻ bốn chân của nó thành bốn khúc thịt để riêng. Phần thân thì Cyrax chặt làm ba phần, bao gồm đầu, nửa thân trên và dưới. Tất cả quá trình này đều được gã dùng tay và chân để thực hiện, bởi Cyrax không muốn để lộ ra mình có một con dao phẩm chất tốt.

Sự khác biệt của phẩm chất tốt và thường nằm ở tác dụng, chứ không phải ngoại hình. Một thanh đao sáng loáng nước thép óng như gương cũng có thể chỉ là rác rưởi chém vài cái quăn. Còn một lưỡi kiếm xù xì xỉn màu hoàn toàn có thể là một thanh kiếm cấp tốt xuyên giáp như giấy.

Xương của con báo được Cyrax rút ra, đạp gãy hết hai bên xương sườn, giữ lại xương sống để dùng như một chiếc roi. Với chuôi cầm thì Cyrax lấy luôn chiếc nanh trên hộp sọ của nó, mài phẳng một phần đốt sống cổ để tiện cầm nắm.

Thật đáng tiếc gã không thu được tinh hạch của con báo! Nó đã bị vỡ nát, bằng cách nào đó, và Cyrax coi như trắng tay trong chuyến đi săn này. Nên nhớ, thuộc tính của gã là bóng tối bản nguyên, tức là Cyrax có thể hấp thụ bất cứ thứ gì nếu muốn để chuyển hóa thành bóng tối. Một viên tinh hạch cấp thấp chắc chắn sẽ khiến cho quá trình phục hồi của Cyrax tăng đáng kể!

Cyrax làm xong tất cả những công đoạn mài xương đó trong lúc chờ thịt chín. Gã là một con người biết tận dụng, và thời gian trống đối với Cyrax ngoại trừ nghỉ ngơi thì có nghĩa là vô dụng! Ngay khi Cyrax đánh bóng xong chiếc roi xương báo thì thịt cũng đã chín. Gã lập tức dùng dao, cắt một miếng bỏ vào miệng.

Thịt của nó rất chắc và ngọt. Một nguồn dinh dưỡng kịp thời để bổ sung cho cơ thể đang khao khát năng lượng của gã. Và điều hay nhất là nhờ bóng tối, nên Cyrax không cần phải nhai kĩ chậm rãi để dễ tiêu hóa. Thay vào đó, gã cần nạp thật nhiều nguyên liệu càng tốt, rồi để đấu khí bản thân đồng hóa hết vật chất đó, xong đem đi chữa trị bản thân.

Cyrax cứ thế dùng tốc độ như hổ ăn mồi, chén sạch một nửa con báo mới tạm gọi là thỏa mãn nhu cầu hồi phục. Vừa ăn, gã vừa mắc tiếp bốn cái chân giò còn lại lên khung, chờ cho lửa nướng chín. Khóe mắt của gã đánh về phía Kyle. Nước dãi của cậu ta đã rớt ra một ít nơi khóe miệng, còn mắt thì nhìn

chòng chọc vào khối thịt nướng bốc mùi thơm phưng phức kia.

Cho dù đói tới không thể kiềm chế được, dù Cyrax đã để lộ ra rất nhiều sơ hở, song Kyle vẫn không hề tấn công gã. Trong thành thị, đấu sĩ còn bị các loại luật lệ ràng buộc, chứ khi ở nơi đồng không mông quạnh này, họ hành xử chẳng khác nào súc vật!

Đói thì muốn ăn, mệt thì ngủ lại, nứng thì làm tình. Nếu như nhu cầu không được thỏa mãn, thì đấu sĩ sẽ ra tay cướp đoạt nó. Đó là lí do vì sao các đấu sĩ gặp nhau ở nơi xa lạ, thì việc đầu tiên không phải là tay bắt mặt mừng, mà là cảnh giác! Miệng thì họ cười nói ngọt xót, có điều sau lưng thì sẵn sàng đâm ngay lập tức!

Gã nhìn xuống những vết thương trên cơ thể. Không có gì quá đáng ngại, tất cả đều là ngoại thương, và đã bắt đầu mọc da mọc thịt rồi! Về phần tổn thương bên trong thì Cyrax dùng nội nhãn nhìn một vòng không thấy vấn đề gì.

- Này Kyle!

- Ờ... hả gì cơ?

Kyle giật mình, thoát khỏi trạng thái thất thần. Cyrax ngoắc tay, ra hiệu cho cậu ta tiến tới. Khi Kyle bước đến gần, Cyrax chỉ vào một cẳng đùi sau của con báo, lúc này đã chín vàng rụm. Khối thịt này dễ to bằng nửa lồng ngực Kyle quá!

- Tôi đã nói gì nào? Chúng ta đang trong tình thế hiểm nghèo, phải giúp đỡ đùm bọc lẫn nhau. Tôi đã ăn đủ rồi, thế nên khối thịt này tặng cậu.

- Thật vậy sao?

Hai mắt của Kyle lóe sáng, nhưng cậu ta lập tức híp mắt lại!

- Như vậy cái giá là gì?

- Không gì cả! Tôi tặng cậu, như một minh chứng của tình bạn. Chúng ta đã chiến đấu bên cạnh nhau rồi đúng không?

Kyle trầm ngâm, không nói gì. Cậu nhìn chăm chú vào lớp mỡ vàng chảy ướt đẫm miếng thịt, sôi bóng lên dưới sức nóng của ngọn lửa. Cuối cùng, Kyle nuốt nước bọt, móc trong túi ra một ít thuốc và bông băng.

- Thay mặt trại tập trung, chúng tôi cảm ơn sự viện trợ của anh, Cyrax! Tuy nhiên nhận không thì không phù hợp với phong cách của chúng tôi, vậy nên xin anh nhận lấy những thứ này.

Cyrax liếc nhìn những thứ thuốc và băng trên đôi tay mảnh khảnh đen bẩn đó của cậu ta. Chúng là đồ tốt - chỉ bằng một ánh mắt, Cyrax cũng có thể nhìn ra được chất lượng của thuốc. Sống bên cạnh một kẻ suốt ngày chế tạo ra những thứ kỳ quái đã rèn cho Cyrax khả năng phân biệt đồ vật cực kì sắc sảo.

Chẳng ai muốn làm vật thí nghiệm cho một thứ thuốc phi nhân đạo do Goblin phát minh đúng không? Đúng không?!

- Tôi không cần những thứ này. Cậu cầm về đi.

Cyrax phẩy phẩy tay, ra hiệu cho Kyle cất đồ đi. Trên gương mặt chàng trai trẻ xuất hiện một sự ngạc nhiên không hề nhẹ, sau đó chuyển biến thành sự nghiêm túc không thể lay chuyển.

- Xin anh nhận cho! Nếu như anh không nhận thì chúng tôi không có cách nào tiếp nhận món quà này...

- Bla bla bla, nói vậy đủ chưa!

Cyrax cầm cái que cời lò dính đầy muội than lên, ấn nhẹ vào trán Kyle. Nó không nóng, thế nhưng chẳng hiểu sao máu dồn ngược hết lên trên mặt cậu!

- Tôi nói, là tặng cho cậu! Là cho cậu! Không phải cho bất cứ thằng hay con nào khác! Thế nên đây không phải là giao dịch giữa tôi và trại tập trung của cậu, mà là tôi, tình nguyện đem khúc thịt này, đưa cho cậu. Hiểu chưa?

- Nhưng... luật lệ... tôi phải mang đồ ăn về chia cho mọi người...

Kyle cúi đầu, rón rén đáp lời trước sự ngang ngược của Cyrax. Không hiểu vì sao mà đây vốn là một cảnh từ thiện, song giờ lại biến thành cường hào ức hiếp dân lành mới hay cơ chứ!

Cyrax vỗ trán đánh bốp một cái. Gã chỉ vào mặt Kyle.

- Cậu nhìn lại mình xem? Gầy gò vàng vọt như vậy thì còn định đi cứu ai? Cậu muốn làm anh hùng đúng không? Trước tiên cậu phải cứu được bản thân mình đã, chứ đến thân thể mình còn chẳng thể giữ được thì định giúp đỡ ai.

Kyle mím chặt môi, không nói lời nào. Để khiến lời nói của mình thêm trọng lượng, Cyrax cầm chiếc đùi lên.

- Giờ tôi hỏi cậu một câu, ăn hay không? Nếu cậu ăn, thì ăn ngay tại đây, trước mặt tôi, cho tới khi bằng sạch thì thôi. Còn không hoặc bỏ dở thì tôi sẽ

ném hết chúng đi ngay lập tức! Ba, hai...

- Rồi! Được rồi! Đưa cho tôi!

Kyle không thể kháng cự trước sự cưỡng bức của Cyrax, đành phải tuân theo ý nguyện của gã. Cậu đón lấy khối chân giò, đưa lên miệng gặm từng miếng một. Kyle là một cậu chàng xinh trai, và cái cách ăn đó khiến cậu ta càng thêm duyên dáng.

Nhưng sự thật thì khi đói lâu ngày, hãy ăn như Kyle! Dạ dày khi bị đói sẽ tiết ra dịch vị để báo hiệu lên não rằng nó cần đồ ăn để co bóp. Song khi tình trạng thiếu đồ ăn diễn ra liên tục, não sẽ chỉ thị cho dạ dày hoạt động dưới-công-suất, để giảm bớt tín hiệu đói gửi lên trên não.

Chính vì thế, dạ dày lúc này của Kyle đang trong tình trạng cực kì yếu, và nó cần được nuôi bằng từng chút, từng chút thức ăn một, chứ không phải là một lượng lớn to đùng. Việc này sẽ dẫn tới dạ dày không kịp điều chỉnh lại nhịp độ, gây ra trạng thái đầy bụng bội thực cực kì khó chịu!

Hơn thế nữa, thức ăn tồn tại dưới dạng nhỏ cũng giúp cho dạ dày đỡ phải co bóp nhiều hơn, cải thiện hiệu suất hấp thu dinh dưỡng bên trong đồ ăn. Vậy nên bất kể vì lí do nào, hãy ăn như mèo gặm khi đói, chứ đừng ăn như rồng như hổ giống Cyrax. Gã là quái vật rồi, không cùng hạng cân với người bình thường!

Khi Kyle đang nhấm nháp bữa sáng tuyệt vời của mình, thì Cyrax cũng không ngơi tay. Gã nhảy vụt lên trên những cành cây, nhìn ngó, tìm kiếm một vài chiếc lá rất to bản để đem cuốn chỗ thịt đã chế biến xong lại. Với mỗi chiếc lá, Cyrax lại nhấm một tí ở góc, để kiểm tra xem nó có độc tố hay không. Sở hữu nội nhãn cho phép Cyrax có thể làm một Thần Nông* bất đắc dĩ.

Cyrax hì hục đóng gói hết chỗ thịt, bỏ từng bọc vào trong chiếc ba lô bằng lá cây sau lưng. Kyle đứng dậy, phủi phủi bụi khỏi quần, cũng như xoa tay xuống đất để tẩy khỏi vết dầu mỡ. Một mẹo khá hay nếu như tay bị mỡ trơn mà không hết được, là hãy xoa nó xuống đất. Mỡ sẽ cuộn lại với đất cát, và rơi khỏi tay chúng ta.

- Hương vị như nào?

- Thật không thể tin được! Tại sao... anh làm được thịt ngon như vậy?

Thịt thú rừng thường có vị tanh, và nếu không có phụ gia đi kèm thì rất khó ăn, chứ không hề thơm như tưởng tượng. Thứ thơm ở đây là mùi, không phải vị! Cyrax bèn chỉ xuống khúc gỗ cháy đen thui dưới chân Kyle.

- Là tro! Khi cậu đốt cành cây, tro của nó có chứa một loại muối, đem lại hương vị mặn. Tất nhiên mùi hăng hăng đắng thì không thể tránh được, song ít ra ăn một miếng thịt đậm và hơi có mùi tro còn hơn là ăn nhạt toẹt phải không?

Kyle nhìn xuống đống gỗ cháy, trong mắt lóe lên một tia sáng kì lạ. Cậu ta gật đầu, rồi quay người đi.

- Như vậy, chúng ta tiếp tục cuộc hành trình thôi! Trại tập trung còn cách chúng ta không quá xa đâu!

Sau một thời gian khoảng nửa ngày, lúc mặt trời đã gần xuống xế tà, thì họ tới nơi. Trước mặt Cyrax là một khu trại tập trung, với rất nhiều những ngôi nhà được mắc trên cây.

- Cậu còn gì muốn nói nữa không?

- Hả? Ý anh là sao?

Cyrax đặt con dao lên cổ họng Kyle, thì thào vào tai cậu ta.

- Nếu không thì cô có thể đi chết được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Toga Williams

Khi Cyrax đưa con dao đi, thì gã gặp phải một lực cản khủng khiếp. Nó mạnh tới nỗi hất văng Cyrax ra phía sau, ép cho gã phải loạng choạng lùi lại mất mấy bước mới có thể đứng vững. Trước mặt gã, Kyle đang tỏa ra một vầng hào quang màu xanh biển - đại diện cho đấu khí cấp trung thuộc tính nước.

- Anh thật sự cắt tôi sao?

- Để tránh cô vòng vo không nhận, tốt nhất là tôi tiên hạ thủ vi cường!

Cyrax nghiêng đầu nhún vai. Kyle lúc này không còn mang theo hình dáng một cậu trai gày gò nữa. Thân hình của cậu... nói đúng hơn là cô ta có sự thay

đổi nho nhỏ, ví dụ như các khớp xương thu lại, hay chiều cao thấp đi đôi chút. Phần ngực của Kyle lúc trước phẳng lỳ, thì nay nhô lên một phần, cũng có thể gọi là núi non trập trùng!

Và đó là tất cả những gì mà một đấu sĩ có thể làm được! Đừng tưởng rằng họ có thể thay đổi, tức là biến hoàn toàn từ một gã khổng lồ trở thành một người lùn bé nhỏ được. Vật chất luôn luôn bảo toàn, và quá trình to lên nhỏ đi đó cũng phải tuân theo định luật này.

Một đấu sĩ, nếu như kéo cho cơ thể cao lên, thì sẽ khiến phần sụn ở các khớp trở nên loãng hơn. Điều này sẽ dẫn tới rủi ro trật khớp dễ như bỡn, bởi lượng chất sụn trên người họ giờ đã không còn đủ để níu kéo các bộ phận khác.

Ngược lại, một đấu sĩ thu nhỏ thân mình thì lại gặp rắc rối với tình trạng hai đoạn xương va chạm vào nhau. Theo như Gatrix giải phẫu thì xương của người Avalon... không, gọi là người Malus thôi, có kết cấu gồm ba phần. Phần bên ngoài là màng xương, phần giữa là khung xương và trong cùng là khoang xương.

Vấn đề nằm ở phần trong cùng này! Khoang xương là chỗ để chứa tủy xương, một tập hợp các tế bào thần kinh giúp liên kết với tủy sống nằm ở xương sống. Chính vì thế nên xương mặc dù là bộ phận cứng nhất nhì trên cơ thể, xong chúng cũng có cảm giác nếu bị chạm phải!

Sẽ không có một đấu sĩ nào thích cảm giác hai phần xương cạ vào nhau đâu! Cơn đau bất ngờ đó thậm chí có thể khiến cho một đấu sĩ to khỏe như bò mộng phải sùi bọt mép ngất đi ngay lập tức!

Tương tự là việc thay đổi gương mặt. Các đấu sĩ có thể xê dịch những tế bào da thịt - cái này thì dễ vì có đấu khí hỗ trợ, để biến gương mặt trở nên khác lạ hơn bình thường. Nó giống như cái cách Kyle làm tan đi lớp mỡ trước ngực - vốn là thành phần chính của tuyến vú.

Và đây mới thật sự là lí do để người ta tin rằng, các đấu sĩ có thể thay đổi hình dạng tùy ý. Trên thực tế, họ phải chịu rất nhiều giới hạn, ví dụ như biên độ thay đổi chiều cao là có hạn, kết cấu xương trên khuôn mặt cũng không thể thay đổi. Một người có xương gò má cao, thì trừ phi đập má, còn không thì họ có biến thành cái gì cũng có gò má cao.

Không chỉ vậy, mỗi một đấu sĩ đều có một đặc trưng để nhận dạng, đó chính là hương vị đấu khí của họ. Nó không phải là một loại mùi, như mùi chua, mùi thối, mùi thơm gì hết. Vị của đấu khí, chỉ cần một đấu sĩ khác gặp qua một lần, họ có thể nhớ nó tới mãi mãi, giống như cách các loài động vật đánh hơi vậy.

Tổng hợp những điều trên, phần lớn các đấu sĩ chỉ dùng đấu khí để điều chỉnh gương mặt một chút cho dễ nhìn, chứ mấy chuyện như ngụy trang để lẻn vào do thám, đánh lừa người khác vân vân... đều chỉ là chuyện phiếm.

Gatrix đã từng tưởng rằng đấu sĩ trên Avalon có thể điều chỉnh cơ thể như một nhóm chiến binh hắn từng nhìn thấy - tên họ là Animorphs!

Cuối cùng thì đấu sĩ ở nơi đây vẫn bị ràng buộc bởi định luật bảo toàn vật chất!

Quay trở lại với Kyle và Cyrax. Sau khi biến trở lại hình dạng thật, giọng nói của Kyle cũng trở nên nữ tính hơn rất nhiều, và nó phù hợp với thân phận của cô. Chứ một cậu chàng gầy gò như Kyle Williams lại có giọng nói hơi thanh thoát chỉ khiến người ta liên tưởng tới lũ trai lơ mà thôi!

- Xin chào, nếu tôi đoán không sai, là Toga phải không?

- Toga Williams! Rất vui được gặp mặt, Cyrax!

Togo nhấn rất mạnh vào chữ "vui", gần như nghiến răng nghiến lợi để nói cho xong câu đó. Một vài đấu sĩ nghe thấy tiếng ồn ào, đã vội vã chạy ra ngoài nhà gỗ ngó xem.

- A! Là đại tỷ! Đại tỷ Toga!

- Đại tỷ đang gặp rắc rối thì phải?

- Anh em xông lên, đánh chết thằng trọc kia!

Giống như một bầy kiến vỡ tổ, trong cái ánh chập choạng của buổi chiều tà, từng dòng từng dòng người chảy ra khỏi những ngôi nhà trên cây. Mỗi người trong bọn họ đều lăm lăm vũ khí trong tay, mặt mày hùng hổ bặm trợn, chạy hùng hục tới chỗ Toga và Cyrax đang đứng.

- Làm sao anh biết được?

Toga đứng im, nhìn thẳng vào Cyrax. Lớp đấu khí bao xung quanh cô đã biến mất, để lộ ra thân thể có phần gầy gò vàng vọt của Toga đứng giữa làn gió lành lạnh. Đấu sĩ không thể tự tăng thêm thịt trên cơ thể. Họ béo, có thể thiêu đốt mỡ để gầy đi. Còn một đấu sĩ đang gầy, thì có thay đổi kiểu gì cũng vẫn gầy.

Giữa ánh nắng mặt trời đỏ quạch như hấp hối phía sau gáy Toga, Cyrax bỗng nhiên nổi lên một cảm xúc kì lạ. Cô nàng đứng trước mặt gã là một người mạnh mẽ - Cyrax không phủ nhận điều đó. Đôi mắt hung hung nâu của cô ánh lên một sự kiên cường bất khuất, mang theo chính nghĩa không thể nào bẻ gãy!

Thế nhưng nó hoàn toàn đối lập với vẻ ngoài của cô lúc này! Mái tóc của Togo dù ngắn song rất dày, và chúng đang rối tung lên do gió, và thiếu dưỡng chất. Khi cơ thể không ăn đủ chất, dinh dưỡng sẽ không được truyền đi để nuôi tóc, khiến cho tóc trở nên xơ cứng và chẻ ngọn.

Đôi mắt của Toga rất sáng, có điều nó nào có thể giấu đi được sự mệt mỏi vẽ rõ ràng dưới hai quầng mắt thâm quầng kia! Gương mặt cô hốc hác, môi nứt nẻ, da thì nhợt nhạt thiếu sức sống. Ấy thế mà chính người con gái trông yếu đuối mỏng manh đó, lại đang là chỗ dựa tinh thần cho gần năm chục người đang bao quanh gã.

Và nó khiến Cyrax nổi giận! Ngọn lửa vô danh cháy hừng hực trong lòng gã, khiến cho Cyrax rất khó chịu. Cyrax muốn phát tiết nó, gã muốn biết rốt cuộc tại sao bản thân lại giận dữ.

Có phải chăng vì gã ganh ghét khi thấy một cô gái lại lãnh đạo cả đám đàn ông đàn bà kia? Hay bởi vì gã ngứa mắt với những con dòi bọ ăn hại, đang tìm mọi cách để lạm dụng người con gái chính trực trước mặt gã?

Cyrax hít một hơi sâu, cảm nhận cơ thể một lần. Nhờ có năng lượng tiếp được kịp thời, nên các vết thương trên người gã đang phục hồi với tiến độ cực kì tốt. Tất nhiên gã còn lâu mới đạt tới thời điểm như lúc mới nhảy khỏi gốc cây đại thụ. Có điều với tình trạng hiện tại thì Cyrax vừa đánh vừa lùi cũng thoát được khỏi đám đấu sĩ cấp thấp này.

Gatrix từng nói, một cá nhân mạnh mẽ, mà bị nhiều cá nhân yếu hơn vây lại đánh cũng sẽ thua. Đó là sự thực, và nó hoàn toàn không mâu thuẫn gì với khẳng định phía trên kia của Cyrax. Nó lại càng không trái ngược với thực trạng Cyrax bị một bầy cá răng hổ đánh cho tối tăm mặt mũi.

Bởi vì trong cả hai trường hợp, họ đều nhắc tới một đội những người không sợ chết! Đúng, binh lính bao gồm một nhóm đấu sĩ cấp thấp, được rèn luyện kỷ luật, võ thuật và hợp tác hoàn toàn có thể đánh cho đấu sĩ cấp trung lẫn cấp cao vỡ đầu bưu trán, miễn sao số lượng đủ!

Một đàn cá răng hổ, bất chấp số lượng thương vong cũng phải cắn cho Cyrax một miếng đau đớn, đã đánh bại được sinh vật mạnh gấp hàng chục, thậm chí là trăm lần bản thân.

Thế nhưng một nắm cát, dù có hung hãn thế nào, cũng chẳng thể làm suy chuyển được khối thép!

- Chị đại, đây là ai?

- Đừng hỏi nhiều vô ích! Nãy tôi thấy hắn định cứa cổ chị đại đó! Mọi người mau xông lên bắt hắn lại đi!

- Đúng đó! Chị đại lùi lại, cứ để chúng tôi lo thằng này.

Là thứ gì cho họ sự tự tin cao độ đến như vậy? Là bởi đấu khí của Cyrax chỉ tỏa ra được một hương vị cấp thấp? Hay bởi gã thân cô thế cô, còn bọn họ người đông thế mạnh, lại có thêm một đấu sĩ cấp trung mạnh mẽ trấn giữ?

Ngọn lửa vô danh trong lòng Cyrax bùng cháy tới cực điểm! Trông bọn họ cũng tiều tụy như những kẻ đói ăn lâu ngày, thế thì nhấc mông lên kiếm đồ ăn đi, lũ dòi bọ!

- Grao!

Cyrax gầm lên, vung tay ra như cắt, tóm lấy đầu một người đàn ông cởi trần gần đó. Gã dồn sức vào cánh tay, ấn đầu người đó xuống đất đánh rầm một cái, phế luôn khả năng chiến đấu của anh ta trong chốc lát.

- Bởi vì cô tỏa ra thứ mùi của một sinh vật giống cái!

Cyrax ngửa người ra phía sau, né một lưỡi kiếm bổ từ trên xuống. Vụng về, quá vụng về! Cyrax lắc đầu, xoay hông đạp bắn kẻ địch ra xa.

- Động vật luôn tiết ra một thứ mùi hương để hấp dẫn bạn khác giới. Tôi không nói tới mùi bùn đất, mà là mùi cơ thể không tắm trong một thời gian. Nó tạo ra một hương vị rất khó chịu với những kẻ cùng giới, song với người khác giới thì...

Cyrax lên gối, đánh ngã thêm một đấu sĩ nữa. Gã giống hệt như một con hổ đứng giữa bầy cừu!

- Sau khi chúng ta gặp nhau một lúc, cơ thể tôi đã có phản ứng. Trên phương diện thị giác, cô có thể đánh lừa ánh mắt, nhưng cơ thể của chúng ta vốn rất thành thật mà! Chính vì thế, tôi đã thử tập trung quan sát từng hành vi của cô. Tất nhiên tôi không có đủ bằng chứng kết luận, song chẳng phải cô đã thừa nhận rồi sao?

Lại một lần nữa, Cyrax học theo thói quen nhét chữ và lập lờ đánh lận con đen của Gatrix.

Bằng việc đưa ra một kết luận chưa chứng minh, cùng với hiệu ứng cầu treo - khi người ta gặp nguy hiểm tới tính mạng thì thường có xu hướng nói thật, Cyrax đã ép được Kyle phải bộc lộ thân phận thật.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Một cô nàng ngu đần

- Vậy thì tại sao anh lại phải cố giết tôi?

Toga giận dữ, đôi mắt long lanh nước - đừng hiểu nhầm, không phải cô nàng khóc đâu! Toga thuộc hệ nước, nên thay vì mắt cháy phừng phừng lửa giận, thì cô long lanh thủy triều phẫn nộ thôi!

- Vậy thì cô giải thích bốn lần liền cô tìm cách hạ thuốc tôi bằng thuốc bột thì sao?

Cyrax ngả ngón đáp lại. Gã tiếp tục thúc một cú trời giáng vào kẻ dám lao đến bên hông, khiến cho cô ta quỳ mọp xuống, chảy hết cả dịch dạ dày ra khỏi miệng.

Những người mạo hiểm vừa đánh vừa nhao nhao lên tiếng.

- Thằng này mạnh quá! Sao nó rõ ràng là đấu sĩ cấp thấp mà lại mạnh đến như vậy?

- Nó luôn luôn đi trước chúng ta một bước!

- Chẳng lẽ nó có tà thuật gì?

- Chị đại Toga, mong chị đứng ra đòi lại công bằng cho bọn tôi!

- Đúng đó, chị đại...

Từng đợt sóng âm thanh cứ nhao nhao ập tới bên tai Toga, ong ong như ruồi bay, khiến cô không khỏi cau mày nhăn mặt khó chịu. Trên thực tế, Toga là một cô gái xinh đẹp, và xinh "người", theo như đánh giá của Cyrax.

Xinh người, hay xinh phàm tục, ý chỉ những vẻ đẹp mà một người bình thường khi nhìn thấy sẽ gật gù "nó thật là đẹp" nhưng cũng chỉ đến vậy. Nó không phải là những vẻ đẹp mang tính ma mị như Vera - đừng quên rằng cô nàng mang một nửa dòng máu Succubus. Nó lại càng không phải vẻ đẹp tới ngạt thở của các thành viên tộc Tiên - những người được đồn rằng dùng chính hình mẫu của Thần tạo nên.

Cyrax thừa nhận, gã thích cái đẹp này hơn! Gã chưa từng có bất cứ một cảm giác hay rung động nào với Vera, phần lớn là bởi bản năng cảnh báo gã phải tránh xa cô nàng ra. Cyrax cũng không hi vọng sẽ có một bạn tình như Sophia. Cô ta đẹp, song cái mạnh mẽ nó lấn át hết vẻ đẹp ngoại hình của nữ võ sĩ mất rồi!

Ơn Gildur, cuối cùng thì gã cũng gặp được một người con gái bình thường! Cyrax lẩm bẩm trong đầu.

- Đủ rồi!

Toga quát lớn. Ngay lập tức, đoàn người trở nên im bặt! Đừng quên rằng người con gái đứng trước mặt họ đây, không chỉ là một người sẵn sàng nhường khẩu phần ăn của mình cho người khác. Cô nàng còn là một lãnh đạo với thủ đoạn tàn nhẫn để đoàn kết được những người mạo hiểm còn sống sót!

Mới là lạ...

Cyrax cúi đầu, khi những tiếng chửi mắng tiếp tục vang lên. Gã đã nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp nhất, khi "Kyle" nhắc tới việc cô dẫn dắt người mạo hiểm còn sống. Trong thời buổi loạn lạc, chỉ có hai thành phần có thể dụ dỗ được người khác đi theo.

Một là những kẻ lãnh đạo trời sinh. Họ không nhất thiết phải quá mạnh, nhưng có khả năng điều khiển người khác. Đó có thể là thông qua lời nói, cử chỉ, hành vi, mượn lực, và bất kể là cách nào thì họ cũng phải có một trái tim sắt đá, lạnh lùng. Cyrax đột nhiên liên tưởng tới hình ảnh một người đàn ông râu ria đen trắng cắt tỉa gọn gàng!

Về phần người thứ hai, thì người này phải thỏa mãn đủ hai điều kiện. Một là rất mạnh, đương nhiên phải mạnh mới có thể dẫn dắt người khác sống được trong thời buổi mạt thế! Thứ hai là ngu, cực kì ngu, ngu tới mức thánh mẫu, để những con kí sinh trùng dòi bọ bám lên.

- Không thể bỏ qua cho thằng này được, Toga! Nếu không thì hắn có thể gây nguy hại cho toàn bộ chúng ta đó!

- Bảo vệ chúng tôi đi Toga! Chẳng phải cô đã hứa rằng sẽ bảo vệ chúng tôi tới khi chúng ta thoát hết khỏi đây rồi sao?

- Chị đại Toga, chị định bỏ rơi bọn em sao?

Một nắm đấm vung lên, đấm thẳng vào gương mặt Cyrax, khiến gã phải nghiêng đầu sang một bên để giảm bớt lực. Ngay sau đó, một tá các loại vũ khí sắc bén khác nhau cũng ập thẳng xuống đầu Cyrax!

- Tôi nói, dừng lại!

Một luồng áp lực khủng khiếp tỏa ra từ Toga, đẩy lui toàn bộ những đấu sĩ khác ngã ngửa ra. Cho dù Toga có thân thiện tới đâu, cho dù cô sẵn sàng nhường đồ ăn của mình cho đồng bạn và để bản thân bị cơn đói giày vò, cho dù cô luôn là người đầu tiên lao vào trận chiến.

Toga vẫn là một đấu sĩ cấp trung, hàng thật giá thật!

Các đấu sĩ ngồi phịch dưới đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đẫm cả quần áo trên người. Áp lực và khí thế của sinh vật cao hơn họ một bậc khiến cho họ không cách nào thở được! Một vài người run bần bật, mặt tái xanh đi khi nhìn thấy vẻ giận dữ trên gương mặt của Toga.

Nỗi sợ đến rất nhanh, và đi cũng nhanh không kém! Toga đã thu hồi khí thế của mình, đồng thời những người mạo hiểm cũng chẳng phải là sinh vật thánh thiện tốt lành gì. Họ là những kẻ vào sinh ra tử, sống trên đầu mũi dao, thế nên áp lực của Toga chỉ có thể khiến họ tắt điện trong ngắn ngủi mà thôi!

- Tại sao anh không tránh?

Cyrax đưa tay lên lau máu mũi.

- Vì cô nói dừng lại còn gì!

Toga hơi sững người, giống như bị đấm một cú vào thẳng mặt vậy.

- Anh quá nguy hiểm!

Toga thở dài, thốt ra một cách mệt mỏi. Cô đưa tay lên ấn trán, nhìn những người đang ngồi la liệt xung quanh, và cả những người đang nằm bất động.

- Ngay từ lần đầu gặp anh, linh cảm của tôi đã mách bảo rằng anh rất nguy hiểm.

- Và đó là lí do cô bỏ thuốc vào chỗ quần áo cũ đó? Đừng dối tôi, cơ thể tôi cực kì nhạy cảm với các loại thuốc. Cô có cần tôi kể số lần cô đã hạ thuốc tôi không?

- Tôi lại cứ tưởng là do mình chưa dùng đủ liều chứ! Một lần trong quần áo, một lần tỏa trong không khí, một lần bôi lên thịt nướng, và một lần nữa thì tôi mới dự định làm vậy song thất bại. Mỗi lần tôi đều dùng một loại thuốc suy yếu khác nhau, vậy mà anh vẫn trơ trơ ra. Rốt cuộc anh là cái quái gì vậy?

Toga xòe ngón tay, đếm ra những lần hạ thuốc của cô nàng, trong cái nhìn kinh dị của đám người sống sót. Những thứ thuốc phòng thân này là do tất cả bọn họ nghiên cứu ra, đương nhiên họ hiểu uy lực của chúng lớn tới mức nào. Theo như Toga kể thì có vẻ như cô không định hạ độc Cyrax, chỉ muốn đánh gục gã khổng lồ để tìm biện pháp khống chế thôi!

- Cô biết không, nếu như cô không thích cho tôi về đây thì cô hoàn toàn có thể dẫn tôi đi đâu đó rồi dùng thân phận đấu sĩ cấp trung để bỏ trốn mà?

Toga cúi đầu, không đáp. Cyrax thấy vậy bèn đưa tay vỗ trán.

- Thật không thể tin nổi! Cô lo cho tôi! Thật luôn?!

Cyrax quát lớn, và Toga càng rúc cằm vào sâu trong ngực.

- Chẳng lẽ cô không sợ nuôi ong tay áo à? Tôi hoàn toàn có thể là một tên sát nhân biến thái nào đó, và gieo rắc tai họa lên khắp trại của cô. Tôi thậm chí có thể còn chẳng phải là người nữa? Điều gì khiến cô nghĩ rằng đưa tôi về nơi đây là một ý hay vậy?

Toga, dường như đã dốc hết can đảm, từ tốn ngẩng đầu lên. Đôi mắt của cô long lanh nước, ánh lên một niềm tin không thể suy chuyển.

- Bởi vì tôi tin rằng anh sẽ cần chúng tôi, như chúng tôi cần anh! Chúng ta đang trong tình cảnh khốn khó, phải đùm bọc lẫn nhau!

Lần này thì đến lượt Cyrax cứng họng! Gã cắm ghét sự hi sinh. Hi sinh lợi ích bản thân cho người khác, trong thế giới quan của Cyrax là một hành động ngu xuẩn! Người không vì mình, trời tru đất diệt! Nếu như đến bản thân còn chẳng thể bảo vệ, thì lấy tư cách gì để đi chăm lo cho người khác?

Thế nên gã chói mắt!

Cyrax không thể nào nhìn thẳng vào tình thương của Toga được. Tại sao lại có thể tồn tại một con người giàu lòng vị tha đến như vậy được chứ? Nó hoàn toàn không ăn khớp với xã hội ăn thịt lẫn nhau như thế này!

Vera là một đứa trẻ, và được Gatrix bảo hộ, nên Cyrax hoàn toàn có thể hiểu tại sao cô nàng lại có suy nghĩ viển vông tới như vậy. Nói thật thì nếu như có Gatrix phò tá thì có lẽ Cyrax đã không lưu lạc tới tận mức này! Thế nhưng cô gái này? Cô ta rốt cuộc đã gặp chuyện gì mà có thể giữ được một niềm tin lớn lao như vậy?

Cyrax tràn ngập phiền muộn trong lòng. Gã há miệng nói.

- Cô...

- Có tập kích! Ma thú tập kích!

Một giọng nói thảm thiết tru lên, kéo tất cả bọn họ ra khỏi trận nội chiến ngớ ngẩn giữa con người với nhau. Cách xa xa bọn họ, bước ra từ những rặng cây cao lớn tối mù trong ánh chiều muộn, là hàng đàn chó dữ! Chúng khác hẳn với vẻ đẹp duyên dáng mềm mại của con báo đen mà Cyrax đã săn giết

hồi nãy.

Những cẳng chân của chúng, cùng với cơ thể, rất chắc nịch, và thô ngắn, chứ không dài như loài báo đen. Thật khó để so sánh được sự khác biệt giữa hai loài thú săn mồi, nhưng chúng ta có thể tạm đặt một người tộc Tiên và một người Lùn để thấy được hai loại cơ thể đó đối lập nhau đến như nào!

- Cẩn thận, đó là Chó cắn lửa!

Một người khác lên tiếng cảnh báo. Càng ngày càng có nhiều những con chó khác tụ tập lại, chuẩn bị cho một cuộc tập kích.

- Chúng ta ở quá xa nhà trên cây! Sẽ không kịp leo lên trên đó mất!

Chó cắn lửa không biết leo cây, giống như phần lớn ma thú có thể tấn công trại của họ. Vậy nên những người mạo hiểm đã tìm ra cách là xây những ngôi nhà nằm vắt vẻo trên cây cao, tránh xa khỏi tầm sát thương của lũ dã thú.

Vấn đề là ở độ cao này, họ nhảy xuống chỉ bị xây xát nhẹ, có điều từ dưới đất mà nhảy lên thì hơi bị khó. Thông thường họ có những sợi dây ròng xuống đất làm phương tiện đi lại, song lúc này do mải mê đánh với Cyrax, nên bọn họ đã ở khá xa những chiếc dây cứu mạng đó.

Với tốc độ của đàn chó thì chúng hoàn toàn có thể đạt đến sợi dây trước khi cả đoàn kịp leo lên. Đừng tưởng rằng những chiếc chân ngắn thô to kia của chúng nghĩa là chạy chậm! Thật ra thì Chó cắn lửa có tốc độ phi nước đại cực kì lớn, chỉ có điều chúng khó đổi hướng thôi. Đó mới thật sự là khuyết điểm của chân ngắn, chứ không phải là tốc độ chậm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Hịch đấu sĩ???

Gần năm mươi con người vội vàng quay sang nhìn Toga, trong mắt tràn ngập ỷ lại. Cũng khó có thể trách họ, khi từ trước đến giờ, mỗi khi có vấn đề gì, vẫn luôn là Toga lao lên cáng đáng cho những người khác. Chỉ cần cô lao vào chiến đấu với lũ chó, để bọn họ có thời gian leo lên là được thôi.

- Làm ơn cứu chúng tôi với, Toga!

- Đúng đó, chị đại! Xin hãy cứu chúng tôi!

Toga nhìn một vòng, nhanh chóng gật đầu.

- Được rồi! Thời gian gấp gáp, mọi người mau mau leo lên đi, để tôi đoạn hậu!

Chó cắn lửa, một cách đặt tên đầy... dân dã của những kẻ thất học! Chúng ta có thể mong đợi gì hơn một đám mọc cơ bắp thay vì não cơ chứ? Tuy cái tên đó có thể không đẹp, nhưng ít nhất nó thể hiện rất tượng hình phương thức chiến đấu của lũ ma thú này.

Những con Chó cắn lửa sở hữu một bộ hàm cực mạnh mẽ, với lực cắn đủ sức bóp nát cả một khối thép dày vài phân. Điều đó khiến cho chúng cực kì nguy hiểm trong các trận chiến cự li gần, khi một cú táp đó có thể cắn đứt cả vũ khí của đấu sĩ. Khi không còn vũ khí hay khiên chắn, người mạo hiểm sẽ rất khó sống trước những đợt tấn công của đàn chó.

Hình tượng "cắn lửa" ý chỉ khi những con chó này cắn, có cảm giác như đó là một vụ nổ chứ không còn chỉ là động tác khép hàm tốc độ nhanh nữa. Với lực cắn mạnh như vậy, loài ma thú này hiển nhiên phải có một hộp sọ và xương cổ cực kì chắc khỏe để chịu được lực chấn động sinh ra từ một cú cắn.

Đổi lại, cường độ cơ bắp trên thân thể của chúng lại không quá mạnh mẽ. Loài Chó cắn lửa có thể đạt tốc độ phi nước đại cực lớn, song thể lực của chúng lại có hạn! Nói một cách đơn giản thì chúng có sức bùng nổ tốt, còn nếu chiến đấu thời gian dài thì cơ thể nặng nề và bộ hàm tiêu hao năng lượng kia lại là khuyết điểm của chúng.

Nghĩ lại thì chúng khá giống Cá răng hổ mà Cyrax đã gặp. Cả hai đều sở hữu sức tấn công áp đảo, nhưng khả năng phòng thủ thì không được tốt lắm! Và quan trọng là chúng đều đi theo đoàn! Cyrax đã thử sức với một đoàn Cá răng hổ, và gã khẳng định rằng Toga nếu như đối đầu với lũ Chó cắn lửa này thì chỉ có thể gặp số phận tương tự gã!

Thậm chí còn có thể tệ hơn! Cyrax có thể thân thể đạt tới đấu sĩ cấp trung, còn thân thể thực của Toga chỉ là đấu sĩ cấp thấp. Cô có thể dùng đấu khí để bảo hộ bản thân trong một chốc lát, có điều đấu khí của Toga sẽ hao hụt cực nhanh trước sức sát thương của bầy chó. Và nếu như thân thể mỏng manh kia của cô nàng bại lộ trước những cái mõm chó nhễu nhớt dãi kia thì...

Chưa kể, tình huống của Cyrax và Toga cũng rất khác nhau! Cyrax có quyền lựa chọn đánh hay không, do đó thiệt hại của gã thấp hơn rất nhiều. Còn trong trường hợp này, khi Toga phải tử thủ để bảo vệ cho những con dòi này bỏ trốn... khả năng cao là cô có thể bỏ lại ít nhất một đến hai bộ phận.

- Đứng im!

Cyrax rút cây roi làm từ xương sống con báo đen từ trên lưng ra. Đến lúc này những người mạo hiểm mới nhận ra gã có dùng vũ khí, và gã khinh thường bọn họ tới mức còn chẳng thèm dùng nó luôn! Cyrax vung roi, vụt mạnh xuống trước mặt Toga, vẽ nên một vạch đứt sâu hoắm.

- Cô đứng yên đây cho tôi!

- Anh làm gì vậy? Đừng có phá, để yên cho tôi cứu người, nếu không thì không còn kịp nữa!

- Đúng đó! Thằng khốn kia đừng có quấy rầy chị đại...

- Câm họng!

Cyrax gầm lên, mắt long sòng sọc. Mạch máu trên cổ gã nổi lên, đập phập phồng. Cyrax hít sâu một hơi, nhìn Toga, rồi nhìn tất cả những người mạo hiểm.

- Hôm nay hoặc là chúng ta cùng nhau chiến đấu và sống sót, hoặc là tao và cô gái này sẽ nhìn lũ kí sinh trùng chúng bay chết từng đứa một! Chọn đi!

Cyrax đưa tay ra túm lấy cẳng tay Toga, trong khi đàn chó đã tụ tập xong. Con đầu đàn ngửa cổ lên tru một tiếng, và đàn chó phía sau cũng ngửa lên tru theo.

- Muốn sống, đấu sĩ chống chịu bước lên trước kết thành đội hình! Đấu sĩ sử dụng vũ khí dài đứng tuyến sau. Mấy đứa dùng vũ khí ngắn như dao hoặc quyền sáo thì đảm bảo hai cánh không bị phá. Nhanh con mẹ chân lên!

Cyrax quát lớn, và ngay lập tức đám người vội vàng làm theo lời gã. Trong cái thời khắc hỗn loạn này, chỉ cần có một người đưa ra được ý kiến mạch lạc rõ ràng, tự khắc những người khác sẽ tìm cách tuân theo. Họ còn ôm theo những người bị Cyrax đánh bất tỉnh, để vào khu vực sâu nhất trong đội hình.

Ở phía trên cùng, Cyrax và Toga đứng cao nhất, lĩnh nhiệm vụ làm mũi nhọn hứng đợt công kích của đàn Chó cắn lửa. Điều này sẽ giảm bớt áp lực cho mười đấu sĩ cầm các loại khiên chắn đang đứng xếp thành một hình quạt phía sau. Hơn ba chục đấu sĩ còn lại đều là những người sử dụng giáo, kiếm, cung, dao, không thích hợp để đóng vai trò tuyến trên trấn giữ đàn chó.

Thật lòng mà nói, Cyrax còn không nghĩ đội hình này có thể giữ được quá lâu. Những đấu sĩ này hoạt động trong đội hình nhỏ và cơ động thì hợp hơn là đội hình quy mô lớn như quân đội thế này. Thương vong là điều không thể tránh khỏi, chỉ có điều gã hi vọng có thể giảm được thiệt hại xuống tối thiểu.

Gã liếc gương mặt đang chảy mồ hôi ròng ròng của Toga, rồi nhìn xuống vũ khí của cô nàng. Đó là một cặp song đao, cũng được rèn khá ổn, nhưng thật sự thì tầm đấu sĩ cấp trung trở lên mà sử dụng vũ khí hạng thường chẳng khác nào tự đeo tạ vào chân.

Việc phân hạng đồ vật không chỉ bởi tác dụng, mà còn bởi độ bền của chúng cũng được tăng lên. Đối với đấu sĩ, bắt đầu từ cấp trung, họ có thể phóng đấu khí ra ngoài cơ thể. Điều này cũng có nghĩa là họ có thể truyền đấu khí vào đồ vật, cường hóa nó lên.

Đây mới thật sự là cách dùng đấu khí hiệu quả, chứ không phải là tạo ra một lớp màng chắn bên ngoài cơ thể. Vũ khí được tắm trong đấu khí sẽ có uy lực trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều lần... nhiều tới mức vượt qua ngưỡng chịu đựng của nó!

Cần nhớ rằng, khi một lực tương tác lên một vật, bản thân lực đó cũng phải chịu phản lực tương đương. Lưỡi kiếm có thể chịu được nhiều nhát chém trước khi mẻ, quăn, gãy rời nếu đó là một vũ khí có phẩm cấp tương đương.

Chứ nếu thanh kiếm cấp thường mà tung ra một lực tương đương với thanh kiếm cấp tốt, thì khả năng cao là chính bản thân thanh kiếm thường đó cũng sẽ bị hư hỏng ngay sau khi chặt gãy đối thủ. Chính vì thế, Cyrax dám chắc rằng cô nàng Toga này không hề truyền đấu khí vào cặp song đao trên tay kia.

Vừa mang theo một đám con ghẻ kí sinh, vừa tự hạn chế sức mạnh, vậy mà cô nàng vẫn còn sống được tới tận giờ này! Cyrax không khỏi cảm thán đúng là người tốt được trời chiếu cố. Gã rút từ hông ra con dao phẩm chất tốt, liệng nó cho Toga.

- Cầm lấy! Cất hai cái đống rác đó đi! Sau trận nhớ trả lại cho tôi!

Toga đón lấy con dao, trong mắt tràn ngập ngạc nhiên. Sau đó cô nàng há hốc miệng, mở to mắt, định nói gì đó...

- Tập trung vào, chúng nó tới rồi kìa!

Cyrax nạt một tiếng, cắt đứt cô nàng. Toga nhìn đàn chó đang hùng hổ chạy tới, cúi đầu nói lí nhí.

- Cảm ơn anh!

Cyrax không trả lời. Thay vào đó, gã ngoái đầu lại, nhìn đám đấu sĩ đang xanh mặt phía sau lưng. Bọn họ đã tựa lưng vào mặt nước, để giảm đi khả năng bầy chó vòng hẳn ra sau lưng để tập kích. Con nước này tương đối lành, không có nhiều thủy quái qua lại, cho nên họ cũng không sợ một con cá sấu cổ dài nào đó có thể tình cờ bơi qua và làm gỏi cả bọn.

Tất nhiên, nếu như máu chảy khắp mặt nước thì lại là chuyện khác! Tuy nhiên bọn họ không thể tính xa tới mức đó, chỉ có thể bước được bước nào hay bước đó mà thôi!

- Nghe đây lũ súc sinh ăn bám! Chúng ta đang bị dồn vào chân tường rồi! Tao và Toga sẽ đứng ở trên này, thu hút phần lớn đàn chó. Một vài con khác sẽ lọt qua bọn tao, tấn công chúng mày. Việc của chúng mày là giết đám chó, đẩy dần đội hình lên và cứu trợ bọn tao.

Cyrax quát lớn, lừ mắt.

- Tất nhiên sẽ có một vài thằng tự cho là thông minh, nghĩ rằng cứ để bọn tao chịu đòn cho chúng mày bỏ trốn. Yên tâm, đánh nhau như nào không biết, chứ tao với cô nàng này nếu thật sự muốn bỏ trốn, thì chúng mày nghĩ lũ chó này có tư cách đuổi sao? Và khi không còn hai chúng tao thu hút chú ý, chúng mày có chịu nổi không?

Những gương mặt tái xanh vì sợ hãi giờ lại càng trở nên thêm nhợt nhạt! Bọn họ vừa nhận ra một sự thật, đó là Toga hoàn toàn có thể phóng vọt đi, bỏ họ lại cho bầy chó cắn xé! Trước đây Toga là người tốt, hiện tại Toga vẫn là người tốt, nhưng ai dám nói tương lai kế tiếp cô vẫn là người tốt?

Như thành ngữ đã nói, "lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử". Những kẻ mạo hiểm này đều là thành phần sẵn sàng bán đứng đồng bạn khi nguy hiểm, đâm sau lưng đồng đội để tranh cướp kho báu. Và bọn họ luôn luôn lấy chính tiêu chuẩn đó để áp đặt lên những người xung quanh.

Tại sao họ lại phải làm như vậy? Đó là bởi nếu tất cả đều xấu, thì sẽ chẳng có ai xấu đúng không? Thà rằng họ phụ bạc người khác, còn hơn để người khác phụ bạc mình. Đây thực chất là một hiệu ứng tâm lý học, nhằm bào chữa cho sự sai trái của bản thân.

Chính vì thế, dù biết rằng lòng quân tử vốn sáng như gương, nhưng những kẻ tiểu nhân vẫn sẽ lấy chính bụng dạ mình để suy bụng người thôi! Muốn phá bỏ được cái vòng lặp này, ngoài việc mỗi cá nhân phải tự thay đổi nhận thức thì chỉ có thể là dùng máu tanh để gột rửa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Kịch đấu Chó cắn lửa

- Chúng tới rồi đây!

Cyrax đưa cây roi làm từ xương lên trước mặt, tập trung tinh thần chuẩn bị chiến đấu. Con báo có chiều dài gấp ba lần chiều cao của Cyrax, khiến cho phần xương sống của nó cũng trở nên lớn hơn mức sử dụng hiệu quả của gã rất nhiều. Điều này buộc Cyrax phải đập bớt chiếc roi đi, cho tới khi nó dài bằng đúng chiều cao của gã.

Nói là roi, song thực chất xương sống của con báo chỉ uốn lượn được một hạn độ! Cũng khá dễ hiểu, vì nếu nó có thể cuốn gọn được như một chiếc roi da thông thường, thì chẳng hóa ra con báo đen có thể gập người thành một vòng tròn chắc?

Không chỉ vậy, phần nối giữa các khớp xương sống của con báo cũng chỉ có các mô sụn. Những mô sụn này đương nhiên là cực kì dẻo dai, nhưng khi không còn cơ thể nuôi dưỡng nữa thì chúng bắt đầu vôi hóa. Cyrax không rõ các sinh vật khác thì như nào, song ít nhất lớp sụn của con báo này đã vôi hóa gần như toàn bộ!

Điều này có nghĩa là khúc xương này sẽ càng ngày càng cứng và cố định dưới một hình dạng, chứ không còn vung vẩy linh hoạt được nữa. Trên thực tế, thời điểm Cyrax rút chiếc "roi" này ra và quật xuống trước mặt Toga, nó đã rắn đanh như một cây gậy rồi.

Có lẽ nên đổi tên nó thành chùy gai báo đen hơn là roi! Cyrax thầm nghĩ.

Với một thứ vũ khí dài như này, Cyrax đương nhiên sẽ muốn hoạt động độc lập để tránh ngộ thương tới đồng bạn. Đây là thực tế, không phải trò chơi để có chức năng đồng đội không tấn công lẫn nhau. Cường độ sắc bén và cứng chắc của chiếc chùy này đủ sức đập tan xác một con Chó cắn lửa như bỡn, chứ đừng nói là người mạo hiểm.

Con chó đầu tiên xông tới phía Cyrax, há chiếc mõm to đùng đỏ lòm ra. Răng của nó mọc lởm chởm, sắc bén vô cùng, chuẩn bị táp một miếng đã đời lên con mồi trước mặt. Đó cũng là suy nghĩ cuối cùng của con chó trước khi bị một khối xương vàng lọt vụt vào thái dương.

Lực đập mạnh tới nỗi hai con ngươi của con chó bắn vọt ra khỏi hốc mắt, sau đó khối xương sọ mới bắt đầu co rúm, méo mó lại. Tiếp theo đó, Cyrax nhìn thấy não tương màu trắng pha lẫn đỏ phọt ra từ tai của nó, trước khi toàn bộ cơ thể vô hồn đó bị đánh bay đi.

- Giữ vững đội hình! Đừng có chạy lung tung!

Cyrax gầm lên, đưa tay nắm vào giữa chiếc chùy. Kĩ thuật cầm nửa kiếm của Rick cũng được Cyrax học lỏm, cùng với đó là kỹ thuật sử dụng gậy của Vera. Thế nên dù không thật sự thuận tay, có điều ít nhất Cyrax cũng đánh ra được hình thù gì đó.

Tất nhiên, cái gọi là tạm chấp nhận được theo tiêu chuẩn của Cyrax hay Gatrix nó hoàn toàn khác với tiêu chuẩn của người mạo hiểm ở đây. Trong mắt họ, chỉ thấy Cyrax chẳng khác nào một chiến thần, một cỗ máy xay thịt! Ở nơi đâu gã và cái khúc xương quái dị kia vung qua, ở nơi đó máu bắn tung tóe như một cơn mưa!

Đúng như Cyrax dự đoán, phần xương sống của con báo cứng không thua kém gì nanh vuốt của nó. Với việc để lại một phần những mấu nhọn lồi - đoạn đứt gãy của xương sườn khi Cyrax đạp vỡ, gã có thể gây ra một lượng sát thương xé rách khủng khiếp.

Đó là còn chưa kể, bản thân khối xương này cũng cực kì nặng! Nó nặng chẳng thua kém gì cây gậy phép của Vera, và với một kẻ khỏe mạnh như Cyrax, cầm vũ khí như thế mới "đầm tay". Khối lượng cây chùy đã lớn, nó lại còn có mấu gai nhọn, và lực đập ban đầu của Cyrax cũng không hề nhỏ nhoi gì.

Tất cả những điều này đã tạo thành một hiện tượng: Chỉ cần bị cây chùy này của Cyrax quét trúng, đối với bầy Chó cắn lửa chẳng khác nào một thảm họa! Lúc ban đầu, lũ chó tìm cách né tránh, nhưng với kĩ thuật nửa-kiếm, Cyrax có thể điều khiển cây chùy thông thuận hơn rất nhiều.

Lấy ví dụ một con chó, nó nhảy sang một bên, né đi cú vụt từ trên xuống của gã. Chỉ có điều, Cyrax khi hạ chùy xuống ngang người con chó, thay vì tiếp tục vụt xuống đất và đánh trượt, thì gã dùng hai tay ghìm khối xương lại, rồi vụt sang ngang.

Lực đánh vào không đủ, song những cái mấu nhọn sẽ giúp Cyrax hoàn thành nốt phần việc còn lại!

Không chỉ vậy, khối xương này của con báo cũng rất cứng chắc, cho dù bị đàn chó cắn lên cũng chỉ để lại một vài dấu răng lờ mờ khá nông. Đằng nào thì Cyrax cũng không dự định dùng món trang bị này lâu.

Nhìn thấy đồng bạn bị Cyrax đánh chết như bỡn, lũ chó học khôn. Chúng không còn liều lĩnh lao vào tấn công gã nữa, mà tản dần sang hai bên, tìm cách bao vây, cũng như tấn công xuống hàng người phía sau. Chỉ có điều chúng đánh giá thấp sức bật của Cyrax quá rồi! Trừ phi lũ chó rút lui, còn không thì chỉ cần Cyrax muốn, gã hoàn toàn có thể bắt kịp và tiếp tục đồ sát chúng.

Cyrax tranh thủ một hơi thở dốc, nhìn sang bên phía Toga. Được rồi, gã thừa nhận, gã rất lo lắng cho sinh vật quý hiếm sắp ghi tên vào sách đỏ này! Xã hội này đã đủ thối nát, nếu như người tốt còn chết nữa thì đúng là trời xanh không có mắt!

Toga đang vung vẩy con dao của Cyrax trong tay, nhẹ nhàng nhảy múa giữa bầy sói như cá gặp nước. Con dao thừa sức chịu được đấu khí của cô, vậy nên hiện tại nó đang tỏa ra một vệt sáng màu xanh biển, cong cong không khác gì thanh đao dài.

Đó chính là đấu khí của Toga, sau khi truyền vào trong lưỡi dao nhỏ, được phát xạ ra thành hình một thanh đao. Với phương thức chiến đấu này, Toga có thể gia tăng tầm chiến đấu lên với cái giá phải trả là một chút đấu khí tiêu hao mỗi lần cô nàng chém vào kẻ địch.

Cyrax đáng lý cũng có thể làm như vậy, nhưng đừng quên Cyrax vẫn chỉ là đấu sĩ cấp thấp. Gã có chiến lực như đấu sĩ cấp trung, không có nghĩa là gã có thể làm mọi thứ như một đấu sĩ cấp trung. Chính vì thế Cyrax mới ném con dao đó cho Toga. Gươm sắc phải được dùng đúng chỗ thì mới phát huy toàn bộ tác dụng!

Nhờ có hai vị hung thần phía trước gánh phần lớn áp lực, thế nên đàn chó tập kích xuống tuyến trước của đội mạo hiểm nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Các đấu sĩ nghiến răng, phồng mang trợn má, liều chết giữ chặt những chiếc khiên to nhỏ khác nhau. Phía sau bọn họ, những đấu sĩ khác đang liên tục bổ kiếm, đâm giáo thông qua những khe nhỏ do tuyến trước cố tình tạo ra.

- A a a, tay của tôi!

Một đấu sĩ khóc lóc kêu la, dùng tay còn lại ôm chặt bắp tay. Đoạn cẳng tay lên tới tận khuỷu tay anh ta đã bị một con chó cắn đứt ngọt xót, máu tươi vọt ra như suối. Nhìn thấy máu, đàn chó càng thêm hung hãn. Chúng hiểu ra rằng hai con quái vật phía trước cực kì khó gặm, còn đám phía sau này thì dễ ăn hơn rất nhiều!

Chính vì thế, đàn chó gần như bỏ qua hai kẻ ôn thần trên cùng, vọt thẳng tới tuyến sau, khiến cho áp lực của người mạo hiểm tăng mạnh! Liên tục có những thương vong xuất hiện, tạo ra vô số những chỗ trống cho đàn chó xé toạc đội hình bọn họ ra.

- Tách ra! Tạo thành đội hình nhỏ! Lấy đỡ đòn làm chủ, tản ra!

Cyrax gầm lớn để chỉ đạo. Việc thốt ra vài lời quý giá đó khiến gã phải nhận một vết cào ngay má, sâu hoắm và bỏng rát! Cyrax trợn mắt, đưa tay tóm lấy cổ họng con chó, vụt mạnh nó xuống đất. Con chó tru tréo ăng ẳng, trước khi bị bàn chân khổng lồ đạp thẳng xuống bụng, đục một lỗ thủng to hoắm xuyên luôn qua người nó.

Lại có một con chó khác táp sượt qua lưng Cyrax, xén đi một mẩu thịt. Không kém cạnh, Cyrax vung cây chùy một vòng quanh thân, đập bẹp con chó thành bánh thịt, đồng thời xua đuổi lũ chó lùi lại. Phía bên kia, Toga cũng chẳng dễ dàng gì!

Trên người cô nàng đã bắt đầu xuất hiện những vết máu đỏ lòm, thấm ướt cả quần áo. Với thân thể của cô, nếu như bị con chó cắn ngang qua thì chuyện đứt lìa cánh tay hay chân là điều không có gì khó hiểu! Nếu không phải Toga có động tác rất linh hoạt thì cô sẽ không chỉ mất vài miếng thịt như hiện tại thôi đâu!

Càng chiến đấu, cả hai bọn họ càng lâm vào hoàn cảnh xấu! Với Toga, cô nàng không thể lãng phí đấu khí để bảo vệ cơ thể thêm được nữa. Cô cần đấu khí để duy trì chiều dài thanh đao trong tay, cùng với đó là nuôi dưỡng tốc độ phản ứng thần kinh.

Không có một phản xạ đủ nhanh, Toga giờ này chắc chắn đã cạn sạch đấu khí, và bị lũ chó phân thây thành từng mảnh vụn rồi!

Một con chó chạy vọt qua chân cô, để lại một vết rách đỏ lòm, khiến Toga mất trọng tâm ngã thụp xuống. Hai con chó khác lập tức tranh thủ cơ hội,

phóng vọt tới, dự định kết thúc luôn tính mạng của cô.

Chẳng lẽ số phận của cô đến đây là kết thúc sao? Toga nhắm mắt, chờ đợi cái chết buông xuống.

- Nhắm cái cục cứt! Mở to mắt ra con kia!

Một tiếng quát to, đầy thân thuộc lọt vào tai cô. Cyrax đã vươn tay, đâm xuyên khối xương đó qua ổ bụng hai con chó, cứu cô khỏi cái chết trong gang tấc.

- Cẩn thận!

Toga hốt hoảng hô lớn. Một con chó khác đã tranh thủ cơ hội tấn công Cyrax, và lúc này thì gã chẳng có bất cứ vũ khí gì trên người hết. Và Cyrax lựa chọn dùng nắm đấm chọc thẳng vào cổ họng con chó! Cú đấm mạnh tới mức nó xuyên thủng luôn hộp sọ con chó, và bàn tay lòi ra bên kia của Cyrax vẫn còn lẫn theo màu trắng lẫn đỏ!

- Tay anh...

- Câm mồm, đứng dậy!

Cyrax ngắt lời, nhảy tới phía trước Toga. Gã đã thu cây chùy trở lại, tiếp tục đập bẹp thêm một con chó nữa định tấn công trực diện. Cyrax rút tay ra khỏi hộp sọ con chó, trên cẳng tay vẫn còn mấy lỗ máu đang chảy ồng ộc. Nếu không phải vì thân thể của gã mạnh vượt mức, thì giờ cẳng tay của gã đã chẳng còn rồi!

Cyrax đưa tay bỏ lên miệng, nuốt ực một cái, trong cái nhìn kinh dị của Toga và một vài đấu sĩ đang quan sát gã. Thằng này... vừa ăn sống não và máu của con chó xấu số sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 193: Chiến thắng bầy chó

Hình tượng của Cyrax trong mắt những người sống sót càng thêm kinh khủng. Gã có hình thể cực kì ấn tượng - không phải ai cũng có được chiều cao và chiều ngang được như Cyrax. Trên thực tế chiều cao phổ biến của người trưởng thành chỉ loanh quanh ngực và cằm Cyrax mà thôi!

Rồi nói tới những khối cơ trên người Cyrax! Vì luyện tập Chấn động, nên cơ thể Cyrax được siết cơ lại, khiến cho cơ bắp nổi thành từng khối như người ta tạc tượng vậy. Từng khúc từng khúc trên người gã đem lại một cảm giác rắn chắc, chứ không "mượt" như cách các đấu sĩ xung quanh sở hữu.

Cyrax rất mạnh, và điều đó đã được chứng thực trong trận chiến này, chứ không chỉ là ấn tượng thị giác ban đầu của người mạo hiểm. Nói không ngoa thì Cyrax phải gánh tới sáu phần áp lực của bầy sói, Toga lĩnh ba phần, còn lại mới là người mạo hiểm phía sau.

Sự chênh lệch về ý thức chiến đấu, phương thức tư duy, bản năng sinh tồn, độ bền thể chất đã tạo ra một chênh lệch khủng khiếp như vậy đấy! Rõ ràng chiến lực của Toga với Cyrax đều nằm trên một trục cấp trung, song thành quả của cả hai thì lại khác nhau cả vạn dặm.

Xét như vậy không phải để hạ thấp Toga! Trên thực tế, cô thừa nhận một áp lực thậm chí còn vượt quá sức tưởng tượng! Hãy nhìn ngược lại gần năm mươi người mạo hiểm đang bị xé thành từng nhóm nhỏ phía sau lưng họ mà xem! Họ chỉ phải đón nhận có một phần mười áp lực, và giờ thì họ tan tác như lâu đài cát!

Đội hình "kiên cố" đó giờ tách thành những nhóm nhỏ vài ba người. Với những nhóm không có đấu sĩ chống chịu tuyến trên, chỉ trong nháy mắt, họ đã bị bầy chó cắn thành mảnh vụn. Máu, thịt nát và mỡ nổi lềnh phềnh đỏ rực khắp một vùng nước, mời gọi thêm những kẻ săn mồi tham gia vào trận yến tiệc vô nghĩa này!

Để khiến tình hình thêm khó khăn, trời tối!

Với đa phần con người, buổi đêm là một thứ gì đó rất đáng sợ, cần phải ẩn nấp trong những cái hang ấm áp an toàn để trốn tránh khỏi nó. Đôi mắt của con người nói chung không quá phù hợp để sinh hoạt trong màn đêm, cho dù có sử dụng đấu khí để cường hóa nó đi chăng nữa.

- Chó chết! Tất cả là tại thằng khốn đó!

- Đúng vậy!

Những tiếng quát mắng văng vẳng vang lên, xen lẫn trong tiếng la hét gào khóc của những người tử nạn. Số lượng của bầy chó rất đông, lên tới gần ba trăm con, trong khi bọn họ chỉ có năm chục con người. Rốt cuộc họ đã làm gì mà để bầy chó tấn công dữ dội tới như vậy cơ chứ?

- Toga, cứu tôi...

Người mạo hiểm đó không có bất cứ cơ hội nào, khi một con chó đã đè hai chân lên vai cô ta, đưa chiếc mõm chắc khỏe của mình cắn ngập cuống họng cô gái. Phụp! Chiếc đầu bắn vọt lên trời bởi lực cắn, rồi rơi tõm xuống nước, mắt vẫn mở trừng trừng!

Tính tới thời điểm hiện tại, bọn họ đã mất hơn mười người, và con số thương vong còn có thể tiếp tục gia tăng. Dù rằng người mạo hiểm cũng giết lại không ít Chó cắn lửa, song với tỷ lệ một chọi sáu, con số đó chẳng thấm vào đâu cả!

- Cyrax, chúng ta phải mở đường máu cho họ!

Toga mím môi, lau máu trên mặt. Gương mặt xinh xắn của cô giờ bám đầy máu két và bùn đất, trông như một kẻ man rợ vừa chui ra từ hố xác vậy. Kẻ đầu trọc bên cạnh cô cũng chẳng khác biệt gì! Người gã đầm đìa máu, cả tươi lẫn khô, và đến lúc này thì thật khó để nói đó là máu của ai với ai.

Cyrax tiện tay bóp vụn đầu một con chó đã chết dọc đường, đưa tay móc lấy những thứ trong đầu nó, bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Hành động này khiến Toga không khỏi nhăn mày.

- Anh có thể thôi làm như vậy được không?

Cô quát to, trong lúc đẩy lui một con chó. Cyrax đưa chân né đi một cú cắn thấp dưới cẳng chân, không quên đạp cho con chó đó một cú đau điếng gãy đôi cột sống.

- Tôi có lí do riêng! Ngoài ra, đến nước này thì ngoại trừ tử chiến, tôi không thấy bất cứ phương pháp nào khác nữa!

Toga đưa mắt nhìn bầy chó một cách tuyệt vọng. Chúng quá đông, cho dù cô và Cyrax có liều chết vạch ra một lối đi, thì cũng chỉ có hai bọn họ thoát được, chứ những người mạo hiểm phía sau...

Toga nhìn Cyrax, trong mắt tràn ngập ai oán. Khi cô nàng mở miệng, Cyrax đã đoán rằng Toga chuẩn bị trách móc gã vì đã gây ra tình cảnh này. Nếu như bọn họ đứng ra từ đầu để bảo vệ người mạo hiểm thì đã khác vân vân...

- Thật xin lỗi vì đã kéo anh vào tình huống này!

Cyrax trợn tròn mắt không thể tin được! Thậm chí gã còn để một con chó ngoạm một cú đau điếng vào bắp tay mà không hề hay biết! Không thể không nói, thằng này không còn dùng từ quái vật để định nghĩa được nữa rồi!

- Cô... grào! Được rồi! Thế đấy!

Cyrax nhổ ra những câu ngắn cụt lủn vô nghĩa, trong cái nhìn khó hiểu của Toga. Kế tiếp đó, từ lỗ mũi của Cyrax, máu tươi bắt đầu chảy ra!

- A! Anh...

- Im miệng! Tôi sẽ cứu cô, và tất cả lũ ăn bám này!

Cyrax rít qua kẽ răng, vẫn tiếp tục vận hành Chấn động. Vừa nãy gã đã ăn không ít tinh hạch, thế nên đấu khí của Cyrax đã được bổ sung không ít. Đến đây lại phải nói về đặc tính đấu khí của Cyrax!

Như đã giải thích từ trước, Cyrax được thừa hưởng đặc tính chân thuần nhất của bóng tối, đó là đồng hóa. Bóng tối của Cyrax có thể hoàn nguyên bất cứ vật chất gì trở về với trạng thái ban đầu là bóng tối, do đó gã có thể sạc đấu khí hiệu quả hơn người bình thường rất nhiều.

Lấy một ví dụ đơn giản, các đấu sĩ chỉ cần còn sống, là cơ thể sẽ tự sản sinh ra đấu khí. Nếu họ ngồi yên vận hành cơ thể theo một công pháp nhất định, thì lượng đấu khí sinh ra sẽ nhanh hơn rất nhiều! Còn với Cyrax, gã chẳng cần hoàn cảnh thanh tịnh, chẳng cần phải ngồi tĩnh tâm.

Tất cả những Cyrax cần là có cái gì đó bỏ vào mồm! Và đây mới chỉ là giai đoạn sơ cấp, còn một khi Cyrax đã lên tới cấp trung, gã có thể hòa tan bất cứ thứ gì xung quanh cơ thể để bổ sung thành đấu khí của bản thân. Từ cấp trung thì đấu sĩ có thể phóng đấu khí ra ngoài cơ thể rồi mà!

Nhưng nói như vậy không có nghĩa là đấu khí của Cyrax toàn năng. Với những đòn tấn công mạnh mẽ, gã sẽ rất khó, thậm chí là không thể hoàn nguyên được. Tuy nhiên đó là vấn đề của tương lai, còn hiện tại thì cứ để đó cái đã!

Ban nãy do bổ sung năng lượng liên tục, nên Cyrax có thể thúc giục đấu khí đi chữa trị một số vết thương trên cơ thể. Dù chỉ là giật gấu vá vai, có điều chừng đó cũng đủ để Cyrax chiến đấu tiếp mà vẫn bảo lưu được thực lực!

Đúng vậy, Cyrax vẫn đang giữ lại sức mạnh! Có trời mới biết nếu như gã thật sự bung hết sức mạnh, thì khi bản thân rơi xuống trạng thái tệ nhất, những kẻ kia có thể làm gì chứ? Xung quanh Cyrax không có Gatrix và Vera, gã không thể tin được bất cứ ai hết!

Gildur trên cao, Cyrax thật sự nhớ hai người đồng đội của mình!

Mọi chuyện đã thay đổi khi cô nàng trước mặt gã thốt ra câu nói đó! Sự vị tha và lòng thương người của cô nàng khiến một thứ gì đó trong lòng gã được kích hoạt! Nó thôi thúc Cyrax phải đáp trả phần tình cảm này. Gã không thể tiếp tục hành động ích kỷ như vậy, khi đứng trước mặt là một thánh sống!

Bùm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Chỉ thấy một vệt khoét sâu trên mặt đất đang bốc khói nghi ngút, cùng với đó là hàng đống Chó cắn lửa nằm la liệt hai bên, mũi không còn phập phồng.

Cyrax thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ra như tắm. Vừa rồi gã đã nhắc một con chó lên, dùng nó làm tạc đạn, truyền chấn động thông qua nó để tiêu diệt một nhóm chó đang bu gần gã.

Sức ép từ vụ nổ khiến cho bầy chó bị chấn vỡ não mà chết. Còn con chó được chọn làm vật chứa lực đã bị phân thành vô số mảnh, văng tung tóe đi khắp nơi rồi. Tuy nhiên đó không phải là toàn bộ ý đồ của Cyrax!

Đòn đánh đó của Cyrax đã vẽ ra một khoảng trống. Lần đầu tiên kể từ khi trận chiến người - thú bắt đầu, con chó thủ lĩnh đã bại lộ trước mặt Cyrax. Gã chạy hùng hục về phía con chó, trong mắt tràn ngập sát khí!

Con thủ lĩnh hơi hoảng. Nó vẩy mõm, ra lệnh cho lũ chó bên cạnh lao lên, trong lúc nó ghìm chân chuẩn bị tấn công Cyrax. Để leo lên được vị trí đầu đàn này, nó đã chiến không ít những trận đấu. Trong từ điển của một con thủ lĩnh, nhát gan không tồn tại. Lui lại cũng vậy!

Cyrax nhảy qua đầu một con chó, thò tay xuống nắm gáy nó. Gã xoay người trên hông, dùng chính con chó đó như một cái chùy, nện bụp xuống đất, xua ra một khoảng trống cho mình đặt chân. Khoảng cách giữa gã và con thủ lĩnh chỉ còn mười lăm bước chân.

- Ngaoooo!

Con chó thủ lĩnh rống lên, bay vọt về phía Cyrax. Ở cự li gần như thế này, Cyrax còn có thể những mạch máu trên người nó phập phồng, lông bao phủ phía trên rung rung do gió táp.

Một bên mắt của nó có vết sẹo chạy dài, chiến tích của trận chiến nào đó khi kẻ địch đã để lại được một vết khắc trên người nó. Đương nhiên, một vết sẹo đổi lấy một bữa ăn cũng chẳng phải vấn đề quá lớn với nó!

Đấu khí tiết ra từ người con chó, mang theo màu đỏ hừng hực của lửa. Nó phải là một con ma thú cấp trung, mới có thể lãnh đạo bầy chó cấp thấp này được. Đối thủ của nó có chiến lực cũng chỉ là cấp trung, chẳng có cách nào có thể giết nó được.

Chỉ cần nó giữ chân Cyrax ở đây, những con chó dưới quyền nó sẽ xé xác tên khổng lồ này thành trăm mảnh!

Và đó cũng là những suy nghĩ cuối cùng trong đầu con chó, trước khi bị Cyrax chặt bay đầu!

Cánh tay phải của Cyrax nổ tóe máu vì bị Chấn động vượt quá sức! Gã đã học theo cú đập trời giáng của con Cua thép, bùng nổ ra một sức mạnh vượt quá tải trọng hiện tại của cánh tay. Thứ đầu tiên thừa nhận lực này chính là chiếc chùy xương trong tay Cyrax.

Nó chỉ là sản phẩm đến từ ma thú cấp thấp, thế nên khi chịu một lực vượt hơn bản thân gần hai cấp độ như vậy, nó đã vỡ tan thành cát! Cùng với sự hủy diệt của chiếc chùy là lớp đấu khí bảo vệ của con chó và phần cổ của nó.

Đó không thể gọi là một vết cắt đúng nghĩa, mà giống như cái cổ của con chó bỗng tan ra thành bột, để lại phần đầu và thân nham nhở lại phía sau thì đúng hơn!

Kế tiếp là cánh tay của Cyrax! Cơ thể của gã là một đấu sĩ cấp trung, nhưng trung cũng có trung này trung kia. Cú đánh vừa rồi của Cyrax đã suýt soát tương đương với một đòn toàn lực của đấu sĩ cấp cao giai đoạn đầu, và nhiêu đó là quá đủ để cánh tay này đình công!

Nếu như Cyrax dám dùng một lực mạnh hơn nữa, thì nó sẽ không chỉ là cơ bắp gã phát nổ thôi đâu! Xương của Cyrax cũng sẽ vỡ thành từng mảnh vụn, và cơ vai cùng cơ ngực phải của Cyrax sẽ teo quắt lại vì bị vắt kiệt quá mức.

Nói chung đây là một hậu quả đã được Cyrax tính toán rất kỹ, căn tới chính xác, chứ không phải là hành động bộc phát gì cả!

Đàn chó còn sống khi thấy thủ lĩnh bị đánh chết, đột nhiên dừng hết cả lại! Chúng ngửa cổ lên, tru một tiếng đầy đau thương, rồi quay đuôi chạy bằng sạch! Chỉ trong thoáng chốc, trên chiến trường chẳng còn sót lại bất cứ con Chó cắn lửa còn sống nào nữa!

- Chúng ta thắng rồi!

Cyrax mỉm cười yếu ớt, ngã ngửa ra phía sau. Toga vội vàng phóng vọt lên, đỡ lấy gã. Phía sau lưng bọn họ, những người mạo hiểm còn sống chết trân trước chiến thắng quá bất ngờ, rồi khóc rống lên trong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Hình tượng nát vụn

Toga đón lấy sức nặng của Cyrax, thế nhưng tay cô chỉ hơi trầm xuống rồi lập tức nhẹ bẫng! Cyrax gồng toàn thân, đứng thẳng dậy, quay sang quát tháo.

- Còn đứng đó làm gì lũ dòi bọ! Mau nhanh tay xử lý hết chỗ thịt này đi! Chúng mày muốn mời thêm những con thú khác tới đây liên hoan à?

Những người sống sót lập tức im bặt! Niềm vui sướng vì thoát khỏi danh sách thần chết của họ chợt tan đi, thay vào đó là một cơn giận không thể kiềm chế.

Nỗi sợ hãi của những kẻ vừa bò khỏi nanh vuốt của bầy chó, giờ biến thành một thứ chất độc, gặm nhấm tâm hồn của họ. Giống như cách mà một người đang sợ ma bỗng bị hù dọa, họ quát ngược lại!

- Câm mồm! Thằng súc vật! Nếu hôm nay không phải do mày thì đã không có nhiều người chết như thế!

- Nói đúng đó! Chúng ta phải băm vằm nó ra để tế linh hồn những người đã khuất!

- Đúng đấy, xông lên!

Cyrax cười lạnh, không nói câu nào. Gã liên tục dùng tay trái bỏ tinh hạch đã thu thập vào trong miệng, đồng thời thúc dục đấu khí chữa trị cánh tay phải. Cyrax không hi vọng có thể dùng tay phải trong thời gian ngắn, gã chỉ mong lát nữa nếu có đánh nhau thì cũng không khiến cho cánh tay này thêm tệ đi.

Nhìn đi cô nàng! Đây là phần thưởng của chúng ta vì đã cứu những kẻ hèn nhát này đó! Thật đáng buồn cười làm sao, khi Cyrax và Toga mới là người chịu nhiều áp lực nhất, trong khi nếu chia bình quân sức mạnh ra thì hai người bọn họ chẳng thể nào sánh được với một khối sức mạnh lên tới năm mươi đấu sĩ như thế!

Thực ra cũng chẳng có gì để trách móc bọn họ cả! Ai cũng muốn được sinh tồn, không ai muốn hi sinh tính mạng mình vì người khác cả. Cyrax có thể chấp nhận sát cánh cùng những người này, mở ra một con đường sống tràn ngập máu tanh, nhưng gã tuyệt đối không đồng ý câu giờ để cho bọn họ bỏ trốn.

Làm gì có thể loại ốc mò cò xơi như vậy chứ?

Thật ra là có, và Cyrax phải bóp chết hi vọng đó của chúng ngay từ trong trứng nước! Gã liếc nhanh sang bên Toga, chờ đợi cô nàng lựa chọn. Hoặc là cô ủng hộ gã, củng cố quyền lực thống trị của bản thân bằng máu và sắt.

Hoặc cô hài lòng với thân phận một con hầu cho bọn chúng ký sinh lên. Bất kể là lựa chọn gì, Toga đều phải quyết định ngay lúc này!

Một bên là quan niệm vào sinh ra tử cùng nhau, muốn sống thì phải vào chỗ chết để tìm ra đường sống. Một bên thì cho rằng, trách nhiệm của kẻ mạnh là phải bảo vệ người yếu. Hai quan điểm này mâu thuẫn nhau vô cùng gay gắt, và nó không có bất cứ giải pháp điều hòa nào, bởi nó liên quan tới nhu cầu đầu tiên trong tháp nhu cầu.

Tháp nhu cầu là một khái niệm thú vị mà Cyrax được học trong môn tâm lý học. Nó đưa giả thuyết về một hình tháp, với mức độ ưu tiên cao nhất từ đáy, và thấp dần khi lên tới đỉnh.

Mô hình này quy chụp những hành vi sinh lý của con người như ăn, uống, nghỉ ngơi, bài tiết vân vân... vào nhóm đầu tiên dưới đáy, và con người phải được đáp ứng nhu cầu này trước khi nghĩ tới những tầng cao hơn.

Tạm thời bỏ qua những tầng phía trên cần gì, chỉ cần tập trung vào đáy của tháp nhu cầu là đủ! Theo như giả thuyết này, thì con người sẽ tìm mọi cách để thỏa mãn nhu cầu cơ bản nhất trước, rồi mới quan tâm tới các nhu cầu khác.

Và hiển nhiên, quyền được sống là một nhu cầu đó! Vấn đề ở đây là mâu thuẫn xảy ra khi định nghĩa "sống" của Cyrax va chạm với "sống" của những người mạo hiểm!

Đây là khác biệt về ý thức hệ, và sẽ không thể nào có được một giải pháp thỏa mãn cả hai bên. Hiện tại, hoặc là Cyrax khuất phục được những người mạo hiểm còn sống, buộc họ phải tuân theo mệnh lệnh của gã. Hoặc Cyrax bị đánh chết, và mâu thuẫn không còn tồn tại!

Cyrax chưa bao giờ là một thằng ngu! Trên thực tế, gã nham hiểm và đáng sợ hơn rất nhiều người trên thế gian này, bởi bản chất của Cyrax là thông minh. Người thông minh thường suy nghĩ một cách lý trí chứ ít khi để cảm tính xen vào. Và Cyrax còn được giáo dục bởi một kẻ lý tính tới rùng mình nữa chứ!

Chọn đi, cô nàng! Cyrax thầm đếm trong lòng. Khi đám người mạo hiểm hùng hổ kia lại gần, thì đó cũng là lúc thời gian dành cho Toga kết thúc. Cô sẽ chọn kiếp sống thánh mẫu, hay nghe theo một kẻ "rắc rối"? Chỉ riêng việc "sa đọa hóa" nàng thiên sứ này thôi cũng đủ khiến Cyrax cảm thấy phấn khích rồi!

Cyrax thề đó không phải là mục đích thật sự của gã!

Được rồi, đâu đó ưu tiên thứ hai! Chắc chắn! Cyrax khẳng định gã ngứa mắt những kẻ ăn bám kia hơn là muốn vấy bẩn Toga!

Toga nắm chặt tay, khiến cho máu nhỏ tong tỏng xuống đất. Cô đã bị thương không nhẹ trong trận chiến vừa rồi, và số lượng kẻ địch cô thừa nhận còn ít hơn cả tên quái vật khổng lồ đang đứng bên cạnh cô đây. Toga đưa mắt lên nhìn vào những vết thương mọc loang lổ khắp người Cyrax, cắn nhẹ môi.

Đôi mắt ai oán của Toga khiến Cyrax cảm thấy một cơn rùng mình đầy thỏa mãn chạy dọc khắp sống lưng! Gã thắng!

- Tất cả, nghe lệnh tôi! Cúi xuống thu thập chiến trường, ngay lập tức!

Toga cúi đầu, gằn từng chữ ra, trong khi Cyrax ngửa mặt lên trời đầy thỏa mãn. Những người mạo hiểm sửng sốt, đứng sững hết cả lại! Họ có nghe nhầm không? Tại sao nữ thần bảo hộ của bọn họ lại lắng nghe con quỷ ấy chứ? Đúng rồi, nó chắc chắn là quỷ dữ, đến đây để nhuốm bẩn nữ thần! Phải giết nó ngay!

- Các người muốn đối đầu với tôi và Cyrax sao?!

Toga ngẩng mặt lên, trong mắt long lanh nước. Một cảm giác ớn lạnh lan tỏa khắp toàn thân những người sống sót, khiến họ không khỏi lùi lại!

- Không... nào có chuyện đó! Chị đại đã ra lệnh thì chúng tôi phải làm thôi! Phải không? Ha... ha ha... ha...

Một người trông có vẻ can đảm nhất, cười gượng gạo đáp lại. Vẻ kinh hoàng không thể giấu nổi trong đôi mắt họ, khi hai tồn tại mạnh nhất sánh vai cùng nhau, nhìn ngược lại bọn họ. Có cảm tưởng như chỉ cần họ dám nhấc vũ khí lên, thì hai người đó sẽ vứt ngay nhân hình, hóa thân thành quái vật nuốt chửng cả bọn vậy!

- Trời tối rồi, làm việc như này sẽ rất nguy hiểm! Tôi và Cyrax sẽ kiếm củi trong rừng, đốt thành những trại lửa che chở cho chúng ta qua đêm nay.

- Với những cái xác nào không thể làm kịp, hãy quẳng chúng xuống dưới nước! Nhớ là quẳng xa vào, kẻo lại gọi thêm lũ cá sấu tới chơi!

Cyrax bổ sung, ngáp dài một cái đầy lười biếng. Một vài người ném lại cho gã những cái nhìn căm tức, nhưng phần lớn bọn họ đều cúi gằm mặt, đờ đẫn như những bộ xác sống.

Trải qua hai cú sốc tâm lý liên tiếp trong một ngày, đã khiến cho trái tim của họ bị quá tải! Qua khóe mắt, Cyrax thậm chí còn thấy một vài người rơi lệ, trong lúc đang cầm xác một con chó lên.

Phía trước gã, Toga đã dần dần khuất bóng phía sau những rặng cây. Một linh cảm mách bảo rằng gã nên đi theo cô nàng, vậy nên Cyrax rảo bước chạy theo Toga. Gã nghe thấy những tiếng sụt sịt thổn thức của người con gái đang đi trước, và Cyrax bối rối.

Đánh nát trái tim một người là một chuyện, còn vô duyên tới mức mới mấy phút trước còn dồn người ta vào đường cùng mà giờ lại muốn an ủi người ta? Cyrax thiết nghĩ chắc chỉ có sư phụ gã, Gatrix mới mặt dày được như vậy mà thôi!

Và Cyrax không hề đùa! Số lần Gatrix tạc nổ Vera, rồi lại vỗ về xoa dịu cô nàng nhiều tới mức gã không thể nhớ nổi nữa rồi!

Toga cứ lầm lũi vừa đi vừa khóc, không hề có dấu hiệu muốn dừng lại để thu thập gỗ. Và hành động này của cô có thể khiến nhiều người chết một cách ngớ ngẩn hơn nữa vì không có lửa để xua đuổi dã thú, cũng như cung cấp tầm nhìn - cái sau quan trọng hơn rất nhiều!

Cyrax không nhận thấy thấy hành động ngăn cản Toga hi sinh câu giờ để cho đám người mạo hiểm bỏ trốn là sai trái. Nhưng gã không thể đồng ý cho Toga vì để cảm xúc lấn át mà gây tổn thất tới sinh mạng người khác.

Cùng là hành động gây ra nguy cơ thương vong về nhân mạng, song trong mắt Cyrax, nếu như thiệt mạng cùng nhau khi đang chiến đấu không phải là vấn đề.

Còn chết vì một người không hoàn thành nhiệm vụ là sỉ nhục!

Gã đặt cánh tay trái tương đối lành lặn lên vai Toga, giữ cô lại.

- Buông tôi ra!

Giọng mũi nghèn nghẹt của Toga phát ra từ phía trước. Cô vung vai, hất tay Cyrax ra. Thế nên lần này Cyrax dùng tay tóm lấy bắp tay cô nàng.

- Đủ rồi Toga! Cô không định làm lửa trại sao?

- Tôi nói buông tôi ra mà!

Toga tiếp tục giằng tay khỏi Cyrax. Gã phát cáu, vòng cả cánh tay trái qua ôm chầm lấy cô nàng.

- Bỏ tôi ra! Tôi nói là bỏ ra mà! Hu hu hu...

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi lộp bộp lên cẳng tay thô to của Cyrax. Toga tìm cách để vùng vẫy, dùng răng cắn xé, dùng móng cào Cyrax, có điều cánh tay gã vẫn cứ trơ ra như khúc gỗ!

- Anh ác lắm anh có biết không? Anh đúng là ma quỷ! Tại sao anh lại phải làm như thế chứ? Đáng lẽ tôi đã có thể cứu tất cả bọn họ...

Toga gục đầu lên cánh tay Cyrax, thổn thức. Hành động của Cyrax chẳng khác nào bắt nhà sư tự tay sát sinh, bắt con chiên phỉ nhổ vào thần linh của họ. Gã đưa Toga vào tình thế cô buộc phải phản bội lại niềm tin của mình. Toga đối xử với mọi người bằng sự chân thành, dù cho họ có đối lại với cô như thế nào đi chăng nữa.

Và hôm nay, Toga lần đầu tiên dùng quyền lực và sức mạnh để cưỡng bức người khác tuân mệnh. Hành động này không chỉ là một mệnh lệnh đơn thuần. Nó đã đạp đổ toàn bộ những gì mà cô đã gây dựng trong lòng người sống sót suốt thời gian qua. Bao nhiêu công sức của cô, giờ đã trở thành công cốc!

- Tôi cảm thấy cô rất đáng quý, Toga à! Thế nên tôi không thể chấp nhận chuyện cô cứ tiếp tục hi sinh bản thân một cách vô nghĩa như thế nữa! Cô có thể chết vì bọn họ hôm nay, nhưng ngày mai ai sẽ bảo vệ bọn họ? Còn nếu hôm nay cô sống, thì thay vì bọn họ chết sạch vào ngày mai, một nửa trong số họ sẽ tiếp tục được cô bảo vệ.

Toga không đáp. Cô chỉ tiếp tục rấm rứt khóc, khi những lời trần thuật của Cyrax chảy qua tai. Gã xoay cô lại, mặt đối mặt với nhau. Mắt Toga giờ sưng phồng lên, ướt nhòe nước mắt.

Cyrax thở dài, đưa ngón tay lau đi máu và đất bám trên mặt cô. Thế rồi chẳng nói chẳng rằng, họ vùi môi vào nhau!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Xử lý chỗ thịt

Chiếc lưỡi của Toga vùng vẫy trong miệng Cyrax, như một người chết đuối tuyệt vọng vớ lấy cọc. Cô đang chơi vơi, mất phương hướng, và Cyrax tồn tại chẳng khác nào ngọn hải đăng mà Toga hằng mong muốn. Toga thậm chí còn quàng hai cánh tay vòng qua gáy Cyrax, níu lấy gã, kéo thân thể cả hai lại càng gần nhau hơn.

Cyrax là một thanh niên khỏe mạnh, tư tưởng khỏe mạnh... đại khái thế! Gã cũng không phải trai tân chưa nếm qua mùi đàn bà. Sự thật là trước khi gia nhập đội Nanh cọp, Cyrax đã có quãng thời gian rượu chè tửu sắc không hề ngắn. Gã còn chẳng thể nhớ được người phụ nữ đầu tiên mình đã làm tình là ai nữa kìa!

Chính vì thế, Cyrax sẽ không bao giờ từ chối một lời mời thể xác ngọt ngào như thế này. Bọn họ đều vừa trải qua một trận tử chiến, cần phải phát tiết. Toga lại là cô gái xinh đẹp, ít nhất theo thẩm mỹ của Cyrax, bản thân Cyrax cũng có ấn tượng tốt với cô. Và chuyện cứ thế mà xảy ra...

Mới là lạ!

Cyrax khép miệng lại, mặc cho Toga mò mẫm khiêu khích. Cô nàng đột ngột đẩy gã lùi ra, thở hổn hển như vừa mới trải qua một cuộc vận động kịch liệt.

- Là tôi thất thố rồi! Xin lỗi!

Toga xoay lưng về phía Cyrax, giấu mặt trong màn đêm thăm thẳm. Nhưng có những chuyện dù chẳng cần phải nhìn, con người ta cũng có thể đoán được bảy tám phần! Cyrax liếm nhẹ đôi môi, thở dài.

- Chúng ta cần phải nhặt đủ củi khô trở lại. Mỗi một giây chậm trễ là thêm một phần khả năng bọn họ gặp nguy hiểm tới tính mạng...

- Anh câm đi!

Toga hét lớn. Cô chỉ thẳng vào mặt Cyrax, tay run run.

- Nếu không phải vì anh, thì đã đâu có nhiều người chết đến như thế? Lúc anh chặn tôi lại, anh có nghĩ sẽ có nhiều người chết đến thế không? Và giờ thì anh lại lo nghĩ cho tính mạng họ? Tôi... không hiểu! Sao anh có thể mâu thuẫn như vậy được chứ?

Cyrax bất thình lình xoay chân đạp vào một thân cây cạnh gã. Cú đá chặt đôi khúc cây, đổ rầm xuống, đè ngã không biết bao nhiêu thân cây khác. Gã xòe tay ra.

- Dao!

Toga tức tối móc con dao cấp tốt mà Cyrax đã đưa ra cho cô, ném phập xuống trước mặt gã.

- Cầm lấy đi! Tôi không muốn nhận thêm bất cứ thứ gì từ anh nữa!

Cyrax lẳng lặng nhặt con dao lên, bắt đầu xẻ khúc gỗ thành nhiều mảnh nhỏ cho dễ đốt. Giống như bất cứ thứ nguyên liệu thô nào, nếu càng vụn thì chúng sẽ càng dễ cháy. Còn giả như Cyrax mang nguyên khúc cây khổng lồ này về thì gã còn khướt mới đốt nổi nó!

- Tôi cản cô, vì tôi không muốn bọn họ có thể trốn thoát bằng sự hi sinh của người khác. Đối với tôi, yếu hay mạnh không quan trọng, bởi trước cái chết, chúng ta đều bình đẳng. Tôi cũng phải chiến đấu để sinh tồn, vậy thì vì lí do gì mà họ được miễn?

Cyrax vung tay thoăn thoắt, và chồng gỗ nhỏ sau lưng gã càng ngày càng cao dần lên.

- Trước hôm nay, tôi chỉ coi bọn họ là súc vật! Một lũ ăn bám dựa trên tình thương của cô. Nhưng họ đã dùng máu để rửa đi sỉ nhục đó! Họ từng sống như côn trùng, song chết như một con người với đầy đủ tôn nghiêm. Theo quan điểm của tôi, điều hạnh phúc nhất của chiến binh không phải là nằm an tường trên giường bệnh, mà là gục ngã trên chiến trường. Do đó tôi không quan tâm tới tính mạng của họ có tổn hại vì trận chiến đó không.

Cyrax đứng dậy, phủi phủi quần. Gã tiếp tục đạp đổ thêm một thân cây nữa. Chỉ có điều khúc cây này đã mục ruỗng rồi, không thể dùng làm củi được.

- Còn hiện tại, nhiệm vụ của chúng ta, là phải đem lửa về bảo vệ cho cả trại. Hai tình huống, nhiệm vụ của mỗi người đều thay đổi! Với đàn chó, chúng ta có nghĩa vụ tử chiến bên cạnh nhau. Với màn đêm, tôi và cô có hiệu suất thu thập tốt hơn, khả năng tự bảo vệ trong rừng cao hơn, thì chúng ta làm người lượm gỗ. Bọn họ không thể đóng góp được công sức như chúng ta, nhưng lại thắng ở số lượng, vậy thì phân chia hợp lý nhất là cho họ ở gần vùng an toàn, xử lý những nguồn thịt tươi cho nhiều ngày sắp tới.

Cyrax thò tay vỗ nát đầu một con rắn dài màu xanh lá đang thập thò bên cạnh.

- Còn thắc mắc gì không?

Toga nhìn trân trân vào Cyrax, trên mặt lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

- Sao anh... có thể lạnh lùng tới như vậy được chứ?

Cyrax nhếch miệng cười nhạt. Gã bắt đầu thu thập gỗ từ thân cây thứ ba.

- Thay vì hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy, cô nên vác chỗ gỗ này về để đốt cho bọn họ đi. Tính từ thời điểm chúng ta đi tới giờ đã một thời gian rồi đấy!

Cyrax ngửa mặt lên trời. Lúc này trời đã tối hẳn, chỉ còn ánh trăng nhu hòa chiếu rọi lên khắp vạn vật.

- Cô không muốn công sức hai ta bỏ ra ban nãy trở thành lâu đài cát dưới biển đúng không?

Toga mím môi, định phản bác, song từng câu từng ý của Cyrax đều khiến cô cứng họng không có cách nào đáp trả. Sau vài lần mấp máy môi, cuối cùng Toga dậm chân, chạy về phía đống củi, bê một chồng to gấp bốn lần hình thể của cô đi.

Trước khi biến mất ở con đường mòn do những người mạo hiểm mở ra trước đó - họ cũng cần có củi đúng không, Toga quay lại hỏi Cyrax.

- Tại sao lúc đó anh hôn tôi?

- Vì tôi thích cô quá chứ sao?

Câu trả lời tỉnh bơ này của Cyrax khiến hai gò má của Toga không khỏi phơn phớt hồng. Cô không nói gì, chỉ xoay người mang theo gỗ tan biến vào màn đêm.

- Phải, tôi thích cô tới mức không thể kiềm chế nổi! Chính vì thế tôi phải ngăn không cho cô đi theo con đường của tôi lúc này. Cô như một con cừu non lạc đường, một chiếc thuyền cô độc giữa đại dương mênh mông. Nếu như lúc đó tôi hòa theo cảm xúc của cô, thì Toga thương người sẽ chính thức biến mất, chỉ còn lại một Toga độc tài mà thôi!

Cyrax vùi mặt vào tay, xoa xoa. Bóng tối ấm áp, nhưng chỉ với người nó yêu quý!

...

Khi Cyrax mang theo phần củi còn lại trở lại trại tập trung thì Toga đã nhóm lên những đống lửa trại bao quanh cả khu vực. Cô còn cố tình đặt một đống lửa ở gần vùng nước tiếp giáp với trại của họ, để xua đuổi đi những con thú săn mồi ẩn trốn dưới đầm lầy.

Thủy quái, hay loài thủy sinh, thường có đặc điểm ghét nóng và lửa sáng, thế nên những ngọn lửa này sẽ phát huy tác dụng gấp bội so với khi dùng lên những loài thú trên cạn. Về phần những cái xác vốn đã ở sẵn dưới nước, bất kể là người hay chó, Toga đành từ bỏ. Bọn họ không có khái niệm xa xỉ "được mai táng" ở thế giới này.

Những người sống sót đã lột da, xẻ thịt phần lớn lũ chó. Tinh hạch được họ bỏ vào trong một bọc lá. Những thứ này trong thời kì bình thường chính là một gia tài lớn, nhưng hiện tại bọn họ chẳng thể bán được cho ai. Tiền ở thế giới này chỉ là trò hề, chỉ có đồ ăn và nắm đấm mới là chính đạo.

Chí ít với tinh hạch, họ còn có thể sử dụng chúng như những quả tạc đạn. Đấu sĩ sẽ truyền đấu khí vào viên tinh hạch, khiến nó rơi vào trạng thái bất ổn, rồi nhanh tay ném chúng về phía đối thủ. Uy lực của nó cũng gần gần bằng một đấu sĩ tự hủy, tất nhiên với ma thú cấp thấp thì uy lực cũng chẳng tới mức kinh thiên động địa cho lắm.

Cyrax nhìn những khối thịt nằm đè lên nhau, chất đầy hàng đống lá cây to bản trải đầy khắp mặt đất. Gã vỗ vỗ tay, ra hiệu cho mọi người chú ý.

- Làm tốt lắm các vị! Giờ thì trong mắt tôi, mấy người đã có thể coi là người rồi đó! Chỗ thịt còn lại lọc xong thì để ở đây, tôi sẽ lo nốt. Tranh thủ ngủ một giấc đi, ngày mai sẽ vất vả lắm đấy!

Những người mạo hiểm quay sang nhìn nhau, rồi ừ hứ đầy uể oải trước bài cổ vũ của Cyrax. Với một thân xác kiệt quệ và trái tim nặng nề, họ bò lên trên cây như bầy xác sống, trong đầu không khỏi lo lắng cho tương lai sau này.

Không có bất cứ một ai quan tâm tới việc Cyrax có thể ôm thịt bỏ trốn hay không. Suy cho cùng, với họ, ngày hôm nay họ đã chết rồi, và ngày mai họ sẽ là một con người mới, chứ không thể ăn bám Toga thêm được nữa!

Toga cũng cảm thấy mệt mỏi kinh khủng! Lúc này cô chỉ muốn ngã xuống chiếc giường lá khô của mình, ngủ một giấc thật đẫy, quên hết đi những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay. Đột nhiên cô ngoái lại nhìn bóng lưng của Cyrax!

Gã đang đứng trước ngọn lửa trại lớn nhất, xung quanh là vô số thịt chó tươi chất thành từng đống. Cánh tay phải của Cyrax buông thõng bên hông, còn tay trái thì chống eo.

Từ trên người Cyrax toát ra một cảm giác mạnh mẽ đầy tự tin, khiến người ta có cảm giác an toàn khi đứng gần gã. Giống như một chiếc cột chống trời, dù trời có sập, Cyrax cũng có thể chống đỡ cho bọn họ vậy!

Gã khổng lồ nhấc một khối gỗ lên, cắm phịch xuống đất. Cyrax lại lấy thêm những khúc gỗ khác để dựng nên vài chiếc giá phơi thịt. Như đã nói, thịt khô là thứ có thời gian bảo quản lâu nhất, mà lại rất dễ làm. Cyrax chỉ việc xẻ thịt thành từng lát nhỏ, phơi lên trên giá, bôi thêm tro cháy lên miếng thịt, rồi khói lửa sẽ hun khô miếng thịt cho gã.

Đừng quên rằng trong tro có muối, và muối sẽ giúp quá trình bay hơi nước càng thêm nhanh chóng! Cứ thế, Cyrax cặm cụi xây nên những giá treo thịt bao quanh ngọn lửa trại. Với phần gỗ thừa, Cyrax đốt thêm thành nhiều đống lửa nhỏ nữa xung quanh những giá thịt, để đẩy nhanh tốc độ làm khô.

Nếu như có Vera hay Gatrix ở đây thì bọn họ hẳn sẽ còn có nhiều giải pháp hơn nữa. Chết tiệt, gã nhớ bọn họ quá đi mất! Chỉ có ở bên cạnh hai người đó, trái tim của Cyrax mới cảm thấy an toàn, chứ không phải lúc nào cũng căng cứng như dây đàn thế này.

- Anh không đi nghỉ sao?

Toga dè dặt tiến lại gần, khi thấy Cyrax ngồi xuống bên cạnh một ngọn lửa trại. Gã liếc cô, rồi đưa tay chỉ vào chỗ thịt sau lưng.

- Cũng phải có một người trông coi chứ? Chưa nói tới việc thịt có thể bị mất cắp hay không, chỉ riêng việc đảm bảo lửa không bén lung tung đã xứng đáng để tôi ngồi canh rồi. Cô mau ngủ đi, mai chúng ta còn phải làm nhiều thứ lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Thế giới ban đêm

Toga khẽ cắn môi.

- Tôi thật sự không thể hiểu nổi anh nữa! Vì sao anh lại... làm như vậy?

- Thật khó để giải thích cho một người phụ nữ, nhưng nói ngắn gọn, đó là nghĩa vụ của đàn ông! Chúng tôi lo việc nặng, các cô lo việc nhà, chẳng phải đó là lẽ tự nhiên hay sao?

Toga nhìn xuống mặt đất.

- Có những lúc, tôi thấy anh lý trí tới tàn nhẫn. Nhưng lại có những lúc anh ấm áp khiến tôi muốn tan chảy. Tại sao lại như vậy chứ?

Cyrax liếc mắt nhìn cô nàng.

- Hiển nhiên là do triệu chứng của thiếu ngủ và kiệt sức dẫn tới ảo giác hoang tưởng! Cô cứ ngủ một giấc thật sâu, rồi ngày mai cô sẽ thấy mọi chuyện khác hẳn.

Toga thở dài, từ bỏ nỗ lực thuyết phục Cyrax. Khi cô bám vào sợi dây leo lên, qua khóe mắt, cô vẫn thấy Cyrax ngồi im trên nền đất như pho tượng. Gã giống như một người bảo vệ hùng mạnh không biết mệt mỏi, khiến cho tâm trí nặng trĩu của Toga cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít.

Một kẻ mâu thuẫn đến cùng cực! Toga thầm nghĩ, trước khi ngã nhào vào chiếc giường lổn nhổn của mình. Giấc ngủ đến với cô nhanh như cách đứa trẻ

uống một ly sữa vậy!

...

Kể từ nghi thức cưỡng chế, Cyrax luôn có một cảm tình đặc biệt với màn đêm. Giống như cá gặp nước, chim bay trên trời, khi Cyrax đứng trong bóng tối, tâm hồn gã sẽ tự bình thản lại. Không chỉ vậy, bóng tối mát lành còn vuốt ve lên những thớ cơ bắp của gã, xua tan đi sự mệt mỏi, chữa trị những tổn thương mà Cyrax đã phải chịu.

Tốc độ của nó không đến mức mất cân bằng như cái cách phép thuật hay thần thuật tạo ra, nhưng với Cyrax, tốc độ hồi phục này chẳng khác gì gã đang dùng đấu khí chữa trị.

Trên thực tế, việc Cyrax dùng đấu khí tẩy rửa đi vết thương cũng tương đương với việc gã mang theo nguyên tố bóng tối tới hồi phục cơ thể. Và còn nơi nào có nồng độ bóng tối dày đặc hơn chính bản thân bóng tối nữa chứ?

Một vài chuyển động va chạm vào vùng cảm nhận của Cyrax, khiến gã không khỏi cảnh giác. Buổi đêm là giờ nghỉ của đa phần sinh vật, nhưng cũng là giờ đi săn của những thợ săn thực thụ. Đó là một con báo đen, giống như con Cyrax đã gặp buổi sáng.

Đôi mắt của nó sáng lóe lên trong màn đêm tăm tối, lùng sục qua từng tán cây, tìm kiếm một bữa ăn bỏ bụng. Đối với chúng, thị giác, khứu giác, thính giác, nguyên tố đồng điệu đều là công cụ hữu lực để phục vụ cho quá trình đi săn. Hiểu được điều này, Cyrax bắt đầu chuẩn bị đánh lừa con báo.

Gã không giết chóc chỉ vì niềm vui. Gã cũng không cần tìm thêm những mục tiêu để luyện cho quen tay. Và do đó, những trận chiến vô nghĩa là điều mà Cyrax muốn tránh nhất!

Một người nào đó có thể phản bác rằng con báo này cũng cung cấp tài liệu để kéo dài quá trình sinh tồn của trại tập trung. Vấn đề là họ đã có lương thực dự trữ, có tài nguyên để chế tạo tài liệu hàng ngày.

Giết thêm một con báo cho lợi ích cận biên quá nhỏ, trong khi nó sẽ khiến quá trình hồi phục của Cyrax dài ra không cần thiết. Sự chân thành của Toga khiến gã có đôi phần xúc động, song mục tiêu quan trọng nhất của Cyrax vẫn là tập hợp được cả đội. Chỉ khi ở cạnh họ, gã mới thật sự phát huy được toàn bộ thực lực.

Dù vậy, Cyrax nghĩ rằng gã vẫn có thể giúp cái trại tập trung này thêm một chút! Năm ngày, không hơn không kém! Sau năm ngày, gã sẽ rời đi, để cho bọn họ tiếp tục tìm đường sống trong miệng con quái thú mang tên Shazam này.

Con báo tiến lại gần nguồn sáng kì lạ. Thường thì khu rừng không sáng nhiều tới như thế này, và ánh sáng khiến cho thợ săn bóng đêm như nó cảm thấy bất an. Bản năng của nó chán ghét ánh sáng, và nó còn khiến cho con báo bị bại lộ trước tầm mắt của những kẻ đi săn khác.

Thân thể của nó có sức bật lớn, là để phục vụ cho việc đánh lén, ám sát, chứ không phải là vật lộn điên cuồng như lũ hổ trắng. Ở trong rừng rậm, vai trò giữa thợ săn và con mồi chỉ mang tính tương đối. Nó có thể là kẻ đi săn lúc này, có điều chỉ tích tắc sau, một con thú khác, to lớn hơn, dữ tợn hơn sẽ có thể chọn nó là mục tiêu.

Một cảm giác kì lạ dần dần lan ra khắp toàn thân nó, bóp nghẹt từ từ những thớ cơ bắp vốn đang căng như dây đàn của con báo. Có thứ gì đó ở quanh đây! Có thứ gì đó đã tập trung vào nó, và nó khiến con báo cảm thấy nguy hiểm!

Kia rồi, một kẻ khổng lồ đang ngồi trên mặt đất! Toàn thân hắn như tan vào bóng tối, cho dù con báo có căng đôi mắt mà nó vẫn lấy làm tự hào ra cũng chẳng thể nào nhìn rõ được. Nó khiến hình tượng kẻ này trong mắt nó càng thêm mông lung, bất định. Con báo ghét sự bất định!

Kẻ lạ mặt mở mắt nhìn nó. Trái ngược với đôi mắt sáng trưng của con báo, đôi mắt kẻ này đen nhánh và sâu thẳm như chính màn đêm bao xung quanh hắn vậy. Hắn rất nguy hiểm! Hầu như ngay lập tức, lông trên người con báo dựng ngược hết cả lên!

Nó phủ phục xuống, nhe nanh trợn mắt hăm dọa. Những tiếng gầm gừ trầm thấp phát ra từ dưới cổ họng con báo, cho thấy nó đang trong trạng thái cực kì hoảng sợ, và tất cả những hành động hiện tại này của nó chỉ mang tính phô trương thanh thế là chính.

Chẳng có kẻ ám sát nào lại tự nói "Ê, tao ở đây này" đúng không?

Cyrax tiếp tục nhìn chằm chằm vào con báo. Gã cố gắng áp đặt lên nó một áp lực tâm lý vô hình, để ép cho con báo phải cong đuôi bỏ chạy. Thật may là con này không đói tới mức tuyệt vọng - những kẻ đi săn luôn tìm cách ước lượng con mồi.

Nếu như một trận chiến khiến cho nó bị thương quá nặng, thì hoặc là nó sẽ chết vì cái đói, hoặc trở thành đồ ăn trong miệng của kẻ khác.

Và đó chính là sự kì lạ của đợt tấn công buổi chiều nay! Vốn dĩ đàn Chó cắn lửa đó không nên liều chết tới như vậy, mà khi thấy số lượng chết vượt quá một phần mười đàn, con thủ lĩnh đã phải tìm cách rút lui rồi! Và cái cách lũ chó rút lui ngay lập tức sau khi con thủ lĩnh chết càng khiến Cyrax thêm nghi ngờ.

Có vẻ như đợt tấn công đó cũng giống như cách tuyết rơi ở thế giới trước đó! Nó thúc ép cho những người mạo hiểm phải tiến vào bên trong Tòa thành cổ. Nhưng điều khiến Cyrax quan ngại là Gatrix đã dự đoán về thực thể đứng sau sự kiện bất thường này.

Nếu như đó thật sự là một sinh vật tầng năm hoặc tầng sáu, thì những người mạo hiểm này còn chẳng có tư cách làm tốt thí! Chỉ có những kẻ có năng lực tác chiến vượt trội như tổ đội Tự Do của gã mới... có lẽ là tìm được một phương pháp nào đó.

Tri thức của Gatrix khiến Cyrax không thể không khâm phục, và biết đâu đó con Goblin có một vài mánh khóe vẫn giấu trong túi áo thì sao?

Có lẽ gã cần thêm một chút tác động? Cyrax đột nhiên tuốt con dao đang đặt giữa hai chân ra, chỉ thẳng về phía con báo. Quá hoảng sợ, con báo chỉ kịp tru lên một tiếng "ngao ô" trước khi quay đầu phóng vọt vào một bụi cây.

Cyrax đứng dậy, bỏ thêm củi xuống những đống lửa. Mùi khói hun sẽ át đi vị thơm của thịt, ngăn chặn những vị khách không mời mà đến. Gã lật đều những miếng thịt, cố gắng cho khói có thể hun cả hai mặt. Cánh tay phải của Cyrax đã bắt đầu cử động lại được, nhưng nếu bảo bê vác nặng thì có lẽ là còn hơi quá sớm!

Cyrax nghe thấy những tiếng bì bõm ở đầm nước phía đằng xa. Lũ thủy quái đang tận hưởng bữa tiệc trời ban cho chúng, tạo nên những bọt khí nổ lóp bóp và máu đỏ váng hết cả một vùng. Lần lượt từng bộ xác vô hồn bị kéo thụp xuống đáy nước, nơi trận chiến thật sự đang diễn ra.

Một vài đôi mắt lờ lững nổi trên mặt nước, liếc ngang ngó dọc khắp chung quanh. Thứ nguồn sáng chói và ấm nóng kia khiến chúng không muốn lại gần, hơn nữa sinh vật đáng sợ kinh dị đang nhìn chằm chằm bọn chúng cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!

Giống như Cyrax không nguyện ý xuống nước chiến đấu, các loài thủy sinh cũng chẳng dại gì từ bỏ lợi thế sân nhà để leo lên bờ tranh cướp đồ ăn. Cyrax thậm chí còn nhìn thấy được cả sự giễu cợt trong mắt một con cá sấu cổ dài khi nó bơi ngang qua đây.

Có vẻ như có một con cá gì đó đã tóm được nửa cái xác chó, nhưng trước khi nó kịp tận hưởng bữa tối thịnh soạn ấy thì một bộ hàm khổng lồ đã nuốt chửng cả nó lẫn con chó!

Bọn chúng thật sự biết cách giữ cho mặt nước phẳng lặng! Cyrax thầm nghĩ. Chỉ có bọt bong bóng nổ lóp bóp liên tục, và máu nhuộm đỏ mới có thể cho Cyrax biết được chuyện gì đang thật sự diễn ra dưới kia. Nếu như một sinh vật nào dám tiến lại gần mặt nước lúc này, khả năng cao là nó sẽ bị lôi xuống ngay lập tức!

Một con sóc chuyền cành chạy xuống dưới đất. Nó rất cảnh giác, ngó trước ngó sau liên tục. Nó dỏng tai, lắng nghe bất cứ âm thanh động tĩnh nào, phân loại những nguồn nguy hiểm có thể tấn công nó ngay lập tức. Khi thấy mọi chuyện có vẻ êm đẹp, con sóc chạy vọt tới gần mép nước.

Nó rất cẩn thận, khi sử dụng năng lực phép thuật của mình để triệu hồi một dòng nước nhỏ xíu cuộn tròn, hướng về phía bản thân. Rồi con sóc há miệng, "gặm" từ từ viên bóng nước đó, xoa dịu cơn khát trong cổ họng.

Vụt! Bõm!

Cyrax chỉ kịp nhìn thấy một cái vòi dài ngoằng cuốn lấy con sóc, rồi kéo chìm nó xuống mặt nước trong tích tắc. Tội nghiệp con vật, nó thậm chí còn chưa kịp rú lên một tiếng nào!

Thế giới động vật luôn là vậy! Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì bị ăn. Chỉ có điều ở Shazam, mọi thứ như bị cường điệu hóa lên cả ngàn lần. Từ thảm thực vật, côn trùng, cho tới động vật, tất cả đều mạnh lên quá bất thường. Chỉ có con người mới là thứ bị bỏ lại trong quá trình tiến hóa đầy quái dị này!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Dị tượng!

Từ vị thế của bá chủ, con người giờ vật lộn, tìm cách sinh tồn trong một môi trường tràn đầy hiểm nguy rình rập. Và theo quan điểm của Cyrax, nếu như có chiến đấu, bất kể là quy mô nhỏ hay lớn, gã và những người mạo hiểm đều nên sát cánh bên nhau.

Còn khi đang ở giai đoạn hòa bình... nên nói đúng hơn là giai đoạn thở dốc lấy hơi, thì Cyrax có trách nhiệm giúp cho những người có năng lực tự bảo vệ mình. Đây không chỉ là lòng thương người. Đây là trách nhiệm của đồng loại với nhau, khi tất cả đều đang trong hoàn cảnh xấu.

Con người có thể nội chiến liên miên, thề sống chết chém giết lẫn nhau, nhưng tuyệt đối không phải là trước mặt ngoại tộc! Cyrax nhặt một viên tinh hạch lên, bỏ vào miệng nhai rau ráu. Gã đã từng phải ăn những thứ còn kinh tởm hơn cả óc và tiết sống để sinh tồn, thế nên chừng này còn chưa đủ khiến Cyrax nhăn mày!

Gã cảm nhận từng dòng đấu khí bỏng rát chảy qua cuống họng, rơi tuột vào bên trong dạ dày. Một cơn thủy triều màu đen ập tới, nhanh chóng hứng lấy cơn mưa lửa này. Hai loại nguyên tốc va đập vào nhau, cắn xé lẫn nhau, và thứ đấu khí mới lạ kia ngay lập tức bị nuốt chửng.

Đùa gì vậy? Bóng tối của Cyrax là thứ bóng tối bản nguyên, còn lửa của đàn chó này là thứ nguyên tố pha tạp, đã mất đi tính thuần túy vốn có, làm gì có tư cách để chống lại bóng tối. Đã vậy, đặc trưng bóng tối của Cyrax còn là đồng hóa, sinh ra chỉ để "hoàn nguyên" các vật chất khác về bóng tối.

Một dòng đấu khí bóng tối mới xuất hiện, chảy nhẹ nhàng trong cơ thể Cyrax. Tuy nhiên nếu như Cyrax ăn được mười phần đấu khí hệ lửa, thì khi chuyển hóa xong, đấu khí trong người gã chỉ tăng lên có một tới hai phần tùy thuộc vào chất lượng tinh hạch.

Điều này thực chất là do hiệu suất chuyển hóa đấu khí của gã còn thấp. Lấy ví dụ, khi đấu khí hệ lửa gặp phải đấu khí bóng tối của Cyrax, chúng phản kháng. Trong quá trình này, bản thân bóng tối cũng bị tiêu diệt không ít, trở thành hạt cơ bản vô thuộc tính và thoát ra khỏi cơ thể Cyrax.

Hiệu suất chuyển hóa không cao, cộng thêm bản thân đấu khí gốc cũng bị tiêu diệt, thế nên tựu chung lại thì Cyrax vẫn lãi, nhưng lãi thấp thôi. Và đây cũng là lí do chính khiến Cyrax tăng trưởng chậm là vậy!

Chấn động và đấu khí bóng tối, trên thực tế chẳng có bất cứ liên quan gì tới nhau. Một người tu tập Chấn động hoàn toàn có thể chẳng cần bất cứ đấu khí nào để hỗ trợ bản thân. Cho nên thực tế thì Cyrax đang tu luyện hai hệ thống chiến đấu hoàn toàn độc lập. Chỉ có điều khi tu tập Chấn động thì gã cũng "tiện tay" cường hóa đấu khí mà thôi!

Chấn động ép cho cơ thể của Cyrax tới giới hạn, rồi vượt qua nó. Pháp tắc ở thế giới này quy định cơ thể sẽ tự sản sinh ra một loại năng lượng sống có tên là đấu khí, và những... à không, người tu tập Chấn động thì cơ thể lúc nào cũng mạnh như quái vật rồi.

Kể cả không có quá trình cưỡng bức của Gatrix thì Cyrax vẫn sẽ tự sinh ra đấu khí khi tu tập Chấn động, nhưng chưa chắc thuộc tính đã là bóng tối. Có thể nói, dù mồm tuyên bố rằng bản thân sẽ không gò bó Cyrax vào con đường nào cụ thể, nhưng có thể thấy Gatrix vẫn cố ý dẫn gã đi theo thiên hướng khá đặc thù.

Gã tiếp tục bỏ một viên tinh hạch vào miệng nhai nuốt. Nhờ có bản nguyên đặc thù, nên phương pháp tu luyện của Cyrax cũng cực kì khủng khiếp. Đó là gã chỉ cần hấp thụ đủ loại hầm bà lằng vào trong cơ thể, để bóng tối liên tục đồng hóa chúng.

Lượng bóng tối này khi tích lũy dần dần sẽ trở thành "lượng biến dẫn tới chất biến", đưa Cyrax lên một cảnh giới cao hơn.

Đúng vậy! Cyrax không cần tu luyện bất cứ phương pháp vận chuyển đấu khí nào. Gã cũng chẳng cần phải trải nghiệm quá trình đột phá đầy nguy hiểm mà các đấu sĩ khác phải vật lộn tìm cách vượt qua. Tất cả những gì Cyrax cần chỉ là thật nhiều đấu khí bóng tối!

Thứ duy nhất đang kìm hãm gã hiện tại chỉ là hiệu suất chuyển hóa đấu khí. Và chẳng có cách nào để gia tốc quá trình này, trừ phi gã am hiểu sâu hơn về bóng tối. Đây là một câu chuyện cười ở thời điểm hiện tại, bởi Cyrax đến khoa học cơ bản còn chưa nắm rõ được, mà đã ti toe đòi nghiên cứu về các nguyên tố vũ trụ?

Cyrax điều chuyển đấu khí tới cánh tay phải, tiếp tục gia tốc quá trình chữa trị. Thế rồi một cảm xúc bộc phát trong lòng, khiến gã không thể kiềm chế được mà xòe tay trái ra!

- Hồi phục!

Cyrax đã đi theo cặp đôi pháp sư quái dị đủ lâu để nhớ một số cách phát âm thần chú. Gã không biết lộ tuyến vận hành ma lực có giống với đấu khí không, bởi bản thân Cyrax chưa từng nhìn thấy "ma lực" rốt cuộc nó tròn méo ra sao.

Và trong cái nhìn hồi hộp chờ mong của Cyrax... chẳng có chuyện gì xảy ra cả!

- Vậy đấy!

Cyrax mỉm cười tự giễu. Nếu như phép thuật có thể hoàn thành chỉ bằng việc niệm chú, thì có lẽ cả thế giới này đều là pháp sư hết rồi... khoan đã!

Cyrax trợn tròn mắt lên khi bóng tối bỗng sôi trào xung quanh cánh tay phải của gã. Đúng nghĩa, sôi trào! Bóng tối như được thực thể hóa thành một chất lỏng, bắn phọt tung tóe, cuộn trào quanh cánh tay phải của gã, và Cyrax hoàn toàn mất đi cảm giác của cánh tay đó!

Đó không phải là một chuyện đơn giản, bởi trải qua nhiều bài huấn luyện khắc nghiệt, Cyrax đã học được cách cắt đứt cơn đau tạm thời trong ngắn hạn. Gã chỉ việc chặn đứng tín hiệu thần kinh truyền lên từ bộ phận chịu đau, để não không giải mã nó ra thành cảm giác thống khổ là được.

Đồng thời, một chất giảm đau sẽ được não của Cyrax tiết ra, nhằm xoa dịu cơn nhức nhối. Cho tới khi nỗi đau đó giảm xuống ngưỡng Cyrax có thể chịu đựng thì gã sẽ cho phép tín hiệu thần kinh truyền đi qua, mài giũa ý chí của mình.

Đây là một phương pháp vừa có lợi vừa có hại riêng. Lợi thì trong thời gian ngắn, Cyrax sẽ không bị cơn đau làm suy yếu đi khả năng phán đoán và tập trụng. Còn mặt hại thì lâu dần gã sẽ ỷ lại vào kỹ thuật này, trở nên mềm yếu hơn.

Không chỉ vậy, nó còn khiến Cyrax hoàn toàn mất đi cảm giác với bộ phận đó, bởi bộ não của Cyrax không thể đọc được nó có còn hoạt động tốt hay không.

Với việc ỷ lại, Cyrax hạn chế nó bằng cách vẫn tiếp nhận nỗi đau, chỉ có điều gã khống chế cường độ và thời điểm chịu đựng nó. Còn về phần mất cảm giác, thì Cyrax chẳng còn cách nào ngoài việc không sử dụng luôn bộ phân đó. Việc mất đi cảm giác trên thực tế là cực kì nguy hiểm, bởi chúng ta có thể tự làm tổn thương mà không hay.

Ngay tới cả khi sử dụng kỹ thuật của con cua thép, Cyrax cũng không hề chặn đứng cơn đau!

Thế nhưng hiện tại, bản năng sinh tồn của Cyrax đã cưỡng chế toàn bộ tín hiệu thần kinh truyền từ cánh tay phải. Đó không chỉ là một loại tín hiệu đau như cách Cyrax thường làm, mà ở đây là nội bất xuất, ngoại bất nhập!

Giống như cơ thể Cyrax chưa từng tồn tại bộ phận đó vậy!

- Tệ rồi đây!

Cyrax nói thầm, khi nhìn bóng tối đen kịt đang xoay vần xung quanh cánh tay phải. Gã muốn thử xem vì lí do gì mà bản năng sinh tồn dám vượt mặt gã, tự tiện can thiệp vào cơ thể này. Người tu tập Chấn động, chính là làm chúa tể của bản thân trước, rồi mới chúa tể toàn bộ thời không xung quanh.

Nếu như bản năng sinh tồn mách bảo Cyrax làm vậy, thì gã hiển nhiên sẽ làm theo, bởi gã tin nó. Nhưng nếu nó vượt quyền chặt đứt cơn đau của Cyrax, vậy thì ý chí của Cyrax không còn là tuyệt đối nữa rồi! Giống như một hoàng đế bị xâm phạm quyền lực, Cyrax thách thức hiện tượng lạ.

Đôi mắt của Cyrax trợn ngược lên, chỉ còn lộ ra lòng trắng trông rất đáng sợ. Toàn thân gã căng cứng lại, siết chặt, mồ hôi và mạch máu nổi rõ lên mồn một. Cơn đau lớn tới mức Cyrax cảm thấy mọi thứ hoàn toàn tê liệt!

Gã không thể thấy bất cứ thứ gì, không nghe được bất cứ âm thanh nào, không còn ngửi được gì hết. Toàn bộ não của Cyrax ngập tràn trong một cơn đau kì lạ, bắt nguồn từ một trò nghịch táy máy.

Cánh tay phải của Cyrax giống như đang bị ngàn tỷ con vật gặm nhấm cùng một lúc. Từng tế bào trên cánh tay vỡ tan ra trước bóng tối, và chúng phát đi tín hiệu cuối cùng của mình trước khi bị nuốt chửng trong miệng vực thẳm. Quá trình này diễn ra cực kì chậm, và nó khiến Cyrax càng thêm đau đớn.

Cho dù cơn đau lớn tới mức bản năng sinh tồn phải vượt quyền để ngăn chặn, Cyrax vẫn không hề thốt ra nửa lời! Mặc cho bóng tối đang tàn phá cánh tay gã, mặc cho bản thân đang quằn quại trên mặt đất như một con chó chết, Cyrax tuyệt đối không phát ra bất cứ tiếng rên nào.

Ý chí của Cyrax như một ngọn lửa màu xanh lá, cháy leo lét trong cơn giông bão màu đen. Bất kể bóng tối có ập tới bao nhiêu lần, bất kể ngọn lửa có yếu ớt, lúc nào cũng chực lụi tàn, thì nó vẫn cứ tiếp tục cháy!

Cyrax không muốn để lộ ra thời khắc yếu đuối này của bản thân cho người khác. Chỉ có Gatrix và Vera mới là người khiến gã đủ can đảm để thể hiện ra mặt yếu đuối của mình.

Cơn đau chẳng có vẻ dịu đi chút nào. Chính ý chí của Cyrax mới là thứ đang mạnh dần lên. Đầu tiên gã đã có thể kiểm soát một chút hơi thở. Lại trải qua thêm vài trăm lần hô hấp, Cyrax đã ngồi dậy được, dù rằng nếu cần chiến đấu thì gã chỉ có chịu chết!

Gã còn đủ tỉnh táo để tự hỏi tại sao ý chí của gã có màu một ngọn lửa xanh kìa!

Cuối cùng khi quá trình sôi trào đã chấm dứt, bóng tối lập tức tĩnh lặng trở lại. Cánh tay phải của Cyrax vẫn như cũ, trơn bóng bởi mồ hôi, nhưng chỉ gã mới biết đó không phải là một cánh tay bình thường nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Được và mất

Đột nhiên cảm giác mệt mỏi đánh úp lại, khiến Cyrax díp chặt mắt! Gã ngã ngửa người ra phía sau, gồng hết cơ trên gương mặt, cố gắng ngăn không cho đôi mắt khép lại!

- Bóng tối, cứu ta!

Cyrax hét lên trong lòng. Từ bốn phương tám hướng, vô số nguyên tố bóng tối ùa tới một cách điên cuồng, xâm nhập vào trong cơ thể Cyrax. Chúng bổ sung thể lực đã mất của gã, và quan trọng nhất là trả "tiền" cho thứ phép thuật Cyrax vừa sử dụng.

Số lượng nguyên tố bóng tối bị tiêu giảm quá đột ngột, khiến cho cả mảng rừng này bỗng trở nên "rực rỡ" hẳn cả lên. Đương nhiên là khu rừng không thể nào "sáng" lên được nếu như nguồn sáng không có, nhưng thiếu đi nguyên tố bóng tối thể hiện ra một mặt khác rất thú vị!

Trước khi Cyrax triệu hồi bóng tối để chữa trị cho gã, vùng khu rừng này rất tăm tối. Bên dưới những tán lá cây kia có biết bao loài côn trùng với đủ loại màu sắc, đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh song đều bị bóng tối làm xỉn màu, thậm chí còn chẳng thể thấy được.

Rồi những thứ màu sắc phát ra từ thực vật, từ các loài động vật, và cả cái cảm giác nặng nề âm trầm nữa chứ! Nếu như một lúc trước, người ta nhìn vào mảng rừng này chỉ thấy rợn da gà, đáng sợ, u ám thì giờ họ như thấy cánh rừng sống động hẳn lên!

Muôn vàn màu sắc đủ loại thi nhau khoe sắc, trình diễn trong buổi dạ hội đặc biệt và hiếm hoi này. Những sinh vật ẩn trốn dưới sự bảo hộ của bóng tối, giờ ngạc nhiên và bỡ ngỡ khi lớp khăn che mặt không còn nữa. Chúng bay loạn lên trong màn đêm, tạo ra một khung cảnh vừa kì ảo vừa hùng vĩ.

Cyrax tìm một phiến đá, tựa lưng lên. Gã có quá nhiều thứ để tìm hiểu về cơ thể của mình, song trước hết, hãy để gã tận hưởng giây phút này một chút đã! Một cánh rừng đêm mùa hè không phải là hiện tượng lúc nào cũng có thể chứng kiến được đâu!

Khi cảm giác phấn khích, trân trọng vẻ đẹp đã lắng dần, Cyrax mới bắt đầu nghiên cứu cơ thể mình. Bóng tối đã chữa trị toàn bộ vết thương trên người gã, cùng với đó là chuyển hóa thành đấu khí.

Chỉ tiếc Cyrax chưa kịp tận hưởng khoảnh khắc trở thành đấu sĩ cấp cao thì toàn bộ đấu khí đó đã chuyển hóa tiếp thành năng lượng sống để trả cho thứ phép thuật gã đã dùng rồi.

Đến bây giờ, Cyrax có thể khẳng định, thứ gã đã dùng tuyệt đối không phải phép Hồi phục. Nó có thể mang theo tác dụng na ná hồi phục, khi cánh tay Cyrax đã lành lặn trở lại, nhưng ý nghĩa bản chất của hai hiện tượng này hoàn toàn khác hẳn nhau.

Bên cạnh đó, đấu khí bóng tối trong cơ thể Cyrax cũng không kịp tích lũy để nhảy vọt lên cấp trung, chứ đừng nói tới cấp cao. Giống như một vị khách vội vàng, mới chân trước bước vào cửa, chân sau ông ta đã hóa thành bác sĩ để giải cứu bệnh nhân Cyrax rồi.

Cũng không sao, làm người không nên quá tham lam, kẻo lại mất cả chì lẫn chài! Cyrax nghĩ như vậy, trong lúc nắm duỗi bàn tay phải. Cánh tay này chính là nguồn cơn của toàn bộ trận hỗn loạn này, và Cyrax không chắc là nó có đáng không nữa.

Bằng nội nhãn, Cyrax có thể nhìn toàn bộ cơ thể mình, cũng như điều chuyển đấu khí đi khắp cơ thể. Chỉ có một ngoại lệ duy nhất, đó chính là phần từ vai phải của gã đổ xuống tới đầu ngón tay! Cyrax vẫn có thể cảm nhận chúng thông qua tri giác, nhưng khi dùng nội nhãn thì Cyrax chỉ thấy toàn một màu đen!

Đây là sự kiện khiến gã lo lắng nhất! Nếu như Gatrix ở đây, có lẽ anh ta có thể giải thích cho gã về sự bất thường này, song tất nhiên là Gatrix đang không ở đây, và vì thế nỗi lo trong lòng Cyrax càng cao hơn.

Giá như gã chỉ là một kẻ ngu ngốc hồn nhiên, Cyrax thề sẽ ném tọt cái vấn đề này ra sau đầu và tiếp tục sinh hoạt như bình thường. Có điều Cyrax có phải là một kẻ ngu ngốc hồn nhiên không? Có phần nào trong cách hành xử của gã từ lúc tách khỏi đội mang theo hơi hướm hồn nhiên ngu ngốc không?

Lo lắng là một chuyện, nhưng bản thân gã cũng khá tò mò về cánh tay màu đen này. Ấn tượng đầu tiên của Cyrax là nó rất mạnh mẽ, thậm chí còn có phần mạnh hơn cả cánh tay cũ của mình. Cyrax thử dùng sức bóp nát đá thì nhận thấy rõ ràng bản thân chỉ cần tốn một ít sức cũng đạt được hiệu quả không thua gì lúc trước.

Tiếp đó, Cyrax bắt đầu gia tăng cường độ đòn đánh. Từ những cú đấm nhanh, cho tới đấm toàn lực, và siêu thoát giới hạn, cánh tay này đều đáp ứng được gã. Cơ thể Cyrax thậm chí còn chẳng thể theo kịp uy lực do phản chấn do nó gây ra.

Chuyện chỉ thật sự thú vị khi Cyrax bắt đầu sử dụng Chấn động. Thay vì rung theo tần số của cơ thể, thì cánh tay phải của Cyrax tan ra! Nó không còn giữ được hình dạng một cánh tay thông thường nữa, mà giờ đen thùi lùi, mang theo hình dạng bất quy tắc như một làn khói đầy sắc nhọn!

Thật khó để tưởng tượng khói mà lại sắc nhọn là như nào! Trước tiên hãy vẽ ra một cánh tay mọc đầy gai nhọn và thật to lớn trước, sau đó thành phần để tạo nên cánh tay này là khói đen! Các bạn sẽ có được một cánh tay vừa mờ ảo, mà lại tràn ngập hung tợn, như những tà vật bị giáo hội săn lùng tìm diệt vậy!

Làn khói đen này hoàn toàn tuân theo sự điều khiển của Cyrax, và chỉ cần gã tưởng tượng ra một hình dạng trong đầu, cánh tay này sẽ lập tức biến hình theo hướng đó. Ngay lập tức, Cyrax thử tìm hiểu xem những giới hạn của Cánh tay đen - tên Cyrax đặt cho cánh tay phải của mình.

Đầu tiên Cyrax thử kéo dài nó ra tới cực hạn. Cánh tay Cyrax thu bé lại như một cây kim, và kéo dài ra tương đương với mười tầng lầu! Bản thân Cyrax đã có khái niệm cao tới mười tầng là bao nhiêu, và đừng quên toán học cũng là một môn bắt buộc mà Gatrix đã dạy gã!

Chỉ có điều nếu ở dạng này, cường độ Cánh tay đen sẽ cực kì yếu, chỉ cần gió thổi thôi cũng đủ bay đi. Hơn nữa một cây kim cũng không có mấy giá trị nếu như nó chỉ mỏng manh giống một làn khói! Và ở dạng cực hạn này, đấu khí trong cơ thể Cyrax sẽ bắt đầu bị thiêu đốt để duy trì hình dạng cánh tay.

Kế tiếp, Cyrax lại thử nghiệm một số hình dạng khác có giá trị thực chiến cực cao, ví dụ như xuất hiện những gai nhọn trên cánh tay, và từ những chiếc gai này lại xuất hiện thêm gai khác. Nó khiến cho đòn đánh của Cyrax trở nên phức tạp hơn rất nhiều, bởi những gai nhọn này do không bị kéo giãn nên có cường độ rất chắc chắn.

Hiển nhiên người sử dụng chúng cũng phải có một cái đầu nhảy số cực nhanh! Bởi vừa quan sát tiết tấu trận đấu, vừa điều khiển ở cấp độ vi mô cánh tay để nó biến dạng cho đúng cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì cho cam! Lúc mới đầu Cyrax còn cảm thấy hơi gượng gạo, song theo thời gian, gã càng điều khiển thông thuận hơn.

Giữa những lần biến hình cần có thời gian! Đây là một điều nữa Cyrax đúc kết ra được. Ví dụ như nếu Cyrax đang có cánh tay ở dạng cây búa khổng lồ, mà giờ phải chuyển thành hình thái con dao làm bếp thì gã sẽ phải biến cây búa thành cánh tay cơ bản trước, rồi từ đó biến tiếp thành con dao.

Và gã có thể gia tốc quá trình này bằng cách sử dụng đấu khí để "bôi trơn"!

Cyrax cũng kiểm tra thử về các loại vật dụng gã có thể tạo ra. Nếu như Cyrax tạo ra một cục vuông vắn như khối thép, thì chỉ có hình dạng của nó là khối thép, chứ cường độ vật lý của nó vẫn tương đương với cánh tay phải của Cyrax.

Về phần đặc tính hóa học thì Cyrax không thể ước đoán được nguyên tố bóng tối có những tính chất gì, và đó là điều gã cần phải hỏi Gatrix.

Phần bóng tối "rơi" khỏi cánh tay Cyrax sẽ tan biến rất nhanh trở thành bóng đêm, rồi biến mất nếu như đứng gần nguồn sáng. Tùy thuộc vào lượng vật

chất bóng tối mất đi, mà cánh tay của Cyrax cũng sẽ bị giảm cường độ đi tương ứng. Nếu như gã muốn duy trì được trạng thái như lúc ban đầu thì chẳng còn cách nào khác ngoài trả bằng đấu khí.

Bóng tối giúp Cyrax một đại ân, và gã trân trọng điều đó. Tuy nhiên có vẻ như gã đã khiến "bóng tối" mích lòng, khi Cyrax không còn cách nào liên lạc được với các nguyên tố bóng tối thêm nữa. Gã vẫn có thể điều khiển chúng, nhưng để nguyên tố trong cả một mảng rừng lao tới cứu bản thân như lần trước? Đừng có mơ!

Điều này có nghĩa là việc dùng bóng tối để chữa trị bản thân một cách chậm rãi của gã đã không còn. Khả năng hỏi thăm bóng tối như một chiếc ra đa trinh trắc, rất hiển nhiên, cũng không thể nào tồn tại được khi bóng tối từ chối trả lời tín hiệu của gã.

Ít nhất trước khi Cyrax làm rõ được những gì đã xảy ra trong đêm nay, thì gã đã mất đi khả năng trinh thám cùng hồi phục, để đổi lấy sức tấn công tăng vọt. Bất kể là trên phương diện uy lực, hay độ cơ động thì Cyrax đều thay đổi rõ rệt! Bỏ phòng thủ để gia tăng tấn công? Chưa chắc đã là chuyện tốt!

Đây không phải là trò chơi. Đây là thực tế. Cyrax chỉ có một mạng. Cho dù gã có sở hữu sức mạnh ngang với thần thánh, nhưng nếu phòng thủ của gã chỉ như một con sâu đất, gã vẫn sẽ chết. Và chết là hết cơ hội làm lại!

Thật may là Cyrax còn có bản năng sinh tồn bầu bạn! Gã sở hữu sức tấn công tốt, và bản năng sinh tồn sẽ mách bảo Cyrax phương pháp để sống sót trong trận chiến. Chuyện còn đáng mừng hơn nữa khi Cyrax phát hiện ra một bộ phận mới bên trong cơ thể bằng nội nhãn!

Nó hư hư ảo ảo ở một chiều không gian khác, với điểm nối là một vùng trong cơ thể Cyrax. Ở vùng không gian kia, tồn chứa một loại năng lượng mà biết bao người mơ ước nhưng chẳng có cách nào chạm tới, chính là ma lực! Nói ngắn gọn, Cyrax đã có ma hải, và gã đã bước lên con đường người làm phép!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Hóa giải hiểu lầm

Chuyện có thêm nhiều loại sức mạnh mới này dĩ nhiên là một niềm vui trời ban, nhưng với Cyrax, nó lại là thảm họa! Bởi nó không chỉ là tăng thêm một hay hai chiêu thức, mà nó là cả một hệ thống, một phương thức chiến đấu mới toanh.

Hãy thử tưởng tượng, một kiếm sĩ tu luyện với kiếm hai mươi năm liền, rồi nhặt được một chiếc giáo cấp độ Chí bảo! Giờ người này sẽ phải đứng trước hai lựa chọn, hoặc là sử dụng thanh kiếm cùi bên người nhưng thân thuộc. Hoặc là người đó vứt hai mươi năm kinh nghiệm luyện kiếm để sử dụng cây thương báu này!

Trường hợp của Cyrax cũng vậy! Gã định nghĩa mình ở tuyến trên, cận chiến với sức hủy diệt lớn và thiếu đi độ linh động. Công pháp Chấn động và thuộc tính bóng tối hoàn toàn phù hợp với tác phong chiến đấu này của gã. Chấn động cho Cyrax một cơ thể rắn chắc, một sức sát thương cận chiến lớn, còn đấu khí bóng tối gia tăng tốc độ hồi phục của gã khi bị thương.

Đáng lý nó sẽ là một tổ hợp rất hoàn hảo, cho tới khi Cánh tay đen và ma hải xuất hiện! Hiện giờ Cyrax hoàn toàn có thể lựa chọn lui về tuyến sau, sử dụng phép thuật để oanh tạc đối phương. Nếu như trường hợp của gã và Vera không khác nhau thì Cyrax sẽ nghiêng hoàn toàn về phép thuật hệ bóng tối.

Những phép thuật này đa phần mang thiên hướng nguyền rủa, ăn mòn, thẩm thấu từ từ, rất thích hợp để đánh lâu dài. Nhưng vấn đề là Cyrax không muốn như vậy! Gã là một kẻ chiến đấu ở tuyến trước, như vậy gã mới phát huy hiệu quả được bản năng sinh tồn. Hơn nữa, có trời mới biết nếu như bây giờ Cyrax bắt đầu lại từ đầu và tu luyện ma lực thì tiến độ sẽ như nào!

Gã ưu tiên cận chiến tuyến trước là số một, do đó Chấn động cũng là ưu tiên tối thượng của Cyrax. Hơn nữa, khi biết được Chấn động có thể đưa gã lên cảnh giới cao nhất là ngang với thiên sứ đại tổng quản, thì Cyrax không còn quan tâm những phương thức chiến đấu khác nữa. Chấn động phù hợp với gã, và đích đến rõ ràng, vậy thì còn mất công tìm kiếm những thứ khác làm gì?

Đấu khí bóng tối là một món hàng đi kèm, một sản phẩm phụ sinh ra do quá trình luyện tập Chấn động. Nếu như thứ đấu khí này yêu cầu Cyrax phải dành thời gian để luyện tập nó thì gã tuyệt đối không thèm liếc mắt dù chỉ một lần. Nhưng vấn đề là nó rất "dễ nuôi", chỉ việc cung cấp vật chất là nó tự lớn mạnh.

Nói cách khác, Cyrax không cần tập trung bất cứ sự chú ý nào cho đấu khí bóng tối, tự nó sẽ lớn mạnh song song với gã. Chính vì thế Cyrax cũng ưu tiên giữ đấu khí bóng tối ở vị trí thứ hai! Cứ thứ gì làm lợi cho bản thân mà không phải luyện tập là Cyrax ưng tất!

Bản thân gã cũng biết cách vận dụng đấu khí ở mức cơ bản, như cường hóa cơ bắp, phóng ra chiêu thức, hay hình thành lớp bảo hộ toàn thân. Có điều tất cả những gì Cyrax biết chỉ là vậy! Trước khi làm lại từ đầu, Cyrax cũng chỉ là đấu sĩ bậc trung mà thôi! Tất cả những gì gã biết đều đến từ quá trình mò mẫm, như bao đấu sĩ khác trên Avalon.

Và hiện tại, khi sử dụng Chấn động làm chủ lực, Cyrax cũng chẳng thèm quan tâm nghiên cứu thêm các phương pháp sử dụng đấu khí làm gì cho phí thời

gian. Theo định nghĩa của Cyrax thì đấu khí hiện tại có cũng được, mà không có cũng được!

Giờ là đến phần ma lực. Cyrax đương nhiên hiểu rõ một lượng rất lớn các loại thần chú khác nhau từ Gatrix và Vera, mặc dù với người sau thì đó chỉ là những phép thuật hệ lửa. Tuy nhiên nếu sử dụng phép thuật thì gã không chỉ cần rất nhiều tài nguyên để nuôi lớn con đường này, mà bản thân cách thức chiến đấu của Cyrax cũng phải thay đổi.

Còn về phần Cánh tay đen này... Gatrix ngán ngẩm nhìn nó. Nếu như Cyrax là một người khác, nếu như Cyrax am hiểu không phải Chấn động, thì gã tuyệt đối sẽ sướng tới điên người khi có được nó. Cường độ của Cánh tay đen vượt trội hoàn toàn so với cơ thể gốc của Cyrax. Nó lại linh hoạt, biến được thành nhiều hình dạng, mở ra vô số phương pháp chiến đấu cho Cyrax.

Vậy thì lí do gì mà Cyrax lại đau đầu với cánh tay phải của mình? Đó là bởi nếu như Cyrax tiến vào trạng thái Chấn động, cánh tay của gã sẽ "tan ra" thành bóng tối. Quá trình hồi phục trở lại cánh tay hình người cũng không quá lâu, nên Cyrax không cần lo lắng việc tay mình bị người khác biết được nếu như gã chú ý một chút.

Vấn đề ở đây là nếu Cyrax tiếp tục duy trì Chấn động thì sao? Khi Cyrax sử dụng Chấn động lần đầu, Cánh tay đen trở về hình dạng bóng tối, và mỗi một hành động của gã đều sẽ làm trì hoãn tốc độ trở lại hình người của nó. Nhưng đó là lúc Cyrax kiểm tra khi đang không sử dụng Chấn động!

Còn khi tiếp tục dùng Chấn động, thì cánh tay đó của gã mềm oặt như màn khói vậy! Khốn nạn hơn nữa là giả như Cyrax tung nắm đấm khói này vào một vật thể, sẽ có một lượng lớn khói bị đánh tan. Và phần khói này sẽ cần có đấu khí mới có thể hồi phục lại được!

Điều này đồng nghĩa với việc, nếu Cyrax sử dụng Chấn động, gã sẽ phế luôn cánh tay phải của mình đi! Đây là một mâu thuẫn căn bản và không có cách nào điều hòa được, ít nhất theo những gì Cyrax hiểu biết. Hoặc là gã lựa chọn từ bỏ Chấn động và có một cánh tay phải siêu mạnh, hoặc là gã không có tay phải luôn!

- Chỉ hi vọng Gatrix có cách giải quyết chuyện này!

Cyrax làu bàu trong cổ họng, bắt đầu luyện tập một lượt các động tác Chấn động. Chỉ trừ trường hợp bất khả kháng, còn không Cyrax luôn đảm bảo mỗi một khoảng thời gian, gã lại thực hiện các bài tập Chấn động một lần. Những bài tập vốn gã đã mất rất nhiều công sức để thực hiện, hôm nay còn trở nên kinh khủng hơn nhiều lần, vì cánh tay phải của Cyrax đang có dấu hiệu tan vỡ lúc nào không hay!

...

Sáng hôm sau, những người còn sống sót trong trận chiến hôm qua bắt đầu lục tục tỉnh dậy. Đêm qua là một đêm dài... và trải qua một giấc ngủ sâu, đầu óc họ đã minh mẫn trở lại. Họ có thể lú lẫn để mặc từng đó thức ăn đêm qua lại cho Cyrax, nhưng hôm nay thì tuyệt đối không!

Bằng tốc độ nhanh nhất, hàng tá người mạo hiểm trượt khỏi hang ổ của mình, tụ lập lại trước những giá thịt đã khô một phần. Cyrax chỉ đứng thẳng lưng, ngạo nghễ nhìn bọn họ như thể trước mặt mình là những sinh vật yếu đuối không đáng bận tâm.

Thực tế thì Cyrax đang ở trong trạng thái hoàn hảo nhất. Nếu như thật sự có chiến trận nổ ra, gã tự tin có thể đồ sát toàn bộ người ở đây với thiệt hại nhỏ nhất có thể, chưa kể tới việc Cánh tay đen của Cyrax còn khiến cho trận chiến trở nên đa dạng hơn bao giờ hết. Hôm qua Cyrax phải cố tỏ ra mạnh mẽ để tự bảo vệ bản thân, hôm nay gã chỉ cần sống đúng với vị thế là được rồi!

Không khí giữa bọn họ trở nên căng thẳng hơn rất nhiều. Một bên là gần ba chục người mạo hiểm, lành lặn có, thương tổn có, thậm chí đứt tay cụt chân cũng có. Bên kia chỉ có duy nhất một người đàn ông to con lực lưỡng, ấy vậy mà khí thế của anh ta còn áp đảo cả số đông. Giống như một bầy dê đứng trước mặt hổ, dù số lượng họ có là bao nhiêu thì cũng chẳng làm hổ sợ hãi dù chỉ là một mảy may.

Thế rồi đột nhiên một cô nàng bước ra khỏi hàng! Cô ta cúi gập người chín mươi độ trước Cyrax và nói.

- Cảm ơn anh, Cyrax! Cảm ơn vì đã sát cánh cùng chúng tôi!

Nhìn thấy người dẫn đầu cúi đầu trước Cyrax, những người mạo hiểm nhìn nhau, rồi lục tục bước lên theo.

- Cảm ơn vì đã chiến đấu!

- Xin lỗi vì hôm qua đã nặng lời!

- Cậu làm tốt lắm, người anh em! Nếu như không có cậu, thương vong chắc chắn sẽ nặng hơn.

Họ có thể đổ lỗi một cách mù quáng cho Cyrax trong lúc yếu lòng, song những kẻ sống được tới giờ phút này tuyệt đối không phải là loại đần độn! Họ chỉ bị che mờ mắt vì định kiến, bởi Toga đã quá nuông chiều họ. Cách làm của Cyrax mới thật sự là phương thức một kẻ mạnh giúp đỡ người yếu.

Kẻ mạnh không bảo vệ người yếu, kẻ mạnh chiến đấu cùng họ. Và so ra thì Cyrax đã vô cùng nhân từ, bởi trên thực tế, anh ta hoàn toàn có thể bỏ mặc bọn họ cho bầy chó xâu xé! Trên thực tế, đây mới thực sự là cách những người mạnh mẽ hay làm khi gặp phải nguy hiểm: Bỏ mặc đồng bạn để câu thêm thời gian!

Trong khi đó, hãy nhìn lại những gì Cyrax đã làm mà xem? Hơn một nửa áp lực từ bầy chó đã bị Cyrax thu hút, bản thân con thủ lĩnh mạnh mẽ cũng là do Cyrax đương đầu. Trận chiến này kết thúc được cũng nhờ Cyrax, lương thực họ có hiện tại do ai canh gác nguyên đêm qua? Cyrax chứ ai! Dù nhìn theo cách nào, Cyrax cũng là ân nhân của họ, chứ không phải một kẻ thù nên đánh đuổi.

Cyrax nhìn một lượt, rồi đưa tay lên vỗ vai Toga.

- Nói cho tôi, các người có muốn sống không?

Những người mạo hiểm hơi ngạc nhiên trước câu nói này. Song trải qua vài giây ngơ ngác, ngọn lửa ý chí đã bùng cháy trở lại trong đôi mắt của họ. Giống như những đóa hoa sống trong lồng kính, lần đầu tiên gặp phải giông tố, tất nhiên phần lớn chúng sẽ chết. Chỉ có điều những bông hoa ương ngạnh còn sót lại, sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Thứ gì không thể giết chúng ta sẽ chỉ làm ta mạnh hơn!

- Có! Chúng tôi muốn sống, thưa ngài Cyrax!

Bọn họ đồng thanh hô lớn, bằng âm thanh phát ra từ tận đáy lòng. Bất kể giữa bọn họ có mâu thuẫn như nào, nhưng nếu như muốn sinh tồn, họ phải đồng lòng. Sẽ không có thần linh nào phủ xuống để cứu bọn họ hết! Muốn sống ư? Mang hết bản lĩnh ra đây rồi nói chuyện tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Xây dựng nông trại

Cyrax mỉm cười. Gã bước đến phía dưới một phiến đá, nhấc nó lên. Cyrax không định khoe mẽ sức mạnh gì, nhưng không ít người đã lập tức xuýt xoa khi thấy Cyrax dùng một bàn tay phải nâng được cả khối đá to như cái miệng giếng.

Bên dưới phiến đá đó là rất nhiều những phiến gỗ dày cỡ một đốt ngón tay, được cắt thành từng miếng vuông vức cỡ một bàn tay. Gã cầm chúng lên, đi về phía những người mạo hiểm.

- Đầu tiên, chúng ta sẽ phải xác định tư tưởng cho tình huống xấu nhất, là bị kẹt lại ở thế giới này trong thời gian rất dài. Đi săn không phải là một lựa chọn tệ, nhưng không thể nào ổn định bằng tự cung tự cấp được. Và để làm được điều này thì tôi cần các bạn thu thập một số tài nguyên để chúng ta xây dựng nên trại tập trung hoàn chỉnh!

Cyrax chia đội ba mươi người thành sáu nhóm nhỏ, mỗi nhóm năm người. Mỗi nhóm có một vai trò riêng, từ thu thập các nguyên liệu thô như dây thừng, đất đá, gỗ, cho tới phức tạp như chế biến các loại nguyên liệu đó, đào xúc công trình vân vân...

Bọn họ thiếu toàn bộ công cụ cơ bản, nên trước tiên Cyrax phải chế tạo ra những công cụ và nông cụ tạm thời đã. Gã yêu cầu ba mươi người mau chóng tìm cho gã những cành khô chắc khỏe, dây leo, cùng với đá tảng.

Khi có những nguyên liệu này, Cyrax dùng con dao trong tay đẽo gọt đá thành hình mặt xẻng, hình cuốc chim. Những phiến đá này chỉ việc buộc vào cành khô là đã có thể sử dụng được rồi.

Trong lúc các thành viên đang đi tìm thêm nguyên liệu, Cyrax cùng những người ở lại tiến hành đào một chiếc hồ cao gấp đôi chiều cao của gã. Mục đích của chiếc hồ này là nuôi thả một số loài cá hình thể nhỏ và có sức chiến đấu thấp để làm thịt.

Ở một rẻo đất khác cách đó không xa, Cyrax và đồng bọn dùng những cọc gỗ quây lại thành hàng rào. Gã dùng cuốc thuổng bằng đá mới đào để cày xới đất lên, chuẩn bị cho vụ gieo trồng. Ở Shazam, bọn họ không tìm được hạt giống của lúa mỳ hay lúa gạo, nên mục đích của vườn đó là để trồng các loại rau xanh cùng cây thuốc.

Kế đến bọn họ hoàn thiện nốt khu chuồng trại. Mục tiêu ban đầu của đội là có được tầm hai mươi con vật nuôi lấy thịt, thế nên họ tạm thời phân lô cho hai mươi con. Dù sao thì tìm được loài động vật có khả năng thuần hóa trong khu rừng này cũng đâu phải chuyện đơn giản?

Khi mô hình vườn-ao-chuồng đã tạm thành hình, thì lúc này trời đã tối. Bọn họ buộc phải dừng tay, quây quần bên đống lửa trại, chia sẻ nhau những miếng thịt khô chắc ngọt từ lũ Chó cắn lửa. Dù vẫn còn nhiều mê man với tương lai, nhưng khi nhìn thấy những công trình đang dần thành hình, ai ai cũng trở nên phấn khởi đến kì lạ.

Trên thực tế, hiệu suất của cả đội mạo hiểm thậm chí còn bỏ xa bất cứ đội thi công nào tồn tại trên thế giới này! Chỉ có người thường mới phải làm những công việc tay chân hạ tiện như thế này, chứ các đấu sĩ có bao giờ phải cầm cuốc xẻng đào đất bao giờ?

Nhưng dưới sự thúc giục của Cyrax, và bản thân gã cũng là người đi đầu tiên phong trong công cuộc xây dựng này, những người mạo hiểm đã bị cảm động lây. Họ hò reo lên khí thế, cầm lấy những nông-công cụ do Cyrax sản xuất, bắt tay vào việc thực hiện khu trại an toàn cho riêng mình.

Và cũng bởi bọn họ toàn là đấu sĩ tối thiểu cấp thấp trở lên, cho nên bọn họ có thể làm những chuyện vô cùng không tưởng! Một người bình thường tuyệt đối không thể tự xới hết một thửa ruộng rộng lớn như thế chỉ trong một buổi, ấy vậy mà các đấu sĩ làm điều đó cứ như bỡn.

Bản thân thành tích của Cyrax cũng đủ làm người ta líu lưỡi. Cả ao nước to đùng to oành bên cạnh họ đều là do Cyrax đào, dẫn nước, thả rêu và cây thủy sinh bên dưới đáy để làm sạch nước.

Những người mạo hiểm này làm sao có đủ tư duy để tưởng tượng ra một mô hình phức tạp như chiếc ao Cyrax đã đào? Gã còn cẩn thận gia cố miệng ao bằng rất nhiều khối đá tảng, tạo thành một vòng chắc chắn.

Về phần thứ để thả vào trong hồ, cái này thì Cyrax sẽ cần phải lượn một vòng dưới nước. Chỉ mong Toga có thể giúp gã một tay! Cyrax thở dài lắc đầu, và chợt nhận ra ánh mắt của Toga đang dán chặt vào gã!

- Có chuyện gì sao?

Cô nàng giật mình, bối rối quay mặt đi chỗ khác.

- Không... không có gì! Tôi đang thất thần thôi!

- Vất vả rồi!

Hôm nay cả Toga lẫn Cyrax đều đóng vai trò chủ lực trong quá trình xây dựng. Nếu như nhiệm vụ của Cyrax và các thành viên dưới trướng là xây dựng những công trình dưới mặt đất, thì Toga và đội của cô có nhiệm vụ điều chỉnh lại những ngôi nhà trên cây.

Theo góc nhìn của Cyrax, những ngôi nhà này xây quá tùy tiện, không có vị trí chiến lược gì cả. Gã yêu cầu những người mạo hiểm xê dịch các ngôi nhà về gần nhau hơn, cao thấp khác nhau, và nối với nhau bằng một hệ thống cầu treo phức tạp.

Điều này sẽ giúp những người mạo hiểm có thể tác chiến liên tục và cứu trợ lẫn nhau trong trường hợp bị tấn công. Đừng nghĩ rằng làm nhà trên cây là an toàn, bởi những loài côn trùng, rắn rết, chim ăn thịt cũng thường xuyên lảng vảng ở tầng rừng thấp này để săn mồi.

Song ít nhất nó đỡ tệ hơn là xây nhà trên mặt đất! Bởi nếu như bị thú triều tấn công, thì ít nhất leo lên cây sẽ cứu được họ một mạng. Côn trùng tuy đông, có điều sức mạnh từng cá thể của chúng không cao, và có thể sử dụng khói, sóng xung kích để tiêu diệt hàng loạt.

Còn nếu như thú triều tấn công thì những công trình dưới kia của họ tính sao bây giờ? Còn sao trăng gì nữa, làm lại từ đầu thôi! Dù sao thì bọn họ cũng đã học được cách để chế tạo nên những thứ này rồi. Con cá không quan trọng, quan trọng là cần câu cá!

- Đêm nay tôi có thể nói chuyện với cô một lúc được không?

Đột nhiên Cyrax ném ra một quả bom tấn vào giữa bữa ăn chung, khiến cho không khí trở nên im phăng phắc! Chỉ có tiếng lửa nổ lép bép, cùng với tiếng xào xạc của lá cây quanh quẩn trong không khí mà thôi!

Thế rồi bọn họ như vỡ tung ra!

- Ú òa! Ánh mắt sắc đấy người anh em! Dám tán tỉnh cả chị đại của chúng tôi cơ à?

- Huýtttt! Chị đại kìa, người ta đã bày tỏ rồi, có chấp nhận không?

Tiếng cười đùa nhao nhao vang lên như ong vỡ tổ, càng khiến cho gương mặt của Toga trở nên đỏ ửng như muốn chảy ra nước. Dưới ánh lửa bập bùng, vẻ xinh đẹp của nàng đấu sĩ e thẹn đã khiến trái tim những người xung quanh đập lạc nhịp không ít!

Gương mặt Cyrax vẫn bình thản, tim vẫn đập đều và chậm rãi khiến cho đám đấu sĩ xung quanh không khỏi thất vọng. Bọn họ đã phải vận đấu khí lên tai để có thể lắng nghe rõ ràng tiếng tim đập của Cyrax, thế mà thằng này dường như chẳng có chút cảm xúc nào.

- Được rồi!

Bản thân Toga cũng có thể nghe được những tín hiệu cơ thể của Cyrax, và nó khiến cô có một cảm xúc man mác rất khó tả! Một mặt, Toga thấy an tâm khi Cyrax không phải dự định làm những điều mờ ám gì với cô - đừng quên lần trước chính cô là người chủ động quấn vào gã.

Nhưng một phần khác, Toga lại thấy rất thất vọng! Chẳng lẽ cô thật sự chờ mong chuyện đó với Cyrax hay sao?Cô hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình hỗn loạn của mình.

- Nhưng có chuyện gì sao?

- Về phương hướng phát triển trại sinh tồn này! Cô là người lãnh đạo cao nhất, cô phải hiểu rõ hơn ai hết về từng ngóc ngách của kế hoạch này. Hơn nữa, tôi cũng cần trưng cầu ý kiến của cô về một số chỉnh sửa khác.

Cyrax móc ra một phiến gỗ khác, dùng chiếc que sắt vẽ lên trên đó. Tất cả những phiến gỗ Cyrax đưa cho người mạo hiểm đều là những hình vẽ, hoàn thiện hoặc bước-nối-bước. Gã không dám sử dụng chữ, bởi thật sự không phải người mạo hiểm nào cũng biết chữ!

Đối với họ, nắm đấm to mới là quan trọng nhất, dăm ba cái văn hóa vớ vẩn có cũng được mà không có cũng chẳng sao! Nếu như sau này có chuyện gì cần thì họ có thể thuê phụ tá trợ giúp nữa cơ mà! Thế mới thấy dốt nát chưa đủ, phải là dốt cộng với lười mới gọi là hủy diệt!

- Àiiii! Chán thế! Cứ tưởng có kịch hay!

- Thôi được rồi, người anh em nghiêm túc thế cũng tốt! Ít nhất lòng tin của tôi vào cậu, vào tương lai lại tăng thêm một phần!

- Đúng đấy!

Những người mạo hiểm gật gù tán đồng.

Sau khi ăn uống dọn dẹp xong, ba mươi người lũ lượt trèo trở lại trên cây, ngáp ngắn ngáp dài. Ngày hôm nay đối với họ cũng rất nặng nề, khi họ gần như lao động không ngơi tay từ sáng tới tận tối! Khác với đêm qua, giấc mơ của họ hôm nay đã ngọt ngào và tươi sáng hơn rất nhiều!

Khi tất cả những ngọn đèn trong các căn chòi trên cây khác đã tắt hết, vẫn còn một ngôi nhà sáng trưng trong ánh đuốc gác trên tường. Cyrax và Toga ngồi đối diện nhau quanh một chiếc bàn gỗ, bàn luận về một số vấn đề.

Thật may là Toga cũng biết chữ, thế nên quá trình trao đổi của cả hai trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Cùng nhau, họ đã vẽ ra một bản phác đồ mô hình trại tập trung, với kết cấu khép kín tự cung tự cấp.

Đội của Toga có lợi thế là họ đã ở khu vực này đủ lâu để vẽ ra một sơ đồ tương đối. Dựa vào đó, Cyrax có thể điều chỉnh để tận dụng những tài nguyên dễ kiếm, sẵn có ở gần trại trước.

- Vấn đề kim loại thì khá là đau đầu đây! Các cô không thể tiếp tục sử dụng công cụ bằng đá được, bởi như vậy thì hiệu suất sẽ rất thấp. Như hôm nay chúng ta đã phải thay công cụ liên tục, nên quá trình thi công mới lâu tới như thế!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Lấy thân báo đáp... Mới là lạ!

- Mỏ kim loại thì chúng tôi có phát hiện ra một chỗ ở cách nơi đây không xa, ở khoảng này này. Nhưng đó là nơi cư ngụ của loài tê tê thép, và chúng cực kì khó chơi!

- Vậy sao? Để mai tôi sẽ dẫn theo vài anh em đi thám thính thử xem! Chết tiệt, thiếu tài nguyên đúng là ác mộng mà!

Cyrax đưa tay chống trán suy tư. Gã có kỹ thuật, bọn họ có nhân lực, có điều tư liệu sản xuất mới là vấn đề. Gã đâu thể biến đồ vật ra từ hư không đúng không?

Cứ thế, đêm dài dần trôi qua, khi hai tồn tại mạnh nhất trong trại ngồi thảo luận với nhau về đủ loại chi tiết, từ to lớn như làm thế nào để sống qua tháng kế tiếp, cho tới những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi. Toga bắt đầu cảm thấy mệt và chán. Cô nằm dài ra trên bàn, tì má lên cằm, phụng phịu.

- Mấy cái chuyện này nhàm chán và khô khan quá đi!

Cyrax vẫn giữ mặt hướng về bàn làm việc, chỉ ngước mắt lên nhìn Toga.

- Nếu cô muốn làm một lãnh đạo đủ tốt thì cô phải am hiểu cả những chuyện lặt vặt này nữa. Trừ phi cô có phụ tá, giống như tôi hiện tại đang gánh hầu như toàn bộ chẳng hạn?

- Rồi rồi, cảm ơn anh!

Toga tức tối, ngửa một phần lưng lên mặt bàn, duỗi thẳng tay.

- Ui chà! Hai ngày này khiến tôi kiệt sức quá rồi!

Khi chẳng thấy Cyrax phản ứng gì, Toga lại một lần nữa thấy hụt hẫng. Cảm xúc của cô lúc này cực kì phức tạp, thất vọng có, cay cú có, háo hức... cũng có nốt! Toga chống hai tay lên bàn, đưa mặt lại rất gần Cyrax. Đôi mắt của họ chạm thẳng vào nhau.

Ở khoảng cách này, cô có thể ngửi thấy một mùi hương hơi nồng tỏa ra từ trên người Cyrax. Gã đã tắm rửa dưới đầm lầy sau khi dùng bữa - và Cyrax là người duy nhất dám xuống nước ở thời điểm đó. Gã đã đạt tới thể trạng tốt nhất, thì dăm ba con quái vật tép nhép lấy tư cách gì để đấu với gã chứ?

Gương mặt của cô đỏ phừng phừng như muốn bốc khói, còn đôi mắt thì lúng liếng nước. Toga đang rất căng thẳng, bởi giọng nói của cô run bần bật cứ như cầy sấy vậy!

- A... anh... c... có... muốn... tiếp tục... chuyện hôm... qua... không?

Đôi mắt lơ đãng của Cyrax trượt về phía Toga. Nó chạy từ từ qua chiếc cổ áo cũ sờn hơi trễ, để lộ khuôn ngực đầy đặn ẩn ẩn hiện hiện của cô. Nó trượt qua chiếc cổ thon dài, dừng lại rất lâu ở đôi môi ướt át mà gã đã có dịp nhấm nháp đêm qua. Hơi thở nóng bỏng của Cyrax phả lên mặt Toga, càng khiến bầu không khí trở nên ái muội gấp bội!

Bữa ăn đầy đủ như một cơn mưa rào, tưới tắm lên mảnh đất sa mạc khô cằn của Toga. Làn da của cô căng mọng trở lại, mái tóc ngắn cũng bồng bềnh hơn, và giống như Toga bị quyến rũ bởi mùi đàn ông của Cyrax, hương thơm đàn bà cũng khiến gã rạo rực vô cùng!

Cyrax đặt miếng gỗ xuống mặt bàn, đưa tay nắm lấy cằm của Toga, nâng lên nhẹ nhàng.

- Cô đang đùa với lửa đó, có biết không?

Trong lòng Toga đột nhiên giật thột một cái! Cô liếc mắt sang bên, tránh đi cái nhìn nóng rực của Cyrax.

- Nhìn vào mắt tôi!

Cyrax bóp nhẹ má của Toga, ép cho cô phải nhìn gã. Qua đầu ngón tay, Cyrax có thể cảm thấy máu chảy rần rần khắp gương mặt của Toga, và hơi nóng dưới làn da mềm mại của cô khiến Cyrax chỉ muốn nắm mãi không buông tay.

Gương mặt của họ càng ngày càng tiến sát lại gần nhau hơn, và cuối cùng thì đôi môi của Toga lại một lần nữa dán lên miệng Cyrax. Giống như hai thiếu niên vụng dại mới nếm trái cấm, nụ hôn của họ gượng gạo, vụng về chứ chẳng hề vồ vập như lần hôn đầu tiên.

Sau vài lần chạm môi thăm dò, họ tách nhau ra. Đôi mắt họ phản chiếu lẫn nhau, ngập tràn trong sự mê ly của ngọn lửa dục vọng, và lần này thì không còn là những nụ hôn sơ nhẹ nhàng nữa! Đầu lưỡi của Toga luồn vào trong miệng Cyrax, để rồi bị gã nút lấy, tham lam giữ lại.

Cyrax vòng hai tay ra sau lưng Toga, đỡ lấy lưng cô, từ từ đẩy thân thể nhỏ bé đó nằm xuống. Ngược lại, Toga vòng tay qua cổ Cyrax, như người sắp ngã tìm cách níu lấy cành cây chìa ra nơi mép vực. Thế nhưng cũng chính đôi tay đó đã túm lấy chiếc áo mỏng bên trên thân Cyrax, xé toạc nó thành từng mảnh vụn!

Với điều kiện quần áo thiếu thốn thế này thì có lẽ Cyrax nên tính tới mặc áo lông thú kể từ ngày mai mất!

Đột nhiên Cyrax vùng dậy, bật ngửa ra sau! Gã thở hổn hển, nhìn xuống thân thể nõn nà nửa kín nửa hở trong bộ quần áo xộc xệch của Toga. Mái tóc của cô lòa xòa rũ rượi, dính bết bởi mồ hôi trên trán, càng khiến cho đôi mắt đờ dại của Toga thêm phần gợi cảm. Cô mấp máy môi, tìm cách thốt ra những chữ đứt quãng vì tê hết lưỡi!

- Vì... sao?

Cyrax hít sâu một hơi, bình phục tâm tình mình. Gã vẫn ngồi yên, mắt dán vào bờ vai trắng hồng nhẵn mịn đang hở ra của Toga, song đó không còn là một ánh mắt hau háu ngập tràn lửa dục nữa, mà chỉ còn đọng lại sự lạnh nhạt băng giá!

- Tôi có cảm giác... nếu như tôi tiếp tục đi xuống, chúng ta sẽ tiến tới một mối quan hệ không thể cứu vãn được! Và tôi luôn luôn tin bản năng của mình!

Toga từ từ ngồi dậy, kéo lại vạt áo trễ qua vai cho chỉnh tề. Cô cất giọng buồn buồn.

- Có những thời điểm, tôi nghĩ rằng anh là một người lý trí tới vô tình. Nhưng ngay bây giờ, sự nhạy cảm của anh quả thực đáng sợ!

Cyrax lặng thinh, chờ đợi Toga nói tiếp. Tuy nhiên, thay vì tiếp tục giải thích, Toga lại dang tay ra.

- Tôi có thể ôm anh không?

-... Được chứ, tất nhiên rồi!

Toga choàng tay, ôm lấy thân thể khổng lồ mà cô ôm còn không xuể. Ở khoảng cách da thịt tiếp xúc gần như này, cô có thể cảm nhận được nhịp tim đập chậm rãi của Cyrax, cảm nhận được làn da chắc khỏe của gã, và cả sự rung rinh nhè nhẹ mỗi khi Cyrax hô hấp.

Nếu như nhìn từ xa, Cyrax đem lại cho người ta một cảm giác mạnh mẽ, áp đảo, vững chãi như pho tượng, xa vời như thần linh, thì khi ôm lấy Cyrax, Toga lại có một trải nghiệm khác. Cyrax rất "người", gã có thở, có phấn khích, có nhịp tim, có nhiệt độ, và nó khiến cho tâm tình xao động của cô bình tĩnh lại.

- Anh nói đúng! Chúng tôi quá nghèo, quá thiếu thốn để có thể trả lại mối ân tình này. Thế nên...

- Thế nên cô dự định dùng thân thể của mình làm tiền trả đúng không?

Giọng nói ồm ồm của Cyrax vang lên từ trên đầu của Toga. Dù rằng Cyrax chỉ nói rất nhẹ nhàng, bâng quơ, có điều khi những lời này lọt vào tai Toga chẳng khác nào chuông vang sấm rền! Cô cúi đầu, tì trán vào ngực Cyrax, không dám ngẩng mặt lên nhìn gã.

Cyrax thở dài. Gã đưa tay lên ôm nhẹ lấy Toga vào lòng. Gã nhớ lại cách Gatrix thường dùng để an ủi Vera, và rất tự nhiên, bàn tay bự chảng của Cyrax đặt lên trên đỉnh đầu cô, xoa nhè nhẹ.

Hành động ấm áp đó khiến Toga không cầm nổi nước mắt! Mặc dù bàn tay của Cyrax rất vụng về, nhưng chính động tác "muốn an ủi" đó mới thật sự khiến cô cảm động!

Vì Gildur trên cao, Toga không phải là mẫu phụ nữ mạnh mẽ, có thể đầu đội trời chân đạp đất. Trái lại, cô lại là người rất cổ hủ! Theo quan điểm của Toga, một người phụ nữ vốn sinh ra đã yếu đuối. Người con gái đó có thể mạnh mẽ về thể xác, nhưng nội tâm thì chẳng cách nào chối bỏ được.

Toga khao khát có một người đàn ông đủ mạnh mẽ, đáng tin, vững chãi để cô có thể dựa vào. Vậy nhưng dù đã trải qua bao nhiêu lâu, song Toga vẫn chẳng thể tìm được một người nào xứng đáng với bản thân cả. Người thì cô cho rằng quá đần độn, không có tương lai. Người thì còn yếu hơn cô, vậy thì làm ăn gì nữa chứ?

Điều đáng chết là, trong suốt quá trình tìm kiếm người đàn ông lý tưởng đó, cô đã gặp rất nhiều khó khăn. Tất nhiên là Toga đã vượt qua chúng, nếu không thì cô đã chẳng còn ngồi được ở đây lúc này. Vấn đề là để sống sót qua những thử thách đó, Toga cần phải mạnh hơn!

Mỗi lần chiến thắng, cô lại mạnh hơn một chút. Mỗi lần gặp chướng ngại vật, Toga lại thúc ép bản thân nhảy qua giới hạn. Mưa dầm thấm lâu, thời gian trôi đi, và Toga đã đứng ở cấp độ đấu sĩ cấp trung lúc nào không hay!

Người khác phải vật lộn với công pháp, tìm thiên tài địa bảo để vượt qua được ranh giới đó, còn tất cả những gì cô làm là chiến đấu và sống!

Chỉ có điều, cách sống đó hoàn toàn mâu thuẫn với con người bên trong của Toga, thế nên nó tạo ra một sự tuyệt vọng. Sự tiêu cực này cứ tích lũy dần theo từng nụ cười của cô, mỗi khi cô cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong lòng thì lại không. Cô không thể biểu hiện mềm yếu, bởi những người này cần có một điểm tựa tinh thần.

Nếu như, ngay cả thủ lĩnh của bọn họ cũng mất phương hướng, thì bản thân bọn họ phải làm gì bây giờ?

Vậy nên khi Toga gặp được Cyrax, cô đã bị gã cuốn hút. Cyrax thể hiện ra một sức mạnh vượt trội, thông qua ấn tượng thị giác về hình thể, về hào quang tỏa ra, và cả cách ứng xử. Dù tình huống có tồi tệ như nào, gã vẫn luôn điềm đạm và bình tĩnh đối đáp.

Cyrax rất mạnh, đó là điều không có gì để nghi ngờ. Cyrax không thể hiện ra đấu khí của một đấu sĩ cấp trung, nhưng bằng cách nào đó mà Toga không rõ, gã chắc chắn sở hữu chiến lực của một đấu sĩ cấp trung.

Và phải là nhóm cấp cao trong đấu sĩ cấp trung! Bởi Toga nếu như thật sự phải chiến đấu sinh tử với Cyrax, cô không nghĩ mình có thể giành phần thắng.

Không chỉ mạnh mẽ, mà Cyrax còn có một trí tuệ rất dị thường, hoàn toàn trái ngược với hình thể cốt đột của gã. Vốn dĩ định kiến của mọi người là, "đầu óc ngu si tứ chi phát triển", vậy mà tên này vừa được sức mạnh, vừa có đầu óc. Cuộc sống chưa bao giờ công bằng, và lại một lần nữa, Toga có thể nếm trải điều đó bằng xương bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Và rồi họ...

Đột nhiên, Toga ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Cyrax. Gã có thể thấy sự quyết tâm, và cả khao khát mãnh liệt bên trong đôi mắt ướt át như ao hồ đó của cô nàng. Hai gò má của Toga ửng hồng phây phây, thậm chí còn có thể nhìn thấy hơi nước rịn ra, bám lên đầu những sợi lông tơ cong cong trên gương mặt cô.

- Anh có muốn tôi không?

Cyrax nuốt một ngụm nước bọt. Gã có thể dùng ý chí để đè ép cho cơ thể hoạt động bình thường. Bất kể là nhịp tim, máu lưu thông, sự cương cứng, Cyrax đều có thể kiểm soát toàn bộ. Nhưng thứ gì có thể kiềm chế được bản năng của gã đây?

- Toga... tôi...

- Tôi biết anh sợ gì! Anh sợ trách nhiệm! Anh sợ rằng một khi chúng ta vượt qua lằn ranh này, sẽ không thể quay đầu lại!

Hơi thở nóng hổi hổn hển của Toga phả vào mặt Cyrax, và gã liếm môi trong vô thức.

- Không sao hết! Cả tôi lẫn anh đều là người lớn! Chúng ta có nhu cầu, và gặp dịp thì chơi. Chúng ta chỉ giải tỏa những nhu cầu xác thịt, còn tâm trí cả tôi lẫn anh đều đủ trưởng thành để vượt qua chuyện này, đúng không?

- Tôi sợ rằng... bóng tối của tôi sẽ để lại vết tích lên cô, Toga à! Trong mắt tôi, cô như một thiên sứ thuần khiết, là ánh sáng hiếm hoi trong cái cuộc đời khốn nạn này! Tôi không muốn làm vấy bẩn nó!

Cyrax dùng nốt chút lý trí cuối cùng, ngăn cản lại con thú đang nhảy chồm chồm trong lồng ngực mình. Đôi mắt của Toga lờ đờ, say mê nhìn vào gương

mặt Cyrax, mang theo không khí hồng phấn ái muội tới cực điểm.

- Rốt cuộc anh có phải đàn ông không vậy? Lo trước lo sau cứ như đàn bà!

Cyrax thở dài. Vậy đấy! Gã nghĩ thầm trong bụng, khi dùng miệng mình khóa luôn đôi môi lắm lời của Toga. Đôi tay vạm vỡ chắc nịch của Cyrax vòng qua đùi của Toga, nâng cô dậy, ấn thẳng lưng cô vào cây cột phía sau.

Những người mạo hiểm còn sống sót khi xây nhà trên cây đã nghĩ ra một phương pháp. Do nhà trên cây thì không có móng, nên họ phải có một vật gì đó để neo ngôi nhà lại. Và chẳng còn gì vững chắc hơn là chính thân cây to khỏe mà họ đang xây dựa vào.

Họ đẽo những khúc gỗ thô to, đóng sâu vào trong thân cây để làm giá trụ. Tiếp đó từ những cây cột nền này, họ bắt đầu đóng gỗ đan xen để làm sàn nhà, rồi phủ thêm các loại nguyên liệu như cỏ khô, lá to bản lên. Để chắc ăn, họ cũng dùng dây leo để gia cố thêm cho ngôi nhà.

Với trình độ thô sơ như vậy, những ngôi nhà gỗ trên cây này sẽ chỉ đáp ứng được nhu cầu sinh hoạt cơ bản, chứ nếu người mạo hiểm chạy nhảy hoặc hoạt động quá mạnh thì sẽ có rủi ro cao là sàn nhà sập luôn! Vậy nên để tránh trường hợp xấu nhất này xảy ra, Cyrax đã đặt Toga dựa lưng vào tường.

Dù sao thì nếu gã thúc mạnh quá thì cũng có cả một thân cây chống đỡ phía sau đúng không!

...

Toàn thân Toga và Cyrax đầm đìa mồ hôi, đan quyện vào nhau như hai con mực. Họ thở phì phò, giống như thể vừa làm chuyện gì đó vô cùng nặng nhọc vậy! Được rồi, chuyện đó chắc chắn là chuyện vô cùng nặng nhọc, đặc biệt là với hai kẻ có thể chất vô cùng siêu nhân như Toga và Cyrax.

- Thật sảng khoái! Đây có lẽ là đêm tuyệt vời nhất tôi từng trải qua!

Toga thỏa mãn rên rỉ, áp má lên lồng ngực Cyrax, cảm nhận tiếng trái tim của gã đập bang bang sau khi trải qua một cuộc vận động kịch liệt. Cyrax cũng đưa tay vuốt ve bờ lưng trần thon thả của cô nàng, và điều đó càng khiến Toga thoải mái tợn!

Không ai trong hai bọn họ nói một lời nào! Như một hiền nhân từng nói, muốn trải nghiệm mỗi một giây của hiền giả, thì chẳng cần phải đi đâu xa. Chẳng cần phải truy cầu kiến thức, cũng chẳng cần phải tìm kiếm trong những cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm!

Tất cả những gì chúng ta cần làm là tình dục và thăng hoa! Giây phút trống rỗng, thỏa mãn sau khi thăng hoa này, chính là thứ các hiền giả phải đối mặt hàng ngày!

Nó còn tệ hơn cả chết! Cyrax hít sâu, giải thoát cơ thể khỏi trạng thái đó. Gã vẫn ôm Toga trong lòng, rồi đứng dậy, bước ra phía cửa.

- Anh định làm gì vậy?

Toga hốt hoảng, quờ quạng định vùng dậy. Nên nhớ rằng cả hai bọn họ đều đang trần truồng như nhộng sau cơn hoan ái, và Toga thật sự không muốn cơ thể mình bị nhìn thấy như thế một chút nào!

Phải chăng Toga là một kẻ biến thái cuồng muốn khoe thân thể nơi công cộng? Mà cũng có thể lắm chứ, gã suốt ngày khoe nửa thân trần lực lưỡng như vệ thần đó còn gì!

Hay là...

Cyrax muốn tuyên bố cho những người khác biết, Toga đã là của gã?!

Câu hỏi này đột ngột nảy sinh trong lòng Toga, và cô không tài nào ức chế nó nảy mầm được! Trái tim cô đập thình thịch, loạn nhịp, và đẩy cho máu làm đỏ rực hai vành tai cong cong nhú ra dưới vai cô. Ánh nắng sớm rưới lên người cô, càng khiến Toga cảm thấy... nóng bỏng gấp bội!

- Đẹp quá!

Toga ngẩng đầu lên. Lúc này họ đang chìm trong những tia nắng ban sơ đầu tiên của một ngày mới. Nó sáng sủa, thanh mát và dịu nhẹ như hơi thở của nữ thần hoàng hôn, rực rỡ như nụ cười của hỏa thần Herion. Và khi chúng phủ lên người họ, Toga có cảm giác như mình không còn trần như nhộng nữa.

Thay vào đó, bọn họ như hai vị thủy tổ của nhân loại, khoác lên chiếc áo bào dệt từ nghìn tỷ tia sáng, lấp lánh và đẹp đẽ hơn bất cứ thứ lụa nào trên đời. Đôi mắt của Cyrax lúc này dán vào vầng mặt trời đang dần nhô lên.

Ánh bình minh hắt lên gương mặt vuông vức, rắn rỏi như tạc tượng của gã, và vô tình tạc luôn vào trái tim mềm yếu của cô.

- Đẹp quá!

...

Theo như phân chia, thì đội của Toga tiếp tục ở lại trại tập trung, thi công tiếp những hạng mục còn đang dang dở. Cyrax mang theo một nhóm năm người, chủ yếu là những đấu sĩ có khả năng sinh tồn và bỏ chạy tốt. Mục tiêu của bọn họ là tiếp cận mỏ khoáng sản do lũ tê tê thép canh giữ.

Tê tê thép là một loài sinh vật có lớp vảy cứng bao bọc, xếp thành nhiều lớp để có thể cuộn tròn lại như một quả bóng gai. Chỉ có phần bụng của chúng là mềm mại, và đó cũng là bộ phận duy nhất có thể tấn công được của loài tê tê này. Nếu như đối thủ không mạnh vượt quá chúng, tất nhiên!

Cứ thử tưởng tượng một con rồng có thể làm gì với con tê tê thép xem? Chấp cả con tê tê cuộn tròn, con rồng chỉ cần ấn một móng cũng đủ nghiền nát sinh vật tội nghiệp thua mình nhiều bậc này!

Cyrax nhìn một lượt chỗ phân bố đám tê tê. Chúng nằm dài trên mặt đất, gặm nhấm những miếng kim loại nhặt ra từ khu quặng. Những phần kim loại này sẽ ngấm vào trong da của chúng, và tập trung lại ở phần mặt lưng, tạo thành một lớp khiên kiên cố.

Những con thú này đều loanh quanh ở cấp độ thấp, nhưng vấn đề là chúng rất khó đối phó! Khi bị đối thủ tấn công, lũ tê tê sẽ cuộn tròn lại thành một khối cầu với gai nhọn mọc tua tủa. Tiếp sau đó, chiếc bánh xe cưa sắc bén này sẽ lăn về phía đối thủ, nghiền nát mọi thứ trên đường đi của chúng.

Về phần hình thể thì loài tê tê thép dài gấp đôi chiều cao của một người bình thường, và bề dày thì ngang với khoảng cách giữa hai vai một phụ nữ. Khi chúng cuộn lại thành một khối, khối dẹt đó sẽ có độ cao xấp xỉ ngực của người bình thường, với lực va chạm khi lăn hết cỡ tương đương với một đòn bình thường của đấu sĩ cấp trung.

Do có phong cách chiến đấu liên quan tới lăn lộn nhiều như vậy, nên nội tạng của tê tê thép rất chắc chắn. Chúng khó bị ảnh hưởng trong quá trình xóc nảy, hay khi lớp vỏ ngoài va đập vào vật cản. Và ngay cả phần được cho là mềm yếu, lớp da thịt dưới bụng của tê tê thép cũng rất dẻo dai.

Nếu như lưng của chúng được kim loại cường hóa để trở nên rắn đanh bất khả xâm phạm, thì kim loại cũng cường hóa cả da thịt của con tê tê. Nó không cần phần da dưới bụng cũng rắn nốt - như vậy thì nó chẳng khác gì một chiếc hộp sắt cố định và cứng ngắc cả!

Thay vào đó, lớp da dưới bụng chúng cực kì dẻo và đàn hồi. Cyrax đã phải phí mất rất nhiều công sức mới có thể rạch được một đường trên bụng chúng, và đấy là gã còn có lưỡi dao phẩm chất tốt trong tay. Giả như thay đó là vũ khí cấp thường - nghĩ cũng khỏi cần nghĩ!

Mặc dù sức phòng thủ của loài tê tê thép rất đáng gờm, song chúng không phải là không có điểm yếu. Đầu tiên là hốc mắt. Đối với những loài sinh vật, chỉ cần phẩm giai giữa hai bên chưa chênh lệch tới mức tuyệt vọng, thì nhãn cầu luôn luôn là một điểm yếu cố hữu!

Không phải vì tấn công vào mắt có thể gây mù, mà bởi kết cấu hộp sọ của sinh vật mắt mọc trong, dù rắn chắc và kín kẽ tới đâu, cũng phải để lại khoảng trống để còn chứa nhãn cầu.

Tại sao lại nói là sinh vật mắt mọc trong? Bởi cũng có những loài sinh vật mà mắt của chúng được nối với cơ thể bằng những cọng thần kinh, như loài Cua thép chẳng hạn.

Với những loài như thế, đánh nát mắt của chúng là tất cả những gì chúng ta có thể làm, chứ đừng có mơ tới việc lần theo hốc mắt để quấy nát não của đối thủ. Còn tê tê thép thì vẫn chịu quy luật hộp sọ có chỗ trống, thế nên tất cả những gì Cyrax cần làm là né đi một cú lăn, chờ cho nó thoát khỏi trạng thái phòng thủ để quan sát, và bụp!

Ngay cả vậy, nhãn cầu của loài tê tê này cũng rắn hơn nhiều so với những sinh vật cùng cấp. Không thể không nói, đúng là ăn gì bổ nấy! Tất nhiên đó là trong trường hợp có thể hấp thụ được "ăn gì"!

Một nhược điểm khác của loài tê tê thép, và đúng hơn là của tất cả những loại hình phòng thủ đồ hộp sắt này, cực kì sợ trọng lực! Điều đó có nghĩa là nếu con tê tê này, vì một lí do gì đó, bị rơi từ trên cao xuống, thì khả năng rất lớn là nó sẽ nổ tan xác mà chết! Hoặc chí ít là vỡ nội tạng, chảy máu trong đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Khai thác quặng

Khi những người mạo hiểm trở lại, mang theo những dụng cụ chở khoáng cùng với cuốc thuổng, và một con đường rộng rãi, họ không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên. Gần như toàn bộ loài tê tê thép ở khu quặng đã bị Cyrax đánh chết, xác nằm la liệt khắp trên mặt đất.

Đặc điểm chung của chúng là đều có hiện tượng chảy máu ở hốc mắt và hốc mũi, chỉ có một vài con bị giết theo những phương thức rất bạo lực như xé xác thành từng phần, hay rạch bụng moi nội tạng đầy đất. Cyrax thì đang hì hục nâng từng con tê tê nặng lòi mắt, ném tới một rải đất cách khá xa khu quặng.

Những người mạo hiểm nhìn lên trên trời. Mặt trời hiện tại mới đứng bóng, tức là giữa ngày. Khi Cyrax dắt bọn họ đến khu mỏ, và bảo cả đội về mang theo thêm người, dụng cụ khai khoáng và dọn đường, mặt trời mới chỉ nhô lên một đoạn.

Nói cách khác, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ, Cyrax đã một mình dọn sạch cả khu mỏ này khỏi sự chiếm đóng của bầy tê tê thép. Bản thân bọn họ đã từng chiến đấu với lũ tê tê này, nên họ hiểu rõ hơn ai hết sự khó chơi của loài sinh vật này là như thế nào!

Ấy vậy mà con quái vật hình người kia chỉ dùng sức một mình gã đánh chết từng đó sao? Họ đếm sơ sơ thì thấy có lẽ cũng phải có hơn năm chục con tê tê đã bị đánh chết. Số lượng chừng đó đủ để đánh cho họ té cứt té đái ra luôn chứ đừng nói là giết nhiều như vậy.

- Ồ các anh em! Đến rồi sao? Trước tiên cứ khai thác phạm vi khu vực bên ngoài mỏ đã!

Cyrax nhìn thấy những người mạo hiểm bèn dừng tay, cười hồ hởi hô lớn. Khai thác quặng thực chất là một chuyện không hề đơn giản chút nào! Với những quặng lộ thiên, chúng ta chỉ cần đào bới chúng lên rồi bỏ về xe rồi về chế biến là được.

Nhưng với những mỏ nằm sâu dưới lòng đất thì đó lại là một câu chuyện khác! Cứ cách một đoạn, sẽ phải làm trần chống để tránh sụt hầm. Mà bản thân bên dưới những quặng đó cũng ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm không biết tên. Ví dụ như khí độc, nước lọt vào, sập đất.

Hoặc thậm chí là những quái vật, những nỗi sợ không thể miêu tả! Trong lịch sử đã có không biết bao nhiêu trường hợp một khu mỏ trở thành cấm địa, chỉ vì lòng tham mù quáng của con người đã chạm tới những thứ không nên được đánh thức!

Thật may là khu mỏ này có khá nhiều tài nguyên lộ thiên, thế nên hiện tại bọn họ chưa cần quan tâm nhiều lắm về khu vực bên dưới lòng đất. Bản thân Cyrax cũng hi vọng có thể giải quyết được thế giới này trong ngắn hạn, chứ gã không hề muốn kéo nó ra quá dông dài.

Về phần những cái xác thì Cyrax tự thân vận chuyển chúng đi ra chỗ khác. Những khối thịt này sẽ hấp dẫn kẻ săn mồi tới, và khu mỏ này vẫn còn giá trị với bọn họ. Thế nên để tránh những giao tranh đáng tiếc, Cyrax xin mời những quý ông đó tới nơi khác để xơi tiệc!

Công việc này khá là vất vả, bởi xác của lũ tê tê rất nặng! Chúng di chuyển bằng cách lăn lông lốc trên mặt đất, chứ không phải dùng tứ chi để bò. Cứ thử tưởng tượng đống sắt thép chúng mang vác trên lưng mà xem, làm gì mà đi cho nổi!

Thế nên với những công việc đơn giản như thu thập quặng, Cyrax giao cho mười người mạo hiểm đang ở đây. Họ sẽ chất chúng lên những chiếc xe gỗ cút kít ba bánh, cho tới khi gần tới giới hạn thì bắt đầu đẩy về. Họ không sợ bị tập kích giữa đường, bởi khu vực này cũng khá gần trại tập trung của họ.

Mặc dù vậy, để đảm bảo an toàn, Cyrax vẫn yêu cầu mỗi lần có ít nhất hai xe cùng đi với nhau. Nếu như thật sự có biến, bọn họ có thể trốn vào mảng rừng hai bên đường, rồi hô lớn để Cyrax hoặc Toga chạy tới cứu mạng, tùy vào khoảng cách địa hình.

Điều này hiển nhiên sẽ cho tốc độ không được tối ưu như cách từng xe di chuyển, nhưng thắng ở an toàn tương đối. Cyrax có tự tin phóng kịp tới nếu như có người mạo hiểm nào đó hô cứu, song Gatrix và chính bản thân gã đã nhìn thấy những thứ dơ bẩn vô cùng nguy hiểm.

Chúng đủ sức làm nạn nhân bốc hơi vô tăm mất tích chỉ trong nháy mắt mà không kịp ú ớ gì, nếu như kẻ đó không đủ mạnh.

Cyrax mắm môi mắm lợi, nâng một con tê tê thép khác lên vai. Chúng rất nặng, nặng tới mức một đấu sĩ cấp thấp dù dùng đấu khí cũng không thể nào mang vác chúng đi quá xa được. Về mức độ uy hiếp thì lũ tê tê thép này thậm chí còn nguy hiểm hơn cả bầy Chó cắn lửa Cyrax từng đối mặt.

Vậy thì vì sao mà Cyrax có thể nhẹ nhàng đập chết lũ tê tê, trong khi chật vật mãi mới thắng nổi đàn chó? Lý do nằm ở bản chất hai trận chiến! Với đàn chó, Cyrax đóng vai trò chủ công, đứng mũi chịu sào, thế nên gã thừa nhận áp lực lớn nhất.

Nếu như Cyrax tìm cách né tránh, thì lũ chó sẽ chuyển hướng sang những người mạo hiểm, và thương vong sẽ có thể còn nặng hơn nữa!

Hơn nữa phương thức tấn công của bầy Chó cắn lửa cũng rất đa dạng. Chúng có móng vuốt, răng sắc, biết phối hợp theo đoàn, nhắm được vào nhiều phương hướng của Cyrax. Còn lũ Tê tê thép này mang tiếng mạnh mẽ, nhưng hướng tấn công cực kì một chiều.

Chúng chỉ biết lăn về phía trước, và Cyrax hoàn toàn có thể né đi dễ dàng. Tiếp sau đó, Cyrax truyền một chút Chấn động vào bên trong người chúng, đập nát một bộ phận nội tạng, khiến chúng chết ngắc ngay lập tức!

Phải, Cyrax lại mạnh lên nữa rồi! Trải qua trận chiến sinh tử với bầy chó, cộng thêm bóng tối chữa trị, cơ thể của Cyrax đã đạt tới một đỉnh cao mới. Gã không chắc mình đã có chiến lực tương đương đấu sĩ cấp cao chưa, nhưng một số kỹ thuật Chấn động mà gã vốn chỉ dám tưởng tượng giờ đã có thể thực hiện được rồi!

Cyrax không muốn so bản thân với các đấu sĩ. Gã tu luyện một thứ công pháp không thuộc thế giới này, thế nên nếu như cứ cố gắng ép khung gã với đấu sĩ cấp trung, đấu sĩ cấp cao thì thật là khập khiễng. Cyrax hiểu rằng tiền nhân phân chia là để hệ thống hóa sức mạnh, qua đó tiến hành giáo dục thích hợp.

Thế nhưng đến chính bản thân gã còn chẳng định vị nổi mình đang ở mức nào, thì ai có thể làm được điều đó? Chắc có lẽ là Gatrix, đấy là trong trường hợp Gatrix tính toán được cả giá trị phép thuật, Cánh tay đen mà Cyrax đang có nữa!

Cyrax ném xác con vật xuống dưới đất. Đã có một vài kẻ săn mồi đang thưởng thức bữa tiệc bất ngờ này. Chúng nhìn gã với đôi mắt gườm gườm cảnh giác, song tuyệt đối không có bất cứ một con nào dám lao lên!

Như đã nói, Cyrax đã mạnh hơn nhiều lắm! Sức mạnh của gã phải dùng từ nhét tên lửa vào đít để hình dung thì mới hợp lý! Mỗi một lần hô hấp, Cyrax lại cảm nhận được khối động cơ hủy diệt mang tên cơ thể gã rung chấn một lần! Nó tràn ngập sức mạnh, tràn ngập năng lượng, và mang tới sự kiêu hãnh không có cách gì hình dung cho Cyrax.

Chỉ có điều, cái cánh tay này... Cyrax nhìn xuống cẳng tay phải, tràn ngập bất đắc dĩ. Cyrax tiến xa hơn ở Chấn động là một chuyện tốt, có điều nó lại mâu thuẫn với sự tồn tại của cánh tay phải. Dù muốn hay không, mỗi lần Cyrax sử dụng Chấn động, gã lại trở thành kẻ cụt tay!

Vốn dĩ gã chẳng cần phải quá quan tâm tới cánh tay phải này! Ừ thì Cyrax là người thuận tay phải, thiếu nó thì sẽ có chút bất tiện, nhưng cũng chỉ đến vậy! Nếu bảo không có tay phải, chiến lực Cyrax sẽ giảm mấy phần mấy phần thì đừng có nghĩ!

Toàn thân Cyrax đều là vũ khí, từng bộ phận trên người gã đều có thể bộc phát. Công pháp của thần, thần linh thực sự, nó phải khác!

Cái chính là nếu Cyrax không bỏ đấu khí ra để hồi phục lại tay phải thì gã cũng sẽ không có tay khi trở lại trạng thái bình thường luôn! Thế nên gần như toàn bộ đấu khí của Cyrax trong thời gian này, đều được dùng để phục vụ một mục đích duy nhất, đó là chữa trị cánh tay phải!

Lại một con tê tê thép nữa được nâng lên trên vai Cyrax! Người gã nhễ nhại, trơn bóng mồ hôi lẫn với bùn đất. Những con tê tê này đã bị đánh nát vụn hoàn toàn từ bên trong, chỉ còn vỏ ngoài để giữ cho đống bầy nhầy đó không chảy hết ra ngoài. Gã không muốn những đấu sĩ khác nhận ra điều này, bởi nó liên quan tới bí mật sức mạnh của gã.

Khi Cyrax xử lý xong chỗ thi thể thì trời cũng đã dần ngả về chiều. Gã tự đóng lấy một chiếc xe cút kít, chất từng đống từng đống khoáng thạch lên đó. Chiếc xe của Cyrax phải to hơn gấp rưỡi so với những đấu sĩ khác.

Nói như vậy không phải là để hạ thấp những người mạo hiểm. Sống tới thời điểm này, thì chẳng có kẻ nào ngu xuẩn tới mức ăn gian một chút sức lực để lười cả. Bọn họ đang trong thời kỳ xây dựng quá độ, rất cần công sức đầu nhập vào. Lười biếng ở thời điểm này còn hơn cả thảm họa, nó có nghĩa là diệt vong!

Chẳng qua là bởi Cyrax quá mạnh mẽ! Cường độ thân thể của gã mạnh hơn bọn họ, ý chí của gã cũng khỏe hơn bọn họ. Thế nên dù trải qua một trận chiến căng thẳng - cũng không đến nỗi, lại thêm quá trình dọn xác - cái này mới thật sự là mệt mỏi, thì Cyrax vẫn đủ sức để chở hàng đống khoáng sản này đi.

Ơn Gildur là bọn họ chẳng gặp thêm bất cứ trận chiến nào trong suốt quãng đường trở về. Hôm nay là một ngày dài và mệt mỏi. Với chừng đó áp lực tích lũy trong lòng, không khó hiểu tại sao mà cặp đôi hoàn cảnh Toga Cyrax đã biến mất ngay khi ăn xong bữa ăn!

Chỉ có màn nước phẳng lặng đen ngòm, và ánh trăng cao vằng vặc phản chiếu trên nó, mới biết được đôi nam nữ đang quấn lấy nhau giữa đầm lầy đang làm gì mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Phát triển trại tị nạn

Khi những người mạo hiểm trở lại, mang theo những dụng cụ chở khoáng cùng với cuốc thuổng, và một con đường rộng rãi, họ không khỏi há hốc mồm ngạc nhiên. Gần như toàn bộ loài tê tê thép ở khu quặng đã bị Cyrax đánh chết, xác nằm la liệt khắp trên mặt đất.

Đặc điểm chung của chúng là đều có hiện tượng chảy máu ở hốc mắt và hốc mũi, chỉ có một vài con bị giết theo những phương thức rất bạo lực như xé xác thành từng phần, hay rạch bụng moi nội tạng đầy đất. Cyrax thì đang hì hục nâng từng con tê tê nặng lòi mắt, ném tới một rải đất cách khá xa khu quặng.

Những người mạo hiểm nhìn lên trên trời. Mặt trời hiện tại mới đứng bóng, tức là giữa ngày. Khi Cyrax dắt bọn họ đến khu mỏ, và bảo cả đội về mang theo thêm người, dụng cụ khai khoáng và dọn đường, mặt trời mới chỉ nhô lên một đoạn.

Nói cách khác, chỉ mới mấy tiếng đồng hồ, Cyrax đã một mình dọn sạch cả khu mỏ này khỏi sự chiếm đóng của bầy tê tê thép. Bản thân bọn họ đã từng chiến đấu với lũ tê tê này, nên họ hiểu rõ hơn ai hết sự khó chơi của loài sinh vật này là như thế nào!

Ấy vậy mà con quái vật hình người kia chỉ dùng sức một mình gã đánh chết từng đó sao? Họ đếm sơ sơ thì thấy có lẽ cũng phải có hơn năm chục con tê tê đã bị đánh chết. Số lượng chừng đó đủ để đánh cho họ té cứt té đái ra luôn chứ đừng nói là giết nhiều như vậy.

- Ồ các anh em! Đến rồi sao? Trước tiên cứ khai thác phạm vi khu vực bên ngoài mỏ đã!

Cyrax nhìn thấy những người mạo hiểm bèn dừng tay, cười hồ hởi hô lớn. Khai thác quặng thực chất là một chuyện không hề đơn giản chút nào! Với những quặng lộ thiên, chúng ta chỉ cần đào bới chúng lên rồi bỏ về xe rồi về chế biến là được.

Nhưng với những mỏ nằm sâu dưới lòng đất thì đó lại là một câu chuyện khác! Cứ cách một đoạn, sẽ phải làm trần chống để tránh sụt hầm. Mà bản thân bên dưới những quặng đó cũng ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm không biết tên. Ví dụ như khí độc, nước lọt vào, sập đất.

Hoặc thậm chí là những quái vật, những nỗi sợ không thể miêu tả! Trong lịch sử đã có không biết bao nhiêu trường hợp một khu mỏ trở thành cấm địa, chỉ vì lòng tham mù quáng của con người đã chạm tới những thứ không nên được đánh thức!

Thật may là khu mỏ này có khá nhiều tài nguyên lộ thiên, thế nên hiện tại bọn họ chưa cần quan tâm nhiều lắm về khu vực bên dưới lòng đất. Bản thân

Cyrax cũng hi vọng có thể giải quyết được thế giới này trong ngắn hạn, chứ gã không hề muốn kéo nó ra quá dông dài.

Về phần những cái xác thì Cyrax tự thân vận chuyển chúng đi ra chỗ khác. Những khối thịt này sẽ hấp dẫn kẻ săn mồi tới, và khu mỏ này vẫn còn giá trị với bọn họ. Thế nên để tránh những giao tranh đáng tiếc, Cyrax xin mời những quý ông đó tới nơi khác để xơi tiệc!

Công việc này khá là vất vả, bởi xác của lũ tê tê rất nặng! Chúng di chuyển bằng cách lăn lông lốc trên mặt đất, chứ không phải dùng tứ chi để bò. Cứ thử tưởng tượng đống sắt thép chúng mang vác trên lưng mà xem, làm gì mà đi cho nổi!

Thế nên với những công việc đơn giản như thu thập quặng, Cyrax giao cho mười người mạo hiểm đang ở đây. Họ sẽ chất chúng lên những chiếc xe gỗ cút kít ba bánh, cho tới khi gần tới giới hạn thì bắt đầu đẩy về. Họ không sợ bị tập kích giữa đường, bởi khu vực này cũng khá gần trại tập trung của họ.

Mặc dù vậy, để đảm bảo an toàn, Cyrax vẫn yêu cầu mỗi lần có ít nhất hai xe cùng đi với nhau. Nếu như thật sự có biến, bọn họ có thể trốn vào mảng rừng hai bên đường, rồi hô lớn để Cyrax hoặc Toga chạy tới cứu mạng, tùy vào khoảng cách địa hình.

Điều này hiển nhiên sẽ cho tốc độ không được tối ưu như cách từng xe di chuyển, nhưng thắng ở an toàn tương đối. Cyrax có tự tin phóng kịp tới nếu như có người mạo hiểm nào đó hô cứu, song Gatrix và chính bản thân gã đã nhìn thấy những thứ dơ bẩn vô cùng nguy hiểm. Chúng đủ sức làm nạn nhân bốc hơi vô tăm mất tích chỉ trong nháy mắt mà không kịp ú ớ gì, nếu như kẻ đó không đủ mạnh.

Cyrax mắm môi mắm lợi, nâng một con tê tê thép khác lên vai. Chúng rất nặng, nặng tới mức một đấu sĩ cấp thấp dù dùng đấu khí cũng không thể nào mang vác chúng đi quá xa được. Về mức độ uy hiếp thì lũ tê tê thép này thậm chí còn nguy hiểm hơn cả bầy Chó cắn lửa Cyrax từng đối mặt.

Vậy thì vì sao mà Cyrax có thể nhẹ nhàng đập chết lũ tê tê, trong khi chật vật mãi mới thắng nổi đàn chó? Lý do nằm ở bản chất hai trận chiến! Với đàn chó, Cyrax đóng vai trò chủ công, đứng mũi chịu sào, thế nên gã thừa nhận áp lực lớn nhất. Nếu như Cyrax tìm cách né tránh, thì lũ chó sẽ chuyển hướng sang những người mạo hiểm, và thương vong sẽ có thể còn nặng hơn nữa!

Hơn nữa phương thức tấn công của bầy Chó cắn lửa cũng rất đa dạng. Chúng có móng vuốt, răng sắc, biết phối hợp theo đoàn, nhắm được vào nhiều phương hướng của Cyrax. Còn lũ Tê tê thép này mang tiếng mạnh mẽ, nhưng hướng tấn công cực kì một chiều.

Chúng chỉ biết lăn về phía trước, và Cyrax hoàn toàn có thể né đi dễ dàng. Tiếp sau đó, Cyrax truyền một chút Chấn động vào bên trong người chúng, đập nát một bộ phận nội tạng, khiến chúng chết ngắc ngay lập tức!

Phải, Cyrax lại mạnh lên nữa rồi! Trải qua trận chiến sinh tử với bầy chó, cộng thêm bóng tối chữa trị, cơ thể của Cyrax đã đạt tới một đỉnh cao mới. Gã không chắc mình đã có chiến lực tương đương đấu sĩ cấp cao chưa, nhưng một số kỹ thuật Chấn động mà gã vốn chỉ dám tưởng tượng giờ đã có thể thực hiện được rồi!

Cyrax không muốn so bản thân với các đấu sĩ. Gã tu luyện một thứ công pháp không thuộc thế giới này, thế nên nếu như cứ cố gắng ép khung gã với đấu sĩ cấp trung, đấu sĩ cấp cao thì thật là khập khiễng. Cyrax hiểu rằng tiền nhân phân chia là để hệ thống hóa sức mạnh, qua đó tiến hành giáo dục thích hợp.

Thế nhưng đến chính bản thân gã còn chẳng định vị nổi mình đang ở mức nào, thì ai có thể làm được điều đó? Chắc có lẽ là Gatrix, đấy là trong trường hợp Gatrix tính toán được cả giá trị phép thuật, Cánh tay đen mà Cyrax đang có nữa!

Cyrax ném xác con vật xuống dưới đất. Đã có một vài kẻ săn mồi đang thưởng thức bữa tiệc bất ngờ này. Chúng nhìn gã với đôi mắt gườm gườm cảnh giác, song tuyệt đối không có bất cứ một con nào dám lao lên!

Như đã nói, Cyrax đã mạnh hơn nhiều lắm! Sức mạnh của gã phải dùng từ nhét tên lửa vào đít để hình dung thì mới hợp lý! Mỗi một lần hô hấp, Cyrax lại cảm nhận được khối động cơ hủy diệt mang tên cơ thể gã rung chấn một lần! Nó tràn ngập sức mạnh, tràn ngập năng lượng, và mang tới sự kiêu hãnh không có cách gì hình dung cho Cyrax.

Chỉ có điều, cái cánh tay này... Cyrax nhìn xuống cẳng tay phải, tràn ngập bất đắc dĩ. Cyrax tiến xa hơn ở Chấn động là một chuyện tốt, có điều nó lại mâu thuẫn với sự tồn tại của cánh tay phải. Dù muốn hay không, mỗi lần Cyrax sử dụng Chấn động, gã lại trở thành kẻ cụt tay!

Vốn dĩ gã chẳng cần phải quá quan tâm tới cánh tay phải này! Ừ thì Cyrax là người thuận tay phải, thiếu nó thì sẽ có chút bất tiện, nhưng cũng chỉ đến vậy! Nếu bảo không có tay phải, chiến lực Cyrax sẽ giảm mấy phần mấy phần thì đừng có nghĩ! Toàn thân Cyrax đều là vũ khí, từng bộ phận trên người gã đều có thể bộc phát. Công pháp của thần, thần linh thực sự, nó phải khác!

Cái chính là nếu Cyrax không bỏ đấu khí ra để hồi phục lại tay phải thì gã cũng sẽ không có tay khi trở lại trạng thái bình thường luôn! Thế nên gần như toàn bộ đấu khí của Cyrax trong thời gian này, đều được dùng để phục vụ một mục đích duy nhất, đó là chữa trị cánh tay phải!

Lại một con tê tê thép nữa được nâng lên trên vai Cyrax! Người gã nhễ nhại, trơn bóng mồ hôi lẫn với bùn đất. Những con tê tê này đã bị đánh nát vụn hoàn toàn từ bên trong, chỉ còn vỏ ngoài để giữ cho đống bầy nhầy đó không chảy hết ra ngoài. Gã không muốn những đấu sĩ khác nhận ra điều này, bởi nó liên quan tới bí mật sức mạnh của gã.

Khi Cyrax xử lý xong chỗ thi thể thì trời cũng đã dần ngả về chiều. Gã tự đóng lấy một chiếc xe cút kít, chất từng đống từng đống khoáng thạch lên đó. Chiếc xe của Cyrax phải to hơn gấp rưỡi so với những đấu sĩ khác.

Nói như vậy không phải là để hạ thấp những người mạo hiểm. Sống tới thời điểm này, thì chẳng có kẻ nào ngu xuẩn tới mức ăn gian một chút sức lực để lười cả. Bọn họ đang trong thời kỳ xây dựng quá độ, rất cần công sức đầu nhập vào. Lười biếng ở thời điểm này còn hơn cả thảm họa, nó có nghĩa là

diệt vong!

Chẳng qua là bởi Cyrax quá mạnh mẽ! Cường độ thân thể của gã mạnh hơn bọn họ, ý chí của gã cũng khỏe hơn bọn họ. Thế nên dù trải qua một trận chiến căng thẳng - cũng không đến nỗi, lại thêm quá trình dọn xác - cái này mới thật sự là mệt mỏi, thì Cyrax vẫn đủ sức để chở hàng đống khoáng sản này đi.

Ơn Gildur là bọn họ chẳng gặp thêm bất cứ trận chiến nào trong suốt quãng đường trở về. Hôm nay là một ngày dài và mệt mỏi. Với chừng đó áp lực tích lũy trong lòng, không khó hiểu tại sao mà cặp đôi hoàn cảnh Toga Cyrax đã biến mất ngay khi ăn xong bữa ăn!

Chỉ có màn nước phẳng lặng đen ngòm, và ánh trăng cao vằng vặc phản chiếu trên nó, mới biết được đôi nam nữ đang quấn lấy nhau giữa đầm lầy đang làm gì mà thôi!

Chương 138:

Sáng hôm nay, Cyrax bắt đầu chỉ đạo những người mạo hiểm xử lý những khối quặng mà hôm qua họ đã khai thác được về. Cyrax cởi trần, để từng khối kim loại đã được xử lý phần lớn tạp chất thông qua hỏa luyện lên trên chiếc đe, bắt đầu tiến hành rèn.

Hỏa luyện trên thực tế là nung nóng kim loại tới mức nó tan chảy ra, sau đó hớt lấy phần tinh ở trên. Phần tạp chất lắng xuống dưới sẽ ở lại, và đem đi đổ. Để làm được điều đó, những người mạo hiểm cần phải có một nguồn nhiệt năng đủ nóng để thổi cháy được bễ.

Hoặc đơn giản hơn là Cyrax dùng Chấn động để đánh nát các liên kết nguyên tử bên trong khối quặng! Và đây mới thật sự là cách gã đã làm, bên trong căn phòng rèn kín bưng. Cyrax làm gì có thời gian để tìm kiếm nguồn nhiên liệu nhiệt. Việc đó cứ để những người phía sau tự giải quyết.

Với những khối kim loại tinh mà Cyrax đúc xong đẩy ra, những người mạo hiểm sẽ gắp lấy bằng những chiếc kẹp kim loại đã được làm từ trước, đặt lên đe rèn phía bên ngoài và gõ búa. Trong lúc nhất thời, cả khu trại chỉ toàn ngập tràn những tiếng linh kinh của kim loại va vào nhau.

Một số người mạo hiểm khác thì tiếp tục hoàn thiện các công trình. Bọn họ đã xây xong tháp canh, bể nước trên cao, và những công trình cơ bản khác như hố xí tự hoại. Về phần ba công trình khởi điểm của mô hình vườn ao chuồng thì đã được giải quyết vào ngày hôm qua rồi.

Một vài người mạo hiểm thỉnh thoảng lại nhìn lén Cyrax, trong mắt không giấu được sự trêu chọc và ái muội. Thủ lĩnh của họ hôm nay bỗng dưng "cáo bệnh", xin nghỉ một ngày. Dùng ngón chân cũng biết vì sao mà cô nàng lại không ra được khỏi giường!

Thôi cũng coi như Cyrax có lương tâm! Chính gã là người đã nói với bọn họ là Toga hôm nay tạm vắng một hôm, có chuyện gì gã sẽ giải quyết. Và nhìn vào thân hình đồ sộ đẫm mồ hôi kia, trong lòng họ không hiểu sao lại thấy an tâm rất nhiều!

Với những thớ kim loại được rèn ra, Gatrix yêu cầu bọn họ tạo hình những công cụ sản xuất trước, rồi mới tới vũ khí. Đó là bởi nếu như tạo một lưỡi gươm, hay thanh giáo, thì phần cán cũng chỉ là gỗ thường đẽo từ cây rừng. Những loại gỗ này rất dễ bị đánh gãy nếu như đối đầu với ma thú cấp thấp, khiến cho "vũ khí" của bọn họ bị giảm đáng kể giá trị.

Trong khi đó, với sức lực của họ, vũ khí làm từ đá hay từ kim loại không có quá nhiều khác biệt. Trừ phi là nhét khối đá vào miệng bầy ma thú thì đúng là đá có độ bền thấp hơn hẳn kim loại. Chứ nếu như đâm vào thịt, thì một mũi lao bằng đá hay bằng sắt cũng có giá trị tương đương nhau mà thôi.

Còn nếu nông cụ và công cụ của bọn họ được chế tạo từ sắt thì chắc chắn sẽ dùng được rất lâu trước khi báo hỏng. Điều này sẽ khiến hiệu suất lao động của họ tăng lên nhiều lần.

- Có địch!

Người gác chòi hô lên thất thanh. Ngay lập tức, những người mạo hiểm buông hết công việc, mặc giáp và cầm khí giới lên. Bọn họ không có nhiều tài liệu, thế nên giáp của họ được tạo thành hai ván gỗ, buộc với nhau bằng hai sợi dây leo chắc khỏe để tròng đầu qua được. Nếu như ai đó còn giữ được bộ giáp của mình thì có thể mặc thêm vào ở bên dưới cho an toàn.

Tuy rằng số người giữ được giáp trụ nguyên vẹn hoặc còn giá trị tái sử dụng là cực kì nhỏ!

Cyrax cũng buông cây búa trên tay xuống, bước ra khỏi lò rèn. Gã không cần bất cứ giáp trụ nào, bởi người Cyrax rắn chắc hơn bất cứ loại giáp nào mà trại tập trung hiện có. Vũ khí thì con dao phẩm chất tốt của gã đang nằm bên cạnh Toga - đêm qua họ dùng tới nó khá nhiều.

Bất kể là theo nghĩa nào! Đừng tưởng rằng thủy quái gần bờ là những kẻ ăn chay!

Gã tiện tay, quờ lấy cây búa đá hai tay dài ngang hông gã. Cơ thể của Cyrax quá mạnh, khiến cho những vũ khí dạng sắc bén không thể nào phát huy được tối đa lợi thế của gã. Thay vào đó, Cyrax lựa chọn những vũ khí nặng dạng nện, để tận dụng quán tính đập tan lớp phòng thủ của đối phương.

- Tình hình như nào?

- Một đám đà điểu mào vàng, đang đuổi theo... mười người mạo hiểm.

Người gác chòi mau chóng thông báo. Cyrax gật đầu, mang theo những người mạo hiểm hướng về phía bụi mù đang cuộn trào lên.

- Chúng ta có cần gọi thủ lĩnh không?

Cyrax hơi ngừng lại một giây, rồi lắc đầu.

- Để cho em ấy ngủ! Hôm nay tôi sẽ đảm bảo không một ai phải chết!

Dù Cyrax tuyên bố vô cùng hờ hững, nhưng những người phía sau gã bỗng dưng phấn chấn hẳn lên như uống thuốc kích thích! Không còn là những ánh mắt nghi ngờ, căm thù của vài ngày trước, mà giờ trong mắt bọn họ chỉ còn sự ngưỡng mộ. Bóng lưng của gã khổng lồ in sâu vào trong đáy mắt họ, như một bức tường vững chắc bất khả xâm phạm.

Vậy là những người mạo hiểm nín thở, chờ đợi những đồng loại chạy tới, mang theo những nguy hiểm không mong muốn. Có lẽ bọn họ nhìn thấy cột khói đen trồi lên giữa rừng, nên mới lựa chọn phương hướng này chăng?

Chắc hẳn là như vậy! Đứng trước sinh tồn, con người hoàn toàn có thể làm những điều cực kì kinh tởm! Chúng ta không cần chạy nhanh hơn kẻ săn mồi, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được! Vậy nên nếu dắt được đàn quái vật này tới trại tập trung, biết đâu những kẻ đó có thể mua cho họ thêm một ít thời gian chăng?

Cyrax nhìn những kẻ mạo hiểm tất tả chạy tới gần. Trên người họ tràn đầy máu và bùn đất, rách nát te tua người chạy nạn! Không có người tàn tật trong số bọn họ - họ đã nằm gọn trong miệng bầy đà điểu đang đuổi sau lưng rồi.

Gương mặt họ sáng bừng lên khi thấy có tới gần hai chục người đang đứng chờ đón bọn họ. Những người này cầm trên tay vũ khí và giáp trụ khá thô sơ, nhưng phía sau lưng của họ, những người chạy nạn nhìn thấy...

... một khu trại đầy đủ tiện nghi!

- Dừng lại, cầm vũ khí lên!

Cyrax quát lớn, trong lúc những người mạo hiểm bên cạnh gã chĩa vũ khí vào những vị khách không mời này. Quan điểm của Cyrax chưa bao giờ thay đổi. Những người chiến đấu cùng gã, mới được coi là đồng bạn, là người trong mắt Cyrax. Còn những kẻ chờ đợi được giải cứu, thì chỉ là ký sinh trùng.

Cyrax không ngại ký sinh trùng. Nếu như bọn họ chịu được cách đối xử như một con ký sinh trùng của gã, thì Cyrax cũng không quá phiền lòng khi phải mang thêm một ít! Còn lũ ký sinh trùng không biết thân biết phận lại còn đòi hỏi được đối xử như con người?

Vậy thì dùng máu tươi ra mà trả!

Những người chạy nạn dừng gấp lại trước những món vũ khí bằng đá vót nhọn chĩa thẳng ra trước mặt. Họ hốt hoảng, cáu giận chửi loạn lên khi cái chết đang đuổi sát lại sau lưng.

- Con mẹ nó chúng mày đang định làm gì thế?

- Cầu xin các người, cho chúng tôi trốn với!

- Mấy người có trang bị chỉnh tề vậy cơ mà, bảo vệ chúng tôi đi chứ?

Cyrax vung búa, đập tan sọ một kẻ mồm to nhất. Ngay lập tức những người còn lại im bặt!

- Tao nói, cầm vũ khí lên! Chúng ta sẽ chiến đấu bên nhau, và để nắm đấm quyết định tất cả. Bọn tao chỉ bảo vệ đồng đội, không có nghĩa vụ phải chăm sóc bất cứ thằng hay con nào.

Những người chạy nạn nhìn lấm lét hình thể áp đảo của Cyrax, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Nãy giờ họ không kịp chú ý, và cũng bởi Cyrax cố tình giấu đi khí tức bản thân, khiến gã dù có hình dạng nổi bật nhưng lại vô cùng "chìm" trong đám đông.

- Nhanh!

Cyrax nhổ ra một từ, và những người chạy nạn đành phải nghiến răng, cầm theo những gì trông có vẻ giống vũ khí lên trên tay. Một sự đối lập tương phản cực kỳ rõ rệt đã xảy ra, giữa một bên là những người mạo hiểm phe Cyrax và một bên là phe chạy nạn.

Những người mạo hiểm dưới quyền Cyrax thì trông thần thái no đủ, tinh thần sảng khoái, đầu óc lạc quan. Vũ khí và giáp trụ trên tay họ tuy thô sơ nhưng thắng ở số lượng và trông nghiêm chỉnh. Còn những người chạy nạn thì đúng là trên răng dưới khố, nghèo rớt mồng tơi.

Thế rồi bầy chim đà điểu tiến tới! Chúng có chiều cao gấp đôi so với người trưởng thành thông thường, với một cái mào cực kì bắt mắt có màu vàng chóe. Những con chim này có đôi chân rất chắc khỏe, và một cái mỏ cứng.

Phương thức tấn công của chúng nằm ở việc dùng chân giẫm nát đối thủ, và dùng mỏ để mổ nát kẻ địch. Tuy nhiên hình thể của chúng quá lớn, khiến cho bầy chim này cực kì khó chiến đấu trong những địa hình nhỏ hẹp.

Một con chim đà điểu nhắm tới Cyrax. Nó giơ bàn chân khổng lồ ba ngón của mình lên, đè từ trên xuống như lở. Cyrax trừng mắt, bạnh hàm, tụ lực vào hai cánh tay, rồi vụt ngược cây búa lên trên. Đầu búa va chạm với móng con chim, tạo nên một tiếng rắc gọn gàng khi nó đánh tan luôn xương ngón chân của đà điểu!

Con chim rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật ra phía sau, tạo nên một sự rối loạn trong đội hình bầy chim. Những con phía sau dẫm đạp lên nhau, đổ ngã lộn xộn hết cả. Cyrax quay đầu lại, ngoái nhìn những kẻ phía sau lưng.

- Xông lên!

- Xông lên!

Những người mạo hiểm cháy bừng lên ngọn lửa nhiệt huyết trong mắt, cầm theo vũ khí nhảy theo Cyrax vào trận chiến.

...

Cyrax đã thực hiện đúng lời hứa của mình. Không có một ai phải chết trong trận chiến đó cả, cho dù là người mạo hiểm cũ, hay dân chạy nạn mới. Không chỉ vậy, do đã chiến đấu sinh tử cùng nhau, thế nên mười gương mặt - à không, còn chín thôi đã thắng được cảm tình của những người mạo hiểm trong trại.

Không làm mà hưởng? Làm gì có chuyện đó! Cứ nhìn kẻ xấu số bị Cyrax đánh chết mà xem, khi chúng ta đang trong vị thế kẻ yếu, vậy thì phải có giác ngộ của một kẻ yếu. Đừng đòi hỏi lung tung kẻo lại mất mạng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Tin sét đánh!

Bốp!

Cái tát đanh gọn của Toga khiến Cyrax lật nghiêng cả mặt sang một bên. Cô nàng thậm chí còn sử dụng đấu khí để khiến bàn tay thêm mạnh mẽ, qua đó truyền được thêm sức mạnh lên cơ thể vốn đã như dã thú của Cyrax.

Cái tát đó mạnh tới nỗi gương mặt Cyrax bắt đầu sưng dần lên, máu ọc cả ra mũi lẫn khóe miệng. Những người mạo hiểm nín thinh, chờ đợi xem hai tồn tại mạnh nhất trong trại tập trung này sẽ xử trí thế nào.

Nhờ có bọn họ, mà đúng hơn là nhờ người đàn ông đô con trọc đầu kia, khu trại mới có được thay đổi chóng mặt chỉ trong mấy ngày. Họ có được thức ăn, nước uống, phương tiện sinh tồn, chứ không còn như những kẻ người rừng ăn lông ở lỗ nữa.

Nhưng Toga trong lòng bọn họ cũng là một nhân tố không thể thay thế! Cyrax thông thái, song gã quá lạnh lùng. Giống như những người mạo hiểm này chẳng có bất cứ giá trị nào trong mắt gã cả, và khi cần thì Cyrax sẵn sàng bỏ lại phía sau.

Không phải là kiểu có nguy thì chạy, mặc kệ đồng bạn! Mà là Cyrax sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào, không quan tâm những người mạo hiểm này sống hay chết. Họ có thể lờ mờ nhận ra lí do duy nhất mà Cyrax còn ở lại với họ chính là bởi Toga!

Lòng thương người của Toga thì những người mạo hiểm cũ đều đã được trải nghiệm qua rồi. Nó chính là lí do mà đoàn người này vẫn còn gắn kết được cho tới lúc Cyrax xuất hiện. Sự chân thành và lòng thương người của Toga, dù rất dễ bị lợi dụng, song cũng khiến cho họ cảm động.

Tất nhiên không có thằng ngu nào dám được đằng chân lân đằng đầu cả! Họ có thể yêu cầu Toga giải cứu bọn họ, còn với những yêu cầu phi lý như "giải tỏa sinh lý", họ đảm bảo Toga sẽ đánh chết bọn họ ngay lập tức mà không thèm chớp mắt!

Đội của họ đã từng rất to, với con số lên tới hàng trăm người mạo hiểm. Và ở đâu có người thì ở đó có giang hồ! Những người mạnh hơn thì kết thành đội, bắt nạt kẻ yếu hơn. Đỉnh điểm là một nữ đấu sĩ đã bị một nhóm các đấu sĩ nam cưỡng bức rồi giết chết!

Họ thậm chí còn chẳng thèm phi tang cho ra hồn. Xác của cô nàng được Toga tìm thấy, và thông qua mùi tinh dịch, Toga rất dễ dàng phân biệt được những người đã tham gia vào vụ án này là ai. Về phần quá trình thì khá là... xấu hổ! Cô nàng bắt tất cả bọn họ phải xếp thành một hàng dài, rồi... bắn ra.

Câu chuyện nghe thì buồn cười, nhưng Toga thì không hề buồn cười chút nào! Trên thực tế, với một người tốt bụng như cô ấy, đến đề xuất lấy thân trả nợ cho Cyrax còn ấp úng mà lại quyết liệt tới mức đó thì phải hiểu là Toga giận tới mức nào!

Đó là một buổi hành hình công khai. Toga tìm tới trước mặt từng đấu sĩ phạm tội, dùng đao chặt phăng đầu họ xuống đất. Hành động này tuy được lòng những người mạo hiểm nữ, nhưng lại khiến những đấu sĩ nam, đặc biệt là đấu sĩ nam cấp trung phật lòng.

Toga là một đấu sĩ cấp trung hàng thật giá thật. Và đoàn đội lúc đó cũng là do cô dùng tấm lòng của mình để cảm phục những người mạo hiểm khác đi theo, tạo thành một khối thế lực đủ lớn để có chỗ cắm dùi trong cái thế giới điên loạn này.

Tuy nhiên Toga không phải là đấu sĩ cấp trung duy nhất! Ở thời điểm cực thịnh, đoàn người sống sót thậm chí còn có tới bốn đấu sĩ cấp trung, tạo thành

một lực lượng không thể xem nhẹ! Song như đã nói, mâu thuẫn giữa ý thức hệ bắt đầu diễn ra.

Những người mạo hiểm nam thì cho rằng phụ nữ phải có vai trò phục vụ đàn ông. Bọn họ có nhu cầu sinh lý, cần được giải tỏa, nếu không thì tay chân không có sức, làm không được mười phần hiệu suất. Những đấu sĩ cấp trung thì cho rằng đấu sĩ cấp thấp chỉ là tôi tớ, có nghĩa vụ phục dịch bọn họ - những bề trên.

Rất kinh điển phải không?

Quá trình phân liệt vì thế mà diễn ra. Toàn bộ người mạo hiểm nữ đều chọn Toga, không có gì khó hiểu cả! Nếu như bọn họ ở lại những nhóm khác thì cánh đàn ông sẽ hóa thành súc vật, không sớm thì muộn.

Một số người mạo hiểm nam cũng cảm phục trước tinh thần chính nghĩa của Toga, đặc biệt là tinh thần xả thân bảo vệ người yếu hơn của cô. Những đấu sĩ cấp trung khác luôn coi bọn họ như bia đỡ đạn, hàng có thể thay thế, còn Toga thì không.

Cô luôn là người xông lên đầu, và rời đi cuối cùng trong mỗi trận chiến. Chính vì tinh thần đó mà gần một trăm con người đã rời bỏ tổ đội, đi theo Toga hướng về phương khác. Thật đáng buồn làm sao, khi cô chính là lý do mà những người này có thể đứng cùng nhau ngay từ ban đầu!

- Tại sao anh không gọi em dậy?

- Có những chuyện đàn ông có thể tự giải quyết, thì không cần làm phiền tới đàn bà!

Toga bật khóc. Hai dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má cô, run run như chính nội tâm cô lúc này. Cô là một người có suy nghĩ cổ hủ, muốn dựa dẫm vào đàn ông. Nhưng không vì thế mà Toga chấp nhận ngồi sau chực chờ đàn ông bảo vệ.

Cô chấp nhận sự yếu đuối nội tâm, song cô cũng giống như Cyrax, đều tin rằng chiến đấu phải là chuyện của cả hai phái. Họ bình đẳng về trách nhiệm, có điều không công bằng về bản chất. Bản chất phụ nữ là dựa vào đàn ông, bản chất đàn ông là cột trụ cho phụ nữ dựa vào.

Vậy nên hành động của Cyrax khiến Toga căm ghét kinh khủng! Cô cảm thấy mình như một người thừa, một con bánh bèo trong các câu chuyện, chỉ biết chờ hoàng tử tới cứu. Cô cũng có năng lực, cũng có thể chiến đấu. Hà cớ gì cô lại phải ngồi lại phía sau?

- Trong mắt anh, em vô dụng vậy sao?

Cyrax đưa tay ôm lấy lưng Toga, đẩy sát người cô vào mình. Một tay còn lại của gã đỡ sau gáy cô, giữ cho mắt họ nhìn thẳng vào nhau.

- Anh là một kẻ như vậy đấy!

Toga mím môi, vùng ra khỏi vòng tay Cyrax, rồi phóng vụt đi như bay. Cyrax đứng tần ngần ra đó đôi chút, rồi quay lại nói với những người mạo hiểm.

- Tiếp tục công việc đi! Dine, phổ biến cho người mới công việc cần thiết, rồi sắp xếp cho họ vị trí!

Một cô gái nhanh chóng cúi đầu, rồi chạy về phía những người mới gia nhập. Bọn họ không rõ vì sao lại có vụ lùm xùm vừa rồi, và ở thời điểm này thì thật sự không có ai dám cả gan hỏi thẳng trước mặt Cyrax.

Chẳng mấy chốc, xung quanh Cyrax không còn một ai hết! Tất cả mọi người đều có cương vị riêng của mình, và nếu không có thì họ cũng phải tìm cách để lẩn đi chứ. Chỉ còn lại Cyrax đứng cô độc trên khoảng đất trống nhấp nhô, cùng với hàng đống xác đà điểu chết la liệt.

Cyrax tìm thấy Toga đang ngồi trên một tảng đá to, mắt nhìn về phía đầm lầy rộng lớn. Cyrax không cố tình giấu đi bản thân, nên gã chắc chắn là cô biết gã đã tới. Khi thấy Toga chẳng có chút phản ứng nào, Cyrax ngồi xuống phía sau lưng cô, rồi kéo cô nàng vào lòng.

Lúc ban đầu Toga còn tỏ ra giãy dụa. Cô vùng vẫy, đấm, véo, cắn lên hai cánh tay của Cyrax đang vòng qua ngực cô. Thế rồi Toga xìu xuống như một quả bóng hết hơi, trong giọng không giấu nổi sự nghẹt mũi.

- Anh là đồ tồi! Đồ xấu xa! Tại sao anh lại phải làm như thế chứ? Chẳng lẽ chúng ta chiến đấu cùng nhau với đàn chó, với bầy cá còn chưa đủ để anh thừa nhận em sao?

Toga tuôn ra một tràng, như đê xả lũ. Bao nhiêu ức chế chồng chất bấy lâu, cô xả hết ra, và Cyrax chỉ im lặng lắng nghe những lời càm ràm đó của cô. Từ những lời dèm pha của người mạo hiểm này, đến ánh mắt dâm dục của người mạo hiểm kia... tất cả những chuyện vớ vẩn vặt vãnh đó đều được Cyrax đón nhận.

Cuối cùng Toga ngừng lại. Cô ngửa đầu ra sau, đưa tay lên vuốt ve vết sưng trên má Cyrax. Bàn tay cô mát lạnh, xoa dịu đi phần nào sự bỏng rát sưng phồng đang đọng trên má gã.

- Nó có đau lắm không? Em... thật sự xin lỗi!

- Anh cũng xin lỗi! Bản chất của anh là như vậy, anh không muốn người mình quan tâm bị tổn thương. Thế nên mỗi lần như vậy, anh lại gồng thêm một chút, cố gắng bảo hộ cho họ!

- Trong quá trình đó, anh sẽ tự làm tổn thương bản thân đó, anh biết không?

Giọt nước mắt của Toga rơi lên cánh tay Cyrax, vỡ tan thành từng mảnh. Gã đưa tay lên lau chúng đi cho cô.

- Anh sắp phải đi rồi!

- Cái gì?

Toga vùng dậy, ngoái lại nhìn Cyrax, trong mắt tràn ngập kinh hoàng. Dù chỉ mới bên nhau có vài ngày, nhưng cô và những người mạo hiểm khác đã bắt đầu ỷ lại vào Cyrax mất rồi. Họ cần trí tuệ lẫn sức mạnh của anh, để có thể sống sót được ở một Shazam phi thường như thế này.

Cyrax đặt lên môi Toga một nụ hôn dài và ấm áp. Gã trấn an tâm linh hỗn loạn của cô bằng một khoái cảm nhục dục khác, đánh lạc hướng sự chú ý của cô khỏi sự mất mát chắc chắn phải diễn ra. Khi môi họ rời nhau, thậm chí Toga còn có thể thấy cả một sợi chỉ bạc nối dài giữ miệng bọn họ!

Trong lúc đầu óc Toga còn đỡ đẫn vì nụ hôn sâu đó, Cyrax đã chỉ hướng về phía Tòa thành cổ hùng vĩ và đồ sộ!

- Em có nhìn thấy nó không? Anh và những đồng bạn đã nghiên cứu và thấy rằng nó chính là nguồn cơn của thảm họa này. Chúng ta không thể tiếp tục ngồi yên bị động như thế này được. Chúng ta cần phải đi vào trong đó, và giải quyết tận gốc chuyện này.

- Vậy còn em thì sao?

Toga hoàn hồn, cau mày hỏi ngược.

- Em cần phải ở lại với họ! Họ cần em, cần cô nàng thủ lĩnh với trái tim nhân hậu như một thiên sứ. Anh rất hi vọng em có thể đi cùng anh vào trong đó, nhưng lúc đó thì ai sẽ bảo vệ những người mạo hiểm này đây?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 206: Quá khứ của Toga

Toga thở dài. Gương mặt cô xuất hiện một nỗi cô đơn man mác khó tả. Trái tim của Cyrax không khỏi đập lỗi một nhịp khi thấy hình ảnh ấy, bởi suốt thời gian ở cạnh cô, Cyrax chưa từng thấy Toga biểu hiện ra như thế bao giờ!

Toga có thể buồn, có thể vui, lúc khóc, lúc cười. Nhưng cô chưa bao giờ thể hiện ra mặt yếu đuối này của mình cả. Thấy như vậy, Cyrax bèn ôm cô nàng chặt hơn vào lòng, hôn lên mái tóc lòa xòa trên trán cô. Gã hi vọng hành động này có thể an ủi cô phần nào.

- Anh biết không, thực ra em không phải là một người như thế này!

Đôi mắt của Toga nhìn đâu đó về phía xa xăm, khi tâm trí cô lạc trôi trong dòng hồi tưởng bất tận. Cyrax hiểu ý, bèn im lặng chờ cho Toga tâm sự hết gánh nặng trong lòng. Dù sao trời cũng còn sớm, họ có thể tạm "đình công" một chút mà không sợ trại tập trung tê liệt.

- Để xem nào, nó bắt đầu từ bao giờ nhỉ? À đúng rồi! Đó là khoảng một năm trước!

Toga ngửa đầu ra, tựa gáy lên lồng ngực rộng lớn vạm vỡ của Cyrax. Cô đã "nếm" thân thể này theo bất cứ nghĩa nào, và nó thật sự là một cơ thể hoàn hảo bậc nhất trong tất cả những người đàn ông mà Toga đã ngủ cùng.

Đừng hoang tưởng, Toga không phải là một trinh nữ trong trắng, chờ đợi Cyrax tới hái. Cô là người trưởng thành, cũng biết yêu đương, cũng có nhu cầu. Đặc biệt là những kẻ ngày ngày múa trên đầu mũi dao như người mạo hiểm thì lại càng cần được giải tỏa!

Toga không hối hận về những gì mình đã làm. Cô hiện tại là kết quả của vô số những lựa chọn trong quá khứ, phủ định quá khứ chẳng khác nào phủ định chính cô. Cô chỉ tiếc rằng mình không thể gặp được Cyrax sớm hơn, và trong một hoàn cảnh tốt đẹp hơn.

- Em lớn lên trong một gia đình nông dân, ở cách đây khá xa. Rất xa! Cuộc đời em thì cũng bình thường thôi, như bao cô gái khác. Chơi đùa, trưởng thành, thức tỉnh đấu khí, làm một đấu sĩ!

Cách nói của Toga tương đối cụt lủn, có lẽ là bởi cô vừa nhớ vừa nói. Song nó cũng thể hiện một sự thật, đó là cô chẳng được ăn học gì cả! Đây là thực trạng chung trên toàn thể Avalon, xác nhận bởi một người hay đi đây đi đó như Cyrax.

Với người bình thường, học một vài con chữ chẳng giải quyết được vấn đề gì, mà lại đòi hỏi kiên nhẫn rất cao. Thay vào đó, mọi chuyện hoàn toàn có thể giải quyết bằng nắm đấm đúng không? Điều này dẫn tới việc người bình thường chẳng ai muốn cho con ăn học cả!

Thay vào đó, họ tìm cách để con mình học võ thuật hoặc pháp thuật. Chỉ cần con mình thức tỉnh được đấu khí hay ma lực thì chẳng khác nào trúng đậm. Tất nhiên thiên phú cũng phân biệt giữa người thường với thiên tài, song trong mắt người thường, thì có được hai thứ đó là ghê gớm lắm!

Một xã hội, một thế giới mà con người ta không muốn gia tăng tri thức để phát triển, mà lại chỉ chăm chăm tìm kiếm cơ hội đổi đời, vậy thì nó sắp tàn rồi!

Chí ít thì ở phương diện này, nam nữ khá là bình đẳng. Số lượng đàn ông và phụ nữ thất học ở tầng lớp dân thường là xấp xỉ nhau, song khi lên tới tầng lớp quý tộc thì cán cân nghiêng toàn bộ về phía phụ nữ.

Đó là bởi nhóm người mạnh nhất trên thế giới này, dưới thần linh tất nhiên rồi, có hơn một nửa là đàn ông. Cũng bởi vậy mà ý thức hệ đàn ông làm chủ đang chiếm ưu thế hơn so với mẫu hệ. Điều này dẫn tới hệ quả là trong giai cấp thống trị, đàn ông được định vị như người thừa kế.

Còn phụ nữ thì chỉ có vai trò phụ trợ, làm bình hoa, hoặc vật trao đổi trong các cuộc hôn nhân chính trị. Xin nhắc lại, không phải tất cả đều tuân theo quy luật này! Cyrax đã từng đi qua một vương quốc phía nam, nơi nữ hoàng của họ nắm quyền lực thống trị tuyệt đối!

- Cha mẹ em nuôi dạy em để trở thành một người phụ nữ nội trợ điển hình. Mẹ em là một người như vậy! Một tay bà lo cho tất cả sáu anh chị em của em, còn bố em thì đi lao động cả ngày tới tận tối mịt mới về. Ngay từ bé, em đã bị ảnh hưởng rất nặng bởi hình tượng người phụ nữ tần tảo như vậy.

Toga rúc sâu gương mặt vào hai cẳng tay của Cyrax, tìm kiếm sự che chở của gã.

- Đáng lý em đã trở thành một người như bà, cưới chồng, sinh con rồi nuôi dạy chúng nên người. Nhưng rồi em thức tỉnh đấu khí...

Toga không nói hết câu, song Cyrax hiểu được cô muốn nhắc tới điều gì. Với những gia đình phổ thông, việc con của họ thức tỉnh đấu khí chẳng khác nào vàng rơi từ trên trời xuống. Toàn bộ gia đình sẽ tìm cách để bấu víu vào đứa trẻ đó, và đấy thật sự là một tội ác!

Thử ngẫm mà xem, một đứa bé hồn nhiên chân chất còn chưa hiểu cuộc đời, chỉ vì được trao tặng một món quà tự nhiên, mà giờ cách nó được đối xử cũng thay đổi toàn bộ! Bố mẹ và người thân sẽ tìm cách chiều chuộng, thiên vị nó tới mức thái quá, chỉ để mong sau này đứa trẻ nhớ tới họ.

Những đứa trẻ cùng lứa thì ganh ghét, sợ hãi một tồn tại mạnh mẽ vượt quá lứa tuổi của chúng. Chúng không hiểu vì sao mà mới chỉ đây, những người lớn còn coi chúng bình đẳng như nhau, có điều chỉ sau một đêm, tự dưng mọi thứ đảo lộn hết cả, chẳng biết đường nào mà lần!

Và điều này sẽ làm vặn vẹo đi tâm lý của đứa trẻ chưa lớn! Sự cô lập, cùng thiên vị, khiến cho đứa trẻ trở nên tự mãn, không có cách nào kiềm chế được! Không chỉ vậy, bản thân nó cũng có sức mạnh, một thứ sức mạnh chưa qua rèn luyện, thiếu đi kiểm soát!

Không thiếu những vụ các thiếu gia, tiểu thư đánh chết kẻ hầu dưới chỉ vì lỡ tay, hoặc vì một giận hờn ngớ ngẩn nào đó! Một đứa trẻ được trao tặng sức mạnh quá lớn, nhưng lại không sẵn sàng để tiếp nhận nó, và đó còn hơn cả thảm họa!

Điều khốn nạn hơn nữa là không có bất cứ trường hợp khác! Nếu như chúng được đào tạo sớm, thì bản tính khinh thường người yếu vẫn sẽ còn đó, thậm chí còn nặng hơn! Bởi hiện giờ, chúng hiểu được sức mạnh của mình lớn tới đâu, và ngay cả người lớn cũng cổ vũ chúng làm như vậy.

Ý thức hệ nam hay nữ không đáng sợ, sự phân biệt giữa kẻ mạnh và người yếu mới là thứ đáng kinh tởm nhất! Từ đời này qua đời khác, đấu khí và ma lực dạy cho người Avalon hiểu rằng, kẻ yếu phải thần phục kẻ mạnh. Kẻ mạnh có quyền định đoạt số phận kẻ yếu.

Chẳng có một người lớn nào dạy cho lũ trẻ lạm dụng sức mạnh là sai trái cả! Thay vào đó, họ mừng rỡ, khen ngợi khi thấy con mình, học trò mình phát huy thực lực mạnh mẽ, khiến cho bản thân nở mày nở mặt. Các bạn thấy chứ, mọi thứ đều có nguyên do cả. Chúng như một chuỗi xích suy diễn nối dài, cái sau là hệ quả của cái trước.

Và giấc mơ của Vera cũng như Gatrix là đánh nát cái chuỗi xiềng xích đó! Đây không phải là kỳ tích, mà phải là thần tích thì mới có thể xảy ra được! Chỉ có thần linh mới đủ tư cách để thay đổi toàn bộ kết cấu xã hội như thế.

Cyrax cụp nhẹ mắt xuống, trong lòng xuất hiện một gợn buồn nho nhỏ. Toga thì không hề hay biết, mà vẫn tiếp tục kể chuyện.

- Em thay đổi! Em không còn là cô nàng Toga Williams hiền thục nữa, mà là một nữ đấu sĩ khét tiếng Toga Williams. Sức mạnh vặn vẹo tâm trí em, và em đã làm rất nhiều việc ác! Cướp bóc tài sản, trấn lột, giết chóc, anh có thể tưởng tượng đấy!

Vera là cô gái may mắn nhất thế gian, bởi cô sẽ không bao giờ lạc lối chừng nào Gatrix còn ở bên cạnh! Về phần gã và Toga... đó là điều bắt buộc phải trải qua!

- Thế rồi, một năm trước, đội cướp của em gặp một người đàn ông. Đó là một gã kiếm sĩ rất kì lạ! Ông ta cùng cậu con trai đang đi phiêu lưu khắp thế gian, hành hiệp trượng nghĩa. Lẽ dĩ nhiên, cái ác bọn em sẽ đụng độ cái thiện của ông ta.

Toga thở ra một hơi lạnh lẽo. Nghĩ tới trận chiến hôm đó vẫn khiến cho tâm hồn cô run rẩy! Cyrax vội vàng đưa tay lên vuốt ve lên xuống dọc theo bắp tay Toga, tạo ra hơi ấm khiến cô bình tâm trở lại.

- Ông ta thật sự là một con quái vật! Không phải như cái cách mà anh áp đảo chiến trường, mà... lạnh lùng và gọn gàng hơn rất nhiều! Giống như ông ta đã giết người hàng trăm, hàng nghìn lần rồi vậy! Cùng là đấu sĩ cấp trung, song đứng trước ông ta, em chẳng khác nào đứa trẻ cả!

Một kiếm sĩ như vậy... hẳn phải là một kỵ sĩ rồi! Cyrax thầm nghĩ trong lòng.

- Không có gì để nói, người đàn ông đó đánh tan đội cướp của bọn em! Tất cả đều bị thương nặng, song không một ai thật sự nguy hiểm tới tính mạng cả. Giống như thể ông ta cố tình tha mạng cho bọn em vậy!

- Ông ta mạnh tới như vậy sao?

Toga trả lời gã bằng một nụ hôn nhẹ.

- Bọn em bị tập kích bởi một bầy ma thú. Chúng là lũ Tinh tinh lông vàng. Anh biết đấy, bọn em thì đều bị đánh cho nằm mềm ra đất, còn ông ta thì cũng khá mệt mỏi sau trận chiến dài. Theo lẽ thường, người đàn ông đó hoàn toàn có thể dắt con bỏ trốn, để lũ tinh tinh đánh chén bọn em đúng không?

Toga bật cười.

- Thế nhưng ông ta lại quẳng đứa trẻ đó về phía bọn em, rồi lao về phía bầy tinh tinh! Thật nực cười làm sao, khi mới chỉ một vài phút trước, bọn em còn chiến đấu tưng bừng, mà giờ ông ta lại đưa lưng về phía bọn em, bảo vệ bọn em khỏi ma thú.

Toga thốt ra nhẹ nhàng. Trong ánh mắt xa xăm của cô, Cyrax chỉ thấy được hình ảnh một người đàn ông anh dũng, cầm kiếm trong tay, vung vẩy chiến đấu với một đàn quái vật đông gấp nhiều lần.

- Ông ta thắng! Cũng giống như anh với bầy chó vậy! Lúc đó, bọn em hoàn toàn có thể đâm một dao vào sau lưng ông ta, bởi ông ta cũng bị thương không nhẹ! Nhưng em chỉ hỏi ông ta một câu thôi.

***

- Vì sao?

Toga buông đứa trẻ ra, để cho nó sà vào lòng người đàn ông râu tóc gọn gàng đang tắm trong máu trước mặt. Ông ta xoa đầu an ủi đứa trẻ, rồi nở một nụ cười hiền hòa.

- Vì tôi nghĩ rằng cô cậu còn có thể cứu!

Không một ai trong đoàn cướp hôm đó không khóc!

***

- Ngày hôm đó đã thay đổi hoàn toàn tâm trí em! Kể từ đó, em không còn tìm cách để cướp của thiên hạ nữa, mà thay vào đó là trợ giúp bất cứ ai em có thể. Anh có thấy em ngu không?

Cyrax bật cười, đưa tay lên xoa xoa mái tóc ngắn của cô nàng.

- Không hề! Mà em có hỏi tên ông ta không?

- Có chứ! Để em nhớ lại đã! Hình như là... Glenn Skydragon thì phải!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Tái ngộ đồng đội

Glenn... Cyrax khá chắc mình đã nghe cái tên này một lần ở đâu đó, nhưng hiện tại gã chẳng thể nào nghĩ ra được. Bởi vì chiếc lưỡi nhỏ nhắn mềm mại của Toga đang len lỏi bên trong khoang miệng gã mất rồi!

- Lần sau còn dám để em ngồi phía sau nữa không?

- Chắc chắn rồi! Anh không bao giờ để người đàn bà của mình bị tổn thương cả!

Toga đẩy ngã Cyrax, ngồi lên trên người gã.

- Á à, nói đến thế rồi mà vẫn còn lì sao?

Toga nhìn gã tràn đầy hung dữ. Cyrax bật cười, vòng tay qua lưng Toga, ấn cho cô nằm phịch xuống trên ngực gã.

- Biết sao được, tốc độ phát triển của anh nhanh lắm, và do đó đối thủ của anh cũng sẽ không chỉ là những con ma thú cấp trung nữa đâu! Em nghĩ em có thể đối đầu với sinh vật cấp cao không?

Toga im lặng. Cô đặt lên môi gã một nụ hôn nhẹ.

- Anh nói đúng! Trong tương lai, có thể anh sẽ mạnh tới mức bỏ xa em... nhưng hiện tại, làm ơn đừng làm vậy! Hãy cho em được chiến đấu cùng anh, dù chỉ là trong thời gian ngắn ngủi này...

Những giọt nước mắt nóng hổi của Toga rơi lộp bộp lên lồng ngực gã. Cyrax suy nghĩ trong thoáng chốc, rồi gật đầu đáp ứng.

- Em nói cũng đúng! Anh chẳng có bất kỳ tư cách nào để ngăn cấm hay bảo vệ em cả! Như vậy là sỉ nhục em, sỉ nhục một đấu sĩ cấp trung. Tuy nhiên chuyện tiến sâu hơn vào Tòa thành cổ thì khỏi cần nghĩ nhé!

- Được rồi! Dù sao em cũng phải lo cho những người ở đây mà!

Họ tiếp tục ôm nhau trong im lặng. Rồi Toga là người lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Liệu... chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?

- Anh không biết! Thế giới này là một không gian giả tạo, và khi nó bị đánh vỡ thì chúng ta có thể xuất hiện ở những khu vực rất khác nhau trên Shazam này. Anh thậm chí còn không chắc mình có thể sống để gặp lại em được nữa cơ!

Toga vội vàng đưa tay lên, che miệng gã, ngăn không cho Cyrax nói gở.

- Đừng nói vậy! Chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại nhau! Em tin là vậy!

Cyrax thở dài. Gã ngồi dậy, nhìn vào mắt Toga.

- Vậy đi! Nếu như tìm được em thì tốt, nhưng nếu không thì anh sẽ trở thành một người nổi tiếng nhất thế giới này! Anh sẽ nổi đến nỗi khắp hang cùng ngõ hẻm đều biết tới danh tiếng của anh, và lúc đó thì em muốn tìm anh chẳng phải dễ như trở bàn tay rồi sao?

Toga bật cười trước tuyên bố đầy bá khí và hoang tưởng của Cyrax.

- Làm sao, cười cái gì? Em nghĩ anh đùa sao?

- Không, không! Em nào dám! Đừng... em buồn... um um...

...

Sau khi đánh dã chiến khá lâu - và đây mới là lý do khiến họ lâu đến vậy, hai người dắt tay nhau quay về trại tập trung. Lúc này những người ở trại đang không làm việc, mà tụ tập hết lại thành một vòng tròn kín bưng.

- Có chuyện gì vậy?

Cyrax cau mày. Toga cũng tỏ ra rất bất an với hiện tượng kì lạ này. Vậy nên cặp đôi nhanh chóng chạy về phía đoàn người. Cyrax vỗ vai một người mạo hiểm.

- Này Tein, có chuyện gì đang diễn ra ở đây thế?

Cyrax nhận thấy có thêm nhiều gương mặt mới, lạ hoắc đang đứng trong đoàn người. Người mạo hiểm tên Tein khi thấy Cyrax gọi bèn giật mình ngoái lại. Gương mặt anh ta ánh lên vẻ rạng rỡ.

- Ồ thủ lĩnh! Vừa rồi có một nhóm người tới trại của chúng ta.

- Họ gây rối hay sao?

- Dạ không! Họ rất thân thiện là đằng khác. Những người này còn mang cho chúng tôi rất nhiều đồ ăn kì lạ nữa kìa!

Cyrax ngạc nhiên, gạt những người đang quây thành một vòng ra.

-... vì lẽ đó, chúng ta, chính chúng ta chứ không phải ai khác, mới có thể cứu được bản thân! Mọi người hãy nghe tôi, ngồi lại đây chờ người tới cứu thì biết khi nào cơ chứ? Thay vào đó, chúng ta người đông thế mạnh, chỉ cần đoàn kết đồng lòng thì thoát đi cũng không phải chuyện khó khăn gì!

Cái giọng thanh thoát như gió xuân này sao nghe quen quá? Mồ hôi dần dần ứa ra trên trán Cyrax, khi gã tiến gần hơn vào bên trong. Quả đúng như Cyrax dự đoán, đứng giữa vùng đất trống là một sinh vật nhỏ nhắn, trùm áo choàng đen kín mít từ đầu tới chân.

Đó chính là Gatrix!

Cyrax vội vàng liếc nhanh một vòng, và phát hiện ra ngay Vera đang khoanh tay, kẹp cây gậy phép vào nách. Nhìn cô nàng cầm hờ hững như vậy, chứ nếu thật sự Vera đánh rơi nó xuống chân ai thì người đó chỉ có vỡ chân!

Vera cũng phát hiện ra thân hình khổng lồ của Cyrax. Cô nàng vô cùng mừng rỡ, đưa hai tay lên ra hiệu cho gã.

- Cyrax! Anh cũng ở đây sao?

- Xin chào, nhóc Cyrax!

Gatrix ngừng bài thuyết trình lại, quay về phía Cyrax. Hai người bọn họ không thể giấu nổi niềm vui khi gặp lại người đông đội đã thất lạc. Và Cyrax cũng vậy! Gã dang hai tay ra, ôm chặt lấy Vera vào lòng. Tất nhiên Cyrax không phải gồng hết sức, thế nhưng chừng đó vẫn đủ để khiến cho Vera tái xanh mặt trước sức ôm mạnh như gấu của gã!

- Anh cũng nhớ hai người lắm!

Cyrax buông Vera ra - xương khớp trên người cô nàng kêu răng rắc khi Vera tìm cách vặn mình. Gã cúi đầu gối xuống, đối diện với Gatrix.

- Trông cậu có vẻ nguy hiểm hơn rồi đó! Lại mạnh lên rồi à?

Gatrix đưa tay vỗ vỗ vai của Cyrax. Gã gật đầu, rồi nhìn về phía tay phải đầy lo ngại.

- Tôi có... một chút vấn đề! Lúc nào ngó qua cho tôi một phát nhé!

Thật khó để có thể biết được biểu cảm của con Goblin bên dưới lớp áo choàng ma thuật này! Chỉ thấy Gatrix hơi ngẩn ra trong thoáng chốc, rồi gật nhẹ.

- Ừm! Vậy hiện giờ cậu đang là thủ lĩnh của nhóm người này sao?

Gatrix nhìn một lượt những công trình nằm rải rác xung quanh bọn họ, tạo thành một hệ thống liên kết chặt chẽ với nhau. Đây chắc chắn là sản phẩm của Cyrax, chứ Gatrix không tin những kẻ mạo hiểm này có đủ tri thức để tạo ra một khu dân cư chặt chẽ như thế!

- Cũng đại khái gọi là! Đây mới là thủ lĩnh đích thực của họ, Toga Williams.

Cyrax tóm lấy hai vai Toga, đẩy ra phía trước. Không hiểu vì sao cảnh tượng này lại khiến mọi người liên tưởng tới việc con trai dắt vợ về ra mắt mẹ chồng. Bất kể là hình tượng "con trai", "con dâu" hay thậm chí là "mẹ chồng" đều vô cùng sai, nhưng thôi chúng ta cứ chấp nhận theo dòng chảy đi!

- Xin... xin chào... à... ờm?

- Tôi là Gatrix. Con bé này là Vera. Chúng tôi với Cyrax là một đội, song bị lạc nhau lúc lên trên đảo này.

Gatrix bình tĩnh đối đáp. Vẻ bình thản này của Gatrix khiến cho Toga bớt đi được phần nào sự bối rối, và ngôn từ đã quay trở lại trên miệng của cô.

- Ra mắt, đội trưởng Gatrix! Cyrax tuy không kể cho tôi nghe nhiều về cô lắm, có điều tôi nghĩ cô chắc cũng sẽ dễ làm quen như anh ấy thôi!

- Ồ ồ vậy sao?

Vera lẫn Gatrix đồng thanh lên tiếng, ném những cái nhìn đầy ám muội về phía Cyrax. Gã buộc phải dùng ý chí để trấn áp không cho máu xông lên kín gương mặt, cũng như áp chế nhịp tim không văng ra khỏi lồng ngực!

- Thật là tiện quá! Chúng tôi đang định hướng tới Tòa thành cổ, giải quyết một lần và mãi mãi con ác mộng này. Chẳng hay mấy người có muốn đi cùng không? Không cần phải ngại nhỏ yếu, mỗi người góp chút sức, núi lớn cũng có thể san bằng mà!

Gatrix bắt đầu bộc lộ ra mục đích thực sự. Đề nghị này khiến Toga không khỏi bối rối, bởi Cyrax cũng đã nói cho cô về sự hung hiểm sẽ đón chờ bọn họ ở bên trong Tòa thành cổ rồi. Hơn thế nữa, cô cũng đã nhận lời với Cyrax sẽ không tham gia trận chiến này rồi.

- Chuyện này...

Toga ngập ngừng. Thế nhưng ngay lập tức cô bị Gatrix ngắt lời!

- Có vẻ như cô bé còn chưa hiểu nguyên tắc hoạt động của thế giới này rồi! Xin hỏi mấy người ở đây lâu chưa?

- Ừm... cũng cỡ hai tháng gì đó?

- Và trong hai tháng này, mấy người đã bị tấn công bao nhiêu lần?

Toga giật mình sợ hãi, quay sang nhìn Cyrax. Và trái tim cô càng thêm giá băng khi nhìn thấy Cyrax chảy mồ hôi đầm đìa trên mặt!

- Rất nhiều đúng không? Cô có biết đoàn người đi theo chúng tôi từ lúc tập hợp lại đến giờ đã bị tấn công bao nhiêu lần không?

Gatrix chỉ về phía mấy chục người mạo hiểm lố nhố phía sau lưng.

- Không một lần!

- Không thể nào!

Những người mạo hiểm trong trại tập trung ồ lên kinh ngạc. Bọn họ đã trải qua hàng chục trận đánh lớn nhỏ khác nhau, lần nào cũng là tìm chỗ sống trong cái chết, nên họ hiểu rõ hơn ai hết sự đáng sợ của cánh rừng này.

Ấy thế mà kẻ lạ mặt Gatrix này dám tuyên bố rằng đội của bọn họ không bị tấn công một lần nào sao?

- Trước khi mọi người nổi giận, xin hãy nghe tiếp tôi giải thích! Kể từ lúc gặp được những người may mắn sống sót, chúng tôi đã cứu trợ bọn họ, và kết thành một đội tạm thời. Lúc ban đầu, chúng tôi dừng chân lâu hơn một ngày, hoặc đi phương hướng khác là sẽ gặp tấn công, với cường độ tăng dần. Chỉ có duy nhất một phương vị là "an toàn", các bạn có biết ở đâu không?

Gatrix nhấn rất mạnh vào chữ "an toàn". Sau đó hắn chỉ về hướng Tòa thành cổ.

- Đó là hướng này! Chỉ cần chúng tôi cứ đi về hướng đó, là không gặp bất cứ sự tấn công nào. Không chỉ vậy, các loại lương thực như thịt, hoa quả, nước uống cứ "tự nhiên" bày sẵn ra trước mặt, để chúng tôi quờ tay lấy là có. Nghe có thú vị không cơ chứ?

- Ý của cô là?

Một người mạo hiểm mất kiên nhẫn lên tiếng.

- Ý của tôi là, có một ý chí chủ đạo điều khiển toàn bộ thế giới này. Và nó muốn lùa chúng ta tới bên trong Tòa thành cổ đó, còn sống khỏe mạnh nữa. Tôi không rõ mục đích của nó là gì, song chắc chắn là nó an toàn hơn cứ tiếp tục đứng một chỗ để bị tấn công điên cuồng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Phân liệt!

Một sự khủng hoảng lập tức lan tràn ra khắp bên trong trại tập trung. Chỉ có Cyrax, Gatrix, Vera và những người đi theo họ là vẫn bình thản. Bởi lẽ họ đã được Gatrix giải thích về chuyện này rồi. Nhưng với những người khác, khi biết được có một ý chí mạnh tới mức điều khiển được cả thiên nhiên để cưỡng ép họ như thế, họ tan vỡ!

- Chúng ta sai rồi ư?

- Nếu vậy thì bao nhiêu cố gắng, công sức của chúng ta đều đổ sông đổ biển rồi sao?

- Vậy thì những người đã chết, họ chết chẳng vì điều gì?

- A ha ha ha!

Những người mạo hiểm vừa khóc vừa cười, ngồi phịch xuống đất, đờ đẫn trước sự thật này. Bản thân Toga cũng rất sốc, song cô là một đấu sĩ cấp trung, ý chí của cô mạnh mẽ hơn người thường nhiều. Chưa kể cô là thủ lĩnh của bọn họ, cô không được phép sụp đổ!

- Cô có bằng chứng gì không?

- Xin chào, Toga!

Một người đàn ông lầm lừ bước ra từ đám đông. Anh ta có mái tóc dựng ngược lên như lá dứa, trông rất tức cười. Chỉ có điều đôi mắt hung dữ của anh ta cho thấy người này tuyệt đối không phải dạng vừa! Trên thực tế, một số người mạo hiểm của trại tập trung cũng nhận ra người đàn ông này.

- Djaren Fonso! Là mày sao?

Toga lập tức cảnh giác, lùi lại một bước, tay phải đặt lên eo. Đó là nơi giữ con dao phẩm chất tốt của Cyrax. Gã đã có ý định để lại nó cho Toga để cô phòng thân, còn bản thân Cyrax thì đủ mạnh để không bị lệ thuộc vào nó rồi.

- Đúng vậy, là tao đây! Có vẻ như lũ đạo đức giả chúng mày vẫn sống tốt đẹp nhỉ!

Djaren cười khinh khỉnh. Gã nhấc cây đao trên vai xuống, cắm phập xuống đất.

- Còn mày thì vẫn như một con chó điên!

Toga không hề yếu thế, đáp lại. Gương mặt hung ác của Djaren xạm lại, định nhấc đao lên lao vào ăn thua đủ với Toga, song...

- Đủ rồi!

Cả Vera lẫn Cyrax đều đồng thanh lên tiếng. Tuy nhiên mắt họ lại không nhìn vào Djaren, mà đụng chạm tóe lửa với nhau!

Gã mạo hiểm gia nghe thấy tiếng nạt của Vera, bèn xìu xuống như quả bóng thủng. Mấy ngày trước, gã đã có dịp thử sức với cô nàng, và kết quả thật sự không lấy gì làm dễ chịu cho cam! Đây cũng là một lí do mà Gatrix có thể thuyết phục được nhiều người đi theo đến thế. Nắm đấm ngươi không đủ to, có chó nó nghe!

Hơn nữa, áp lực từ kẻ khổng lồ kia đem lại cũng không hề nhỏ! Djaren không cảm nhận được mùi đấu khí của Cyrax, cũng không biết được kẻ này đã đạt tới giai vị nào. Có điều bản năng sinh tồn của một kẻ thường xuyên lăn lộn giết chóc mách bảo gã, tuyệt đối đừng nên giây vào thằng này!

Mâu thuẫn giữa Djaren và Toga không có gì là khó hiểu, nếu như chúng ta biết được chính kẻ này là một trong những người đã dẫn tới sự phân liệt của tập đoàn người mạo hiểm Shazam. Djaren không phải là kẻ đã tấn công tình dục nữ đấu sĩ - gã là đấu sĩ cấp trung, chỉ cần có ý thôi là đàn bà sẽ tự nhảy lên giường cầu che chở.

Djaren là một kẻ cuồng chủ nghĩa bạo lực! Gã quan điểm rằng, mọi chuyện đều có thể, và đều phải giải quyết bằng vũ lực. Cộng thêm với tính tình nóng như lửa, gã chính là một con chó điên mà bất cứ ai cũng phải dè chừng.

Trong mắt của gã, những người yếu chỉ đáng làm tốt thí, mua vui cho những người mạnh hơn. Đúng vậy, Djaren thuộc nhóm khinh thường kẻ yếu, là nhóm có mâu thuẫn còn sâu sắc hơn cả nam - nữ. Toga có thể dùng sức mạnh để trấn áp hai giới, nhưng với mối quan hệ giữa người mạnh - kẻ yếu thì cô không có cách nào.

Suy cho cùng, cô cũng chỉ gọi là đánh ngang ngửa với Djaren thôi, trong khi phía ủng hộ tư tưởng của gã thì có tới ba người lận! Và chính vì đã đối đầu với Djaren nhiều lần, nên cô hiểu rõ hơn ai hết độ khó chơi của thằng này!

Djaren không nghe lời bất cứ ai, chỉ tin tưởng chính bản thân gã. Nếu có ai dám đi ngược với ý chí của gã, vậy thì đánh một trận đã! Đánh thắng thì nói chuyện tiếp, hòa thì hên xui! Còn thua... làm gì có người nào thua trong trận đấu của Djaren, chỉ có chết!

Ấy thế mà hôm nay Djaren lại cum cúp như một con chó bị bẻ răng như thế này! Cô biết một phần đến từ sự bá đạo của Cyrax. Cô khẳng định nếu như thật sự đánh lên, thì Djaren không có cửa để đánh lại anh, đây là điều khẳng định.

Nhưng về phần cô gái kia, tên gì nhỉ, à Vera, mà cũng có thể áp lực được lên Djaren thì Toga cũng phải nhìn lại bằng con mắt khác. Dù sao thì theo như lời của bọn họ, Cyrax với bọn họ là cùng một đội. Và dựa trên âm điệu cũng như sắc thái của những lời đối thoại thì có thể thấy đội này cũng không phải phụ thuộc hoàn toàn vào Cyrax.

Điều này chỉ nói lên một điều, đó là trong đội này có những người mạnh tương đương với anh ta! Toga biết Cyrax rất mạnh, và cô thật sự không thể tưởng tượng ra được một người cùng cấp trung nào có thể mạnh hơn anh được nữa.

Và vấn đề là trong mắt của Cyrax, cô chỉ thấy một sự kiêng kỵ ngập tràn khi nhìn về phía cô nàng nhỏ nhắn trùm khăn choàng kín mít kia! Cô ta theo như được giới thiệu là đội trưởng, và có vẻ như cả Cyrax lẫn Vera đều rất tin phục người này.

Trái với sự áp bức thị giác của Cyrax, hay vẻ hồn nhiên xinh đẹp của Vera, ở Gatrix, Toga chẳng cảm nhận được gì cả! Ý cô muốn nói là, Cyrax biểu hiện ra rằng anh rất mạnh, anh có phần độc đoán, và điều đó cũng có thể hiểu được.

Ở Vera thì cô thấy được một nữ võ sĩ bừng bừng sức sống, tràn ngập dẻo dai và khỏe mạnh. Các đấu sĩ có thể điều chỉnh lượng mỡ dư thừa trên người, tuy nhiên để đạt được mỹ cảm như cái cách cơ thể Vera thể hiện ra thì không phải là chuyện đơn giản! Chỉ có chính bộ máy sinh học tự điều chỉnh thì mới cho ra kết quả đó được!

Mỗi người bọn họ đều có một màu sắc riêng, nhưng Gatrix... giống như người này không tồn tại vậy! Rõ ràng Gatrix sở hữu một khả năng thuyết phục trời phú, và có lẽ là một trí tuệ siêu việt. Định vị của cô ta sẽ là trí giả hoặc quân sư trong cả đội... song Toga không thể thấy được những điều này.

Tất cả những gì cô nhìn được ở Gatrix là sự trống rỗng! Không, nói chính xác hơn là Gatrix có màu, nhưng là thứ màu tỏa ra từ Vera. Bản thân cô ta không có bất cứ màu gì cả!

- Vậy thì... ý của các vị ra sao?

Gatrix không cho những người mạo hiểm suy nghĩ thêm nữa. Hắn bắt đầu dồn ép bọn họ vào thế chân tường.

- Chuyện này... có thể để chúng tôi bàn bạc thêm được không?

- Xin hỏi, lần cuối các bạn bị tấn công là khi nào?

- Có vấn đề gì sao?

Toga dè dặt trả lời.

- À, vì nếu lâu quá chưa bị đợt tấn công nào thì khả năng cao là chúng ta có thể sẽ bị vào hôm nay chứ sao? Chưa kể, cường độ của trận chiến cũng sẽ tăng lên nữa...

Gatrix nhún vai, tiếp tục ném ra một quả tạc đạn.

- Gatrix!

Đột nhiên một tiếng quát to như sấm rền vang lên! Chỉ thấy Cyrax hít sâu một hơi, trên mặt tràn ngập tức giận và uy nghi. Gã nhìn thẳng vào con Goblin, từ tốn lên tiếng.

- Những người này không cần phải tham gia. Quý hồ tinh bất quý hồ đa, chúng ta cần chất lượng hơn là số lượng. Hơn nữa, người đông cũng sẽ khiến chuyện trở nên vướng tay vướng chân!

- Ồ, về chuyện này thì mọi người không phải lo! Năng lực tổ chức của tôi tốt lắm, bằng chứng là mấy cậu trai đi theo sau chúng tôi đây. Đứa nào đứa nấy đều béo trắng cả ra.

Những người mạo hiểm nghe thấy vậy, bèn nghĩ ngợi đăm chiêu lắm. Một mặt, họ không muốn phải ngồi lại đây, chờ đón đợt tấn công kế tiếp mà rất có thể là sẽ vô cùng chí mạng. Nhưng mặt khác, nghe từ giọng điệu của Cyrax, thì có vẻ như việc tiến vào Tòa thành cổ không phải chuyện tốt đẹp gì cho cam.

- Gatrix!

- Cyrax...

Cả hai bọn họ đều chỉ dùng một từ để hoàn thành câu hội thoại. Một từ cụt lủn duy nhất, song nó lại ẩn chứa biết bao nhiêu tâm tư ý nghĩ của hai người bọn họ. Với người thông minh, nói ít thôi cũng đủ để thể hiện quá nhiều thứ rồi.

Cyrax nghe thấy lời van nài của Gatrix. Gã nhắm mắt, thốt ra tràn đầy cay đắng.

- Vậy thì tôi sẽ không tham gia đoàn viễn chinh này!

- Cái gì?

Vera là người đầu tiên hét lớn, trên gương mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Cyrax là một người đồng đội được Gatrix và chính bản thân cô thừa nhận, và dù rằng anh ta còn nhiều khiếm khuyết, đặc biệt là lòng tin, thì cô cũng sẵn sàng bỏ qua.

Thế nhưng tại sao Cyrax lại dám công khai chống lại Gatrix? Một cảm giác lạnh ngắt lan tràn bên trong lòng Vera. Cô lờ mờ nhận thấy sẽ có một chuyện rất tồi tệ chuẩn bị diễn ra... mà không, nó đã diễn ra rồi! Hãy lắng nghe những tiếng răng rắc rạn nứt mà xem!

Không thèm để ý tới sự ngạc nhiên và giận dữ của Vera, cũng chẳng đoái hoài gì tới suy nghĩ của Gatrix, Cyrax quay về phía Toga.

- Em thì sao? Đi theo họ, hay ở lại với anh?

Những lời này của Cyrax tuy nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng khi rơi vào tai Toga lại nặng tựa ngàn cân! Đây không phải là lời thỉnh cầu của Cyrax với cô. Đây là lời đề nghị của anh với toàn thể người mạo hiểm ở trại tập trung.

Cô chính là đại diện cho tất cả bọn họ. Những người này được gắn kết bởi trái tim của Toga, và củng cố bởi trí tuệ Cyrax. Khi bộ óc đã tuyên bố quan điểm, trái tim cũng sẽ phải nêu lên quyết định của nó. Còn những người mạo hiểm, họ chỉ phục tùng kết quả cuối cùng. Dẫu sao thì bọn họ cũng không dám rời khỏi sự bảo hộ của một đấu sĩ cấp trung.

Toga cảm nhận được vô số những ánh mắt của người mạo hiểm chĩa thẳng vào lưng mình. Cô biết rằng họ đang chờ cô đưa ra phán quyết cuối. Lại một lần nữa, Cyrax ép cô vào tình thế buộc phải lựa chọn, và lần này thì cô thực chất chỉ là một con cờ. Một con cờ trên bàn đấu của hai kỳ thủ!

- Tôi... ở... lại!

Toga cũng nhắm mắt, nghiến chặt răng, nhổ ra từng chữ đầy khó nhọc. Cyrax thở phào nhẹ nhõm, trong khi đó Vera thì tức muốn phát điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Tâm sự của Cyrax

Gatrix thở dài một tiếng. Hắn quay người, ra hiệu cho những người mạo hiểm khác bỏ đi.

- Nếu vậy thì chúng tôi không tiếp tục làm phiền nữa. Chúc các bạn... hảo vận!

Gatrix ném lại một câu rất đáng suy ngẫm, rồi dần dần khuất bóng phía sau những rặng cây. Vera trừng mắt nhìn Cyrax một cái, rồi quay đầu bỏ đi, trên mặt tràn ngập đau đớn và không cam lòng. Ngay tới cả Djaren khi bước qua mặt gã cũng nhổ một ngụm nước bọt xuống đất.

- Kẻ hèn nhát!

Cyrax cố ép cho bản thân giữ bình thản. Gã hiểu rõ sự thất vọng mà Vera ném vào mặt gã, và cả tiếng tan vỡ trong mối quan hệ giữa gã và Toga nữa. Nhưng thứ khiến Cyrax thật sự đau lòng là Gatrix! Con Goblin không hề biểu hiện ra bất cứ một cảm xúc nào. Giống như Cyrax chỉ là một người lạ, gặp dịp thì quen, hết duyên là giải tán!

Gã đã xin Gatrix dừng lại. Gã biết hơn ai hết mục đích thực sự của Gatrix là gì. Song Cyrax không có cách nào để lật ngược thế cờ. Trình độ của hai kỳ thủ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, và tất cả những gì Gatrix làm chỉ đơn giản là dùng sự thật để nói dối!

Đẳng cấp cao nhất của nói dối không phải là ngụy tạo ra một điều không có thật, mà là dùng sự thật để che giấu cho điều gian dối. Cyrax thừa nhận có một ý chí nào đó đang thao túng thế giới này. Gã cũng đồng ý rằng chìa khóa để giải quyết vấn đề phải nằm ở bên trong Tòa thành cổ.

Những người mạo hiểm đi theo Gatrix thì là minh chứng rõ rệt cho việc bọn họ không hề bị tấn công trong quá trình di chuyển về phía Tòa thành cổ. Nếu vậy thì sự gian dối nằm ở đâu? Hãy thử nhìn lại khẳng định của Gatrix một lần mà xem!

Con Goblin tuyên bố rằng "có một ý chí tối cao", "hướng về Tòa thành cổ", "không bị tấn công", "ngồi yên sẽ bị tấn công", "cường độ tăng dần". Bốn trong số năm luận điểm này đều đã được chứng minh là sự thực, chỉ có riêng điểm thứ năm, cường độ tăng dần, là điều không được chứng minh.

Hay nói cách khác, trong lập luận của Gatrix ẩn giấu ngụy biện! Con Goblin chỉ khéo léo che lấp nó bằng phương thức truyền đạt và bốn luận điểm chính xác khác. Ai có thể ngờ rằng một kẻ đã nói đúng tới bốn lần, lại có thể nói sai ở lần thứ năm cơ chứ?

Trên thực tế, phép ngụy biện này rất thường xuyên được dùng bởi các chính khách, với nhiều phương thức tấn công khác nhau. Ví dụ như họ có thể nêu ra một đống luận điểm chính xác, rồi đưa ra kết luận chưa được kiểm chứng. Chúng ta bị thuyết phục bởi những luận điểm trước đó, nên dễ đồng tình với kết luận hơn.

Làm gì có ai đủ rảnh rỗi để đi kiểm tra lại lời của kẻ lừa bịp? Cái chúng ta có thể làm chỉ đơn giản là lên tiếng nghi vấn, để đối thủ tiếp tục tẩy não chúng ta bằng một đống luận điểm bù nhìn rơm vô nghĩa. Hoặc có khi họ sẽ bắt chúng ta chứng minh ngược lại nghi vấn của mình, hoặc cô lập bằng ngụy biện tình thương.

Suy cho cùng, chúng ta không bao giờ có thể đấu lại được miệng lưỡi một chính khách giữa đám đông. Ngụy biện mới là cái được đám đông dễ chấp nhận, chứ không phải chính biện! Nếu như lúc đó Cyrax dám lên tiếng buộc tội Gatrix, thì tình hình sẽ còn tệ hơn rất nhiều.

Cuộc đời không phải là giảng đường. Người thắng chưa chắc đã là người đúng, mà là người biết tranh thủ đám đông hơn. Hoặc, có nắm đấm to hơn!

Sau khi tất cả những người mạo hiểm phe Gatrix đã rời đi hết, Toga mới hờ hững bước tới trước mặt Cyrax. Không có một ai trong trại tập trung đi theo Gatrix! Điều này chứng tỏ ít nhất những nỗ lực của gã không phải đổ sông đổ bể.

- Nói đi!

Cyrax im lặng. Toga cho gã một cái tát nổ đom đóm mắt!

- Nói!

Cyrax đưa tay lên vuốt vết đỏ hằn trên má. Không cần phải ăn vạ tình thương như lần trước, lần này Cyrax vận dụng đấu khí để chữa trị vết bầm. Nó tan biến ngay tức khắc.

- Anh... không có bằng chứng nào để phản đối Gatrix. Tất cả những gì anh nói sau đây hoàn toàn là suy đoán vô căn cứ, đến từ quãng thời gian sống chung cùng Gatrix. Mong mọi người đừng nên kết luận vội vàng gì!

Những người mạo hiểm hiếu kỳ bu lại xung quanh bục cây bị phạt ngang mà Cyrax đang ngồi. Gã đưa tay lên gãi gãi đỉnh đầu bóng loáng, rồi bắt đầu kể chuyện.

- Đầu tiên, tôi xin khẳng định, việc tiến vào trong Tòa thành cổ thật ra không an toàn hơn ngồi lại đây là bao! Sự thật là, tôi tin rằng những người đi theo Gatrix mới là những kẻ chết thảm khốc nhất!

- Cái gì?

- Không thể nào!

- Ý anh là sao?

Những tiếng râm ran rộ lên bên trong đám đông, song Toga giơ tay ra hiệu cho họ im lặng.

- Như các bạn đã biết, tôi, Gatrix và Vera là một đội. Chúng tôi nhận nhiệm vụ tiến đến Shazam để điều tra về Tòa thành cổ, và lạc vào thế giới này.

Kế tiếp đó, Cyrax kể lại quá trình tiến từ lớp bên ngoài vào tận vùng lõi này. Những người mạo hiểm không khỏi xanh mặt trước hung hiểm mà cả đội Cyrax đã trải qua. Họ tần ngần khi Cyrax kể về suy luận của Gatrix, qua đó giúp cả đội thoát khỏi thế giới tuyết.

Có điều Cyrax giấu những người này, không nói cho họ biết Gatrix là một con Goblin, cũng như thân phận thực sự của anh ta là một tồn tại vượt xa hơn bọn họ rất nhiều lần. Cyrax chỉ mô tả Gatrix như một pháp sư thần bí, có trí tuệ siêu việt, nhưng lại không mạnh mẽ lắm. Dạng học giả hàn lâm, không phải chuyên gia làm phép!

- Vậy thì... chìa khóa thật sự nằm ở Tòa thành cổ sao? Nếu thế tại sao chúng tôi không nên bước vào đó?

- Bởi vì... trong đó rất có thể ẩn chứa một thần linh!

- Lạy chúa lòng lành!

Những người mạo hiểm hít một hơi lạnh, lưng áo ướt đẫm mồ hôi. Gildur và thần hệ của ngài là thần linh chủ đạo trên đại lục Avalon, nhưng vẫn có những thần linh ở các khu vực hẻo lánh khác nữa. Đó là nơi mà thế lực của Gildur chưa hay không vươn tới, những nơi mà hoàn cảnh sinh tồn quá khắc nghiệt chẳng hạn.

Mỗi một vị thần linh hẻo lánh này thường không thể nào mạnh mẽ được như thần hệ của Gildur, song với người thường thì đúng là đến bao nhiêu chết bấy nhiêu. Rõ ràng cả hai không nằm cùng một cấp bậc, thì số lượng chẳng có bất cứ nghĩa lý gì cả!

- Gatrix... rất đặc biệt! Anh tin rằng Gatrix có thể giải quyết được triệt để sự dị thường này, song mọi thứ đều có cái giá của nó. Những người đi theo Gatrix sẽ đóng vai tốt thí khi cần, và đó mới thực sự là lí do Gatrix tìm cách lôi kéo đông người như vậy!

- Anh có bằng chứng nào không?

- Chẳng phải anh đã nói rồi sao? Đây hoàn toàn là suy luận của anh, dựa trên việc quan sát tác phong và thói quen của Gatrix. Anh không thể phản bác lại Gatrix, bởi như vậy sẽ chỉ khiến lòng người thêm tan rã.

Những người mạo hiểm ồ lên. Bọn họ cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Cyrax lại phải tuyên bố không tham gia. Đấu lý thì Cyrax không lại được Gatrix, thế nên gã nói bản thân sẽ ở lại vùng đất này. Bảo Toga chọn giữa một người gặp mặt lần đầu và một người đã vào sinh ra tử cùng mình, thì không khó để đoán được cô sẽ chọn ai.

Ngay cả bọn họ cũng không thể nào chấp nhận đi theo Gatrix nếu như không có Cyrax và Toga ủng hộ. Những lời của Gatrix có thể nghe bùi tai, song vấn đề ở đây là lòng tin chưa kịp xây dựng. Còn với những người mạo hiểm "xui xẻo" bị Gatrix tẩy não - trách số phận mà thôi!

- Dù chúng ta mới chỉ ở cùng nhau vài ngày, song đánh qua sinh tử, cũng có thể coi là đồng chí rồi! Tôi không muốn mọi người bị tổn thương bởi chiến lược của Gatrix, đặc biệt là em, Toga!

Cô nàng không khỏi đỏ mặt trước câu chốt của Cyrax. Suy cho cùng, thật khó để tiếp tục giận dữ một người đàn ông khi anh ta đã hi sinh như thế chỉ để bảo vệ cô. Đặc biệt là khi cô đã không còn ở cái tuổi ấm ương mộng mơ nữa rồi!

...

Một vài ngày lại trôi qua. Đúng như Cyrax tiên đoán, những người mạo hiểm ở lại trại chẳng gặp bất cứ nguy hiểm nào. Thậm chí, còn chẳng có một đợt tấn công nào hết! Điều này càng thêm củng cố niềm tin của họ vào Cyrax, cũng như lên án sự vô lương tâm của Gatrix thêm mãnh liệt.

Chỉ có Toga tinh ý nhận ra, vẻ sầu lo trên gương mặt Cyrax càng lúc càng nặng. Không ít lần, cô thấy Cyrax ném những cái nhìn đau đáu về phía Tòa thành cổ, hay thất thần tới mức tự làm tổn thương bản thân. Đây là một điều chưa từng xảy ra, và nó khiến Toga cũng bị ảnh hưởng bởi sự nặng nề này.

- Cyrax!

Đó là một buổi chiều lộng gió. Bọn họ vừa đào xong chiến hào bao quanh khu trại, cũng như đón thêm hai thành viên chạy nạn mới nữa. Mọi chuyện đang vào guồng ổn định. Mấy hôm trước, Cyrax đã dẫn một con ma thú cấp trung có hình dạng giống lợn rừng vào trại.

Bằng vào sự phối hợp ăn ý, vũ khí chất lượng, những người mạo hiểm đã đánh chết được con lợn mà không có bất cứ thương vong nào. Trong trận chiến đó, dĩ nhiên Toga và Cyrax cũng ra sức không ít, song không thể phủ nhận công lao của những người mạo hiểm cấp thấp.

- Có chuyện gì sao?

Gã hơi ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Toga. Chỉ mới vài hôm, mà trên gương mặt điển trai của Cyrax đã xuất hiện vẻ tiều tụy hốc hác đến đáng sợ. Lòng Toga nhói đau khi nhìn thấy cảnh này. Cô đưa tay lên, chạm vào má của gã.

- Cha em thường nói, chuyện gì làm thì đừng hối hận. Chuyện hối hận? Đừng làm! Anh hiểu ý em chứ?

Cyrax liếc cô một cái. Toga có thể cảm nhận được sự bối rối, mâu thuẫn bên trong ánh mắt đó. Một phần Cyrax cho rằng, những người mạo hiểm này là do gã yêu cầu ở lại, nên gã phải bảo vệ bọn họ. Nhưng một phần khác, Cyrax vẫn lo lắng cho những người đồng đội thực sự của mình!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Chia tay lúc nào cũng vậy hết

Cyrax quay sang nhìn Toga. Trong mắt gã có rất nhiều tâm sự muốn nói, song cuối cùng Cyrax chỉ thở dài.

- Hiện tại bất kể là làm chuyện gì, anh cũng hối hận! Có lẽ Gatrix nói đúng, anh không phải là một người mạnh mẽ như anh tưởng!

- Lại là Gatrix! Lúc nào cũng là Gatrix!

Một cơn nóng giận vô cớ nổi lên trong lòng Toga. Có phải cô thật sự ghen tị với đội trưởng của Cyrax? Hay sâu thẳm hơn trong thâm tâm, cô còn có những toan tính nào đó khác?

- Toga?

- Anh có biết kể từ khi cô ta xuất hiện, hồn phách của anh đã lạc trôi đi khắp chốn nào rồi không? Còn đâu một Cyrax đầu đội trời, chân đạp đất, quyết một là một, hai là hai đây? Anh... em không biết nói sao nữa, nói chung anh không thể cứ tiếp tục như thế này!

Cyrax nhắm mắt suy nghĩ. Toga nói đúng, có vẻ như cuộc sống nhàn cư vi này đã khiến gã có đôi phần rảnh rỗi sinh nông nổi.

- Cho anh thêm một lúc! Tối nay anh sẽ có câu trả lời cụ thể cho em!

Nghe thấy vậy, sự nặng nề trong lòng Toga không hề giảm đi chút nào. Trái lại, không hiểu tại sao trong bụng cô đột nhiên xuất hiện một âm thanh "thôi hỏng rồi!". Cô có một linh cảm rằng... đây sẽ là ngày cuối cùng mình còn nhìn thấy Cyrax ở Shazam này!

Đến tối hôm đó, khi mọi người đã ăn uống no đủ, và chui lên những ngôi nhà trên cây để nghỉ ngơi, thì Cyrax và Toga quyết định tản bộ một vòng. Với thể chất của bọn họ, thì ngủ thiếu đi một chút cũng không phải vấn đề gì quá quan trọng.

Toga có một cảm giác rất khác lạ về người đàn ông bên cạnh mình. Đầu tiên, cô khẳng định Cyrax đã quyết định xong. Sự tự tin, quyết đoán đã trở lại với anh, thông qua những bước chân, tư thế vững chắc, mạnh mẽ. Đứng cạnh Cyrax mà Toga cứ thấy như thể mình đang đứng cạnh một con quái vật đang trong thời kỳ ngủ đông vậy!

Và điều thứ hai, đáng buồn hơn cả, là cô đã mường tượng ra được sự xa cách giữa bọn họ đến từ đâu. Rõ ràng khoảng cách giữa hai bọn họ chỉ là một cái nắm tay chìa ra, thế nhưng trong tâm trí Toga, nó còn rộng hơn cả vực sâu thăm thẳm!

- Anh sẽ đi!

Đây là câu trả lời mà Toga đã đoán được từ trước. Suy cho cùng, cô cũng chỉ mới ở với Cyrax chưa tới mười ngày. Tình cảm của họ không thể nào sâu đậm được như cách Cyrax và những người đồng đội kia đã xây dựng.

Sự thất vọng như một chiếc chày nện thẳng lên mặt cô, khiến cho Toga không khỏi sượng cứng mặt. Đầu óc cô lùng bùng, chẳng thể suy nghĩ được bất cứ chuyện gì. Nhưng trái tim cô buộc cho bản thân phải nở một nụ cười nhạt nhẽo.

- Vậy thì... có lẽ đây là lúc chúng ta nói lời tạm biệt nhỉ?

Toga hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm giác chèn ép trong lồng ngực. Phía trước mặt cô, Cyrax chẳng nói chẳng rằng, chỉ biểu hiện ra một gương mặt rầu rầu.

- Mặc dù những ngày tháng ở bên em rất tuyệt vời... có điều họ cần anh hơn! Về khu trại này, anh nghĩ như vậy là đủ để mọi người sống sót qua một thời gian rồi. Anh sẽ cố gắng để giải quyết Tòa thành cổ càng nhanh càng tốt.

- Ừm, cảm ơn!

Toga ừ hử một câu đầy vô nghĩa. Còn Cyrax, gã vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, bất kể Toga có nghe hay không.

- Nếu anh đi... thì hãy cầm theo con dao này để phòng thân.

Toga đưa ra con dao phẩm chất tốt mà Cyrax đã đưa cô giữ. Yêu cầu này của Toga hoàn toàn hợp lý, khi Cyrax sẽ phải dấn thân vào nguy hiểm, chí ít là nguy hiểm hơn cô rất nhiều. Cyrax nhìn lưỡi dao trong tay Toga, đẩy ngược lại về phía cô.

- Anh không cần! Nó quá nhỏ, không phù hợp với phong cách chiến đấu của anh. Hơn nữa, con đường tu luyện của anh cũng không thích hợp để sử dụng vũ khí. Thứ này trong tay anh chỉ tổ lãng phí, chi bằng em giữ nó để bảo vệ những người khác.

Toga nhìn xuống con dao trong tay. Trước đó, cô đã từng coi con dao này như báu vật, cả về giá trị thực tiễn lẫn giá trị tinh thần mà nó đem lại. Thế nhưng tại giây phút này, lưỡi dao nguội ngắt lại nóng tới phỏng tay, khiến cô chỉ muốn vứt nó đi cho khuất mắt.

- Về phần anh ra đi, em sẽ tìm cách giải thích rằng...

- Đừng giải thích! Bất kể em dùng lí do gì, cũng chỉ khiến cho lòng người thêm khủng hoảng. Nếu em nói anh đi theo đồng đội cũ, họ sẽ nghĩ rằng anh cố tình lừa họ, và trại tập trung này sẽ tan rã mất. Còn với những lí do khác tiêu cực hơn... em hiểu rồi đấy!

- Em cần phải làm gì?

- Đừng nói gì hết! Chỉ cần thông báo là anh đã ra đi! Hãy để lại khoảng trống cho họ để tưởng tượng ra lí do anh biến mất! Chẳng có lời giải thích nào hợp lý hơn chính lý giải của bản thân cả. Họ cần một điểm tựa tinh thần, vậy nên khi điểm tựa đó biến mất không lí do, họ sẽ phải tìm một lời giải thích tự dối lòng.

Cyrax thở dài.

- Con người là vậy. Khi chúng ta không tìm được đáp án chính xác, chúng ta tự ngụy tạo ra đáp án hợp với tiếng lòng nhất, và sống theo đáp án đó. Nói ngắn gọn, nếu em không giải thích, nhân tâm sẽ chỉ hướng thêm về em, chứ không hề bị tan vỡ như em tưởng tượng.

- Anh... hẳn là đã tính toán hết rồi nhỉ?

Toga cụp mắt xuống, nhìn trân trân xuống bàn chân Cyrax. Cô không dám ngước mặt lên nhìn vào gương mặt góc cạnh ấy của Cyrax. Cô sợ rằng cảm xúc đang ứ tắc trong lồng ngực này sẽ nhảy xổ ra mất!

- Toga... Anh biết rằng em rất buồn, và anh xin lỗi! Anh không thể làm khác được!

- Không sao, em hiểu mà!

Cố lên, Toga! Mày làm được mà! Toga tự nhủ trong lòng như vậy, khi nở ra một nụ cười mà cô cho rằng "trưởng thành" nhất.

- Chúng ta đều là người lớn! Chuyện hợp tan là điều rất bình thường!

Cổ họng cô đột nhiên nghẹn lại! Ngay lập tức, Toga ngậm miệng, cong môi thành một nụ cười mỉm nhợt nhạt. Cô đưa tay lên phủi những chiếc lá khô và bụi bẩn bám trên vai, trên ngực Cyrax, chờ cho qua đợt cao trào cảm xúc này.

- Dù sao bọn em cũng cảm ơn vì tất cả những chuyện anh đã làm! Con dao này em sẽ giữ cẩn thận, và dùng thật tốt. Hi vọng anh sẽ thành công trong công cuộc chinh phục... bất cứ cái mẹ gì, em chẳng quan tâm! Vậy nhé, tạm biệt!

Toga nói một hơi thật dài, sau đó nhoẻn miệng cười rồi quay lưng bỏ đi. Cô không dám đi nhanh, bởi như vậy chẳng khác nào cô đang bán đứng nội tâm của mình. Thật may là khi quay lưng, cô có thể rơi nước mắt mà không sợ bị phát hiện.

Một bước, hai bước, ba bước... Toga bước từng bước rất nhẹ nhàng, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng trên cằm của cô đã ướt đẫm nước rồi. Cô đếm, chẳng biết vì lí do gì, cô chỉ biết mình cần phải hướng sự chú ý đi đâu đó để thoát khỏi tình trạng khốn nạn này.

Mũi cô tắc nghẹn, đỏ ửng lên như trái cà chua. Hai mắt cô hoen nhòe trong màn lệ. Không vấn đề gì cả, cô nhớ đường mà! Về phần hô hấp, cô chỉ việc há miệng ra hít thở là được thôi. Không khí lạnh của màn đêm ùa vào bên trong cổ họng Toga, đối lập một cách gay gắt với cảm giác bỏng rát mà cô đang phải chịu đựng.

Cô chỉ muốn quay trở lại căn nhà gỗ nho nhỏ của mình, vùi mặt vào chiếc giường xơ cứng làm từ lá khô, rồi khóc rấm rứt trong im lặng. Cô là thủ lĩnh, cô là Toga mạnh mẽ, cô không thể yếu đuối! Đặc biệt là trước mặt người đàn ông này!

Vai của cô bị kéo xoay ngược về phía sau bởi một bàn tay to bè. Và phía trước mặt cô, Cyrax đang đứng, lồng ngực phập phồng. Trời tối, rất tối, nếu ai đó đã đi rừng sẽ hiểu buổi đêm ở rừng tối tới mức nào!

Và trời cũng rất sáng, khi ánh trăng vằng vặc trên trời vẫn có thể len lỏi qua những kẽ lá, rọi lên trên thân hình khổng lồ của Cyrax. Thị lực của một đấu sĩ cấp trung cho cô thấy được gương mặt của Cyrax lúc này, và cảm xúc của cô chẳng còn kìm nén nổi nữa!

- Toga...

Cyrax đau lòng thốt lên. Gã đưa tay, tìm cách lau đi những giọt nước mắt của cô nhưng bị Toga gạt phắt đi. Cô nhắm mắt, cố ngăn không cho nước mắt tiếp tục rơi. Cổ họng cô bị bóp nghẹt lại, khiến cho không một lời nào có thể thốt ra cả!

Cô đã cố hết sức! Cô cố gắng khiến cho cảm xúc của buổi chia ly trở nên bình thường, nhẹ nhàng nhất có thể, như hai người lạ gặp nhau vài ngày rồi tạm biệt. Mọi chuyện đáng lý không nên diễn ra như thế này! Đáng lý, cô phải quên phắt Cyrax đi, như bao người đàn ông khác đã đi qua cuộc đời cô chứ?

Cùng lắm, anh chỉ có thể để lại trong lòng cô một vết gợn nhỏ, một lần ngất ngư trong hơi men, hay cùng lắm là một chút nước mắt. Vậy thì tại sao trái tim cô lại đau như muốn xé nứt thế này?

- Toga...

Cyrax đột nhiên dang tay ôm chầm lấy cô. Gã cao hơn cô không ít, thế nên Cyrax buộc phải khom gối mới có thể để đầu của họ đặt song song với nhau. Toga có thể cảm thấy hơi thở nóng bỏng và những giọt nước rơi nhẹ lên trên gáy mình, trượt qua cổ áo rộng, lăn dài trên khuôn ngực.

Cô nhớ anh! Cô nhớ hết tất cả những lần họ làm tình hàng tiếng đồng hồ, nóng bỏng, ướt át và hoang dã. Nhưng cô lại càng nhớ hình bóng một Cyrax trầm tĩnh, ấm lòng, biết quan tâm chia sẻ. Cô nhớ mùi vị tỏa ra từ cơ thể lực lưỡng hơn cả ma thú, thứ mùi vị cô đã nếm rõ hơn ai hết.

Toga từ từ tựa cằm lên vai Cyrax, khuôn mặt rúm ró vì xúc động. Nước mắt của cô không thể ngừng chảy, thấm ướt một mảng vai của Cyrax lúc nào không hay.

- Hãy tìm anh! Anh xin lỗi vì tất cả những gì anh đã làm, đang làm và sắp sửa làm! Anh xin lỗi vì sự ích kỷ của một kẻ tôn thờ chủ nghĩa đàn ông đích thực! Nhưng xin em, hãy tìm anh, được chứ? Sau khi chuyện này kết thúc, hãy tìm anh, và anh sẽ trả bất cứ cái giá nào!

Cyrax đối mặt với Toga, quát to những lời mà hiện tại cô chẳng thể hiểu được. Rồi gã đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng, một nụ hôn cô sẽ mãi mãi không thể nào quên!

Khi Toga hoàn hồn, thứ duy nhất còn làm bạn với cô là sự giá lạnh của màn đêm!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 211: Thẩm phán Drake

Ở một đầm lầy nào đó trên Avalon này. Đó là một khu vực không tên, bởi chẳng có người nào muốn khai phá vùng đất này cả. Đây là nơi tụ họp của rất nhiều loài ma thú cấp cao, thậm chí nghe đồn còn có cả ma thú huyền thoại trấn giữ nữa.

Khu đầm lầy này cũng không có nhiều khoáng sản quý hiếm gì, thời tiết thì nóng ẩm, địa hình không phải đắc địa mà trái lại khá là hẻo lánh, thế nên trong suốt một thời gian dài, nó chưa từng chào đón bất cứ vị khách nào khác ngoài đám ma thú ngày ngày chỉ biết ăn rồi ngủ.

Thế nhưng hôm nay, khu đầm lầy vô danh lại nháo nhác hết cả lên bởi hai vị khách lạ mặt. Người đi trước là một người đàn ông, với mái tóc bạc lốm đốm đen dài tới ngang lưng. Ông ta khoác trên người một bộ áo dài màu đen, với viền được thêu chỉ vàng. Đặc biệt ở phần lưng của chiếc áo có thêu biểu tượng dấu cộng nằm bên trong hình tròn.

Đây chính là biểu tượng của Giáo hội tôn thờ thần hệ Gildur, hay còn được gọi tắt là giáo hội. Do thần hệ Gildur thực chất có rất nhiều thần linh, cho nên giáo hội này bản chất là liên hiệp của nhiều tổ chức tôn giáo khác nhau, tạo thành một thế lực khổng lồ với Gildur giáo làm lãnh đạo.

Dấu cộng thể hiện sự liên kết giữa các tôn giáo của thần hệ Gildur, còn hình tròn đại diện cho mặt trời, tức thần cách của Gildur. Trong Gildur giáo, Gildur tức là ánh sáng, ban sinh mạng cho vạn vật trên khắp thế gian. Ông khác với Herion, vốn chỉ chưởng quản ngọn lửa và nhiệt độ.

Ánh sáng của Gildur là ánh sáng tối thượng, thứ ánh sáng bao trùm tất cả, chói lòa như hoàng kim, thần thánh và bất khả xâm phạm. Nếu Herion là thần lửa, thì đó là bởi Gildur chia sẻ một phần giải nghĩa ánh sáng cho Herion mà thôi!

Giả như Gatrix là thần bóng tối chẳng hạn, thì hắn có thể phong Cyrax là thần hoàn nguyên, bởi hoàn nguyên là một phần của bóng tối, kiểu kiểu vậy!

Người đàn ông này trông rất... phong độ! Đó không phải là vẻ đẹp non choẹt của những cậu choai choai mới lớn, lại càng không phải vẻ đẹp góc cạnh trưởng thành như Cyrax. Mà đó là kiểu đẹp trai có phần giống đẹp lão.

Thật khó để mô tả nó một cách chuẩn xác, bởi thường chỉ có những quý ông lịch lãm khi về già mới sở hữu được kiểu đẹp như thế này. Chúng ta cứ tạm hiểu rằng đó là một người đàn ông rất thanh lịch và đẹp trai là được!

Tuy nhiên ngoại hình của ông ta lại không phải là vấn đề, vấn đề nằm ở hai thanh vũ khí đeo trên lưng ông ta kia kìa! Một trong số chúng là một thanh kiếm, với vẻ ngoài cực kì đơn giản!

Lưỡi kiếm thẳng tắp, không có bất cứ một chút gợn mẻ nào. Chỉ có điều không rõ nước thép làm từ gì mà nó đen bóng, tới mức phản chiếu được cả ánh sáng, khá là kì dị!

Thứ còn lại là một chiếc gậy ngắn, với một đầu được gắn viên ngọc tròn màu trắng to bằng cỡ nắm đấm. Chiếc gậy này có thân được mài nhẵn, nhúng trong nước sơn cũng mang màu trắng, khiến cho sự tương phản giữa hai thanh vũ khí không hề nhỏ. Và hiển nhiên, đã gọi là tương phản, thì tính chất màu của chúng cũng phải đối lập nhau!

Nếu như màu đen của thanh kiếm phản chiếu được cả ánh sáng, thì màu trắng của chiếc gậy lại là thứ trắng mờ nuốt chửng ánh sáng. Khi đặt cạnh nhau,

tính chất màu sắc kì quái này khiến cho thanh kiếm nổi bật hẳn lên.

Nói như vậy không phải là chiếc gậy sẽ bị chìm đi, bởi với chiếc áo choàng màu đen, cây gậy có muốn không nổi bật cũng khó!

Mô tả kỹ như vậy là để giải thích vì sao khi chúng ta nhìn vào người đàn ông này, trong lòng người xem sẽ tự dưng xuất hiện một cảm giác bất an khó chịu đến kì lạ! Ngoại hình ông ta là một tập hợp thể rất nhiều các mâu thuẫn đè lên nhau, khiến cho não bộ bị rối trong quá trình xử lý thông tin.

Đấy là với người thường, còn với những người "biết hàng" thì sẽ không khỏi tái mặt khi thấy người đàn ông này. Chưa nói tới ngoại hình, chỉ cần nhìn hai thanh vũ khí thôi là cũng đủ để khiến người khác sợ vãi mật ra rồi!

Thanh kiếm màu đen có ngoại hình đơn điệu đó là thanh Lửa Đen, rèn từ thứ kim loại dưới địa ngục, tắm mình trong ngọn lửa chúc phúc của Herion, khiến cho bản chất của nó bị vặn vẹo. Thanh kiếm có thể triệu hồi ra một ngọn lửa màu đen với nhiệt độ siêu khủng khiếp, đủ sức chém tan bất cứ vật chất nào dưới cấp độ Sử thi.

Đúng vậy, thanh Lửa Đen này là vũ khí cấp độ sử thi, là báu vật của giáo hội. Thế nhưng nó còn chưa phải tất cả, bởi cây gậy màu trắng nằm cạnh nó trên lưng người đàn ông kia cũng chẳng phải vật phàm gì cho cam!

Tương truyền, Gildur đã gom mây trên thiên đàng, nhờ nữ thần Froj thổi hơi lạnh chín ngày chín đêm liên tục để ngưng tụ nó thành một cây gậy rắn chắc vô ngần. Thần lại lấy một viên bảo thạch trên chiếc ngai vàng Mười triệu đá quý của mình, gắn lên trên cây gậy đó.

Làm xong, thần sai thiên sứ mang cây gậy này xuống để những người phát ngôn dưới nhân gian sử dụng.

Chính vì thế, cây gậy này coi như có một nửa thần tính, gọi nó là bán thần khí cũng chẳng sai chút nào! Quyền năng của nó cực kì khủng khiếp, và phàm nhân chẳng thể nào khai thác được toàn bộ tiềm năng của nó.

Trên thực tế, những cây gậy được dùng trong nghi lễ chúc phúc của giáo hội đều là phiên bản mô phỏng từ chiếc gậy Mây Trắng này mà ra. Tất nhiên do chúng là phiên bản phàm nhân sao chép, nên chất lượng và uy lực không thể nào sánh được với bản gốc đang nằm trong tay Giáo hoàng rồi!

Cây gậy trên lưng người đàn ông này tuy không phải là bản gốc, song cũng do rất nhiều đại sư chế tác của giáo hội, hoặc được giáo hội mời, hợp tác tạo thành. Chất lượng của nó đã đạt tới trình độ sử thi, và trên thế gian này cũng chỉ có một cây duy nhất!

Cả hai vũ khí này đều được Giáo hoàng đích thân ban tặng cho một thầy tu có đóng góp cực lớn cho giáo hội suốt thời gian qua. Với hai thanh vũ khí quý, cùng với sức mạnh bản thân, vị thầy tu này đã chém giết không biết bao nhiêu loài yêu ma gian tà, cùng với bè lũ dị đoan dám lên tiếng chống lại giáo hội.

Tên của ông ta là Drake, Thẩm Phán Drake, người duy nhất ở hiện tại đạt tới trình độ cấp cao ở cả ba lĩnh vực võ thuật, pháp thuật và thần thuật.

Thẩm phán, kẻ trọng tài, con chó điên của giáo hội, người khổ tu vân vân... là một trong vô số những biệt danh của Drake, được xây dựng trên máu và xương của biết bao kẻ thù văng đầy khắp các trang lịch sử.

Điều đó lí giải tại sao trên con đường ông ta đi qua, đã có vô số ma thú chết la liệt khắp nơi! Điểm chung của chúng đều là ma thú cấp trung trở xuống, bởi bọn này còn chưa thức tỉnh trí tuệ logic, không phân biệt được đối thủ nào có thể trêu vào và ai thì không.

Còn với những ma thú cấp cao trở lên, thì tuyệt nhiên không con nào dám xuất hiện! Chúng rúc thật sâu vào bên trong hang ổ, chờ đợi tên ôn thần này làm xong việc và biến đi cho khuất mắt. Đồng thời, chúng cũng thầm cầu nguyện cho kẻ xui xẻo nào bị Drake chọn làm "con mồi" trong ngày hôm nay.

Đi phía sau ông ta là một cô gái trẻ, với mái tóc màu vàng được trùm bởi chiếc khăn choàng màu đen. Giống như Drake, quần áo của cô nàng cũng được may hoàn toàn từ vải đen, với viền thêu chỉ trắng.

Trong giáo hội, chỉ màu vàng đại diện cho cấp độ cao nhất, còn màu trắng là cấp độ khởi đầu. Màu quần áo chỉ phân biệt vai trò của họ, còn chỉ thêu mới thể hiện vai vế.

- Thầy ơi, thầy không mệt sao?

Cô nàng lè lưỡi thở hổn hển, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy mồ hôi. Xinh đẹp là một từ khá phổ thông và đại chúng, nó khó có thể diễn tả được hết cấp độ xinh đẹp của nàng nữ tu này. Chúng ta hãy thử đặt ra một thang đo để dễ hình dung hơn.

Vera là kiểu vẻ đẹp ma mị, quyến rũ do cô nàng mang dòng máu Succubus, điều này không thể trách cô được. Sophia thì sở hữu vẻ đẹp của một nữ chiến binh, tràn đầy mị lực và hấp dẫn, khiến cho người ta chỉ muốn nhào tới chinh phục. Còn công chúa Ashley là vẻ đẹp phi tự nhiên, đặc hữu của loài tai dài tộc Tiên.

Hạng của họ trên thang đo là nhóm một, chỉ khác nhau về tính chất hay sắc thái. Và điểm chung của họ là đều mang theo một điểm gì đó phi nhân loại. Vera là dòng máu Succubus, Sophia mang theo truyền thừa chim lửa, còn Ashley thậm chí không thể tính là con người.

Quay trở lại với cô nàng nữ tu này. Cô chắc chắn là một con người, bởi Drake nổi tiếng là người phân biệt chủng tộc cực nặng! Và rất khó tin nhưng phải chấp nhận, khi nàng nữ tu này có thể ngồi cùng mâm với Vera, Ashey hay Sophia!

Vẻ đẹp của nàng mong manh tựa như ánh nắng sớm mai, chạm vào một cái là tan vỡ. Nó thánh khiết như sứ pha lê, xa cách như thần linh, trang nghiêm

và không thể khinh nhờn. Đúng vậy, cô nàng chính là ứng cử viên Thánh nữ tương lai của giáo hội!

- Đây là lần thứ sáu con nói câu đó rồi đấy, Jane! Thầy biết rằng không khí ở đây có hơi chút khắc nghiệt, song con nên coi đó là một bài học để rèn luyện ý chí...

- Vâng vâng vâng! Thầy nói làm con cảm động quá, nên phiền thầy ngưng sử dụng phép thuật để làm mát không khí xung quanh cho con học tập được không?

Drake liếc mắt nhìn cô học trò đang than vãn sau lưng, dùng một gương mặt đơ như khúc gỗ, thốt ra những lời người khác tuyệt đối không thể tưởng tượng được!

- Thầy có năng lực, ngu gì không dùng! Thầy của con đã trải qua giai đoạn khổ tu rồi, giờ là lúc hưởng thụ!

- Thầy... thật là vô sỉ quá đi mà!

Không thể không nói, với biểu cảm hờn giận, gương mặt ửng đỏ phây phây mồ hôi của Jane, cùng câu nói nũng nịu kia, khá nhiều gã đàn ông sẽ "tự dưng" xuất hiện những phản ứng sinh lý khá đặc thù! Tất nhiên, phản ứng là một chuyện, họ có dám hóa thành sói đói ăn thịt khăn quàng đen không lại là chuyện khác!

Chỉ thấy Drake nở một nụ cười nhạt, thổi bừng lên sức sống trên cái gương mặt già cỗi nhàm chán của ông ta.

- Quá khen! Đi nhanh lên, thiên tài siêu cấp trăm năm có một của giáo hội! Chúng ta sắp tới nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Cặp đôi hoàn cảnh

Jane Audrey, năm nay tròn mười tám tuổi, là thánh nữ dự bị của giáo hội đời kế tiếp. Thoạt nghe thì có thể thấy cuộc đời cô nàng sẽ gói gọn trong ba từ bạch - phú - mỹ tức sang - giàu - xinh đẹp. Tuy nhiên thực tế thì mọi chuyện phức tạp hơn rất nhiều!

Hãy thử nghĩ mà xem, có giáo hội nào chấp nhận cho thánh nữ dự bị của họ, thiên tài siêu cấp trăm năm có một đơn thương độc mã xông vào khu vực nguy hiểm như thế này không? Jane mới chỉ đạt tới trình độ đấu sĩ cấp trung, thần thuật và pháp thuật của cô thậm chí còn mới loanh quanh cấp học trò!

Đành rằng thẩm phán Drake là một trong những người mạnh nhất lục địa, song nó cũng chỉ là cách nói tương đối. Ông ta có thể dễ dàng tự bảo vệ bản thân với hai thanh vũ khí cấp sử thi, có điều bảo vệ thêm một nàng thánh nữ thì có vẻ như hơi bị quá sức với ông ta rồi!

Rất may là bọn họ chưa gặp một cuộc tấn công ra hồn nào, và mọi chuyện đều có lí do cả!

Tạm thời chưa nói tới việc tại sao chỉ có ma thú cấp trung không não ra tấn công bộ đôi, hãy bàn tới việc thánh nữ dự bị Jane đang phải lặn lội đường xa đi tới chốn nguy hiểm này trước đã! Như đã nói từ trước, liên hiệp giáo hội Gildur là do nhiều tổ chức thế lực hợp lại mà thành.

Điều này dẫn tới việc đấu đá nội bộ là điều không thể tránh khỏi! Cùng nhận ân sủng từ một thần mà các nhân viên thần chức đã đánh nhau để xem ai giành được nhiều thần ân hơn, huống chi đây còn là nhiều vị thần.

Vì cái gì mà thánh nữ lại thuộc thần hệ Herion? Rõ ràng thần hệ Froj bọn ta đây, con gái da dẻ mịn màng, trắng trẻo, xinh đẹp, lại băng thanh ngọc khiết, lại mạnh mẽ có thua kém gì ai đâu? Những mâu thuẫn kiểu đó khiến cho những vị trí chỉ-có-một cạnh tranh vô cùng tàn khốc!

Thể chế của giáo hội quy định Giáo hoàng là người có quyền lực cao nhất, và luôn luôn là đặc quyền của thần chức Gildur. Không cần lí do, Gildur là vị thần mạnh nhất, vậy thì lãnh đạo tôn giáo thần hệ Gildur cũng phải là con dân của Gildur.

Thế nhưng ngươi ăn thịt rồi thì cũng phải để người dưới húp chút nước canh chứ đúng không? Chính trị mà, một người đâu thể nắm hết tất cả miếng bánh được, nếu vậy thì kẻ đó chẳng khác nào bạo chúa cả!

Bên dưới Giáo hoàng là các Hoàng y giáo chủ, mỗi một vị đại diện cho một vị thần trong thần hệ Gildur. Những người này có thể coi là một "Giáo hoàng" trong nội bộ giáo phái của họ, song khi gặp Giáo hoàng đích thực vẫn phải quỳ lạy theo nghi thức.

Mỗi một quyết định quan trọng liên quan tới phương hướng của giáo phái sẽ do Giáo hoàng, các Hoàng y, hai vị thánh tử và Hội đồng trưởng lão tiến hành bàn bạc bỏ phiếu. Mức độ giá trị của mỗi lá phiếu thì chỉ bản thân nội bộ bọn họ mới biết được.

Hội đồng trưởng lão bao gồm những thầy tu khổ tu có chiến lực mạnh nhất của giáo hội. Bọn họ thường không ra mặt can thiệp vào các sự vụ, mà ngày đêm chỉ lo nghiên cứu thần thuật, để có thể trở thành khiên chắn vững chắc bảo vệ giáo hội khỏi mọi nguy hiểm.

Mặc dù có thể có người sẽ nghĩ Drake thuộc Hội đồng trưởng lão song thực chất ông thuộc đội thẩm phán của giáo hội. Các trưởng lão chỉ ra tay khi giáo hội bị đánh tới tận cửa, hoặc thảm họa cấp diệt thế xuất hiện.

Còn đội thẩm phán là thanh kiếm, chủ động tiến ra thế gian, tru tà diệt ác. Tất nhiên, định nghĩa "ác" của bọn họ không giống bình thường chút nào.

Hội đồng trưởng lão nói ngắn gọn là sống lâu lên lão làng, thế nên họ có kết cấu thế lực cũng rất phức tạp. Dĩ nhiên những con khọm già đã bị cho xuống mâm này ngồi rồi thì đời này khỏi cần phấn đấu quyền lực gì nữa, thế nhưng thiên vị đôi chút thế lực ban đầu của mình thì cũng chẳng có gì là sai đúng không?

Còn hai vị thánh tử là gì? Thánh nam, xuất hiện trong hình hài một cậu trai xinh đẹp, luôn luôn do một thiên thần đảm nhiệm. Thánh nam đóng vai trò là người đưa tin của thần linh, phân biệt với Giáo hoàng là người phát ngôn của thần linh.

Bí mật nhỏ nhé, thánh nam vắng mặt trong các nghi thức cực kì lâu rồi! Cỡ khoảng hai trăm năm thì phải!

Nếu như thánh nam là một thực thể phi nhân loại đảm nhiệm, thì thánh nữ lại là đại diện của loài người. Thánh nữ có vai trò củng cố hình ảnh của giáo hội, xây dựng lòng tin trong giáo đồ, hay nói trắng ra là dùng mặt ăn tiền.

Có điều đừng vì thế mà khinh thường các thánh nữ, bởi mỗi một người bọn họ đều phải là những cá nhân cực kì kiệt xuất mới có thể đảm nhiệm ngôi vị này.

Không chỉ là ngoại hình, mà cả tài năng, thần thuật cũng như chiến lực của một thánh nữ đều không hề yếu kém hơn bất cứ vị Giáo chủ nào. Đó là bởi không chỉ họ phải chịu một trong những phương pháp giáo dục hà khắc nhất, mà còn bởi sự cạnh tranh!

Thánh nữ chỉ có một, còn thánh nữ dự bị thì nhiều lắm! Các thánh nữ dự bị đại biểu cho thế lực đứng đằng sau họ. Thánh nữ nào chiến thắng trong cuộc chạy đua tới chiếc ghế ngà voi trong Sảnh Nghị Thần cũng đồng nghĩa với lợi thế của phe đó trên bàn bỏ phiếu.

Và hiển nhiên, chiếc phiếu của thánh nữ phải có đủ giá trị thì các thế lực mới liều mạng trong cuộc chạy đua này đến vậy!

Nói dài như vậy là để có thể giúp các bạn hình dung rõ hơn về hoàn cảnh xung quanh của thiên tài siêu cấp Jane Audrey này! Cô nàng là một thánh nữ dự bị, nhưng lại là thánh nữ dự bị bất đắc dĩ!

Jane Audrey là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ do chiến tranh. Đây là một tình huống thường xuyên xảy ra trên khắp Avalon, bởi dân trí thấp dẫn tới đẻ nhiều, cộng với việc sinh mạng của người thường chỉ như bong bóng xà phòng thôi vậy.

Điều may mắn hơn của Jane so với những đứa trẻ mồ côi khác là cô được giáo hội nhận nuôi. Bên cạnh nhiều chương trình truyền thông xây dựng hình ảnh, giáo hội còn có chiến dịch nhận nuôi cô nhi, rồi dạy dỗ chúng thành nhân viên thần chức giá rẻ - à không, là tự nguyện. Phụng sự thần là niềm hạnh phúc, tiền bạc gì ở đây?!

Theo lộ trình, thì đáng lý Jane sẽ lớn lên, trở thành một nữ tu, rồi về một vùng quê hẻo lánh nào đó phụ tá cho một cha xứ truyền đạo, ngày ngày chăm lo cho giáo đường. Mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn vào một đêm nhiều trăng và nhiều sao!

Đêm hôm đó, cô bé Jane mới tám tuổi đang cầu nguyện nghi lễ hàng ngày trước chân tượng thần Gildur. Đúng vậy, cô nàng theo hệ Gildur! Bỗng nhiên từ hai mắt của pho tượng, một luồng sáng chói lòa phát ra, chiếu lên thân thể nhỏ nhắn của bé gái với mái tóc vàng óng rực.

Thần tích là điều lâu lắm rồi giáo hội chưa được chứng kiến, thế nên khi Gildur hiển lộ quyền năng, chuyện này lập tức trở thành vấn đề cực lớn bên trong giáo hội! Trải qua nhiều bài kiểm tra, thiên phú của Jane quả thực vô cùng kinh người, và chỉ cần chứng kiến những dấu hiệu bên ngoài thôi, ai cũng có thể tưởng tượng ra mười năm sau, cô nàng sẽ trở thành một mỹ nhân thượng đẳng như thế nào!

Khi ngoại hình có, tiềm năng cũng có, và niềm tin của giáo đồ cũng có, thì giáo hội lâm vào thế khó xử. Không biết vì đâu mà chuyện này lan được ra khỏi phạm vi nội bộ thần chức, khiến cho rất nhiều tín đồ tin tưởng rằng Jane Audrey chính là người được chọn để làm thánh nữ kế nhiệm.

Vấn đề là cô bé chẳng thuộc bất cứ thế lực nào hết! Các thánh nữ dự bị khác đều đã được tẩy não từ nhỏ, tin rằng thần của mình mới là chân lý, phải ủng hộ thần linh của mình. Ngay cả bản thân giáo phái Gildur cũng có thánh nữ dự bị của riêng họ, và đào tạo ra một thánh nữ dự bị yêu cầu tài nguyên không hề nhỏ!

Bên cạnh đó, nếu như thật sự ủng hộ Jane Audrey lên làm thánh nữ, thì cô cũng không hẳn là thuộc thế lực loài "người", mà có dính líu tới thần linh mất rồi! Một thánh nam là quá đủ để cho các vị thần tham gia trong vũng nước đục này, giờ lại thêm một thánh nữ nữa thì có người không yên lòng mất!

Rất đặc sắc phải không? Họ tin tưởng thần linh khi thần linh còn giá trị lợi dụng, đồng thời cũng nghi ngại thần linh cướp đoạt đi quyền lợi của bản thân. Sự mâu thuẫn này mới khiến cho phàm nhân trở thành những lá bài giá trị nhất mà cả thần lẫn ma đều muốn tranh đoạt.

Chính vì thế, sự xuất hiện của "thánh nữ" Jane Audrey chẳng khác nào một cái tát vào mặt tất cả các giáo phái bên trong giáo hội! Thế nhưng họ không thể bỏ rơi cô nàng, bởi trong mắt tín đồ, Jane Audrey là thánh nữ do đích thân thần linh lựa chọn.

Trải qua nhiều cuộc họp khác nhau, công khai có mà ngầm ngầm cũng có, cuối cùng giáo hội đi tới một giải pháp. Họ trao cho cô bé Jane Audrey danh hiệu thánh nữ dự bị, có quyền cạnh tranh công khai với tất cả các thánh nữ khác. Đồng thời, họ cũng đẩy cô cho một vị thần chức, một trong những người mạnh nhất lục địa, thẩm phán Drake!

Đấy nhé, muốn danh hiệu chúng ta cho cô danh hiệu! Muốn thầy giỏi? Còn ai giỏi hơn chuyên gia ba lĩnh vực, thích phong cách nào Drake đều nhảy được theo phong cách đó! Các vị thần không thể trách cứ chúng ta, giáo dân lại càng không thể, đúng chứ?

Thẩm phán Drake, cả đời căm ghét dị tộc vô cùng. Ông đặc biệt sở hữu một sự căm thù khó giải đối với chủng tộc Tiên, chỉ cần ở đâu có tộc Tiên, ở đó Drake sẽ mang vũ khí tới thảo phạt. Nếu như đó là Tiên hòa nhã - như lời của giáo hội, tức là những vị Tiên hợp tác với bọn họ, thì Drake sẽ từ chối tham dự những buổi gặp mặt đó!

Chí ít ông ta cũng biết nặng nhẹ phải không?

Tuy nhiên quả báo là có thật! Ở bên ngoài, Drake là một kẻ phân biệt chủng tộc cực đoan, song chính bên trong nội bộ giáo hội, ông ta cũng bị cô lập! Lý do là bởi Drake đến từ một bộ tộc thiểu số ở ngọn Núi Thép. Không có bất cứ ủng hộ nào, chỉ bằng tài năng và nỗ lực phi thường, Drake đã leo lên tới vị trí đội trưởng đội thẩm phán của giáo hội.

Có tài năng, có chức vụ, lại không có thế lực ủng hộ, vậy nên việc Drake trở thành cái gai trong mắt các giáo phái khác là điều khó tránh khỏi. Chính vì vậy mà khi có được một củ khoai lang nóng bỏng tay, ngay lập tức giáo hội ném nó cho Drake.

Và vì thế, cặp đôi thầy trò hoàn cảnh này ra đời!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Tìm kiếm trợ giúp

Drake đưa tay, đẩy cô nàng thánh nữ dự bị lên lưng. Cho dù cảm giác đàn hồi co giãn đang lan tỏa khắp trên bờ lưng rộng dài, nhưng Drake chẳng hề có bất cứ cảm xúc nào. Đối với ông, Jane chẳng khác nào một đứa con gái cả.

Cả hai đều có vị thế rất khó xử bên trong giáo hội, và đều dùng nỗ lực của bản thân để chứng minh cho thế giới thấy giá trị của họ. Drake chưa bao giờ là một người kiên nhẫn, và lại càng không phải là một thầy giáo giỏi.

Chỉ khi được giao trọng trách nuôi dạy thánh nữ, ông mới bắt đầu tất tả học cách chăm sóc trẻ em. Có những đêm Jane bị ốm, quấy khóc mãi không ngừng, cũng chính Drake là người đã bế cô trong vòng tay, hát ru cô bằng những bài hát với giai điệu rất kì lạ, mang theo bản sắc của người dân tộc thiểu số.

Đối với người khác, Jane và Drake luôn trưng ra một bộ mặt lạnh lẽo, không cảm xúc. Họ kinh tởm những nụ cười giả dối, những lời mời xởi lởi sáo rỗng. Cả hai đều bị bỏ rơi bởi cộng đồng, vậy nên họ chẳng thể biểu hiện được ra tình cảm nào là vậy.

Thế nhưng khi nào cả hai được ở riêng, họ mới thể hiện ra được một góc hoàn toàn khác của bản thân. Sẽ chẳng có ai tin tưởng được đại ma đầu Drake, thẩm phán Drake, lại có thể là một người đàn ông hiền từ, bao dung, hay cười đùa và biết trêu chọc đến thế.

Và càng chẳng có ai biết được cô nàng thánh nữ mặt lạnh như tiền, mỗi ngày đều im lặng khổ luyện, lại biết nhõng nhẽo đòi thầy mình cưng chiều. Cô cũng biết khóc, biết cười, biết ngượng ngùng như bao cô gái trẻ khác ngoài kia, chứ chẳng phải là một đấng cao xa vô nhân tính như người ta thường thấy.

Giống như hiện tại, Drake đang cõng Jane trên lưng vì cô nàng than mệt, than nóng. Hành động này là hành động cấm kỵ trong khuôn viên giáo hội, bởi nó dễ dẫn tới những lời đàm tiếu không hay. Có điều hiện tại chỉ có cỏ cây thiên nhiên xung quanh, bọn họ chẳng sợ gì mà không thể hiện ra mặt mềm yếu của mình.

- Thầy thật sự xin lỗi con! Vì thầy mà con phải dấn thân vào nhiệm vụ nguy hiểm này!

Vài ngày trước, tin đồn về một vùng đầm lầy mang tên Shazam phát sinh dị biến đã lan tới bên tai Giáo hoàng. Người ngay lập tức triệu hồi riêng vị đội trưởng đội thẩm phán tới, và giao cho Drake một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

"Hãy tham gia tranh đoạt di chỉ của thần linh, không được để bất cứ thế lực nào có được chúng!"

Theo như các dự đoán, cùng đo đạc trinh sát, thì có thể thấy khu vực xung quanh Shazam đã xuất hiện tình trạng bẻ cong không gian. Lớp bảo vệ này từ chối bất cứ những ai có chiến lực cao hơn cấp trung tiến vào. Và nó mạnh mẽ tới nỗi cho dù là chiến thần hay hiền giả cũng chẳng thể làm nó suy chuyển một chút mảy may.

Chính vì thế, ý của Giáo hoàng không phải là muốn Drake tiến vào trong đó để tranh cướp bảo vật. Mà thay vào đó, là yêu cầu Drake mang theo thánh nữ ghẻ lạnh, để cô nàng tiến vào thế giới Shazam. Nhiệm vụ này không có thất bại, chỉ có thành công!

Nghe đến đây, trái tim của Drake không khỏi băng hàn! Hay cho một chiêu mượn dao giết người! Nếu Shazam thật sự là di chỉ của thần linh, thì đấu sĩ hay pháp sư cấp trung tiến vào đó chỉ có lành ít dữ nhiều! Và ngay cả bản thân Drake cũng sẽ chịu ảnh hưởng nếu nhiệm vụ thất bại!

Vừa làm hỏng nhiệm vụ, vừa đánh mất thánh nữ, Drake thậm chí đã có thể tưởng tượng ra được hình ảnh mình bị trói trên giàn hỏa thiêu rồi! Ông không quan tâm lắm tới tính mạng mình, vì sống tới từng này tuổi rồi, Drake chẳng còn mấy thiết tha với thế sự.

Hiện giờ ông chỉ còn hai tâm nguyện, và một trong số chúng chính là Jane. Ông muốn nuôi dạy cô tới lúc cô trưởng thành, chín chắn, khi đó Drake sẽ tìm cách giải quyết nốt tâm nguyện đầu tiên.

Và tâm nguyện đó có liên quan tới Shazam!

Chính vì thế, khi Giáo hoàng nhắc tới Shazam có dị biến, dù biết rằng đó là một cái bẫy, dù biết rằng bản thân đang làm hại chính mình lẫn con gái, nhưng Drake không thể kiềm chế được! Ông nhận nhiệm vụ trong sự hối hận và hoang mang tột độ!

Tất nhiên, thử thách khó khăn thì Drake cũng có quyền đòi hỏi trợ giúp tương xứng. Giáo hội có thể mượn dao giết người một cách ngấm ngầm, nhưng trên bề mặt, họ vẫn phải hành động một cách quang minh chính đại.

Hơn nữa, những yêu cầu của Drake không thật sự quá quắt! Ông yêu cần bản thân được sử dụng hai thanh vũ khí sử thi của bản thân, để tiến hành tranh đoạt với các chiến thần hay hiền giả khác một khi Shazam cởi bỏ cấm chế. Đây là yêu cầu hợp lý và Giáo hoàng buộc phải chấp nhận!

Kế tiếp, Drake yêu cầu rất nhiều những tài liệu cổ quái. Chúng đa phần là xác của các loài yêu ma, ma thú bị giáo hội chém giết, đem về nghiên cứu. Những thứ này có rất nhiều giá trị, song để khai thác được chúng thì cần rất nhiều thời gian và công sức. Nói cách khác, chúng là một dạng gân gà.

Vậy nên khi Drake liệt kê ra danh sách, Giáo hoàng sau một hồi đàm phán mặc cả đã chấp thuận cho Drake mang đi những tài liệu đó. Ông ta biết vì sao Drake lại yêu cầu những thứ này, và đó cũng là lí do vì sao mà hai bọn họ lại phải gặp nhau trong bí mật!

- Có gì đâu mà thầy! Đứng trước ánh sáng, mọi bóng tối gian tà đều sẽ phải lui bước thôi!

Jane tì cằm vào vai Drake, trả lời lại đầy tinh nghịch. Cảm giác được Drake cõng trên lưng thế này khiến cô nhớ lại bản thân khi còn nhỏ. Lúc đó ông cũng hay thường cõng cô trên lưng, chạy vòng vòng quanh sân, đóng giả làm ngựa cho cô cưỡi!

- Thật sự không có gì đâu, bố ạ!

Trái tim của Drake có chút lặng đi trước lời thì thầm đó. Ông cầm lấy bàn tay của Jane, đưa lên miệng hôn nhẹ.

- Yên tâm đi con gái, ta sẽ tìm mọi cách để bảo vệ con! Chúng ta đang đến gặp một người bạn cũ của ta. Cô ấy có sở thích khá kỳ quái, chỉ thích chui rúc vào chốn rừng sâu hiểm trở này thôi!

- Ố ồ! Bố có bạn gái sao? Sao sao, cô ấy trông như thế nào? Béo hay gầy? Già hay trẻ? Có xinh đẹp như con không?

Jane lập tức tuôn ra một tràng, khiến Drake không khỏi phẩy tay.

- Nào nào, đừng có làm rộn! Con sẽ biết ngay thôi!

- Biết gì... ối giời thần linh ơi!

Jane không hoàn thành hết được câu, bởi trước mặt cô là một cảnh tượng vô cùng phi thường và ấn tượng mạnh về thị giác. Có một ngôi nhà, một ngôi nhà gỗ điển hình, rất lớn, đang "đứng" trên một chiếc chân gà to khổng lồ.

- Cái quái gì thế này?

Jane há hốc mồm, trong lúc Drake tiếp tục lẳng lặng cõng cô tới gần phía ngôi nhà. Chiếc chân khổng lồ lập tức khuỵu xuống, để cho ngôi nhà chạm được xuống mặt đất. Jane không thể không tự hỏi, cái chân đó đi đâu mất rồi, hay nó có thể ép dẹp lép được như tờ giấy?

Drake, lúc này đã buông cô con gái vẫn đang chết sững vì ngạc nhiên ra khỏi lưng, sửa sang quần áo rồi gõ cửa. Tay nắm cửa làm từ kim loại, đính lên một chiếc đĩa có gắn con ngươi còn sống! Nó đang liếc ngang liếc dọc khắp nơi, và dừng lại ở hai thầy trò Drake.

- Xin chào, Veronica!

- Ai đây ngoài ngài thẩm phán Drake hung danh vang khắp bốn phương! Sao hôm nay rồng lại đến nhà tôm thế này?

Jane nghe thấy tiếng bước chân loẹt quẹt trên sàn gỗ, cùng với đó là giọng một người phụ nữ. Nó rất ngọt ngào, và ẩn chứa một niềm vui khó tả. Cánh cửa mở ra, và đứng trước mặt bọn họ là một người phụ nữ.

Điểm đầu tiên Jane nhận định về cô gái này là gợi cảm! Cô ta khoác một chiếc áo choàng che cả người, dài tới ngang đùi, để lộ ra đôi chân màu bánh mật dài miên man vào bóng loáng. Bộ ngực của cô nàng căng ních, như thể muốn xé bung hai hàng cúc áo đang dùng hết sức bình sinh để níu lại vạt áo vậy!

Căn cứ theo những đường nét lồi lên trên chiếc áo choàng mỏng tang, hiển nhiên cô nàng tên Veronica này chẳng mặc bất cứ thứ gì bên dưới lớp áo đó cả! Thật là... vô văn hóa! Jane cau mày, thầm đánh giá cô gái trước mặt.

Drake không đáp. Ông nhìn chằm chằm vào bên trong ngôi nhà, cho tới khi một người đàn ông khác bước ra. Anh ta có vẻ đẹp rất tà mị, đúng chuẩn đối tượng săn lùng của các quý bà. Một tay chơi đích thực. Vị khách của Veronica tựa một tay vào khung cửa, cúi xuống nhìn cô nàng, nhoẻn miệng cười.

- Thật tiếc là hôm nay cô có khách! Lần sau tôi sẽ lại tới!

- Ha ha, tất nhiên rồi!

Anh ta bước vài bước ra khỏi nhà, đối mặt với Drake. Không chút kém cạnh, Drake cũng trừng mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông này. Khí thế giữa hai bọn họ căng thẳng tới mức Jane có cảm giác chỉ cần một mồi lửa nhỏ thôi cũng có thể tạo ra một vụ nổ khủng khiếp!

- Xin chào, Xà vương Rodriguez!

- Xin chào, Thẩm phán Drake!

- Một ngày tốt lành!

- Một ngày tốt lành!

Mặc dù cả hai đều tuôn ra những lời khách sáo, song chẳng có ai chịu lùi bước cả. Họ giống như hai con sư tử, gườm gườm nhau chỉ chực chờ thời cơ là lao vào cắn xé đối thủ. Sự căng thẳng này chỉ giải tỏa khi Veronica lên tiếng vỗ tay.

- Nào nào các quý ông, hai người thật sự không muốn đánh nhau trước mặt tôi đấy chứ?

Đến lúc này, Rodriguez mới thu lại khí thế. Anh ta phẩy tay, quay người bỏ đi.

- Hôm nay ta không muốn làm phật lòng tiểu thư Veronica nên đi trước! Lần khác gặp lại!

- Hừ!

Drake hậm hực nhìn con ma thú cấp huyền thoại biến mất sau rặng cây, quay lại nhìn Veronica.

- Chị biết là em không ưa mấy cái loài lưỡng tính này mà!

- Chị biết phải làm sao bây giờ! Một thân một mình giữa khu rừng này, bị bao nhiêu là ma thú đáng sợ bủa vây! Cậu em trai đáng yêu thì giờ đi làm trâu ngựa cho giáo hội, quên luôn bà chị già này rồi! Chị đành phải làm quen với Xà vương chứ sao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Tà nhãn ma nữ

Drake đưa tay bóp lấy hai má bà chị mình, không cho cô nói tiếp. Veronica chỉ biết tức tối vung tay chân loạn xạ chứ chẳng thể nào ngăn cậu em bất kính "xâm phạm" thân thể được.

- Nói đi! Nói nhảm nữa đi! Chị thì yếu đuối chỗ nào, hả cái con khọm già này?

Drake cũng không kịp nói dứt câu, bởi nắm đấm của Veronica đã giộng thẳng lên bụng ông. Jane không rõ có phải cô thấy ảo giác không, nhưng rõ ràng cô thấy sóng chấn động bắn ra từ trung tâm nắm đấm!

- Thầy ơi, thầy không sao chứ?

Jane tái mặt, hốt hoảng chạy tới chỗ thầy mình. Cô vội vã nâng Drake dậy, vỗ vỗ lưng cho ông.

- Cô bé này là ai vậy?

Veronica đưa tay túm lấy cổ Jane, nâng cô lên dễ như bỡn. Cho dù với sức mạnh của một đấu sĩ cấp trung, Jane cũng chẳng thể nào gỡ được cánh tay trông có vẻ mảnh mai đó của Veronica ra! Và tới lúc này, cô mới bắt đầu liên hệ thầy mình với người đàn bà mà ông gọi là chị này.

- Được rồi, em chỉ đùa tí thôi, làm gì mà gắt thế! Thả con bé ra đi, chị hai!

- Yên! Đây là lần đầu mày mang con gái ra mắt chị mày, phải để chị xem con bé có bản lĩnh như nào chứ?

Veronica đáp lại, trong giọng đầy hào hứng phấn khích. Cô đưa tay trái lên, gạt hết mớ tóc vàng lòa xòa đang che trước mặt ra. Ban nãy Jane không quá chú ý tới gương mặt của người phụ nữ này, bởi đôi mắt của cô bị cặp "hung khí" căng ních trước ngực nàng ta hấp dẫn.

Thế nhưng khi Veronica gạt mái tóc che phủ trước mặt ra, ngay lập tức Jane nghẹt thở! Chị của Drake sở hữu một vẻ đẹp chỉ có thể dùng một từ là thoát tục! Nếu cơ thể Veronica như sản phẩm của ma quỷ, tràn ngập dục vọng, thì gương mặt cô lại cao quý, thánh khiết như thần linh, tới mức linh hồn Veronica gần như muốn quỳ xuống và cúng bái!

Tuy nhiên điểm đặc biệt của cô lại không nằm ở gương mặt - vốn đã nhỉnh hơn cả Vera, Ashley nửa bước! Nó nằm ở cặp mắt của cô, một đôi mắt có màu hổ phách chẻ dọc ở giữa! Chỉ cần nhìn vào đôi mắt Veronica, Jane có cảm giác toàn bộ linh hồn đang bị kéo tuột ra khỏi hốc mắt mình, nuốt chửng vào khe nứt sâu hoắm nằm giữa con ngươi màu hổ phách đó!

- Đủ rồi, đừng có dọa con bé!

Drake đã đứng dậy từ bao giờ, lấy hai tay xõa xóa tóc xuống, che đi vẻ đẹp đủ khiến trời đất đổi màu của bà chị mình. Hơn ai hết, Drake hiểu rõ cô chị hai của mình có sức sát thương lớn tới đâu chỉ bằng gương mặt này, và đó còn chưa phải là toàn bộ vũ khí của cô.

- Xì! Đệ tử của em à?

Veronica buông Jane ra, để cho cô bé ngã nhào trên mặt đất. Ngay lập tức, Jane nhào vào trong lòng Drake khóc lớn.

- Hu hu, thầy ơi! Con sợ quá! Con sợ!

- Được rồi! Không sao! Không sao đâu! Veronica thích trêu đùa hơi quá thôi! Không cần phải khóc đâu con!

Phải mất một lúc, cô bé mới có thể hoàn lại hồn phách. Đó là cảm giác sợ hãi man mác khi linh hồn phải đối mặt với một hiện tượng không có cách nào lí giải. Có thể nói, sự tồn tại của Veronica đã chạm tới giới hạn mà người thường có thể hiểu được!

Hay nói cách khác, một hiền giả!

- Bà... à không cô... à xin lỗi, là chị! Chị thật sự là Veronica Tà nhãn ma nữ sao?

Tội nghiệp Jane! Cô bé run rẩy như bé thỏ non, liên tục đổi giọng theo mỗi cái nghếch cằm của Veronica, cho tới khi cô ta hài lòng mới thôi. Veronica nở một nụ cười, để lộ hai hàm răng trắng bóc.

- Chị thích con bé rồi đó! Rất hiểu chuyện! Đúng vậy, chị chính là Tà nhãn ma nữ, kẻ bị truy nã bởi giáo hội theo một trăm bảy mươi ba tội danh. Các hình phạt chị sẽ phải chịu khi rơi vào tay giáo hội đại khái có thể kể tới hỏa thiêu, lăng trì, hòm gai trinh nữ, ngũ mã phanh thây, vạn trùng cắn nuốt... Còn hình phạt nào dã man hơn nữa không nhỉ?

Veronica liệt kê ra những hình phạt thảm khốc bậc nhất của giáo hội bằng chất giọng tỉnh bơ, khiến Jane không khỏi lạnh hết cả sống lưng!

- Đừng quên ngồi lên quả lê trinh tiết, vì quá dâm đãng!

- Ha ha, rất hài hước, oắt con! Chị mày vẫn còn nguyên tem đấy nhé!

Veronica vòng tay, kẹp lấy cổ cậu em trai, dùng đầu khớp ngón tay xoáy liên tục lên đỉnh đầu Drake, khiến ông ta la oai oái. Jane nhìn hai người bọn họ tấu hài một lúc, rồi đột nhiên bật cười!

- Thật tốt quá! Không ngờ thầy vẫn còn có một người khác để có thể cười như thế này!

Cả Veronica lẫn Drake đều ngừng lại một cách đột ngột! Không khí u ám bỗng nhiên bao trùm lên cả cánh rừng, và Jane thì vô cùng bối rối! Chẳng nhẽ cô đã nói sai điều gì sao?

Drake vòng tay, ôm lấy eo chị mình, tì má lên eo của Veronica. Ông cất giọng trầm trầm buồn buồn.

- Con nói đúng! Con và Veronica là hai người cuối cùng còn có thể để ta gọi là người thân...

Veronica lặng thinh. Cô đưa tay, vuốt ve mái tóc dài bù xù của người em trai do vật lộn ban nãy, trìu mến thốt lên.

- Nhớ ngày ấy, em cũng hay làm nũng chị như thế này! Còn chị cả...

- Đúng rồi! Em tí nữa thì quên mất chuyện chính!

Drake đột nhiên ngồi phắt dậy, trong mắt tràn ngập lửa cháy. Ông túm lấy hai vai của Veronica, hô lớn.

- Shazam có biến rồi!

- Chừng nào?

- Nó xuất hiện lại rồi!

Drake nhấn rất mạnh vào chữ "nó", với tất cả sức lực và sự căm thù. Nghe đến đây, vẻ cà lơ phất phơ của Veronica cũng lập tức tan biến! Thay vào đó, Jane chỉ thấy một bầu không khí vô cùng xơ xác và nguy hiểm bao quanh Tà nhãn ma nữ!

- Tuyệt vời! Thật không thể tin được! Cuối cùng chị cũng đã chờ được đến ngày này! Hai đứa vào nhà mau! Chúng ta sẽ khởi hành tới Shazam, ngay bây giờ!

Không để cho Drake hay Jane phản đối, Veronica đã lao phắt vào bên trong ngôi nhà. Drake quay lại nhìn Jane, trong mắt tràn đầy ái ngại!

- Vào đi, chúng ta sẽ kể cho con nghe một câu chuyện! Con sẽ hiểu lý do vì sao mà ta lại nhận nhiệm vụ này, dù biết đó là một cái bẫy tử vong. Và con cũng sẽ biết vì sao Veronica lại cuồng nhiệt đến thế!

Nói xong, ông vỗ nhẹ lên lưng Jane, đẩy cô bé tiến vào trong ngôi nhà một chân. Khi cánh cửa đóng sầm lại đằng sau lưng họ, ngôi nhà lại một lần nữa "đứng" dậy. Nó bắt đầu nhảy từng bước, từng bước ra khỏi khu đầm lầy.

Cảnh tượng này nhìn trông rất buồn cười, nhưng với những thứ đứng trong tầm ảnh hưởng khi ngôi nhà tiếp đất thì đó còn hơn cả một thảm họa! Cái chân gà khổng lồ đó mỗi lần nhún là một lần đi xa hàng chục dặm đường, và để làm được điều đó thì năng lượng nó giải phóng ra không hề nhỏ chút nào!

Trong lúc ngôi nhà chân gà đang mải mê gieo rắc tai họa trên con đường hướng về khu đầm lầy hẻo lánh Shazam, thì Jane đang ngồi im trên ghế, lắng nghe câu chuyện của Drake. Ông nhấc chiếc tách trà nóng đặt trên bàn gỗ, nhấp một ngụm cho dịu lại cổ họng khô khốc.

Khá là thú vị khi ngôi nhà này đang nhảy tưng tưng, mà đồ đạc bên trong lại chẳng hề chịu ảnh hưởng chút nào. Trên thực tế, nếu như không phải khung cảnh bên ngoài cửa sổ đang xáo trộn liên tục, thì Jane thậm chí còn không biết ngôi nhà đang di chuyển luôn!

Veronica kéo chiếc rèm cửa sổ lại, miệng làu bàu.

- Vẫn chưa có cách nào xử lý được cái vụ khung cảnh này! Nhìn mà muốn phát ói!

Jane thầm cảm ơn người phụ nữ trước mắt. Cô vừa ngại vừa sợ, không dám nói rằng việc nhìn thấy hình ảnh cứ nhào lộn đó thật sự khiến dạ dày cô sôi trào. Nếu như không phải Jane dùng sức mạnh đè ép lại nơi lồng ngực, thì có lẽ cô đã nôn hết tất cả những gì trong dạ dày ra rồi!

- Con đã hiểu bản chất của nhiệm vụ này rồi chứ? Thứ bọn ta cần không phải là con thành công tranh đoạt cái gì đó bên trong Shazam. Bọn ta cần con sống, và mở cái kết giới đó ra là được. Phần còn lại, ta và bác Veronica sẽ liên thủ giải quyết.

- Là chị! Nghe bác mà chị mày thấy bản thân già đi cả trăm tuổi!

Drake bạnh hàm, như thể muốn thốt ra một câu gì đó trong cổ họng, nhưng rồi cuối cùng ông đành nuốt nó xuống. Veronica luôn là một người tùy hứng và kì quái, trái ngược hoàn toàn với sự kỷ luật của ông ta!

- Vậy nên hôm nay em đến đây là để xin chị mày một ít món đồ chơi nho nhỏ cho cô cháu gái đáng yêu này đúng không?

Veronica tựa lưng vào thành bếp, nhìn hai thầy trò. Jane có thể thấy đôi mắt của cô nàng sáng lòe lòe, ẩn ẩn hiện hiện bên dưới mớ tóc mái che trước mặt! Cặp mắt đó ánh lên sự tham lam, giống như một con buôn nhìn thấy dê béo tiến vào quầy vậy!

- Được rồi, người khôn không nói tiếng lóng!

Drake thở dài, thả những tài liệu mà ông ta đã vơ vét ở chỗ Giáo hoàng ra. Veronica có thể chia sẻ mối thù chung với Drake, song nghề nghiệp của cô là một thầy tế, hay bà đồng, rất cần những tài liệu như thế này để chế tạo vật phẩm.

Tất nhiên nếu như thật sự cần, Veronica tuyệt đối sẽ cho Drake những món đồ mà cô chế ra, không cần phải trả bất cứ cái giá nào. Song Drake hiểu rằng những vật phẩm đó chính là chiến lực của chị mình. Với mỗi món đồ ông cầm đi, Veronica sẽ suy yếu đi một phần.

Và Drake tuyệt đối không thể để Veronica chịu nguy hiểm! Ông chỉ còn có cô là người thân máu mủ duy nhất. Bộ tộc của ông đã chết phần lớn sau đại thảm họa, rồi diệt dần diệt mòn theo dòng chảy thời gian mất rồi.

Nói cách khác, Veronica và Drake là hai tồn tại cuối cùng của một tộc người sắp tuyệt chủng. Và điều khốn khổ hơn là không ai trong bọn họ còn khả năng lưu giữ hậu duệ được nữa! Chính vì thế, dù biết rằng hành động của mình chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Drake vẫn phải yêu cầu Giáo hoàng cung cấp tài liệu cho mình.

Bởi ông biết, từ những thứ này, Veronica có thể tạo nên thêm càng nhiều những món đồ tự bảo vệ cũng như chiến đấu với kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Phân tích tình huống

Tạm thời bỏ qua bộ ba hoàn cảnh, yên tâm, họ sẽ quay lại với mạch truyện chính sớm thôi! Quay trở lại thời điểm khi Gatrix và Vera chia tay Cyrax để hướng về Tòa thành cổ. Lúc này đoàn người đang cắm trại một cách thoải mái trong rừng, chẳng thèm quan tâm xem bản thân có bị tấn công không.

Đúng như Gatrix đã khẳng định, bọn họ hoàn toàn không có bất cứ nguy hiểm gì một khi lựa chọn hướng về phía Tòa thành cổ. Đói ắt sẽ có một vài động vật hiền lành nhảy ngang qua để bị săn. Khát thì trái cây trên cây mọc lúc lỉu, còn chẳng cần phải kiểm tra xem có độc không.

Thế nên khi Gatrix đề nghị dừng chân nghỉ ngơi, hắn cũng chẳng cần phân người cắt cử canh gác. Tất nhiên mồm nói là một chuyện, còn chính bản thân Gatrix có thể thả lỏng không là chuyện khác! Có những hành động khi làm quá nhiều lần, nó đã trở thành bản năng rồi, không có cách nào gạt bỏ.

- Chết tiệt! Em không thể tin được thằng đó có thể làm như vậy với chúng ta!

Vera tức tối rít qua kẽ răng, bẻ đôi một cành khô rồi ném vào đống lửa trước mặt. Bọn họ có thể không sợ bị tập kích, nhưng giá lạnh thì chẳng có cách nào chống cự ngoài đốt lửa sưởi. Hơn nữa, cặp đôi Vera và Gatrix cũng tuyên bố không muốn ngồi cùng với những người mạo hiểm khác.

Thế nên hiện tại đoàn người đang phân thành hai thái cực. Một bên là Gatrix và Vera, ngồi quanh đụn lửa nhỏ của mình. Bên kia, cách bọn họ một vài bước chân cùng mấy cái bụi rậm, là những người mạo hiểm còn lại.

Ngay đến trong nội bộ bản thân họ cũng có những mâu thuẫn riêng, thế nên dù vẫn ngồi gần nhau, nhưng những nhóm nhỏ sẽ tìm cách thắp lên ngọn lửa của riêng mình. Cũng khó trách, bởi những người sống sót tới mức này chưa chắc đã đến từ cùng một nhóm.

Một vài người nghe thấy tiếng cằn nhằn của Vera, bèn dỏng tai lên nghe ngóng. Thấy vậy, Gatrix bèn ném ra một vài viên tinh hạch vụn vỡ. Đúng như tên gọi, những thứ này là mảnh vỡ của tinh hạch, được gia công bằng phép thuật để trở thành tài liệu.

Những viên đá này có năng lượng khá thấp, tuy nhiên trận pháp mà Gatrix sử dụng cũng không phải thứ gì quá cao xa. Nó chỉ đơn giản là một kết giới ngăn âm thanh lọt ra, với phạm vi vừa đủ bao xung quanh bọn họ. Hắn tất nhiên có thể sử dụng ra một trận pháp cao cấp hơn, đừng quên rằng trong người Gatrix có khá nhiều tài liệu của Minas.

Có điều hắn không cần thiết phải tốn tài nguyên như thế. Trận pháp này tồn tại vừa đủ để ngăn đi âm thanh không cho lọt vào tai những kẻ mạo hiểm rồi. Về phần những lý do khác, Gatrix cố tình để cho kẻ tò mò nghe được nội dung bên trong kết giới đấy!

- Đừng giận nữa, Vera! Cyrax... cậu ta không phải là em, và lại càng không phải là anh! Cậu ta chưa tiếp xúc với chúng ta đủ lâu để có thể nảy sinh lòng tin. Chắc chắn là không mù quáng tới mức răm rắp nghe lời anh không thèm suy nghĩ rồi!

Gatrix đưa tay ấn nhẹ vào trán Vera. Cô nàng liền bĩu môi phật lòng.

- Không phải em không muốn suy nghĩ, mà là chuyện suy nghĩ đó anh làm hiệu quả hơn. Nếu như thật sự bảo em phải tính toán, lên kế hoạch thì em cũng làm được, song tuyệt đối không thể nào đi trước người khác mấy chục bước như anh được! Đừng có nói với em cái này là do thời gian mài giũa!

Gatrix đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô.

- Đúng vậy, anh thật sự không muốn em học được cái kỹ năng này. Nó là hậu quả của một kiếp sống gian dối lừa lọc, đâm sau lưng nhau... Mà thôi, không nhắc tới chuyện quá khứ nữa! Nói chung, Cyrax tuyệt đối không thể nào phục tùng anh như cách em làm được!

- Vì sao?

- Vì cậu ta có lòng tự ái của một kẻ thông minh. Cùng là một mệnh lệnh khó hiểu mà anh ném ra, nếu là em, khi lý giải không được thì em vẫn sẽ tiến hành, bởi em tin tưởng anh hoàn toàn. Còn Cyrax, khi lý giải không được, cậu ta sẽ nghi ngờ. Và khi nghi ngờ, thì lúc này hành động của Cyrax sẽ bấp bênh giữa làm và không làm, tùy thuộc vào nhiều nhân tố ngoại cảnh nữa!

- Thế anh nói Cyrax không phải là anh là tại sao?

Gatrix lắc lắc đầu, rồi đưa ngón tay gõ gõ lên đầu.

- Cái này em thử tự suy luận xem! Anh nghỉ đây! Chúc thiền sâu!

"Chúc thiền sâu" là một lời tạm biệt thường thấy của những người làm phép. Những người này thường dành thời gian ngủ để tiến hành thiền sâu, vừa hồi phục tinh thần, vừa hồi phục ma lực. Chỉ có điều quá trình này chắc chắn không được "sung sướng" như khi nằm một giấc đánh chén ngon lành rồi.

- Anh cũng vậy!

Nói xong, Vera cũng khoanh chân, đặt hai tay lên đầu gối, hơi thở đều đều. Những người mạo hiểm khác khi thấy hai người làm phép đã tĩnh lặng trở lại thì không còn hứng thú nghe trộm nữa. Họ làu bàu vài câu, rồi tiếp tục quay trở lại chủ đề muôn thuở của cánh đàn ông.

Rất may cho họ, Vera đã không còn là cô bé ngây thơ năm nào còn đỏ mặt xấu hổ vì ăn mặc hở hang. Giờ Vera như một đóa hoa nở rộ, sẵn sàng phô bày hết tất cả mị lực cơ thể của mình, tất nhiên là không đụng chạm rồi!

Bọn họ đã nghiệm ra được điều này, sau nhiều, rất nhiều trải nghiệm đau đớn vì dám chọc vào cô nàng cay như ớt chỉ thiên này! Khi đang vui, Vera sẵn sàng cợt nhả ngược lại với họ một cách rất tự nhiên - có lẽ là do dòng máu Succubus tác quái!

Còn khi cô đang bực mình, ví dụ như hôm nay chẳng hạn, thằng nào mà dám đụng vào bà cô tổ này thì chỉ có nước ăn đòn thừa sống thiếu chết. Cứ nhìn gã chó điên Djaren kia làm tấm gương, gã ta chỉ vì dám vỗ mông Vera một cái, mà kết quả là hôm đó bị Vera đập nát cả bàn tay.

Nếu không phải vì gã là đấu sĩ cấp trung, hồi phục lại xương vỡ không phải là quá khó khăn, thì giờ Djaren đã trở thành đại hiệp cụt tay rồi! Và chỉ tới khi liên tục thực chiến, Vera mới nhận ra sự chênh lệch giữa cô và những người khác lớn tới như nào.

Tư chất của cô có thể bằng họ, nhưng nỗ lực và phương pháp của cô được tiếp nhận thì tuyệt đối không một ai, Vera khẳng định, là không một ai có thể tiếp xúc được. Suy cho cùng, chỉ có thể chất đặc thù của loài Succubus và linh hồn hùng mạnh của Gatrix mới có thể tạo ra một phong cách huấn luyện kỳ lạ đến thế!

Ban nãy khi Gatrix gõ gõ tay lên đầu, rồi nói "chúc thiền sâu", hắn đều muốn ám chỉ Vera tiến vào thế giới tinh thần của mình để nói chuyện. Như Gatrix đã khẳng, có gì đó đang quan sát bọn họ, và khả năng cao là nó cũng có thể nghe lén những gì họ nói luôn.

Tuy nhiên khi tiến vào thế giới trong mơ, cô và Gatrix an toàn khỏi tầm mắt của thứ đã đạo diễn nên vở tuồng này. Đây không phải là lần đầu họ sử dụng giấc mơ để làm kênh giao tiếp bí mật. Trên thực tế, kể từ thời điểm tiến vào Shazam, Gatrix đã bắt đầu sử dụng giấc mơ rồi.

Vera trượt dài trong thông đạo của những giấc mơ, rồi tiếp đất ở thế giới tinh thần của Gatrix. Hắn đã đứng chờ cô sẵn, hai tay chắp sau lưng, quay mặt ngắm mặt trời. Vera phải thừa nhận, càng nhìn nhiều hình dạng này của Gatrix, cô càng thêm yêu anh hơn.

Nói như vậy không phải bởi Vera là một con người nông cạn chỉ đánh giá mọi thứ qua ngoại hình đâu nhé! Giống như một chiếc bánh ngọt, được phủ thêm một ít đồ trang trí rắc lên trên. Ngoại hình của Gatrix cũng vậy, cho dù anh có là một con Goblin xấu xí tởm lợm hạ cấp thì cô vẫn yêu thôi!

- Đến rồi sao? Em nghĩ Cyrax có an toàn không khi rời khỏi chúng ta?

- Hừ, tên phản bội đó, chết đi là đáng đời!

Vera giậm chân bực tức, nhưng đây là thế giới trong mơ, nơi linh hồn khó giấu đi cảm xúc nhất. Cần phải trải qua rất nhiều bài huấn luyện và thời gian thì linh hồn mới có thể ngưng phát ra những sóng cảm xúc - như những gì Gatrix đã dạy và đang biểu hiện trước mặt cô.

Những gợn sóng lo lắng và đau buồn đã bán đứng trái tim của Vera. Khi đón lấy ánh nhìn chằm chằm trêu tức của Gatrix, cô đành phồng má chịu thua.

- Được rồi! Em biết anh ta lo cho cô ả mới cưa được! Nhưng cũng không cần phải vì thế mà phản bội chúng ta chứ?

- Ha ha, đấy là bởi em cố tình không chịu hiểu thôi! Em lẫn cậu ta đều biết anh sẽ đối xử như thế nào với những con tốt thí đó mà?

Vera không thể không thừa nhận sự thật này. Gatrix chưa bao giờ là một con người Avalon, bất kể theo phương diện linh hồn hay thể xác. Anh ta là một ma thần tương đương với các vị thần bên dưới Gildur, còn thể xác hiện tại cũng là loài Goblin.

Tất cả những chuẩn mực đạo đức của loài người, đặc biệt là lòng trắc ẩn, hoàn toàn không thể áp dụng lên Gatrix! Trong mắt anh, ngoại trừ cô... và có lẽ là Cyrax, cái này cô không chắc lắm, còn lại đều có thể lợi dụng được thì chắc chắn sẽ lợi dụng!

Điều này đẩy Vera vào tình thế rất khó xử! Một mặt, cô cực kì hạnh phúc khi biết Gatrix sẵn sàng làm mọi thứ để bảo vệ cô, song mặt khác, mặt "người" của Vera rất phản cảm với hành động này. Cảm giác này... thật sự rất khó xử mà! Vera khẽ cắn môi.

- Em...

- Không sao, anh hiểu em định nói gì! Mặc dù mục đích ban đầu của anh là mang theo mấy con tốt thí để dò đường, song đến lúc này anh nghĩ không còn cần thiết nữa!

Gatrix thở dài, trên gương mặt tràn đầy lo lắng.

- Kể từ khi chúng ta không còn bị tấn công, anh đã có thể khẳng định, thế lực theo dõi chúng ta có khả năng điều khiển sinh vật, gián tiếp hoặc trực tiếp. Đó cũng là lí do vì sao mà tốc độ phát triển ở thế giới này lại dị thường đến như vậy! Và chúng ta nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...

- Xấu nhất?

- Em có nhớ hai con ma thú cấp cao chúng ta đã gặp không? Hiện tại chúng là hai tồn tại duy nhất anh biết ở Shazam này là ma thú cấp cao. Để có thể thúc đẩy ra một con ma thú cấp cao, cùng một đống ma thú cấp trung cấp thấp như thế, kẻ chủ mưu ít nhất phải đạt tới tầng năm đỉnh phong. Tức là tương đương với Sirius đó!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 216: Tiến vào thế giới Tòa thành cổ

Vera nghệt mặt ra. Cô biết Sirius rất là mạnh, nhưng rốt cuộc mức độ mạnh của những người đứng đầu lục địa là chừng nào thì cô chẳng cách nào tưởng tượng ra được! Cũng khó trách Vera, bởi ngưỡng sức mạnh cao nhất cô từng tiếp xúc chỉ đơn giản là Sophia.

Tất nhiên, nếu như tiểu đội hộ giá công chúa Ashley thật sự thi triển sức mạnh, thì Vera sẽ có cái nhìn trực quan hơn rất nhiều. Ishildur chắc chắn đã chạm tới tầng thứ cao nhất, còn những người trong đội cũng toàn thứ dữ, không huyền thoại thì cũng đại pháp sư. Cho dù là Sirius, nếu đương đầu với một tiểu đội xa hoa bậc đó thì cũng chỉ có nước lui binh tạm lánh.

Nói như vậy để thấy giá trị của công chúa Ashley cao đến nhường nào trong mắt những người tộc Tiên. Gatrix mặc niệm vài giây cho sự vất vả của cả đội khi phải theo hầu cô nàng bướng bỉnh đó, rồi quay sang Vera.

Hai mắt cô nàng đang lòe lòe tỏa sáng! Nếu như không phải là Vera vừa hiểu nhầm hành động ngẩn người ban nãy của Gatrix là cực kì "ngầu", thì cứ chặt đầu hắn đi! Gatrix đằng hắng một tiếng, kéo Vera trở lại chính sự.

- Nói chung, kẻ địch của chúng ta cực kì mạnh, mạnh tới mức số lượng đối đầu với hắn hoàn toàn vô nghĩa. Song chúng ta không phải không có cơ hội!

Gatrix chìa bàn tay ra. Hắn cụp ngón thứ nhất lại.

- Đầu tiên, có thể khẳng định hắn cần chúng ta! Điều này có nghĩa là chừng nào chúng ta còn đi đúng hướng mà hắn mong muốn, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả!

Hắn cụp tiếp ngón thứ hai.

- Thứ hai, kẻ chủ mưu không thể tác động trực tiếp lên chúng ta!

Vera cau mày nhăn trán. Cô giơ tay ra hiệu cho Gatrix ngừng nói.

- Khoan khoan... à em hiểu rồi! Có phải ý anh là, nếu như kẻ này mạnh tới không tưởng, hắn hoàn toàn có thể dùng sức mạnh của mình để chặn đường chúng ta, ép chúng ta đi theo con đường mong muốn, hoặc tạo ra một năng lượng uy hiếp từ từ buộc chúng ta phải tiến lên, như thế giới tuyết đúng không?

Nói tới đây, giọng Vera cao vút lên! Bởi phân tích như này chẳng khác nào khẳng định, có tới hai kẻ chủ mưu mang hai phong cách khác nhau. Cũng có thể chỉ có một kẻ nhưng lại sở hữu thần vật nào đó có quyền năng vô cùng khủng khiếp.

- Đúng vậy, đó cũng là một suy đoán hợp lệ. Chúng ta hiện đang ở trong phạm vi quản lý của kẻ mang màu sắc sinh mệnh, và anh chưa thấy giá lạnh lọt vào đây. Điều này cho thấy là hai kẻ này phân chia công tác rất cẩn mật. Tuy nhiên anh thì nghiêng về giả thuyết có một kẻ sở hữu đồ vật nào đó hơn.

- Tại sao?

- Bởi nếu chúng hợp tác thì sức mạnh không thể nào khống chế cẩn thận tới như vậy được! Người giơ thẳng tay còn thấy run run, cường giả điều khiển sức mạnh cũng vậy, cũng có biên độ dao động. Nhưng ở thế giới tuyết đó, quyền năng mà anh tính được lại vô cùng ổn định!

- Thế còn vấn đề thứ ba là gì?

Gatrix ngẩn ngơ.

- Vì lí do gì mà em nghĩ có vấn đề thứ ba?

- Thế có hai vấn đề mà anh cũng bày đặt xòe cụp ngón tay à!

Câu phản bác này của Vera khiến Gatrix quỳ gục xuống, như thể vừa chịu hàng tấn sát thương vậy. Cuối cùng, hắn phủi quần đứng dậy, nhìn vào vẻ mặt đắc thắng của Vera.

- Được rồi, còn vấn đề thứ ba! Tên trùm này có một ngoại hình rất đặc biệt, khiến cho hắn không thể nào lộ mặt ra để điều khiển chúng ta. Ngoài ra, còn có khả năng hắn đang bị trói buộc ở một khu vực nào đấy, lùa chúng ta tới để giải cứu hoặc làm thịt!

- Ồ, cái đó giống như mấy chuyện cổ tích về các ma thần mà anh vẫn hay kể cho em nè! Nếu vậy, chẳng phải Tòa thành cổ chính là một cái bẫy sao?

- Dù sao chúng ta cũng chẳng có lựa chọn nào!

Gatrix nhún vai. Thấy thế, Vera bèn ngồi phịch xuống cát, vỗ vỗ gối.

- Ôi, biết thế thà em ở lại với Cyrax cho xong!

- Cũng không hẳn! Hiện tại chỗ cậu ta đang rất an toàn, chính bởi sự tồn tại của chúng ta. Nếu như không có một đoàn người tiến về Tòa thành cổ, thì tất cả những người sống sót tầm này đều đang phải chịu tấn công liên tục mới đúng.

- Ý anh là sao?

- Em có nhớ anh đã nói, ý chí của kẻ trùm sò đang theo dõi chúng ta không? Sự tập trung chủ yếu của nó giờ đang đặt lên chúng ta rồi, thì hiển nhiên là nó chẳng rảnh để điều khiển những đợt tấn công lên người khác rồi!

...

Sáng hôm sau, bọn họ tiếp tục khởi hành, tiến gần hơn vào khu Tòa thành cổ. Càng đến gần, đoàn người càng thấy được sự hùng vĩ của nó. Tòa thành có kết cấu hình khối vuông, với bốn tháp cao dựng ở bốn góc vuông. Chúng cao vút lên tận trời xanh, và dù những người mạo hiểm có ngửa cổ cao tới đâu, thì họ cũng chẳng thể thấy được chóp của chúng.

- Trong số các bạn, chưa từng một ai nghe thấy bất cứ thông tin gì về bên trong Tòa thành cổ sao? Thậm chí không cần phải tiến qua cửa, chỉ cần nhìn xem trong khuôn viên tòa thành có cái gì cái gì... không ai sao?

Những người mạo hiểm nhìn nhau, lắc đầu bó tay. Đồng thời câu hỏi của Gatrix cũng dấy lên một sự nghi ngờ trong lòng họ. Chẳng lẽ thật sự không có bất cứ một ai có thể quay trở lại khi tiến vào Tòa thành cổ sao?

Gatrix đưa tay lên gãi gãi trán. Hắn ra hiệu cho đoàn người dừng lại, rồi nhảy lên một tảng đá, cốt cho bản thân cao lên một tí.

- Kính thưa các quý ông và Vera, có vẻ như ta vừa phát hiện ra một sự thật đáng buồn. Khuôn viên xung quanh Tòa thành cổ này ắt tồn tại một loại cấm chế nào đó, khiến cho một khi chúng ta đi vào thì tuyệt đối không thể trở ra được. Điều đó giải thích tại sao chẳng có ai có thể trở về để kể lại những gì mắt thấy tai nghe về tòa thành này được.

Một sự căng thẳng bao trùm khắp những người mạo hiểm, song không một ai chùn bước. Nhiều ngày bị Gatrix tẩy não đã khiến họ ngộ ra, hay ngộ nhận rằng, chỉ có tiến vào trong Tòa thành cổ mới là phương pháp duy nhất để giải quyết dứt điểm chuyện này.

Gatrix nhìn một lượt những gương mặt lo âu dưới kia, gật đầu thỏa mãn.

- Như vậy, ta muốn hỏi, có kẻ nào muốn rút lui không? Ta không biết rõ tầm ảnh hưởng của kết giới tới đâu, song hiện tại nếu muốn rút vẫn còn kịp đó!

Sự im lặng tiếp tục bao trùm bên trong người mạo hiểm. Một đằng, họ muốn quay lại với thôn trại nhỏ bé của Cyrax, song thực tế phũ phàng cho họ biết, hành động đó chẳng khác nào uống rượu độc giải khát cả. Hoặc là họ chết trong nỗ lực tìm đường thoát, hoặc là họ chết chui rúc như con rùa.

- Tao không đi đâu hết! Hai người đi đâu, tao theo đó! Chúng mày đánh bại được tao, tao phục!

Người đầu tiên bước lên chính là chó điên Djaren. Gã nhổ toẹt một bãi đờm xuống đất, nhấc thanh đao gác lên trên vai. Gatrix thấy thế liền gật nhẹ.

- Cảm ơn Djaren! Có những lúc suy nghĩ đơn giản lại được việc đấy chứ! Những người khác thì sao?

Khi thấy có người đã xung phong, thì những người mạo hiểm khác cũng ùa lên như ong vỡ tổ.

- Tôi, tôi cũng đi theo!

- Rút lui gì chứ, ai lại làm chuyện hèn hạ đó!

- Chết sớm chết muộn cũng là chết, chi bằng chết cho tôn nghiêm tí!

Vô số những câu nói tạp nham vang vọng lên khắp cả một mảng rừng. Bầu không khí lo sợ nguội lạnh đã bị quét tan, thay vào đó là tinh thần sục sôi, hưng phấn bừng bừng của người mạo hiểm. Khi thấy thời cơ đã chín muồi, Gatrix bèn hô lớn.

- Như vậy, tất cả hãy cùng ta xông vào Tòa thành cổ!

- Rõ!

Hai chục con người đồng thanh hô lớn. Gatrix và Vera chạy phía trước, vừa làm gương cho người sau, vừa cổ vũ sĩ khí. Những người mạo hiểm có thể nóng đầu, nhưng họ không ngu tới mức xông lên trước làm bia đỡ đạn cho người khác như thế. Nếu như Gatrix và Vera không chạy đầu thì kiểu gì họ cũng đùn đẩy nhau.

Và như thế thì hoàn toàn đi ngược lại mục đích thật sự của Gatrix! Hắn cần những người này có đủ năng lượng nhiệt huyết, đoàn kết nghe hắn chỉ huy, chứ không phải là nghi kị, đấu đá lẫn nhau. Hơn nữa, Gatrix khá chắc chắn rằng sẽ không có nguy hiểm chết người nào chờ đón bọn họ khi mới tiến vào trong thành.

Tất nhiên, mọi chuyện đều là suy đoán của Gatrix! Thực tế thì luôn luôn khác với kế hoạch, ví dụ như từng đàn xác sống hung tợn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ lúc này đây!

Ngay khi Gatrix và Vera bước qua một khoảng đất, có thể tạm gọi nó là ranh giới, họ cảm thấy có một cơn rùng mình nhẹ chạy dọc khắp toàn thân. Vera biết đây là do bọn họ vừa tiến vào một thế giới khác, cơ thể chưa kịp thích nghi với những quy luật mới.

Điều hiển nhiên là hai thế giới, hay đúng hơn là các lớp thế giới bên trong Shazam đều có điều kiện tương đối giống nhau, chứ không thì chỉ riêng việc thay đổi các nhân tố vật lý thôi cũng đủ khiến toàn bộ sinh vật khi di chuyển qua các thế giới rồi.

Tính tới hiện tại, ở Shazam đang tồn tại ba lớp thế giới, xếp chồng lên nhau. Lớp ngoài cùng là thế giới tuyết, nằm tiếp xúc với thế giới thực tại. Lớp trung gian này đóng vai trò giảm xóc giữa Shazam với thế giới thực tại.

Hai thế giới bình thường không bao giờ nằm cạnh nhau, mà luôn được ngăn cách bằng vùng hư không, hoặc thế giới phụ. Thế giới phụ là những thế giới có quy tắc sứt sẹo, ví dụ như thế giới nguyên tố lửa chẳng hạn. Ở thế giới này, chỉ có mỗi một loại nguyên tố duy nhất là lửa, và do đó sinh mạng nếu diễn sinh ra cũng là sinh vật nguyên tố.

Nói ngắn gọn thì thế giới phụ là những thế giới tương đối đơn giản, không như chủ thế giới. Shazam có thể coi là một chủ thế giới, dù rất nhỏ, bởi nó có đầy đủ các loại quy tắc tương đối giống với thế giới thực tại. Khi hai chủ thế giới đặt cạnh nhau, những va chạm của chúng sẽ tạo nên những thiệt hại không thể cứu chữa được!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Tử giới

Các chủ thế giới có mức hoạt động cực cao, do đó việc chúng va chạm vào nhau là điều không thể tránh khỏi. Hành động này sẽ tạo ra những vết thủng không gian, để hư không ùa vào, ăn mòn thế giới. Đó là lí do thế giới tuyết bắt buộc phải tồn tại!

Và đây cũng là nguyên nhân khiến Gatrix tin rằng, chỉ có một kẻ chủ mưu tồn tại trong âm mưu này. Bởi một tồn tại tạo ra thế giới phụ không phải là không có, nhưng nếu dùng thế giới phụ đấy để bảo vệ một thế giới khác thì tổn thương tồn tại đó phải chịu sẽ vô cùng khủng khiếp!

Trong trường hợp tệ nhất, thế giới phụ sẽ bị nghiền nát trước áp lực của hai thế giới chính, khiến cho tồn tại đó tan vỡ thần cách, quay trở lại cõi phàm từ tầng năm trở xuống. Không chỉ vậy, tan vỡ thần cách còn là thương tổn vĩnh viễn, trừ phi gặp được cơ hội cực lớn nào đó, bằng không thì đời này khỏi mơ leo lại tầng sáu.

Vậy thì thế giới mà họ đang ở lúc này là thế giới nào? Gatrix nhìn một lượt xung quanh. Bầu trời không còn mang theo sức sống sáng sủa của một không gian thông thường, mà đỏ quạch, tăm tối đầy ghê rợn. Sắc đỏ phủ xuống khắp nơi, soi rọi lên những gò đất đổ nát mục rữa ở khắp nơi.

Và trên nền của một thế giới đã chết đó, là hàng trăm hàng nghìn các loại xác sống đang đứng đông nghịt! Phần lớn những con xác sống này đứng ngẩn người ra, chỉ có một vài con chậm rãi lê bước, tìm kiếm một thứ không tồn tại.

Ít nhất là trước đây không tồn tại!

- Đừng có hoảng, giữ vững đội hình!

Gatrix quát lớn, quay về phía những người mạo hiểm đã bị "hút" qua thế giới này. Sự khủng hoảng và tuyệt vọng lộ rõ trên gương mặt của họ!

- Lạy Gildur, đây là cái gì vậy?

- Đây là địa ngục! Đây mới thật sự là địa ngục! Chúng ta đang phải trả giá cho tội lỗi của mình! Chúng ta đã từ bỏ thiên đàng, để bước xuống địa ngục!

Một vài người mạo hiểm đã không chịu nổi áp lực, quỳ mọp xuống chắp hai tay cầu nguyện. Nước mắt họ chảy ròng ròng, còn miệng thì gào thét điên cuồng thứ kinh sám hối mà giáo hội vẫn thường bán ra.

Gatrix nhíu mày. Hắn biết đối mặt với một đội quân thây ma thế này là một việc rất khó khăn, nhưng nó chưa tới mức khủng hoảng như vậy! Ai biết đâu được sức mạnh của lũ quái vật đó chứ? Tuy nhiên thời gian cho hắn suy nghĩ thêm không nhiều, bởi hàng đàn hàng lũ thây ma đang ùa về phía này.

- Đứng lên! Muốn sống thì cầm vũ khí lên chiến đấu!

Gatrix quát trong vô vọng. Càng ngày càng nhiều người mạo hiểm buông vũ khí, thẫn thờ chờ đợi tử thần buông xuống. Thế này thật sự không giống họ một chút nào! Là phép thuật? Hay thần thuật? Gatrix liên tục suy nghĩ, cố gắng tìm cách giải quyết tình trạng này.

- Chúng ta làm gì đây Gatrix?

Vera quát lớn. Giống như mọi lần, cô biết rằng Gatrix sẽ tìm ra cách nào đó trong những tình huống hiểm nghèo. Vera đã xây dựng được một bản năng tin tưởng tuyệt đối vào con Goblin, sau rất nhiều trải nghiệm tồi tệ. Làm trước, nghi vấn sau!

- Chạy về phía tòa thành! Lũ óc cứt kia, nghe thấy không, muốn sống thì chạy về tòa thành!

Gatrix hét lên, thậm chí còn dùng phép thuật để khuếch đại thêm giọng nói của mình. Sau đó, hắn và Vera mới cùng nhau phóng vọt vào bầy xác sống, mở ra một con đường máu thoát thân. Vera thổi bay một kẻ địch trước mặt, ngoái sang hỏi Gatrix.

- Em có thể dùng Xoáy lửa...

- Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Gatrix nạt, lách lưỡi Hồng trần vào khớp chân một con xác sống. Những con quái vật này có sức chiến đấu tương đương đấu sĩ cấp thấp, và không có khái niệm gọi là điểm yếu! Tất nhiên, nếu dùng sức đập nát hạch tâm của chúng thì chúng sẽ chết, nhưng vấn đề là nó nằm ở đâu?

Chưa hề có một luật lệ nào quy định điểm yếu của xác sống phải nằm ở đầu! Nó có thể nằm ở bất cứ đâu, tuy nhiên thường thì chúng sẽ được giấu trong cơ thể, nơi dễ được bảo vệ hơn. Thử tưởng tượng một con xác sống có điểm yếu ở bàn tay xem, nó mà đấm một cái là tự sát luôn!

Nếu không thể đánh trúng hạch tâm, thì con xác sống này sẽ cho các bạn thấy cái gì mới gọi là sống dai như đỉa! Cho dù có chặt hết tay chân, bẻ hết răng lợi của nó, xác sống vẫn sẽ tìm mọi cách để cắn xé bạn. Tất nhiên đó chỉ là nỗ lực trong vô vọng thôi, bởi hai mẩu lợi già thì làm gì được chúng ta đúng không?

Mà nhắc mới nhớ, xác sống cũng giống như Goblin, không có nhân quyền, nên ở một số vùng-thế giới, chúng cũng thường được "tuyển chọn". Cô nào mà trông xinh xắn một tí, sạch sẽ một tí, "sơ chế" qua một tí là thành búp bê tình dục được ngay, mà nó còn biết cử động. Đừng bao giờ định nghĩa giới hạn của sự bệnh hoạn!

Quay trở lại với Gatrix, lúc này hắn và Vera đang tìm cách làm tê liệt lũ xác sống hơn là giết chết chúng. Thứ nhất, để hạ gục một xác sống cấp thấp cần đầu tư tài nguyên không hề nhỏ, trong khi họ cần tiết kiệm sức lực để đối phó với những khó khăn sắp tới nữa.

Thứ hai, nếu đánh bay hoặc đánh ngã chúng thì sẽ đỡ tốn thời gian hơn nhiều, trong khi bản thân lũ xác sống đó cũng có thể trở thành vật cản đường các xác sống khác. Tất nhiên, nếu như có người nào dám đuổi theo con đường này của họ thì sẽ vui lắm!

Gatrix đưa tay chỉ những con cương thi đứng bên ngoài vòng vây. Chúng có hình thể to khỏe hơn hẳn lũ thông thường, đồng thời khí thế chúng tỏa ra thì không thể lẫn vào đâu được. Đó là những con xác sống cấp trung!

- Nếu như em dùng Xoáy lửa ở đây, chưa nói tới việc ai sẽ câu giờ cho em niệm chú, cứ giả định em thành công đi. Uy lực của phép thuật sẽ giảm bớt theo số lượng người gánh chịu, trong khi đó những con cương thi cấp trung kia thì vẫn đứng rình như chó chực đớp cứt!

Vera ngoái lại nhìn những người mạo hiểm phía sau. Một số đã bắt đầu kết thành đội, đẩy dần lên phía trước. Những người khác thì bị nhấn chìm trong hàng ngàn những con xác sống, không còn để lại dấu vết nào trên cuộc đời này nữa.

Cô cắn môi tới bật cả máu, trong mắt rực cháy ngọn lửa giận dữ.

- Em hiểu rồi!

Nói xong, Vera tiếp tục dùng gậy hất một con xác sống cản đường ra phía sau. Khoảng cách từ điểm tiếp giáp thế giới tới cổng thành vốn chỉ cỡ hai mươi bước chân, với trình độ bọn họ chỉ cần một hơi là có thể vọt tới.

Thế nhưng đây là con đường dài nhất mà Vera từng đi qua. Mỗi một bước của cô phải đánh đổi bằng không biết bao nhiêu máu và thịt của bầy xác sống. Chí ít Vera còn có thể tiến lên được, bởi phía sau lưng cô, những người mạo hiểm đã chết bảy tám phần rồi!

Vậy ra đây là lí do nó muốn lùa chúng ta tới chỗ này càng nhiều càng tốt sao? Để đối mặt với lũ xác sống? Gatrix thầm nghĩ, trong lúc né một cú nhào từ cái xác bên cạnh. Đột nhiên hắn cảm nhận được một khí tức mạnh mẽ đập vào mặt!

Cương thi cấp trung ra tay rồi! Gatrix chỉ kịp nghĩ vậy, trước khi nằm vật ra đất. Ngay tích tắc sau đó, một bàn tay với móng vuốt nhọn hoắt thò ra, suýt chút nữa thì xỏ xuyên qua hộp sọ của hắn!

- Gatrix!

- Tập trung!

Gatrix quát lớn, lăn một vòng sang bên, né đi đòn đánh kế tiếp của con cương thi cấp trung. Đó là một cái xác chết khô quắt, hốc mắt trống rỗng, đến răng cũng rụng toàn bộ. Có điều hai bàn tay của nó lại mọc ra những chiếc vuốt sắc nhọn, thỉnh thoảng lại có ánh đỏ lóe lóe lên.

Bị nó cào trúng, không trúng độc thì cũng phải nhiễm bệnh! Gatrix tóm lấy một con xác sống, kéo nó ra trước mặt. Con xác sống tội nghiệp còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị bàn tay vuốt nhọn xé tan thành nhiều mảnh!

- Cảm ơn nhiều!

Gatrix lộn một vòng, đứng dậy, tựa lưng với Vera. Cái xác vừa rồi đã mua đủ thời gian để hắn có thể đứng trở lại, và toàn bộ chuỗi động tác vừa rồi chỉ diễn ra trong vài cái chớp mắt mà thôi. Nếu như không phải Gatrix có khả năng phản ứng cực kì khủng khiếp thì giờ hắn đã là oan hồn dưới tay con cương thi cấp trung rồi!

- Những cái xác này do tòa thành điều khiển!

Đột nhiên Gatrix hô lên! Vera đưa gậy, đón đỡ con cương thi cấp trung, trong lúc Gatrix đảm nhiệm vai trò mũi nhọn đẩy đường của cô nàng ban nãy.

- Sao anh biết?

Gatrix không đáp. Hắn khó có thể giải thích cho Vera được những gì đang xuất hiện trong mắt mình lúc bây giờ. Hơn nữa, hắn cũng không có nhiều thời gian để làm chuyện đấy!

- Chờ nhé, anh đếm tới ba thì cúi người xuống!

Gatrix hít sâu một hơi, đạp ngã một con xác sống, rồi bắt đầu đếm.

- Một! Hai! Ba!

Nghe thấy hiệu lệnh, Vera lập tức cúi xuống. Tiếp sau đó, Gatrix giẫm một chân lên vai cô nàng, nhảy về phía con xác sống cấp trung!

- Gatrix?!

Vera hô thất thanh. Không chỉ bởi Gatrix lao đầu vào con cương thi, mà còn bởi... hắn nhảy cao quá rồi! Chỉ có bản thân Gatrix mới biết hắn đang làm gì. Trong mắt Gatrix, những con xác sống cấp thấp không có điểm gì đặc biệt, nhưng với những con cương thi cấp trung này, có một sợi dây nối trên đầu chúng!

Sợi dây này có màu đỏ như máu, giống như thể được tạo nên bởi một thứ không khí màu đỏ nào đó vậy! Và có khoảng sáu bảy sợi dây như thế nối tới bên trong Tòa thành cổ.

Ít nhất thì không có sợi nào màu khác lạ, và cũng không phải là mấy chục mấy trăm sợi! Đây là lí do mà Gatrix dám tự tin khẳng định có thể tiếp tục đẩy sâu hơn, bởi chừng này đấu sĩ cấp trung, đánh lại thì khó chứ nếu chạy thì chỉ cần trả một cái giá tương đối là được!

Tuy nhiên, một thứ gì đó trong lòng Gatrix mách bảo rằng những sợi dây này có thể chém đứt, và phải dùng Hồng Trần mới có thể chặt được! Những sợi dây này vô hình, ít nhất theo những gì Gatrix thấy được qua sự ngờ nghệch của Vera.

Chúng cũng không hẳn có thực thể, căn cứ vào hình ảnh thị giác mà đôi mắt Goblin của hắn đang thấy. Mà khoan, có thật sự là hắn dùng "mắt" để thấy những sợi dây này không?

Cảm giác tò mò càng lúc càng dâng cao, và Gatrix đưa dao chém vào một sợi dây.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Huyết thống?

Cuộc sống luôn có những giờ khắc rất đặc biệt. Có những thời điểm, dù kết quả chưa diễn ra, nhưng khi chúng ta vừa mới thực thi hành động xong, thì trong đầu lập tức nảy ra một suy nghĩ: "Thôi bỏ mẹ rồi!". Và Gatrix lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác ấy!

Sức mạnh của Hồng Trần không nằm ở độ sắc bén khi cắt chém vật lý, mà bởi nó có khả năng trảm đứt duyên nghiệp. Những thứ khái niệm trừu tượng này vốn không phải do sinh vật dưới tầng tám có thể chơi đùa, bởi những sợi thời-không có mức độ liên kết cực kì lớn.

Lấy một câu nói nổi tiếng làm ví dụ, "một cánh bướm đập ở bên này lục địa cũng có thể tạo ra một con bão ở bờ bên kia". Những người nông cạn sẽ cười khẩy, nói rằng không thể nào chỉ mình một cánh bướm có thể tạo nên hiện tượng thời tiết đó.

Trên thực tế, khoa học và triết học luôn "khắc khẩu" như vậy! Hai cộng hai bằng năm, liệu có ai tin? Hãy đi mà nói với anh thổ dân buộc hai nút trên mỗi sợi dây, rồi buộc hai nút lại với nhau ấy! Câu nói hiệu ứng cánh bướm là để chỉ rằng, bất cứ sự việc nào, dù nhỏ nhất, đều có thể gây ra một kết quả khổng lồ đến bất ngờ.

Rất nhiều những định luật triết học khác cũng có quan niệm tương tự, có chăng là lý giải một phần nhỏ quá trình của hiệu ứng cánh bướm. Ví dụ như hiệu ứng Domino, câu chuyện tổ kiến trên đê, định luật Murphy vân vân và vân vân...

Nhân quả là một phạm trù cực kì khó tưởng tượng. Chúng ta có thể đồ sát cả một gia tộc trong cơn nóng giận, và vài chục năm sau, một kẻ bỗng dưng từ đâu xuất hiện, chỉ mặt chúng ta và quát: "Đền mạng đi, đồ sát nhân!".

Một vài người có thể nói, nếu như giết hết tất cả là tốt rồi, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Vấn đề nằm ở chỗ, những người bị giết không chỉ có người thân, mà còn có bạn bè. Những người bạn này có thể không đủ sức đánh bại chúng ta ngay, thế nhưng chỉ cần một người, một cánh bướm nhỏ quyết định đập một cái.

Và thế là một đại ma đầu ngủ với giun! Cuộc đời không phải tiểu thuyết, không ai dám nói mình thắng mãi được! Muốn không gặp ác, vậy thì đừng làm ác từ đầu! Nhân quả là vậy đấy!

Giải thích dài dòng như vậy là để chúng ta hiểu rằng, những sợi dây nối trên đầu đám xác sống này không phải thứ gì đơn giản. Chúng không chỉ là những sợi dây của nhà điều khiển rối, thao túng đám xác sống từ bên trong Tòa thành cổ.

Chúng là liên kết nhân quả giữa người điều khiển và thế giới này. Vậy thì tại sao lại chỉ có một số con cương thi có, một số lại không? Điều này phụ thuộc vào kết cấu và phương thức vận hành của thế giới phục.

Thế giới người chết này có lẽ tồn tại theo kiểu, chủ nhân của chúng điều khiển một số "hạch tâm", chống đỡ cả thế giới. Những con xác sống cấp thấp hơn thì đóng vai trò sản phẩm phụ sinh ra từ bản thân thế giới.

Đây là phương pháp thường thấy ở những thế giới phụ non trẻ. Chủ giới còn chưa đủ mạnh để kiểm soát toàn bộ thế giới, nên người đó kiểm soát một số chất điểm, rồi dần dần lan to chất điểm đó ra. Phong cách này sẽ giảm bớt áp lực mà chủ nhân phải chịu, có điều bản thân thế giới cũng mỏng manh hơn rất nhiều.

Gatrix thậm chí còn lấy làm lạ là tại sao thế giới phụ này còn chưa bị nghiền nát bởi chủ thế giới Shazam bên ngoài kia luôn! Hẳn phải có uẩn khúc gì ở đây, và chắc chắn là nó có liên quan tới sự bó tay bó chân của kẻ chủ mưu!

Đùa gì vậy, người ta sáng tạo ra cả một thế giới, mà phải mượn tay kẻ khác để thúc ép một đám kiến đi đúng đường? Trừ phi kẻ chủ mưu đang phải tập trung gần như toàn bộ sức lực để làm điều gì đó, và tới lúc này thì Gatrix đã hiểu!

Kẻ đó đang khống chế thế giới Shazam không đè bẹp thế giới người chết này! Nhưng vì sao?

Tất nhiên Gatrix chỉ kịp nghĩ tới vậy, bởi hậu quả đã ập tới hắn như cơn sóng thần!

Như đã nói, nhân quả là một phạm trù phức tạp, dính líu tới rất nhiều thứ và không phải là trò đùa cho sinh vật dưới tầng tám có thể xớ rớ. Việc Hồng Trần cho phép Gatrix nhìn được sợi dây duyên nghiệp ắt hẳn có liên quan tới chân thần, chứ trình độ của mình đến đâu thì Gatrix nắm rõ hơn ai hết.

Ngay lập tức, máu tươi phun trào ra từ bảy lỗ trên người Gatrix. Tất cả những gánh nặng nhân quả mà người điều khiển rối sẽ phải gánh chịu, Gatrix đã thay người đó thừa nhận toàn bộ! Và nó không đến từ từ, mà dồn dập, cùng một lúc.

Rất may là con xác sống này có lượng nhân quả thừa nhận khá là thấp, dường như mới sinh không lâu, thế nên Gatrix mới giữ lại được cái mạng già này. Kể cả như vậy, linh hồn hắn cũng bị tổn thương cực nặng, ít nhất trong thời gian tới khỏi cần mơ tới chuyện tiến vào thế giới tinh thần!

Việc linh hồn bị chấn thương còn khiến Gatrix mất đi phần lớn quyền kiểm soát thân thể. Tay chân hắn nặng trĩu, mắt thì ngập trong máu... không hiểu sao Gatrix có cảm giác Deja vu kiểu gì đó? Hình như đợt trước hắn cũng trải nghiệm chuyện này một lần rồi thì phải? Ồ, Minas, thật khó quên!

Hơn nữa, việc chặt đứt sợi dây số phận này cũng giúp Gatrix nhớ lại được toàn bộ khung cảnh hắn và Nike chất vấn lẫn nhau bên bờ suối. Lúc đó hắn chặt còn nhiều hơn thế này, song linh hồn Gatrix tầm đó cũng mạnh hơn bây giờ nhiều!

Chém bỏ nhân quả khiến hắn mất đi rất nhiều ký ức, song những ký ức này vẫn có thể hồi phục được bằng cách tiếp xúc với một sự kiện gì đó. Giống như Gatrix hiện tại, bằng việc sử dụng Hồng Trần chém nhân quả, hắn nhớ lại lúc hắn từ bỏ Nike.

Điều này khiến Gatrix không phải tò mò, rốt cuộc ký ức tiếp theo hắn sẽ nhớ lại là gì đây?

Hai mắt Vera lập tức bốc cháy phừng phừng khi nhìn thấy Gatrix ngã vật ra đất như thế. Cô không còn tiết kiệm sức lực nữa, thay vào đó bung toàn bộ sức mạnh, đánh văng cả đống xác sống xung quanh đi, rồi chạy tới chỗ Gatrix.

- Đừng có dọa em, tỉnh lại đi Gatrix!

Con ngốc này, lần sau thấy hắn ngã xuống thì việc đầu tiên là phải sờ mạch hoặc mũi xem hắn còn sống không đã! Lay lay như thế vừa tốn thời gian vừa khiến hắn bị thương nặng thêm chứ ích lợi gì đâu cơ chứ? Gatrix lèm bèm trong đầu. Ít nhất thì hắn vẫn ổn, bởi hắn vẫn đủ tinh lực để suy nghĩ linh tinh mà, đúng không?

Có điều ở trạng thái này, Gatrix chẳng thể mở mồm ra nói bất cứ câu nào, thế nên hắn chỉ mong con ngốc này đừng có để cảm xúc lấn át lý trí mà làm chuyện ngu dại. Rất may là sau rất nhiều tâm huyết trút xuống của Gatrix, chí ít con bé cũng không khiến hắn thất vọng!

Vera lập tức xốc Gatrix để lên vai, tay còn lại cầm gậy phép, ném phép thuật ra một cách điên cuồng để mở đường. Cô nàng chỉ còn cách cánh cổng một vài bước chân ngắn, song điều khiến Vera tuyệt vọng nhất là có tới bốn con cương thi cấp trung đang cản đường cô!

Vốn dĩ lũ này chỉ đủ khiến cô vướng tay vướng chân, chứ muốn ngăn cô nhảy vào bên trong thành thì còn xa lắm. Song hiện tại cô đang mang một Gatrix trên vai chưa rõ sống chết, chiến lực phát huy chắc chắn không thể nào được như lúc trước.

Không chỉ vậy, muốn vượt qua chúng cần có thời gian, mà cô chỉ sợ nếu chần chừ thêm vài phút nữa thôi thì có khi Gatrix thăng thật. Tất nhiên Gatrix vẫn sống rất khỏe, hắn chỉ cần thời gian để hồi phục mà thôi. Nhưng vấn đề là Vera không biết điều đó!

Cô càng lúc càng cảm thấy nóng ruột, trong khi đám xác sống cấp trung này thì cứ bám mãi không buông. Những con cương thi này có sự thiếu hụt rất rõ ràng, chúng chỉ biết chiến đấu theo bản năng. Về cơ bản thì chúng và ma thú chẳng khác gì nhau cả, mà cơ thể người còn không phải cơ thể tối ưu để chiến đấu.

Nói ngắn gọn, nếu như cho Vera thời gian, cô thậm chí còn có thể vặn chết cả bốn con cương thi cấp trung ở đây! Nhưng ai sẽ cho cô thời gian đây? Cảm xúc tích tụ trong lồng ngực Vera càng lúc càng nhiều, và rồi...

- Cút!

Hai mắt của Vera tỏa sáng lên rực rỡ, rồi bắt đầu ảm đạm dần, và cuối cùng là đen kịt như màn đêm! Từ sau lưng cô, nơi hai cái gốc xương cánh cụt lủn đã bị che đi bằng phép thuật, một đôi cánh mới mọc ra. Mỗi chiếc cánh dài bằng hai lần cánh tay của cô, và chúng cũng đen kịt như hố đen vũ trụ vậy!

Cho dù là lúc gần chết, dù bị Sophia đánh cho nằm bẹp trên đất, huyết thống của Vera cũng không thể thức tỉnh. Thế nhưng vào thời điểm mà cô nghĩ rằng mình sắp mất Gatrix, trong hoàn cảnh cô đã xây dựng nên một mối quan hệ rất mật chắc với con Goblin, cô thức tỉnh!

Huyết thống của Succubus, hay mị ma, vốn không thiên về sức mạnh thuần túy, mà nghiêng về khả năng quyến rũ mê hoặc hơn. Chỉ có điều với trường hợp của Vera thì đó lại là một câu chuyện khác hẳn!

Chỉ thấy một ngọn lửa đen cháy hừng hực bao khắp xung quanh cô, tạo thành hình một con rắn khổng lồ vô cùng sống động. Từng chiếc vảy trên người nó, cái cách mà con rắn thè ra thụt vào chiếc lưỡi chẻ, đều khiến người ta có cảm giác đây là một con rắn thật, chứ không hề do nguyên tố tạo thành!

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đây!

Vera đột nhiên há hốc miệng, mắt mở to. Từ bên trong người cô, ánh sáng đỏ rực chiếu ra, xua tan đi màn đêm bên trong mắt Vera, biến trở lại màu vàng trắng rực rỡ như ánh mặt trời. Ánh sáng thoát khỏi người Vera, ngưng tụ dần dần thành một con chim lửa!

Con chim ngẩng mỏ lên trời, hót một tiếng vang vọng cả trời đất. Tiếp đến, nó cúi xuống nhìn Gatrix đầy hung tợn, rồi quay sang dụi dụi mỏ lên má Vera, như thể muốn làm nũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Hình như ta nhớ ra mình nợ hơi nhiều?

- Khè!

Con rắn đen lè lưỡi đe dọa, tỏ ra vô cùng bực tức. Nó mới là đại diện cho năng lực của Vera, là sự kết tinh của lửa và bóng tối. Con chim quái thai kia từ đâu chui ra, đâu đến lượt nó tác oai tác quái ở đây cơ chứ?

Con chim lửa sau khi há mỏ đe dọa Gatrix, bèn liếc nhìn con rắn đen. Uy nghiêm của nó không thể bị xâm phạm, và đặc biệt là chuyện liên quan tới chủ nhân của nó. Ngay lập tức, con chim giang rộng cánh, sà xuống tấn công con rắn.

Cả một vùng thế giới chết bỗng nhiên "sống động" hẳn lên, khi có thêm sự gia nhập của hai loại nguyên tố. Một bên là lửa, mang theo khía cạnh sức sống hừng hực, thiêu đốt vạn vật. Một bên là bóng tối, nhưng không phải thứ bóng tối âm u lạnh lẽo, cũng không phải thứ hoàn nguyên như của Cyrax.

Mà là kiểu bóng tối phẫn nộ, hình tượng hóa thông qua ngọn lửa đen bùng cháy. Và nó cũng là bóng tối trí tuệ, bởi con rắn chính là đại diện cho sự thông minh, xảo quyệt. Trong những câu chuyện Gatrix từng kể cho Vera, cô rất ấn tượng với con rắn tội lỗi đã lừa lọc một cô gái ăn trái cấm. Có lẽ vì thế mà bóng tối trong Vera mang hình ảnh con rắn hay chăng?

Hai sinh vật mộng ảo chiến đấu với nhau, khiến cho toàn bộ vùng đất này trở nên sôi trào. Xác sống, bất kể là cấp thấp hay cấp trung đều tan thành bột phấn trước sức mạnh của chúng. Chỉ tiếc rằng chẳng còn ai có thể chứng kiến được khung cảnh sử thi hùng vĩ này.

Vera thì đang trong trạng thái mất ý thức khi huyết thống xung đột, còn Gatrix thì thôi không tính tiền. Hắn đang bị giam bên trong thân xác của mình, và mặc dù Gatrix đang cố hết sức để thoát ra, nhưng đấy là chuyện của một lúc nữa.

Còn lại trên thế giới này không còn bất cứ người nào sống! Hơn hai chục người mạo hiểm đi theo bọn họ, tất cả đều đã bị xác sống xé nát, hoặc trở

thành thức ăn, hoặc trở thành một phần trong số chúng.

Chứng kiến sức mạnh áp đảo của hai sinh vật lạ, bầy xác sống lập tức lùi lại, tạo thành một vòng vây bao xung quanh chiến trường của chúng. Nếu như lột bỏ hết đi những hiệu ứng hình ảnh màu sắc, thì trận chiến này có vẻ giống một trận chọi gà, với một bên là gà và một bên là rắn.

Còn đám xác sống thì như những con bạc khát nước, nắm trong tay từng đồng bạc, cổ vũ cho vật đặt cược của mình!

Gatrix tự giễu trong lòng khi vẽ ra khung cảnh ấy. Hắn đã bắt đầu đòi lại được các giác quan, tay chân cũng cử động được tương đối. Tuy nhiên để chắc chắn an toàn thì hắn nên nằm thêm một chút nữa, cho linh hồn đồng bộ hẳn với cơ thể.

Vậy ra hắn đã từ bỏ Nike, từ bỏ hết nguồn cội sức mạnh của mình sao? Nike à, không hiểu sao tự nhiên giờ tôi thấy nhớ cậu kinh khủng! Giá như lúc này cậu vẫn còn ở đây thì tốt, tôi đang cần sức mạnh của cậu. Gatrix nghĩ thầm trong đầu.

Tất nhiên chuyện đó không thể nào diễn ra được! Ký ức đánh mất của Gatrix là sản phẩm phụ tất yếu của quá trình chặt bỏ Nike, chúng có thể hồi phục lại được thông qua các tác động, hoặc nhặt các mảnh vỡ ký ức. Còn Nike, tức sức mạnh của Gatrix lại là chuyện khác!

Điều này cũng giống như các cao thủ võ lâm ở thế giới võ thuật tự hủy kinh mạch, tự phế đan điền vậy. Chiêu thức của họ cần có nội công để phát huy, mất nội công thì coi như phế võ, chứ không phải là quên đi chiêu võ. Kỹ thuật có thể học lại, chứ nội công đã bị đánh nát thì tập lại sao cho nổi!

Gatrix ngồi dậy. Hắn đã có thể hoạt động bình thường, phát huy một trăm phần trăm chiến lực. Dù sao thì loài Goblin nếu như có thang đo lực chiến thì cũng đâu đó loanh quanh... cỡ mười thôi, còn kém cả loài người khoảng mười lăm hai mươi gì đấy, cho nên điểm lợi là chúng hồi phục khá nhanh.

- Uầy! Đây là cái gì vậy?

Gatrix ngửa đầu lên, nhìn tận thế đang xảy ra. Bầu trời ngập trong biển lửa, còn xung quanh họ là màn đêm đen kịt đang siết chặt. Gatrix có thể thấy hình bóng của một con chim và một con rắn ẩn ẩn hiện hiện đâu đó, lúc thì trong biển lửa, lúc thì trong màn đêm.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Gatrix biết ngay con chim lửa sẽ thua. Con rắn đen kia đại diện cho huyết thống hùng mạnh hơn hẳn con chim lửa, thậm chí Gatrix còn có thể ngửi được mùi thối hoắc đặc trưng của lưu huỳnh. Mùi của đám ác ma dưới địa ngục!

Bất kể thủy tổ của Vera là ai, đó cũng là một tồn tại mạnh hơn hẳn con chim lửa kia. Chẳng thế mà dù đã bị nguyên tố tẩy rửa, nguyên tố chúc phúc, tới mức Gatrix tưởng chừng không còn bất cứ nguyên tố bóng tối nào trong Vera rồi, mà kết quả như đã thấy rồi đấy. Một con rắn lửa đen kịt như màn đêm, lại còn vô cùng mạnh mẽ!

Đột nhiên con chim lửa nhìn về phía Gatrix! Trong thoáng chốc, mắt của họ chạm nhau, và Gatrix thấy được một sự bối rối không cam lòng bên trong cặp mắt rực cháy đó. Gatrix biết một số sinh vật nguyên tố có nhân cách hóa rất cao, song tới tình trạng này thì là một phạm trù khác hẳn rồi!

- Cứu ta với!

Gatrix nghe nhầm, đúng không? Hắn chắc chắn là bị ảo giác do phản phệ ban nãy ảnh hưởng, chứ không có chuyện con chim lửa vừa nói tiếng người đúng không? Không chỉ vậy, nó còn... cầu cứu hắn? Thế giới này đảo điên hết cả rồi sao?

- Cứu...

Con chim lửa không thể nói hết câu, bởi cái đuôi dài ngoằng của con rắn đã quấn chặt quanh người nó. Trận chiến đã tiến vào giai đoạn căng thẳng nhất, khi hai bên tiến hành đọ sức. Hoặc là con rắn sẽ ép nát vụn con chim, hoặc con chim sẽ xé tung thân thể con rắn.

Với tình trạng này, việc con chim lửa bị ép nát chỉ là chuyện một sớm một chiều!

- Làm ơn...

Con chim lửa thốt ra những lời này đầy cay đắng và tủi nhục. Từ nơi khóe mắt nó, một giọt nước mắt ngưng tụ lại, rơi xuống lòng bàn tay Gatrix. Đó là một viên ngọc có màu hổ phách, rực rỡ như sinh vật sống vậy.

Ngay thời khắc hắn chạm tay vào viên ngọc, một cảm giác kì lạ lan tỏa khắp trong lòng Gatrix. Nó giống như bản năng muốn bảo vệ Vera bằng mọi giá vậy, song nhẹ hơn một chút. Ví dụ như Vera và con chim lửa cùng gặp nguy hiểm, hắn sẽ ưu tiên Vera hơn chẳng hạn.

- Ta không biết ngươi là ai, và vì sao ta lại muốn bảo vệ ngươi, nhưng nếu đó là điều trái tim ta muốn, thì ta sẽ làm! Cứ coi đây là phần thưởng!

Gatrix thu viên ngọc vào trong nhẫn không gian, vận dụng ma lực vào mười đầu ngón tay. Viên ngọc này còn rất nhiều tác dụng, song tạm thời hắn chưa có thời gian nghiên cứu toàn bộ những công dụng đó. Về phần cứu con chim lửa, thì hắn cần phải làm suy yếu con rắn đen này đã!

- Bóng tối, quỳ xuống!

Từ mười đầu ngón tay của Gatrix, khói đen phun ra như sương, nhưng không tản đi mà ngưng tụ thành chất lỏng như mực. Gatrix dùng chúng để vẽ lên không khí rất nhiều chữ tượng hình rất phức tạp và khó hiểu.

Chỉ riêng việc nhìn vào những hình ảnh này thôi cũng đủ khiến người ta có một cảm giác rùng rợn lạnh lẽo chạy dọc sống lưng rồi! Đây là phần thưởng

Gatrix nhận được khi nhớ tới cảnh mình từ bỏ Nike. Hắn đã từng đi một đoạn trên con đường bóng tối, thế nên vận dụng những ngôn ngữ bóng tối này để điều khiển chúng không phải là việc khó khăn gì.

Đây chính là sự đáng sợ của việc am hiểu một "con đường" nào đó. Những kẻ thống trị một "con đường" hoàn toàn có thể điều khiển nguyên tố mà con đường đó đại diện mà chẳng mất chút sức lực nào. Ví dụ như Gatrix chẳng hạn, hắn có thể điều khiển bất cứ nguyên tố bóng tối nào, cho dù đó có là bóng tối của kẻ địch.

Tất nhiên nếu lực cản lớn quá, ví dụ như cưỡng ép phân giải một quả cầu bóng tối do đại pháp sư thi triển thì không thể! Trên thực tế, hiện tại hắn cũng chỉ tước đoạt được những hạt bóng tối nằm ở rìa ngoài của con rắn, nơi lực níu giữ là thấp nhất.

Và kể cả thế thì Gatrix cũng đang phải dùng tuổi thọ của mình để đánh đổi! Đó là bởi hắn không am hiểu đủ sâu bóng tối, thế nên hắn phải trả giá để có được sức mạnh này. Chỉ thấy bóng tối bay ra từ người con rắn, tụ tập lại trước mặt Gatrix.

Trong quá trình này, con rắn uốn éo, gào thét vô cùng đau đớn, nhưng nó bị con chim lửa giữ rịt lại. Bóng tối ngưng tụ lại càng ngày càng nhiều, tạo thành hình một nắm đấm. Sau đó, nắm đấm này bay thẳng vào người con rắn đen.

Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, con chim lửa giang rộng cánh ra, hót lên đầy sung sướng. Nắm đấm bóng tối đó của Gatrix không đủ để đánh tan con rắn, song nó cũng gây sát thương để suy yếu con rắn. Không chỉ vậy, con rắn trước đó còn bị Gatrix tước đoạt "thể xác" nữa.

Cộng nhiều yếu tố lại, việc con rắn bị đánh tan là điều hiển nhiên.

Con chim lửa phe phẩy cánh, từ từ đáp xuống đất. Lúc này Vera đang quỳ trên nền đất khô cứng, mắt trống rỗng vô hồn. Huyết thống của cô lại một lần nữa bị đánh tan, đẩy cô càng ngày càng xa khỏi con đường trở thành Succubus.

Về phần Gatrix, việc bị xén đi một phần mười tuổi thọ không khiến hắn quá ảnh hưởng. Dù sao thằng này cũng quen chơi mấy cái trò cấm kỵ này rồi. Hắn chỉ hơi kiệt sức và mệt mỏi sau khi ngưng tụ pháp tắc hủy diệt bằng bóng tối.

Đừng nghĩ rằng nắm đấm vừa rồi là đơn giản! Hàm lượng pháp tắc ẩn chứa trong nó thậm chí còn lớn hơn cả nhát đao chém tan Minas hồi bọn họ đại chiến thị trấn Lake đó! Chỉ có điều lần này nắm đấm đó là vật chịu tải, không phải bản thân Gatrix, nên hắn vẫn sống phây phây ra được!

Hoặc gần như thế, tuy nhiên Vera không biết chuyện này thì hắn cũng chẳng ngu dại gì mở mồm ra khoe!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Altholien là gì?

Con chim lửa dụi dụi mỏ lên tóc Vera, trong lúc toàn thân nó dần dần tan biến. Những hạt nguyên tố lửa bay ngược trở lại cơ thể Vera, khiến cho cơ thể cô nàng dần dần đỏ lựng lên, mồ hôi rịn ra như sương. Nếu đây là chủ thế giới thì chúng sẽ tan vào không khí, nhưng vấn đề ở chỗ đây là thế giới phụ - thế giới người chết!

Ở nơi này, chỉ có tử khí được chấp thuận, những nguyên tố khác hoặc bị bài xích hoặc bị đồng hóa, không có lựa chọn nào khác! Vậy nên những nguyên tố lửa này đành trú tạm ngược lại vào trong thân thể Vera, chờ tới khi cô quay ra một chủ thế giới nào đó thì chúng sẽ giải phóng ra.

Dù sao thì Vera cũng đã được nguyên tố chúc phúc, chừng này nguyên tố lửa còn chưa đủ để khiến cô nàng bị thương tổn được. Tất nhiên một vài phản ứng phụ như nóng trong người, mồ hôi vã ra thì khó tránh khỏi, có điều nó cũng chỉ đến vậy!

Hình dạng khổng lồ của con chim nhỏ dần lại theo từng bước chân của nó, và khi nó tới trước mặt Gatrix thì chỉ còn lại hình dạng mờ mờ ảo ảo của một cô gái. Gatrix không tài nào nhìn rõ được hình dạng của cô ta, chỉ có thể phân biệt dựa trên những đường cong trên cơ thể và mái tóc dài mà thôi.

Trái với hình dạng chim lửa, vốn hoàn toàn tạo thành từ lửa, ở hình dạng phụ nữ, cơ thể của con chim trông "thật" hơn rất nhiều. Ít nhất Gatrix có thể phân biệt được màu sắc da, đầu ngón tay, màu chiếc váy trắng sát nách cô ta mặc. Rõ ràng nhìn cô ta "người" hơn rất nhiều!

Người con gái lạ mặt khom lưng, chống tay trên gối - hoặc không có mặt, vì Gatrix cứ thấy mặt cô ta "lờ mờ" kiểu gì đó. Hắn biết đây là cơ chế tự bảo vệ của những sinh vật mộng ảo, bởi vẻ đẹp của chúng không có cách nào định nghĩa được nếu như tri thức chưa đạt tới một mức độ nào đó.

Thế mà hắn thấy được màu chiếc quần lót màu trắng của cô nàng cơ đấy! Ai bảo cô ta mặc váy chỉ tới gối mà dám ngồi xổm đúng không? Qua không có lỗi, người chị em thiện lành đừng vấy bẩn Qua!

Cô gái đưa ngón tay, búng đánh chóc một cái vào trán con Goblin, lúc này đang trong tư thế nửa nằm nửa ngồi.

- Lần này ta chịu ơn ngươi, đồ bạc tình bạc nghĩa! Nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ tha thứ cho ngươi đâu, kẻ vô tâm! Mà ta cũng nhắc nhở ngươi luôn, đừng có giương nanh vuốt tà ác của ngươi tới Sophia! Nhớ lấy!

Giọng của cô ta tràn đầy hăm dọa, song Gatrix lúc này rất mệt mỏi. Hắn còn chẳng thể nghe rõ lời của cô ta luôn. Đó là lí do những sinh vật mộng ảo rất khó giao tiếp với các chủng tộc khác là vậy. Hình dạng, âm thanh của họ đều mang theo những pháp tắc, dù họ cố ý hay vô tình.

Những người bình thường không có cách nào thấu hiểu được những tín hiệu này, não của họ chỉ có giới hạn. Với những loài mạnh mẽ hơn thì được làm bạn với một sinh vật mộng ảo lại có ích không nhỏ, bởi họ có thể giải đọc những tia pháp tắc dính líu bên trong đó.

Vậy còn một kẻ nửa nạc nửa mỡ như Gatrix thì tính sao? Ở trạng thái khỏe mạnh, nếu như hắn vận dụng một trăm phần trăm sự tập trung, thì việc thấu hiểu con chim lửa này không phải là vấn đề. Thế nhưng hiện tại Gatrix vừa trải qua hai lần kiệt quệ, bộ não của hắn đình công rồi!

- Haaa... Ta biết là nhà ngươi sẽ không để lọt chữ nào vào tai đâu mà!

Cô gái thở dài một hơi, rồi vòng tay ra ôm lấy hai bên tai Gatrix. Tiếp sau đó, cô đặt lên môi Gatrix một nụ hôn nhẹ, rồi nhanh chóng rụt bắn người lại. Cô nàng quay về phía sau, lấm la lấm lét nhìn Vera, thở phào nhẹ nhõm khi thấy con Succubus vẫn đang mất ý thức.

- Lần sau gặp lại, Altholien!

Nói xong, cô gái tan thành từng đốm lửa nhỏ, bay ngược hết trở lại bên trong cơ thể Vera. Cô nàng giật bắn cả người lên, hét to một tiếng trước sức nóng đột ngột mà cơ thể phải gánh chịu.

- Ai ui! Mình đang ở đâu đây? À đúng rồi, Gatrix!

Vera tỉnh lại, chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo như thế nào. Cô chỉ nhớ trước khi mình mất đi ý thức, cô thấy Gatrix ngã xuống! Vera nhào tới, nâng Gatrix lên, áp tai vào ngực hắn nghe ngóng. Ơn trời, con Goblin vẫn còn sống, chỉ là không biết vì sao ngất đi thôi.

Giờ thì rắc rối của cô còn lớn hơn đây! Hàng đàn hàng lũ xác sống đang chạy hùng hục về phía bọn họ, trong đó có cả ba con xác sống cấp trung. Mà khoan, sao lại là ba? Lũ còn lại đâu? Vera xốc Gatrix lên vai, tiếp tục chạy thục mạng về phía cánh cổng.

Trước khi huyết thống mất kiểm soát, Vera nhớ là mình đang ở cách cánh cổng chỉ vài bước chân, thế nên hiện tại cô chỉ mất một hô hấp là đã vọt tới trước cửa thành rồi. Cô tìm cách đẩy cửa, nhưng nó kẹt cứng, không có cách nào mở ra được!

- Có ai không? Cứu chúng tôi với! Mau lên!

Vera giộng nắm đấm vào chiếc cổng sắt, tạo nên những tiếng ùng ùng đinh tai nhức óc. Đừng quên con Succubus này có cơ thể tương đương đấu sĩ cấp thấp... Ồ khoan! Vera chợt nhận ra nắm đấm của mình lại trở nên mạnh mẽ hơn bình thường rất nhiều.

Đúng lúc này, Gatrix mở mắt ra! Hắn nhìn thấy bản thân đang nằm trong lòng Vera, bèn nhảy xuống đất. Kế tiếp, Gatrix đảo mắt một vòng, liếc nhìn hàng đống xác sống đang lao tới, và vị trí hiện tại của họ.

- Em kéo cửa chưa?

- Rồi... hả? Nó là cửa kéo à?

- Nếu không nó làm tay nắm làm gì hả mẹ trẻ?

Vera nghiến răng, khua gậy vụt một phát thật lực vào con xác sống cấp trung chạy tới trước mặt. Lực của cú đánh mạnh tới Gatrix cảm thấy toàn bộ không khí bên trong khung vòm này bị rút sạch theo chiếc gậy luôn!

- Cái quái...?

Gatrix chỉ kịp thốt lên như vậy khi chiếc gậy va chạm với cẳng tay chiếc xác khô. Giống như một đứa trẻ dùng chiếc gậy bóng chày để đập tan con ngựa giấy chứa kẹo, toàn thân con xác sống cấp trung cũng nổ tan. Đúng vậy, là nổ tan, không phải là vỡ hay đứt gì!

Như một thói quen sau rất nhiều thời gian huấn luyện trong giấc mơ, mỗi khi Vera ra đòn, cô luôn có thói quen tụ lực vào một điểm, để phát huy sức mạnh tốt hơn. Do Vera còn chưa khống chế hết toàn bộ thứ sức mạnh mới này, thế nên cú đập vừa rồi đã hoàn toàn nghiền nát con cương thi ra thành từng mảnh nhỏ!

- Cơ thể em lên cấp trung rồi sao?

- Em cũng không biết nữa!

Vera ngạc nhiên nhìn xuống hai tay, trong mắt tràn ngập hoang mang lo lắng. Nhưng ngay lập tức cô ném nó ra sau đầu! Vera xoay người lại, túm lấy một bên nắm cửa, bắt đầu ra sức kéo.

- Thứ này... nặng thật!

Mạch máu gân xanh nổi hết lên trên người Vera, đập thình thịch trong khi cô nghiến răng nghiến lợi kéo cửa. Chỉ thấy bụi bay mù mịt ra từ bên trong, cùng với đó là cánh cửa dần dần nhích ra. Gatrix siết chặt Hồng Trần, tiến lên phía trước để câu giờ cho Vera.

Có vẻ như Hồng Trần cần tích tụ sức mạnh trước khi nó có thể "trảm duyên". Trong mắt Gatrix hiện tại, những sợi nhân quả đã biến mất, không còn có thể nhìn thấy được nữa, và một điều gì đó mách bảo hắn rằng trừ phi hắn nhìn thấy, còn không dù biết nó ở đó, hắn cũng sẽ không thể chém trúng được.

Những thứ hắn có thể dùng hiện tại không còn nhiều! Hắn không có đấu khí, không có bóng tối - thứ này mỗi lần dùng lại tổn thọ, ghê lắm sao chơi! Hồng Trần cũng mất đi năng lực trảm duyên nghiệp, và giờ có cho tiền Gatrix cũng không dám thử lại lần nữa!

Tất cả những gì hắn có là một thân thể yếu nhách, một thanh vũ khí cứng song không sắc bén lắm, và một ít phép thuật tạp nham. Gatrix liếc nhìn Vera đang kéo cửa. Theo tiến độ này, cô sẽ cần một thời gian ngắn để tạo ra khe hẹp đủ để họ lách người qua.

Gatrix chủ động lao ra đón lấy đàn xác sống. Vị trí họ đang đứng là một cổng vòm ngắn, với chiều dài ước chừng hai cột chống. Nó có nghĩa là độ dài mái vòm này chỉ cần dùng bốn chiếc cột trụ, mỗi bên hai cái là đủ làm giá đỡ rồi.

Con xác sống cấp trung kế tiếp bay tới trước mặt Gatrix, vung những chiếc móng vuốt sắc nhọn của nó về phía con Goblin. Hắn lập tức ngồi thụp xuống, né đi đòn đánh hiểm, rồi dùng lòng bàn tay đánh thẳng vào cằm con xác sống.

Bản thân cú đánh đó chẳng thể gây được bất cứ sát thương nào lên cơ thể con xác sống, song chừng đó cũng đủ khiến cho đầu nó bị đánh bật ra phía sau. Đồng thời, Gatrix đưa chân đạp vào khoeo chân con quái vật, ép cho nó phải ngã ngửa ra.

Trái với dự tính của Gatrix, con xác sống không ngã ngửa hoàn toàn, lưng không chạm đất thì đúng hơn. Cơ thể nó lơ lửng song song với mặt đất, với trọng lượng dồn toàn bộ lên hai khớp gối. Đây là một kỹ thuật cực kì khó và khá là "phi nhân loại", bởi cơ ở đầu gối của chúng ta vốn không thể nào chịu được lực lớn tới như vậy.

Khi thấy tình thế như vậy, Gatrix bèn giẫm lên ngực nó, nhảy vọt lên trước khi hai bàn tay nhọn sắc của nó ập tới. Hắn tiếp đất trên vai của một con xác sống cấp thấp đã chạy tới, tiếp tục nhảy vọt sang đầu của một con khác, linh hoạt như khỉ chuyền cành vậy.

Mục đích của Gatrix là để cho lũ xác sống hướng sự chú ý ra khỏi Vera và tập trung vào hắn. Có vẻ như hành động này của Gatrix rất thành công, khi cả đám xác sống lần đầu tiên lộ ra ánh mắt màu đỏ rực!

Và thế là tiết mục nhảy trên lửa của Gatrix bắt đầu! Mỗi một bước nhảy của hắn đều đạp chính xác lên đầu và vai của bầy xác sống, và thoát đi ngay khi chúng định giơ tay tóm lấy gã. Gatrix cũng tìm cách giữ khoảng trống với hai con xác sống cấp trung.

Một vài lần chúng nhảy vọt lên, định kéo ngã Gatrix xuống, song con Goblin như đọc trước được hành động của đối thủ. Hắn luôn né được một cách chính xác, lúc thì nhảy lên, lúc thì rơi hẳn xuống đất, rồi lại bám vào một con xác sống khác để leo lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Tiến vào trong thành cổ

Nhìn Gatrix có thể nhẹ nhàng nhảy múa giữa bầy xác sống như vậy, nhưng thực chất hành động này ẩn chứa hiểm nguy hơn chúng ta tưởng rất nhiều. Đầu tiên, nó yêu cầu một khả năng thăng bằng tới hư cấu. Nhảy trên đầu trên vai người khác không giống như nhảy trên đất bằng.

Một đằng là mặt phẳng, vững chắc, ổn định, còn trên cơ thể người thì có quá nhiều yếu tố có thể ảnh hưởng. Trọng lượng của đối tượng, độ hoàn thiện của bộ phận, thậm chí là cả tư thế của xác sống cũng sẽ khiến cho điểm rơi bị chệch đi.

Gần như mỗi một lần tiếp đất, là Gatrix lại phải điều chỉnh lại trọng tâm trước khi nhảy sang mục tiêu khác. Và hắn làm việc đó chỉ trong nửa cái hô hấp, bởi thời gian không đứng bên cạnh Gatrix. Nếu không phải bởi cơ thể loài Goblin rất thấp bé nhẹ cân, nếu không phải vì Gatrix có lực lượng tinh thần vượt xa bình thường thì hắn đã chết lâu rồi!

Kể cả như vậy, việc liên tục duy trì hành động cường độ cao này cũng tạo nên gánh nặng không nhỏ lên con Goblin. Đừng quên rằng trước đó hắn còn bị thương hai lần liên tiếp, nghỉ ngơi chưa được mấy tí đã lại phải tiếp tục chiến đấu.

Để tiết kiệm sức lực, Gatrix không hề sử dụng bất cứ động tác tấn công nào. Hai tay của hắn dang rộng ra, hỗ trợ bản thân cân bằng trọng tâm, chỉ sử dụng đôi chân linh hoạt để khiêu vũ. Thế nhưng tình hình càng lúc càng khó khăn, khi lũ xác sống học khôn, bắt đầu tản ra xa.

Một số con còn từ bỏ truy đuổi Gatrix, tiến thẳng về phía Vera!

- Quay lại cho ta!

Gatrix gầm lên, lộn một vòng nhảy khỏi vai con xác sống. Từ dưới đất, một khối đất bỗng nhô cao lên, tạo thành điểm tựa cho Gatrix giẫm lên. Hắn tiếp tục triệu hồi thêm mấy khối đất, phóng thẳng về phía lũ xác sống.

Phía sau hắn, bầy xác sống cũng điên cuồng đuổi theo, giẫm đạp lên nhau để tranh đoạt vị trí gần con mồi hơn. Gatrix còn thấy hàng đống xác sống bị hai con cương thi cấp trung xé tan ra thành vài mảnh vì dám chặn đường chúng nó.

- Được rồi!

Vera gầm lên, sau đó buông tay nắm cửa rồi lách vào trong khe hẹp mà cô vừa kéo ra. Đến lúc này Vera mới thấy biết ơn khi sở hữu vòng một không quá lớn, vì sẽ không vướng! Cô để một tay lại bên ngoài, và ngay sau đó, Gatrix túm lấy.

Con Goblin mượn lực kéo của Vera, tay còn lại bám lên thành cửa, thực hiện một chuỗi động tác cực khó để bẻ hướng di chuyển bản thân, trượt vào trong cửa mà không để bản thân va đập. Cái gì gọi là nước chảy mây trôi? Đây chính là nước chảy mây trôi này!

- Đóng cửa!

Gatrix hô lên, gọi ra một sợi dây thừng bên trong chiếc nhẫn không gian. Hắn phi nó lên tay nắm cửa, rồi vắt dây qua vai, dùng tư thế kéo cày, kéo cho cửa đóng lại. Bên cạnh hắn, Vera cũng mắm môi mắm lợi kéo cửa.

Ban nãy bọn họ phí sức chín trâu hai hổ để mở cửa, thì giờ lại phải méo mặt để tìm cách đóng, đúng là thế sự vô thường! Thật may là lũ xác sống ùa tới, cũng tạo nên một lực đẩy vừa đủ giúp cho cánh cửa đóng vào nhanh hơn. Tất nhiên, một vài cái tay chân gãy rụng do cửa khép lại là không thể tránh khỏi!

Cả hai thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống đất, lưng tựa vào cửa. Qua lớp thép dày, Vera vẫn cảm nhận được từng đợt chấn động của lũ xác sống va vào cửa. Ít nhất bọn ngu xuẩn này không biết làm thế nào để kéo cửa ra! Gatrix nhìn sang Vera, tay chỉ vào đống tay chân đứt gãy trên mặt đất.

- Em đốt mấy cái thứ này đi, kẻo chúng mang theo dịch bệnh hay những thứ không sạch sẽ gì đó thì lại phiền.

Trái với mong đợi của Gatrix, Vera lại tỏ ra rất bối rối. Cô cười méo xệch.

- Em... không biết tại sao nhưng... hiện giờ em không dùng được phép thuật nữa rồi!

- Hả?

Gatrix nhướn một chân mày. Hơn ai hết, Gatrix là người đã chứng kiến từ đầu chí cuối trận chiến giữa huyết thống của Vera và thứ gì đó đang ký sinh trong người cô nàng. Trước đó hắn đã thử kiểm tra nhiều lần toàn thân cô nhưng không hề phát hiện con chim lửa đó.

Điều này chỉ có thể giải thích bằng hai nguyên nhân. Một là con chim lửa này có cấp độ vượt quá những phép trinh trắc mà Gatrix đã sử dụng. Nghĩ gì vậy, hắn chỉ là một con Goblin với phép thuật cấp thấp, lấy đâu ra ma lực mà thi triển mấy món cấp độ siêu khủng đúng không?

Hơn nữa, Gatrix có thể khẳng định, con chim lửa không hề có ý định làm hại Vera. Hai lần nó xuất hiện đều là để bảo vệ Vera không chuyển hóa hoàn toàn thành dạng Succubus, và mỗi lần như vậy thì Gatrix lại nhận thấy huyết thống Succubus của cô nàng yếu đi một phần.

Thế nhưng như vậy thì rất khó lí giải tại sao Vera lại trở nên mạnh mẽ hơn, song phép thuật thì không thể sử dụng được. Gatrix chắc chắn rằng dòng máu ma quỷ mới có thể ban cho cô sức mạnh thể chất, còn phép thuật hệ lửa phải liên quan tới con chim lửa kia.

- Không sử dụng được phép thuật là như thế nào? Là em không cảm nhận được ma lực à?

Gatrix vừa nói, vừa triệu hồi vài ngọn lửa, thiêu cháy những mẩu tàn chi bên cạnh họ. Hắn cố gắng hòa hoãn không khí căng thẳng bằng cách tạo ra một con chó lửa nhỏ xinh. Nó vừa chạy vừa lè lưỡi, sau đó ngoạm lấy một cánh tay rồi nuốt vào trong bụng.

- Đáng yêu thật chứ! Phép thuật của anh đúng là vẫn hào nhoáng đến đáng kinh ngạc!

Vera đưa tay vuốt ve con chó lửa. Ngay lập tức, nó trở nên mừng rỡ, đưa tay liếm liếm những ngón tay của Vera. Mức độ nhiệt như thế này còn chưa đủ để làm bỏng tay cô nàng, thế nên Vera bạo dạo hơn, nhấc hẳn con chó lên ôm trong tay.

- Nói như thế nào nhỉ, nó giống như em cảm nhận được ma lực trong người, cảm nhận được cả các nguyên tố lửa trong không khí. Có điều khi em kêu gọi chúng để tạo thành mô hình pháp thuật thì chẳng có nguyên tố nào đáp lại lời của em cả!

Gatrix nghiền ngẫm từng lời Vera, bắt đầu tiến hành phân tích. Theo như những gì hắn thấy, con chim lửa đã bị suy yếu rất nặng trong trận chiến với con rắn đen, thế nên có thể đó là nguyên do mà Vera cũng bị suy yếu năng lực sử dụng phép thuật chăng?

Nói như vậy, chẳng phải phép thuật của Vera không phải đến từ nội lực của cô nàng, mà nhờ tác động của ngoại lực? Chuyện này khiến Gatrix không khỏi tò mò, có thể con chim lửa là một hình tượng nhân cách hóa đại diện cho năng lực phép thuật?

Giống như con rắn đen tượng trưng cho huyết thống Succubus, là ngọn lửa bị sa đọa bởi bóng tối căm hận. Hai con vật này vốn đồng nguyên từ lửa, vậy thì tại sao chúng lại chiến đấu lẫn nhau? Thông qua sự kiện này, Gatrix chợt nhận ra thân phận cô nàng Succubus này cũng chẳng hề đơn giản như hắn tưởng!

Mà cũng đúng thôi, bởi Gatrix đâu thể tự nhiên xuất hiện tâm lý muốn bảo vệ một người con gái mới gặp lần đầu đúng không? Hơn nữa, hiện tại hắn đã nhớ lại về duyên nghiệp, hắn lờ mờ suy đoán rằng giữa hắn và Vera có lẽ còn có một mối liên kết nào đó.

Mối liên kết này ắt hẳn phải vô cùng sâu đậm, nếu không thì bọn họ tuyệt đối không thể biểu lộ thiện cảm với đối phương ngay từ khi gặp mặt được! Duyên tiền kiếp có lẽ cũng chỉ đến thế này! Chỉ có điều hắn còn chưa kích hoạt đúng sự kiện thì phải, bởi trong trí nhớ của hắn, vẫn chẳng tồn tại một Vera nào.

- Con chó này sống động quá! Sao lúc anh dạy em phép thuật, anh không dùng mẫu này làm ví dụ?

- Hả?

Gatrix giật mình, thoát khỏi dùng suy tư miên man. Nãy giờ hắn có điều khiển con chó lửa sao? Gatrix trừng lớn mắt, khi nhìn thấy Vera đang chơi đùa một cách vui vẻ với con chó mà hắn tạo ra ban nãy. Chưa nói tới việc con chó này khi thiếu ma lực cung cấp của hắn sẽ phải tiêu biến.

Chỉ riêng việc nó sống động hơn hẳn bình thường đã đủ khiến Gatrix há hốc mồm rồi! Nên nhớ rằng Gatrix là người điều khiển rối, cho dù cử động có mượt mà thế nào hắn cũng chẳng thể tạo ra cảm giác "sống" cho những sinh vật nguyên tố này được.

Còn hiện tại, nhìn vào con chó lửa này, Gatrix khẳng định nó đang "sống"! Hắn thử dùng sức mạnh tinh thần điều khiển con chó, và dù nó vẫn chấp thuật, nhưng Gatrix vô cùng nhạy cảm. Hắn phát hiện ra có một chút lực cản trong mệnh lệnh của mình.

Nói cách khác, Gatrix là kẻ tạo nên con chó này không sai, nhưng Vera mới thật sự thổi linh hồn vào cho nó. Hắn nghĩ nghĩ, bèn triệu hồi ra thêm một con người lửa nữa. Mấy phép thuật nhỏ nhỏ như thế này thực chất chỉ là biến thể của phép cầu lửa, yêu cầu năng lực điều khiển là chính.

Chính vì thế Gatrix có thể tạo ra vài con như thế này mà không có quá nhiều áp lực. Hắn điều khiển con người lửa - lúc này vẫn rất thuận lợi, tiến đến chỗ Vera.

- Có vẻ như anh bạn nhỏ này cũng muốn chơi thì phải?

Gatrix cười cười, ra hiệu cho Vera nâng nó lên. Cô xòe tay ra, và ngay khi bàn chân hình trụ của con người lửa chạm lên lòng bàn tay của Vera, Gatrix phát hiện ra lực cản xuất hiện. Cùng lúc đó, con người lửa bắt đầu giơ hai tay, nhảy cẫng lên một cách sung sướng. Nó chạy lòng vòng trong bàn tay Vera, rồi nhảy phắt lên lưng con chó.

Một người một chó, cứ thế rong ruổi nhiều vòng xung quanh hai người bọn họ. Dù chúng không phát ra bất cứ tiếng nào, nhưng Vera vẫn có ảo giác rằng cô đang nghe được những tiếng la hồ hởi cùng tiếng sủa ăng ẳng của con chó khi được chạy cho đỡ cuồng chân.

Và ở cấp độ này thì dù có ngu đến đâu, Vera cũng biết có vấn đề xảy ra rồi! Cô ngoái lại nhìn Gatrix.

- Chuyện này là?

- Anh nghĩ có thể là do em mà ra!

Song trước khi hắn kịp giải thích thêm, một âm thanh khiến cả hai bọn họ giật bắn mình đã vang lên từ phía sau.

- Xin chào, hai vị!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 222: Giải thoát khỏi bóng tối

Nó chạy hùng hục qua những rặng cây trên tứ chi to khỏe. Trong đôi mắt vàng lợt tròn như bi ve đó, mọi thứ trở nên bền bệt và nhòe nhoẹt đi một cách kì lạ. Nó vẫn phân biệt ra được một số màu sắc cơ bản, như màu xanh của rặng cây, màu nâu của gỗ.

Hay màu của thứ ăn được!

Con quái vật vươn dài cánh tay, túm lấy một cành cây, kéo cả người nó bắn vọt lên trên cao, rồi tiếp tục vươn cánh tay còn lại lên nắm lấy một con chim chưa kịp bay đi. Nó há ngoác cái miệng đen xì ra, nuốt chửng toàn bộ con vật vào trong bụng.

Bóng tối lan tràn ra, xâm chiếm bên trong nội bộ con chim, để rồi một thoáng sau, đồng hóa nó thành bóng tối! Con quái vật rùng mình thỏa mãn, treo ngược người trên cành cây. Nó cần có thời gian để tiêu hóa hết con chim cấp thấp đó.

Nó không rõ vì sao bản thân lại muốn treo ngược trên cành cây nữa, chỉ có điều bản năng nó mách bảo rằng làm như vậy sẽ dễ tiêu đồ ăn hơn, vậy nên nó làm. Không chỉ vậy, ở tư thế này, nó có thể thấy được rất nhiều mối nguy đến từ bầu trời.

Về phần dưới mặt đất, nếu như có kẻ địch nào tiến lại được gần chỗ nó đang bám đây thì nó đã biết từ lâu rồi!

Nó đã lang thang trong khu rừng này từ bao giờ, nó cũng không nhớ rõ nữa. Nó chỉ nhớ nó có một sứ mệnh phải làm, phải tiến tới nơi nào đó và gặp người nào đó. Chỉ có điều đó là chỗ nào và ai thì nó không tài nào nghĩ ra.

Chính vì thế nó cứ di chuyển liên tục, như một con ruồi mất đầu, tìm kiếm manh mối để lại. Con quái vật vừa treo người vừa suy nghĩ, tiến vào một trạng thái tĩnh lặng như đã chết. Đây không phải là nói quá, bởi không ít các loài chim săn mồi nguy hiểm đã bay xẹt qua đầu nó như thể nó không hề tồn tại vậy.

Đột nhiên con quái vật mở to mắt, nhìn về một phương hướng! Nó nghe thấy có tiếng chiến đấu, mùi máu tanh, và một hương vị nữa, khiến nó cực kì căm ghét. Nó há hốc miệng, ngao lên một tiếng, rồi đạp vào cành cây, bắn vọt về hướng ấy.

Nó nhảy thoăn thoắt qua từng ngọn cây, linh hoạt tới mức đủ làm cho cả những sinh vật nổi tiếng linh hoạt như họ nhà linh trưởng cũng phải xấu hổ. Điều đáng sợ nhất là dù nó di chuyển nhanh như vậy, nhưng lại chẳng để lại bất cứ tiếng động hay dấu vết nào lên trên thân cây.

Như đã nói, lực luôn tỷ lệ thuận với tốc độ và khối lượng vật thể. Do con quái vật di chuyển nhanh như vậy, nên nó sẽ tạo ra một lực cực lớn, chắc chắn phải để lại những tác động lên thân cây. Ấy thế mà thực tế thì đấy, chẳng có gì cả!

Điều này cho thấy con quái vật này hoặc là không có khối lượng, hoặc nó có khả năng khống chế lực tới mức vô cùng tinh vi! Và dựa theo cái cách nó tóm chết con chim, thì có thể loại bỏ khả năng nó không có khối lượng được rồi.

Con quái vật lao tới một trảng rừng chật hẹp, nơi rất nhiều cây cối đã đổ liểng xiểng khắp nơi. Đập vào mắt nó là hình ảnh hai sinh vật đang chiến đấu với nhau, một bên là con gấu nâu khổng lồ hệ gió, bên còn lại...

Hai đồng tử vàng khè của nó thu hẹp lại, tập trung vào sinh vật thứ hai. Đó là một cô gái, với mái tóc vàng dài chảy xõa sau lưng. Cô nàng giấu đi thân thể ma quỷ gợi cảm của mình đằng sau chiếc váy đen rộng của nữ tu giáo hội, trên tay vung vẩy một thanh kiếm chữ thập mảnh nhưng cực kì sắc bén.

Nó không quá quan tâm tới ngoại hình của cô gái, nhưng thứ hào quang mà cô ta phát ra thì khiến nó khó chịu vô cùng. Nó muốn nhơ bẩn cô ta, muốn tiêu diệt, cắn nuốt kẻ đang phát sáng này. Song một thứ khác trong lòng nó mách bảo rằng, cô gái này chính là chìa khóa cứu chuộc mà nó cần!

Vậy nên nó tiếp tục đứng từ xa quan sát, đồng thời kiềm chế lại ham muốn mãnh liệt trong người. Có thể thấy cô nàng này là một khối xương khó gặm đây, khi cô ta mang trên người rất nhiều thương tích, mà vẫn có thể chiến đấu một cách hung hãn với con gấu cấp trung.

Nếu không phải vì thuộc tính của cô ta không phù hợp lắm với sinh vật sống thì có lẽ con gấu này đã chết từ lâu rồi! Quả nhiên là tinh anh của giáo hội xuất xưởng, chất lượng không phải bàn. Khoan khoan, tại sao nó lại biết về giáo hội?

Càng tắm trong thứ ánh sáng thần thánh của cô ta tỏa ra, con quái vật càng cảm thấy đầu óc thêm phần minh mẫn sáng suốt, đổi lại thể xác của nó phải chịu một nỗi thống khổ khó có thể tả! Tại sao nó lại muốn gột rửa bóng tối? Chẳng phải nó chính là bóng tối sao?

- Ngao!

Con gấu gầm lên một tiếng, đấm bay cô gái đi, đập thẳng vào một gốc cây già phía sau. Lực đánh mạnh tới nỗi gốc cây lõm vào một khúc, cùng với đó là tiếng rên rỉ của cô ta khi quằn quại trong đống đổ nát.

Đúng là xuất sư bất lợi! Jane thầm nghĩ, nhổ ra một hộc máu. Cô còn rất nhiều át chủ bài chưa tung ra, song những thứ này đều có công dụng cực lớn, tuyệt đối không thể lãng phí lên một con quái vật tép riu như thế này được!

Tuy nhiên nếu như cứ cố chấp thế thì hôm nay có khi cô bỏ mạng lại ở đây thật! Jane suy nghĩ thật nhanh, thử nhớ lại xem có món đồ nào khả dĩ để sử dụng ở hiện tại mà tương lai nhớ lại cô không tiếc không. Trong khi đó, thân hình đồ sộ của con gấu đã chồm tới gần.

- Chết tiệt, mày ép tao đấy nhé!

Jane gọi ra một cái nấm màu đỏ, định bóp nát thì một sự kiện khác bất ngờ diễn ra! Từ phía sau một gốc cây, con quái vật đen thù lù với đôi mắt vàng lợt phóng ra, chặn lại cú bổ của con gấu. Jane trợn tròn mắt, thậm chí còn chớp chớp vài cái để khẳng định đây không phải là ảo giác.

Có phải con quái vật bóng tối đó vừa cứu cô đúng không? Tại sao sinh vật bóng tối lại giúp nhân viên thần chức? Thế gian này đảo điên hết cả rồi à?

Khi Jane còn đang miên man suy nghĩ, thì con quái vật đã đẩy ngã được con gấu. Nó tung ra những đòn đánh nặng như búa bổ, dữ dội như bão táp lên con gấu, khiến cho con vật kêu đau không thôi. Bản thân nó cũng bị con gấu tát túi bụi, song cơ thể bằng khói của nó vẫn phục hồi lại được, dù lần sau lại chậm hơn lần trước.

Cuối cùng con quái vật cũng đánh thủng được trái tim con gấu. Nó đạp lên xác kẻ địch, ngửa mặt lên trời gào to ăn mừng chiến thắng. Tiếp đó, nó ngoái lại nhìn Jane, trong mắt tràn đầy hung tợn!

- Này này, tao rất biết ơn khi mày vừa cứu tao ban nãy, nhưng nếu làm bừa thì đừng trách tao nặng tay đấy!

Jane, lúc này đã chui ra khỏi gốc cây, siết chặt thanh kiếm chữ thập trên tay. Nãy giờ nhờ con quái vật câu giờ, nên cô đã có thời gian thở dốc và chữa thương. Tuy không dám nói đã đạt tới chiến lực đỉnh phong, song đánh tiếp một trận nữa không phải vấn đề.

Không chỉ vậy, cô còn mang theo thuộc tính áp chế, con quái vật này mà dám tấn công thì chẳng khác nào tự tìm đường chết! Ở giáo hội, Jane được dạy rằng không thể nhân từ với bè lũ bóng tối gian xảo, song lần này, cô có thể nhắm mắt tha cho nó một mạng.

Dẫu sao thì nó cũng đã vì cô mà bị trọng thương phải không? Tất nhiên Jane có thể vị tha một lần, nhưng không vì thế mà cô có thể chấp nhận đứng yên cho con quái vật tấn công bản thân. Thừa hưởng ý chí của thẩm phán Drake, Jane có một cái nhìn phải nói là vô cùng khắc nghiệt với dị đoan.

Con quái vật gầm lên, xông về phía Jane. Tốc độ của nó đã chậm lại, chắc là do ảnh hưởng của trận chiến ban nãy. Thế nên Jane có thể thong dong niệm lên một câu kinh siêu thoát, rồi mới hô lớn.

- Ánh sáng phán xét!

Từ thanh kiếm chữ thập trên tay cô, một luồng sáng chói lòa tỏa ra, gay gắt như mặt trời. Cô vung kiếm, chém thẳng vào con quái vật, trong lúc nó cũng nhảy bổ về phía cô. Khác với mong đợi của Jane, thanh kiếm của cô gặp một lực cản cực lớn, như thể chém vào thịt vậy!

- Hự!

Từ trên đầu cô, một tiếng rên đau đớn vang lên, và tiếp sau đó là Jane thấy một khối nặng nề va vào thân. Họ lăn vòng vòng vài lần, rồi dừng lại trước khi va vào một thân cây. Jane cảm nhận thấy hơi thở ồ ồ nóng rực phả vào mặt, và cả sự đau đớn ê ẩm khắp toàn thân nữa.

- Xin lỗi! Cô không sao chứ?

Jane mở mắt, và không khỏi hét lớn!

- A!

Trước mặt cô là một người đàn ông, với thân hình cơ bắp cuồn cuộn rắn chắc. Anh ta rất to, có lẽ phải to gấp đôi cô không chừng, nhưng không phải kiểu cơ bắp ú na ú nụ nhìn thấy gớm. Mà nó khá giống với mấy thánh kỵ sĩ, là kiểu thân hình lực lưỡng song tràn ngập mỹ cảm.

Một nửa thân người anh ta, tính từ cánh tay phải, đang phủ kín trong một hình xăm chi chít, lan ra tới tận ngực phải và một nửa ổ bụng. Lúc này anh ta đang chống hai tay xuống đất, cố gắng giữ cho thân thể không va đập vào người cô.

Từ góc độ nằm dưới của Jane nhìn lên, đây là một người đàn ông rất điển trai, với mái tóc và đôi mắt màu xanh biển cực kì đặc trưng. Mà khoan khoan, kiểu mắt màu xanh này hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải?

- Xin thứ lỗi?

Jane giật bắn mình, đạp bay người đàn ông lạ mặt trước mặt ra. Anh ta hự lên một tiếng, bật ngược ra sau, rồi lồm cồm bò dậy. Câu nói "đàn ông háo sắc" thực ra là cực kì định kiến, bởi thật ra bất kể là giới nào, chúng ta đều có một sự ngưỡng mộ nhất định với vẻ đẹp.

- Cô làm cái quái gì vậy?

Người đàn ông ôm ngực, gầm lên giận dữ. Jane không khỏi đỏ mặt - vừa bởi thẹn vừa bởi giận.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 223: Sói già và hổ non

Anh ta trần truộng như nhộng vậy, và đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ phận đó của đàn ông trưởng thành!

- Ngươi ý! Tại sao ngươi lại đè lên người ta? Mà ngươi có phải con quái vật ban nãy không?

Nói đến đây, gương mặt Jane chợt biến thành lạnh lẽo. Thanh kiếm thập tự trên tay cô lại bắt đầu tỏa ra những tia sáng chói lòa. Thấy vậy, người đàn ông bèn xua tay.

- Làm ơn hạ kiếm xuống! Tôi sai rồi, tôi xin lỗi vì đã lỡ xâm phạm cô. Nhưng tôi cũng xin cảm ơn, vì cô đã giúp tôi thoát khỏi trạng thái mất kiểm soát vừa rồi!

Jane cau mày, có điều vẫn giữ nguyên sự cảnh giác. Cô đã được dạy về sự gian xảo của lũ sinh vật bóng tối, hơn nữa kẻ này... lại còn là một tên biến thái nữa chứ! Khi thấy Jane không động thủ, người đàn ông bèn thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi khoanh chân xuống.

- Xin tự giới thiệu tên tôi là Cyrax, một nhà mạo hiểm kẹt trong cái nhiệm vụ chết tiệt này! Cô đến từ giáo hội, có phải là giáo hội đã cử người tới giải cứu chúng tôi không?

- Ta là Jane Audrey, nữ tu dòng thánh Gildur. Rất tiếc phải nói nhưng cứu hộ chưa tới đâu! Ta vào đây là có mục đích riêng. Và ngươi vẫn chưa nói cho ta ngươi có phải một sinh vật bóng đêm không?

Nữ tu sao? Cyrax cười khẩy. Gã đi qua đủ nhiều vùng để phân biệt được phục trang các nhân viên thần chức. Cái bộ váy màu đen với hoa văn kiểu này là đặc trưng của đội thẩm phán chứ đâu. Chỉ thêu viền màu bạc cho thấy cô ta chỉ mới thuộc dạng tép riu.

Bỗng dưng giáo hội cử một "tép riu" tiến vào thế giới rất có thể có thần linh tồn tại, thật trùng hợp phải không? Nếu như bọn họ không có âm mưu nào đó thì cứ chặt đầu gã đi! Nghĩ thì nghĩ vậy, song Cyrax vẫn tỏ ra rất hợp tác.

- Cô nhìn thấy cánh tay này chứ? Vài hôm trước, tôi bị một hạt giống bóng tối ký sinh trong cánh tay, và càng ngày nó càng lan tỏa ra mạnh. Cuối cùng nó chiếm đoạt thể xác của tôi, thật may là ban nãy cô đã đánh lui nó, trả lại ý thức cho tôi. Ơn này Cyrax sẽ mãi không quên!

Gã chìa ra cánh tay phải cho Jane thấy. Bỏ qua phần lí do nhảm nhí ban đầu, câu cuối cùng của Cyrax là đến từ tận đáy lòng. Nếu như không có Jane tồn tại, có lẽ giờ này gã vẫn còn là một con quái vật lang thang vô định trong Shazam, cho tới tận thế! Nghĩ lại mà kinh!

Jane nheo mắt, tập trung vào những hình họa chạy loằng ngoằng trên cánh tay lực lưỡng của Cyrax. Thật khó có thể tập trung khi nhìn vào một thân hình hoàn mỹ đến vậy! Tập trung nào con ngốc này! Mày đang nghĩ lung tung gì thế! Lại một lần nữa, mặt Jane đỏ ửng lên.

Phương pháp huấn luyện như khổ sai của giáo hội có lợi, đó là đám nhân viên của họ lớn lên đều mạnh hơn hẳn bình thường. Đổi lại, do phần lớn thời gian bọn họ chỉ học giáo lý với kỹ thuật chiến đấu, thế nên khó tránh khỏi thiếu hụt kinh nghiệm sống.

Ít nhất nếu đây là một nữ mạo hiểm gia thì cô nàng đã khen hàng của Cyrax ngon thế, có muốn đại chiến vài hiệp không!

- Được... được rồi, ta tạm tin những gì nhà ngươi nói! Mau mặc cái này vào, trông ghê chết đi được!

Vừa nói, cô nàng vừa ném một chiếc khăn choàng dự phòng trong nhẫn không gian cho Cyrax. Gã cười cười, cúi đầu cảm ơn, rồi cột chiếc khăn thành một cái khố. Jane khá ngạc nhiên với phong cách mặc này, song cô không hỏi gì thêm. Có lẽ đó là văn hóa của dân nơi đây chăng?

- Giờ đứng im đó, chìa tay phải ra, đúng rồi, như thế! Giữ nguyên như thế, để ta quan sát một chút!

Jane tiến lại gần một vài bước, có điều vẫn giữ khoảng cách an toàn với Cyrax. Đây cũng là lẽ thường tình, và nó mới đúng sự thật. Giữa nơi rừng thiêng nước độc này, một nam một nữ, lại vừa trải qua một trận chiến ác liệt, không cảnh giác lẫn nhau mới là lạ.

Cyrax thì vẫn có lý do để tin tưởng Jane sẽ không động thủ trước, bởi gã hiểu khá rõ đặc tính của đám thần quan này. Chúng luôn tin rằng nếu như một con cừu non lạc đường thật sự muốn quay đầu ăn năn, Chủ sẽ ra tay cứu giúp.

Đương nhiên, một phần nữa cũng nằm bởi việc gã đang có ngoại hình con người. Chứ nếu gã vẫn còn bị bóng tối điều khiển, thì lúc đó yêu thương của Chủ chính là Ánh sáng phán xét cháy bỏng chứ không phải là thái độ lạnh lẽo này nữa đâu.

- Thứ này... thật kỳ lạ! Ngươi nói rõ hơn thời điểm bị dính phải nó xem nào?

Jane đưa tay lên vân vê cằm, dán mắt vào cẳng tay Cyrax. Có một điều cô nàng không nhận ra, là bản thân đã tiến sát lại gần Cyrax lúc nào không hay. Có thể là do mị lực cá nhân, cũng có thể là do Cyrax không hề mang ý xấu nào, nên trong vô thức, Jane đã tự động tiến gần gã.

Cyrax cũng rất quân tử. Gã giữ nguyên cánh tay cho Jane ngắm nghía, sờ nắn mà không hề nhúc nhích một lần. Đừng nghĩ rằng việc giữ cánh tay lơ lửng là dễ, mà còn im như pho tượng nữa chứ! Không tin các bạn có thể thử xem, chỉ cần một phút thôi là đã sướng ngất người rồi!

- Trong một trận chiến với con ma thú báo đen! Lúc đó tôi vừa giết nó xong, thì từ bên trong họng nó, một hạt màu đen đen bắn ra, rơi lên cánh tay tôi. Tôi thì chủ quan, nghĩ là một dịch vị dạ dày nào đó của nó nên không quan tâm lắm, cho tới khi nó lan ra như thế này!

Cyrax biết nói dối càng nhiều càng để lại lắm sơ hở, nên gã chỉ mô tả rất hời hợt và sơ qua. Thấy vậy, Jane bèn ngước mắt lên nhìn gã, rồi giật bắn mình khi nhận ra cô cách Cyrax hơi bị gần quá rồi! Cô nàng lùi vài bước nhẹ nhàng, xoa xoa đôi tai đỏ lựng, rồi cúi gằm mặt nói.

- Thế xác con báo đó... anh có còn giữ không?

- Xác sao? Khó quá, lúc đó tôi săn để ăn mà! Xương và da của nó thì bị tôi bỏ lại đâu đó bên ngoài rìa đảo rồi!

Jane trầm ngâm rất lâu. Việc những hạt giống ma quỷ có thể ăn mòn loài người không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng cái thứ này... cô chưa từng thấy một thứ nào như thế này trong sách cả! Nó tràn ngập các loại quy luật rất màu nhiệm và... đẹp đẽ, nếu như Jane cần phải mô tả.

Cô có cảm giác, nếu như mình có thể hiểu được những chú văn này, thì cô sẽ đạt được một sức mạnh cực kì to lớn. Tuy nhiên nhìn vào biểu hiện của chúng, có vẻ như sức mạnh đó sẽ là sức mạnh bóng tối, hoàn toàn trái ngược với ánh sáng thần thánh của cô.

Nghĩ vậy, Jane bèn ném lòng tham ra sau đầu. Cô thu lại thái độ ngượng ngùng ban nãy, gật nhẹ đầu với Cyrax.

- Trường hợp của anh tôi đã biết, song hiện tại không có cách nào để cứu anh cả! Tôi còn có một nhiệm vụ quan trọng để làm. Anh có thể chờ ở đây, hoặc tìm cách nào đó tôi không rõ, cho tới khi tôi mở được kết giới của thần linh ra. Lúc đó thầy tôi sẽ cứu anh sau!

Cyrax nhạy cảm phát hiện ra một từ khóa bên trong lời thoái thác của Jane. Chẳng lẽ giáo hội cũng thừa nhận đây là nơi thần linh nghỉ lại? Nếu vậy thì số phận của đội Tự Do đang như sợi chỉ mành treo chuông rồi!

Ngay lập tức, Cyrax lộ ra một vẻ mặt khó xử!

- Cô gì ơi... à Jane đúng không? Tôi không biết nói sao, có điều nếu như không có cô ở đây, bóng tối lại phát tác xâm chiếm cả người tôi thì tôi phải làm thế nào?

- Tôi... rất xin lỗi! Nhưng tôi đang mang trong mình nhiệm vụ rất quan trọng, và nếu thành công thì anh cũng có thể thoát ra khỏi nơi đây được mà!

- Cô nói thế mà nghe được à? Chẳng phải Chủ dạy chúng ta phải biết yêu thương, giúp đỡ lẫn nhau trong cảnh hoạn nạn sao? Cô là nhân viên thần chức, càng phải tuân theo lời dạy của thần chứ? Tôi cũng đâu có đòi hỏi nhiều, chỉ cần cô cho tôi phương pháp để kiềm chế thứ này lại thôi chứ có gì mà khó khăn thế?

Gương mặt Jane méo xệch đi, tay vặn xoắn vào nhau vô cùng bối rối. Cyrax nói đúng, trách nhiệm của cô là cứu giúp người gặp khốn khó, ấy vậy mà khi gặp phải tình huống đó thật, cô lại định từ chối không giúp.

Song cô thật sự có nhiệm vụ gấp mà! Bỗng dưng cô thấy nhớ thầy mình vô cùng! Hu hu thầy ơi, kẻ lạ mặt này đáng sợ quá!

Nhìn thấy biểu cảm như sắp khóc của Jane, Cyrax bèn cười thầm trong lòng. Gã ném ra lá bài tẩy cuối cùng.

- Tôi biết cô cũng có chuyện khó giải quyết, hay là thế này đi. Tôi có một người bạn, người này có khả năng giải quyết được cánh tay quái dị của tôi. Song hiện tại người đó đang tiến vào bên trong Tòa thành cổ rồi, còn tôi thì vì một ít xích mích nhỏ nên ở lại đây.

Nói đến cuối câu, giọng Cyrax không khỏi nhỏ đi vài phần. Tuy nhiên gã nhanh chóng nói tiếp.

- Vậy nên nếu như cô có bất cứ thứ gì, nước thánh, bùa chú, thánh giá, gì cũng được, thì làm ơn cho tôi mượn. Tôi chỉ cần kiềm chế được thứ bóng tối này cho tới khi gặp bạn mình thôi là đủ!

- Ồ, anh cũng có ý định tiến vào bên trong tòa thành đó sao? Tôi thấy anh cũng có vẻ mạnh, anh có muốn lập tổ đội tạm thời với tôi không? Tôi có một vài phương pháp có thể làm chậm sự lan tràn của thứ này lại được đó!

Cyrax dừng lại, đưa tay lên trước ngực.

- Tôi báo trước, tôi chỉ bán sức, không bán thân đâu nhé!

- Đi chết đi!

Đổi lại cho một câu đê tiện đó là Cyrax ăn nguyên một đạp vào mông! Thế nhưng cũng vì thế mà không khí giữa cả hai trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

Thầy ơi, thầy nói con phải biết biến báo cho kịp tình hình. Hi vọng lần biến báo đầu tiên này của con là đúng! Mong Gildur nhân từ soi sáng cho con đường tương lai của con! Jane chắp hai tay, hướng mặt về phía mặt trời, thầm cầu nguyện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Shazam Aristole

Điều làm Gatrix và Vera giật mình, không phải là bởi có tiếng nói, mà bởi tại sao họ không phát hiện ra có thứ gì sau lưng. Nên nhớ rằng họ đang đi về phía bên trong tòa thành, sau lưng chỉ có chiếc cổng sắt dày nặng trịch.

Như vậy người có thể nói lên câu đó hoặc là mạnh vượt quá khả năng cảm ứng của họ, hoặc... không tồn tại! Và đáp án chính là trường hợp thứ hai!

Khi Gatrix và Vera quay lại, chỉ thấy một bóng hình mờ mờ màu xanh leo lét đang lơ lửng phía sau họ. Nó không hẳn là trong suốt, mà ẩn ẩn hiện hiện liên tục, giống như một ngọn lửa cháy bập bùng trong màn đêm vậy.

Gatrix nhìn về phía Vera, và hắn chứng kiến một màn đổi mặt nhanh còn hơn cả lật bàn tay. Gương mặt ửng hồng vì hoạt động quá sức của cô nàng lập tức biến thành nhợt nhạt, rồi xanh lè như tàu lá chuối, khi biểu cảm của Vera méo mó lại vì sợ.

- M...m...a! Ma kìa! Oa a a a!

Nói xong, Vera nhảy tót lên người Gatrix, tay chân quắp chặt lấy hắn, mắt nhắm tịt lại. Cô nàng la khóc om sòm.

- Cứu em với Gatrix! Ma kìa! Oa hu hu!

Gatrix dở khóc dở cười, dùng hai tay bồng lấy cô nàng. Thật may là cô vứt cái gậy xuống đất, chứ vừa gánh cả Vera lẫn chiếc gậy thì hắn sụm lưng mất! Bỏ qua thái độ trẻ con của cô nàng, Gatrix trả lời bóng ma.

- Xin chào! Vị đây là?

- Nơi đây không phù hợp lắm để nói chuyện! Sao hai vị không đi theo ta vào sảnh chính? Ít nhất chúng ta cũng tạm thời an toàn... lúc này!

Hồn ma không đáp lời Gatrix mà lảng sang chuyện khác. Nó lướt đi trong không khí, xuyên qua cả hai bọn họ, hướng về phía sảnh trước. Thấy vậy, Gatrix và Vera nhìn nhau, rồi cũng đi theo. Cảm giác khi hồn ma đó đi xuyên qua người khá là khó tả, giống như một cơn ớn lạnh rùng mình bất chợt vậy!

Thế nên nếu như chúng ta bỗng nhiên rùng mình một cái, có khả năng là vừa có thứ gì xuyên qua chúng ta đó!

- Anh không nghĩ một Succubus như em lại biết sợ ma đâu đấy?

- Anh thì biết gì chứ? Em gặp một số loài dã thú rồi, nhưng ma quỷ thì lại là chuyện khác! Nhớ năm ấy em còn bé, đang trốn trong một cái chuồng ngựa thì bỗng có ai đó vỗ vai.

- Ồ?

- Lúc em quay lại thì thấy một hồn ma đầu tóc rối bù, mắt lòi hết cả ra ngoài, toàn thân thối rữa, trông đáng sợ kinh khủng! Dù biết rằng đám hồn ma đó chỉ dọa người thôi, chứ không thể làm hại được em... song em vẫn sợ! Ám ảnh lắm anh biết không!

Vera tức tối đấm nhè nhẹ lên vai Gatrix làm nũng. Con Goblin bật cười.

- Thế nếu hồn ma đó định làm hại chúng ta thì sao?

- Nếu vậy em sẽ bóp chết nó ngay lập tức, cho nó chết hẳn luôn!

Gương mặt Vera đột nhiên đổi sang lạnh lẽo. Gatrix nhếch miệng cười. Nếu mà được thế thì đã tốt! Hồn ma không làm hại được người chỉ là một trong vô số loại hồn ma thôi. Có những người khi sống có tinh thần mạnh mẽ, lúc chết thành ma sẽ trở nên mạnh mẽ hơn cả trăm lần.

Chưa kể tới đám ác linh, vong linh, vu yêu các thứ, bọn này mới gọi là kinh điển! Ngoài ra, một số tồn tại mạnh mẽ không còn cần tới xác thịt để duy trì nữa, chỉ cần dùng linh hồn cũng có thể du hành qua các cõi. Những kẻ này mới là đáng sợ nhất, bởi xác phàm không ảnh hưởng một chút nào tới chiến lực của họ hết!

Cứ thế, Gatrix bế Vera đi suốt trên hành lang tối lờ mờ tĩnh lặng, theo sau lưng một hồn ma có thái độ khá cao ngạo. Đến lúc này, họ mới có thời gian nhìn kỹ hình dáng bên ngoài của nó. Hồn ma này sở hữu một gương mặt đẹp đẽ như mộng ảo, với một mái tóc màu bạc dài tới thắt lưng, và đặc trưng lớn nhất là đôi tai dài nhọn mọc xếch lên.

Một Tiên nhân, rất hiển nhiên! Do kẻ này đã chết lâu rồi, lại đang quay lưng về phía họ, thế nên Gatrix không thể kết luận được điều gì. Tuy nhiên căn cứ vào chất giọng, kết cấu gương mặt, khung xương, kết hợp với ký ức của hắn về tổ đội của Ishildur, thì Gatrix liều đoán đây là một Tiên nhân giống đực.

Gatrix đếm lại một lượt kết cấu của các thế giới. Tầng ngoài cùng là thế giới tuyết, nơi bọn họ ngập chìm trong tuyết và cái lạnh. Kế tiếp là chủ thế giới Shazam, với mức độ phát triển gấp nhiều lần bình thường. Tử giới là một thế giới phụ nữa, chỉ chấp nhận người chết du đãng.

Và khi bước qua cánh cổng sắt, họ lại tiến vào một chủ thế giới! Đúng vậy, kể từ thời điểm họ đạp chân lên hành lang này, họ đã tiến vào một chủ thế giới nữa. Tổng cộng đã có bốn lớp thế giới bên trong Shazam rồi, và Gatrix ngờ ngợ rằng đây còn chưa phải là kết thúc.

Trên quãng đường này, dù khung cảnh rất tối, nhưng đôi mắt sắc bén của Gatrix vẫn giúp cho hắn nhận ra được những bộ hài cốt nằm la liệt khắp hai bên đường. Điểm chung của những bộ xương khô này là đều bị đánh vỡ vụn, giống như bị đập bằng lực rất mạnh vậy.

Gatrix không dám đứng lại quá lâu để nghiên cứu thêm những tàn tích này, bởi hắn không chắc hồn ma kia có chờ đợi bọn họ không. Hắn không thể bỏ lỡ đầu mối duy nhất được, trong khi những bộ xương này hoàn toàn có thể quay lại để ngắm nghía sau cũng được.

Về phần Vera - hàiiii, con bé này giờ đang sướng tít cả mắt lên, không tính tiền!

Họ tiến vào sảnh chính, và choáng ngợp trước độ hùng vĩ của không gian nơi đây. Đó là một vùng vô cùng rộng, cũng phải thôi, thế mới ăn khớp với hình dạng của tòa thành khi nhìn từ bên ngoài. Toàn bộ tường được sơn vàng, kết hợp với những chiếc đèn pha lê gắn san sát trên tường, càng làm nổi bật thêm sắc màu ấm cúng đó.

Chính giữa trần nhà là một chiếc đèn chùm khổng lồ, làm từ thứ thủy tinh màu hổ phách không biết tên. Nguồn sáng nó tỏa ra không chập chờn như lửa, mà sáng rất đều và ổn định, khiến Gatrix khẳng định nó phải là sản phẩm phép thuật. Có lẽ chính giữa chiếc đèn này đặt một viên tinh hạch chăng?

Khi nhìn thấp xuống, thì điểm thu hút tầm mắt nhất của họ chính là bức ảnh gia chủ cực lớn treo ở tường đối diện với hành lang, cùng hai chiếc cầu thang uốn lượn dẫn lên tầng hai. Trên hình là một người đàn ông mặc phục sức quý tộc, với vẻ đẹp đặc trưng của tộc Tiên. Trên hông ông ta đeo một thanh bội

kiếm bằng bạc chuôi đen.

Hồn ma lướt lên trên những bậc thang được bọc trong thứ ngọc thạch màu trắng, tiến tới bức tranh. Nó đưa tay lên, đặt nhè nhẹ lên trên bức tranh, rồi lên tiếng.

- Như hai vị thấy, đây chính là ta lúc còn sống. Một hậu duệ của tộc Tiên. Còn nơi này...

Nó khoát tay một vòng, chỉ hàng loạt những cánh cửa chạy dài dằng dặc tới ngút ngàn, hô lên đầy tự hào.

- Nơi đây là thành bảo của ta!

Bỗng nhiên nó hạ thấp giọng đi một chút!

- Trước khi trận chiến đó diễn ra!

- Xin lỗi vì đã ngắt lời, nhưng chúng tôi có cách nào quay trở lại thế giới hiện thực không?

Gatrix ngắt đứt dòng cảm xúc miên man của hồn ma. Hắn làm gì có thời gian để nghe con ma này lải nhải những lời nói dối. Nếu như nó là chủ mưu, hoặc đại diện cho chủ mưu thì đây chính là lúc nó nói ra mục đích thật sự của mình.

- Người trẻ tuổi thật là... chẳng có chút kiên nhẫn nào cả! Đó là một câu chuyện dài, và ta nghĩ hai vị nên tranh thủ nghỉ ngơi đi vì sắp tới chúng ta sẽ phải chiến đấu tiếp rất ác liệt đó! Và làm ơn đừng đi linh tinh, bởi chỉ có trong căn phòng này, ta mới đảm bảo được an toàn cho hai vị mà thôi!

Nghe vậy, Gatrix và Vera liền ngồi phịch xuống dưới sàn nhà. Họ lấy ra khăn trải ra, bày biện đồ ăn thức uống lên trong cái nhìn ngạc nhiên của hồn ma. Nó không thấy kỳ lạ về việc hai người mạo hiểm này có nhẫn không gian, mà bởi những đồ ăn họ mang ra.

- Món này, món này nữa, ồ thật là kì lạ! Mặc dù ta không có cách nào ngửi hay nếm, song ta phải thừa nhận chúng thật ngon mắt! Ai làm những món này thế?

Vera tọng một chiếc bánh ngập mồm, chỉ tay về phía Gatrix. Sau một lúc định thần, cô nàng đã bớt sợ hồn ma này hơn. Hơn nữa cô cũng nhớ ra, bản thân không còn là con bé nửa người nửa quỷ yếu đuối năm nào nữa!

Hồn ma gật nhẹ đầu, tỏ ý kính trọng trước Gatrix, rồi bắt đầu lên tiếng.

- Câu chuyện này nên bắt đầu từ đâu nhỉ? Thời gian dài quá rồi nên ta cũng có chỗ nhớ chỗ quên. Đại khái vào khoảng bốn trăm năm trước thì phải? Lúc đó ta được mọi người gọi là...

Hồn ma dừng lại một chút, hai mắt nó bỗng sáng lòe lòe.

- Shazam! Shazam Aristole! Đúng rồi, Shazam! Toàn bộ tòa thành này, và khu đầm lầy xung quanh đó đều là lãnh địa của ta, đặt theo tên của ta!

Bốn trăm năm? Đối với một thế giới hỗn chiến đầm đìa như Avalon này thì đó quả thực là một khoảng thời gian quá dài, bảo sao mà chẳng còn ai biết được nguồn gốc của khu đầm lầy này. Gatrix nghĩ ngợi, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

- Chiếc áo choàng này thật thú vị! Ta không có cách nào nhìn thấu được chân diện mục của ngài, xin hỏi nó là một loại chí bảo nào đó sao?

Shazam đột nhiên đổi đề tài câu chuyện, hướng sự chú ý về phía Gatrix. Hắn đặt tách trà xuống, xoay đầu về phía Shazam và nói.

- Ta rất tôn trọng những bậc tiền bối đi trước, bởi sự tồn tại của họ chính là tri thức và kinh nghiệm đúc kết lại. Nhưng xin hỏi ngược lại, thời đó của ngài, người ta vẫn thường hay hỏi những chuyện tư mật của các pháp sư khác như thế này à?

Shazam bèn xua xua tay.

- Xin lỗi, là ta thất kính rồi! Lâu lắm rồi ta mới thấy một sinh mạng sống vượt qua được Bình nguyên tử vong, nên khó tránh khỏi xúc động quá mức. Mong hai người thông cảm và tha thứ cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Chuyện đời Shazam

Shazam tiếp tục trầm ngâm trong dòng hồi tưởng.

- Khi còn sống, ta là một học giả. Tính ta vốn không ưa bạo lực lắm, mà lại thích tìm hiểu những tri thức cổ xưa, và khai phá thêm những kiến thức mới. Nhưng hai vị biết đấy, tộc Tiên chúng ta có tuổi thọ rất dài, rất rất dài.

Shazam thở dài.

- Vậy nên dù muốn hay không, ta cũng tự trở nên mạnh mẽ. Sinh ra là một chủng tộc tối thượng, lại có thêm tuổi thọ dài dằng dặc, quả thực đúng là một chênh lệch không thể lấp đầy!

Gatrix liếc thấy thái dương Vera có chút giần giật. Có vẻ như cô nàng còn chưa quen với phong cách tự cao tự đại của đám Tiên nhân này thì phải?

- Tiện đây, cô không phải là loài người đúng không? Chính xác hơn là không hẳn, có một phần trong cô là người thôi.

Vera nhìn Gatrix, và nhận được một tín hiệu gật đầu nhẹ từ hắn. Nếu như Shazam là tồn tại đứng sau tất cả, thì hắn hẳn phải chứng kiến cảnh Vera mất kiểm soát ban nãy rồi. Còn nếu không phải, thì cũng chẳng mất gì khi lật một lá bài lên cả.

Vera chuyển hóa trở về dạng Succubus. Kể từ thời điểm cô bị mất khống chế huyết thống tới giờ, Vera chưa từng sử dụng lại trạng thái này, và kết quả thì thật sự khiến người ta phải trợn tròn mắt! Chỉ thấy đôi cánh dơi của cô, vốn mang theo màu đen thăm thẳm như vực sâu.

Giờ lại chuyển sang màu đỏ, thậm chí còn có thể nhìn thấy những gợn lửa "chảy" bên trong đôi cánh! Ngay cả chiếc đuôi tam giác nhọn của cô cũng bị biến thành màu đỏ tương ứng. Hai chiếc sừng trên trán cô cũng biến mất, để lộ ra vầng trán cao thông thái sáng sủa lạ thường.

Và tất nhiên là tóc và mắt của Vera cũng đổi luôn sang màu đỏ rồi, cho nó tông xuyệt tông! Nhìn Vera lúc này thật khó có thể liên tưởng tới hình tượng một Succubus ma mị và đầy quyến rũ được. Thay vào đó, trông cô có phần nào đó... uy nghiêm?

- Khoan khoan, sao trông em lạ hoắc thế này? Có chuyện gì đã xảy ra thế?

Gatrix đón lấy ánh nhìn giễu cợt của Shazam, mồ hôi chảy ròng ròng sau lưng. Vốn dĩ đó là một câu chuyện rất đơn giản, Vera mất khống chế, hắn cứu giúp, chẳng có vấn đề gì. Song cái phần tiếp sau đó mới là thứ khiến hắn lo lắng.

Suy cho cùng, thứ bản thân không nắm chắc thì lúc nào cũng đáng sợ hết, đặc biệt là với những kẻ thích kiểm soát tất cả mọi thứ. Gatrix chính là một loại người như vậy. Hắn chỉ nhớ mang máng một số chi tiết kể từ khi cô gái đó xuất hiện, rồi cô ta thì thầm gì đó mà thôi!

Còn Shazam chắc chắn đã nhìn hết toàn bộ từ đầu tới cuối, và có vẻ như đó là một chuyện không mấy làm hay ho thì phải! Gatrix đằng hắng, bắt đầu sắp xếp từ ngữ để nói dối.

- Không được nói dối!

Đột nhiên Vera nghiêm mặt, hô lớn! Gatrix cười khổ. Hắn đã hứa với cô nàng sẽ không giấu diếm gì cô nữa. Tất nhiên câu nói này có đầy kẽ hở để lách, song trong tình huống hiện tại, Gatrix chỉ có duy nhất một sự lựa chọn là nói thật.

- Nếu vậy, anh báo trước, phần sau của câu chuyện anh không rõ ràng lắm, vì lúc đó thần trí anh khá mơ hồ...

Gatrix liếc nhanh về biểu hiện của Shazam. Con ma vẫn bình thản nhìn cả hai bọn họ, như một nhà phê bình nghệ thuật chứng kiến hai nghệ sĩ nghiệp dư tấu hài trên sân khấu vậy. Chậc, khôn khéo đấy! Nếu như lúc đó nó dám mở miệng tuyên bố có thể bổ sung cho Gatrix phần sau thì hắn đã nắm được đuôi con cáo già này rồi.

- Về cơ bản, em mất khống chế! Huyết thống của em trỗi dậy, khôi phục lại đôi cánh gãy cho em. Tiếp sau đó, từ bên trong người em, có một con chim lửa bay ra. Hai con vật chiến đấu với nhau ì xèo, rồi con chim lửa thắng. Sau đó anh mệt quá ngất đi và khi tỉnh lại thì em đã mang anh tới cánh cửa rồi.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Ừm!

Gatrix lại một lần nữa liếc nhìn Shazam. Mặc chiếc áo choàng này có một cái tiện lợi là nếu muốn nhìn sắc mặc người khác rất đơn giản, bởi họ không thể thấy được mặt của hắn. Tất cả những gì họ thấy chỉ là một màu đen kịt thôi!

Và lại một lần nữa, hắn phải thất vọng! Gatrix cũng tính tới trường hợp Shazam chỉ là một hồn ma vô tội không biết gì hết. Tuy nhiên không thể làm sao biết đúng không?

- Nói như vậy, con chim lửa đó là nhân cách phép thuật của em sao? Phép thuật của em đánh sấp mặt huyết thống, và bản thân nó cũng bị trọng thương. Có điều nhờ quá trình này, em lại trở nên mạnh mẽ hơn?

- Đại thể là vậy! Anh còn chưa có đủ thời gian để thực hiện thêm cái bài kiểm tra chuyên sâu hơn! Mà nếu muốn cũng không có tài liệu!

- Ồ, ở trạng thái này em có thể cảm nhận lại phép thuật được rồi này!

Vera mừng rỡ, lầm rầm một câu thần chú trong miệng. Từ đầu ngón tay, một quả cầu lửa dần dần xuất hiện, mang theo độ nóng khủng khiếp tới mức mồ hôi chảy ròng ròng khắp gương mặt Gatrix.

- Có vẻ như cường độ phép thuật mạnh lên thì phải? Song cơ thể em lại yếu đi!

Vera dập tắt ngọn lửa, thử đấm đấm vài cái vào trong không khí. Tốc độ của cú đấm chậm hẳn đi so với đòn đánh thông thường của cô. Thông qua ước chừng, Gatrix đánh giá cơ thể ở dạng người của Vera đã tương đương với một đấu sĩ cấp trung sử dụng đấu khí, tức là cỡ Cyrax vậy.

Nhưng khi sử dụng trạng thái huyết thống - hắn không dám gọi cô là Succubus nữa, thì cơ thể của Vera chỉ còn tương đương đấu sĩ thực tập mà thôi! Về phần phép thuật, thì cô nàng ở trạng thái này đã vượt qua lằn ranh người làm phép cấp trung, và bắt đầu có xu thế thách thức tầng thứ cao hơn rồi.

- Hừm, như vậy em giờ có hai dạng chiến đấu rất phân biệt, dạng người thì khỏe như thú, còn dạng... kia thì phép thuật vô cùng hùng mạnh. Em có thể chuyển đổi hai dạng liên tục được không?

Vera nhắm mắt, rồi lắc lắc đầu.

- Giống như chuyển đổi sang dạng này sẽ làm dạng kia bị suy yếu một thời gian vậy! Em hiện tại không thể quay về trạng thái loài người, mà cần phải có thời gian nghỉ ngơi trong chốc lát mới được!

Gatrix bắt đầu tiến hành phân tích những thay đổi của Vera. Cô nàng đạt được một ngưỡng sức mạnh rất lớn, nhưng lại không còn sự linh hoạt như ngày xưa. Điều đó khiến hắn không thể không nghĩ lại về việc chuyên môn hóa cho cô nàng có còn hợp lý không.

Trong mắt Gatrix, ma vũ song tu có thể bỏ từ sớm, chứ với tiềm năng hiện tại của Vera, nếu cho cô học Chấn động cũng không hề tệ chút nào. Chưa kể khi Cyrax không còn trong đội, vị trí chủ công đang thiếu khuyết, thì Vera cũng có thể đảm nhiệm tạm nếu cần.

- Gatrix? Ây ây Gatrix? Anh đang nghĩ gì thế?

- À không! Mời ngài kể tiếp câu chuyện đi, Shazam! Chúng ta bị phân tán hơi nhiều rồi đó.

Gatrix giật mình tỉnh lại, nhanh chóng đẩy quả bóng sang cho Shazam. Lão hồn ma hơi sửng sốt đôi chút, rồi mỉm cười gật gù.

- Đúng vậy, mời hai vị nghe tiếp câu chuyện!

Đó là một câu chuyện dài, rất dài, chưa kể trong quá trình đó Shazam thỉnh thoảng lại ngắt quãng hoặc lạc lối trong dòng hồi tưởng, khiến cho câu chuyện càng thêm mệt mỏi. Cuối cùng khi lão ta kể xong, Gatrix buộc phải ngồi im chải chuốt lại câu chuyện một lần cho dễ hiểu.

Shazam là một Tiên nhân, sống ở đâu đó khoảng một ngàn năm trước theo lịch Malus - lúc đó vương quốc này còn chưa tồn tại! Ông ta là một học giả, am hiểu không chỉ các loại tri thức hàn lâm, mà còn cả phép thuật và võ thuật.

Shazam không mô tả chi tiết lắm cường độ sức mạnh của mình, song thông qua một vài minh chứng như tự tay dời núi xây thành, hay hô mưa gọi gió, thì Gatrix khẳng định lão khọm già này bét nhất cũng đạt tới cấp độ huyền thoại và đại pháp sư, đồng thời!

Ông ta xây nên tòa thành này ở khu rừng nguyên sinh Shazam - ngày ấy nó còn chưa phải là đầm lầy. Tất cả những người hầu kẻ ở bên trong thành đều là do Shazam đi khắp nơi thu thập về, bao gồm trẻ mồ côi, người không nơi nương tựa. Trong mắt người dưới, Shazam chẳng khác nào thánh sống!

Ông ta cho họ bánh mỳ, nước uống, chỗ ở. Shazam bảo vệ bọn họ khỏi thú dữ và những hiểm họa khác, chỉ để đổi lại là ba bữa cơm và nhà cửa gọn gàng sạch sẽ. Thời kì đỉnh điểm, tòa thành này có khoảng hai trăm kẻ hầu người hạ, dọn dẹp và bảo dưỡng toàn bộ khu thành rộng lớn này.

Không chỉ vậy, ông còn chọn ra một số những người có tiềm năng, dạy cho họ võ thuật hoặc phép thuật tùy theo thiên phú, để bọn họ giúp ông cai quản khu thành này khi bản thân vắng mặt. Shazam là một người hòa nhã và dễ tính, khi ông không có những yêu cầu khắt khe gì với người dưới.

Ngoại trừ bệnh kiêu ngạo cố hữu của tộc Tiên, tất nhiên! Cái này không phải là do Shazam kể, mà là Gatrix tự suy đoán ra, thông qua thái độ hợm hĩnh của lão ta khi kể chuyện cho họ.

Về phần đối ngoại, do tính cách ham học hỏi và xa lánh cuộc đời, nên Shazam cũng không gây thù chuốc oán với ai. Trong khi các chủng tộc khác phải chém giết lẫn nhau, tranh đoạt thiên tài địa bảo, thì đám tai dài này chỉ cần sống lâu là lên huyền thoại. Cuộc sống mà, âu cũng là cái liễn!

Cuộc sống của Shazam cứ thế tiếp diễn, ngày ngày hết nằm lại ngồi nghiên cứu khoa học, chờ người dâng đồ ăn đến tận miệng. Rồi khi Shazam lão hóa, ông ta có thể khoác thêm bộ áo chùng và chiếc mũ chóp nhọn, rồi mở học viện nào đó cũng được.

Mọi chuyện thay đổi kể từ một lần Shazam đi giải khuây trong một phiên chợ của loài người. Lúc đó là khoảng bốn trăm năm trước thời điểm Gatrix và Vera gặp ông ta bây giờ. Thời ấy con người đã bắt đầu thoát khỏi trạng thái mông muội, dần dần tìm ra cách vật lộn sinh tồn trong cái xã hội tôn thờ nắm đấm này.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Vấn đề của tộc Tiên

- Quý ngài lịch lãm, xin mời ngài mua những trái cam ngon ngọt này đi! Ngài nhìn xem, vỏ của chúng căng mọng, sáng bóng, đảm bảo là hàng tuyển chất lượng cao. Chỉ cần ba đồng xu một túi thôi thưa ngài!

Người bán hàng tìm cách chèo kéo chàng trai bước qua mình. Là một người có nhiều năm lăn lộn thương trường, đôi mắt sắc bén của ông ta mách bảo rằng đây là một người có vai vế. Chẳng cần nói đâu xa, chỉ cần nhìn vào đống quần áo lụa là mềm mại như nước kia là biết không phải thứ phàm vật rồi!

Người bình thường bọn họ chỉ có thể mặc những thứ vải thô nặng, bốc mùi nồng nặc chứ nào có thể khoác lên thứ chất liệu mát rười rượi như lụa được chứ? Chưa kể, từ người đàn ông này toát ra một thứ mùi thơm rất kì lạ, khiến người nào ngửi phải cảm thấy khoan khoái không thôi.

Bỗng dưng người bán hàng nhận thấy có một lực cản vô hình nhưng cực kì mạnh mẽ đang chặn mình lại, không cho tiến thêm một bước! Biết rằng bản thân vừa chọc phải họa lớn, ông ta lập tức quỳ rạp xuống sát đất khóc ròng.

- Kính xin ma pháp sư tôn kính tha thứ cho kẻ ngu xuẩn này! Tôi đúng là có mắt không tròng mới dám xúc phạm vào một người đáng quý như ngài!

Chàng trai phẩy tay, và người bán hàng từ từ "đứng" dậy. Nó không hẳn là ông ta tự nguyện đứng lên, mà bởi có rất nhiều các lực khác nhau tác động vào cơ thể ông ta, cưỡng ép ông ta đứng lên!

- Được rồi, ta tha thứ cho sự vô tri của ngươi! Về phần mua cam...

- Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân xin dâng tặng ngài toàn bộ chỗ cam này để tạ tội ạ!

- Ta định nói là ta không có hứng thú với loại quả này. Ông có thể giữ lại chỗ hoa quả đó!

Nghe vậy, người bán hàng lại một lần nữa khóc ròng, cúi đầu tạ ơn rối rít, cho tới khi chàng trai khuất bóng hẳn. Ở thời đại này, lang vương Sirius còn chưa thành danh, vị thế của người làm phép vẫn là tuyệt đối!

Một pháp sư khi vui, có thể ban thưởng cho ngươi vô số tài bảo mà ngươi nằm mơ cả đời cũng không tưởng tượng ra được. Tuy nhiên mọi sự đều có hai mặt, một khi người làm phép bực mình, kẻ đó có thể tiện tay nguyền rủa cả một vương quốc kéo dài hàng trăm năm.

Chẳng có lí do gì cả, họ mạnh hơn nên họ có quyền! Đó là quan điểm lúc đó của đa số người làm phép. Vị thế của phép thuật là tuyệt đối, đấu sĩ chỉ là cu li, thần chức là lũ chó săn. Tất nhiên, cũng vì thái độ hợm hĩnh này mà giáo hội mới tống không ít pháp sư lên giàn hỏa thiêu.

Trên thực tế, chỉ có một số nhỏ các pháp sư có quan điểm quá đỗi bất thường mới bị giáo hội đốt cháy, căn bản là họ cứ lảm nhảm nhiều quá tới mức tẩy não được không ít tín đồ. Có những thông tin sai, song khi không ai thèm chỉnh sửa - vì họ cho rằng nó quá rõ ràng, thì lại có một số người thiếu hiểu biết cho đó là đúng.

Những người làm phép còn lại bị lên giàn thiêu đều được giáo hội ghi lại hết tất cả tội ác đã phạm phải. Thời gian đã quá dài để có thể kiểm chứng những tội danh này, có điều nếu như hỏi những người đã sống qua thời đó thì... đa phần là đúng người đúng tội!

Lấy ví dụ như Veronica, Tà nhãn ma nữ chẳng hạn. Cô nàng này là một thầy pháp đạt tới cảnh giới đại pháp sư, với rất nhiều các loại nguyền rủa cổ quái khó lòng phòng bị. Một trong những tội danh kinh điển nhất của cô ta là dùng mắt hóa đá nguyên một đội thánh kỵ sĩ, kế sau đó là đầu độc mấy đức vua liền, gây rối loạn không thể tả.

Không chỉ vậy, những sản phẩm của Veronica còn được dùng trong một số vụ thảm họa sinh học. Ít nhất có bốn vụ bùng phát dịch bệnh dẫn tới phải tiêu diệt và thiêu đốt toàn bộ khu dân cư có liên quan tới thí nghiệm của Tà nhãn ma nữ. Nói ngắn gọn, cô nàng này chết không hết tội!

Thế nhưng nếu như hỏi Veronica có ăn năn vì những hành động của mình không, thì cô nàng tuyệt đối không thèm liếc mắt một lần! Đây chính là thái độ chung của những sinh vật đứng trên tầng đỉnh cao của thế giới. Đối với chúng, những kẻ yếu chỉ như loài kiến, muốn giết là giết, muốn chơi đùa thì chơi đùa, hoàn toàn không có áp lực!

Có một câu châm ngôn như này: "Khi gặp người làm phép, đầu tiên hãy nhường đường, sau đó quỳ mọp xuống, bày ra tư thế hèn mọn phục tùng nhất, có lẽ ngươi sẽ giữ được một mạng!". Đây là một câu tục ngữ đầy cay đắng, và kể cả khi ở hiện tại, nó cũng chỉ bổ sung thêm cụm từ đấu sĩ, chứ bản chất chẳng thay đổi gì cả!

Chàng trai sau khi bước qua một dọc khu chợ, mua cho bản thân và gia nhân một ít đồ lưu niệm, quyết định dừng lại nghỉ chân bên một vọng đài gần đó. Công trình này được xây trên nền đất cao hơn hẳn khu chợ sầm uất dưới kia, bao quát được một khu vực rất rộng lớn.

Shazam thở dài một cái, đặt mông lên trên chiếc ghế đá đã mòn nhẵn. Đây là ngày thứ ba trong lần du hành này của ông ta, và cũng là ngày cuối cùng. Cứ thỉnh thoảng, Shazam sẽ rời khỏi tòa thành, tìm tới một vùng đất trông có vẻ phát triển, rồi hóa trang thành một con người để tìm hiểu trình độ văn hóa nơi đó.

Quan niệm của Shazam là mọi loài đều có chỗ đáng để học hỏi, ai cũng có thể là thầy của ta! Mang theo tâm tính khao khát tri thức đó, nên những pháp sư cùng thời thường gọi Shazam là Shazam áo vải là vậy!

Theo quan niệm của các đồng hành, thì những chủng loài thấp kém yếu đuối không đáng để học hỏi. Tất cả những gì bọn họ có chỉ đơn giản là vô vàn

các thói hư tật xấu, với hàng trăm hàng ngàn tội lỗi mắc phải. Một vài người thiện lành còn khuyên Shazam đừng nên dính líu quá sâu tới con người, bởi ông rất có thể sẽ nhiễm phải thói hư tật xấu của họ!

Mặc dù vậy, trong mắt Shazam, loài người vẫn là một chủng loài non trẻ và đáng yêu! Ông tránh hết sức có thể những tác động can thiệp lên xu hướng phát triển của dân tộc đó, tới mức dù có người chết trước mặt, Shazam cũng tuyệt đối không cứu.

Đối với Shazam, trách nhiệm của ông ta là người quan sát, chứ không phải một vị thánh sống. Hơn nữa nếu Shazam ra tay, thì rất có thể kéo theo nhiều phiền nhiễu khác nữa! Lúc đó thần linh còn hành tẩu trên thế gian, thế của giáo hội như mặt trời ban trưa, các pháp sư buộc phải tránh đi mũi nhọn.

Shazam đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc bồng bềnh của mình, cảm nhận làn gió tươi mát xoa dịu lên da đầu. Đối với một Tiên nhân, Shazam còn rất trẻ, quá trẻ để có thể nói lên điều gì. Ông mới khoảng ba trăm tuổi, và trong mắt những trưởng lão hở ra là nghìn năm thì đúng là Shazam "trẻ" thật.

Đương nhiên, Ashley chỉ là con nít thôi!

Chính vì thế, khi Shazam đề xuất ra ý tưởng nghiên cứu các chủng loài trước nghị viện, những trưởng lão tộc Tiên chỉ cười là vậy. Đối với họ, Shazam cũng giống như bao thanh niên khác, luôn muốn chơi trội để tìm cách chứng minh bản thân.

Các trưởng lão biết rằng chẳng thể nào thuyết phục được đám thanh niên này từ bỏ quan điểm của mình được. Thay vào đó, hãy cứ để thời gian dạy cho chúng một bài học, và thường thì bài học này sẽ rất đau!

Ít nhất thì quan điểm của Shazam vẫn còn dễ chấp nhận hơn là luận điểm tộc Tiên cần phải duy trì nòi giống bằng cách thông hôn với các chủng tộc khác! Kẻ đề xuất ra ý tưởng đó đã bị trục xuất khỏi tộc, sau rất nhiều lần thuyết phục không thành công.

Đùa gì vậy, dòng máu cao quý của tộc Tiên sao có thể bị pha loãng ra bởi những chủng tộc thấp hèn chứ? Đứa trẻ sinh ra còn không thể coi là Tiên nhân, chỉ là thứ á chủng hạ đẳng! Hành động man rợ đó chẳng khác gì đám Tiên bóng đêm - những kẻ bị đày ra khỏi tộc và phải trốn chui trốn lủi trong lòng đất.

Tiên bóng đêm là một nhánh khá đặc thù của tộc Tiên. Thành phần chủ yếu lúc đầu của họ là những Tiên nhân bị cô lập, đuổi khỏi tộc đàn. Trong khi các Tiên nhân khác bấu víu vào ân sủng cuối cùng của nữ thần, thì những Tiên nhân lưu đày này tự tìm ra cách riêng để sinh tồn.

Họ từ bỏ đi phong thái cao quý của Tiên nhân, thông hôn với những loài sinh vật dưới lòng đất để tạo ra những á chủng. Trong mắt họ, chính nữ thần là kẻ đã đẩy cả tộc Tiên tới bước đường cùng, vậy nên họ khinh nhờn nữ thần và những gì thuộc về nàng.

Món quà mà nữ thần ban cho họ, bao gồm tuổi thọ vĩnh hằng, vẻ đẹp vô tận, ngay lập tức mất đi hiệu lực! Nước da của họ đổi sang màu thâm tím, để dễ hòa mình vào trong màn đêm hơn. Tuổi thọ của họ cũng bị rút ngắn lại, chỉ còn vài trăm năm, chẳng khác gì những giống loài đoản thọ khác.

Cực chẳng đã, những Tiên bóng tối lúc đó đã tìm tới các thể loại tà thần để cầu xin giúp đỡ. Tà thần là những loại thần linh yếu kém, không có cách nào tham gia tranh đoạt tín ngưỡng một cách công khai với thần hệ Gildur.

Vậy nên chúng lẩn trốn trong bóng tối, len lỏi xúc tu ra những khu vực hẻo lánh, hút từng chút từng chút tín ngưỡng một để gia tăng sức mạnh. Để tăng tốc quá trình này, các tà thần thường yêu cầu tín đồ của mình hiến tế, và đó cũng là lí do vì sao mỗi khi có một giáo phái tà ác bị khui ra thì thường gắn liền với núi thây bể máu là thế!

Bên cạnh việc mất đi tuổi thọ và vẻ đẹp, trí tuệ vượt bậc của Tiên bóng đêm cũng suy giảm đáng kể, thế hệ sau lại kém hơn thế hệ trước. Những Tiên bóng đêm bèn tạo ra một phương pháp chiến đấu mới, hoàn toàn vận dụng cơ thể, và một chút lý giải phép thuật còn lại của bản thân, tạo thành nghề nghiệp hoàn toàn mới!

Kẻ săn phù thủy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Dân tộc Núi Thép

Tất nhiên, những vấn đề đó chẳng liên quan gì đến câu chuyện hiện tại cả. Ít nhất lúc này, còn kế tiếp thì ai biết được đấy!

Lại nói về Shazam, trong lúc ông ta còn đang mải ngắm nghía những sinh vật đoản mệnh nhưng thú vị trước mặt, thì có một điều khiến ông chú ý. Như đã nói, Shazam là một tồn tại khá hùng mạnh ở thời điểm đó - thật ra kể cả tới hiện tại, ông ta nếu còn sống cũng thuộc diện quái vật đấy!

Đối với Tiên nhân, thì vũ kỹ chỉ là mấy động tác luyện cho khỏe người, phép thuật mới là chìa khóa dẫn tới chân lý. Khá là nực cười, khi tộc Tiên cho rằng phép thuật khởi nguồn bắt đầu từ chính nữ thần sáng thế, do đó phép thuật chính là thần thuật.

Còn giáo hội tôn thờ những vị thần mới, không tin vào nữ thần sáng thế. Thần thuật của họ bắt nguồn từ quyền năng của những tân thần, ban cho nhân

loại. Dù sao thì thần của loài người vẫn đang hoạt động, chứ nữ thần của tộc Tiên chết sặc tiết ở xó nào rồi không ai biết!

Nói như vậy để thấy, mâu thuẫn giữa phép thuật và thần thuật cực kì sâu và phức tạp. Nó không chỉ là sự khinh nhờn của các pháp sư với thần linh, mà còn chứa cả mâu thuẫn giữa hai thần hệ, hai chủng tộc với nhau. Mà hai chủng tộc này, đều đã làm bá chủ thế giới một thời nữa!

Tân hoàng và cựu hoàng, tuyệt đối không thể dung thứ lẫn nhau!

Nhờ phép thuật, cho nên trong mắt Shazam, những người bên dưới kia hoàn toàn trần truồng như nhộng. Đương nhiên là Shazam còn lâu mới đạt tới nhìn thấu từng suy nghĩ bên trong mỗi người, song ngoại hình của họ chẳng thể nào thoát nổi khỏi mắt ông.

Béo hay gầy, xấu hay đẹp, bệnh tật hiển lộ hay ẩn giấu, đều nằm gọn trong hai con ngươi thông tuệ của Shazam. Trước phép thuật, trang phục không có bất kỳ ý nghĩa nào. Có điều đối với Shazam, ông ta không phải chủ tâm muốn săm soi hết riêng tư của người khác.

Nó giống như con người nhìn một con vật vậy, dù biết rằng con vật đó chẳng có bất cứ quần áo gì, nhưng chúng ta cũng chẳng có cảm xúc gì đúng không? Không chỉ vậy, bản thân Shazam còn là một Tiên nhân. Từ lúc sinh ra tới hiện tại, ông ta tắm trong vẻ đẹp hoàn mỹ của Tiên nhân.

Dăm ba nhân loại, tuổi gì lọt vào đôi mắt của Shazam chứ?

Có vẻ như khẩu nghiệp đến với Shazam rất nhanh, khi ông ta chuẩn bị sửa soạn đi về thì có một sự lạ lọt vào trong đáy mắt! Giữa một bầy người mà Shazam có thể nhìn xuyên suốt, tự dưng lại lòi ra một kẻ ông không có cách nào nhìn thấu!

Người này có hình thể hơi cao, nhỉnh hơn đa số giống đực loài người một chút. Trọng lượng của kẻ này cũng không có gì quá bất thường, chỉ tương đương một người phổ thông. Đó là tất cả những gì Shazam có thể thấy, bởi đôi mắt của ông không thể nào xuyên qua được lớp áo choàng màu xanh biển đen kia!

Điều đó khơi gợi lên sự tò mò của vị Tiên nhân. Shazam khẳng định không phải phép thuật của mình mất linh, bởi ông vẫn nhìn được những người khác một cách bình thường. Là do chiếc áo đó có năng lực che chắn phép thuật, hay nhờ một khí cụ nào khác?

Là một học giả, Shazam cực kì ngứa ngáy khi phát hiện ra một sự kiện mới mẻ nào đó mà ông không lý giải được. Đã mấy lần ông định tung ra nhiều loại phép thuật thăm dò khác, mạnh mẽ hơn để xuyên thấu qua lớp ngụy trang kia song đều kìm lại!

Hành động lén lút quan sát người khác là một điều rất bất lịch sự, đặc biệt là khi bản thân bị phát hiện! Shazam có thể dùng vế thứ hai để tự an ủi bản thân khi nhìn phàm nhân, song nếu như ông tiến xa hơn, rất có thể người lạ mặt kia sẽ coi đó là hành động khiêu khích.

Shazam không muốn có những rắc rối không cần thiết, bản thân ông ta cũng không ưa bạo lực. Thế nên để tránh làm kinh động tới người đặc biệt nọ, Shazam quyết định nán lại, chỉ dựa vào những tác động bên ngoài để suy đoán thêm về người này.

Người phụ nữ này có vẻ rất được nhiều người trong khu chợ biết đến, vì chỉ cần cô nàng mới bước vào chợ thôi, bao nhiêu người đã tíu tít chạy tới hỏi thăm. Vì sao Shazam biết đó là một người phụ nữ? Bởi ngay sau đó, cô nàng đã tháo chiếc mũ trùm xuống.

Đến tận lúc này, tức là thời điểm Shazam đã chết, đã thành một hồn ma vất vưởng trong tòa lâu đài của mình, ông ta vẫn không bao giờ quên được giây phút đó. Shazam đã dùng một tràng giang đại hải, bao gồm cả thơ, ca, hội họa để vẽ lại hình ảnh ấy cho hai đứa hậu bối sau này.

"Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả! Nàng tuyệt vời còn hơn cả những gì các ngươi có thể tưởng tượng. Lúc đó ta mới hiểu tại sao ta chỉ là đứa trẻ, một thiếu niên chưa lớn trong mắt các trưởng lão."

Thời khắc đó, đối với ông ta, mọi thứ như tối sầm lại, chỉ còn một điểm sáng duy nhất nổi bật lên trên tất cả. Toàn bộ tay chân của Shazam cứ như bị tước mất, còn lưỡi của ông đờ ra, không thể thốt nên một lời.

Sirius chắc chắn là đấu sĩ đạt cấp chiến thần đầu tiên của lục địa... được người đời biết đến! Còn trong nội bộ tộc Tiên, hay những sinh vật có phẩm giai cao hơn hẳn nhân loại như thiên sứ, ác ma thì việc đạt tới cấp chiến thần là điều quá đơn giản.

Và giờ thì ngay đến cả trong nội bộ loài người, Sirius cũng chẳng phải là người đầu tiên nữa. Trên thế gian này có biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, họ nếu như không muốn khoe khoang với đời thì chẳng có cách nào để sử sách ghi lại được cả.

T"ara chính là một cô gái như vậy. Sinh ra trong dòng dõi tộc trưởng vùng Núi Thép, ngay từ thuở nhỏ, T"ara đã thể hiện ra một thiên phú đủ khiến người khác phải khiếp hãi. Năm ba tuổi, trong lúc lũ trẻ con cùng lứa còn đang nhảy nhót chơi bời, thì T"ara đã biết làm những công việc nặng nề của đàn ông như đi săn, chặt củi, gánh nước.

Núi Thép là một vùng đất khắc nghiệt! Ở nơi này, chó ăn đá còn gà thì ăn sỏi. Đất đai quá khô cằn, trong khi khí hậu thì lúc nóng lúc lạnh vô cùng cực đoan, nên rất khó để trồng trọt canh tác. Ít nhất ngọn núi này còn có một con suối chảy từ vùng đỉnh núi xuống để nuôi sống vài trăm con người sống nương tựa trên nó.

Sẽ có người tự hỏi, nếu như đó là một miếng đất khó sống đến như vậy, thì tại sao những người dân Núi Thép vẫn bám trụ lại nơi đây? Cái này thật sự rất khó để giải thích, bởi có những thứ nó thuộc về truyền thống, thuộc về văn hóa của một vùng dân cư rồi.

Đối với người Núi Thép, ngọn núi là nơi chôn rau cắt rốn của họ, là nơi mà biết bao thế hệ cha ông họ đã nằm lại, để con cháu có thể tiếp tục công cuộc cải tạo thiên nhiên. Không chỉ vậy, Núi Thép còn sở hữu một loại đặc sản vô cùng quan trọng.

Thứ kim loại nằm bên dưới những lớp đất đá khô cằn ở Núi Thép là một trong những nguyên liệu rất quan trọng để chế tạo ra những vũ khí thượng hảo hạng, với phẩm chất rác rưởi nhất cũng là cấp tốt. Còn phẩm chất cao cấp thì cứ nhan nhản như lợn con!

Vậy thì tại sao một vùng đất béo bở như vậy lại chẳng có thế lực nào tới tranh? Do hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt, đã tôi luyện nên con người ở xứ này phải gọi là cực kì mạnh mẽ! Dùng thang đo đấu sĩ tiêu chuẩn bây giờ áp vào thời đó thì...

"Đấu sĩ cấp trung là dân thường, võ sĩ bét nhất cấp cao, tộc trưởng huyền thoại".

Quả thực là một dân tộc vô cùng đáng sợ đúng không? Cướp được đất từ đám cơ bắp này đã khó, mà khai thác quặng kim loại còn khổ hơn! Những thớ kim loại lấp lánh đó nằm tít sâu bên trong lòng núi, đào vào tới nơi đã khổ, tách được chúng ra càng khổ.

Thay vào đó, nếu như duy trì những người dân Núi Thép như thế này thì các nhà buôn hoàn toàn có thể dùng tài nguyên tối cần thiết để ép giá kim loại. Thử nghĩ mà xem, vùng Núi Thép này thiếu nhất là gì? Chính là lương thực thực phẩm chứ gì nữa!

Đối với bọn họ, đồ ăn, thức uống, quần áo, công cụ có lẽ chỉ là đồ rẻ hều, bày đầy đất, song với những con dân Núi Thép, chúng còn quý hơn bất cứ thứ gì! Cái này là vấn đề về tầm nhìn thôi, và mọi thứ đều diễn ra sòng phẳng theo nhu cầu, không có gì là lừa đảo ở đây cả!

Mọi thứ bắt đầu thay đổi khi có một ngày, vị tộc trưởng kế nhiệm thứ ba mươi ba của tộc Núi Thép mang về ba đứa trẻ. Người đàn ông này khi còn trai tráng đã cảm thấy chán ghét cuộc sống tù túng nơi Núi Thép, nên đã bỏ núi ra đi, mong có một ngày tìm được phương hướng mới cho cả tộc.

Ông ta nói, ba đứa trẻ này là con của ông với một người phụ nữ rất hùng mạnh. Vì nhiều lí do khác nhau, người đàn bà đó không thể theo ông trở lại Núi Thép được. Còn với vị tộc trưởng, theo thời gian và tuổi tác lắng đọng dần, trách nhiệm của một người lãnh đạo dần dần lấn át đi thứ cảm xúc bồng bột thời trai trẻ.

Vậy nên họ chia tay! Người tộc trưởng ôm theo ba đứa con trở lại vùng núi, còn bà vợ thì biến đi đâu ông ta không quan tâm, ấy là ông ta nói thế! Ba đứa trẻ đó bao gồm hai gái và một trai, trong đó hai cô chị thì mới vừa tròn hai tuổi và một tuổi, còn cậu em thì chưa dứt sữa nữa!

Đó là những tháng ngày vô cùng gian nan vất vả của vị tộc trưởng. Ông vừa phải lãnh đạo người dân tiếp tục vật lộn trong cuộc mưu sinh với thiên nhiên, vừa một nách cáng đáng ba đứa nhỏ chưa lớn. Có những đêm, ông phải lọ mọ chạy tới từng nhà, xin những người đàn bà trong tộc một ít sữa vì cậu con trai còn quá nhỏ gắt ngủ!

Cho dù hoàn cảnh khắc nghiệt, nhưng vị tộc trưởng thứ ba mươi ba vẫn cố gắng dùng hết tình yêu thương và sự nghiêm khắc để uốn nắn những đứa con của mình. Thật may cho ông, là cô lớn trong nhà dù còn rất nhỏ đã vô cùng hiểu chuyện. Cô bé đã biết phụ giúp bố mình chăm sóc hai em, để ông có được những giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi sau cả ngày vất vả.

Và tên ba đứa trẻ đó lần lượt là T"ara, Veronica và Drake!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 228: Tara

T"ara là một hiện tượng!

Nếu như thời điểm đó, không phải các thần linh vẫn còn đi đầy đất, thì chắc chắn người ta sẽ cho rằng cô bé chính là một vị thần linh chuyển thế. Mức độ trưởng thành của T"ara vượt xa bất cứ những gì mà phàm nhân từng nghe đến thời bấy giờ.

Ba tuổi, T"ara đã biết làm những công việc mà một người phụ nữ nội trợ cần phải làm. Tám tuổi, T"ara vô địch khắp cả ngọn núi! Đây là một minh chứng nghe rợn cả người, khi đây không phải là một bộ tộc bình thường. Đây là người Núi Thép, nơi đấu sĩ cấp cao nhiều như rươi, đấu sĩ huyền thoại cũng có.

Và một đứa trẻ tám tuổi, năm đó đánh cho bố mình nằm bò ra đất, mất ba ngày tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục được! Nếu như T"ara không phải thần linh chuyển thế, thì thật sự chẳng có cách nào có thể lý giải vì sao mà một bé gái vắt mũi chưa sạch lại có khả năng chiến đấu khủng khiếp đến như thế!

Song thực tế đã chứng minh, T"ara là một cô nàng "sạch"! Không có bất kỳ nguyền rủa, hay chúc phúc nào được đặt lên cô bé! Dù cho vị tộc trưởng có cất công lặn lội xa tới đâu, nhờ tới thầy cúng cao tay đến thế nào, cũng chẳng thể moi ra được một dấu vết của thần linh bên trong người T"ara.

Vậy nên ông chấp nhận! Chấp nhận rằng con gái mình có lẽ là thiên tài cả nghìn năm mới có một! Và có lẽ, biết đâu đấy, T"ara chính là nguồn gốc để thay đổi vận mệnh cả dân tộc Núi Thép?! Và cũng chỉ có T"ara mới có biểu hiện lạ thường đến như vậy.

Hai đứa con còn lại của ông, Veronica và Drake, tuy cũng có những dấu hiệu của một thiên tài, song chúng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được. Veronica bộc lộ ra hứng thú với các câu chuyện cổ tích từ nhỏ, còn Drake thì tuy hơi lầm lì, nhưng đó là một đứa trẻ kiên cường.

Thời gian cứ thế thấm thoắt trôi, và ba đứa trẻ dần lớn lên, mang theo hình hài đẹp đẽ của tuổi trưởng thành. Drake trở thành một chàng thanh niên vạm vỡ, đẹp trai, trầm lắng như chính bản thân ngọn Núi Thép vậy. Không ít những cô gái trong tộc đã thả thính với cậu, song Drake chẳng đáp lại một ai cả.

Cũng thật khó cho cậu chàng, khi có hai người chị phải nói là hoàn mỹ đến như vậy!

Veronica lớn lên trong cái nhìn thèm khát của những người đàn ông trong làng. Veronica sở hữu một vẻ đẹp gợi cảm và hờ hững đến kì lạ, khiến cho những người đàn ông nhìn thấy cô không khỏi ngứa ngáy trong lòng. Tất nhiên, lúc đó Veronica còn lâu mới đạt tới ngưỡng mộng ảo như Tà nhãn ma nữ hiện tại!

Chỉ có duy nhất T"ara, thiếu nữ T"ara, là khiến người Núi Thép khiếp sợ! Những kẻ đầu mọc đầy cơ bắp đó không có cách nào lý giải được vẻ đẹp mà T"ara sở hữu. Họ thừa nhận, T"ara rất đẹp, có điều đó không phải là thứ vẻ đẹp khiến họ khao khát.

Trên thực tế, khi đứng trước mặt T"ara, họ chỉ cảm thấy trong lòng trở nên yên bình, tĩnh lặng lại. Như một kẻ lữ hành tìm ra được chân lý giác ngộ, T"ara chính là đại biểu cho sự hoàn mỹ, một thứ mà ngay cả Tiên nhân cũng không thể nào cưỡng lại được.

Danh tiếng của T"ara, dù đã bị tộc trưởng ngăn chặn, vẫn lan xa ra khắp cả một khu vực rộng lớn quanh vùng Núi Thép. Không biết bao nhiêu chàng trai đã nườm nượp tìm tới để cầu hôn, song đều ảm đạm tay không ra về.

Không ít trong số họ đã chuyển sang làm giáo sĩ cho giáo hội, vì họ nói rằng, "đời này không thể nào gặp một người khiến trái tim họ rung động được nữa"! Nói như vậy để hiểu, sự tồn tại của T"ara đã trở thành một vấn đề lớn đến như thế nào cho vùng Núi Thép.

Để tránh mọi chuyện trở nên không thể khống chế, cũng như muốn ba đứa con tiếp tục hoàn thành tâm nguyện mà bản thân còn dang dở, vị tộc trưởng đã đuổi ba người con xuống núi. Là một người lang bạt đây đó nhiều năm, tộc trưởng thừa hiểu ba đứa con của mình có dư khả năng tự bảo vệ bản thân.

Đương nhiên, chuyện chúng ăn thua thiệt là điều không thể tránh khỏi, nhưng những người con của Núi Thép cứng rắn và kiên cường hơn mọi người tưởng nhiều! Phong ba bão táp không thể quật ngã họ, mà chỉ khiến họ thêm mạnh mẽ hơn mà thôi!

Chính vì thế, vào một đêm tối trời, không trăng không sao, ba người đã chia tay rời khỏi ngọn núi, với hẹn ước sáu ngàn lần trăng mọc và lặn sau, họ sẽ gặp nhau một lần nữa tại đây, để xem ai là người có thể mang được giải pháp về cứu giúp cả tộc.

Người con trai út tin rằng, hoàn cảnh ở Núi Thép vẫn có thể cải tạo được, cái họ cần là một thế lực đủ mạnh mẽ để nương tựa. Thời bấy giờ, giáo hội là một trong những tổ chức hùng mạnh nhất lục địa, khi cứ dăm bữa nửa tháng, lại có một thần linh hạ phàm để ra tay trừng phạt hay ban thưởng ai đó.

Theo như cái nhìn của Drake, nếu như có thể thuyết phục giáo hội cải tại vùng Núi Thép, các vị thần sẽ ra tay biến đổi thời tiết vùng này trở nên dễ sống hơn. Không chỉ vậy, xét trên vấn đề nhân lực, thì Núi Thép cũng có thể bán hoặc tiến cống những kim loại quý này cho giáo hội để đổi thêm những nhu yếu phẩm khác.

Và đó là lí do giáo hội sở hữu một trong những cường giả mạnh khét tiếng lục địa, thẩm phán Drake!

Về phần người con gái thứ hai, cô không tin bất cứ một ai cả! Cô nghĩ rằng, chỉ có tự bản thân dân tộc Núi Thép mới có thể cứu được chính họ. Hoàn cảnh khắc nghiệt? Khắc nghiệt đến như nào?

Mùa đông tuyết phủ kín ngọn núi, không tìm được bất cứ nguồn lương thực nào hết! Đấy là còn chưa kể tới tuyết lở hay các loại thiên tại khác. Còn khi mùa hè xuống, mặt trời thiêu đốt toàn bộ bề mặt ngọn núi, khiến cho nước bốc hơi, động và thực vật chết không có cách nào sống nổi.

Nan đề của Veronica lúc này, là phải làm thế nào để tạo ra một hoàn cảnh phù hợp cho chủng tộc mình sinh sống. Ví dụ như có một loại thực vật nào đó có thể chịu nóng, chịu lạnh, chống hạn hán và tích trữ nước tốt chẳng hạn. Hay động vật thì thể chất phải mạnh mẽ, ít nhất tương đương đấu sĩ cấp thấp, và cho nhiều thịt để cung cấp năng lượng.

Hoặc cải tạo con người thành một loài mới có thể thích nghi hoàn hảo với điều kiện khắc nghiệt này!

Chính vì những bài toán đó, nên Veronica lao đầu vào nghiên cứu những thí nghiệm, nếu đứng trên góc độ loài người thì cực kì khó chấp nhận! Đối với người thường, mỗi một sản phẩm của Veronica chế tạo ra đều là một thảm họa.

Khi cô chế tạo ra loại lương thực có khả năng chịu nóng, chịu lạnh, ít tốn nước, thì chúng lại hóa thành thực vật ăn thịt người! Đây là điều rất dễ hiểu, bởi mọi thứ đều cần có năng lượng để phát triển. Veronica cắt cụt toàn bộ các hướng sinh ra năng lượng của chúng, thì buộc chúng phải tiến hóa theo con đường ăn thịt!

Nói như vậy thì chẳng phải những loài động vật to lớn nhưng ăn chay như voi hay huou cao cổ không thể tồn tại được đúng không? Thật ra người ta thường nói, ăn chay tốt cho sức khỏe, nên ăn chay trường để thanh lọc cơ thể... mới là lạ!

Cơ thể cần năng lượng, đặc biệt là khi nhịp sống càng ngày càng nhanh. Một con voi đúng là chỉ ăn chay cũng sống, nhưng nó dành ba phần tư thời gian trong ngày chỉ để ngoạm! Do thực vật có hàm lượng chuyển hóa năng lượng cực thấp, nên chúng phải dùng lượng để bù vào.

Và hiển nhiên, con người không thể dành cả ngày chỉ để ăn đúng không?

Loài thực vật mà Veronica chế tạo cũng vậy! Chúng không có dinh dưỡng để hấp thu từ đất, không thể quang hợp ánh mặt trời, lại càng không thể hút

nước để sinh tồn mà còn phải trữ nước! Vậy thì chúng sống kiểu gì? Phải sống kiểu gì nếu như không phải là hút sự sống từ những loài khác?

Nói về thực vật để mọi người hiểu, tư duy của Veronica đã sai ngay từ khởi đầu! Vậy nên với những loài động vật mà cô chế tạo ra... tất cả đều trở thành quái vật! Nếu như chúng không tự nổ tan xác mà chết do kiệt quệ năng lượng, thì cũng hóa thành những con dã thú đói khát cắn nuốt mọi thứ gặp phải!

Thế nên cô nàng chuyển hướng sang vi sinh vật để cải tạo đất đai! Chúng ta cũng biết tại sao lại có những thảm họa sinh học dính líu đến Tà nhãn ma nữ rồi đó!

Trong lúc cô em gái đang vùi đầu vào tìm chết, à không, là nghiên cứu khoa học, trong khi cậu em trai thì trở thành chó săn cho giáo hội, vậy thì T"ara làm gì? Người được mệnh danh là "Ánh rạng đông của ngọn Núi Thép" sẽ đi theo phương hướng nào để cứu vớt bộ tộc của mình?

Câu trả lời rất đơn giản, chuyển nhà! Theo T"ara, vùng đất chó ăn đá gà ăn sỏi đó hết hi vọng rồi! Trừ phi xã hội này phát triển thêm một bậc, công thương tiến bộ, tạo ra một vùng kinh tế xoay quanh ngọn Núi Thép, còn không sẽ chẳng có ai sống nổi ở đó hết.

Hiểu rõ tư tưởng này, nên ngay từ khi xuống núi, T"ara bắt đầu tìm kiếm một nơi ở mới để bộ tộc cư trú. Cô không muốn những người Núi Thép lại phải tiếp tục khai hoang một vùng đất nào nữa, nên không có gì tuyệt vời bằng gia nhập một nền văn hóa đã phát triển sẵn.

Tuy nhiên, chọn lựa khu vực nào cũng là cả một môn học vấn! T"ara sợ rằng nếu như bộ tộc cô tìm tới những vương quốc lớn, họ sẽ chỉ coi những người này như lính đánh thuê, lợi dụng sức mạnh của họ cho những mục đích xấu xa, rồi ném đi khi không cần.

Vậy nên sau nhiều năm dài đằng đẵng tìm kiếm, cuối cùng T"ara cũng phát hiện ra một vùng đất hòa bình. Ở nơi đây, kinh tế phát triển tương đối ổn, người dân thì thân thiện, cởi mở. Nếu như cô mang theo người trong tộc tới nơi đây, bọn họ có lẽ sẽ rất nhanh hòa nhập được với nhau.

Và đó cũng là nơi mà cô gặp một nửa định mệnh của đời mình, Shazam Aristole!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Chuyện tình không bình thường

Hiển nhiên, Shazam và T"ara là một đôi. Cho dù không cần nghe tới cuối câu chuyện, chỉ cần nghe lão khọm Tiên này phét lác nửa buổi về nữ thần của lòng lão, Gatrix cũng biết bọn họ rồi cũng sẽ thành cặp. Nhưng vấn đề nằm ở tiếp sau đó kìa!

Thực ra, mối tình này cũng không hẳn là đơn giản nhẹ nhàng gì. Nó thậm chí còn không thể gọi là một câu chuyện ngôn tình, bởi sự chênh lệch quá lớn giữa nhà trai và nhà gái! Shazam là một thằng oắt! Trước khi gặp T"ara, ông ta chưa từng học cách làm hài lòng một ai cả.

Mỗi một Tiên nhân đều là sự kết tinh của vẻ đẹp, trí tuệ, tài năng, chính vì thế họ cũng mắc luôn một trong những tội lỗi cổ xưa nhất của chủng loài trí tuệ: Kiêu ngạo! Theo quan niệm Shazam, chỉ cần ông hiển lộ một chút tư thái, là sẽ có được trái tim của người đẹp.

Tình yêu là một khái niệm mới mẻ, và nhà khoa học như Shazam không ngần ngại nếm trải nó một chút. Ngay từ đầu, mục đích của vị Tiên nhân đã không phải là một mối quan hệ lâu dài, chỉ đơn thuần là nghiên cứu. Với tâm lý vặn vẹo như vậy, việc Shazam cưa đổ được con gái nhà người ta mới là lạ!

Về phía nhà gái thì sao? T"ara có lẽ là thánh sống gần nhất loài người từng ghi nhận, khi cô nàng hoàn hảo trên bất cứ lĩnh vực gì mình quan tâm tới. Rất may T"ara không biểu hiện ra hứng thú với phép thuật, chứ không thì có lẽ những bằng chứng tài hoa của cô sẽ lại phải gạch thêm một đầu dòng lên cái danh sách dài bất tận đó mất!

Lớn lên trong sự ca tụng, yêu thương, ngưỡng mộ của những người xung quanh, chỉ có thể nói, bản chất của cô không phải là một người ham hư vinh, chứ không thì có lẽ cô đã phải trở thành một kẻ cực kì hống hách rồi!

Bất kể là ai, T"ara luôn dành cho họ sự tôn trọng và nụ cười rực rỡ như ánh bình minh. Những kẻ may mắn được trao tặng món quà đó miêu tả rằng chúng "bừng lên giữa đêm tối, soi rọi và tưới mát lên tâm hồn cằn cỗi của họ".

Chính vì đã quá quen với những lời tán tụng, đường mật từ người khác, nên không phải là T"ara cố tình làm cao. Chỉ đơn giản là rất khó có một người nào có thể đánh động được trái tim của cô. Tầm mắt cô lúc này đã ở quá cao rồi, và phải là một thứ gì đó đủ đặc biệt, mới có thể khiến cô chú ý.

Shazam có điều đặc biệt đó sao? Shazam không phải là kẻ biết yêu thương người khác, và người ông muốn cưa đổ lại là một người cần nỗ lực gấp bội để có thể tán tỉnh! Sự khác biệt giữa họ lớn như giữa trời với đất vậy!

Kể từ ngày hôm đó, Shazam không còn đọc sách khoa học. Thay vào đó, ông săn lùng hàng trăm những câu chuyện tình yêu, hỏi thăm hàng nghìn tình thánh của loài người. Số lượng các phương pháp Shazam dùng để tiếp cận T"ara có lẽ đủ khiến người ta phải rọn tóc gáy.

Mỗi một lần Shazam cố gắng, đều chỉ nhận được một nụ cười an ủi của mỹ nhân đến từ ngọn núi cô độc. Mỗi một lần ông đều bước đi trong hy vọng bừng bừng, để rồi cuối ngày hôm đó, Shazam ngập chìm trong chán nản và tuyệt vọng!

Có những lần, Shazam nản chí! Ông tự hỏi rằng liệu thí nghiệm này có đáng với công sức mình bỏ ra hay không? Dù sao trải qua từng đó thời gian, ông và T"ara đã gây dựng nên được một mối quan hệ tình bạn khá sâu sắc.

Cô ngưỡng mộ tri thức và học vấn uyên thâm của một học giả tộc Tiên. Còn ông... có lẽ ông đã từ từ nhận ra, những cố gắng của mình không chỉ hoàn toàn là thí nghiệm nữa rồi! Hơn một nghìn ngày, hơn một nghìn cách tán tỉnh, và Shazam vẫn chẳng thể nào công phá nổi trái tim của nàng công chúa mặt trời.

Vốn ban đầu, ông muốn cưa đổ cô, song giờ chính ông mới là người đổ trước, trở thành một kẻ xấu số tiếp theo trên con đường trải dài vô tận mang tên "Vô tình" của T"ara. Lý do duy nhất khiến Shazam chưa từ bỏ, là bởi ông đã có năng lực đề kháng tương đối ổn trước cái đẹp.

Nói gì thì nói, tộc Tiên cũng là một chủng tộc dùng mặt ăn tiền đúng không? Shazam bị hấp dẫn bởi sức mạnh của T"ara, nhìn nhiều hơn bởi ngoại hình của cô, có điều chính trái tim của T"ara mới là thứ khiến Shazam nỗ lực đến vậy.

Cuối cùng, trên cây cầu Papylus nổi tiếng, đứng trước tượng nhà vua Richard đệ tam, T"ara đã chính thức gật đầu trước lời tỏ tình chân thành của Shazam. Đó là lần đầu tiên, Shazam hiểu rằng có một thứ còn hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì trên đời, hơn cả khi lúc ông mất ăn mất ngủ mới nghiên cứu ra được một nan đề.

Ấy là khi được yêu, và được đáp lại! Bao nhiêu công sức, nỗ lực của Shazam, cuối cùng đã tới ngày đâm hoa kết trái. Sự sung sướng ngập tràn trong trái tim của đôi tình nhân non trẻ, và họ chẳng thể nào chờ đợi để quay về tổ ấm uyên ương nơi cánh rừng Shazam được nữa!

Đồng thời, kỳ hạn mười năm Núi Thép, hay sáu nghìn ngày cũng đã tiếp cận.

Khi Drake và Veronica quay trở lại dưới chân Núi Thép, họ đã chờ chị mình bảy ngày bảy đêm. Càng chờ, họ càng cảm thấy nóng ruột! Liệu rằng chị mình đang bận gì đó không thể dứt ra? Hay T"ara đã gặp bất trắc gì?

Hai người, lúc này đều đã trở thành nhân vật quan trọng của giáo hội, đã xông thẳng lên núi. Đứng trước tộc trưởng đương nhiệm, đồng thời cũng là cha của mình, cả hai mới biết T"ara vẫn luôn gửi thư về cho gia đình.

Mọi chuyện chỉ thay đổi vào khoảng ba năm trước, khi những lá thư bỗng nhiên đứt đoạn. Căn cứ vào nội dung của những bức thư cuối, có vẻ như T"ara đang kết bạn với một người đàn ông tên Shazam Aristole.

Nhân mạch của ngọn Núi Thép quá ít, và hoàn toàn không phù hợp cho một cuộc điều tra. Vậy nên vị tộc trưởng hi vọng rằng hai đứa con của mình có thể tìm hiểu xem kẻ tên Shazam này là ai, và T"ara đang ở đâu.

Bám chặt vào manh mối duy nhất này, hai người vận dụng toàn bộ nhân lực mình quen biết. Lúc này Drake, với tư cách là thẩm phán trẻ tuổi và tiềm năng nhất của giáo hội, ông có thừa quyền hạn để điều động đội ngũ tình báo trải dài khắp nơi của giáo hội.

Chỉ sau bảy ngày, một bản báo cáo sơ lược đã được đặt lên trên bàn làm việc của Drake. Qua những trang giấy đó, ông biết được Shazam là một pháp sư tộc Tiên, hiện đang cư trú ở cánh rừng Shazam. Kẻ này là một học giả, chỉ yêu thích nghiên cứu, chưa từng gây chuyện thị phi, thế nên giáo hội không quá quan tâm tới người này.

Còn phía Veronica, thì ngoài việc cô nhờ những người bạn là thầy pháp của mình nghe ngóng về một kẻ tên Shazam, cô còn tự tiến hành thuật bói toán để tìm hiểu xem tung tích chị mình đang ở đâu. Bói toán dù có chung kết quả với chiêm tinh, nhưng phương thức vận hành của chúng khác hẳn!

Chiêm tinh thuật, đúng như tên gọi, là nghiên cứu bầu trời sao để dự phán vận mệnh một sự kiện nào đó. Đối với một số thế giới, ở một số thời điểm, vận mệnh của nhiều sự vật hiện tượng có thể được phản chiếu lên trên bầu trời sao, và do đó chiêm tinh sư ra đời.

Điểm đặc thù của chiêm tinh thuật là độ chính xác rất thấp, nhưng cái giá phải trả cũng không lớn. Nó khảo nghiệm khả năng tìm thời điểm, diễn giải vận mệnh, và cả may mắn của chiêm tinh sư, song cũng chỉ đến thế mà thôi.

Còn bói toán là một phương pháp khác hoàn toàn! Nó là một trong những cách phổ thông và khả dĩ nhất để phàm nhân nhìn trộm vào sợi dây nhân quả, vốn không phải là thứ để phàm nhân có thể chơi đùa. Đối với nhân quả, chuyện đầu tiên phải nhắc tới chính là tiền đâu!

Cứ trả giá trước, rồi chúng ta nói chuyện! Thông tin ở cấp độ nào, sâu bao nhiêu, ảnh hưởng nhiều không, đều có thể khiến cái giá phải trả biến đổi liên tục. T"ara là một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất thời bấy giờ, thế nên việc dòm trộn nhân quả của cô nàng cũng khiến cho Veronica phải chịu một tác động không nhỏ!

Nó khiến đôi mắt của cô bị biến dị vĩnh viễn! Bất cứ thứ gì Veronica nhìn thấy đều sẽ bị hủ hóa, thối rữa. Những tồn tại mạnh mẽ có thể chống cự được một thời gian, chứ đồ vật thông thường thì gần như hủ hóa ngay tắp lự! Đó là lí do Jane cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy gương mặt thật của Veronica.

Không phải vì sắc đẹp mộng ảo của nàng ma nữ, mà bởi bản năng sinh tồn của cô mách bảo rằng, kẻ trước mặt đang giết chết cô dần mòn! Đương nhiên, Veronica cũng chỉ muốn nhìn cô cháu gái này một cái thôi, vì cô biết sức mạnh của Jane tới đâu, và cô bé có thể chịu đựng được bao nhiêu lâu trước khi tan rã.

Đớn đau thay, khi tâm nguyện lớn nhất của Veronica lại là sự sinh sôi nảy nở trên vùng Núi Thép, thì cô lại bị nguyền rủa đi ngược lại ước vọng ấy! Kể cả

khi sở hữu một đôi mắt tà độc đến vậy, kể cả khi phải chìm trong bóng tối, quyết không mở mắt, Veronica cũng không từ bỏ nghiên cứu.

Bởi vì người Núi Thép không bao giờ khuất phục! Thử thách chỉ khiến họ trưởng thành và mạnh mẽ hơn mà thôi!

Với cái giá nặng nề như vậy, ấy thế mà cô chỉ biết được chị mình đang ở một cánh rừng mang tên Shazam, nằm ở một vùng đất hẻo lánh. Kết hợp thông tin với cậu em trai Drake, cả hai khăn gói tìm tới tòa lâu đài của gã pháp sư tộc Tiên, để tìm cho ra tung tích chị mình.

***

Drake nhấp một ngụm trà, thở dài. Ông đưa tay, vuốt ve lên đôi mắt đang nhắm chặt của chị mình.

- Nếu như lúc đó em đến sớm hơn một chút, thì chị đã không phải hiến tế đôi mắt của mình rồi! Là lỗi tại em, em xin lỗi, Veronica!

Và tiếp sau đó, Drake ăn nguyên chiếc chày cán bột lên đầu!

- Thằng nhãi con này, chị đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đừng có tự trách bản thân! Là duyên phận đã đẩy chúng ta tới hoàn cảnh này, không thể đi ngược lại được đâu! Hơn nữa, cũng đâu phải chị mày mù hẳn, chị vẫn sống phây phây mấy trăm năm đó đấy thôi!

Veronica cười hồ hởi, an ủi cậu em trai. Nó đã có thể lừa được Drake, nếu như ông không đích thân chứng kiến cảnh chị mình khóc rấm rứt và lén lút trong những đêm hành trình về Shazam, vì sợ khiến cho em trai lo lắng! Trái tim của Drake quặn lại mỗi lần nhớ về hình ảnh ấy.

Ông nhấc tách trà lên, nhấp một ngụm.

- Chị nói đúng, là em tính đàn bà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Đại bản doanh của tà giáo đồ

Theo như lời kể của Shazam, thì hai chị em Veronica đã tìm tới tận trước cửa nhà ông. Dù đã giải thích đứt cả lưỡi, dù đích thân T"ara bước ra nói chuyện với hai người em của mình, họ vẫn không thể bị thuyết phục.

- Chị tôi đã ăn phải bùa mê thuốc lú gì đó của ông rồi!

Họ định dùng vũ lực để cướp đi T"ara, song lúc đó, Veronica với Drake cũng chỉ quanh quẩn chiến lực cấp cao. Mà đừng nói là lúc đó, kể cả là bây giờ, khi hai chị em bọn họ đã được xếp vào hàng ngũ mạnh nhất lục địa, cũng chẳng có cửa nào để đấu lại Shazam - T"ara cả!

Rất may là cặp vợ chồng son đã nương tay, chứ không thì Veronica cùng Drake cũng chẳng còn toàn mạng để mà trở về Núi Thép. Cả hai báo lại chuyện này cho bố mình, và vị tộc trưởng thứ ba mươi ba của ngọn Núi Thép là một kẻ cực kì cơ hội!

Ông nhận thấy rằng, đây không chỉ là một dịp hoàn hảo để mang con gái yêu trở lại, mà còn có thể tiện tay quơ một ít đồ vật từ thành bảo của Shazam. Tích lũy của một Tiên nhân hàng trăm năm qua là một con số rất khổng lồ, không cách nào tưởng tượng được. Chúng dư sức để biến cả vùng Núi Thép thành một đặc khu kinh tế mới.

Vậy nên, vị tộc trưởng này mang theo toàn bộ tộc nhân của mình, nướng vào một canh bạc chỉ được phép thắng. Đúng là Shazam có chiến lực cá nhân mạnh mẽ, song bên Núi Thép cũng đâu có kém nhiều. Họ người đông thế mạnh, kiến còn có thể đè chết voi, huống chi đây là một bầy sói!

Mang theo tâm lý được ăn cả ngã về không như vậy, một trận chiến đẫm máu đã nổ ra bên dưới chân tòa thành Shazam. Trái với dự đoán của vị tộc trưởng, Shazam cũng có thế lực riêng của mình, đó là những người được ông nuôi dưỡng chăm sóc từ khi còn là cô nhi.

Hai đạo quân lao vào nhau, bỏ lại không biết bao nhiêu xương và máu thịt. Sức mạnh của trận chiến lớn tới nỗi, nó làm cải biến luôn toàn bộ địa hình cánh rừng Shazam! Đất bị đánh lõm xuống, chạm tới một mạch nước ngầm, tạo nên địa hình đầm lầy như hiện tại.

Bản thân máu và thịt của những cường giả cũng là chất dinh dưỡng cực tốt để thúc đẩy sinh mệnh phát triển. Từ trên nấm mồ của họ, cây cối và sinh vật tiến hóa trở nên mạnh mẽ hơn, hùng vĩ hơn, dẫn tới cục diện Shazam hoang dã và nguy hiểm bây giờ.

Những người Núi Thép đã chiến đấu rất quả cảm, hay có phần mù quáng thì đúng hơn! Không chỉ một lần, Shazam kêu gọi hai bên ngưng chiến, song "bố vợ" của ông giống như có thâm thù đại hận gì với Shazam vậy, vẫn liều mạng xông lên chiến đấu tiếp.

Trận đấu chỉ thật sự ngừng lại đối với Shazam khi vị tộc trưởng ngã xuống. Đó là một tai nạn, Shazam không thật sự muốn bố của T"ara bị thương tổn, có điều họ đang ở trên chiến trường. Đao kiếm vốn không có mắt, và Shazam chỉ hơi quá tay...

Nhìn thấy cha mình gục ngã, T'ara hét lên một tiếng đau lòng. Cô đã không muốn tham dự trận nồi da xáo thịt này, và cô thật sự không tham gia! Tất cả những gì T'ara làm là đứng ngoài cuộc chiến, khóc lóc van xin cha mình ngừng tay.

Nỗi đau mất cha quá lớn, cùng cảm giác ăn năn xấu hổ, đã khiến T'ara đi tới lựa chọn cực đoan nhất! Shazam đã nhận ra những dấu hiệu, nhưng ông bị thương bởi cuộc chiến, nên đã chậm một bước! Bằng chính thanh kiếm gãy đôi của cha mình, T'ara đâm xuyên nó qua trái tim cô!

Không chỉ vậy, cô còn vận dụng đấu khí, phá nát toàn bộ cơ thể mình, khiến cho bản thân chết tới mức không thể chết hơn được nữa! Tất cả những gì Shazam còn níu giữ được chỉ là một cái xác vô hồn nát bấy của T'ara!

Trong cơn điên loạn, Shazam phát điên, sử dụng một nguyền rủa tối thượng, dẫn tới toàn bộ vùng không gian đã bị bẻ gãy khỏi dòng thời gian. Đầm lầy Shazam ở thế giới thực tại vẫn là một địa điểm có thật, nhưng ở thời điểm Đại nguyền rủa, một hình chiếu của nó đã bị bóc ra.

Trong hình chiếu này, tất cả những sinh vật, bao gồm động lẫn thực vật đều bị sao chép vào, cùng với đó là tòa thành Shazam. Đó là lí do mà tại sao ở thế giới hiện tại, chẳng có tòa thành nào, song ở thế giới này lại tồn tại một tòa thành cổ.

Đối với Shazam, đây là một kết quả chấp nhận được! Thế giới hình chiếu này sẽ là mồ chôn của ông ta với người vợ yêu của mình, cho tới khi hao hết năng lượng và tự sụp đổ. Tuy nhiên có một điều Shazam không ngờ, là oán hận của ông quá lớn!

Nó giống như một thứ mật ngọt, hấp dẫn rất nhiều các tổ chức tà giáo tiến tới đầm lầy Shazam tìm tòi. Rất nhiều giáo phái đã phải trắng tay ra về - một số thậm chí còn không có cơ hội trở về, có điều có một tổ chức đã thành công.

Chúng tìm được điểm liên kết giữa hai thế giới, và tiến vào bên trong Shazam-hình-chiếu. Tại đây, chúng thỏa thuê thực hiện vô số nghi thức tà ác, không sợ bị giáo hội phát hiện và tiêu diệt. Những nghi thức tà ác này đã đánh thức linh hồn của Shazam dậy.

Sau khi mất vợ không lâu, Shazam do quá thương nhớ, cộng thêm với vết thương phát tác sau trận chiến, nên đã nhanh chóng tử vong. Đáng lý linh hồn của ông phải quay trở về với vòng tay của thần chết rồi, nhưng không biết vì lý do gì mà Shazam vẫn tồn tại được dưới dạng linh hồn.

Dù không còn bất cứ sức mạnh nào, song với tri thức của một học giả, Shazam vẫn có thể nghiên cứu ra một hai phần về tình trạng của thế giới hình chiếu này. Tầng bên ngoài cùng, là cái mà Gatrix gọi là thế giới tuyết, là lớp rào chắn đầu tiên của thế giới hình chiếu đối với sự thật.

Bản thân Shazam mới chỉ thức tỉnh khoảng một trăm năm trở lại đây, nên ông không thể nào biết hết được những sự kiện đã diễn ra trong lúc linh hồn mình an nghỉ. Có lẽ thế giới tuyết đó là một công cụ của giáo phái, giúp che chắn họ khỏi tầm mắt của giáo hội.

Tiếp bên trong chính là hình chiếu của Shazam, kể từ thời điểm Shazam buông ra nguyền rủa kia. Trải qua từng đó thời gian, thế giới này vẫn tiếp tục diễn biến và phát triển. Song khi tới một lúc nào đó, thế giới này rồi sẽ sụp đổ, bởi nó không được hiện thực tiếp thêm năng lượng.

Còn khu vực xung quanh tòa thành, nơi mà họ gọi là tử giới, chính là bãi chiến trường năm đó giữa tộc Núi Thép và tòa thành Shazam. Lời nguyền của Shazam đã biến cả vùng đất này trở thành một bãi tha ma nơi kẻ đã chết không được yên nghỉ.

Họ cứ lang thang khắp nơi khắp chốn, tấn công bất cứ sinh vật sống nào tiến vào bên trong tòa thành. Nếu như họ bị đánh tan, thì một thời gian sau, tử giới sẽ "hồi sinh" họ lại, tiếp tục cuộc đời đày đọa không thể an nghỉ này.

Shazam không dùng khái niệm lớp thế giới của Gatrix để diễn giải về khu đầm lầy hiện tại, nhưng khả năng là do ông ta còn chưa tiếp xúc đủ sâu với những tri thức đó. Kiến thức của Gatrix đến từ con mắt của thần linh, là một dạng ăn gian, đâu thể tính đúng không?

- Tuy nhiên ngay tới bên trong tòa thành này, cũng tồn tại một vùng không gian kép nữa các bạn của ta!

Shazam ngừng lại câu chuyện, trầm ngâm suy tư.

- Có vẻ như đám tà phái đó đã tạo thêm ra một không gian phụ nữa, nằm sâu ở tận cùng bên trong thế giới hình chiếu này. Đấy hẳn phải là đại bản doanh của chúng, tuy nhiên ta cũng không có cách nào nhìn được bên trong thế giới đó có cái gì!

- Làm sao ông biết còn một thế giới phụ nữa?

Gatrix thu dọn đồ đạc. Bọn họ đã đánh chén và nghỉ ngơi đủ để chuẩn bị cho cuộc phiêu lưu kế tiếp rồi.

- Vì ta đã nhìn thấy những kẻ đó xuất hiện từ giữa không khí. Ta không dám tiến theo chúng vào trong thế giới đó, nên chỉ đứng nhìn từ xa, đồng thời theo dõi cách chúng vận hành. Tại bốn cây tháp nằm ở bốn phía của tòa thành có đặt một phong ấn.

Shazam phẩy tay, vẽ ra một bản đồ bằng khói sương.

- Các bạn cần phải mở hết cả bốn phong ấn này, thì thế giới phụ đó mới có thể được mở ra...

- Nhưng chúng tôi cần phải làm thế để làm gì?

Vera nghiêng đầu hỏi. Khá lắm, giả ngu rất khéo! Gatrix thầm khen trong lòng. Shazam mím môi, thở dài.

- Thế giới này đã bị khóa lại! Ta không biết bằng cách nào mà đám tà giáo đó làm được điều này, song theo như lời kể của các bạn thì chỉ có thể tiến

vào, chứ không có cách nào rời đi cả. Đáp án của mọi câu hỏi đó phải nằm bên trong thế giới tận cùng, bởi theo quan niệm của một nhà nghiên cứu như ta thì...

- Dù câu trả lời có khó tin đến đâu, song khi đã loại bỏ đi tất cả các trường hợp sai thì nó chính là chân lý, đúng không?

Gatrix lên tiếng ngắt lời Shazam. Vị Tiên nhân gật đầu tán thưởng.

- Mọi điều tra của ta trong suốt từng ấy thời gian đều chỉ hướng về phía thế giới tận cùng. Đây là nơi duy nhất mà ta không tài nào tiến vào được, nên khả năng rất cao đây chính là đáp án mà hai bạn tìm kiếm.

- Như vậy ông đã chứng kiến thêm một tà giáo đồ nào trong suốt thời gian vừa qua chưa?

Shazam lắc đầu, lướt đi một đoạn, đứng trước khung ảnh của mình.

- Đã lâu lắm rồi ta không còn thấy một người nào trong thế giới này! Có một đợt, chúng bỗng nhiên hốt hốt hoảng hoảng chui ngược hết trở lại thế giới hình chiếu, rồi tiến vào bên trong thế giới tận cùng. Kể từ thời điểm đó, chúng không còn xuất hiện trong tầm mắt của ta nữa.

- Đó là khoảng bao lâu?

- Cỡ... gần hai trăm năm về trước thì phải... mà các bạn đừng nên theo đuổi quá sâu mốc thời gian, bởi chưa nói tới chuyện lịch đo lường của chúng ta khác nhau, chỉ riêng dòng chảy thời gian giữa hai thế giới có tương đồng hay không cũng là cả một vấn đề rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Phần thưởng và nhiệm vụ

- Tạm thời bỏ qua những định nghĩa phức tạp về thế giới đi, bây giờ việc của bọn ta là tiến tới bốn ngọn tháp, phá giải phong ấn, rồi chui vào một thế giới còn hung hiểm hơn cả hiện tại, phá giải bức tường bao quanh để thoát đi có đúng không?

Shazam gật nhẹ đầu.

- Đúng như vậy!

- Có cái cục cứt!

Gatrix văng tục, đưa tay chỉ lên mặt Shazam.

- Đầu tiên, ông muốn bọn ta tin vào một giả thuyết còn chưa chắc đã được kiểm chứng. Nhỡ đâu xông vào đó xong mà bọn ta chẳng thấy phương pháp nào để hóa giải nan đề này cả, mà chỉ thấy một đống bẫy với quái vật chờ đợi thì sao?

- Cái này...

- Thứ hai, chẳng có lí do gì để bọn ta phải chui vào trong đó cả! Dù đây không hẳn là thế giới sự thực, nhưng ở đây non nước hữu tình, cái gì cũng có, coi như ở ẩn cũng đâu có sai? Tất cả những gì bọn ta cần làm là xuyên qua bình nguyên tử vong ngoài kia thôi.

Shazam im lặng một lúc. Thật ra không phải Gatrix muốn từ chối lời đề nghị của Shazam, mà hắn đang ra giá! Nếu như muốn người khác làm việc cho mình, được thôi, ngươi trả được giá bao nhiêu? Bọn ta là người mạo hiểm, chỉ nhận tiền không nhận mặt!

Nghĩ ngợi xong, Shazam mỉm cười. Ông ta chìa ra một ngón tay trước mặt cả hai.

- Về hai luận điểm này, ta xin được phản bác lại như sau. Đầu tiên, hai vị không thể nào xuyên ngược ra tầng bên ngoài! Một khi đã đi vào bên trong, thì trừ phi hóa giải được cấm chế của thế giới này, còn không thì hai vị vĩnh viễn sẽ kẹt lại nơi đây, giống như ta!

Shazam đưa tay ra chỉ đống vỏ đồ ăn thức uống còn vương vãi trên mặt đất.

- Hai vị có nhẫn không gian, nên có lẽ sẽ sống được lâu hơn một chút, chứ ta cảnh báo trước là ở tòa thành này chẳng còn thứ gì ăn được đâu!

Không để cho Gatrix phản bác, Shazam tiếp tục nói.

- Ta nghĩ chắc hai vị cũng đã hiểu không có cách nào rút lui kể từ khi bước vào bình nguyên tử vong rồi đúng không? Ta thì không biết thế giới tuyết trông như thế nào, chứ việc hai vị chiến đấu kiên cường thì ta không bỏ sót một hình ảnh nào.

Con cáo già này! Gatrix thầm nghĩ trong lòng, khi nhìn thấy ánh xảo quyệt lóe lên bên trong đôi mắt mờ mờ đó của Shazam. Lão thừa nhận có khả năng nhìn được những gì diễn ra ở chiến trường cổ, nhưng không hề nói có thể bao quát toàn bộ thế giới.

Gatrix không thể căn cứ vào đây để xác nhận Shazam là kẻ chủ mưu được. Hơn thế nữa, tất cả những gì Shazam nói đều đã được Gatrix kiểm chứng. Hắn thừa nhận, bọn họ không có cách nào quay ngược trở lại đầm lầy Shazam nữa, mà chỉ có thể tiếp tục tiến vào sâu hơn, để xem cái gì sẽ chờ đón họ ở cuối con đường mà thôi!

Và câu nói đó của Shazam còn cảnh cáo Gatrix, rằng lão biết những gì đã xảy ra sau khi huyết thống của Vera bị trấn áp. Gatrix có linh cảm, nếu như chuyện này mà vỡ lở ra thì sẽ rất tệ! Rất rất tệ! Thế nên hiện tại hắn không còn cách nào khác là cúi đầu lắng nghe Shazam.

Thông qua biểu hiện của Gatrix, Vera đã hiểu những lời lão Tiên nhân này nói là sự thật. Và hướng đi duy nhất của họ lúc này là phải tiếp tục tiến vào sâu hơn bên trong thế giới hình chiếu, hoặc lùng sục khắp tòa thành này xem có phải còn phương pháp nào khác không.

- Nếu như không thể trở ra khỏi thế giới này, thì đương nhiên, chìa khóa cấm chế phải nằm ở thế giới hiện tại hoặc bên trong nữa rồi đúng không? Hai vị có thể không tin ta, và tự đi tìm kiếm khắp tòa thành này, đó là quyền của hai người. Chỉ có điều kiểu gì thì các bạn cũng sẽ phải phá giải phong ấn để mở ra thế giới tận cùng mà thôi!

Shazam nhún vai, xòe hai bàn tay lên.

- Cứ cho là ông nói đúng đi, vậy thì ông có thể cho bọn ta được sự trợ giúp nào không? Đây là thành bảo của một Tiên nhân tích lũy mấy trăm năm tài sản, chẳng lẽ lại không có thứ gì giúp bọn ta tăng thêm sức mạnh?

- Ta là một học giả, hiển nhiên là ta sẽ không cố gắng sưu tầm những vật phẩm chết người rồi đúng không? Tuy nhiên nếu nói ta không có bất cứ vũ khí gì thì cũng không đúng, bởi đó là một thời đại vô cùng hỗn loạn. Dù muốn hay không thì ta cũng cần có khả năng tự bảo vệ mình trước. Chỉ tiếc là...

Gatrix nhướn mày. Đây mới là lúc con cáo già này nói ra mục đích thật sự của mình.

- Nếu như hai vị tiến vào trong thế giới tận cùng, thì phiền hai vị tìm kiếm tung tích linh hồn vợ của ta được không? Đối với hai người, chuyện này cũng chỉ là tiện tay mà thôi! Nếu như hai vị có thể tìm được cô ấy, ta sẽ tưởng thưởng xứng đáng.

Gatrix đưa tay lên gãi gãi cằm, suy nghĩ.

- Bọn ta từ chối!

- Hả?

- Đúng như ông nói, việc cứu vợ của ông đối với bọn ta chỉ là tiện tay, vì việc tiến vào thế giới tận cùng là chuyện không thể tránh khỏi. Thế nhưng vì lí do gì mà ông nghĩ bọn ta sẽ tìm được linh hồn cô ta? Chưa kể, vì lí do gì mà bọn ta phải mang linh hồn nàng ấy về cho ông để nhận phần thưởng?

Gatrix cười lớn.

- Ông không thấy mọi thứ đang diễn ra hơi ngược à? Đây không phải là một trò chơi, nơi người hùng làm nhiệm vụ, chiến đấu bưu đầu mẻ trán để rồi về nhận phần thưởng khiến anh ta mạnh hơn. Đây là cuộc sống, là thực tế! Nếu ông muốn bọn ta gia tăng tỷ lệ thành công thì nôn ngay cái món vũ khí đó ra đây!

Đối với một trò chơi, một câu chuyện, hay thậm chí là những nhiệm vụ bên ngoài kia, cơ chế làm trước - trả sau rất hợp lý. Nó như một cây củ cà rốt treo trước mõm con lừa, tạo ra động lực cho người mạo hiểm chiến đấu. Ngoài ra, nó còn giảm thiểu rủi ro người mạo hiểm ôm thưởng bỏ trốn, bùng kèo. Gì chứ những chuyện vô liêm sỉ như vậy thì họ làm thoải mái, hoàn toàn không có áp lực!

Tuy nhiên hoàn cảnh của Gatrix bây giờ cực kỳ khác! Căn cứ theo lời Shazam nói, rõ ràng họ đang kẹt trong một thế giới không có cách nào thoát ra được, và phương hướng duy nhất là tiến vào thế giới tận cùng để phá giải mê cục này. Như vậy khả năng Gatrix bỏ trốn hay từ chối thực hiện nhiệm vụ đã trở thành con số không.

Bọn họ buộc phải hoàn thành nhiệm vụ này nếu như còn muốn sống! Và đó là lí do Shazam nên trao đồ cho bọn họ trước, chứ không phải là treo chiếc bánh ngọt trước mặt họ như thế. Tất nhiên nói là một chuyện, lão Tiên nhân này có dám giao nó cho họ không lại là chuyện khác!

Chỉ thấy Shazam biểu lộ rất khó xử. Lão xoắn xuýt mất một hồi lâu rồi mới nói lên thành lời.

- Chuyện này... thật ra ta biết nó ở đâu, nhưng hiện tại...

Nói đến đây, Shazam lại thở dài. Lão chỉ về phía một cánh cửa.

- Vốn trước đây ta có thể đi khắp nơi bên trong toà thành này, nhưng tới một hôm, từ bên trong những phong ấn đó, một luồng năng lượng hắc ám đã thoát ra. Lúc đó ta đang lang thang bên trong toà thành, quan sát những con xác sống du đãng ngoài kia.

Shazam nhấc vạt áo lên - thật lạ khi linh hồn vẫn còn "quần áo", để lộ ra một mảng bụng đen ngòm! Vết thâm đang lan dần ra khắp toàn thân lão.

- Ta bị thứ năng lượng đó đánh trúng, và nó đang dần dần ô nhiễm linh hồn của ta. Vậy nên kể từ sau đó, ta chỉ dám quan sát nó từ xa, và ta phát hiện ra

thứ năng lượng này đang ăn mòn thế giới kề cận này. Đồng thời, những nơi thế giới bị ăn mòn... chúng xuất hiện!

- Chúng?

- Ta không biết mô tả chúng như nào nữa! Chúng là những tồn tại vặn vẹo, ác ý, ghê tởm nhất mà ta từng biết. Ta không rõ những tà giáo đồ đã thực hiện thí nghiệm gì bên trong thế giới tận cùng, song có vẻ như nó đã để lại một hậu quả rất nghiêm trọng.

Shazam thả vạt áo xuống, lướt về phía một cánh cửa.

- Nguồn năng lượng này ăn mòn gần như toàn bộ cả tòa thành, chỉ còn lại mỗi đại sảnh này. Có điều sớm thôi, căn phòng này cũng sẽ thất thủ. Và rồi toàn thể thế giới hình chiếu cũng sẽ nằm gọn trong miệng của nguồn năng lượng này.

Gatrix đột ngột nắm lấy hai tay nắm cửa, kéo tung ra. Đập vào mặt hắn là một màn đêm thăm thẳm, chỉ có những tia sáng le lói hắt ra từ hàng dãy khung cửa sổ chạy dọc bên tường. Mùi thối xộc vào lỗ mũi cả hai, đem lại một cảm giác nhơn nhớt muốn nôn mửa khiến Gatrix không thể không tạm đóng cổng lại.

- Được rồi, đó quả là một ví dụ minh họa vô cùng trực quan!

Gatrix vừa ho khan vừa nói, nước mắt nước mũi đầm đìa. Thật may là hắn vẫn còn cái áo choàng để che, chứ biểu hiện của Vera thì thật sự không thể đẹp mắt hơn!

- Ta có một cây giáo, đã từng cùng ta chinh chiến không biết bao nhiêu năm rồi. Đích thân tộc Tiên bọn ta đã rèn ra nó, đồng thời chúc phúc cho nó bằng phép thuật, thế nên ta nghĩ chắc sức mạnh của nó cũng hợp khẩu vị của hai người rồi chứ? Dù sao cô bạn nhỏ của cậu cũng đánh đấm rất tốt, còn ta thì chỉ là một linh hồn, chẳng còn quan tâm những vật ngoài thân nữa!

Hàng do tộc Tiên xuất phẩm? Thứ này bét nhất phải là Sử thi, vớ vẩn lại lên tới Chí bảo thì đúng là vớ bẫm! Gatrix đảo mắt liên tục, thầm tính toán trong lòng.

- Tuy nhiên cây giáo đó hiện đang nằm trong phòng làm việc của ta, nằm ở tầng cao nhất ở ngọn tháp phía Tây. Năm ấy khi ta tàn sát tất cả mọi người xong, trái tim ta cũng đã chết. Thế nên ta khóa mình lại trong phòng làm việc, ôm xác của vợ ta và chờ cho cái chết phủ xuống. Nếu như không có gì thay đổi thì nó vẫn sẽ nằm ở vị trí đấy!

- Nếu như?

- Thì chả nếu như! Từ lúc năng lượng hắc ám lan ra đến giờ, ta có lên được căn phòng đó nữa đâu mà xác nhận! Tuy nhiên ta có thể khẳng định, lần cuối ta ghé qua căn buồng đó, cây giáo vẫn nằm nguyên vẹn ở đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Hai thế giới

Về cơ bản, sau một hồi tranh cãi, nhóm của Gatrix vẫn phải tự lấy những gì bọn họ muốn. Shazam chỉ đóng vai trò như một người cung cấp thông tin, bởi đó là tất cả những gì ông ta có thể làm.

Đương nhiên, Gatrix có thể nhìn thấy những gợn sóng năng lượng ẩn ẩn hiện hiện bên trong linh hồn Shazam, chứng tỏ con khọm già này còn lâu mới cạn hết dầu, nhưng thôi tạm thời cứ cuốn theo chiều gió cái đã.

Sau khi nhìn lại một lượt bản đồ lập thể do Shazam dùng khói linh hồn vẽ ra, Gatrix gật đầu.

- Còn một điều cuối cùng bọn ta muốn hỏi, đó là về căn phòng này. Tại sao trông nó lại sạch sẽ đến như vậy? Lúc bọn ta đi qua hành lang vào sảnh chính, chúng ta đã thấy rất nhiều bộ xương khô nằm la liệt khắp nơi, cùng với máu khô bám đầy trên tường. Điều này chứng tỏ trận chiến đã lan tới bên trong toà thành, vậy tại sao khu sảnh này chẳng có vết đổ nát nào?

Trong một thoáng, Vera có cảm tưởng Shazam chuẩn bị nổ tung, hiện nguyên hình thành kẻ chủ mưu sau lời nghi vấn của Gatrix. Mắt của họ nhìn chòng chọc vào nhau, cùng với đó là nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống đáng kể! Tuy nhiên thay vì có một trận chiến sớm nổ ra, Shazam lại xìu xuống như quả bóng.

- Ôi thôi... dù sao hai người cũng sẽ sớm đoán ra thôi! Đúng vậy, thế giới tận cùng đó sinh ra là do ta, chính xác hơn là do sự oán hận của ta!

Vera bối rối, không biết nên hiểu câu trả lời này như thế nào thì Gatrix chen ngang.

- Ý ông là khi sử dụng nguyền rủa đó, nó không chỉ tách biệt Shazam ra thành hai dòng thời gian, mà còn có cả những hậu quả khác nữa?

- Đúng vậy! Bản thân ta đã bị chia làm hai phần, một là ta Shazam, một còn lại là những gì tà ác, tăm tối nhất trong lòng của ta. Hắn tự gọi bản thân là Inesta, và cùng với sự xuất hiện của hắn, toà thành này đã chia làm hai giới.

Shazam chỉ tay ra ngoài cửa sổ, chỉ vào bầu trời đỏ rực.

- Đừng nghĩ rằng bầu trời này chỉ rặt một màu đỏ! Thời điểm mà các bạn còn có thể nhìn thấy đường này ta tạm gọi nó là ban ngày, là lúc mà thế giới của ta chiếm chủ đạo bên trong toà thành. Song khi ánh sáng tắt lịm, màn đêm bao trùm, thì lúc đó thế giới của Iniesta sẽ thay thế nơi này.

Shazam nhắm mắt lại, than một hơi.

- Bọn ta đã chiến đấu với nhau rất lâu, để tranh giành quyền kiểm soát thế giới, cũng như tìm kiếm tung tích linh hồn của T"ara. Cả ta và hắn đều cho rằng linh hồn của nàng nằm ở thế giới của người kia, thế nên chúng ta thề bằng mọi giá phải cướp đoạt được hết thế giới của kẻ còn lại. Suy cho cùng, cả hai đều là ta, hành động này chỉ là một cuộc tranh đấu nội tâm xem bên nào thắng thôi!

- Và ông đang thua đúng không? Là do lũ tà giáo đồ can thiệp?

Shazam gật đầu nhẹ, thừa nhận câu hỏi của Gatrix.

- Vậy nên ta mới tự hỏi, không biết lũ tà giáo này đã làm cái gì với Inesta! Nửa còn lại kia của ta bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ hơn hẳn, và đánh mất toàn bộ lý trí. Đến lúc này, ta không còn có thể gọi hắn là một "Shazam" nữa, mà hắn đã trở thành con búp bê của một thứ gì đó còn độc địa hơn. Khi tiến vào thế giới tận cùng, các bạn phải hết sức cẩn thận Inesta, bởi không như ta, Inesta đã nhận được sức mạnh từ tà giáo rồi.

- Thế nhưng ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của bọn ta về căn phòng này!

Shazam nhướn mày.

- Nếu như ta đại diện cho mộng tưởng tốt đẹp nhất của Shazam, còn Inesta là mặt xấu xa tiêu cực của ông ta, thì theo cậu, thế giới nào mới là thế giới chứa những vết thương chiến tranh ấy?

- Ra vậy!

Gatrix gật gù hiểu rõ. Nếu đúng như những gì Shazam nói, thì chính thế giới họ đang đứng đây mới là thế giới "ảo", đại diện cho tưởng tượng cuối cùng của Shazam về toà thành trước khi chiến tranh. Đó là một không gian đẹp đẽ, sáng sủa và hùng vĩ, là niềm tự hào của ông ta. Còn thế giới tận cùng, hay nơi Inesta đang ở... Gatrix nghĩ bọn họ sẽ phải đối đầu với rất nhiều quái vật đây!

- Kể từ khi các bạn bước ra khỏi căn phòng này, các bạn sẽ phải đối mặt với những thứ dơ bẩn đến từ mặt tối của Inesta! Thế nhưng đó còn chưa thấm vào đâu, bởi chúng chỉ là kẻ xâm lược. Một khi ánh sáng lụn tắt, khi hai thế giới đổi vị trí cho nhau, các bạn mới biết cái gì là Địa Ngục chân chính! Ở thời điểm đó, ngay cả căn phòng này cũng sẽ không tồn tại để các bạn trú chân nữa đâu. Vậy nên ta hi vọng hai bạn đã chuẩn bị tinh thần thật tốt cho một trận chiến cực dài!

Đột nhiên Gatrix ngẩng đầu lên hỏi Shazam!

- Vì một người phụ nữ, có đáng không?

Shazam liếc mắt nhìn Gatrix, trong khoé mắt tràn ngập thâm ý. Ông ta nhếch mép cười.

- Phụ nữ là những sinh vật rắc rối, còn đàn ông là những thằng ngu chỉ thích lao đầu vào rắc rối, nếu cậu hiểu ý ta!

***

Cyrax hứng lấy dòng nước mát lạnh, vỗ lên mặt cho tỉnh ngủ. Lúc này gã đã không còn trần như nhộng nữa, mà mặc được một chiếc quần da may vội vàng, cùng với một chiếc áo khoác da gấu trùm trên lưng. Rất hiển nhiên, gã ta đã vớ được một hai con thú dọc đường để may tạm làm quần áo.

Toàn bộ cánh tay phải của Cyrax, và lan một phần tới nửa ngực phải đang chìm trong một màu đen kịt, tới mức bóng loáng hẳn lên. Đồng thời, bao quanh phần da màu đen đó là một đường viền màu vàng trắng, sáng lấp lánh. Nếu nhìn kỹ, đó không phải là một đường vẽ, mà là vô số những ký tự nhỏ xíu, được khắc cẩn thận lên trên da Cyrax.

Đây là một trong những thần chú đặc trưng của đội thẩm phán, chuyên dùng để phong ấn những tà vật khó lòng giải quyết. Thường thì những sinh vật tà ác khác, nếu như bị một sợi thừng có khắc bài chú này trói lên thì chỉ có nước nằm im như cá chết. Ấy thế mà Cyrax vẫn khoẻ như vâm, chỉ là không thể sử dụng đấu khí được nữa.

Sở dĩ Jane trợn tròn mắt khi thấy Cyrax vẫn chạy nhảy như bay được, là bởi chính cô hiểu rõ hơn ai hết uy lực của thần chú này. Trong đội thẩm phán, họ cũng chia ra nhiều cấp độ thần chú để ứng đối trong các tình huống khác nhau. Điều này là dễ hiểu, bởi những thần chú cao cấp tuy uy lực mạnh song cũng đặt một gánh nặng rất lớn lên người thi pháp.

Thứ thần chú xăm lên trên người Cyrax là thần chú mạnh nhất mà Jane biết! Cần nhớ rằng, dù vị trí của cô rất khó xử, nhưng Jane vẫn là thánh nữ dự bị, bằng xương bằng thịt, hợp pháp hợp lệ. Lượng kiến thức mà cô được phép tiếp xúc hiển nhiên là cao hơn hẳn những nhân viên thẩm phán cấp thấp khác.

Trên thực tế, với mức độ của câu thần chú này, ngay cả là người bình thường cũng không có cách nào chịu nổi. Giống như ánh sáng tối thượng có thể xua tan hết thảy tà ma, nhưng cùng với đó là tất cả phàm nhân dám nhìn vào nó! Khi năng lượng tập hợp tới một mức độ nào đó, nó cũng sẽ gây tổn thương lên cả đối tượng mà nó không được thiết kế để nhắm tới.

Chưa kể, câu thần chú trên người Cyrax không hoạt động theo cơ chế thi triển - phát huy - kết thúc. Nó là dạng thần chú kéo dài, áp chế liên tục, và do đó nó cần được tiếp năng lượng liên tục để có thể vận hành. Vậy thì... nó lấy năng lượng từ đâu? Chắc chắn không phải từ Jane Audrey, bởi cô nàng còn có trách nhiệm trên thân, không thể tự hạn chế lực chiến trước khi hoàn thành nhiệm vụ được!

Nếu như không phải từ Jane, thì chỉ còn có thể là từ Cyrax rồi! Bản chất của thần chú này không hỗ trợ việc phát huy liên tục như thế này, mà mỗi lần Jane muốn sử dụng thì cô sẽ phải niệm lại từ đầu. Có điều chính Cyrax là kẻ đã đưa ra đề xuất xăm thần chú lên cơ thể gã, dùng đấu khí bóng tối để nuôi dưỡng cái phong ấn này.

Để làm được điều đó, Jane sẽ phải điều chỉnh lại mô hình pháp thuật đôi chút, bổ sung thêm một số khoá liên quan tới hấp thụ, chuyển hoá. Bóng tối của Cyrax tương đối ôn thuần, khiến cho hiệu suất chuyển hoá từ nguyên tố bóng tối sang năng lượng vận hành trận pháp được tăng lên đáng kể. Tiếp đó, trận pháp sẽ hấp thụ năng lượng này, và kiềm hãm lại bóng tối của Cyrax.

Nói một cách ngắn gọn, dùng mỡ nó rán chính nó! Dù Jane hiểu rõ đây là một câu thần chú của lực lượng ánh sáng, một phép thuật phong ấn tràn đầy chính nghĩa, khắc chế những sinh vật bóng tối. Song không hiểu sao khi nhìn thấy "sản phẩm" do mình và Cyrax tạo ra, cô không thể không liên tưởng tới những nguyền rủa ký sinh tà ác đầy ghê tởm mà lũ ma quỷ hay sử dụng.

Nhìn về mặt tích cực, thì Jane vừa khám phá ra một loại phương pháp thuần hoá những sinh vật bóng tối kiểu mới. Tất nhiên là trận pháp này cần phải cải tiến thêm, để có thể sử dụng linh hoạt hơn chứ nếu cứ cần phải xăm trực tiếp lên người chủ thể thì tính thực tiễn của nó không được cao lắm. Tuy vậy, tư tưởng dùng sức mạnh bóng tối để vận hành một loại xiềng xích đúng là rất thú vị!

Jane nghĩ có lẽ thầy mình sẽ hứng thú với phong cách khống chế kiểu mới này. Mà quan trọng không phải là tư duy đột phá của Cyrax, mà bởi cách gã phối các ký tự phép thuật với nhau để hình thành nên một chuỗi thần chú thừa nhận được tư tưởng này. Nói thì dễ, có điều thực tế khi bắt tay vào mới hiểu được tác phẩm của Cyrax đáng sợ tới mức nào!

Và tất cả những thứ này gã đều học từ một kẻ tên Gatrix! Điều này khiến Jane không khỏi tò mò về người này. Rốt cuộc đó phải là thần thánh phương nào, mới có thể giáo dục được ra một con gấu nhưng lại có tư duy như một học giả như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Tâm tình của thánh nữ

- Anh không thấy... ngại sao?

Jane đang ngồi bên trên một phiến đá phẳng - trước đó nó không phẳng như vậy đâu, nghịch chân bên dưới dòng suối mát lành. Chỉ có những lúc thế này, trông cô mới giống một cô nàng đang tuổi ăn tuổi lớn, chứ không phải là một thánh nữ cao cao tại thượng.

Phía đầu thượng nguồn, Cyrax đang tiến hành vò tay đống quần áo của gã, cùng với đó là làm sạch mấy con thỏ non vừa mới bắt được. Gã nghiêng đầu lên, hỏi lại.

- Ngượng gì?

- Thì... chuyện nữ công gia chánh đó! Tôi cứ nghĩ cánh đàn ông chỉ biết ăn với uống rượu thôi chứ nào đụng tay vào những chuyện này!

Cyrax bật cười, tay tiếp tục vò vò chiếc giày.

- Tôi không biết vì lí do gì mà cô có thể đi tới một kết luận mang tính phân biệt giới tính tới như vậy, nhưng tin tôi đi, một người mạo hiểm mà đến bản thân còn không tự chăm sóc được thì kẻ đó đã ngửi hơi đất quen rồi đấy!

Hơi bẽ bàng vì lời phản bác của Cyrax, Jane cúi xuống, lầm bầm nhỏ trong miệng.

- Chẳng phải các Mẹ đều nói như vậy sao? Tôi chả bao giờ thấy các Cha làm gì cả!

- Này!

- Ờ... hả?

Jane giật bắn người, suýt chút nữa ngã xuống nước do tiếng quát của Cyrax.

- Làm gì mà cô mất hồn thế! Ở giáo hội, họ không dạy cô mấy việc nấu nướng giặt giũ này à?

- Chúng tôi có một đội những người chuyên lo mấy công việc hậu cần kiểu đấy. Hơn nữa... à mà thôi không quan trọng!

Jane ngừng lại, nhận ra bản thân suýt nữa lỡ lời. Thân phận của cô cực kỳ nhạy cảm, và dù cô chưa phải là thánh nữ thật sự, song cầm tù và hạ nhục được một thánh nữ dự bị cũng đủ làm danh tiếng của giáo hội bị tổn hại không nhỏ rồi!

Cyrax biết ý, cố tình dừng cuộc nói chuyện lại. Trong chốc lát, giữa bọn họ như có một bức tường ngăn cách vô hình, không ai dám tiến lên một bước để vượt qua nó. Chỉ còn tiếng bẹp bẹp của quần áo trong nước là âm thanh duy nhất đang vang lên lúc này.

Thấy mọi thứ có vẻ căng thẳng quá, Jane không biết nên làm thế nào. Cô mở miệng, định bụng sẽ phá vỡ sự bế tắc này.

- Anh biết không, về không gian...

- Im!

Tiếng quát thứ hai này của Cyrax khiến cô giật bắn cả người, môi mím chặt. Nó giống như một phản xạ bản năng, một sự phục tùng của sinh vật cấp thấp với tồn tại cao hơn vậy! Jane thở hổn hển, mắt nhìn Cyrax đầy ngạc nhiên.

Chỉ thấy gã khổng lồ đưa tay lên miệng, suỵt nhè nhẹ.

- Đây là lời dặn của tôi! Bất kể trong trường hợp nào, bất kể là tình huống gì, khi cô phát hiện ra điều gì đó về thế giới này, đừng nói gì cả! Tôi nhắc lại, đừng, nói, gì, cả! Cô hiểu chứ?

Cyrax gằn từng chữ, cố gắng để Jane hiểu được lời của gã. Khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Cyrax, kết hợp với những lời của Cyrax đã nói, Jane đã lờ mờ nhận ra điều gì đó. Jane không phải kẻ ngu, trên thực tế, việc cô được chọn làm thánh nữ dự bị không chỉ đến từ nỗ lực, hay thần ân, mà còn bởi cả tư chất lẫn ngộ tính của cô nàng nữa.

Cyrax nói, cô không thể nhắc về bản chất của thế giới này. Điều đó có nghĩa là có thứ gì đó, có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, đang quan sát bọn họ lúc này. Và quan trọng là thứ đó có thể gây nguy hại lên cả hai, chứ không thì Cyrax đã chẳng sợ hãi đến như vậy!

Đồng thời, lời nhắc nhở của gã khổng lồ rất rõ ràng. Đừng nói ra, cũng có nghĩa là hãy giữ nó trong lòng! Như vậy nếu như có tồn tại nào đó quan sát bọn họ, thì kẻ đó không thể đọc được suy nghĩ của cả hai, ít nhất là theo điều tra của Cyrax và những người đồng đội trước đó.

Jane gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Dù vậy, trong lòng cô cũng có chút ấm ức không biết nên nói sao! Ở giáo hội, cô là một người có thân phận cao quý, những thế lực đối địch khác dù không ưa cô cũng phải cúi chào xã giao, hoặc lâu lâu nói mỉa mai một vài lời.

Chứ nào có kẻ dám quát thẳng vào mặt cô như thế, huống chi lại còn hai lần! Nếu như không phải vì kẻ này vẫn còn nhân tính thì cô đã cho gã một bài học đích đáng rồi! Jane thầm liếc người đàn ông đang cần mẫn rửa sạch đồ ăn bên bờ suối kia.

Anh ta có một ngoại hình rất rắn chắc, rất có hương vị đàn ông. Mái tóc ngắn màu xanh biển của Cyrax lúc này đang được vén lên và ghim chặt bằng một vòng cây, để lộ ra vầng trán cao đầy khôn ngoan và trí tuệ. Và vì một lý do nào đó mà bản thân cô cũng không biết, nhưng khi nhìn Cyrax chăm chú làm việc như vậy, trái tim cô bỗng dưng đập thật là nhanh!

Lúc đầu Jane còn tưởng mình đang trúng một loại nguyền rủa hay độc dược nào đó. Tuy nhiên sau khi đã ngấm ngầm thi triển ba loại thần thuật thanh tẩy cũng như dò xét cấp trung, Jane khẳng định cô hoàn toàn bình thường.

Nếu như vậy thì cảm giác hồi hộp này đến từ đâu mà ra? Nàng thánh nữ tội nghiệp cứ như vậy, lén lút ngắm nhìn người đàn ông đầu tiên dám thô lỗ với mình. Làm ơn đừng hiểu nhầm thứ tình cảm kỳ lạ này của cô nàng là một thứ xúc cảm nổ tanh tách của tuổi mới lớn nhé!

Đối với Jane, cô gặp không ít những người đàn ông trạc tuổi, với đủ thể loại hình thể. Đô con có, đẹp mã có, thư sinh mong manh cũng có. Thế nhưng điểm chung của họ là đều đối xử với Jane rất xa cách, rất tôn kính. Chỉ có Cyrax là người đàn ông đầu tiên nhìn nhận cô như một người con gái, và đối xử hoàn toàn bình thường với cô.

Thế nên rất tự nhiên, cô nàng bị Cyrax hấp dẫn! Gã khổng lồ không chỉ sở hữu một vẻ ngoài bắt mắt, cuốn hút, mà bản thân cách hành xử, và nội tâm bí ẩn của gã cũng là thứ mật ngọt chết người đối với phái nữ. Nếu phải dùng một từ để mô tả thì đó sẽ là "phong trần lãng tử", kiểu kiểu như vậy.

Jane là một cô nàng rất ít tiếp xúc với sự đời, khi người duy nhất đối xử với cô chân thành chỉ có cha nuôi cô, thẩm phán Drake. Gặp được con mồi ngây thơ non nớt như thế này, Cyrax hoàn toàn có thể dùng những lời đường mật để làm nàng thánh nữ sa đọa dễ như bỡn!

Nhưng Cyrax là kẻ súc vật đến như vậy sao? Bình sinh trên đời, Cyrax hận nhất là những kẻ lừa tình, kẻ phụ tình. Vì một biến cố tuổi thơ, thế nên khi đã lớn lên, Cyrax rất ngại hình thành một mối quan hệ tình cảm lâu dài với các cô gái khác.

Gã cố tình lựa chọn những đấu sĩ đồng hành khác, bởi với cuộc đời nay đây mai đó của một nhà mạo hiểm, có được bạn đời là một người mạo hiểm khác sẽ dễ thấu hiểu hơn hẳn. Đương nhiên, nghĩ là một chuyện, còn làm được không là chuyện khác!

Ít nhất cô nàng mà gã theo đuổi đã chạy mất dép theo giai rồi! Đấy là gã nghĩ thế, chứ giờ thì nàng Tyren đang bị Amelia "đùa" cho chết đi sống lại! Tuy

nhiên, chuyện về Kirin là một câu chuyện khác trong một dịp khác, giờ hãy quay lại với đầm lầy Shazam cái đã!

Cyrax nhanh chóng sơ chế thức ăn, rồi bắc bếp lên để nướng thịt. Với những người mạo hiểm, thịt nướng là món dễ làm và khả thi bậc nhất. Tất cả những phương pháp chế biến đồ ăn còn lại đều yêu cầu công cụ và sự cầu kỳ không cần thiết.

Đùa gì chứ, đây là giữa hoang dã, lúc nào cũng có thể bị tấn công, ai rảnh chờ ngươi chế biến món gan ngỗng nhấm nháp cùng rượu vang chứ!

Nói như vậy không phải là bởi Cyrax chỉ biết làm mỗi thứ này. Đừng khinh thường trí tuệ của Cyrax! Cho dù là một đấu sĩ cấp trung khác, chỉ cần nhìn các đầu bếp làm một lần, họ cũng có thể mô phỏng đại khái bảy tám phần tương tự. Khi tố chất cơ thể tăng lên thì việc ghi nhớ sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Huống chi xét về trí tuệ, Cyrax chắc chắn thuộc diện nổi bật bên trong những đấu sĩ khác. Lí do gã không muốn làm những đồ ăn khác là bởi trong thâm tâm Cyrax, giá trị của Jane còn chưa tới mức phải tốn nhiều công sức đến thế.

Đúng vậy! Thằng này đi theo Gatrix lăn lộn một thời gian, học được rất nhiều những kiến thức tốt đẹp, song bên cạnh đó còn có cả những thói hư tật xấu nữa! Cyrax dần dần tập thói quen định giá bất cứ ai, và những mối quan hệ sẽ đạt được để ước lượng nỗ lực gã cần bỏ ra.

Tuy nhiên cuộc sống không phải lúc nào cũng có thể dùng lợi ích để đong đếm như thế! Lối sống này của Cyrax là một con dao hai lưỡi, và nếu không cẩn thận thì sẽ có ngày gã bị đứt tay cho mà xem!

Trong lúc chờ thịt chín, Cyrax bắt đầu tiến hành những bài tập Chấn động của mình. Gã chẳng ngại ngần gì khi thi triển chúng trước mặt Jane, bởi thứ nhất là tố chất cơ thể cô nàng không đủ để theo được bài tập này. Và thứ hai, những động tác này nếu không tập đúng sẽ để lại chấn thương!

Cyrax được Gatrix hướng dẫn, chỉ bảo từng ly từng tí một, từ nhịp thở, tới cử chỉ, mới có thể đạt được thành tựu như hôm nay. Nếu như chỉ dựa vào ký ức mà Jane có thể sao chép lại bộ công pháp được Gatrix đánh giá là "thần cấp" này thì chẳng khác nào cô ta đang sỉ nhục hai chữ thần cấp.

- Ngày nào anh cũng phải tập cái bài này sao? Nó là một môn võ thuật à?

Cyrax ngồi xuống đất, thở ra một hơi dài, trên người đầm đìa mồ hôi, bóng lưỡng. Gã nhận thấy cơ thể mình đang càng ngày càng săn chắc lại, chứ không còn to đùng kiểu từng khối như ngày xưa nữa. Sức mạnh của gã sẽ giảm đôi chút, để nhận lấy càng nhiều sự linh hoạt.

- Ừm, nó là một bài cầu nguyện kiêm cường thân kiện thể của quê hương tôi. Cô có thể quan sát nếu muốn, nhưng đừng hỏi tôi cụ thể. Cái này là truyền thống quê tôi, không truyền cho người ngoài, còn họ sao chép như nào là việc của họ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Vị khách không mời

Nghe thấy vậy, Jane liền mất đi hứng thú. Ở thời đại này, đấu khí, pháp thuật, thần thuật, huyết thống mới là chủ đạo. Mặc cho ngươi chỉ là một con khỉ khua tay múa chân, nếu ngươi đạt tới cảnh giới chiến thần, vậy thì đấm thường cũng đủ thổi bay một đội quân!

Võ thuật chỉ là một công cụ để phá thế cân bằng mà thôi! Ngay bản thân bên trong giáo hội, Jane cũng được tiếp xúc với rất nhiều bộ võ kỹ cực kì mạnh mẽ, chẳng cần thiết phải đi sao chép một bộ võ quê mùa.

- Cô thật sự đã giúp tôi một đại ơn với cái phong ấn này đó! Để trả ơn, tôi sẽ kể cho cô một số tình báo chúng tôi đã thu thập được trong suốt thời gian vừa qua.

Cyrax và Jane lúc này đang ngồi bên cạnh một đống lửa, thưởng thức bữa tối của mình. Jane có thể là một người cẩn thận, nhưng cô nàng còn quá trẻ. Cyrax thậm chí còn phải nhắc nhở cô nàng sử dụng các phép thuật kiểm tra đồ ăn xem có gã có hạ độc dược hay tình dược gì vào đó không, cô nàng mới á ớ làm theo.

Chỉ trong ba ngày đi theo Cyrax, Jane đã học được không ít các loại kinh nghiệm sống mà cô chưa bao giờ thấy được khi còn ở giáo hội. Đoá hoa trong lồng kính, khi gặp con mưa bão đầu tiên của cuộc đời bao giờ cũng là trận bão thảm khốc nhất. Rất may là Jane còn chưa kịp gặp bão đã được gia cố luôn!

Ít nhất cô có thể khẳng định, giờ nếu ném bản thân ra ngoài hoang dã, thì cô cũng vẫn có thể sống tương đối ổn, chẳng qua sẽ có một đôi phần khó chịu mà thôi! Lúc này Cyrax đã nhận sẽ làm hết tất cả những việc hậu cần như săn bắt và chế biến đồ ăn, nên Jane cũng tương đối thoải mái. Chỉ có chỗ ngủ nghỉ thì họ chẳng có cách nào cải thiện, và bản thân Jane cũng không dám ngủ!

Làm gì có người con gái nào có thể an tâm ngon giấc giữa đồng không mông quạnh, bên cạnh là một gã đàn ông mới quen vài ngày đúng không?

Trong ba ngày này, họ cũng đối đầu với rất nhiều các loại ma thú khác nhau. Và thông qua những trận chiến này, Jane ngấm ngầm quan sát cũng như đánh giá lực chiến thật sự của Cyrax. Gã đàn ông này đúng là một con quái vật, khi chỉ bằng thân thể máu thịt có thể đọ sức được với những loài ma thú

nổi tiếng mạnh mẽ như gấu nâu hay vượn mặt đỏ.

Thứ kết giới bao quanh Shazam ngăn chặn bất cứ sự trợ giúp nào khiến cô có thể sở hữu lực chiến vượt qua cấp trung. Vậy nên dù rất muốn cho cô con gái cầm ít nhất một thanh vũ khí sử thi phòng thân, Drake cũng đành ngậm ngùi để Jane tay trắng bước vào Shazam. Thanh kiếm của Jane đang cầm chỉ là một món đồ có phẩm chất tốt, xuất xưởng từ lò rèn của giáo hội, coi như một dạng đồng phục của đội thẩm phán.

Chính vì thế Jane không có vũ khí dư thừa để cho Cyrax mượn được. Về phần những món đồ tiêu hao phẩm mà cô đang giấu ở nơi sâu thẳm của chiếc nhẫn... thật kỳ lạ khi chúng có thể đánh lừa được cả bức màn trinh trắc của kết giới.

Có lẽ việc chúng chỉ có thể dùng một lần đã làm giảm đi giá trị thực chiến thực tế của chúng chăng? Jane không rõ kết giới này đánh giá theo tiêu chuẩn gì nữa, nhưng cô chỉ biết rằng mình vẫn còn một vài lá bài tẩy có thể lật kèo bất cứ lúc nào.

- Khoan, các anh bị thế giới tuyết ngăn cản sao?

Jane cau mày, xen ngang vào câu chuyện của Cyrax. Lúc cô tiến vào thế giới này, mọi thứ hoàn toàn thông thuận, cô bước thẳng lên đầm lầy Shazam chứ chưa hề gặp một hạt tuyết nào, chứ đừng nói tới nguyên thế giới tuyết. Nghe thấy vậy, Cyrax không khỏi nhướn mày.

- Đây là một chủ đề nguy hiểm, đừng bàn về nó nữa! Cô cứ coi như thế giới tuyết đó không tồn tại cũng được, bởi nó chẳng ảnh hưởng mấy tới chúng tôi.

Kế tiếp Cyrax kể về quá trình bọn họ chiến đấu điên cuồng ở vùng đầm lầy này, khi lũ quái vật trở nên mạnh mẽ vượt quá mức độ dự kiến của họ. Ngay cả ở hiện tại, Cyrax và Jane có thể coi là hai cá nhân kiệt xuất nhất trong các đấu sĩ cấp trung mà khi bị bầy ma thú truy đuổi cũng chỉ có nước vắt chân lên cổ mà chạy.

Chẳng nói đâu xa, mới lúc ban nãy thôi, bọn họ còn bị một bầy ruồi rượt cho té khói, phải lặn xuống dưới bùn mới có thể thoát. Đó cũng là lí do tại sao Cyrax phải ngồi giặt quần áo. Còn với Jane, cô nàng chỉ việc ném luôn bộ quần áo đó đi, rồi tranh thủ tắm trước bên dưới thác nước là được. Con gái mà, ra khỏi nhà không mang theo trăm bộ quần áo thì sao dám ngẩng mặt lên lăn lộn!

Khi Cyrax kể tới đoạn chim - rắn đại chiến, trái tim Jane không khỏi đập thình thịch. Cô có thể cảm thấy một hơi nóng lan toả nhè nhẹ ra từ vạt áo nơi lồng ngực, giống như "nó" cũng đang lắng nghe câu chuyện này vậy. Jane vội vàng đưa tay ấn nhẹ lên ngực trái, trong cái nhìn ngạc nhiên của Cyrax.

- Cô cảm thấy không khoẻ sao?

- Không sao, tôi ổn!

Jane đã nói như vậy thì Cyrax cũng chỉ còn nước bó tay. Chẳng lẽ gã có thể đòi khám ngực cô nàng nữa chắc? Jane có thể chưa va vấp đủ nhiều, song nếu gã dám giở giọng cợt nhả thiếu đứng đắn, Cyrax khẳng định cô nàng sẽ trở mặt ngay lập tức. Gì chứ đội thẩm phán này nổi tiếng là đầu sắt, chỉ biết làm theo quy trình.

Gã không thể không cảm thán vận may của mình. Nếu như Cyrax gặp phải một thẩm phán khác, không có lòng hiếu kỳ lớn như Jane, hoặc đã có vài năm kinh nghiệm lăn lộn thì có lẽ một trận chiến đẫm máu là điều không thể tránh khỏi! Tất nhiên, trận chiến đó sẽ chỉ có một người thắng là gã mà thôi, bởi nếu con quái vật bóng tối bị suy yếu thì gã sẽ có thể chiếm đoạt lại quyền chỉ huy thân thể.

Và Cyrax tự tin khẳng định, nếu như cùng cấp độ chiến lực, nếu bảo ổn thắng thì Cyrax không dám nhận, chứ rút lui an toàn thì gã thừa sức làm được. Khi bạn sở hữu một cơ thể vượt mức cho phép thì làm cái gì cũng đúng hết! Cyrax có thể thiếu đi sự linh hoạt, chứ một khi gã đã chạy nước rút thì các đấu sĩ chỉ có vận đấu khí lên cực hạn mới đuổi theo được thôi.

Cyrax kể nốt phần còn lại của câu chuyện, cho tới khi Gatrix và gã mâu thuẫn tới mức phân liệt. Jane không khỏi thở dài.

- Thật đáng tiếc! Người đội trưởng của các anh thật sự là một kẻ thủ đoạn xảo quyệt, máu lạnh tận cùng, song với đồng đội thì đây mới là một thủ lĩnh xứng đáng đi theo. Tôi có thể hiểu hành động của anh ta, nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận chuyện đó!

- Cảm ơn! Mặc dù vậy, trong lòng tôi, đội trưởng vẫn là người có giá trị vô cùng...

- Ý anh là quan trọng vô cùng?

Cyrax nở một nụ cười, nhe hàm răng trắng ởn ra vô cùng đáng sợ!

- Cô có thể nói như vậy!

Đột nhiên một cảm giác ớn lạnh xẹt qua trong lòng họ! Ngay lập tức, cả hai đề cao cảnh giác, mắt trừng mở lớn, liếc ngang liếc dọc.

- Có gì đó!

- Ừm!

Họ trao nhau vài từ hội thoại ngắn ngủn, xác nhận tình trạng của đối phương, rồi tiếp tục tìm kiếm nguồn cơn của sự cảnh giác này. Phải chăng sau vài ngày chỉ đối đầu với đám dã thú ngu muội, cuối cùng thì kẻ chủ mưu cũng cử một thứ ra trò tới để thúc họ nhanh chân bước vào toà thành?

Trong lúc Cyrax và Jane đang dáo dác nhìn ngó chung quanh, họ không hề nhận ra rằng bản thân đang càng ngày càng đứng sát lại gần đống lửa hơn. Họ sợ! Đúng vậy, cả hai dù không muốn thừa nhận, nhưng họ thật sự đang sợ! Và bản năng của một giống loài yếu đuối là dựa sát vào vật làm tin gần nhất, ở đây chính là nguồn sáng duy nhất trong màn đêm thăm thẳm này.

Ngay tới cả bầu trời, vốn tràn đầy trăng và sao, giờ cũng trở nên u ám đi kể từ khi cơn gió lạnh đấy ùa qua. Những luồng sáng phát ra từ ngọn lửa trại, giống như bị một bàn tay vô hình nào đó nén dần, nén dần lại, cho tới lúc Cyrax để ý thì bán kính của ngọn lửa đã thu lại gần một nửa rồi!

- Có vẻ như chúng ta gặp cá lớn rồi!

Cyrax liếm một giọt mồ hôi rịn dọc theo sống mũi. Gương mặt gã lúc này đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, nhìn vào lưng áo dính chặt của Jane, có thể thấy cô nàng cũng chẳng có gì khá hơn!

- Rốt cuộc là thứ tồn tại gì mà khủng khiếp đến vậy?

Từ trong màn đêm, một hình thù dần dần "cứng" lại thành hình người, theo từng bước chân của "vị khách" tiến gần bọn họ. Đó là một sinh vật toàn thân đen xì, đúng hơn là bao phủ trong màn khói đen đặc, chỉ để lộ ra cặp mắt màu cam sáng trưng. Dựa vào những đường viền trên người, có thể thấy nó đang cầm một thanh kiếm lưỡi cong gác trên vai.

Con quái vật nhìn cả hai bọn họ, rồi nhấc thanh gươm cong đó khỏi vai. Nó không có miệng, có điều đôi mắt khiêu khích của nó đã quá đủ để khiến hai đấu sĩ hiểu lời mời gọi.

- Tôi sẽ đánh chủ công kiềm chế nó, cô ở tuyến sau dùng thần thuật để kết thúc con quái vật này nhé!

- Vậy còn anh thì sao? Thần thuật sẽ thanh lọc hết thảy tà ác, và nó không phân biệt được anh là ai đâu!

- Yên tâm, tôi sẽ không sao đâu!

Cyrax mỉm cười, trấn an tâm hồn Jane. Đầu tiên, bóng tối của gã là thứ bóng tối vô cùng tinh khiết, mang theo một phần bản nguyên của nguyên tố, mấy cái thứ thần thuật nửa mùa lấy tư cách gì ra thanh lọc nó! Gã khẳng định ngoại trừ Gatrix, còn lại chẳng có phàm nhân nào ở thế gian này đủ sức bóc bóng tối khỏi người gã. Hoạ chăng đích thân thần linh ra tay thì may ra!

Thứ hai, trong trường hợp kì quái nào đó, nếu như thần thuật thật sự bóc được bóng tối khỏi người gã thì Cyrax lại chẳng mừng quá! Cho dù đánh đổi bằng cả cánh tay phải, thậm chí là một phần ngực phải thì Cyrax tự tin gã vẫn có thể sống cho tới lúc gặp được Gatrix. Con Goblin hắn sẽ có phương pháp để gã hồi phục lại thân thể.

Mà không chỉ Gatrix, bản thân giáo hội cũng có đủ các loại phép thuật giúp hồi phục cơ thể, chỉ có điều người hưởng thụ có trả nổi giá không thôi. Cùng lắm sau này gã trở thành cu li cho giáo hội để trả nợ là được!

Và điều quan trọng nhất, là Cyrax có linh cảm, dù có tung hết sức mạnh ra ở đây, thì đêm nay bọn họ cũng chỉ có chạy trối chết mà thôi! Và bản năng của gã thì chưa bao giờ lừa gã cả!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Tình thế bên ngoài

Trong lúc tổ đội Tự Do cùng cô nàng thánh nữ bị ghẻ lạnh Jane Audrey đang ở trong một tình thế rất nguy hiểm, thì ở bên ngoài kết giới Shazam, mọi thứ đang sôi trào! Sự xuất hiện của toà thành và những người mạo hiểm liên tục mất tích đã dấy lên một hồi chuông báo động với các thành phần cấp cao của Nghiệp đoàn người mạo hiểm.

Lần lượt từng thành viên cấp cao đã tới Shazam để điều tra, người sau lại mạnh hơn người trước, song chẳng một ai có thể tiến sâu hơn vào bên trong thế giới đó. Và mọi chuyện càng trở nên tồi tệ hơn khi ngôi nhà một chân của Tà nhãn ma nữ xuất hiện! Veronica là ai? Là một trong những người làm phép tà ác bị giáo hội truy nã hơn ba trăm năm mà vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cùng với những thẩm pháp và nhân viên thần chức khác ngã xuống, số tội danh cùng lòng hận thù của giáo hội dành cho Veronica càng ngày càng tăng, tới mức đích thân Giáo Hoàng còn phải ban ra thần dụ: Veronica là công địch của toàn bộ giáo hội! Điều này có nghĩa là bất cứ ai có thể bắt hoặc giết được Veronica sẽ có quyền yêu cầu Giáo Hoàng làm một chuyện, miễn sao ông ta có thể hoàn thành!

Đối với một con quái vật khổng lồ mang tên giáo hội, được Giáo Hoàng hoàn thành một tâm nguyện tuỳ chọn có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Ngươi có thể ước muốn mình trở thành một đấu sĩ, một pháp sư mạnh mẽ nhất lục địa, và giáo hội sẽ dồn tài nguyên để bồi dưỡng bằng được ngươi thì thôi! Tất nhiên những yêu cầu quá phận như yêu cầu Giáo Hoàng tự sát hay giải thể giáo hội thì nghĩ cũng đừng nghĩ, trừ phi ngươi muốn trải nghiệm lửa thánh nóng như thế nào!

Không ít những kẻ đã bắt đầu mài dao soàn soạt khi thấy cánh cổng nhà cô ta mở ra. Dù Tà nhãn ma nữ có nổi danh vì nhiều thủ đoạn tàn độc, thì hiện tại số cường giả tụ tập về Shazam cũng không ít! Hai tay khó đấu lại nhiều người, chỉ cần họ ùa lên thì sợ gì không bắt được cô ta!

Về phần chia chác giải thưởng như thế nào? Cái này có thể từ từ rồi tính cũng được! Mọi chuyện đều phụ thuộc vào bản lĩnh, ai công to người đấy hưởng nhiều! Nhìn vào đây để thấy những kẻ sở hữu sức mạnh, đa phần đều chẳng khác biệt gì so với chính họ lúc còn yếu kém, vẫn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu và sợ hãi kẻ mạnh! Đó cũng là lí do bọn người này không bao giờ leo tới đỉnh được, bởi chúng không có tâm thái của một cường giả thật sự.

Chỉ có điều thứ bước ra từ cánh cổng lại không phải là nàng thầy pháp gợi cảm tới cực điểm, mà là một người đàn ông mặc áo choàng đen, trên mặt đeo một chiếc mũ giáp che kín mít, chỉ để lộ khe hở cho mắt nhìn. Đây chắc chắn là sản phẩm do Veronica đích thân chế tạo, vì ngay cả những tồn tại vô cùng mạnh mẽ cũng chẳng thể nào nhìn xuyên qua được nó.

Tất nhiên, việc che mặt với mặc đồ khác cũng chỉ là thủ tục thôi, vì thanh Lửa Đen và gậy Mây Trắng đặc trưng của giáo hội thì chẳng có cách nào che giấu được. Tuy nhiên cuộc sống mà, dù nhìn biết rõ ràng mười mươi, nhưng khi không có bằng chứng rõ ràng thì có tố cáo cũng chẳng ai thèm nghe đâu!

Huống chi, việc này chắc chắn đã có sự đồng ý ngầm từ Giáo Hoàng, nếu không cho tiền thẩm phán Drake cũng không dám đứng công khai với người chị của ông ta thế này. Việc Tà nhãn ma nữ và Thẩm phán Drake là hai chị em thì trong giới siêu mạnh ai cũng biết hết, song cũng chẳng ai có thể làm được gì. Một phần bởi hai chị em họ đều mạnh quá đáng, và thứ hai là ngoài mặt họ biểu thị không đội trời chung rồi!

Còn "người đàn ông giấu mặt" này nào phải Drake đúng không? Muốn chứng minh đó là Drake, tốt thôi, cứ rút được linh hồn của kẻ đó ra rồi tính! Mọi thứ đều có thể mô phỏng, bất kể là thần thuật, võ thuật hay pháp thuật, chứ đừng nói mấy món vũ khí sử thi cùi rách. Chỉ có chấn động của linh hồn là không có cách nào làm giả được!

Và đây cũng là lí do vì sao mà tấm thẻ hội viên của Hiệp hội người mạo hiểm được coi là một trong những công cụ có tính bảo mật cao nhất, vì chúng ghi nhận cả dấu hiệu linh hồn, thứ không có cách nào làm giả! Nếu như có kẻ nào có khả năng đăng ký tới hai chiếc thẻ thành viên khác nhau... vậy thì có lẽ người đó nên nhìn kỹ lại bản thân một lần đi!

- Kẻ nào dám đụng tới chị... à nhầm, chủ nhân của ta?

Chắc chắn là Drake! Chắc chắc chắn là Drake! Một đám cường giả nấp bên dưới những rặng cây đồng loạt cúi đầu, gào thét trong lòng. Mặc dầu trong lòng họ ngập tràn bất mãn, song chẳng có ai dám lên tiếng vạch trần vị thẩm phán này cả.

Đùa gì thế, chị em người ta mà liên thủ thì ngay cả Sirius cũng chỉ có nước lui tránh mũi nhọn, dăm ba đám đấu sĩ pháp sư cấp cao cấp huyền thoại này lấy gì ra đánh? Và sự xuất hiện của Drake càng làm dấy lên một nghi ngờ của những người mạo hiểm!

Di tích này đáng giá tới mức giáo hội phải ngấm ngầm hợp tác với một trong những kẻ địch lớn nhất của mình sao?

Từ phía sau lưng Drake, một người phụ nữ xuất hiện. Cô nàng mặc trên người bộ áo lụa màu đỏ rực, với mái tóc màu vàng rực rỡ, cùng khí tức nguy hiểm đến cùng cực. Cô đưa tay xoa xoa đầu Drake, gật đầu hài lòng.

- Chó con ngoan lắm!

Những người mạo hiểm lại tiếp tục dán sát cằm vào ngực! Đây là lần đầu tiên họ thấy có người dám hành động như thế với một trong những cường giả mạnh nhất thế giới, và họ chỉ hi vọng Drake không nổi điên lên giết người diệt khẩu mà thôi!

- Giờ thì bà đây tuyên bố, ruồi muỗi cút hết, đầm lầy Shazam này bà mày chiếm! Không phục thì ra đây đánh một trận!

Veronica hô lớn, tràn đầy khí phách. Bằng phép thuật cùng với thể chất phi thường, giọng của Veronica vang vọng ra khắp nơi, hiển hiện thành một đợt sóng màu bạc khổng lồ. Những đấu sĩ, pháp sư yếu kém bị trúng phải đợt sóng này không khỏi tức ngực, hộc máu, song không một ai bị thương tổn tới tính mạng hết.

Đợt sóng lan được một đoạn thì bỗng nhiên từ phía xa, có một cột sóng khác phóng tới. Khác với âm thanh của Veronica, vốn lan tỏa ra theo hình tròn, cột sóng này vô cùng ngưng tụ, giống như một viên đạn không khí nén, xé toạc hết mọi thứ trên đường bay của nó.

Những người mạo hiểm khác không thể nghe được âm thanh nào bên trong cột sóng đó cả, mà chỉ có Veronica cùng Drake, hai kẻ đứng mũi chịu sào mới biết được. Đó là âm thanh sang sảng như chuông đồng, hùng hồn như núi cao, mang theo bá khí bức người!

- Cô định đuổi cả mỗ sao, Veronica? Hai chị em nhà cô nếu muốn đánh, thì mỗ đây xin chiều!

- Hừ, con chó già cuối cùng cũng chịu xuất hiện sao?

Veronica hậm hực giậm chân. Chỉ thấy một đoàn người, số lượng không rõ song chắc chắn là rất đông, dần dần xuất hiện. Trung tâm của đoàn người là một chiếc kiệu làm hoàn toàn từ kim loại quý, khảm bên trên đủ loại bảo thạch. Chiếc kiệu này lớn tới mức nó to bằng cả một căn phòng, và đúng là một căn phòng thật!

Bởi vì phía trên bề mặt chiếc kiệu đó, là một căn buồng với giường ngủ khổng lồ, có mái che, phủ bên ngoài là rèm màu phấn hồng mang đậm màu sắc khêu gợi và dâm đãng. Nhìn vào bóng của những người bên trong, và tiếng rên phóng túng của đám đàn bà là có thể biết họ đang làm gì trên giường!

Chiếc kiệu này cần tới mười sáu người khiêng, tất cả đều là đấu sĩ cấp trung. Đi xung quanh kiệu là bốn đấu sĩ cấp cao, người nào cũng xinh đẹp như hoa như ngọc, trên tay cầm hoa tươi rải khắp dọc đường. Nhiệm vụ của họ là dẹp đường để đảm bảo đoàn kiệu không thể bị ngăn cản.

Với bốn đấu sĩ cấp cao, mười sáu đấu sĩ cấp trung, có thể nói đây là một trong những đoàn hộ tống xa hoa tới cực điểm! Cần biết rằng đấu sĩ cấp trung đã đủ làm đội trưởng đội cận vệ hoàng gia ở một số quốc gia nhỏ, còn đấu sĩ cấp cao thì làm hộ quốc đại thần còn được!

Vậy mà họ đều chịu cam nguyện làm trâu ngựa, kẻ tôi tớ cho người ngồi trong kiệu. Kẻ đó rốt cuộc là ai mà có thể khuất phục được cả những tồn tại thuộc hàng cao cấp của lục địa? Không phải ai khác, đó chính là Sirius, chiến thần Sirius, lang vương Sirus!

Có quá nhiều mỹ danh cũng như tên xấu dành tặng cho người đàn ông mạnh mẽ nhất thế gian này! Sirius là một người vĩ đại, đó là điều không thể phủ nhận. Những chiến công của ông đủ làm rung chuyển cả lục địa, và đích thân Sirius là người đã thay đổi toàn bộ vận mệnh của các đấu sĩ.

Có thể nói, Sirius chính là vị thánh mà mọi đấu sĩ đều nên tôn thờ! Bởi nếu không có ông thì giờ này họ còn đang đóng vai những con tốt thí cho Hiệp hội người làm phép, chứ không phải nhảy nhót tưng bừng như hiện tại đâu!

Tuy nhiên anh hùng khó giữ khí tiết tuổi già! Theo thời gian, vị anh hùng của lục địa dần dần đổ đốn, bê tha rượu chè, sa vào mỹ sắc. Tính tình của ông cũng trở nên gàn dở hơn, nóng giận thất thường. Khi vui, Sirius có thể vung tiền như mưa để thưởng cho người dưới.

Còn khi tức giận... cứ nhìn vào việc Cung điện Sói tuyển người làm quanh năm suốt tháng là có thể hiểu!

Chiếc rèm được vén lên, để lộ ra một người đàn ông đang trần truồng, ngồi trên giường. Xung quanh ông ta là vô số các loại mỹ nữ, thuộc đủ chủng tộc, người nào người nấy cũng xinh đẹp xuất chúng, gợi cảm mê người.

- Đại nhân, chơi với chúng em chút nữa đi!

- Đại nhân, người ta muốn!

- Người ta cũng muốn!

Những tiếng ỉ ôi như tơ đủ khiến bất kỳ người đàn ông nào phải sôi trào vang lên, và Sirius chỉ mỉm cười.

- Được rồi, lát nữa ta sẽ về ban thưởng cho các em! Chỉ không biết các em có chịu được không thôi!

Nói xong, ông ta cúi xuống hôn lên môi một cô nàng tộc người mèo, hai tay thì tranh thủ nắn bóp một mỹ nữ tộc rắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Càng lúc càng hỗn loạn

Hình tượng của Sirius trong sử sách, và cả khi tạc tượng, đều là một người đàn ông vạm vỡ, mạnh mẽ. Gương mặt ông ta vuông vức, cương nghị, với một vết sẹo dài chạy vắt ngang qua mặt. Nói ngắn gọn thì điển hình của một người hùng cổ điển, tràn đầy chính nghĩa.

Còn Sirius đứng trước mặt Veronica lúc này thì lại là một ông già gầy gò, tròng mắt trũng sâu, láo liên gian xảo. Trên gương mặt đã hằn nhiều nếp nhăn của ông ta luôn treo một nụ cười nửa miệng, trông vô cùng đê tiện và thô bỉ.

Trên người ông ta nồng nặc trong mùi nước hoa, mùi rượu, và còn cả thứ mùi khiến người ta không khỏi đỏ mặt tim đập thình thịch. Đó là thứ hương thơm vương vấn lại sau những buổi hoan ái, là mùi cơ thể tiết ra để hấp dẫn bạn tình.

- Tiểu thư Veronica, lâu lắm không gặp! Cô trông vẫn xinh đẹp như ngày nào!

- Còn ông thì vẫn đáng khinh như vậy!

Sirius đã tan biến khỏi chiếc kiệu, đột ngột hiện ra trước mặt Veronica, chỉ cách cô có ba bước chân. Khi hình ảnh của lão ta hiện ra rồi, thì gió và âm thanh mới bắt đầu ùa tới, khiến cho đất cát bay mù mịt.

Đối với một chiến thần, thì ba bước chân chẳng khác nào gần sát người, song Sirius không có cách nào tiến thêm một bước nữa, bởi lão đã nhìn thấy Veronica giấu tay bên trong ống tay áo. Không chỉ vậy, Drake cũng đã hơi nâng vũ khí lên.

- Thật cay nghiệt, nhưng ta thích! Đừng quên hậu cung của ta luôn có một chỗ chào đón cô!

Sirius nhếch mép cười hềnh hệch, tựa người lên chiếc gậy bịt bạc của lão. Đó là một chiếc gậy dài tương đương với chân của Sirius, trông vô cùng phổ thông, với một đầu được thiết kế để dễ cầm nắm.

Và đây chính là vũ khí hiện tại của Sirius, thanh Đoạn Tội, phẩm chất: thần khí! Nguyên bản nó là một chiếc tăm xỉa răng của thần linh, sau đó cơ duyên run rủi thế nào mà Sirius sở hữu được. Trên tượng của Sirius thì vẫn để hình cây đao Nanh Sói, nhưng thực chất thì nó đã gãy từ lúc Sirius chém chết Xsy rồi.

Thần khí, chỉ riêng hai chữ này thôi đã đủ rợn người rồi, huống chi nó còn được tắm trong máu của rất nhiều kẻ địch dám đối đầu với Sirius. Nhờ đó mà chiếc gậy này đã sinh ra hung tính, với uy lực đủ để chẻ một mảng lớn biển làm đôi!

Cầm trong tay thứ này, cùng với chiến lực của bản thân, Sirius mới có thể tự tin đứng gần với hai tồn tại khác cũng thuộc đỉnh của thế giới này mà nói chuyện cợt nhả. Ngay cả khi nghề nghiệp của Veronica là một trong những nghề có sức bùng nổ khủng khiếp nhất, Sirius cũng không sợ.

Hai chị em họ liên thủ chỉ đủ để xua đuổi Sirius đi thôi, chứ để đánh chết được ông ta thì đúng là người si nói mộng!

- Hừ! Cẩn thận ta bôi độc lên cho tiệt luôn con họa mi của lão đấy!

Veronica nhổ một ngụm nước bọt xuống đất. Mối bất hòa giữa Tà nhãn ma nữ và Lang vương thì trong giới cao cấp, ai cũng biết được một hai. Số là trong quá khứ, đã từng có thời Sirius đặt được một cái bẫy để dụ nàng ma nữ, nhằm chiếm lấy thân xác nàng.

Rất may là trong lúc nguy cấp, Veronica đã kịp kích hoạt một đạo cụ cho phép cô thoát thân, bỏ lại gần như toàn bộ gia tài. Trước khi rời đi, cô nàng đã ra lệnh cho toàn bộ đồng vật phẩm đó tự hủy, khiến cho Sirius suýt nữa là được xuống gặp Thần Chết rồi!

Sau vụ này, cả hai thù ghét nhau ra mặt, gần như cứ gặp là lao vào choảng nhau. Lí do duy nhất hôm nay họ còn chưa động thủ là bởi di tích của thần linh quá quan trọng, họ cần phải bàn lại việc ăn chia miếng bánh béo bở này như thế nào đã!

Chuyện Veronica nói muốn bao thầu toàn bộ Shazam chỉ là khoác lác cho vui, chứ khu vực này cô nuốt trôi được mới là lạ! Trừ phi lúc này cô cháu quý hóa Jane Audrey có thể mở ra được kết giới, còn không thì càng để lâu, bọn họ sẽ phải chia lại miếng bánh càng nhiều!

Và rất hiển nhiên, trường hợp thứ hai càng thêm thực tế! Cho nên để tránh bị thiệt hại về lợi ích, bọn họ sẽ phải bắt tay nhau để tạo nên một liên minh tạm thời. Ba người bọn họ sẽ đánh đuổi những phe thế lực khác muốn thò một tay vào cuộc vui này, còn tỷ lệ ăn chia như nào thì đó mới là cái cần phải bàn.

Trên thực tế, việc Sirius dám xuất hiện gần chị em nhà Veronica như thế này cũng là để dễ dàng tổ chức một cuộc họp kín để chia chác miếng bánh Shazam. Từ trong không khí, một quả cầu nước xoáy tít thò lò dần hình thành, bao quanh cả ba người, ngăn cách bọn họ khỏi ánh mắt thế nhân.

Một lúc sau, quả bóng vỡ tan, để lộ ra ba thân ảnh. Trên gương mặt họ tuy vẫn có phần tức giận, song đều thu được một kết quả thỏa mãn cho riêng mình. Shazam phẩy tay một cái, và mười sáu đấu sĩ cấp trung khiêng kiệu cho lão lập tức hạ kiệu xuống đất, rồi chạy băng băng vào trong thế giới Shazam.

- Khu vực này giờ đặt dưới sự kiểm soát của Nghiệp đoàn người mạo hiểm! Những thành phần không liên quan, cút!

Sirius nói rất hời hợt, nhưng âm thanh của lão không hiểu sao lại truyền được tới tận tai từng kẻ đang lẩn trốn bên trong những cánh rừng ở đầm lầy. Hàng đống những tia sáng bắn vọt ra từ trong rừng, đứng tụ lại thành một đám người.

- Lang vương Sirius! Chúng tôi nể ông một tiếng chiến thần, song đừng có nghĩ vì thế mà làm càn! Tòa lâu đài này có ghi tên ông trên đó à mà ông dám đuổi bọn tôi? Tuy chúng tôi sức yếu, nhưng nếu Nghiệp đoàn người mạo hiểm muốn đánh thì những con kiến này cũng xin hầu một trận!

- Đúng đấy! Thích thì đánh, xem ai sợ ai!

- Chiến!

Trong lúc nhất thời, có vô số âm thanh vang lên từ đám đông, chỉ trích Sirius độc tài quá phận. Phía sau lão, cả Veronica lẫn Drake đều khoanh tay đứng nhìn, cười lạnh trong lòng. Dù đã kết thành đồng minh, có điều họ sẽ rất vui lòng nhìn Sirius ăn một trái đắng từ lũ ruồi bọ này!

- Hay! Hay lắm! Lâu rồi Sirius ta chưa đánh một trận nào ra trò, nên lũ chó nghĩ rằng sư tử đã già đúng không?

Sirius gầm lên, dộng cây Đoạn Tội xuống đất. Từ trên người ông ta tỏa ra một luồng sát khí lạnh gáy, gần như có thể ngưng tụ thành vật chất, nhắm thẳng hướng những người phản đối. Bọn họ lập tức thi triển các loại bản sự của bản thân, hòng phá tan đòn thế đầu tiên của vị chiến thần.

Vô số các loại luồng năng lượng đủ màu phóng lên không trung, va đập với sát khí của Sirius, tạo ra một vụ nổ pháo hoa rất đẹp mắt! Sirius thấy vậy bèn cười lạnh. Lão ngưng tụ đấu khí vào trong Đoạn Tội, khiến cho không khí sôi trào như sóng thần ập tới!

- Tiên nhân chỉ lối!

Sirius nhấc cây gậy lên, chỉ về phía đám đấu sĩ cấp cao và huyền thoại, nói một cách lạnh nhạt. Từ đầu mũi gậy bịt bạc, một luồng năng lượng màu trắng xanh bắn ra, uy thế như cầu vồng, đè thẳng xuống hàng chục đấu sĩ đứng bên dưới.

- Khoan!

Một âm thanh già nua phát ra giữa không khí. Đồng thời, tia năng lượng bị nén cực đại của Sirius cũng chui lọt vào trong một chiếc hố màu đen vừa mới

mở ra giữa không trung. Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy bên trong chiếc hố đó có rất nhiều mảnh vỡ lấp la lấp lánh.

- Ồ, con cáo già cũng tới góp vui sao?

Sirius quay trở lại trạng thái lười biếng, chống người lên chiếc gậy. Đối thủ mới đến không phải là quả hồng mềm để họ có thể nắn bóp thoải mái như đám ô hợp dưới kia được! Sự xuất hiện của Hiệp hội người làm phép cũng đồng nghĩa với việc bọn họ sẽ phải chia lại miếng bánh một lần nữa cho xem!

- Xin chào Lang vương Sirius! Ngài vẫn khỏe chứ?

Từ giữa không trung, có sáu thân hình dần dần xuất hiện. Bọn họ đều mặc trên người những chiếc áo bào rộng thùng thình, cầm trên tay các loại pháp khí cổ quái, hoặc quyền trượng phép thuật. Có tổng cộng ba nam và ba nữ, nam thì râu dài tới bụng, nữ thì trẻ trung xinh đẹp đến đáng sợ!

- Ezalor! Lâu rồi không gặp! Bella đâu?

Nghe thấy vậy, vị pháp sư dẫn đầu đoàn, hiền giả Ezalor không khỏi sầm mặt! Học trò cưng Bella chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng vị pháp sư có tuổi thọ lên tới gần ngàn này. Ông đã cố gắng để quên đi sự kiện ấy, nhưng con chó già Sirius này... Ezalor thở dài, cố gắng bình phục nội tâm xao động.

- Để lang vương chê cười rồi! Chuyện đã qua, không cần phải chấp nhặt nữa! Còn tại sao lang vương lại muốn tấn công những người này, có thể cho ta nói một lời được không?

Veronica và Drake hơi nhướn mày, song Sirius đã gật đầu.

- Nói đi!

- Tòa thành cổ kỳ lạ này đúng là một sự kiện hiếm thấy, nhất là khi thần linh lâu rồi không còn hiển thế! Ta hiểu rằng ai ở đây cũng muốn được chia một phần trong chén canh này, thế nhưng nếu vì thế mà chúng ta đánh lộn lẫn nhau, tổn thương hòa khí thì không hay lắm, các vị có thấy thế không?

- Đúng! Đúng! Hiền giả Ezalor nói chí phải! Không hổ là người thông thái nhất thế gian!

Những đấu sĩ cấp cao lập tức lên tiếng ủng hộ. Còn Sirius chỉ cười thầm trong lòng. Con cáo già này đoán rằng lão và ma nữ đã lập thành đội, sợ tranh chấp nhận phần thiệt thòi nên mới định lôi kéo lũ đấu sĩ kia.

- Đằng nào thì cái kết giới này cũng không cho phép tồn tại nào mạnh hơn cấp trung tiến vào, vậy thì chúng ta có tranh cãi như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, nhìn thấy mà không cầm được! Thay vì thế, ta có một giải pháp, các vị thử nghe xem có hợp lý không?

Veronica và Drake nhìn nhau. Ezalor nổi tiếng là người có trí tuệ vô cùng siêu phàm, vậy nên nó cũng đáng để họ nghe thử đề xuất của ông ta một lần. Sirius và các đấu sĩ kia cũng không có ai phản đối, nên Ezalor mới gật đầu nhẹ một cái rồi lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 237: Lỗ hổng trong câu chuyện

Quay trở lại với Tòa thành cổ... ấy khoan, buông đao xuống, có chuyện gì từ từ nói! Chuyện đâu sẽ có đó, chứ kể trần thuật thì câu chuyện này sẽ nhàm chán lắm, các bạn có thấy đúng không?

Gatrix và Vera đã nghe xong toàn bộ những lời giải thích của Shazam. Có quá nhiều điểm nghi vấn trong câu chuyện này, nhưng hiện tại thì họ chưa có đủ dữ kiện để lật ngược lại vấn đề. Nếu có hỏi lúc này thì cũng sẽ chỉ được nghe bằng một lời giải thích hời hợt nào đó khác thôi, hoặc thậm chí là không có giải thích!

Tuy nhiên có một vấn đề liên quan tới logic mà Gatrix không cách nào có thể kiềm chế được! Hắn quay sang hỏi Shazam.

- Nếu như những gì ông nói là thật, vậy thì thế giới này sẽ thay đổi mỗi nửa ngày, luân chuyển giữa thế giới Shazam và thế giới Inesta. Trong khi nhiệm vụ của chúng ta chỉ đơn giản là tiến vào thế giới tận cùng, giải quyết nguồn cơn của vấn đề, vậy thì... vì lí do gì mà chúng ta phải phá bỏ phong ấn?

Đúng vậy, đây là một trong những lỗ hổng chí mạng trong toàn bộ hệ thống nhiệm vụ của Shazam. Nếu như thế giới tận cùng sẽ tự tìm tới họ khi họ bước ra khỏi căn phòng này, thì chẳng có lí do gì để họ phải cực khổ đi phá bỏ phong ấn đúng không? Trừ phi con cáo già này đang âm mưu thêm điều gì nữa với bốn cái kết giới!

Để xem lão ta sẽ dựng ra một câu chuyện thế nào để khỏa lấp đi lỗ thủng này! Gatrix xòe tay, rồi nắm lại ba lần, chỉ để mình Vera nhìn thấy. Tất nhiên nếu như thật sự tồn tại một kẻ chủ mưu có khả năng quan sát cả thế giới thì động tác giấu diếm này chẳng khác nào trò hề!

Song động tác này có nghĩa là gì thì Gatrix thách kẻ chủ mưu biết được! Nó là một trong số các động tác ám hiệu ngầm mà tổ đội Tự Do đã quy ước với

nhau, ý chỉ chuẩn bị bỏ chạy khi cần. Gatrix không tin Shazam có thể ngụy tạo ra một câu chuyện khổng lồ như thế mà hi vọng người khác tin được.

Trong câu chuyện đó phải có những phần nhất định là sự thật, và Gatrix đặt lòng tin vào thế lực chống lại Shazam. Còn về phần nó có thật sự là tà giáo, là hắc ám hay không thì Gatrix không dám chắc. Có điều hắn cũng phải chuẩn bị tinh thần đó sẽ là một thế lực rất thù địch!

Cuộc đời không phải chuyện cổ tích! Đối ngược với kẻ thù không nhất thiết sẽ là bạn bè của mình, mà phần nhiều là chúng sẽ hốt luôn chúng ta để tránh những biến cố không thể tính toán được. Hoặc cũng có thể phe đó tôn thời hỗn loạn, tử vong, cứ thấy ai là vác đao xông lên giết thôi!

- Ta thật là... đúng là thời gian có thể khiến cả một hồn ma cũng trở nên lẩm cẩm! Chuyện chuyển giới đúng là có xảy ra, nhưng đó là chuyện trong quá khứ rồi! Kể từ khi tà giáo đồ phong ấn bản thân chúng trong thế giới tận cùng, ta đã không còn thấy thế giới tận cùng thêm một lần nào nữa!

Shazam nhún vai, nói tiếp.

- Việc luân chuyển thế giới đó thực chất là một cách để chúng ta chiến đấu, cắn nuốt lẫn nhau, trở thành Shazam mới, hoàn hảo và nguyên vẹn. Tuy nhiên khi Inesta tìm ra được cách ăn mòn thế giới của ta thì hắn chẳng còn phải tự đặt mình vào nguy hiểm như thế nữa. Cứ để năng lượng tà ác xâm chiếm toàn bộ thế giới mộng tưởng này, và lúc đó sẽ chỉ còn một thế giới tồn tại!

- ...

- Các bạn có thể ngồi lại đây chờ đợi chuyện đó xảy ra cùng ta cũng được, đó cũng là một trong những cách để tiến vào thế giới tận cùng đấy! Chỉ có điều ta báo trước, nếu như hai người chủ động đánh vỡ phong ấn, thì sức mạnh của Inesta có thể sẽ suy yếu bớt, chứ nếu ngồi lại nơi này chờ sung rụng, thì lúc đó các bạn sẽ không phải đối đầu với một nửa học giả Shazam nữa đâu, mà là Shazam nguyên vẹn đã sa đọa!

Cuộc sống là thế, vô cùng kỳ lạ. Dù chúng ta biết rằng phía trước có thể là một cái bẫy, dù rằng ngồi yên mới là giải pháp an toàn nhất, song chúng ta vẫn sẽ nhảy hố! Nếu như phải ngồi im chờ đợi cái chết tiến tới, chi bằng hãy mở to mắt mà đối mặt với nó.

Cả Vera lẫn Gatrix đều là loại người đó, thế nên họ không cần quan tâm việc ngồi yên có thật sự là uống rượu độc giải khát không. Bất kể là trường hợp nào, Gatrix và Vera sẽ tự tay kiểm chứng, dùng mắt mình để chứng kiến, chứ không phải là nghe câu chuyện một chiều từ phía Shazam.

- Hừm, nếu như việc luân chuyển không còn tồn tại, tức là trước khi đánh vỡ phong ấn, chúng tôi vẫn có thể trở về đây đúng không?

- Chuyện này... ta thật sự không dám chắc! Kể từ khi bị năng lượng hắc ám ăn mòn, ta không còn dám tiến quá xa ra khỏi căn phòng này nữa! Song ít nhất ta có thể khẳng định là ta chưa từng thấy thế giới bên trong căn phòng này và một phần khu vực xung quanh nó bị thay đổi.

Gatrix gật đầu, chí ít bọn họ cũng có một chút điểm tựa chứ không phải tay không bắt giặc. Hắn sử dụng phép thuật, ngưng tụ ra một bản đồ lập thể với cấu tạo hoàn toàn từ nguyên tố đất, trong cái nhìn trầm trồ thán phục của Shazam.

- Ta không chắc lắm về thực lực của cậu, nhưng chỉ riêng một chiêu này thôi đã đủ khiến cậu có tư cách ngồi cùng mâm với những học giả thông thái nhất của tộc Tiên rồi! Khả năng điều khiển phép thuật này... thật là tinh xảo, đúng là xuất quỷ nhập thần!

Mặc kệ Shazam đang nhìn chòng chọc vào sa bàn, Gatrix đưa tay chỉ về khu vực sảnh

- Đây là chỗ chúng ta đứng, và đó có thể là vùng an toàn duy nhất trong cả tòa thành. Từ nơi đây, chúng ta sẽ phải tiến về bốn khu vực tháp cao, phá giải phong ấn. Tiếp đó, một cánh cổng tiến vào thế giới tận cùng sẽ mở ra... khoan, cánh cổng này sẽ nằm ở đâu?

- Ở ngay trong căn phòng này! Hai thế giới được nối liền với nhau tại căn đại sảnh này mà!

Gatrix ghi nhớ dữ kiện này. Tiếp sau đó hắn chỉ vào một căn phòng nằm ở khoảng giữa hai tòa tháp Đông và Nam, ở khu vực tầng bốn. Tòa thành của Shazam có tổng cộng bốn tầng, xếp chồng lên nhau thành từng lớp.

- Đây là phòng chứa đồ, tôi nói có đúng không?

- Đúng vậy! Đó là nơi ta trưng bày những món đồ thú vị trong suốt thời gian đi chu du đây đó. Một số món đã bị đem ra sử dụng trong trận chiến năm ấy, một số có lẽ không còn có tác dụng nữa đâu. Cậu muốn tìm gì ở đó?

- Bất cứ thứ gì có thể bổ sung thêm chiến lực cho bọn tôi! Nói thế này không phải để xúc phạm ông, nhưng thời đại thay đổi, người ta đã tìm ra được rất nhiều cách sử dụng cho nhiều loại vật chất mới! Có những thứ mấy trăm năm trước chỉ là rác rưởi, song ở hiện tại nó có thể là bảo vật cấp chiến lược, ông hiểu chứ?

- Ta cũng không có ý xúc phạm, bạn của ta, vấn đề là cậu nghĩ rằng trí tuệ của một học giả tộc Tiên lại có thể thua giống loài đoản thọ như loài người sao?

Shazam cũng đáp trả lại cực kỳ gay gắt. Gatrix liếc nhìn lão, không thèm đáp lại.

- Chúng ta cứ chốt như thế! Hãy tiến tới phòng trưng bày, và tất cả những căn phòng đặc thù khác, thu thập hết tất cả mọi thứ có thể rồi mang về sảnh chính để chứa. Chỗ này sẽ trở thành căn cứ trực chiến tạm thời của chúng ta. Ngoài ra, nếu như có thêm người sống sót tiến được tới căn phòng này, thì họ sẽ được tiếp tế, nhanh chóng trở thành một người lính để lao vào cái cối xay thịt mang tên Shazam này!

Shazam đưa tay gãi cằm. Trong vô thức, ông ta đã bảo lưu lại một thói quen khi còn sống.

- Không thể không nói, bạn của ta, đó là một kế hoạch mạo hiểm nhưng cực kì cấp tiến! Đúng là nếu hai người có thể mang được tất cả những món bảo vật tìm được về đại sảnh thì nơi đây sẽ trở thành một khu tiếp tế, hỗ trợ các bạn sau mỗi lần phá giải phong ấn. Tuy nhiên ta cũng phải nhắc rằng, luận điểm của cậu được xây dựng trên quan điểm hai người có thể mang theo đồ vật trở về, chứ nếu như chết dọc đường, hoặc không gian vặn xoắn dẫn tới sai lệch tọa độ và không quay trở về đại sảnh chính được thì lúc đó sẽ rất phiền đấy!

- Vậy thì đó là một rủi ro mà chúng ta phải thừa nhận! Xét đến lợi ích của căn cứ trực chiến, và rủi ro lạc đường bên trong Shazam, chúng tôi nghĩ chẳng có lí do gì mà không theo phương án này cả! Suy cho cùng, việc rời khỏi căn phòng này là điều không thể tránh khỏi, và kiểu gì thì chúng tôi cũng sẽ phải đi tới bốn tòa tháp liền. Điều đó cũng có nghĩa là có hay không không gian sai lệch thì kết cục của chúng tôi cũng chẳng có gì khác biệt cả, vẫn là lang thang trong năng lượng hắc ám!

Vera lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. Cô cảm thấy có chút vui vẻ khi thấy cái gật đầu tán đồng của Gatrix.

- Còn một vấn đề nữa, đó là năng lượng hắc ám này liệu có thể thương tổn lên chúng tôi không?

- Thú thật là ta cũng không biết, bởi chẳng còn bất cứ sinh vật sống nào trước đó trong tòa thành này. Hiện tại, hai kẻ sống duy nhất mà ta biết là hai người, và ta đặt niềm tin rất lớn vào hai vị đó! Cô là một Succubus, hoặc một nửa dòng máu gì đó. Nó sẽ giúp cho cô có được kháng tính nhất định đối với năng lượng hắc ám, bởi dù gì cô cũng là sinh vật Địa Ngục.

Nói đến đây, Shazam quay sang Gatrix.

- Về phần cậu, ta không rõ cậu là ai, nhưng nếu như cậu có thể triệu hồi được một nữ yêu hùng mạnh như thế này thì tạo nghệ của cậu trên lĩnh vực ma thuật hắc ám cũng không phải là hạng xoàng! Chưa kể khả năng điều khiển phép thuật của cậu cũng vô cùng tinh tế, thế nên ta tin rằng hai vị sẽ vượt qua được những đợt tấn công của luồng năng lượng đó thôi!

Cuối cùng Shazam thở dài.

- Mà kể cả không thì ba chúng ta cũng đã cố hết sức! Đây không phải là một câu chuyện cổ tích, nơi chỉ cần nỗ lực là ắt sẽ đạt được những gì mình có! Thôi thì chí ít chúng ta chết trong lúc phản kháng, còn hơn là chết co ro trong xó nào đó, chờ đợi vận mệnh buông xuống, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Thăm dò tòa thành

Sau khi đã sắp xếp lại một số đồ đạc, Gatrix và Vera mỗi người vác một ba lô nhỏ đựng các loại thực phẩm trên lưng. Hành động này vừa làm trống bớt chiếc nhẫn không gian, vừa gia tăng tính độc lập của họ trong trường hợp cả hai bị lạc nhau.

Shazam có thể là một con rắn miệng phun toàn lời dối trá, nhưng họ cũng phải tính tới tình huống họ bước vào một khu vực không gian bị bẻ cong, dẫn tới mỗi người xuất hiện ở một địa điểm trong tòa thành.

Trong tình thế đó, Vera sẽ gặp nguy hiểm cực lớn, bởi cô không có cách nào nhận được tiếp tế từ Gatrix. Còn nếu họ chuẩn bị nhu yếu phẩm cho mỗi người trong một túi hành lý riêng thì ít nhất cả hai cũng có cơ hội cầm cự cho tới khi tìm được nhau.

Tuy rằng hành động này cũng sẽ tạo ra rủi ro nhất định, bởi giờ bọn họ lại còn phải mang theo một túi đồ vướng víu trên lưng. Chiến đấu hỗn loạn, rất có thể túi đồ này sẽ bị xé nát, gây hư hỏng cho đồ vật bên trong. Cái này chẳng có cách nào khắc phục cả, nhìn tình hình thực tế mà tính toán thôi.

- Này lão già, nếu như thật sự có thêm người sống sót chạy được tới nơi này, thì nhớ nói với họ phương án của chúng tôi. Trong trường hợp chúng tôi chết dọc đường, thì ít nhất họ cũng biết một phương hướng để suy nghĩ. Còn nếu họ có thể giải quyết được triệt để vấn đề này thì quá tốt rồi!

- Ta sẽ! Nguyện nữ thần chúc phúc hai vị!

Gatrix không quay đầu lại, giơ bàn tay phải lên vẫy vẫy thay cho lời chào tạm biệt. Họ chọn một cánh cổng nằm ở phía bên tường, rồi rất nhanh biến mất vào màn đêm thăm thẳm. Ngay sau đó, cánh cửa đóng sầm lại, và chỉ còn linh hồn của Shazam đứng cô độc trong đại sảnh rộng lớn này.

Như đã nói, tòa thành này có bốn tầng cả thảy, tuy nhiên đại sảnh chỉ cho phép bọn họ tiếp cận tầng hai là tối đa. Để có thể tiến lên tiếp tầng ba và tầng bốn thì họ cần phải đi qua một trong ba chiếc cầu thang chính nối liền cả bốn tầng.

Kết cấu của Tòa thành cổ này khá đơn giản, bởi Shazam là một học giả chứ không phải là một nhà yêu nghệ thuật. Bao bên ngoài tòa thành là lớp tường dày, cao chót vót, với nhiều hàng cửa sổ để đón ánh nắng vào trong thành.

Phía bên trong tòa thành, Shazam sử dụng kết cấu hình hộp rỗng, với khoảng giữa của tòa thành là sân rộng, trồng nhiều cây cối, động vật, kiêm sân tập

luyện cho những người hầu trong nhà. Khoảng sân đó chiếm khoảng sáu phần mười thể tích bên trong tòa thành, phần còn lại là từng dãy hành lang với phòng ở nằm san sát nhau.

Riêng toàn bộ tầng bốn là phòng thí nghiệm của Shazam, không có kẻ hầu người hạ nào được phép sinh hoạt trên đó. Họ chỉ có quyền dọn dẹp, phục vụ chủ nhân mình rồi phải mau chóng lùi đi, bởi những thí nghiệm của Shazam có những lúc cực kì nguy hiểm, phàm nhân khó có thể chịu đựng được.

Nếu nhìn vào bản thiết kế này, thì đúng vậy, Shazam không xây một sảnh yến hội nào! Trên thực tế, chẳng có mấy phương tiện giải trí ở đây, bởi như đã nói, mục đích của Shazam khi xây nên tòa thành bảo này để là nghiên cứu, không phải để hưởng thụ.

Chính ra những ngày đầu tiên thì tòa thành này còn đơn điệu hơn nữa kìa! Khoảng sân ban đầu là khu thử phép thuật, và số lượng phòng riêng cho người hầu cũng không có luôn! Chỉ khi ông ta mang về càng lúc càng nhiều người, thì kiến trúc mới dần hoàn thiện.

Gatrix thò tay, chạm lên trên tường. Bóng tối không có tư cách làm tổn thương hắn, ít nhất là thứ bóng tối của đám sinh vật cấp thấp này! Những ngón tay của Gatrix xuyên qua lớp sinh thể màu đen, khiến cho găng tay của hắn bị ăn mòn ngay lập tức.

Những chất nhầy màu đen trên tường này có cảm giác âm ấm, tanh tưởi, nhơn nhớt, Chúng giống như dịch thể tiết ra từ một tồn tại nào vậy. Nếu không phải vì Vera ngăn cản thì Gatrix đã thử liếm một chút rồi! Cũng chẳng mất gì đúng không?

- Anh nghĩ gì về những lời Shazam nói? Về tất cả mọi chuyện?

- Anh nghĩ rằng chúng ta còn quá sớm để có thể kết luận điều gì!

Gatrix trả lời như không nói, đồng thời lấy tay gõ gõ lên đầu. Trong cái nhìn "ồ em hiểu rồi" của Vera, hắn dội ngay một gáo nước lạnh.

- Anh không thể ngủ được, nên nếu có cần nghỉ ngơi, em cứ nghỉ đi, để anh gác cho.

Khả năng nghe ẩn ý của Vera đã tăng lên đáng kể tính từ lần đầu họ gặp nhau. Khi Gatrix nói vậy, có nghĩ là hắn muốn nhắc cô họ sẽ không thể gặp nhau trong giấc mơ được nữa, ít nhất là lúc này!

- Tại sao? Anh cũng cần phải nghỉ ngơi chứ?

Cô thấy Gatrix giơ tay, ra hiệu cho cuộc nói chuyện dừng ở đây. Dù rất bực, nhưng Vera vẫn biết lúc nào nên câm mồm và lúc nào không. Hiện tại họ vẫn đang có thể bị kẻ chủ mưu quan sát, nếu lộ ra bất cứ dấu hiệu gì sẽ chỉ khiến tình thế của họ thêm nguy hiểm hơn mà thôi.

Hơn nữa... có vẻ như Gatrix không dừng cô lại chỉ vì suy nghĩ đơn giản đó! Như đã mô tả từ trước, sau khi tiến vào hành lang, hai người bọn họ sẽ băng qua một dãy hành lang dài với nhiều gian phòng xếp san sát nhau. Đối diện với chúng là từng hàng cửa sổ, được ốp kính và có chấn song ngăn nhảy ra ngoài đàng hoàng.

Và hiện tại, từ phía bên ngoài tòa thành, có một thứ gì đó đang bám bên ngoài cửa sổ!

Nó có hình dạng một người phụ nữ, căn cứ vào cái váy trắng bẩn thỉu rách rưới đang mặc trên người. Mái tóc của cô ta rủ lòa xòa trên mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đỏ rực sáng lòe lòe. Tay chân của cô ta dài và khô quắt một cách bất thường, đấy là còn chưa tính tới chuyện những ngón tay của cô ta cũng vô cùng sắc nhọn.

Theo bản năng, Vera lập tức thò tay tóm chặt lấy cây gậy phép, song Gatrix đã giơ tay cản cô lại.

- Cứ từ từ! Nó không vào được trong đây đâu!

Nói xong, Gatrix tiến tới gần chiếc cửa sổ. Khi thấy Gatrix động đậy, con quỷ - tạm gọi là vậy lập tức nhảy loạn xạ cả lên, tay chân đấm bùm bụp lên trên cửa sổ, giống như thể rất muốn xông vào vậy! Thế nhưng dù nó có cố gắng thế nào, khung cửa kính tưởng chừng như mong manh ấn cái là vỡ đó lại vững chãi tựa một ngọn núi vậy.

- Làm thế nào mà...

- Suỵt! Đừng hỏi!

Gatrix đưa ngón tay lên suỵt khẽ một lần nữa. Như mọi khi, thì đây là một chuyện hết sức bình thường, Vera hoàn toàn không để trong lòng. Không hiểu sao hôm nay bỗng dưng cô lại thấy buồn man mác trong lòng! Kết hợp với nhiều chuyện khác đã xảy ra trước đó nữa, khiến tâm trạng của Vera trở nên ủ dột nhanh chóng.

Chỉ đáng tiếc Gatrix không nhìn được biểu cảm của Vera lúc này, bởi hắn đang mải chơi đùa với con quỷ ngoài cửa sổ. Hắn đi sang chiều nào, thì con quỷ nhảy theo đường đó, giống như một con cá trong bể, nỗ lực trong tuyệt vọng để đớp được miếng mồi bên ngoài thành bể vậy.

Gatrix có thể tự tin đến vậy là bởi hắn hiểu nguyên lý hoạt động của các thế giới. Gatrix khẳng định bọn họ đang ở một thế giới khác, độc lập và liền kề với bình nguyên tử vong ngoài kia. Thế nên dù trên biểu hiện, con quỷ này đang ở ngay bên ngoài cửa sổ, có điều khoảng cách giữa hai giới, nếu như không tìm được đúng cửa, thì đừng có mơ vượt qua được!

Đột nhiên từ bên trong một căn phòng, cánh cửa bỗng nhiên mở tung. Một con quái vật xồ ra, húc những mảnh vỡ của chiếc cửa bắn tung tóe lên tường.

Trông nó giống như một người trần truồng vừa chịu một đợt tra tấn nào đó vậy, với phần đầu bị chặt cụt, máu vẫn còn nhỏ tong tỏng trên cổ.

Con quái vật mài mài móng vuốt xuống sàn, rồi chạy phầm phập về phía họ! Ngay tức khắc, một hình bóng bay vọt lên từ phía sau lưng Gatrix. Con quái vật đã đánh thức Vera khỏi những cảm xúc tiêu cực, để cô chìm trong một cảm xúc mới: Giận dữ.

- Khoan đã Vera!

Gatrix hô lên, ngăn cản Vera tấn công nhưng không kịp! Họ hoàn toàn có thể thăm dò nó bằng một ít phép thuật tiêu hao thấp, chứ đâu nhất thiết phải đánh trực diện sớm như thế! Vera bỏ ngoài tai lời của Gatrix, đón đánh lấy con quái vật.

Cô ngồi thụp xuống, phanh bản thân lại bằng cả chân lẫn chiếc gậy. Tiếp sau đó, Vera nhấc đầu đang cắm dưới đất của cây gậy lên, mang theo cả con quái vật cụt đầu, vụt mạnh nó ra phía đằng sau lưng. Lực đánh xuống của chiếc gậy, lẫn phản lực của mặt đất khiến máu phun tung tóe ra từ cổ của nó.

Gatrix lắc đầu, triệu hồi ra một quả cầu lửa, nhảy vào tham chiến. Vera đang biểu hiện ra rất lạ, đặc biệt là sau khi huyết thống mất khống chế. Gatrix khẽ rủa thầm trong lòng. Hắn có quá nhiều chuyện cần phải làm, song tình thế không hề cho phép.

Họ giải quyết con quái vật rất nhanh - nó quá yếu đối với Vera lúc này. Trong quá trình vật lộn, Gatrix ước chừng có lẽ hắn sẽ cần một chút thời gian nhỏ, nhưng cũng sẽ không gặp nguy hiểm nếu như phải đối mặt với một khác tương đương thế này.

Lũ quái vật này không có điểm yếu cụ thể, hoặc là cắt nát chúng ra thành trăm mảnh, hoặc là tìm được lõi hạch tâm của chúng và đánh nát thì mới có thể tiêu diệt được. Chúng khá giống bầy xác sống ngoài kia, có điều là phiên bản nâng cấp hơn một chút.

Cả hai bọn họ cúi nhìn đống bầy nhầy đã từng là con quái vật, rồi ngước lên nhìn nhau.

- Cũng không khó lắm nhỉ?

- Ừm!

Gatrix chỉ vào căn phòng không cửa mà con quái vật vừa xông ra từ đó.

- Em có muốn vào xem một chút không?

- Cũng được! Em sẽ đứng ở ngoài cửa, phòng khi có thêm thứ này chạy ra từ ngoài hành lang.

Gatrix gật nhẹ, rồi bước vào trong căn phòng. Mọi thứ đã trở nên đổ nát, mục rữa, hỗn loạn không thể tả. Gatrix chỉ có thể dùng óc tưởng tượng để phán đoán trong căn phòng này đã từng có một chiếc giường, một tủ quần áo, một chiếc bàn nhỏ để đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Vera mất tích

Đây là một căn phòng vuông nhỏ gọn, không có quá nhiều góc khuất hay phòng phụ gì cả. Có lẽ nó liên quan tới việc có những nhà vệ sinh công cộng xây cách đoạn ở dãy hàng lang này. Ngoài ra, những người hầu thường tập trung ăn ở phòng bếp, chứ không hay về phòng riêng nấu nướng ăn uống.

Đối diện với cửa phòng là một khung cửa sổ, chiếu thẳng ra khu vườn, hoặc khu rừng, vì Gatrix không chắc những cây cảnh "nhỏ xinh" của Shazam sau từng đó thời gian có nên được coi là vườn nữa không! Dưới ánh sáng đỏ vằng vặc của bầu trời, Gatrix thấy rất nhiều những loại thực vật biến dị, vặn vẹo, đang bò lồm ngồm khắp mặt đất.

Một số còn xỏ xuyên dây leo vào kiến trúc tòa thành, khiến hắn liên tưởng tới cảnh những nhành cây ăn thịt đang vươn dài xúc tu để săn mồi. Gatrix nhìn kỹ hơn, và hắn có thể thấy một số dây leo đang phồng lên xẹp xuống như thể đang nuốt chửng một thứ gì vậy.

Gatrix đảo mắt liếc một vòng xung quanh căn phòng. Nó tỏa ra một thứ mùi cũ kỹ, mục nát của thời gian, và Gatrix thầm nghĩ, có lẽ đây mới là thực trạng thật sự của tòa thành lúc này. Căn phòng ở đại sảnh chính quá đẹp đẽ, và hoàn hảo đến phi lý!

Một căn phòng đơn giản, có cửa sổ, có giường ngủ, có tủ quần áo, nói chung là rất bình thường. Nếu vậy cảm giác không thoải mái này của hắn đến từ đâu được cơ chứ? Gatrix cau mày, lục soát một vòng khắp căn phòng, song chẳng có thứ gì khiến hắn lưu tâm được cả.

Gatrix còn gõ và sờ soạng khắp các bức tường, song không thấy bất cứ dấu vết nào hết. Nếu như vậy, chẳng nhẽ là trần nhà? Hắn ngửa đầu lên, nhìn chằm chằm vào trần nhà được đắp phẳng mịn. Con Goblin bẻ một khúc gỗ trên giường, bắt đầu chọc khắp nơi.

Đột nhiên cây gậy đâm thủng được một góc trên trần nhà! Đó là nơi duy nhất trong căn phòng bẩn thỉu ẩm mốc này nhìn sạch sẽ, trắng trẻo bất thường. Bảo sao hắn cảm thấy có gì đó là lạ! Gatrix nhanh chóng bám vào tường rồi leo lên.

Để đảm bảo an toàn, Gatrix ném một con hình nhân lửa lên trước. Nếu như trên đó có nguy hiểm gì, nó sẽ ưu tiên tấn công con hình nhân trước. Còn trong trường hợp thứ đó đủ thông minh để không tấn công con hình nhân... Gatrix có thể kích cho nó tự sát để gây sát thương khi thấy có biến mà!

Hắn chờ một chút, cảm nhận dòng chảy ma thuật không hề bị đứt đoạn. Tiếp sau đó, Gatrix thò đầu lên một chút rồi thụp phắt xuống! Không có thứ gì tấn công hắn trên đấy cả, và trong một thoáng ngắn ngủi, Gatrix đã nhìn được một phần trên cái hốc đó.

Nơi đó là một cái lỗ rất nhỏ, chỉ đủ chứa một vài món đồ linh tinh. Gatrix nhìn một vòng không thấy còn gì nữa, và hắn còn thử đấm đấm vào tường để xem còn hốc bí mật nào nữa không. Khi không thấy gì, Gatrix bèn thò tay vét hết đồ đạc trên đó xuống.

Thực ra cũng chẳng có nhiều đồ vật gì ở trên đó. Chỉ có một chiếc lọ, một chiếc hộp chữ nhật và một cuốn sổ nhỏ. Gatrix thử tháo nút chiếc lọ ra xem trước. Trong đó là một thứ chất lỏng có mùi vô cùng kinh tởm, và khi đổ thứ chất lỏng này ra đất thì hắn thấy nó ăn mòn cả mặt đất!

- Thú vị đấy chứ!

Gatrix lẩm bẩm, khi nhìn lớp vật chất đen dần dần mọc ra, che khuất đi vết ăn mòn ban nãy. Tạm thời có thể coi nó như một loại độc dược ăn mòn, cứ giữ lại sau sẽ có tác dụng! Gatrix nghĩ thầm, rồi mở chiếc hộp ra.

Bên trong chiếc hộp là một tờ giấy ố vàng, và lý do duy nhất mà nó chưa mục nát có lẽ là do ở trên đó không có quá nhiều hơi ẩm để làm biến chất toàn bộ tờ giấy. Nó được viết bằng một thứ ngôn ngữ rất lạ, và Gatrix không biết thứ ngôn ngữ này.

Trên thế giới Avalon có không biết bao nhiêu vùng dân cư, hàng trăm chủng tộc có trí tuệ khác nhau, tạo thành những quần thể khổng lồ. Những quần thể này lại chia làm nhiều quốc gia, vùng lãnh thổ tùy thuộc vào văn hóa và địa lý.

Vậy thì vì lí do gì mà họ lại phải dùng chung một ngôn ngữ? Vương quốc Malus dùng một bộ ngôn ngữ, Núi Thép dùng một ngôn ngữ, tộc Tiên cũng lại dùng một ngôn ngữ. Tất nhiên Shazam nói bằng ngôn ngữ Malus rất trôi chảy, dù rằng lão dùng khá nhiều những từ cổ.

Căn cứ vào điều này, Gatrix có thể tạm khẳng định ngôn ngữ giữa một số vùng sẽ có sự tương đồng, và có tính kế thừa. Ở thời đại Shazam còn sống, có thể đã có những vùng dân cư đầu tiên xuất hiện ở khu vực này, và từ đó, họ dựng nên một vương quốc gọi là Malus.

Những chữ này viết rất bay bướm, Gatrix tạm gọi chúng là đẹp đi! Dựa vào kết cấu của văn bản, Gatrix đoán rằng nó là một dạng bức thư nào đấy. Phía cuối văn bản Gatrix nhìn thấy hai chữ ký, được đóng bởi hai dấu đỏ khác nhau.

Đây chắc hẳn không phải thư tình, hoặc thư thăm hỏi gì, trừ phi văn hóa ở thế giới này hoặc vùng đất này có sự khác biệt. Thường thì Gatrix chỉ thấy người ta đóng dấu và ký tên nghiêm chỉnh như thế này trong các khế ước, như tờ khế ước giữ xe ngựa trong nhẫn của hắn vậy.

Cuối cùng, Gatrix mở cuốn sổ ra. Bên trong đó ghi chằng chịt những chữ là chữ, và có vẻ ghi rất vội, bởi so với lá thư thì đúng là một trời một vực! Nó không chỉ xô lệch hết dòng, mà còn bị rối chữ, giống như chủ nhân của chúng phải viết trong điều kiện cực kì lén lút vậy!

Để giải mã những ngôn ngữ này, Gatrix cần có lại sức mạnh như thời điểm trước khi từ bỏ Nike, và thời gian. Cả hai thứ này hiện tại hắn đều không có, thế nên Gatrix chẳng còn cách nào khác là cất chúng vào trong nhẫn không gian, chờ đợi cơ hội.

Hắn bắt đầu mường tượng ra cảnh chủ nhân cũ làm gì với cái hốc đó. Trần nhà được làm hoàn toàn phẳng mịn, thế nên để có được một hốc bí mật này thì chủ nhân phải làm thế nào? Hắn ngó lên, kiểm tra lại thật kỹ đường viền của hốc.

Gatrix sờ thấy một rãnh gọn rất nhỏ, đủ để giữ một miếng vữa không bị rơi xuống. Có vẻ như lúc ban đầu người này cắt một khoảng trong phòng, khoét thành một hốc nhỏ để cất đồ, rồi sau đó cắt tỉa miếng vữa vát đi. Tiếp sau đó, người này đắp thêm một ít gờ nho nhỏ ở mép hốc, như vậy chỉ cần đặt miếng vữa cẩn thận một chút là trông trần nhà sẽ liền một khối như cũ.

Kẻ đó mất công đến như vậy để làm gì cơ chứ? Gatrix cau mày suy nghĩ. Những thứ trong này hoặc là phải cực kỳ giá trị, cần giữ xa khỏi tầm mắt những người khác. Hoặc nó hàm chứa một thông tin tuyệt mật, không thể để lộ ra!

Gatrix nhướn mày, nhìn lại ba vật phẩm đang nằm gọn trong chiếc nhẫn không gian. Hắn bắt đầu tò mò hơn về nội dung của ba thứ này rồi đấy!

- Vera, anh tìm được thứ... Vera?

Gatrix quay lưng lại, hào hứng định kể cho Vera về đầu mối hắn tìm được, thế nhưng ở chỗ khung cửa giờ chẳng còn một ai đứng cả! Vera đáng lý phải đứng canh ở đó chứ? Gatrix thận trọng bước gần lại khung cửa, tay siết chặt Hồng Trần.

- Vera?

Khi chỉ còn cách khung cửa một bước, Gatrix ném ra một quả cầu lửa rực sáng. Hắn ra lệnh cho nó nổ tung, tạo ra luồng sáng rực rỡ vô cùng lóa mắt. Nhân cơ hội đó, Gatrix lộn nhào một vòng ra khỏi căn phòng, nhanh chóng bật dậy ngó nghiêng chung quanh.

Chỉ còn một mình hắn trong hành lang dài trống rỗng này! Ngay cả xác con quái vật không đầu ban nãy giờ cũng chẳng thấy đâu nữa! Ngay lập tức, Gatrix mường tượng ra hai trường hợp. Một là hành lang này có khả năng nuốt chửng những cái xác chết, điều đó lý giải tại sao bọn họ không hề thấy một cái xác nào ở quanh đây.

Trường hợp thứ hai, đó là hắn đã lọt vào một điểm xoắn không gian, dẫn tới hắn và Vera đã bị tách ra xa khỏi nhau rồi! Để kiểm chứng giả thiết số hai, Gatrix lập tức sử dụng phép thuật, mô tả một phương trình không gian để kiểm chứng tọa độ hiện tại.

Và kết quả khiến hắn lo lắng nhất đã xảy ra! Đó là không gian này không hề có điểm vặn xoắn nào! Gatrix vội vàng chạy vào trong phòng, thi triển mô hình một lần nữa, và kết quả vẫn cho thấy hắn không hề lọt vào điểm kỳ dị nào.

Như vậy, là thứ gì đã khiến Vera bốc hơi mất tăm mất tích, mà không hề kịp cảnh báo cho hắn một tiếng nào? Gatrix tuy có tập trung vào việc tìm kiếm khắp căn phòng, song hắn khẳng định hắn chưa bao giờ buông bỏ cảnh giác. Chỉ cần một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ để khiến Gatrix thoát khỏi trạng thái nghiên cứu rồi.

Vera lúc đó đang ở trạng thái võ sĩ - cô đã biến đổi lại lúc họ còn ở trong đại sảnh chính. Để đánh bại Vera mà cô không kịp phản kháng, thì kẻ đó phải có trình độ ít nhất từ cấp cao trở lên. Nếu thế thì càng vô lý, vì kẻ đó hoàn toàn có thể hốt luôn Gatrix đi, chứ không cần phải bắt cóc mình Vera như thế.

Vậy là Gatrix có thể tạm loại bỏ khả năng Vera bị đánh gục trong chớp nhoáng. Chẳng lẽ cô nàng tự bỏ đi? Vera là một cô gái hiểu chuyện. Không thể nào có chuyện Vera tự ý rời bỏ Gatrix mà đi im ỉm như thế, trừ phi...

... trừ phi cô nàng nhìn thấy một thứ vô cùng sốc, vô cùng tò mò, khiến cô nàng không kịp báo lại cho hắn mà đã rời đi! Mà cũng chưa đủ! Thứ này phải mang theo một ý nghĩa gì đó, khiến Vera... muốn giấu khỏi hắn!

Là thứ gì mới được? Gatrix vò đầu, nghĩ nát óc mà chưa thể tưởng tượng ra được thứ gì có thể dụ dỗ Vera như vậy được! Quá khứ của cô, hắn nắm rõ như trong lòng bàn tay. Gatrix khẳng định, cho dù có là cha của Vera xuất hiện ở trước mặt, cô nàng cũng sẽ phải gọi hắn trước rồi mới làm gì thì làm!

Chết tiệt, Vera! Em đang ở đâu vậy? Gatrix giậm giậm chân, rồi chọn một hướng lao đi. Là hướng tiến về cầu thang nối bốn tầng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Cầu thang nối tầng

Phía ngoài cửa sổ, con ma nữ đang chạy chồm chồm trên tường, cốt đuổi theo một kẻ trùm kín mít bên trong tòa thành. Mặc dù nếu là lúc khác thì có lẽ Gatrix sẽ có thời gian rảnh rỗi trêu con này, nhưng hiện tại trong lòng hắn đang nóng như lửa đốt.

Nếu như Vera đột ngột mất tích, thì hi vọng duy nhất lúc này của hắn là cô nàng còn nhớ được điểm hẹn của bọn họ ở tầng bốn - phòng trưng bày. Ít nhất đó cũng là một đầu mối tốt, thay vì tìm loạn lên như con ruồi mất đầu trong tòa thành khổng lồ này.

Gatrix rẽ ngoặt ở góc hành lang, và đối diện hắn là hàng đống quái vật đang bò lóp ngóp dưới mặt đất. Hóa ra lý do mà nãy giờ hắn không gặp thêm một con quái vật nào là đây! Chúng tập trung toàn bộ ở gần khu vực cầu thang lên tầng ba.

Gatrix móc con dao găm trong người ra, xoay ngược lại che trước mặt. Đây là tư thế dùng dao để phòng ngự, chứ không phải tấn công. Và Gatrix đương nhiên là không có khả năng đánh bại toàn bộ chỗ quái vật này mà không trả một cái giá cực đắt được.

Ở giữa bầy quái vật có một bộ giáp hiệp sĩ, trên người bám đầy rỉ sét. Phía dưới lớp mũ sắt che kín mít cả mặt, là hai đốm lửa màu xanh biển đang cháy hừng hực. Có vẻ như nó là thủ lĩnh của đàn quái này, khi nó chỉ việc chĩa kiếm về phía Gatrix, là cả bầy quái vật liền lao hùng hục về phía hắn.

Gatrix hít một hơi thật sâu, phân bố lại sức lực bên trong tứ chi, điều chỉnh bản thân tới trạng thái hoàn hảo nhất. Kế tiếp, hắn phóng vụt về phía trước, đón lấy đàn quái vật đang giương nanh múa vuốt. Gatrix co giò, nhảy phắt lên, tiếp đất một cách nhẹ nhàng lên đỉnh đầu một con quái vật, rồi dùng nó làm đà để nhảy tiếp.

Khác biệt với đàn xác sống mà hắn có thể trêu đùa ngoài cổng, bầy quái vật này có độ phức tạp và trí tuệ hơn hẳn đám kia. Nếu như Gatrix dám dùng lại bài đó một lần nữa, khả năng cao là hắn sẽ bị phân thây ngay tại đây.

Thay vào đó, khi mượn được đà để nhảy cú thứ nhất, Gatrix lập tức bám lên chấn song cửa sổ. Lúc này hắn và con ma nữ chỉ còn cách nhau có đúng một tấm kính! Ở cự ly này, hắn thậm chí còn có thể nhìn được da thịt hư thối và gương mặt khô quắt đầy giòi bọ của nó nữa!

Cho dù gần như vậy, nhưng khoảng cách giữa họ cũng như ánh trăng trong nước vậy, đừng mơ chạm vào được! Gatrix niệm phép thuật, khiến cho một viên gạch từ trên tường mọc lồi ra một chút, để hắn giẫm lên và tiếp tục chạy.

Đúng vậy, hắn không thể đấu trực diện với chúng, thì có thể lựa chọn né đi đúng không? Một vài con quái vật nhao nhao lên, túm lấy chiếc áo choàng rách tả tơi của hắn, định lôi hắn xuống. Đến nước này thì Gatrix cũng không dự định giấu diếm thân phận thêm nữa!

Thoát đi chiếc áo vướng víu, con Goblin leo thoăn thoắt trên những viên gạch nhô ra, cho tới khi một con quái vật hơi tương tự loài tinh tinh tấn công hắn. Nó dùng hai cánh tay khổng lồ đấm mạnh lên tường, khiến cho nhịp di chuyển của Gatrix bị ngăn lại. Ngay lập tức, Gatrix túm lấy cẳng tay nó, đáp người

lên trên đó.

Tay của con quái vật này rất lớn, có lẽ nó phải ngang với chiều ngang người hắn luôn quá! Hơn nữa, những sợi lông trên tay nó cũng rất cứng, khiến bàn chân và tay Gatrix không khỏi nhoi nhói. Hắn liền sử dụng phép thuật, liên tục chữa trị những khu vực đang tiếp xúc với con quái vật.

Nói thì dài, chứ thực chất mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp mắt! Gatrix lộn một vòng, nhảy khỏi tay con quái vật, rơi đánh bùm một cái xuống đất, lọt vào giữa vòng vây quái vật. Hắn nhanh chóng giơ Hồng Trần lên, đỡ một chiếc vuốt sắc bén của... thứ gì đó trước mặt.

Rất khó để diễn tả thứ này, bởi cốt lõi của nó là một thanh đao, nhưng phía dưới cán đao lại giống như một sinh vật gì đấy đang ký sinh. Nó mọc ra tám cái chân mảnh khảnh màu vàng, mỗi chân lại gắn một con mắt đảo loạn lên.

- Tặng mày!

Gatrix chộp lấy phần lưỡi gần chuôi đao, nhấc bổng con quái vật này lên. Tiếp đó hắn ấn phần thân vào mồm một con quái vật miệng tròn, với bốn hàm răng mọc tua tủa. Con quái miệng tròn lập tức nhai ngấu nghiến đồng bạn xấu số, tạo khoảng trống cho Gatrix tiếp tục tiến lên.

Đột nhiên Gatrix cảm thấy có gió thổi phù phù tới trước mặt! Không kịp nghĩ ngợi thêm, hắn dùng phép thuật khiến cho miếng đất dưới chân nhô cao vọt lên. Gần như cùng lúc Gatrix nhảy khỏi miếng đất, là nắm đấm khổng lồ đập tới, đánh tan nát chiếc cột bằng đất.

Phía sau lưng hắn, con quái vật khổng lồ gầm lên tức tối. Vừa rồi nó chỉ quạt tay một cái, mà Gatrix đếm sơ sơ thấy có khoảng sáu bảy con quái vật khác đã tan nát thành thịt tương rồi! Hành động đó tuy chẳng khác nào nhảy múa trên dây cao, song ít nhất Gatrix đã thoát khỏi bầy quái vật ngăn chặn.

Lúc này trước mặt hắn chỉ còn bộ giáp hiệp sĩ đang chống kiếm dưới đất. Từ trên bộ giáp này, có một luồng khí tức nguy hiểm phát ra, khiến Gatrix không khỏi cảnh giác. Hắn biết thứ này gọi là gì. Đây là một loại kỹ thuật trong chiến đấu, còn được gọi là súc thế!

Đúng như tên gọi, người dùng sẽ tiến vào trạng thái cực kì tĩnh lặng, tích tụ năng lượng, càng lúc càng lớn, để chuẩn bị cho một đòn bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển). Gatrix khẳng định nếu hắn tiến thêm mấy bước nữa, vào khu vực tấn công của bộ giáp, thì sẽ phải chịu một đòn cực kì khủng khiếp.

Có điều phía sau hắn là một bầy quái vật đang dí theo, vậy nên Gatrix cũng không thể dừng lại. Phía trước là hổ, đằng sau là sói, trên đe dưới búa thế này thì hắn phải làm sao đây? Gatrix chợt nhớ ra chiếc lọ đựng thứ chất lỏng kinh tởm tìm được.

Ngay lập tức, hắn triệu hồi nó ra. Nếu như nó hoạt động như một loại thuốc độc với đám quái vật này thì tốt, còn không thì hắn đành phải dùng "phương án dự phòng" vậy. Gatrix mở nút lọ, rồi nín thở, đưa tay còn lại lên che mũi.

Mùi hương từ chiếc lọ bốc ra, khiến cho lũ quái vật lập tức loạn lên thành một đoàn. Lần đầu tiên Gatrix thấy được cảm giác "sợ" ở trên những con quái vật này, tuy nhiên có vẻ như bộ giáp không bị ảnh hưởng lắm thì phải!

Không đúng! Gatrix là ai cơ chứ? Khả năng đọc khí thế của hắn vô cùng sắc bén, và Gatrix nhạy cảm nhận ra "thế" của bộ giáp đã có sự lung lay. Nó đã chùn tay khi Gatrix tháo chiếc lọ ra, và đây chính là cơ hội của hắn.

Gatrix dồn lực xuống hai chân, bắt đầu bứt tốc độ, nhắm thẳng tới cầu thang tầng ba. Chỉ cần hắn vượt qua được bộ giáp này, là sẽ có thể bám vào lan can để vọt lên trên đó. Về phần bộ giáp đuổi theo, chuyện đó tính sau! Hiện tại cứ đi được bước nào hay bước đó cái đã!

Bộ giáp khi thấy Gatrix tiến vào vùng tấn công, bèn nhổ thanh kiếm khỏi mặt đất, rồi quét một cái về phía Gatrix. Thật vụng về! Gatrix thầm nhủ. Bộ giáp này cũng có thể gọi là vừa tung ra một chiêu kiếm tinh diệu, có hình có bóng, song trong mắt một tông sư như Gatrix thì đó chỉ là trò trẻ con.

Chỉ tiếc hắn không có thể chất phù hợp để đón đỡ đường kiếm này, chứ không thì đó cũng là một hoạt động tương đối giải trí! Chỉ thấy đường kiếm bay xẹt đi như lưu tinh, mang theo khí thế hủy diệt không thể ngăn cản!

Gatrix cầm chiếc lọ, hất toàn bộ thứ chất lỏng trong đó lên người bộ giáp. Đồng thời hắn cũng xoay Hồng Trần ra trước mặt, nhảy vọt sang bên phải, cố gắng tránh càng xa đường kiếm càng tốt. Gatrix thậm chí còn chuẩn bị tinh thần sẽ gãy ít nhất một tay sau đòn tấn công này rồi.

Có điều lọ thuốc đó hoạt động mạnh hơn nhiều so với những gì Gatrix tưởng tượng! Bộ giáp bị hắt thuốc độc lên trước khi nó có thể vung kiếm trúng vào Gatrix, và ngay lập tức, nó buông kiếm, đưa hai tay lên ôm mặt... à nhầm ôm mũ.

Khói đen bốc ra mù mịt từ bên trong chiếc mũ sắt. Song bộ giáp này còn chưa "chết"! Thay vào đó nó tiến vào trạng thái điên cuồng, khi toàn bộ màu giáp đổi từ thứ bạc rỉ sét sang đỏ rực như máu. Bộ giáp vung kiếm loạn xạ, hi vọng có thể chém trúng con Goblin gian xảo dám hạ độc nó.

Gatrix ngoái đầu lại, nhìn bầy quái vật đã ở rất gần. Hắn đứng dậy, phóng ngược ra trước mặt bộ giáp, quay lưng về phía bầy quái vật. Tiếp đó, Gatrix quăng Hồng Trần về phía bộ giáp, rồi vội vàng núp sang một bên.

Chỉ thấy lưỡi dao gõ đánh coong một cái lên miếng che ngực, và tiếp sau đó là bộ giáp quét kiếm ngược từ dưới lên. Giống như có một cơn lốc, một vòi rồng cuốn qua, xé nát toàn bộ mọi thứ trên đường đi của nó.

Gatrix núp an toàn đằng sau chiếc cột xây sát tường, nhìn về phía bãi chiến trường. Xác thịt của lũ quái vật nằm vương vãi khắp nơi, cùng với đó là đất đá đổ vỡ ngổn ngang. Lực chém của bộ giáp mạnh tới nỗi, nó quét tan hết sinh thể bóng tối, để lộ ra kiến trúc của khu vực hành lang.

Ngay sau đó, bóng tối bắt đầu ngọ ngoạy, lan dần ra, tìm cách "chữa trị" vết thương do bộ giáp gây ra. Với đòn đánh vừa rồi, Gatrix ước chừng nó phải

đạt tới trình độ cấp cao rồi, song rất hiển nhiên, đó không phải là sức mạnh thật sự của bộ giáp.

Nó đã cưỡng ép cơ thể tung ra một đòn vượt quá sức chịu đựng, thế nên khi cơn lốc tan, thì bộ giáp cũng rơi lả tả thành từng mảnh, kết thúc sứ mệnh gác cầu thang của nó. Để chắc ăn, Gatrix còn dùng những nhành cây, khều khều từng phần của bộ giáp tách riêng nhau ra, đặc biệt là giáp tay cầm kiếm!

Nhỡ đâu nó bỗng nhiên hồi sinh lại, chém hắn một phát thì có phải là ô hô tai ai không? Ở cái khu vực đâu đâu cũng thấy nguy hiểm này, cẩn thận không bao giờ là thừa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Oán hồn

Gatrix rón rén cầm thanh kiếm hai tay lên từ đống đổ nát. Hắn không rõ thứ chất lỏng trong lọ là gì, nhưng nó quả thật hiệu quả đến đáng sợ! Chỉ tiếc là hắn đã không còn mấy sau trận chiến vừa rồi nữa rồi. Hắn thu chiếc lọ rỗng lại vào trong nhẫn không gian, chờ để khi nào có thời gian rảnh sẽ nghiên cứu sau.

Những mảnh giáp này tương đối phù hợp với một người trưởng thành, song thể chất của Gatrix không quá phù hợp để sử dụng mấy thứ này. Miếng giáp ngực thì quá khổ, giáp tay lại lỏng lẻo, chưa nói tới những bộ phận khác còn kén hình thể hơn.

Gatrix có cảm giác hắn không nên ở lâu một chỗ, đặc biệt là khi hắn vừa tạo ra một đống tiếng ồn như thế. Nếu như thế giới này tràn ngập quái vật, thì chúng sẽ tụ tập về đây sớm thôi. Gác thanh kiếm lên vai, Gatrix bắt đầu chạy từng bước lên tầng ba.

Một điều rất thuận lợi ở hệ thống cầu thang này là chúng nằm ngay cạnh nhau, xếp song song theo chiều từ trên xuống. Khi Gatrix lên tầng, hắn chỉ cần quay người đi nửa vòng là lại có thể lên tiếp tầng trên, chứ không cần phải chạy hùng hục như ban nãy.

Chỉ có điều khi vừa giẫm chân lên bậc thang đầu tiên của tầng bốn, Gatrix nhìn thấy một hình bóng mờ mờ ảo ảo đứng ở phía trên đầu hắn, tức tầng bốn. Nó mặc một chiếc váy trùm màu trắng bẩn thỉu, với tóc dài che phủ một phần gương mặt.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Gatrix, sau đó từ từ nghiêng nghiêng cái đầu, để lộ ra gương mặt rợn hết cả da gà. Vị trí đáng lý là miệng và mắt của nó thì chỉ là hai lỗ trống rỗng đen ngòm! Từ ba chiếc lỗ đó, máu bắt đầu chảy òng ọc ra, và cùng với đó là một âm thanh giống như tiếng ợ ợ ợ... kéo dài.

- Vãi nồi!

Gatrix nhìn thấy, lập tức quay lưng bỏ chạy! Như đã nói, hồn ma cũng chia làm nhiều loại. Ví dụ như Shazam, trên biểu hiện thì lão ta là loại hồn ma thiện lành nhất, chỉ có khả năng đi xuyên vật thể và giao tiếp với sinh vật khác thông qua âm thanh hay hình ảnh. Thực tế thì Gatrix không dám chắc!

Cũng có những loại có mức độ nguy hiểm cực cao, ví dụ như oán hồn! Oan và oán hồn khác nhau chỉ ở một cái dấu, nhưng cấp độ nguy hiểm thì hoàn toàn chênh lệch như trời với đất! Oan hồn là những sinh vật chết mà họ cho là oan ức, không tan đi.

Những linh hồn này sau một thời gian, sẽ đánh mất dần ký ức, trở thành một hồn ma thiện lành mới, hoặc tan đi vì không rõ mình còn lưu luyến cái quái gì. Tuy nhiên một phần nhỏ trong số đó, nếu như thỏa đủ vài điều kiện, giờ giấc hợp lý, tác động ngoại cảnh, phép thuật vân vân... thì sẽ trở thành oán hồn!

Thứ này khát máu và hung bạo tới cùng cực! Chúng không chỉ có khả năng tác động vật lý lên những vật chất khác, mà còn sở hữu tinh thần lực mạnh mẽ, biểu hiện qua vô số các loại khả năng. Nâng đồ vật từ xa, dịch chuyển tức thời chỉ là một phần trong số đó.

Tuy nhiên thứ khiến chúng thuộc vào nhóm tồn tại có cấp độ nguy hiểm cực cao chính là bởi đám oán hồn này có khả năng dịch chuyển giữa các chiều song song. Chính vì thế, chúng có thể làm những hành động mà sinh vật ba chiều không cách nào tưởng tượng ra.

Ví dụ như xuất hiện từ ổ bụng một người, hay thu một kẻ vào nằm vừa vặn bên trong một chiếc hộp chẳng hạn. Tất nhiên, đây chỉ là một chiếc hộp rất thông thường, không phải hộp không gian, thế nên vật chất trên cơ thể cũng sẽ bị nén thành một khối tương ứng với cái hộp!

Không chỉ vậy, do nó có khả năng dịch chuyển bản thân qua nhiều chiều không gian khác, thế nên rất khó để tấn công vào thứ quái vật này. Để có thể đánh tan một oán hồn, thì chỉ có loanh quanh vài cách sau.

Cách đầu tiên, vô cùng hiển nhiên, là cố định không gian chung quanh nó, khiến cho oán hồn không thể nhảy tanh tách giữa các chiều được nữa. Lúc đó thì nó cũng chỉ là một loại tồn tại mạnh mẽ mà thôi, chứ chưa tới mức khó giải.

Cách tiếp theo, yêu cầu mức độ nguy hiểm cao hơn hẳn, đó là rình cho oán hồn định tiếp xúc vật lý với bản thân, thì lập tức tấn công nó. Không thể tồn tại một loại vật thể vừa có khả năng tác động lên thế giới vật chất, mà vẫn giữ nó ở thế giới phi vật chất được. Nó phải vật chất hóa một phần nhỏ cơ thể để có thể gây tác động vật lý.

Cách này có rất nhiều rủi ro, ví dụ như nếu hồn ma tấn công ngược từ trong cơ thể ra thì hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc! Chưa kể, nếu nó không tấn công tầm gần, mà chỉ dùng tinh thần lực để mài từ xa thì cách này coi như vứt.

Còn biện pháp cuối cùng, là tiến vào cùng chiều với nó để chém giết! Thoạt nghe thì phương pháp này khá giống với cách một, khi cũng là giới hạn khả năng nhảy chiều của oán hồn. Song cách này yêu cầu người sử dụng phải có trình độ cực cao về không gian hoặc chiều.

Thường thì cách đầu tiên được các thầy tế, thầy tu áp dụng để tiến hành trừ tà. Họ không tiêu diệt được oán hồn, thì cũng trục xuất nó ra xa khỏi vùng không gian này, đẩy nó vào vùng hỗn loạn, không có cách nào trở về chiều không gian chính được. Thường những không gian bị cách ly đó sẽ lạc trong vùng không gian loạn lưu, cho tới khi hao hết năng lượng và bị nghiền nát.

Còn cách thứ hai, có lẽ lâu lắm rồi không còn người nào dám áp dụng. Ở một số thời kỳ, khi các đấu sĩ còn loay hoay tìm kiếm phương pháp trở thành chiến thần, thì đây là cách họ dùng để đấu lại các oán hồn. Tất nhiên đây chỉ là phương pháp họa hoằn bất đắc dĩ thôi, cách hợp lý nhất vẫn là nhờ nhân sĩ chuyên nghiệp, như đám ở phương pháp đầu tiên là được.

Còn về phần phương án thứ ba... có lẽ chỉ có cấp bậc người làm phép từ đại pháp sư trở lên mới làm nổi, thậm chí là cần tới các thần linh. Thế cho nên đây được coi là phương pháp trên giấy, phương án lý thuyết, bởi thực tế là chưa có ai áp dụng thành công nó cả!

Với các pháp sư có khả năng di chuyển giữa các chiều, thì việc cố định một chiều trong khoảng thời gian ngắn không phải là chuyện quá phức tạp. Và đương nhiên là thay vì đặt bản thân vào nguy hiểm, thì suy yếu đối thủ dùng số đông đè chết rõ ràng là hợp lý đúng không?

Quay trở lại với Gatrix, nhìn vào cách mà con Goblin này chạy thục mạng, hiển nhiên là hiện tại hắn chẳng có bất cứ phương pháp nào để đấu lại oán hồn này cả! Nếu như hắn có cơ thể như trước khi từ bỏ Nike, hoặc có thể buông hết chướng ngại mà chém ra một đao hủy diệt như lúc ở Lake thì con oán hồn này tuổi gì!

Song Gatrix chưa thể chết lúc này, ít nhất là khi hắn còn chưa đưa được Vera ra khỏi vùng nguy hiểm này, thế nên tự sát gì gì đó tạm lùi lại đã. Là lùi, chứ không phải là bỏ qua! Gì chứ nếu như cần thiết để tống cô nàng đó khỏi thế giới chết chóc này, thì Gatrix sẽ không ngần ngại làm ngay lập tức!

Còn hiện tại, vì sao mà Gatrix phải cắm đầu chạy như thế này? Nó liên quan tới đặc điểm của oán hồn, đó là tính bất ổn trong chiều không gian. Hãy hình dung có bốn luồng không gian nằm ngay sát cạnh nhau, và Gatrix ở một trong bốn luồng đó.

Con oán hồn khi đuổi theo Gatrix, nó không ở cố định trong một đường ống, mà liên tục dao động bên trong cả bốn đường ống không gian! Vấn đề ở chỗ, chỉ có một đường ống không gian của Gatrix là có dạng thẳng, còn ba đường còn lại không nhất định sẽ có chiều thẳng như thế!

Chúng có thể rẽ ngang, uốn xoắn, vòng quanh, tức là nếu con oán hồn lỡ xuất hiện ở một trong ba luồng không gian sai lệch còn lại, thì càng lúc nó sẽ càng cách xa Gatrix, cho tới khi gặp nhau tại giao điểm kế tiếp.

Đó là lí do vì sao khi gặp ma, hãy tìm cách chạy càng xa càng tốt và cầu trời khấn phật là nó không đuổi kịp mình là vậy! Thay vì đứng im chịu chết, thì việc hi vọng nó lạc trong một chiều không gian nào đó sẽ khả thi hơn nhiều đấy!

Song Gatrix là ai? Hắn mà cần phụ thuộc vào may mắn đến thế sao? Vừa chạy, Gatrix vừa vận ma lực, vẽ vào không khí các mô hình pháp thuật cực kì đơn giản có tác dụng đánh lạc hướng. Nói cách khác, Gatrix cố tình hướng oán hồn đó đi lạc vào chiều khác, chứ không cần chờ nó chạy vào điểm gấp khúc làm gì.

Chạy được một lúc, con Goblin mới dừng lại, chống hai tay lên đầu gối thở phì phò, mồ hôi tuôn ra như suối. Hắn không dám nghỉ ngơi lâu, mà tiếp tục thi triển một vài phép thuật đánh giá không gian, để xác định xem con oán hồn có đang đứng cùng chiều không gian với hắn không hay đã lạc sang một hình chiếu song song nào đó rồi.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bên cạnh người Gatrix đột ngột bật mở ra, và từ trong đó, có hai cánh tay thò ra túm lấy hắn, lôi tuột vào trong!

...

Vera đang ở đâu?

Cô đang ở trong một trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chỉ biết lê bước chân đi theo cô bé trước mắt. Đó là một đứa trẻ khoảng mười tuổi, mặc chiếc váy ngủ trắng lấm đầy vết bẩn và cũ sờn. Trên người cô bé cắm đầy đinh nhọn, khiến máu tươi rỉ ra theo từng bước nó đi.

Mắt và mũi của nó bị khâu chặt lại, chỉ còn để lộ đôi tai lắng nghe mọi thứ xung quanh. Thật lạ là dù nó không có khả năng nhìn đường, thì con bé này vẫn bước rất đều, hoàn toàn không hề có dấu hiệu muốn ngã gì cả.

Nó ôm một con búp bê vải rách rưới trước ngực, như thể đó là thứ gì đó yêu quý lắm. Mái tóc ngắn màu tím của nó bồng bềnh theo từng bước di chuyển, và cũng là bộ phận duy nhất trên cả người con bé sạch sẽ một cách bất thường!

Ngay từ lần đầu nhìn vào cô bé này, Vera đã hiểu ra mọi chuyện! Đó cũng là lí do cô có thể im lặng rời bỏ Gatrix mà không nói tiếng nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 242: Taara

Ngay từ giây phút nhìn thấy cô bé đó, Vera đã hiểu đó chính là bản thân mình. Nói đúng hơn là nội tâm Vera, được nhân cách hoá và phóng đại ra hàng trăm lần! Cô không biết vì sao Gatrix nói dối cô, nhưng Vera chưa bao giờ mất đi ý thức lúc huyết thống xung đột cả! Cô như bị tước đoạt toàn bộ quyền hạn, bị giam cầm trong chính cơ thể của mình.

Và cô nhìn thấy, rất rõ ràng, kẻ lạ mặt cúi xuống hôn Gatrix. Lúc đó Vera như muốn nghẹt thở, bùng nổ, điên cuồng gào thét, nhưng tất cả những gì đáp lại cô chỉ là sự im lặng! Đây là phản bội! Đây là lừa dối! Vera muốn khóc, song cô không thể kiểm soát nổi cơ thể của chính mình. Kẻ đó là ai? Cô ta có mối quan hệ gì với Gatrix? Và điều khiến Vera sợ nhất... là liệu rằng tình cảm cô dành cho Gatrix có thật sự tồn tại?

Hay đó chỉ là sự ảnh hưởng của cô gái bí ẩn bên trong cô? Vera không dám đánh liều để mất Gatrix thêm một lần nữa, vậy nên cô nhắm mắt. Cô cũng ngậm miệng, tuyệt nhiên không nói bất cứ lời nào để vạch trần lời nói dối của Gatrix. Cô chỉ dùng tai để lắng nghe những lời lừa dối qua loa của hắn, tự an ủi trong lòng rồi mình sẽ quên.

Sự dằn vặt lớn tới mức nó như muốn xé nát tâm can cô ra. Mỗi một giây kìm nén, chính là một giây Vera phải chịu đựng. Trong cái hoàn cảnh ấy, "thứ" này xuất hiện chẳng khác gì một cái tát vào mặt Vera! Cô có thể tự dối lòng tới khi nào được nữa? Hãy nhìn vào cô bé đó đi! Đó là một Vera sống trong ảo tưởng, sẵn sàng chấp nhận chịu muôn vàn kim đâm, chỉ để giữ được giấc mơ hoang đường trong lòng.

Nhưng Vera thì khác! Cô đã thấy kết quả của sự chịu đựng này, và giống như cách Cyrax đứng lên phản kháng lại sự độc đoán của Gatrix, Vera cũng đứng lên. Cô không hẳn muốn chống đối con Goblin, mà cô chỉ muốn... nếu như có một lựa chọn khác, kết quả sẽ như thế nào? Và bởi vậy, Vera đi theo nội tâm của mình, xa tít tắp, ngoằn ngoèo cho tới khi đứng trước một cánh cửa phòng.

Con quỷ - cứ tạm gọi là vậy, đẩy cửa, rồi bước vào bên trong phòng. Vera hít sâu một hơi. Cô biết rằng một khi mình bước qua cánh cửa này, có thể sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi. Có thể cô thậm chí còn không thể quay trở lại nữa. Nhưng Vera muốn nhìn xem rốt cuộc nội tâm mình muốn cho cô thấy điều gì!

Và thế là Vera bước theo con quỷ, đi vào trong căn phòng đó. Điều cuối cùng Vera nhớ là cô đứng trước một tấm gương khổng lồ, phản chiếu lại hình ảnh của cô bên trong.

Cửa đóng sầm lại phía sau lưng họ, và rồi một lúc sau, máu tươi chảy ra từ khe cửa!

...

Gatrix đang tựa đầu vào một vật rất mềm, rất đàn hồi, rất ấm cúng mà hắn thừa biết chúng là cái gì. Hắn chỉ không hiểu vì sao mà mặt mình lại có thể tiếp xúc da thịt được với bộ phận đó, và tại sao hắn lại rơi vào tình cảnh này.

- Suỵt! Đừng động đậy! Cô ta còn ở gần đây lắm! Đợi thêm chút nữa!

Hắn đang nằm trong lòng một cô nàng... Gatrix không dám chắc cô ta có xinh đẹp hay không, bởi trên đầu cô ta là một chiếc mũ giáp to tổ bố bao trùm cả đầu. Hoặc là chiếc mũ này rất đặc thù, hoạt động với nguyên lý giống chiếc áo choàng của hắn, hoặc là cô ta không có đầu luôn, bởi khi Gatrix nhìn vào khoảng trống của mũ thì hắn chỉ thấy một màn đêm đen ngòm!

Đôi mắt của cô ta là hai đốm lửa xanh cháy rừng rực, khiến Gatrix lập tức liên tưởng tới bộ giáp hiệp sĩ mà hắn đã đánh ngã ban nãy ở tầng hai. Họ cùng thuộc một thể loại âm binh sao? Mà cũng không đúng, bởi nếu là âm binh ký sinh trong các vỏ ngoài, thì nội bộ của chúng sẽ trống rỗng, chứ không phải là da thịt mềm mại như thế này.

Cô gái mặc một bộ áo giáp... cứ cho là thế đi, bởi khi áp mặt vào vị trí đó, Gatrix thấy cứng cứng. Chỉ có điều bộ áo giáp này ngoài để khoe da thịt ra thì Gatrix không biết nó có tác dụng gì nữa, khi nó chỉ che đi có mỗi hai bộ phận nhạy cảm. Còn lại bất kể là tay, chân, đùi, eo, bụng, cổ, nửa trên vùng ngực đều bại lộ hoàn toàn ra trong tầm mắt Gatrix, trắng hồng ngồn ngộn thật là thích mắt! Phi phi... thật là nhức mắt chứ!

- Chúng ta an toàn rồi!

Đột nhiên từ bên dưới chiếc mũ đó, một âm thanh trong trẻo dễ nghe cất lên! Nghe thấy vậy, Gatrix bèn đáp lời.

- Dù rằng rất cảm ơn cô vì đã cứu ta khỏi oán hồn đó, nhưng cô có thể buông ta ra được không? Thế này thì thật là bất tiện quá!

Cô nàng vội vàng đẩy Gatrix ra, chân tay luống cuống không biết nên làm thế nào. Cũng may là cô nàng dùng lực cũng nhẹ, nên Gatrix chỉ bắn vào tường đánh rầm một cái, chứ không thì có lẽ giờ này hắn phải bay ra ngoài hành lang rồi.

- Ôi tôi xin lỗi! Cậu không sao chứ?

Cô nàng đứng dậy, định nhào tới, song Gatrix đã xuay tay rối rít! Con ngố này mà húc hắn cái nữa thì có lẽ hắn lòi ruột mất! Gatrix nhắm mắt, hít thở vài hơi cho tới khi cảm giác nôn nao trong người trôi qua, rồi mới đứng dậy. Hắn chìa tay phải ra, tỏ ý hữu nghị, đồng thời lên tiếng giới thiệu bản thân trước. Người ta dù gì cũng là người đã cứu hắn, thể hiện sự lễ phép là lẽ tất nhiên thôi.

- Xin chào! Ta là Gatrix, một con Goblin!

- Ồ, xin chào! Tôi... không có tên! Rất vui được gặp bạn!

Gatrix nhướn mày, nhìn cô nàng bí ẩn cũng xoè tay ra vỗ vào bàn tay hắn. Gatrix thu tay lại, nghĩ ngợi rất nhanh, rồi nở nụ cười. Đối với người lạ đang có sự phòng bị, thì cách tốt nhất để giảm bớt căng thẳng chính là bày tỏ lòng chân thành. Đó có thể là thái độ thân thiện, hữu hảo, một nụ cười, hoặc chìa hai tay ra để chứng minh bản thân không có ý đồ tấn công.

- Cô có vẻ không mấy ngạc nhiên nhỉ?

- Sao tôi phải ngạc nhiên?

Cô nàng nghiêng đầu, à không là nghiêng cái mũ giáp, tỏ ra vô cùng khó hiểu.

- Cô không thấy lạ khi ta nói được sao?

- Ô chẳng lẽ anh không biết nói?

Gatrix liếc mắt lên trời trong bất lực. Hắn không chắc có phải cô gái này đang trêu đùa hắn, hay cô ta thiếu thốn tri thức bẩm sinh nữa. Có quá nhiều thứ hắn muốn hỏi, mà thời gian thì không cho phép Gatrix tiếp tục chần chừ nữa!

- Thôi được rồi, chuyện này để sau đi! Hiện tại ta muốn lên tầng bốn, tức là tầng ở phía trên đầu của chúng ta đó. Cô có muốn đi cùng không, hay chúng ta chia tay nhau ở đây?

- Đương nhiên là tôi phải đi cùng chứ! Mất bao lâu tôi mới tìm được một thứ biết nói chuyện mà!

Cô nàng đứng phắt dậy, vươn cao ngực... thật là cao, khoan khoan, tập trung vào chính sự nào! Gatrix lắc lắc đầu, xua tan đi những suy nghĩ không phù hợp trong lòng. Đến lúc này hắn mới có thời gian chú ý tới hoàn cảnh xung quanh họ. Cả hai đang đứng trong một căn phòng giống hệt căn phòng hắn đã tiến vào ở bên dưới tầng.

Nó cũng có giường ngủ, tủ quần áo, tủ kê đầu giường và cửa sổ, tuy nhiên sự khác biệt ở đây là căn phòng này sạch sẽ hơn căn ở dưới tầng rất nhiều. Tuy rằng bọn họ vẫn đang bị bao quanh bởi một đống sinh thể màu đen đang nhúc nhích, nhưng những vật phẩm trong căn phòng vẫn còn tồn tại nguyên vẹn, chứ không bị đập nát tung toé như ở dưới kia.

Chẳng lẽ chỉ có căn phòng nào có quái vật cư trú thì mới bị phá tan hoang? Gatrix thầm nghĩ trong lòng, trong lúc cô gái lạ mặt vỗ vai hắn đánh bộp một cái.

- Cậu còn chờ đợi gì vậy? Chúng ta đi thôi! Nơi đây không thể ở lâu được đâu, nếu không "cô ta" sẽ quay lại đấy!

- Cô ta? Ý cô là con oán hồn ban nãy ấy hả?

Cô gái gật mũ đầy dứt khoát, chân run cầm cập. Gatrix đè hết thắc mắc trong lòng lại, thở dài.

- Được rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!

...

Theo như hướng dẫn của cô gái, thì con oán hồn đó là mối nguy hiểm duy nhất trên tầng này, và nó thường du đãng trong phạm vi xung quanh bốn chiếc cầu thang nối lên tầng bốn.

Nếu như có gặp phải oán hồn thì ngoài cách cắm đầu chạy miết, cô nàng còn tìm ra được một phương pháp nữa, đó là chui vào trong một căn phòng bất kỳ! Chui vào, rồi lập tức mở cửa ra, nếu như không thấy con ma thì chứng tỏ nó đã bị lạc sang chiều khác, còn nếu thấy thì tiếp tục đóng vào.

- Thế nếu con ma chui vào trong phòng luôn thì sao?

- Thì mở cửa rồi chạy thục mạng tiếp chứ sao!

Đó là một câu trả lời Gatrix không muốn nghe, song nếu thật sự lý giải thì có lẽ đó không phải là một phương án tệ. Có một giả thuyết liên quan tới không gian, đó là mỗi khi chúng ta đóng cửa một căn phòng kín, thì không gian sẽ có khả năng trở nên đứt đoạn. Đó là lí do tại sao lại có những câu chuyện về một người mở cửa phòng và thấy bản thân đang ở thế giới khác. Tuy nhiên, cần nhớ rằng xác suất của tình huống này rất là nhỏ, cách an toàn nhất vẫn cứ là cắm đầu chạy.

Cần nhớ rằng, đó chỉ là phương pháp an toàn nhất trong số các phương pháp né tránh oan hồn. Chứ trên tổng thể thì cắm đầu chạy cũng vô cùng hên xui, nếu như bị oán hồn nhảy chiều chặn đầu hoặc chui ra từ trong cơ thể thì chỉ có nước ôm hận mà chết thôi! Đó cũng là lí do vì sao Gatrix ban nãy liên tục quấy rối không gian, để con ma không thể nhảy thẳng tới vị trí hắn đang đứng và xé tan xác hắn ra.

- Gọi cô trống không thì cũng thật là bất tiện! Hay là ta đặt cho cô một cái tên, cô thấy hài lòng thì sau này đó sẽ là tên của cô nhé?

- Cậu định đặt tên cho tôi sao? Nghe hay đấy, nói thử xem!

- ... Taara thì thế nào?

Cô nàng nghĩ nghĩ đôi chút, rồi nhảy cẫng lên!

- Được! Tôi có tên rồi! Tôi là Taara! Xin chào Gatrix, tôi là Taara!

Ha... ha...ha ha...! Gatrix cười gượng gạo trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Lên tầng

Trên hành lang khổng lồ, chỉ có hai hình bóng nhỏ bé đang đi rất cẩn thận, tránh gây ra những tiếng động không cần thiết. Thật ra nếu oán hồn muốn tìm bọn họ, thì nó chắc chắn không dựa vào âm thanh. Thế nhưng Gatrix không muốn lôi kéo thêm những khó khăn vô nghĩa, vậy nên hắn rón rén nhẹ chân.

Còn Taara? Cô nàng thấy Gatrix làm thế nên cũng bắt chước thôi! Thật may là bộ "giáp" của cô nàng chỉ chứa kim loại ở phần trên, còn về phần giày thì Taara vẫn xỏ trong một đôi bốt vải, thế nên nếu cô không cố tình mài chân xuống sàn thì cũng không có quá nhiều tiếng động.

Lúc này Taara đang vác một cây búa cực lớn trên vai, và trông nó mâu thuẫn một cách gai mắt với hình thể của cô nàng. Cán búa dài ngang với chiều cao của Taara, làm từ thứ gỗ mà Gatrix không thể nhận diện được.

Đầu búa là một khối đá có tổng thể là hình khối hộp chữ nhật, nhưng không được mài nhẵn tỉ mỉ, mà nham nhở giống như nhặt bừa một khúc đá lên gắn tạm vậy! Viên đá này có rất nhiều đường vân trên thân, và từ những đường vân này tỏa ra một luồng ánh sáng màu xanh biển lành lạnh.

Gatrix không có cách nào nghiên cứu cây búa này cẩn thận hơn, bởi nó từ chối cho hắn chạm vào! Nếu như Gatrix dám chạm vào cây búa đó, phần cơ thể tiếp xúc của hắn sẽ lập tức cảm thấy lạnh buốt không chịu nổi!

Chí ít nó cũng không hư cấu tới mức đóng băng toàn thân hắn, chứ không thì Gatrix đang thử tưởng tượng đối thủ của cô nàng mà ăn một búa thì sẽ như thế nào. Mà nếu nó có thể đạt tới mức độ đó, thì Gatrix thiết nghĩ chỉ có thần khí mới làm được!

Còn thứ này chỉ có cấp độ sử thi thôi, ít nhất là sử thi! Theo như những gì Cyrax kể, thì đồ vật từ cấp độ sử thi trở lên bắt đầu sinh ra linh tính, biết nhận chủ và bài xích người lạ. Nhìn theo một hướng khác, thì tri thức của Cyrax thật sự là rất thú vị, khi tên khổng lồ này biết được rất nhiều thông tin mà người thường tuyệt đối không thể nào chạm tới!

Tất nhiên Gatrix không muốn đào bới quá sâu về thân phận của Cyrax, bởi hắn đã nói Cyrax muốn mở lòng với hắn lúc nào cũng được. Chỉ có điều nói như vậy không có nghĩa là Gatrix không lưu tâm một số đặc điểm của Cyrax. Làm gì cũng phải cẩn thận, lưu lại một đường đúng không?

- Cô nói là bản thân không có bất cứ ký ức gì cho tới khi "tỉnh giấc" đúng không?

- Đúng vậy! Tôi chỉ nhớ mình tỉnh lại trong một căn phòng giống như căn phòng ban nãy vậy. Bên cạnh tôi là chiếc búa này, cùng với toàn bộ trang phục trên người. Tôi không biết mình là ai, mình đến từ đâu, đây là nơi nào. Cứ thế, tôi lang thang khắp nơi, tìm xem có cách nào thoát ra khỏi chỗ này được không.

- Thật đáng tiếc!

Gatrix tặc lưỡi. Rất hiển nhiên, nếu như Taara tìm được lối thoát thì cô ta còn ở đây tán chuyện nhảm nhí với hắn sao?

- Chẳng hiểu sao tôi không thể đập vỡ cửa sổ, cũng không thể phá thủng được tường! Tôi chỉ có thể đánh vỡ gần như toàn bộ tường, song cứ khi đến lớp cuối cùng thì đập thế nào cũng không ăn thua! Và sau một thời gian thì những vết đổ vỡ đó lại hồi phục lại!

Gatrix nhướn mày suy tư. Có vẻ như Taara vẫn giữ được rất nhiều khái niệm cơ bản, nhưng cô nàng lại không cách nào nhìn ra sự lạ thường khi một con Goblin lại biết nói. Trong mắt Taara, Gatrix và "người" khác giống nhau, đều là đối tượng giao tiếp, chứ cô không hiểu việc Goblin có thể nói là kì lạ tới mức nào.

Một điểm nữa, Taara cũng giống như Shazam, sử dụng thứ ngôn ngữ Malus cổ, với rất nhiều những từ vựng đã không còn được dùng ở hiện tại. Sự tò mò về thân phận của cô gái đi bên cạnh giống như con mèo đang cào loạn lên trong bụng Gatrix, khiến hắn ngứa ngáy không thôi.

Gatrix thề rằng nếu như bọn họ tiến được vào trong phòng trưng bày, trong lúc chờ đợi Vera xuất hiện, Gatrix sẽ phải vén bằng được bức màn bí mật về Taara!

- Nhắc mới nhớ, cô không bị đám quái vật trong tòa thành này tấn công sao?

- Tòa thành? Anh nói đây là một tòa thành sao? Sao anh biết chuyện đó vậy? Anh đến từ bên ngoài kia à?

Taara rất nhạy cảm phát hiện ra lỗ thủng trong câu nói của Gatrix. Đối mặt với hàng tá câu hỏi tới tấp đến từ cô nàng sở hữu thân hình ma quỷ song tâm hồn non nớt như thiên sứ này, Gatrix đành tung ra một chiêu cuối: Mặt dày!

- Cô hỏi nhiều quá, và ta sẽ chỉ trả lời những câu hỏi này sau khi cô đã thỏa mãn được câu hỏi trước đó của ta! Còn nếu không, chúng ta có thể chia tay từ đây!

Taara vội vàng xua xua tay, rồi đưa tay lên che phần miệng trên mũ sắt. Trông cô nàng gấp gáp như sắp khóc vậy, dù Gatrix không rõ cô nàng có khóc được không nữa. Chỉ có điều hắn hiểu được tâm lý hiện tại của cô nàng.

Đối mặt với sự cô độc quá lâu rồi, Taara chắc chắn sẽ bấu víu lấy bất cứ cơ hội nào để có thể giao tiếp được với người khác. Gatrix vốn không muốn phải dùng tới thủ đoạn này để ép lấy câu trả lời từ Taara, nhưng sự tình cấp bách, hắn không có thời gian để chơi đùa với cô gái này.

- Được! Được! Tôi trả lời! Đừng có bỏ tôi mà!

Không hiểu sao tự dưng Gatrix lại nhớ về Vera, mỗi khi hắn dọa đùa rằng sẽ không nói với cô một lời nào trong khoảng thời gian ngắn. Mỗi lần Gatrix làm vậy, Vera đều lập tức trở nên ngoan ngoãn không dám bật lại lời hắn nữa. Thật sự xin lỗi, Vera! Em đang ở đâu vậy?

- Có! Tôi có bị những... thứ ở đây tấn công, song đấy chỉ là khi tôi tiến lại gần những chiếc cầu thang đi thông các tầng thôi.

- Ta thấy cô có vẻ như đã đi khắp toàn bộ tòa thành này rồi, như vậy cô cũng phải đối đầu với đám quái vật đó rồi chứ?

Taara gật mạnh xác nhận.

- Đúng! Chúng nó mạnh lắm, làm tôi ăn không ít thiệt thòi. Ở tầng một là lũ quái vật đội mũ đinh trên đầu. Bọn này vác theo những thanh đao khổng lồ, và rất khỏe. Tầng hai là bộ giáp hiệp sĩ và đám quái vật lép nhép dưới quyền, tôi có cảm giác chúng khá giống một dạng tổ đội.

Gatrix cũng gật đầu tán đồng với ý kiến ấy. Thật khó để yêu cầu lũ quái vật hoạt động bằng bản năng này làm ra được một màn phối hợp ra dáng, nhưng ít nhất là chúng có được bước đầu trong việc hoạt động theo nhóm.

- Tầng thứ ba này là một con ma, nó mạnh lắm! Tôi không đánh được vì nó cứ trốn suốt, chưa kể nện trúng nó mà cứ như không trúng vậy! Nói tóm lại là tôi không giết được nó, nó cũng không giết được tôi!

- Cô nói không giết được cô nghĩa là sao?

Đột nhiên từ giữa lồng ngực Taara, một bàn tay xương xẩu, héo quắt thò ra, nhắm thẳng tới gương mặt Gatrix! Hắn vội vàng ngửa đầu ra đằng sau, né tránh đi đòn đánh hiểm độc bất ngờ. Qua khóe mắt, hắn thấy máu tươi phun ra như suối từ giữa lồng ngực trống rỗng của Taara, thấm ướt một mảng trên mặt hắn!

Không để cho Gatrix có thời gian suy nghĩ, từ giữa không khí, con oán hồn xuất hiện. Nó xỏ hai tay qua người Taara, xé cô làm hai mảnh, rồi vứt toẹt qua hai bên. Cây búa của Taara nằm chỏng chơ trên mặt đất, không biết rằng chủ nhân của mình đã thiệt mạng.

- Hay thật!

Gatrix đảo mắt một vòng, than thầm trong bụng, rồi lập tức quay đầu bỏ chạy. Từ mười đầu ngón tay của hắn, ma lực tuôn trào ra như nước, vẽ thành nhiều mô hình pháp thuật nhỏ, quấy rối sức phán đoán của con oán hồn.

- Ợ ợ ợ ợ...

Âm thanh ghê tởm như thể một người bị bóp cổ đó lọt vào tai Gatrix, giống như con oán hồn đó đang ở ngay bên cạnh hắn vậy. Và đúng là nó đang chạy ngang với hắn thật! Chỉ thấy một thân ảnh đang bay là đà bên vai Gatrix, và dù trông nó chỉ phất pha phất phơ, song con ma vẫn bám đuổi rất sát với tốc độ của hắn!

Trên gương mặt của nó, cái lỗ đen ngòm vốn là miệng bỗng nhiên bị bóp méo lại, dần dần vẽ thành hình một cái miệng cười toe toét trông còn đáng sợ hơn. Nó thò tay ra, định tóm lấy Gatrix thì...

- Cẩn thận!

Một tiếng hét như sấm, lanh lảnh như thiên lôi vang lên! Từ trên trần nhà, hình bóng của Taara to dần, to dần, rồi rơi thẳng xuống vị trí mà con ma vừa bay tới, đập nát cả một mảng đất. Gatrix mượn thế, đẩy vọt người ra xa khỏi phạm vi tồn tại của oán hồn.

- Sao cô chưa chết?

Gatrix gào lên. Từ trong đống đổ nát, Taara dần dần xuất hiện, trên người không có bất cứ một vết thương nào. Cô nàng túm lấy tay Gatrix, kéo hắn

chạy tiếp về phía cầu thang.

- Đấy là cái tôi định kể với anh đó! Không hiểu sao dù có phải chịu thương tổn lớn tới đâu, ví dụ như phân thây, xé xác, ăn thịt, thì sau một thời gian, tôi đều tái sinh lại như cũ. Và lần nào tôi cũng có nguyên bộ trang phục này cùng với cái búa. Thật là kỳ dị phải không?! Ha ha ha!

Gatrix liếc nhìn cô nàng, trên mặt tràn đầy sửng sốt. Thái độ của cô ta với cái chết quả thật hiếm thấy. Hắn không rõ là do bản tính lạc quan, hay do chết nhiều quá nên cô nàng bị đứt mất một sợi dây thần kinh nào đó rồi!

- Không chỉ là tôi, mà ngay cả đám quái vật kia cũng thế! Tôi giết chúng được một thời gian, sau đó chúng lại hồi sinh như thể không có chuyện gì xảy ra!

Họ đã chạy tới gần cầu thang tiến tới tầng bốn. Bỗng nhiên từ giữa không khí, một hình bóng lờ mờ xuất hiện!

- Anh đi trước đi, để tôi chặn nó lại!

Nói xong, Taara túm lấy gáy Gatrix, liệng hắn bay vọt lên trên tầng bốn cứ như ném một viên đá! Cùng lúc đó, con oán hồn xuất hiện, một lần nữa vặt đầu Taara xuống. Nhìn thấy cảnh này, Gatrix đành cắm đầu chạy thẳng, không dám ngoái lại nhìn. Hắn chỉ cần tránh xa khu vực này là được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 244: Tầng bốn có gì?

Gatrix chạy một đoạn ra khá xa khỏi cầu thang, bèn ngồi thụp xuống, nhìn chằm chằm về phía miệng lên tầng bốn. Nếu như những gì Taara nói là đúng, thì mỗi tầng đều có một người canh gác riêng, và những người này sẽ không tự ý xâm phạm lãnh thổ người khác.

Lấy ví dụ con oán hồn luôn! Nó có thể du đãng ở khu vực xung quanh cầu thang tầng bốn, nhưng sẽ không bao giờ tiến ra quá xa cầu thang. Trong khi đó, nếu như còn ở tầng ba, thì con oán hồn đó sẽ lùng sục bằng được mới thôi - dù rằng việc nó bị lạc cũng khá là nhiều.

Taara chưa kịp giải thích cho Gatrix biết tầng bốn này có chứa cái gì, thế nhưng dựa vào những gì cô nàng đã nói, Gatrix ước chừng tầng này sẽ phải có một lính canh cực kỳ nguy hiểm. Đám đầu đinh ở tầng một là cá thể mạnh mẽ, tầng hai thì chúng đi theo đội.

Hai tầng này còn có thể dùng sức mạnh để chống lại, chứ lên tới tầng ba thì thôi mạt vận! Oán hồn là một trong những đối thủ khó nhằn bậc nhất, bởi phương thức tấn công của chúng quá khó để có thể lý giải. Trừ phi trong đội ngũ có một pháp sư hùng mạnh, hoặc thầy tu đẳng cấp cao, chứ không thì đúng là dâng mỡ lên miệng mèo!

Và cô ta mới chỉ là lính canh tầng ba! Gatrix không thể hiểu được nếu như thang đo sức mạnh đã đạt tới đỉnh ở tầng ba rồi, thì tầng bốn này rốt cuộc sẽ còn khủng khiếp đến thế nào? Gatrix liếc ngang liếc dọc, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu lạ nào để tiếp tục tung tuyệt chiêu bỏ chạy!

Tầng bốn này không còn được xây theo phong cách phòng đặt san sát như hai tầng dưới nữa - Gatrix chưa đi qua tầng một, hắn mới nhìn sa bàn thôi. Cũng theo cái bản đồ đó, thì tầng này có ba phòng chính, bao gồm phòng nghiên cứu của Shazam, phòng trưng bày, và thư viện.

Trên tường không còn xuất hiện như khung cửa sổ, mà thay vào đó là những giá đèn nến ba chân nguội ngắt, cùng với hàng chục bức tranh treo dọc theo khắp cả hành lang. Không có ánh sáng lọt vào, thế nên ở tầng này, mọi thứ trở nên tăm tối và u ám đến nặng nề!

Rất may là đôi mắt của loài Goblin cho phép Gatrix có khả năng nhìn khá tốt trong đêm, thế nên việc di chuyển ở cái tầng này không phải là vấn đề quá khó khăn đối với hắn. Gatrix ngoái lại nhìn cầu thang một lần nữa, và vẫn chưa thấy dấu hiệu Taara xuất hiện. Cô nàng này chẳng phải có khả năng bất tử sao?

Gatrix quyết định chờ Taara thêm một chút nữa. Trong lúc rảnh rỗi, hắn thử nhìn những bức tranh treo trên tường. Tất cả những bức tranh này đều được vẽ bởi cùng một người, Gatrix khẳng định. Phong cách và hướng đồ màu của chúng giống hệt nhau, chỉ có sự khác biệt về nội dung.

Những bức tranh trong tầm mắt của Gatrix đa phần đều vẽ một món đồ vật nào đó. Khi thì là chiếc bình hoa màu xanh trông cổ xưa, lúc lại là một cánh cửa. Dù rằng tác giả vẽ rất đơn giản, không hề có gì kỳ lạ, nhưng chính cách tập trung vào một vật cụ thể duy nhất, kết hợp với kiểu phối màu nước sơn này khiến Gatrix cảm thấy không thoải mái!

Mỗi một tác phẩm nghệ thuật, bất kể là văn học, hội họa, âm nhạc, ẩm thực đều phản ánh một phần tâm hồn và tâm trạng của người nghệ sĩ tại thời điểm đó. Gatrix hiểu rằng người vẽ - có lẽ là Shazam có sự chuyên tâm rất cao, khi trong bất cứ bức tranh nào, Gatrix cũng thấy ngay được trọng tâm của vật mẫu.

Song chính sự cô độc này khiến Gatrix thấy nao nao lòng! Hắn không thể nhìn quá xa hơn về phía cuối hành lang đằng kia - mắt Goblin cũng chỉ có giới hạn! Tầm nhìn của Gatrix bị suy giảm nghiêm trọng khi ở tầng bốn này, và hắn không dám đi một mình vào sâu hơn ở tầng này khi chưa biết chắc nó chứa cái gì.

Vậy nên Gatrix hướng sự chú ý của hắn về phía cầu thang. Hắn không chắc Taara có còn sống không, nhất là sau khi lâu thế rồi mà cô nàng còn chưa xuất hiện. Con Goblin rón ra rón rén, nhích từng chút một về phía thang.

Hắn không dám lên tiếng, vì sợ rằng sẽ đánh động con oán hồn - nếu nó còn ở đó. Chí ít nếu như Gatrix và oán hồn thấy nhau thì hắn còn có cơ hội chạy, chứ lên tiếng trước để oán hồn biết mà phục kích thì đúng là ngu tới khó có thể tưởng tượng!

Vị trí hiện tại không thuận lợi để nhìn thấy chân cầu thang, thế nên Gatrix tiếp tục nhích một chút. Mỗi lần rướn người, hắn lại nhìn được rõ thêm một bậc nữa. Ba bậc, hai bậc, rồi một bậc. Taara vẫn không thấy xuất hiện, ngoại trừ những vệt máu đỏ lòm vương vãi trên nền sinh thể màu đen.

Thế rồi Gatrix nhìn thấy oán hồn xuất hiện ngay trước mặt! Nó đứng sát gã tới nỗi Gatrix có thể cảm nhận được da thịt lạnh ngắt, sần sùi của nó trên trán của mình. Những sợi tóc lòa xòa của oán hồn rủ lên trên vai hắn, trườn quanh cổ Gatrix như những con rắn độc, sẵn sàng xiết đứt cổ hắn.

Con oán hồn lại một lần nữa "toét" miệng cười, trước khi nó giơ tay lên định túm lấy Gatrix. Đúng lúc đó, tự nhiên nó đờ người ra! Do đang có tiếp xúc da thịt, nên Gatrix có thể nhận thấy oán hồn này đang run rẩy vô cùng mãnh liệt!

Kế tiếp, oán hồn bắt đầu hét lên một tiếng đinh tai nhức óc, giống như thể nó đang vô cùng sợ hãi vậy! Nhưng không kịp, vì trên người con ma bắt đầu xuất hiện vô số những vết rạn, trước khi nổ tan thành từng mảnh!

Thấy thế, Gatrix lập tức phóng như bay xuống tầng ba, chân gần như không chạm bậc thang. Cuối cùng thì hắn cũng biết Taara bị làm sao mà mãi không lên gặp được hắn! Chỉ thấy cô nàng bị oán hồn xé thành vô số mảnh nhỏ, đem rải rác khắp hành lang tầng ba, thế này thì đúng là hồi phục bằng mắt!

Gatrix tiếp tục cắm mặt chạy hùng hục trên hành lang tầng ba, cho tới khi đã cách rất xa cầu thang, hắn mới dám dừng lại. Gatrix đưa tay kiểm tra mạch đập, thi triển một vài phép thuật sơ đẳng để khẳng định bản thân.

Bất kể thứ ở tầng bốn là cái gì, nó cũng chưa giết được hắn! Ít nhất Gatrix vẫn còn cơ hội để tìm hướng giải quyết nó, chứ không phải là chết đột tử như con oán hồn xấu số. Mà rốt cuộc là vì sao thứ đó có thể tiêu diệt một oán hồn nhẹ nhàng đến như vậy được cơ chứ?

Gatrix bắt đầu nhắm mắt, liên tưởng lại tình cảnh con ma trước khi bị đánh nát. Đờ người, sợ hãi, xuất hiện vết rạn đen, nổ tan ngay sau đó. Nó là một dạng nguyền rủa, hay năng lượng xâm thực được vào chiều không gian khác?

Đầu Gatrix bắt đầu xuất hiện trạng thái âm ỉ đau, đây là dấu hiệu chứng tỏ hắn đã ép tinh thần lực tới cực hạn. Hắn cần có thời gian để từ từ hấp thụ hết tri thức trong đầu, nhưng linh hồn hắn hiện tại quá yếu ớt để có thể giải mã nhanh được lượng thông tin khổng lồ đó.

- Anh đang làm gì thế?

Đang tập trung quá mức, Gatrix không có cách nào nhận ra có người đã đi đến gần bản thân. Cô nàng thậm chí còn vỗ vai hắn một cái, khiến Gatrix giật bắn mình, suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma! Gatrix thở hổn hển, mở mắt ra nhìn Taara.

- Ta thừa nhận, cô đúng là sống dai thật đấy! Nhưng cô không thấy sợ khi cứ chết như thế sao?

- Sợ?

Taara ngẩn ra, như thể vừa nghe một chuyện vô cùng hài hước vậy. Cô đưa tay lên vỗ bồm bộp lên ngực, khiến sóng cuộn nhấp nhô, nhấp nhô... tập trung nào!

- Tôi sở hữu một thân thể bất tử thế này thì có gì phải sợ chứ!

Gatrix định há miệng nói gì đó, rồi hắn từ từ ngậm miệng lại. Thế rồi Gatrix đứng dậy, chìa tay ra!

- Xin chào, tôi là Gatrix! Sự lạc quan và hồn nhiên của cô khiến tôi vô cùng cảm phục, vậy nên cô có muốn cùng tôi tìm ra lối thoát khỏi cái chốn Địa Ngục này không?

- Rất hân hạnh, Gatrix!

Taara cười lanh lảnh, đưa tay ra vỗ lên bàn tay Gatrix một cái, song bị con Goblin tóm lấy!

- Động tác đó phải làm như thế này!

Nói rồi Gatrix lắc nhè nhẹ bàn tay cả hai.

- Nó thể hiện tình hữu nghị, là phong tục ở một nơi tôi từng đi qua!

- Thật lạ! Nhưng tôi thích nó! Nó giúp chúng ta trao đổi hơi ấm.

Thế là Taara lắc tay liên tục, khiến cho Gatrix suýt nữa bị tháo khớp vai mới chịu dừng!

- À mà chúng ta đang ở tầng mấy vậy?

- Tầng ba!

- Hả? Ý anh là tôi phí cái mạng này để rồi anh vẫn không lên được tầng bốn sao?

- Yên tâm đi, chúng ta tạm thời an toàn! Chuyện nói ra khá dài dòng, nên tôi muốn làm rõ vài thứ trước đã.

Gatrix ngăn không cho Taara tiến gần hơn về phía cầu thang. Hắn chỉ lên trên tầng bốn và hỏi.

- Thứ gì ở trên đó?

Cho dù có gặp phải một tồn tại khó lý giải như oán hồn, Taara cũng chưa bao giờ tỏ ra nao núng. Song lần này cô nàng bỗng nhiên tỏ ra sợ sệt thấy rõ!

- Cái này... thật sự là tôi cũng không biết nữa! Mỗi lần lên tầng bốn, tôi chỉ nhớ là bị bóng tối bao trùm. Tiếp sau đó là cảm giác lạnh buốt khắp toàn thân, tê liệt toàn bộ tứ chi rồi dần dần ý thức chìm vào bóng tối. Và sau đó mỗi khi tôi thức dậy là lại thấy bản thân nằm trong một căn phòng ngẫu nhiên ở ba tầng còn lại!

Gatrix đưa tay lên gãi cằm. Những gì Taara mô tả, khá giống với cái cách mà hắn thấy con oán hồn đã phải chịu đựng. Chỉ có điều Taara có khả năng bất tử quá bá đạo thế này thế nên nó mới ném cô ta khỏi tầng bốn chăng?

- À quên, chu kỳ hồi sinh của đám lính canh các tầng này là như thế nào?

- Hai tầng dưới thì phụ thuộc vào mức độ sát thương mà chúng phải chịu. Tầng ba thì tôi chưa bao giờ đánh bại được cô ta nên không biết. Tầng bốn cũng thế!

- Nếu vậy thì chúng ta mau lên trên đó thôi, không con oán hồn kia mà hồi sinh lại thì đẹp mặt lắm!

Dù rất không muốn, song cuối cùng Taara cũng giậm chân một cái rồi chạy theo Gatrix lên tầng bốn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 245: Bộ mặt thật của tầng bốn

Lại một lần nữa, họ đặt chân lên tầng bốn. Trái với tầng ba, lần này Gatrix có vẻ thoải mái và tự tại hơn rất nhiều, khác hẳn với thái độ sợ sệt nhìn ngó trước sau của Taara. Cô nàng lúc này giữ khư khư cây búa khổng lồ trước ngực, cảnh giác như một con mèo hoang.

- Anh không sợ sao?

- Ta có thể đoán được tầng bốn này ẩn chứa một loại quy tắc hay nguyền rủa nào đó rồi, vì nó có thể bóp chết oán hồn chỉ trong chớp mắt. Cô phải biết, oán hồn đã là một loại tồn tại vô cùng khó chơi, cao hơn chúng may ra có ma quỷ với ác ma, mà cả hai thứ này đều hoạt động dưới Địa Ngục và ít khi tồn tại bằng bản thể trên thế gian lắm!

- Địa Ngục là gì?

Gatrix thở dài, bỏ qua câu hỏi đó.

- Nói chung, nếu như chúng ta gặp phải cảnh vệ tầng bốn, thì bất kể là đứng như nào, hay cảnh giác ra sao, thì đều sẽ phải chịu tấn công của nó thôi! Ta đã chạm trán nó một lần mà vẫn sống sờ sờ ra, thế nên lần này nếu gặp lại, hi vọng ta có thể tìm ra bản chất của nó.

Nghe thấy Gatrix giải thích xong, Taara cũng cảm thấy bùi tai. Cô bèn buông lỏng cảnh giác, gác lại cây búa lên vai.

- Thế giờ chúng ta đi đâu?

- Mục tiêu của ta là một căn phòng nằm ở lưng chừng tầng bốn này, là phòng trưng bày. Chúng ta đi theo hướng này cho gần!

Gatrix rút ra một chiếc đèn pin - nếu ai còn nhớ, thằng này từng bán một cái cho quý cô Sophia luôn. Trong cái nhìn tò mò của Taara, Gatrix bật đèn, chiếu ra một luồng sáng soi rọi cả một mảng hành lang.

- Thứ này trông lạ thế? Nó là một ngọn đuốc sao?

- Không phải! Thứ này là một vật phẩm pháp thuật nho nhỏ, bên trong có gắn một viên đá thuộc tính lửa làm năng lượng thôi. Cô để ý mà xem, ánh sáng chiếu ra từ chiếc đèn này sẽ tập trung theo một đường, chứ không bị lan tỏa như đuốc, khiến cho mức chiếu sáng của nó xa hơn hẳn.

- Ồ, nhưng đổi lại phạm vi soi rọi của nó sẽ thấp đi đúng không? Tôi hiểu rồi! Thật là một vật phẩm thú vị!

Gatrix lia lia cây đèn khắp hành lang, không thấy có gì nguy hiểm quá. Toàn bộ hành lang này, ngoại trừ những khung tranh treo trên tường và giá treo nến, còn lại đều đã bị sinh thể màu đen nuốt chửng.

- Như vậy, lên đường thôi!

Dù Gatrix rất muốn chạy nhanh về phía phòng trưng bày, nhưng Taara đã yêu cầu hắn phải đi từ từ. Theo như ý của cô nàng, thì có khả năng trên tầng lầu này có một loại bẫy chết người nào đấy. Bằng việc di chuyển chậm rãi, họ sẽ có cơ hội nghiên cứu về lí do khiến cô nàng "chết" liên tục một cách bí ẩn như thế.

Để tiện cho việc đi lại và hành động, Gatrix cũng đưa cho Taara một chiếc đèn pin. Một khi hiểu được sức mạnh của lính gác tầng bốn, hoặc ước ước chừng như vậy, Gatrix khá là thoải mái. Lợn chết đâu thể sợ nước sôi đúng không?

Trong lúc cô nàng không đầu với thân hình nóng bỏng gợi cảm đang run bần bật, vừa bước vừa soi đèn, thì Gatrix tập trung vào những bức tranh trên tường. Ban nãy hắn chỉ nhìn được một số bức, và hiện tại do có ánh sáng nên Gatrix còn có thể nhìn rõ hơn.

Mỗi bức tranh này đều được lồng khung kính, và có vẻ như chúng được bảo quản kiểu gì đó nữa, thế nên Gatrix không hề thấy bất cứ dấu vết hỏng hóc trên bức tranh cả! Về phong cách vẽ, thì tác giả hẳn là dùng một loại bút đầu nhọn, cứng để vẽ viền, rồi sau đó mới dùng chổi cọ tô màu.

Đây là một kiểu phong cách khá đặc biệt, bởi thông thường thì tranh tô sơn sẽ có độ mềm mại nhất định. Nhưng khi sử dụng bút đầu cứng, vô hình chung tác giả lại tạo ra một sự "cứng", nổi bật của bức tranh.

Điều này càng khiến cho sự cô độc bên trong khung tranh dần dần trở nên nặng nề hơn, đặc biệt là qua từng bức tranh. Gatrix dừng lại trước bức tranh vẽ một cánh cửa. Bên ngoài hành lang được vẽ rất sơ sài, chỉ có tường màu xanh rêu và phần nửa dưới thì dán giấy hoa.

Khung cửa gỗ do được tô bằng nước sơn, nên tạo ra hiệu ứng cũ sờn rất đặc biệt. Vấn đề là nội dung của bức tranh này khiến người xem không khỏi cảm thấy bất an. Một cánh cửa. Tại sao lại là một cánh cửa? Nó đứng cô độc ở chính giữa khung tranh là vì ý gì? Tác giả muốn truyền đạt thông điệp gì qua bức tranh này?

Não bộ là một khu vực phức tạp! Nó luôn có xu hướng "lấp đầy" những vùng trống trong ký ức, bằng nhiều cách khác nhau. Hoặc là nó yêu cầu cơ thể thu thập thêm thông tin, hoặc là tự bản thân nó sử dụng ký ức sai giả để tạo ra "màu" cho thông tin.

Vấn đề ở chỗ năng lực xử lý của bộ não có giới hạn, trong khi tri thức là vô hạn. Đó là lí do một khi chúng ta nhìn thấy những hình ảnh kì dị, ma quái, trong thâm tâm tự dưng xuất hiện cảm giác bất an. Đó là bởi não bộ không có cách nào "hiểu" được những thông tin này, và nó còn được gọi là vùng xám của tri thức.

Lấy một ví dụ đơn giản! Nửa đêm chúng ta đang nằm trên giường, có phải khi nhìn ra cửa phòng, sẽ luôn có cảm giác như có một cái gì đó, đang lấp ló bên khung cửa đúng không? Cảm giác này sẽ biến mất hoàn toàn khi đóng cánh cửa lại, bởi lúc đó não bộ không xử lý bất kỳ thông tin gì cả.

Nhưng nếu như mở cửa, bộ não sẽ lập tức tưởng tượng ra có thể sẽ có thứ gì đó có khả năng đi qua đi lại ở chỗ đấy. Kết hợp với nhân cách thiếu mạnh mẽ sẽ tạo ra cảm giác không an toàn, giống như luôn có thứ gì đó có thể trực chờ nhảy bổ ra từ bóng đêm vậy.

Và chuyện này sẽ càng tệ hơn nếu như đó là một không gian tranh tối tranh sáng! Như đã nói, nếu mọi thứ đen kịt, thì bộ não có lẽ sẽ không tạo ra vùng xám, nhưng nếu đó là cảnh lờ mờ sáng... trí tưởng tượng của chúng ta sẽ còn vọt lên gấp trăm lần!

Nó cũng giải thích tại sao, khi nhìn ngoài sáng thì chúng ta thấy mặt của mọi người rất bình thường. Nhưng nếu đó là lúc rạng sáng, hoặc trong điều kiện ánh sáng yếu, thì vẫn là những gương mặt thân quen ấy, song tự nhiên nó lại trở nên đáng sợ và lạ lẫm vô cùng!

Tục ngữ gọi chuyện này là thần hồn nát thần tính, và đó là một trong những lời giải thích xuất sắc về hiện tượng này. Nỗi sợ ở đây không xuất phát từ một đe dọa trực tiếp nào, mà căn nguyên của nó xuất phát từ sự thiếu thông tin của não bộ.

Giả sử như hiện tại Taara có khả năng nhìn xuyên bóng tối, thậm chí là nhìn xuyên vật thể luôn, thì nỗi sợ của cô sẽ trở nên bé nhỏ hơn rất nhiều, thậm chí là không tồn tại. Mà nỗi sợ sao...? Gatrix đưa tay lên gãi gãi cằm.

Hắn nhìn một vòng quanh tầng lầu này, rồi nhìn lên những bức tranh. Không khí u ám, tăm tối của tầng bốn, bí bách và sặc một thứ mùi nhầy nhụa này có thể khiến áp lực đè nặng lên mỗi người. Những bức tranh này cũng đóng vai trò làm tăng thêm nỗi sợ trong lòng người ta.

- Ga... Gatrix? Tôi... tôi thấy...

Taara đột nhiên vỗ vai Gatrix, trong giọng không giấu nổi sự cà lăm! Hắn bứt mình ra khỏi dòng suy tư, quay sang hỏi cô.

- Có chuyện gì vậy?

- Có... có thứ gì đó... ở dưới kia!

Taara chỉ tay về phía cuối hành lang, run như cầy sấy. Gatrix bèn lia đèn về phía đó. Chẳng có bất cứ thứ gì ở chỗ đó cả!

- Cô nhầm gì sao?

- Không! Không đúng! Ban nãy trong một thoáng tôi mới lia đèn đi, ở khóe mắt tôi thấy một bóng đen đang đứng ở đấy!

Thấy vậy, Gatrix bèn lia đèn nhanh đi, và ngay lập tức Taara rú lên, gần như nhảy bổ lên người hắn!

- Nó đấy! Nó lại đến gần chúng ta hơn rồi!

Gatrix cố nén cơn buồn cười, nhẹ nhàng đặt Taara xuống đất. Hắn biết đối với hắn, lính gác này có thể rất nhẹ nhàng, nhưng với cô nàng này thì không phải! Chí ít Taara đã bị nó giết rất nhiều lần trong quá khứ rồi, và hắn không nên đem chuyện đó ra làm trò cười.

- Taara này!

- Sao thế? Đừng! Đừng lia đèn đi!

- Cô có thể kể lại cho ta hình dạng chi tiết nhất có thể của bóng đen đó không?

Hai đốm lửa nơi hốc mắt Taara bừng sáng hẳn lên!

- Nó là một cái bóng đen, giống như thể một người đứng trong bóng tối ý! Tôi thấy một mái tóc dài màu đen xõa xuống phủ kín người nó, cùng với đó là một chiếc váy... ồ sao nghe quen quen thế nhỉ?

Gatrix nghe xong, nhắm mắt khắc ghi hình ảnh đó vào đầu. Tiếp sau đó, hắn mở mắt ra, đồng thời lia đèn.

Chỉ thấy một bóng đen, với mái tóc dài rủ xuống trước mặt, đang đứng rất gần bọn họ. Ngay lập tức, Gatrix thò tay ra, siết chặt lấy bàn tay mềm mại ướt đẫm mồ hôi của Taara.

- Bình tĩnh, Taara! Ta... tôi biết lúc này trong lòng cô đang rất hỗn loạn, song hãy cố gắng kiềm chế! Cô mạnh mẽ hơn thế nhiều! Đến oán hồn tầng ba còn không thể làm gì được cô, thì một cái bản nhái rẻ tiền này lấy tư cách gì để khiến cô phải sợ?

Toàn thân Taara cứng ngắc, lạnh buốt khi nhìn thấy hình bóng đen ngòm trước mặt. Cũng như bao lần khác, Taara biết đây là dấu hiệu cô sắp bị "giết" ở tầng này, và lần kế tiếp cô tỉnh lại, sẽ lại là một căn phòng nào đó.

Thế nhưng không phải hôm nay! Taara nắm nhẹ bàn tay lại, cảm nhận những ngón tay thô ráp, chai sần và dài mảnh khảnh của con Goblin đang nằm gọn trong lòng bàn tay mình. Từ nơi tay họ chạm nhau, hơi ấm dần dần tỏa ra, xua tan đi cái lạnh giá trong lòng Taara.

- Thấy chưa? Nó làm gì có khả năng làm hại cô, ngoại trừ dọa cô chết đứng! Nhìn tôi này!

Gatrix cười cười, dắt tay Taara lại gần bóng đen. Cô nàng lúc đầu vẫn còn ngần ngừ, nhưng cuối cùng cũng bước theo Gatrix, đi tới sát gần bóng đen. Ở cự ly gần này, nhờ vào chút ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn, Taara mới thấy được hình dạng cụ thể của nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Tấm gương và những bức tranh

Về cơ bản, nó giống hệt như con oán hồn ở tầng ba! Vẫn là chiếc váy trắng bẩn, mái tóc rối bù xõa trước mặt...

- Cô nghĩ trông nó có kinh dị hơn nếu như váy nó có màu đỏ như máu không?

Taara vừa mới mường tượng ra cảnh đó, thì bóng đen trước mặt cô cũng thay đổi luôn! Chiếc váy ngủ của nó giờ đổi thành màu đỏ thẫm như máu tươi, và ở mép váy, Taara còn thấy được những giọt máu đang nhỏ tong tỏng lên nền nhà.

Giờ thì cô không còn sợ bóng đen này nữa. Cô thấy thương cho nó, buồn cười vì sự bất lực của nó khi cố gắng dọa hai kẻ chẳng thèm sợ nó nữa!

- Tôi nghĩ nếu là một chiếc váy hoa thì sẽ trông nguy hiểm hơn! Chưa kể, giờ nào rồi còn dùng tóc phủ trước mặt? Mốt bây giờ chẳng phải là mặt trắng bệch, mũi cà chua to đùng, kết hợp với mái tóc xoăn như mấy thằng hề sao?

- Ồ, thời của cô đã có lũ hề rồi sao? Tôi đồng ý với quan điểm đó. Suy cho cùng, làm gì còn thứ gì ghê sợ hơn lũ hề được chứ?

Thế là bóng đen trước mặt họ lại một lần nữa biến đổi! Giờ nó mặc một bộ đồ vô cùng quá khổ, giống như được bơm hơi vào ống quần và ống tay áo vậy! Trên mặt nó giờ đã có hình dạng cụ thể, với lớp phấn đánh trắng bệch, môi tô son đỏ choét.

Gatrix phải thừa nhận, cho dù bọn họ đang cố tình đùa giỡn với nỗi sợ, thì thứ nó biến ra cũng không phải dạng vừa đâu! Suy cho cùng, một thứ có đủ khả năng bóp chết tươi một oán hồn chắc chắn không phải là hạng thiện lành gì cho cam.

Khi thấy hai kẻ trước mặt giống như đang muốn lấy nó ra làm trò cười, bóng đen có vẻ vô cùng tức giận! Nó ngưng tụ ra một lưỡi đao khổng lồ, bám đầy máu cặn rỉ sét, nhìn đã thấy gai người. Nó gầm lên một tiếng, rồi bay tới bổ về phía Taara.

Rất xảo quyệt!

Gatrix thầm nghĩ trong lòng, quát Taara.

- Đừng sợ, nó không có thật!

Thật khó có thể bình tĩnh được khi thấy một món hung khí như vậy chém xuống đầu mình, nhưng khi Taara định giật người bỏ chạy, cô lại nhớ ra bàn tay mình vẫn đang nắm chặt lấy tay Gatrix. Cô không rõ họ đã nắm được bao lâu rồi, song trong vô thức, Taara giữ khư khư lấy bàn tay màu xanh lá đó, như một ngọn hải đăng trong đêm tối thăm thẳm vậy.

Lưỡi đao xuyên qua người Taara, hời hợt như một làn sương. Tên hề điên tiết, vung vẩy thanh đao loạn xa, tìm cách chém cả lên Gatrix, song chẳng có một đòn nào có hiệu quả với họ cả. Cũng phải thôi, bởi sức mạnh của nó đến từ nỗi sợ, đến từ lòng tin của mỗi người. Nếu như không sợ, hoặc có thể khống chế được nỗi sợ, vượt qua nó, thì tầng bốn này sẽ là khu vực an toàn bậc nhất trong cả toà thành.

Tất nhiên nói là nói vậy thôi, chứ để khống chế được sự sợ hãi thì không phải ai cũng có thể làm được đâu! Trên thực tế, Gatrix thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần hốt xác cho Taara rồi. Khoan đã... hốt xác sao? Gatrix giật mình, đột ngột đưa Hồng Trần lên, đón đỡ thanh đao của tên hề! Tiếng kim loại va vào nhau, vang lên chát chúa khi thanh đao bị lưỡi dao chặn lại.

- Khá lắm, súc sinh! May mà tao còn nhớ ra chuyện này!

Thanh đao rất đầm, song lực của tên hề lại không quá mạnh. Có lẽ nó chỉ ngang với một người đàn ông trưởng thành thông thường mà thôi. Trong lúc Taara còn đang ngẩn ra, chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Gatrix đã túm lấy cổ tay nó. Bằng một cú bẻ gọn gàng, hắn quật ngã tên hề, lách dao vào cổ nó và cứa nhẹ một cái.

Tên hề giãy bần bật lên, đưa tay còn lại ôm cổ họng, rồi dần dần xẹp xuống. Nó "xẹp" xuống, theo đúng nghĩa đen, khi người nó trở nên mỏng dẹt lại thành đúng một cái bóng đen hai chiều! Tiếp đó, bóng đen này đứng dậy, lảo đà lảo đảo bước đi trên hành lang.

Gatrix thử đưa tay giữ nó lại, nhưng lần này tay hắn như vọt vào không khí! Thấy thế, Gatrix bèn ngoái đầu lại, bảo Taara.

- Chúng ta đi theo nó thử xem!

Tốc độ của bóng ma không quá cao, nên Gatrix và Taara hoàn toàn thảnh thơi để ngắm nghía khắp cái hành lang này. Hắn chú ý tới những bức tranh trên tường. Kể từ sau bức cánh cửa, bức tiếp theo vẫn tả cánh cửa đó, nhưng dần dần hé mở ra. Phía đằng sau nó chỉ toàn là một màu đen.

- Tại sao ban nãy anh lại biết mà chặn nó?

- Bởi vì nó không thể làm gì được cô! Thế nhưng, rõ ràng mỗi lần cô "chết" ở tầng bốn, cô lại xuất hiện ở một trong ba tầng nào đó. Đáng lý cô sẽ phải bị "chết" mãi ở tầng bốn này cho tới khi có người tới cứu mới đúng. Như vậy, rõ ràng là nó có khả năng tác động vật lý, có điều khá là giới hạn.

Gatrix không thèm quay đầu, vừa ngắm tranh vừa trả lời. Những bức tranh đã thay đổi, khi có thêm một hình bóng màu đen chui ra từ cánh cửa. Qua mỗi bức tranh, nó lại tiến gần với khung tranh hơn.

- Anh không sợ nó khỏe sao? Ví dụ như cỡ mấy thằng cục súc đầu đội mũ đinh ở dưới tầng một chẳng hạn?

- Thôi đi cô nương, cô không thấy là nó phải mang cô ra khỏi tầng này là vì nó không thể làm rách nổi một mẩu da của cô ư? Tôi đoán, cường độ thân thể của cô cũng phải thuộc dạng quái vật lắm rồi đấy, thế mà con oán hồn kia xé cô cứ như xé giấy! Quả nhiên là chủng tộc súc vật khó chơi mà!

Gatrix nhận thấy bóng đen dừng lại, chui vào trong một bức tranh. Bức tranh đó đen xì như mực, đen tới mức Gatrix có cảm tưởng nó đang hút hết ánh sáng vào bên trong nó vậy. Theo như nhịp độ diễn biến của khung tranh thì có vẻ như đây chính là tấm thứ phía sau cánh cửa tiếp xúc với thế giới này.

- Anh giết được nó rồi à?

- Không! Tôi nghĩ là nó đi dưỡng thương, hoặc bỏ trốn tới một khu vực khác. Cô thử nhớ lại một chi tiết khi cô chết ở tầng bốn xem?

- Tôi hồi sinh... A! Ý anh là bóng đen này không bị giới hạn như ba loại lính canh khác ư?

- Đúng vậy, và đó mới là điểm khủng khiếp nhất của tòa thành này! Người thường không có chuẩn bị mà gặp phải nó thì chỉ có nước chết toàn đội!

Taara hơi ngần ngừ, rồi cũng nói ra.

- Đồng bạn của anh... liệu người đó có chịu nổi cả oán hồn lẫn bóng ma nỗi sợ này không?

Và đó là lần đầu tiên, cô thấy Gatrix cau mày, trên mặt tỏ rõ sự lo âu.

- Điều này... tôi thật sự cũng không biết nữa! Vera là một cô bé mạnh mẽ, tôi có niềm tin con bé sẽ gặp lại tôi thôi!

Xốc lại tinh thần bằng một cú hít sâu, Gatrix chiếu đèn về phía cánh cửa phía sau lưng Taara.

- Thật kì lạ! Trong bản đồ của Shazam đâu có căn phòng này nhỉ?

Cánh cửa này nằm đối diện với bức tranh màu đen nơi cái bóng chui vào. Do không gian bên ngoài đã bị sinh thể màu đen bao trùm, nên Gatrix không thể dùng chúng để làm điểm so sánh với bức tranh cánh cửa được.

Chỉ có điều, bản thân cái cánh cửa này thật sự rất giống với cánh cửa trong bức tranh đó.

- Chúng ta vào thử xem nhé?

- Tôi cũng không biết nữa! Đây là lần đầu tiên tôi tỉnh táo được lâu đến thế này, chứ mọi khi cứ rời khỏi cầu thang vài bước là tôi lại chết rồi! Đừng lo, nếu như có thứ gì nhảy bổ ra, tôi sẽ che cho anh chạy.

Taara vỗ vỗ bắp tay - ơn Gildur là lần này cô nàng không còn hành hạ hai trái bưởi đó nữa! Taara nhấc cây búa khỏi vai, cầm chắc nó trong tay phải, rồi giơ tay trái lên...

- Cô định làm gì thế?

- Mở cửa?

- Sao cô không đứng sang một bên, rồi dùng búa đập vỡ luôn cánh cửa này? Nếu như thật sự có thứ gì nhảy bổ ra, ít ra chúng ta cũng còn có cách ứng phó!

Taara ngây ra trong chốc lát, rồi gật đầu.

- Anh nói đúng!

Cô đứng cách xa cách cửa một chút, rồi vặn người, lấy lực từ chân, truyền qua chiếc eo rắn chắc vừa một cái ôm của mình. Cây búa xé một tiếng rít dài trong không khí, trước khi nện thẳng lên cánh cửa, tạo nên một tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Cánh cửa vỡ tan thành nhiều mảnh, trái ngược hoàn toàn với dự đoán của Gatrix là nó sẽ thuộc dạng không thể bị phá hủy. Có lẽ chỉ có biên giới của tòa thành này mới không thể bị đánh vỡ, chứ những món đồ đơn giản này sẽ được đám sinh thể hồi phục lại chăng?

Nhìn thấy Gatrix rón rén định lại gần khung cửa trống, Taara vội vàng chạy tới. Nếu như có gì đó nguy hiểm, thì Gatrix nên nhìn vào tấm gương của cô để biết mà đối phó, chứ mạng của người bạn kì lạ mới gặp này sao mà nhiều được như cô?

Đập vào mắt Taara một chiếc gương tròn khổng lồ - có lẽ là gương chăng, Taara cũng không rõ nữa! Cô chỉ biết, trong đầu cô sẽ tự động tuôn ra một số tri thức, mỗi khi Taara tiếp xúc với một sự kiện nào đó. Giống như thể cô đã từng biết những thứ này, song vì một lí do gì đó mà quên đi vậy!

- Nhìn cô không sao, chắc là tôi cũng không sao đâu! Ồ?!

Từ phía sau lưng của Taara, Gatrix xuất hiện, bước lên ngó tấm gương. Không để cho cô nàng cầm búa ngăn cản, hắn đã chạm lên bề mặt tấm gương một cái. Nó mát lạnh, hơi rin rít, giống y như bất cứ tấm gương nào.

Đây là một căn phòng rất nhỏ, chỉ chứa đủ duy nhất tấm gương này. Toàn bộ bề mặt bên trong của căn phòng cũng bị sinh thể màu đen xâm chiếm, ngoại trừ tấm gương này. Khung viền của nó được trạm chổ tinh xảo từ một loại gỗ nào đó. Dù thời gian đã khiến cho nước sơn bạc màu không ít, song Gatrix vẫn có thể đoán được giá trị của chiếc gương này khi còn mới là không hề nhỏ!

Bên trong bề mặt của chiếc gương, mọi thứ đều được phản chiếu lại, giống như bao chiếc gương khác. Vẫn là khung cửa trống, bức tranh màu đen, những mảnh vỡ vụn của cánh cửa bị đập nát. Chỉ có riêng hình ảnh của Gatrix và Taara là không tồn tại!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Bóng đen

- Được rồi, thế này thì thật sự là hơi bị quái dị quá rồi đó!

Gatrix cầm một khúc gỗ lên, lắc lắc bên trong gương. Khúc gỗ này vẫn lơ lửng bên trên chiếc gương, chỉ có hắn và Taara là vô hình mà thôi!

- Hừm, tôi tự hỏi, có phải chăng chúng ta đang vô hình không nhỉ?

Taara đưa ra ý kiến.

- Cũng có thể! Căn bản chúng ta chưa gặp bất cứ sinh vật thiện lành nào khác, nên không có điểm tham chiếu! Mà căn phòng bí ẩn này tồn tại chỉ để chứa chiếc gương này, chứng tỏ nó không phải là dạng vừa đâu!

Gatrix gãi gãi đầu. Hắn tìm cách nhấc chiếc gương lên, song có vẻ như nó đã bị dính chặt vào tương rồi. Gatrix bèn chỉ vào chiếc gương.

- Cô thử dùng búa đập nát nó xem?

- Hả?

- Cứ làm theo lời tôi đi! Nãy giờ tôi đã lừa cô lần nào chưa?

Taara dù rất muốn cãi lại, song rõ ràng là mỗi hành động của người bạn này đều có lý do riêng cả, thế nên cô quyết định tiếp tục tin tưởng Gatrix. Cô nhấc chiếc búa lên, dùng hết sức bình sinh vụt ngang một phát, thẳng vào bề mặt chiếc gương.

Cú đập mạnh tới nỗi Gatrix cảm thấy ê hết cả tai! Đấy là hắn đã phải há thật to miệng, đồng thời đưa hai tay lên che tai để bớt bị ảnh hưởng rồi đó. Chưa kể tới lớp không khí chấn động bao xung quanh Gatrix cũng hấp thụ phần nào âm thanh bùng nổ ra từ chiếc gương, khá giống với lúc hắn chặn lại đòn sóng âm thanh của Mặt Nạ.

Gatrix nhìn thử về phía Taara. Cô nàng giờ xụi lơ, tì cả người lên cán chiếc búa, còn đầu búa thì chống xuống đất. Có vẻ như cô nàng lại ngất, hay thậm chí là chết tiếp rồi không chừng! Về phần chiếc gương, nó vẫn sáng loáng, lành lặn như thể chưa hề phải chịu tác động nào vậy!

Nhìn đến đây, lại kết hợp với những hình ảnh ẩn dụ trên các bức tranh ở hành lang, Gatrix đi tới một giả thiết. Có vẻ như chiếc gương này cũng là vật kết nối đến một thế giới song song nào đó, nơi chứa đựng bóng đen sợ hãi.

Vì nhiều cơ duyên trùng hợp, mà căn phòng này xuất hiện được ở thế giới Shazam. Bóng đen chui ra, bắt đầu lộng hoành khắp nơi. Gatrix tự hỏi liệu vết đen trên ngực Shazam có phải là do bóng đen sợ hãi gây ra không nữa?

- Hừmmmm! Để xem nào!

Gatrix quay lại hành lang, nhấc bức tranh màu đen xuống, hoàn toàn không sợ liệu sẽ có một thứ gì thò ra tấn công hắn. Gatrix khệ nệ khiêng khung tranh đó lại gần chiếc gương, định ấn nó vào trong gương nhưng thất bại.

- Không phải như vậy sao?

- Anh đang làm gì thế?

- Thí nghiệm!

Gatrix trả lời lấp lửng, rồi lấy dao rạch một vệt trên bức tranh. Ngay lập tức, hình chiếu của nó trên gương cũng xuất hiện một vết rạch. Thấy thế, hắn tiếp tục vày vò, xé nát bức tranh, cho tới khi nó chỉ còn là một đống vụn nát.

Lúc này bên trong gương xuất hiện một bóng người màu đen! Nó ôm theo trên nách một khung tranh, dứ dứ nắm đấm đe dọa Gatrix, ra chiều vô cùng tức giận, rồi bước ra khỏi phòng, dán bức tranh đó lên tường. Gatrix quay đầu lại, và thấy ở vị trí hắn tháo bức tranh xuống, đã có một khung tranh mới từ bao giờ!

- Cái thế giới này đúng là đủ loạn!

Gatrix lầm bầm trong họng, tiếp tục đứng dậy, tháo khung tranh mới xuống. Lần này hắn úp cái bức tranh lên sát bề mặt gương.

Chỉ thấy bức tranh này bỗng nhiên sôi ùng ục, giống như thể nó là một chất lỏng! Cùng với đó, Gatrix và Taara nghe thấy một tiếng rít vô cùng thê lương phát ra từ bức tranh, giống như thể có ai đó đang bị đưa lên giàn hỏa thiêu vậy.

Khung tranh tan dần ra, ngấm vào trong bề mặt tấm gương. Bóng đen lại một lần nữa xuất hiện trong gương, nhưng lần này nó không còn thể hiện ra sự giận dữ nữa. Nó cứ đứng yên, nhìn chằm chằm vào Gatrix. Dù đã cách một tấm gương - à không, là một thế giới, Gatrix vẫn có thể cảm nhận được sát khí rõ rệt mà bóng đen đó đang toả ra.

Hắn đưa bàn tay lên, vẫy vẫy, mang theo hàm ý khiêu khích cực kì rõ ràng! Muốn trả thù hắn ư? Cứ việc phóng ngựa tới đây, nếu như nó dám! Sau khi nhìn thấy khung tranh đã tan hoàn toàn vào trong gương, Gatrix vỗ vỗ cẳng tay Taara, ra hiệu cho cô rời đi.

- Không còn chuyện gì để làm ở đây nữa rồi! Chúng ta đi thôi!

Mang theo một chiếc mũ giáp tràn đầy nghi vấn, Taara cầm cây búa tạ lên, cùng Gatrix rời khỏi căn phòng. Chỉ còn bóng đen vẫn đứng yên lặng trong

gương, nhìn chằm chằm vào bóng lưng cả hai bọn họ, cho tới khi khuất bóng hoàn toàn qua khung cửa. Một lúc sau, nó quay người, bước qua khung cửa bên trong gương, biến mất khỏi chiếc gương.

Sau khi hai phe đã rời đi được một đoạn thời gian, những mảnh gỗ dưới đất từ từ bay lên, ráp lại thành cánh cửa phòng, ngăn cách tấm gương này với thế giới bên ngoài. Thế rồi, tấm gương từ từ lồi lên, giống như thể có một thứ gì bên trong gương muốn chui ra vậy!

...

Suốt đoạn đường còn lại tiến về phía phòng trưng bày, cả Gatrix lẫn Taara đều không ai nói một lời nào. Những chuyện vừa xảy ra quả thực quá sức tưởng tượng, ngay cả với một người hết sức lạc quan và hoạt ngôn như Taara.

Cô cố gắng đè lại toàn bộ sự tò mò, hộ tống nốt Gatrix tới địa điểm mà hắn mong muốn từ đầu. Giống như khoảng lặng trước cơn bão, Taara định bụng sẽ hỏi Gatrix ngay khi họ tiến vào bên trong căn phòng đó.

Phòng trưng bày không dùng một cửa như những căn phòng thông thường khác, mà nó là loại cổng hai cửa. Sinh thể bóng tối đã nuốt chửng toàn bộ cánh cửa, biến nó thành một khối đen đặc. Nếu như không phải được Shazam cho xem trước sa bàn, Gatrix tuyệt đối không thể đoán được bên dưới lớp dịch màu đen này lại là một căn phòng từng chứa rất nhiều báu vật.

Hắn thò tay ra, chạm lên lớp bọc màu đen. Chúng nhô lên giận dữ, định bụng nuốt chửng kẻ lạ mặt dám xâm nhập. Có điều ngay khi những giọt màu đen này rơi lên bàn tay của Gatrix, chúng bỗng giãy nảy lên như đỉa phải vôi, sun hết cả vòi lại! Chỉ là những sản phẩm rác rưởi của bóng tối mà cũng đòi làm tổn thương hắn được sao?

Nơi bàn tay Gatrix tiến gần tới, sinh thể màu đen liền dạt hết ra, để lộ ra một khoảng gỗ bạc màu, cùng hai tay nắm cửa. Gatrix định đẩy cửa thì Taara đặt tay lên vai hắn.

- Để tôi mở cửa cho!

- Tôi không chắc lắm về chuyện này! Những thứ bóng tối này nó sợ tôi, chứ nếu tôi mà lui ra thì có khi chúng lại tràn lên ngay lập tức đó. Mà chúng ăn mòn khủng khiếp... ừm?

Gatrix không kịp nói hết câu, vì hắn vừa nhận ra, Taara có thể đi lại rất đơn giản bên trên sinh thể mà không hề bị ăn mòn bất cứ bộ phận nào. Từ da thịt cho tới quần áo của Taara đều không ảnh hưởng, giống như thể đối với cô, những chất nhầy màu đen này chỉ như một loại nước sơn nào đó thôi vậy!

Đúng như những gì Gatrix dự đoán, ngay khi hắn lùi lại, sinh thể màu đen lập tức ùa tới, nuốt chửng hết toàn bộ cánh cửa. Chỉ trong chớp mắt, chẳng còn dấu vết nào của hai cánh cửa trước cửa phòng trưng bày nào còn tồn tại trước mặt họ nữa.

Taara thò tay ra, vào đúng vị trí nơi hai cái nắm cửa tồn tại. Những chất nhầy không ăn mòn hai bàn tay của cô nàng, nhưng cũng không lùi bước. Taara buộc phải dùng sức lên mười đầu ngón tay thon dài, ấn xuyên qua lớp nhầy đó.

- Ui ui ui! Ghê chết đi được! Sao nó cứ nhớp nháp, nhầy nhầy, lại còn dinh dính nữa! Trời đất, biết thế tôi cứ để anh mở cửa luôn cho xong!

Taara rên rỉ, cùng với những tiếng nhép nhép vang lên khi cô nàng dùng sức mò mẫm tìm nắm cửa. Vì bọn họ đang ở trong hoàn cảnh rất đen tối, nên có lẽ một chút suy nghĩ đen tối cũng quá là bình thường, Gatrix nghĩ vậy!

Cuối cùng, sau khi phí hết sức chín trâu hai hổ, Taara đã đẩy được cánh cửa ra. Tất nhiên đấy là cô nàng đẩy cửa, chứ cái lớp sinh thể màu đen vẫn đứng im, tạo thành một bức tường nhơ nhuốc chắn giữa họ và không gian bên trong phòng trưng bày.

Lần này thì Taara bước ra đằng sau Gatrix, đồng thời chà xát hai tay vào nhau tới đỏ ửng. Những sinh thể đó khi Taara không còn chạm vào chúng, thì chúng cũng không bám ngược lên bàn tay như ngọc của cô nàng nữa.

- Tới phiên anh! Dù anh có dính bẫy thì cũng phải dẹp được nó, chứ tôi cũng không muốn bước ra cái lớp màn đó đâu! Nó lại còn tanh tưởi nữa chứ!

Taara đưa tay lên gần mũi, rồi ré lên trong tuyệt vọng. Một thứ tanh tưởi, nhầy nhầy, dinh dính sao... Gatrix không khỏi thở dài trong lòng! Hắn bước lên, và ngay lập tức bức tường màu đen đó tan ra, nhường lối cho hắn.

Để đảm bảo bản thân không bị những chất nhầy này rơi phải, Taara gần như dán sát cả người cô nàng lên trên thân hình nhỏ bé của Gatrix. Làm tiểu chính thái được ngự tỷ chăm sóc cũng vui đấy, nhưng hiện tại Gatrix chẳng có tâm trạng nào mà hưởng thụ mỹ cảnh này cả.

Đập vào mặt hắn là một thứ mùi mốc meo, cũ kỹ của thời gian, cùng với đó là cảm giác ngứa mũi không thể tả! Gatrix biết đây là do trong không khí có quá nhiều dị vật lơ lửng, thế nên gần như cùng một lúc, hắn tạo ra một quả bóng nước bao quanh gương mặt mình, và triệu hồi ra một cơn gió nhẹ thổi bay không khí xung quanh.

Nước mát dịu lập tức xoa dịu hệ thống hô hấp bám đầy dị vật của Gatrix, sau đó hắn điều khiển những nguyên tố nước này luồn lách vào sâu bên trong, cuốn bằng sạch dị vật ra. Hắn thu gọn quả bóng nước lại, ngắm nhìn những hạt màu đen bên trong đó.

Nó không giống với những loại ký sinh trùng thông thường. Gatrix thậm chí còn cầm thử một hạt màu đen này lên, cắn bóp đủ kiểu, để rồi đi đến kết luận đây chính là bụi! Mặc dù Gatrix không rõ tại sao bụi lại có thể lơ lửng bên trong không khí chứ không rơi xuống đất, song sự thực chính là như vậy!

Dẫu sao thì kết quả này cũng dễ chịu hơn nhiều với việc hắn sẽ phải đối mặt với một đống ký sinh trùng trong không khí đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Kiểm tra toàn diện Taara

Gatrix nhìn một vòng xung quanh căn phòng này. Nó không quá rộng, chưa kể còn bị sinh thể màu đen ăn mòn, khiến cho nó càng thêm trở nên trống trải. Gatrix thấy được những chiếc tủ kính đựng đồ trống rỗng, và nhiều bệ đá cao ngang hông hắn.

Gatrix đoán rằng có lẽ trên những bệ này sẽ đặt một số loại đồ vật cực kì giá trị, hoặc chủ nhân chúng cho là thế. Dù sao cũng khó mà định giá được những món đồ mà Shazam đã dày công sưu tập, khi trước mặt hắn lúc này chỉ còn lại sự trống rỗng.

Cũng không hẳn là hoàn toàn trống rỗng! Gatrix để ý đâu đó vẫn rơi rớt lại một số vật phẩm, ví dụ như một giá treo bộ quần áo người hầu kia chẳng hạn. Phía sau lưng hắn, Taara lên tiếng.

- Anh có chắc căn phòng rỗng tuếch này là nơi anh muốn tới không?

- Có lẽ nó đã từng đầy ăm ắp đồ đạc, nhưng giờ không còn nữa rồi!

Gatrix tì tay lên một bệ đá, nhảy phắt lên trên rồi ngồi xuống. Hắn nhận ra toàn bộ căn phòng này đều bị sinh thể màu đen bao trùm, nhưng chỉ riêng những tủ kính và bệ đá này thì không. Giống như có một thứ sức mạnh hay quyền năng gì đó đã bảo vệ chúng khỏi sự ăn mòn của bóng tối.

- Giờ thì chúng ta chẳng còn cách nào ngoài chờ đợi. Trong thời gian đó, cô có muốn tôi kiểm tra một lượt để xem cô là tồn tại gì không?

Nghe thấy vậy, Taara vội vàng gật đầu cái rụp, bước tới trước mặt Gatrix. Cô nàng thả cây búa xuống đất đánh rầm một cái, rồi học theo hắn, ngồi lên trên một bệ đá. Những bệ đá này vốn cách rất xa nhau, nhưng Taara đã dùng sức nhấc một bệ lên để đặt nó lại gần chỗ Gatrix.

Chí ít hắn cũng biết những bệ đá này không phải là bất di bất dịch, và có thể thấy là bản thân những chiếc bệ này có khả năng xua đuổi sinh thể, chứ không phải là ở vị trí chúng đứng. Gatrix ra hiệu cho cô nàng chìa tay ra, để hắn tha hồ mà nắn bóp.

Đầu tiên, Gatrix có thể cảm thấy rõ cơ thể của Taara đang còn "sống". Tức là nó có mạch đập, có nhiệt độ, có cảm giác đàn hồi rõ ràng khi nắn bóp. Dùng một vài thí nghiệm nho nhỏ, Gatrix ước chừng thân thể cô nàng cũng tương đương một đấu sĩ cấp trung đã sử dụng đấu khí.

Nó cũng có nghĩa là nếu như người con gái không đầu này trước mặt hắn mà có đấu khí, cô nàng hoàn toàn có thể phát huy ra chiến lực của một đấu sĩ cấp cao - tất nhiên, đó là trong trường hợp đấu khí của cô nàng đã đạt tới cấp cao mà thôi.

Taara có cảm giác đau, buồn, ngứa, kích thích khi bị chạm phải. Cô nàng sở hữu khá nhiều thường thức, song chỉ riêng những vấn đề liên quan tới tình dục là ù ù cạc cạc. Nhìn vào thân hình đỏ ửng, ướt đẫm mồ hôi của Taara lúc này đang tựa lên người hắn, Gatrix có thể khẳng định điều đó!

- Cô nói rằng cô không thể nhấc được chiếc mũ này ra đúng không? Thế sao lúc con oán hồn bứt "đầu" cô ra, tôi lại thấy máu nhỉ? Hay tự bản thân cô không thể tháo được, nhưng người khác lại có thể?

- Cũng có lý! Anh cứ thử tháo ra là biết thôi!

Taara cúi đầu xuống, cho Gatrix cầm chiếc mũ nhấc lên. Hắn dùng hết sức bình sinh, mắm môi mắm lợi, kéo mãi mà chẳng có cách nào giật được chiếc mũ này ra, trong khi Taara thì cứ la oai oái kêu đau. Cuối cùng cả hai đành từ bỏ, thở phì phò như trâu mộng.

- Được rồi, có vẻ như đầu cô chính là cái mũ này! Như vậy cô đã bao giờ thử thò ngón tay qua cái khe hở trên mũ chưa?

Chiếc mũ giáp của Taara là loại mũ trùm kín đầu, để hở khe chữ Y. Tức là một phần mắt, mũi và miệng của người đeo sẽ được để lộ ra, chứ không phải che khuất hoàn toàn như loại mũ chỉ có khe mắt. Một biến thể khác của mũ chữ Y là mũ chữ T, tùy thuộc vào kết cấu hộp sọ và vị trí hai con mắt thôi.

Hiện tại tất cả những gì Gatrix thấy ở phía sau chiếc mũ đó chỉ là hai đốm lửa ở vị trí con ngươi cháy hừng hực, còn lại toàn bộ vùng chữ Y đó là một màu đen, giống như bên dưới chiếc áo choàng của Gatrix vậy.

Taara bèn đưa một ngón tay lên, chọc nhẹ vào vị trí vốn là miệng của mình. Cô nàng đột nhiên nhảy cẫng lên!

- Ô! Tôi chẳng sờ thấy gì bên trong chiếc mũ này cả! Nó trống trơn à!

Nếu vậy thì máu ở đâu nhỉ? Gatrix thầm nghĩ.

- Hay là cô đứng yên, để tôi thử cắt đầu cô xuống nghiên cứu xem vì sao nó chảy máu được nhé!

Taara ngẩn ra trước đề nghị phải gọi là vô cùng táo bạo này, sau đó cô nàng cũng đồng ý. Dù sao thì Taara "bất tử", cùng lắm là đau một chút rồi thôi. Được sự cho phép của cô nàng, Gatrix lập tức tuốt Hồng Trần ra, cắt một đường thật ngọt qua chiếc cổ dài của Taara.

Với sự khống chế chính xác, vết cắt của Gatrix nằm sát sàn sạt với mép dưới của chiếc mũ, có lẽ chỉ còn cách có một sợi tóc mà thôi. Hắn cũng đã bảo cô nàng thả lỏng cơ thể, chứ không thì sức hắn làm gì có khả năng chặt đầu một đấu sĩ cấp trung vận đấu khí dễ như thế!

Hắn đỡ lấy lưng của Taara, để cô nằm ngửa trên bệ đá. Tiếp đó, Gatrix cầm cái mũ giáp của Taara lên, bắt đầu ngắm nghía. Chỉ còn một tí tẹo cổ của Taara dính lại ở phần dưới chiếc mũ, nhưng nó lại không hề bị rơi ra.

Gatrix thậm chí còn thò cả tay vào bên trong mũ, nhưng tất cả những gì hắn sờ được là một khoảng không. Ngay cả cái mẩu cổ còn đang gắn lại với chiếc mũ đó cũng không hề nối vào đâu cả. Nó tạo thành một vết cắt ngang phẳng mịn ở bên trong chiếc mũ, và cứ lơ lửng như thế.

Khi bị cắt đầu, hai đốm lửa bên trong chiếc mũ đã dập tắt. Gatrix bèn thử dùng dao chọc chọc vào vị trí của hai đốm lửa, song hắn cũng chỉ nhận được một cảm giác rỗng tuếch. Gatrix bèn sử dụng một loại phép thuật kiểm tra hồn ma đơn giản.

Và ngay lập tức, nó phản ứng với chiếc mũ sắt. Có thể thấy, cái mũ hay nói đúng hơn là đầu của Taara là một dạng âm binh, thuộc về tử giới, không phải là sinh vật sống. Nhưng cơ thể của cô nàng thì đích thị là người sống, chỉ cần nhìn vào thứ nhựa sống căng tràn chảy bên trong cơ thể đó là biết được, chứ chưa cần nói tới phép thuật.

Gatrix đặt chiếc mũ lại lên cổ Taara, chờ đôi chút cho nó lành lại. Khi đang cầm chiếc mũ trên tay, Gatrix đã nhận thấy có một lực hút đang cố gắng kéo chiếc mũ khỏi tay hắn, hướng về phía cái xác không đầu của Taara nằm kia. Và theo thời gian thì lực hút đó càng lúc càng mạnh.

Chuyện này giúp Gatrix lý giải vì sao mà Taara bị xé thành nhiều mảnh mà vẫn luôn phục hồi được nguyên vẹn. Trong lúc Gatrix đang miên man suy nghĩ, thì Taara đã hồi sinh thành công. Cô nàng hào hứng túm lấy vai Gatrix, lay lay.

- Sao rồi? Anh đã biết tôi là ai, hay cái gì chưa?

- Sự lạc quan và hồn nhiên của cô khiến tôi khiếp sợ! Trải qua một số kiểm tra, thì tôi đoán cô là một dạng tồn tại kẹt giữa hai cõi sống và chết. Cơ thể của cô hoàn toàn là một cơ thể sống, trong khi cái đầu lại thuộc về âm binh, tức thế giới người chết. Do ở trong trạng thái chồng chập của sống và chết, nên cô không sống cũng không chết!

- Chồng... chồng gì cơ?

Taara nghiêng đầu hỏi lại.

- Đây là một khái niệm khá thú vị. Nếu như cô bỏ con mèo vào trong một chiếc hộp, cùng với một lọ chất độc có một nửa khả năng sẽ nổ tung và giết chết con mèo. Vậy thì trước khi có "người quan sát", thì cô không thể nào biết được con mèo đó sống hay chết đúng không?

- ... Đúng!

Taara trả lời khá e dè. Ít nhất thì cô còn có thể hiểu và mường tượng ra được ví dụ của Gatrix.

- Như vậy, "người quan sát" đó còn chưa mở hộp rồi! Bởi vậy nên trạng thái của cô được gọi là chồng chập sống và chết. Chừng nào "người quan sát" còn chưa xác nhận trạng thái thật sự của cô, thì cô vẫn sẽ tồn tại dưới dạng này. Đó là lí do cô không thể bị phá hủy, bởi chỉ có "người quan sát" mới có quyền biết được tình trạng của cô. Tôi phải nói, đây là một tình huống rất kỳ tích, trong khi nguyên nhân gây ra được nó lại quá nhiều!

Taara gãi gãi mũ, chỗ hiểu chỗ không.

- Tức là tôi sẽ "bất tử" tạm thời như này cho tới khi gặp "người quan sát" đúng không? Lúc đó tôi sẽ biết mình chết hay sống. Nếu vậy thì người đó là ai?

Gatrix nhún vai, giơ hai tay lên.

- Chắc chắn không phải là tôi rồi!

Đột nhiên hắn nhớ ra chiếc hộp bên trong căn phòng đổ nát tìm được! Gatrix bèn móc ra ba món vật phẩm, bày ra trước mặt Taara. Hắn chỉ vào chiếc lọ có mùi buồn nôn tởm lợm trước.

- Lúc ở dưới tầng hai, tôi tình cờ đã thu thập được mấy món đồ này. Thứ đựng bên trong chất lỏng này có khả năng ăn mòn sinh thể màu đen này cực kì mạnh, và lúc tôi hắt nó lên bộ giáp canh cầu thang, bộ giáp đấy chết ngay lập tức!

- Ồ, nó mạnh đến thế sao? Tôi biết thằng hiệp sĩ đó! Nó khó chơi kinh khủng, lại còn biết một chiêu kiếm gì trông dị hợm lắm. Tôi đánh với nó lần nào cũng vất vả mãi mới đập bẹp được nó.

- Vậy à? Lúc đánh bại nó xong, tôi đã ăn trộm thanh kiếm của nó, có điều tôi vứt ở tầng ba rồi. Bị oán hồn dí thì cầm kiếm cũng chẳng có tích sự gì!

Gatrix âm thầm ghi thêm một câu nữa vào trong lòng. Năng lực chiến đấu của Taara có vẻ không chỉ nằm ở sức mạnh, mà còn ở cả kỹ thuật chiến đấu nữa. Trong mắt hắn, động tác của hiệp sĩ có thể vụng về, nhưng đối với người thường thì đó tuyệt đối là những kỹ xảo vô cùng cao siêu và tinh diệu!

Ấy thế mà cô nàng ngây thơ này có thể đánh bại nó trong những trận đấu đầy công bằng và đánh chính diện, thì cô ta cũng không phải dạng vừa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Một mình trong phòng trưng bày

Taara cầm chiếc lọ lên, cẩn thận nhỏ một giọt lên đầu ngón tay. Đồng thời Gatrix cũng đã chuẩn bị sẵn sàng Hồng Trần - nếu như ngón tay của Taara bị ăn mòn thì hắn sẽ lập tức chặt đứt nó, không để cho thứ thuốc này lan rộng ra thêm.

Chỉ có điều lo lắng này của hắn cũng bằng thừa, bởi giọt chất lỏng này chỉ đọng lại trên đầu ngón tay cô, chứ không hề gây ra tác động nào khác.

Trước khi Gatrix kịp phản ứng, ngay lập tức Taara ấn ngón tay đó vào bên trong mũ. Mà ngay cả nếu hắn có biết, hắn cũng không thể nào đủ sức cản lại một đấu sĩ cấp trung như Taara!

Ngón tay dài của cô nàng xỏ xuyên qua khe mũ, đưa giọt thuốc vào trong chiếc mũ giáp. Đến lúc này, Gatrix mới kịp phản ứng lại. Hắn dùng hai tay, cố gắng níu lấy bắp tay của cô nàng, miệng la lớn.

- Đừng có làm chuyện dại dột! Taara! Cô không sao chứ?

Hắn lay lay người cô nàng vài cái, và Taara từ từ rút ngón tay ra khỏi chiếc mũ. Giọt nước đó đã rơi khỏi ngón tay cô, lăn dài trên bờ ngực trắng ngần, để lại một vệt chất lỏng dài. Từ phía bên trong chiếc mũ, giọng của Taara cất lên, buồn buồn và cô đơn đến kì lạ!

- Vậy là ngay cả thứ thuốc này cũng không thể giết nổi tôi sao?

Cô đưa hai tay lên ôm mũ, tì khuỷu tay lên đầu gối. Thấy vậy, Gatrix thở dài, đặt hai tay lên vai Taara.

- Tôi đã nói rồi, trạng thái hiện tại của cô là một kì tích, xảy ra do một sự trùng hợp vô cùng hiếm gặp. Nó không thể bị hoá giải một cách đơn giản chỉ bằng một lọ thuốc độc không tên không tuổi được đâu. Cô cần phải gặp người quan sát, sau đó cô mới có thể biết được tình trạng của mình là đang sống hay chết!

- Thế anh nói đi, người đó là ai? Là ai mới được chứ?

Taara gào lên tức tưởi, song chẳng có bất cứ giọt nước mắt nào chảy ra được cả. Cô làm gì có đầu, đúng không nào?

- Tôi không biết kẻ đó là ai, nhưng đó có thể là kẻ đã nguyền rủa cô rơi vào trạng thái này. Chúng ta cứ đi tìm khắp toà thành, nếu không tìm được thì tìm tiếp cả ở thế giới của Inesta, kiểu gì cũng sẽ tìm được kẻ đó thôi!

Gatrix tìm cách an ủi cô nàng. Có vẻ như nó khá hiệu nghiệm, khi Taara lập tức ngẩng đầu lên! Đôi mắt của cô nàng, đúng hơn là hai đốm lửa đó cháy sáng một cách dữ dội!

- Anh nói thật chứ?

- Chắc chắn rồi! Dù chỉ là suy đoán, nhưng tôi khẳng định một khi có kẻ nào lọt vào thế giới này, hắn sẽ không thể nào dễ dàng thoát ra ngoài được. Theo như những gì tôi được biết, thì toà thành này còn một thế giới song song nữa. Để tiến vào đó được, cô cần phải phá bỏ bốn cái phong ấn ở bốn toà tháp cao. Tôi nói vậy để nếu tôi chẳng may có thiệt mạng, thì chí ít cô cũng có một phương hướng nào đó.

Taara ngẩn người ra, rồi đứng phắt dậy!

- Tôi hiểu rồi! Cảm ơn anh, Gatrix! Taara này sẽ không bao giờ quên ân huệ này. Nếu như sau này có việc gì cần giúp đỡ, dù cho có phải lao vào núi dao biển lửa, tôi cũng sẽ quyết không chối từ!

Gatrix mỉm cười, chờ cho tới khi Taara đã biến mất hẳn khỏi căn phòng mới bắt đầu chùng người xuống. Và như thế, cô nàng hoạt ngôn, lạc quan, với trái tim rạng rỡ như mặt trời đó đã rời khỏi hắn, nhanh như chính cái cách cô ta xuất hiện vậy!

Gatrix không phải muốn chê trách gì Taara - đổi lại là hắn, nếu như biết được tin của Vera, hắn cũng sẽ nhảy cẫng lên! Chỉ là... dù đồng hành cùng nhau không lâu, song Gatrix đã sinh ra một thói quen có ai đó ở bên cạnh mình, hỏi han lung tung.

Thế nhưng giờ Taara đi rồi, Vera cũng đi rồi. Chỉ còn lại một mình hắn, ngồi một mình trên chiếc bệ đá lạnh ngắt này, trong một căn phòng bị giấu kín và trống rỗng tới kì lạ. Thật cô độc!

Gatrix nhắm mắt lại, loay hoay tìm cách nằm xuống bệ đá. Nó không to, nhưng hắn cũng chẳng lớn, và chỉ cần co quắp tay chân một chút là được. Sự

mệt mỏi ập tới vào thời khắc hắn mất cảnh giác nhất, khi Gatrix không còn phải cố gồng mình lên để thể hiện ra một bề ngoài mạnh mẽ nữa.

Ôi Vera! Em đang ở đâu vậy...

Gatrix chìm vào giấc ngủ trong vô thức. Linh hồn kiệt quệ của hắn không cho phép bản thân có được những giấc mơ sáng suốt được nữa. Mà kể cả có tiến vào trạng thái Lucid, Gatrix cũng chẳng biết nên làm gì vào lúc này.

Đó là một chuỗi những giấc mơ ngắn, khó hiểu và khó chịu vô cùng! Khi hắn giật mình tỉnh lại, xung quanh hắn vẫn chỉ là sự tĩnh lặng và cô độc. Gatrix áp tay lên trên bệ đá, ước lượng thời gian đã trôi qua dựa trên nhiệt độ truyền vào phiến đá đấy.

Hắn chợp mắt cũng không lâu lắm, nhưng Gatrix có cảm tưởng hắn đã ngủ một thiên niên kỷ rồi vậy. Có lẽ việc chỉ thiền mà không thèm ngủ để hồi phục tinh thần cũng không phải phương pháp tốt lành cho lắm, khi cơ thể hắn vẫn còn khao khát những ước mong trần tục.

Gatrix nhảy khỏi bệ đá, bắt đầu hướng về phía những món đồ vật còn sót lại trong phòng. Đồng thời, hắn tiện tay thu lại hai phần giấy đầy chữ trong căn phòng bí ẩn. Lúc đầu hắn dự định hỏi Taara xem cô có thể đọc được những ký tự này không, thế nhưng cô nàng biến đi nhanh quá, nên hắn cũng quên bẵng luôn!

Thứ đầu tiên khiến Gatrix chú ý là một chiếc giá treo khung quần áo. Phía trên đó là một bộ đồ hầu gái tông đen trắng điển hình, với tạp dề và những nếp uốn để tạo điểm nhấn.

Đây là một chiếc áo liền váy, với phần tay cắt cụt tới nách. Thân váy khá dài, có lẽ sẽ dài tới đầu gối của người mặc, căn cứ theo tỷ lệ cơ thể của bộ đồ. Trừ phi cô gái mặc bộ đồ này có đôi chân dài quá khổ, mà cũng chẳng biết được, vì những chuyện kì lạ hắn gặp từ lúc đặt chân lên thế giới này cũng đâu có ít.

Cứ cho rằng những gì Shazam nói đều là sự thật, thì khả năng rất cao là những thứ trong căn phòng này đều không thể bị sao chép. Nó có nghĩa là, nếu như tồn tại một vật phẩm ở thế giới Shazam, thì sẽ không thể tồn tại vật phẩm nào bên thế giới Inesta được.

Với căn phòng trống rỗng như này, Gatrix có thể đoán được tung tích của những món đồ còn lại ở đâu rồi. Thậm chí hắn còn mường tượng ra được, thời điểm ban đầu chính Shazam mới là người giành được quyền kiểm soát căn phòng này, để rồi sau đó tà giáo đồ cướp bóc sạch sẽ và chỉ để lại một số món đồ linh tinh sót lại này.

Một vật phẩm sưu tầm chưa chắc đã phải là một bảo vật hay kho tàng gì. Có đôi khi, chỉ là chủ nhân của chúng cảm thấy thú vị nên mang về mà thôi. Tất nhiên đấy là Gatrix nói thế, chứ bộ quần áo này tồn tại đã mấy trăm năm rồi mà trông vẫn nguyên vẹn như mới thế này thì chắc chắn có vấn đề.

Hắn đưa tay lên, kiểm tra chất vải, và quả nhiên là thứ vải này có độ dẻo dai đến kinh người! Gatrix dùng Hồng Trần đâm, chọc, vạch mỏi cả tay mà chẳng thể để lại một vệt nào trên ngực áo cả, chứng tỏ cấp độ của nó ít nhất phải trên cấp tốt!

Gatrix bèn thu bộ đồ này vào trong nhẫn không gian. Tạng người của Taara hơi nhỏ với bộ váy này, nhưng nếu gặp được Vera, hắn sẽ đem nó cho cô nàng. Có thể sẽ có đôi chút lỏng lẻo ở ngực, song chí ít nó vẫn tạm coi như một bộ giáp ra trò được!

Bên cạnh chiếc giá treo quần áo đó có gác một chiếc chổi. Gatrix không tài nào nghiên cứu được quyền năng của chiếc chổi này, có điều chỉ nội việc nó đặt dựng trên sàn nhà chứ không phải đặt trên kệ đã chứng tỏ điểm đặc biệt của nó rồi.

Cần nhớ rằng toàn bộ căn phòng này đều bị sinh thể màu đen bao phủ, ấy thế mà cây chổi này đặt trên lớp sinh thể đó cứ như không, chẳng hệ bị bao phủ gì cả. Có lẽ nó cũng là một vật phẩm cấp tốt trở lên, bởi Gatrix không bẻ nổi cán chổi! Thôi thì hắn có thể đem cây chổi ra chiến đấu tạm cũng được, vì nó khá là nhẹ.

Gatrix tìm tới món thứ hai còn sót lại trong căn phòng. Đó là một chiếc hộp kim loại trang trí bề ngoài rất đẹp, đang nằm chỏng chơ trên mặt đất. Nắp hộp mở toang, để lộ ra phần bên trong lót nhung nhưng trống rỗng.

Gatrix cầm chiếc hộp lên, ngó nghiêng đủ kiểu. Dựa vào kết cấu hình dạng bên trong chiếc hộp, Gatrix đoán rằng nó đựng một đồ vật gì đó có kích thước phi vật thể, như thể cát hay chất bột gì đó chẳng hạn.

Ồ?

Gatrix đột nhiên ngửa đầu lên, nhìn chung quanh căn phòng. Đừng bảo hắn là cái đống bụi lơ lửng trong không khí này là từ bên trong chiếc hộp này mà ra đấy nhé! Nghĩ vậy, Gatrix bèn chiếu đèn, săm soi thật kỹ từng điểm bên trong chiếc hộp.

Quả nhiên, hắn phát hiện ra vẫn còn vài hạt bụi màu đen bị dính lại bên trong hộp, không có cách nào bay ra do vướng vào gờ hay kẹt giữa hai nếp uốn của nhung. Khi Gatrix gỡ chúng ra khỏi hộp, chúng từ từ bay lên, cho tới khi lơ lửng giữa lưng chừng căn phòng thì dừng.

Nếu như chiếc hộp này là vật chứa đống bụi màu nhiệm, thì liệu nó có một cơ chế để hút lại những hạt bụi này không nhỉ? Gatrix thử nhấc lớp nhung bên trong hộp ra. Ở dưới đáy hộp, bị che phủ bởi lớp nhung trước đó, có chạm trổ một dòng chữ nổi.

Chỉ tiếc là Gatrix không đọc được những chữ này! Thế nên hắn đành ngậm ngùi đặt chiếc hộp lên trên một cái bệ đá gần đó, rồi hướng về món đồ thứ ba, cũng là món đồ cuối cùng bên trong căn phòng trưng bày này.

Đó là một chiếc hộp kim loại rất nhỏ, có lẽ chỉ bằng hai ngón tay hắn chụm lại. Bề mặt bên ngoài của nó đã ố vàng, hoen rỉ gần hết. Có vẻ như nó được

ghép bởi hai phần mà thành, bao gồm phần thân và một cái nắp.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Giấy biên nhận tiền

Gatrix rút hai phần của chiếc hộp ra. Có lẽ nó đã từng một loại kẹo nào đó, chẳng qua sau từng ấy thời gian, vật chất bên trong chiếc hộp đã bị biến đổi hoàn toàn rồi. Nó trở thành một loại chất keo màu xỉn nâu, bốc ra mùi hăng hắc rất khó chịu.

Gatrix tiện tay ném chiếc hộp rỗng xuống dưới sinh thể màu đen. Chỉ trong vài cái chớp mắt, những chất nhầy này ập tới, nuốt chửng lấy chiếc hộp hoen rỉ. Một thứ không thể bền được theo thời gian như thế thì chẳng có bất cứ giá trị nghiên cứu nào với hắn cả.

Tiếp đến, Gatrix sờ soạng thử một chiếc bệ đá. Bằng vào phương pháp cảm nhận dòng chảy ma lực, Gatrix có thể thấy một luồng năng lượng yếu ớt nhưng lại cực kì mạnh mẽ tỏa ra từ khối đá này. Có lẽ đó chính là lí do mà sinh thể màu đen không thể xâm thực được nó chăng?

Câu của Gatrix tưởng chừng là mâu thuẫn, song thực chất hắn đang nói tới hai vấn đề khác nhau. Gatrix cảm nhận được "lượng" của thứ ma lực tỏa ra rất ít, nhưng "chất" của nó lại cao vượt mức tưởng tượng. Nó giống như một giọt axit đậm đặc vậy, lượng có thể rất ít chứ sức hủy diệt thì không đùa được đâu.

Gatrix biết việc ngồi chờ Vera ở căn phòng này cũng chỉ như há mồm chờ sung. Vấn đề là không như Taara còn có một manh mối, Gatrix chẳng có cách nào đi tìm Vera một khi cô không muốn gặp hắn cả! Hắn đã bắt đầu lờ mờ suy đoán về sự liên quan giữa cô gái lạ mặt bên trong Vera liệu có liên quan tới chuyện này không.

Hắn thở dài. Hắn không có cách nào nhớ được cô ta đã nói những gì, ngoại trừ "Altholien"! Từ đó nghĩa là gì? Và Gatrix cũng không chắc hắn có phát âm đúng không nữa! Nhắc tới những ngôn ngữ không biết, Gatrix chợt nhớ ra ở tầng bốn này còn có một căn phòng là thư viện!

Cứ ngồi ở đây như một con ruồi không đầu không phải là ý kiến hay, trong khi Gatrix hoàn toàn có thể chủ động tìm kiếm một chút đầu mối, nhằm thúc đẩy quá trình hóa giải thế giới này. Vậy là hắn dỡ một chiếc giá xuống, ghép những mảnh gỗ lại thành một cái biển.

Gatrix đặt cái biển báo này lên trên một chiếc bệ đá, hướng thẳng về phía cửa, để nếu như có ai đó bước vào sẽ thấy ngay lập tức. Trên miếng gỗ đó, Gatrix khắc lên một dòng chữ.

"Ta đang ở thư viện. Nếu như có ai thấy tấm biển này và muốn tìm ta, có thể bước ra cửa và đi tiếp về phía bên trái. Gatrix!"

Để cẩn thận, Gatrix còn nắn nót lại vị trí tấm biển, xoay ngang xoay dọc mấy lần, rồi mới chống eo thỏa mãn. Hắn quay người bước vài bước, rồi dừng lại như nhớ ra chuyện gì đó. Gatrix ngoái lại, nhìn xuống chiếc hộp kim loại bật nắp hắn để trên một bệ đá gần đó.

Gatrix tiến vài bước về phía nó, quẳng chiếc hộp xuống lớp sinh thể. Khác hoàn toàn với cái hộp nhỏ hoen rỉ kia, chiếc hộp kim loại va vào lớp sinh thể, tạo nên một tiếng bép nho nhỏ, nhưng không hề bị ăn mòn. Nó cứ nằm im ở đó, như thể đang cười giễu vào mặt Gatrix vậy.

- Hi vọng chú mày sẽ có tác dụng!

Gatrix cúi xuống, cầm chiếc hộp lên, cất vào trong nhẫn không gian. Có lẽ hắn sẽ tìm được ai đó có khả năng giải mã những ký tự này, ví dụ... một học giả tộc Tiên chẳng hạn?! Mà nếu không thì Gatrix cũng có thể đem bán nó với một cái giá khá hời mà.

Hắn túm lấy tay nắm cửa, kéo về phía mình. Bỗng nhiên Gatrix cảm thấy một lực đẩy cũng đang đẩy ngược từ phía bên kia cánh cửa! Thế là hắn lập tức buông tay nắm ra, lộn một vòng bật ngược về phía sau, Hồng Trần cầm chặt trong tay.

Từ phía sau lớp màng nhầy màu đen, một thân hình nảy nở, gợi cảm xuất hiện. Cô nàng mặc trên người bộ giáp gần như không có tác dụng, cầm một cây búa to quá khổ, và đội một chiếc mũ sắt che kín cả đầu.

- Ôi mẹ ơi! Chết mất! Trời ơi, sao nó tanh lộn mửa thế này! Giết tôi đi trời ơi... ồ, xin chào Gatrix!

Gatrix ngây ra trong thoáng chốc trước sự xuất hiện của Taara, rồi bật cười.

- Vì lí do gì mà cô lại quay lại chỗ này thế?

- Tôi đi một hơi thẳng xuống tầng một, xong nhớ ra là nếu lỡ tôi có gặp phải người quan sát thật, mà tôi lại chết luôn thì sao? Lúc đó tôi lấy gì ra để trả ơn này của anh, thế là tôi lại quay lại chỗ này!

Gatrix hơi chớp chớp mắt. Hắn mỉm cười, một nụ cười đầy phiền muộn và miễn cưỡng.

- Cô biết không, cô thật ngốc quá! Cô đâu nhất thiết phải làm như vậy chứ?

- Ha ha, tính tôi rất sòng phẳng, ai mà giúp tôi thì tôi phải báo đáp đến cùng! Dù sao chúng ta cũng có lẽ sẽ chung đường khá lâu mà, trước khi tôi xác định được trạng thái của bản thân, thì tôi sẽ giúp anh hết sức có thể!

Đó là lần đầu tiên Taara nhìn thấy sự bối rối xuất hiện trên mặt Gatrix. Nó không phải là vẻ mặt mâu thuẫn, hay hỗn loạn thông thường, mà là sự bất lực, không biết nên biểu cảm ra sao của con Goblin. Phải mất một lúc, Gatrix mới có thể bình tĩnh lại được. Hắn ít một hơi thật sâu, rồi nở ra một nụ cười thiện lành.

- Như vậy, chào mừng cô trở lại, đồng chí Taara!

- Ha ha...

Lần này đến lượt Taara cười gượng gạo. Bởi khi nhìn thấy vẻ mặt của Gatrix, không hiểu sao trong lòng cô chợt xuất hiện một cảm giác giả dối, trống rỗng và xa cách đến lạ thường! Giống như Gatrix đang cố gắng giấu đi cảm xúc thật sự của bản thân vậy.

Họ bước ra khỏi phòng cùng nhau - tất nhiên là Gatrix đi trước để xua đuổi lớp sinh thể màu đen. Hắn tiện tay đưa bức thư cho Taara.

- Thứ ngôn ngữ cô nói có sự tương đồng nhất định với ngôn ngữ của tôi, nhưng có vẻ cổ xưa hơn vì một số cấu trúc hay từ vựng giờ đã không còn được áp dụng. Vậy nên cô thử nhìn qua tờ giấy này xem cô có hiểu được nó đang viết cái gì không?

Taara cầm tờ giấy lên ngắm nghía.

- Ồ, tôi không hiểu vì sao nhưng tôi có thể đọc hiểu toàn bộ đoạn văn này. Nó không viết bằng thứ ngôn ngữ chúng ta đang nói sao?

Gatrix thầm tán thưởng Taara trong lòng. Cô gái này có thể ngây thơ, có thể vô tri, nhưng sự nhạy bén và trí tuệ của cô nàng khiến Gatrix cảm thấy hài lòng. Vô cùng hài lòng!

- Đúng vậy, tôi không có cách nào nhận ra những mặt chữ này, và hiện tại tôi không có thời gian để đi giải mã chúng. Cô có thể đọc cho tôi nội dung của lá thư đó không?

Dưới đây là nội dung bức thư:

"Giấy biên nhận tiền.

Người làm giấy: David Copperfield. Người nợ tiền: Salus Mufasa.

Tên tôi là Salus Mufasa. Ngày mười lăm, tháng bảy năm ba trăm lịch Shazam, tôi đã mượn của anh David Copperfield một số tiền trị giá bốn trăm đồng Siling và thời hạn trả là ba năm. Do anh David chưa có nhu cầu sử dụng tiền ngay, nên tôi chưa cần phải trả theo đúng hạn. Vậy nên tôi viết giấy này để chứng nhận đã vay của anh David một khoản tiền bốn trăm đồng Siling, và sẽ trả bất cứ khi nào David mang tờ giấy này ra trước mặt tôi.

David sẽ có thời hạn mười năm để đòi tôi bất cứ lúc nào anh ta muốn. Nhưng nếu sau mười năm, thì tôi không còn nghĩa vụ phải trả ngay lập tức khoản tiền này cho David Copperfield. Thay vào đó, tùy vào tình hình kinh doanh của tôi, mà tôi có thể lựa chọn trả toàn bộ hoặc trả từng phần.

Cả hai bên đã đồng ý và thống nhất là tôi Salus Mufasa sẽ không cần phải trả bất cứ khoản tiền lãi nào trong suốt thời gian vay tiền. Tôi vay bốn trăm đồng Siling, thì khi trả nợ, chỉ cần hoàn trả đủ bốn trăm đồng Siling là được.

Khi viết giấy này, cả tôi và David Copperfield đều tỉnh táo, và có đầy đủ năng lực hành vi để đưa ra quyết định này. Khi xảy ra tranh chấp, hai bên sẽ tiến hành hòa giải trước. Nếu hòa giải bất thành, thì có thể mang giấy này ra làm bằng chứng xét xử.

Ngày hai mươi sáu, tháng ba, năm ba trăm linh một theo lịch Shazam."

Ở phía dưới là hai bên ký tên. Gatrix nhẩm lại một lượt nội dung bức thư, đối chiếu nó theo từng ký tự hắn nhìn được. Đây cũng là một cách để hắn thu thập dữ liệu, chuẩn bị cho quá trình giải mã trong tương lai.

- Cô có biết thứ ngôn ngữ này là tiếng gì không?

- Tôi không biết! Tôi chỉ có thể đọc hiểu nó thôi!

Gatrix gật đầu ghi nhận. Tiếp đó, hắn móc ra cuốn sổ, đưa nó cho Taara.

- Vậy còn cuốn sổ này, phiền cô nhìn nốt một lượt!

Lúc này họ đã bước tới trước cửa phòng thư viện. Gatrix để ý thấy kể từ lúc bọn họ bước qua căn phòng chứa gương, những bức tranh đã trở lại trạng thái vẽ tĩnh vật với độc một món trong khung tranh. Chỉ có bảy bức tính từ bức cánh cửa cho tới bức đối diện căn phòng là liên quan tới bóng đen mà thôi.

- Đống chữ này... xấu quá! Tôi không phân biệt được hết, nhưng dựa vào nét chữ, tôi đoán nó không đến từ người tên Salus Mufasa kia!

- Ừm! Mặc dù tôi không đọc hiểu, nhưng tôi cũng đồng ý với nhận định này của cô. Không xét tới việc Salus viết rất ngay ngắn và chỉn chu, chỉ riêng phong cách đi nét của cả hai thôi đã có sự khác biệt rồi!

Taara lật lật cuốn sổ về trang đầu. Cô chỉ vào hai ký tự ngoằn ngoèo.

- Đây rồi! Tên chủ nhân cuốn sổ này là David Copperfield.

- Anh ta viết những gì trong sổ thế?

- Để tôi xem... Mà chúng ta không vào trong phòng đi à?

- Xin lỗi, tôi háo hức quá!

Gatrix cười bẽn lẽn, đưa tay gãi gãi đầu. Lần này Gatrix đứng lên trước, để đám sinh thể rút lui sạch, sau đó Taara mới tiến tới đạp cửa. Khi hai cánh cửa bật mở, một mùi ẩm mốc của giấy xộc thẳng vào mặt họ.

- Có vẻ như căn phòng này cũng không có thứ gì sẽ nhảy bổ ra tấn công chúng ta rồi!

- Chuyện này khá dễ hiểu! Như lúc con oán hồn dám xâm phạm vào phạm vi hoạt động của bóng ma, nó đã bị bóng ma sợ hãi đánh chết. Chứng tỏ các lính gác có ý thức lãnh thổ rất mạnh, và chúng tuyệt đối không cho phép "tộc" khác được tồn tại trong địa bàn của chúng. Tất nhiên đây cũng chỉ là giả thuyết của tôi, cẩn thận vẫn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Cuốn sổ nhật ký

Thư viện của Shazam vô cùng đồ sộ và khổng lồ, với hàng tấn những quyển sách xếp san sát nhau đầy những giá sách bao kín quanh phòng. Tuy Gatrix có thể cảm nhận được ma lực yếu ớt toát ra từ những giá sách này, nhưng chừng đó hiển nhiên là không đủ để bảo vệ kho tàng tri thức của Shazam.

Ma lực từ các giá sách ngăn cản sinh thể màu đen xâm lược, song nếu như là biến đổi hóa học tự nhiên thì chúng cũng đành bó tay. Gatrix rút một cuốn sách xuống, lật thử vài trang. Giấy đã mục nát, ố vàng toàn bộ, thậm chí còn bị mốc xanh lè nữa.

Gatrix ngán ngẩm thở dài, ném cuốn sách đó xuống đất, để cho sinh thể màu đen nuốt chửng. Những cuốn sách này vô giá trị với hắn, và chúng đã không còn có thể phục hồi được nữa rồi. Đồng thời Gatrix quay sang nói với Taara.

- Cuốn sổ tay kia viết những gì?

- Tôi đọc mấy trang toàn thấy anh ta kể về cuộc sống sinh hoạt hàng ngày thôi. David là một người lao công có nhiệm vụ lau dọn ở tầng ba. Mà đúng hơn là chỉ có một phần thôi, tại quy mô tòa thành này cũng đâu có nhỏ gì cho cam.

- Ừm! Cứ đọc to lên tất cả những gì người đó đã viết trong cuốn sổ, đừng bỏ sót chữ nào!

David là một người vô gia cư được Shazam cưu mang trong một đêm đông giá rét. Chính vì thế, anh ta vô cùng ngưỡng mộ và cảm kích trước tấm lòng nhân hậu của vị chủ nhân tộc Tiên này. Phần lớn những ngôn từ mà David dùng để viết đều mang tính tán tụng Shazam, còn lại mới là kể về một ngày của mình.

Ở trong tòa thành, Shazam sử dụng một chiếc chuông đồng cực vang treo trên tháp phía Tây để làm công cụ đếm giờ. Chiếc chuông đó sẽ đánh ba lần trong ngày. Lần đầu tiên là để đánh thức gia nhân dậy, ăn uống và làm việc. Lần thứ hai là giờ nghỉ trưa, và lần cuối cùng là báo kết thúc ngày.

Công việc của David liên quan tới lau dọn. Hàng ngày khi tiếng chuông thứ nhất đánh xong, David sẽ phụ trách quét tước và lau chùi một vùng dài cỡ một phần tư hành lang tầng ba. Tất nhiên, tầng này có bốn người lau dọn cả thảy.

Gatrix vừa nghe vừa tiếp tục kiểm tra những cuốn sách. Có một số cuốn vẫn giữ được nội dung bên trong, chỉ cần cầm lên là Gatrix có thể cảm nhận được ma lực hùng hậu toát ra từ chúng rồi. Với những cuốn này, Gatrix không ngu dại mà mở ra kiểm tra ngay lập tức.

Thay vào đó hắn cứ đặt chúng lại giá sách, chờ sau khi đã kiểm tra xong hết mới sờ tới một lượt. Đó là bởi những cuốn sách này có thể mang theo nguyền rủa, hoặc thậm chí chúng là một dạng sinh vật - hay chính xác là quái vật đội lốt sách không biết chừng.

- Ồ?

Taara đột nhiên ngừng lại! Gatrix ngoái đầu ra phía sau, hỏi cô nàng.

- Có chuyện gì sao?

- Hừm, câu chuyện của David bắt đầu thay đổi rồi! Đó là một buổi tối, khi Shazam trở về tòa thành, trên gương mặt mang theo nụ cười ngờ nghệch khó tả. Ở đây David còn viết là "xin lỗi chủ nhân toàn năng đáng kính vì đã lỡ cười nhạo ngài là ngờ nghệch!" này.

- Xong rồi sao nữa?

Tần suất Shazam rời khỏi tòa thành càng ngày càng nhiều kể từ đêm hôm đó. Mỗi lần ra đi, ông ta đều mặc phục sức rất đẹp, xức lên những thứ hương liệu đủ khiến đám nữ hầu mê mệt say đắm. David hơi chạnh lòng khi biết người anh ta thầm thích, Lisa, cũng thuộc nhóm mê Shazam như điếu đổ.

- Có lẽ chủ nhân sắp tìm được một nửa cuộc đời rồi thì phải? Theo anh David nhận định như vậy có đúng không?

Gatrix đã dọn dẹp gần hết cả cái thư viện này rồi. Tốc độ phá hoại của hắn, không thể không nói, là cực kỳ nhanh! Gatrix gật đầu một cái.

- Theo như dòng thời gian thì có lẽ đây là thời điểm ông ta gặp T"ara, thế nên chắc là không sai đâu! Đọc tiếp đi!

Taara nghiêng đầu, không hiểu Gatrix đang nói những gì. Thế nhưng cô thấy Gatrix nói đọc tiếp nên cô tiếp tục kể lại những gì trong cuốn sổ.

- Chỗ này bỗng dưng cách một đoạn rất dài David không viết gì cả. Mốc thời gian giữa hai trang giấy này cách nhau tới vài năm liền!

Taara chìa cuốn sổ lên cho Gatrix thấy, lật lật tờ giấy. Nội dung của trang trước đó được viết tương đối nắn nót, ít nhất nó còn giống chữ. Có điều chỉ sau một cú lật, nó bỗng trở nên gấp gáp, vội vã lạ kỳ!

Gatrix nhướn mày, dùng phép thuật nâng những cuốn sách còn sót lại lên, tập trung về một giá sách duy nhất gần cửa. Nếu như thật sự có thứ gì đó không sạch sẽ chui ra từ sách, ít nhất họ còn có thể bỏ chạy. Gatrix thậm chí còn liên tưởng tới cảnh hắn dẫn thứ nguyền rủa đó đến gặp bóng đen sợ hãi để xem cái nào mạnh hơn nữa kìa.

- Hôm nay chủ nhân mang về một đám người mặc áo choàng đen kín mít. Nhìn bọn họ, mình bỗng dưng thấy sợ hãi và nặng nề đến kì lạ. Từ trên người họ toát ra một loại khí tức âm u tăm tối nào đó, trông vô cùng khả nghi. Thế nhưng chủ nhân tuyên bố họ là khách quý của mình, mà từ giờ tầng bốn sẽ cấm tất cả mọi người được tiến lên.

Taara lật sang trang tiếp.

- Chủ nhân... có lẽ điên rồi chăng? Số lần gặp được ngài càng ngày càng ít! Thế nhưng mình thà rằng không gặp, còn hơn là nhìn thấy vẻ điên cuồng cay cú trên mặt ngài. Thật đáng sợ!

Những trang kế tiếp vẫn là lời kể của David về sự xuất hiện của đám áo choàng đen. Chúng chiếm toàn bộ tầng bốn, và nếu gia nhân muốn tiếp tế thì phải đẩy xe đẩy thức ăn ở tầng ba, rồi sẽ tự có người xuống lấy.

Đồng thời tất cả cửa sổ ở tầng bốn đều bị lấp kín, không cho bất cứ tia nắng nào chui lọt. Điều này khiến cho những gia nhân trong tòa thành dần dần trở nên sợ hãi, lo âu, khi họ không biết rốt cuộc chủ nhân của mình đang tiến hành thí nghiệm gì ở tầng bốn nữa.

- Lại có thêm một người mất tích! Đây là người thứ mười trong tháng này rồi! Một thành viên của ban cố vấn tuyên bố có vẻ như có loài dã thú nào đó trong rừng đã bắt mất những người xấu số này, nhưng đó là nói dối! Mình biết Lisa, em ấy không phải là người hay lang thang bên ngoài những cánh rừng. Lisa, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với em vậy!

- Hôm nay họ bắt đầu lục soát phòng của từng người. Thật may là trước đó mình đã đào sẵn một cái hốc trên trần, không thì mình sẽ bị đuổi đi giống bốn người kia mất! Lần trước mình có cho ông anh họ mượn tiền, có lẽ đã đến lúc mình phải đòi rồi.

- Đây là Địa Ngục! Chủ nhân mang về một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại đối xử với cô ấy như chó lợn! Vì sao ngài lại làm như vậy chứ Shazam? Vị Tiên nhân mà tôi hằng yêu quý đã biến đi đâu rồi?

- Sáng nay có ba người bỏ trốn bị Shazam bắt lại được. Ông ta nguyền rủa bọn họ, khiến cho toàn thân họ lở loét, rồi thối rữa ra. Chúng tôi bị buộc phải nhìn cảnh này cho tới khi cả ba trút hơi thở cuối cùng. Tiếp đó, Shazam bỏ ra nửa ngày để giảng giải cho bọn tôi về công ơn dưỡng dục của ông ta, và hành động của ba người kia là sự "phản bội".

- Tôi lén lấy được một lọ thuốc của một thành viên trong ban cố vấn. Tòa thành giờ đã bị bao phủ trong một lớp nhầy nhầy màu đen rất kì lạ, và chỉ có thứ thuốc này mới có thể xua tán chúng. Cùng với tờ giấy nợ, tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới sau khi thoát khỏi chốn này.

- Đây là Địa Ngục! Không có cách nào bỏ trốn! Có lẽ ngày mai họ sẽ tới bắt tôi đi, giống như những tốp trước đó. Tôi cất cuốn sổ, lọ thuốc và tờ biên nhận tiền này lại trên hốc trần nhà, dành tặng cho người có duyên. Nếu như các bạn đọc được dòng này, vậy thì tôi chắc chắn đã chết. Lạy Gildur toàn năng, xin hãy giang rộng cánh tay đón lấy linh hồn con!

Taara lật nốt trang chữ cuối cùng của cuốn sổ. Phía sau chỉ còn toàn là giấy trắng, có vẻ như David đã không còn cơ hội nào để viết tiếp cuốn nhật ký của cuộc đời mình nữa rồi! Gatrix ráp những dữ kiện này lại, để tạo thành một chuỗi hoàn chỉnh.

Đứng từ góc độ của người lao công này, Shazam đã hợp tác với một đám người mặc áo choàng đen, và biến tòa thành của mình thành một khu thí

nghiệm sống trước cả khi có trận chiến với dân tộc Núi Thép. Hắn chỉ không hiểu đoạn đối xử tệ bạc với cô gái - có thể đó là T"ara, hoặc cũng chưa chắc, bởi David nhắc tới rất hời hợt.

Trong lời kể của Shazam, thì có thể thấy ông ta si mê T"ara đến điên cuồng. Trải qua bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng Shazam mới rước được người đẹp về nhà, và đó còn chưa phải là kết thúc cuối cùng của họ.

Căn cứ theo David, thì có lẽ sự kiện Drake lẫn Veronica tới tìm Shazam còn chưa diễn ra thì anh ta đã chết. Kết hợp với những gì David đã mô tả thì Gatrix không khó để cảm thụ được tâm trạng của hai người em lúc đó khi tới nhà anh rể chơi là như thế nào.

Đó sẽ là một tòa thành âm trầm, khủng bố tới cùng cực. Chẳng có gia nhân nào nữa vì tất cả người bình thường hoặc đã bị biến mất, hoặc bỏ trốn rồi. Những kẻ mặc đồ đen thì lượn lờ khắp nơi, trong khi chủ nhà đang hành hạ chị mình - cứ tạm cho là vậy. Hai người bọn họ không trở mặt ngay lập tức mới là lạ đấy!

Tuy nhiên Gatrix cũng chưa dám kết luận tiếp bất cứ điều gì. Đó là bởi cho dù là ký ức của Shazam, hay di ngôn của David thì đều có chung đặc điểm, đó là chúng mang tính chủ quan. Ký ức là thứ có thể bị chỉnh sửa, chưa kể nó còn chịu tác động rất lớn bởi ngoại cảnh và trình độ hiểu biết của một người.

Thế nên Gatrix tạm thời coi rằng hắn đã nhặt thêm được một mảnh ghép nữa trong bức tranh xếp hình, song chưa tìm cách ráp chúng lại thành một bức tranh toàn cảnh. Còn quá sớm để có thể đi tới bất cứ kết luận nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Bảy cuốn sách

- Cuốn sổ nhật ký này làm tôi thấy u ám quá! Tội nghiệp anh chàng này, chắc hẳn là anh ta đã phải rất tuyệt vọng trong những giây phút cuối đời!

Taara thở dài một hơi - thật lạ khi cô nàng có thể "thở dài", nhưng Gatrix có thể nghe rõ tiếng không khí va chạm vào môi và vòm họng khi người ta đẩy khí ra. Không hổ là trạng thái khó lý giải nhất trong lịch sử phép thuật! Có lẽ để có thể mô phỏng lại tình trạng này thì hắn cần phải am hiểu sâu hơn về các loại pháp tắc mới được!

- Tôi tìm được bảy quyển sách này. Chúng là những cuốn sách có khả năng chống lại thời gian ăn mòn. Cô thử đọc xem có cách nào hiểu được những cuốn sách này không?

Taara vui vẻ rút một cuốn xuống. Khi cô vừa mở cuốn sách ra, một luồng hơi màu tím phả lên người Taara. Ngay lập tức, toàn thân Taara mục rữa, héo rũ như thể bị rút sạch nước vậy! Gatrix thấy thế bèn nhảy lui lại một bước, dựng lên một lá chắn phép thuật yếu đuối trước mặt.

Thật may là nguyền rủa này chỉ tác động lên người trực tiếp mở cuốn sách thôi, chứ không thì hắn cũng mang họa rồi, Gatrix thầm nghĩ. Do cơ thể Taara đã bị tan ra thành bột phấn, thế nên cuốn sách này cũng không còn chỗ dựa, rơi bộp xuống đất.

Hàng đống sinh thể màu đen lập tức nhào tới, cắn nuốt cuốn sách kia. Một vài dịch thể cũng bị héo rũ, tan vỡ ngay khi chạm vào cuốn sách, nhưng càng ngày càng nhiều dịch thể khác ùa lên, đè bẹp cuốn sách. Cuối cùng Gatrix chẳng còn thấy bất cứ dấu vết nào của nó nữa.

Hắn nuốt nước bọt đánh ực một cái, nhìn lại sáu cuốn sách trên giá. Có lẽ hắn nên ngồi chờ cho Taara hồi sinh rồi để cô nàng mở sách tiếp thì có vẻ an toàn hơn đấy!

Mất một lúc sau, từ trong đống tro tàn, Taara lại dần dần ngưng tụ thành một cơ thể mới, với đầy đủ giáp và mũ. Đấy mới là cái kì dị nhất, nhưng do cô nàng chưa được "quan sát" nên hoàn nguyên lại trạng thái bình thường cũng đúng thôi.

- Tôi lại chết rồi à? Cái quyển sách kia ghê gớm thật, vừa mới mở ra cái là tôi thấy toàn thân đau như kim châm, xong chết không kịp ngáp luôn á!

Vừa hồi sinh, cô nàng đã lại bắt đầu thể hiện khả năng liến thoắng luôn mồm của mình. Gatrix chỉ vào chỗ cuốn sách đã bị sinh thể màu đen nuốt chửng, nói cho cô nàng số phận của cuốn sách kia.

- Cô có muốn tiếp tục kiểm tra những cuốn sách này không?

- Có gì đâu? Đằng nào tôi chả được hồi sinh ha ha!

Nói xong, cô nàng lại cầm một cuốn sách khác xuống. Lần này Gatrix lập tức thối lui tới ngay sát cửa ra vào. Taara ngoái đầu nhìn hắn.

- Anh có nhất thiết phải làm tôi xuống tinh thần đến thế không?

- Cẩn thận thôi, cẩn thận một chút, an toàn vạn năm mà!

Cô nàng lắc lắc đầu, mở thử cuốn sách ra. Lần này không có bất cứ nguyền rủa hay độc dược gì thoát ra từ cuốn sách cả, mà chỉ có ma lực nhộn nhạo trong không khí mà thôi. Gatrix bèn bước lại gần, nhìn vào quyển sách to đùng mà Taara đang nâng trên tay.

- Để tôi xem nào... đây là mô hình phép thuật... mấy cái vòng này... à rồi tôi hiểu rồi!

Không cần tới Taara giải nghĩa chữ, chỉ cần dựa vào quy tắc vận hành các mô hình phép thuật, Gatrix cũng có thể suy đoán ra nội dung bên trong cuốn sách này. Nó là một quyển sách phép, ghi chép lại nhiều câu thần chú kèm mô hình phép thuật tương ứng.

Nó khá giống với bản ghi tay của Gatrix về phép thuật Xoáy lửa mà hắn đã từng bán cho Minas. Những pháp sư hoặc người làm phép có thể nghiên cứu những tri thức này để phát triển thêm càng nhiều loại phép thuật khác nhau.

Thế nhưng đối với Gatrix, thứ này chỉ là rác rưởi. Hắn chẳng thể gạn ra bất cứ giá trị nào trong đống phép thuật này, khi hắn biết thậm chí còn nhiều hơn cả chính người viết ra cuốn sách, có chăng là không thể thi triển được thôi.

Tất nhiên rác của người này có thể là vàng của người kia, thế nên Gatrix thu cuốn sách này vào trong nhẫn phép thuật, định bụng sẽ dùng nó để kiếm lại một khoản kha khá. Về phần trả công cho Taara - nếu cô nàng còn sống sau khi được định nghĩa, hắn sẽ mời cô nàng vào tổ đội!

Cyrax là một đứa trẻ tham vọng và khôn ngoan, chỉ tiếc rằng nó không thể nào chia sẻ tầm nhìn với hắn được. Còn nếu như có thể thuyết phục Taara gia nhập đội, cô nàng ngây thơ này sẽ là một tay đấm chủ chốt quan trọng cho đội Tự Do.

Cuốn sách thứ ba được chủ nhân sử dụng phép thuật để bao bọc bên ngoài, ngăn chặn không cho ngoại lực tác động. Điều này cũng có nghĩa là nếu như muốn mở cuốn sách này mà không làm tổn hại lên nó, Gatrix phải vượt qua được lớp bảo vệ phép thuật bên ngoài đã.

Hắn đặt tay lên lớp màng bảo vệ, bắt đầu sử dụng ma lực của bản thân để thăm dò kết cấu của lớp phòng vệ. Việc này cũng giống cách những tên trộm bẻ khóa vậy, khi kẻ trộm cũng phải dùng một công cụ chuyên dụng để "nhìn" bên trong ổ khóa trước.

Gatrix gật nhẹ đầu, ghi nhớ mô hình pháp thuật của lớp phòng vệ này. Tiếp đến, hắn bắt đầu sử dụng phép thuật để mô phỏng lại "chìa khóa" mở ma trận. Đây là một bước rất nhàm chán, vì nó liên quan tới phép thử đúng sai. Nếu như nốt nào đúng, thì hắn có thể di chuyển sang nốt tiếp theo.

- Và... rồi!

Gatrix vặn tay một cái, giống như thể đang xoay ổ khóa nào đó. Một luồng năng lượng mờ mờ bỗng nhiên xuất hiện, bao trùm lấy cuốn sách, rồi tan thành từng mảnh! Gatrix thở dài một hơi, đưa cuốn sách cho Taara.

- Nó có thể mở được rồi đó, nhưng để cho chắc thì cô có thể thử giúp tôi được không?

- Không vấn đề!

Taara đón lấy cuốn sách, mở nó ra. Đây là một cuốn sổ hoàn toàn thông thường, không có bất cứ dấu hiệu phép thuật nào tỏa ra từ nó cả. Và nó viết hoàn toàn bằng thứ ngôn ngữ Gatrix không thể hiểu được. Dựa vào nét chữ, Gatrix đoán nó cùng một loại ngôn ngữ với lá thư hay cuốn nhật ký của David.

- Cô thử nhìn qua xem nó viết cái gì?

- Để tôi xem! Hừm... đây là một cuốn sách dạy về kỹ thuật quyến rũ người khác giới.

Gatrix nhướn mày, đập bụp quyển sách rơi xuống đất, để cho dịch nhầy màu đen nuốt chửng nó trước khi Taara kịp đọc thêm một chữ nào!

- Cái quái gì vậy?

- Thứ này cô không nên đọc, có hại cho tâm hồn đấy! Cơ thể của cô có thể hồi phục lại, chứ tâm hồn mà bị ô uế thì khó thanh tẩy lắm, tin tôi đi!

Taara ngó lom lom Gatrix, rồi rút tiếp một cuốn sách.

- Được rồi tạm tin anh... cái quái gì!

Cuốn sách trên tay Taara bỗng nhiên há ngoác miệng ra, để lộ hàm răng sắc nhọn lởm chởm to đùng. Nó cạp một cái, đứt bay đầu cô nàng luôn. Gatrix thở dài, móc Hồng Trần ra, lao về phía cuốn sách quái vật.

Từ bên trong miệng nó, có bốn cái chân nhỏ xinh mọc ra, cho phép nó có khả năng di chuyển. Nó bắn vọt lên, ngoác cái mồm toàn là giấy trắng ra, tìm cách cắn đứt đầu Gatrix. Hắn để ý thấy con quái vật này đã nhổ cái đầu của Taara, chứ không phải là nuốt vào trong "bụng".

Như vậy chứng tỏ nó không thể "nuốt" được bất cứ thứ gì, mà chỉ tồn tại với mục đích tiêu diệt những sinh mạng nào ở gần mà thôi. Đó là một cơ chế thù địch tự nhiên, hay là xu hướng bảo vệ quái mức nhỉ?

Phương thức tấn công của con quái vật này khá bất ngờ nếu như nạn nhân đang cầm nó trên tay, chứ nếu như đánh trực diện thì nó chẳng khác nào một loài dã thú thông thường cả. Gatrix đưa tay, nắm lấy phần gáy của cuốn sách, rồi đưa Hồng Trần vào một bên mép của nó.

Phựt!

Nếu như phần keo dán gáy của cuốn sách có thể coi như cơ hàm, thì Gatrix vừa rồi đã cắt đứt cơ hàm của con quái vật. Nó không thể nào khép miệng được nữa khi thiếu mất lớp cơ hỗ trợ, và Gatrix chỉ việc lách dao vào cắt nốt phần còn lại là xong.

Gatrix nhận thấy lớp sinh thể màu đen đang tìm cách xâm chiếm lên cuốn sách này, thế nên hắn đưa tay xua đuổi chúng đi bằng hết. Chỉ có lớp bìa là bị tổn hại một chút, chứ những tờ giấy bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

- Nó hướng dẫn cách chế tạo một con quái vật đội lốt cuốn sách như thế này!

Taara, lúc này đã gắn lại đầu, cầm cuốn sách lên, lật lật. Gatrix ghi nhớ hết tất cả những gì cô nàng nói về kỹ thuật mới mẻ này, rồi cất cuốn sách vào trong chiếc nhẫn không gian. Hắn chỉ vào ba cuốn sách còn lại.

- Còn ba cuốn, cô thử nốt xem.

Cuốn sách thứ năm là một cuốn sách trông vô cùng cổ xưa, với bìa làm từ một loại da bọc nào đó rất cứng. Phía trên mặt sách có in nổi biểu tượng một cái vòng có hình chữ V cắt ngang qua. Ở chính giữa vòng tròn là hình hộp sọ của một sinh vật giống con dê.

Quyển sách này toát ra một loại khí tức vô cùng tà ác và tàn độc, và Gatrix thậm chí còn không cần đọc cũng biết nó có liên quan tới lũ ma quỷ. Hắn vỗ tay lên trán, vẽ vẽ một vài ký tự phép thuật bao quanh quyển sách này, rồi lấy nó khỏi tay Taara.

- Đây là một giao ước với ma quỷ. Cô sử dụng nó để triệu hồi những tồn tại hùng mạnh dưới Địa Ngục lên để giao dịch. Những thứ nguy hiểm như này tốt nhất đừng nên giây vào, để tôi cất nó đi. Nãy tôi có nhìn thấy nó mà quên mất không cất đi luôn.

Gatrix giấu quyển sách này vào trong góc của nhẫn không gian. Trong mắt người ngoài nghề, Gatrix chỉ vẽ mấy ký tự ma lực vô nghĩa lên cuốn sách. Nếu như có nhân viên thần chức cấp cao ở đây, người đó ắt hẳn sẽ vô cùng khiếp hãi khi thấy bản giao ước với ma quỷ này đã bị phong ấn hoàn toàn!

Cần nhớ rằng những cuốn sách này ghi chép lại phương thức để triệu hồi ma quỷ, à đúng hơn là hình chiếu của chúng lên nhân gian. Chỉ riêng phương thức chế tạo ra chúng đã rất loằng ngoằng và phức tạp, chưa kể tới chúng còn cần đích thân ma quỷ để lại một tọa độ liên lạc lên trên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 253: Tri thức cấm kỵ

Có thể tạm hiểu những bản giao dịch này giống như danh thiếp của ma quỷ vậy, người nào tìm được sẽ có thể liên lạc với ma quỷ. Do danh thiếp này chế tạo khá là khó khăn, thế nên việc phá hủy chúng đương nhiên cũng không thể nào đơn giản rồi.

Phần lớn nhân viên thần chức, nếu như tìm được các danh thiếp này sẽ phải phong ấn tạm thời, rồi mang về tổng bộ. Ở nơi đó, tùy thuộc vào mức độ khó, mà họ sẽ ném chúng vào lửa thánh để tiêu hủy, hay đem phong ấn vĩnh viễn dưới chân tượng các vị thánh.

Thế nên việc Gatrix có thể hời hợt phong ấn một quyển giao ước ma quỷ thế này là điều không thể xảy ra, ít nhất đối với các nhân viên thần chức là như vậy. Ngay cả tới các chủ giáo cũng cần phải có nghi thức đầy đủ mới có thể hủy diệt hoặc phong ấn một tấm danh thiếp của quỷ.

Tuy nhiên Gatrix không nhìn sự vật phức tạp như vậy! Những tờ danh thiếp này thực chất là một phần rất nhỏ linh hồn của ma quỷ, đóng vai trò là cổng liên lạc giữa ma quỷ và người giao dịch. Và những chiếc cổng này đều có chung một đặc điểm, đó là chúng rất dễ bị làm nhiễu!

Hãy thử tưởng tượng, có hai chiếc điện thoại bất khả xâm phạm. Cho dù chúng ta có đập, nghiền, ném chúng vào axit đặc, hai chiếc điện thoại này vẫn trơ trơ ra, không có cách có thể phá hủy. Tuy nhiên, với một chiếc máy phá sóng, tín hiệu truyền đi giữa hai chiếc điện thoại này sẽ bị làm nhiễu.

Phương pháp của Gatrix cũng như vậy. Hắn mặc kệ quyển sách này ẩn chứa quyền năng lớn tới đâu, hắn chỉ cần làm gián đoạn liên kết của nó tới Địa Ngục là xong. Và việc này tốn ít tài nguyên cũng như năng lượng hơn là tìm cách phá hủy quyển sách này.

Nhìn trên góc độ thị giác, thì kết quả của hai biện pháp này đều giống hệt nhau, khi quyển giao ước đã bị vô hiệu hóa tạm thời. Nhưng nhìn trên góc độ bản chất, thì phương pháp của Gatrix cao siêu hơn đám nhân viên thần chức không biết bao nhiêu lần, hơn nữa... hắn còn có thể dùng để giao dịch trong tương lai nếu muốn!

Gatrix chỉ vào cuốn sách thứ sáu và thứ bảy.

- Còn hai cuốn này, cô thử nốt đi!

Taara lấy một cuốn sách có bìa đỏ xuống. Cũng giống như cuốn sách thứ tư, cuốn này cũng được bảo vệ bởi một mô hình phép thuật. Do hai mô hình

này giống hệt nhau, thế nên Gatrix chẳng mất quá nhiều thời gian cũng có thể bẻ khóa được nó.

Đây là một cuốn tranh thì đúng hơn. Cứ cách một vài trang, cả hai bọn họ lại thấy một bức tranh vẽ bằng bút chì. Nét vẽ rất mềm mại, khác hẳn với kiểu tranh cứng ngắc rùng rợn treo ngoài hành lang. Nội dung của những bức tranh này cũng rất đa dạng.

Đó có thể là góc một hành lang tràn đầy nắng hắt qua những ô cửa sổ. Lại có những tranh vẽ một vài người lao động lố nha lố nhố quét dọn ở khoảng sân tập. Bức tranh cuối cùng họ thấy trong cuốn sổ là hình một người đàn ông, với mái tóc dài, đôi tai nhọn và một gương mặt vô cùng điển trai.

Ông ta tựa một tay vào eo, tay còn lại chống gậy, đứng nghiêng người so với bức tranh. Gatrix chú ý thấy có những vết ố mờ mờ trên trang giấy, và nó khiến cho trang giấy này mỏng hơn. Giống như thể đã có một chất lỏng nào đó rơi lộp độp lên những trang giấy này vậy.

Thật may là cuốn tranh này được bảo toàn bằng phép thuật, thế nên Gatrix vẫn có thể nhìn được những vết nước này, chứ không tới mức bị bay hơi hết rồi. Taara đưa ngón tay lên, vuốt ve gương mặt người đàn ông này.

- Người này... đẹp trai thật đó!

- Tên của ông ta là Shazam Aristole. Cô có thể gặp được linh hồn ông ấy ở khu vực tầng một đó!

Gatrix nhìn chằm chằm vào Taara, đôi mắt sáng quác. Hắn mong đợi cô nàng có thể biểu hiện ra một dấu hiệu nào đó, nhưng cô chỉ khiến Gatrix thất vọng. Taara hoàn toàn bình thản, giống như mới nghe cái tên này lần đầu vậy. Thế nhưng cô nàng có phản ứng với khu vực tầng một!

- Anh nói sao? Khu vực tầng một? Có phải là cái chỗ đi thông ra cửa đúng không? Anh đi qua chỗ đó được à? Tôi cứ đi gần gần đến căn phòng đó là lại bị chặn lại!

- Chặn? Tức là có một bức tường vô hình gì đó ngăn không cho cô tiến lên à?

- Ừm! Tôi chỉ đi được tới cách căn phòng đó khoảng một trăm bước chân là bị kẹt lại. Cho dù tôi dùng cách nào đi chăng nữa cũng không thể tiến xa hơn. À mà nó còn áp dụng với cả khu vực tầng hai nữa.

Gatrix gật đầu. Phòng đại sảnh đó thông liền với hai tầng, thế nên việc Taara bị chặn ở tầng một mà không bị ở tầng hai là vô cùng ngớ ngẩn. Vấn đề là vì sao cô nàng bị chặn lại? Là kẻ chủ mưu sợ gì cô nàng chăng? Hay Shazam chính là người quan sát của Taara?

Bất kể là lí do nào đi chăng nữa, thì hiện tại Taara và Shazam vẫn chưa có bất cứ mối quan hệ nào có thể được Gatrix xác nhận cả. Hắn tạm thời cất cuốn tranh này đi, và vô tình chạm vào một chiếc hộp kim loại!

- Ồ, ê ê Taara! Có cái dòng chữ này, cô thử nhìn xem nó nghĩa là gì?

Gatrix móc chiếc hộp kim loại tìm được trong phòng trưng bày ra, chỉ vào dòng chữ được khắc bên dưới đáy. Taara nhìn mất một lúc, chắc cũng tại dòng chữ đó được khắc bé quá.

- Bụi về bụi, đất quay về đất!

Gatrix đưa tay lên gãi cằm suy nghĩ. Hắn đã nhớ rõ cách Taara phát âm những từ này, chỉ có điều Gatrix chưa thể hiểu được nội dung của dòng chữ đó muốn nói gì. Tại sao nó lại phải khắc một cách bí mật đến như thế, phải dùng cả nhung để lót lên?

Taara tiện tay nhặt nốt quyển sách cuối cùng lên. Đó là một quyển sách khá mỏng, với bìa da màu đỏ. Họ không thấy bất cứ chữ gì viết trên tấm bìa cả, giống như nó chỉ có tác dụng bọc lại cuốn sách này thôi vậy.

- Không có ma lực toát ra, không có ma lực bảo vệ! Cuốn sách này... trông bình thường quá!

Vì nó bình thường nên nó mới là thứ bất thường nhất trong số cả bảy cuốn sách! Gatrix bỗng dưng nổi lên một linh cảm không ổn khi thấy Taara bắt đầu lật lật những trang của cuốn sách này.

- Ơ, nó trắng trơn mà!

Taara lật một lèo tới tận cuối cuốn sách, nghiêng đầu không hiểu gì cả. Gatrix cau mày, đón lấy quyển sách từ tay cô.

- Đưa đây cho tôi xem nào!

Trong mắt Gatrix, cuốn sách này đúng là toàn giấy trắng. Chất giấy này cũng không có gì đặc biệt. Gatrix nghĩ thầm như vậy là bởi hắn đã thử kiểm tra xem có trang nào bị kẹp dính không mà. Chỉ có một điểm Gatrix nhận ra là quyển sách này rất là bền, dù hắn có ý định xé thử một trang thì cũng không thể nào thực hiện được.

Thế rồi, rất tình cờ và ngẫu nhiên, Gatrix lật tới một trang nằm ở giữa giữa cuốn sách. Ở nơi đó có một dòng chữ, một dòng chữ được viết tay bằng thứ ngôn ngữ không tồn tại. Một dòng chữ không có ai có thể nhận ra được mặt chữ, nhưng họ lại có thể hiểu ngay lập tức nội dung của nó.

Tại sao nó lại viết ở giữa cuốn sách? Tại sao hắn lại đọc được những chữ này mà Taara lại không? Gatrix có vô số câu hỏi trong đầu, song đã quá muộn! Bởi lúc này hắn đã nhìn thấy "nó".

"Thuở sơ khai, vũ trụ không có nhân vật chính. Mọi sinh mạng đều tuân theo quy luật sinh ra - chết đi. Thế là thần bèn tạo ra hai tồn tại đầu tiên, hoàn toàn nổi bật và xuất chúng so với những người khác.

Hai người này có xuất phát điểm khác nhau, giới tính khác nhau, thân phận khác nhau, chỉ có chung duy nhất một đặc điểm, đó là họ đều được thần đích thân quan sát.

Tên của họ là Gelu và Rachel!"

- Gatrix!

Gatrix nghe thấy tiếng hét thất thanh của Taara. Song đầu óc của hắn giờ ù đặc, giống như bản thân đang chìm trong một vũng bùn vậy. Hắn có thể cảm nhận được chất lỏng âm ấm chảy ra từ bảy lỗ trên đầu, và linh hồn hắn như sắp rời khỏi cơ thể này vậy.

Màu đen và sự tĩnh lặng ập tới, lập tức chiếm đoạt hết các giác quan của hắn, và Gatrix chìm vào trong bóng tối!

...

Cyrax và Jane cắm đầu chạy hồng hộc, hướng thẳng về phía tòa thành. Bọn họ đã bị bóng ma màu đen đó truy đuổi trong ba ngày liên tiếp, không có thời gian nào để nghỉ ngơi cả. Vẻ tiều tụy lộ rõ trên gương mặt của cặp đôi, và dù cho sở hữu một cơ thể như quái vật, Cyrax cũng không thể đạt tới trạng thái tinh lực vô hạn được.

Ba ngày vừa rồi đúng là một cơn ác mộng đối với họ. Ngay từ thời điểm đối đầu với bóng ma, nó đã đánh tan sự phản kháng của Cyrax chỉ trong năm chiêu! Đấy là Cyrax còn kịp sử dụng bản năng sinh tồn để né đi một kiếp, chứ không thì có lẽ giờ này đầu và thân hắn đã lìa nhau rồi.

Ngay cả thần thuật của Jane cũng không có tác dụng mấy đối với bóng ma. Jane tuyệt đối không thể nào quên được cái đêm hôm ấy, khi cô sử dụng thần thuật mạnh nhất mình có thể thi triển: "Thiên sứ mười hai thang âm" để trấn áp bóng ma.

Và nó chém nát thần thuật chỉ bằng một kiếm! Tới tận thời điểm đó, Jane mới biết được thần thuật thực chất cũng điểm yếu. Nó giống như một chuỗi mắt xích, và việc của bóng ma kia là chém một cách chính xác vào vị trí yếu nhất của thần thuật, kéo theo sự sụp đổ của cả mô hình.

Vậy là trò chơi vờn chuột đuổi bắt đã diễn ra như vậy đấy! Bóng ma đó có thừa khả năng chém giết bọn họ, nhưng nó cố tình hạ thấp tốc độ, luôn để cho cả hai có được một con đường sống. Và con đường đó hướng tới đâu thì không cần phải hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Biến đổi một phần

Cyrax lúc này đang cõng Jane trên lưng - đứng giữa ranh giới sinh tử thì cũng không có nhiều cố kỵ giữa bọn họ được nữa. Kể từ khi bị chém đứt thần thuật, Jane cứ rơi vào trạng thái uể oải kiệt quệ này mãi, chưa thể hồi phục được.

Theo như những gì cô nàng nói, thì Jane đã bị phản phệ lại khi thần thuật bị đánh gãy. Thần thuật cực kì khó để ngắt đứt, và một khi hiện tượng đó xảy ra, thì linh hồn của tín đồ sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Hiện tại Jane chỉ có sức lực như một cô gái bình thường, muốn tự bỏ trốn cũng khó!

Chẳng còn cách nào khác, Cyrax buộc lòng phải mang cô nàng theo trên lưng. Điểm đáng chết nhất là thanh kiếm của Jane từ chối không cho Cyrax chạm vào. Có vẻ như nó được yểm bằng nhiều loại thần thuật nào đó, trong khi Cyrax được coi là trận doanh bóng tối.

- Anh... sao anh không bỏ tôi xuống mà chạy trốn?

- Câm mồm đi! Tôi đã nói rồi, Cyrax này nợ cô một lần, vậy thì tôi sẽ phải giúp cô thoát bằng được khỏi thế giới này để trả nợ.

Cyrax thở hồng hộc như một con trâu nước, hai chân vung thoăn thoắt. Hơn ai hết, Jane có thể hiểu rõ nỗi vất vả của gã khổng lồ trông tục tằng nhưng lại vô cùng tốt bụng này. Hai bàn tay cô, cùng với phần áo váy trước ngực giờ đã ướt sũng trong mồ hôi lưng của Cyrax là đủ hiểu hắn đã hoạt động điên cuồng như thế nào trong ba ngày vừa rồi.

Chỉ tiếc rằng Cyrax không có cách nào mọc ra một con mắt thứ ba sau gáy, để có thể nhìn thấy nụ cười mỏng manh nhưng đầy vui vẻ của nàng thánh nữ dự bị. Sau Drake, Cyrax là người đàn ông thứ hai đối xử tốt với cô như vậy. Và nói đi nói lại thế nào thì Jane cũng còn quá trẻ!

Quá trẻ để có thể tỉnh táo trong những rung động đầu đời!

Thật may, hay chỉ tiếc, là Cyrax lại không phải là một kẻ phù hợp cho lắm! Hắn có vấn đề khá nghiêm trọng về tâm lý, thể hiện qua sự bất ổn cảm xúc, và luôn muốn tìm một chỗ dựa tinh thần. Đó là lí do vì sao Cyrax có thể yêu rất nhanh một cô gái, để rồi mỗi lần như vậy, trái tim hắn lại xuất hiện thêm

một vết dao đâm!

Trải qua hai lần nếm trải tình trường, Cyrax bắt đầu thận trọng hơn. Hắn hiểu rất rõ tình trạng của bản thân, và hắn có ý thức khắc chế những cảm xúc của mình. Hắn không chắc chắn lắm về cảm xúc lúc này của Jane, song qua vài ngày tiếp xúc, Cyrax khẳng định cô nàng này còn chưa hiểu rõ sự đời.

Một cô gái ngây ngô trong trắng như thế này, nếu như hắn thật sự muốn nhuốm bẩn cô thì cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều. Song Cyrax không phải là người như vậy! Hắn chưa bao giờ là một kẻ phụ bạc, và lại càng không phải một gã si khát tình!

Cứ cho là cảm xúc của hắn với Jane tới một lúc nào đó sẽ phát triển thêm đi, thì Cyrax cũng sẽ là người chủ động cắt đứt mối quan hệ này. Hãy nhìn lại Jane Audrey mà xem! Cô là một nhân viên thần chức, lại thuộc đội thẩm phán chuyên phụ trách thanh trừng tà ác.

Còn hắn thì sao? Một kẻ lang thang, không tiền bạc sự nghiệp, lại bị bóng tối đồng hóa cơ thể. Nếu như không phải vì cả hai đang kẹt trong thế giới Shazam, thì có lẽ Jane đã bắt hắn về đem lên cọc thiêu rồi, chứ làm gì có chuyện tiếp xúc để hiểu nhau hơn như thế này?

Cyrax nhìn sang bên trái. Bóng ma đó đang lướt theo bọn họ, nhẹ nhàng như một cơn gió, lẩn khuất phía sau những rặng cây. Cyrax không thể dừng lại! Dừng lại có nghĩa là chết! Thông điệp của bóng ma rất rõ ràng, sau hàng chục trận chiến diễn ra với người thua luôn là hắn.

Cyrax không rõ đoàn của Gatrix đi tới tòa thành này mất bao lâu, có điều ba ngày ba đêm chạy thục mạng như vậy khiến Cyrax không khỏi nghĩ, có lẽ hắn có thể đuổi kịp Gatrix chăng? Lúc đó với trí tuệ của con Goblin, hắn tin rằng mình có thể thu phục được con yêu nghiệt này!

Cánh cổng của tòa thành đã dần hiện ra trước mắt Cyrax. Chỉ bằng một cái nhìn, Cyrax đã hiểu rõ có thứ gì đó sai sai ở khu vực này! Mọi thứ phía trước giống như một bức tranh ảo lập thể, bởi nó quá tĩnh! Không có động vật, cành lá không hề lắc lư, và Cyrax thậm chí còn không thấy cả những đám mây trôi đi trên trời.

Giống như thể trước mặt hắn là một tấm bình phông, là mặt cỏ lấp trên hố, chờ đợi Cyrax đạp vào bẫy. Vấn đề nằm ở chỗ, Cyrax không thể không đạp vào cái bẫy ấy! Hắn có thể cảm nhận rõ cái nhìn lạnh lẽo đầy sát khí của bóng ma dán chặt vào lưng.

Nếu như hắn dám quay đầu, Cyrax khẳng định bóng ma đó sẽ bung toàn lực. Và khi đó mọi chuyện sẽ không chỉ đơn giản như đánh thua - bỏ chạy được nữa đâu! Cảm giác bất lực, uất ức, khuất nhục trào lên khắp trong người Cyrax, khiến hắn không thể không quay đầu lại.

Cyrax ném cho bóng ma một cái nhìn tràn đầy oán hận, trước khi bị tử giới nuốt chửng!

Chỉ là một bước chân, thế nhưng sự khác biệt giữa hai thế giới tựa như thiên đường và địa ngục vậy! Nếu như thế giới Shazam mang theo đầy đủ màu sắc, nóng nực mà ẩm ướt, tràn ngập sinh khí, thì tử giới lại cô đơn vô cùng!

Khung cảnh của tử giới vừa hoang vu điêu tàn, vừa đỏ quành quạch như hấp hối trọng thương. Chí ít thì nhiệt độ trong không khí cũng không quá nóng hay quá lạnh, mà rất thoải mái. Thật ra Cyrax đã chuẩn bị sẵn tinh thần khi tiến vào thế giới này, nhưng khung cảnh trước mặt hắn khiến Cyrax không khỏi than nhẹ.

Hắn đứng ngây người ra trong tuyệt vọng, khi trước mặt hắn là hàng đàn hàng lũ xác sống. Con nào con nấy cũng mắt sáng quắc, nước dãi chảy ròng ròng, nhìn hau háu vào hai miếng mồi trước mặt. Chúng gầm lên một tiếng, trước khi cả đàn chạy marathon tới chỗ Cyrax.

Cyrax bình tĩnh đặt Jane xuống đất. Hắn có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng trên gương mặt cô, và cả trong hình ảnh phản chiếu của hắn trong đôi mắt ấy nữa. Sự tức giận như một ngọn lửa nhỏ, vốn mãi cháy âm ỉ trong lòng Cyrax, giờ như được tưới thêm dầu, bùng lên mạnh mẽ!

Từ trên cơ thể lực lưỡng tràn đầy sức mạnh của Cyrax, những hình xăm bắt đầu lóe sáng lên. Lúc ban đầu, chúng chỉ tỏa ra thứ ánh sáng dìu dịu nhẹ nhàng, nhưng càng lúc, những ánh sáng này càng mãnh liệt!

- Không thể nào!

Jane thều thào, há hốc miệng. Tên quái vật này! Hắn đang tìm cách tự phá vỡ phong ấn của bản thân, giải phóng ra sức mạnh tà ác nhằm cứu giúp bọn họ trong cơn khốn cảnh này. Và trong giây phút ấy, Jane chần chừ!

Sự hi sinh của Cyrax, nói gì thì nói, cũng khiến cho Jane rất cảm động! Cô dù sao cũng là người, vẫn có trái tim, vẫn có cảm xúc chứ nào phải khối băng cho cam! Ngày thường cô giấu cảm xúc khỏi mắt thế nhân như một cách bảo vệ mình, chứ Jane cũng chỉ là một cô gái trẻ.

Cô cũng muốn được vui cười, được yêu thương. Nhưng trách nhiệm và nghĩa vụ của thánh nữ dự bị chẳng khác nào tảng đá, đè nặng lên đôi vai gầy của người thiếu nữ tội nghiệp ấy! Cô chỉ là một đứa trẻ, nhưng bị những người lớn ép phải lớn lên thật nhanh và theo cách của họ!

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Jane lúc nào không hay, khi hình ảnh người đàn ông lực lưỡng kia dần dần biến đổi. Đầu tiên là cánh tay phải của anh ta. Nó to dần lên, mọc ra những vuốt nhọn đầy hung tợn. Mỗi khi Cyrax vung tay, nó xé toạch một cách dễ dàng hàng đống xác sống đang lao về phía hắn.

- Ồ?

Jane chợt nhận ra, Cyrax chỉ biến đổi có mỗi cánh tay phải! Chỉ khi bị một con xác sống tương đương với đấu sĩ cấp trung, Cyrax mới phải tạm biến đổi cánh tay trái để đón đỡ. Giống như anh ta đã khống chế được phần nào đó quá trình biến thân rồi vậy.

Cứ thế, Cyrax thể hiện ra một chiến lực hết sức kinh người, khi có thể dễ dàng đánh bại nhiều đối thủ ngang cấp cùng một lúc. Dường như cơ thể bóng tối đã ban cho hắn một năng lực chiến đấu vô cùng tuyệt vời, chỉ có điều cái giá phải trả tiếp theo liệu Cyrax có thể thừa nhận?

Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ bình nguyên đã không còn bất cứ con xác sống nào! Chỉ còn Cyrax với hai cánh tay bị biến đổi đang đứng thở hổn hển, cùng với một Jane suy yếu dựa lưng vào phiến đá gần đấy.

Cyrax quay phắt lại, và toàn thân Jane như rơi xuống hầm mộ hàn băng! Đôi mắt của hắn ta giờ long sòng sọc, tràn ngập hung dữ và điên cuồng. Cyrax gầm lên, lao phắt về Jane, cánh tay phải kết thành trảo, bổ úp từ trên xuống.

- Làm ơn tỉnh lại đi Cyrax!

Jane gào lớn, trong tay nắm chặt một vật. Đừng quên rằng Drake đã "mua" cho cô rất nhiều món đồ bảo mệnh từ chỗ Veronica! Ví dụ như viên bi màu tím trong tay Jane chẳng hạn! Nếu như cô ném nó ra, nó sẽ tạo thành một làn khói màu tím, làm già yếu tất cả mọi sự vật trong vùng ảnh hưởng.

Đây là giải pháp cuối cùng của Jane, bởi cô không muốn làm tổn thương Cyrax. Nếu như gã đấu sĩ biết được về sự ngây thơ của Jane Audrey, thì bản thân cô cũng có dịp được quan sát Cyrax tận mắt. Theo nhận định của nàng thánh nữ, Cyrax là một người tốt.

Dù rằng anh ta rất hay cáu gắt vặt, lại bị bóng tối đồng hóa, nhưng Cyrax vẫn là một người lương thiện. Trái tim của anh ta ấm nóng trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài lạnh lùng, bất cần đời của mình. Và nếu như có thể, Jane không muốn Cyrax phải chết ở đây.

Những âm thanh của Jane dường như có một hiệu quả nhất định, khi Cyrax bỗng dưng khựng lại! Bàn tay khổng lồ của hắn chỉ còn cách đầu cô có một đoạn, tức là nếu như cô thật sự ném viên bi nguyền rủa đó ra, ngay cả bản thân cô cũng sẽ trúng chiêu!

Có điều Jane lựa chọn tin Cyrax một lần, và cô đã cược thành công! Chỉ thấy Cyrax lảo đà lảo đảo, ngồi phịch xuống, hai tay biến trở lại trạng thái bình thường. Hắn bỗng dưng đưa hai tay lên ôm mặt khóc tu tu như một đứa trẻ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 255: Khoảng lặng trước tòa thành

Jane thở dài trong bất lực. Cô hiểu rõ trạng thái của Cyrax lúc bây giờ. Thứ bóng tối trong người Cyrax đang khuếch đại tất cả cảm xúc của Cyrax lên, do đó nếu như một khi Cyrax lâm vào trạng thái giận dữ - hắn sẽ bùng cháy tới điên cuồng.

Nhưng ngược lại, nếu như Cyrax thấy buồn chán, mệt mỏi, tuyệt vọng, thì hắn sẽ rất dễ rơi xuống trạng thái trầm cảm. Trạng thái rối loạn cảm xúc lưỡng cực này cực kì nguy hiểm, bởi nó rất dễ khiến cho Cyrax bị phân liệt tinh thần!

- Được rồi, không sao đâu Cyrax! Nó qua rồi! Tôi vẫn an toàn mà, nhìn xem!

Jane thều thào yếu ớt. Cái cảm giác yếu đuối, mệt mỏi này khiến cô bực mình không thôi, nhưng khi sợi dây liên kết giữa con chiên và thần linh bị tổn hại, thì hậu quả sẽ vô cùng khó tưởng tượng. Rất may là Thiên sứ mười hai thang âm chỉ là một thần thuật cấp trung, thế nên cô mới có cơ hội sống sót.

Chứ nếu như đó là một thần thuật cấp cao - hãy nhìn Minas là tấm gương. Nhân viên thần chức không dùng "ma hải" để chứa đựng nguyên liệu thi triển thần thuật. Mỗi khi sử dụng một thần thuật, thực chất là nhân viên đó đang cầu nguyện thần linh, và thông qua sợi dây liên kết giữa cả hai, thần linh thi triển thần thuật xuống nhân gian.

Thay vì sử dụng ma hải hay khí hải để phân định chất lượng cấp bậc, thì nhân viên thần chức sử dụng đường hầm tín ngưỡng để làm mốc đánh giá. Đường hầm càng rộng rãi, ổn định, chắc khỏe, thì thần lực vận chuyển qua sẽ càng mạnh mẽ.

Nghe nói trong lịch sử, đã từng có một lần giáo hội cử hành nghi thức hàng thần. Tổng cộng đã có một vị giáo hoàng và mười vị giáo chủ tham gia nghi thức này, để cho bản thể của thần chiến tranh Kayes giáng lâm xuống nhân gian trong mười giây đồng hồ!

Mười giây đồng hồ ngắn ngủi! Mười giây đó cần tới một nửa sinh mệnh lực của mười một tồn tại có thể coi là đỉnh của lục địa. Và đó cũng là mười giây ác mộng nhất trong cuộc đời những kẻ tấn công tổng bộ giáo hội ngày hôm ấy!

Ngay khi xuất hiện, Kayes đã cầm theo chiếc liềm bạc khổng lồ của mình, gặt hái sinh mệnh của đám ác quỷ bên dưới như người nông dân trong vụ mùa gặt vậy. Thực chất thời gian tồn tại của Kayes còn chưa đủ mười giây, bởi ông ta phải tính cả thời gian rời đi nữa.

Tổng toàn bộ lượng sinh mệnh lực từ mười chủ giáo và một giáo hoàng đó vốn không phải là tiền trả để cho Kayes hạ phàm. Chúng dùng để gia cố vùng không gian xung quanh chiến trường, khiến cho khi thần linh đích thân xuất hiện sẽ không khiến thế giới đổ vỡ!

Đúng vậy, thần linh hay ma quỷ đều là những tồn tại quá cao cấp so với nhân gian này! Một khi họ dùng thân phận thật sự buông xuống, thì đó sẽ là tận thế thật sự! Lí do là bởi họ là những sinh vật có "chiều" không gian cao hơn hẳn cõi nhân gian, và do đó cõi này không có cách nào lý giải hay diễn giải

được hình dạng của thần.

Nó cũng giống như việc một quả bóng ba chiều tìm cách chui vào tờ giấy phẳng hai chiều vậy. Kết quả duy nhất có thể xảy ra sẽ chỉ là quả bóng xé tan tờ giấy, chứ chẳng có cách nào để tờ giấy đó diễn giải được hình dạng ba chiều của quả bóng cả.

Thế nên từ trước tới nay, thần linh hay ma quỷ khi hành tẩu trên nhân gian, đều sử dụng hình chiếu để hoạt động. Những hình chiếu này cũng rất mạnh, nhưng năng lực chỉ có giới hạn, không thể phản ánh sức mạnh thực sự của tồn tại đứng sau chúng.

Những vụ thần linh trừng phạt một ai đó, hay ma quỷ tàn sát một ngôi lành đều chỉ là những vụ án nhỏ lẻ, nhắm vào quy mô vài nghìn người trở xuống. Chứ nếu như hình chiếu của Gildur thật sự dám tuyên "thần phạt" một đế quốc khổng lồ như Rivenfall chẳng hạn, thì có lẽ cái hình chiếu đó sẽ bốc hơi sớm thôi.

Nói như vậy, chẳng phải ma quỷ và thần linh hoàn toàn có thể bóp chết phàm nhân như một con kiến hay sao? Chỉ cần họ phủ xuống và thế là chẳng còn gì nữa? Vấn đề ở chỗ khi cõi nhân gian này bị hủy diệt, chính bản thân tồn tại kẹt trong cõi đó cũng sẽ bị tiêu biến tương ứng.

Chưa kể nhân gian liên quan tới lợi ích rất lớn của thần linh hay ma quỷ, thông qua tín ngưỡng và linh hồn của giống loài phàm tục. Đó là lí do vì sao những sinh vật trên tầng sáu này luôn kiềm chế lẫn nhau, để không tự tay đập nát con gà đẻ trứng của mình.

Lâu lâu họ có thể cấu véo con gà một cái, nhưng kẻ nào dám tiêu diệt hay chiếm con gà làm của riêng sẽ phải chịu sự công kích từ tất cả những phe còn lại! Hơn nữa, nói trên lý thuyết là những tồn tại này buông xuống có thể phá hủy thế giới, nhưng thật ra cũng không đơn giản như vậy!

Như lúc giáo hội muốn nhờ sự giúp đỡ của Kayes đó, họ đã phải cầu nguyện để báo trước thần linh một thời gian khá dài. Dù sao thì cũng chẳng có yêu ma nào có thể đánh tới tận tổng bộ của giáo hội và dùng thời gian ngắn để khiến nơi đó thất thủ được!

Tiếp tới, thần hệ Gildur sẽ phải xây dựng lên một cổng nối tạm thời cho Kayes có thể xuyên qua. Chiếc cổng này cực kì bất ổn và mỏng manh. Nếu như bị phá hủy trong thời gian phủ xuống, thì khả năng cao là Kayes sẽ được gạch tên khỏi thần hệ Gildur luôn, vì ông ta đang lạc trôi ở không gian loạn lưu nào đó rồi!

Trong suốt quãng thời gian phủ xuống và trở lại thần giới đó, đám ma quỷ, và ngay cả các thần hệ khác chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này để đả kích giáo hội. Và đó là nhiệm vụ của những thần linh cùng thiên thần trong thần hệ Gildur - chặn đứng đợt tấn công của đối thủ.

Đó là một trận chiến vô cùng thảm khốc, xảy ra ở cả nhân giới lẫn thần giới! Thiệt hại của nó lớn tới mức kể từ thời điểm đó không còn có thần tích nào xuất hiện trên trần gian, cũng như bè lũ ma quỷ không còn tác oai tác quái được nữa!

Tất nhiên nếu như đọc đến đây chúng ta cũng đoán được thời điểm diễn ra trận chiến đó là khi nào rồi đúng không? Chính xác, đó là vào tầm hai trăm năm trước, đương nhiên nó cũng phụ thuộc vào nhiều loại lịch khác nhau nữa!

Cyrax lúc này đã ngừng khóc. Hắn hít một hơi, trên mặt bỗng nhiên đỏ rực, tràn ngập phẫn nộ! Cyrax gầm lên một tiếng.

- Cút!

Bằng mắt thường cũng có thể thấy bóng tối dần dần rút lui ra khỏi cơ thể hắn, lui trở lại vùng cánh tay phải, với ranh giới là những hình xăm thần chú. Chúng đã bị mờ đi không ít, và có những chỗ nếu nhìn qua sẽ chẳng thấy khác gì với da thịt bình thường cả.

Lúc này cảm xúc của Cyrax đã bình phục lại tương đối. Hắn lật đật chạy tới, nâng Jane ngồi thẳng lại trên phiến đá. Tiếp đó hắn móc từ túi hành trang buộc trên lưng cô nàng ra một bao da đựng nước. Không còn quá nhiều nước bởi bọn họ không có thời gian để dừng lại tiếp tế!

- Uống chút nước đi cô bé!

Hắn đưa bàn tay tay trái lành lặn lên, vỗ vỗ gương mặt hốc hác tiều tụy của Jane. Cô nàng mỉm cười yếu ớt, khe khẽ đáp lại.

- Cuối cùng thì anh cũng tỉnh. Tôi cứ tưởng anh sẽ phải khóc tu tu như một đứa trẻ một lúc nữa cơ!

- Ha... ha... rất hài hước! Cô đi tiếp được chứ?

Jane nhấp một ngụm nước, cảm thấy cổ họng đắng ngắt! Cô nàng rùng mình nhắm mắt lại, lắc lắc đầu ra hiệu cho Cyrax ngừng rót nước.

- Cũng đâu còn lựa chọn nào đúng không? Chỉ hi vọng bên trong tòa thành đó đủ an toàn để tôi khôi phục lại khỏi trạng thái này!

Jane cố xốc lại tinh thần, nhưng cả hai bọn họ đều hiểu chuyện đó là không thể xảy ra! Nơi nguy hiểm nhất trong cái thế giới đa tầng này chắc chắn là Tòa thành cổ, chứ không thì kẻ chủ mưu mất bao nhiêu công sức để lùa bọn họ về tòa thành để làm gì chứ?

Tranh thủ trong lúc cả hai nghỉ ngơi đôi chút lấy lại sức, Jane đưa tay lên chạm vào ngực Cyrax, kiểm tra những vết xăm phong ấn. Đúng như cô dự đoán, phong ấn này đã bị đánh vỡ một phần, và nó đang càng lúc càng yếu đi.

Thật may là ở trạng thái nửa tan vỡ này, nó lại tạo ra lực cản vừa đủ để Cyrax có thể khống chế thoải mái được giữa hai trạng thái người cùng bóng tối. Tuy nhiên theo thời gian, khi phong ấn ngày càng suy yếu đi, thì mức độ kiểm soát của Cyrax sẽ yếu theo tương ứng.

- Những hình xăm này... Gildur tại thượng! Cơ thể anh đang phản kháng lại chúng! Sao có thể chứ? Như thế này thì dù tôi có thể đặt lại thần chú này lên người anh, nó cũng sẽ bị đào thải cực nhanh mà thôi! Rốt cuộc anh là ai vậy?

Cyrax tựa hai tay lên hai đầu gối, bật cười.

- Đấy là điều tôi cũng đang tìm kiếm đây!

Hắn dùng một đáp án triết học để né tránh câu hỏi của Jane. Đây là một lựa chọn vô cùng khôn ngoan, bởi cô nàng ngay lập tức im mồm! Đừng coi thường ba câu hỏi triết học kinh điển, bởi chúng chính là định nghĩa của chúng ta trong thế giới này đó!

Sau khi nghỉ ngơi một chốc lát, Cyrax nhấc Jane lên trên lưng, lầm lũi bước về phía tòa thành. Kể từ khi bọn họ tiến vào thế giới người chết này, bóng ma màu đen đó không còn truy đuổi bọn họ nữa. Cũng phải thôi, mục đích của nó chỉ đơn giản là ép họ tiến vào đây, còn một khi đã vào thì họ đâu thể ra được nữa!

Ấy là Cyrax với Jane tưởng vậy thôi! Bởi cách họ một vòng khá xa, nằm ở phía bên kia tòa thành, bóng ma màu đen đó đã tiến vào trong tử giới. Không ai có thể biết tại sao nó đang ở sau lưng Cyrax, mà giờ lại có thể xuất hiện ở khoảng đất cách cặp đôi xa đến như vậy!

Có điều nếu như dùng lý thuyết không gian uốn cong thì mọi chuyện lại đơn giản thôi! Bóng ma đó tiến đúng vào một luồng không gian xoắn, dẫn tới địa điểm xuất hiện của nó có sự sai lệch với Cyrax và Jane. Và ở nơi nó xuất hiện, có một bộ giáp kỵ sĩ đang đứng canh gác!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 256: Ký ức mang tính chủ quan

Cyrax cõng theo Jane chạy tới trước cánh cổng. Hắn nhấc chân, đạp rầm vào cánh cửa một cái nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Hai cánh cửa vẫn nằm im như tượng, không hề lay chuyển dù chỉ là một chút. Thấy thế, Jane bèn nhắc nhở Cyrax - chủ yếu là để tránh gã ta mất kiểm soát.

- Cánh cửa này cần phải kéo ra. Anh nhìn thấy bản lề kia không?

Lúc này Cyrax mới ngoái đầu sang nhìn theo hướng ngón tay Jane chỉ. Hắn đưa tay lên vỗ trán đánh bép một cái, rồi dùng sức kéo hai nắm cửa ra. Cường độ thân thể của Cyrax mạnh mẽ hơn Vera rất nhiều lần, thế nên việc kéo cửa đối với gã dễ như bỡn mà thôi. Và cũng bởi Vera với Gatrix đã "hứng" trọn đợt bụi đầu tiên rồi, thế nên lúc này Cyrax chỉ bị một chút bụi rất nhỏ quệt lên bàn chân.

Đập vào mắt cả hai là một hành lang dài, lờ mờ sáng. Những tia sáng yếu ớt xuyên qua những ô kính hẹp nằm tít phía trên cao, khiến cho hành lang không đến nỗi chẳng thể thấy được đường. Cyrax để ý thấy dọc hai bên có rất nhiều những bộ xương khô nằm rải rác, cùng với đó là dấu vết của chiến trận ghim lên trên mặt tường.

Hắn cầm một khúc xương lên, bóp ra thành bột vụn. Dựa vào độ giòn hay độ xốp của khúc xương, mà Cyrax có thể ước chừng thời gian chúng đã nằm đây. Những miếng xương này rất xốp, chứng tỏ kết cấu của chúng đã rỗng hết, chẳng còn chút nước nào đọng lại. Dựa theo chu kỳ mục nát hài cốt mà Cyrax biết, thì có lẽ những khối xương này đã tồn tại được rất lâu rồi.

Cyrax lại nhấc một lưỡi kiếm gãy lìa lên. Lưỡi của nó đã mẻ, còn chất thép thì rỉ sét không thể dùng lại được nữa. Độ ẩm trong không khí không quá cao, thế nên nếu như muốn làm ô xi hoá hết chỗ kim loại này thì thiên nhiên sẽ cần kha khá thời gian đấy! Hắn ước chừng, có lẽ đống tàn tích này nằm đây cũng phải một hai trăm năm rồi!

- Phía trước có ánh sáng kìa!

- Ừm!

Cyrax ừ hứ lại một câu. Không hiểu sao chỉ là một lời nói vu vơ thông thường, nhưng Cyrax bỗng dưng lại cảm thấy cáu giận đến kì lạ! Nếu như không phải hắn cố gắng kìm chế thì có lẽ hắn đã quát vào mặt cô nàng rồi.

Chết tiệt! Thứ bóng tối này ảnh hưởng tới cảm xúc của hắn mạnh hơn hắn tưởng nhiều! Cyrax cắn nát môi, dùng đau đớn để đè nén những cảm xúc linh tinh lại, rồi cõng Jane tiến tiếp vào trong đại sảnh chính.

Cũng giống như Vera và Gatrix, cả hai rất choàng ngợp trước vẻ đẹp lộng lẫy mà tráng lệ của căn phòng. Nếu như Jane tập trung vào những họa tiết và cây đèn chùm, thì Cyrax lại bị cuốn hút bởi bức tranh treo chính giữa căn phòng.

Trong lúc họ đang thất thần, thì một âm thanh vang lên!

- Xin chào, hai lữ khách may mắn!

Từ trong bức tranh khổng lồ đó, một hồn ma chui ra. Ông ta trông giống hệt người trong bức hình, tất nhiên trang phục không nặng nề đến như vậy. Jane hơi có chút ngạc nhiên, song cô nhanh chóng thả lòng người.

- Đó là một linh hồn lành tính thôi, không có gì phải cảnh giác!

Chỉ sau khi cô nói xong, cơ thể Cyrax mới thôi căng cứng. Shazam gật đầu hài lòng, sà xuống gần bọn họ.

- Rất cảm ơn quý cô tu sĩ đây! Tuy nhiên ta phải thừa nhận, kiếm được một tu sĩ biết nói chuyện đúng là khó như lên trời! Ở cái thời của ta, nếu như nhìn thấy những tồn tại phi sinh vật thế này, các tu sĩ sẽ không cần nói tới lời thứ hai đâu!

Thế nhưng trước cái nhìn ngỡ ngàng của cả hai, bỗng nhiên gương mặt Shazam bỗng nhiên vặn vẹo, giống như thể ông ta đang chịu một nỗi đau không cách nào tưởng tượng được vậy! Là một linh hồn, đáng lý Shazam phải miễn nhiễm với hầu hết các loại cảm giác rồi, trừ phi...

... Trừ phi ông ta phải chịu một tổn thương về linh hồn!

Chỉ thấy vùng ngực Shazam xuất hiện một mảng đen cực lớn, và nó lại to thêm ra một chút. Từ trên mảng đen đó, năng lượng bóng tối toát ra, và nó tạo nên kích thích không nhỏ đối với cánh tay phải của Cyrax!

Hắn quỳ mọp xuống, dùng tay trái ôm chặt lấy cánh tay phải, gào lên đau đớn. Sự việc diễn ra đột ngột tới mức Cyrax để mặc cho Jane ngã lộn nhào, trong khi trước đấy hắn không tới nỗi nâng cô nàng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, song cũng gọi là rất cẩn thận.

- Cyrax! Anh không sao chứ?

Jane lồm cồm trườn tới, đưa tay lên chạm vào người hắn. Cô dùng một niềm tin vô căn cứ rằng tiếp xúc da thịt có lẽ sẽ làm nỗi thống khổ của Cyrax nguôi đi phần nào. Cơn đau này của Cyrax đến từ sự phản kháng của phần bóng tối đồng hóa cơ thể hắn.

Vấn đề nằm ở chỗ, Cyrax không thể "nhổ" cánh tay này của mình đi được! Đừng nhầm, Cyrax đã làm rồi! Trước đó, hắn đã thử chặt, thậm chí là giật đứt cả cánh tay này khỏi cơ thể. Và mỗi lần như vậy, nó đều hóa thành một làn khói màu đen, bay tới chỗ vai của hắn, và một cánh tay màu đen mới lại xuất hiện!

Các thớ thịt trên người Cyrax xiết chặt, ướt đẫm mồ hôi. Hắn nhìn về phía Jane một cách hung tợn, dãi rớt đầm đìa, nhưng không tấn công cô nàng. Mặc dù trong đôi mắt vằn vện đỏ đó của gã khổng lồ chỉ toàn thấy sự điên cuồng, có điều Jane biết Cyrax đang nỗ lực hết sức để áp chế bản năng bóng tối của mình.

- Không sao đâu Cyrax! Anh làm được mà! Anh định tấn công tôi sao?

Những tiếng gầm gừ vang lên trong cổ họng của Cyrax, nhưng rồi hắn vẫn nằm im như một con gấu bị thương chứ không tấn công ngược lại Jane. Mất một lúc sau, Cyrax mới thoát được khỏi trạng thái mất kiểm soát này.

Cùng lúc đó, Shazam cũng đè nén được bóng tối trong linh hồn mình. Cả hai đều trông vô cùng mệt mỏi, giống như vừa trải qua một trận chiến vất vả vậy!

- Có vẻ như hai vị đang gặp rắc rối rất to đấy! Ít nhất là tệ hơn hẳn so với hai người trước đó!

Cho dù cả Cyrax lẫn Jane đều đang không ở trong trạng thái hoàn hảo nhất, họ cũng có thừa trí tuệ để phân tích ra được tình báo từ câu nói của Shazam. Cyrax đã kể cho Jane nghe về đoàn người mạo hiểm của Gatrix, và Shazam nói rằng chỉ có hai người còn sống để gặp được ông ta.

Cyrax không dám chắc còn có cách nào khác để những người mạo hiểm tiến vào trong thành không, thế nên hắn hỏi lại.

- Ông nói là hai người trước đó. Họ là ai vậy?

- Một người trùm áo choàng đen kín mít, tự xưng là Gatrix. Người còn lại là một cô nàng Succubus lai có tên Vera.

Cyrax thở dài. Nếu như hai người đến trước hắn là người khác, Cyrax còn tạm tin vào giả thuyết có thêm người sống sót tiến được vào tòa thành. Thế nhưng nếu đó là Vera và Gatrix, Cyrax khẳng định tất cả người mạo hiểm đã bỏ mạng toàn bộ trên bình nguyên tử vong ngoài kia rồi.

Cho dù là hắn ở thời điểm toàn thịnh cũng không dám nói có thể toàn mạng khi chiến đấu với hằng sa vô số xác sống như thế, huống chi những người mạo hiểm kia toàn là gà đất chó sành. Nếu như không phải hắn lợi dụng sức mạnh bất tận của cơ thể bóng tối, thì có lẽ hắn còn chẳng ngồi đây nói chuyện được với linh hồn lạ hoắc trước mặt này được.

- Như vậy, ngươi là ai?

Cyrax gườm gườm Shazam, hỏi tiếp. Linh hồn này có độ hàm dưỡng rất cao, không hề thể hiện ra sự phật ý dù cho Cyrax đối xử với ông ta rất vô lễ.

- Tên của ta là Shazam, Shazam Aristole. Và các bạn của ta, chúng ta đang trong tình cảnh vô cùng nguy kịch đấy! Song trước khi nói tới tình hình, sao hai vị không tự giới thiệu bản thân đi? Nguyên tắc cơ bản trong giao tiếp, chẳng phải là hai bên sẽ tự nói ngắn gọn về chính mình trước khi đi xa hơn sao?

Jane đã được dạy về ngôn ngữ của vùng Malus này khi còn ở giáo hội, thế nên cô có thể giao tiếp cơ bản được với Cyrax. Có điều đối với phương thức

sử dụng ngôn ngữ cổ như Shazam thì cô chỉ có thể nghe được bập bõm chữ có chứ không mà thôi!

Trái ngược hoàn toàn với Jane, Cyrax lại tỏ ra vô cùng thông thạo thứ ngôn ngữ Malus cổ này. Nếu như không phải vừa mới đó cô vẫn nói chuyện với Cyrax bằng phong cách hiện đại, thì có lẽ Jane sẽ nghĩ Cyrax là một người Malus đến từ quá khứ luôn...

Khoan!

Đây đâu phải là thế giới thông thường, đây là Avalon mà? Ở nơi đây, những tồn tại sống cả trăm cả nghìn năm cứ gọi là đi đầy đất. Việc Cyrax thực chất là một lão quái vật sống tới mấy trăm tuổi chính ra cũng hoàn toàn bình thường.

Về phần ký ức của anh ta, thì Jane có thể kể ra mười loại phương pháp dẫn tới biến đổi ký ức! Suy cho cùng, cái gọi là trí nhớ, hoàn toàn mang theo tính chủ quan. Nếu như có thể thay đổi được tầm mắt, tri thức, trải nghiệm của một người thì việc vặn vẹo ký ức cũng không phải là cái gì quá khó khăn.

Jane bắt đầu nhớ lại toàn bộ quá trình mình gặp được Cyrax. Từ lúc anh ta còn là quái vật vô tri vô giác, cho tới những hành vi cử chỉ của Cyrax khi ở chung. Càng nghĩ, Jane càng cảm thấy giả thuyết của mình vô cùng ăn khớp! Cyrax tỏ ra già dặn quá mức, hay càm ràm, và sở hữu một lượng tri thức vượt xa những gì một người tầm tuổi anh ta có thể đạt được.

Thật hài hước, khi mới chỉ vài phút trước đó, Jane còn nghĩ rằng ký ức của Cyrax mang tính chủ quan, và giờ thì cô cũng áp đặt chính định kiến của mình lên trên những hình ảnh nhớ lại trong óc! Và đó cũng chính là đặc điểm chung của loài người - sự chủ quan!

Nghĩ đến đây, Jane lập tức cảm thấy mối quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên xa lạ và giả dối đến bất ngờ! Tất cả những gì Cyrax đối xử với cô có phải là thật lòng, hay chỉ là thủ đoạn của lão quái vật với hàng trăm năm kinh nghiệm, đùa bỡn trái tim người thiếu nữ ngây thơ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 257: Tan vỡ

Một khi hạt giống của sự nghi ngờ đã được gieo, thì nó sẽ chỉ đâm chồi nảy lộc cực nhanh chứ không thể nào có thể bị ức chế được. Trong mắt Jane lúc này, Cyrax không còn là một kẻ trong nóng ngoài lạnh nữa, mà giống như một âm mưu gia, từng cử chỉ đều mang theo thủ đoạn.

Thật đáng tiếc là cô nàng nhầm người, và sớm thôi cô sẽ gặp lão quái vật đích thực! Thế nhưng hiện tại giống như bao người trẻ tuổi khác, Jane giữ rịt lấy cái định kiến của mình, hồn nhiên và không biết rằng cảm xúc của cô cũng đang bị đẩy lên thái quá, ngược hẳn với thông thường.

- Tôi là Cyrax, một người mạo hiểm. Cô gái đằng kia là Jane, một nữ tu. Chúng tôi vô tình bị kẹt trong thế giới này, và đang tìm đường thoát ra ngoài.

- Ta rất lấy làm tiếc vì những gì mà hai bạn đã phải trải qua! Thế nhưng ta buộc phải nói, sẽ chẳng có cách nào để hai người rời khỏi đây đâu, trừ phi...

- Trừ phi gì?

Cyrax nhanh chóng ngắt lời Shazam, tỏ ra vô cùng nôn nóng và sốt ruột. Thật khó để nói Cyrax đang giả vờ như một người nóng tính thiếu kiên nhẫn, hay những cảm xúc tiêu cực đang lấn át hắn nữa. Lần này thì Shazam cau mày, cất cao giọng.

- Sự vô tri và thiếu lễ phép của ngươi khiến ta tức giận! Ta có thể không làm gì được hai người, nhưng ta hoàn toàn có quyền bỏ đi và kệ cho hai người chết mục xương ở đây, khi bóng tối ập tới. Còn với ta, dù sao ta cũng đã chết rồi, chỉ là một hồn ma hèn mọi, nào có gì phải sợ chứ?

Đột nhiên Cyrax vung tay lên, cho mình một cái bạt tai giòn đanh! Má trái của hắn đỏ ửng lên, bóng lưỡng vì sưng phồng, song Cyrax chẳng hề quan tâm. Thay vào đó, hắn hơi cúi đầu tạ lỗi với Shazam.

- Xin ngài tha thứ cho kẻ này! Vốn thông thường tôi không phải là một người bất lịch sự như thế, có điều hiện tại tình trạng của tôi đang không ổn định lắm, thế nên nếu có điều gì không đúng mực xin ngài hãy bỏ qua và lượng thứ!

Shazam liếc nhìn cánh tay phải của Cyrax, gật gật đầu.

- Ta có thể thấy, anh bạn nhỏ. Có vẻ như có một thứ nhơ nhuốc gì đó đã ký sinh vào trong người anh, và giờ nó đang tìm cách để kiểm soát cơ thể lẫn tâm trí anh. Than ôi, thật đáng tiếc là ta không thể giúp gì được cho tình trạng của anh lúc này!

Ông ta lướt gần tới chỗ Jane, lúc này vẫn còn đang nhìn đăm đăm ra đằng xa, thả trôi trong dòng suy luận tự cho là đúng của mình.

- Nếu như ta còn sống, và thời gian đủ dài, thì có lẽ ta có thể nghiên cứu ra một cách để giúp cậu thoát khỏi trạng thái này. Vậy nhưng hiện tại thì... chúc cậu may mắn! Còn về phần người bạn nhỏ này...

Jane giật mình, quay trở lại hiện thực, khi linh hồn mờ nhạt của Shazam đang bay phất phơ trước mặt cô.

- Có vẻ như trong linh hồn cô xuất hiện một đứt gãy! Tình trạng này, thật may là, dễ chữa trị hơn so với anh chàng kia rất nhiều! Cô chỉ cần ngồi thiền, hay cầu nguyện thần linh, cách nào cũng được, trong một thời gian. Suy cho cùng, cái gọi là tín ngưỡng thần linh cũng chỉ là phàm nhân dùng sức mạnh tinh thần đem bán cho những tồn tại cấp cao mà thôi!

Câu nói của Shazam khiến Jane rất không hài lòng, nhưng cô cũng chẳng muốn đôi co với một hồn ma làm gì. Con chiên của thần tuy nhiều, song những kẻ bất tín vẫn luôn luôn tồn tại, và có những kẻ cực kì cứng đầu! Đặc biệt là những đứa trẻ mới tập tọe học được vài ba tri thức mà đã nghĩ dám thách thức quyền năng của thần - những người làm phép là một ví dụ.

Đối với những kẻ này, chính sách của giáo hội là mặc kệ! Họ không còn trong giai đoạn nguyền rủa hay thậm chí là áp dụng các biện pháp cực đoan lên những người không thờ phụng thần linh nữa. Mọi sự đều có duyên, ép dầu ép mỡ chữ ai nỡ ép duyên đúng không?

- Cảm ơn ngài!

Jane cố gắng nặn ra một nụ cười mỉm trái ngược với tâm trạng, rồi bắt đầu ngồi khoanh chân xếp bằng, tập trung tinh thần an dưỡng lại liên kết với thần linh. Trong khi đó, Cyrax bắt đầu hỏi tiếp Shazam về bối cảnh của thế giới này.

Vẫn là câu chuyện dài mà ông ta đã kể cho Gatrix và Vera nghe, có chăng là lần này Shazam không còn bị lạc lối quá nhiều trong dòng hồi tưởng nữa. Câu chuyện ngắn gọn và khúc chiết ấy được Cyrax ghi nhớ trong lòng. Hắn không quá quan tâm tới vấn đề tình cảm hay cuộc chiến gì gì đó.

Cyrax chỉ chú ý hai điểm - một là phá vỡ bốn phong ấn bên trong bốn tòa tháp cao, thứ hai là tiến vào thế giới bên trong, tiêu diệt nguồn cơn sinh ra tình trạng này. Cyrax cũng giống như Vera hay Gatrix, đều không tin bất cứ một chữ nào thoát ra từ miệng Shazam cả.

Hắn chỉ dùng những lời đó của hồn ma để làm đầu mối, để có một phương hướng dự phòng trong trường hợp bản thân không tìm được cách nào để giải quyết thế giới này. Còn đương nhiên Cyrax sẽ bắt đầu tìm kiếm toàn bộ tòa thành này trước, khi không còn gì thì mới tiến tới bốn tòa tháp.

- À quên, hai người đi trước có nói, họ sẽ lên trên căn phòng trưng bày ở tầng bốn để mang theo những báu vật - nếu như còn, ở trên đó về lại đây. Họ đi cũng khá lâu rồi, vậy nên ta nghĩ có lẽ... họ đã gặp phải tình trạng xấu nhất!

Cyrax nhướn mày. Đây là một thông tin tình báo khá mới mẻ, và nó có thể làm thay đổi toàn bộ kế hoạch của hắn. Hắn không tin Vera và Gatrix đã gặp bất trắc, có lẽ họ còn đang nghiên cứu gì đó ở tầng bốn. Trong ký ức của Cyrax, tầng bốn đó có ba căn phòng, bao gồm thư viện, phòng trưng bày và phòng thí nghiệm.

Khu thí nghiệm này an toàn hơn một chút so với những thí nghiệm của Shazam ở ngọn tháp phía Tây. Nếu như có rủi ro nào đó xảy ra thì ít ra thiệt hại cũng sẽ nhẹ hơn một chút so với việc đặt những thí nghiệm đó ở trên đầu gia nhân!

Đối với một kẻ khát khao tri thức như Gatrix, thì Cyrax khẳng định anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội vơ vét toàn bộ tầng bốn. Điều này đồng nghĩa với việc, thẻ đánh bạc của Cyrax sẽ càng lúc càng ít! Hắn đã tự ý rời khỏi đội, vậy thì mối quan hệ giữa bọn họ lúc này sẽ giống như bèo nước gặp nhau.

Nếu như Cyrax muốn nhờ Gatrix giúp đỡ giải quyết tình trạng bản thân hiện tại, hắn cần phải có một thứ gì đó để đưa ra đàm phán. Gatrix đã chiếm mất tiên cơ ở tầng hai, vậy thì lúc này Cyrax cũng phải chọn một tầng nào đó để đào bới.

Hắn âm thầm vẽ xong toàn bộ kế hoạch, rồi bước tới chỗ Jane.

- Này Jane, cô có muốn đi theo tôi không?

Jane hít sâu một hơi. Chuyện gì cần đến rồi cũng phải đến! Cô từ từ mở mắt ra, nhìn nghiêng sang bên phải.

- Tôi... anh nghe Shazam nói rồi đấy, tôi cần phải tĩnh dưỡng để khôi phục lại chiến lực. Anh cứ đi trước đi, rồi chúng ta sẽ bắt kịp với nhau sau.

Ngay tại thời điểm nói ra câu này, có một cảm giác rất kỳ lạ nảy lên trong lòng Jane. Không hẳn vì cô đã nói dối một cách trắng trợn đối với ân nhân cứu mạng mình, mà còn bởi biểu cảm lúc đó của Cyrax. Hai mắt của anh ta tràn đầy lạnh lẽo, nhìn xuống cô như thể đang nhìn một thứ vô cùng hạ đẳng vậy.

Jane có cảm tưởng như Cyrax có thể bùng nổ bất cứ lúc nào! Nó giống với việc chúng ta tìm cách nói dối bố mẹ, và bắt gặp một cái nhìn thẳng tắp, nghi ngờ từ họ vậy. Mồ hôi lạnh sẽ không tự chủ được, ứa ra ướt đẫm vùng dưới ngực và lưng áo, còn máu thì chạy rần rần lên đỉnh đầu.

Khi đúc kết lại toàn bộ trải nghiệm của Jane lúc này, thì có thể dùng một câu, đó là "Thôi bỏ mẹ rồi!".

Thế nhưng điều Jane sợ hãi lại không hề xảy ra! Cyrax chỉ gật đầu hờ hững một cái, rồi quay người bỏ đi.

- Ừm, vậy thì thôi! Nghỉ ngơi cho khỏe! Tạm biệt!

Không hiểu sao cô bỗng dưng cảm thấy rất đau lòng khi nghe thấy hai chữ tạm biệt lạnh ngắt đó từ môi Cyrax! Cô thậm chí còn tưởng tượng ra được những tiếng đổ vỡ loảng xoảng trong không khí, khi mối quan hệ chân thành nhưng ngắn ngủi mà họ đã xây dựng trong vài ngày vừa qua bị đập nát!

Từ thời điểm này, cô và Cyrax chính thức không còn chung một đường!

...

Gatrix tỉnh dậy sau một cơn hôn mê sâu. Đó không phải là một giấc ngủ quá đẹp, khi ý thức của hắn chìm sâu trong bóng tối đen ngòm. Gatrix tưởng chừng như mình cứ rơi mãi một cách vô định như thế, cho tới khi một tia sáng nổ ra trong bóng tối sâu thẳm đó!

Gatrix bật dậy, mồ hôi toát ra đầm đìa. Hắn thở hồng hộc, trong lúc một bàn tay mềm mại mát rượi xoa xoa lưng cho hắn.

- Anh tỉnh rồi sao? Anh không sao chứ? Trời ơi anh làm tôi lo chết đi được! Sao đang yên đang lành tự dưng máu phun tùm lum vậy, anh trúng phải nguyền rủa nào đó à!

Gatrix nhìn một vòng, bắt nhịp lại với tình hình thực tế. Hắn đưa tay lên day day trán, bắt đầu khớp lại ký ức của bản thân. Hắn cầm một cuốn sách kỳ lạ lên, và đọc một dòng chữ cũng kỳ lạ không kém. Tiếp đó... tiếp đó sao nữa?

- Ê Taara, cuốn sách ban nãy tôi đọc đâu rồi?

- Ngay tại thời điểm anh ngất đi, cuốn sách đó đã bùng lên một ngọn lửa màu xanh lá, cháy dữ dội lắm! Thế rồi nó biến mất!

- Biến mất?

- Đúng vậy, biến mất! Giống như thể cả cuốn sách đó và ngọn lửa đều không tồn tại, hay bị hút vào trong không khí vậy! Nói chung là nó biến mất!

Gatrix thở dài. Hắn đứng dậy, tinh thần sung mãn hơn bao giờ hết. Toàn bộ vết thương linh hồn do cố gắng chặt đứt một sợi dây nhân quả đã được chữa trị hoàn toàn, cũng có nghĩa là Gatrix sẽ có thêm một lá bài tẩy - thế giới tinh thần.

Không chỉ vậy, hắn còn loáng thoáng cảm thấy tốc độ giải đọc thông tin trong đầu mình lại tăng lên một chút ít. Và hắn vừa mới tìm được một tri thức rất thú vị! Đó là một món đồ giúp hắn có thể nhìn ngược lại những gì đã diễn ra trong quá khứ - tưởng ký!

- Trông anh có vẻ rất phấn khích, và hưng phấn nữa! Ít nhất tôi không còn thấy cái không khí yếu đuối mệt mỏi bao quanh anh nữa rồi! Cuốn sách đó là sách gì vậy?

- Nó là một loại chân lý! Kể cả bây giờ tôi có nói ra thì cô cũng không thể nhớ được đâu, thế nên cô cứ hiểu như vậy là được!

Gatrix mỉm cười tràn đầy tự tin. Chỉ có điều hắn không biết, là trong con mắt phải của hắn, đã xuất hiện một đốm màu bạc, nhỏ xíu không thể nhìn ra!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 258: Luận tri thức

Tri thức là một phạm trù rất thú vị. Nó không phải là những thứ có thể cân đo đong đếm một cách dễ dàng, và càng không có những hiệu ứng bắt mắt màu mè như pháp thuật hay đấu khí. Để định nghĩa một cách đơn giản thì tri thức chính là ký ức!

Nó là ký ức của một cá thể, được lưu trữ lại bằng bất cứ cách nào, để có thể đem ra sử dụng trong nay mai. Và cũng bởi nó là ký ức, thế nên số lượng của nó phụ thuộc rất lớn vào một nhân tố, đó là thời gian!

Xét trên một bình diện rộng rãi, thì đại đa số sinh mạng đều có những điểm mạnh điểm yếu riêng. Có người sinh ra đã cao hơn, người thì có giọng hát thánh thót, người thì khỏe mạnh như lực sĩ. Cuộc sống chưa bao giờ công bằng! Dù ngươi có cố gắng thế nào cũng không thể đua lại một kẻ đã sinh ra ngay từ vạch đích - người ta đã thắng trước cả khi cuộc đua diễn ra rồi!

Đối với sinh mạng, hoặc tồn tại nói chung, thì có một số lĩnh vực họ có thể tạm coi là công bằng. Ví dụ như cái chết, ví dụ như thời gian. Đứa bé hàng xóm là thiên tài, nó cũng chỉ có một ngày từ lúc mặt trời mọc đến khi lặn.

Kể cả nó có là Giáo Hoàng, là Chiến thần, là Hiền giả, thì một ngày của nó vẫn sẽ như vậy. Nó không thể thu ngắn hay kéo dài thời gian ra được, bởi không phải thần linh nào cũng có thể can thiệp vào dòng chảy thời không được! Chỉ có chân thần như Elsa mới có thể dễ dàng đùa bỡn với những sợi dây số phận mà không sợ bị cuốn vào.

Vậy thì khi thời gian tạm coi là công bằng với các tồn tại, thì họ có cách nào để gia tăng khối lượng tri thức? Câu trả lời chính là nâng cao thực lực! Một người mạnh mẽ, tốc độ đủ nhanh, khả năng xử lý thông tin tốt đương nhiên sẽ hấp thụ được càng nhiều tri thức so với người khác.

Thế nên thoạt nhìn, việc bỏ tri thức ra khỏi thang đo sức mạnh của vũ trụ là hợp lý, bởi nó không phản ánh được trong chiến đấu. Chỉ có điều nếu nhìn kỹ lại, thì mối quan hệ biện chứng giữa tri thức và sức mạnh thực ra vô cùng chặt chẽ!

Một tồn tại mạnh mẽ sẽ hấp thụ được nhiều tri thức, và từ những tri thức đó, kẻ này sẽ chuyển hóa chúng thành lợi thế, tiếp tục gia tăng thêm sức mạnh cho bản thân và thế lực phụ thuộc. Một kẻ mạnh mẽ nhưng vô trí? Có! Đó là những tồn tại mới sinh ra đời, song theo thời gian, chúng sẽ điên cuồng học

tập mọi thứ có thể, để trở thành cường giả đích thực.

Nói một cách ngắn gọn, thật khó để có thể tưởng tượng những sinh vật tầng tám - hay nói cách khác là các chủ thần, rất một lũ óc chó! Những kẻ này luôn yêu thích chơi cờ vua n-chiều trong đầu, tìm cách dẫn dắt người khác vào "cục" của bản thân, rồi nghiền ép giá trị họ để tăng thêm "thế".

Tất nhiên sức mạnh và tri thức được đặt trong một mối quan hệ ràng buộc tỷ lệ thuận, thế nhưng nếu như xuất hiện một kẻ có một khối lượng tri thức vô cùng khổng lồ, tới mức cho dù là một chủ thần cũng khó có thể sở hữu được nhiều đến thế, và hắn lại yếu đuối vô cùng thì sao?

Theo lẽ thường thì chuyện này không thể nào diễn ra được! Cho dù là ở những nền văn minh tương đương với tầng tám, khi họ có khả năng truyền thẳng dữ liệu vào đầu sinh vật sống, cũng khó có thể truyền một lượng lớn kiến thức như thế được!

Những tồn tại yếu ớt như loài Goblin, khi bị nhồi nhét từng đó tri thức, thì sẽ chỉ có một số phận duy nhất là nổ tung đầu mà chết! Não bộ, hay thậm chí là linh hồn cũng chỉ có giới hạn theo từng cấp độ. Chẳng thể nào nhét một bể bơi vào trong cái cốc mà không khiến nó vỡ tan được!

Nhưng như đã nói, mọi thứ đều khả dĩ nếu như có sự can thiệp của chân thần. Rõ ràng việc Gatrix có được một phần tri thức khổng lồ đó là bất hợp lý, nhưng Elsa lại có thể nhét được chúng vào trong linh hồn Gatrix.

Cô có thể lợi dụng quyền năng của mình để gian lận cho Gatrix một ưu thế mà không thể hiện ra thành sức mạnh ngay lập tức, nhưng luật chơi giữa các vị thần không phải để lách một cách dễ dàng như thế! Gatrix đạt được ưu thế về tri thức, thì hắn phải tự lần mò trong đống ký ức ấy, giải mã và chuyển hóa chúng thành tri thức của mình.

Trong quá trình này, Gatrix sẽ dần dần trưởng thành, nạp được thêm càng nhiều càng nhiều nữa tri thức, cho tới khi "chín". Hoặc hắn thất bại, và chết đâu đó dọc đường! Cũng chẳng phải vấn đề gì với Elsa, bởi suy cho cùng, Gatrix cũng chỉ là một con cờ trên bàn cờ của cô mà thôi.

Quay trở lại với tri thức của Gatrix. Đối với những tồn tại ở tầng diện cao cấp, thì ký ức của Gatrix là một chuỗi đã được sắp xếp sẵn, kết quả nói chung là đã xác định trước. Thế nhưng với Gatrix thì mỗi một tri thức hắn giải mã được lại là một sự mới mẻ, một điều ngạc nhiên khác nhau.

Nó giống như đoán mặt sấp ngửa của đồng xu trước khi tung, và đoán số mặt của xúc sắc sau khi lắc vậy! Trong trường hợp một, biến cố hoàn toàn ngẫu nhiên và chưa hề xảy ra, không thể nào tiên đoán được. Còn với tình huống thứ hai, chỉ cần một chút khả năng đặc biệt là đã có thể nhìn chính xác được số mặt rồi - chỉ là đối với người thường thì nó vẫn có thể coi như ngẫu nhiên!

Có những tri thức Gatrix cũng chỉ biết dở khóc dở cười. Hoặc là chúng yêu cầu những vật liệu chỉ có ở thế giới đó mới có, hoặc là chúng khó có thể chuyển biến thành thực tiễn được. Nhưng lần này, hắn "tình cờ", hay do số phận đã sắp xếp sẵn, mà giải mã được một vật phẩm vô cùng đặc biệt!

Tên của nó là "Tưởng ký". Để có thể mô tả thì trước tiên chúng ta cần xếp nó vào loại vật phẩm gì đã. Thứ này có thể coi như một vật phẩm hàm chứa sự huyền ảo của thời - không gian, khi nó cho phép người cầm "nhìn" được những điều đã diễn ra trong quá khứ - miễn sao là còn một vật gì tồn tại được từ thời điểm cần xem.

Hãy lấy ví dụ như sau, nếu như Gatrix nhặt một mẩu xương ở ngoài hành lang lên, hắn sẽ có thể nhìn thấy toàn bộ cuộc đời của người đó, từ lúc sinh ra cho tới khi chết trên cái hành lang đó. Và nó không chỉ là góc nhìn thứ nhất, mà hắn có thể mô phỏng lại một khoảng không gian xung quanh người đó.

Đây là quyền năng của các chủ thần nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực thời - không gian, thế nên vật phẩm này hiển nhiên không thể nào có thể chế tạo dễ dàng được. Nó sử dụng pháp tắc rất nhiều, thế nên năng lượng không phải vấn đề, vấn đề là Gatrix có am hiểu đủ sâu về các pháp tắc để sử dụng nó không.

Không chỉ vậy, tài liệu để chế ra được vật phẩm này cũng là cả một vấn đề. Thật may là nó không yêu cầu chính xác những vật phẩm cụ thể gì, mà các thành phần chỉ cần hàm chứa những huyền ảo liên quan tới thời - không gian, ràng buộc trong một mô hình pháp thuật cổ ngữ đặc thù là được!

Gatrix sở hữu tri thức vừa đủ về pháp tắc, hắn cũng nắm rõ mô hình phép thuật để ghép các thành phần của Tưởng ký lại. Chỉ có điều, hắn chẳng có bất cứ thứ vật liệu nào trong tay có thể dùng để ghép nên Tưởng ký cả.

Chiếc nhẫn không gian của Gatrix có thể tạm coi là một nguyên liệu - mặc dù nếu như là cấp độ này thì hắn sẽ cần vài chiếc nhẫn liền mới có thể tạo thành một Tưởng ký dùng-một-lần. Nói như vậy là để thấy tri thức hắn vừa giải mã này trên lý thuyết rất là tuyệt, song thực tế thì chỉ là đồ bỏ mà thôi!t

Nếu như có thể tìm được đủ nguyên liệu để chế tạo ra thứ này thì sẽ rất là tuyệt, Gatrix thầm nghĩ! Chí ít, hắn cũng sẽ có thêm một góc nhìn khách quan hơn về thế giới này, chứ không phải bị xỏ mũi dắt đi lòng vòng như một con bò.

- Trông anh có vẻ không ổn lắm! Có vấn đề gì sao?

Taara vẫy vẫy tay trước mặt Gatrix, ra hiệu cho hắn tỉnh lại. Con Goblin giật mình, rồi mỉm cười.

- Không có vấn đề gì đâu! Thư viện này coi như vô dụng rồi. Chúng ta quay trở lại phòng trưng bày một cái để tôi sửa lại chiếc bảng.

- Anh định làm gì?

Gatrix nở một nụ cười tràn đầy nham hiểm.

- Thôi thì cái tầng này chỉ còn một phòng chúng ta chưa tham quan, là phòng thí nghiệm của Shazam. Đằng nào cũng đã lỡ rồi, thôi thì chúng ta qua đó

xem luôn một thể. Biết đâu tôi tìm được mấy thứ thú vị thì sao?

- Tại sao anh lại phải vừa đi vừa đặt tay lên đường như thế?

Taara tò mò hỏi. Cô nàng đang đi phía sau lưng Gatrix, trong khi con Goblin dùng tay rờ lên tường, xua đuổi đám sinh thể màu đen.

- Cô có còn nhớ căn phòng gương lần trước chúng ta đi qua không? Tôi nghi ngờ rằng trong tầng bốn này còn có thể có những căn phòng bí mật như thế nữa. Bản đồ của tôi được cung cấp có thể tham khảo, nhưng không thể tin tưởng một cách tuyệt đối được!

Gatrix hào hứng bừng bừng, hăm hở xoa nắn bức tường. Sự thực chứng minh, ngoại trừ căn phòng chứa gương có dấu hiệu rất rõ rệt là khung tranh đối diện, còn đâu cả cái tầng bốn này chỉ có ba căn phòng như Shazam đã vẽ sẵn cho hắn.

Điều đó khiến Gatrix không khỏi băn khoăn! Nếu như tấm bản đồ Shazam chỉ cho hắn là đúng, vậy thì căn phòng gương đó là cái gì? Nó là một không gian mới xuất hiện, sau khi Shazam đã bị bóng tối ép lui vào trong đại sảnh, hay là một thứ bí mật mà ngay cả lão ta cũng không nguyện ý tiết lộ?

Hơn nữa, những "dấu hiệu" chỉ hướng về phía căn phòng đấy cũng rất đáng nghi! Những giá sách hay bệ đá không bị bóng tối ăn mòn thì Gatrix còn có thể hiểu được, chứ những khung tranh này hoàn toàn không có bất cứ năng lượng nào tỏa ra cả. Vì lí do gì mà sinh thể màu đen này "bỏ qua" những khung tranh rùng rợn đó?

Gatrix liếc một cái giá đèn ba chân - thứ này cũng không bị ăn mòn. Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Tìm kiếm cơ quan

Hắn đưa tay lên vuốt ve những giá nến. Tất nhiên là chẳng còn mẩu nến nào trên những khung kim loại này cả. Toàn bộ các giá nến đều sạch sẽ, như thể chưa từng có một cây nến nào được cắm lên đây vậy!

Điều này càng khẳng định sự nghi ngờ của Gatrix! Hắn đã nhìn thấy những cây nến ở thế giới này - chúng vẫn sử dụng một thứ nguyên liệu tương tự như sáp ong. Khi đốt, chắc chắn sáp nến sẽ phải chảy ra và đông cứng lại ở đâu đó, chứ không thể sạch như chùi thế này được!

Ở đây xuất hiện hai giả thiết. Một là trước khi biến mất, đã có người nào đó dọn dẹp sạch sẽ, tới mức không còn một chút cặn sáp nào trên thân giá cả. Nghe thôi Gatrix đã khó có thể tưởng tượng ra được rồi, đặc biệt là khi những chiếc giá này có rất nhiều chi tiết rườm rà dễ bám cặn.

Tất nhiên, cũng không thể phủ nhận giả thiết này ngay lập tức được, bởi một hành động dù vô lý tới đâu, sau khi đã loại bỏ hết tất cả các trường hợp sai, thì nó vẫn là câu trả lời cuối cùng. Nhỡ đâu Shazam đã mệnh lệnh cho người hầu phải quét sạch sẽ sáp nến vì... dị ứng thì sao?

Trường hợp một có xác suất xảy ra khá thấp, và Gatrix nghiêng về tình huống thứ hai hơn. Đó là sinh thể màu đen đã từng bám lên trên giá nến, ăn mòn sạch sẽ tất cả mọi thứ, rồi rút lui và để lại chiếc giá sạch sẽ như thế này. Và giả thiết này nếu đúng, sẽ càng củng cố hơn cho luận điểm Gatrix đang chứng minh trong đầu.

Những sinh thể màu đen này ăn mòn có chọn lọc! Chúng cố tình bỏ qua một số chi tiết để phục vụ cho một mục đích gì đó. Ví dụ như những khung tranh kia có vai trò khuếch đại cảm giác sợ hãi trong lòng mỗi người, để gia tăng thêm uy lực của bóng ma sợ hãi.

Nếu như vậy, những chiếc chân nến này có tác dụng gì? Để thắp đèn? Thật vô lý, bởi ánh sáng sẽ chỉ khiến con người ta trở nên an tâm hơn, hoàn toàn phủ định giá trị của những khung tranh kinh dị kia!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Gatrix vẫn rút ra ba cây nến, cắm lên trên một chiếc đèn gần đó. Hắn châm lửa, rồi nhìn ngắm thứ ánh sáng bập bùng phát ra từ từng ngọn nến. Gatrix thậm chí còn cẩn thận thắp từng cây một, để xem có phải là mỗi cây nến khi cắm lên sẽ có hiệu ứng gì không.

Chỉ trong thoáng chốc, những sinh thể màu đen này như bị kích thích, chồm về phía nguồn sáng. Chúng nhanh chóng leo lên trên khung đèn kim loại, nuốt chửng ba cây nến và dập tắt thứ ánh sáng yếu ớt đó. Thế rồi sinh thể rút lui, để lại một cái chân đèn trống trơn tối om.

- Chí ít chúng ta có thể tạm khẳng định là những cây đèn này không phải để thắp sáng!

Gatrix nhún vai. Taara cũng gật gật đầu tán đồng. Chỉ sau một thời gian ngắn bắt cặp với Gatrix, khả năng tư duy của Taara đã được tăng lên đáng kể, ít nhất Gatrix không còn cần phải giải thích từng hành động cho cô nàng nữa.

- Như vậy vấn đề nằm ở chính những cái chân đèn này sao... Này Taara!

- Có chuyện gì?

- Tính từ cái chân đèn này, chúng ta sẽ chia nhau ra và đi về hai phía. Cứ thấy cái chân đèn nào thì cô thử xoay, vặn, kéo, ấn nó cho tôi! Biết đâu chúng ta sẽ kích hoạt được một cơ quan nào đó chăng?

- Nghe thú vị đấy!

Taara hơi ngẩn người, rồi hào hứng thực hiện. Chuyện này thật giống như một trò chơi tìm kho báu vậy, và nó khiến cô phấn khích không thôi. Taara nắm lấy chân đèn đầu tiên, thử cố hết sức để lay chuyển nó nhưng không thành công.

Gatrix ngoái sang nhìn cô nàng một cái, thấy không có vấn đề gì. Đến lúc này hắn mới bắt đầu nhảy lên tường, túm lấy một cái chân đèn để vặn vặn. Hình thể của hắn không cho phép bản thân có thể với tới những cây đèn này được, không như Taara chỉ cần vươn tay cái là tới.

Hắn buộc cây đèn pin bằng một chiếc khăn vòng qua đầu, giúp cho bản thân có thể duy trì nguồn sáng mà không sợ vướng tay vướng chân. Vừa kiểm tra cây đèn, Gatrix vừa suy nghĩ miên man. Nếu như giả thuyết về ăn mòn có chọn lọc của hắn là đúng, thì nó cũng có thể dùng để giải thích sự tồn tại của một số vật chất khác.

Gatrix từng để ý rằng tại sao trần nhà, tường hay sàn nhà chỉ bị đám sinh thể này bám lên, chứ không ăn mòn. Nếu như chúng ăn mòn có chọn lọc, vậy thì rất dễ hiểu, bởi chúng cần một cái "giá" đỡ. Sự tồn tại của Taara càng khẳng định luận cứ này, khi cô nàng đẩy được cửa ra mà lớp sinh thể màu đen vẫn bám lại trên cửa.

Trên thực tế, chính vì có sự tồn tại của Taara và bản thân hắn, nên Gatrix mới có thể khám phá ra được nguyên lý của lớp sinh thể màu đen này. Chứ nếu như là người thường thì chắc là đang vật lộn chống chịu lại sức ăn mòn của chúng rồi, đào đâu ra cơ hội mà khai thác nhiều vấn đề thế này.

Vậy thì những chiếc cửa tồn tại là có mục đích, cũng giống như những giá đèn này. Gatrix có thể đoán được sẽ có một công tắc nào đấy được kích hoạt khi lay chuyển chúng, thế nhưng cửa thì sao? Nếu như hai, à không ba cánh cửa bọn họ đi qua đều không có cấm chế gì, vậy thì cánh cửa thứ tư này nhất định phải có vấn đề!

Gatrix lại càng không tin cánh cửa đặc biệt đó nằm ở ba tầng dưới, là bởi ở nơi tầng hai và tầng ba hắn đi qua, Gatrix không thấy một cái chân đèn nào cả! Tất cả nguồn sáng hắn nhận được đều đến từ những khung cửa sổ hắt sáng vào, và những khung cửa sổ đó tồn tại để làm gì lại là một vấn đề đáng suy ngẫm tiếp theo!

Tại sao Gatrix không bận tâm tìm kiếm một dấu hiệu gợi ý nhắc nhở nào đó, mà lại phải dùng phương pháp mò mẫm như thế này? Đó là bởi đây không phải là trò chơi, lại càng không phải một câu chuyện nào đó, nơi người ta để lại manh mối cho người khác phát hiện căn phòng bí ẩn!

Thử nghĩ mà xem, nếu như chúng ta là chủ nhà, chúng ta có cần phải để lại một đống nhắc nhở, nhằm hướng dẫn bản thân biết nên kích hoạt cái gì, mở khóa ở đâu không? Đương nhiên là không rồi! Gatrix thậm chí sẽ bỏ qua bất cứ gợi ý nào tìm được, vì hắn khẳng định đó sẽ là bẫy!

Đối với trường hợp nghi ngờ có phòng chứa bí mật, thì cách an toàn và đáng tin nhất chắc chắn là "thảm thức tìm tòi" - nó có nghĩa là sờ loạn lên, không bỏ qua một góc nào cả! Giống như hiện tại hắn và Taara đang kiểm tra từng cái chân đèn đó.

Sau khi kiểm tra một lúc, bỗng nhiên trước mặt Gatrix xuất hiện một cái hốc! Hắn nghe rõ có tiếng động cơ chạy ầm ầm bên trong tường, và rồi một đoạn tường từ từ kéo lên. Bên trong cái hốc đó là một chiếc chìa khóa được trạm chổ rất tinh xảo.

Gatrix nhanh tay chộp lấy chiếc chìa, mặc dù cũng chẳng có sinh thể màu đen nào thèm đoái hoài tới chiếc chìa khóa này cả. Nó đang tỏa ra một thứ ma lực dìu dịu, là ma lực hệ mộc, cũng là thứ ma lực tộc Tiên sở hữu nhiều nhất.

Hắn ngoái lại phía sau, nhìn về phía lớp sinh thể màu đen đang che phủ chỗ đáng lý là cánh cửa phòng thí nghiệm. Thiết kế như thế này thì cũng khá hợp lý rồi đấy, Gatrix thầm nghĩ! Hơn nữa, vị trí của cơ quan mở hốc cũng chính là chiếc chân đèn nằm cạnh cái hốc đó.

Taara tò mò nhìn vào chiếc chìa khóa trong tay Gatrix - cô nàng chính là người vặn được cái chân đèn để kích hoạt cơ quan.

- Chiếc chìa khóa này dùng để mở cánh cửa phòng thí nghiệm sao?

- Tôi đoán là vậy! Cứ thử xem thế nào đã!

Cả hai bước dần về phía cửa, và Gatrix như mọi khi, xua tán hết lớp sinh thể màu đen đi. Phòng thí nghiệm của Shazam có lối vào khá nhỏ, chỉ vừa một cánh cửa mà thôi. Cũng giống như hai cánh cửa kia, nó đã bị lớp sinh thể màu đen ăn mòn hết màu nước bám bên trên, chỉ còn để lại những thịt gỗ nhàn nhạt.

Họ nhìn nhau một cái, rồi Taara đưa tay lên, định chạm vào cánh cửa. Ngay lập tức từ bên trên cánh cửa đó xuất hiện một mô hình phép thuật vô cùng phức tạp, ngăn chặn lại bàn tay của Taara, không cho cô tiến thêm dù chỉ là một chút.

Với mô hình này thì Gatrix vẫn có thể giải mã được, nhưng sẽ tốn rất nhiều thời gian. Thay vào đó hắn có thể sử dụng chiếc chìa khóa này, hơn nữa chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, Gatrix có thể cảm nhận được sự đồng điệu về ma lực giữa chiếc chìa khóa và trận pháp bảo hộ cánh cửa.

Hắn đưa chìa khóa cho Taara.

- Cô thử cầm nó để mở cửa xem! Tôi đứng lui ra đằng kia.

Taara nhận lấy chiếc chìa, đưa nó lại gần trận pháp. Chiếc chìa sáng dần dần lên, cho tới khi chạm vào trận pháp thì tỏa sáng mãnh liệt! Gatrix có thể thấy mô hình phép thuật bắt đầu chuyển động, giống như những bánh răng cực kì tinh tế bên trong một cỗ máy vậy.

Sau khi biến đổi một lúc, trận pháp dần dần tan rã, bị hút vào bên trong chiếc chìa. Taara chờ thêm một chút, khi thấy không còn vấn đề gì thì mới đưa tay vặn nắm cửa. Cả hai đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ có bẫy rập gì đó bên trong phòng, nhưng cuối cùng lại chẳng có gì cả.

Taara bước vào trước, rồi tới Gatrix sau khi đã được cô nàng thông báo an toàn. Căn phòng này khá nhỏ, với một chiếc bàn khổng lồ đặt ở chính giữa. Sàn nhà được trải thảm lông rất sang trọng, và ở góc phòng còn có một lò sưởi nữa.

Chiếc lò sưởi này cũng vận dụng nguyên lý mà Gatrix chế tạo ra trên chiếc xe ngựa, đó là sử dụng một viên đá nguyên tố hệ lửa để làm động lực điều chỉnh nhiệt độ phòng. Gatrix gật đầu thừa nhận, đây mới đúng là phòng thí nghiệm mà một học giả nên có.

Lò sưởi được chế tạo bằng công nghệ phép thuật, vừa điều chỉnh nhiệt độ tốt, vừa không làm hại thảm. Bàn thí nghiệm thì đặt vô số các loại lọ thủy tinh chứa nhiều thứ chất lỏng khác nhau, đấy là còn chưa kể tới những cuốn sổ ghi chép kết quả thí nghiệm xếp đầy những giá sách bằng gỗ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: J.O

- Đưa cho tôi chiếc chìa khóa, Taara!

Cô nàng không hiểu Gatrix muốn làm gì, nhưng cũng đưa khóa cho hắn. Chỉ thấy Gatrix múa may một chút, và trận pháp bảo hộ cánh cửa lại xuất hiện, ngăn chặn sinh thể màu đen không thể xâm thực căn phòng này. Nãy giờ hắn phải đứng ngoài cửa, để tránh cho lũ dịch nhầy đó có thể xâm chiếm vào bên trong phòng.

Gatrix giẫm giẫm chân lên trên thảm, cảm nhận một cảm giác khác lạ hơn hẳn so với khi bước ngoài kia. Như đã nói, lớp sinh thể màu đen đó ăn hết mọi thứ trên sàn, chỉ chừa lại chính cái sàn lát đá đó. Và mỗi bước chân của Gatrix đều khiến lũ sinh thể lùi lại, để lộ ra một khoảng gạch màu nâu lạnh ngắt.

Gatrix không rõ là Shazam đã cung cấp tri thức, hay những người ở vùng đất Shazam đặt mua chỗ gạch này có sự phát triển, nhưng nung gốm và gạch cũng thể hiện một bước phát triển khá dài trong văn minh xã hội. Chí ít, công nghệ để chế tạo ra một miếng gạch ốp này cũng không hề đơn giản, chưa kể tới vôi vữa để xây thành nữa.

Có những thứ xung quanh ta, tưởng chừng như là thông thường, là lẽ tất nhiên, song kỳ thực chúng hàm chứa rất nhiều tinh hoa tri thức cô đọng lại. Vấn đề là chúng ta có thể nhận ra được không mà thôi!

Gatrix cầm một chiếc lọ thủy tinh lên, lắc nhè nhẹ, ngắm nhìn thứ chất lỏng sóng sánh bên trong đó. Những thứ dung dịch này trông có vẻ thú vị đấy, và đống bút ký kia càng khiến hắn tò mò hơn. Gatrix đưa tay tháo viên đá nguyên tố hệ lửa ra, ném vào trong góc phòng.

Nó đã hết ma lực rồi, có kích hoạt cũng chẳng còn tác dụng. Thay vào đó, Gatrix móc ra một viên đá khác, lắp vào rãnh trên lò sưởi. Hắn đưa tay vặn một cái núm xoay cạnh đó, và viên đá này lập tức sáng lên dìu dịu.

Hơi ấm tỏa ra từ nó khiến căn phòng trở nên sáng sủa sống động hẳn lên. Gatrix vươn vai khoan khoái, thả mình lên trên một chiếc ghế sô pha dài bằng nhung đỏ với thân ghế được mạ vàng diêm dúa. Taara cũng ngồi xuống một chiếc ghế ở đối diện hắn.

- Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi đôi chút, nghiên cứu đống tài liệu này xem. Cô có thể đọc giúp tôi những cuốn sách này viết gì được không?

- Rất vui lòng!

Taara rút một cuốn sách trên giá ra, trong lúc Gatrix lấy ra đồ ăn từ nhẫn không gian. Cô nàng có vẻ rất tò mò khi thấy những bánh trái mà hắn biến ra từ không trung.

- Thứ này gọi là gì thế? Trông nó đẹp quá!

- Nó là một loại bánh kem ngọt, tên thì cứ gọi tạm là Tiramisu đi! Thật tiếc là cô không thể ăn, vì cô làm gì có đầu!

- Hừ hừ, tôi có cảm giác là mình có thể ăn được! Sao lại thế nhỉ?

Taara cầm chiếc bánh lên, bẻ ra một mẩu nhỏ rồi đút vào khe hẹp bên trên chiếc mũ. Trong cái nhìn ngạc nhiên của Gatrix, âm thanh vui sướng của cô nàng reo lên từ bên dưới chiếc mũ giáp!

- Ô hô, tôi làm được rồi này! Vị của nó ngọt thật, ngon quá đi mất!

Gatrix im lặng mất vài nhịp, rồi quyết định từ bỏ. Trạng thái chồng chập sinh tử này quá khó để hắn có thể lý giải lúc này, và tìm hiểu được nó cũng chẳng giúp ích gì cho tình trạng hiện tại của bọn họ. Thay vào đó, nếu như chấp nhận Taara có khả năng dị thường gì đấy thì chẳng phải sẽ đơn giản hơn sao?

- Cô có... uống luôn được không?

- Tôi không biết, để thử xem!

Taara cầm tách trà nóng lên, ngửa đầu rót xuống cái khe. Nước trà nóng chảy ướt hết cả mảng ngực trắng hồng của cô, tạo nên một sự gợi cảm nảy sinh từ cái ngờ nghệch đáng yêu của cô nàng! Chỉ tiếc rằng trước mắt cô là một cục đất đúng nghĩa, chẳng biết thưởng thức cái đẹp gì cả!

- Uống thế này thật là bất tiện, có điều tôi vẫn uống được đấy!

- Nếu vậy thì dùng cái này đi!

Gatrix lấy ra một cái ống sậy, đưa cho Taara. Nó là một cái thân cây cỏ rỗng ruột, được làm sạch và dùng như ống hút thôi, chẳng có gì đặc biệt. Hắn vót một ít những chiếc ống này để nuông chiều hai thành viên còn lại trong những bữa tiệc sinh tố, vậy mà giờ chẳng còn người nào ở bên cạnh hắn cả!

- Thứ này là cái gì thế?

- Nó gọi là ống hút. Cô ngậm một đầu trong miệng, đầu còn lại cắm vào bên trong nước trà, rồi cứ thế mút lên thôi!

Taara thử áp dụng theo, và reo lên mừng rỡ!

- Ồ được rồi nè! Cảm ơn anh nhiều nha! Anh đúng là một người thần kỳ, cái gì cũng có thể biến ra được!

- Tiện thể, tôi muốn hỏi một vấn đề hơi tế nhị chút! Cô có bao giờ ra mồ hôi, hay cần bài tiết gì không? Ví dụ như đau bụng hay buồn tiểu chẳng hạn?

Taara hơi ngừng lại công cuộc tàn phá đồ ăn của mình. Dù rằng cô nàng không có đầu, nên không thể nào "đỏ mặt" được, nhưng cái mảng da trước ngực và cổ của cô đỏ lựng lên thì không thể nào thoát được khỏi con mắt của Gatrix!

- Cái này... thú thật là tôi chưa từng có cảm giác ấy! Tôi cũng không thấy mệt mỏi hay bệnh tật gì hết, lạ thật nhỉ?

- Chuyện này cũng bình thường thôi. Dù sao nó cũng chẳng thể nào lạ bằng chính bản thân trạng thái hiện tại của cô. Những cái râu ria vặt vãnh như ăn được dù không có đầu, hay không bài tiết vân vân... chỉ có thể coi là hệ quả ăn theo thôi.

Gatrix lấy ra một chiếc gối, rồi duỗi lưng trên ghế sô pha, đầu tựa vào gối. Hắn tiện tay nhấc một chiếc hộp trên bàn, đồng thời nói với Taara.

- Khi nào ăn xong thì cô hãy bắt đầu đọc cho tôi nghe đống sách ấy nhé!

- Không vấn gì, tôi ăn xong rồi đây!

Trong lúc Taara loay hoay lật cuốn sách vừa rút ra, Gatrix cầm chiếc hộp lên và nhìn. Nó được làm từ một loại gỗ nào đó trông rất kì lạ, giống như gỗ chết khô để lâu ngày vậy. Bên trên nắp hộp, Gatrix nhìn thấy biểu tượng đầu lâu một con quạ được khắc bên trên.

Hắn cau mày, nhìn chằm chằm vào cái dấu triện này. Không hiểu vì sao Gatrix nhìn thấy biểu tượng này thấy quen lắm! Hắn tiếp tục mở hộp. Bên trong đó là một ống thủy tinh rỗng, và nó cạn sạch tới mức Gatrix không thể nhìn thấy bất cứ dấu vết nào của chất lỏng đã từng nằm bên trong nó.

Hắn chỉ thấy trên chiếc ống thủy tinh này được khắc bằng một loại công nghệ nào đó cho nét rất mảnh, và mỏng nữa. Gatrix chỉ hơi cảm thấy gờn gợn khi chạm lên vết khắc, chứng tỏ thứ công nghệ vẽ nên được những hình này chắc chắn không đơn giản!

Trên thực tế, Gatrix đã lập tức liên tưởng tới công nghệ laser, nhưng gạt phắt đi trong đầu! Thế giới này chuộng ma pháp và đấu khí, trong khi tia laser là thành tựu rất lớn ở phương diện khoa học kỹ thuật. Nếu như phải tạo ra từng đó thứ linh kỉnh để bắn laser, Gatrix khẳng định đám pháp sư ở đây dùng một đầu mũi kim ma thuật còn hơn.

Vấn đề ở chỗ độ sâu của nét khắc này cực kì đều, đều tới mức ngoại trừ máy móc tính toán ra thì Gatrix khó lòng tin tưởng đây là một người có thể vạch nên. Khắc nông thì dùng một đầu kim sắc nhọn cứng rắn là được, nhưng đều tay như này thì yêu cầu về cấp độ khống chế cơ thể đối với người thợ là không hề nhỏ.

Những kẻ tu luyện chấn động, như Cyrax chẳng hạn, ở thành tựu cực cao mới có thể khống chế cơ thể ở cấp độ tinh vi như thế này. Gatrix cũng đã gặp nhiều loại công pháp trên Avalon, và phần lớn chúng đều theo đuổi uy lực mạnh mẽ, chứ ít khi quan tâm khả năng khéo léo điều khiển cơ thể thế này.

Suy đi nghĩ lại thì Gatrix vẫn thấy giả thuyết hình vẽ được khắc trên chiếc lọ này được chế tạo từ công nghệ laser mới đúng, song hiện tại hắn còn chưa dám khẳng định điều gì. Không chỉ vậy, bản thân cái hình vẽ này cũng khiến hắn cảm thấy bất an.

Trên thân chiếc lọ đó, theo bố cục một phần ba tính từ trên xuống, đó là hình một cái vòng tròn. Không, chính xác hơn là hình một con rắn đang nuốt chính cái đuôi của mình, tạo thành một vòng lặp vô tận.

Đây là một biểu tượng rất đặc thù, nó đại diện cho sự vĩnh cửu, vòng lặp tuần hoàn, khi con rắn sẽ mãi mãi xoay vòng vòng, tìm cách nuốt gọn cái đuôi

của mình. Ngoài ra, nó còn có thể được dùng làm đại diện cho nguyên tố thủy ngân nữa, do đặc tính kim loại lỏng của mình.

Gatrix ngay lập tức ném ý nghĩa thứ hai ra khỏi đầu. Thứ nhất, thủy ngân không phải là kim loại lỏng duy nhất trong vũ trụ này, thế nên khiên cưỡng nó vào hình tượng rắn nuốt đuôi là không đúng. Chưa kể chắc gì trong cái văn hóa tạo ra hình vẽ này, hình tượng đó đã gán được cho thủy ngân?

Thứ hai, nếu như thứ bên trong chiếc lọ này là thủy ngân, thì Gatrix sẽ biết ngay. Thứ kim loại đó có đặc tính là nhiệt độ bay hơi thấp, và cực kì độc hại. Để bảo quản nó thì chắc chắn không phải dùng một cái nút bằng gỗ ấn lên trên thế này!

Gatrix thậm chí còn hơi khó hiểu, khi tạo ra chiếc lọ này thì cần một loại công nghệ rất hiện đại, nhưng nút chai thì trông thô sơ vô cùng. Chẳng lẽ tạo ra một cái nắp xoay xoay khó thế sao?

Hành động này trên thực tế là cực kì liều, nhưng sự mâu thuẫn giữa vỏ lọ và cái nút khiến Gatrix không khỏi tò mò về thứ bên trong lọ. Có vẻ như thứ đã từng bên trong chiếc lọ này không độc hại, nó còn có một mùi thơm nhè nhẹ là đằng khác.

Và lại một lần nữa, Gatrix thấy mùi hương này quen thuộc vô cùng! Song dù có cố gắng tới đâu, hắn cũng không tài nào nhớ ra được đã ngửi thấy thứ này ở chỗ nào! Có lẽ nó nằm trong vùng ký ức đã mất chăng?

Ở phần cuối của chiếc lọ, Gatrix nhìn thấy hai ký tự được khắc một cách bay bướm, như thể một chữ ký nháy vậy. Hắn không biết chúng là ngôn ngữ gì, có điều hắn lại hiểu được ý nghĩa của hai ký tự này.

J.O.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Trượt dài

Cyrax chống cánh tay phải lên trên tường, vừa đi vừa tựa trọng lượng toàn thân lên cánh tay đó. Hắn đã cố hết sức để kìm nén lại những cảm xúc tiêu cực trong lòng, nhưng những thứ này càng đè nén thì lại càng phát triển.

Sự phản bội của Jane khiến hắn bực bội không thể tả - theo góc nhìn của Cyrax, đó chính là phản bội! Hắn đã vì cô nàng mà vất vả như thế, vậy mà Jane lại xua đuổi hắn? Cyrax không phải thằng ngu, khả năng nhìn mặt đoán ý của hắn tuy không bằng Gatrix song cũng không tệ!

Trên thực tế, Cyrax khá ngạc nhiên khi hắn không ra tay bóp chết Jane ngay lúc ấy! Có quá nhiều cảm xúc phức tạp trong lòng hắn lúc này, nên Cyrax cũng không rõ rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà hắn quyết định bỏ qua cho cô nàng.

Cyrax ngồi thụp xuống, tựa lưng vào tường, thở hổn hển. Thứ dịch nhầy màu đen này vẫn đang cố gắng ăn mòn cơ thể hắn, có điều chúng quá yếu ớt với cường độ thân thể của Cyrax lúc này. Chỉ là cảm giác nóng nóng ran rát này khiến cho tâm lý vốn đã bất ổn của Cyrax càng thêm hỗn loạn!

Hắn gầm lên, đấm vào tường đánh rầm một cái! Cú đấm khiến cho lớp sinh thể lõm vào một mảng, và Cyrax còn nghe thấy tiếng đất cát vỡ tan bên dưới cái màng màu đen ấy. Nhưng cũng chính bằng bàn tay phải này, Cyrax cảm nhận được đất đá đang dần dần hồi phục trở lại, đẩy lùi tay hắn ra.

Sự hỗn loạn khiến Cyrax chẳng thể nhớ được tấm bản đồ mà Shazam đã vẽ ra cho hắn nữa. Hắn cũng không muốn quay trở lại đại sảnh chính - nghĩ tới cái cảnh phải nhìn mặt con bé lươn lẹo đó mà Cyrax lại cáu tiết. Mà rốt cuộc thì hắn ở đây để làm cái quái gì thế nhỉ?

Cơn đau đầu ập tới, khiến đầu óc hắn nặng trịch như kẻ say rượu. Mẹ kiếp, sao lại đau thế này cơ chứ! Cyrax gào lên, chọc cả bàn tay phải vào trong đống dịch màu đen, kéo người hắn đứng lên. Hắn không biết mình cần làm gì nữa, nhưng cứ đi thì kiểu gì cũng sẽ vỡ ra thôi!

Trong đôi mắt mờ mờ nhìn một hóa ba của mình, Cyrax nhìn thấy có kẻ nào đó đang xuất hiện ở góc khuất bên kia hành lang. Hình thể của nó cũng khá cao, trông đô con, và đặc biệt là đội một chiếc mũ cắm đầy đinh đang rỉ máu.

Kẻ đầu đinh này kéo theo phía sau là một con dao rất to, giống như thể chúng ta phóng to chiếc dao phay lên gấp mười lần vậy! Khi nhìn thấy Cyrax, kẻ lạ đầu này lập tức chạy hùng hục tới, tạo nên một tiếng rít sởn da gà do dao bị mài xuống đất.

- Mẹ kiếp! Ồn ào đéo chịu được! Súc vật!

Cyrax rủa to, mắt hằn lên những vện máu như một con trâu nước phát điên. Hắn phóng đi như một viên đạn thịt, tông thẳng về phía kẻ đầu đinh. Hai khối thịt tràn đầy cơ bắp đâm sầm vào nhau, tạo nên một tiếng nổ trầm đục mà tê hết cả răng!

Cyrax là kẻ chiến thắng trong cuộc đọ sức lần đầu này. Hắn húc bay kẻ khổng lồ dễ cao tới cằm hắn đi như đứa trẻ sút một cái lon rỗng, khiến gã đầu cắm đinh bắn dính cả vào tường. Cyrax vung tay phải lên, đấm cật lực vào cái mũ găm đầy đinh đấy.

Bàn tay phải của Cyrax không phải là da thịt thông thường, mà là bóng tối kết tinh lại, thế nên dù có bị bao nhiêu đinh găm vào đi chăng nữa, nó cũng

chẳng gặp tổn thương mảy may. Trái lại, đòn đánh nặng nề đó của Cyrax khiến cho con quái vật bị đập lõm cả một mảng đầu vào.

Con quái vật này cũng không vừa. Nó dùng tay nhấc chiếc dao phay khổng lồ lên, chém thẳng về phía sườn trái Cyrax. Nếu như đây là người khác thì chắc chắn sẽ không khỏi luống cuống chân tay khi nhìn thấy khối vũ khí đó đập về phía mình, song đây lại là Cyrax.

Cyrax sở hữu một bản năng sinh tồn tới mức hư cấu, khi sự nhạy bén của hắn thậm chí còn có lúc vượt quá cả lượng tri thức bản thân sở hữu. Nếu như cần phải dùng một từ ngữ để tả chính xác, thì có lẽ nó cũng phải bá đạo không thua gì tri thức truyền thừa của các chủng tộc thú nhân!

Chỉ thấy Cyrax thò tay trái ra trước cả khi lưỡi đao đi được nửa đường! Hắn túm chạy lấy cổ tay của con quái vật, thúc một đầu gối vào lồng ngực nó, để lại vết lõm sâu hoắm nơi xương ức. Cyrax đã được Gatrix dạy về các vị trí hiểm yếu trên cơ thể.

Thông thường khi chiến đấu, trừ phi cần thiết sát sinh, còn không Cyrax sẽ tìm cách né trách những vị trí này. Bởi với cường độ thân thể của hắn lúc này, chỉ cần có thể tiếp xúc những vị trí yếu ớt đó, kiểu gì cũng sẽ có án mạng!

Tuy nhiên Cyrax hiện tại lại là một kẻ tàn nhẫn và hung tợn hơn bình thường rất nhiều! Những ngón đòn bình thường Cyrax không bao giờ dùng, giờ lại được trút như mưa lên người con quái vật. Nào là bẻ khớp khuỷu tay, đánh vào vùng xương ức, huých cùi chỏ xuống yết hầu, cho tới lên gối giữa hai chân!

Có thể nói, nếu như đối thủ trước mặt Cyrax là người, vậy thì kẻ này ắt hẳn đã chết cả chục lần rồi! Chết vì quá đau đớn, chết vì xuất huyết trong, chết vì tắc máu lưu thông. Cho tới lúc Cyrax ngừng tay, thì con quái vật giờ chỉ như một cái đống giẻ rách, nằm èo oặt bên dưới nền đất đen ngòm.

Cyrax thở hồng hộc, mồ hôi chảy từng hột lăn dài trên bắp thịt. Chiến đấu đem lại cho hắn một khoái cảm không ngờ, và nó khiến tầm mắt của Cyrax trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều. Hắn thèm muốn những sự kích thích trong một cuộc đi săn như vậy, thế nên Cyrax đá đá chân vào đống thịt nhão trước mặt.

- Ê này, dậy đi! Mày chết rồi à? Sao yếu thế? Tao còn chưa đủ hứng nữa kìa!

Dường như đầu đinh lắng nghe được lời thỉnh cầu của Cyrax, khi nó lập tức thò tay ra nắm chặt lấy cổ chân của Cyrax! Con dao phay đang cắm ngập dưới đất cũng tự động bay vọt lên, rơi vào tay còn lại của nó.

Cyrax cười nhạt, thò hai tay ra kẹp chặt lưỡi dao đang bổ về phía mình. Hắn chống cái chân đang bị tóm xuống đất, rồi co giò sút một phát thẳng vào cái đầu găm đinh. Đôi chân của Cyrax như thể thép nguội vậy, bởi vì chẳng có vết đinh nào găm trên đó cả, trong khi đống đinh trên đầu con quái vật lại bị oằn đi trông thấy.

Đồng thời, lực của cú sút mạnh tới nó xé rách cái đầu đó ra khỏi cơ thể, lăn đi lông lốc một đoạn. Đống thịt bất quy tắc nằm dưới đất bật nhào lên, giống như thể một con rối bị giật dây vậy. Nó phóng ra khỏi Cyrax, "lăn" về phía cái đầu.

Cyrax tựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, cười giễu cợt trong lúc con quái vật này hồi sinh. Qua khóe mắt, hắn nhìn thấy có thêm càng nhiều đầu đinh đang xuất hiện ở hai bên đầu hành lang. Sự phấn khích lan tràn ra khắp cơ thể Cyrax, khiến hắn không khỏi cười lớn!

- Vào hết đây, lũ súc vật! Để bố mày dạy cho chúng mày thế nào là chiến đấu!

Cyrax nhảy lên, giẫm một cái vào vị trí bộ ngực con quái vật đầu đinh. Tội nghiệp con quái vật, khi nó còn chưa hồi sinh hoàn toàn đã lại ăn một đòn chí mạng như vậy! Gã khổng lồ mượn lực nhảy, bay về phía một con đầu đinh ở gần.

Hắn giơ chân lên, chủ động đạp trước vào một bên mặt của lưỡi đao, ép cho nó hướng xuống đất. Cả hai ngã lăn bổ nhào vào nhau, lộn lộn vài vòng, húc đổ thêm vài con đầu đinh nữa trước khi dừng lại. Ngay lập tức, một trận mưa dao bổ xuống từ trên đầu hắn, tối tăm mặt mũi!

Máu tươi bắn lên tung tóe khi những lưỡi dao đó ghim lên trên tấm lưng to như cái phản của con đầu đinh. Trong khi đó, Cyrax nằm bên dưới con quái vật tội nghiệp, dùng tay phải khóa chặt cánh tay trái đang nắm dao của nó.

Hắn thu người lại như một quả bóng, lăn ra khỏi màn bổ thịt - Cyrax không chắc cái cơ thể đó có thể chịu thêm được bao nhiêu nhát dao nữa! Đúng như hắn dự đoán, những lưỡi dao phay khổng lồ ngay lập tức chẻ khối thịt đó ra thành mấy mảnh!

Cyrax tiện tay nhấc thanh dao phay lên. Nãy hắn đã bẻ luôn nó khỏi con quái vật, còn bẻ sâu như nào thì cứ nhìn cái bàn tay đang nằm còng queo dưới đất là có thể hiểu được. Hắn không quen lắm với việc sử dụng vũ khí dạng này, nhưng để đánh với mấy con quái vật cơ bắp này thì quá đơn giản!

Hắn vung dao ngăn cản một cú chém chết người từ con quái vật trước mặt, rồi giơ chân đạp một cái vào ngực nó, khiến nó bắn lui về phía sau. Tiếp đến, Cyrax xoay người, lách sang một bên, né đi một đường đao xé gió khác, rồi nhẹ nhàng lách dao chặt bay đầu con quái vật!

- Nhiều hơn! Nhiều hơn nữa!

Cyrax hét to. Hắn dùng bàn tay phải nắm lấy đầu một con quái vật, dập nó vào tường. Không chỉ vậy, Cyrax còn vận dụng khả năng đồng hóa của bóng tối, tìm cách nuốt chửng những sinh vật kỳ dị này! Và hắn thành công!

Cơ thể con quái vật đó dần dần bị bóng tối xâm chiếm, ăn mòn... à không là hoàn nguyên, rồi chảy ngược về cơ thể Cyrax. Cảm giác này còn kinh khủng hơn cả đạt cực khoái, khi toàn thân Cyrax bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, mắt trợn ngược lên, nước dãi chảy ròng ròng không thể kiểm soát.

- Tuyệt... tuyệt quá... nhiều hơn nữa!

Cyrax rên rỉ trong cổ họng, hồn nhiên không biết rằng bóng tối đã lại một lần nữa lan ra khắp cơ thể hắn. Ngay cả ranh giới bằng phong ấn thần thánh của Jane giờ cũng chẳng còn sót lại bất cứ một dấu hiệu nào trên người hắn cả!

Một con quái vật đầu đinh khác lao tới, tìm cách giải cứu bạn mình. Cyrax chẳng thèm nhìn về phía nó, mà chỉ vươn cánh tay trái ra. Cánh tay màu đen này của hắn bỗng nhiên dài ngoằng lên, phóng vọt về phía con quái vật đấy, quấn chặt lại như thể một sợi dây thừng.

Không chỉ là cánh tay trái của Cyrax, mà từ trong người hắn, vô số những sợi dây màu đen bay vọt ra, xỏ xuyên qua người lũ quái vật đầu đinh. Bằng mắt thường cũng có thể thấy cơ thể chúng dần dần bị "hắc hóa", phân giải trở thành năng lượng bóng tối, nhập trở lại cơ thể Cyrax.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Viên ngọc thanh tẩy

Khi Cyrax thoát ra khỏi trạng thái cực khoái, thì trong cái hành lang này chẳng còn một chút dấu vết nào của đám đầu đinh nữa. Ngoại trừ những con dao phay nằm rải rác khắp mặt đất, chứng minh rằng sự tồn tại của đám đầu đinh không phải là do Cyrax tưởng tượng ra.

Hắn rít lên một hơi khoan khái, rùng mình nhè nhẹ. Hắn muốn nhiều hơn nữa. Cái cảm giác đói khát này thật khó có thể kiềm nén được, đặc biệt là khi Cyrax đã nếm trải qua hương vị của sự "đầy bụng". Sức mạnh của Cyrax tuy thể hiện một phần bản chất của bóng tối, nhưng bản nguyên của một nguyên tố không phải muốn dùng là dùng như vậy!

Giống như câu nói nổi tiếng "Khi ngươi nhìn xuống vực sâu, thì vực sâu cũng đang nhìn lại ngươi", Cyrax có thể thoải mái sử dụng bản chất của bóng tối, thì hắn cũng nên thừa nhận một cái giá nào đó! Hoàn nguyên là một năng lực kinh khủng, cũng giống như hủy diệt của Gatrix vậy.

Thế nên cái giá của Cyrax là, hắn cũng lĩnh nhận nhiệm vụ của bóng tối luôn, đó là "hoàn nguyên" tất cả vật chất trở thành bóng tối! Cơn đói mà hắn đang phải chịu đựng thật ra chỉ là sự lầm tưởng của hắn. Nó không phải là cơn đói thật sự, mà là khao khát được biến mọi thứ trở về bóng tối.

Khao khát này rất khó để diễn giải ra cho một phàm nhân hiểu, thế nên nó thể hiện dưới dạng cơn đói. Nó cồn cào, khủng khiếp hơn cả thói phàm ăn của loài Goblin, bởi hai sự việc có bản chất cấp độ hoàn toàn cách xa nhau.

Nói ngắn gọn là khao khát của Cyrax lúc này rất lớn, và nó lấn ất toàn bộ lý trí của hắn. Toàn thân gã khổng lồ giờ tràn ngập trong màu đen, và nếu nhìn kỹ thì có thể thấy những đường vân màu vàng tối vẽ lên khắp người hắn.

Những họa tiết này có quy luật rất kỳ ảo, dường như chúng đang muốn thể hiện một pháp tắc gì đó của vũ trụ vậy. Chỉ tiếc rằng Cyrax chẳng thèm nhìn lên cơ thể hắn đã biến đổi ra sao lúc này, và lại càng không có ai có cơ hội những đường vân ấy!

Nếu như thật sự có một kẻ dám đứng trước mặt hắn lúc này, Cyrax sẽ chẳng ngại ngần gì lao tới tấn công người đó. Cơ thể hắn hiện tại có thể coi là bất tử, khi chỉ cần hấp thụ được nguyên tố bóng tối là nó sẽ hồi phục được.

Không chỉ vậy, bản thân Cyrax có thể coi như một cỗ máy giết chóc được rồi, khi hắn am hiểu rất nhiều các loại kỹ thuật chiến đấu khác nhau. Chỉ tiếc là hắn không thể sử dụng Chấn động được nữa, chứ không thì hậu quả sẽ còn kinh khủng hơn rất nhiều!

Trong trường hợp mọi người đã quên, thì cơ thể tạo nên từ nguyên tố của Cyrax không thể chịu nổi cường độ phá hoại quá lớn của Chấn động. Chỉ cần hắn dám sử dụng công pháp này, cơ thể hắn sẽ phân giải ngay lập tức!

Tất nhiên nếu như để yên một lúc thì cơ thể hắn rồi sẽ ngưng tụ trở lại, thế nhưng trong thời gian đó, Cyrax không có khả năng gây ra sát thương! Không chỉ vậy, ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết, là nếu như Cyrax chịu những đòn tấn công thần thuật hoặc hệ ánh sáng trong lúc đang ngưng tụ thì hiệu quả sát thương sẽ tăng gấp bội!

Vậy là một con quái vật mới toanh đã ra đời, sau khi hấp thụ hết những con quái vật canh gác tầng một. Nó có hình dạng giống một con người, chỉ có điều toàn thân nó gần như đen ngòm, và sau lưng mọc ra mấy cái xúc tu ngoe nguẩy như thể đang chực chờ con mồi.

Con quái vật mang tên Cyrax đó bắt đầu bước từng bước về phía trước, tìm kiếm trong bất định một mục tiêu mà ngay cả nó cũng không biết là gì. Không hiểu sao cảnh này nhìn cứ quen quen, giống như thể nó đã diễn ra một lần nào đó vậy?

Nó bước một lúc rất lâu, hay rất nhanh, nó cũng chẳng biết nữa! Thời gian, không gian, sự vật đều trở nên vô nghĩa với con quái vật lúc này. Nó chỉ biết bước đi mãi trên cái hành lang đen ngòm dài vô tận này, với ánh sáng duy nhất đến từ bên cửa sổ hắt vào.

Thực chất Cyrax không cần ánh sáng để có thể nhìn trong bóng tối. Hắn là bóng tối, hay đúng hơn là một phần của bóng tối mà. Tuy nhiên có lẽ do chưa đồng hóa hoàn toàn, nên Cyrax vẫn thích dựa vào các giác quan của phàm nhân hơn.

Nó quay sang bên phải, nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ đó. Con quái vật đã từng thử tìm cách ăn mòn phần cửa đó, nhưng thất bại. Nó còn chẳng

thể để lại một vết nào trên bề mặt kính, chứ đừng nói tới việc đánh vỡ.

Thế là nó tiếp tục di chuyển, sau khi đã lãng phí kha khá thời gian vào nỗ lực vào việc đánh vỡ bức tường không gian ấy. Cơn đói càng lúc càng giày vò nó, và Cyrax cần phải "ăn". Song nó biết ăn gì bây giờ?

Xung quanh nó toàn là bóng tối rồi, và dù rằng những "bóng tối" này không phải thuộc bản nguyên mà nó đại diện, có điều chúng vẫn có thể coi là đồng minh. Cyrax không thấy có lý do gì để hắn phải "hoàn nguyên" chính bóng tối nữa cả.

Đói quá! Đói không chịu được! Cyrax bắt đầu gầm gừ trong cổ họng. Đột nhiên hắn phát hiện ra có một căn phòng đang mở rộng cửa! Hắn vội vã chạy tới, chỉ để thấy một căn bếp trống trơn, nguội ngắt và vắng tanh.

Ở chính giữa căn bếp có một cái nồi đang đun sôi sùng sục. Nó chẳng cần bất cứ ngọn lửa nào dưới đáy, mà cứ sôi, rất là kì lạ. Đặc biệt là cái thứ chất lỏng như sình đen bên trong nồi cũng rất quen thuộc!

Cyrax hít một hơi, nếm nếm hương vị của mùi đó bên trong người. Thứ mùi này khiến Cyrax liên tưởng tới đám quái vật đầu đinh, và cơn đói trong Cyrax ngay lập tức trở nên mất kiểm soát! Hắn nhào tới trong nồi, thọc tay vào bất chấp nhiệt độ có ra sao.

Bóng tối nhanh chóng lan tỏa ra bên trong nồi, cắn nuốt tất cả vật chất trong đó. Ngay tới cả bản thân cái nồi cũng bị Cyrax "hoàn nguyên", không buông tha dù chỉ là một chút. Thứ chất lỏng kì lạ đó cạn dần, cạn dần trong khi những đường vân trên người hắn càng ngày càng rõ rệt hơn.

Loong coong!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, khi viên ngọc ở dưới đáy nồi rơi chạm vào mặt sàn. Cyrax không còn đủ tỉnh táo để nhận ra chỉ riêng căn phòng này là không hề có sinh thể màu đen tràn ngập. Rõ ràng cửa phòng mở trống trơn, nhưng lại không có một dịch nhầy nào dám vượt qua ranh giới ấy!

Nếu như Gatrix ở đây, hẳn hắn sẽ biết trong căn phòng này có thứ gì đó bất thường, ngăn chặn không cho sinh thể màu đen ăn mòn. Thật đáng tiếc là lúc này Cyrax không thể được coi là một "người" nữa rồi. Giờ hắn chỉ là một con búp bê của bóng tối, với mục đích duy nhất là đem bóng tối lan truyền đi khắp mọi nơi mà thôi!

Con quái vật nhặt khối ngọc lên sau khi đã ăn mòn toàn bộ chiếc nồi khổng lồ. Ngay lập tức, sinh thể màu đen ùa vào trong phòng, dần dần nuốt chửng hết tất cả. Song đó không phải là việc con quái vật này cần quan tâm!

Nó ngắm nhìn viên ngọc này một cách tò mò. Phần vỏ ngoài đúc thành hình ngôi sao sáu cánh, với viên hồng ngọc bên trong tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh vô cùng cuốn hút. Viên ngọc không toát ra bất cứ gợn sóng ma lực nào, song Cyrax biết viên ngọc này có điểm bất thường!

Bằng chứng là dù hắn có cố gắng tới đâu, cũng không có cách nào hoàn nguyên được vật chất tạo nên viên ngọc này trở về với bóng tối! Giống như thể những vật chất này bản thân nó đã là bóng tối rồi, thế nên Cyrax không thể đồng hóa chúng.

Nhưng điều này hoàn toàn vô lý, bởi khao khát trong lòng Cyrax vẫn đang thôi thúc rất mãnh liệt. Nếu như thứ này thật sự là bóng tối, vậy thì Cyrax phải cảm thấy nhạt nhẽo không hứng thú như cái cách mà hắn đã đối xử với đống sinh thể màu đen vậy.

Như vậy, tình huống này chỉ có thể được giải thích bằng việc, viên ngọc này được tạo nên từ một vật chất nào đó mà hắn cũng không có cách nào lý giải được! Cyrax thậm chí còn có thể cảm nhận được một loại pháp tắc nào đó đang lượn lờ quanh quẩn trên viên ngọc này.

Và qua bề mặt sáng loáng của viên hồng ngọc, Cyrax nhìn thấy được gương mặt của chính mình. Hắn vẫn là hắn, nhưng đã có thêm những vệt vằn vện trên khắp gương mặt, giống như thể một loại hình xăm bùa chú nào đó vậy.

Những hình xăm này phủ kín toàn thân hắn, suốt từ đầu đến chân. Cyrax cau mày, nắm chặt lấy viên ngọc ấy. Sự thật là kể từ khi cầm lấy nó, hắn đã trở lại rồi! Lý trí của hắn không còn bị bản năng cắn nuốt nữa, thay vào đó sáng sủa và mạch lạc như lúc bản thân còn chưa bị bóng tối xâm chiếm.

Cyrax không biết nguyên nhân thật sự của chuyện này là thế nào, có điều hắn tạm thời quy hết công lao về cho viên ngọc này. Có vẻ như nó có quyền năng lớn tới mức xua đuổi được cả trạng thái ăn mòn dị thường trên người hắn.

Đột nhiên cánh cửa sổ ở phía sâu bên trong căn phòng bếp bật mở, mang theo một cơn gió hôi hám xộc vào trong căn phòng này. Khi quay được trở lại trạng thái loài người, Cyrax tiếp tục phải đối mặt với sự ăn mòn của đám dịch thể màu đen bên dưới, nhưng thế còn tốt hơn là bị bóng tối điều khiển.

Chết tiệt, hắn cần phải gặp Gatrix để giải quyết dứt điểm vấn đề này! Viên ngọc này có lẽ sẽ là một vật trao đổi đáng giá, khi quyền năng của nó đủ sức đánh bật cả bóng tối bản nguyên. Thế nhưng hiện tại hắn tương đối tò mò, rốt cuộc là thứ gì đang mời gọi hắn phía sau cánh cửa sổ ấy?

Thế là Cyrax hướng về phía khung cửa sổ cuối phòng, nhìn ngó ra ngoài. Theo như bản đồ thì vị trí cửa sổ này sẽ hướng về phía khu vườn được trồng ở vùng trung tâm tòa thành. Hiện tại Cyrax chỉ thấy rất nhiều loại cây kỳ dị mọc ngoằn ngoèo ở khắp nơi, trông vô cùng ghê rợn.

Và ở phía sau một rặng cây đó, hắn thấy hình bóng lấp ló của một người phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Chế tạo tưởng ký

Gatrix nhìn trân trân vào cái hộp gỗ đang cầm trong tay. Mọi chuyện diễn ra quá trùng hợp, trùng hợp tới mức hắn rợn cả người! Để có thể lý giải rõ hơn thì cần phải lùi thời gian về một lúc trước, khi Taara bắt đầu cất tiếng đọc những bản bút ký của Shazam.

Về cơ bản, các thí nghiệm trước đó của Shazam đều không được ghi chép ở đây, và Gatrix không biết có phải chúng đã bị hư hỏng trong thư viện rồi không. Toàn bộ đống sách vở trong căn phòng này chỉ ghi chép một thí nghiệm mô phỏng duy nhất của Shazam.

Chính xác hơn, là Shazam mô phỏng lại bảy loại thuốc kì lạ mà ông ta đạt được trong một giao dịch. Vấn đề ở chỗ trong đống ghi chép này thì Shazam lại không nói ông ta đạt được đống thuốc ở đâu. Thế nên Gatrix chỉ biết là những loại thuốc này không có cách nào chế tạo lại được, ít nhất là với kỹ thuật của Shazam.

Ông ta thậm chí còn không có cách nào nghiên cứu ra được thành phần của chúng chứa thứ gì, chứ đừng nói là công dụng của các thuốc này. Trong bút ký, Shazam có ghi rằng, những loại thuốc này có giá trị "không thể tưởng tượng được", trích lời người tặng.

Mặc dù người tặng nói ông ta có thể làm gì tùy thích với bảy chai thuốc này, nhưng tất cả những gì Shazam dám làm chỉ là trích ra vài giọt để đem đi thí nghiệm, hoặc làm mẫu tiêu bản, chứ không dám lãng phí lung tung.

"Tại sao nàng lại từ chối ta?"

"Ta không có cách nào chạm được vào nàng cả!"

"Thân thể của nàng bí ẩn như một màn sương mù dày đặc, đầy quyền rũ và nguy hiểm!"

"Ta phải có được nàng!"

Khắp những cuốn bút ký đó, Shazam thỉnh thoảng lại ghi chồng chéo những câu đầy ám ảnh như vậy lên các công thức thí nghiệm. Trong ngôn ngữ Malus cổ, từ nàng vừa có thể ám chỉ người phụ nữ, vừa có thể ám chỉ một đồ vật nào đó miễn là nó thuộc giống cái.

Giống cái ở đây không phải là trên sinh lý, mà trên ngữ pháp. Tiếng Malus hiện tại vẫn sử dụng quy tắc chia danh từ làm hai giống, như giống đực thì có con chó, đực rựa, người bạn vân vân... Còn giống cái thì có thể kể tới con mèo, ngôi nhà hay đồng tiền.

Cần phải hiểu rằng việc chia giống cho danh từ chung như thế này chỉ phục vụ cho ngữ pháp, và thể hiện bản sắc văn hóa của dân tộc này chứ không phải là người Malus phân biệt giới tính gì! Ngôn ngữ người ta như thế, học được thì học, không học thì biến!

Cũng bởi vì sự đồng âm khác nghĩa này mà Gatrix không dám chắc đây là những lời thể hiện sự tuyệt vọng của Shazam trong quá trình nghiên cứu bảy chai thuốc này, hay là khi ông ta đang theo đuổi T"ara. Sự mù mờ của thế giới này càng khiến Gatrix muốn vạch trần sự thật được giấu kín ra.

Đầu tiên, hắn sẽ bắt tay vào kiểm tra những chai thuốc màu mè sặc sỡ này. Tất cả những sản phẩm thí nghiệm của Shazam đều là đồ bỏ đi, khi chúng không mang theo bất cứ đặc tính nào giống được với thứ thuốc lạ.

Chưa cần xét tới tính chất hóa học, chỉ riêng quang phổ của những chai thuốc hỏng này thôi đã khác biệt so với bảy chai thuốc gốc rồi. Mắt của loài Goblin tất nhiên là không thính nhạy tới mức ấy, song chủ nhân của chúng lại sở hữu tri thức vượt xạ bình thường!

Chỉ cần nhìn vào màu sắc mà bảy chai thuốc này toát ra, Gatrix có thể khẳng định toàn bộ đống sản phẩm của Shazam đều đáng vứt đi hết. Bảy chai này có màu lần lượt là đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh lam, xanh chàm, tím. Nghe quen quen, là màu của bảy sắc cầu vồng đúng không?

Vấn đề nằm ở chỗ, một "màu" thực chất là ánh sáng có bước sóng khác nhau, và được mắt ghi nhận lại rồi truyền tín hiệu lên não để giải mã. Mắt người chỉ ghi nhận được một lượng ánh sáng nhất định, nếu bước sóng vượt khỏi tầm nhìn thấy của mắt thì sẽ không thể bị ghi nhận được.

Và bản thân những màu nhìn thấy được cũng có sự khác biệt giữa các bước sóng. Chẳng hạn nói tới màu đỏ, thực chất có tới hàng triệu màu đỏ khác nhau, tùy thuộc vào sự pha tạp của các bước sóng ánh sáng, cũng như cường độ của chúng nữa. Nào là đỏ cam, đỏ dịu, đỏ gắt, đỏ mềm mại, đỏ phơn phớt, đủ rối não chưa?

Bảy loại thuốc mà Shazam được tặng đều có thể diễn giải bằng màu, nhưng vấn đề là cường độ màu của chúng rất "dị thường", không phải là thứ màu có thể thấy thông thường. Với người thường, có lẽ họ sẽ tưởng rằng những lọ thuốc này chỉ là nước màu, hoặc đồ linh tinh và coi thường chúng.

Chỉ khi nào rơi vào tay một học giả biết hàng, người có khả năng nhận biết sự đặc biệt trong màu sắc bảy loại dung dịch này, họ mới có thể trân trọng và nghiên cứu từ tốn chúng. Không chỉ vậy, Shazam còn được "rào trước" về giá trị của dung dịch lạ, khiến cho ông ta càng thêm cẩn trọng.

Tình cờ, hay có một sự sắp xếp nào đó mà Gatrix không dám kết luận trước, là hắn biết bảy loại thuốc này. Trên thực tế, ngay khi mở nút chiếc lọ màu đỏ, ngửi thứ mùi mà dung dịch này bốc lên, Gatrix đã thấy có gì đó không ổn rồi!

Bảy loại thuốc này vừa đủ để chế tạo ra một chiếc tưởng ký! Và để đảm bảo chắc chắn, Gatrix còn làm thí nghiệm với chiếc hộp gỗ chết. Đúng như hắn

chờ đợi, chiếc hộp này và bảy loại dung dịch kia sẽ có thể thay thế được các thành phần cần thiết để tạo ra tưởng ký!

Nếu như nói đây là trùng hợp, Gatrix chắc chắn không tin! Mọi thứ ăn khớp đến rùng cả mình. Từ việc Gatrix nhìn trộm tri thức của thần, giải mã được ký ức về tưởng ký, cho tới việc hắn tìm được đủ nguyên liệu để tạo ra một cái luôn.

Đây có phải là do bàn tay Shazam thao túng? Gatrix khẳng định kẻ này còn chưa đủ tư cách cũng như trí tuệ để làm điều đó. Nếu như phải đưa ra một kết luận "mù", thì Gatrix xin được chỉ tay về cô nàng gây ra vô vàn rắc rối cho hắn - Thần Elsa!

Chỉ có Elsa, với quyền năng gần như toàn tri, mới có thể sắp xếp ra một chuỗi liên hoàn kinh dị đến như vậy. Điều này khiến Gatrix tò mò hơn về người tặng những chai thuốc này cho Shazam. Phải chăng đó chính là người đại diện của Thần, hay chí ít là cũng có liên can tới Thần?

Có quá nhiều vấn đề còn bỏ ngỏ, trong khi dữ kiện trong tay hắn lại quá ít! Song khi Gatrix có thể tóm được dấu vết của Elsa, thì mọi chuyện lại trở nên dễ thở hơn rất nhiều! Một khi cô nàng đã nhúng tay vào vấn đề gì, thì đó sẽ là bài toán mà hắn cần giải quyết.

Điều này tuy có bất lợi là độ khó của trò chơi sẽ bị tăng lên rất cao, có điều đổi lại, Gatrix khẳng định "gợi ý" và "manh mối" mà hắn tìm được chắc chắn có những giá trị nào đó. Việc của hắn là khai thác tối đa giá trị của chúng, và thế thì chắc chắn dễ dàng hơn là mò mẫm một mình trong màn đêm rồi.

Trước tiên, nếu như Elsa đã đưa cho hắn nguyên liệu cần thiết để chế tạo tưởng ký, thì hắn sẽ tạo ra một cái. Không cần phải cương còng cãi lại ý chỉ của Thần, bởi rất có thể hành động đó của ngươi sẽ chỉ khiến tình hình càng thêm tồi tệ.

Gatrix có thể mạnh dạn thừa nhận, hắn vẫn chỉ là một quân cờ trong bàn cờ khổng lồ của Elsa. Chừng nào mà hắn còn chưa thể nhảy khỏi bàn, thì ngày đó Gatrix sẽ còn ngoan ngoãn tuân phục mọi định hướng của Elsa.

Chí ít, những định hướng này sẽ có ích cho hắn, theo cách nhìn của Thần.

Con Goblin lập tức quay về phía Taara!

- Phiền cô đập tan toàn bộ cái bàn này cùng những thứ ở trên nó cho tôi! Tôi cần diện tích sàn đủ lớn để vẽ nên một trận pháp, và mấy thứ này choán chỗ quá!

- Anh chắc chứ? Mấy cái lọ này khi vỡ ra có gây độc hại gì không?

Gatrix đưa tay lên vỗ trán.

- Ồ tôi quên mất!

Hắn mở cửa phòng, dùng chiếc chìa khóa để phá giải lớp màng bảo vệ. Tiếp đó, hắn ra hiệu cho Taara cầm những chiếc chai lọ và dụng cụ thí nghiệm lại gần hắn. Con Goblin đón lấy, quẳng chúng thật xa ra phía hành lang.

Đó là một cảnh tượng ghê rợn và ám ảnh vô cùng! Cả cái hành lang đó bỗng chốc như "sống lại"! Dịch thể màu đen sôi trào, vặn vẹo, cuộn tràn khi tiếp xúc với những dung dịch này. Chúng đè nhau tiến lên, từng đợt từng một, giống như sóng Trường Giang, thề rằng phải nuốt bằng được những vật lạ này.

Quá trình này khiến cho rất nhiều sinh thể màu đen bị phá hủy, song cuối cùng bằng số lượng cũng như chất lượng, chúng chiến thắng! Hành lang trở lại trạng thái yên tĩnh, hoàn toàn không có dấu vết gì về một đợt tấn công sinh hóa học vừa diễn ra do Gatrix chủ mưu.

- Cô thấy không, rất là tiện!

Gatrix nhún vai, trong khi Taara câm nín không biết nói gì. Quả thực đây là một phương pháp rất tiện lợi, lại vô cùng an toàn nữa bởi những hóa chất độc hại này đều đã bị sinh thể màu đen ăn mòn. Chỉ là... Taara nhìn hành lang màu đen - nó phải mỏng đi trông thấy so với trước khi bị Gatrix "oanh tạc"!

- Anh đúng là... tà ác mà!

- Quá khen quá khen!

Gatrix cười xởi lởi, không những không thấy nhục mà còn cho đó là vinh quang, khiến Taara tức đến giậm chân.

Sau khi Taara ném những món nguyên liệu không cần thiết ra ngoài cửa, thì Gatrix bắt đầu cúi xuống ngồi vẽ trận pháp. Hắn đã niêm phong cánh cửa trở lại, để tránh việc sinh thể màu đen xâm lấn khi hắn phải di chuyển sang hướng khác để vẽ.

Trải qua đợt dọn dẹp, căn phòng giờ trống trơn, chỉ còn lại một ít nguyên liệu để vẽ trận pháp được xếp ở góc phòng, cùng với bảy chai và một hộp nằm ở giữa phòng. Gatrix thì đang mải mê với vòng tròn ma thuật của mình, trong lúc Taara quan sát những họa tiết do Gatrix vẽ nên.

Chỉ nhìn một lúc, mà cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mày! Những họa tiết này đại biểu cho một ngôn ngữ pháp thuật đến từ thế giới ma pháp mà Gatrix từng nhìn thấy. Nó rất huyền ảo, uyên thâm, và không phải là điều mà một người ngoại đạo có thể nhìn một cách đơn giản được!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 264: Cái giá của một tưởng ký

Phải mất một lúc, Gatrix mới có thể hoàn thành xong quá trình vẽ nên trận pháp này. Hắn đặt hết các nguyên liệu cần thiết vào chính giữa trận pháp, sau đó lùi ra ngoài và bắt đầu nhắm mắt lại. Miệng hắn lầm rầm một thứ ngôn ngữ tối nghĩa nào đấy, và ngay lập tức vòng tròng phép thuật đó sáng lên.

Không cần phải là một chuyên gia phép thuật, Taara cũng có thể cảm nhận được ma lực trong không khí đang chảy cuồn cuộn vào trong trận pháp này. Tất nhiên trong căn phòng này, hay chính xác hơn là cả cái thế giới hẹp này chẳng có nhiều ma lực đến vậy để vận hành được mô hình giả kim thuật này.

Nguồn gốc chủ yếu của chúng đến từ bảy loại thuốc với màu sắc sặc sỡ đang để mở bên trong trận pháp. Bằng mắt thường cũng có thể thấy các dung dịch này đang bay hơi với tốc độ chóng mặt, trong khi chiếc hộp gỗ thì ngày một bé đi.

Trong suốt quá trình này, Taara thấy Gatrix nhắm nghiền mắt, chắp hai tay trước mặt, trông vô cùng trang nghiêm và thần thánh. Hai từ này vốn chẳng ăn nhập chút nào với ngoại hình hài hước của một con Goblin, nhưng rõ ràng Taara có thể cảm nhận được điều ấy!

Trước mặt cô lúc này không phải là một con Goblin lùn nhỏ, da xanh lá, mà là một tín đồ vô cùng thành kính, một vị đại chủ giáo, không, phải là Giáo Hoàng, đại diện cho một vị thần nào đó! Ngay tới cả không khí xung quanh hắn lúc này cũng trở nên tịch mịch và lắng đọng hơn hẳn.

Và chiếc hộp tưởng ký đã được ra đời trong hoàn cảnh như vậy đó! Trận pháp bùng sáng lên dữ dội, rồi tắt dần và trả lại trước mặt hai người bọn họ là một chiếc hộp gỗ vuông, nhỏ bằng một lòng bàn tay của Gatrix, với cần xoay được gắn ở một mặt.

Cũng vào lúc này, Gatrix mở mắt. Ngay lập tức, toàn bộ bầu không khí trang nghiêm xung quanh hắn đã bị quét sạch, không còn một chút dấu vết nào. Nó khiến Taara không khỏi ngạc nhiên và liệu rằng có phải vừa rồi cô đã tưởng tượng ra một điều không tồn tại không?

Gatrix cúi xuống nhìn chiếc hộp, nhảy cẫng lên!

- Úi giời ơi may quá! Thành công rồi nè!

Hắn lật đật nhặt chiếc hộp lên như thể đó là một vật báu quý giá nhất trần gian, còn Taara thì tràn ngập bối rối và hỗn loạn. Vốn không phải là một người giỏi giấu diếm, cô liền hỏi thẳng Gatrix luôn:

- Ý anh là sao? Thành công rồi, tức là có thể thất bại à?

- Chứ sao?! Giả kim thuật trước giờ nổi tiếng nhờ mấy vụ đỏ đen này đó! Cô bỏ ra một đống tài liệu, rồi tiến hành giả kim thuật. Thắng, cô có được một đồ vật giá trị gấp nhiều lần như thế. Thua... cô có một đống rác, hoặc thậm chí là nguy hiểm khuyến mại đính kèm luôn!

- Như vậy... vừa rồi anh làm gì thế?

Taara run giọng hỏi, dù rằng cô đã đoán ra câu trả lời.

- Thì tất nhiên là cầu may rồi! Nãy giờ tôi lầm bầm cầu nguyện tới khô cả miệng, không biết cô nàng có nghe được không nữa! Mà thôi không quan trọng, quan trọng là chúng ta có được một trong những công cụ phá giải thế giới khủng khiếp nhất rồi!

Taara cau mày - nếu như cô còn có đầu. Câu trả lời của Gatrix chỉ khiến hình tượng của anh ta trong cô sụp đổ thêm một ít, và khiến lòng cô thêm rối bời. Đặc biệt, Taara nghe rất rõ Gatrix đã nói "cô ta". Đó là ai, thần của Gatrix là một nữ thần sao?

Gatrix cầm cái hộp lên, ngắm nghía một lúc. Cuối cùng hắn lên tiếng.

- Có vẻ như chúng ta sẽ không thể dùng thứ này được nhiều lần rồi!

- Hả?

Câu nói của Gatrix khiến Taara giật mình, kéo cô trở lại thực tại. Con Goblin gõ gõ lên thành hộp, thở dài ngao ngán.

- Bảy loại dung dịch mà cô vừa nhìn thấy đều là những tài liệu vô cùng quý hiếm, và chỉ có thể thu thập được ở một số thế giới đặc trưng. Ví dụ như chai màu đỏ, thực chất nó là tinh hoa của chúa tể nguyên tố hệ lửa hóa lỏng.

Hắn chỉ mấy cái chai rỗng, lần lượt nói ra nguồn gốc của chúng.

- Màu cam là mật ong mặt trời, là một loại mật cực kì quý hiếm, chỉ dùng để phục vụ cho đám nữ hoàng của tộc côn trùng vũ trụ. Cô có thể yêu cầu nữ hoàng làm bất cứ thứ gì nếu như có thể cung cấp cho họ một lọ mật này.

- Màu vàng là ánh sáng, chính xác là ánh sáng cô đặc. Thứ này có lẽ giáo hội sẽ có, bởi nó thể hiện một phần bản nguyên của ánh sáng. Trong sự tích, Gildur có lần vẩy một cơn mưa vàng, chính là thứ ánh sáng lỏng này đó.

- Màu xanh lục này là năng lượng sống của một thế giới. Mỗi người chúng ta đều có năng lượng sống, và có thể thu hoạch được thông qua nhiều phương pháp khác nhau. Tuy nhiên cường độ năng lượng của chúng ta mà đem so với một thế giới thì chỉ là rác rưởi mà thôi.

- Màu lam là một vùng không gian bị túm lại, bóp mềm rồi nhét vào trong này. Chỉ cần nghe thôi đã thấy rợn cả người rồi đúng không?

- Màu chàm này khá là thú vị. Nó đến từ một giếng năng lượng đã bị sa đọa. Cái giếng năng lượng này lại là sản phẩm từ một chủng tộc cực kì hùng mạnh trong vũ trụ, thế nên nước giếng này cũng có giá trị không thể đong đếm được.

- Màu tím này... tôi không nhận ra, nhưng tôi lại thấy quen thuộc! Nó là máu của một chủng tộc hút máu nào đó, còn vì sao tôi biết thì tôi cũng bó tay, tôi bị mất ký ức nhiều lắm!

Gatrix nhún vai khi trỏ vào chiếc lọ cuối cùng. Việc đánh mất quá nhiều ký ức khiến cho Gatrix rất dễ rơi vào trạng thái Deja vu - ý chỉ cảm giác quen thuộc khi nhìn thấy một sự việc diễn ra, giống như thể trước đó đã từng gặp phải nhưng quên mất vậy.

- Ngay cả bản thân chiếc hộp này cũng có vấn đề! Thứ gỗ chế tạo nên nó là gỗ của người chết, tức là từ những thân cây mọc ở nghĩa địa ý. Mà đó không phải là loại cây bình thường đâu! Phải là cây tồn tại trên một ngàn năm, hấp thu đủ tinh hoa của trời đất để thành tinh, song lại bị chính tử khí của nghĩa địa ăn mòn. Trạng thái của cái cây đó rất giống cô, tức là nằm giữa sống và chết, với sống ở đây là như một yêu quái, còn chết thì là sự héo mòn.

Gatrix nhìn Taara, lắc đầu.

- Trạng thái này rất hiếm khi xảy ra, nhưng nói chung là vẫn có! Gỗ làm nên từ loại cây này có khả năng chịu tải cực mạnh, bởi nó thừa hưởng một phần đặc tính "chờ quan sát", với người quan sát không tồn tại! Đây là một trong những nỗ lực của người đi trước để mô phỏng lại trạng thái chồng chập sinh tử mà cô đang hứng chịu đó, có điều hiệu quả không ác liệt bằng thôi.

- Tức là tất cả chỗ này cực kì giá trị đúng không?

Gatrix gật đầu cái rụp, trên mặt lộ ra thần sắc cực kì nghiêm túc.

- Đúng vậy! Tôi không rõ ai có thể tặng được Shazam từng này món đồ vật, song nếu như cô cầm một trong số các món đồ này đi ra vũ trụ bên ngoài, cô mua đứt cả cái thế giới này còn được!

Taara nghiêng đầu.

- Là sao?

Thấy thế, Gatrix bèn đập tay lên trán đánh bốp một cái. Hắn quên mất hắn lại luyên thuyên vượt thời đại rồi! Thật khó để giải thích cho một người còn chưa bước qua được thế giới về giá trị của các thế giới!

- Nói chung, cô chỉ cần hiểu tám đồ vật ở đây có giá trị vô cùng vô cùng lớn, thần khí các thứ so với chúng nó chỉ như gà đất chó sành thôi! Ấy thế mà tôi phải tiêu tốn tám món đồ đó chỉ để tạo ra một cái hộp này, lại còn có tỷ lệ thất bại, cô đã thấy được vấn đề chưa?

- Ô ô ô!

Taara chĩa ngón tay ra, chỉ vào cái hộp trong tay Gatrix, run lẩy bẩy.

- Ý anh là chúng ta vừa lãng phí tám loại tài liệu giá trị ăn đứt thần khí, chỉ để tạo ra một vật dùng được vài lần thôi sao?

- Thật đáng buồn, nhưng đó chính là sự thật đấy!

- Này này, mấy thứ này có một nửa là thuộc về tôi đấy! Anh đã xin ý kiến của tôi chưa mà dám đem nướng hết thế hả? Trời ơi đúng là đồ phá gia chi tử mà!

Taara quỳ xuống, nện nện mặt đất như thể một người mẹ già bị anh con trai bất hiếu báo nợ xấu vậy! Gatrix ngẩn người ra, rồi tặng cho cô nàng một cú đạp!

- Hừ, nếu như không phải tôi nói cho cô biết giá trị của chúng nó thì cô biết được à?

- Không biết, không quan tâm, bồi thường bốn món thần khí ra đây!

- Hừ hừ, trên người tôi chỉ có bộ da thịt này, nếu cô muốn thì tôi xin lấy thân báo đáp!

Taara đột nhiên ngừng lại, toàn thân đỏ ửng lên một cách dị thường! Đặc biệt là khắp mảng da cổ lẫn bờ ngực trắng hồng của cô nàng! Chỉ thấy Taara nhặt muốn sổ còn sót lại trên mặt đất lên, vỗ đánh bộp một phát lên mặt Gatrix!

- Dâm tặc, ghê tởm, đê tiện!

- Đùa chút thôi, đùa chút thôi, nữ hiệp bớt giận!

Gatrix bò lồm cồm trên mặt đất, một tay che mũi, ngăn không cho máu cam chảy ra. Dù "công cụ gây án" chỉ là một cuốn sổ mỏng, song quan trọng người cầm nó lại là một cô gái có sức lực vô cùng phi thường. Nếu như không phải cuốn sách này khá mềm thì Gatrix sẽ không chỉ là chảy máu cam một cách đơn giản thế này đâu!

- Cái tưởng ký này có giá trị vô cùng kinh khủng! Nó cho phép cô "tua lại" một đoạn thời gian, để chúng ta có thể chứng kiến những sự việc đã diễn ra trong vùng không gian đó. Tất nhiên chúng ta chỉ có thể xem thôi, chứ không thể can thiệp vào được, bởi những sự việc đó đã diễn ra rồi mà!

- Nếu thế thì nó khác gì mấy phép tà ác mà đám thầy tế hay dùng, để xem bói ý?

- Ồ khác chứ!

Về bản chất, coi bói của các thầy pháp là nhìn trộm vào dòng thời gian, hoặc hỏi những tồn tại tình cờ nhìn được sự kiện đã diễn ra hay có thể nhìn vào dòng thời gian. Một số thầy tế thì rút ký ức của nạn nhân ra để xem, cũng là một cách để xem trộm quá khứ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Thu thập mảnh ghép

Vấn đề là với cách một thì cái giá phải trả sẽ cực lớn, hoặc là thầy pháp thừa nhận, hoặc là tồn tại mà họ thỉnh thừa nhận. Không tới tầng chín thì đừng có xớ rớ tới thời gian!

Còn theo cách hai thì tầm mắt của thầy pháp sẽ bị gắn chặt với chủ thể rút ký ức, không thể khách quan được như cách một. Với tưởng ký, thì Gatrix có thể tái hiện lại toàn bộ khung cảnh của không gian lúc đó, chỉ là không thể tương tác được thôi.

- Thứ này sử dụng nguyên liệu chính là bảy loại dung dịch mà chúng ta tìm được ban nãy đấy! Càng tua ngược nhiều về quá khứ, thì số lượng nguyên liệu bị thiêu đốt sẽ càng nhiều. Tôi nghi ngờ rằng với từng đó năng lượng, chúng ta chỉ có thể tua về một lần mà thôi. Bởi thời gian đã trôi qua rất nhiều rồi!

- Vậy sao?

Taara hơi chùng người xuống. Cũng phải thôi, khi biết rằng họ vừa đốt một đống thần khí chỉ để tạo ra một món đồ dùng... có lẽ một lần, thì cô không thất vọng mới là lạ! Hai ngọn lửa trong mắt Taara bỗng nhiên bùng cháy lên dữ dội!

- Nếu thế thì chúng ta phải đảm bảo giá trị mỗi lần sử dụng phải thật đáng! Tôi nhấn mạnh, là thật đáng, anh hiểu chứ?

Taara gần như dí sát mũi vào mặt Gatrix, khiến hắn không khỏi chảy mồ hôi ròng ròng. Gatrix vội vàng gật lia lịa như gà mổ thóc!

- Được được, tôi nghe rất rõ mà! Cô có thể tin tưởng ở tôi!

- Ha ha tôi chỉ đùa thôi, anh đâu cần phải căng thẳng thế! Dù sao những món đồ mà anh kể đó tôi đều không biết, và còn chẳng biết chúng có tác dụng cụ thể gì. Chỉ hi vọng cái tưởng ký này có thể giúp chúng ta tìm ra được cách giải quyết vấn đề của tôi thôi.

- Phải phải!

Gatrix mỉm cười, thở dài trong lòng. Mất một ít thời gian hắn mới có thể nói được cho qua chuyện này. Trên thực tế, kể từ lúc nhìn thấy những nguyên liệu "tình cờ vừa đủ" để chế tạo tưởng ký, Gatrix đã biết đây là bài toán Elsa đặt ra cho hắn rồi.

Và nếu đây là lời thách thức của Elsa, thì chắc chắn chiếc tưởng ký này phải được hoàn thành. Tất nhiên, một chút cầu nguyện cũng chẳng hao của hắn xu nào, vì trên bản chất thì Gatrix chẳng tin bất cứ vị thần nào nữa. Và chân thần thì càng không cần tín đồ!

Vấn đề nằm ở phía sau cái tưởng ký này kìa! Dùng ở đâu, và dùng như thế nào mới thật sự là câu đố mà Elsa để lại cho hắn. Dùng tốt, hắn sẽ khai thác được tối đa giá trị của nó, còn nếu lãng phí nguyên liệu vào những địa điểm ngu xuẩn để thu về thông tin vô giá trị, thì Gatrix thậm chí còn chẳng thể đi được tới kết cục chứ đừng nói là tìm được lợi ích.

Hắn tự nhiên mường tượng ra cảnh cô nàng cười mỉm một cách ranh mãnh trong căn phòng màu trắng, giơ chén như thể thách thức hắn. Hừ hừ, lời khiêu chiến này, tôi nhận! Gatrix lên tinh thần trong lòng, rồi bắt đầu bước đi.

Trước khi rời đi, cả hai rà soát lại một lượt thật kĩ từng ngóc ngách trong phòng. Nói như vậy có nghĩa là gõ từng ô một để kiểm tra xem có cơ quan hay hốc bí mật nào không! Cuối cùng, sau khi không còn phát hiện được bất cứ thứ gì dị thường, Gatrix và Taara rời khỏi phòng, ném chiếc chìa khóa phép thuật xuống sàn.

Chỉ trong nháy mắt, sinh thể màu đen nhào tới, bao trùm tất cả!

...

Vì tầng bốn này chẳng còn bất cứ giá trị đào bới nào nữa, nên bọn họ quyết định quay trở lại tầng ba. Ban nãy Gatrix bị oán hồn rượt té khói nên hắn còn chưa kịp khám phá hết khu tầng ba này. Theo như tấm bản đồ của Shazam thì tầng một có khu phòng bếp là đặc trưng.

Tầng hai thì Shazam đặt một nhà tắm công cộng chia hai khu cho nam và nữ. Còn ở tầng ba này thì họ xây một nhà nguyện cực lớn. Trong số những người hầu của Shazam thì vẫn có những người tin vào thần linh, và bản thân Shazam thì không quá quan trọng việc thờ cúng ai.

Ông ta biết đến sự tồn tại của thần thánh, và dù rằng Shazam không thờ phụng ai, nhưng ông đủ thông minh để tôn trọng tín ngưỡng của mỗi người. Chỉ có điều theo như lời của David thì sau này có tà giáo đồ tiến vào hợp tác với Shazam. Nếu như thế thì cái nhà nguyện này không bị vấy bẩn mới là lạ!

Hắn còn chưa kiểm tra xem mức độ tiêu hao của tưởng ký là bao nhiêu, thế nên không gian đầu tiên hắn cần sử dụng chắc chắn phải hàm chứa thông tin giá trị! Gatrix còn chưa đi kiểm tra hết toàn bộ tòa thành này, thế nên để kết luận nơi nào xứng đáng để sử dụng tưởng ký vẫn còn quá sớm.

Thật may, hoặc đến nước này thì Gatrix sẽ tạm thời đổ hết lên đầu Elsa, là sinh thể bóng tối có cơ chế "chừa lại" những khu vực có vấn đề. Việc này sẽ thu hẹp rất nhiều những nơi hắn cần tìm kiếm, và trong số những khu vực này, Gatrix sẽ tiến hành loại dần những nơi hắn cho là "không đáng".

Hiện tại Gatrix đã kiểm tra được một căn phòng ở tầng hai - nghĩ lại thì căn phòng đó không hề bị ăn mòn, nó giữ nguyên hiện trạng đổ nát. Hắn chưa thể chắc những sinh thể màu đen này hoạt động theo ý chí của Elsa, hay theo mong muốn của Shazam / Inesta.

Với người trước, đáp án sẽ trở nên đơn giản và trực tiếp hơn rất nhiều. Điều này trái ngược với phương thức hành động của Elsa, khi cô nàng phải tốn rất nhiều công sức để có thể lén lút đưa được những vật liệu quý cho Shazam. Để rồi thông qua sự điên cuồng và trân trọng của một nhà khoa học, Shazam sẽ bảo quản những lọ thuốc này cho Gatrix sử dụng.

Phong cách của Elsa là mượn đao giết người, thế nên nếu như có một loại sinh thể hoạt động chỉ vì ý chí của cô nàng thì nó rất... không hợp lý! Đừng quên rằng Gatrix đã từng nhìn qua con mắt của thần trong ngắn ngủi, và hắn hiểu rõ hơn ai hết mức độ logic của Thần lớn tới như thế nào.

Một hành động của Thần có thể tưởng chừng rất ngẫu nhiên, nhưng sau một thời gian lại cho ra kết quả không tưởng. Điều này là bởi trong trí óc của họ có thể tính toán tới những kết quả vô cùng phức tạp trong thế giới vi mô lẫn vĩ mô, hay nói nôm na là "tầm mắt" họ nhìn xa hơn ta.

Thay vì nói sinh thể bóng tối này phục vụ cho Elsa, hãy nói rằng chúng phục vụ cho kẻ chủ mưu, và "tình cờ" làm sao, những mục tiêu của cả hai tương đối ăn khớp, hoặc đúng hơn là những căn phòng Elsa giấu diếm manh mối nằm trong số những căn phòng Inesta cố tình chừa lại.

Tất nhiên chuyện này cũng có biến số! Ví dụ như căn phòng của David chắc chắn không nằm trong tính toán của Inesta, vì nó ẩn chứa một loại chất độc đủ sức ăn mòn ngược lại sinh thể màu đen, khiến chúng không dám tiến vào.

Vậy ra đó là cách Elsa hợp lý hóa những căn phòng nằm ngoài dự định chừa lại của Inesta sao? Bằng cách cho chúng một lý do nào đấy, ví dụ như được bảo vệ bằng sức mạnh đặc trưng chẳng hạn... khoan! Đột nhiên Gatrix nhớ ra một chi tiết rất quan trọng mà hắn đã vô tình bỏ lỡ!

Hắn vội vàng quay lại, túm lấy hông Taara - chiều cao có hạn, không thể với cao hơn!

- Ê ê, tôi muốn hỏi một chuyện! Mỗi lần cô tỉnh dậy khi lên tầng bốn, đều là trong một căn phòng có chăn nệm đầy đủ đúng không?

- Ờ hả? À ừ đúng đúng! Tuy nhiên mỗi lần tôi lại tỉnh trong một căn phòng khác nhau, ngẫu nhiên từ tầng ba xuống tầng một.

- Cô có nhớ vị trí những căn phòng đó không?

- Để xem nào, tôi không chết ở tầng bốn nhiều lắm, nên chắc là không nhớ sai đâu.

Gatrix vội vàng giục giã cô nàng bước đi!

- Nhanh lên, dắt tôi những căn phòng đó, bắt đầu là những căn phòng ở tầng ba trước! Việc này cực kì quan trọng đó!

Dù không hiểu lắm mục đích của Gatrix, nhưng Taara cũng bắt đầu rảo bước, hướng về phía một căn phòng. Trong quá trình này, Gatrix bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người đạp bay một cánh cửa phòng!

- Có kẻ địch sao?

Taara lập tức nâng búa lên phòng bị. Có điều cô chỉ thấy Gatrix nhìn trân trân vào bên trong phòng đó, rồi thở dài. Tò mò, nên Taara bước lại gần căn phòng đó. Bên trong phòng tràn ngập sinh thể màu đen, hoàn toàn không có bất cứ thứ gì nữa!

- Căn phòng này có gì đặc biệt à?

- Đó là căn phòng chúng ta gặp nhau lần đầu!

....

Một khoảng lặng bối rối trôi qua, trước khi Taara run rẩy lên tiếng.

- Tôi nhớ... là nó có đầy đủ nội thất cơ mà?

Gatrix không đáp. Hắn bước ra khỏi phòng, tiếp tục đá bay cánh cửa tiếp theo. Trong căn phòng đó vẫn tràn ngập sinh thể màu đen. Trên thực tế, chỉ có duy nhất phần cánh cửa của những căn phòng này là không hề bị sinh thể bám vào. Chẳng lẽ nó cũng hoạt động với cơ chế tung hỏa mù giống như những chiếc chân đèn ở tầng bốn?

- Lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, là lúc cô vừa mới tỉnh lại đúng không?

Gatrix ngoái lại hỏi. Taara gật đầu.

- Đúng vậy! Trong ký ức trước đó của tôi, thì tôi lại một lần nữa tiến lên tầng bốn và chìm vào trong mê man, cho tới khi gặp anh.

- Cô có thể tả lại tình cảnh lúc ấy không? Lúc cô mới hồi sinh lại ý, vì sao cô biết tôi ở hành lang mà cứu?

Taara tựa lưng vào tường, rồi giãy nảy lên vì nhớ ra những thứ này rất nhơn nhớt đáng ghê tởm!

- Để xem nào... lúc đó tôi mới tỉnh dậy, đầu óc còn đang rất mê man. Tôi nghe có tiếng chân rầm rầm ngoài hành lang, và thế là tôi nhìn qua cái lỗ trên cửa này!

Taara chỉ vào một cái lỗ rất nhỏ trên cánh cửa. Gatrix khi đấy bị oán hồn rượt sấp mặt, làm gì có tâm trí đâu mà lưu ý những tiểu tiết này, thế nên hắn đã bỏ lỡ mất chi tiết rất quan trọng ấy. Vậy thì vì sao những cánh cửa này lại phải làm mắt thần? Chẳng lẽ tình hình an ninh của tòa thành ở thời điểm đó đã tệ tới mức kẻ hầu phải tự đục lỗ mắt thần rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266: Nhà nguyện bị ô uế

Gatrix nhắm mắt, mường tượng lại những căn phòng đã chạy qua ở tầng hai. Ký ức của hắn lúc này như một cuộn phim tua chậm, cho phép Gatrix có thể từ tốn bước trên hành lang toàn dịch nhầy màu đen đó.

Chỉ có điều hắn chỉ đang nhớ lại chứ không muốn mô phỏng gì nguy hiểm cả, thế nên Gatrix không thể nào có được "cảm giác" chân thực như lúc ấy rồi.

Hắn nhìn chằm chằm vào những cánh cửa phòng mọc đều tăm tắp nhau xuyên suốt cả hành lang. Trên mỗi cánh cửa này, nếu nhìn kỹ, Gatrix đều thấy một lỗ nhỏ hoạt động như mắt thần. Do hắn còn chưa đi hết tầng hai, thế nên Gatrix không dám kết luận toàn bộ tầng hai đều có tình trạng thế này.

Còn với tầng ba này, chí ít Gatrix đã có thể khẳng định, toàn bộ các cánh cửa phòng cho người hầu đều có mắt thần. Hai người bọn họ đã đi khắp một lượt tầng ba, tạm thời bỏ qua phòng nguyện chưa kiểm tra, chứ mọi căn phòng khác đều đã ghé thăm một lần.

Điều hiển nhiên là chẳng có căn phòng nào còn nội thất bên trong cả! Tất cả đều đã bị sinh thể màu đen ăn mòn sạch sành sanh!

- Điều này... thật vô lý quá! Số lần tôi hồi sinh ở tầng ba cũng mấy lần, mỗi lần lại ở một thời điểm khác nhau. Chẳng lẽ toàn bộ các căn phòng này mới bị ăn mòn hay sao? Nếu như vậy thì là cái gì đã kích hoạt điều kiện ấy?

Taara khoanh tay trước ngực, thốt lên nghi vấn của mình. Gatrix chẳng thể nào cho cô một đáp án chính xác. Trên thực tế, giả thuyết mà hắn đang xây dựng thậm chí còn chẳng liên quan gì tới mạch suy nghĩ của cô luôn!

Gatrix đoán rằng, chỉ có căn phòng nào Taara tỉnh lại, mới được phép có giường ngủ và chăn chiếu. Những thứ vật liệu sơ cấp này có thể được tạo ra rất đơn giản, chỉ cần dùng hạt phép thuật cũng có thể tạo nên.

Trong khi những sinh thể màu đen này, nếu Gatrix không nhầm, thì hoàn toàn có khả năng ngụy tạo thành những món đồ đơn giản trong thời gian ngắn.

Đặc tính của bóng tối là khởi đầu, và nó muốn mọi thứ đều trở về với cội nguồn tức là bóng tối. Thế nhưng mọi thứ đều có thể suy diễn theo một chiều hướng khác! Nếu như bóng tối có thể biến mọi vật chất khác thành nguyên tố bóng tối, thì chính bản thân nó cũng có thể biến thành mọi vật chất khác!

- Này Taara, cô đã bao giờ thử mở cửa một căn phòng nào trước đó chưa?

- Hả? Để tôi nhớ xem... Trong ký ức của tôi thì đã từng có thời tôi lang thang khắp cái tòa thành này, lục lọi từng phòng rồi. Những căn phòng đó đều rất bình thường...

Gatrix bỗng dưng ngắt lời Taara.

- Từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ, tôi còn quên chưa hỏi điều này. Ký ức đầu tiên của cô về tòa thành này là gì?

- Ký ức đầu tiên? Từ khi tôi bắt đầu nhận thức được sự vật thì hiện trạng của tòa thành này đã như thế rồi!

Như vậy có nghĩa là Taara tồn tại sau khi sự ăn mòn của sinh thể màu đen hoàn thành. Gatrix chỉ một căn phòng đang đóng kín cửa.

- Phiền cô thử mở cánh cửa đó giùm tôi?

- Chẳng phải ban nãy chúng ta đã mở nó một lần rồi ư?

- Cứ làm theo lời tôi đi!

Taara nắm lấy tay nắm cửa, đẩy một cái. Đập vào mắt cô là một căn phòng tinh tươm, với chăn chiếu giường nệm đầy đủ, vô cùng sạch sẽ, chứ nào có chút sinh thể màu đen nào bám lại!

- Tại sao?

Gatrix thở dài. Hắn tiến vào trong phòng, thử đưa tay lại gần giường. Ngay lập tức, chiếc giường đó "tan" ra, trở thành một thứ chất lỏng màu đen đầy giận dữ, tìm cách né tránh bàn tay của hắn!

- Như cô thấy đấy, chúng biến thành gia cụ là vì cô! Chỉ cần cô tìm kiếm một chỗ nghỉ chân tiện lợi, thì những chất lỏng này sẽ lập tức biến thân để thỏa mãn ước muốn đó. Giờ thì tôi càng thêm tò mò về thân phận thực sự của cô rồi đấy!

Taara nhìn trân trối vào vũng sinh thể màu đen trên mặt sàn, rồi thở dài.

- Anh nói đúng, và tôi cũng càng tò mò hơn về thân thế của mình rồi đây!

Gatrix lặng thinh không nói gì. Vậy là hắn lại tìm thêm được một mảnh ghép dữ kiện nữa, về sự ưu ái của những sinh thể màu đen này đối với cá thể kì lạ mang tên Taara này. Gatrix vẫn biết rằng một tồn tại kì dị như Taara chắc chắn có vấn đề, thế nhưng hắn không ngờ bí ẩn xoay quanh cô nàng lại lớn đến thế.

- Mà khoan, lúc chúng ta gặp nhau, là cô mới tỉnh lại đúng không? Không phải sớm hơn, cũng không phải muộn hơn, mà phải là lúc tôi chạy trên hành lang để đánh thức cô đúng không?

- Chẳng lẽ chuyện đó có gì sai sao? Anh chạy rầm rầm... ý anh là...

Taara đột nhiên ngừng lại, giơ tay chỉ vào Gatrix!

- Ý anh là có một thứ gì đó thúc đẩy sự gặp mặt của chúng ta sao?

- Đây chỉ là suy đoán! Nó có thể trùng hợp, cũng có thể là cố ý. Chúng ta còn thiếu rất nhiều dữ kiện để có thể nói lên điều gì.

Nhận thấy biểu hiệu của Taara có vẻ không ổn, Gatrix lập tức dập tắt những suy nghĩ viển vông của cô nàng. Hắn không muốn Taara nổ tung ngay lúc này, đặc biệt là khi tay và chân của hắn đã bỏ hắn mà đi mất rồi!

Ngay lúc này, Gatrix còn đang tìm cách để ráp mối liên hệ giữa bóng ma tầng bốn với Taara nữa kìa. Có thật sự là bởi bóng ma đó không thể giết được Taara nên mới tìm cách đặt cô nàng ngay ngắn lên trên một chiếc giường êm ái không?

Tại sao nó không "phong ấn" luôn Taara ở tầng bốn, hoặc quẳng cô ra đâu đó ở cầu thang tầng ba nếu như muốn "đuổi khách"? Đuổi theo kiểu của nó thì chẳng phải là hơi có tâm quá mức rồi sao? Giống như thể... nó không muốn Taara tiến vào tầng bốn nhưng cũng không muốn làm tổn thương cô vậy!

Ngay cả việc cô nàng bị bóng đen đó "tấn công" trong trận chiến ở tầng bốn, Gatrix cũng có thể giải thích bằng việc nó biết Taara sẽ không thể "chết", mà chỉ tạm thời bị mất ý thức mà thôi! Tất nhiên giải thích thế này thì vẫn còn quá khiên cưỡng, thế nên Gatrix chỉ tạm coi nó là một khả năng chứ chưa công bố cho cô nàng biết.

- Thôi được rồi, chuyện gì phải đến sẽ đến! Chúng ta hãy tiến vào cái nhà nguyện này thử xem sao đã!

Gatrix chỉ vào căn phòng có hai cánh cửa đang đóng im lìm trước mặt, tìm cách kéo Taara ra khỏi trạng thái thất thần hiện tại. Quả nhiên cô nàng không tim không phổi này lập tức quên phắt nỗi âu lo trong đầu, cầm búa lăm lăm trong tay.

- Tôi đã sẵn sàng để đập phá rồi đây! Nãy giờ toàn là suy luận với tìm kiếm làm tôi cảm thấy hại não quá! Ước gì có một kẻ địch thật mạnh mẽ để tôi đánh cho sướng tay nhỉ!

Nói xong, Taara xoay người, nện thẳng cây búa lên hai cánh cửa. Chúng chỉ là thứ gỗ thông thường, thế nên cú đánh của Taara khiến chúng lập tức tan thành từng mảnh, để lộ ra khung cảnh bên trong nhà nguyện.

Về cơ bản, nơi này vẫn có thể nhìn ra là một nhà cầu nguyện, với những hàng ghế đặt song song, bục cao, kiến trúc cầu kỳ đẹp đẽ. Đấy là nếu như bỏ

qua những thứ "dị vật" bắn tung tóe khắp nơi, từ ghế, sàn cho tới cả tường cao.

Những vết ố này có màu đen kịt, và khi Gatrix lại gần thì hắn còn ngửi thấy một mùi tanh tưởi vô cùng quen thuộc. Có vẻ như ở cái nhà nguyện này đã xảy ra rất nhiều vụ hiến tế thì phải! Lẫn trong máu khô, Gatrix còn thấy được cả dấu vết của phân và nước tiểu, đặc trưng của quá trình ô uế hóa một nơi thần thánh.

Toàn bộ nhà nguyện này toát lên một vẻ âm u, quỷ dị đến kì lạ. Cứ nhìn vào đống sinh thể màu đen chỉ dám quanh quẩn ở ngoài là có thể hiểu được rồi, ấy vậy mà hai kẻ lạ mặt xâm nhập cứ trơ trơ ra, như thể chẳng thèm coi cái nhà nguyện này vào mắt vậy.

- Bằng kinh nghiệm của tôi, thì có lẽ bên trong nhà nguyện này có một manh mối rất quan trọng, thế nên nó tạm thời không bị sinh thể màu đen ăn mòn. Chúng ta hãy chia nhau ra hai hướng, tìm kiếm một vòng khắp căn phòng này xem có gì đặc biệt không.

Taara nhìn một lượt khắp nhà nguyện trống vắng. Dù sao cũng chẳng có gì có vẻ là nguy hiểm cả, ngoại trừ cái bục cao ở cuối phòng. Chỗ đó là chỗ mà thầy tu hoặc chủ trì sẽ đứng để xướng lên kinh thánh, còn con chiên ngồi dưới đọc theo.

Phía sau cái bục đó, gắn ở trên tường, là một cây đàn ống với kích thước vô cùng khổng lồ. Ngoại trừ việc thân ống được làm từ xương, bọc bên ngoài là da, thì nó chẳng có gì đặc biệt cả! Và phía trên chiếc đàn này là biểu tượng chữ thập của giáo hội, bị xoay nghiêng thành dấu nhân hay chữ "X".

- Chúng ta tốt nhất là kiểm tra các góc phòng, và những hàng ghế này trước. Tôi có cảm giác không ổn lắm về khu vực cuối phòng nguyện này, nên hãy để nó cuối cùng!

- Thế cũng được!

Gatrix ậm ừ gật đầu.

Cả hai bắt đầu chia nhau ra, hướng về từng băng ghế. Trong khi Taara cầm sờ soạng bên trên bề mặt ghế, tìm kiếm một cái gì đó mà chỉ cô nàng mới hiểu, thì Gatrix lại cấu một mẩu gỗ đi để kiểm tra tính chất của nó.

Những khối gỗ này có chất vân rất kì lạ, hoàn toàn không phù hợp với những loài cây mà Gatrix đã gặp trong suốt quãng thời gian ở Avalon. Ít nhất, những gốc cây bình thường đó cũng có vân tuổi xếp dưới dạng vòng.

Còn thứ gỗ để làm nên chiếc ghế này, nó chẳng có bất cứ đường vân nào cả! Giống như thể nó không phải là gỗ, hoặc là một thứ gỗ gì đó được tạo nên từ phép thuật, chứ không phải do tự nhiên hình thành.

Hơn nữa, khả năng chịu phép thuật của chúng cũng vô cùng đáng kinh ngạc, khi Gatrix chẳng thể nào đốt được chúng dù chỉ là một tí tẹo bằng lửa phép. Thế nhưng nếu như hắn dùng lửa tạo ra từ tác động vật lý thì lại được, chứng tỏ những thớ gỗ này có khả năng chống lại các hạt phép thuật rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Tái ngộ oán hồn

Việc sử dụng thứ gỗ kháng phép cao này là điều cần thiết, bởi Gatrix rất chắc chắn là trong căn phòng này đã không chỉ một lần có sự xuất hiện của ma quỷ cũng như tà thần. Những loại gỗ này không chỉ đóng vai trò như ghế ngồi, mà còn giúp kiềm chế bớt sức mạnh của những tồn tại dơ bẩn đó.

Chí ít, đám tà giáo đồ này thông minh hơn Gatrix tưởng, bọn chúng còn biết tự bảo vệ bản thân. Không ít giáo phái tà ác mà Gatrix đã nhìn thấy, đều có chung một mô típ là cuồng tín đến mất não. Và kết cục chung của chúng đều là bị chính "thần linh" mà mình thờ phụng cắn nuốt sạch sẽ.

Rời bỏ hàng ghế trống, Gatrix hướng về phía bờ tường bên kia. Ở nơi đó, các tà giáo đồ đặt những dãy tủ trống không, với rất nhiều các giá để nến ở bên trên. Khác với đống ở tầng bốn, các giá nến này vẫn còn nến cắm ở trên, và phần lớn là mới cháy được một đoạn nhỏ thôi.

Cũng giống như những băng ghế gỗ kia, Gatrix cấu một ít nến, ngửi ngửi thử. Có thể thấy những người ở thời đại đó dùng một loại mỡ để nấu thành sáp nến, và với kinh nghiệm giải phẫu một số cơ thể người, Gatrix có thể khẳng định hắn biết nguồn gốc của loại mỡ này.

Thế này mới hợp lý, vì da và xương đem làm đàn, thì mỡ làm nến cũng hợp lý đúng không? Hiện giờ Gatrix chỉ tự hỏi máu và thịt của những vật tế đang ở đâu! Nếu như tạm coi đống máu khô tung tóe khắp nơi thế này là kết cục của máu, vậy thì thịt?

Kể cả đem thịt dâng làm tế phẩm đi chăng nữa, thì cũng phải có một tồn tại nào đó xuất hiện hưởng dụng những tế phẩm đó. Gatrix không xoắn xuýt chuyện phải tìm cho ra bằng được thịt người, mà chỉ muốn biết, thịt đó dùng để làm gì.

Nếu như dùng để nuôi một con quái vật nào đấy, thì có lẽ nó sẽ là đối thủ của họ trong gian phòng này. Còn nếu như thịt để đem dâng cho ma quỷ hay tà thần thì lại thoải mái, vì những thể loại đó không thể nào xuất hiện một cách đơn giản ở thế giới này được. Không có nghi thức triệu hồi phức tạp cùng rất nhiều may mắn thì cứ ngồi đó mà mơ hão!

Hắn thử dùng lửa thắp sáng một cây nến. Không rõ những loại nến này cần lửa như thế nào mới có thể cháy, bởi dù Gatrix có áp dụng cách nào đi chăng nữa thì chúng cũng không bắt lửa! Bất kể là dùng phép thuật, hay lửa vật lý, những ngọn nến này vẫn cứ trơ trơ ra.

Và Gatrix có thể khẳng định, chúng không miễn nhiễm với ma thuật giống như những khúc gỗ kia. Có vẻ như hắn cần phải kích hoạt một điều kiện nào đó mới có thể những ngọn nến này cháy được, và khi loại trừ tất cả các khả năng khác thì chỉ còn cái bục kia là vô cùng đáng nghi.

Đứng đối diện với hắn, ở bên kia góc phòng, Taara cũng gần như cùng một lúc, nhìn về phía cái bục cao. Cả hai nhìn nhau một cái, rồi gật đầu xác nhận. Chỉ thấy Taara xách búa hướng về phía bục cao trước, trong khi Gatrix lẩn xuống dưới góc phòng, nấp sau hàng ghế gỗ cuối cùng.

Những băng ghế này như đã nói, có khả năng ngăn cản phép thuật. Nếu như Taara có lỡ kích hoạt một thứ gì đó không ổn ở trên cái bục đó, thì chí ít những băng ghế này còn giúp Gatrix sống sót cao hơn được chút ít.

Khi đứng ở bên dưới, bọn họ khó có thể nhìn hết được mọi thứ ở trên bục hành lễ này, bởi vậy khi Taara bước chân lên bậc thang, cô không khỏi giật mình! Gần như toàn bộ bề mặt của bục đều bị bao phủ trong thứ chất keo nâu đen bốc mùi tanh tưởi, giống với những vết ố bám đầy trên tường và sàn nhà.

Cô bước một cách thận trọng trên những chất nhầy đó, tiến dần về phía cái bục đặt sách. Ở trên đó có một cuốn sách trông rất cũ kĩ, với phần bìa được bọc trong một loại da màu đen rất cứng. Taara thử mở cuốn sách ra, và đọc những dòng chữ bên trong đó.

Cả cuốn kinh này chủ yếu giảng giải về sự nhân nghĩa của thần linh, và môn đồ phải tôn kính thần như nào. Thoạt nghe thì nó chẳng khác gì mấy cuốn kinh khác của giáo hội, ngoại trừ việc hở tí là vị "thần" này lại đòi hiến tế.

"Chờ đợi hàng giờ được chỉ định chết,

Đây trên bàn hoả ngục,

Hình ảnh một người mặt trắng, lòng đen bé như hạt đỗ,

Tiến gần đến bàn thờ sự chết,

Thầy cả thượng phẩm tay cầm gươm chém

trong tay,

Trích ra những giọt máu trinh trắng,

Tế vật của thần,

Chết theo nghi lễ,

Để đáp lại mọi mong ước của mình".

Không tính tới việc mấy câu kinh này gieo vần đầy tệ hại, thì nó cũng có thể gọi là một bài nhạc. Chỉ có điều ngay khi Taara xướng xong những câu này, chiếc đàn phía sau lưng cô bắt đầu cất tiếng! Những phím đàn tự động nhấp nhô, để thanh búa gõ liên tục lên những sợi dây đàn.

Và từ đó, những âm thanh vang lên, cộng hưởng rồi biến đổi thông qua hệ thống ống phức tạp mà kì công ở phía trên, cho ra những âm thanh trầm bổng đầy ma quái. Nó giống như những bản nhạc tang điếu, mang đậm màu sắc u ám và quỷ dị thường thấy trong những bộ phim kinh dị về tòa lâu đài bỏ hoang vậy.

Cùng lúc đó, những cây nến cũng bùng cháy dữ dội trong sắc xanh biển trắng. Cuối cùng thì Gatrix cũng biết mấy cây nến này cháy như nào, và khi cháy thì có màu gì!

Bằng đôi mắt khá nhạy bén, Gatrix để ý thấy khói tỏa ra dàn nến đồ sộ đó đang ngưng tụ dần dần ở chính giữa căn phòng, tạo thành một hình thù nào đó. Nó có tứ chi trông như con người, có một bộ váy trắng bẩn thỉu như cái giẻ lau... khoan đã sao trông nó quen thế nhỉ?

Đồng tử Gatrix co rụt lại khi nhớ ra thân phận của bóng ma đang dần thành hình này. Chẳng phải nó chính là oán hồn canh gác tầng ba hay sao? Hóa ra thứ này hồi sinh bằng cách thực hiện nghi lễ trong phòng nguyện sa đọa này à?

Taara cũng nhận ra kẻ thù truyền kiếp này của mình - chủ yếu là bởi cô nàng không thể đánh thắng nó. Cô quát to.

- Gatrix, chạy mau!

Con Goblin không thèm quan tâm tới lời nhắc nhở của Taara, mà vẫn cứ nhìn chòng chọc vào oán hồn đang dần hồi sinh phía trên đầu. Trên thực tế, nếu như hắn có muốn bỏ trốn lúc này cũng chẳng được, bởi từ cả trăm ngọn nến bao quanh căn phòng nguyện, lửa xanh đã "chảy" ra và hướng về phía cửa ra vào rồi!

Thay vì sử dụng mô típ cửa đóng sập không cách nào mở ra truyền thống, thì giờ căn phòng nguyện này giam giữ bọn họ bằng một bức tường lửa cháy

hừng hực sắc xanh. Cũng phải thôi, ai bảo Taara đã đập nát cánh cửa mất rồi!

Oán hồn lần này vẫn không có mắt và mồm, thay vào đó là ba cái hốc đen ngòm vô cùng đáng sợ. Dù rằng nó không có mắt, song Gatrix có thể cảm nhận rõ sự oán hận tàn độc của nó khi "mắt" nó và hắn chạm nhau.

Lại một lần nữa, oán hồn cười! Có thể thấy nó không thể chờ đợi để xé xác con mồi trước mặt thêm chút nào nữa! Lần trước bóng đen sợ hãi đã cứu Gatrix một mạng, lần này ai sẽ cứu được hắn đây?

Câu trả lời là, chẳng cần ai hết!

Chỉ thấy Gatrix đạp chân, giẫm lên trên băng ghế, nhảy vọt về phía oán hồn như một con thiêu thân lao vào lửa. Hắn lấy từ trong nhẫn không gian ra một chiếc hộp kim loại, rồi mở nó ra ngay khi tiến lại sát gần oán hồn.

- Để xem lần này mày chạy kiểu gì?

Từ bên trong hộp, vô số những hạt bụi đen ngòm bay ra như ong vỡ tổ, đâm sầm thẳng vào vật cản đầu tiên chúng gặp phải là oán hồn trước mặt. Còn Gatrix thì tiếp đất bằng một cú lộn vòng, thu lại chiếc hộp kim loại rỗng vào trong lòng.

- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, lần kế tiếp chúng ta gặp lại con oán hồn này, chúng ta sẽ đánh cho nó sấp mặt thì thôi!

Gatrix mỉm cười đầy tự tin, trong khi Taara nhào tới, búa giơ cao lên, hướng thẳng về phía con oán hồn ở trên không trung.

***

Hãy tua lại một chút trước khi bọn họ rời khỏi tầng bốn. Gatrix mang theo Taara quay trở lại phòng trưng bày, và ở nơi đây, hắn thử niệm lại câu nói được khắc bên trong hộp. Trái với mong đợi của Gatrix, chẳng có gì diễn ra cả!

- Hừm, có gì đó sai sai ở đây! Đáng lý phải có một điều dị thường nào đấy diễn ra mới đúng chứ?

Gatrix đưa tay lên gãi gãi đầu, trong khi Taara giật lấy chiếc hộp từ tay hắn.

- Anh đọc sai mất ngữ điệu của câu đấy rồi. Đó là câu mở đầu trong một bài điếu văn, thế nên anh phải đọc nó ngân nga và tràn đầy nuối tiếc hơn. Nghe như này nè!

Taara bắt đầu niệm lại câu nói, trong khi Gatrix há hốc mồm.

- Vì sao cô biết đó là câu dùng trong điếu văn?

- Tôi không biết nữa! Tôi chỉ biết là nó dùng trong tang lễ thôi. Ồ nhìn kìa!

Taara vội vàng ngắt lời Gatrix, chỉ lên trên trời. Những hạt bụi vốn đang lơ lửng khắp trong phòng, giờ như bị hút bởi một cái máy hút bụi, trôi tuột vào bên trong chiếc hộp kim loại. Khi hạt bụi cuối cùng tiến vào trong đó xong, nắp hộp lập tức đóng sập lại.

Taara và Gatrix nhìn nhau, rồi sau đó cô nàng gạt mở nắp hộp. Ngay lập tức, bụi tuôn ra ào ào từ bên trong hộp, khiến Taara không khỏi ho sặc sụa! Về phần Gatrix, hắn đã mường tượng trước về điều này, thế nên con Goblin đã vẽ nên một rào chắn phép thuật bằng gió xung quanh mình.

- Bụi về bụi, đất quy về đất!

Gatrix ngân nga lại câu đó theo tông của Taara, và đám bụi kia lại một lần nữa ngoan ngoãn chui vào trong hộp. Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc hộp kim loại, rồi đột nhiên toét miệng cười!

- Tôi tìm ra cách đánh bại con oán hồn ở tầng dưới rồi! Lần này để xem nó trốn sang các chiều khác kiểu gì nữa!

Tiếng cười nham hiểm của con Goblin không khỏi khiến Taara thấy nao lòng. Cô vội vàng thầm mặc niệm cho oán hồn ở tầng ba, chỉ hi vọng kết cục của nó sẽ không quá đỗi bi thảm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 268: Khắc chế oán hồn

Trong lúc con oán hồn còn đang tối tăm mặt mũi vì bị bụi bám vào, Gatrix lại một lần nữa mượn những băng ghế gỗ để bật lên. Hắn túm lấy cổ chân của nó, kéo giật xuống khỏi không trung, đồng thời quát lớn.

- Cô còn định ngẩn người ra đến bao giờ nữa?

Cả Gatrix lẫn oán hồn ngã lăn xuống đất, xô vỡ mất mấy băng ghế gỗ liền. Thấy vậy, Taara bèn vội vàng vác búa xông tới, nện một cú trời giáng lên con oán hồn còn đang nằm dưới mặt đất. Nó thu hai tay lại, đón đỡ chiếc búa tạ.

Uỳnh!

Gatrix bị đợt sóng xung kích bắn ngược đi, đâm thẳng vào bức tường phía đằng sau lưng. Ấy thế mà chẳng có một cây nến, hay thậm chí là chân nến nào bị xô đổ cả! Giống như lúc này chúng đã được gắn keo dính chặt lên trên nóc tủ vậy.

Con Goblin ọc ra một ngụm máu. Thật may là dư chấn chỉ khiến hắn bị bế tắc lưu thông máu một chút thôi, chứ không tới nỗi nội thương. Chỉ có điều việc con oán hồn dùng tay không để đón đỡ một búa sử thi mới là thứ khiến hắn trố mắt.

Hoặc... có chất liệu của Sử Thi? Vì Gatrix không cảm nhận được sóng năng lượng toát ra từ chiếc búa đó. Hắn đã từng tiếp xúc với một vật phẩm cấp sử thi rồi, đó là đôi giầy gắn dao của Amily. Những vật phẩm đó khi kích hoạt sẽ bùng phát ra một luồng năng lượng rất dữ dội, và như vậy thì mới xứng với phẩm cấp sử thi chứ.

Còn chiếc búa này của Taara... có lẽ nó còn đang trong trạng thái ngủ say. Giống như thể một người được ban cho cây súng, nhưng lại chỉ biết dùng khẩu súng đó để vụt như gậy bóng chày vậy. Song cần nhớ rằng cường độ thân thể của Taara khỏe như một đấu sĩ cấp trung hàng thật giá thật đó!

Một đấu sĩ cấp trung, vung một vũ khí hạng nặng, vậy mà con oán hồn đó chỉ dùng tay không cũng có thể ngăn cản, nghe thôi đã thấy lạnh hết cả sống lưng rồi đúng không? Dựa vào sóng xung kích tỏa ra từ vị trí tiếp xúc, Gatrix có thể khẳng định, cả hai vừa đọ sức hoàn toàn tự nhiên, chứ không hề có thủ thuật hay tiểu xảo gì ở đây cả.

Chỉ thấy một bóng người bị bắn vọt ra khỏi đống bụi mù, đập văng lên trên tường, trước khi rơi xuống đất đánh rầm một cái. Gatrix nhìn Taara đang lồm cồm bò dậy, rồi lại nhìn về phía trung tâm bụi mù. Ở đó, con oán hồn đã đứng dậy, trên người vẫn chỉ mặc một bộ váy bẩn thỉu đơn bạc.

Đất dưới chân nó đã bị vỡ vụn, lõm xuống một đoạn, để thấy cú đánh đó của Taara lực tới mức nào. Và chính vì cô nàng đánh lực đến như thế, nên Gatrix mới thấy không ổn, bởi con oán hồn này vẫn cứ phây phây ra sau một đòn vừa rồi.

Không chỉ vậy, Gatrix để ý thấy bụi bắt đầu bay dần ra khỏi người nó, bất kể là do tương tác vật lý với Taara, hay do tự nội bộ bản thân nó đào thải. Đến một ngưỡng nhất định, con oán hồn này sẽ tìm về được khả năng nhảy giữa các chiều, và lúc đó Gatrix chỉ còn nước bó tay chịu chết.

Để hiểu về chiến thuật của Gatrix, thì trước tiên chúng ta cần đi tìm hiểu về khả năng nhảy giữa các chiều của oán hồn cái đã. Lần trước chúng ta đã biết rằng oán hồn có thể di chuyển liên tục qua các chiều không gian song song, khiến cho phương thức tấn công cũng như phòng ngự của nó trở nên vô cùng khó đoán đúng không?

Cứ tưởng tượng, ở một chiều không gian song song, con oán hồn này đứng đúng ở vị trí chúng ta đang đứng, rồi dịch chuyển trở về chiều không gian gốc. Nó sẽ choán chỗ vật thể đang tồn tại ở tọa độ ấy, và đó chính là chúng ta chứ ai nữa!

Điều này lý giải tại sao oán hồn có thể xuất hiện ở mọi lúc mọi nơi, và ngay cả ở bên trong cơ thể chúng ta. Không chỉ vậy, nhờ vào khả năng nhảy chiều này, mà nó cũng có thể né đi rất nhiều những chiêu tấn công nguy hiểm. Một quả cầu hủy diệt ư? Nhảy sang chiều khác là xong ấy mà!

Nói như vậy không phải để bảo oán hồn là một tồn tại bất khả chiến thắng trong cõi phàm. Ngoài những phương pháp truyền thống như theo đuổi nó vào chiều khác, lừa nó tới gần rồi phản công, hay khóa chiều, thì cũng có một số phương pháp được người đời sau khám phá ra.

Cụ thể, nếu như chúng ta có thể tung ra một đòn vô cùng mạnh mẽ, từa tựa cấm chú của các pháp sư chẳng hạn, thì oán hồn sẽ không thể tránh né được! Đó là bởi những đòn đánh đó sẽ làm tọa độ không gian bị rối loạn, hay dùng từ nghĩa đơn giản một chút là chấn động không gian.

Lúc này, nếu như oán hồn dám nhảy lung tung giữa các chiều, thì khả năng cao là nó sẽ rơi tọt luôn vào vùng không gian loạn lưu, và chết ngay tức khắc. Tất nhiên cấm chú, tức là chiêu thức bị cấm, thì chẳng ai đem ra để nện lên đầu một oán hồn cả!

Kể cả Gatrix có can đảm để lãng phí một cấm chú, thì hắn cũng không có đủ sức và tài nguyên để làm điều đó. Đương nhiên, nếu như Gatrix thật sự cần liều mạng sử dụng một chiêu đồng quy vu tận với oán hồn thì hắn vẫn có, chắc chắn là có!

Bên cạnh đó, việc nhảy chiều cũng có những yêu cầu rất khắc nghiệt, đó là người nhảy phải mang càng ít "vật chất" càng tốt. Bởi việc di chuyển qua các chiều mà mang theo vật chất sẽ làm cho tổng vật chất của một chiều không gian bị suy giảm.

Hành động này chắc chắn sẽ bị các sinh vật tầng chín nhòm ngó, tuy nhiên đó không phải là lí do chính khiến những kẻ nhảy chiều "ngại" mang theo vật chất. Mà bởi nặng! Đúng vậy, việc di chuyển giữa các chiều không gian vốn đã tốn năng lượng, và việc đưa một vật chất ra khỏi chiều vốn có của nó, để rồi tiến sang chiều khác?

Lượng năng lượng cần thiết phải trả sẽ vô cùng khủng khiếp, và đó chính là lí do tại sao Gatrix lại ném một đống bụi ma pháp lên người oán hồn như thế. Khi nghiên cứu về thành phần của loại bụi này, Gatrix thiếu đi những công cụ cần thiết để xác minh tính chất của nó, song ma pháp tỏa ra từ những hạt bụi thì chẳng lẫn vào đâu được.

Vật chất thông thường đã đủ khiến xuyên việt giả tái mặt, huống chi là vật chất mang theo năng lượng cao như vật chất phép thuật. Chính vì thế, nếu như

coi không gian là một bể nước, thì con oán hồn này đang bị buộc tạ cực nặng lên người, khiến nó không có cách nào di chuyển được.

Gatrix đã chọn một thời điểm rất khéo, là khi nó chuẩn bị hoàn thành nghi thức hồi sinh. Lúc này bản thể của nó sẽ buộc phải xuất hiện ở không gian này, và dù đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, thì Gatrix vẫn dư sức tính toán chính xác để ném bụi vào mặt nó

Dẫu vậy, bản thân oán hồn vẫn có thể từ từ đào thải những loại bụi ma pháp này ra, và ngay cả trong quá trình chiến đấu thì Taara cũng sẽ vô tình "đánh bay" chỗ bụi đó. Làm vậy sẽ tạo điều kiện cho con oán hồn được giải thoát khỏi tình trạng buộc tạ này nhanh hơn, và tạo nên nguy hiểm cho Gatrix!

Tất nhiên sau lần chiến đấu này, Gatrix đoán rằng con oán hồn khi cảm thấy có thể nhảy chiều sẽ lập tức bỏ trốn, chứ chẳng ngu dại gì khô máu với hai người bọn hắn lúc này. Dù sao nó cũng đang ở thế bất bại, vậy thì chẳng có nghĩa lý gì phải liều mạng đúng không?

Và Gatrix là một kẻ tham lan hơn thế! Hắn muốn tiêu diệt được con oán hồn này ngay tại đây, hoặc không thì cũng phải loại nó ra khỏi bàn cờ, chứ không đêm dài lắm mộng thì phiền lắm. Gatrix không dám đảm bảo bóng ma sợ hãi sẽ lại một lần nữa giúp hắn tiêu diệt oán hồn, nhất là khi nó đã biết bản thân không thể chiến thắng bọn họ, nhưng oán hồn thì có!

Nói chung Gatrix đã tính toán rất đầy đủ và chặt chẽ, song người tính không bằng trời tính, Gatrix không thể ngờ được con oán hồn đó lại mạnh mẽ đến như vậy! Kỹ xảo của nó đúng là rất vụng về, có điều nó có sức mạnh và tốc độ bù lại, thế nên lúc này nó và Taara đang đánh hoàn toàn ngang tay.

Thời gian thì không ủng hộ bọn họ, nên Gatrix buộc phải tìm ra một phương pháp chấm dứt oán hồn, trước khi nó thoát khỏi đống bụi ma thuật đó. Hắn tì tay lên một băng ghế gỗ, tay còn lại vuốt vuốt ngực cho qua cơn khó thở.

Đột nhiên hắn nhận ra một chuyện! Ngay lập tức, Gatrix len lén nâng một băng ghế lên, cố gắng không lôi kéo sự chú ý của oán hồn. Nếu như những băng ghế này làm từ gỗ cách ly pháp thuật, vậy thì tương tác của nó với ngọn lửa xanh đang chắn cổng sẽ như thế nào?

Câu trả lời là, ngọn lửa liếm ngọt một đoạn gỗ, như thể liếm một miếng bơ vậy! Gatrix buộc lòng phải ôm theo băng ghế rút lui, tránh gây thêm tổn thất lên những băng ghế này. Hắn lại ngoái ra đằng sau, nhìn chòng chọc vào hình ảnh của con oán hồn đang tả xung hữu đột kia.

- Trời đất, nó khỏe quá Gatrix ơi! Mình tôi không thể đánh lại được nó!

Taara rên rỉ, trong lúc đang hứng chịu một trận mưa đòn từ đối thủ. Cô có một cơ thể bất tử, nhưng lại thiếu đi sát thương để đánh bại oán hồn, thành ra trận chiến giờ trở thành một màn đọ sức vô nghĩa. Kết cục nếu như không có khúc chiết gì thì sẽ là oán hồn được giải phóng, còn Taara thì bị giết một lúc, lại hồi sinh.

Về phần Gatrix... hắn vừa cầm một băng ghế gỗ và đập thật lực lên lưng của hồn ma!

Chỉ thấy con oán hồn này tru lên thảm thiết, lăn lộn quằn quại như thể vô cùng đau đớn vậy! Thấy thế, Gatrix bèn đưa băng ghế cho Taara.

- Cứ tiếp tục nện nó, trong lúc tôi làm cái này phát!

Taara nhìn Gatrix nhảy bổ về phía hàng ghế còn lại, con dao trong tay vung lên thoăn thoắt. Dù không hiểu Gatrix đang muốn làm gì, song nếu như hành động đó cho kết quả tốt, thì Taara sẽ làm. Cô nàng bèn buông cây búa tạ sang một bên, đạp một chân lên người con oán hồn, rồi dùng cái phản gỗ, cứ thế mà vụt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 269: Đánh linh hồn, đánh thể xác

- Này thì sống dai! Này thì nhảy chiều! Để xem mày làm được gì!

Có vẻ như cô nàng vừa thức tỉnh một nhân cách nào đó thì phải! Gatrix liếc ra phía sau, nhìn Taara liên tục quất khúc gỗ lên con oán hồn. Hiệu quả của thứ gỗ này mạnh mẽ hơn hắn tưởng tượng nhiều, và như vậy thì sự tồn tại của những băng ghế này đã trở nên hợp lý hơn rất nhiều.

Gatrix đã để ý thấy sự dị thường của nó kể từ lúc hắn nắm chân con oán hồn lôi xuống mặt đất rồi. Với sức mạnh nó đã thể hiện ra, thì đáng lý Gatrix phải chết ngay lập tức từ thời điểm hắn lại gần nó rồi. Cứ cho là nó còn đang bị bất ngờ đi, thì lúc tiếp đất là đủ thời gian để nó xé xác Gatrix ra thành nhiều mảnh.

Thế nhưng hắn vẫn sống! Tại sao? Gatrix đi tìm câu trả lời, và hắn nhận ra những thớ gỗ bị vỡ tan nằm vương vãi xung quanh. Lúc đó hắn còn chưa có đủ thông tin về oán hồn, nên cứ nghĩ rằng những loại gỗ này sẽ dùng trong một trường hợp khác.

Cho tới khi hắn phát hiện ra sức mạnh bất thường của oán hồn, và đặc tính của ngọn lửa xanh cản đường. Nếu như đây là một câu đố của Elsa, thì nàng hẳn phải đặt cả đáp án vào trong này. Lí do là bởi Gatrix đâu thể rời khỏi căn phòng này để tìm đáp án đích thực đúng không?

Ngay cả lớp bụi ma thuật kia cũng chỉ đóng một vai trò làm trò chơi trở nên "dễ" hơn mà thôi! Trong trường hợp Gatrix không thể tìm được phương pháp thu thập chỗ bụi kia, thì hắn sẽ cần phải nhận ra giá trị của đống gỗ kháng ma kia trước khi quá muộn.

Suy cho cùng, mọi thử thách của Elsa đều là thắng hiểm, nghĩ lại vẫn còn thấy kinh, chứ chưa bao giờ là dễ dàng cả! Ồ, nghĩ lại thì hắn đã hoàn thành thử thách nào của Thần trước đó rồi sao?

- Được rồi, Taara! Tôi làm xong rồi này!

Gatrix giơ ra một cỗ quan tài cao bằng cả người hắn. Hắn đã tận dụng những tấm ván gỗ to nhất có thể, đẽo lại bằng Hồng Trần, rồi tạo ra những thanh gióng để đóng cứng chúng lại với nhau. Mặc dù Gatrix có thể khẳng định nếu oán hồn bị đặt vào trong cái quan tài này thì chỉ có nước nằm im như cún thôi!

Ngay sau khi ra hiệu cho Taara giật lùi lại, Gatrix chồm tới, úp đè cả chiếc quan tài lên thân hình của oán hồn. Tiếp đó, hắn quay về phía Taara.

- Phiền cô lấy cho tôi cái nắp ở đằng kia với!

Taara cầm tấm gỗ rộng như miếng phản lên, kê sát dưới mặt đất, rồi từ từ lách vào phía dưới quan tài. Gatrix cũng hơi he hé chiếc quan tài lên, để tấm ván dễ dàng đẩy được vào bên trong. Tiếp đó, Taara cầm lấy mấy chiếc đinh sắt mà Gatrix đã cẩn thận nhổ ra ban nãy dưới đất.

Cô nàng dùng đầu ngón tay, ấn từng chiếc đinh lên nắp quan tài, trong lúc Gatrix giữ rịt lấy nó, phòng khi có biến. Với thể chất của một đấu sĩ cấp trung, việc dùng ngón tay ấn đinh như ấn bùn là chuyện quá đơn giản đối với cô nàng.

Cuối cùng, sau khi đã hoàn thành hết tất cả những việc đó, Gatrix mới dám thả lỏng tay cho chiếc quan tài đứng thẳng. Hắn không có thời gian, cũng như tâm trạng để tô điểm cho chiếc quan tài này. Tuy rằng thời gian chế tạo hơi ngắn, nhưng chiếc quan tài trông cũng gọn gàng, không hề có chi tiết rườm rà thừa thãi nào cả.

Phía trên bề mặt, Gatrix khắc một dấu chữ thập nổi. Hắn không tin Giáo Hội, song không có nghĩa là hắn không muốn mượn sức mạnh tín ngưỡng để trấn áp thứ tà vật bên trong chiếc quan tài này. Chẳng biết là do hình khắc, hay do bản thân chất liệu gỗ, mà oán hồn nằm trong quan tài rất yên tĩnh, không hề có động tác phá phách gì.

Điều này khiến Gatrix không khỏi thở dài một hơi. Sức mạnh của nó quá mức kinh khủng, và nếu như không phải thứ gỗ quái dị này có thể áp chế oán hồn vô cùng hiệu quả, thì Gatrix khẳng định nó sẽ xé tan cái quan tài này mà lao ra rồi.

- Thế mà chúng ta cũng hàng phục được con yêu nghiệt này! Thật không thể tin nổi! Quả thực anh đúng là kẻ sáng tạo kỳ tích! Giờ thì tôi bắt đầu có thêm niềm tin vào việc anh sẽ giải thoát cho tôi khỏi tình trạng bế tắc này rồi đấy!

- Vậy hóa ra từ trước đến giờ cô chẳng thèm tin lời tôi sao?

Gatrix thả hai tay trên đầu gối, ngồi dạng chân, thở hồng hộc như thể vừa chạy marathon cả chục cây số. Trận chiến ban nãy nhìn thì tưởng nhàn, khi Gatrix chỉ việc đập lén một cú vào con oán hồn, rồi chế tạo quan tài nhốt nó.

Song thực tế lại hung hiểm hơn rất nhiều! Nếu như Gatrix tính sai một thời điểm, để oán hồn phản đòn, hắn sẽ ngay tức khắc - chênh lệch thể chất của cả hai là quá lớn. Ý thức chiến đấu là thứ duy nhất giữ cho Gatrix còn đứng được trong trận giao tranh đó, chứ tốc độ và sức mạnh của Taara lẫn oán hồn đều vượt quá ngưỡng xử lý của hắn rồi.

Ngay cả khi hắn đã đặt được oán hồn vào trong hòm, hắn vẫn có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh ngưng tụ bên trong quan tài. Chỉ cần hắn sơ sểnh một chút, nó sẽ lập tức tìm cách vọt ra. Đến lúc đó khi nó đã cảnh giác, thì hắn khỏi cần mơ tới chuyện nhốt được oán hồn luôn!

Tất nhiên, nghĩ thì nghĩ tiêu cực, có điều nó chẳng thể nào phủ nhận được việc Gatrix đã thành công trong việc hàng phục kẻ địch khó chơi nhất cái tầng ba này! Đến tầm này, khi hắn có tay đấm siêu hạng Taara bên cạnh, thì chẳng phải là tầng một tầng hai sẽ đơn giản như một trò đùa sao?

Nghĩ vậy, Gatrix định há miệng, song hắn chợt nhận ra một điều! Đó là toàn bộ căn phòng này vẫn đang chìm trong sắc xanh của những ngọn nến ma quái, và cửa phòng thì bị biển lửa bao trùm không hề thay đổi!

- Có vẻ như chúng ta còn vấn đề chưa giải quyết ở đây?

Taara dè dặt hỏi, và nhận được cái gật đầu đồng tình của Gatrix. Elsa không bao giờ cho hắn dữ kiện thừa! Nếu như câu đố của căn phòng này chỉ đơn giản là oán hồn, vậy thì vai trò của Taara là vô nghĩa!

Gatrix không phải đang phủ nhận công sức của cô nàng ban nãy. Đúng là có Taara ngăn chặn oán hồn, thì Gatrix mới có đủ thời gian để phát hiện ra phương thức sử dụng những băng ghế này. Nhưng đấy không hẳn là trường hợp tối ưu!

Bởi trong một tình huống hoàn hảo, thì một mình Gatrix cũng có thể sử dụng những băng ghế này để chôn vùi con oán hồn, rồi dùng phần còn lại để chế tạo hộp chứa. Cần nhớ rằng oán hồn không phải hồi sinh ngay tắp lự, mà cần phải kích hoạt bằng nghi thức xướng lên quyển kinh trên bục kia.

Nhắc đến kinh, ngay cả những ngôn ngữ cổ này, cho Gatrix thời gian, hắn cũng có thể đọc được, thế nên vai trò của Taara chẳng phải tự nhiên rất mờ nhạt hay sao? Cô nàng chỉ giúp Gatrix nhanh chóng đạt được kết quả ắt sẽ xảy ra một cách tiện lợi và dễ dàng hơn mà thôi!

Và như vậy thì vô cùng bất hợp lý! Elsa là một tồn tại có khả năng tính toán vi mô tới mức siêu cấp. Hắn không tin rằng cô nàng chỉ cho Gatrix một tay đấm đơn giản thế này. Trong phép tính của Elsa, thì Gatrix sẽ phải cần tới sự tồn tại của Taara, thì mới vừa đủ để hoàn thành được câu đố của cô nàng đặt ra, sát sàn sạt luôn!

- Tôi đoán vậy! Chúng ta đã thử đọc cuốn kinh và gọi ra oán hồn rồi. Chỉ còn có mỗi căn phòng chứa đồ hành lễ kia là chúng ta còn chưa kịp kiểm tra thôi!

Taara chống búa đứng dậy. Cô nàng phủi phủi bụi khỏi người, rồi xách búa hướng về căn phòng đó.

- Để tôi xem rốt cuộc còn thứ gì mà chúng ta phải đối mặt nữa!

Cô nàng xoay búa, đập một cú thật lực lên cánh cửa phòng chứa đồ. Cũng giống như những cánh cửa khác, nó vỡ tan thành nhiều mảnh, để lộ ra phần ẩn giấu bên trong.

- Cái... quái gì vậy?!

Taara thốt lên kinh ngạc, trong lúc Gatrix cũng trèo lên trên bục, tiến gần về phía cô nàng. Trong tầm mắt của Gatrix, hắn thấy một khối khổng lồ, có màu hồng hồng tai tái, và bề ngoài thì rất giống thứ còn thiếu trong căn phòng này.

- Thịt người!

Gần như cùng lúc với câu buột miệng của Gatrix, đống thịt đó rung lên bần bật! Nó trườn dần ra khỏi căn phòng như thể nó là một khối dịch nhầy slime vậy. Vì hình dạng quá đỗi ghê tởm của đống thịt này, mà Taara đành phải nhường bước cho trượt qua.

- Đừng có hòng bảo tôi chạm búa vào cái thứ này! Trông nó kinh tởm quá trời quá đất!

Thật may là cô nàng sẽ không phải đối đầu với đống thịt đó, hoặc vẫn phải nhưng theo một cách khác! Chỉ thấy chỗ thịt đó bám vào cây đàn làm từ xương và da người, bắt đầu co bóp bùng nhùng như thể một chiếc kén vậy!

- Tôi có linh cảm không tốt về chuyện này!

Taara lùi bước lại, sánh vai với Gatrix, rồi ghé đầu thì thào. Gatrix cũng gật gù đáp lại.

- Giờ thì tôi biết vai trò thật sự của cô là gì rồi!

Chiếc kén thịt càng lúc càng co bóp mạnh, giống như một trái tim đang đập thình thịch đầy mạnh mẽ vậy. Thế rồi chiếc kén nổ tung, để lộ ra một con quái vật to lớn ở bên trong kén. Nó có hình dạng giống loài người, tức là có hai tay hai chân và một cái đầu.

Chỉ có điều, trên người nó mọc ra rất nhiều gai xương vẩy ngược, nhìn vô cùng sắc nhọn! Da của nó có màu đen bóng, giống như người bị thiêu cháy đến chết vậy. Không chỉ thế, đầu của nó còn mọc ra hai cái sừng dê đâm thẳng lên trời đầy ngạo nghễ.

- Ô, cái sừng này... tôi thấy nó rồi! À ở trên cuốn kinh kia!

- Ban nãy là linh hồn, giờ thì đánh với xác thịt! Vậy đấy, tôi không còn gì để nói ngoài việc: Chiến thôi!

- Chiến thôi!

Taara hét lên một âm thang sang sảng, vang vọng khắp căn phòng, như hiệu lệnh chiến trận. Thế rồi cô nàng nhảy vọt lên, vung búa bổ thẳng xuống con quái vật to lớn gấp đôi bản thân của mình, tạo nên một âm thanh chấn động ầm ầm đinh tai nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 270: Hầu nữ Goblin

Lý thuyết bao giờ cũng rất đẹp, nhưng thực tế thì luôn tàn khốc! Cứ cho là con quái vật mới sinh này và Taara có cùng sức mạnh, thì thể chất cả hai cũng quá chênh lệnh! Hình thể nó to dễ có tới gấp ba lần cô nàng, thế nên dù Taara có khỏe thì cũng không thể thắng được một trong các định luật vật lý cơ bản.

Lực luôn có tỷ lệ thuận với khối lượng và tốc độ!

Chỉ thấy Taara bị đánh bay vọt đi như một quả banh, đâm rầm vào bức tường phía sau. Cô nàng rơi bẹp xuống đất, không để lại bất cứ một vết tích nào trên tường cả. Điều này càng khẳng định giả thuyết phải đánh bại con "trùm phụ" này nếu như bọn họ muốn thoát đi.

Taara đứng dậy, lắc lắc người cho khớp xương trượt vào đúng vị trí. Cú đánh ban nãy đã làm xương cốt khắp toàn thân cô nàng vỡ nát, ấy thế mà chỉ trong vài hô hấp, Taara đã chẳng còn vết tích nào trên người. Hồi phục ăn gian cũng chỉ có hạn độ thôi chứ?

- Đánh đau đấy, súc sinh!

Taara hét lên, bay người thêm một lần nữa về phía con quái vật khổng lồ. Lần này cô nàng tạo thế, mượn cả trọng lượng lẫn lực xoáy toàn thân, vụt thẳng cây búa xuống đầu con quái vật. Ngay lập tức, nó chập hai cẳng tay lại, đón đỡ đòn đánh.

- Uỳnh!

Lần này Gatrix đã học khôn, lựa chọn nấp sau một vài băng ghế gỗ mà hắn đã kéo ra sát góc tường. Những băng ghế này có tác dụng làm khiên chắn, hấp thu đợt sóng xung kích đầu tiên, để Gatrix không đến nỗi bị chấn tới phun máu như lần trước.

Rất hiển nhiên, phán đoán của Gatrix không hề sai chút nào, khi những thanh gỗ lập tức nổ tan nát thành mảnh vụn khi đợt sóng xông tới, tiếp tục xé thẳng về phía con Goblin đang co ro bên dưới. Đợt sóng đụng lên bức tường phép thuật của Gatrix, tạo nên một gợn sóng nhộn nhạo, trước khi tan dần vào hư vô.

- Nguy hiểm thật! Hai con quái vật này cứ dùng đòn siêu nặng là mình lại chịu vạ!

Gatrix đưa tay quệt mồ hôi trên trán, nhìn xuống đống mảnh gỗ trước mặt. Hắn cần phải tìm ra cách giải quyết con trùm phụ này nhanh, nếu không dư âm trận chiến giữa nó và Taara sẽ khiến hắn chết trước khi kết quả ngã ngũ mất!

Gatrix tuốt Hồng Trần ra, chạy băng băng về phía con quái vật. Nó đang mải mê chơi đập chuột với Taara, thế nên không nhận ra có một con bọ xanh lá đang nhảy loi choi phía sau lưng. Và dù nó có nhận ra thì cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Vì Gatrix không xuyên nổi qua lớp da cháy đen cứng ngắc của nó!

Cường độ cơ thể của con trùm phụ này đã đủ đáng sợ, chưa kể vũ khí của Gatrix quá... yếu đuối, không đủ sắc bén để có thể đâm xuyên lên người con quái vật. Tất cả những gì hắn có thể làm là tạo ra những tia lửa đoang đoang khi cố gắng vung dao vẽ lên người nó.

Thế này thì đúng là khinh người quá mức mà! Gatrix bực tức lùi về phía sau. Hắn có cảm giác ban nãy mình chẳng khác gì đang dùng dao chém lên vách đá vậy, mà còn là dao cùn nữa chứ! Thôi thì một điều đáng an ủi là Taara vẫn sẽ đánh tốt mà không cần sự góp mặt của Gatrix.

...

Thời gian trôi qua, hoa đào lại nở... khoan khoan! Thực ra thì không lâu tới mức ấy, chỉ có điều Gatrix đã quan sát trận đấu đẫm máu này lâu tới mức hắn đói! Cần nhớ rằng dù thời gian giữa các thế giới có như thế nào, thì đồng hồ sinh học cũng là một trong những thước đo rất đáng tin cậy!

Điều này có nghĩa là lại một khoảng thời gian nữa, cụ thể là một phần ba ngày vừa trôi qua! Gatrix đã rèn được cơ thể chỉ đói vào chính xác một phần ba thời gian trong ngày, và kể từ khi tiến vào trong lâu đài này, hắn đã ăn tổng cộng mười lăm bữa!

Cũng có nghĩa là, bên ngoài thực tại có lẽ đã trôi qua khoảng năm ngày rồi! Gatrix không dám chắc, vì tốc độ cơ thể đòi hỏi năng lượng còn phụ thuộc vào cường độ vận động của hắn nữa chứ! Nếu tính thêm cả thời gian bên ngoài khu rừng, thì tổng cộng bọn họ đã lạc trong thế giới Shazam cỡ mười sáu ngày rồi!

Nếu như nói rằng bên ngoài kia chưa tổ chức các phương án cứu viện, hoặc thậm chí là đối phó với thảm họa mới này thì Gatrix sẽ quan ngại sâu sắc về chỉ số thông minh của những người trên thế giới này! Đừng quên rằng trước đó đội của Gatrix nhận được nhiệm vụ, rồi cả quãng thời gian di chuyển nữa cũng là một quãng thời gian cực lớn!

Chỉ là... Gatrix không chắc những kẻ cứu viện ngoài kia có thật sự là cứu viện, hay sẽ hiện nguyên hình thành một băng cướp tràn ngập chính nghĩa đây? Ngoài ra, việc nhét thêm người vào thế giới Shazam này không biết có phải là một giải pháp khôn ngoan không nữa!

Gatrix phủi phủi đầu gối, đứng dậy. Hắn bắt đầu nhận ra một chuyện không đúng ở đây. Nếu như Taara và con quái vật này cứ đánh nhau mãi, thì kết quả trận chiến này sẽ vĩnh viễn là kết quả hòa! Taara không đủ sát thương để làm tổn thương nó, trong khi con quái vật thì không thể tiêu diệt một kẻ bất tử như Taara.

Hai kẻ này dường như có thể lực vô hạn, nhưng Gatrix thì không! Không sớm thì muộn, hắn cũng sẽ lâm vào tình trạng thiếu lương thực, và đến lúc đó hắn phải chết đói thì cũng hài hước lắm! Lại nữa, nếu như lý thuyết về phép tính hoàn hảo của hắn là đúng, thì việc hắn và Taara cùng đối mặt với con trùm này mới thật sự hợp lý!

Hiện tại giá trị của Gatrix đang bằng không, và nó khiến cho phép toán chưa được hoàn thiện. Chính vì thế mà hắn mới phải chứng kiến một trận đấu dài hơi tẻ nhạt đến vậy. Song sát thương của Gatrix không thể xuyên qua được lớp phòng ngự của con quái vật, vậy thì hắn còn gì?

Gatrix điểm qua một lượt những món đồ hắn đang có trong tay. Hồng Trần thì thôi không tính tiền. Đống bụi ma thuật thì chẳng có bất cứ tác dụng nào lên con quái vật cả. Nếu như Gatrix còn chỗ thuốc bốc mùi thì có lẽ hắn sẽ thử một chút, có điều hắn chẳng còn sót lại dù chỉ là một giọt!

Ồ?!

Gatrix chợt nhận ra một món đồ nữa hắn tìm được trong phòng trưng bày. Ở căn phòng đó, Gatrix đã tìm được ba món đồ. Một là chiếc hộp rỗng cũ hỏng, và hắn đã vứt nó đi. Kế tiếp là chiếc hộp đựng thứ bụi ma thuật mà Gatrix dùng để khắc chế con oán hồn trong cỗ quan tài ở góc phòng.

Nhắc mới nhớ, dường như sóng xung kích không hề có bất cứ ảnh hưởng nào lên chiếc quan tài này thì phải? Thật kỳ lạ, khi những băng ghế gỗ khác thì nổ tan tành, trong khi chiếc quan tài được làm từ cùng loại gỗ thì lại chẳng hề hấn gì! Gatrix không thể không đổ hết lý do lên cho con oán hồn bên trong.

Có lẽ việc chứa một tồn tại khó giải như oán hồn đã khiến phẩm chất của cỗ quan tài tăng lên chăng? Vớ vẩn hắn đem nó bán cho đám thầy tế lại đổi được cả một gia tài không biết chừng? Ừm có lý lắm! Gatrix đưa tay gãi gãi cằm, mường tượng ra những việc cần phải làm với đống "chiến lợi phẩm" quái dị mà hắn đã thu thập được.

Tuy nhiên tâm trí của hắn ngay lập tức giật ngược về thực tại! Ngoài hai món đồ kể trên, còn một thứ nữa mà Gatrix đã tìm được trong căn phòng ấy. Đó là một chiếc váy nữ hầu, đi kèm với bờm ren và một chiếc chổi quét dọn!

Đừng nhìn bề ngoài dễ thương của nó mà đánh giá lung tung, bởi đích thân Gatrix đã ước lượng phẩm chất của nó không phải là dạng vừa đâu! Chưa kể, hắn còn cảm nhận được một dòng ma lực đang chảy lặng lẽ bên dưới chiếc váy hầu này nữa.

Phải chăng đây chính là chiếc chìa khóa để Gatrix hoàn thành màn đánh trùm bất đắc dĩ này? Hắn lập tức lấy bộ váy kèm chổi ra, hét lớn:

- Này Taara, tôi có một bộ đồ cho cô đây!

- Ồ để tôi xem!

Taara quát lớn, bật lui khỏi con quái vật, chạy về phía Gatrix. Trong lúc con quái vật đồ sộ đang chạy hùng hục tới, Taara thò tay định chạm vào bộ quần áo thì...

- Ai ui!

Cô rụt tay lại, vì vừa có một dòng điện phóng ra từ bộ váy, đập thẳng lên bàn tay trắng hồng nõn nà của cô nàng. Vết sét đó có vẻ rất mạnh, vì Gatrix thấy bàn tay Taara cháy đen thui, quắt teo hết cả vào!

Điều đáng sợ hơn là, tay Gatrix lúc đó vẫn đang cầm bộ váy như thể cầm một mớ giẻ rách trên tay!

- Úi giời trúng mánh rồi!

Gatrix rú lên, khi Taara vẩy vẩy bàn tay mới mọc ra. Cô nàng hừ một tiếng, chạy tới đón đỡ con quái vật, mua cho Gatrix ít thời gian.

- Nó từ chối tôi rồi! Có vẻ như nó chỉ muốn anh mặc thôi!

Taara thốt lên đầy hả hê, mang theo một chút háo hức! Cô muốn xem Gatrix bình tĩnh biết tuốt sẽ làm gì khi bị ép vào trong tình thế khó khăn này. Ngay khi đỡ xong một đòn thế mạnh mẽ từ con trùm, Taara vội vàng ngoái đầu lại, và hét lớn!

- Cái con mẹ gì thế này?

Không nói tới việc một người trong sáng, lạc quan như Taara học đâu ra những từ ngữ thô tục. Chỉ riêng việc Taara phải thốt lên những lời tục tĩu đó là đủ hiểu tâm lý của cô đã choáng tới mức nào khi ngoái đầu lại.

Trong mắt Taara - cứ tạm coi là vậy, chỉ thấy hình ảnh một nữ hầu với làn da xanh lét. Cái đầu nó trọc lốc, lưa thưa đâu đó ba sợi tóc, và được trùm lên bởi một chiếc bờm với nơ tua rua trắng rất dễ thương. Phần ngực váy khá lỏng loẹt - cũng phải thôi, Gatrix làm gì có ngực...

Đó không phải là vấn đề! Vấn đề là con Goblin này trong bộ đồ hầu gái đúng là một sự hãm hiếp lên thị giác của cô! Giống như ai đó rưới một bãi cứt lỏng lên trên chiếc đĩa thủy tinh vô cùng tinh mỹ vậy, thật không biết phải diễn tả sự đối nghịch này ra sao nữa!

- Ha ha, tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh! Yêu nghiệt phương nào, ăn của bản tọa một chổi!

Gatrix quát lớn, cầm chổi trong tay... rồi ném về phía con quái vật như thể ném một cây giáo!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 271: Đánh gục trùm phụ

Ngay khi cây chổi rời tay, Gatrix cảm nhận được ma lực dần dần rời khỏi cơ thể mình. Chính xác hơn là rời khỏi chiếc váy nữ hầu hắn đang mặc trên

người, cùng với đó là cảm xúc khiên cưỡng mà hắn đang phải chịu lúc này.

Quay lại một vài giây trước, khi chiếc váy phản ứng lại với Taara, nó đã tỏa ra một loại năng lượng vô hình nhưng cực kì mãnh liệt! Thứ năng lượng này thôi thúc Gatrix phải mặc chiếc váy này lên, và ném cây chổi này theo một cách mà hắn cũng chẳng thể hiểu được!

Có lẽ nó là một loại vật phẩm nguyền rủa, hoặc chúc phúc nào đó, vượt ra khỏi tầm hiểu biết của hắn. Chuyện này thực tế hoàn toàn bình thường, bởi Gatrix chỉ có thể lợi dụng con mắt của thần để thu nạp một lượng lớn tri thức, chứ không có nghĩa là hắn biết tất cả mọi thứ.

Cùng với sức mạnh vuột khỏi bản thân, con Goblin cũng thấy tốc độ của cây chổi dần dần bay nhanh lên. Hắn mất một tích tắc để hiểu ra vấn đề. Không phải là cây chổi bay chậm lúc đầu, rồi nhận được sức mạnh để bay mạnh hơn.

Mà bởi khi mặc chiếc váy này lên, Gatrix nhận ra hắn vừa nhận được một lượng cực lớn sức mạnh! Dù rằng thứ sức mạnh đó đến rất nhanh, và đi cũng rất nhanh, thì nó vẫn kịp để lại một chút dư âm lên trên hắn. Đó chính là tốc độ phản ứng thần kinh.

Trước khi ném cây chổi, Gatrix có cảm tưởng mọi thứ bỗng nhiên trở nên chậm hẳn đi, giống như một bộ phim tua chậm vậy. Hắn biết ảo giác này thực chất là do sức mạnh rời đi khỏi hắn không đủ đồng điệu.

Tuy nhiên, theo thời gian, tốc độ của mọi thứ càng lúc càng nhanh lên, và cho tới khi cây chổi chạm vào người con quái vật khổng lồ, thì Gatrix đã bị tước hết toàn bộ thứ sức mạnh ma thuật đến từ bộ váy nữ hầu.

Cùng một lúc, cả chiếc váy trên người hắn và lớp vỏ cháy đen bóng loáng trên người con quái vật tan ra thành tro bụi, biến mất dần dần trong không khí. Con quái vật gầm lên đau đớn, lăn lộn lung tung khắp nơi, tạo thành một mớ hỗn độn.

Chỉ thấy ở dưới lớp vỏ bao ngoài đó của nó, là những tảng cơ hồng đang nhảy tưng tưng như thể những sợi dây gõ phím đàn vậy. Nhìn chúng vô cùng mềm mại, non nớt, cực kì dễ tổn thương, chứ không rắn chắc và vững chãi được như lớp da cháy ban nãy.

- Taara!

Gatrix quát lên, trước khi ngã ngửa ra đằng sau, toàn thân cạn sạch sức lực. Đây hẳn là di chứng sau khi sử dụng một loại sức mạnh nào đó vượt quá tầm chịu đựng của hắn. Rất may là chiếc váy đó đã gánh chịu gần như toàn bộ phản lực, cơ thể Goblin này của hắn chỉ còn phải chịu đựng chút ít thôi.

- Để đó cho tôi!

Chẳng tốn quá một giây, Taara đã có thể hiểu ngay tình hình. Cô không rõ vì sao Gatrix lại có thể phát huy ra được một sức mạnh đáng sợ đến như thế, nhưng đây là cơ hội tốt để tiêu diệt con trùm này. Còn những chuyện còn lạn thì cô hoàn toàn có thể hỏi sau khi đã đánh bại kẻ địch.

Taara nhảy lên, xoay búa từ phía sau lưng, bổ thẳng một trăm tám mươi độ về phía trước. Mặt búa va chạm với hộp sọ của con quái vật, tạo nên một vết lõm sâu hoắm trên cái đầu khổng lồ của nó. Chưa hết, lực đánh từ cô nàng không đầu nặng tới nỗi, toàn bộ cơ thể của con quái vật bị Taara ép cho bổ nhào xuống dưới đất.

- Ồ?

Taara hơi ngạc nhiên. Cô biết con quái vật đã bị suy yếu bớt khả năng phòng ngự, song cô không ngờ nó lại yếu ớt đến như thế. Giống như con quái vật này trước và sau khi bị cháy lớp da là hai kẻ hoàn toàn khác biệt vậy!

Cô dẫm một chân lên vai của nó, tìm vị trí thuận lợi để làm điểm tựa. Ở phía dưới chân cô, con quái vật rền rĩ những tiếng than đau đớn trong cổ họng, giống như một đứa trẻ bị đánh đập tàn nhẫn quá mức vậy. Chỉ tiếc rằng đối thủ của nó tuyệt đối không phải là một nhà hảo tâm!

Cây búa của Taara liên tục xoay vòng, bổ những cú thật lực lên hộp sọ của con quái vật. Mỗi một cú bổ, máu tươi lại bắn lên tung tóe, vẩy ướt khắp toàn thân Taara. Chúng bốc lên một mùi hôi tanh xú uế không thể tả, có điều Taara chẳng mấy bận tâm.

Cô chỉ cần mẫn xoay búa, nện nó lên đầu con quái vật, lặp đi lặp lại động tác đó như một cái máy. Cho tới khi con quái vật không còn làm bất cứ hành động nào nữa, lúc đó Taara mới dừng tay. Phần đầu của nó giờ đã bị đập nát toác, tuôn ra cả đống những dịch thể khó phân biệt nổi.

Ngay lúc này, toàn bộ ngọn lửa trong căn phòng, bao gồm những ánh nến leo lắt và cả bức tường lửa phi logic đang bám ngoài cửa, bỗng nhiên sinh động hẳn lên! Chúng rời khỏi nguồn cháy của mình, vòn vòn khắp căn phòng, rồi tụ lại thành quầng lửa cực lớn ở chính giữa phòng.

Thế rồi ngọn lửa này nhào tới, nuốt chửng cái xác khổng lồ của con quái vật. Qua ánh lửa xanh đầy ma quái, Gatrix và Taara thấy được hình ảnh một gã đàn ông đang rên xiết! Hắn ta mặc một bộ váy áo dài màu đen, với hai dải mạ vàng kéo dài dọc theo thân thể. Thoạt nhìn thì Gatrix thấy hắn khá giống với một vị thầy tu điển hình của giáo hội.

Chỉ có điều, cả Gatrix lẫn Taara đều biết, kẻ này chắc chắn không phải người tốt lành gì. Dấu thập tự treo ngược trên hai dải mạ vàng đã cho họ biết thân phận thực sự của tên thầy tu này là gì, và rất có thể hắn chính là kẻ đã chủ trì những nghi thức tà ác.

Bất chợt Gatrix nhớ ra lời nguyện cầu trong quyển kinh mà ban nãy Taara đã xướng lên!

"Chờ đợi hàng giờ được chỉ định chết,

Đây trên bàn hoả ngục,

Hình ảnh một người mặt trắng, lòng đen bé như hạt đỗ,

Tiến gần đến bàn thờ sự chết,

Thầy cả thượng phẩm tay cầm gươm chém

trong tay,

Trích ra những giọt máu trinh trắng,

Tế vật của thần,

Chết theo nghi lễ,

Để đáp lại mọi mong ước của mình".

Hắn ngoái lại nhìn chiếc quan tài gỗ phía sau lưng mình. Nếu như kẻ đang bị thiêu cháy kia là tên thầy cả, thì hắn oán hồn này chính là trinh nữ hay vật tế rồi. Nếu như hắn ném oán hồn vào ngọn lửa xanh hỏa ngục này, thì rất có thể đây sẽ là dấu chấm hết luôn cho cơn ác mộng ở tầng ba.

Gã thầy cả đưa tay về phía Gatrix, gương mặt vặn vẹo vì đau đớn.

- Nàng... ở đâu? Đưa nàng cho ta!

Vậy đấy!

Gatrix nhắm mắt, thở dài một hơi. Thế rồi hắn nhìn gã thầy cả, trong mắt chỉ còn lại sự lạnh lẽo!

- Chết một mình đi, kẻ sa đọa!

- Không!

Thầy cả gào lên, trước khi ngã quỵ xuống bởi ngọn lửa ma quái. Rất lâu sau đó, trong căn phòng chỉ còn văng vẳng tiếng la hét bất lực của linh hồn thầy tu, trước khi bị nhấn chìm hoàn toàn bởi ngọn lửa xanh.

Gatrix bước tới đống tro tàn màu đen có hình người nằm úp sấp trên mặt đất. Hắn bốc một nắm lên, lè lưỡi nếm một cái, rồi vứt đống tro đó xuống đất.

- Anh làm gì thế?

- À không, tôi chỉ muốn thử xem thứ này có ăn được không thôi! Cô biết đấy, loài Goblin luôn luôn đói mà!

Gatrix toét miệng cười, rồi bước về phía cái bục để quyển kinh. Sau khi tiêu diệt con trùm cuối, chiếc bục đó đang tỏa ra một luồng ánh sáng dìu dịu nhưng rất bắt mắt, giống như thể không muốn những kẻ chiến thắng bỏ qua nó vậy. Thật là tiện phải không nào? Gatrix than nhẹ.

Đồng thời, hắn cũng lấy ra chiếc hộp đựng thứ bụi mầu nhiệm ra, lầm rầm thần chú trong miệng.

"Bụi về bụi, đất quy về đất"

Từ bên trong chiếc quan tài, vô số những hạt bụi nhỏ li ti bay ra, hướng về phía chiếc hộp trên tay Gatrix. Ngay lập tức, Taara hốt hoảng hét lớn!

- Anh làm gì thế? Anh không sợ oán hồn thoát ra à?

- Bình tĩnh! Những thớ gỗ này được làm với mục đích là khắc chế những tồn tại phi thường mà, thế nên việc con oán hồn đó thoát ra là chuyện không thể nào. Thay vào đó, cô không thấy ngạc nhiên sao khi những hạt bụi này mang theo ma lực mà lại vượt qua được cấm chế của lớp gỗ sao?

Nếu như lúc này cô nàng có đầu, Gatrix chắc chắn sẽ nhìn thấy được biểu cảm cực kì lúng túng trên mặt Taara. Thế nhưng dù sao Taara cũng là một tồn tại tương đương với đấu sĩ cấp trung, có nghĩa là khả năng suy luận của cô nhanh hơn người bình thường rất nhiều!

- Ý của anh là những hạt bụi này có vấn đề sao?

- Tôi thiếu khuyết quá nhiều dụng cụ để kiểm tra xem thứ hạt này rốt cuộc là gì. Chúng rõ ràng mang theo ma lực, đủ "nặng" để khiến một oán hồn không thể nhảy liên tục qua các chiều. Ấy vậy mà khi gặp vật liệu kháng ma pháp cực mạnh thì chúng chẳng thèm quan tâm gì hết!

Gatrix nhìn xuống chiếc hộp. Thực chất cái gọi là mâu và thuẫn là để thể hiện kết quả khi các cặp khái niệm đối nghịch gặp nhau. Một vật liệu kháng phép thuật đối đầu với một loại phép thuật cực kì hùng mạnh, vậy thì cái nào sẽ thắng?

Đến lúc này chúng ta cần phải xét tới mức độ ưu tiên, hay nói cách khác là hàm lượng pháp tắc ẩn chứa trong mỗi khái niệm. Ví dụ như Gatrix biết chun

chút về pháp tắc hủy diệt, do hắn đã từng học được khi đi trên con đường của bóng tối.

Thế nên nếu như hắn gặp một chiếc khiên bất khả xâm phạm, tức là nó ẩn chứa pháp tắc không bị phá hủy, vậy thì pháp tắc của ai am hiểu sâu rộng hơn, người đó sẽ thắng. Pháp tắc là những lĩnh ngộ một tồn tại có thể tìm hiểu được khi nghiên cứu về các lẽ tự nhiên trong vũ trụ.

Ví dụ về con đường bóng tối mà Gatrix, hay nói chính xác hơn là Nike đã từng nghiên cứu. So với những người bình thường thì lượng tri thức mà Nike biết về bóng tối khá là rộng, nhưng nhiêu đó cũng chỉ là một phần rất nhỏ trên tổng thể kiến thức về bóng tối mà thôi.

Hãy thử nhìn vào Cyrax mà xem! Anh ta được trao cho một biểu hiện của bóng tối, là sự hoàn nguyên. Và Gatrix còn nắm nhiều biểu hiện hơn thế nữa! Sa đọa, đầu độc, ăn mòn, lạnh lẽo... mỗi một con đường có vô cùng nhiều biểu hiện, và có muôn vàn con đường như thế. Như là con đường của lửa, con đường của ánh sáng vân vân...

Mình trở lại rồi đây các độc giả. Thật lòng xin lỗi về sự chậm trễ này. Dạo gần đây mình vướng một số việc trên công ty, đêm về thì cày bộ Thả em phù thủy kia ra để lấy một số ý tưởng cho mạch truyện trong tương lai.

Thế nên suốt thời gian vừa qua để anh em phải chờ đợi, mình thật sự thật sự xin lỗi.

ORZ ORZ ORZ ORZ ORZ ORZ ORZ ORZ

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Giải đố tìm quà

Để thấy rõ hơn về sự chênh lệch, thì Elsa đã nắm giữ năm loại con đường khác nhau! Nắm giữ có nghĩa là cô nàng biết hết toàn bộ mọi biểu hiện của một lĩnh vực, nhìn sâu được vào tận bản chất của nó! Nói một cách khác, Elsa đã thông thạo con đường của nước, vậy thì cô chính là nước!

Thế nên khi Elsa nói cô có thể đáp ứng mọi yêu cầu của Johny, cô không hề nói khoác! Chỉ là tầm hiểu biết của phàm nhân có đủ để làm khó cô ta không thôi!

Nói như vậy là để chúng ta hiểu được đối với cảnh giới của người phàm thì một loại hạt bụi phép thuật có thể bỏ qua áp chế của vật liệu khắc ma là rất khó tin. Nó giống như một ngọn lửa cháy hừng hực bên trong nước vậy.

Có điều theo thời gian, khi tri thức của chúng ta tích lũy ngày càng nhiều, thì những vấn đề như vậy đều có thể được lí giải. Suy cho cùng, tri thức là sự diễn giải những hiện tượng thiên nhiên, chứ không phải thiên nhiên tồn tại do tri thức!

Tất nhiên với một người như Taara thì dù cho cô nàng có khả năng suy luận tốt đến đâu thì cũng không thể nào đoán ra được sự chênh lệch giữa các pháp tắc mới là đáp án thật sự. Đây là do cô không có đủ tri thức về pháp tắc, cũng giống như một người chưa từng biết tới vị đắng có thể lý giải vị đắng là như nào.

Gatrix mỉm cười, thu chiếc hộp đã đựng đầy bụi ma thuật vào trong nhẫn, để mặc cho Taara chưng hửng không rõ câu trả lời. Hắn có thể trả lời cho cô, song chuyện đó thật vô nghĩa vì nó chỉ có thể làm thỏa mãn tính tò mò của cô nàng, chứ không thể đem lại giá trị thực tiễn gì.

Hơn nữa, có một chuyện đang khiến Gatrix rất bận tâm lúc này. Đó là thứ bụi phép thuật trong chiếc hộp này, có hương vị giống hệt với thứ tro của con quái vật khổng lồ kia! Không chỉ vậy, ngay cả hỏa ngục màu xanh cũng giống với màu hai đốm lửa ma trơi trong hốc mắt Taara.

Đây có phải là trùng hợp? Hay bản chất Taara là một sự an bài của Elsa dành cho hắn? Lúc ban đầu Gatrix chỉ định đặt tên cô nàng phỏng theo nữ chính đáng thương cho vui, nhưng giờ nghĩ lại thì biết đâu đấy...

Không thể nào! Gatrix gạt phắt đi suy nghĩ đó. Shazam đã khẳng định chắc nịch rằng lão thấy linh hồn vợ mình. Không chỉ vậy, lão còn yêu cầu hắn và Vera đi tìm linh hồn vợ lão, chứ không phải tìm một kẻ còn nửa sống sờ sờ thế này!

Được rồi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng! Gatrix dẹp bỏ bận tâm trong lòng, nhìn xuống chiếc kệ đặt kinh. Cuốn kinh ban nãy đã biến tiêu đâu mất, chỉ còn để lại một hình vẽ nguệch ngoạc vô cùng rối mắt bên trên bề mặt tấm gỗ.

Những hình vẽ này chẳng có quy luật gì cả, xếp san sát vào nhau, và đang tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ nhưng bắt mắt. Taara bước tới bên cạnh hắn, cúi đầu xuống săm soi những họa tiết này.

- Những đường nét này để làm gì vậy?

- Tôi nào biết! Dù sao thì nó cũng chỉ có thể là một trong hai đáp án - hoặc chúng ta tiếp tục gọi thêm trùm ra đánh, hoặc chúng ta nhận phần thưởng vì

đã đánh bại kẻ địch. Tôi thì thiên về giả thuyết thứ hai hơn.

- Tại sao anh lại nghĩ thế?

- Nhìn về phía cửa kìa!

Taara nhìn theo ngón tay của Gatrix chỉ về hướng cửa. Ở nơi đó đã chẳng còn bất cứ tia lửa hỏa ngục nào ngăn cản bọn họ rời đi. Cô đột ngột ồ lên!

- Tôi hiểu rồi! Nếu như đây là một cơ quan để gọi thêm quái vật thì nó thật sự vô lý, vì chúng ta hoàn toàn có thể lựa chọn rời đi rồi chứ không bị bó buộc phải tử chiến như ban nãy nữa. Mà khoan, tại sao tôi có cảm tưởng như những chuyện này giống như một nhiệm vụ vậy nhỉ?

Vì nó có lẽ là một chuỗi nhiệm vụ chứ sao! Gatrix thầm nghĩ trong lòng song không nói ra. Hắn đủ trí tuệ để hiểu rằng, kết luận một cách mù quáng là hành động dễ khiến con người ta sa vào lối mòn của diệt vong nhất. Chỉ khi nào hắn bảo trì được sự tỉnh táo và khách quan, thì khi đó Gatrix mới có thể sở hữu được tầm mắt đủ xa để thấy những vấn đề mà người khác dễ bỏ qua.

- Tôi cũng không biết nữa. Được rồi, như lệ cũ, mời cô!

Gatrix lùi lại một bước, nhường chỗ cho Taara. Cô nàng bèn lấy tay ấn lên hình vẽ, khiến nó tỏa ra ánh sáng dữ dội. Thấy vậy, Gatrix lập tức nhào một vòng ra phía sau, tìm chỗ ẩn nấp bên trong căn phòng chứa đồ.

Chỉ có điều không như hắn tưởng tượng, vì hình vẽ đó chỉ tỏa sáng mà thôi! Không có cháy nổ, không có bão tố giật đùng đùng hay quái vật gì xuất hiện cả. Hắn cẩn thận dò từng bước về phía bục, nhìn chằm chằm vào Taara.

Cô nàng đang đưa lưng về phía Gatrix, mải mê làm gì đó ra chiều chăm chú lắm. Dù rằng Gatrix tiến lại sát phía sau lưng cô ta, Taara cũng chẳng hề đoái hoài. Hắn nghiêng nhẹ người sang một bên, thử tìm hiểu xem rốt cuộc là chuyện gì đang khiến Taara mê mải đến như vậy.

Từ trong đồng tử của Gatrix phản chiếu ra hình ảnh một vật thể ba chiều vô cùng bất quy tắc. Còn Taara lúc này đang dùng tay điều chỉnh hình chiếu đó, giống như cách một nghệ nhân rối múa với chú búp bê của mình.

- Nhìn thú vị đấy nhỉ?

- Đúng vậy! Nhìn nè, những hình xếp này đang vặn vẹo theo từng động tác của tôi. Có lẽ chúng ta phải tạo thành một hình nào đó, nhưng tôi chưa thể mường tượng ra được đó sẽ là hình gì nữa!

Taara than thở.

- Để tôi thử xem!

Lần này đến lượt Taara nhường chỗ cho Gatrix thể hiện. Ngay cả khi bàn tay của Taara rời khỏi phạm vi quầng sáng, hình chiếu ba chiều đó vẫn không biến mất, mà đứng sừng sững đầy thách thức. Thoạt đầu Gatrix còn chưa thấy được sự phức tạp của câu đố này, cho tới khi bàn tay hắn chạm lên hình khối.

Có vẻ như vật thể này được cấu tạo từ rất rất nhiều mảnh ghép nhỏ xíu, khiến cho tính lỏng của nó cực kì cao. Nói đơn giản thì Gatrix có thể tạo ra được rất nhiều hình dạng nhờ vào sự linh động của các mảnh xếp. Thật may là chúng nối liên tiếp với nhau, chứ không rời rạc toàn bộ, thế nên số khả năng phải thử của Gatrix cũng sẽ giảm bớt đôi chút.

Không chỉ vậy, sức "giãn" của khối hình học này cũng có giới hạn! Do đây là một hình chiếu ba chiều, nên hãy nhìn nó dưới một đồ thị ba trục gồm x y và z. Nếu như Gatrix kéo nó một cách tối đa theo trục x, thì trục y và trục z sẽ bị giảm đi tương ứng.

Điều này có nghĩa là, hắn chỉ cần tìm được một tập hợp chính xác các tọa độ trong không gian, với giới hạn là xyz đã được kiểm tra từ trước. Kết hợp với điều kiện các khớp nối phải liên kết với nhau, thế nên Gatrix tự tin rằng hắn chỉ cần mò một thời gian ngắn là ra.

Chứ còn gì nữa! Gatrix chẳng có bất cứ gợi ý nào, và tất nhiên "Shazam" cũng sẽ không để lại gợi ý nào cho kẻ khác tới mở kho báu. Suy đi tính lại thì vẫn chỉ có phương pháp mò là hợp lý nhất. Hơn nữa, Gatrix tin rằng với trí tuệ của hắn, việc lần ra được hình vẽ đúng theo giới hạn cho trước này sẽ không tốn quá nhiều thời gian!

...

Taara ngồi ngáp ngắn ngáp dài, thỉnh thoảng loại quay sang nhìn Gatrix. Con Goblin đang tập trung vô cùng, trên mặt rịn đầy ra mồ hôi lúc nào không hay. Gatrix tập trung tới nỗi bụng hắn réo sùng sục mấy lần rồi mà con Goblin vẫn chẳng chút nào hay.

Hiển nhiên là tiến trình diễn ra chậm hơn Gatrix tưởng tượng rất nhiều! Mất chừng đó thời gian mà Gatrix cũng chưa thể xếp ra được hình thù gì cho ra hồn! Chuyện đó chẳng khác nào một cái tát vào sự tự tin ban nãy của hắn trước Taara.

Rất may là cô nàng cũng hiểu tình cảnh của Gatrix lúc này khó xử thế nào, hơn nữa bản chất của cô cũng rất là thân thiện. Chứ nếu đây mà là Cyrax thì có lẽ giờ này gã đang bật hỏa lực tối đa để cười nhạo Gatrix rồi!

Sự vô định của hình xếp này khiến Gatrix thấy mệt mỏi. Hắn đã thử rất nhiều phương pháp tiếp cận, nhưng đều không cho ra kết quả mong muốn. Hắn

thật sự cần một gợi ý hay sao? Nếu như khóa phép thuật này là do Shazam bố trí, thì chắc chắn là Gatrix không thể có gợi ý, song hắn cũng sẽ không cần gợi ý.

Tri thức mà một gã Tiên nhân sở hữu làm sao có thể đọ lại một kẻ ăn trộm kiến thức của thần linh?

Vậy nên Gatrix đang dần nghiêng về giả thuyết thứ hai, tức là câu đố này bắt buộc phải có một gợi ý để bám vào. Nói cách khác, hắn cũng thừa nhận cửa ải này có sự nhúng tay của chân thần, chỉ có điều ở mức độ nào thì Gatrix chưa chắc thôi.

Hắn nhắm mắt lại, mường tượng ra toàn bộ cuộc hành trình của mình, để xem có một chút gợi ý nào, dù là nhỏ nhất không. Trong lúc đó, đôi tay hắn vẫn đảo thoăn thoắt không ngừng nghỉ, hòng tìm ra được một phương hướng sáng sủa nào đó.

Những khối xếp này thật sự rất cơ động, và mềm mại như nước vậy. Ngoại trừ một số vật thể Gatrix không thể nào chế tạo ra được, còn lại hầu hết hắn đều mô phỏng ra được. Ồ khoan? Gatrix giật mình, thử nhớ lại những hình dạng mà hắn không thể xếp thành.

Tất cả những vật thể có kết cấu khối đặc đều không cách nào hình thành, điều đó có nghĩa là đáp án này phải rỗng ruột. Mềm mại linh hoạt, kết cấu rỗng, đó có thể là cái gì được cơ chứ? Chợt Gatrix nhìn thấy một điểm trên hình xếp mà hắn vô tình xáo trộn mà thành.

Đó là một đoạn vân xếp vô cùng chặt chẽ, giống như một đoạn dây nào đấy!

Cùng lúc đó, trong đầu Gatrix lóe lên hình ảnh về con rắn nuốt đuôi được khắc trên chiếc hộp gỗ chết. Hắn tìm thấy nó trong phòng thí nghiệm bí mật của Shazam ở trên lầu, nhưng lúc đó Gatrix chỉ coi nó như một thông tin để lưu thôi chứ không biết nó sẽ dùng để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 273: Và thế giới vẫn quay

Thấy được phương hướng, Gatrix ngay lập tức tìm cách "nặn" ra con rắn. Lần này thì hắn làm rất nhanh, bởi Gatrix có thể tưởng tượng rất rõ ràng hình ảnh của con rắn. Dưới hai ngọn lửa cháy hừng hực dưới mũ của Taara, một con rắn đang nuốt đuôi của nó dần dần thành hình dưới bàn tay của Gatrix.

Thật khó để diễn tả được hình dạng của nó, bởi Gatrix xây dựng con rắn này trên một mô hình ba chiều. Con rắn liên tục chuyển động giữa không trung, tìm cách nuốt chửng cái đuôi của nó, và khiến vòng tuần hoàn không bao giờ ngừng lại. Dù cho họ đứng ở góc độ nào thì cũng thấy được một con rắn đang nuốt đuôi.

- Thật là quỷ dị! Rõ ràng nó là một hình ảnh hai chiều mà!

- Phải đấy, thứ này hoàn toàn vượt phạm vi hiểu biết của tôi rồi!

Gatrix ngồi phịch trên mặt đất, tì hai tay lên đầu gối. Đến lúc này hắn mới cảm nhận được sự mệt mỏi ùa tới, còn người hắn thì ướt đẫm mồ hôi từ lúc nào rồi. Taara vội vàng bước lên, thò tay vào bên trong mô hình ba chiều.

Trước đó chẳng có bất cứ thứ gì trên kệ cả, nhưng ngay khi Gatrix hoàn thành được con rắn nuốt đuôi, một vật thể đột nhiên xuất hiện ở chính giữa mô hình. Đó là một chiếc que với nhiều mấu nhọn đâm tua tủa ra theo một hướng.

- Thứ này... nhìn giống cái chìa khóa quá nhỉ?

- Ừm! Chỉ có điều nó quá cụt lủn! Tôi nghĩ rằng chúng ta cần phải ghép nó với một bộ phận nào đó nữa thì nó mới có thể hoạt động được.

Gatrix lấy ra một chiếc khăn, thấm mồ hôi trên mặt và người. Taara liệng chiếc chìa cho hắn, để con Goblin nhìn kỹ hơn. Con Goblin đưa tay đón lấy giữa không trung, kéo lại gần sát mắt để nhìn. Đầu tiên, Gatrix có thể khẳng định, hắn không nhận diện được chất liệu tạo nên thứ tạm gọi là nửa chiếc chìa khóa này.

Nó không giống như được tạo thành bởi một hợp kim nào đó. Gatrix có thể cảm nhận được ma lực chảy bên trong vật thể kì dị này, nhưng nó từ chối tiếp thu bất cứ ma lực hay đấu khí ngoại lai nào truyền vào trong đó.

Lực cản sẽ càng lúc càng lớn, phụ thuộc vào mức độ Gatrix truyền năng lượng vào bên trong đó. Hắn thậm chí còn có ảo giác thứ này rất có thể sẽ phát nổ nếu như hắn dám tiếp tục thí nghiệm, bởi độ ổn định của ma lực bên trong chiếc chìa đã trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Vậy nên dù rất muốn tiếp tục truyền năng lượng vào chiếc chìa để xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra, Gatrix đành ngậm ngùi thu tay lại. Hắn không sở hữu một thân thể mạnh mẽ như hồi còn là Nike, trong khi hắn còn quá nhiều chuyện phải giải quyết lúc này, thế nên Gatrix chưa thể liều mạng được.

- Được rồi, chúng ta lại thu được thêm một manh mối nữa! Cứ tiếp tục tìm kiếm, rồi đáp án tự khắc sẽ tìm tới chúng ta!

Con Goblin đứng dậy, thu chiếc chìa khóa vào trong nhẫn không gian rồi cùng Taara rời khỏi căn phòng. Chỉ có điều ngay khi hắn định bước ra một bước đầu tiên thì Taara đã vội giữ hắn lại!

- Khoan đã! Nhìn kìa!

Gatrix ngó ra phía cửa. Ở nơi đó, hỏa ngục đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là bóng tối bất tận! Nó không phải là thứ sinh thể màu đen bọn họ gặp ở khắp mọi nơi, mà đen kịt, như thể một hố đen sâu thăm vậy!

Lối ra đó bỗng nhiên trở thành một ranh giới, với khu vực bên trong phòng và bóng tối phía bên ngoài. Khi không còn được chiếu sáng bởi hỏa ngục, bên trong căn phòng này đã tối đi trông thấy, chỉ còn có thể nhìn được lờ mờ thông qua thứ ánh sáng nhợt nhạt hắt xuống từ mái vòm kính phía trên.

Trong cái cảnh tranh tối tranh sáng ấy, sự đối lập giữa trong và ngoài căn phòng bỗng trở nên gay gắt hơn bao giờ hết, ít nhất là trong mắt những kẻ nhìn cực tốt trong bóng tối như Gatrix hay Taara. Dường như thứ bóng tối bên ngoài ấy rất muốn xâm chiếm vào trong phòng, song lại bị một lực cản nào đó ngăn lại, không thể tiến thêm dù chỉ một bước.

Cả hai bọn họ chờ đợi một lúc, để rồi phía bên trong lớp "nước đen" ấy, có một hình dạng dần dần "cứng" lại. Lúc đầu Gatrix chỉ có thể nhận ra đây là một khuôn mẫu có hình dạng người, sau đó căn cứ theo kết cấu cơ thể thì tạm đoán đó là một người phụ nữ. Hình dạng ấy càng ngày càng trở nên rõ rệt khi nó tiến lại gần ranh giới, cho tới khi nó bước cả người vào bên trong phòng.

Đột nhiên Gatrix nuốt một ngụm nước bọt, rồi cười khổ!

- Chúng ta gặp rắc rối to rồi đây!

***

Jane hít một hơi, cảm nhận khí lực chảy trở lại bên trong cơ thể. Cô mất một thời gian khá lâu mới có thể khôi phục lại được cổng liên kết giữa bản thân với các vị thần linh, hơn nữa đường truyền cũng trở nên rất chập chờn, như thể phía bên kia đang xảy ra vấn đề gì vậy.

Chuyện này sẽ ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu của cô, nhưng nếu chỉ là hành động cơ bản như đi lại hay chạy nhảy thì Jane không gặp vấn đề lớn lắm. Dù sao cô cũng không thể tiếp tục ngồi lại ở đây mãi được!

Như Shazam đã nói, thời gian không ủng hộ họ. Thế giới bên kia đang dần dần ăn mòn thế giới này, và cho dù nếu như Shazam có lừa dối cô, thì Jane cũng cần phải tìm cách giải phóng tấm màn chắn bao bọc thế giới này.

Bất kể Shazam có âm mưu gì, thì khi đứng trước sức mạnh tuyệt đối của thầy cô và giáo hội, thì nó cũng sẽ bị nghiền ra thành bã. Không thể không nói, vô tri cũng là một loại hạnh phúc!

- Này? Shazam? Ông có còn ở đó không?

Jane chống người vào lan can để đứng dậy. Cô đã mất đi ý thức một thời gian, nên không rõ từ lúc nào mà linh hồn của Tiên nhân kia đã mất tích! Sau khi chờ thêm một chút, Jane quyết định rời khỏi căn phòng này.

Lúc ban đầu, cô dự định chọn tầng một, lần theo bước chân của Cyrax, thế nhưng một nỗi xấu hổ và ngại ngùng chợt trào lên trong lòng cô. Lựa chọn của Jane đã khiến mối quan hệ giữa họ trở nên rạn nứt, và mặt cô không đủ dày để gặp lại Cyrax lúc này.

Thế nên Jane quyết định khởi đầu ở tầng hai. Có lẽ nó chỉ như một cách trốn tránh, vì nếu cả hai bọn họ sống sót được, thì kiểu gì họ cũng sẽ gặp nhau một lần nữa. Chỉ có điều, Jane thật sự muốn quãng thời gian ấy kéo dài càng lâu càng tốt!

Cô thở dài, đẩy nắm cửa ra. Ngay lập tức, ánh sáng bao bọc lấy toàn thân cô, thiêu cháy những sinh thể màu đen nằm ngáng trên đường của cô. Như đã nói, sợi dây liên kết giữa cô và thần linh đã bị suy yếu, nên một số thần thuật cô thi triển ra sẽ trở nên vô cùng bất ổn, thậm chí là suy yếu hoặc không thể thi triển được.

Thật may là phép xua tán này tiêu tốn rất ít thần lực, mà hiệu quả với đám dịch nhầy này cũng chấp nhận được, nên Jane không đến nỗi quá vướng tay vướng chân. Cô bước đi trên hành lang trống rỗng, chỉ có thể dựa vào ánh sáng của bản thân và chút ánh sáng đỏ quành quạch hắt ra từ những khung cửa sổ bên cạnh để nhìn đường.

Bất chợt Jane đờ hết cả người ra! Bởi vì ngay bên cạnh cô lúc này, chỉ cách qua đúng một lớp cửa kính, là một cô gái. Cô ta ngồi quay lưng về phía Jane, nên cô không thể nhìn rõ được mặt mũi. Cô chỉ thấy được một mái tóc đuôi ngựa rất dài buộc vắt vẻo phía sau, cùng với bộ đồ hầu gái trên người kẻ lạ mặt.

Thế rồi cô gái đó quay lại, và Jane không thể kìm lòng than nhẹ một tiếng! Đó quả là một cô nàng xinh đẹp, với nước da hơi ngăm màu bánh mật tràn đầy sức sống. Cô ta sở hữu một vẻ đẹp rất hoang dại - Jane không biết vì sao mình lại nghĩ thế nữa!

Cô chỉ biết rằng ấn tượng đầu tiên của mình về người con gái lạ mặt này là sự hoang dã, giống như một loài dã thú nào đó vậy. Cô ta nhìn Jane, sau đó nở một nụ cười. Cô nàng đưa tay trỏ trỏ về phía trước, rồi trỏ về phía trên đầu.

Khi thấy kẻ lạ mặt này không mang theo địch ý, Jane mới lấy lại tự tin. Cô tiến dần về phía cửa kính, cất giọng hỏi:

- Cô là ai? Tại sao lại ngồi ngoài đó?

Cô gái hoang dã đưa tay chỉ chỉ tấm kính, rồi lại chỉ vào tai mình, lắc lắc đầu ra hiệu không hiểu. Thấy thế, Jane bèn cau mày. Cô đặt tay lên tấm kính, định dùng sức mạnh đẩy ngã nó. Song dù cô có cố gắng tới đâu thì tấm kính ấy vẫn cứ trơ trơ ra. Rõ ràng nó chỉ là một miếng kính mỏng manh thôi mà?

Phía ngoài kia, cô gái vẫn lắc lắc đầu, nở một nụ cười thông cảm. Thế rồi cô ta lặp lại động tác ban nãy, chỉ về phía trước, rồi chỉ lên lầu trên.

- Cô muốn tôi đi lên trên đó sao?

Jane chỉ lại tay lên trên đầu. Cô nàng ngoài kia bèn gật đầu lia lịa, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ. Đột nhiên cô nàng như nhớ ra chuyện gì đó, chỉ chỉ vào bản thân mình, chỉ tiếp vào Jane, rồi làm một dấu X ở trước môi. Không hiểu sao lúc này Jane nhìn thấy cô ta bỗng trở nên gợi cảm và bí ẩn đến lạ thường!

Làm xong tất cả chuyện này, cô nàng lạ mặt đó nhảy vọt khỏi phần bệ đá thò ra nơi cửa sổ, tan biến hoàn toàn như thể chưa từng tồn tại vậy!

***

- Chuyện trẫm giao cho các ngươi thế nào rồi hả?

Đây là một căn phòng vô cùng rộng lớn và đẹp đẽ. Người đàn ông ngồi ở phía cuối căn phòng, trên một chiếc vương tọa chính là người cai quản vương quốc Malus. Ông ta là Malus đệ VI, và lúc này nhà vua đang vô cùng giận dữ.

Phía bên dưới ông ta là rất nhiều quý tộc và quan lại đang im thin thít, đưa mắt nhìn nhau cười khổ. Malus muốn bọn họ phải đảm bảo "kho báu" Shazam không bị lạc vào tay người ngoài, song chuyện này giờ đã diễn biến tới mức không thể kiểm soát được rồi!

Hiện tại ở khu đầm lầy đó đã có tới bốn thế lực khổng lồ cắm chốt, chưa kể mỗi ngày lại có vô số cường giả nườm nượp tiến tới để tìm cơ hội. Bọn họ chỉ là một vương quốc nhỏ bé, người ta toàn chiến thần với hiền giả, muốn diệt quốc cũng chỉ là chuyện đơn giản như ăn bữa cơm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Chiến dịch thăm dò lần thứ nhất

- Bẩm đức vua, chúng thần đã cố gắng phong tỏa thông tin bằng mọi biện pháp... nhưng chuyện này thật sự là vượt quá khả năng chúng thần rồi! Sirius thậm chí còn cố tình lan truyền tin tức này ra càng rộng, như thể muốn quấy cho vũng nước này càng thêm đục...

- Câm mồm! Tên của lang vương không phải là để các ngươi muốn nói ra là nói được đâu!

Một vị quý tộc đột ngột ngắt tiếng viên quan đang trình bày. Ông ta đang trong độ tuổi trung tuần, với thân hình cực kì tráng kiện và mái tóc xoăn màu đen rất đặc trưng. Người này chính là công tước Nephesis, một trong tứ đại công tước của Malus.

Ở thời đại này, vua và các lãnh chúa ràng buộc với nhau bằng một mối quan hệ rất phức tạp, mà Gatrix sẽ dần khám phá ra trong tương lai. Vì sự liên kết lỏng lẻo này, cộng thêm với bộ máy hành chính yếu kém do giao thông không quá phát đạt, khiến cho các quốc gia trên Avalon vẫn sử dụng hệ thống lãnh chúa phong hầu là chủ yếu.

Thử nghĩ mà xem, rõ ràng sức mạnh của ta khỏe hơn ngươi, thế lực của ta cũng mạnh hơn ngươi, chiến công của ta cho đất nước cũng nhiều hơn ngươi nốt. Ấy thế mà ta lại chỉ được làm một chức quan nhỏ bé, không có giá trị lợi ích thiết thực cho đời sau? Làm gì có chuyện dễ dàng như thế!

Nephesis chính là một người như vậy. Ông ta rất có dã tâm, thực lực bản thân cũng mạnh mẽ. So với đức vua Malus hiện tại mới chỉ là đấu sĩ cấp thấp, thì Nephesis đã là một đấu sĩ cấp trung nhiều năm. Mặc dù so với cả thế giới thì một đấu sĩ cấp trung chẳng là cái gì cả, song như đã nói, đối với người phàm thì một đấu sĩ cấp trung cũng là cái gì đó rất to lớn rồi.

Sức mạnh phổ biến trên Avalon không phải là đấu sĩ thấp trung cao gì gì cả, mà là người thường! Đối với họ, một đấu sĩ cấp thực tập đã có thể lấy một địch mười, đấu sĩ cấp thấp thì như sát thần, còn cấp trung chẳng khác nào chúa tể!

Đặc biệt là với những quốc gia bé nhỏ như Malus, thì sự hiện diện của một đấu sĩ cấp trung lại càng thêm nổi bật. Dù sao thì một đấu sĩ cấp cao cũng thừa sức để tiêu diệt cả quốc gia này rồi, cho nên họ thường không quan tâm tới những vùng lãnh thổ nhỏ bé như thế này lắm.

Trừ phi đó là những khu vực có thể cung cấp một số loại tài nguyên đặc biệt cho họ, mà nghĩ lại thì cũng khó khả thi! Bởi nếu thật sự có một tiểu quốc sở hữu đặc sản khiến cho ngay cả đấu sĩ cấp cao cũng phải động tâm, thì lí do gì mà nó chưa bị thôn tính bởi các quốc gia hay thế lực khác?

Malus nhìn Nephesis đầy kiêng kị. Ông ta rất sợ hãi người chú ruột này của mình, đặc biệt là khi mọi lĩnh vực của Nephesis đều áp đảo Malus một đầu. Nếu như không phải vì quy ước thần thánh mà mọi quốc gia đều phải tuân theo thì Malus khẳng định Nephesis đã cướp ngôi của mình từ lâu rồi.

- Công tước Nephesis có ý kiến gì về vấn đề này sao?

Malus rụt rè hỏi lại. Các đại thần và quý tộc bên dưới thấy thế bèn ngán ngẩm lắc đầu. Về mặt khí thế, Malus đã thua ngay từ câu nói đầu tiên thế này, thì xác định là buổi lên triều hôm nay sẽ lại do Nephesis chủ đạo mà thôi.

Quả nhiên đúng như họ dự đoán, Nephesis nở một nụ cười đầy tự mãn. Ông ta giang hay tay ra, đứng giữa đám đông, bắt đầu lên tiếng.

- Có một chuyện ta cần phải nhắc trước với các vị, đó là tên húy của các bậc chiến thần hay hiền giả không nên nói lung tung ra miệng! Chuyện trùng tên thì không có gì đáng nói, nhưng nếu khi nói ra những cái tên ấy mà các vị lại đang suy nghĩ về người đó luôn, thì họ cũng sẽ cảm ứng lại được.

Vị công tước đưa tay ra vạch cổ một cái.

- Năng lực của họ như thế nào thì có lẽ ta không cần phải nói thêm rồi chứ? Nếu muốn, họ hoàn toàn có thể phi thiên độn địa đến cái vùng đất nhỏ xíu này của chúng ta và quét tan nó trong chớp mắt. Công ước thần thánh không có hiệu lực ràng buộc gì với họ hết, nên nhớ như vậy!

Vị đại thần kia vội vàng bịt miệng lại, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

- Không có vấn đề gì đâu! Hiện tại lang vương đang bận tâm với khu đầm lầy Shazam, nào có thời gian tìm sổ sách với mấy con kiến như chúng ta. Nhưng ta nhắc vậy để lần sau mọi người lưu ý, không phải tự nhiên mà chúng ta đặt ra danh hiệu cho họ đâu.

- Quay trở lại với vấn đề đầm lầy Shazam! Ta khẳng định là việc này đã vượt quá khả năng kiểm soát của chúng ta rồi! Mỗi một thế lực ở đó đều đủ sức san bằng Malus, và họ còn tập hợp lại nữa. Tuy nhiên, nói như vậy không phải là không có cách để chúng ta có thể mò được một chỗ tốt trong bàn cờ này!

- Là cách gì?

Malus vội vàng đứng dậy khỏi ghế. Nephesis mỉm cười đáp lại. Đó là một nụ cười đầy nham hiểm.

***

Đầm lầy Shazam lúc này trở nên sống động và ngợp trong cờ xí hơn bao giờ hết. Mỗi một thế lực đều có một địa phận riêng của mình, và thế lực nào càng mạnh thì càng tiếp cận được gần vùng trung tâm hơn. Nổi bật nhất trong số đó chính là ba khu vực khổng lồ, bao trọn một nửa diện tích xung quanh vùng trung tâm.

Đó chính là ba thế lực: Nghiệp đoàn người mạo hiểm, Hiệp hội người làm phép và Giáo hội. Bọn họ là ba thế lực đỉnh phong trên lục địa, cho nên có thể chiếm cứ phần ngon lành nhất. Những thế lực khác nhỏ yếu hơn chỉ có thể liên kết vào nhau để không bị ra rìa trong cuộc chơi kì lạ lần này mà thôi.

Lúc này các cường giả mạnh nhất thế gian đang ngồi quây quần trong một chiếc lều lớn, phía bên trên là sa bàn địa hình Shazam đã được vẽ lại cẩn thận. Trên sa bàn có cắm nhiều tiêu ký đánh dấu sự tồn tại của các tổ chức khác nữa, bên cạnh ba thế lực chính.

Ezalor tì khuỷu tay lên bàn, hai tay đan lại đỡ dưới cằm. Thoạt nhìn ông ta chỉ như một lão già ngồi cho đủ vị trí, song ánh sáng thỉnh thoảng lóe lên bên dưới hai chòm lông mày bạc trắng kia như một lời nhắc nhở rằng danh hiệu Cáo khôn Ezalor không phải là trò đùa!

- Như vậy chúng ta vào việc chính thôi nhỉ? Kỳ hạn đã tới, các vị đã chuẩn bị xong cả chưa?

Sirius ngồi ngả ngớn trên ghế, chân gác lên trên mặt bàn gỗ. Ông ta nghe xong câu hỏi của Ezalor, bèn mỉm cười một cách lười nhác.

- Nghiệp đoàn bọn ta tuy rằng tổ chức không được tốt lắm, nhưng làm mấy chuyện vặt vãnh này cũng gọi là tạm được. Không biết tổ chức tôn giáo lớn nhất thế gian thì ra sao rồi ấy nhỉ?

Ngồi ngay bên cạnh ông ta là Drave và bà chị có thân hình nóng bỏng như ma quỷ Veronica. Mặc dù rất bất mãn với đôi chân của Sirius, có điều Drake hiểu rằng đây là thời khắc quan trọng, không nên tùy tiện gây sự làm gì.

- Giáo hội gửi tin nhắn tới báo rằng, mọi thứ đã đâu vào đấy, chỉ còn chờ hiệu lệnh thôi!

Veronica lên tiếng, giải vây cho em trai mình. Hiện tại vị thế của bọn họ là người ủy thác của giáo hội. Địa vị của Drake khiến ông ta không thể ra mặt trả lời những vấn đề như thế này, bởi trên danh nghĩa, Drake là người hầu của Veronica mà.

- Phía bên liên minh kia cũng đã xác nhận sẽ chấp thuận với phương án lần này. Theo như thỏa thuận, nếu như phương án thứ nhất không thành công thì lúc đó chúng ta sẽ áp dụng phương pháp thứ hai, tức là tổng tiến công di tích của thần linh.

Một vị pháp sư già khác ngồi bên cạnh Ezalor lên tiếng. Vị pháp sư chủ tịch gật đầu xác nhận, rồi đằng hắng một cái.

- Như đã thống nhất từ trước, trong chiến dịch lần này, Hiệp hội người làm phép sẽ không tham gia tranh đoạt tài nguyên bên trong di tích của thần linh. Chúng ta cũng sẽ nỗ lực để bảo vệ hai thế lực còn lại khỏi sự dòm ngó của những tổ chức khác. Chỉ là... nếu các vị tìm thấy sách vở hay tài liệu gì, thì Hiệp hội chúng ta có quyền đọc trước một lần. Rất đơn giản đúng không?

Đó là một canh bạc! Những tên pháp sư này không muốn phải chịu quá nhiều tổn thất về nhân lực, tất nhiên cái họ đề xuất cũng rất phù phiếm. Hai thế lực còn lại hoàn toàn có thể giấu diếm một phần văn thư tìm được để tránh khỏi sự tìm đọc của hội pháp sư.

Ngay cả khi hiệp hội yêu cầu tất cả những người tham gia phải trút hết toàn bộ vật phẩm khỏi nhẫn không gian, thì những người này cũng vẫn có thể học thuộc lòng một số tài liệu quan trọng, rồi tiêu hủy chúng. Nói chung Sirius và ngay cả Veronica đều không hiểu vì lí do gì mà Ezalor lại đưa ra đề xuất thiệt thòi đến như thế.

Trong suy nghĩ của bọn họ, Cáo khôn chưa bao giờ làm chuyện mua bán lỗ vốn, thế nên chắc chắn phải có chuyện gì đó mà bọn họ không biết được. Cảm giác bị áp đảo về chỉ số trí tuệ như thế này quả thực không dễ chịu chút nào, song hiện tại họ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

Chỉ có Drake là chẳng chút bận tâm gì tới kết quả của buổi họp này hết. Lòng ông ta lúc này đang hướng về cô con gái nuôi kiêm đệ tử chân truyền của mình, Jane Audrey! Veronica đã trao cho cô bé một số vật phẩm cực kì mạnh mẽ, nhưng Drake vẫn cứ lo.

Đây là di tích của thần linh, có trời mới biết được Jane có thể gặp được những hiểm họa gì bên trong thế giới ấy! Ông chỉ hi vọng rằng những viện quân đến từ giáo hội sẽ giúp giải tỏa phần nào áp lực Jane đang phải gánh chịu. Chỉ hi vọng... mọi chuyện đừng quá muộn!

- Nếu như tất cả mọi người đã sẵn sàng, vậy thì ta xin tuyên bố, chiến dịch thăm dò di tích thần linh lần thứ nhất, chính thức bắt đầu!

Một người đứng bên ngoài nghe hiệu lệnh này xong, bèn châm lửa đốt một tờ giấy. Từ trong tờ giấy đó, một quả cầu lửa bắn vọt lên trên không trung, nổ tung thành pháo hiệu cực kì sặc sỡ bắt mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 275: Gặp lại Vera

Người đàn ông thở hồng hộc như trâu mộng, cố gắng thu người càng bé càng tốt trong chiếc tủ quần áo bằng kim loại rỉ sét. Qua những khe hở hẹp, anh ta có thể thấy được một chút khung cảnh bên ngoài căn phòng đổ nát mình đang trốn như thế nào, và đặc biệt là ở vị trí cửa ra vào.

Thật buồn cười khi một kẻ to xác khổng lồ, giờ lại đang co ro khúm núm trong chiếc tủ chật hẹp, cố gắng trốn tránh khỏi một nỗi sợ chưa biết tên. Trên người anh ta tràn ngập mồ hôi và bùn đất bẩn thỉu, giống như thể kẻ này đã phải lăn lộn một quãng đường khá vất vả trước khi tìm tới được căn phòng này vậy.

- Không thể nào! Làm ơn! Đừng!

Người đàn ông rên rỉ khe khẽ trong cổ họng, dùng hai tay che lấy mũi và miệng mình, cố ngăn không cho âm thanh thoát ra. Qua giọng nói và cử chỉ của kẻ này, hẳn là người đàn ông ấy đang lâm vào một nỗi sợ kinh hoàng cực kì khủng khiếp. Người đó đã hoàn toàn quên mất khả năng điều khiển cơ thể vốn đơn giản chỉ như việc hít và thở.

Một chút không lâu sau đó, qua khe hở hẹp hòi, người đàn ông thấy được một bóng trắng lướt qua nơi cửa phòng. Anh ta nín thở trong vài giây, nhịp tim đập lên với tốc độ dữ dội như muốn nhảy khỏi lồng ngực vậy!

Và máu toàn thân Cyrax chợt lạnh ngắt đi, khi thấy bóng trắng đó lướt trở lại, đứng chình ình nơi cửa phòng. Gã có thể thấy rõ được nụ cười quỷ quyệt của bóng ma đó, khi nhìn trực tiếp vào cái tủ sắt mà bản thân đang trốn.

- Khônggggggg!

Tiếng la thảm thiết của Cyrax vang lên, kéo dài mãi, rền vang cả khu nhà hoang, nhưng chẳng có bất cứ ai nghe thấy cả. Chẳng có bất cứ một sinh vật, một tiếng động nào, diễn ra trong phạm vi vài trăm bước chân xung quanh khu nhà hoang ấy, ngoại trừ tiếng hét tuyệt vọng của Cyrax!

***

Người bước vào trong căn phòng thờ đó mang một nước da trắng mịn không chút tỳ vết. Làn da của nàng trắng muốt, phơn phớt thoang thoảng nét hồng, và nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy được những sợi lông tơ rung rinh theo từng bước chân chậm rãi bước vào trong phòng.

Đôi chân của nàng thon dài, nhưng rất chắc khỏe chứ không phải kiểu mỹ nhân mềm mại như nước, chạm vào là vỡ tan. Dù cho chiếc váy lụa đen quấn ngang eo đã cố hết sức hoàn thành vai trò của nó, nhưng một đường xẻ cố tình nơi hông đã khiến cho cặp chân ngọc đó luôn thoắt ẩn thoắt hiện, hút mắt mãi không thôi.

Người phụ nữ này không đi giày. Chỉ có một chuỗi vòng đá buộc nơi cổ chân phải của cô. Mỗi một viên đá mang theo màu đen nhánh, bóng loáng như ngọc trai, và nếu nhìn kỹ thì còn có thể gây ra ảo giác là thứ bên trong viên ngọc đó đang chuyển động, giống một làn khói màu đen vậy.

Theo tầm mắt của Gatrix, hắn lướt qua vùng hông được che bằng chiếc váy, chạy qua phần eo trần phẳng lì, vừa gọn một vòng tay của kẻ mới xuất hiện.

Hắn cũng tiếp tục lướt nhanh đôi mắt qua ngọn đồi trập trùng bọc trong chiếc áo nịt với viền dát đá quý đủ màu, trượt qua chiếc cổ thon dài, để dừng lại trên gương mặt ấy.

Một khuôn mặt xinh đẹp, ma mị, tràn ngập khiêu khích và tàn nhẫn. Nó vừa giống vừa khác với Vera mà hắn đã từng biết! Vera là một cô nàng ngây ngốc, và không cố tình phơi bày mị lực của chủng tộc Succubus ra.

Nhưng cô gái này thì khác! Cô ta chính là phiên bản trưởng thành của Vera, hay đúng hơn là Vera nếu chọn con đường Succubus thì chắc chắn sẽ thành thế này. Cô ta mang theo sự tự tin của một kẻ săn mồi, biết rõ vẻ đẹp của mình có thể làm những gì, và cần phải làm gì để thao túng người khác.

Than ôi, người xưa hay nói, hồng nhan họa thủy, quả không sai! Bảo sao những bậc đế vương anh minh đến đâu, mà vì một nụ cười của mỹ nhân, dù có phải nghiêng nước nghiêng thành cũng cam nguyện. Một người đàn bà đẹp đã đủ đáng sợ, song nếu cô ta hiểu được mình có thể làm những gì thì còn nguy hại hơn gấp vạn lần!

- Xin chào, Gatrix!

- Lại gặp lại rồi, Vera! Em trông có vẻ... yếu đi đấy nhỉ?

Vera nở nụ cười nhàn nhạt, dùng một ngón tay khuấy khuấy màn đêm, rồi kéo nó ra trước mặt. Kỳ lạ thay, bóng tối lại chạy theo ngón tay cô, giống như nó là một thực thể dạng khói sương, chứ không phải là một hiện tượng vật lý liên quan tới ánh sáng vậy!

- Ý anh yếu đi là thế nào? Nếu như anh muốn nói là cái cơ thể toàn cơ bắp ngu xuẩn đó thì em không còn cần nữa! Một người đàn bà không có trí óc thì đâu thể nào giữ được người mình yêu đúng không?

Nói đến đây, cặp mắt của Vera dán thẳng lên thân hình phồn thực của Taara. Sự tương phản giữa hai cô nàng có thể nói là rất khác biệt! Taara sở hữu thân hình phì nhiêu, mỡ màng, không hẳn là béo mà đầy đặn, tạo nên cảm giác mềm mại chỉ muốn đắm chìm vào của những người thiếu phụ.

Còn Vera thì có cơ thể thon gọn, giống như một tiểu thư mình hạc xương mai, mong manh như làn khói. Đây là kiểu hình thể thường thấy trên những cô nàng trẻ tuổi đôi mươi, còn tràn đầy nhựa sống và chưa được tưới tắm bởi tình yêu vợ chồng. Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười!

- Trong lúc em vắng mặt thì có vẻ như anh lại tìm được một cô nàng mới rồi. Anh thật là lăng nhăng quá đi Gatrix!

Vera đưa tay lên trước mặt, lắc lắc nhẹ đầu ngón tay. Miệng cô chu nhẹ ra phía trước, kết hợp với thoáng cau có của cặp lông mày thật khiến người ta đau lòng không nguôi, chỉ muốn ôm chặt lấy vỗ về an ủi. Nhưng Gatrix thì ngay lập tức đưa Hồng Trần ra thủ thế trước mặt!

Đùa gì chứ, sát khí của cô nàng tỏa ra mãnh liệt đến như vậy, cho dù có là kẻ ngu cũng sẽ phải thấy sợ hãi, huống chi là hai kẻ vào sinh ra tử - theo nghĩa đen luôn! Taara cũng lập tức xòe tay chộp lấy cán chiếc búa của mình, lê nó về sát bên cạnh.

- Hai người làm gì mà căng thẳng vậy? Em chỉ muốn chào hỏi một chút thôi mà?

Vera trợn tròn mắt ngạc nhiên, một tay đưa lên che hờ miệng, một tay còn lại chìa ra trước mặt. Chỉ thấy ma lực hội tụ lại trước bàn tay của cô nàng, tạo thành hình một mũi khoan màu đen cực lớn, rồi phóng vọt về phía Taara lẫn Gatrix.

- Lùi lại!

Taara quát lớn, rồi nâng búa phóng về phía trước. Chiếc búa của cô nàng va đập với mũi khoan ma lực, tạo nên một vụ nổ lớn trong căn phòng, khiến cho bóng tối ngập tràn khắp tầm mắt Gatrix. Tất nhiên hiện tượng này chỉ là tạm thời, bởi hiểu biết của Gatrix về bóng tối đủ sâu để hắn có thể nhìn xuyên được qua lớp màn màu đen này.

Hắn thấy cơ thể Taara đang dần khôi phục lại những chỗ da thịt bị ăn mòn. Mũi khoan kia chỉ là đòn trá hình, sức mạnh thật sự của nó là khả năng ăn mòn lan ra khi bị đánh vỡ. Nếu như đó không phải là Taara mà là một người khác thì kẻ đó đã phải ăn thiệt thòi cực lớn rồi.

- Thú vị!

Vera cười khẽ, búng ngón tay đánh chóc một cái. Từ dưới mặt đất, rất nhiều mũi khoan màu đen đâm thủng lên trên, xỏ xuyên qua khắp toàn thân Taara. Dù cho phải chịu một đòn nghiêm trọng như vậy, cô nàng đấu sĩ vẫn cố gắng dùng tay phải liệng chiếc búa tạ về phía Vera.

- Hừ!

Vera khẽ hừ lạnh, trong mắt tràn ngập hình ảnh cây búa bằng đá đang to dần lên. Sự kiêng kỵ hiển lộ rõ trong đôi mắt cũng như hành động của cô nàng, khi Vera vội vàng sử dụng phép thuật dịch chuyển đi một đoạn cách đó không xa.

Cùng lúc ấy, Taara cũng "thoát" khỏi bẫy chông bóng tối do Vera tạo nên, bằng cách xé toạc hết những bộ phận đang bị kẹt lại trên mũi khoan năng lượng. Chúng nhanh chóng bay về phía cơ thể rách nát của cô, nối liền lại như thể chưa từng có tổn thương.

Đồng thời, cây búa bằng đá cũng bay về phía Taara với tốc độ xé gió, để rồi bị bàn tay nhỏ nhắn nhưng tràn ngập sức mạnh ấy nắm gọn. Gatrix há hốc mồm ngạc nhiên:

- Cô học chiêu này ở đâu ra thế?

- Tôi... cũng không rõ nữa! Ban nãy đánh xong con trùm phụ kia, tôi bỗng nhiên có linh cảm mình có thể gọi được cây búa này, cho dù nó đang nằm rất xa tôi. Chuyện này lạ lắm hả?

Gatrix nhíu mày. Lúc ban đầu, hắn liên tưởng tới việc Taara được "nâng cấp" sau khi hoàn thành nhiệm vụ đánh trùm. Dù sao thì thế giới này có lẽ đã bị Thần chỉnh sửa, có những chuyện phi lý như kiểu trò chơi thế này cũng không có gì là không thể tưởng tượng được.

Thế nhưng hắn lập tức gạt phắt luận điểm này đi! Nếu như giết quái có thể lên cấp, thì giờ Taara phải rất mạnh rồi mới đúng, vì cô đã có hàng trăm "luyện cấp" cơ mà. Có điều theo như lời kể của Taara, thì từ lúc cô thức tỉnh, cô đã mạnh mẽ sẵn như thế này rồi!

Vậy nên Gatrix chuyển hướng chú ý sang cây búa. Nếu như không phải là Taara mạnh lên, mà là cây búa đó mạnh lên, thì mọi thứ sẽ dễ được giải thích hơn nhiều, chưa kể hắn cũng không cần khiên cưỡng bản thân vào việc Thần can thiệp một cách lố bịch vào thế giới như thế!

Con trùm này là một sự kiện Taara lần đầu gặp, thế nên nó có thể kích hoạt một chuỗi kết quả hoàn toàn mới cũng có thể chấp nhận được. Đánh bại nó đã giúp cây búa được giải phóng một phần sức mạnh, hay chính xác hơn là vũ khí sử thi này bắt đầu thức tỉnh!

Phẩm chất của thứ này chắc chắn là sử thi, nhưng uy lực của nó thể hiện ra còn lâu mới xứng đáng với cái danh hiệu của mình. Còn hiện tại, ít nhất Gatrix còn thấy nó có một điểm gì đó đặc sắc! Chí ít gọi được búa trở lại tay sẽ cho phép Taara linh động hơn rất nhiều trong cách chiến đấu.

Và đúng như những gì Gatrix suy đoán, chỉ thấy nãy giờ Vera liên tục né tránh cây búa của Taara, chứ chẳng thể phản công lại được. Pháp sư cần có thời gian niệm phép, chứ không phải như phù thủy có thể nã chiêu như bắn đại liên.

Bản thân Gatrix cũng không đứng im! Hắn liên tục di chuyển, để tránh Vera tìm cách áp sát hắn, hay dụ Taara ném búa trúng hắn. Chiêu dịch chuyển của Vera khá dễ nhận diện, khi nơi cô xuất hiện sẽ có một vòng thần chú lục vong tinh hiện ra trước.

Mà ngay cả khi chiếc vòng đó không tồn tại, thì với sự nhạy cảm về ma lực của mình, Gatrix cũng có thể dễ dàng đoán trước được vị trí Vera sẽ xuất hiện là ở đâu. Chỉ có điều hắn không kịp thể hiện nó ra thành lời để hướng dẫn cho Taara mà thôi!

Với tốc độ giao tranh khủng khiếp như thế này, khi Gatrix nói xong một câu thì có lẽ cả hai người kia đã tiến tiếp sang pha ném - né sau đấy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Hỗn loạn không chịu nổi

Đột nhiên bóng tối tuôn trào ra từ hai cánh tay của Vera! Cô chập hai tay vào nhau, miệng quát lớn!

- Phong ấn!

Từ dưới mặt đất nơi Taara đứng, bóng tối cuộn trào, dựng đứng lên thành hai hàm răng lởm chởm nhọn sắc. Chiếc miệng đó tợp một cái, nuốt chửng toàn bộ Taara vào trong bóng tối cùng với chiếc búa của cô luôn.

- Giờ thì chúng ta có thời gian nói chuyện rồi, Gatrix thân mến! Con bò cái đó sẽ mất rất rất là lâu mới có thể thoát được khỏi nhà ngục bóng tối, và chừng đó thời gian hắn là đủ để chúng ta "tâm sự mỏng" rồi!

Vera liếc nhìn Gatrix, nhấn rất mạnh vào chữ tâm sự mỏng. Mùi máu tanh thoáng xuất hiện dưới mũi Gatrix, thể hiện rõ sát ý của Vera lớn tới như thế nào. Vậy nhưng Goblin chẳng hề nao núng hay chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Hắn chỉ đơn giản là dừng lại, thu dao vào trong nhẫn không gian. Trên gương mặt của Gatrix không có chút nào sợ hãi, hay hối hận, mà chỉ còn lại sự thương tiếc.

- Vì sao em lại chọn con đường đó?

- Anh còn dám nói à?

Vera vung tay, hất văng Gatrix vào tường. Từ trong mắt cô, hai dòng máu đỏ rực chảy ra, nhìn đáng sợ vô cùng! Cùng lúc đó, làn da của cô cũng trở nên trắng bệch đi, càng làm nổi bật rõ sự tương phản giữa đỏ và trắng của đôi môi với da.

Cô chĩa ngón tay, chỉ vào Gatrix. Tay còn lại của Vera đặt lên trên ngực.

- Tại sao anh lại phản bội em hả Gatrix? Con đàn bà đó là ai? Tại sao nó lại hôn anh? Chẳng lẽ tất cả những gì anh nói với em đều chỉ là giả dối thôi sao? Nói gì đi Gatrix!

Câu cuối cùng của Vera chuyển dần thành một tiếng hét, khiến cho máu tươi bắt đầu chảy ra khỏi mắt, mũi và lỗ tai Gatrix. Hắn cố gắng dùng phép thuật tạo ra một lớp màng bao bọc quanh thân, ngăn cản đi tiếng hét của ma nữ.

Vấn đề ở chỗ, hắn không có cách nào phản bác Vera. Người con gái bên trong người cô nàng, người đã hôn hắn khi Vera bất tỉnh nhân sự... hắn cũng không biết là ai mà?! Oan này to quá em ơi, tội này sao anh dám cõng?

- Mà thôi, tôi chán nghe những lời giả dối của anh lắm rồi! Tình yêu của tôi đem cho anh chẳng khác nào gieo cát xuống biển, đến bao nhiêu tan biến bấy nhiêu. Vậy thì lần này, chúng ta hãy hòa làm một đi!

Nói đến đây, miệng Vera bắt đầu tách ra, kéo dài tới tận mang tai! Bên trong miệng cô là rất nhiều răng nhọn lởm chởm, rớt dãi chảy đầm đìa. Và khi Vera ngoác hẳn miệng ra, thì nó to như một chậu máu đỏ lòm vậy.

Thật lạ! Gatrix lồm cồm bò dậy khỏi đống phế liệu. Đây chắc chắn là Vera mà hắn biết, bởi cảm giác muốn bảo vệ cô đầy khó hiểu vẫn luôn vương vẩn trong lòng hắn. Chỉ là... nó đã nhạt đi quá nhiều! Nó yếu ớt tới mức, Gatrix thật sự muốn giết chết kẻ trước mặt!

Hắn nâng hai ngón tay lên, chỉ ra phía trước mặt, biểu cảm vô cùng lạnh lẽo. Mặc dù không có bất cứ ma lực nào được ngưng tụ trong không khí, song Vera có thể cảm nhận được bóng ma của cái chết đang nhìn cô đầy mãnh liệt!

- Ha ha ha! Tuyệt vời! Đúng vậy, chúng ta cùng chết đi! Anh hãy cùng em thoát khỏi cái cuộc đời đầy khổ đau đáng ghê tởm này nào!

Vera cười hét lớn, có điều nước mắt đã chảy ướt hai khóe mắt từ bao giờ rồi! Huyết lệ nhòe đỏ cả gò má của cô, rơi thành từng viên ngọc đỏ lấp lánh xuống mặt đất. Bóng tối lại một lần nữa ngưng tụ trong tay Vera, hình thành nên một quả cầu màu đen nhỏ xíu nhưng vô cùng đậm đặc.

Trên gương mặt Gatrix bắt đầu xuất hiện những vết rạn, còn máu thì chảy ra khỏi người Vera càng lúc càng nhiều. Không khí trong phòng cầu nguyện bỗng trở nên căng thẳng và đông đặc hơn bao giờ hết, như khoảng lặng trước một cơn bão vậy.

Bất chợt, một tia sáng xuyên thủng lớp bóng tối đang che phủ bên ngoài cửa! Cùng với đó là tiếng hét sang sảng tràn đầy chính nghĩa!

- Ở đâu có bóng tối, ở đó là chiến trường của ta!

Từ phía sau hành lang, một cô gái bước ra. Mái tóc vàng của cô để xõa tung phía sau lưng, giờ đang bay phất phơ khi chủ nhân chúng vận dụng thần thuật. Trên người cô là bộ đồ của một nữ tu dòng thẩm phán, giờ đã xuất hiện những vết rách chỗ này chỗ kia, để lộ ra đôi chút da thịt hồng hào căng mọng bên dưới.

Cả Gatrix lẫn Vera tạm dừng tay, quay sang ngoái nhìn kẻ lạ mặt mới xuất hiện. Cô ta cũng nhìn hai người bọn họ. Đôi mắt của cô nàng lúc này đang tỏa ra một thứ ánh sáng chói lòa, giống như thiên thần hạ phàm vậy.

- Tà ma yêu nghiệt, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!

Nói xong, Jane triệu hồi ra một thanh kiếm chữ thập rất lớn bằng ánh sáng. Thanh kiếm lơ lửng trước mặt cô nàng một nhịp, rồi phóng vọt về phía Vera. Trong mắt Jane, Vera rõ ràng thuộc về trận doanh ma quỷ, còn con Goblin kia thì cô chưa hiểu rõ lắm, nhưng tiềm thức của người Athanor coi Goblin chỉ như bia tập bắn thôi.

- Hừ, làm càn!

Vera nghiến răng, phóng quả cầu năng lượng màu đen đang tích tụ dở về phía kẻ địch. Gatrix trơ mắt nhìn hai cô nàng lao vào đấu đá nhau, trong đầu chạy qua muôn ngàn suy nghĩ. Cuối cùng hắn thở dài, và những vết rạn trên mặt bắt đầu chảy máu.

Dù cho trước đó, cô nàng còn một hai đòi quyên sinh với hắn, nhưng ngay khi nhận ra nguồn năng lượng kia có thể nổ lan đến Gatrix, Vera lập tức phóng tới ngăn cản lưỡi kiếm. Cô nàng sẵn sàng để hở phần lưng của mình cho hắn, kẻ phản bội trong mắt nàng, chỉ để bảo vệ hắn.

Ôi con ngốc này!

Gatrix lại thở dài, đưa hai ngón tay về phía nguồn năng lượng khổng lồ được tạo ra khi hai loại chiêu thức ánh sáng và bóng tối va chạm với nhau. Hắn mới ngưng tụ một chút pháp tắc hủy diệt, chừng này để chôn vùi dư âm do hai phép này tạo ra thì dư thừa.

Còn về phần gánh nặng thì nó cũng không quá lớn, chí ít hắn chỉ mới bị rách toạc một ít da thịt trên người, vẫn có thể sử dụng phép thuật hồi phục lại. Một loại quy tắc không thể nhìn bằng mắt thường thoát khỏi đầu ngón tay Gatrix, bắt đầu cắn nuốt cả hai nguồn năng lượng đối nghịch trước mặt.

Và trong sự ngỡ ngàng của hai bọn họ, ánh sáng lẫn bóng tối đều biến mất, như thể chưa từng có gì tồn tại giữa hai cô gái vậy. Đúng lúc này, từ bên trong ngực áo Jane, một con chim lửa nhỏ xíu, chỉ bằng nắm đấm bay ra!

Nó bay thẳng về phía Vera, hóa thành một ngọn lửa đâm sầm vào người cô nàng. Rất nhanh, ngọn lửa lan khắp toàn thân Vera, với nhiệt lượng tỏa ra vô cùng kinh người! Cho dù đứng cách Vera một đoạn, Gatrix cũng có thể cảm nhập được sức nóng hầm hập của thứ ánh sáng bập bùng trước mặt kia.

Ngay cả người bên ngoài cũng thấy nóng, thì khổ chủ tức Vera còn đau đớn đến nhường nào! Chỉ thấy cô nàng lăn lộn trên mặt đất, khóc lóc om sòm như thể đang đau đớn đến cùng cực vậy. Thế nhưng Gatrix lại không hề bấn loạn! Hắn chỉ cau mày, nhìn chằm chằm vào Vera đang chịu đau.

Bởi vì Vera lúc này đây, mới là Vera nguyên bản mà hắn biết. Cảm giác muốn bảo hộ trong người Gatrix vọt lên vô cùng mãnh liệt, tới mức hắn suýt nữa thì không kịp thích ứng mà lao thẳng vào ngọn lửa như thiêu thân.

- Vera?

"Vera" nở một nụ cười thảm, ngồi bệt trên sàn nhà. Cô nàng nhìn Gatrix, rồi lại nhìn Jane đang ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra. Thế rồi Vera hít một hơi thật sâu, như thể quyết định chuyện gì quan trọng lắm.

- Tạm biệt, Altholien!

Ngọn lửa lập tức bùng phát lên dữ dội, và Vera với Gatrix đồng thời hét thảm! Chỉ có điều người trước là tiếng hét đau đớn vô nghĩa, còn người sau là tiếng kêu xé rách ruột gan.

- Không được!

Một luồng khói đen thoát ra từ miệng Vera, tan biến trong ngọn lửa. Sau đó ngọn lửa lịm dần rồi tắt hẳn, bỏ lại một cô gái nằm bất tỉnh trên mặt đất. Không ai hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngoại trừ Gatrix! Hắn có thể cảm nhận được một Vera khác, hoặc có thể là một nhân cách khác của Vera, đã thiêu đốt sức mạnh để xóa bỏ bóng tối bám trên người Vera này.

Gatrix đặt tay lên cổ Vera, cảm nhận mạch đập của cô. Ít nhất thì Vera vẫn còn sống, chỉ là sự sống này rất yếu ớt. Hơn nữa, cô cũng đang nằm mê man trên mặt đất, phía trước mặt lại là một thầy trừ tà chuyên nghiệp, không có chuyện xảy ra mới là lạ!

Nhưng nếu Gatrix tính toán không sai, thì khi Vera bị ngọn lửa kia tinh lọc, tất cả phép thuật trước đó của cô cũng nên bị giải trừ. Có nghĩa là...

Từ phía sau lưng Gatrix, một thân ảnh bị ném ra từ giữa không trung, chật vật không chịu nổi. Vừa mới tiếp đất, Taara đã hô lớn.

- Anh không sao chứ Gatrix? Ồ khoan, cô bé này là ai vậy?

Jane lập tức biến sắc, đan hai tay trước ngực thủ thế. Từ mỗi đầu ngón tay của cô xuất hiện một đốm sáng, trông vô cùng thần bí và ảo diệu. Gatrix vội vàng giơ tay lên ngăn cản.

- Khoan khoan, đừng đánh nhau! Chúng ta đều đang mắc kẹt trong cái lồng này, tội gì phải đấu đá lẫn nhau cơ chứ? Thay vào đó, hãy hợp tác cùng nhau tìm lối ra, rồi những chuyện ân oán cá nhân tính sau cũng đâu có muộn!

- Hừ hừ, tà ma ngoại đạo, chỉ giỏi lường gạt! Các Cha nói không sai, với lũ ma quỷ thì tốt nhất là cứ giết trước hỏi sau, nếu không sẽ bị ngôn ngữ của chúng đầu độc mất. Ma quỷ, nói ra tên của ngươi, và ta sẽ đích thân trục xuất ngươi về Địa Ngục!

Có vẻ như con bé này tưởng lầm hắn là một tồn tại nào đó dưới Địa Ngục mượn xác con Goblin này. Điều này cũng dễ hiểu thôi, bởi rõ ràng loài Goblin không nên có trí tuệ, huống chi là nói ngôn ngữ trôi chảy như Gatrix. Đây mới là biểu hiện bình thường mà một người nên có khi thấy hình dạng thật của Gatrix.

Hắn tự hỏi, rốt cuộc Taara phải thiếu thường thức như thế nào mới không biết một con Goblin có trí tuệ là chuyện rất đáng kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Thuyết phục thánh nữ dự bị

- Chẳng phải thần linh luôn tuyên bố phải có đức hiếu sinh đó sao? Cứ giả như ta là một con quỷ đi, thì ta cũng cần có quyền được tự bào chữa cho bản thân chứ? Các cô không lẽ không có một loại thần thuật nào để kiểm tra tội lỗi của người khác sao?

Gatrix ngồi khoanh chân dưới đất, giơ hai tay thẳng lên trời. Đây là tư thế cực kì khó để tấn công, chưa kể Jane cũng không thể cảm nhận được bất cứ gợn sóng ma lực nào quanh quẩn trong không khí. Nếu như thật sự là con quỷ này muốn giở trò, thì cô cũng sẽ có thừa thời gian để phòng bị do tư thế bất lợi này của nó.

Nếu như thành ý này của Gatrix còn không thể được đón nhận, vậy thì hắn tình nguyện cùng Taara đánh chết con nhỏ này, chứ không muốn phí thời gian giải thích nữa. Chuyện của Vera khiến hắn hết sức khó chịu, và Gatrix rất muốn giải phóng cảm xúc này ra!

Rất may là nữ tu trước mặt hắn cũng phối hợp, tạm thời ngừng tay. Cô ta vẫn giữ vững khoảng cách với bọn họ, trong giọng nói tràn ngập nghi ngờ và cảnh giác.

- Đúng là có một loại thần thuật chuyên trinh sát ra dấu vết của ma quỷ. Nhưng ngươi thật sự chấp nhận ngồi yên để cho ta thi triển sao? Cho dù là ma quỷ cấp cao, khi bị thần thuật chiếu rọi cũng sẽ rất đau đớn đấy!

Ồ? Gatrix thầm nghĩ trong lòng. Thế này thì dễ dàng hơn rồi! Đối thủ của hắn chắc chắn là một con gà tơ mới ra chuồng, bởi những kẻ lăn lộn trong giang hồ lâu năm đều hiểu một đạo lý, đó là nói nhảm ít thôi! Kẻ tình nghi cho ngươi cơ hội điều tra, vậy thì hãy làm điều đó, chứ không phải là lo lắng ngược lại cho người ta!

- Không sao đâu, nữ tu đáng kính! Ta xin khẳng định bản thân mình không hề có liên quan gì đến ma quỷ cả, và ta xin cam nguyện chịu ánh sáng tinh lọc tẩy rửa một lần trước khi chúng ta trao đổi thông tin tình báo. Cô cứ làm đi!

Nói xong, Gatrix thu hai tay về, đặt lên đầu gối, vươn vai, ưỡn ngực, nhắm mắt đầy hiên ngang. Hành động này của hắn khiến Jane Audrey không khỏi chột dạ, vì một kẻ trong lòng có tật xấu tuyệt đối không thể nào có thái độ thẳng thắn như vậy được.

Dù sao cũng chỉ là một thần thuật đơn giản, nên Jane bắt đầu lầm rầm cầu nguyện. Từ hai bàn tay cô, ánh sáng tỏa ra dìu dịu, chiếu sáng cả gian phòng thờ. Ánh mắt của cô lập tức thay đổi, khi thấy xung quanh mình toàn là dấu vết của ma quỷ.

Ngay cả cô gái xinh đẹp đang nằm sõng soài trên mặt đất kia cũng có một phần dấu vết của ma quỷ dính líu trên người. Điều này khá là dễ hiểu, vì Jane đã thấy tận mắt hình dạng dữ tợn và đáng sợ của cô ta ban nãy.

Điều khiến cô ngạc nhiên nhất, là cả con Goblin biết nói kia lẫn cô nàng đội mũ sắt với hai đốm lửa sáng lập lòe như ma trơi đều không có phản ứng gì với thần thuật cả. Nói một cách khác, bọn họ hoàn toàn trong sạch, không phải là bè lũ tay sai của ma quỷ!

Sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ thần thuật bị trục trặc? Cứ cho là con Goblin kia không có vấn đề đi, song nhìn thế nào thì nhìn, cô gái với cơ thể... ngực tấn công mông phòng thủ kia, trông giống hệt một âm binh mà? Làm gì có mắt của ai lại rực cháy lên như ngọn lửa xanh như thế, trừ đám âm binh xương khô cơ chứ?

Jane mím môi, thi triển lại một lần nữa thần thuật. Kết quả vẫn như cũ, chỉ có gian phòng này có dấu vết của ma quỷ, chứ hai kẻ vô cùng khả nghi trước mặt kia đều không có liên quan. Chưa kể, lần này cô còn để ý thấy cô nàng có dấu vết ma quỷ nằm dưới đất dường như không hề chịu đau đớn nào khi bị thần quang chiếu rọi!

- Tại sao lại như vậy chứ?

Jane cau mày nhăn trán, trong đầu tràn ngập hỗn loạn. Thấy vậy, Gatrix bèn lên tiếng giải vậy.

- Đó là bởi thân phận bọn ta có chút đặc biệt. Cô có thể lắng nghe câu chuyện của bọn ta trước, sau đó tự phán xét xem đó có phải là sự thật hay không!

Gatrix bắt đầu lên tiếng kể lại nguồn gốc của cả ba. Hắn tóm tắt câu chuyện rất nhanh, chỉ nói sơ qua về thân thế của Vera là một con lai. Khi giới thiệu bản thân, Gatrix nói rằng hắn là một con Goblin giác ngộ được trí thông minh, đang lên đường tìm kiếm những cuộc phiêu lưu đầy thú vị.

Trên quãng đường đó, hắn kết bạn với Vera và một người đàn ông nữa tên Cyrax. Nói đến đây, Gatrix tinh ý phát hiện ra biểu cảm của Jane có chút biến đổi. Hắn âm thầm ghi nhớ trong lòng, rồi tiếp tục giải thích về việc bọn họ ngụy trang thành người mạo hiểm ra sao.

- Ngươi nói láo!

Đột nhiên cô nàng nữ tu lên tiếng ngắt lời Gatrix! Con Goblin hơi có chút phật ý, có điều vẫn nuốt giận hỏi lại.

- Ta nói có gì sai sao?

- Là về đoạn các ngươi đi đăng ký thân phận với Nghiệp đoàn người mạo hiểm. Ta nghe thầy của ta nói, chiếc thẻ đó sử dụng nhận dạng bằng vân tay, máu tươi và cả linh hồn của người sở hữu. Các ngươi có thể sử dụng được dấu vân tay với máu, chứ linh hồn phi nhân loại sẽ khiến chiếc thẻ đó lên tiếng cảnh báo!

- Chỉ là cảnh báo thôi sao?

Lần này đến lượt Gatrix cau mày hỏi thăm trở lại. Jane hít một hơi, kiên nhẫn giải thích tiếp cho hắn nghe.

- Đúng vậy, chỉ là cảnh báo! Xúc tu của Nghiệp đoàn lan ra rất rộng, thậm chí phía các chủng tộc kia cũng có người mạo hiểm. Các chủng tộc khác khi đăng ký làm người mạo hiểm sẽ có một chiếc thẻ đặc trưng của từng chủng tộc, và phải xin ý kiến rất phức tạp mới có thể hoàn thành. Các ngươi chẳng lẽ không nói láo khi nói bản thân có thể đăng ký được thân phận người mạo hiểm một cách bình thường sao?

Một tia sáng chợt lóe lên trong lòng Gatrix. Hắn móc ra chiếc thẻ người mạo hiểm, chìa ra trước mặt mình.

- Đây là thẻ của ta, đã được Nghiệp đoàn ghi nhận đàng hoàng. Cô thử nhìn xem đây có phải là thẻ đặc trưng của chủng tộc khác không?

- Không thể nào! Đây là thẻ của nhân loại mà! Ngươi có thật sự là Goblin không vậy?

Mọi chuyện là như vậy sao! Gatrix rất bình tĩnh thu chiếc thẻ lại, rồi nở một nụ cười đầy ý vị!

- Nếu vậy thì có lẽ chưa chắc tôi đã là một Goblin tự "giác ngộ" rồi!

Ánh mắt của Jane Audrey chợt biến đổi! Cô hiểu được Gatrix đang định ám chỉ điều gì. Một số tồn tại có khả năng chuyển dời thân thể để trốn tránh cái chết, ví dụ như đám thầy pháp hoặc các chiêu hồn sư. Tuy rằng những biện pháp đó có thể giúp chủ nhân chúng kéo dài sinh mạng, nhưng hậu quả thì khá là nặng nề.

Ví dụ như hộp sinh mệnh của các chiêu hồn sư chẳng hạn! Bọn họ hi sinh toàn bộ sức sống, để giam cầm nó trong một vật chứa. Chỉ cần vật chứa đó không bị phá hủy, thì chiêu hồn sư đó không thể bị tiêu diệt. Đổi lại, chiêu hồn sư này sẽ không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì, không đau không buồn không vui không sướng.

Hay như các thầy pháp, lúc họ chuyển dời linh hồn của mình sang một cơ thể khác, thì họ sẽ gặp rất nhiều rủi ro không lường trước được. Nhẹ nhất là đánh mất một phần trí nhớ, còn nặng hơn thì linh hồn của bản thân bị chính linh hồn của cơ thể kia nuốt chửng, trở thành chất dinh dưỡng cho kẻ khác.

Trường hợp của Gatrix có lẽ là một gã thầy pháp nào đó xui xẻo chuyển dời sang thân thể Goblin, và mất luôn ký ức về bản thân. Giờ thì Gatrix chỉ là một con Goblin với tri thức vượt trội, cùng với chút ít phép thuật, chứ không phải là một thầy pháp hùng mạnh nào đó nữa.

Ấy là những gì đang diễn ra trong đầu Jane lúc này, và cũng là những gì Gatrix mong muốn cô nàng tưởng tượng ra. Những kẻ nửa thông minh rất dễ bị lường gạt, bởi bọn họ luôn tìm cách logic hóa những lỗ thủng trong lời nói dối của người khác, trừ phi đó là một lỗ thủng quá lớn và ngu xuẩn mà thôi.

- Nói vậy, ngươi có thể đã từng là một người làm phép trước đó... Thôi được rồi, bất kể quá khứ ngươi có là kẻ nào, thì thần thuật cũng xác định rằng ngươi không làm việc ác, thế nên ta tạm thời bỏ qua cho ngươi lúc này. Thế nhưng nếu như ngươi dám... hừ hừ!

Jane không nói hết câu, song hàm ý cảnh cáo đã rất rõ ràng. Gatrix vội vàng giơ hai tay lên cao đầu hàng.

- Ta hiểu chứ! Dù sao lúc này ta cũng chỉ là một con Goblin yếu đuối, biết chút phép thuật vặt vãnh và rất nhiều các loại tri thức tổng hợp khác nhau. Cho dù quá khứ ta có là người như nào, thì giờ ta cũng chỉ là một Gatrix, ham phiêu lưu ưa mạo hiểm thôi.

Khi thấy Vera đã hạ bớt cảnh giác, Gatrix mới thở phào nhẹ nhõm. Tiếp đó hắn chỉ vào Taara.

- Cô gái này có tên là Taara. Cô ta là một trong những sinh mạng có trí tuệ có thể giao tiếp được ở tòa thành này.

Jane nhìn Taara, hơi có chút nghiền ngẫm. Có lẽ cô ta đang định tìm cách để tra hỏi thêm những thông tin tình báo từ Taara chăng? Gatrix cười thầm, bắt đầu kể về quá trình hắn và Vera lạc nhau ra sao, rồi hắn gặp Taara như thế nào.

- Ý ngươi là tầng này có một con oán hồn sao?

Trên gương mặt xinh đẹp của Jane lập tức rịn ra một tầng mồ hôi! Oán hồn là một tồn tại hết sức khó chơi, và cho dù là cô ở trạng thái toàn thịnh cũng không dám tự tin có thể đánh bại một oán hồn, huống chi là giờ cô đang bị suy yếu cực nặng như thế này.

- Đừng lo, nó đang ở bên cạnh cô kìa!

Jane vội vàng nhảy vọt sang một bên, đồng thời đan hai tay trước mặt, động tác vô cùng mãnh liệt. Nhưng tất cả những gì cô thấy chỉ là một cái quan tài bằng gỗ, nằm im lìm tựa vào tường.

- Bọn ta đã lừa và nhốt được nó vào trong đó rồi, nên hiện giờ chúng ta tạm thời an toàn. Chỉ là... nếu như cái quan tài đó vỡ thì không ai nói trước được điều gì đâu nha!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Tạm thời nghỉ chân

Trong lúc Jane còn đang nhìn chòng chọc vào chiếc quan tài chứa oán hồn, thì Gatrix đã bắt đầu trải thảm trên sàn. Taara hiểu ý, giúp hắn vuốt phẳng tấm thảm ra, bày biện đồ ăn đồ uống lên thảm. Đồng thời, Gatrix cũng đặt Vera nằm gọn gàng trên một tấm thảm khác.

- Ngươi...! Các ngươi...!

Jane trợn tròn mắt, chỉ tay vào hai kẻ dị nhân trước mặt, không thốt ra nổi thành lời. Chẳng lẽ họ không biết nơi này nguy hiểm như thế nào hay sao, mà dám ngồi bình tĩnh ăn uống như thế này? Con Goblin vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

- Ta đói quá rồi! Cô biết đấy, dạ dày của loài Goblin mà, có khác gì một cái miệng vực thẳm đâu. Có thực mới vực được đạo, ngồi xuống uống chén nước, ăn cái bánh cho tỉnh người đi nhóc!

Nhóc?! Lại một lần nữa Jane trợn mắt! Con Goblin này nhìn vừa lùn vừa loắt choắt, tuổi chắc chắn không hơn mười, thế mà dám xưng với cô là nhóc?

Jane rất muốn phát tác, nhưng thật sự là đống đồ ăn con Goblin này mang ra quá ngon mắt đi mà!

Không được Jane! Mày không thể dễ dàng sa ngã như thế được! Hãy nhớ lại lời dạy của Cyrax, mày cần phải cảnh giác hơn khi gặp người lạ! Ồ khoan, bọn họ vừa giới thiệu mình tên là cái gì ấy nhỉ?

- Ngồi đi, cô không ăn cũng được, chứ đứng mãi như thế không mệt à? Hơn nữa, ta cũng muốn hỏi thăm một chút cậu nhóc Cyrax của bọn ta có khỏe không?

Một tia sáng lóe ra bên trong đầu Jane. Cô nhớ ra Cyrax có nói với cô, anh ta đang tìm hai người đồng bạn của mình. Một trong hai người đó có tên là Gatrix, sở hữu trí tuệ cực kì siêu việt. Nếu là như vậy thì mọi chuyện đã rõ, vì sao mà mỗi lần nhắc đến Gatrix là Cyrax hơi có chút ấp úng.

Đúng là thật khó để nói ra mình có đồng đội là một con Goblin, huống chi nó còn biết nói!

Có lẽ là do bản thân cô cũng rất mệt mỏi, và thế tấn công đường mật của Gatrix cực kì có hiệu quả lên những cô nàng ngây thơ, vậy nên Jane chầm chậm ngồi xuống ở mép thảm, vẫn giữ khoảng cách một đoạn với Gatrix.

Con Goblin bật cười, đưa cho cô một tách trà, cùng một loại bánh có màu vàng tươi như ánh mặt trời.

- Ăn một chút kem trứng đi! Thứ này có thể giúp cô quên đi căng thẳng lo âu trong chốc lát đấy. Còn trà này là một loại nước thảo mộc đun sôi, có tác dụng an thần và điều hòa khí huyết. Cô có thể kiểm tra độc dược bằng thần thuật nếu muốn.

Jane nhìn chòng chọn vào cô nàng xôi thịt ngồi đối diện Gatrix. Cô ta đang cầm từng món đồ ăn lên, nhét nó vào bên dưới cái mũ sắt. Jane thề có Gildur trên trời rằng bên dưới chiếc mũ đó là một khoảng không trống rỗng đen ngòm, thế mà không hiểu sao đồ ăn cứ biến tiêu đi đâu mất.

Gatrix nói cô ta bị làm sao nhỉ? À trạng thái chập chùng của sống và chết? Quả là một thuật ngữ dị hợm khó phát âm! Nhưng thôi cô cũng không am hiểu quá sâu về lĩnh vực của các thầy pháp. Giá mà cô Veronica ở đây thì chắc hẳn là cô ấy sẽ hứng thú vô cùng cho mà xem!

Jane lén lút đưa tay ra, thì thầm một loại thần thuật nho nhỏ. Nói sao thì nói, cảnh giác vẫn hơn đúng không? Dưới ánh sáng nhợt nhạt của thần thuật, Jane không cảm nhận được bất cứ tà ý nào ẩn nấp bên dưới lớp bánh kem béo ngậy đó.

Cô nàng rón rén nâng chiếc bánh lên, lấy thìa múc nhẹ một miếng rồi thả vào trong miệng. Ngay lập tức, miếng bánh tan ra trên đầu lưỡi cô, đem lại một hương vị lẫn xúc cảm mà cả đời này Jane chưa từng được nếm trải!

Nó ngòn ngọt, dịu nhẹ nhưng lại vương vấn đến lạ thường. Mùi thơm của chiếc bánh cứ quanh quẩn mãi nơi đầu môi chót lưỡi Jane, cho tới khi cô hoàn hồn thì chiếc bánh đã hết sạch từ bao giờ! Đồng thời, cô cũng nhận ra nước chảy trên mặt mình...

- Chắc hẳn cô đã chịu rất nhiều khó khăn rồi! Thôi thì ít ra chúng ta cũng có thể ngồi đây, buông lỏng đôi chút trước khi quay trở lại với cuộc sống căng thẳng đầy nguy hiểm rình rập ngoài kia!

Con Goblin chìa ra trước mặt cô một chiếc khăn vải gấp gọn gàng, còn thơm phức mùi nắng. Chết tiệt, cô bị làm sao thế này! Jane cố gắng ức chế cảm giác cay xè nơi sống mũi, song nước mắt cứ tuôn trào ra, từng hột từng hột.

- Ta... sao thế này... mất mặt quá!

Jane giật lấy chiếc khăn, quay đầu đi một hướng khác, nín nhịn không cho cảm xúc tiếp tục bùng phát trong lòng. Cô biết rõ mình khóc không phải là do chiếc bánh có vấn đề, hay do một loại nguyền rủa nào đó.

Chỉ đơn giản là cô lần đầu tiên được ăn ngon như thế này! Là một Thánh Nữ dự bị, toàn bộ tuổi thơ của cô gắn liền với học tập, cùng những món ăn bổ dưỡng nhưng cực kì khó nuốt. Không có nghỉ ngơi, không có ăn vặt, không có bạn bè.

Những gì người khác phải làm, cô phải làm gấp mười gấp trăm lần như thế! Một Thánh Nữ là tập hợp của sự hoàn hảo, bất kể trên phương diện sắc đẹp, trí tuệ hay võ thuật. Cho dù là thiên tài, thì cũng phải khổ luyện rất nhiều mới có hi vọng đạt được tới mục tiêu ấy.

Drake là một người thầy tốt, nhưng không phải là một người cha tuyệt vời. Cũng khó mà trách Drake, bởi ông ta chẳng bao giờ phải chăm sóc bất cứ ai bao giờ. Từ nhỏ thì ông ta là con tộc trưởng, lại là con út trong nhà, chỉ có được hầu hạ chứ làm gì có khái niệm chăm lo cho người khác.

Khi trưởng thành thì Drake cũng hoạt động độc lập, thỉnh thoảng có tổ đội với một số thành viên trong giáo phái, có điều những người này đâu phải là trẻ con? Thế nên suy đi tính lại thì Jane vẫn là đứa trẻ đầu tiên do Drake đích thân nuôi dưỡng, có bỏ qua một số chuyện thì cũng không có gì khó hiểu!

Sinh hoạt đã hà khắc, cô còn phải lớn lên trong sự ghẻ lạnh và căm ghét của các thành viên Giáo Hội xung quanh. Chịu ảnh hưởng từ người thầy khô khan, cùng với hoàn cảnh xô đẩy, việc Jane tự đóng cửa trái tim là điều đương nhiên.

Đó là lí do khi Jane nếm một món quà vặt thượng hạng, cô mới hiểu rằng cuộc đời này vẫn có những thứ tốt đẹp đến như vậy. Sự quan tâm của Cyrax tạo nên một vết nứt trên lớp băng ấy, còn Gatrix thì rót thêm nước nóng lên.

- Không có gì phải xấu hổ! Khóc lóc, cười vui, la hét đều chỉ là một phương pháp để giải tỏa cảm xúc trong lòng. Một số người thậm chí còn lựa chọn những biện pháp cực đoan hơn để phát tiết chúng ra, như hãm hiếp, cuồng dâm, lạm sát.

Gatrix nhấp một ngụm trà, gương mặt hơi giãn ra một chút.

- Ta không nói rằng những biện pháp ấy là đúng hay sai, chỉ có điều đối với chủ thể ấy thì chắc chắn là phát tiết cảm xúc ra sẽ tốt hơn là giữ khư khư nó trong lòng rất nhiều. Tật bệnh có thể chữa được, chứ tâm bệnh một khi đã hình thành thì chỉ có thời gian, rất nhiều thời gian và cả nỗ lực mới có thể xoa dịu được!

Con Goblin đẩy một đĩa cơm rưới sốt bốc hơi nghi ngút ra trước mặt Jane.

- Thế nên khóc cũng được, cười cũng được, đều không phải là một biểu hiện của sự yếu đuối. Cuộc sống rất khắc nghiệt với một số người, và đáng buồn thay là chúng ta không thể chọn được cuộc sống khởi đầu của mình. Quan trọng là sau khi khóc, cô sẽ làm gì? Tiếp tục trốn tránh, đối mặt với khắc nghiệt, hay tìm cách thay đổi, chinh phục nó?

Nói đến đây, Gatrix dừng lại, để cho không khí bên trong căn phòng chìm vào một khoảng lặng. Đây là lúc những lời của hắn gieo vào trong lòng phát triển. Liệu chúng sẽ nảy mầm thành những đóa hoa tươi tốt, hoặc bị sự tuyệt vọng nuốt chửng? Tất cả đều phụ thuộc vào Jane và chỉ một mình cô ta mà thôi!

Hai đốm lửa xanh trong mũ Taara liếc về phía Gatrix, nhưng cô không thốt ra một lời nào. Suy đoán ý tứ của Gatrix là một việc hết sức hại não, và cô đã bắt đầu rèn ra được thói quen lấy Gatrix làm trung tâm và suy nghĩ xoay quanh hắn rồi.

Bên cạnh đó, mấy món ăn này có mùi vị thật là thú vị, giống như là một nồi lẩu thập cẩm với đầy đủ sự ngạc nhiên khiến Taara cứ đắm chìm mãi không thôi. Tất nhiên cô đâu có cảm giác đói, thế nên những bữa ăn của Gatrix tặng cho cô chỉ như một cuộc phiêu lưu của vị giác.

Với những món cô chưa từng được nếm, cô trân trọng hương vị của chúng, cố gắng ghi nhớ thật sâu vào trong đầu. Còn với những món đã ăn rồi, cô tìm cách nhai thật chậm, để niềm hạnh phúc ấy được kéo dài ra càng lâu càng tốt.

- Tên ta là Jane, Jane Audrey! Một th... thẩm phán tập sự!

Jane lần đầu lên tiếng kể từ khi Gatrix oanh tạc cô bằng quả bom cảm xúc, chứng tỏ rằng cô nguyện ý bước ra một bước, đánh vỡ sự bế tắc trong giao tiếp này. Gatrix hơi khựng lại nửa nhịp, rồi mỉm cười.

- Rất hân hạnh được gặp cô, Jane Audrey! Tôi nghĩ chúng ta có khá nhiều tình báo có thể trao đổi với nhau đấy.

Gatrix kể cho Jane nghe về một số khám phá hắn đã phát hiện ra, cùng với những thông tin trước đây mà Taara có thể cung cấp. Đồng thời qua lời kể của Jane, Gatrix cũng biết được Shazam đã kể câu chuyện y hệt cho Jane và Cyrax nghe. Y hệt! Rất đáng suy ngẫm phải không?

- Như vậy kể từ lúc cô phát hiện ra Cyrax có vấn đề, cô và cậu ấy đã tách ra đúng không?

- Ừm!

Jane cúi đầu đầy xấu hổ. Giờ cô mới biết Cyrax đã từng có thời gian lang thang khắp nơi, và theo nhận định của Gatrix thì rất có thể Cyrax đã được tiếp nhận một nền giáo dục cực kì chất lượng của các quý tộc, bởi lượng tri thức bác học của mình.

Gatrix cau mày, âm thầm suy tính trong lòng. Có vẻ như bóng tối đã ảnh hưởng rất nặng lên Cyrax rồi, khiến cho cậu ta trở nên nhạy cảm hơn hẳn đối với các loại cảm xúc tiêu cực. Hắn tự hỏi liệu bản thân còn có thể kéo được Cyrax ra khỏi vũng lầy ấy được không nữa?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Nợ mới, nợ cũ, Gatrix kẻ lường gạt!

- Được rồi, giờ có lo lắng cho cậu ta thì cũng chẳng thể làm được gì! Thay vào đó, chúng ta cần nhận diện tình hình của bản thân thì hơn!

Gatrix tìm cách điều hướng câu chuyện, kéo Jane ra khỏi chủ đề nhạy cảm này. Thực chất hắn đã bắt đầu lờ mờ đoán ra vì sao tính cách của Cyrax lại biến đổi dữ dội đến như vậy rồi! Hãy nhớ rằng, bóng tối của Cyrax là hoàn nguyên!

Có lẽ hắn cần phải chuẩn bị một số thứ cho người bạn rắc rối này của mình thôi!

Phía bên kia, Jane cũng âm thầm quan sát những biểu hiện của Gatrix. Hoặc là con Goblin có khả năng điều khiển cơ mặt quá tốt, hoặc đó đều là cảm xúc tự nhiên của nó, bởi Jane đều thấy chúng diễn ra rất hợp lý đến mức sai sai kiểu gì đó!

Giống như thể Gatrix phản ứng quá kịp thời với những thông tin cô đưa ra... Jane quyết định ném vấn đề này ra phía sau óc. Dù sao người ta cũng có lẽ là một thầy pháp chuyển thế, có một số phương diện già dặn hoặc cổ quái hơn người bình thường cũng là điều không quá khó hiểu.

Trên thực tế, Gatrix chắc chắn là một thầy pháp dễ nói chuyện nhất cô từng gặp rồi. Trong hầm ngục của giáo hội không thiếu những tù nhân là người làm phép. Những kẻ này thường điên đến triệt để rồi, rất khó để moi ra được thông tin gì ngoài những câu thần chú lảm nhảm trong miệng, hoặc một vài âm thanh vô nghĩa nào đó.

- Nói như vậy, lúc cô đi qua một cái đầm lầy khổng lồ, cô đã cứu một con chim lửa đúng không?

- Đúng vậy! Nó gần như bị con rắn đen nuốt chửng, thế nên tôi đã giải cứu nó. Con chim rất suy yếu sau trận chiến đó, và hóa thành một đốm lửa nhỏ, ẩn nấp trong vạt áo của tôi suốt từ đấy đến giờ. Vậy thì chuyện ban nãy là?

- Loài chim lửa, hay đúng hơn là các sinh vật nguyên tố không thật sự "chết". Chuyện này cô có được giải thích qua chưa?

Jane gật đầu. Giáo hội tồn tại để đối kháng với những "dị thường", và các sinh vật nguyên tố cũng nằm trong khái niệm này. Một số sinh vật nguyên tố rất dễ nói chuyện, nhưng một số khác, đặc biệt là đám sinh vật bóng tối thì chỉ có thể thanh trừng bằng mọi giá.

Trải qua nhiều năm tích lũy kinh nghiệm, giáo hội nhận ra rằng các sinh vật này không thể bị tiêu diệt, mà khi bị đánh bại, chúng sẽ trở lại thế giới nguyên tố nằm tiếp giáp với thế giới gốc này. Ở nơi đấy, chúng sẽ hấp thụ năng lượng, thoát khỏi trạng thái suy yếu và quay trở lại thế giới thật để trả thù.

Tất nhiên, nói thì nhẹ nhàng, chứ thực chất ở thế giới nguyên tố, hoàn cảnh sinh tồn còn khắc nghiệt hơn gấp bội so với Avalon! Ở nơi đó, các sinh vật nguyên tố liên tục cắn nuốt lẫn nhau, để có thể trở nên mạnh mẽ và tiến hóa thành giai bậc cao hơn.

Ở xã hội loài người, quý tộc hay bình dân chỉ là một loại tầng lớp do giới cầm quyền đặt ra. Còn ở thế giới nguyên tố, tầng lớp đó đại biểu cho sức mạnh. Một lãnh chúa nguyên tố có thể nghiền bẹp các sinh vật có giai vị thấp hơn dễ như cách chúng ta ấn lòi ruột một con kiến vậy.

- Thế cô có biết vì sao mà người ta lại gắn hình tượng con chim lửa với sự phục sinh không?

- Chẳng phải vì nó là sinh vật nguyên tố sao?

Gatrix đưa ngón tay lên lắc lắc, ra vẻ cao thâm.

- Đó là bởi chúng có khả năng truyền đạt trí nhớ và sức mạnh cho đồng tộc trước khi trở lại thế giới nguyên tố. Đây là một kỹ năng đặc trưng của dòng tộc chim lửa, vậy nên nếu như có một con chim lửa sắp chết, nó có thể tìm một đồng loại gần đó, truyền hết tất cả mọi thứ cho con đó rồi quay lại thế giới nguyên tố. Con đồng loại được thừa hưởng sức mạnh và tri thức của con kia, sẽ thay nó hoàn thành nốt những chuyện còn dang dở, tạo nên cảm giác giống chim này "hồi sinh". Ngoài ra lí do cũng nằm một phần ở việc hình dáng của chúng giống hệt nhau nữa!

- Ý anh là?

- Bên trong linh hồn Vera có một linh hồn khác, hay một nhân cách khác mà tôi cũng không biết nữa! Tôi đoán cô ấy có một phần, hoặc chính là một con chim lửa, tôi cũng chẳng rõ nữa. Con chim lửa mà cô cứu mạng ban nãy, hắn đã truyền hết sức mạnh cho Vera thứ hai, để cô nàng có thể áp chế được Vera bóng tối.

Điều này cũng giải thích vì sao huyết thống chim lửa của Sophia đã rất tức giận khi gặp hắn, dù rõ ràng hắn mới chỉ gặp lần đầu. Ngay cả con chim lửa trong đầm lầy cũng biểu lộ sự phẫn nộ rõ rệt, nhưng trong cả hai trường hợp, Gatrix đều không cảm nhận được sát ý của chúng!

Và đây mới là thứ khiến hắn lạnh hết cả người! Căn cứ theo những dấu vết thu được, rõ ràng "Vera thứ hai" kia đã nhận diện hắn là một người mà cô nàng cực kì quan tâm. Ở đây Gatrix không dám dùng từ nào phức tạp hay đơn giản hơn, vì nó sẽ dẫn tới nhiều giả thuyết chưa rõ ràng nữa!

Vera thứ hai quan tâm Gatrix, và hai con chim lửa kia thì tức giận hắn song không muốn giết chết hắn. Kết luận này cho ra hai kết luận suy diễn còn kinh hãi hơn nữa. Đầu tiên, Vera thứ hai có quen biết Gatrix trong quá khứ, hoặc nói đúng hơn là Nike hay Johny. Và cô nàng chắc chắn là một tồn tại mạnh kinh dị, vì không chỉ một con chim lửa có được sự đồng cảm với cô nàng.

Gatrix thử nhớ lại tri thức về các sinh vật nguyên tố. Biến số chắc chắn là có, song nhìn chung thì một sinh vật nguyên tố tầng thứ năm mới có khả năng lan truyền toàn bộ ý niệm của mình cho một thế giới sinh vật nguyên tố. Sophia và con chim lửa ở Shazam chắc hẳn chưa từng gặp nhau, thế nên giả thuyết Vera thứ hai là một sinh vật tầng năm rất khả thi!

Thứ hai là... Nike hoặc Johny đã quịt tình cô nàng đó rồi! Hai cái thằng khốn kiếp này, hết người để trêu rồi hay sao mà lại giây vào tình cảm với sinh vật nguyên tố, lại còn là cấp rõ cao nữa chứ! Có biết chúng nó nhớ dai lắm không? Giờ thì bố đi chùi đít cho hai đứa mày rồi đây, thật là... không biết nói gì nữa!

Thôi được rồi, chí ít Gatrix biết rằng mình có một món nợ sẽ phải trả! Như vậy còn đỡ hơn là ù ù cạc cạc cho tới khi người ta tới tận trước cổng đòi tình.

- Ồ, nói thế chẳng phải là loài chim lửa này có thể dùng sinh mạng để chồng chất ra một tồn tại cực kì hùng mạnh sao?

- Theo lý thuyết là thế, nhưng cô phải nhớ rằng linh hồn của mỗi sinh mạng đều có hạn độ. Chúng sẽ tăng theo thời gian và luyện tập, có điều khi cô nhồi nhét quá nhiều sức mạnh lên linh hồn đó, nó sẽ quá tải và nổ tung. Và đó cũng là lí do phương pháp này chỉ được những con chim lửa sắp chết áp dụng.

- Bởi sức mạnh của chúng quá yếu, không tạo nên gánh nặng đối với người thụ hưởng đúng không?

Gatrix gật đầu thỏa mãn. Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng rên khe khẽ vang lên từ phía sau. Ngay lập tức, Gatrix vùng người nhỏm dậy, đưa tay lên

vuốt má Vera.

- Tỉnh rồi sao, nhóc con? Em làm anh lo lắng rất nhiều đấy, em có biết không?

Vera có vẻ như vẫn còn rất yếu. Cô hơi mở mắt ra, nhìn một vòng chung quanh, rồi lại tiếp tục nhắm mắt lại, giống như hành động đó đã tước hết toàn bộ sức mạnh của cô vậy. Phải mất một lúc, Vera mới có thể thốt ra một câu trọn vẹn.

- Anh đây rồi!

Gatrix ngẩn ra một chút, rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Hắn ôm đầu Vera, tựa vào trong lòng mình.

- Ừm, anh đây rồi!

Khi Vera tỉnh lại, cô không hỏi đây là đâu, xung quanh mình là ai, và tại sao cô lại suy yếu đến như thế này. Câu đầu tiên của cô chỉ đơn giản là xác nhận mình đang ở cạnh Gatrix. Vậy là đủ! Cho dù trời có sập, cho dù tận thế buông xuống, chỉ còn Gatrix ở bên, thì Vera cũng có thể an tâm mà ra đi.

- Anh lấy cho em chút nước với. Em khát khô hết cả họng rồi đây.

Nghe vậy, Gatrix bèn dùng phép thuật nâng bình trà lên, đưa lại gần miệng Vera, rồi rót rất chậm rãi và cẩn thận. Hắn tính chính xác từng ngụm nuốt của cô, không cho Vera có thể bị sặc dù chỉ là một giọt nước, và trước cả khi Vera ra hiệu cho Gatrix dừng lại, con Goblin đã tự biết ngưng rót rồi.

Vera nhắm mắt, nghỉ thêm đôi chút, cảm nhận sức mạnh dần dần trở lại khắp tứ chi. Cô vịn vào vai của Gatrix, từ từ ngồi dậy, đưa tay lên đỡ trán.

- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Tại sao em lại cảm thấy yếu đuối thế này?

Gatrix đưa tay lên vuốt vuốt làn tóc mai của cô nàng, tiện thể đặt tay lên động mạch cổ của Vera luôn.

- Em không nhớ gì sao? Ký ức cuối cùng của em là gì trước khi gặp anh?

- Em... chúng ta chạy vào trong cánh đồng toàn xác sống đó... rồi em bất tỉnh cho tới tận lúc này.

Gatrix nhẹ nhàng thu tay về, nở nụ cười xoa dịu. Vera không nói dối. Như vậy phải chăng là Vera chim lửa đã đụng tay đụng chân khiến cho ký ức của cô nàng gặp vấn đề?

- Thế thì em sẽ cần một đoạn thời gian để bắt kịp đấy! Trước tiên để anh giới thiệu về hai người này đã... Taara?

Gatrix hoảng hốt quát lớn. Chỉ thấy máu tươi đang chảy róc rách bên dưới bàn tay của cô nàng, với rất nhiều mảnh chén đã đâm thủng xuyên qua tay Taara từ bao giờ! Nhắc đến đây lại phải lan man đôi chút về cường độ thân thể của đấu sĩ.

Đấu sĩ có cường độ thân thể cực mạnh, cho phép họ có thể chạy như gió mà không tự xé toạc hết cơ với da trên cơ thể ra. Nhưng đấy là khi họ chủ động gồng cơ thể lên, chứ ở trạng thái thả lỏng thì đấu sĩ cũng có da thịt mềm mại y như người thường vậy. Để dễ hình dung thì độ cứng rắn của da thịt người thường là từ không tới năm, thì đấu sĩ là không tới hàng nghìn chẳng hạn.

Biên động biến đổi lớn cho phép các đấu sĩ linh hoạt hơn trong đời sống hàng ngày, ví dụ như cần xử lý vết thương, hoặc khi làm tình! Hãy thử tưởng tượng, cơ thể của một đấu sĩ cứng rắn như thép, tức là cậu nhỏ cũng cứng rắn như thép. Cái đấy mà đem đi xiên thì có mà rách hết!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280: Một mảnh ghép ký ức

- Cái quái gì vậy? Taara, tỉnh lại mau!

Gatrix quát lên, khiến cô nàng đấu sĩ không khỏi giật mình. Đến lúc này Taara mới nhận ra tay mình đã nát be nát bét, ấy thế mà cô nàng chỉ gồng lên một cái là các mảnh vỡ bắn vụt hết ra. Cùng lúc đó, miệng vết thương của cô bắt đầu liền lại, khiến Jane không khỏi trợn tròn mắt.

- Ha ha, xin lỗi, tôi cũng không biết mình bị làm sao nữa! Thật tiếc cho cái tách trà đó!

- Tiếc con khỉ! Cô làm tôi lo hết cả hồn!

Gatrix đứng dậy, cho Taara một cú bạt vào mũ giáp. Có vẻ như chết quá nhiều lần cũng đã tạo nên những ảnh hưởng nhất định lên Taara, khi khả năng nhận thức nguy hiểm và đau đớn của cô đã giảm đi rất rõ rệt.

Về phần vì sao Taara bóp vỡ chiếc chén, Gatrix không nghĩ. Đúng hơn là không dám nghĩ! Chỉ hi vọng chuyện này có thể trôi qua nhanh! Có lẽ... do Taara đã bị cô lập quá lâu, nên cô nàng mới như vậy thôi nhỉ? Theo thời gian, Taara sẽ tiếp xúc được với nhiều người hơn, và dần dần thoát khỏi sự lệ thuộc vào hắn.

- Tiện thể, ban nãy tôi có gặp một cô gái. Cũng chính vì cô ta chỉ hướng nên tôi mới tiến về tầng ba sớm như thế này, chứ không thì có lẽ tôi sẽ còn mò mẫm ở tầng hai thêm một lúc nữa cơ!

Lại một lần nữa mồ hôi chảy ròng ròng trên người Gatrix! Hắn hít một hơi nhè nhẹ, cố gắng giữ cho giọng thật bình tĩnh, trong cái nhìn soi mói của cả Taara lẫn Vera.

- Ồ, có một người nữa sống sót trong tòa lâu đài này sao? Cô ta đâu? Sao không đi cùng với cô?

- Tôi... cũng không biết nói thế nào nữa! Cô ấy ngồi bên ngoài cửa sổ, và dù tôi có cố gắng ra sao thì cũng không tài nào phá được tấm kính ấy.

Gatrix im lặng. Sau đó hắn thở hắt ra.

- Tôi chắc là giáo hội không dạy cô nhiều lắm về sự phức tạp của không gian đúng không?

Trước khi Jane kịp há miệng phản bác, Gatrix đã nói tiếp.

- Tôi đoán cô đã biết Shazam là một thế giới nằm song song với thế giới chính của chúng ta rồi đúng không? Và tòa thành này lại là một thế giới khác, nằm bên trong Shazam. Khung cửa sổ đó thực chất không phải là kính thông thường, mà là khoảng ngăn giữa hai thế giới - bên trong và bên ngoài tòa thành. Giờ thì cô đã hiểu vì sao mình không thể đánh vỡ được cửa sổ chưa? Sức người mà đòi đánh thủng màng ngăn giữa hai giới sao?

- Khoan khoan... nói như vậy, ý anh là cô ta, không, tồn tại ấy nằm ở thế giới bên ngoài chúng ta sao? Và vì một lẽ nào đó, mà dù mỗi cá thể ở một thế giới khác nhau, song chúng tôi vẫn có thể giao tiếp được với nhau?

Jane hít một hơi lạnh, cảm thấy lưng áo ướt đẫm. Có một tồn tại, vừa vượt qua khoảng cách giữa hai thế giới, tìm chính xác tọa độ của cô để truyền đạt yêu cầu trợ giúp con Goblin này. Jane không thể không nhìn Gatrix bằng một con mắt khác. Rốt cuộc nó còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật nữa chứ?

- Cô có thể vẽ lại hay mô tả về hình dạng của người bên ngoài cửa sổ được không?

Gatrix vội vàng lên tiếng. Dù sao ngồi suy nghĩ linh tinh về thân phận của cô gái lạ mặt cũng thật là vô nghĩa. Hắn tin rằng với trình độ của Jane, việc ghi nhớ và vẽ lại một cách chính xác như chụp ảnh cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Trên thực tế, ai cũng có thể làm được điều này, chỉ cần ký ức đủ rõ ràng và khả năng điều khiển cơ thể đủ mạnh là được.

Jane lấy ra một cuốn sổ tay. Gatrix tinh ý nhận ra chất lượng giấy của cuốn sổ rất đẹp, chắc chắn là rất đắt tiền. Bìa của nó thì rất cũ và sờn, chứng tỏ đã được chủ nhân sử dụng rất nhiều lần rồi. Một món quà mang đầy kỷ niệm chăng?

Cô nàng hí hoáy vẽ vẽ một lúc, rồi đưa cuốn sổ về phía Gatrix.

- Đây, trông cô ta như thế này!

Gatrix đón lấy cuốn sổ, nhìn chằm chằm vào trang giấy. Phải thừa nhận trình độ hội họa của Jane rất là cao, hoàn toàn không phù hợp với logic thẩm phán tập sự của cô nàng. Jane không vẽ lại bức tranh trong ký ức một cách cứng rắn, mà làm mềm nó bằng rất nhiều phương pháp nghệ thuật khác nhau.

Dù đây chỉ là một bản vẽ tay nhanh chóng, có điều Gatrix vẫn cảm nhận được vẻ đẹp và sự sống động bên trong nó, chứ không phải là một bức tranh truyền thần khô khan vô vị. Bỏ qua những đánh giá về nét vẽ, Gatrix lướt về phía nội dung của bức tranh.

Đó là một cô gái với mái tóc dài được cột cao, đang ngồi trên bệ cửa sổ, quay lưng về phía bức tranh. Trên người cô nàng mặc một bộ đồ hầu gái - khoan, sao hắn nhìn những họa tiết này thấy quen quen?

Một tia sáng lóe lên trong đầu Gatrix. Chẳng phải đây chính là bộ đồ hầu gái mà hắn đã tìm được trong phòng trưng bày hay sao? Chính là bộ đồ đã ban cho hắn sức mạnh xuyên thủng lớp phòng ngự của con quái vật cháy da ban nãy, rồi tan biến thành bụi sau khi hoàn thành sứ mệnh của mình.

Hắn tiếp tục nhìn lên trên cao, dừng lại ở khuôn mặt của cô ta. Trong bức tranh này, Jane chọn thời điểm vẽ là khi cô gái ấy vừa quay một nửa mặt lại nhìn cô. Ngay lập tức, toàn thân Gatrix căng cứng, giống như bị sét đánh vậy! Hắn sững sờ nhìn vào gương mặt lạ hoắc ấy, nhưng trong mắt lại nhìn ra một cảnh tượng khác hẳn!

***

Hắn đang ở trong một chiếc hang. Phía ngoài miệng hang kia, trời đang đổ mưa rào. Mưa rơi tầm tã, ướt trắng hết cả tầm nhìn, mang lại một mùi đất hơi ngai ngái song tràn đầy tươi mới, khiến cho tâm hồn người ta không khỏi lắng đọng lại.

Hắn cúi xuống, nhìn sang bên phải của mình. Ở nơi đó có một con báo đang nằm, hoặc một sinh vật gì đó họ nhà mèo. Gatrix không biết tại sao mình biết sinh vật đó thuộc chủng tộc gì nữa, hắn chỉ biết là như vậy!

Con báo rền rĩ ngẩng đầu lên. Trời mưa có vẻ như đã ảnh hưởng rất xấu lên tâm trạng của nó, trái ngược hoàn toàn với sự bình thản trong lòng hắn. Vậy là hắn giơ tay lên, đặt nhẹ lên đầu con báo, vuốt ve bộ lông màu vàng hơi cưng cứng của nó.

- Mày lo sợ trời mưa sẽ khiến việc săn mồi trở nên khó khăn hơn sao? Đừng lo, tí nữa tao sẽ đi săn cho!

Hắn đứng dậy, bước vào sâu hơn trong hang. Gatrix không tài nào điều khiển được cơ thể mình, mà hắn cũng không cố gắng chống cự lại làm gì. Đây là ký ức của hắn, là một phần hắn đã từng trải qua, đương nhiên là hắn không thể can thiệp lại rồi.

Chỉ có điều những ký ức này cũng không phải là của hắn, mà đến từ Nike hoặc Johny thì đúng hơn. Gatrix thấy hắn mò mẫm một chút, lấy ra một nắm thảo dược, rồi quay trở lại chỗ con báo. Giờ hắn mới nhận ra trên người con báo này có một vết thương ở phía đùi phải.

Khi Gatrix định đắp thuốc lên đùi nó, bỗng nhiên con báo quay đầu về nhìn hắn! Đôi mắt màu vàng lọt của nó dán chặt vào mắt hắn, và từ cái miệng mọc đầy nanh nhọn hoắt ấy, một giọng nữ êm ái vang lên.

- Tỉnh lại đi, Nike, à không Gatrix!

***

Gatrix mở mắt, hít một hơi tràn đầy lồng ngực. Cơn đau từ bốn phương tám hướng ập tới, khiến hắn suýt chút nữa thì không kiểm soát được cơ thể. Taara đang giữ lại tay hắn, còn Jane thì giữ chân. Thật may là họ đã làm vậy, vì nếu không Gatrix không biết trong cơn đau kinh khủng như thế này, hắn có thể làm ra những phản xạ gì nữa!

Cơn đau bắt đầu tan dần đi, khi tâm trí Gatrix dần dần trở về lại với thể xác. Hắn định há miệng bảo hai cô nàng kia buông hắn ra, nhưng Gatrix thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng. Hắn bị sặc, ho lên khù khụ. Ngay cả mắt và mũi của hắn cũng tràn ngập một thứ chất lỏng sặc mùi tanh có màu đỏ tươi.

Taara vội vàng buông tay hắn ra, để Gatrix có thể ngồi bật dậy. Hắn đấm đấm ngực, cố gắng ho cho hết ra chỗ máu tràn vào khí quản. Đồng thời, tay còn lại của hắn cũng lấy ra một loại nước thuốc hồi phục, rót lên đầu như xối nước.

Tiếp đến, Gatrix lấy ra một bình nữa, ngửa cổ tu bằng sạch. Làm xong hai chuyện này, hắn mới sử dụng phép hồi phục để chiếu rọi lên mặt mình. Phía bên kia, Jane cũng lật đật tiến tới, sử dụng thần thuật để chữa trị cho hắn.

- Làm phiền hai cô quá! Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi!

Gatrix xua xua tay ra hiệu cho ba cô nàng đang lo quắn cả đít bên cạnh ngừng lại. Hắn lấy ra một chiếc khăn sạch, lau lau mặt mình, rồi vứt toẹt chiếc khăn đỏ lòm đấy ra một góc. Jane cau mày, hỏi hắn đầu tiên.

- Vừa rồi là sao vậy? Tự dưng anh nhìn bức tranh đó xong, bỗng nhiên máu tuôn trào ra từ khắp các lỗ trên mặt, rồi đổ vật xuống như trúng tà vậy! Báo hại cô nàng tên Taara này tí nữa định lao vào ăn thua đủ với tôi. Nếu như không phải là Vera ngăn cản, bảo là cứu anh gấp hơn, thì có lẽ chúng tôi đã đánh lẫn nhau rồi!

Gatrix quay sang, mỉm cười và ném một ánh mắt cảm ơn lên Vera. Hắn vẫn còn hơi mệt, khi cơn đau kì dị đang vấn vương xung quanh đầu hắn, chưa tan đi hoàn toàn. Gatrix tì khuỷu tay lên đầu gối, rồi tựa trán lên lòng bàn tay.

- Bức tranh đó, nó giống như một mảnh ghép ký ức thất lạc của tôi vậy! Khi nhìn vào cô ta, tôi nhớ được một số chuyện cũ, nhưng còn chưa rõ ràng!

Hắn liếc nhìn Vera lẫn Taara. Cả hai bọn họ đều có vẻ rất háo hức muốn nghe tiếp câu chuyện, thế nên Gatrix thở dài kể nốt.

- Tôi thấy mình ở trong một cái hang. Ngoài trời đang đổ mưa rất to. Bên cạnh tôi là một con báo rất lớn, có lông màu vàng. Nó bị thương, nên tôi đắp thuốc cho nó. Rồi tôi quay trở về đây, thấy mặt mình toàn máu là máu.

- Chỉ vậy thôi sao? Anh không định giấu chúng tôi chuyện gì đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Mèo mù vớ cá rán

Trong lúc các cô gái sửa soạn dọn đồ, Gatrix đã lén lút đưa tay vét một mảng chất nhầy màu đen đóng thành cặn mà hắn nghi là máu khô. Hắn sẽ cần rất nhiều những đồ vật ô uế như thế này trong tương lai rất gần mà thôi.

Cả đội chuẩn bị chỉnh tề xong, bắt đầu tiến vào trong bóng tối, từng bước từng bước thật chậm rãi. Đi phía trước nhất là Taara. Cô nàng đóng vai trò người mở đường, và nếu như có biến cố gì thì cô cũng có thể dễ dàng ứng đối mà không phải chịu bất cứ thiệt hại nào. Ít nhất là về thể xác!

Kẹp ở phía giữa của đội là Gatrix. Con Goblin vẫn còn có chút say say, phải tựa nhẹ vào Vera đi song song bên cạnh hắn. Vera đã hồi phục lại một phần sức lực, đại khái là trở về giai đoạn trước khi mất đi ý thức. Có quá nhiều thứ cần giải đáp, mà hắn cứ hé lộ được cái này thì lại lòi ra cái khác, như một vòng tuần hoàn bất tận vậy!

Và đi cuối cùng chính là Jane Audrey. Cô đóng vai trò đoạn hậu nếu cần, và đây cũng là một cách để Gatrix bày tỏ thành ý hợp tác của mình. Không có gì tệ hơn là hai bên đang còn trong giai đoạn thăm dò tìm hiểu, mà hắn lại ép cô nàng đi trước, chìa lưng cho đối thủ phía sau.

Về phần nếu như Jane đột ngột gây khó dễ, Gatrix tin rằng Vera thừa sức chặn lại một nhịp. Tiếp sau đó, Taara cũng sẽ tham gia cuộc chiến, để biến tổ đội tạm thời này của họ xuống con số ba. Cho dù Jane có định vận dụng thần thuật thì Gatrix cũng có thể phát hiện ra những dấu hiệu trước khi cô nàng kịp làm một điều gì đó.

Rất may là Jane cũng là một người thông minh. Cô hiểu rằng sự hợp tác này là một điều khinh nhờn đối với thần linh, và hoàn toàn có thể trở thành bằng chứng buộc tội cô trước tòa án thần thánh. Thế nhưng ở nơi này, chẳng có ai có thể phán xét cô hết! Cô được quyền tự do lựa chọn vận mệnh của chính mình.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Jane cảm thấy gánh nặng trên vai nhẹ nhàng đi biết bao. Cả một đời cô phải sống vì người khác, theo đuổi một hình mẫu hoàn hảo phi thực tế trái ngược với con người bên trong của mình.

Giống như một con chim bỗng dưng bị ném khỏi lồng, Jane bỡ ngỡ. Tuy nhiên, sau khi trải qua giai đoạn ấy, Jane bắt đầu thích cái cảm giác tự do này. Ở nơi đây, không có luật lệ hay giáo điều nào gò bó và ước thúc cô. Cô muốn con Goblin sống, vậy thì nó sống. Cô chấp nhận hợp tác với giống lai, thế thì hợp tác thôi!

Đầu óc Jane nhẹ nhàng bay bổng, như lâng lâng trên mây khi cô lần đầu tiên được nếm trải cảm giác này. Và khi Gatrix vỗ vai cô mấy lần thì cô mới hoàn hồn lại!

- Này nhóc, cô nói đây chính là nơi cô gặp kẻ lạ mặt đúng không?

- Hả? Ờ? Ừ? Tôi nhớ là đã nói gì đâu nhỉ?

Jane cau mày, liếc ngang liếc dọc, hơi có chút bực mình. Cho tới khi cô nhìn thấy thứ nằm bên ngoài cửa sổ!

Đó là một mớ bầy nhầy nát vụn, của một thứ gì đó có lẽ đã từng có hình dáng người. Hãy thử tưởng tượng một cái xác, bị cắn xé, bóp vụn thành một đống những mảnh to nhỏ khác nhau, rồi vun thành một chồng bên ngoài cửa sổ, máu tươi vẫn còn rỉ ướt đẫm cả mảng đá chìa ra là hiểu!

- Đây là... cái gì vậy?

- Có lẽ cô chưa từng gặp, song khi ở tầng hai, ta đã từng chứng kiến thứ này!

Gatrix cúi đầu, dí sát mặt lên tấm cửa kính, cố gắng phân biệt ra những dấu vết để lại trên đống xác.

- Do cách một thế giới nên tôi không có cách nào xác định chính xác thân phận của nó. Dựa vào hình dạng thì nó khá giống với một cái xác khô, nhưng tốc độ thì cực kì nhanh, nên tôi thiên về giả thuyết đó là một oán hồn hơn.

- Và giờ "oán hồn" đó bị tiêu diệt, vô cùng triệt để, tới mức nằm chình ình một đống ở đây. Ý anh là vậy đúng không?

Gatrix gật đầu một cách nặng nề.

- Bất kể cô gái đó có thân phận như thế nào, thì có một điều phải khẳng định, ấy là cô ta rất mạnh! Oán hồn thực chất vẫn có thân thể, chỉ có điều chúng ta không có cách nào tìm được chính xác chiều không gian nó đang tồn tại để có thể làm thành một mớ... như thế này.

- Ít nhất cô ấy không có địch ý với chúng ta đúng không?

Taara lên tiếng. Gatrix im lặng, không thể cho ra câu trả lời. Không thể chỉ dựa vào việc cô ta nhờ Jane hỗ trợ bọn họ, hay tiêu diệt một oán hồn mà nói rằng cô ta đứng về phe hắn. Nên nhớ rằng cho dù không có Jane, Gatrix vẫn có thể giải quyết được Vera, với cái giá rất đắt mà thôi.

Còn việc tiêu diệt thứ gì đó ngoài cửa sổ, xin lỗi đi, kẻ địch tiềm năng cách nhau cả thế giới thì Gatrix không cách nào đánh giá đây là một sự trợ giúp hữu ích được. Nó giống như hành động vô thưởng vô phạt, nhằm phô bày sức mạnh thì đúng hơn.

Ồ khoan?!

Gatrix chợt nhận ra đấu khí - thứ năng lượng vô dụng bậc nhất trong người hắn bắt đầu có sự chuyển động. Hắn đã ngưng tụ ra một ít đấu khí khi thí nghiệm công pháp rác rưởi mà Cyrax đưa cho hắn. Phần lớn thời gian Gatrix không quá quan tâm tới dòng đấu khí này, một phần vì chất lượng của nó rất thấp, một phần vì hắn chỉ dùng nó để khiến cơ thể hoạt động tốt hơn một chút.

Nhưng lúc này đây, đấu khí trong người hắn đang tự chuyển động nhè nhẹ, khi Gatrix tiến hành quan sát cái xác của con oán hồn bên ngoài cửa sổ. Nhìn càng lâu, đấu khí chuyển động càng rõ ràng, và chúng dồn về phía cánh tay phải hắn.

Vậy nên Gatrix tiện tay, hoặc trong vô thức, hắn khom tay thành trảo, cào nhẹ lên bờ tường đá một cái. Chỉ thấy trên tường lập tức xuất hiện năm vệt

rách sâu hoắm, cùng với đó là đấu khí trong người Gatrix cũng bay hơi cứ như bị máy bơm hút ra vậy!

- Anh làm gì vậy Gatrix?

- Anh... cũng không biết nữa! Khi nhìn cái xác đấy, anh bỗng dưng cảm thấy mình cần phải cào một cái.

Gatrix nhăn mày, nhìn bàn tay phải của mình. Đây có thể coi như một chiến kỹ, nhưng vấn đề là hắn yếu quá! Yếu tới mức dù cho tình cờ nhận được chiến kỹ, hắn vẫn chẳng tăng thêm được tí lực chiến nào cả!

Nhìn thấy Gatrix như vậy, ba cô gái cũng vội vàng châu đầu vào ngắm nghía cái xác một lúc, rồi đồng loạt thở dài.

- Chả thấy cái gì cả? Hay là thứ này chỉ áp dụng cho người đầu tiên nhận ra?

Trên Avalon vẫn có những câu chuyện kiểu như vậy. Những cường giả tập trung tinh hoa cả đời vào một đòn đánh, và để lại những dấu vết lên đồ vật nào đó. Ví dụ như một hòn đá thử kiếm, một vết rách trên bộ giáp, hay chiếc cọc gỗ luyện quyền cước.

Người nào có cơ may tìm được những món đồ này, ngộ ra tinh hoa còn sót lại trên chúng, thì sẽ lĩnh ngộ được chiêu thức đấy của cường giả. Chỉ có điều thứ này thường có thời gian tồn tại không quá dài, và chỉ có thể dùng một lần. Ngay khi có người hiểu được tinh túy của chiêu thức ấy, thì cảm ngộ này sẽ lập tức tiêu tan, không cách nào khôi phục được.

- Nói vậy chẳng phải là bông hoa nhài vừa cắm bãi cứt trâu rồi sao?

Jane đấm ngực than thở. Gatrix phì cười, ra hiệu cho Vera kiềm chế lại. Hắn biết rằng Jane không phải thật sự nuối tiếc một cái chiến kỹ. Nội tình của giáo hội đủ hùng hậu để tích lũy được một lượng rất rất lớn tri thức, không có lí do gì cô nàng phải sân si một chiến kỹ, huống chi đó là loại cảm ngộ để lại.

Cô nàng chỉ đang tìm cách pha trò, để hòa hoãn bớt bầu không khí ngờ vực giữa hai phe. Tuy rằng phương pháp có chút vụng về, nhưng Gatrix ghi nhận nỗ lực của Jane. Hắn nhún vai.

- Biết sao được, từ trước đến nay mèo mù thường vớ được cá rán mà!

Và như thế, khoảng cách giữa bọn họ lại xích được gần hơn một chút. Cả hội trò chuyện rôm rả, cho tới khi Gatrix dừng lại ở chân cầu thang tầng hai nối với tầng ba. Đoạn cầu thang này nằm ở phía đối diện với nơi họ xuống ban đầu. Cũng giống như với tầng ba, Gatrix yêu cầu cả hội không tiến vào phòng tắm tập thể vội, cho tới khi họ đã kiểm tra hết mọi khu vực khác của tầng hai.

Một điểm rất thú vị là nếu như Taara tiến vào quá gần cánh cổng tầng hai để quay trở lại đại sảnh chính, thì cô sẽ không tài nào tiến thêm được dù chỉ là một bước. Gatrix đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm... có thể nói là khá cực đoan.

Hắn bắt đầu từ những động tác đơn giản như nắm tay Taara dắt vào, cho tới việc chặt nhỏ cô ra rồi tìm cách giấu trong người để chạy vào! Cho dù sử dụng phương pháp nào đi chăng nữa, thì Gatrix đều có thể chui lọt vào phần không gian gần đại sảnh chính rất đơn giản.

Thế nhưng bộ phận của Taara chắc chắn sẽ bị chặn lại ở rìa ranh giới! Gatrix không thể cho cơ thể Taara vào nhẫn không gian, và nếu hắn ngậm ngón tay cô nàng trong miệng, thì chúng sẽ "xuyên" qua đầu hắn, để rồi bị chặn lại ở ngoài ranh giới. Giống như thể đó là ngón tay của một oán hồn vậy!

Hắn đành tạm thời buông tha ý định phá giải sự dị thường này. Bản thân Gatrix cũng không muốn quay trở lại đại sảnh chính để đối mặt với Shazam quá sớm, bởi như vậy chẳng khác nào thừa nhận hắn đã thất bại. Hắn nhất định phải tìm ra bằng được ai mới thật sự là kẻ nói dối, Shazam hay David.

Gatrix nhìn mặt đất đen sì và bằng phẳng do bị sinh thể màu đen xâm chiếm, không khỏi thở dài. Quả nhiên là bộ giáp đó không thể hồi sinh lại được, và đã bị đống dịch nhầy màu đen này hấp thụ rồi. Rốt cuộc lọ chất lỏng đó là cái gì mà có thể hủy diệt triệt để bộ giáp đó như vậy chứ?

Về phần những con quái vật khác cũng không có tăm tích, Gatrix đoán rằng chúng là vật triệu hồi từ bộ giáp, chứ không hẳn là quái vật thực sự. Tất nhiên đâu cũng chỉ là suy đoán, bởi vẫn còn một căn phòng nữa ở tầng hai mà bọn họ chưa sờ tới.

Phòng tắm tập thể!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 282: Điều tra phòng tắm

Bọn họ đang đứng trước cánh cổng phòng tắm tập thể. Ở thời đại này, người dân tắm rửa bằng cách ra hạ lưu của những con suối gần nhà, rồi tranh thủ kỳ cọ và giặt quần áo luôn. Ít ra họ còn biết chọn vùng hạ lưu, chứ ông nào mà ỉa đái ở đầu nguồn thì...

Tuy nhiên ở những thành thị lớn với quy mô dân số lên tới cả triệu, chục triệu người thì không thể dùng cách thủ công bần nông đó được. Những lãnh chúa sẽ xây rất nhiều những nhà tắm công cộng rải rác khắp thành, đồng thời họ cũng đào những rãnh thoát nước thải ra thẳng... sông suối!

Có vẻ như cống ngầm vẫn còn cách hơi xa những người ở thế giới này một chút! Tuy nhiên cần nhớ rằng, đây là Avalon, một thế giới tràn ngập phép thuật và những điều diệu kỳ! Dưới sự nghiên cứu của các pháp sư, họ đã phát minh ra một loại thần chú có thể thanh lọc nước bẩn trở lại thành nước sạch.

Vậy nên dù dịch bệnh vẫn tồn tại trên Avalon do thói quen sinh sống bẩn thỉu này, ít ra nó cũng không tệ như theo dự kiến!

Gatrix điểm lại một lượt kiến trúc của tòa thành này. Nó có bếp ăn, có nhà tắm, có phòng ngủ và cả phòng cầu nguyện. Hắn đã đi qua phòng thờ, gian thí nghiệm và đều thu được một đồ vật hiện-tại-không-phù-hợp với toàn thể bối cảnh câu chuyện này. Như vậy Gatrix có thể tiếp tục nghi ngờ sẽ có một "món quà" khác đang chờ hắn ở phía sau cánh cửa nhà tắm.

- Mở đi Taara!

Gatrix gật đầu ra hiệu cho cô nàng đấu sĩ tiến lên trước. Taara lại một lần nữa nghiêng người, dồn trọng lượng ra phía sau, rồi mượn lực vặn từ chiếc eo thon gọn, liệng chiếc búa tổ chảng của mình lên cánh cửa.

- Uỳnh!

Cánh cửa bằng kim loại móp vào sau cú đập điếc tai, xé toang cả bản lề bám vào hai bên bờ tường, đâm rầm vào bên trong căn phòng. Gatrix tự hỏi vì sao riêng cái phòng tắm tập thể này mà Shazam lại phải làm bằng cánh cửa kim loại, cho tới khi hắn phát hiện ra thứ ở bên trong phòng.

Nhà tắm này phân làm hai khu, nam và nữ - rất hiển nhiên! Đứng từ vị trí cửa ra vào, đập vào mặt bốn người là một chiếc tường chạy dọc, phân cách toàn bộ nhà tắm ra làm đôi. Đồng thời cũng có một đoạn tường ngang được xây để dẫn dắt hai giới đi ra hai bể tắm riêng biệt.

Đấy là những gì Gatrix có thể suy đoán ra, dựa vào những vết tường nham nhở bám lại trên mặt đất. Thực tế thì toàn bộ những khối tường đó đã bị đánh vụn rồi, còn bay đi đâu thì Gatrix không chắc. Chỉ biết là trong tầm mắt của bọn họ, toàn bộ không gian của nhà tắm tập thể hoàn toàn có thể thu được hết vào tròng mắt mà không gặp một chút chướng ngại nào.

Hai bể tắm nằm cách nhau một đoạn ngăn, tức là bờ tường trước đó, giờ đựng đầy một thứ chất lỏng tanh ngòm, đỏ sẫm như máu. Gatrix không dám chắc đó có thật sự là máu không, bởi chúng trông quá "tươi". Máu trên Avalon cũng có hiện tượng bị khô đi theo thời gian, như đã thấy trong căn phòng thờ ở tầng ba.

Còn ở đây, thứ chất lỏng này vẫn sóng sánh như thể máu mới được rút ra từ vật chủ vậy, khiến Gatrix rất khó có thể kết luận nó thật sự là máu. Hắn không thấy có dấu vết phép thuật nào bên trong không khí, chứng tỏ không có một ma trận bảo quản nào được dùng lên những chiếc bể này.

Ngoài ra, Gatrix lại càng không tin, và không thấy, bất cứ một nguồn cung cấp máu nào đủ lớn hoặc đủ nhiều để có thể lấp đầy hai bồn tắm này.

Shazam thiết kế hai bể tắm này cũng có đôi chút tính toán, bởi những người công nhân sẽ không đi trực tiếp vào bên trong bồn, mà phải đi qua một đoạn hành lang tắm tráng trước đó đã. Phía hai bên bờ tường có bảy cái vòi nước gắn mỗi bên. Mỗi chiếc vòi được đẽo thành hình đầu một con sư tử, chỉ có điều chẳng còn một giọt nước nào chảy ra từ miệng chúng nữa.

Gatrix cúi xuống, đưa tay vạch vạch những vết bẩn trên tường. Hắn phát hiện ra một vài chỗ dấu vết của ma pháp trận còn sót lại trên tường. Dựa vào những ký tự này, Gatrix suy đoán rằng chúng đóng vai trò như một hệ thống máy bơm nước từ mạch nước ngầm nào đó để có thể tuôn ra từ miệng những đầu vòi này.

- Chúng ta làm gì giờ?

- Bình tĩnh cô gái! Theo như kinh nghiệm của chúng tôi với căn phòng thờ ở tầng ba, thì chúng ta phải tìm ra một điều kiện nào đó để kích hoạt trùm phụ bên trong căn phòng này. Hãy chia nhau ra, tìm kiếm một vòng xung quanh căn phòng này xem?

Nghe theo Gatrix phân phó, bọn họ tách ra làm hai tổ, với Gatrix và Jane một bên, còn Taara với Vera thuộc bên còn lại. Vốn Vera muốn cặp với Gatrix, nhưng như vậy thì tổ của bọn hắn quá yếu so với cặp đôi bên kia, nên Gatrix đề xuất hắn cặp với Taara.

Đến lúc này lại phát sinh một vấn đề, đó là thần thuật của Jane khiến Vera cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, bản thân Jane cũng không thật sự vừa mắt đứa con lai mang một nửa dòng máu ma quỷ này. Chia đi tính lại, cuối cùng thành ra như vậy đấy!

- Nguyện thần linh phù hộ cho ngươi!

Jane lầm rầm niệm chú. Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu nhiệm xuất hiện xung quanh Gatrix, tạo thành một vầng hào quang nhàn nhạt bao quanh hắn. Gatrix gật đầu biết ơn, đồng thời ra hiệu cho Jane cúi đầu thấp xuống. Hắn đặt một ngón tay lên trán cô.

- Tình trạng hiện giờ của cô được gọi là tín niệm đứt đoạn. Chuyện này xảy ra do ít nhất một trong hai nguyên nhân: sợi dây liên kết giữa cô và thần linh gặp trục trặc, hoặc... phía bên đó vấn đề! Và tôi vừa kiểm tra thì đường nối của cô hoàn toàn bình thường!

Jane trợn tròn mắt, lập tức phản bác.

- Ý của anh là gì?

- Tôi không nói gì cả! Nhưng cô nên có sự chuẩn bị! Có lẽ khi chúng ta thoát ra ngoài kia, sẽ có một tin tức động trời không biết chừng!

Gatrix trả lời lấp lửng, bỏ mặc Jane cau mày tràn ngập lo âu phía sau lưng. Cô định hỏi thêm Gatrix, nhưng nhận ra cô chuẩn bị khinh nhờn thần linh! Thần linh là tồn tại mà tín đồ không thể khinh nhờn. Nếu như tín đồ gặp một kẻ dám phỉ báng thần, tín đồ này sẽ phải dùng máu tươi để bảo vệ phẩm giá của thần.

Gatrix chưa bao giờ phỉ báng một vị thần linh của giáo hội trước mặt Jane. Ngay cả câu nói thề trước thần linh của Jane cũng hoàn toàn là một sự thật, không mang theo hàm ý coi thường gì cả, thế nên Jane mới không cần phải tự tay "thanh trừng" hắn.

Đây là một quy ước bắt buộc với mọi tín đồ, trừ phi kẻ này quyết định ruồng bỏ thần linh, nương tựa vào một đức tin khác. Thần linh ban cho ngươi sức mạnh để đổi lấy tín ngưỡng không phải là một giao dịch sòng phẳng hai bên, mà còn rất nhiều các ràng buộc khác nhau.

Một trong những ràng buộc nặng nề nhất là tín đồ phải tìm cách bảo vệ tín ngưỡng của mình. Nếu có kẻ ngoại đạo dám xúc phạm thần, vậy thì trừng phạt hắn. Còn nếu bản thân xúc phạm thần? Vậy thì dùng tính mạng để gột rửa!

Trên thực tế, tất cả các trường hợp đọa lạc giả được ghi nhận trong sách sử giáo hội đều chỉ ra rằng, những kẻ này phải tín phụng một tà thần nào đó khác, để được che chở khỏi con thịnh nộ của thần lực.

Gatrix dừng lại rất đúng lúc, không phải là vì muốn trêu cô, mà bởi hắn biết rằng, nếu hắn nói tiếp, cục diện sẽ biến thành một mất một còn. Và ngay cả Jane cũng vừa dạo một vòng quanh cửa địa ngục, khi suýt chút nữa cô đã thốt ra những từ khinh nhờn ấy!

Từ phía sau bờ vai, Gatrix thò bàn tay lên, chĩa ngón cái dựng thẳng lên trời tỏ ý khen ngợi sự thông minh của Jane. Làm xong những chuyện đó, hắn bắt đầu ngồi xổm xuống, sờ soạng từng tấc sàn, hòng tìm ra một dấu vết nào đó!

Jane quay sang nhìn Vera - cô ta cũng đang nhìn chằm chằm về phía cô, chứ chẳng hề hăm hở tìm kiếm như Taara. Jane chợt cảm thấy rất tức cười, và cô phì cười. Giờ thì cô đã hiểu vì sao đứa con lai ấy lại bám dính với con Goblin quái dị này đến thế rồi.

- Có chuyện gì sao?

Gatrix ngoái đầu lại, trong mắt tràn ngập khó hiểu. Jane vội vàng xua tay.

- Không, không có gì!

- Không có gì thì bắt tay vào tìm đi! Đứng đấy ăn hôi à mẹ trẻ?

Jane thở nhẹ, vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi. Cô học theo Gatrix, cũng sờ soạng khắp tường với mặt sàn, tìm kiếm một điều gì đó khác thường. Cứ thế, cả bốn người bọn họ lục soát một lượt khắp căn phòng, rồi gặp lại nhau ở chỗ cửa vào.

- Tìm lòi hết cả mắt mà chẳng thấy gì cả! Anh có chắc đây là phương pháp đúng đắn không?

Jane là người đầu tiên lên tiếng thắc mắc. Còn Taara và Vera thì không nói gì, nhưng họ cũng đang chờ đợi một lời giải đáp từ Gatrix. Con Goblin đưa tay lên gãi gãi cằm, rồi chỉ vào mấy cái đầu vòi và bể máu.

- Ban nãy chúng ta đã kiểm tra mọi chỗ, ngay cả trần nhà cũng không buông tha mà chẳng phát hiện được điều gì. Chỉ có hai thứ chúng ta không sờ tới, một là những vòi nước đầu sư tử đó, và hai là bể máu này. Cái bể này nhìn đáng nghi lắm, nên chúng ta hãy thử kiểm tra mấy cái vòi trước.

Nói là làm, Gatrix lập tức bước tới một đầu sư tử gần nhất. Hắn thử xoay, vặn, chọc cả ngón tay vào miệng sư tử mà chẳng phát hiện ra điều gì.

- Không phát hiện được gì sao?

- Chẳng lẽ mấy đứa không nhận ra là mấy cái đầu rồng này cứng một cách bất thường à? Sức khỏe của tôi nói thế nào cũng hơn nhiều lần người bình thường, vậy mà chẳng thể xê dích được dù chỉ là một chút cái đầu rồng này. Đáng lý tôi phải nhổ bật được nó ra một cách dễ dàng mới đúng chứ?

Cả ba cô gái lập tức vỡ ra! Họ bèn vội vàng chạy tới từng cái đầu rồng, bắt đầu tiến hành rờ rẫm. Đột ngột Vera reo lên!

- Có gì đó trong miệng con sư tử này!

Ba người còn lại chạy tới chỗ cô nàng. Vera dùng những ngón tay dài thanh mảnh, khéo léo chọc vào bên trong miệng con sư tử, móc ra một chiếc que bằng kim loại có màu vàng vàng.

- Đây là cái gì vậy?

- Khoan!

Gatrix giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng. Hắn rút ra phần đầu của chiếc chìa khóa, đặt nó cạnh que kim loại này. Bằng mắt thường cũng có thể thấy chúng có cùng chất liệu, và màu sắc thì giống hoàn toàn nhau. Khi Gatrix thử khớp hai thanh kim loại với nhau, thì chúng lập tức dính liền lại thành một

khối, trở thành một chiếc khóa nhưng thiếu đi đoạn nắm ở đầu!

- Cái này là một chiếc chìa khóa chúng tôi tìm được ở tầng ba. Có vẻ như nó vẫn thiếu một hoặc vài bộ phận nữa thì phải?

Taara vân vê chiếc chìa trong tay. Kích thước của nó khá dài do được ghép từ hai thanh kim loại liền, ước chừng khoảng một cẳng tay của Gatrix. Chẳng nhẽ ổ khóa của chiếc chìa này sâu tới vậy sao?

Trong lúc bọn họ còn đang châu đầu vào nghiên cứu chiếc chìa, thì từ hai bể máu sau lưng bọn họ, hai hình bóng dần dần trồi lên, hoàn toàn im lặng không có bất cứ tiếng động gì!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Chiến tranh và hòa bình

- Cẩn thận!

Gatrix liếc qua vai Vera, hét lên. Ngay lập tức, Vera và Taara mỗi người nắm một tay của hắn, ấn thẳng Gatrix xuống đất. Trong khi đó Jane cũng vội vàng xoay người lại, hai tay kết ấn, chuẩn bị buông ra một thần thuật để phản kích.

Hai hình bóng mới xuất hiện từ bể máu có thể trạng giống loài người, một đực một cái. Đây chỉ là những phán đoán ban đầu của bọn họ, vì những "huyết nhân" này có vẻ như được cấu tạo hoàn toàn từ chất lỏng. Bọn họ chỉ có thể dựa vào những đặc điểm như khung người, bầu ngực hay dáng người để nhận định mà thôi.

Từ trong tay của huyết nhân nam, một cây búa và một chiếc khiên khổng lồ dần dần hình thành, còn phía bên kia thì huyết nhân nữ cũng triệu hồi ra một cây thương hai tay cầm. Có điều không một huyết nhân nào ra tay tấn công bọn họ cả!

- Xin chào, những kẻ thách thức!

Từ trên đầu của huyết nhân nữ, một vết rách dần dần mở ra, tạo thành chiếc miệng có thể phát ra âm thanh. Âm thanh của nó nghe giống như tiếng hai lưỡi gươm va vào nhau vậy, đanh gọn và rất dứt khoát.

- Tên của ta là Pacem. Cô ấy là Bellum!

Huyết nhân nam cũng lên tiếng. Giọng của hắn trầm trầm, tựa như chiếc búa gõ lên một tấm khiên vậy.

- Chúng ta là những kẻ bảo vệ cho tín vật của thần.

- Nếu như các ngươi muốn mang tín vật đi, vậy thì hãy dùng thực lực để chứng minh.

- Hoặc dùng máu tươi để gột rửa!

Bellum và Pacem lần lượt lên tiếng, tạo thành một câu hoàn chỉnh rất khó nghe. Gatrix không đáp lời vội mà liếc ra phía cửa. Không hề có bất cứ cấm chế nào để ngăn bọn họ rời đi, ít nhất là theo những gì Gatrix thấy.

- Các ngươi có thể rời đi.

- Song phải để lại tín vật!

Gatrix cau mày, rồi lùi lại một bước về phía sau.

- Các quý cô, trông cậy cả vào mọi người rồi.

- Si vis pacem?

- Para Bellum!

Pacem và Bellum nhìn nhau, cười giễu một cái, rồi mỗi người thốt ra một ngôn ngữ nào đó mà chẳng ai trong căn phòng này ngoại trừ chính họ hiểu được. Tiếp đó, cả hai bắt đầu bay dần khỏi bể máu của mình, phóng về phía đội ngũ của Gatrix.

Con Goblin quan sát từ phía sau cách những huyết nhân này chiến đấu. Đầu tiên, chúng không thật sự di chuyển, mà nửa người dưới của chúng là một dòng máu nối liền với cái bể, giống như thân con rắn vậy. Chính vì có nửa người dưới rất linh hoạt như thế, nên hai huyết nhân đã gây ra không ít khó khăn cho ba cô nàng kia.

Taara là người đầu tiên gặp nạn - thú thực là Gatrix không hề bất ngờ chút nào. Lối đánh của Taara có phần liều lĩnh quá mức, có lẽ là do đặc điểm bất tử khiến cho Taara rất thích đánh theo phong cách đổi mạng.

Cô bị Pacem dùng đòn gió, né tránh một cú đánh trực diện để đập một đòn chí mạng lên sống lưng. Tiếp đó, Bellum trườn tới, chặt bay Taara thành mấy mảnh, xác rớt tung tóe xuống bên dưới hai bể máu. Chỉ có điều sau một chút thời gian ngắn, những mảnh xác đó lại ghép ngược trở về Taara như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Có Taara làm bài học, Jane cảnh giác hơn với lối đánh quái dị của Pacem Bellum. Cô móc từ trong nhẫn không gian ra một thanh kiếm thập tự, và trong một khoảnh khắc, cô đã chớp được cơ hội, chặt đứt sợi dây nối giữa bể máu và Pacem.

Chưa kịp vui mừng, Jane đã phải lập tức thối lui, khi từ bể máu của Pacem, một gã huyết nhân khác lại phóng vọt lên, còn Pacem kia thì tan trở thành máu lỏng, chảy trở về bên trong bể. Vera thử tung một vài quả cầu lửa để ngăn chặn chúng song đều vô ích.

Gatrix khe khẽ thở dài trong lòng khi thấy Vera tiếp tục sử dụng phép thuật. Hắn quyết định ném mối bận tâm đó ra phía sau đầu, vì hiện tại không phải là lúc để lo chuyện đó. Trong khi những cô gái ngăn cản hai con huyết nhân, thì Gatrix cũng lui dần ra phía cửa.

Hắn thử cầm một chiếc que quờ quờ qua cánh cổng, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Gatrix bạo gan hơn, thử thò cánh tay dần dần qua, và cánh tay hắn cũng không phải chịu bất cứ một tác động tiêu cực nào hết. Nói cách khác, bọn hắn hoàn toàn có thể rời đi thoải mái, cùng lắm là phải chịu sự truy đuổi của Pacem cộng với Bellum thôi.

Thật vô lý làm sao, khi tầng thứ ba thì yêu cầu bọn hắn phải quyết tử với gã thầy dòng, rồi phải giải mã một câu đố cực kì phức tạp với gợi ý từ tầng bốn mới có thể đạt được "tín vật của thần". Ấy vậy mà ở tầng hai này, độ khó hình như là hơi bị quá thấp thì phải?

Cứ cho là độ khó giữa các tầng không giống nhau, thì nó cũng không nên chênh lệch quá mức như thế này. Gatrix ngẫm lại về việc hắn mò ra tầng bốn. Đây có thể nói là một nhiệm vụ bất khả thi, khi ai cũng mang theo một nỗi sợ nào đó.

Độ khó của tầng ba có giảm bớt phần nào, vì oán hồn tuy khó giải, nhưng không phải vô địch. Nếu như những thử thách này là lời thách thức của Elsa dành cho hắn, thì độ khó của tầng bốn có thể coi là mười đi. Tầng ba cỡ tám phần.

Còn với tầng hai này? Gatrix tự tin nhận định nó chỉ tầm ba đến bốn là cùng. Trừ phi sẽ có một loại cấm chế nào đó được kích hoạt khi Gatrix mang theo chiếc chìa khóa bước qua cánh cổng này. Và giờ thì hắn đã đứng ở bên ngoài căn phòng!

Pacem và Bellum dường như còn chẳng thèm để ý hắn, kẻ đang mang theo tín vật của thần. Miệng của họ thì đe dọa sẽ đoạt lại tín vật bằng mọi giá, nhưng hành động thì có vẻ không được ăn khớp cho lắm!

Giống như... cả hai bọn họ không thật sự quan tâm có cầm tín vật đi hay không! Nếu thế thì mọi thứ bắt đầu trở nên đơn giản hơn nhiều rồi, vì nó có thể giải thích tại sao thái độ của cả hai lại kỳ quặc đến vậy, và tại sao căn phòng này không có biện pháp ngăn bọn họ rời đi.

Đó là vì nó không muốn bọn họ ở lại! Cả Pacem lẫn Bellum đều muốn xua đuổi tổ đội này đi càng nhanh càng tốt, chứ không phải dự định tiêu diệt họ. Bảo sao Gatrix cứ cảm thấy có gì đó không đúng trong những bước di chuyển của hai con huyết nhân này!

Chúng không hề mang theo sát ý! Kẻ duy nhất phải chịu những tổn thương chí tử là Taara, do phong cách chiến đấu quái dị của cô nàng chứ không hẳn là do Pacem và Bellum cố tình dồn chết cô. Vera và Jane tuy có hơi vướng tay vướng chân một tí, song về cơ bản là từ đầu đến giờ họ chưa chịu một tổn thất nào hết.

Chúng không muốn cục diện bị đẩy tới mức ngươi sống ta chết nên mới nương tay sao? Hay vì trình độ thật sự của chúng có hạn? Các giả thuyết này của Gatrix còn cần thêm một số bằng chứng nữa mới có thể xác thực, có điều chí ít hắn cũng có một phương hướng để suy luận.

Hơn thế nữa, thứ ngôn ngữ mà hai con huyết nhân nói, Gatrix có thể nhận diện được. Hắn bắt đầu ngồi xuống, lục lọi trong ký ức của mình về thứ ngôn ngữ này. "Si vis pacem, para bellum"... ồ hắn nhớ ra rồi!

Cả cụm câu này có nghĩa là "nếu ngươi muốn hòa bình, hãy chuẩn bị cho chiến tranh". Đây là một dạng khẩu hiệu được rất nhiều các lực lượng vũ trang sử dụng, nó cũng không có gì quá đặc biệt cả. Chỉ đơn giản là một kiểu lên tinh thần trước chiến trận mà thôi.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, "hòa bình" và "chiến tranh" là tên của hai huyết nhân đang chiến đấu ngoài kia, và giờ thì câu này trở nên đáng suy ngẫm hơn rất nhiều rồi. Nếu ngươi "muốn" hòa bình, tức là hòa bình chính là chìa khóa giải quyết vấn đề?

Hay "chuẩn bị cho" chiến tranh, ý chỉ bọn hắn phải đánh gục Bellum trước? Trong lúc Gatrix đang miên man suy nghĩ, thì Jane đã móc ra một gói bột phấn, rồi ném thẳng nó lên cả hai huyết nhân. Ngay lập tức, Pacem và Bellum rú lên như lợn bị chọc tiết vậy!

- Đó là cái quái gì vậy?

Vera lùi một bước ra xa khỏi Jane, trong mắt tràn ngập cảnh giác. Jane mím môi, nặn ra một câu.

- Vũ khí bí mật!

Chỉ có bản thân Jane mới biết thứ cô vừa ném ra nguy hiểm đến như thế nào. Nó là một trong những vật phẩm được Veronica giao cho cô trước khi tiến

vào tòa thành. Thành phần và nguyên lý chế tạo thì Jane không biết, song tác dụng của nó thì Veronica đã dặn cô tới hai lần.

"Thứ bột này khi dính lên bất cứ sinh mạng thể nào sẽ lập tức nguyền rủa sinh mạng đó, cắt đứt chín phần mười tuổi thọ và sinh mệnh của kẻ xấu số ấy. Về cơ bản, thứ này ném trúng ai thì người đó coi như tàn phế, chỉ còn thừa lại một hơi. Lúc đó nhóc có thể tiến tới và kết thúc nỗi thống khổ của kẻ ấy, nếu muốn!"

"Tất nhiên, uy lực của thứ này sẽ giảm dần dựa vào khả năng kháng phép và thực lực của mục tiêu. Nếu nhóc ném nó lên Sirius thì chắc hiệu quả của gói bột chỉ còn được một phần mười là cùng, đấy là ta cứ giả sử như hắn có thể bị dính phải thứ bột này."

Hai huyết nhân tất nhiên không phải Sirius, thế nên hiệu quả của gói bột này cũng được phát huy rất cao. Chỉ thấy hai người bọn họ lăn lộn khắp căn phòng, va cho đất đá vỡ tung tóe trong con giãy dụa. Song dựa vào tình hình này, Jane khẳng định việc bọn họ có thể hồi phục chỉ là chuyện sớm chiều.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy từng cục máu được bơm lên cuồn cuộn, truyền qua hai sợi dây nối với nửa thân trên của huyết nhân. Ba cô gái thử dùng mọi biện pháp để chém đứt sợi liên kết đó, nhưng chẳng một cách nào có tác dụng hết.

Ở vào cái tình cảnh nguy cấp ấy, Gatrix đột nhiên nhận thấy đấu khí trong người rung động. Trong một tích tắc, Gatrix có linh cảm, hắn có thể dùng chiến kỹ vừa mới học được để chém đứt sợi liên kết ấy! Vấn đề nằm ở chỗ, linh cảm phù phiếm này cũng mách bảo hắn rằng hắn sẽ chỉ có thể chém đứt được một sợi.

Và ngay khi dùng xong, hắn sẽ mất đi toàn bộ cảm ngộ về chiến kỹ này! Chuyện này cũng tương tự như một người thiêu đốt tất cả, chỉ để chém ra một đòn mạnh nhất vậy! Gatrix có thể tung ra một chiêu có uy lực vượt quá tưởng tượng, nhưng mọi thứ đều có cái giá của nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 284: Parabellum

Vậy ra đấy là lí do hắn học được thứ chiến kỹ này! Gatrix nhắm mắt, khẽ cười. Đến lúc này mà hắn còn chưa thể nhận ra dấu vết của Elsa nữa thì hắn đúng là quá ngu xuẩn rồi! Hắn không có ý định hạ thấp các sinh vật tầng bảy tầng tám trong thế giới này, nhưng để có thể tạo ra một chuỗi sự kiện nhắm thẳng vào hắn thế này thì họ còn chưa đủ!

Có điều nếu như thật sự là Elsa dàn xếp, thì hắn vẫn còn một dữ kiện chưa thể tìm được. Đó là "chân sai vặt". Sắp xếp một chuỗi các hiệu ứng Domino hoàn hảo như thế này rất khó tưởng tượng, bởi các sự kiện này đều có thể bị phá hủy do một trục trặc nào đó, và khiến cho kết quả không đạt được như Thần mong muốn.

Elsa sẽ không tự mình ra tay can thiệp vào các sự kiện, ít nhất đấy là những gì Gatrix thấy dựa trên hai thế giới mà hắn đã trải nghiệm qua. Mỗi lần, Elsa đều sử dụng một hoặc nhiều phương thức khác nhau để gián tiếp thúc đẩy các sự kiện vận động.

Ví dụ như cái cách cô ta cho phân thân là... là ai nhỉ? Gatrix thấy hơi nhoi nhói trong đầu. Hắn vô cùng quyết đoán, vứt ngay mạch suy nghĩ này ra phía sau đầu. Bây giờ không phải là lúc để hắn có thời gian xa xỉ đi mò mẫm ký ức!

Hắn chỉ cần biết theo phong cách làm việc thông thường của Elsa thì phải có một tay sai của cô nàng, nhằm chải chuốt lại kế hoạch cho đúng hướng. Tiểu tiết có thể sai biệt, nhưng đại cục tuyệt đối không thể lệch!

Đó sẽ là ai? Gatrix thử nhớ lại một lượt toàn bộ các sự kiện hắn đã trải qua từ lúc tiến vào Shazam đến giờ, nhớ tới những người đã từng gặp. Ai có thể hoàn thành tốt nhất vai trò kẻ thúc đẩy toàn bộ chuỗi sự kiện này để hướng thẳng tới hắn?

Trong lúc suy tư, Gatrix vẫn rảo bước tiến về phía hai huyết nhân đang nằm lăn lộn trên nền đất. Họ không còn giãy dụa nhiều nữa, song đó không phải là một tín hiệu đáng mừng gì, mà đó là bởi tác dụng của thứ ám khí mà Jane ném ra đã bị trung hòa gần hết.

Gatrix liếc xuống hai cái bể máu. Chúng đã vơi đi phải tới hai phần ba, chứng tỏ tác dụng của thứ bột kia đúng là không thể đùa được đâu. Hắn bắt đầu nâng mức độ nguy hiểm của cô nàng này lên cao hơn một bậc. Thật khó có thể tin được thẩm phán giáo hội lại sở hữu tà vật của thầy pháp đúng không?

Con Goblin dừng lại trước hai huyết nhân, bên trái Pacem, bên phải Bellum. Những suy luận về câu nói của bọn họ trước khi tham chiến văng vẳng trở lại trong óc hắn. Hắn muốn hòa bình, vậy thì phải chuẩn bị cho chiến tranh.

Nếu lúc này hắn tiêu diệt Pacem, thì khả năng rất cao là Bellum sẽ tiến vào trạng thái cuồng nộ, nguy hiểm hơn gấp bội phần. Nhưng hắn chợt nhớ tới thứ tự của cả hai nói ra câu này. Pacem nói "nếu ngươi muốn hòa bình", còn Bellum là người chốt "chuẩn bị cho chiến tranh".

Điều ấy có nghĩa là gì?

Gatrix đưa bàn tay lên, chần chừ một nhịp trước mặt. Tiếp đó, hắn vung tay cào xuống, cắt thẳng lên sợi dây nối của...

... Pacem!

Nếu muốn hòa bình, vậy thì phải chuẩn bị cho chiến tranh! Gatrix không tin rằng bọn họ có thể dùng mẹo để vượt qua một thử thách của thần linh. Cho dù quá trình có uốn éo khúc chiết như thế nào, thì tựu trung lại vẫn sẽ là chiến đấu.

Đúng vậy, nếu muốn hòa bình, chiến đấu! Nếu muốn tín vật, chiến đấu!

Ngay khi Gatrix cảm thấy một thứ vô hình rất khó diễn tả rời khỏi người mình, thì một luồng năng lượng cũng bắn vọt ra từ bàn tay hắn. Nó vẽ thành ba vệt vòng cung vàng sắc, chém ngọt xớt sợi nối của Pacem. Gã huyết nhân lập tức ngừng cử động, cùng với đó là Bellum.

Khác với những lần tung chiêu vượt cấp trước, lần này Gatrix chỉ thấy trong lòng tĩnh lặng, chứ không hề phải chịu bất cứ phản chấn nào cả. Hắn không mệt mỏi, không chảy máu, không đau đớn. Dường như chiến kỹ vừa rồi có uy lực khá vừa phải, không khiến Gatrix bị tổn thương như những đòn trước.

Chỉ có con Goblin hiểu rằng, chiến kỹ vừa rồi kinh khủng tới mức nào. Hắn khẳng định nó còn nhỉnh hơn cả khi hắn dùng toàn bộ năng lượng của Hồng Trần để chặt đứt một sợi dây nhân quả. Tất cả những gì Gatrix làm là vung tay đầy hời hợt, và xóa sổ toàn bộ sự tồn tại của Pacem khỏi dòng thời gian!

Một chiến kỹ có uy lực can thiệp cả vào nhân quả, mà không để lại bất cứ gánh nặng nào lên người hắn ư? Như vậy chỉ có thể nói, cái giá mà Gatrix phải trả đã đủ rồi! Cảm ngộ mà cô gái bí ẩn để lại cho Gatrix chắc chắn phải mạnh mẽ và hùng hậu hơn những gì hắn phát hiện ra rất nhiều.

Có lẽ Jane nói đúng, hoa lài vừa cắm nhầm vào bãi phân trâu rồi! Nếu như cảm ngộ này rơi vào tay một chiến thần hay hiền giả nào đó, thì uy lực của nó sẽ còn phát huy ra được nhiều hơn nữa. Gatrix mỉm cười tự giễu. Vấn đề ở chỗ trong vở kịch này, chiến kỹ đó đóng vai trò như một công cụ dùng xong bỏ, cho nên dù nó có mạnh mẽ như nào cũng không phải việc hắn quan tâm.

Cái Gatrix quan tâm lúc này là người con gái đang nằm dưới đất ở trước mặt hắn kia kìa!

Khi Pacem bị xóa sổ, Bellum cũng ngừng hành động. Máu trong hai bể tắm sôi trào lên, rồi hóa thành hai dòng lũ lao thẳng vào người Bellum như một cái động không đáy. Khi lượng máu cạn dần, Gatrix và ba cô gái mới phát hiện ra vô số xương người nằm đầy ở bên dưới hai bể tắm.

Ở tầng ba, hắn gặp xác thịt - linh hồn - xương trắng, nhưng thiếu đi máu tươi. Còn ở tầng hai này, đối thủ của hắn thuần túy là máu. Những dữ kiện này có thể xâu chuỗi thành gì không? Gatrix vừa lùi lại, vừa suy nghĩ.

Chỉ thấy dù hấp thụ vô số máu tươi như thế, nhưng Bellum cũng chẳng to lên chút nào. Cô nàng chỉ càng lúc càng "rắn" lại, những đường nét trên người trở nên dần dần rõ ràng hơn, cho tới khi cơ thể của cô được định hình.

Ngoại trừ toàn thân Bellum có màu đỏ như đang ngâm trong máu tươi, còn lại thì Bellum chẳng khác nào một sinh vật sống bình thường. Cô có một mái tóc xù dài, với phần đuôi tóc thắt thành một bím tóc vắt vẻo sau lưng.

Cơ thể của Bellum cũng có đủ các đặc điểm của phụ nữ thông thường, ngoại trừ việc đôi tai cô nàng nhọn hoắt và vểnh ngược lên.

- Tiên nhân?

- Tiên bóng đêm thì chính xác hơn!

Bellum nở một nụ cười. Giọng cô ta không còn chát chúa như tiếng kim loại chém vào nhau nữa, mà thanh thoát dễ nghe, giống như ấn tượng của mọi chủng loài về tộc Tiên. Bellum lắc lắc hai cổ tay, và từ mỗi bể máu, một thanh gươm có lưỡi hơi cong bay vọt lên, rơi vào tay cô nàng.

- Ra mắt các vị! Đây là Pacem, kia là Bellum. Còn ta ư? Ta không nhớ tên mình nữa, nhưng cứ gọi ta là Parabellum cũng được!

Cô nàng Tiên bóng đêm cúi chào bọn họ đầy duyên dáng, nhưng tất cả đều biết đây chính là khoảng lặng trước cơn bão. Áp lực mà Parabellum tỏa ra nặng nề tới mức Jane, Gatrix và Vera không khỏi thở nặng nề.

- Chỉ là một chấp niệm, sao còn không chịu buông bỏ?!

Jane tập trung tinh thần quát to một tiếng. Thấy vậy, Parabellum hơi ngẩn ra, rồi đưa tay lên gãi gãi đầu.

- Trách nhiệm của ta là bảo vệ tín vật của thần. Ta sinh ra vì mục đích đấy, thế nên ngươi hỏi vì sao ta không buông bỏ thì ta biết trả lời sao giờ?

Gatrix lại một lần nữa ngoái nhìn cánh cửa. Vẫn chẳng có bất cứ thứ gì cản đường bọn họ ở đó cả!

- Ai ra lệnh cho cô phải trấn thủ ở đây?

Gatrix tìm cách moi ra chút tình báo từ Tiên bóng đêm. Sau khi ngưng tụ thành hình dáng này, trí tuệ của Parabellum đã tăng lên đáng kể, đáng để hắn giao tiếp rồi. Huyết nhân nhìn hắn rất lâu, rồi mở miệng nói.

- Nếu muốn thứ gì, vậy thì phải chiến đấu để đạt được nó. Ta đoán đó cũng là lí do vì sao ngươi chém giết phân thân Pacem của ta đúng không?

Gatrix thở dài, lùi lại phía đằng sau.

- Cô ấy nói đúng. Ba vị, lại một lần nữa trông cậy cả vào mọi người rồi!

Parabellum chỉ mỉm cười, hai tay cầm gươm buông thõng bên hông. Toàn thân cô ta tràn đầy sơ hở, song tất cả những người ở đây biết mức độ khó chơi của Parabellum tuyệt đối cao hơn hẳn so với hai huyết nhân ban nãy.

- Không ai lên sao? Không ai lên thì để ta ra tay trước vậy!

Parabellum hóa thành một cơn mưa kiếm, phóng tới vị trí Gatrix đứng. Ngay lập tức, Taara giương búa chặn lại phía trước!

- Đừng hòng!

Tiếng kim loại va vào mặt búa tạo nên những tiếng đinh đinh rất vui tai, như tiếng chuông gió gõ leng keng khi thần chết ghé thăm vậy. Chỉ sau vài hiệp trao đổi, Taara đã bị xẻ thành mười mấy mảnh. Lần này không phải là Taara cố tình dùng chiêu thức đổi mạng, cũng không phải là Parabellum có tốc độ hay sức mạnh thần thánh gì.

Đơn giản là do Parabellum có kỹ thuật chiến đấu quá khủng khiếp mà thôi! Cô ta giống như một con chim ruồi, tiến công Taara như mưa bão ập xuống. Cặp song kiếm dưới bàn tay của Tiên bóng đêm bỗng trở nên sinh động chẳng khác nào một đôi rắn độc, chực chờ mổ những cú tóe máu lên nạn nhân của chúng.

- Đừng có tự đắc! Thánh quang bùng cháy!

Từ phía sau lưng Parabellum, Jane gầm lên. Thanh kiếm thập tự của cô nàng bốc cháy phừng phừng, mang theo khí thế không ngăn cản, bổ thẳng xuống lưng Parabellum. Nữ huyết nhân chẳng thèm ngoái lại, mà đan hai thanh gươm thành chữ X phía sau lưng, đón đỡ cú chém của Jane.

Thần thuật chẳng khiến Parabellum e ngại chút nào, mặc dù nếu xếp theo đúng chủng loài, thì Parabellum nên được coi là một sinh vật bất tử - những kẻ cực kì ái ngại thần thuật và thánh quang. Điều này càng khẳng định quan điểm của Gatrix, rằng "phía bên kia" gặp vấn đề gì đó rồi.

- Cẩn thận!

Một quả cầu lửa bay vọt ra trước mặt Jane, để rồi tích tắc sau đó bị mũi gươm của Parabellum xuyên thủng, nổ tung trong không khí thành muôn vàn đốm sáng. Tuy nhiên nó cũng mua đủ cho Jane thời gian để cô nàng vội vàng lách đầu sang một bên, thoát khỏi số phận bị xỏ thủng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Khổ chiến

- Suýt thì toác sọ nhé!

- Ai cần cô nhúng tay?

Jane gắt gỏng đáp trả Jane, chỉ để đổi lại một cái bĩu môi khinh thường. Trong khi đó, Parabellum vẫn ung dung như thể đây chỉ là một trò chơi của cô nàng thôi vậy. Thật khó để có thể tưởng tượng được một người vừa có thể đem lại cảm giác phơi phới như gió xuân, lại tạo ra khí thế dữ dội như bão táp mưa sa được!

Không cần tới mười hiệp chiến đấu, cả ba cô gái lẫn Gatrix đều hiểu thế cục hoàn toàn nghiêng về phía Parabellum. Đẳng cấp hai phe chênh lệch quá mức, tới độ dù cho thể chất Parabellum biểu hiện ra chỉ ngang, hoặc thậm chí còn yếu hơn cả Taara, thì cô vẫn có thể dễ dàng áp chế ba người còn lại.

Đây là một minh chứng cực kì rõ rệt của lấy xảo phá lực. Tất nhiên là trong điều kiện thể chất hai bên không quá chênh lệch! Parabellum chỉ đơn giản là khom đầu gối xuống, đồng thời quét đầu mũi gươm vào đầu mũi kiếm thập tự của Jane. Bằng cách đó, cô ta né đi một cú xoay búa từ Taara, ép cho Jane vào tư thế bất lợi.

Và tất cả những gì Parabellum cần làm là ấn mũi gươm về phía trước, nhắm thẳng vào động mạch cổ của Jane Audrey!

Phụp!

Một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như bạch ngọc thò ra, nắm chặt lấy đầu mũi gươm, không cho nó tiến thêm một tấc. Máu tươi lập tức chảy ra ròng ròng từ bàn tay của Vera, thấm ướt cả một mảng trên lưỡi gươm.

- Nhanh!

Không cho Jane có cơ hội kịp ngẩn ra, Vera đã hét lớn. Cô nàng vung chân, sút thẳng vào bụng của Parabellum, nhưng bị nữ huyết nhân co một chân lên đón đỡ. Jane giằng ra khỏi thế bị chèn, xoay hông chém ngang một cú, nhắm thẳng vào eo của Parabellum. Nàng Tiên bóng đêm bèn xoay ngược tay

phải cầm kiếm lại, cắm xuống đất làm điểm tựa để che đi đợt tấn công này.

- Đứng yên!

Từ phía sau lưng Parabellum, Taara giang hai tay ra, định ghì chặt lấy huyết nhân. Đây là một chiến pháp rất hợp lý trên logic, bởi Taara có cơ thể coi như bất tử, thế nên nếu như cô nàng liều mình giữ được Parabellum lại thì phía của Gatrix thắng chắc trong trận chiến này.

- Làm gì mà gắt thế!

Parabellum cười khẽ. Cô ta buông bỏ luôn hai thanh gươm trong tay, dùng lòng bàn tay đánh thẳng vào cằm của Vera, khiến Vera loạng choạng ngã vật ra phía sau. Tiếp đó, Parabellum đưa tay còn lại lên, bắt lấy cẳng tay phải của Taara. Lấy nơi đó làm điểm nắm, Parabellum lùi lại, tựa lưng lên ngực của Taara.

- Rầm!

Parabellum nhấc bổng Taara qua vai, vật cô nàng ngã bổ nhào về phía trước, lăn thành một đống với Vera và Jane. Nữ huyết nhân vung chân đá vào thanh gươm đang cắm trên mặt đất, khiến nó bay vọt lên không trung, xoay vòng vòng trước khi rơi gọn vào lòng bàn tay Parabellum. Mượn lực rơi của thanh gươm, Parabellum chém thẳng xuống Jane.

Thấy thế, Jane bèn giương kiếm lên, chặn lại đòn đánh, trong khi Vera nhặt thanh gươm kia của Parabellum lên, xỉa liên tiếp vào cổ họng, lồng ngực và đùi của cô ta. Tiên bóng đêm cười nhạt, nắm tay lại thành quyền, dùng mu bàn tay đập vào phần mặt của thanh gươm, đẩy văng nó ra.

Tiện đà, cô ta thò tay lên, nắm lấy cẳng tay Vera, dùng lực năm đầu ngón tay bấm mạnh xuống. Ngay lập tức, năm dòng máu tươi bắn vọt ra, cùng với đó là tiếng rên đau đớn của Vera.

- Cảm ơn!

Parabellum đón lấy thanh gươm đang rơi, quét một cái nhưng bị chặn lại bởi cán búa của Taara. Nữ đấu sĩ dùng tay còn lại đấm một cú thật lực về phía đối thủ, buộc cho Parabellum phải lùi lại để né khỏi phạm vi sát thương. Hiệp đấu căng thẳng đến đây tạm thời kết thúc. Hai phe tranh thủ cơ hội thở dốc, đánh giá lại tình hình, chuẩn bị cho đợt sống mái tiếp theo.

- Các ngươi không tệ lắm. Nhưng nếu như đó là tất cả những gì các ngươi có, vậy thì hôm nay đừng hòng có người nào hi vọng sống sót rời khỏi đây!

- Hừ hừ, chẳng qua thần thuật của ta đang bị suy yếu thôi! Bớt xàm ngôn đi tà linh!

Vera không nói gì, nhưng từ ánh mắt không cam lòng của cô cũng có thể thấy, cô suy nghĩ giống như Jane. Chỉ có Taara là vẫn tự tin, khí thế chiến đấu bừng bừng.

- Nói hay lắm, có giỏi thì giết ta xem!

- Kẻ lạc đường, sẽ có người khác có trách nhiệm xử lý cô! Nhiệm vụ của ta chỉ là đánh bại ba sinh vật phàm trần này thôi!

Parabellum liếc Taara một cái, ném ra một cái danh hiệu cực kì khó hiểu.

- Ngươi biết gì về thân phận của ta sao?

Parabellum cười không đáp. Thấy vậy, Taara liền siết chặt cây búa.

- Để ta xem sau khi đánh nát tứ chi ngươi, ngươi có còn im miệng được không?

Khi Taara và Parabellum còn đang đấu võ mồm, thì ở phía sau họ, Vera, Jane và Gatrix đang tranh thủ bàn bạc.

- Cứ thế này thì chúng ta thua chắc! Kỹ thuật chiến đấu của cô ta quá áp đảo!

Jane than thở. Gatrix bèn xoay sang hỏi cô nàng.

- Cái thứ cô vừa dùng, chắc chắn không đến từ giáo hội đúng không?

Nàng thánh nữ ngập ngừng trong đôi chút, rồi gật đầu thừa nhận.

- Đúng vậy, nó đến từ... trợ giúp khác của tôi. Xin thứ lỗi tôi không thể nói sâu hơn về vấn đề này.

- Này, chúng ta dù gì cũng đang chịu chung hoạn nạn, sinh tử sát đít rồi mà cô còn đủ rảnh để ngồi đâu giấu giấu diếm diếm à?

Vera tức tối chỉ tay lên mặt Jane, quát mắng. Jane không cách nào phản bác, chỉ biết cứng họng cúi đầu cam chịu. Gatrix lén lút gật gù trong lòng, thầm khen Vera hành xử rất đúng ý hắn. Về cơ bản, Gatrix chẳng thèm quan tâm Jane đang giấu bao nhiêu bí mật trong lòng. Hắn chỉ cần biết, Jane có giá trị để nghiền ép, vậy là đủ rồi.

Việc Vera đóng vai ác sẽ đẩy Jane vào tình thế bất lợi trên bàn đàm phán. Vào lúc này, chỉ cần Gatrix xuống nước làm hòa, thì Jane sẽ rất dễ dàng chấp nhận những điều kiện nhẹ nhàng hơn của hắn. Đây cũng là một phương pháp đàm phán cổ điển nhưng cũng rất kinh điển vì độ thực dụng của nó.

- Thôi được rồi hai cô nương, không việc gì phải đấu khẩu như thế! Thời gian là vàng là bạc, mỗi một giây chúng ta đang có lúc này đều là do Taara dùng máu tươi để đổi lấy đấy!

Gatrix nói rất nhanh, mắt nhìn chòng chọc vào thân hình rách tả tơi của Taara đang liều mạng giữ chân Parabellum lại. Quả thật Taara đang dùng máu tươi để mua thêm thời gian cho họ, theo nghĩa đen hơn bất cứ nghĩa đen nào luôn!

Jane càng thêm xấu hổ, cúi gằm mặt, cằm tì xuống ngực. Hai tai cô nàng đỏ bừng, còn tay thì siết chặt gấu váy lúc nào không hay. Gatrix bèn đưa tay lên vỗ nhẹ nhàng vai của Jane.

- Tôi không quá quan tâm ai là người đưa cô những thứ này. Song tôi biết, chúng có giá trị thực chiến kinh người, thậm chí có thể coi là đồ bảo mệnh cũng không ngoa! Tôi không hỏi nhiệm vụ thực sự của cô là gì, tôi chỉ muốn biết cô có còn những thứ có uy lực mạnh mẽ như thế không thôi.

Lần này đến lượt Jane thở phào nhẹ nhõm. Quả nhiên là lính mới, còn thiếu nhiều kinh nghiệm lắm, Gatrix tự giễu!

- Tôi không có quá nhiều những thứ... vật cấm như thế đâu! Tôi đã dùng Nấm báo tử lên con mãng xà ở đầm lầy, khiến cho nó chết mục thành từng bào tử nấm rồi. Thứ ban nãy tôi dùng được gọi là bột hoa Bỉ Ngạn. Nghe nói thứ đó chỉ mọc ở trước cổng địa ngục, vô cùng khó thu thập. Ai dính phải thứ bột này sẽ bị hao gần hết tuổi thọ và sinh mệnh, chẳng khác nào một phế nhân.

Gatrix lé mắt nhìn Jane. Hắn đương nhiên biết về một loài hoa mang tên Bỉ Ngạn này. Ở một số thế giới đặc thù, khi âm khí - tức khí của người chết tụ tập vô cùng nồng nặc, sẽ thúc đẩy một loài hoa phát triển, được gọi là hoa Bỉ Ngạn. Điểm đặc thù của hoa này là nó phải sinh trưởng ở giữa sống và chết, rất giống tình trạng của Taara nhưng không bất tử bất diệt như thế.

Đấy là lí do loài hoa này thường mọc rất nhiều ở thế giới người chết, chính xác hơn là gần cánh cổng liên kết giữa hai thế giới. Tác dụng của chúng khá rộng, có điều chủ yếu vẫn là xoay quanh bản chất của Bỉ Ngạn: Sinh ra từ khí của người chết.

Hoa Bỉ Ngạn có công dụng cực lớn đối với các thầy pháp, vì âm khí của nó giúp cường hóa các loại nguyền rủa của họ, cũng như hỗ trợ thầy pháp thông linh dễ hơn. Chế biến nó thành bột Bỉ Ngạn thế này khá là phức tạp, vậy nên Gatrix không thể không âm thầm đánh giá lại "hậu cần" của Jane một lần.

- Hiện tại tôi chỉ còn ba món. Một là Mèo tò mò. Nó thực chất là xác một con mèo đen, thấy bảo khi ném ra sẽ liên tục ré lên. Bất cứ sinh mạng nào nghe phải tiếng hét này sẽ bị dẫn hồn phách xuống cõi chết. Con mèo này sẽ hét trong khoảng mười nhịp thở.

- Vô dụng! Cô nhìn xem con huyết nhân kia có chỗ nào giống người "sống" không?

- Thật là thô lỗ đó nha, Goblin!

Parabellum cười vang, đồng thời xắt Taara ra thành vài mảnh. Nửa thân trên của Taara vẫn bấu chặt lấy Parabellum, tiếp tục ngăn cản hành động của huyết nhân, khiến cô ta không thể tấn công ba người kia.

- Món thứ hai là hình nhân thế mạng...

- Ồ! Miễn tử một lần đúng không?... Sau này có thể có ích, hiện tại vô dụng... đại khái thế!

- Đừng có nghĩ!

Vera lườm nguýt Gatrix, khi hắn đang định chuẩn bị thốt ra thành lời. Đúng vậy, Gatrix muốn sử dụng hình nhân thế mạng để tung ra một chiêu vượt cấp, ví dụ như thêm chút pháp tắc hủy diệt vào đòn đánh chẳng hạn!

Vấn đề nằm ở chỗ, ngay cả hắn cũng không thể chắc hình nhân thế mạng có thể cứu hắn một mạng không. Hình nhân thế mạng cũng có dăm bảy loại, nguyên lý hoạt động cũng khác nhau. Dựa vào uy lực của mấy món đồ Jane đang mang, Gatrix không tin uy lực của hình nhân này có thể thật sự cứu hắn!

- Cuối cùng là một sợi xích. Tôi không hiểu lắm tác dụng của nó, chỉ biết rằng nó có thể giúp người cầm trở nên ngang bằng với người bị xích!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Xích nhầm

- Hả?

Gatrix ngẩn người ra. Không phải là vì hắn không hiểu câu nói của Jane, mà bởi câu nói đó có quá cách nhiều cách hiểu! Nhìn thấy vẻ mặt ngắn tũn của Gatrix, Jane không khỏi bật cười nhẹ!

- Lần đầu tôi nghe về công dụng của nó, tôi cũng có biểu cảm y hệt anh! Nói chung thì nguyên văn lời giải thích tôi nhận được là "Thứ này là ta nhặt về được, chỉ còn có thể dùng một lần! Tay nhà buôn bán nó cho ta cũng chỉ biết đến vậy".

Nếu đã nhặt về, sao cô ta còn mua được từ tay nhà buôn? Gatrix chảy mồ hôi ròng ròng, cố gắng quên đi số phận của tay nhà buôn bị thế lực phía sau của Jane "bóc lột". Rốt cuộc hắn nghiến răng, chìa tay ra trước mặt Jane.

- Đưa sợi xích đó cho tôi! Nếu như công dụng của nó đúng như những gì tôi nghĩ, thì chúng ta có thể đánh bại Parabellum ngay tại đây!

Jane không chút ngần ngại lấy sợi xích ra, thả vào lòng bàn tay Gatrix. Về ngoại hình thì nó rất giống một chiếc xích vòng thông thường, với mỗi mắt xích thô to bằng nửa ngón tay. Sợi xích có màu bạc lấp lánh, giống như thời gian không có cách nào ăn mòn được nó vậy.

Mỗi đầu của sợi xích có một cái vòng, dùng để trói lại cổ tay hay cổ chân của nạn nhân. Gatrix lập tức lấy một đầu khóa vào cổ tay của hắn. Với sức lực của hắn hiện tại, thì sợi xích này chẳng khác nào một dải lụa, vung vẩy nhẹ nhàng như không.

Đầu còn lại... Gatrix nhìn về phía huyết nhân đang đùa giỡn với Taara. Đúng vậy, là đùa giỡn! Cô ta có dư thừa thời gian để thoát khỏi Taara, tiến tới tấn công bọn họ nếu muốn. Nhưng trong mắt Parabellum, bọn họ chỉ là món đồ chơi hiếm có gặp được sau một khoảng thời gian mà thôi!

Cô ta muốn tận hưởng giây phút này càng lâu càng tốt, thế nên chừng nào mà cả hội chưa có ý định rời khỏi phòng, thì Parabellum vẫn sẽ chiến đấu nương tay. Tranh thủ tâm lý này, Gatrix nói khẽ với hai cô gái còn lại.

- Hai đứa yểm hộ anh. Anh sẽ tìm cách xích đầu còn lại với Parabellum. Đến lúc đó, bất kể sợi xích này có công dụng kiểu gì, thì chúng ta cũng sẽ dựng ở thế bất bại!

- Anh sao?

Jane nhìn Gatrix ngờ vực. Rất khó có thể tin một con Goblin yếu nhược có thể tuyên bố bản thân đánh ngang tay với một Tiên nhân, dù đó có là dòng mạt hạng Tiên bóng đêm. Tiên bóng đêm là những kẻ sinh tồn dưới lòng đất, gần như bất cứ giây phút nào cũng phải vật lộn tìm cách sinh tồn.

Chính vì thế, bản năng chiến đấu của đám tai dài da ngăm này cực kì kinh dị! Loài người có khái niệm kỵ sĩ, dành cho những cường giả chém người như chém chuối, thì mỗi một Tiên bóng đêm từ khi ra đời đến khi trưởng thành đều là kỵ sĩ hết!

- Nếu là vậy thì để em cố gắng!

Trái lại với sự nghi ngờ của Jane, Vera lập tức gật đầu, ma lực tụ tập lại trong tay. Cô sống đủ lâu cùng với Gatrix để hiểu chiến lực thực tế của con Goblin này đáng sợ đến nhường nào. Thứ duy nhất kiềm giữ hắn lại chỉ là thể xác yếu đuối rác rưởi này thôi.

- Trông cậy vào hai người nhé!

Không để cho Jane kịp hỏi han thêm, Gatrix đứng dậy, tay nắm đầu kia của sợi xích, phóng về phía Parabellum. Ngay lập tức, Vera cũng kết tay thành ấn, chỉ một ngón ra phía trước, nhắm thẳng mục tiêu là nữ huyết nhân.

- Hai kẻ quái thai này!

Jane thở dài, lầm bầm trong miệng, trước khi xốc lại tinh thần, xách kiếm chạy theo Gatrix. Cô không dùng thần thuật hỗ trợ khu trục tà linh nữa, mà ưu tiên vào những thần thuật bổ trợ như cường hóa bản thân, suy yếu đối thủ - hiệu quả của chúng cực kì nhỏ bé, có lẽ là do Parabellum có kháng tính rất cao.

- Cuối cùng các ngươi cũng hiểu rồi sao? Chạy trốn chỉ tổ phí công, mau mau lại đây chịu chết đi!

Parabellum nhoẻn miệng cười. Một tay của cô chỉ mũi gươm về phía trước, tay còn lại hất đầu gươm sang phía bên, đẩy khối thịt đang bị găm ở trên ra. Gatrix thầm đếm trong lòng, đây là lần thứ hai mươi tám Taara bị chặt thành nhiều mảnh kể từ khi hai bên giao chiến đến giờ rồi!

Ma lực tụ tập ở xung quanh Parabellum, dần dần sinh động lên thành một cơn bão lửa xoáy. Thấy vậy, nữ huyết nhân vội vàng giang rộng hai tay cầm gươm, xoay mòng mòng tại chỗ như một con quay vậy. Hai mũi gươm của cô nàng liên tục cắt nát không khí, tạo thành một cơn lốc của kim loại, cản lại sự hình thành của cơn bão lửa.

- Thần phạt!

Từ phía trên cao, Jane nhảy xuống, hai tay nâng thanh kiếm thập tự cao quá đầu. Trông cô lúc này y hệt một thiên thần hạ phàm, mang theo khí thế không thể cản, thề chém giết hết mọi tà ma trên nhân gian vậy. Hào quang tỏa ra từ Jane vô cùng chói lòa, càng khiến Parabellum không cách nào nhìn thẳng.

- Hừ!

Lần đầu tiên kể từ khi chiến đấu, Parabellum lộ ra biểu tình cực kì nghiêm túc. Cô vẫn duy trì trạng thái xoay kiếm, nhưng nhảy bật lên khỏi mặt đất, đón

đỡ thẳng lấy thế tấn công của Jane. Hai lưỡi gươm của Parabellum đập vào lưỡi kiếm thập tự, tạo nên một tiếng nổ khủng khiếp, bắn tung cả hai ra hai phía.

Jane đập lưng vào trần nhà, rên lên một tiếng trước khi rơi đánh rầm xuống bể xương người bên dưới. Còn Parabellum cũng bị đẩy văng xuống dính đất, ọc ra không ít máu đen. Thật buồn cười khi một kẻ tạo nên từ máu lại có thể nôn ra máu, có điều thực tế là vậy đấy!

- Là lúc này!

Gatrix quát to, phóng ra đầu còn lại của sợi xích. Đây là thời điểm Parabellum yếu nhất, không có lí do gì mà hắn không tranh thủ cả. Cơ hội này đuộc đem đến cho hắn là nhờ cả Vera lẫn Jane đã liều hết mọi thứ, nếu như Gatrix thất bại thì số phận của họ chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Parabellum, lúc này trên người vẫn còn đang bốc khói khen khét, dùng đầu mũi gươm xỏ một khối thịt, giơ lên đón đỡ. Ban nãy lúc cô nàng phanh thây Taara, đã để thịt rơi vương vãi khắp nơi, và chúng chưa kịp hồi sinh lại.

- Vãi cứt!

Gatrix không kịp giật sợi xích lại, đành trơ mắt nhìn đầu kia của sợi xích va vào Taara. Chiếc vòng đó chẳng nhất thiết phải bám đúng vào cổ tay hay cổ chân mới quắp lại, mà đâm xuyên vào bên trong khối thịt giống như thể nó là một làn khói vậy!

Từ góc nhìn của Vera, cô bỗng nhiên thấy Gatrix căng cứng toàn thân, mắt trợn ngược, mạch máu nổi hết cả lên. Con Goblin hít một hơi cực sâu, trước khi cong gập cả người lại, như thể đang chịu một nỗi thống khổ cực lớn. Bản thân sợi xích cũng bắt đầu xỉn màu đi, và xuất hiện những vết rạn ngang dọc trên bề mặt nó.

- Grao!

Gatrix gầm lên một tiếng, hai mắt tỏa ra ánh sáng hừng hực như nắng mặt trời. Sức mạnh lan tràn khắp toàn thân hắn, khiến cho Gatrix nhớ lại lúc hắn bị Minas đồng hóa. Cơ thể này còn lâu mới sánh được so với trạng thái đỉnh cao của hắn, nhưng hiện tại vậy là đủ rồi.

Hóa ra sợi xích này hoạt động theo nguyên lý thẩm thấu - sức mạnh sẽ chảy từ đầu có nhiều về đầu có ít, cho tới khi đạt tới trạng thái cân bằng. Như vậy hai bên sẽ luôn luôn có trạng thái giống hệt nhau, ngoại trừ sinh mệnh, và lúc đó cuộc chiến sẽ là ai có kỹ thuật cũng như trí tuệ tốt hơn mà thôi.

Thông qua sợi xích, Gatrix cũng biết được cả hai bên sẽ không ai có thể tự ý phá hủy sợi xích này. Trạng thái ăn cắp sức lực này chỉ có thể ngừng lại trong hai tình huống, hoặc là có một người thứ ba tiến hành chặt đứt sợi xích, hoặc bản thân sợi xích tan vỡ do không chịu nổi quá trình trung gian.

Hắn lập tức lờ mờ hiểu ra dụng ý của kẻ đã đưa sợi xích này cho Jane. Giống như cô nàng từng nói, bột Bỉ Ngạn sẽ bị suy giảm tác dụng nếu như kẻ địch không dính đủ phấn, cũng như kháng tính của kẻ đó quá lớn.

Với sợi xích cào bằng này, Jane sẽ dễ dàng hạ thấp kháng tính của kẻ đó đi một đoạn, gia tăng thêm phần nào uy lực của bột Bỉ Ngạn. Hơn nữa do bị sợi xích ràng buộc, cả hai sẽ rất khó để tách xa nhau ra.

Chỉ có điều như vậy thì bản thân Jane cũng sẽ có nguy cơ bị dính phải thứ bột Bỉ Ngạn đó. Vậy nên cô nàng mới có thể được trao cho một món gọi là thần khí cũng không quá ngoa - hình nhân thế mạng! Gatrix ước đoán rằng thứ này có lẽ sẽ hoạt động giống như tấm bùa giáo hội mà Minas từng sở hữu, thay chủ nhân chịu một lần nguy hiểm chí tử.

Ngoài ra, con mèo tò mò mà Jane nói cũng khiến hắn nghi ngại. Cô ta hoàn toàn có thể dùng nó như một vũ khí tấn công diện rộng, và dùng hình nhân thế mạng để thoát đi nếu muốn. Bột Bỉ Ngạn và sợi xích sẽ giúp Jane đánh với kẻ địch cực mạnh, còn mèo tò mò là để giải tán đám đông.

Có thể nói, bất kể là ai đã trợ giúp Jane ở ngoài kia, thì kẻ đó chắc chắn phải có vốn liếng cực kì hùng hậu, cùng một tâm tư cực kì cẩn mật. Và điều đó càng khiến hắn nghi ngờ thêm thân phận của cô gái tóc vàng này! Rốt cuộc cô ta là ai mà có thể nhận được nhiều món đồ giá trị đến như vậy?

Nếu như Jane chỉ là một con tốt thí của giáo hội, được cử vào để thăm dò cầu may thì Gatrix khẳng định, cô nàng tuyệt đối không thể nào sở hữu nhiều món vu vật quý giá đến thế. Chẳng nhẽ cô nàng là con thân sinh của một thầy pháp hiền giả nào đó?

- Ngươi... mạnh hơn rồi!

Parabellum đứng dậy, lắc lắc tay chân. Thật khó để nhìn xem trên người cô ta có vết thương nào không, bởi toàn thân cô ta được cấu tạo từ máu đỏ mà! Chỉ thấy trên mặt cô ta tràn ngập nhiệt tình cùng hưng phấn, mắt khóa chặt lên Gatrix.

- Parabellum, Tiên bóng đêm, hân hạnh gặp mặt!

Cô nàng đan hai thanh gươm thành dấu thập trước mặt, rồi múa múa vài động tác như một lời chào, cũng như lời thách thức đến Gatrix.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Ký ức thất lạc

Đáp lại, con Goblin rút ra một lưỡi dao, cầm ngược nó trong tay, hơi khom người xuống vào tư thế chuẩn bị.

- Gatrix, Goblin, xin thỉnh giáo!

Không nói thêm bất cứ một lời dư thừa nào, cả hai lao vào nhau, tạo nên một cơn bão tiếng kim loại ngay lập tức! Hai thanh gươm của Parabellum bay múa, lượn nhào trong không trung, như uyên ương hồ điệp, sẵn sàng nhắm vào những chỗ trí mạng nhất trên cơ thể con Goblin.

Jane không khỏi líu lưỡi lại khi thấy Parabellum thật sự chiến đấu nghiêm túc. Bất kể là tốc độ, sức mạnh hay độ tinh diệu của chiêu thức của cô ta đều tăng thêm ít nhất ba phần, càng chứng tỏ ban nãy cô ta đã nương tay với bọn họ.

Không chỉ vậy, ngay cả con Goblin, kẻ mà cô coi là cục tạ, thư viện di động kia cũng đang đánh tay ngang được với Parabellum. Cần nhớ rằng sức mạnh Gatrix đạt được không phải là như Taara! Như hắn đã ngộ ra, sức mạnh của sợi xích là cộng tổng sức mạnh hắn và Taara lại, rồi đem chia trung bình cộng ra.

Thế nên Gatrix có mạnh mẽ hơn, thì cũng không thể nào mạnh được như Taara. Nếu coi Taara là một đấu sĩ cấp trung điển hình, thì Gatrix đâu đó vào tầm đấu sĩ cấp trung mới lên cấp. Bất kể là tốc độ hay sức mạnh đều kém Parabellum một đoạn.

Nhưng vấn đề là kỹ xảo chiến đấu của con Goblin quá tàn bạo! Phong cách của Gatrix từ trước đến nay luôn luôn là lấy công làm thủ, ép đối thủ phải chiến đấu theo tiết tấu của hắn. Điều này là hệ quả của việc Gatrix có thể dự đoán được trước hành động của đối thủ, qua đó tiến hành phản kích nhằm vào điểm yếu của chúng, buộc chúng phải hành động như hắn mong muốn.

Và đó cũng lại là một hệ quả khác của việc Gatrix sở hữu lượng tri thức vô cùng vượt trội, bất kể là chiêu thức tấn công, hay kinh nghiệm chiến đấu tích lũy lại. Gatrix không nhớ được chính xác những ký ức này đến từ đâu, song hắn biết phải làm gì trong thời điểm nào.

Đơn cử như chuyện hắn luôn tìm cách duy trì khoảng cách cận thân với Parabellum, rồi dùng thế tấn công như vũ bão khiến cô nàng rối tay rối chân không biết làm sao. Đặc điểm của hai thanh gươm Parabellum là chúng có độ dài tương đối, bằng nửa thân người cô ta.

Với chiều dài như vậy, lưỡi gươm này sẽ phát huy tác dụng tốt nhất khi được chém ở khoảng cách đâu đó tầm giữa cho tới đầu mũi gươm. Theo nguyên lý cánh tay đòn, thì đó sẽ là khoảng phát lực tốt nhất của thanh gươm.

Trong khi đó, vũ khí của Gatrix là một con dao tầm rất ngắn, ước chừng một bàn tay của Gatrix mà thôi. Lưỡi dao ngắn có nghĩa là Gatrix buộc phải tiến vào khoảng cách da chạm da với đối thủ, và vô hình chung đó cũng là điểm phát lực kém nhất của một thanh gươm.

Còn lưỡi dao thì không có khái niệm như vậy. Ngoại trừ phần ngay sát tay cầm thì đúng là vũ khí nào cũng sẽ có điểm phát lực kém nhất ở đó, còn đâu bất cứ chỗ nào trên lưỡi dao đều có thể phát huy sát thương tốt hơn gươm rất nhiều.

Gatrix thò tay nắm lấy cổ tay của Parabellum, chặn lại ý định dùng gươm cắt ngang thân hắn. Tay kia hắn cầm ngược lưỡi dao, chém ngược về phía cổ Parabellum, để rồi bị chặn lại bởi động tác dựng thẳng gươm của cô.

Vấn đề ở chỗ, hắn chém lên phần gần đầu của mũi gươm, tức là rất xa khỏi tay nắm. Nguyên lý cánh tay đòn là một con dao hai lưỡi. Nó không chỉ giúp cho phần mũi gươm có được lực cắt tốt nhất, mà còn khiến cho phần đó, nếu như chịu lực, sẽ trả lại phản lực lớn nhất lên cổ tay!

Chỉ thấy Parabellum bị bức cho sống gươm tì thẳng lên trán, lún cả vào một đoạn, máu tươi chảy tung tóe. Vậy mà Gatrix không hề dừng lại! Dường như hắn biết rõ kết quả đạt được sẽ phải là như thế, bởi ngay khi chém xong, Gatrix ngựa không dừng vó, tiếp tục thúc một đầu gối lên ngực Parabellum, khiến cô ta ngã loạng choạng ra phía sau.

Gatrix định đuổi theo, gia tăng thêm chiến quả thì một luồng kiếm khí phóng tới. Nhát chém này mạnh tới nỗi, dù còn cách hắn một đoạn, Gatrix đã cảm nhận được da mặt có dấu hiệu nứt toác ra. Con Goblin không thể không dừng lại, đứng nghiêng người, chân trước khuỳnh xuống, chân sau thẳng lên, chuẩn bị đón đỡ.

Hắn xoay xuôi lưỡi dao lại, che ngang trước mặt, tay kia tì lên sống dao làm điểm tì. Chất lượng của Hồng Trần đủ cứng để chặn lại đòn này, còn độ sắc bén thì lại là chuyện khác! Đó cũng là lí do Gatrix chưa hề chém lên trên người Parabellum, dù hắn có thừa cơ hội để làm điều đấy.

Chừng nào mà Gatrix chưa bộc lộ ra bí mật lưỡi Hồng Trần không đủ sắc để chém rách da thịt một đấu sĩ cấp trung, thì Parabellum còn phải chơi theo luật của hắn. Trên thực tế, toàn bộ thời gian ban nãy của Gatrix chỉ đơn giản là thăm dò, và tìm cơ hội cướp đoạt thanh Bellum trên tay cô ta!

Tại sao lại là Bellum mà không phải Pacem, và Gatrix thật sự phân biệt được hai thanh sao? Đầu tiên, Gatrix có thể nhận diện được hai thanh này, một phần vì Parabellum đã giới thiệu chúng ngay từ đầu, một phần khác là bởi phong cách chiến đấu của cô nàng. Về cơ bản, cho dù phong cách một kiếm sĩ hai tay là gì, thì vai trò của hai thanh gươm cũng sẽ có xu hướng khác biệt.

Một thanh sẽ đóng vai trò chủ công, và một thanh thì dùng để phòng ngự. Chỉ có trong những tình huống mà võ sĩ có thể ép đối thủ toàn bộ mà kẻ địch không có cách nào phòng ngự, thì lúc đó kiếm sĩ mới sử dụng cả hai thanh vũ khí để chiến đấu. Còn trong một trận đánh thông thường, thì sẽ có một thanh vũ khí luôn nằm ở gần thân để phòng ngự, và chỉ dùng một thanh khác để mở đầu giao tranh.

Thoạt nhìn thì hai thanh Pacem và Bellum khá giống nhau, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra một số điểm khác biệt. Pacel có lưỡi ngắn và bề ngang

rộng hơn Bellum, cho phép nó có khả năng hấp thụ lực tốt hơn và tránh bị đánh bay. Trong khi đó, Bellum có kết cấu mảnh và dài, tạo điều kiện thuận lợi để lực chém phần gần đầu mũi gươm được cường hoá lên tối đa.

Tất nhiên kết cấu như thế có lợi cũng sẽ có hại! Pacem được thiết kế để có thể chặn đòn một cách hữu hiệu, thành ra nếu dùng để tấn công thì nó sẽ hơi vướng víu. Pacem vẫn có sát thương, song không thật sự tối ưu, ít nhất là so với Bellum. Còn Bellum do có lưỡi mảnh, nên nếu dùng để chặn đòn thì thanh gươm sẽ có xu hướng bị đánh bật đi, gây ngộ thương như chơi.

Chính vì thế, mục tiêu ngay từ ban đầu của Gatrix là nhắm tới thanh vũ khí có sát thương cực lớn này. Trình độ của Gatrix áp đảo hoàn toàn Parabellum, và hắn có thể phòng ngự bản thân một cách thoải mái nhờ Hồng Trần. Thứ hắn thiếu là sát thương, do đó Bellum có thể giúp hắn dễ dàng chém thủng lớp phòng ngự của Parabellum.

Và cơ hội đó đã tới! Gatrix dùng mu bàn chân hất thanh gươm dài gần bằng người hắn lên, thò tay nắm lấy cán gươm, rồi chém một nhát nhanh như chớp về phía Parabellum. Bỗng nhiên con Gatrix cảm thấy một lực kháng cự cực lớn đến từ bản thân thanh gươm, cùng với đó là Parabellum đã xông tới, Pacem quét ngang trước mặt.

Gatrix bất đắc dĩ phải buông bỏ Bellum ra, thối lui về phía sau. Trong quá trình này, thanh Hồng Trần trên tay trái hắn vô tình quẹt phải cẳng tay của Parabellum. Đây không phải là hành động Gatrix mong muốn, mà nó đến từ sự hậu đậu của Parabellum thì đúng hơn. Có vẻ như việc bị đánh tối tăm mặt mũi như này đã khiến nữ Tiên bóng đêm có phần nào đó tức giận.

"Bỏ mẹ rồi!"

Gatrix thầm nghĩ trong lòng, cho tới khi hắn nhận ra máu tuôn ồng ộc từ cẳng tay Parabellum, như thể hắn vừa dùng dao rọc giấy để chọc thủng một cái túi căng mọng nước vậy! Ngay cả Parabellum cũng sững sờ trước kết quả này. Cả hai bọn họ cứ đứng im đấy, trố mắt nhìn vết thương của Parabellum chảy ra cả đống máu, cho tới khi cô nàng đưa tay lên vỗ vào miệng vết thương.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy một lớp máu màu nâu đen phủ lên trên miệng vết thương, chặn lại máu tươi chảy ra. Trên cơ thể vốn đỏ tươi thuần khiết của Parabellum, giờ xuất hiện một mảng màu đen vô cùng xấu xí và ghê rợn nơi cẳng tay. Gatrix đoán rằng cô nàng giờ ắt hẳn sẽ phải nổi điên rồi đây.

Nhưng không! Parabellum bỗng nhiên ngẩn người ra, hoàn toàn quên mất cô đang ở trong một trận chiến sinh tử, với phần bất lợi thậm chí còn nằm ở phía bên mình.

***

Trong mắt Parabellum, cô không thấy mình đứng ở trong căn phòng rộng rãi này nữa, mà đang nằm trên một chiếc bàn đá.

Xung quanh cô là rất nhiều người, đội mũ trùm đen, đang lầm rầm tụng xướng một cái gì đấy. Phía trên đầu cô cũng là một người mặc áo choàng kín mít. Kẻ đó đưa tay lên vuốt mặt cô, rồi nói:

- Giờ ngươi sẽ là kẻ canh giữ phòng tắm! Không được để bất cứ ai xông vào trừ phi có chỉ lệnh!

Cô gật đầu, không nói bất cứ câu nào.

***

- A a a a!

Parabellum đột ngột hét toáng lên, hai tay đưa lên ôm đầu trong sự bất ngờ của bốn người còn lại. Cô ta gầm lên.

- Những kẻ xâm nhập đều phải chết!

Nói xong, Parabellum xách hai thanh gươm lên, chạy băng băng về phía Gatrix. Con Goblin thở dài, nhảy vọt lên không trung, lộn qua đầu nữ huyết nhân, không quên thò tay vẽ một vết cắt cực dài trên lưng cô ta. Cùng với máu tươi tuôn ra, là sự điên cuồng của Parabellum tiếp tục tăng cao!

***

- Lisa!

Cô quay đầu lại. Phía sau cô là một chàng trai với vẻ mặt không quá đẹp, nhưng vuông vắn và phúc hậu. Anh ta mang theo cái nhìn say mê mà cô rõ hơn bất cứ ai, bởi đó cũng chính là ánh mắt của cô khi nhìn lên "người ấy".

- Có chuyện gì thế David?

- Em thật sự không muốn bỏ trốn với anh sao? Toà thành này điên hết cả rồi! Ngày nào cũng có người mất tích! Chủ nhân thì cứ im lặng. Tình hình tiếp tục như vậy sẽ khiến tâm lý mọi người sụp đổ mất!

Cô mỉm cười, đưa tay lên búng vào trán của David.

- Thằng ngốc này, phải gọi là chị chứ! Tôi đáng tuổi bà nội anh luôn rồi đấy, nói bao lần rồi! Chưa kể, anh quên rằng ai là người đã cưu mang chúng ta sao? Nếu không có chủ nhân, có lẽ chúng ta đều đã chết đâu đó nơi đầu đường xó chợ rồi! Thế nên anh muốn trốn cứ trốn, tôi sẽ ở lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: An nghỉ nhé

- Nhưng...

- Nào nào David! Đừng có như một đứa trẻ khóc nhè nhiễu mẹ như thế! Anh không nhớ rằng tôi là ai sao?

Cô kết thúc câu một bằng một cái ngước cằm đầy tự mãn, rồi gồng bắp tay lên để khoe ra sự rắn rỏi. Tộc Tiên bóng đêm chưa bao giờ sợ nguy hiểm. Ngay từ khi lọt lòng, họ đã phải đương đầu với vô số những hiểm họa khác xung quanh để tranh giành một vé sinh tồn bên dưới lòng đất rồi.

Rất khó để những sinh vật trên mặt đất tưởng tượng được cuộc sống bên dưới lòng đất tàn khốc đến như thế nào. Tài nguyên cực kỳ hữu hạn, tới mức không có bất cứ chủng tộc nào, cho dù hùng mạnh tới đâu, có thể duy trì được tộc đàn số lượng lớn.

Những sinh vật dưới lòng đất sẵn sàng mở ra một trận chiến mà người mặt đất chỉ có thể nói là núi thây bể máu, tất cả chỉ vì một hồ nước nho nhỏ. Không có logic, không có đạo lý ở dưới lòng đất, tất cả mọi chuyện đều phải dùng nắm đấm để nói chuyện!

Mối quan hệ giữa cha mẹ và con cái chỉ như trò đùa! Nếu như con non khi sinh ra không thể tự đứng vững trong vài ngày, thì cả đàn sẽ bỏ nó lại, và khi đó nó chắc chắn là miếng mồi ngon cho các chủng tộc khác xung quanh.

Ngay cả khi lũ trẻ con có thể cưỡng ép bản thân trưởng thành, thì chúng cũng chỉ có một đoạn thời gian rất ngắn được ưu tiên chia sẻ thức ăn. Còn tiếp sau đó, hoặc là chúng phải tự lao ra ngoài kia để kiếm ăn, hoặc chết đói vì không còn được ban đồ ăn cho.

Trong cái hoàn cảnh khắc nghiệt đó, mỗi một cá thể Tiên bóng đêm đều vô cùng cường hãn và khát máu là chuyện rất dễ hiểu. Nếu như họ không thể tự xây dựng lên được một lớp rào chắn xung quanh trái tim mình, thì một ngày nào đó, chính đồng tộc của họ sẽ đâm chết họ từ phía sau!

Tất cả vì một ngụm nước!

***

Gatrix đang rơi vào một trạng thái hết sức tiến thoái lưỡng nan. Đối thủ trước mặt hắn đã chịu vô số vết chém ngang dọc, máu tươi đang chảy ra rả rích như một quả bóng cao su bị xiên thủng vậy. Vấn đề ở chỗ là mỗi lần bị thương, cô ta lại càng trở nên điên cuồng.

Để đổi lấy thêm càng nhiều vết thương... vào những vị trí vô thưởng vô phạt!

Gatrix có thể khẳng định, Parabellum đang tìm cách để bị hắn chém trúng! Biểu hiện của cô nàng càng điên cuồng, thì vị trí cô nàng chịu vết thương càng ít nguy hiểm. Mỗi lần họ lao vào nhau, là Parabellum lại tìm cách đưa cơ thể lên để quẹt vào đầu mũi dao của hắn.

Con Goblin khẳng định, đây không phải là hành động của một kẻ phát điên, mà là sự tổn thương đã được tính toán trước. Một mặt, hắn muốn tiếp tục kéo dài trận chiến này, để xem rốt cuộc Parabellum đang giấu cái gì trong túi.

Nhưng mặt khác, Gatrix lo rằng nếu như Parabellum chịu tổn thương là vì một mục đích lật kèo, thì Vera sẽ gặp nguy hiểm. Hiện tại hắn là người duy nhất ở đây có thể dứt điểm Parabellum. Một khi Gatrix bị tổn thương quá nặng tới mất đi khả năng hành động, thì ba cô gái còn lại chẳng khác nào dê béo trước miệng sói.

Hơn nữa, mối liên kết đi mượn giữa hắn và Taara cũng bắt đầu suy yếu dần, khi miếng thịt đang tìm cách giằng khỏi sợi xích để quay trở về bản thể. Bản thân sợi xích cũng không thể chịu được việc trung gian sức mạnh này lâu thêm được nữa, khi trên thân nó đã hiện ra quá nhiều vết rạn rồi.

***

- Không sao chứ cô bé?

Lisa đang nằm sõng soài trong một đống đổ nát, trên người chịu vô số vết thương, thậm chí còn rơi cả một phần nội tạng ra. Cô vừa trải qua một trận tử chiến với con thằn lằn gai, và kẻ thắng, thật đáng buồn, lại không phải cô!

Trong lúc Lisa đang nhắm mắt lại, chờ đợi vận mệnh tới đón mình đi, thì con thằn lằn bỗng nhiên bị thổi bay đi bằng một dòng năng lượng sáng quắc, nhẹ nhàng như một trò đùa. Phía đằng xa xa, có một người mặc áo choàng màu vàng với diềm được dát vàng nhìn vô cùng sang trọng đang đứng.

Tay người này giơ cao giữa không trung, vẫn còn khói và ma lực chưa kịp tiêu tán hết trong không khí quanh quẩn xung quanh bàn tay ấy. Khi thấy đã

không còn nguy hiểm gì, người đó bước tơi gần cô, rồi cúi xuống nhìn.

Đó là một Tiên nhân, giống Tiên ánh sáng, cao quý và thượng đẳng, không phải loài đê hèn mạt hạng như cô. Ông ta mỉm cười, chìa bàn tay ra trước mặt Lisa.

***

Gatrix hít một hơi, tích tụ năng lượng bên trong cơ thể. Hắn chồm tới Parabellum, lách người qua trái phải để né đi hai nhát chém đến từ hai bên của cô ta, rồi xoay dao chém vài nhát lên cẳng tay của Parabellum. Bị phế đi cánh tay, cô nàng lập tức buông bỏ vũ khí, há miệng định cắn lên cổ Gatrix.

- Chết!

Đúng lúc này, Gatrix quát to! Ánh mắt của hắn cũng thay đổi, tràn ngập khí thế hủy diệt. Con Goblin nhích người ép sát vào cơ thể Parabellum, khiến người hắn bị dính không ít thứ máu lỏng bám bên ngoài cô ta.

Hắn nâng đầu gối, thúc một cú vào bụng Parabellum, khiến cô ta cong gập người xuống. Kế tiếp, hắn dùng một tay nâng cằm Tiên bóng đêm lên, để lộ nguyên phần cổ thon dài ngập trong máu của cô.

***

Shazam mang cô trở lại lâu đài, rồi tìm cách chạy chữa cho cô. Rất nhiều loại thuốc quý giá mà cô chỉ có thể được nghe kể trong những câu chuyện ở dưới lòng đất, giờ đây được Shazam rót như thể chúng là một món đồ vô giá trị nào đó lên người cô!

Tại sao ông ta lại làm như vậy? Chẳng phải Tiên bóng đêm và Tiên ánh sáng ghét nhau ra mặt hay sao? Rốt cuộc vì lý do gì mà Shazam lại muốn cứu cô đến như thế cơ chứ? Mỗi ngày trôi qua của Lisa lúc đó, là uống thuốc và tự đặt ra vô số câu hỏi như thế cho bản thân.

Shazam muốn thân xác của cô? Thực ra đây không phải là chuyện hiếm hoi gì ở dưới lòng đất! Những kẻ yếu sẽ phải nương nhờ kẻ mạnh hơn, và giao dịch thân xác là điều diễn ra thường xuyên như cơm bữa ở những trại tập trung tạm bợ nơi đây.

- Lấy thân báo đáp?

Shazam trố mắt ra khi cô đưa ra đề xuất ấy. Ông ta cười phá lên, ôm bụng cười ngặt nghẽo, tay vỗ liên tục lên đầu gối, như thể đó là một câu chuyện gì đấy rất hài hước vậy. Tuy nhiên lúc đó Lisa lại cảm thấy chưng hửng và tồi tệ kinh khủng.

Hóa ra là trong lòng Shazam vẫn còn khinh thường giống loài dơ bẩn Tiên bóng đêm! Cô không kìm nổi nước mắt, cho tới khi được một chiếc khăn mùi xoa mềm mại, thơm phức hoa xoài chấm lên hai bên má.

- Ta xin lỗi! Là ta đã quá vô duyên rồi! Đừng khóc nữa cô nhóc! Ta cứu cô, vì ta có thể. Chẳng phải đây là chuyện đương nhiên trên cõi đời này sao? Người mạnh hơn bảo vệ kẻ yếu, kẻ yếu phụng sự ân nhân mình. Có điều cô không cần phải suy nghĩ gì. Ta không cần bất cứ một sự báo đáp nào từ cô cả. Cứ việc rời đi nếu muốn, bất cứ khi nào!

...

Nhiều năm trôi qua, giờ cô đã là trưởng hầu nữ của tòa thành. Dưới uy quyền của Shazam, cùng với thực lực và sự nỗ lực của mình, không một ai dám nói xấu điều gì về cô nữa, như cái cách mà người ta từng sỉ nhục đồng tộc của cô.

Thật khó có thể tin, nhưng cô phát hiện ra cô không chỉ có một người theo đuổi! Bọn họ đều là những là chàng trai trẻ đáng yêu, một vài người rất hợp khẩu vị của cô, song cô đều tìm cách chối từ hoặc hòa hoãn mối quan hệ đó lại.

Tất cả trong trái tim cô lúc này chỉ còn là hình bóng một vị Tiên nhân với mái tóc vàng dài óng và gương mặt hiền từ đầy tri thức mà thôi... Thật ra cũng không hẳn! Lisa mỉm cười tự giễu trong lòng. Bất chợt cô nhận thấy cô sắp va phải một vật cản nào đó!

Ngay lập tức Lisa thu hồi tâm thần, giương mắt nhìn xem rốt cuộc là kẻ nào dám to gan chắn đường mình. Chẳng lẽ kẻ này không sợ tối nay cô bắt đi cọ toàn bộ nhà tắm sao?

- Xin chào, quý cô Lisa!

- Chậc, là cậu sao, David!

Lisa khẽ thở dài trong lòng. David không có ngoại hình xuất sắc, nói năng thì ấp a ấp úng, chứng tỏ hoặc là anh ta có bệnh tật về cách phát âm, hoặc nhân cách anh này hơi bị yếu. David được cái cần cù chăm chỉ, và khá tỉ mỉ nên hiếm khi gây ra những rắc rối lùm xùm gì.

Tất cả ấn tượng trong lòng cô chỉ có vậy! Lisa thầm nhủ một lần nữa trong lòng. Cô khẽ đặt tay lên ngực như một phản xạ vô thức, vuốt ve trái tim đang nhảy loạn nhịp của mình, miệng hỏi lại David.

- Đúng vậy, là tôi thưa quý cô Lisa! Thật vui vì cô vẫn còn nhớ tên tôi! Hôm nay dọn vườn, tôi tìm thấy một đóa hoa dại này. Vốn dĩ những bông hoa này sẽ đem đi vứt, nhưng tôi nhận thấy nó rất đẹp, giống như chính cô vậy, thế nên...

Để nói ra được một câu này, David đã phải lắp bắp không biết bao nhiêu lần, mồ hôi tay rịn ra khắp trán, mũi với cổ. Cô bật cười nhẹ khi thấy cái bộ dạng này của anh chàng, rồi hỏi đầy tò mò.

- Thế bông hoa đó đâu?

David lấy từ phía sau lưng ra một đóa hoa. Lá của nó có màu đen nhánh như nhung, nhưng trong nhụy hoa lại là màu vàng tươi như ánh mặt trời. Một bông hoa hết sức kỳ lạ, song Lisa ngay lập tức có cảm tình với nó. Chuyện này thật sự khó hiểu... giống hệt như gã đàn ông đứng trước mặt cô vậy!

- Nó thật đẹp! Tôi cảm ơn nhé!

- Nếu... nếu vậy... tôi còn có... việc! Tạm biệt!

Vội vàng ném lại vài câu xong, David quay lưng bỏ chạy, chân vắt lên vai cứ như bị ma đuổi. Chỉ có điều đôi tai đỏ rực của anh chàng đã bán đứng chính chủ nhân của mình rồi! Cô lại một lần nữa bật cười, nhưng một giọng nói vang lên từ hành lang phía sau lưng cô đã lôi Lisa về thực tại!

- Ồ Lisa đấy à! Lại đây, uống thử loại trà mà ta mới pha xem!

***

Gatrix lạnh lùng đưa con dao qua cổ họng Parabellum, tạo nên một vết rách sâu tới nửa tiết diện cổ của Tiên bóng đêm. Máu tươi tuôn ra xối xả, thấm ướt toàn bộ nửa dưới của Gatrix. Máu ấm nóng, tanh tưởi như thể vừa được lấy ra từ cơ thể.

Đúng lúc này, hai mắt của Parabellum trở nên thanh minh hơn bao giờ hết! Tiếp sau đó, nó chuyển sang một sự phẫn nộ không thể tả, giống như muốn chứng kiến toàn bộ thế giới phải bị nhấn chìm trong sự hủy diệt vậy!

Nhưng chẳng còn chút sức lực nào đọng trong nó cả! Nhát chém của Gatrix quá đỗi chí mạng, và tất cả những gì nó còn có thể làm lúc này là đổ sụp xuống, chờ đợi vận mệnh vuốt lên đôi mắt của mình.

Nó không cam lòng!

Nữ huyết nhân dùng toàn bộ sức bình sinh, nắm lấy bàn tay của Gatrix. Miệng nó ọc ọc ra tiếng gì đó, song chỉ còn máu tươi phun ra mà thôi. Nó chỉ tay vào một góc của căn phòng, rồi nhìn thẳng vào mắt Gatrix, mang theo hàm ý cầu xin mãnh liệt!

- Ta hiểu rồi! An nghỉ đi, Lisa!

Câu cuối cùng này, Gatrix ghé sát vào tai của nữ huyết nhân để thì thầm. Hắn dư sức dựa vào khẩu hình để đoán được Lisa muốn nói gì, và đó cũng là lí do vì sao Tiên bóng đêm tìm mọi cách để mấp máy môi.

Nghe thấy thế, toàn thân Lisa đột nhiên rã rời, rồi tan dần thành máu loãng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 289: Phòng tra tấn

Lisa không để lại quá nhiều trăn trối. Đây là chuyện tất nhiên, chẳng lẽ các bạn còn hi vọng một người bị cắt đứt cổ có thể kể chuyện dài cả tiếng chắc? Thông qua đọc khẩu hình, Gatrix chỉ biết được tên cô ta là Lisa, và ở phía cuối phòng có một căn phòng bí mật.

Còn về phần làm thế nào để mở cửa thì Gatrix không quá quan tâm. Hắn có Taara, vậy là đủ rồi! Cứ để cô nàng dùng búa đập nát tường, nếu đó là cạm bẫy thì cũng chẳng sao hết! Dù sao cũng chỉ là đau nàng không đau ta đúng không?

Mà khoan, cái tên Lisa nghe quen quen, hắn đã từng thấy một lần ở đâu rồi ấy nhỉ? Gatrix vắt óc suy nghĩ, lục lọi lại trong đống ký ức, cho tới khi hắn mò tới cuốn sổ nhật ký của người lau dọn David Copperfield.

Gatrix nhìn lại một lần nữa vũng máu. Chỉ hi vọng mọi chuyện đều là trùng hợp!

- Anh phát hiện ra điều gì sao?

Hai cô gái rưỡi chạy tới chỗ Gatrix - thú thực đó là một cảnh tượng cực kì kinh khủng! Taara mới ghép được hai chân vào thân, còn nửa thân trên từ phần ngực trở đi của cô nàng vẫn đang bay tới, nên nhìn Taara chẳng khác nào mấy con quái vật trong phim kinh dị!

- Ừm! Ban nãy lúc tôi tiêu diệt huyết nhân này, cô ta có chỉ về phía kia và nói đó là một căn phòng bí mật. Chúng ta không biết chắc đó có phải là một cãi bẫy hay không, thế nên nhờ cả vào cô đó Taara.

- Không vấn đề!

Toàn bộ cơ thể của Taara đã ghép trở lại hoàn chỉnh. Cô nàng nhấc cây búa lên, đưa tay vỗ ngực bồm bộp, tạo nên từng đợt sóng gợn khiến hai cô gái còn lại không thể không liếc nhìn vài lần. Nếu bàn về "sức chiến đấu đó", thì Taara quả thực là đè bẹp cả Vera lẫn Jane!

- Jane, cô có thể tinh lọc hết những bộ xương khô này không? Tôi muốn xem còn gì ẩn dấu bên dưới hai bể tắm này không?

- Để tôi!

Jane đứng dậy, giơ hai tay ra phía trước, mắt nhắm hờ. Từ hai bàn tay của cô nàng, ánh sáng thánh khiết chiếu ra, phủ lên những bộ xương khô. Bằng mắt thường cũng có thể thấy những bộ xương tan biến dần đi, cùng với đó là rất nhiều hình ảnh lờ mờ hiện lên.

Có già trẻ, lớn bé, nam nữ, nhưng tất cả bọn họ đều có chung một biểu cảm an tường, giống như người chịu đủ đau khổ, giờ mới được giải thoát vậy. Cho tới khi Jane niệm xong bài kinh cầu siêu, thì đã chẳng còn gì sót lại ở bên dưới bồn tắm rồi.

- Chẳng còn gì sót lại dưới đó cả!

Jane đứng trên thành bể, nhìn xuống. Trừ phi có thứ gì đó thật sự kẹt ở dưới ống thoát nước, còn không thì Jane khẳng định là cô không thể nhìn nhầm được. Mà cũng thật khó để nhìn nhầm, vì cả hai cái bể này đều trống trơn mà.

Gatrix không cam tâm, ném một quả cầu lửa nhỏ xuống miệng cống. Nguồn sáng ấy cứ đi mãi, cho tới khi hao hết ma lực và tan thành nhiều đốm vụn lân tinh nhỏ trong không khí. Quả thực là chẳng còn gì sót lại bên trong hai bồn tắm này rồi.

- Nhìn này!

Tiếng nói của Vera kéo Gatrix ra khỏi dòng suy tư. Hắn quay lại nhìn, và thấy hai thanh Pacem, Bellum nằm trên mặt đất đang hoen rỉ với tốc độ chóng mặt. Khi không còn năng lượng từ bể máu bảo vệ, hai thanh kiếm này bắt đầu bị thời gian xâm lược, trở lại với trạng thái chúng nên có.

- Đến cả chiến lợi phẩm cũng không để lại sao? Hi vọng cái cục sắt kia có giá trị, chứ từ lúc chúng ta vào cái thế giới này, toàn thấy đốt tiền chứ chả kiếm được đồng nào!

Gatrix thở dài. Tất cả những gì hắn kiếm được toàn đồ không rõ mục đích, dùng một lần, hoặc không dám lấy ra! Gatrix khẳng định nếu hắn mà rút cuốn giao ước với quỷ dữ ra, thì Jane sẽ trở mặt ngay lập tức! Tà khí mà nó tỏa ra đến hắn còn có thể cảm nhận được, chứ đừng nói là nhân viên thần chức chuyên nghiệp như cô nàng.

- Anh nghĩ đây là tiểu thuyết, nơi nguy hiểm và phần thưởng luôn tồn tại tỷ lệ thuận với nhau sao?

Vera chống nạnh nói lại. Gatrix nhún vai.

- Chắc vậy, dẫu sao không phải mỏ nào cũng có quặng, đá nào cũng có ngọc!

- Hai người nói gì vậy, tụi tôi chả hiểu gì cả!

Cả Jane lẫn Taara đều thộn hết cả ra. Một người thì từ nhỏ đã sống một cuộc đời thuần túy rèn luyện, làm gì có thời gian đọc các loại sách vở giải trí khác. Người còn lại... có thường thức chắc là ngang trẻ con quá!

- Bọn tôi nói nhảm linh tinh mà thôi, đừng quá bận tâm! Giờ thì chúng ta tiến vào "căn phòng bí mật" nào!

Taara xoay búa, nện vỡ mảng tường, trong khi ba người còn lại núp từ đằng xa, phòng xem có cơ quan nào được kích hoạt không. Quả nhiên ngay khi Taara phá tường bằng vũ lực, một cột sáng năng lượng lập tức bắn ra, nuốt chửng toàn thân cô nàng luôn.

- Tôi ổn!

Tất nhiên là cô ổn rồi! Ba người còn lại thầm nghĩ trong lòng. Chỉ thấy Taara lúc này toàn thân bốc khói mù mịt, cháy khét lẹt như vừa bị nướng qua lửa vậy. Cường độ cơ thể của cô ta tương đương với đấu sĩ cấp trung vận đấu khí, tức là nếu nó chiếu trúng Vera hay Gatrix thì thôi xong!

- Để đảm bảo an toàn, cứ để tôi đi mở đường trước! Khi nào thấy an toàn, tôi sẽ gọi mọi người xuống.

- Vậy cũng được!

Gatrix gật đầu. Taara mang theo một ngọn đuốc, bắt đầu dò dẫm bước xuống bên dưới bậc thang. Một lúc sau, tiếng của cô nàng vọng lên.

- An toàn, mọi người xuống đây đi! Cẩn thận bậc thang hơi trơn đó!

Ba người nhìn nhau, rồi bước xuống cầu thang. Gatrix đi ở giữa, vừa đi vừa ngắm nghía kiến trúc trong thông đạo này. Không có công tắc nào được giấu ở phía sau tường cả, chứng tỏ cơ quan mở cửa sẽ phải nằm ở nơi khác, hoặc thậm chí là không tồn tại!

Con Goblin cúi xuống, nhặt một cục đá lên. Thoạt nhìn thì nó giống hệt đá thông thường, nhưng Gatrix rất nhạy cảm phát hiện ra thứ đá này có vấn đề! Trọng lượng của nó nhẹ hơn hẳn so với một khối đá khác có kích thước tương đương.

Đừng quên rằng Gatrix đã chiến đấu khá nhiều bên trong tòa thành, và hắn cũng đã nhặt không ít đất đá xung quanh lên để ném vào người kẻ địch. Nếu coi những viên đá đó là vật liệu xây dựng thông thường, thì chắc chắn thứ đá để làm nên cánh cửa này không phải đất đá phổ thông.

Hắn nhắm mắt, thử dùng ma lực thăm dò bên trong viên đá. Kết cấu của nó phức tạp đến kinh người mà lại mang theo một màu sắc trật tự phi tự nhiên, chắc chắn là một sản phẩm nhân tạo chứ không thể nào là do thiên nhiên hình thành.

Những mô hình pháp thuật này hắn biết, đó là một dạng vật chất giả kim có khả năng hóa thành trạng thái phi vật chất khi kích thích đúng mã khóa. Dựa vào kết cấu của các vòng phép thuật, cộng với rất nhiều các phép tính toán loằng ngoằng rắc rối, Gatrix niệm chú.

Đó chỉ là một câu thần chú đơn giản, thắp lên một nguồn sáng soi rọi vừa đủ. Thế nhưng kì lạ làm sao, khi viên đá bỗng nhiên rơi xuyên qua bàn tay Gatrix, cho tới khi rơi ra xa khỏi phạm vi vùng sáng thì lại vật chất hóa trở lại, tạo nên một tiếng bộp dưới mặt đất.

- Cái gì thế?

- Tôi nghĩ tôi biết cách để mở cánh cửa này đúng phương pháp rồi. Chúng ta phải sử dụng một phép thuật chiếu sáng với cường độ tương đương bốn merapane... thôi bỏ đi, nói chung là phải có một cường độ ánh sáng phù hợp, thì cánh cửa này sẽ trở nên phi vật chất và để người ta đi xuyên qua!

- Ồ!

Hai cô gái lắng nghe xong, chỉ biết thốt lên một tiếng miễn cưỡng. Thấy vậy, Gatrix bèn bổ sung thêm.

- Đây là một phát hiện rất quan trọng đấy! Cánh cửa này không chỉ yêu cầu ma lực để mở, mà cần phải có độ khống chế ma lực ở mức rất cao nữa.

- Ý anh là... đây là căn phòng do Shazam tạo ra sao?

- Không biết được, vì nó cũng có thể là do đám tà giáo đồ tạo ra nữa chứ?

Jane lập tức phản bác luận điểm của Vera. Gatrix đồng ý.

- Cứ thử đi xuống là biết thôi!

Con Goblin vội vàng lên tiếng, để tránh Vera mất thời gian sa đà vào một trận tranh cãi nhảm nhí với Jane. Khi cả ba người bọn họ đi xuống, Taara đang đứng đợi sẵn ở cuối cầu thang. Cô nàng chỉ tay về phía sau lưng.

- Chỗ kia toàn là dụng cụ tra tấn thôi, nhưng hình dạng của chúng kỳ lạ lắm!

Gatrix hơi ngẩn người, rồi rảo bước nhanh tới phía trước. Đập vào mắt hắn là một căn phòng không quá lớn. Chỉ có điều khắp trên ba mặt tường của căn phòng treo la liệt hằng hà sa các loại dụng cụ khác nhau. Tuy hình dạng của chúng khác nhau, song mục đích thì đều là để gieo rắc nỗi đau lên người kẻ khác.

Ở trên mặt đất có ba chiếc bục. Dựa vào hình dạng, Gatrix đoán rằng chúng dùng để giữ cho nạn nhân đứng trong một tư thế cố định, mông chổng về phía trước, tay và đầu bị khóa chặt. Chân của nạn nhân sẽ bị buộc lại ở tư thế quỳ, rất phù hợp trong các trò chơi tình dục nặng đô, hoặc chỉ đơn giản là ấn dấu sắt nung đỏ lên mông.

Như đã nói, cường độ thể chất người Avalon khá là mạnh mẽ, thế nên việc đóng dấu một nô lệ bằng dấu sắt nung rất ngớ ngẩn, khi họ muốn thì chỉ việc lột miếng thịt ấy đi và chờ cho cơ thể hồi phục lại. Có thể sẽ có sẹo, có thể không, nhưng chắc chắn là không bám dai dẳng.

Với những người mạnh mẽ hơn, thì họ còn có thể tự lành phần da bị nung sắt đỏ, chứ đừng nói tới việc phải cắt thịt để xóa hình xăm ấy đi. Thế nên Gatrix khá là chắc nếu có dùng dụng cụ nung nóng, thì nó cũng chỉ để tra tấn là chính.

***

Gã sải những bước dài nhưng khoan thai trên hành lang tràn ngập chất nhầy màu đen. Giống như Gatrix, mỗi bước chân của gã cũng khiến sinh thể màu đen lui tránh, giống như dân đen nhường bước cho lãnh chúa vậy.

Gã có một hình thể khổng lồ, đô con chắc nịch, bọc trong một bộ đồ ôm khít toàn thân. Không rõ là gã kiếm đâu ra bộ đồ này, nhưng quả thực nó rất vừa vặn với gã. Phục sức này tuy màu mè, song nó lại tạo nên cho gã một khí thế sang trọng và quyền uy khó tả.

Người đẹp vì lụa, cấm có bao giờ sai!

Gã bước lên những bậc thang tầng hai, thong dong như một con sư tử đi giữa bầy cừu. Chẳng còn thứ gì có thể gây nguy hại cho gã được nữa - tất nhiên đấy là gã nghĩ thế thôi! Tự tin bành trước là một con dao hai lưỡi, nó có thể khiến người ta có thêm sự dũng cảm, nhưng cũng có thể đẩy chúng ta tới sự hủy diệt nếu như đánh giá quá cao sức mạnh của bản thân.

Qua tấm kính trên cửa sổ, gã nhìn thấy hình ảnh phản chiếu lờ mờ của mình. Mái tóc dài màu xanh biển phất phơ theo từng bước gã đi, tạo nên một vẻ

mềm mại hài hòa hơn cho cơ thể rắn chắc của gã. Ít nhất giờ gã trông giống một quý tộc hơn là kẻ lưu manh đầu đường xó chợ như lúc cạo trọc đầu.

- Cùng đi gặp lại những người quen cũ nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 290: Nhìn lại quá khứ

Gatrix có thể cảm nhận được chiếc Tưởng ký đang rung lên liên hồi, báo hiệu đây là một điểm giao ký ức quan trọng trong dòng thời gian. Đây là một hiện tượng rất hiếm gặp, bởi nó liên quan tới sợi dây thời - không và nhân quả bị rối ở điểm này cực kỳ mãnh liệt!

Ví dụ như nơi một vị bạo chúa sinh ra đời, người sẽ khiến cả thế giới giảm một phần mười dân số vì chiến tranh chẳng hạn! Hay là nơi một sinh vật tầng tám nào đó giác ngộ sức mạnh, thoát ra khỏi trói buộc của thế giới, trở thành sinh vật cấp vũ trụ.

Ở những điểm này, thời - không và nhân quả sẽ bị xáo trộn rất mạnh, và đó cũng là lí do tại sao mà ở những nơi thánh nhân đắc đạo, học một lại rất dễ để vỡ ra mười. Tương tự như những vùng địa linh nhân kiệt, một khi đã đản sinh ra bậc vua chúa thì cũng sẽ rất dễ có nhiều đời vua chúa khác xuất phát từ nơi đó.

Tưởng ký nhắc nhở là một chuyện, nhưng việc phát hiện ra hầm ngục tra tấn này cũng khiến Gatrix có phần ngứa ngáy. Shazam tỏ ra là một người hết sức khả kính và đạo mạo, thế nên một căn phòng như này sẽ cực kỳ mâu thuẫn với hình tượng của lão.

Đáng lý Gatrix sẽ liệt nơi đây là một trong những lựa chọn để sử dụng Tưởng ký, song hiện giờ thì hắn chẳng còn lí do nào để không dùng ngay tại chỗ. Gatrix lập tức móc chiếc hộp gỗ ra. Tử khí bên trong hộp khiến Jane không khỏi nhăn mày.

- Đây là tà vật gì vậy?

- Ồ không, nó là một loại gỗ mọc ở nghĩa địa, cho nên hút nhiều âm khí quá thôi. Thứ này sẽ giúp tôi có thể nhìn lại quá khứ, để xem rốt cuộc đã có chuyện gì diễn ra ở bên trong căn phòng này thôi. Đừng lo, tôi sẽ chỉ ngẩn người một tẹo rồi quay lại ngay ấy mà!

- Khoan! Thứ này có thể dùng cho nhiều người không?

- Rất tiếc, chỉ có người cầm nó mới có thể sử dụng, thế nên tạm biệt nha!

Gatrix không kịp cho Jane phản bác, vội vàng kích hoạt Tưởng ký. Ngay tức khắc, thời gian trở nên ngưng đọng lại! Gatrix biết rằng đây không thực sự là thời gian bên trong căn phòng ngưng đọng, mà dưới ảnh hưởng của Tưởng ký, tâm trí hắn đang hoạt động nhanh hơn vô số lần.

Một sợi dây tạo nên từ thứ khói màu vàng cam rất đẹp mắt xuất hiện trước mặt hắn, trôi một cách lững lờ từ bất định tới vô tận! Hắn biết đây chính là dòng thời gian được Tưởng ký hình tượng hóa để giúp mình dễ hình dung hơn, chứ thực chất thời gian là một khái niệm mô tả sự phát triển của sự vật chứ nào có dạng dòng chảy như thế này!

Hơn nữa, đây cũng chỉ là dòng thời gian bên trong phạm vi căn phòng, chứ nếu nó là dòng sông thời gian thực sự, thì chiếc Tưởng ký trong tay hắn còn thiếu nhiều lắm mới có thể truy cập vào được. Bên trên dòng thời gian đó, Gatrix thấy một số điểm hơi sáng, và có một điểm cực kỳ sáng, cũng là điểm cuối cùng theo dòng thời gian này, trước khi bình lặng trở lại.

- Để xem rốt cuộc cô muốn nói gì nào!

Gatrix thò tay, chạm vào điểm sáng đó. Lông tóc hắn liền dựng ngược hết cả lên, giống như thể hắn bị hút vào một cái ống cống đang thoát nước vậy. Cảnh tượng này diễn ra rất nhanh, và khi Gatrix hoàn hồn lại thì hắn đã quay trở về căn hầm ngục rồi.

Chỉ có điều cảnh vật và không khí trong căn phòng không còn giống với lúc hắn rời đi nữa! Hầm ngục lúc hắn tìm tới là một nơi bỏ hoang nhiều năm, tràn ngập mùi cũ kĩ của rêu mốc và bụi, cũng như thiếu đi sự ấm áp mà người sống để lại.

Còn căn phòng này thì sinh động và sáng sủa hơn rất nhiều. Trên vách tường có gắn rất nhiều cây đuốc đang cháy hừng hực, khiến cho ánh sáng lan tỏa khắp phòng. Trên chiếc ngai lót nhung êm ái là một người đàn ông, với mái tóc vàng dài và đôi tai nhọn vô cùng đặc trưng.

Ông ta đang mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình rất thoải mái, ngồi ngả ngớn bên trên chiếc ghế, tay cầm ly rượu đỏ, mắt nhìn về thứ gì đó đằng sau lưng hắn. Gatrix chỉ đang nhìn lại một sự kiện đã diễn ra trong dòng thời gian, chứ không phải là quay ngược thời gian.

Vậy nên sự tồn tại của hắn sẽ chẳng gây ra bất cứ ảnh hưởng nào lên những chuyện đã diễn ra, cũng như quá khứ không thể nào để lại tác động lên chính hắn. Tưởng ký là một đồ vật thần kỳ, nhưng nó cũng có những giới hạn riêng của mình.

Gatrix quay về phía đằng sau. Trên hai chiếc bục cố định đang buộc hai cô gái, toàn thân trần như nhộng, một trắng trẻo, một tím tím. Bọn họ đều mang

theo vẻ mặt đờ dại vì sung sướng, xung quanh là gần chục người đàn ông, cũng trần truồng, đang tìm cách để giao phối với họ.

Không một người nào trong số hai cô nàng tỏ ra khó chịu hay kinh tởm, mà họ chỉ đang tìm cách để hưởng thụ màn hoan lạc nguyên thủy này. Từ miệng của gần một tá con người, chỉ toàn thốt được lên những lời tục tĩu, những tiếng gằn, tiếng rên sung sướng, hay tiếng thở hổn hển mà thôi.

- Cảm ơn chủ nhân đã ban ơn!

- Sướng quá chủ nhân ơi!

- Hừ hừm haa....

Trong lúc nhất thời, toàn bộ căn phòng chỉ tràn ngập một thứ mùi dâm mỹ ô uế. Tất nhiên như đã nói, Gatrix chỉ có quyền "nhìn", chứ hắn không thể thật sự ngửi hay lắng nghe bất cứ âm thanh nào trong căn phòng này.

Ngay cả những câu thoại, hay mùi vị trong không khí, đều là do bộ não của Gatrix tự tưởng tượng ra, để lắp vào trong khung hình này cho phù hợp. Nó khá giống với cách chúng ta xem những bức tranh khiêu dâm vậy, chỉ có điều cơ sở dữ liệu của Gatrix thì cực kì khủng khiếp mà thôi.

Thật may là ở trạng thái này, Gatrix không có thực thể. Điều đó có nghĩa là hắn không còn bị ràng buộc bởi tầm mắt của một sinh vật dạng người, mà sử dụng ý thức để nhìn sự việc diễn ra bên trong căn phòng.

Tức là Gatrix có thể bắt gọn từng cử động trên người bọn họ, rồi giải mã ra những âm thanh hay mùi vị mà hắn không cách nào nếm được. Chứ nếu đây là cơ thể của một con Goblin, thì việc bỏ lỡ thông tin là điều khó có thể tránh khỏi!

Đột nhiên Shazam đứng phắt dậy, trên gương mặt tràn ngập phiền muộn và phẫn nộ. Lão vung tay lên một cái, và cả đám người hầu bên dưới lập tức bị chặt bay hết cả đầu. Gatrix nhận thấy có một lưỡi dao gió xé rách không khí, cắt ngang qua người những kẻ xấu số, trước khi tan vào không trung chứ không hề va đập vào tường đá.

- Vậy ra đây là sự ghen tị! Nó cũng là một phần của yêu sao? Ghen tị sinh ra từ lòng chiếm hữu đối với bạn tình.

Lão triệu hồi ra một cuốn sách, ghi chép hí hoáy vào trong đó. Thế rồi Shazam nhẹ nhàng bước tới chỗ T"ara, đưa tay lên vuốt ve gương mặt lấm len đất bẩn và nhiều thứ chất lỏng sền sệt tanh tưởi màu trắng.

- Thân ái, em vẫn ổn chứ?

- Đương nhiên rồi, chủ nhân! Chỉ cần là một mệnh lệnh của ngài, cho dù đó có là núi đao biển lửa, em cũng không từ!

- Lòng trung thành của em đã được xác nhận! Giờ em muốn làm gì?

- Thưa chủ nhân tôn kính, nếu như câu hỏi của ngài là một mệnh lệnh, thì em chỉ muốn quay trở về tổ ấm của chúng ta trong vườn thượng uyển, và mãi mãi được phục vụ ngài thôi!

Lão tháo gông xiềng cho T"ara ra, rồi dắt cô nàng rời khỏi căn phòng. Một luồng sáng chiếu xuống bên trong căn phòng, thiêu trụi toàn bộ những cái xác nằm la liệt trên mặt đất. Đồng thời từ dưới mặt đất, một trận pháp cũng dần dần sáng lên.

Trận pháp này có họa tiết rất phức tạp, khô cứng, kết hợp với thứ ánh sáng đỏ lờ mờ càng khiến nó trở nên quỷ dị và tà ác hơn hết thảy. Từ trong pháp trận, từng dòng từng dòng máu bay vọt lên, hóa thành những chiếc xúc tu đỏ ngòm, xâm lược vào bất cứ lỗ nào trên người Lisa.

Khung cảnh xung quanh hắn bắt đầu tối dần - dấu hiệu chứng tỏ Tưởng ký chuẩn bị cạn sạch nhiên liệu. Hắn vẫn lẳng lặng chứng kiến mọi thứ cho tới khi bị đẩy ra khỏi dòng thời gian, khi trên người Lisa xuất hiện thêm càng nhiều mạch máu đỏ nổi khắp toàn thân.

Hắn biết pháp trận này có tác dụng gì. Thứ này cần dùng tinh huyết của rất nhiều sống làm nguyên liệu, ngưng tụ lại thành một loại huyết năng, rồi cưỡng ép chèn vào trong cơ thể vật chủ. Huyết năng sẽ dần dần ăn mòn cơ thể, và biến vật chủ trở thành một huyết nhân.

...

Đúng như Gatrix đã nói, hắn chỉ đi có một tẹo, chưa tới hô hấp thứ ba thì đã quay trở lại hiện thực rồi. Một cơn mệt mỏi từ tận đáy linh hồn hắn ập tới, khiến Gatrix không thể không ngã gục xuống. Vera nhanh tay đỡ lấy người hắn, còn chiếc Tưởng ký thì rời khỏi tay Gatrix, lăn lông lốc trên sàn đất.

Nó đã sử dụng tới giọt nhiên liệu cuối cùng, chính thức trở nên vô dụng.

- Anh không sao chứ Gatrix?

Gatrix không cách nào đáp lại được. Nhìn trộm quá khứ, dù chỉ là mượn sức của Tưởng ký, cũng đặt một gánh nặng rất lớn lên linh hồn hắn. Gatrix có cảm giác hắn lại vừa già đi cả chục tuổi, trong lòng trở nên mỏi mệt và tĩnh lặng đi rất nhiều!

Đột nhiên Jane móc ra một chiếc nấm, bóp vụn nó trong tay! Qua khóe mắt, Gatrix nhìn thấy một quả cầu năng lượng đen ngòm đang về phía hắn, và tích tắc tiếp theo, hắn cùng Vera đã nằm ở góc phòng, phía trước là Jane.

- Ngưng đọng thời gian?

Hai tiếng nói vang lên cùng một lúc! Gatrix lập tức bật cười!

- Lâu lắm không gặp, Cyrax!

- Lâu rồi không gặp, Gatrix!

Từ phía trên cầu thang, một người đàn ông bước xuống, trên mặt tràn ngập khinh thường và tự mãn. Trên đầu ngón tay gã vẫn còn những tia lửa điện màu đen nổ tanh tách.

- Trông anh có vẻ không được ổn cho lắm nhỉ?

- Cảm ơn đã quan tâm! Cuộc sống mà, luôn biết cách tung những cú đấm tối tăm mặt mũi dù chúng ta có muốn hay không? Nhìn cậu cũng ngon lành đấy, sa được chĩnh gạo nào à?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 291: Quân tiếp viện

Trời mưa tầm tã. Cơn mưa bất chợt như người làm vườn xách chiếc bình tưới cây của mình, rót những dòng nước mát lành lên cánh rừng nguyên sinh bên dưới kia. Mỗi khi trời mưa như vậy, các sinh vật trong đầm lầy Shazam sẽ tìm những chỗ trú tạm thời, không tham gia vào màn săn giết như thường ngày.

Bởi vậy nên mặc dù hành quân dưới cơn mưa là một điều vô cùng tồi tệ, nhưng mười người cả nam lẫn nữ vẫn đang lầm lũi bước đi trong rừng. Trên người bọn họ khoác một bộ sắc phục thống nhất, trùm dài từ đầu tới chân.

Những chiếc áo choàng này được dệt nên từ một loại vải đen đã được ngâm qua dầu liệm, khiến cho chúng có khả năng chống nước rất tốt. Ở trên lưng áo và trước ngực, có một biểu tượng chữ thập được thêu, dấu hiệu đặc trưng của giáo hội.

Không khó để đoán ra thân phận của mười người này! Họ chính là quân tiếp viện mà Drake cử tới, theo giao ước đầu tiên của bốn phương thế lực trên bàn đàm phán. Mỗi bên sẽ cử ra một đội bao gồm mười người tiến vào trước, và sau ba mươi ngày không có tin tức thì chiến lược sẽ được đẩy sang giai đoạn hai.

Tức là các bên dồn toàn bộ lực lượng có thể, tổng tấn công vào thế giới Shazam, cho tới khi phá bỏ hoàn toàn được kết giới bao xung quanh tòa thành này. Và mười người này thuộc về nhóm đầu tiên của phe giáo hội.

Tương tự, Sirius cũng cử mười đấu sĩ cấp trung kết thành một đề tiến vào Shazam. Phía bên kia, liên minh những người tự do đồng ý với hai giai đoạn của chiến lược thăm dò - tiến công này. Liên minh những người tự do là tên gọi của những kẻ nhỏ yếu hơn nhưng cũng muốn được chia một chén canh trong bữa đại tiệc này.

Cứ như thế, ba đội người, từ ba hướng khác nhau, tiến vào bên trong thế giới Shazam. Do sự đứt gãy không gian, thế nên vị trí xuất hiện của các đội sẽ có sự khác biệt khác nhau - theo như những gì hiệp hội người làm phép nghiên cứu và tiên đoán.

Đội của Calchas khá là xui xẻo, khi bọn họ bị đẩy ra tận rìa của thế giới, phải đi một quãng đường khá xa mới có thể tiến được về phía tòa thành. Trải qua nhiều lần tranh cãi, họp bàn, các thủ lĩnh đã thống nhất với nhau rằng Tòa thành cổ chắc chắn là nguồn cơn tạo nên sự dị thường này.

Chính vì thế, các tổ đội một khi đã tiến vào Shazam, sẽ có trách nhiệm hướng về phía tòa thành càng sớm càng tốt, để tìm cách hóa giải kết giới. Trận chiến thực sự lúc đó mới diễn ra giữa những con cá voi với nhau, còn lũ kiến hôi như bọn họ chỉ tìm được cách giữ mạng đã là tốt lắm rồi.

Trong số mười người này, Calchas được bầu làm thủ lĩnh. Anh ta là một thánh kỵ sĩ trẻ tuổi, đang trong giai đoạn sung mãn nhất, lúc nào cũng có thể cảm nhận được thánh quang sẵn sàng bùng nổ bên dưới cơ thể vạm vỡ của anh.

Calchas sử dụng vũ khí chính là một chiếc khiên thập tự, cùng một thanh búa tạ cán dài. Lý do rất thú vị khiến đội quân Thánh kỵ sĩ thời kỳ đầu hiếm khi sử dụng kiếm, là bởi đối thủ của họ không phải sinh vật sống!

Trong từ điển của giáo hội, thánh kỵ sĩ là chính nghĩa chém tan hết thảy mọi gian tà khỏi thế gian, mà không phải là thanh gươm và lá chắn bảo vệ giáo hội. Thế nên thánh kỵ sĩ sẽ không sử dụng các loại lợi khí - tức vũ khí sắc nhọn vốn cực kì hiệu quả nếu đối thủ là động vật có máu chảy.

Thay vào đó, họ sử dụng các loại độn khí - tức là vũ khí có dạng nện, đập, lợi dụng sức nặng làm lực sát thương như búa hay chày. Đối thủ thật sự của thánh kỵ sĩ là những sinh vật bất tử, âm binh, oán hồn, tà ma, và những thứ này đều chịu ảnh hưởng rất thấp bởi vũ khí sắc nhọn.

Cứ thử cầm kiếm đâm vào một xương khô là hiểu! Trong khi đó chỉ cần một búa nện xuống, tà ma ngoại đạo gì cũng đi ngoài ra nước hết! Thế nên trong suốt một thời gian dài, hình tượng của các thánh kỵ sĩ bao giờ cũng là lưng đeo khiên, tay cầm búa, hông giắt kinh thánh để có thể sẵn sàng niệm chú.

Có thể nói, một thánh kỵ sĩ chẳng khác nào linh hồn của một tổ đội. Họ vừa có thể chiến đấu, lại vừa có thể kháng đòn, kiêm luôn hồi phục và cả thanh tẩy. Toàn năng như vậy, cho nên không khó để hiểu vì sao thánh kỵ sĩ đã và sẽ mãi là biểu tượng về sức mạnh của giáo hội.

Tất nhiên đã nói tới ngày xưa thì tức là bây giờ phải có sự khác biệt đúng không? Giáo hội là một con quái vật khổng lồ, thế nên chuyện "không va chạm với ai" là điều vô cùng hoang tưởng, đặc biệt là khi dã tâm của các đời Giáo hoàng cũng chẳng hề nhỏ!

Dưới sự ảnh hưởng của giáo hội, chủ nhân của một nước khi muốn đăng quang sẽ cần phải mời đại diện giáo hội tới làm lễ. Đương nhiên mọi thứ đều chỉ mang tính tượng trưng, song nó cũng có nghĩa là vương quyền đồng ý nhường thần quyền một bước!

Và để có được sự ưng thuận này, thì máu của hai bên đã đổ ra cũng không hề ít! Ngọn lửa chiến tranh trui rèn, buộc cho một phần các thánh kỵ sĩ phải buông bỏ cây búa của mình, luyện tập nhiều loại vũ khí mới có sức sát thương cực lớn lên sinh vật sống, để có thể chĩa mũi giáo vào chính đồng loại mình.

"Ý chỉ của thần cao hơn tất thảy!"

Trong đội ngũ của Calchas, toàn bộ thành viên đều là thánh kỵ sĩ, với chiến lực tương đương một đấu sĩ cấp trung. Đây là đội hình khá xa hoa, thường được dùng để đi tấn công vào một tòa thành bị quỷ ám, hay tổ chức tà giáo nào đó chưa thể triệu hồi hình chiếu của tà thần chẳng hạn.

Bản thân đội hình này cũng có sự khác biệt về vũ khí giữa các thành viên, giúp họ dễ dàng khỏa lấp những khuyết điểm của nhau trong nhiều loại tình huống khác nhau. Ví dụ hai thánh kỵ sĩ sử dụng kiếm thập tự hai tay kia chẳng hạn, bọn họ không cần bất cứ tấm khiên chắn nào, vì đồng đội sẽ che chở cho họ khỏi hiểm nguy.

Bên cạnh hai nữ kiếm sĩ, có hai cô gái khác sử dụng một loại đoản trượng khá giống với cây hàng nhái Mây Trắng trên lưng Drake. Tất nhiên chúng còn chẳng thể được gọi là hàng nhái, mà chỉ đơn là cùng một loại pháp trượng cầm tay dạng ngắn mà thôi! Bọn họ đóng vai trò tuyến sau sử dụng thần thuật hỗ trợ giao tranh, và khi cần thì vẫn có thể nâng khiên lên che đòn.

Tiếp đến là hai vị thánh kỵ sĩ có thân hình thậm chí còn cao lớn hơn cả người đội trưởng Calchas. Họ không mang theo bất cứ vũ khí nào, mà cầm hai nửa của một chiếc khiên thập tự khổng lồ trên tay. Lúc chiến đấu, họ chỉ cần chập hai mảnh khiên này lại, và một bức tường vững chãi sẽ được hình thành...

... để bảo vệ cho hai thương thủ phía bên trong đội hình. Hai người đàn ông này có hình thể khá thon gầy chứ không lực lưỡng như Calchas hay đội cầm khiên. Họ vác trên lưng những cây thương-kích với đầu nhọn và gắn thêm lưỡi câu để có thể dễ dàng chém thủng kẻ địch, rồi móc hết nội tạng của đối thủ ra.

Người cuối cùng trong đội hình là một cô nàng sử dụng hai chiếc móc câu cỡ lớn cầm trên tay. Một đầu của chúng được gắn xích, đầu còn lại quấn xung quanh cổ tay cô ta. Có thể tưởng tượng người phụ nữ này sẽ sử dụng những chiếc móc câu chữ T này để phế đi một kẻ địch từ xa, rồi kéo chúng lại cho cả đội "hoan lạc".

Mỗi một thánh kỵ sĩ đều đại diện cho sự kỷ luật tới kinh người, vậy nên dù rằng cả mười người này đều được tập hợp lại trong thời gian ngắn và chưa từng phối hợp cùng nhau, họ vẫn có thể tổ hợp nên một đội hình tạm gọi là nhìn được.

Khi Drake cầu viện từ phía Giáo hoàng, ngài đã ra lệnh chiêu mộ khẩn cấp, yêu cầu tất cả các nhân viên thần chức có chiến lực tương đương cấp trung lập tức tiến về phía Shazam, hội hợp dưới trướng của thẩm phán Drake, đồng thời coi Drake là chỉ huy tối cao lâm thời.

Trong số hàng chục nhân viên tụ tập về, mười người này đã được Drake chọn ra để làm đội thăm dò và cứu viện thánh nữ dự bị Jane Audrey. Thẩm phán Drake đã nhắc đi nhắc lại rằng đây là một nhiệm vụ cấp độ tuyệt mật, với ưu tiên cao nhất phải là bảo vệ bằng được thánh nữ, các vấn đề khác đều có thể bỏ qua.

Dù sao sau bốn mươi ngày, tứ phương thế lực cũng sẽ tiến hành tổng tấn công vào Shazam, không cần bọn họ phải tìm cách tranh công làm gì. Nhiệm vụ này của họ chỉ cần lấy an toàn làm chủ, công việc chính thức sẽ để đội quân thứ hai xử lý.

- Không biết thời tiết còn mưa bao lâu nữa?

Nữ kiếm sĩ bước đi phía trước lên tiếng, phá vỡ sự im lặng giữa cả đoàn. Thực ra thì không thể gọi cuộc hành trình của họ là "tĩnh lặng", bởi tiếng mưa nổ ầm ầm bên tai họ lớn tới mức như muốn át luôn cả tiếng người.

- Cố lên đi mọi người, chúng ta đã tiêu tốn năm ngày kể từ thời điểm xuất phát rồi. Đấy là tôi còn tạm giả sử thời gian giữa hai thế giới trôi với tốc độ tương đương nhau. Chúng ta cần phải tìm được thánh nữ càng sớm càng tốt, để tránh đêm dài lắm mộng!

Calchas xốc lại chiếc túi to bự bằng vải da chống nước trên lưng, lên tiếng đáp lời. Như đã nói, nhẫn không gian là một vật phẩm rất đắt đỏ, và không có lí do gì để giáo hội trang bị tận răng cho từng thành viên của mình như thế. Đặc biệt là khi đây là tổ đội thăm dò - thường là những đội có tỷ lệ chết cao nhất!

- Nhìn lũ quái vật dám khinh nhờn sinh mệnh tạo hóa này làm tôi ngứa ngáy quá! Hay là chúng ta dừng lại để thanh lọc chúng một chút?

Người phụ nữ dùng móc câu mỉm cười đề xuất. Trên mặt của cô ta không hề có bất cứ sự trang nghiêm hay thánh khiết nào, mà chỉ toàn là vẻ khát máu khó tả. Calchas cau mày, lập tức nạt lại!

- Đừng có quên nhiệm vụ của chúng ta là gì! Tìm được thánh nữ, rồi khiến cô ta bốc hơi khỏi thế gian! Không có thời giờ để chơi đùa linh tinh đâu!

- Là lỗi của tôi!

- Mặc dù sát hại một thánh nữ sẽ khiến chúng ta nhiễm lên tội danh không có cách nào bào chữa được, nhưng nếu đó là ý chỉ của thần linh, vậy thì chúng ta sẽ tuân theo!

- Ý chí của thần cao hơn tất thảy!

Ngay cả Drake cũng không ngờ được, là mười người mà ông ta sàng chọn kỹ lưỡng này, đều mang theo bất chính trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 292: Hai đội ngũ còn lại

- Anh Calchas, phía trước có một ngôi làng!

Nữ tu cầm kiếm sau một hồi thám thính phía trước đã quay trở lại báo cáo với cả đội. Calchas nghe xong bèn trầm ngâm.

- Cảm ơn Chị Misa! Có lẽ đó là do những người sống sót đã tạo nên một trại dã chiến lâm thời chăng? Chúng ta cần phải bảo trì cảnh giác, bởi chưa chắc đấy đã là một trại của "loài người", nếu như chư vị Anh Chị hiểu ý tôi!

- Dùng ý anh làm chủ, Anh Calchas!

- Đồng ý!

- Đồng ý!

Những người còn lại lần lượt lên tiếng. Riêng hai vị thánh kỵ sĩ vác khiên không nói lời nào. Bọn họ đến từ một quốc gia khác, và chưa thật sự thuần thục ngôn ngữ Malus. Hiện tại Calchas muốn giao tiếp với họ phải dùng cử chỉ và một số từ đơn Malus dễ hiểu thì mới có thể điều động họ được.

- Như vậy chúng ta hãy ghé thăm ngôi làng này một chút! Nếu như họ có đủ lòng hiếu khách, thì đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi một hôm ở đấy, ngày mai tiến thẳng tới tòa thành kia.

- Trong trường hợp bọn họ không đủ "thiện ý" thì sao?

Người phụ nữ cầm móc câu chen ngang. Calchas lạnh lùng đáp lại.

- Vậy thì chúng ta sẽ cho chúng đi sám hối trước mặt thần!

***

Như đã nói, do sự cong gãy của không gian, thế nên điểm xuất phát của các đội cũng hoàn toàn khác nhau. Ví dụ như tổ đội người mạo hiểm của Sirius chẳng hạn. Bọn họ xuất hiện ở vị trí cách tòa thành gần hơn là đội của Calchas.

Chỉ có điều trong cái may lại có cái rủi! Nơi bọn họ xuất hiện là tổ của một bầy Kiến Kim Cang. Tên của chúng là do những người còn sống sót đặt, bởi chúng sở hữu một lớp vỏ bọc cứng và sắc bén như kim loại vậy!

Chúng không có độc tố hay phương thức tấn công nào khác, ngoài việc dùng những chiếc kìm khỏe mạnh kẹp nát cơ thể con mồi, khá giống loài Cua Thép mà đội Gatrix từng gặp. Số lượng của chúng rất đông, và đặc biệt là chúng không biết sợ chết là gì!

Thế nên dù mười người mạo hiểm của Sirius chọn ra đều thuộc dạng cực kì sừng sỏ, chưa kể bọn họ có nhiều năm kinh nghiệm hợp tác, song vẫn đại bại trước bầy kiến! Cuối cùng, sau khi bỏ lại một nửa quân số, đội Sirius mới có thể rút được ra khỏi bãi chiến trường này.

- Chết tiệt! Đúng là xuất sư bất lợi mà!

Một cô nàng nhổ toẹt ngụm nước bọt xuống đất. Một bên mắt của cô đang bọc trong băng gạc thấm đầy máu đỏ, trên người cũng xuất hiện vô số những vết thương ngang dọc. Bọn họ chỉ vừa mới thoát khỏi trận chiến, cơ thể chưa kịp hồi phục hoàn toàn.

- Chưa gì đã toi mất năm người rồi, lại còn có cả đội trưởng trong đó nữa! Kỳ này chúng ta mà gặp hai đội kia thì chết chắc!

- Câm mồm đi Andree! Đừng có đem điềm gở lại đây nữa!

- Xì, tao chỉ nói sự thật...

- Câm mồm hết đi!

Một người đàn ông bực tức hét lên. Anh ta sử dụng một cặp song kiếm, và khả năng chiến đấu thì thật sự hung hãn! Ban nãy nếu như không phải người này mở một con đường máu, thì bốn người còn lại chưa chắc đã thoát được đi.

Tên của anh ta là Malphite, một đấu sĩ cấp trung. Ở cái thời kỳ loạn lạc này, nắm đấm ai to nhất, người đó có quyền. Và Malphite đã chứng minh thực lực của mình thông qua trận đánh ở tổ kiến, thế nên dù bốn người kia vẫn còn nhiều khúc mắc, họ chấp nhận tạm phục tùng Malphite.

- Hiện tại chúng ta đang cách tòa thành không còn quá xa nữa. Cái thế giới này chẳng khác nào địa ngục, vậy nên tao không hi vọng chúng ta sẽ tiếp tục ngồi ở ngoài này để bầy quái vật kia tấn công nữa. Thay vào đó, sao chúng ta không chui vào bên trong thành?

- Nhưng nhỡ đâu trong thành còn có những thứ kinh khủng hơn cả bầy quái vật ngoài kia thì sao? Tao không nghĩ là cái nhiệm vụ này lại đáng sợ đến như vậy! Mẹ kiếp, tầm này cho dù có là đấu sĩ cấp cao cũng chỉ có nước chôn thây ở đây thôi!

Người đàn ông tên Andree tiếp tục lên tiếng, đổi lại bốn cặp mắt tràn đầy chán ghét! Gã cung thủ vội vàng co đầu rụt cổ lại, không dám nói thêm câu nào.

- Andree nói không phải là không có lý, nhưng chúng ta là người mạo hiểm, làm gì có lí nào lại sợ nguy hiểm? Chúng ta né tránh rủi ro, chứ không bao giờ sợ hãi! Có đứa nào ở đây sợ chết không?

Malphite lừ mắt nhìn bốn người kia. Bọn họ lập tức lắc đầu, hô to những câu chửi tục thóa mạ, cốt để đẩy bản thân ra xa khỏi cái mũ "hèn nhát". Nhìn thấy đồng đội như thế, Malphite gật đầu hài lòng.

- Thế mới đúng là người mạo hiểm chứ! Mọi người đã nghỉ ngơi đủ chưa? Đủ thì chúng ta lên đường thôi! Chúng ta không biết hai đội kia đã đi tới đâu rồi, thế nên nếu chiếm được tiên cơ trước thì sẽ là một lợi thế cực lớn. Thử nghĩ mà xem, chúng ta chiếm được tòa thành, hớt hết phần ngon ngọt, rồi tìm cách hóa giải kết giới để ngài Sirius giải cứu. Cho dù không làm được, thì có một tòa thành để làm bàn đạp phòng thủ vẫn hơn là đứng một cách đần độn ở ngoài hoang dã đúng không?

- Mày nói có lí!

- Từ giờ mày sẽ là đội trưởng mới, tao nghe mày!

- Tao cũng thế.

Chỉ có Andree không nói câu nào, mà gật gù yếu ớt để tán thành. Thấy thế, Malphite đứng lên, tuốt hai thanh kiếm trên lưng ra.

- Như vậy, chúng ta vào thành nào!

Nói xong, gã bước đi một bước, và tan biến luôn trong không trung! Bốn người còn lại tỏ ra vô cùng kinh hoàng, đứng ngây ra không biết làm thế nào.

- Hình như... phía trước có gì đó thì phải?

Người phụ nữ chột mắt lắp bắp lên tiếng, sau một quãng thời gian im lặng đầy chết chóc. Cô ta nhặt một viên đá lên, ném vụt về phía trước. Ngay khi viên đá bay tới vị trí của Malphite, nó biến mất tăm, giống như rơi tõm xuống một vùng bí ẩn nào đó vậy.

- Cái này nhìn quen quá! Chẳng phải nó giống với cái kết giới bao quanh bên ngoài thế giới này sao?

- Có lý! Có lẽ đó cũng là lí do vì sao Malphite đi mà không thể quay lại nói cho chúng ta. Một khi chúng ta tiến vào, thì không thể nào ra được trừ phi phá hủy được vùng trung tâm!

Bốn người ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tòa thành cổ. Cuối cùng, bọn họ cắn răng, móc vũ khí ra.

- Đứng ở đây cũng chỉ tổ tốn thời gian! Lên thôi chúng mày, có gì anh em còn cứu nhau được, chứ mỗi đứa một ý thì có chết sạch!

- Ừm! Mày đi trước đi?

- Tại sao lại là tao?

Thế là cả hội lại tiếp tục cãi nhau ỏm tỏi thêm một hồi! Nhìn vào đây để thấy một tổ chức như Hiệp hội người mạo hiểm dù sao cũng chỉ là một tổ chức dân gian, tập hợp của nhiều kẻ mạnh nhưng ngang tàng.

Xét về tính tổ chức thì nó vẫn còn kém giáo hội nhiều lắm! Các thánh kị sĩ một khi đã nhận mệnh sẽ chỉ có phục tùng tuyệt đối, chứ không bao giờ có

những màn đấu khẩu như thế này. Từng giọt nước tuy rằng mềm mại, nhưng khi chúng ngưng tụ sẽ thành một khối băng đập tan mọi thứ.

Còn một nắm cát, dù có là cát vàng cát bạc thì vẫn sẽ chỉ là cát!

Sau một hồi tranh luận, cả bốn người bọn họ quyết định đi sánh vai nhau, cùng tiến vào trong kết giới. Đây không thể không nói, là một quyết định hết sức ngu si! Trong số bốn người này, có một người dùng vũ khí là cây chùy gai, một người dùng kiếm, một người dùng cung và một người sử dụng hai lưỡi dao.

Với đội hình này, người cầm chùy và kiếm cần phải đi trước nhất, để bảo vệ cho cung thủ đi phía sau cách vài bước. Sát thủ sẽ có trách nhiệm bảo vệ cung thủ trong trường hợp bị đánh lén bất ngờ, còn cung thủ sau khi thấy tuyến trước gặp giao tranh thì bắt đầu hỗ trợ hỏa lực từ xa.

Chứ nếu cả bốn người đi cùng nhau, thì khi gặp phải kẻ địch đứng chờ sẵn ở ngay bên kia bức màn kết giới, cung thủ và sát thủ sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Lực sĩ và kiếm sĩ có thể không gặp vấn đề, nhưng nguy cơ tổn thất thành viên là có!

Biết sao được, con người chưa bao giờ là một động vật lý tính! Có những lúc dẫu biết rằng đáp án đúng không phải đáp án đã chọn, song chúng ta lại cứ tiếp tục đâm đầu vào đáp án sai!

Thật may cho họ, là phía bên kia không có bất cứ một đợt sóng quái vật nào ùa tới, để bọn họ trở tay không kịp. Chỉ có duy nhất một bộ giáp kỵ sĩ đứng đơn độc trong nền trời đỏ quạch như sắp tận thế, phía dưới đất là xác của Malphite vẫn còn co giật!

- Mày là ai? Tại sao tấn công bọn tao?

Cả ba đội đã gặp qua nhau một lần ở bên ngoài thế giới, nhằm nhận mặt nhau để tránh "ngộ thương", theo lời giải thích của các thủ lĩnh. Song cả ba mươi con người này đều hiểu, việc cho bọn họ nhớ mặt những đội đối thủ chính là để quét sạch chúng khi tiến vào thế giới bên trong dễ dàng hơn.

Và trong trí nhớ của bốn người này, chẳng có ai mặc bộ giáp kỵ sĩ cả!

Bộ giáp không hề đáp lời người cầm chùy. Nó nhìn những giọt máu nhỏ tong tỏng từ trên đầu mũi thương của mình, sau đó lao vọt về phía bốn người mạo hiểm. Ngay lập tức, bốn người này quát to, kết thành một đội hình tạm thời...

...

... đội của Sirius, chết sạch!

***

Người xưa thường nói, thánh nhân đãi kẻ khù khờ. Trong số ba tiểu đội tiến vào Shazam, thì đội của người tự do chắc chắn là đội ngũ tệ hại nhất! Mười người bọn họ được chọn ra từ một màn tỷ thí chóng vánh giữa các thành viên, đúng với tiêu chí ai mạnh nhất người đó có quyền.

Chính vì thế, cả mười người này chẳng ai chịu ai, kẻ nào cũng muốn làm bố thằng khác! Đáng lý với cái đội ngũ như thế này, việc họ tiến được tới tòa thành đã là cả một kì tích! Ấy thế mà đội ngũ người tự do này thậm chí còn chẳng mất một ai luôn!

Đó là bởi họ xuất hiện ở ngay trước ranh giới bên trong Shazam! Đúng vậy, chính là cái kết giới mà tổ đội của Sirius đã tranh cãi ở phía trên kia đó! Và điều kỳ diệu hơn nữa là không một ai trong số họ gặp phải bộ giáp kỵ sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Đàm phán

Trong căn hầm ngục tối tăm đầy mùi mục nát, có hai đội người đang đứng đối mặt với nhau, giương cung bạt kiếm, như thể lúc nào cũng có thể lao vào tẩn nhau luôn vậy. Một bên là người đàn ông to lớn lực lưỡng, với khí chất cao ngạo không cách nào nhầm lẫn vào đâu được. Phía bên kia thì... toàn đàn bà với Goblin!

- Cậu quả thật biết cách chào hỏi người cũ đấy nhóc!

- Quá khen! Chỉ tiếc là anh không chết luôn thôi!

Bọn họ nhìn nhau, trong mắt toé lên ánh lửa, giống như có vô số đoá hoa lửa đang nở rộ trong không khí. Bất chợt một giọng nói vang lên, lắp bắp và tràn đầy bối rối:

- Cyrax? Anh đã trở thành cái thứ gì thế này?

Mặt Jane tái nhợt đi, trong khi Vera thì tỏ ra bình thản hơn. Một tay của cô nàng vẫn đặt trên vai Gatrix, sẵn sàng kéo giật hắn về phía sau nếu như Cyrax định làm động tác mờ ám nào đó. Gã khổng lồ nhìn bọn họ đầy khinh miệt, rồi giang dộng hai cánh tay ra, như thể muốn khoe ra cơ thể hoàn mỹ của mình.

- Quỳ xuống, lũ giòi bọ! Các ngươi không nhận ra được vẻ đẹp tối thượng trước mặt mình sao?

- Ờ ờ, cậu đã trở thành một chúa tể hắc ám, thật đáng mừng!

Gatrix nói câu này với giọng điệu bằng bằng, như thể nó chỉ là một điều nhạt nhẽo nào đấy. Điều đấy khiến Cyrax trở nên chưng hửng đi rất nhiều, và gã nắm chặt hai bàn tay lại!

- Ý anh là sao? Chẳng phải đây chính là thứ sức mạnh mà anh vẫn muốn hướng ta tới đó sao? Giờ ta đã đạt tới một tầm cao mới, ta không còn cần sự chỉ dẫn của anh nữa! Hãy nhìn ta đi, hãy nhìn thứ sức mạnh mà anh mãi thèm muốn này đi!

Cyrax há miệng cười to, bóng tối tích tụ thành từng tia điện màu đen, nhảy múa tung tăng xung quanh bàn tay của gã. Thế nhưng Gatrix cũng ngửa đầu lên trời cười lớn! Dù rằng tiếng cười của hắn lảnh lót như tiếng vàng anh, âm lượng cũng nhỏ hơn nhiều so với Cyrax, thế nhưng trong tai gã người khổng lồ, tiếng cười này bỗng chói tai hơn hết thảy!

- Câm mồm!

Cyrax ném một quả cầu năng lượng khác về phía Gatrix, song Jane đã dùng cây kiếm thập tự chém nó làm đôi, ngăn không cho gã làm tổn thương Gatrix mảy may. Cyrax nhìn Jane đầy căm tức.

- Cô lại tiếp tục phản bội ta sao?

- Chúng ta thậm chí còn chẳng là gì từ đầu để có thể nói là phản bội!

Jane đáp lại, trên mặt chỉ còn vẻ lạnh lẽo băng sương. Chỉ có điều trong lòng cô nàng lại đang cuộn trào sóng gió! Một phần là vì người đồng đội cũ giờ đã trở nên sa đoạ, rời xa khỏi ánh sáng ấm áp. Một phần khác...

- Cô đang tự hỏi vì sao mình không cảm thấy căm ghét kẻ đứng trước mặt mình đúng không?

Jane trố mắt nhìn con Goblin, miệng há hốc ra. Gatrix giơ ngón tay lên. Từ nơi đầu ngón tay của hắn, một đốm đen xuất hiện. Nó nhỏ xíu, lơ lửng cách ngón tay Gatrix một tẹo. Dù rằng đó là một viên cầu bóng tối, song không hiểu sao Jane lại có ảo giác rằng nó đang "toả sáng", một thứ ánh sáng màu đen!

Và đúng như Gatrix nói, cô không hề cảm thấy khó chịu gì khi nhìn thấy thứ bóng tối này. Nó giống như lúc cô nhìn vào một bầu trời đêm thôi vậy, thậm chí cô còn nhận thấy trong lòng bỗng trở nên phẳng lặng tới kì lạ!

- Về cơ bản, không phải bóng tối nào cũng đại diện cho tà ác và xấu xa. Tuy nhiên, ánh sáng và bóng tối khắc chế nhau là một phạm trù thuộc về bản chất. Thứ bóng tối nguyên thủy này, mặc dù chỉ mang theo một chút xíu góc cạnh, cũng sẽ đủ khiến ánh sáng thuần túy sôi trào rồi!

Nói đến đây, Gatrix liếc xéo Jane, hàm ý không cần nói cũng hiểu. Đến lúc này, cô nàng mới nhận ra mồ hôi đã rịn ra ướt hết trán từ bao giờ! Jane rất muốn há miệng nói một điều gì đó, song cuối cùng chẳng còn từ nào thoát được ra từ cổ họng cô cả.

Khi thấy Jane ngồi thụp xuống đất, trong mắt chẳng còn chút sự sống nào, Gatrix thở dài. Tiếp đó, hắn quay về phía Cyrax.

- Về phần cậu trai này, ta nghĩ chúng ta vẫn có thể nói chuyện được đúng không?

- Nói chuyện? Con sâu cái kiến, dám vọng tưởng đàm thoại với thần linh?

Cyrax trợn tròn mắt, hét to. Từ nơi gã đứng, bóng tối bắt đầu lan tràn ra, bủa vây về phía bốn người còn lại. Bóng tối bò trên mặt đất, bám lên trên tường, xâm lược trong không khí. Nơi nào thứ bóng tối này đi qua, ánh sáng lập tức lụi tàn, nhường chỗ cho thứ sức mạnh mới mẻ của vị lãnh chúa bóng tối này!

Tuy nhiên dù có cố gắng thế nào, thì thứ bóng tối của Cyrax cũng không thể tiếp cận được vào vòng tròn rộng cỡ năm bước chân xung quanh Gatrix đứng. Giống như một đám lính được ra lệnh đi khống chế một người, nhưng người này lại có cấp bậc cao hơn cả chủ nhân của chúng vậy!

- Thứ bóng tối này... thật yếu ớt làm sao!

Gatrix cười khinh miệt, búng viên cầu màu đen nhỏ xíu lên lĩnh vực của Cyrax. Chỉ thấy dù mang tính "bản nguyên", song khi tiếp xúc với bóng tối của Gatrix, thứ lĩnh vực màu đen đó của Cyrax bỗng nhiên co rúm lại, rồi bị nuốt chửng hoàn toàn.

Thoáng qua vài cái chớp mắt, căn hầm ngục đã trở lại trạng thái bình thường. Ngay cả những ngọn đuốc bị dập tắt cũng sáng bừng trở lại, nhờ vào ngọn lửa của Vera tạo ra. Trong hiệp đấu này, Gatrix đã thắng quá đẹp!

Chỉ có Taara và Vera đang đứng phía sau hắn mới hiểu được, Gatrix đã phải trả giá lớn tới thế nào để giành được một chút "hư trương thanh thế" này! Một nửa mảng lưng của Gatrix đã bị lão hóa hoàn toàn, nứt nẻ đầy những vết chân chim.

Dù không biết được rốt cuộc Gatrix đã tiêu tốn bao nhiêu năng lượng sống để làm màu, có điều Vera đó chắc hẳn không phải là một con số nhỏ! Trên gương mặt cô vẫn tỏ ra bình thản, như thể đây là chuyện tất nhiên, rằng phe họ nếu như đánh lên Cyrax thì chỉ có một tình huống duy nhất, đó là thắng tưng bừng!

Nhưng trên thực tế, ngón tay cô đã đâm nát lòng bàn tay lúc nào không hay! Ngọn lửa bao bọc bên ngoài bàn tay Vera, vốn chỉ dùng để gia tăng thêm khí thế, bỗng nhiên tỏ ra tác dụng bất ngờ khi chúng liên tục thiêu rụi toàn bộ những giọt máu rơi ra từ bàn tay cô, tránh cho Cyrax phát hiện ra điều dị thường.

- Thì sao chứ? Mọi chuyện trên đời này đều cần dùng bản lĩnh để giải quyết! Nếu như anh cho rằng thứ bóng tối của ta là yếu ớt, vậy thì đánh thử một trận là biết mèo nào cắn mỉu nào thôi?

Cyrax hậm hực đáp lại, song khí thế rõ ràng đã yếu đi rất nhiều. Gatrix nhận ra điểm ấy, nở ngay một nụ cười đầy thân thiện.

- Nào nào, ta mà là kẻ ngu xuẩn đến như vậy sao? Chúng ta đều đang bị kẹt trong một thế giới đầy thù địch, dựa vào nhau còn chẳng kịp, sao lại đi làm mấy chuyện nhảm nhí như nội đấu cơ chứ? Cho dù có mâu thuẫn, chúng ta cũng nên để dành cho tới khi thoát được khỏi nơi đây đã. Cậu thấy thế nào?

- Hừ hừ, ta mà cần phải nhờ tới các ngươi sao?

- Ai biết được chứ? Thêm người thêm trợ giúp, đến Sirius còn phải nuôi một đống miệng ăn đúng không?

Nói mất một lúc, Cyrax mới bắt đầu xuôi xuôi. Thực chất theo như Gatrix thấy, gã khổng lồ này đáng lý đã chấp thuận xuống nước ngay từ ban đầu rồi. Thật may là buổi đàm phán tạm thời thuận lợi!

Về phần Cyrax còn làm mình làm mẩy một lúc trước khi đồng ý... Gatrix nhìn lại bên trong nhẫn không gian của mình.

Hắn đã thu thập được ba loại vật phẩm rồi. Cứ chờ đấy, chưa tới phút cuối còn chưa biết ai cắn ai đâu!

...

Một khi đã xác nhận đồng minh, thì việc đầu tiên của hai bên là trao đổi tình báo. Do họ không còn là đồng đội, nên cả Gatrix lẫn Cyrax đều tìm cách loại bỏ đi những thông tin họ cho là không cần thiết!

Việc này sẽ dẫn tới những phán đoán sai lầm trong tương lai, song nó lại không thể tránh được! Bản tính ích kỷ, tham lam luôn là một tội nghiệt theo sát các giống loài trí tuệ từ xưa tới nay, và ngay cả các bậc đại trí đại năng cũng khó tránh khỏi cám dỗ này.

Thân phận của Taara không phải là một thông tin nhạy cảm gì, thế nên Gatrix lập tức mang nó lên bàn thảo luận trước. Sau khi nghe xong câu chuyện của cô nàng không đầu này, Cyrax nhướn một bên chân mày, nhìn Taara đầy chăm chú.

- Thật lạ! Càng nhìn cô, ta lại càng thấy thuận mắt! Cô có muốn làm vợ ta không?

Cả căn phòng bỗng trở nên tĩnh lặng trong thoáng chốc, trước khi nổ tung ra như một cái chợ vỡ!

- Ta không nghĩ lúc này thích hợp...

- Biến thái, thô lỗ, kẻ thù của phụ nữ!

- Thật ghê tởm!

- ...

Cyrax đón nhận những lời chỉ trích đấy đầy thoải mái. Gã giơ một bàn tay lên, treo trên miệng nụ cười khinh miệt.

- Từ xưa tới nay, người mạnh bảo vệ kẻ yếu, kẻ yếu phục tùng người mạnh. Chẳng phải việc cô ta phục vụ ta là chuyện tất nhiên hay sao?

- Ngươi nói ai yếu?

Taara gầm lên, xoay một búa đập về Cyrax. Đáng lý Gatrix có thể ngăn cản chuyện này, song hắn im lặng, quan sát diễn biến của trận chiến. Có đôi khi thể hiện một chút vũ lực cho đồng minh thấy sẽ hiệu quả hơn hàng giờ đồng hồ phí nước bọt thuyết phục họ đấy!

Chỉ thấy Cyrax bỗng sầm mặt lại, bóng tối tụ lại trên hai bàn tay. Gã đưa tay ra đấm vào mặt búa, tạo nên một tiếng trầm đục rung khắp cả căn phòng.

- Cậu không còn dùng Chấn động nữa! Chê nó yếu đuối quá à?

- Hừ, công pháp rác rưởi, không đáng lọt mắt ta!

Cyrax thu tay lại, trong khi Taara cũng thu búa về phía sau. Bằng một chiêu duy nhất, bọn họ đã tán đồng sức mạnh của phía bên kia rồi, không nhất thiết phải chiến đấu thêm làm gì. Gatrix thậm chí còn mỉm cười khi thấy Cyrax giấu bàn tay ra sau lưng.

Dùng tay không đỡ vũ khí sử thi, không ăn thiệt thòi mới là lạ!

_____

Người cứ gai gai, uống 2 viên Delcogen xong giờ thắt lưng đau dã man. Đậu má cia!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Thảo luận hướng đi

Gatrix đã bày tỏ thành ý bằng một thông tin tương đối giá trị, ít nhất là về mặt chiến lực. Dù sao thì nếu như có thể sở hữu một tấm khiên thịt bất tử và sức chiến đấu mạnh mẽ thì giá trị của đội Gatrix sẽ tăng lên rất nhiều.

Để tránh cho bản thân bị lép vế trong lần hợp tác này, Cyrax cần phải đưa ra một thông tin đủ nặng đô để phía Gatrix tán đồng. Vấn đề nằm ở chỗ, Cyrax không rõ thông tin nào là thông tin quan trọng đối với Gatrix.

Còn Gatrix lại biết rất rõ Cyrax đã làm gì, đúng hơn là đã có thể làm những gì! Cyrax không thể hiểu được Gatrix như cái cách mà con Goblin thấu hiểu Vera lẫn gã được. Đây là sự chênh lệch về trí tuệ quá nhiều, và cũng thật bất công khi so một kẻ mới sống được vài chục năm với một con quái vật sở hữu tri thức trộm cắp của thần linh phải không?

Dưới sự định hướng của Gatrix, cộng với bản chất của một kẻ "tự cho là thông minh", Gatrix biết chắc Cyrax cũng sẽ không tiến về bốn tòa tháp cao để giải phong ấn theo lời Shazam. Gã sẽ làm giống y hệt Gatrix, đó là khám phá toàn bộ lâu đài và những khu vực khác trước, rồi mới tìm tới manh mối được cho.

Đó là bởi những kẻ càng khôn ngoan, thì lại càng đa nghi! Không phải là kiểu hoang tưởng cả thế giới đều muốn hại trẫm, mà là do thói quen tự hỏi. Vì sao, để làm gì, do ai, ở đâu... những câu hỏi này không chỉ giúp các học giả xác nhận lại lý thuyết, chúng còn giúp họ tìm ra những ý tưởng mới để tiếp tục nghiên cứu bản chất của thế giới này.

Và như một lẽ thường tình, khi Gatrix hay Cyrax nghe thấy một kẻ kể trần thuật ra những việc cần làm, thì điều đầu tiên họ nghĩ tới sẽ là "Giả sử kẻ này nói dối thì sao?". Từ câu hỏi này, họ sẽ đi tới một câu hỏi khác là "Còn cách nào khác ngoài việc đi theo lộ tuyến đã được vạch sẵn này không?"

Hiển nhiên câu trả lời sẽ là khám phá toàn bộ các khu vực khác, ngoại trừ bốn tòa tháp cao! Chỉ có duy nhất trong một trường hợp là họ buộc phải lựa chọn hoặc đi theo chỉ dẫn hoặc tự tìm kiếm, đó là khi bị giới hạn bởi thời gian!

Đúng vậy! Hãy thử nhớ lại những lời của Shazam khi kể cho Gatrix và Cyrax mà xem! Lão ta không chỉ một lần ám chỉ rằng thời gian dành cho bọn họ còn rất ngắn, thế giới bên trong đang ăn mòn thế giới của lão v...v

Thế thì tại sao Gatrix và Cyrax đều không thèm quan tâm tới cái giới hạn đó? Giới hạn chỉ có giá trị, nếu như nó đủ mạnh để ép buộc người ta không được vượt qua nó! Một đứa trẻ nói với người lớn không được ra khỏi nhà, liệu người lớn có thèm quan tâm không?

Gatrix có rất nhiều bài tẩy để thoát ra khỏi cái đống cứt này, chỉ là hắn có muốn trả cái giá ấy không mà thôi! Gatrix biết hắn có gì, và hắn cũng biết Cyrax biết hắn có gì. Vấn đề ở chỗ, Cyrax có gì thì Gatrix không hề biết!

Và thông qua sự xuất hiện của Cyrax, Gatrix có thể xác nhận được tên khổng lồ này đã nhận được một loại sức mạnh nào đó cho phép gã thoát được khỏi thế giới này, hoặc gã cho rằng như thế! Cần biết rằng khoảng cách giữa tự tin và ảo tưởng có đôi lúc gần hơn chúng ta tưởng nhiều lắm!

Tuy nhiên trong trường hợp này, Gatrix tin rằng sự tự tin của Cyrax đến từ một nguồn đáng tin cậy. Và đó mới là điều làm hắn lo lắng nhất, bởi như vậy thì đối thủ của hắn lúc này có sức mạnh không thua gì một sinh vật tầng thứ sáu rồi!

Quay lại vấn đề của Cyrax. Hiện tại Gatrix đã "dọn" xong ba tầng của tòa thành, mà chẳng hề thấy bóng dáng của Cyrax. Như vậy tất cả những gì Cyrax có thể làm là khai thác xong tầng một, hoặc cùng lắm thì nhìn qua một lượt "vườn ngự uyển" trước khi quay trở lại tòa thành.

Đây cũng chính là thông tin hắn muốn moi ra từ Cyrax, bởi theo như lời Shazam nói, thì lão hẳn phải có một căn cứ nữa ở bên trong khu rừng.

Nhìn Cyrax mím môi, không biết nên bắt đầu từ đâu, Gatrix tự hỏi hắn có nên thúc gã khổng lồ này một chút để gã phọt ra thứ thông tin mà hắn mong muốn không. Đàm phán với một con gà chưa hẳn đã là buổi tiệc của loài sói, bởi nếu như đó là một con gà cứng đầu, giữ khư khư thông tin thì buổi đàm phán chỉ có nước đổ bể.

- Ban nãy anh nhìn thấy những gì vậy?

Jane đột ngột lên tiếng, phá vỡ sự im lặng. Vera và Taara ngớ người ra, sau đó sự giận dữ xuất hiện trên gương mặt của nàng Succubus!

- Giờ là lúc để hỏi những chuyện đó sao?

Jane hơi cúi đầu, trên mặt toát ra vẻ đáng thương như thể một con cún con bị chủ nhân quát mắng vậy. Đôi mắt của cô khẽ liếc về phía Cyrax. Tất cả những hành động này đều không thoát khỏi cặp mắt của Gatrix.

Quả nhiên là nữ sinh hướng ngoại mà! Gatrix mỉm cười nửa miệng, lên tiếng ngắt lời Vera.

- Được rồi, đấy cũng không phải là chuyện gì không thể nói! Chúng ta là người đề xuất hợp tác, thể hiện thành ý càng nhiều thì bên kia càng thoải mái đúng không? Chiếc hộp kia...

Gatrix vừa nói, vừa dùng phép thuật nhấc cái hộp rỗng lên, thu về trong tay. Cyrax hơi nhíu mày, nhưng không hề làm hành động ngăn cản gì. Gã chẳng còn cảm nhận được bất cứ một loại sóng năng lượng chấn động nào xuất phát từ nó. Đấy chỉ là, hoặc hiện tại là, một cái hộp gỗ thông thường mà thôi!

Gatrix vuốt ve đôi chút bề mặt của lớp gỗ, rồi cất nó vào trong nhẫn không gian. Làm xong những việc này, hắn tiếp tục giải thích.

- Thứ này ta chế tạo lúc mọi người không có mặt đông đủ, ngoại trừ Taara, thế nên để giải thích lại một chút. Tên của nó được gọi là Tưởng ký, là một loại thiết bị cho phép người cầm nó được nhìn trộm một đoạn thời gian bất kỳ đã diễn ra.

Ánh mắt của Jane và Cyrax hơi đổi, nhưng cũng chỉ đến vậy. Dòm trộm tương lai, hỏi về quá khứ là đặc sản của đội thầy pháp, và đó cũng không phải là một kỹ năng hiếm lạ gì. Tất nhiên nếu tính về kỹ thuật và kết quả có thể đạt được thì Tưởng ký cao hơn đội thầy pháp không biết bao nhiêu lần!

- Thiết bị này vừa báo hiệu ta rằng ở vị trí này có một điểm giao ký ức. Giải thích một cách ngắn gọn thì nó là nơi nhân quả bị rối loạn, do đã từng có một sự kiện nào đó diễn ra có ảnh hưởng cực lớn tới tương lai. Thế nên ta đã trở lại và thấy...

Gatrix đột nhiên im lặng, như thể đang suy ngẫm gì đó. Thấy vậy, không chỉ Cyrax, mà ngay cả Jane lẫn Vera đều tỏ ra vô cùng sốt ruột. Chỉ có Taara là vẫn bình thản, bởi vì cô nàng làm gì có đầu!

- Ở nơi đấy, ta một đám đàn ông đang lăng nhục hai cô gái, và Shazam ngồi kia xem bọn họ. Một người là Parabellum, chắc vậy, vì ta thấy cặp tai nhọn và tạng người cũng giống giống. Người còn lại... là T'ara! Sau đó Shazam đột ngột chém chết hết tất cả lũ đàn ông, ghi chép lại cảm xúc vào trong một cuốn sổ tay, rồi dắt T'ara về vườn thượng uyển, bỏ mặc Parabellum bị huyết hóa.

- Không thể nào?

- Hắn ta bị điên rồi sao?

Jane và Vera đồng thanh hô lên, trong khi Cyrax chỉ nhướn một chân mày. Gatrix lập tức liếc về phía Taara. Ban nãy khi quay trở lại thực tại, hắn đã kiểm tra bằng chính mắt mình, rồi dùng ký ức để so khớp với hình ảnh T'ara thực tế trong quá khứ. Kết quả cho thấy, đây là hai người khác biệt.

Thế nhưng Gatrix vẫn phải thử! Sự tồn tại của Taara là một bí ẩn, và nếu cô ấy là cái xác của T'ara thì mọi thứ sẽ trở nên hợp lý hơn nhiều lắm. Chỉ tiếc rằng Taara vẫn ngây ra như phỗng, chẳng hề có vẻ gì là giật mình hay phản ứng mạnh cả.

- Tiện thể thì... hãm hiếp là gì vậy?

Gatrix thở dài. Hắn biết chuyện sẽ là như này mà, nếu không thì biểu hiện của Taara đang quá mức trấn định rồi. Tuy nhiên Gatrix cũng không muốn đầu độc tâm hồn cô nàng chưa lớn này, thế nên hắn lựa lời giải thích.

- Đại khái là một bên làm chuyện rất xấu, rất tệ hại với bên còn lại. Đặc biệt là bên kẻ xấu lại dùng vũ lực để ép bức nạn nhân, theo cách này hay cách khác nữa!

- Hả? Nói vậy thì chúng chẳng phải là kẻ xấu xa, đáng bị đánh đòn rồi sao?

Taara giận dữ xoay xoay cây búa, nện một cú lên sàn nhà, tạo nên tiếng nổ chát chúa. Vera và Jane đồng thời gật đầu, trên mặt tràn đầy quyết tâm - thật hiếm thấy khi hai cô nàng cùng đồng ý một vấn đề!

- Đúng vậy, kẻ này chắc chắn là kẻ thù của mọi phụ nữ trên toàn thế giới! Nếu như gặp lại, chúng ta phải đánh cho linh hồn lão ta tan ra từng mảnh mới được!

- Khoan đã! Thứ quá khứ mà anh nhìn thấy có đáng tin không? Hay nói đúng hơn, lời của anh có đáng tin không?

Trái với tâm tình xúc động của ba cô gái, Cyrax chỉ thẳng vào vấn đề đầy lạnh lùng. Tất cả những gì Gatrix thấy, đều là do một mình hắn chứng kiến, không hề có ai đi theo để kiểm chứng. Chẳng có ai xác minh được lời Gatrix là thật cả...

- Gatrix, anh có lừa em không?

Vera cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn. Con Goblin nhìn lại, tròng mắt trong veo như nước, bình thản đáp lời.

- Anh không lừa ai hết!

- Nếu vậy tôi tin Gatrix!

Vera xoay người đầy tự tin, trả lời Cyrax. Taara cũng vội vàng lên tiếng.

- Mặc dù Gatrix rất thích giấu giấu diếm diếm, nhưng anh ta chưa từng nói dối tôi bao giờ, thế nên lần này tôi cũng sẽ tin anh ấy!

- Kết quả đang là ba trên năm. Cô thấy sao hả Jane?

Jane Audrey đang định há miệng nói, thì Cyrax đã chen ngang từ phía sau!

- Được rồi, ta chỉ muốn xác minh sự thật thôi! Cứ cho những gì Gatrix nói là đúng đi, vậy thì manh mối liên quan tới một nơi nào đó bên trong rừng đúng không? Ta đã từng đi qua một chỗ như vậy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Trùng hợp hay không trùng hợp

"Nếu như tất cả mọi thứ đều là trùng hợp, vậy nghĩa là chẳng có gì trùng hợp hết!"

Khuyết danh.

...

Thật khó có thể tưởng tượng được bên trong cánh rừng rậm rạp cao lớn mọc ở giữa toà thành, lại tồn tại một khu biệt thự với kiến trúc cực kì đồ sộ và hùng vĩ! Dấu vết của thời gian ăn mòn hiện rõ trên bề mặt của toà nhà, khi đâu đâu cũng thấy những nhành dây leo mọc len lỏi và phủ kín khắp nơi.

Những gờ nhọn uốn cong bị mưa nắng đập nát, tạo nên những khối phi hình học vừa xù xì đáng sợ. Lớp nước sơn cũng bị rửa trôi, để lộ bên dưới là từng tầng đá xám xịt, phủ kín rêu và các loài địa y nấm mốc khác nhau.

Mặc dù tàn tạ như vậy, tòa nhà này vẫn giữ được khối kiến trúc tổng thể của nó, và đâu đó chúng ta vẫn có thể thấy được những dấu tích còn lại của một công trình đầy tính thẩm mỹ nghệ thuật. Đó có thể là một cặp chim cu bằng đá rụng mất một con nơi cổng vào, hay những đường viền cong trạm nổi đứt đoạn trên tường.

Bất kể nhìn theo hướng nào, thì tòa biệt thự này cũng đem lại một cảm giác bình yên đầy cổ kính, thường thấy ở những di tích lịch sử trải qua thời gian gột rửa. Và hôm nay, sau suốt một thời gian dài, sự tĩnh lặng trong tòa nhà lại một lần nữa bị quấy nhiễu.

Mười người đàn ông mang theo vũ khí và vẻ mặt háo hức như những đứa trẻ lần đầu tiên phát hiện ra một kho tàng, xộc thẳng vào bên trong tòa nhà. Trông bọn họ vội vàng như thể chỉ cần chậm một giây thôi là sẽ bị những người khác nẫng hết tay trên vậy.

- Quy củ cũ: Ai tìm được gì thì đó là của người ấy, mọi chuyện dùng bản lĩnh để giải quyết, rõ rồi chứ?

- Tất nhiên!

- Ai phản đối đâu!

Những âm thanh hưởng ứng vang lên khắp bên trong gian đại sảnh, cùng với đó những nụ cười chiêu tài giấu đầy dao. Cả mười kẻ này đều hiểu rằng một trận chiến là điều không thể tránh khỏi, bởi đơn giản là họ chẳng tin nhau!

Ai cũng nghĩ rằng những kẻ còn lại đang giấu diếm vật báu tìm được, và nếu bị hỏi thì hiển nhiên là chẳng ai thừa nhận rồi! Nếu như ai cũng không tin được, vậy thì tốt nhất là "dùng bản lĩnh để giải quyết"!

Bất chợt có một tiếng rên khe khẽ vang ra từ phía sâu bên trong tòa biệt thự! Mười kẻ ở đây đều là hạng máu mặt, ma quỷ gì cũng không sợ, nhưng không hiểu sao trái tim họ bỗng đập bang bang một cách mất kiểm soát đến kì lạ!

Một người vô thức giơ tay lên ôm bắp tay, như một biện pháp tự vệ tâm lý. Đến lúc đó, anh ta mới nhận ra da gà đã sởn lên khắp toàn thân rồi! Tuy nhiên nỗi sợ đi cũng nhanh y hệt cách nó đến vậy, khi những người còn lại xốc lên tinh thần, vận đấu khí tự bảo vệ bản thân.

- Ai đấy?

Một người dùng đấu khí cường hóa cổ họng, quát lớn. Tiếng quát này như một chiếc chổi, thổi tan toàn bộ sự u ám và lạnh lẽo trong không khí, thắp lên sức sống cho cả tòa nhà. Chim chóc giương cánh bay đi hàng đàn hàng lũ trên mái nhà.

Các loài côn trùng cũng vội vàng bò ra khỏi ổ, tìm chỗ trốn ra xa khỏi mười tên ôn thần này, tạo nên những tiếng sàn sạt kinh hồn táng đảm khắp mọi nơi. Có những con hoảng loạn quá, chạy cả về phía cổng vào tức là nơi người mạo hiểm đang đứng.

Chúng chỉ có một kết cục duy nhất - chết!

- Có ai ngoài đấy không? Cứu tôi!

Tiếng vang yếu ớt lại một lần nữa xuất hiện. Mười gã đàn ông nhìn nhau, khẽ gật đầu. Can đảm đã trở lại bên trong mắt bọn họ, bởi thứ gì đó đang nói bên dưới tòa nhà này có trí tuệ, có thể giao tiếp. Mà trong nhận thức của người mạo hiểm, chỉ cần có thể giao tiếp là có thể hiểu nhau. Có thể hiểu nhau cũng có nghĩa là có thể băm được nhau!

- Mày là ai? Đang ở đâu?

- Cứu tôi! Tôi bị nhốt ở đây! Tôi là một người mạo hiểm, nhận nhiệm vụ thám thính đầm lầy Shazam, nhưng kẹt ở lại chỗ này!

Mười người không đáp, mà quay ra thảo luận ngắn gọn một lúc. Theo quan điểm bọn họ, giọng nói này tuy khả nghi, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, chẳng phải sợ hãi gì cả. Nếu như đó là một cái bẫy thì mười người bọn họ dư sức phá bẫy để thoát ra.

Còn nếu như kẻ ở dưới đó là một người thật, thì tóm lấy hắn rồi tra khảo sẽ được thêm càng nhiều thông tin giá trị. Dù sao bọn họ cũng chưa kịp tìm hiểu điều gì, bởi thứ chất nhầy màu đen ở trong tòa thành quả thực hết sức kinh khủng!

Cũng giống như Gatrix và Cyrax, đội người tự do đặt chân lên gian đại sảnh sáng trưng sạch sẽ trước, song lần này họ không nhận được bất cứ chỉ dẫn gì cả. Chính vì thế, bọn họ thử lục tung cả gian phòng lên, và khi mở cửa hướng về tầng một cũng như tầng hai, họ bị sinh thể màu đen tấn công.

Những thứ đó không quá mạnh mẽ, có điều thắng ở số lượng và độ khó chơi. Giống như thể chúng bất tử bất diệt vậy, những người mạo hiểm tấn công kiểu gì cũng chẳng thể đẩy lui hoàn toàn được chúng.

Cực chẳng đã, họ mở một con đường máu, cho tới khi tìm được lối ra cánh rừng nguyên sinh bên trong tòa lâu đài. Không phải bọn họ không tìm cách quay trở lại cánh đồng hoang đỏ rực như máu, song một bức màn vô hình đã chặn không cho họ quay trở lại.

Ức chế và mệt mỏi khiến cho tâm tình của những người mạo hiểm này rất tệ! Họ cần phải phát tiết nó ra, hoặc là lên kẻ khác, hoặc là bằng một trận chiến. Những sinh thể màu đen không thể coi như đối thủ xứng tầm vì chúng chỉ khó tiêu diệt chứ không thật sự đủ "đã tay".

Trải qua một lần thống nhất đầy hiếm hoi, bọn họ cầm đuốc trong tay, bước về phía sâu bên trong tòa nhà. Khu biệt thự này tương đối rộng, nhưng nếu để so với tòa thành thì nó chẳng thấm vào đâu. Qua quan sát, những người mạo hiểm ước chừng tòa nhà này có tầm mười phòng, với các chức năng khác nhau.

Sau khi băng qua rất nhiều đống đổ nát, cuối cùng những người mạo hiểm dừng lại ở trước cửa một căn phòng. Đó có lẽ là phòng cất đồ, bởi họ thấy được một dãy những chiếc tủ kim loại hoen rỉ xếp san sát nhau. Những chiếc tủ này thường dùng để treo và cất quần áo bên trong, dành cho những người lao động tầng lớp dưới.

- Cứu tôi! Tôi ở trong này!

Giọng rên rỉ lại một lần nữa phát ra từ bên trong phòng, chính xác hơn là từ bên trong một chiếc tủ sắt ở giữa. Nhận thấy có gì đó không đúng, những người mạo hiểm lập tức dừng chân, không tiến thêm vào trong phòng.

- Tại sao mày lại kẹt ở trong tủ?

- Cứu tôi! Tên của tôi là Cyrax, là một người mạo hiểm nhận nhiệm vụ thám hiểm Shazam. Có một thứ... tôi không biết nó là gì nữa! Nó đánh bại tôi, rồi biến thành một kẻ giống y hệt tôi! Tôi không biết vì sao nó lại buông tha tôi, chỉ biết rằng nó nhốt tôi vào trong tủ, và dù tôi có cố đến đâu cũng không cách nào phá được cái tủ này để thoát ra.

Những người mạo hiểm nhìn lại cánh cửa tủ một lần nữa. Thoạt nhìn thì bề mặt của tủ sắt chẳng có gì đặc biệt, chỉ là có rất nhiều vết rỉ sắt, nhưng khi Cyrax nói như vậy thì họ mới nhận ra là ở trên những cái chỗ tưởng chừng là rỉ sét đấy...

... có rất nhiều những vệt đen đang bám ở trên!

***

Đoàn người của Calchas tiến vào bên trong gian đại sảnh. Trên người bọn họ hoàn toàn trấn tĩnh, giống như không hề gặp phải một trận chiến nào cả! Calchas lừ mắt nhìn một vòng xung quanh, rồi ngoái lại nói với hai cô nàng cầm đoản trượng.

- Hai người thử kiểm tra xem căn nguyên của kết giới này đến từ đâu đi.

- Rõ!

Hai thánh kỵ sĩ đồng thanh đáp lời. Họ nhắm mắt lại, giơ đoản trượng lên trước mặt, và từ trên viên ngọc gắn ở đầu cây gậy, ánh sáng chói lòa tỏa ra.

Những thánh kỵ sĩ khác cũng kết thành đội hình, che chắn cho đồng nghiệp của mình thi pháp.

Ngoại trừ Calchas cùng nữ thánh kỵ sĩ sử dụng móc câu - Mira. Trong đội hình này, sự tồn tại của họ hoặc là thừa thãi, hoặc là hoàn toàn không hợp rơ. Đó là bởi vai trò của họ chính là đội trưởng và đội phó của cả đoàn.

Trách nhiệm của hai thánh kỵ sĩ này là tìm hiểu tình hình thực tế, rồi điều chỉnh tổ đội theo các đội hình nhất định tùy vào chiến thuật, thế nên bọn họ sẽ không là một phần của cả đội - như vậy chẳng khác nào tự giới hạn chính mình.

Trên thực tế, chiến lực cá nhân của bọn họ đều siêu việt hơn bất cứ ai trong cả đội, đủ để tự sinh tồn trong lúc chỉ huy tổ đội tiến công!

Calchas hơi nghiêng đầu về phía Mira, hỏi nhỏ.

- Có phát hiện chuyện gì bất thường không?

- Một chút mùi linh hồn vương vấn đâu đó trong không khí. Còn khá mới, chứng tỏ đã từng có một hồn ma nào đó ở trong căn phòng này!

Mira đáp gọn lỏn. Không phải là cô nàng có thù hằn hay hiềm khích gì với Calchas, mà bởi tính cô nàng vốn như vậy! Bất kể là ai trong mười người đều không hề có dị nghị gì về sự lựa chọn của thẩm phán Drake hết! Nếu ông ta nói Calchas phù hợp để làm đội trưởng, vậy thì Calchas chính là đội trưởng, cả đội tuân theo ý chí của anh ta để hành động.

Trong tiếng lóng của giáo hội, loại khó chơi ám chỉ oán hồn, còn giống ăn cỏ thì chỉ những linh hồn thiện lành chưa bị ma hóa. Giáo hội phổ cập một bộ tiếng lóng này đối với tất cả nhân viên hoạt động bên ngoài, bởi có những lúc, họ cần phải giấu bớt đi mức độ nghiêm trọng của tình báo, để tránh những người không liên quan lâm vào khủng hoảng.

Còn với bản thân nhân viên thần chức, thì họ thường sở hữu một trái tim tương đối vững vàng, khó để sụp đổ hơn là những người bình thường. Đối với họ, oán hồn là một thứ khó chơi, còn người thường mà nghe thấy thì chỉ có nước rụng rời tay chân.

Tất nhiên, họ coi như vậy là một chuyện, còn họ có đối phó được không lại là chuyện khác nhé! Họ lừa gạt người bình thường bằng một lời nói dối thân thiện không có nghĩa là nhân viên đấy đủ sức để giải quyết một oán hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Kẻ khinh nhờn

- A!

Bất chợt hai cô nàng thánh kỵ sĩ sử dụng đoản trượng hét lớn, rồi ngã gục xuống! Những thánh kỵ sĩ khác vội vàng đỡ lấy họ, đặt ngồi xuống một cách nhẹ nhàng, trong khi Calchas sử dụng thánh quang phổ chiếu để chữa trị cho họ.

Anh ta không phát hiện ra bất cứ thương tích nào, chứng tỏ trong quá trình câu thông với thần linh, hai người này đã gặp trục trặc nào đấy khiến cho liên kết đứt gãy, dẫn tới bản thân phải chịu phản lực gây chấn thương.

- Đội... đội trưởng...

Một trong hai thánh kỵ sĩ mở mắt ra, miệng lắp bắp run rẩy. Thấy thế, Calchas lập tức ngồi thụp xuống, ghé tai lại gần xem cô nàng định nói gì.

- Có dấu hiệu... kẻ khinh nhờn...

Không khí bên trong đại sảnh đột ngột hạ xuống cả chục độ! Sát khí từ tám thánh kỵ sĩ có sức chiến đấu tương đương cấp trung tỏa ra, đủ sức làm một người bình thường đứng tim mà chết ngay tại chỗ, thật may là hiện tại trong phòng chẳng có người nào bình thường cả!

- Chị hãy bình tĩnh kể lại cho tôi xem đầu đuôi mọi chuyện là như thế nào, và vì sao hai người lại thành ra như thế này?

Hai nữ thánh kỵ sĩ gật đầu, nhắm nghiền mắt lại trong thoáng chốc, đè lại vết thương trong linh hồn. Sau đó họ mở mắt ra, và dù rằng vẻ suy yếu vẫn còn sót lại trên gương mặt họ, nhưng Calchas biết rằng họ đã khôi phục được ít nhất sáu bảy phần chiến lực rồi.

- Theo như thần linh chỉ dẫn, thì trong tòa thành này có dấu vết của những kẻ thờ cúng tà thần. Tín hiệu nhắc tới bốn nguồn năng lượng hội tụ, nằm ở bốn góc của tòa thành này, tạo thành một phong ấn khóa chặt toàn bộ tòa thành lại để tránh bị thần tìm thấy.

- Do chúng ta đã tiến vào bên trong thế giới này, nên mới có thể phát hiện được ra tung tích của chúng. Tuy nhiên trước khi chúng tôi kịp nhận mệnh lệnh của thần linh thì liên kết bỗng nhiên bị cắt đứt!

Hai nữ thánh kỵ sĩ trả lời xong bèn tiếp tục nhắm mắt tĩnh dưỡng, chữa trị linh hồn của mình. Mặt Calchas nặng trịch như chì, không nói một lời nào. Anh ta ra hiệu cho cả đội ngồi xuống nghỉ ngơi, rồi quay trở lại chỗ đội phó Mira.

- Chị nghĩ sao về chuyện này?

- Còn phải hỏi nữa sao? Những kẻ khinh nhờn cần phải bị gột rửa bằng mọi giá! Tôi đề nghị nâng việc phá giải phong ấn Shazam lên ưu tiên cao nhất, sau đó mới là truy sát thánh nữ. Sự tồn tại của thánh nữ chỉ khiến các phe phái trong giáo hội lục đục, còn một tà thần có thể ảnh hưởng cực lớn tới cục diện hiện tại.

- Tôi cũng nghĩ như vậy!

Calchas khẽ gật đầu, rồi xoay người đối mặt với cả đội.

- Các Anh Chị thân mến! Từ xưa tới nay, tôn chỉ của giáo hội luôn là ban phát tình thương và ánh sáng cho thế nhân. Thế nhưng con người là giống loài vô ơn bạc bẽo! Sẽ luôn có những kẻ từ chối ân sủng của thần, để đâm đầu vào chốn Địa Ngục không đường về. Những kẻ này sẽ là lũ chó dẫn đường cho ác ma hành tẩu trên thế gian, vậy nên nhiệm vụ tối thượng của chúng ta chính là phải thanh trừng những kẻ này bằng bất cứ giá nào! Chỉ cần gặp, vậy thì không chết không thôi!

Calchas nói một lượt bằng ngôn ngữ Malus, rồi lặp lại bằng ngôn ngữ của đế quốc Rivenfall. Do nhân viên của giáo hội đến từ rất nhiều vùng khác nhau, và họ cũng sẽ phải công tác ở rất nhiều vùng khác nhau nốt, thế nên việc giao tiếp bằng một vài loại ngôn ngữ chung là điều bắt buộc.

Để tiện sử dụng, các lãnh đạo giáo hội đã chọn ngôn ngữ của hai đại đế quốc làm ngoại ngữ bắt buộc, bất cứ nhân viên chiến đấu nào cũng đều phải học. Do đó, có thể trong một đội ngũ chiến đấu tồn tại nhiều loại ngôn ngữ khác nhau, nhưng họ chắc chắn phải giao tiếp được với nhau thông qua ngôn ngữ chung.

Về phần tại sao cả đội lại sử dụng tiếng Malus làm chủ, là bởi Drake cũng đã tính tới việc tiểu đội gặp phải những người Malus lưu lạc bên trong thế giới này. Nếu như các thành viên biết được ngôn ngữ Malus thì khi cần tìm hiểu thông tin từ những người sống sót, thậm chí là xây dựng các mối quan hệ lâm thời sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều lắm.

Ngay cả hai thánh kỵ sĩ sử dụng khiên chắn đỡ đòn, trải qua một cuộc hành trình vừa đi vừa học, hiện tại cũng đã nghe và nói được kha khá tiếng Malus rồi. Tuy nhiên để tránh thông tin mình truyền đạt bị hiểu sai, Calchas vẫn phải lặp lại một lần nữa bằng ngôn ngữ Rivenfall.

- Hiện tại theo như thần dụ thì có thể thấy đây chính là một hang ổ tà ác! Tôi biết rằng nhiệm vụ của các Bề Trên giao cho chúng ta là phải gạt bỏ thánh nữ dự bị, nhưng lời thần dạy cao hơn tất cả! Thần nói những kẻ bàng môn tà đạo đều sẽ phải chịu sự trừng phạt, vậy thì chúng ta sẽ ưu tiên thanh trừng lũ sâu mọt đó trước. Trong quá trình này, nếu gặp được thánh nữ thì chúng ta tiện tay xử lý luôn cô bé là được.

Calchas ngừng lại một chút, nhìn một vòng tất cả các thành viên còn lại. Không một ai trong số họ muốn phản đối, để hiểu rằng cái cụm từ "kẻ khinh nhờn" khiến bọn họ điên tiết tới nhường nào.

- Như vậy, chúng ta nghỉ một chút để hồi phục thể lực, rồi bắt đầu hướng về bốn góc của tòa thành để hóa giải phong ấn.

***

Theo lời kể của Cyrax, sau khi lục soát một vòng tầng một xong, gã đã tiến vào trong rừng để tìm kiếm. Ở nơi đấy có rất nhiều các loài thực vật kì lạ và cực kì hung dữ. Cyrax đã phải phí rất nhiều công sức mới có thể vượt qua chúng, để rồi tìm được một tòa biệt thự nhỏ xinh nằm giữa rừng cây.

- Ta thức tỉnh sức mạnh thật sự, thoát khỏi thân phận con sâu cái kiến cũng ở chỗ đó!

Cyrax kết thúc câu chuyện bằng một câu nói, khiến cho Gatrix không khỏi suy tư. Người thông minh nói chuyện với nhau, nói ít hiểu nhiều. Kết hợp với những tin tức mà hắn đã tự kiểm chứng, thì Gatrix khẳng định tầng một không còn thứ gì đáng để hắn lưu tâm nữa.

Cyrax chắc chắn đã tìm được ít nhất một thứ gì đó có khả năng xua đuổi sinh thể màu đen, và đó rất có thể là phần còn thiếu của chiếc chìa khóa hắn đang giữ. Đó sẽ là một vấn đề hắn buộc phải đối mặt, song hiện tại Gatrix chưa muốn làm căng tới mức đó.

Hơn nữa, một chiếc chìa khóa, dù có ẩn chứa bao nhiêu quyền năng, thì cũng không thể vượt ra định nghĩa ban đầu của nó, là để mở khóa một thứ gì đấy. Bất kể người giữ chiếc chìa hoàn chỉnh là ai, Gatrix đều không quan tâm! Hắn chỉ cần biết lúc chiếc chìa đó mở khóa, thì hắn phải có mặt ở đấy là đủ.

Việc Cyrax nói rằng gã giác ngộ sức mạnh hiện tại ở trong tòa biệt thự là vấn đề thứ hai mà Gatrix cần chú ý. Có rất nhiều cách để sự việc này diễn ra, ví dụ như ở nơi đó đã từng có một lãnh chúa bóng đêm tu luyện, để lại cảm ngộ. Cũng có lẽ là có một món đồ vật hắc ám nào nằm ở đó, tình cờ Cyrax nhặt được và hấp thụ nó... hoặc bị nó nuốt chửng ngược!

Đó không phải là một vấn đề quá quan trọng. Trong mắt Gatrix, Cyrax mạnh lên, nhưng gã cũng yếu đi rất nhiều. Ở trạng thái lãnh chúa bóng đêm này, Gatrix tự tin có thể dùng một cái giá thấp nhất để phế truất ngôi vị của Cyrax, sau đó dùng thế như sét đánh núi lở tiêu diệt gã.

Vậy nên bất kể Cyrax có đang diễn thứ xiếc gì, Gatrix đều mỏi mắt chờ mong! Thay vào đó, Gatrix quan tâm về tòa biệt thự nhiều hơn. Nếu như tòa thành này đóng vai trò cung cấp cho hắn một đống manh mối nhưng lại không thể ghép vào với nhau, thì ở "bản đồ mới" này, Gatrix suy đoán rằng hắn có thể tìm được dữ kiện còn thiếu để ghép thành bức tranh toàn cảnh.

- Như vậy, mời cậu dẫn đường! Chúng ta không muốn lãng phí thời giờ để mò mẫm trong một khu rừng toàn cây ăn thịt đúng không?

- Hừ!

Cyrax đáp lại bằng một cái khịt mũi khinh thường, nhưng vẫn rời đi khỏi căn hầm ngục bí mật trước tiên. Vera giữ Gatrix lại, trong khi những người khác lục tục nối bước Cyrax rời đi.

- Anh có nắm chắc vụ này không? Gã Cyrax đó... trông lạ lắm!

- Đừng lo lắng, mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của anh rồi!

***

Dưới sự hướng dẫn của Cyrax, bọn họ tìm tới tòa biệt thự trong rừng rất nhanh, mặc dù một vài trận chiến nho nhỏ thì không cách nào tránh khỏi. Những lúc như vậy, đống phép thuật lửa của Vera tỏ ra hiệu quả cực kỳ "dữ dội", trong khi Taara và Jane thì đóng vai trò quần chúng.

Cả Gatrix và Cyrax đều giữ im lặng trong suốt quãng đường này. Bọn họ có quá nhiều thứ cần phải giấu diếm, và mặc dù ép đối phương nói có thể moi ra nhiều thông tin giá trị, song làm như vậy cũng sẽ để lộ một số thông tin mà bản thân đang nắm giữ.

Gatrix tự tin rằng hắn có thể giấu thông tin đủ tốt, có điều hắn sợ lại chính là Cyrax tự cho là đúng, diễn giải nhầm những thông tin hắn đưa ra. Hắn đang có cơ hội tìm được một manh mối cực kì quan trọng, không phải là lúc để tạo thêm ra các rắc rối.

Về phần Cyrax... Gatrix đoán rằng gã sợ không thể chiến thắng hắn trong một cuộc đấu khẩu, nên mới lựa chọn câm miệng. Không thể không nói, dù Cyrax rất ngạo mạn, nhưng gã vẫn biết người biết ta đấy! Gatrix âm thầm đánh giá Cyrax cao hơn một chút trong lòng.

Đột nhiên Gatrix quay phắt người sang một bên! Hành động bất thình lình này của hắn khiến cho cả đội nhảy dựng lên, vũ khí và phép thuật lăm lăm trên tay. Điều hài hước nằm ở chỗ, bọn họ không chĩa về phía Gatrix nhìn, mà lại chĩa vào nhau!

- Có chuyện gì sao Gatrix?

Vera là người đầu tiên hoàn hồn, lên tiếng hỏi Gatrix. Không thấy Gatrix trả lời, cô nàng nhìn theo ánh mắt Gatrix, để rồi thấy...

... Một con nhân sư bằng đá đang nằm chồm hỗm, nhìn thẳng về phía họ!

Phía sau con nhân sư này là một tòa vọng lâu, tất nhiên cũng bị thời gian mài mòn cho hư hỏng rất nặng. Ở bên dưới phần mái vòm vỡ tan mất một nửa, Gatrix vẫn có thể thấy một chiếc bàn đá và hai khối ghế đá được tạc thẳng từ mặt đất.

Tuy nhiên thứ lôi kéo sự chú ý của hắn lại chính là con nhân sư bằng đá nằm trên mặt đất. Ban nãy, qua khóe mắt, Gatrix nhìn thấy con nhân sư này đã "nhỏm dậy" khi nhìn thấy bọn họ đi qua! Điều đó khiến hắn tự hỏi, không biết con nhân sư này có thật là làm bằng đá không, hay phần da ngoài của nó có màu giống y hệt đá nữa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 297: Câu hỏi của nhân sư

- Vậy ra các ngươi đã tới!

Từ miệng của con nhân sư bằng đá, một âm thanh trầm đục phát ra. Lần này thì cả bốn người còn lại đều hướng hết sự chú ý về phía nó! Con nhân sư ngáp một tiếng thật dài, như thể vẫn còn ngái ngủ sau một thời gian dài nằm mộng, chẳng thèm coi áp lực từ những kẻ trước mặt ra gì.

- Bỏ vũ khí xuống đi, ta ở đây không phải để đánh nhau. À quên, chưa!

Nó nở một nụ cười đầy nham hiểm, để lộ ra hàm răng đều tăm tắp.

Nhân sư là một chủng loài thần thoại. Chúng có đầu người, mình sư tử, và được đồn rằng có một trí tuệ vô cùng siêu phàm. Giống loài này ăn thịt, và đặc biệt ưa thích ăn thịt những chủng tộc có trí tuệ.

Do trời phú cho chúng một sức mạnh cực kì lớn, lại mang theo nhiều loại quyền năng ảo diệu, thế nên nhân sư nếu như muốn đi săn thì chúng rất dễ vơ vét đủ con mồi để lấp bụng. Thế nhưng cái chủng tộc này lại có một cái tật, đó là rất thích chơi đánh đố!

Khi có một chủng tộc có trí tuệ đủ cao, được nhân sư thừa nhận, xuất hiện trước mặt nó, nhân sư sẽ bắt đầu hỏi kẻ này một câu. Nếu như kẻ đó trả lời

đúng, thì nhân sư sẽ ban cho người này một phước lành.

Còn khi trả lời sai? Vậy thì chuẩn bị khô máu với sinh vật thần thoại trước mặt thôi!

- Ngoại trừ kẻ lường gạt trước mặt ta ra, thì mấy đứa còn lại chắc chắn không biết nguồn gốc của ta là gì đúng không? À á. đừng giải thích gì hết cậu nhóc!

Con "sư tử" đưa chi trước lên miệng, ra dấu hiệu suỵt một cái, ngăn không cho Gatrix nói. Ngay lập tức, âm thanh từ cổ họng của hắn bị tước đoạt, không có cách nào phát ra dù chỉ là một tiếng rên vô nghĩa!

- Và mấy đứa không nghe ta nói gì sao? Đừng có tấn công ta, mấy đứa còn chưa đủ sức đâu!

Nhân sư phẩy chân, và bốn nguồn năng lượng đến từ những người còn lại bỗng tan biến như thể chúng chưa hề tồn tại vậy. Bốn người bọn họ tỏ ra vô cùng khiếp hãi, bởi việc nhân sư chặn lại đợt tấn công của bọn họ thì không phải chuyện gì quá khó để tưởng tượng, nhưng nó xóa sổ từng đó loại năng lượng hỗn hợp thì lại là một chuyện khác hẳn!

Chỉ có Gatrix vẫn đứng bình tĩnh, hai tay khoanh trước ngực. Ở tầm này thì thôi khỏi cần chống trả làm gì cho mệt! Hắn đã từng đạt tới tầng thứ bảy, nhìn trộm qua ánh mắt của Thần, nên Gatrix thừa hiểu con nhân sư trước mặt đã đạt tới tầng tám, tương đương với một chủ thần rồi.

Thật may là nó ở đây không phải để diễn vai trùm cuối, căn cứ theo cái cách nó chỉ rõ ra thân phận của hắn ngay từ đầu. Rất có thể con nhân sư này là người đại diện của Elsa, đóng vai trò vận hành và điều hướng cho thế giới này đi đúng theo hướng mà cô nàng cần.

- Nếu như cậu nghĩ thế thì cậu thật sự quá coi thường thần rồi đó! Cậu có tin cô ấy thậm chí còn tính toán được số phận của thế giới này cho tới khi nó diệt vong không?

Con nhân sư đột ngột nhìn qua phía hắn! Đôi mắt bằng đá của nó giờ đã đổi sang màu đen thăm thẳm như vũ trụ, với muôn vàn những tinh tú lấp lánh bên trong đó. Nó nhìn sang Gatrix, khẽ gật đầu một cái, và Gatrix nhận ra âm thanh đã quay trở về cuống họng mình.

- Thật ra hình dạng thật sự của ta không phải là như thế này, nhưng nếu các ngươi tiếp xúc với Thần đủ lâu thì sẽ hiểu ngoại hình chẳng có ý nghĩa gì hết! Vai trò của ta ở đây là để hỏi các ngươi một câu, trả lời đúng được thưởng. Trả lời sai...

Con nhân sư nhe hàm răng ra một lần nữa, với hàm ý đe dọa không cần giải thích thêm nữa! Nó chờ một lúc, cho cả năm người đều đã yên tĩnh trở lại, mới bắt đầu cất giọng ồm ồm.

- Hiện tại ta đang rất đói bụng. Hãy dâng lên cho ta một linh hồn trinh khiết, và ta sẽ để các ngươi được sống. Nếu linh hồn đó không thỏa mãn điều kiện này, dù chỉ là một tia nhỏ nhất, vậy thì các ngươi hãy chuẩn bị đón nhận lửa giận của Agnos đi!

Nói xong, con nhân sư vuốt mặt đất một cái. Từ dưới nền đất, một chiếc đồng hồ cát nhô lên đầy thần kỳ. Bên trong hai bầu thủy tinh trong suốt đó là muôn vàn những mảnh vụn nhỏ li ti của các loại đá quý đủ màu sắc lấp la lấp lánh.

- Khi nào đống này chảy hết, thì đó là hạn cuối của các ngươi. Giờ thì tìm đi, và đừng nghĩ tới việc chạy trốn làm gì cho mất công!

Con nhân sư khoanh hai chân trước ngực, tì cằm lên đấy, ngắm nhìn bọn họ đầy hứng thú. Câu hỏi của nó có tính định hướng rất rõ ràng, bởi trong đoàn đội này, nếu xét tới linh hồn trinh trắng thì có ngay ba đối tượng.

Taara, Vera và Jane đều được coi là những linh hồn trinh khiết, bởi không một ai trong bọn họ đã từng quan hệ với người khác. Về phần Gatrix với Cyrax, ha ha...

Cyrax biết rõ Jane là một trinh nữ, vì gã đã tiếp xúc đủ lâu với cô nàng, còn với Vera và Taara thì gã không dám chắc. Nhìn cái cách Vera đối xử với Gatrix thì gã không tin bọn họ chưa đi quá giới hạn được. Taara thì là một kẻ lạ mặt, không đủ bằng chứng để khẳng định điều gì, vậy nên nếu Cyrax phải chọn, thì gã sẽ chọn lựa chọn an toàn nhất là Jane.

Gatrix biết rõ Vera và Taara đều là xử nữ. Hắn không dám chắc liệu Jane có phải là một cô nàng còn thuần khiết không, bởi trong giáo hội, chỉ ngoại trừ một số vị trí đặc thù, còn không thì nhân viên thần chức vẫn có thể lập gia đình như bình thường. Và thẩm phán không phải là một vị trí có yêu cầu ngặt nghèo gì!

Căn cứ theo logic này, Gatrix sẽ không dám chọn Jane, mà buộc phải chọn giữa Vera hoặc Taara. Không còn nghi ngờ gì nữa, Gatrix chắc chắn sẽ chọn Taara, bởi trong lòng con Goblin, Vera có vị trí cao hơn hết thảy!

Đứng trên góc độ Taara, cô nàng không biết hai người còn lại ra sao, song cô biết về vị trí của mình, và cô cũng biết Gatrix biết về mình rất rõ. Nếu như Gatrix cần một vật tế, thì khả năng rất cao đó sẽ là cô chứ không phải ai khác.

Lần này Taara có linh cảm, khi con nhân sư kia ăn cô, tức là cô sẽ chết thật, chết không có bất cứ cách nào hồi sinh! Mặc dù lúc nào cô cũng nói đùa rằng chết là một trong hai cách giải thoát mà cô hằng tìm kiếm, có điều khi thật sự phải đối mặt với cái chết, thì Taara lại bắt đầu chùn bước!

Từ khi nào, mà cô không còn cảm thấy cuộc sống này tẻ nhạt nữa? Taara tựa người lên cây búa, suy nghĩ miên man. Hai đốm lửa ma trơi trong hốc mũ cô cháy lập lòe, nhảy lên nhảy xuống đầy bất an và lo lắng.

Jane tội nghiệp! Cô hoàn toàn không biết gì về những người còn lại cả, nhưng cô biết bản thân mình chính là vật tế phù hợp nhất. Cô cũng đoán rằng Cyrax đã biết cô là một trinh nữ, căn cứ theo những gì cô đã hành xử trong suốt quãng thời gian họ còn đồng hành với nhau.

- Gần hết giờ rồi đấy!

Tiếng con nhân sư vang lên, kéo giật cả năm người về với thực tại tàn nhẫn. Mười cặp mắt nhìn ngang liếc dọc, quan sát lẫn nhau, để rồi Gatrix bước ra một bước, hít một hơi chuẩn bị nói.

Một âm thanh loạt xoạt quệt qua tai Jane, khi hình bóng gã đàn ông cao ngạo và tà mị bước lên phía trước, che chắn cô đằng sau lưng. Jane ngẩn cả người ra, không biết phải nói như thế nào. Trong lòng cô lúc này xuất hiện muôn vàn cảm xúc phức tạp, xoáy sâu lại thành một mũi dao, với nguồn gốc xuất phát từ bóng lưng của người ấy!

- Gatrix!

Cyrax bình thản lên tiếng, nhưng trái với suy nghĩ của Cyrax, Gatrix đi rất từ từ tới trước mặt con nhân sư, bỏ qua gã lẫn Jane. Con Goblin chắp hai tay sau lưng, mặt đối mặt với con nhân sư, như thể họ là hai người bạn ngang hàng chứ không phải là sinh vật bậc thấp nhất với một chủ thần!

- Ta thấy cậu có đủ phẩm chất để đi tới cuối cùng đấy, có điều cậu có đi nổi không lại là chuyện khác! Chơi với Thần không phải muốn nghỉ là được đâu!

- Cảm ơn lời nhắc! Tôi cũng có rất nhiều lời muốn hỏi ông đây, nhưng trước tiên chúng ta hãy nói về yêu cầu của ông đã. Ông nói ông yêu cầu một linh hồn trinh khiết, không vẩn tạp đúng không?

- Đúng vậy, và ta hi vọng cậu đã tìm được người ấy, bởi vì ta đang rất đói, và ta không muốn nghe những câu nói nhảm nhí vô nghĩa đâu.

Con nhân sư từ tốn đáp lại, song khí thế của nó bắt đầu dâng cao. Cả năm người trước mặt nó lập tức cảm thấy không khí chung quanh như cô đặc lại, từ từ ép nghẹt họ như chiếc xe lu cán lên mặt đường nhựa vậy.

Gatrix vội vàng triệu hồi ra một chiếc hòm gỗ, trông rất thô sơ và đơn điệu. Hắn chỉ vào quan tài và nói.

- Thứ ông muốn nằm ở đây! Đừng có nói với tôi thứ này không phải là linh hồn trinh khiết nhé!

Con nhân sư trố mắt nhìn chiếc quan tài trong vài giây, rồi bật cười phá lên! Nó cười bò ra, cười lăn lộn đầy sảng khoái, như thể đã rất lâu rồi nó mới được chứng kiến một câu chuyện cười nhảm nhí đến như vậy.

Thế rồi nó ngoác miệng, nuốt chửng cả cái quan tài vào trong bụng. Không phải là con nhân sư bẻ cong không gian, hoặc hút chiếc quan tài vào miệng, mà nó chỉ đơn giản là cạp một cái, và chiếc quan tài biến mất, cùng với đó là một mảng không gian xung quanh chiếc quan tài.

Nhân sư dùng chi trước vuốt một cái lên vết rách, và nó lập tức biến mất như chưa từng xảy ra. Mọi thứ diễn ra nhanh tới nỗi những người ở đây còn chưa trải qua cảm giác bị không gian loạn lưu hút vào thì con nhân sư đã vá xong vết thủng rồi.

Làm xong tất cả những chuyện này, nó ợ ra một tiếng, rồi nhìn Gatrix đầy nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Phần thưởng của nhân sư

- Cậu vẫn luôn như vậy, Gatrix à! Một kẻ tham lam và cầu toàn đến kì cục. Cậu chính là kiểu người khi phải chọn giữa giết một người và giết một đám người, thì cậu sẽ tìm cách để cứu tất cả. Ta không đưa lời khuyên cho cậu, nhưng dựa trên những gì ta đã từng trải qua thì một khi cậu mong muốn quá nhiều, thì cậu thường sẽ mất nhiều hơn là được đó!

Con nhân sư chìa một chân lên, chỉ về phía Vera.

- Ta biết cậu sẽ không bao giờ chọn cô bé này. Thằng ngốc đứng đằng kia chắc cũng không dám chọn, nhưng để ta báo trước cho ngươi một câu, con bé đó còn trinh đấy!

Mặt Vera không khỏi hơi ửng đỏ lên, trong khi mấy người còn lại quay ra nhìn Gatrix lẫn Vera giống như thể đang nhìn hai sinh vật vô cùng kỳ cục vậy. Nhân sư bỏ qua bọn họ, tiếp tục chìm đắm trong màn độc thoại của nó.

- Cậu cũng sẽ không chọn Taara, vì cậu muốn có cô nàng trong đội ngũ sau khi rời đi. Chẳng có kẻ nào lại ngu xuẩn tới mức tự bán đứt đồng đội tương lai của mình cả! Thế nên mọi kết quả đều chỉ có thể tập trung vào cô nàng thánh nữ kia!

Thánh nữ? Gatrix trợn tròn mắt ngoái lại, và hắn thấy biểu cảm của hai người kia cũng giống hệt hắn! Jane tái xanh cả mặt, lắp ba lắp bắp.

- Vì sao... ngươi...

- Ta biết rất nhiều chuyện cô bé ạ! Hiện tại ta vẫn còn có thể quan sát rất nhiều thứ, nhưng sau lúc này đây thì chúng ta khó có cơ hội gặp mặt lại rồi!

- Ngươi rốt cục là ai?

- Cho dù là Gildur nhà nhóc cũng chỉ là một con cá trong chậu mà thôi, đừng có hỗn!

Con nhân sư lừ mắt một cái, và lần này Jane bị áp lực tới mức ngã bệt ra mặt đất. Gương mặt cô lúc này tái mét không còn một giọt máu... vì hiện tại Jane không còn cảm nhận được bất cứ liên kết nào với thần linh nữa!

Tại thời điểm này, cô không còn là thẩm phán, thánh nữ dự bị của giáo hội nữa, mà chỉ là một con bé biết đánh đấm. Cảm giác khủng hoảng bắt đầu lan tràn khắp toàn thân Jane, khiến tay chân cô trở nên lạnh ngắt, tê rần.

Đúng vào lúc ấy, một bàn tay to đùng như hộ pháp, nhưng lại ấm áp như ánh nắng mùa hạ đặt nhẹ lên vai cô!

- Đủ rồi!

Cyrax mím môi, nhìn trực diện về phía con nhân sư. Cho dù cách một lớp vải, Jane cũng có thể cảm nhận được mồ hôi đang làm ướt hết một mảng vai áo của cô. Khắp toàn thân Cyrax đang rịn ra vô số những giọt chất lỏng li ti, giống như gã đang phải chịu một áp lực cực lớn vậy.

- Ài, người trẻ tuổi mà, thật đúng là chẳng biết đùa giỡn gì cả! Dù sao các ngươi đã chọn đúng đáp án, thế nên chúng ta chắc chắn sẽ không cần phải đấu với nhau rồi.

Con nhân sư nói xong, thì áp lực trong không khí đột nhiên tiêu biến hoàn toàn! Jane và Cyrax vội vàng hít thở liên tục, trong khi Vera ngồi sụm xuống như một con rối đứt dây. Chỉ có Gatrix vẫn đứng bình thản nhìn con nhân sư.

- Nếu như mục đích của lão là phá rối mối quan hệ của bọn ta, vậy thì lão thành công rồi đấy!

- Ồ không không, đó không phải là nhiệm vụ của ta! Vừa rồi chỉ là ta ngứa miệng thôi, cậu thấy đấy, ta đã nói gì về cậu đâu nhỉ?

Con nhân sư nói câu thứ hai với một giọng rất to và dõng dạc, nhưng kỳ lạ thay những người phía sau Gatrix lại chẳng ai có biểu hiện gì lạ thường cả. Gatrix biết đây là do con nhân sư chỉ nói riêng câu này cho hắn, với mục đích dằn mặt rất rõ ràng.

- Được rồi, lão thắng!

- Thế có phải ngoan không!

Con nhân sư hắng giọng, sau đó bước vài bước ra phía trước những người sống sót.

- Theo tục lệ, một khi các ngươi gặp được nhân sư, các ngươi sẽ phải trả lời một câu hỏi của nó. Trả lời đúng, nhân sư sẽ ban thưởng cho các ngươi một phép màu, và trả lời sai thì nhân sư ăn thịt các ngươi. Con oán hồn rất-có-tác-dụng trong trận chiến tương lai gần của các ngươi là một tế phẩm hợp lệ, thế nên ta sẽ bắt đầu ban thưởng cho các ngươi.

Gatrix nghiến răng, song không nói thêm một lời nào. Hắn biết con nhân sư nói như vậy không phải để chọc tức hắn. Con nhân sư đó giống hắn, đều là lính đánh thuê của Elsa, và chẳng có lí do gì để nó phải lừa gạt hắn cả.

Trên thực tế, việc nó còn tồn tại tới giờ còn khiến Gatrix ngạc nhiên hơn. Nhân sư không phải là trùm cuối bọn họ phải đối đầu, trong khi chiến lực của nó phải ở tầng tám đỉnh, tức là không có bất cứ ai, hay cách nào để chiến thắng được nó cả.

Tự dưng tồn tại một kẻ có sức mạnh khổng lồ như thế, mà lại không dùng để chiến đấu, vậy thì lý do duy nhất Gatrix có thể nghĩ tới được là con nhân sư này đóng vai trò vận hành cũng như giật dây tất cả các sự kiện ở Shazam, để mọi thứ diễn ra hợp với mong muốn của Thần.

Hay nói cách khác, đây chính là Người Đại Lý mà Gatrix đang tìm kiếm lúc đầu!

Điều này cũng có nghĩa là con oán hồn kia rất có thể sẽ dùng được trong một trận chiến nào đó sắp sửa xảy ra, và khi không có nó thì đội của Gatrix sẽ phải đổ thêm càng nhiều tài nguyên vào trận đó để chiến thắng.

Con oán hồn này nếu dùng để chiến đấu thì có thể làm được gì? Nó là vũ khí sát thương không phân biệt địch ta, cho nên trận chiến đó Gatrix đoán rằng sẽ có không gian khá rộng, và sức mạnh của oán hồn chủ yếu dùng để kiềm chân kẻ địch chứ không phải là tất yếu để thắng.

Rốt cuộc là loại kẻ địch nào mà phải dùng tới tồn tại khó chơi khó giải quyết như oán hồn chỉ để "cầm chân"? Gatrix đưa tay lên gãi gãi cằm. Chẳng lẽ kẻ địch của họ sẽ là một oán hồn khác? Hơn nữa nó chỉ dùng để câu giờ, thì rốt cuộc HỌ đang làm gì mà phải câu giờ?

Đột nhiên một tia sáng lóe ra bên trong đầu Gatrix! Hắn liếc nhanh về phía Jane, rồi nhanh chóng cụp mắt xuống, nhìn trân trân xuống mặt đất. Hắn bắt đầu lờ mờ đoán ra hình ảnh của trận chiến ấy rồi, và rất có thể nó cũng sẽ là trận chiến cuối cùng luôn!

Con nhân sư bước tới trước mặt Vera, nhìn chằm chằm vào cô rồi nói.

- Cô không phải người đầu tiên!

Tiếp đến nó nhìn sang Cyrax, cười mỉa với giọng điệu vô cùng khinh miệt.

- Nhược thần!

Khi bước tới chỗ Taara, lần đầu tiên con nhân sư tỏ ra vô cùng buồn bã.

- Khi khoảnh khắc ấy tới, ta hi vọng con có thể lựa chọn chính xác!

Và cuối cùng, nó dừng lại trước mặt Jane Audrey.

- Chuyện rồi cũng sẽ thành công thôi!

Để lại sau lưng bốn người tẩn ngẩn tần ngần ra với những câu nói vô thưởng vô phạt, con nhân sư tiến lại tới chỗ Gatrix.

- Lấy chiếc Tưởng ký ra đây!

Gatrix lẳng lặng làm theo. Con nhân sư chìa ra một móng vuốt, gõ nhẹ lên trên bề mặt hộp.

- Sự quyết đoán của cậu xứng đáng với một phần thưởng đặc biệt. Hãy đi vào bên trong vọng lâu và tự chứng kiến xem sự thật là như thế nào!

Gatrix nhận thấy chiếc hộp trên tay bỗng trầm xuống, như thể vừa mới được rót vào một thứ gì đó vậy! Hắn nhìn con nhân sư, rồi quay lưng bước về phía vọng lâu nơi con nhân sư canh gác ban nãy, không nói một lời nào.

Ngay khi Gatrix bước vào bên trong phạm vi của vọng lâu, hắn nhận thấy Tưởng ký lại một lần nữa cảnh báo hắn, đây chính là một điểm giao ký ức. Không chỉ vậy, dựa vào cường độ rung mãnh liệt tới mức Gatrix suýt chút nữa thì đánh rơi nó khỏi tay, có thể thấy giao điểm này là một mốc cực kì quan trọng trong lịch sử!

- Để xem rốt cuộc lão muốn ta thấy gì nào!

Gatrix thì thầm trong miệng, kích hoạt Tưởng ký.

...

Trải qua quãng thời gian chênh vênh giống như lần đầu sử dụng Tưởng ký, Gatrix xuất hiện trở lại bên trong vọng lâu. Lúc này nó vẫn còn nguyên vẹn, dù rằng cũng đã có phần nào đó bị bạc màu do dầm mưa dãi nắng.

Những nhành dây leo quấn xung quanh những cây cột trụ, lên tới tận nóc mái vòm, tạo nên một cảm giác vừa cổ kính, vừa gần gũi với thiên nhiên, khiến cho lòng người ta không khỏi lặng đi vài phần khi ngồi trong vọng lâu.

Và ở cạnh Gatrix lúc này, là hai người một nam một nữ. Nam thì uy nghi bệ vệ, mặc một bộ lễ phục cầu kì hết sức đẹp đẽ. Còn nữ... có thể thấy sở thích của T"ara chưa bao giờ là những bộ cánh lòe loẹt để tôn vinh vẻ đẹp cơ thể.

Cô nàng chỉ mặc một bộ áo vải trắng cùng quần da màu nâu, vô cùng đơn giản, đối lập hoàn toàn với hình tượng màu mè mà Shazam đang thể hiện ra. Cả hai bọn họ đang dùng trà, với một ít bánh nướng để xung quanh trên chiếc bàn đá.

- Chúng tôi lớn lên hoàn toàn trong tình thương của cha!

Có vẻ như trước đó bọn họ đang nói dở một cuộc hội thoại nào đó rồi, có điều Gatrix không thể nghe được vì nguồn năng lượng của Tưởng ký chỉ có hạn, hơn nữa chỗ năng lượng này là do con nhân sư cố tình rót vào cho hắn, như vậy có nghĩa là phần hội thoại trước đó không có ích gì cả.

- Mẹ của tôi là một phù thủy. Cả đời bà làm đủ loại việc độc ác, run rủi làm sao vào những năm tháng cuối cùng bà lại gặp được cha tôi, lúc này đang là một chàng trai đầy lý tưởng và hoài bão. Cha không kể cho chúng tôi nghe vì sao họ tới được với nhau, nhưng "đó là những tháng ngày đẹp nhất của cuộc đời ta", như cha tôi đã nói.

Cô chống hai khuỷu tay lên bàn, tì cằm vào hai bàn tay, mắt nhìn về phía chân trời xa xăm. Tại thời điểm đó, mặt trời đang dần xuống núi, tạo thành một quả cầu lửa đỏ quạch. Trong cái màu sắc tan tác và hoang tàn của hoàng hôn ấy, con người ta thường có những cảm xúc hoài niệm, sâu lắng đến lạ thường, và có lẽ đó cũng là lí do vì sao T"ara lại ngồi đây tâm sự với Shazam.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299: Ảo ảnh ký ức

- Nhà tôi có tổng cộng ba chị em, tôi là chị cả, ngoài ra còn một đứa em trai và em gái nữa. Đó thật sự là những tháng ngày tuyệt vời nhất!

T"ara thả hồn theo dòng hồi tưởng, trong khi Shazam vẫn đứng bên cạnh cô, lẳng lặng như một pho tượng. Không hiểu vì sao hôm nay T"ara bỗng cảm thấy xúc động lạ thường, khiến cô muốn dốc hết bầu tâm sự lên người đàn ông khác chủng tộc này.

Bọn họ đã làm bạn với nhau một thời gian rất dài rồi, để gọi là tri kỷ có lẽ cũng chỉ đến thế. Theo quan niệm thẩm mỹ của nhân loại thì Shazam hoàn toàn xứng đáng với một chữ nam thần, còn xét về gia thế hay của cải thì ông ta đều đủ sức vực dậy cả tộc của cô.

Ở cái tuổi này, T"ara không thể cứ tiếp tục rong chơi được nữa. Cô biết cha kỳ vọng vào mình rất nhiều, ông hi vọng cô có thể thay ông hoàn thành nguyện vọng còn dang dở năm ấy là giúp Núi Thép thoát khỏi cái đói cái nghèo.

Nhưng lí do vì sao mà cả tộc không thể rời khỏi ngọn núi ấy thì ông lại không nói! Nhiều lần T"ara cố gặng hỏi tộc trưởng, song đều chỉ nhận được những câu trả lời thoái thác như đấy là truyền thống của cả tộc, lời răn của các cụ vân vân và mây mây...

T"ara bỗng dưng bật cười! Lần cuối cùng cô hỏi câu này, cô và ông đã cãi nhau một trận, kết quả là T"ara bỏ nhà đi phiêu bạt cho tới tận bây giờ. Trải qua nhiều năm lang thang đây đó, chứng kiến những mảnh đời khác nhau, tâm hồn T"ara bắt đầu lắng đọng trở lại.

Đã đến lúc cô trưởng thành và tiếp nhận bí mật mà cha cô luôn giấu diếm suốt từng ấy năm rồi!

***

Ồ?!

Gatrix đột nhiên giật bắn mình! Hắn chợt nhận ra mình không chỉ có thể nghe rõ âm thanh, sự vật bên trong vùng ký ức này, mà còn có thể nhìn thấu được tâm trạng của hai người bọn họ. Tưởng ký không có cách nào làm được chuyện này, bởi nó chỉ chiếu lại hình ảnh cho Gatrix thấy.

Còn như ở hiện tại, Gatrix có thể nghe được âm thanh trong không khí, tức là hắn đã tạo ra tác động lên vùng ký ức này! Âm thanh về bản chất là một chuỗi sóng rung động của vật chất trong không khí, truyền tới màng nhĩ tạo nên chấn động và được não bộ phiên dịch lại thành âm thanh.

Chính vì thế, một khi Gatrix có thể "nghe" được âm thanh, cũng có nghĩa là hắn đã chặn bớt một phần sóng dao động cơ học của âm thanh lan truyền trong không khí. Theo hiệu ứng cánh bướm, thì mọi chuyện đều có thể xảy ra chỉ từ một tác động nhỏ nhất!

Thần có cho phép hắn đi ngược thời gian không? Câu trả lời chắc chắn là không! Để tua ngược lại một thế giới, Gatrix đã phải trả một cái giá cực đắt, thì không có lý do gì hắn được thưởng bằng cách đi ngược về quá khứ cả!

Như vậy chỉ có thể giải thích rằng đây là một vùng ảo ảnh, mô phỏng lại những gì đã từng xảy ra trong quá khứ. Không thể không nói, nhân sư đã vô cùng tận tâm khi nó chế hắn ra ảo cảnh này để giúp Gatrix có được cái nhìn càng thêm chân thực.

Cũng giống như lần trước, Gatrix không có cơ thể nào, mà chỉ là một đám mây ý thức, lượn lờ trong không khí, bao quát được hết thảy mọi sự đang diễn ra bên trong vọng lâu. Con nhân sư cho rằng ký ức này quan trọng tới nỗi nó cần phải để Gatrix tiến vào ảo ảnh nhằm tiếp nhận không sót thông tin nào, vậy thì để xem rốt cuộc mọi chuyện là làm sao?

Về phần con nhân sư cố tình bóp méo ký ức, hoặc diễn giải sai nội tâm của hai nhân vật trong câu chuyện... điều này không phải là không có khả năng. Nhưng như đã nói, sức mạnh của nhân sư quá lớn, tới mức nó có thể rót ký ức giả mạo vào đầu bọn họ luôn, chứ không cần phải làm trò nhiều thế này.

Trên thực tế, cái kiểu bày ra đáp án song ngươi hiểu được bao nhiêu thì tùy vào khả năng này khiến Gatrix liên tưởng tới Thần nhiều hơn. Chỉ có Elsa mới có kiểu rảnh rỗi ép người khác phải đi đoán mò thế này, chứ nếu là hắn thì hắn sẽ nói huych toẹt đáp án ra luôn chứ không hành hạ người khác thế này.

***

- Tôi vẫn nhớ mãi ngày hôm ấy! Khi tôi tròn hai tuổi, còn nhóc Veronica mới chỉ được hơn một tuổi chút chút thôi. Hôm đó trời mưa tầm tã, và không hiểu sao tự dưng tôi có một linh cảm không lành. Mẹ chạy xồng xộc vào trong nhà, người ướt như chuột lột.

- Không để cho chúng tôi nói bất cứ điều gì, bà nhào tới, ôm hôn cha thắm thiết như thể đó là lần cuối họ còn được nhìn thấy nhau vậy. Rồi bà cúi xuống, hôn từng đứa bọn tôi. Lúc ấy tôi không hiểu sao mắt mẹ lại đỏ hoe, còn tưởng là nước mưa làm ướt hết gương mặt bà.

Trong vô thức, T"ara đã co hai chân lên chiếc ghế đá, vùi mặt vào giữa hai đầu gối. Có lẽ cô không muốn người khác nhìn thấy bí mật yếu đuối mà mình đã giấu diếm suốt bao lâu nay chăng? T"ara không rõ, cô chỉ biết rằng mình cần phải làm như vậy.

- Sau đó thì sao?

- Bà nói rằng bà cần phải đi, để bảo vệ tính mạng cho cả gia đình. Kẻ thù của bà đã truy đuổi tới rất gần rồi, và bà không tin rằng chúng tôi có thể bỏ trốn được lần này. Cha phản đối. "Một ngày là vợ chồng, thì cả đời đều là vợ chồng. Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nào có lý gì tổ chim vỡ mỗi con bay một nẻo?".

Cô nhại lại lời của cha mình lúc ấy, mỉm cười buồn bã.

- "Anh yêu!" Bà nói. "Đừng quên lời hứa của chúng ta! Nếu cả anh và em đều có mệnh hệ gì, thì ai sẽ chăm sóc lũ trẻ?". Mẹ nói đến đây thì cha buông xuôi. Ông bế cả ba đứa bọn tôi rời khỏi nhà, trong khi mẹ tan biến dần trong làn mưa trắng xóa ấy. Lúc đó chúng tôi còn quá nhỏ, chẳng hiểu được vì sao ba lại nói "do trời mưa to quá thôi!". Giờ thì...

T"ara thở dài, trong khi Shazam rót cho cô một tách trà mới. Cô nhận lấy, mỉm cười đáp lễ rồi nhấp một ngụm. Hơi ấm của trà thảo dược tràn xuống cổ họng T"ara, khiến cô thấy mũi hơi nghèn ngẹt.

- Tôi là chị cả! Tôi không thể gục ngã! Có những lúc Veronica và Drake làm tôi tức phát khóc, nhưng tôi vẫn phải kìm lại. Vì tôi là chị của chúng, và cũng là người mẹ bất đắc dĩ! Tôi biết cha đã rất cố gắng, song có những thứ không phải chỉ dùng nỗ lực là có thể lấp đầy.

- Tôi biết mình khác biệt! Không chỉ cha mới thấy điều đó, mà ngay bản thân tôi cũng nhận ra có thứ gì đó không đúng lắm với mình. Tôi lớn nhanh như thổi, sức mạnh thì tăng tiến tới mức anh không thể nào tưởng tượng được đâu! Sự thật là với sức mạnh hiện tại của tôi thì năm ấy lúc tám tuổi tôi đã đạt tới rồi!

Shazam hơi nhướn mày, song cũng không lấy gì làm kinh dị. Ông ta là một pháp sư đầy quyền năng, nào có quan tâm lắm đấu sĩ loài người rốt cuộc có thể tiến hóa thành tình trạng gì. Ngay cả ở tộc Tiên, những kẻ có đấu khí mạnh mẽ cũng vẫn xếp dưới các pháp sư một bậc kìa!

- Tôi nhận thấy một thứ gì đó nguội lạnh trong đôi mắt của cha, giờ bỗng trở nên cháy bỏng trở lại, dữ dội hơn bao giờ hết. Từ tôi, ông nhìn ra hi vọng của cả tộc, nhưng cũng chính vì vậy mà ông lâm vào một nỗi dằn vặt thống khổ, bởi tình yêu ông dành cho chúng tôi là quá lớn!

- Tôi biết rằng mọi người vẫn phổ biến một quan niệm "cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy", song nó không áp dụng với cha tôi. Đối với ông, chúng tôi được tự do làm điều mình thích là điều hạnh phúc nhất của ông, thế nên dù biết rằng chỉ cần ông mở miệng, tôi chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng ông không bao giờ yêu cầu tôi làm vậy.

Shazam đưa cho T"ara một chiếc khăn mùi soa thơm phức mềm mại. Cô nhận lấy, nhanh chóng lau gương mặt một lần, rồi tiếp tục kể chuyện.

- Cứ như vậy, chúng tôi lớn dần lên trong tình yêu thương có phần hơi khô khan và nghiêm khắc của cha. Anh biết đấy, một người đàn ông góa vợ chẳng lẽ còn có thể làm tốt hơn được sao? Thế nên dù muốn hay không, thì cả ba chị em bọn tôi đều có phần mạnh bạo hơn những đứa trẻ đồng trang lứa, tất nhiên cũng một phần do sức mạnh của chúng tôi nữa.

- Chỉ có một điều tôi thắc mắc suốt chừng ấy thời gian, là sáng nào, khi những tia nắng mặt trời đầu tiên ló dạng, cha tôi đều sẽ thức giấc, đứng ngắm mặt trời mọc. Cho tới khi mặt trời hoàn toàn trồi lên, thì cha mới thở dài rồi bắt đầu ngày mới.

- Vậy nên tôi hỏi cha tôi, tại sao ông lại làm vậy? Anh có biết ông trả lời sao không?

Shazam ngồi xuống bên cạnh T"ara.

- Vì sao?

- Cha tôi kể rằng, mẹ đã tiên đoán rồi sẽ có một ngày họ phải chia xa, vì những tội ác của bà lớn tới nỗi giáo hội tuyệt đối không bỏ qua cho bà. Nhưng bà cũng rất tự tin vào năng lực của mình, thế nên bà nói với ông rằng.

"Đừng lo lắng, thân ái! Em sẽ quay trở về, vào một ngày nào đó khi những tia nắng đầu tiên ló dạng. Vào giây phút đó, em sẽ hôn anh một nụ hôn thật dài, nồng ấm như chính những tia nắng ban mai vậy!".

Cô nói xong câu ấy, bèn quay sang nhìn Shazam. Dù cho không nhìn vào nội tâm Shazam, Gatrix cũng có thể biết được gã Tiên nhân đang cảm thấy như thế nào. Gatrix không bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của T"ara vì hắn đã nhìn thấy một tồn tại còn đẹp đẽ hơn cô nàng không biết bao nhiêu lần.

Nhưng chính cái khí chất của T"ara giờ khắc ấy đã khiến cho hai gã đàn ông trước mặt phải xiêu lòng! Giống như một khu vườn đang ngủ say, bỗng được chiếu lên một bầu ánh sáng, bừng lên đầy sức sống. T"ara ủ dột khiến cho toàn bộ không gian xung quanh cô ảm đạm đi, và khi T"ara vui vẻ, mọi thứ như sáng rực rỡ hẳn lên.

Giây phút đó, vị Tiên nhân không còn có thể giữ được bình tĩnh thêm nữa.

- Câu nói đó đã ám ảnh tôi rất nhiều, thế nên tôi hi vọng sau này khi tôi tìm được tình yêu của đời mình, tôi cũng sẽ có được một chuyện tình đẹp như cha và mẹ vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 300: Một phần chân tướng

- Báo cáo đội trưởng, nguồn năng lượng thứ ba đã bị cắt đứt!

- Cảm ơn Chị Mira!

Calchas gật đầu đầy mệt mỏi. Anh ngồi phịch xuống đất, xung quanh là máu me và tay chân vụn vỡ rơi lả tả. Hiện tại đội ngũ của họ chỉ còn sáu người, bao gồm Calchas, Mira, một người cầm khiên, một người cầm giáo và một kiếm sĩ.

Ở mỗi tòa tháp cao, nơi ẩn giấu năng lượng bảo vệ cho phong ấn này, đều có một con quái vật cực kì hùng mạnh canh giữ. Cho dù tổ đội thánh kỵ sĩ đã có thể gọi là tinh anh trong tinh anh, nhưng chừng đấy vẫn còn chưa đủ.

Calchas đưa tay lên miệng, ho khùng khục. Máu tươi bắn tung tóe qua từng kẽ ngón tay anh, tạo nên những vết lấm lem khắp trên gương mặt cương nghị tràn đầy phiền muộn. Thánh quang toàn năng, có điều năng lực của bọn họ còn chưa đủ để phát huy hết sức mạnh của nó.

- Không biết có phải là Celica và Krizzi đã tuyên phán nhầm lời...

- Câm mồm Mira!

Calchas quát to, ngắt đứt câu nói của Mira. Cô nàng trông vô cùng ủy khuất, hai mắt có chút rưng rưng, song cuối cùng vẫn mím miệng cúi mặt xuống. Thấy vậy, Calchas bèn thở dài, tì tay vào tường để nâng người dậy.

- Tôi hiểu cảm giác của Chị lúc này, Chị Mira. Nhưng chúng ta không được phép nghi ngờ lời của thần linh, và hai người bọn họ cũng chẳng có lí do gì để phản bội thánh quang cả! Đừng quên cái giá của kẻ dám đơm đặt lời răn của thần!

- Tôi biết... chỉ là...

Calchas đặt tay lên đầu Mira, vuốt ve nhè nhẹ.

- Được rồi, tôi hiểu mà! Nghỉ ngơi một lát đi, rồi chúng ta sẽ giải quyết nốt phong ấn cuối cùng!

Nói xong, Calchas bước ra khỏi căn phòng đổ nát be bét máu thịt, bước từng bậc xuống chiếc cầu thang uốn nối với tầng một. Mira không phải là người duy nhất lung lay niềm tin. Ngay cả anh cũng có phần nghi ngờ, liệu có phải bản thân đã ra quyết định sai lầm không?

Cả Celica lẫn Krizzi đều đã xui xẻo bỏ mạng trong trận chiến đầu tiên của bọn họ, khiến cho nguồn thông tin của cả đội bị gián đoạn. Hiện tại tình cảnh của bọn họ giống như một mũi tên đã lên dây, một con bạc thua gần hết tài sản, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi tới tận cuối con đường để xem có tìm được thứ gì giúp bù lại mất mát không mà thôi.

Calchas hít một hơi đầy lồng ngực thứ không khí tanh hôi của tầng một, móc từ trong túi áo ra một mặt dây chuyền. Anh nhìn vào miếng kim loại màu vàng như thể đó là một thứ gì đó hết sức quý giá, cho tới khi giọng nói phía sau lưng Calchas vang lên!

- Vậy ra anh vẫn còn giữ nó!

Calchas giật mình nhẹ, cố kìm lại bản thân không đánh mất bình tĩnh. Anh ta quay lại, đối mặt với Mira. Khi Calchas chuẩn bị mở miệng ra nói gì đó thì Mira bỗng nhào tới, hai tay vòng qua gáy Calchas, môi khóa chặt môi với anh.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hai tay của chàng thánh kỵ sĩ duỗi căng cứng, không biết nên đẩy Mira ra hay ôm lấy cô vào lòng. Sau khi đã trải qua một màn đấu tranh tư tưởng dữ dội, cuối cùng Calchas vòng tay ôm lấy Mira, đáp trả lại cô bằng nụ hôn cực kì nồng nhiệt.

Họ cứ thế ôm lấy nhau, lưỡi cuốn vào lưỡi, trao đổi cảm xúc nóng bỏng trong lòng mình như thể tận thế chuẩn bị buông xuống, rằng thời gian dành cho họ chỉ còn đếm bằng giây. Khi Mira buông Calchas ra, hai người bọn họ đã không còn thở ra hơi nữa rồi.

- Em thật sự không nên làm như vậy!

Calchas đưa tay vuốt ngược tóc lên trên, trong mắt nửa có sự nuối tiếc, nửa lại cảm thấy tội lỗi. Sự thật thì giáo hội không hề cấm cản các thánh kỵ sĩ có quan hệ vượt mức. Mỗi một cường giả đều là tài sản quý giá, vì họ không chỉ đại diện cho giá trị hiện tại, mà còn mang theo cả lợi ích tương lai di truyền cho các thế hệ sau.

Chỉ có điều Calchas lại đi theo con đường khổ tu, từ bỏ mọi ham muốn trần tục, truy cầu chân lý cổ xưa giống như bao thánh kỵ sĩ thời kỳ đầu. Nhìn vào phương thức chiến đấu của Calchas thì có thể thấy rất rõ điều ấy, khi anh sử dụng một chiếc búa và khiên chắn, chứ không phải là các loại vũ khí đâm chém.

Còn Mira thì thuộc đội thẩm phán, lại là nhánh cực đoan nhất trong các thể loại cực đoan. Nhiệm vụ của Mira là săn lùng kẻ phản bội, truy nã khinh nhờn giả, thế nên vũ khí của cô là cặp móc câu gắn xích. Thứ vũ khí này có hiệu quả rất nhỏ lên các sinh vật bất tử, song nếu dùng lên sinh vật sống thì nỗi đau chúng có thể gây ra là cực kì khủng khiếp.

Hai con người với tư tưởng trái ngược nhau hoàn toàn, tính cách cũng khác nhau như nước với lửa, vậy mà lại hòa tan được vào nhau như sữa cùng cà phê, âu cũng là do duyên số run rủi! Vì nhiều lí do mà Calchas là người cố tình ngắt đứt mối quan hệ này.

Anh làm triệt để tới mức xin điều chuyển vị trí rời xa khỏi khu vực Mira đang chịu trách nhiệm, để tránh bất cứ cơ hội nào gặp lại của bọn họ. Chuyện này làm Mira chịu tổn thương vô cùng sâu sắc, biến cô trở nên càng lúc càng điên cuồng, tàn nhẫn đối với con mồi của mình.

Tuy nhiên cái gọi là số phận, không phải do con người muốn chống mà được! Từ xưa tới nay muốn nghịch thiên mà đi không ít, nhưng số người thành công có đếm nổi trên đầu ngón tay? Một nhiệm vụ khẩn cấp được ban bố, yêu cầu tất cả nhân viên thần chức phải tụ tập về phía đầm lầy Shazam.

Là một thánh kỵ sĩ công tác trong lãnh thổ vương quốc Malus, chẳng có lí do gì để Calchas không tuân theo mệnh lệnh này của Giáo Hoàng. Hơn nữa, Calchas cũng rất yên tâm vì Mira đang công tác ở một vương quốc cách Malus tương đối xa, sẽ không thể nào có chuyện họ gặp được nhau.

Vậy nên anh đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy Mira trong đội ngũ tập trung ngày hôm ấy! Sau cơn giận dữ vì hiểu nhầm ban đầu, Calchas biết được đội của Mira đang lần theo dấu vết của một kẻ sa đọa lẩn khuất đâu đó bên trong Malus, và rất có khả năng kẻ này được chính sâu mọt bên trong giáo phái tiếp tế!

Calchas những tưởng rằng trái tim mình đã chết lặng, nhưng anh nhầm! Tình cảm Calchas không chết, mà nó chỉ khô lại như một nhành củi, càng lúc càng khô, chờ đợi một mồi lửa để bùng cháy trở lại, dữ dội hơn bao giờ hết.

Không chỉ một lần Calchas tìm cách kiềm chế con thú bên trong người mình lại. Nó cứ chực chồm lên, giật đứt sợi xích mà anh đã gia cố bấy lâu nay trong lòng, và mọi chuyện lại càng trở nên khó khăn hơn khi Mira được xếp cùng tổ đội với Calchas.

Nỗi thống khổ cứ dày vò Calchas ngày này qua ngày khác, khi anh phải cố tỏ ra là một người chuyên nghiệp, đối xử với Mira bình thản như với tất cả các thành viên khác. Có lẽ Mira đã vượt qua rồi, chỉ còn Calchas mãi bám víu lấy quá khứ chăng? Cô hoàn toàn không biểu hiện ra một tình cảm đặc biệt nào với Calchas, mà chỉ ứng xử như đội phó với đội trưởng.

Mỗi lần nhìn Mira thể hiện cơn điên của mình lên những thứ cản đường cả đội, trong lòng Calchas lại rỉ máu. Chính vì anh mà cô mới thành ra như thế này. Và mọi chuyện đã quá muộn để có thể cứu vãn!

Calchas thở hổn hển, mồ hôi bám đầy người. Khi anh hoàn hồn trở lại thì Mira đã nằm bên dưới anh, trần truồng và ướt đẫm trên sàn đá lạnh ngắt. Sinh thể bóng tối có thể tấn công bất cứ ai, nhưng riêng hai kẻ sở hữu tín niệm kiên định với thánh quang này thì chúng từ bỏ. Khối xương này cứng hơn chúng có thể gặm rất nhiều!

- Đừng suy nghĩ nhiều quá, Calchas! Chuyện hôm nay chỉ là một cách phát tiết của chúng ta mà thôi, trong cái thế giới điên loạn luôn chờ chực nuốt chửng chúng ta này.

Mira bình thản ngồi dậy, thò tay với lấy bộ quần áo rơi vất vưởng xung quanh bọn họ. Calchas nhìn trân trân vào mảng lưng trắng tràn đầy nhựa sống của cô, trong đầu xuất hiện muôn vàn suy nghĩ khác nhau, không cách nào diễn tả bằng lời.

Cuối cùng Calchas nhìn xuống những cánh hoa đỏ thắm rơi vương vãi trên sàn, nghiến răng một cái! Anh vòng tay qua bờ eo của Mira, ghì chặt lưng cô vào ngực mình, thì thầm vào tai cô.

- Nếu như đây là cái giá của chân lý, vậy thì anh thà làm một kẻ ngu muội còn hơn!

Mira sững người, nước mắt rơi từng hạt như trân châu, gõ lộp bộp xuống sàn nhà.

***

Gatrix nhìn vào cặp đôi đang vuốt ve an ủi nhau phía trước mặt, tìm kiếm lại thứ cảm xúc lạ kì vừa mới gợn lên. Trong một thoáng chốc ngắn ngủi, hắn bỗng thấy rung động trước cô nàng xinh đẹp vô ngần trước mặt, thế nhưng nó đi nhanh y hệt như cái cách nó đến vậy!

Nếu như đây là món quà của nhân sư tặng hắn, thì Gatrix cũng có thể tạm coi là một phần quà tương đối giá trị. Chỉ tiếc rằng những câu chuyện này ngoài việc khắc sâu hơn mối quan hệ quái dị giữa cặp nam nữ này, thì chẳng giúp ích gì mấy cho cuộc hành trình của hắn hết.

Lúc này T"ara đang thả hồn nhìn theo ánh mặt trời ửng đỏ lần cuối, giãy dụa nơi cuối đường chân trời. Bóng tối thè chiếc lưỡi khổng lồ của nó ra, dần dần liếm hết lên cảnh vật xung quanh vọng lâu, trong khi ánh sáng tìm cách bỏ chạy tan tác như bầy ong vỡ tổ.

Và trong cái thời khắc ấy, khi T"ara không còn đặt bất cứ sự chú ý nào lên vị Tiên nhân đầy đức độ và đáng kính ngồi cạnh mình, Shazam đã lấy ra một chiếc lọ thủy tinh. Chiếc lọ này đựng thứ chất lỏng trong suốt, và theo bố cục một phần ba tính từ trên xuống, có một hình khắc vô cùng đặc thù.

Đó là một con rắn nuốt đuôi!

Một thứ gì đó vỡ ra bên trong đầu Gatrix, khiến hắn đau không thốt nổi nên lời. Đầu hắn đau như muốn nứt ra, nhưng Gatrix ép cho bản thân phải tiếp tục nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Hắn đã biết bên trong chiếc lọ này đựng thứ gì.

Tình dược! Chỉ cần uống thứ nước này, nạn nhân sẽ lập tức yêu say đắm, tôn thờ người đầu tiên mình nhìn thấy. Và hắn thậm chí còn nhớ ra được chiếc lọ này do ai chế tác nữa! Chẳng phải chữ ký J.O đã nói rất rõ rồi sao?

Johny Ouro!

Gatrix cảm thấy máu tươi bắt đầu chảy ra từ khóe mắt mình, và hắn hiểu ra đây là do thực tại đang bắt đầu phản ánh vào bên trong không gian ảo ảnh này. Gatrix há miệng, cố gắng nói ra một điều gì đó để ngăn không cho chuyện này diễn ra. Hắn biết rằng đây là một nỗ lực vô vọng của mình, vì chuyện phải xảy ra thì đã xảy ra rồi, dù hắn có làm gì đi chăng nữa thì mọi chuyện vẫn sẽ như thế.

Bất chợt toàn bộ không gian ngưng đọng lại, ngoại trừ một người duy nhất! T"ara nâng chiếc ly đã bị Shazam lén trút hết Tinh dược lên, dừng lại trước bờ môi. Cô nhìn thẳng vào vị trí Gatrix đang tồn tại, giống như biết rõ đang có một kẻ vô hình quan sát mọi chuyện ở đó vậy!

- Hi vọng chúng ta có thể gặp lại!

T"ara ngửa cổ uống sạch chén trà, và mọi thứ tối sầm đi trước mắt Gatrix!

_____

Bắt đầu vào cao trào rồi hue hue hue

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 301: Dương mưu hay âm mưu

- Không, làm ơn, tha cho tôi...

Người đàn ông ngồi bệt trên mặt đất, dùng tứ chi để lê mông ra càng xa càng tốt khỏi thứ gì đó trước mặt. Mọi sự quá thuận lợi đã khiến những người mạo hiểm hạ thấp cảnh giác, và thật nực cười làm sao khi mới chỉ trước đấy họ còn tranh cãi nhau nên dùng cách gì để tra khảo Cyrax kẹt bên trong tủ.

Hay chính xác hơn, là thứ gì đó với tên Cyrax!

Nói thì nói như vậy, nhưng những người mạo hiểm vẫn bảo trì một ít cảnh giác cần thiết. Mười kẻ có mặt trong gian phòng chứa đồ này đều là phường cùng hung cực ác, đạo lý đơn giản như chó cùng giứt rậu không có ai là không biết hết.

Một người trong số bọn họ sử dụng chiếc thương của mình, đâm vào kẽ cánh tủ, rồi dùng sức nạy nó ra. Có vẻ như bất kể là thứ gì đang bám ở bên ngoài cánh cửa, nó chỉ tác dụng với vật bị chứa bên trong tủ, bởi bọn họ bẻ gãy cánh cửa rất dễ.

Và thứ chờ đón họ, chỉ là một màu đen thăm thẳm!

Bóng tối ùa tới, ngoác cái miệng đen ngòm của nó ra, nuốt chửng tất cả mọi thứ. Ánh sáng bị tước đoạt hoàn toàn khỏi bọn họ, và những tiếng la hét liên tục vang lên. Không một ai trong số mười người tự do biết được đồng bạn của mình đang gặp chuyện gì.

Hoảng loạn tột cùng khiến cho bản năng cầu sinh của họ trỗi dậy mãnh liệt! Dựa vào ký ức còn sót lại, những người còn sống tìm cách chạy về phía cửa ra. Khi những tia nắng lạnh lẽo xuyên qua kẽ lá, soi rọi lên cơ thể người sống sót, anh ta mới nhận ra rằng...

... chỉ còn một mình anh ta thoát được khỏi cái miệng sâu hoắm của vực thẳm! Song nó chưa hề buông tha người đàn ông tội nghiệp! Nỗi sợ hãi lan dần từ xương sống anh ta ra khắp toàn thân, khiến cơ thể người mạo hiểm ngã xuống đánh rầm.

Tay chân anh ta lạnh toát, run bần bật như một con chuột bị rắn độc nhìn chằm chằm vào. Đến tận giây phút cuối của cuộc đời mình, người mạo hiểm này mới hiểu được vì sao "nó" tha cho anh ta chạy ra tới tận đây.

Nó thừa sức bắt kịp anh, nhưng thay vì nuốt chửng con mồi một cách đầy đói khát, "nó" thả cho anh ta giãy dụa trong vô vọng. Để rồi khi nhận ra sự thật tàn nhẫn đang chờ đợi mình, nỗi tuyệt vọng bắt đầu xâm chiếm anh, và đó chính là thứ mỹ vị tuyệt vời nhất với "nó".

Bóng tối phủ lên người đàn tội nghiệp, và khi nó rời đi thì xác anh ta đã nằm còng queo trên mặt đất, gương mặt vặn vẹo đi vì phải chịu một nỗi kinh hoàng không tên nào đó. Đột nhiên "nó" ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía tòa thành!

***

Gatrix quay trở lại với thế giới hiện thực, đổ gục xuống trên tứ chi. Khói trắng bốc lên mù mịt khắp người hắn, còn máu tươi thì chảy ròng ròng ra từ hốc mắt! Vera, Taara đã chạy tới đỡ hắn dậy, trong khi Jane và Cyrax nhìn con nhân sư đầy cảnh giác.

Đáp lại tâm lý thù địch đấy, con nhân sư chỉ đứng yên, bình chân như vại. Hai con ngươi đen thăm thẳm của nó nhìn chòng chọc vào Gatrix. Con Goblin sau khi uống một ít thuốc chữa thương cùng với nhận một luồng phép hồi phục đã có thể tạm ổn trở lại.

Mặc kệ cho hai cô nàng săn sóc cơ thể hắn, tâm trí Gatrix trượt dài trong dòng suy tư, sắp xếp lại các mảnh ghép. Món quà của nhân sư không hổ là phần thưởng đặc biệt! Nó giúp Gatrix giải đáp rất nhiều thắc mắc suốt từ khi bước chân vào Shazam đến giờ.

Tại sao thái độ của T"ara lại kì cục trong mắt hai đứa em đến vậy? Vì lí do gì Shazam có thể hạ nhục T"ara tới mức ấy mà cô vẫn vui vẻ chấp thuận? Cảm giác sai lệch của những vật phẩm hắn tìm tới trong phòng Shazam đến từ đâu? Tất cả mọi thứ giờ đã trở nên sáng tỏ như ban ngày.

Chính hắn, hoặc hắn trong quá khứ, khi đang điên cuồng thu thập tiền bạc, đã bán rất nhiều sản phẩm ra các thế giới khác thông qua đường dây của tổ chức buôn lậu đa thế giới. Một trong số đó ắt hẳn đã lọt vào tay của Shazam... không đúng!

Theo như những gì được viết trong bút ký thí nghiệm, thì Shazam được "tặng" những vật phẩm này. Người tặng nói ông ta có thể làm gì tùy thích với mấy món đồ đó, song Gatrix hiểu rằng đó chỉ là một dương mưu trần trụi. Một người yêu thích khoa học như Shazam sẽ không bao giờ dám lãng phí những tiêu bản quý giá mà ông ta không tài nào phân tích ra.

"Tại sao nàng lại từ chối ta?"

"Ta không có cách nào chạm được vào nàng cả!"

"Thân thể của nàng bí ẩn như một màn sương mù dày đặc, đầy quyến rũ và nguy hiểm!"

"Ta phải có được nàng!"

Những dòng tốc ký lộn xộn bên trong bút ký lại một lần nữa ùa về trong ký ức của Gatrix, lần này mang theo hàm nghĩa khác hẳn. Ở thời điểm đấy, Gatrix không biết Shazam ghi những dòng này với mục đích gì.

Tuy nhiên sau khi chứng kiến ký ức ảo ảnh kia, nhìn thấy cách Shazam trút toàn bộ Tình dược vào trong tách trà của T"ara, hắn đã hiểu được sự tuyệt vọng của gã học giả này. Shazam ắt hẳn đã tìm ra tác dụng thật sự của Tình dược, và đó cũng là lúc để gã chiếm đoạt nốt "nàng" còn lại.

Bản chất của Tình dược là cưỡng chế tạo ra một thứ tình cảm hư ảo bên trong một người, hoặc gấp bội tình cảm hiện hữu trong lòng người đó lên nếu như đã có. Đây là một công cụ tương đối giá trị để các chủ nô thuần phục nô lệ cứng đầu nhưng có tiềm năng cao.

Thoạt nhìn thì công dụng của nó khá giống với các loại bùa chú điều khiển suy nghĩ, tẩy não, có điều hai thứ thực ra khác biệt hoàn toàn về bản chất. Cùng là một mệnh lệnh, nếu người lắng nghe nó là người yêu thương sùng kính chủ nô, và một nô lệ chỉ biết nghe lời do tẩy não, vậy thì ai sẽ thực hiện nó hiệu quả hơn?

Câu trả lời chắc chắn không cần phải nghĩ, đương nhiên thuộc về người sùng kính chủ nhân của mình. Tình dược tạo ra một động lực, một lý do để nạn nhân của nó hành động, nhằm mục đích thỏa mãn người tình của mình.

Trong khi tẩy não hay nô dịch chỉ tạo ra một con rối vô tri! Một bên hoạt động theo cách tự nguyện, một bên bị cưỡng ép, không cần phải nói thêm nữa đúng không? Hiệu quả của Tình dược thực chất không khủng khiếp đến mức ấy nếu như nô lệ đang có tâm lý phản kháng chủ nô, nó chỉ khiến nô lệ cảm thấy người chủ này là một lựa chọn "chấp nhận được", và các lựa chọn khác cho nô lệ không còn quá hấp dẫn nữa.

Song, một khi Tình dược được dùng lên nạn nhân vốn đã có sẵn cảm tình với người sở hữu Tình dược, thì đây lại là một câu chuyện khác! Thứ tình cảm ấy sẽ bị bóp méo, vặn vẹo lên gấp trăm ngàn lần, biến nạn nhân trở thành một con chiên thờ phụng chủ nhân mình như thần linh.

Dựa vào việc dù sở hữu ý chí của một đấu sĩ cấp độ rất cao, vậy mà T"ara vẫn cum cúp nghe lệnh Shazam, Gatrix đoán rằng tại thời điểm cô uống Tình dược, bản thân trái tim T"ara đã có hình ảnh của Shazam rồi.

Hiện tại hắn đã xác định rõ vị trí của Shazam và T"ara trong tấn bi kịch này, và mảng khuyết còn thiếu trong bức tranh giờ thuộc về giáo phái tà ác! Shazam nói rằng bản thân lão tách ra làm đôi, nhưng giờ Gatrix chẳng thèm tin một lời nào từ Shazam nữa!

Còn dựa trên di ngôn của David, thì tà phái đã hợp tác với Shazam để có được một chỗ trú ẩn khỏi sự lùng bắt của thần linh. Đây có vẻ như là một phương hướng hợp lý hơn, bởi trong bút ký của Shazam có nhắc tới "giao dịch". Phải chăng tà giáo đã trao cho Shazam những vật phẩm đến từ Tòa Thành Trắng? Nếu vậy mối quan hệ của giáo phái này với Thần là gì?

Trong lúc đang mải mê suy nghĩ, một âm thanh từ tốn vang lên, ngắt đứt mạch suy nghĩ của Gatrix!

- Không còn thời gian suy nghĩ nữa đâu Gatrix! Nếu ta là cậu, ta sẽ chạy ngay tới chiếc gương ấy, may ra còn kịp đó!

Giọng nói lạ lùng, già nua nhưng lại đầy quen thuộc này khiến mồ hôi lạnh tuôn ra khắp người Gatrix. Hắn ngẩng đầu lên, và nhìn thấy gương mặt của con nhân sư đã biến đổi hoàn toàn. Nó không còn mang theo một vẻ mặt phổ thông của nam giới nữa, mà lão hóa đi với tốc độ kinh khủng, dần dần trở thành một khuôn mặt hiền từ, chất phác.

Khuôn mặt của một kẻ đã đẩy Johny thành Nike, khuôn mặt của một kẻ đã nằm chết ngắc trước cánh cửa gỗ, trong một thế giới vốn dĩ không còn tồn tại. Khuôn mặt của Giáo Hoàng Tòa Thành Trắng!

Cơ thể của nhân sư đang vỡ vụn dần thành từng mảnh, song Giáo Hoàng dường như không nhận ra điều ấy. Ông ta chỉ nhìn chằm chằm vào Gatrix, rồi mở miệng nói trước khi toàn bộ cơ thể tan thành bụi phấn.

- Đừng quên cậu nợ chúng ta!

- Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào vậy? Anh thật sự là ai thế?

Jane quát lớn, trong mắt tràn ngập lửa giận. Cô đã chịu đựng những sự lừa dối này quá đủ rồi, cộng thêm với việc bị tước đoạt đi liên kết với thần linh trong thoáng chốc càng đẩy Jane tới giới hạn. Gatrix nhìn cô, nở một nụ cười khổ.

- Chúng ta ai cũng có bí mật thôi, nàng thánh nữ ạ!

Jane cứng họng, không biết phải đáp trả gì. Khi cô đang định bùng nổ thì Taara bỗng nhiên trỏ tay về phía đằng xa!

- Có gì đó đang tới... tôi cảm thấy nguy hiểm tột cùng!

- Ta cũng thấy vậy!

Cyrax lần đầu lên tiếng sau một hồi im lặng dài hơi. Mồ hôi rịn ra đầy khắp gương mặt gã. Bằng vào thị lực phi phàm, Cyrax có thể thấy được một hình bóng đang lao về phía bọn họ, khí thế hừng hực như chẻ tre.

Đó là một bộ giáp kỵ sĩ, cầm trên tay ngọn thương có hình thù rất kì lạ!

Không một ai nói thêm bất cứ chữ gì! Giống như thể bằng một phép màu ăn ý hay một kỹ năng thần giao cách cảm nào đấy, cả đội quay lưng bỏ chạy! Taara cõng Gatrix trên lưng, trong khi Vera sử dụng phép thuật triệu hồi ra một chiếc ván trượt bằng lửa xé gió lao đi.

Chỉ có Jane vẫn đứng tần ngần ở lại, không biết nên làm gì! Cảm giác mất mát trong lòng khiến Jane chơi vơi, chẳng rõ nên bấu víu vào đâu nữa! Ai cũng muốn lừa dối cô, và Jane thật sự mệt mỏi khi phải tiếp xúc với những kẻ này! Cô chỉ muốn quay lại, chìm vào trong vòng tay ấm áp của cha nuôi cô...

- Còn đứng ngây ra đó làm gì nữa!

Cyrax gầm lên, bế thốc Jane theo kiểu ôm công chúa, dùng tốc độ nhanh nhất phóng vọt đi khỏi hiện trường, bám sát theo vị trí của Taara và Gatrix. Nằm gọn trong bờ ngực vạm vỡ của Cyrax, gương mặt của nàng thánh nữ không khỏi ửng đỏ lên!

Và rồi chúng chuyển dần thành một nụ cười, rất nhẹ, chỉ phớt qua mà thôi!

***

Calchas thẫn thờ nhìn khối cầu năng lượng trước mặt. Phía sau lưng anh là bốn người đồng đội còn sống sót, ai cũng mang theo vết thương đầm đìa trên người. Đối thủ của họ là một pháp sư chiêu hồn, và kẻ này đã chuyển hóa hoàn toàn thành sinh vật bất tử - gọi là vu yêu.

Calchas rất cố gắng, nỗ lực mười hai thành sức mạnh để bảo vệ cả đội, song thương vong là không thể tránh khỏi. Và như một trò đùa của số phận, Mira chính là nạn nhân! Vết thương trên vai Calchas nhức trở lại, càng thêm xát muối vào trái tim bỏng rát của chàng thánh kỵ sĩ.

Mira đã dùng móc câu đấy để kéo Calchas ra khỏi vùng nguy hiểm, đổi lại cô không còn đủ thời gian để né đi đòn giãy chết của vu yêu. Khối năng lượng mạnh tới nỗi nó xóa sổ toàn bộ mọi dấu vết của Mira, không để lại bất cứ thứ gì cho dù là một mảnh vụn.

- Anh Calchas?

- Tôi... ổn!

Calchas dùng hết sức lực toàn thân để thốt ra những lời này. Một khi đã sa đọa, Calchas cũng chẳng còn thiết tha gì những giới luật nữa! Nếu như đây là ngày xưa, thì ắt hẳn anh đã tự dối lòng rằng mình vừa lừa gạt đồng đội với mục đích tốt mà thôi.

Còn hiện tại, Calchas chỉ muốn mọi thứ kết thúc càng nhanh càng tốt. Anh cầm chiếc búa vỡ nham nhở của mình lên, nện một cú trời giáng lên khối năng lượng. Phong ấn cuối cùng chính thức tan vỡ!

Đến đây đi, kết thúc!

Calchas nhắm mắt, chờ đợi kết giới sụp đổ, cùng với đó là bốn người kia. Họ nhắm mắt, tụng niệm một bài kinh siêu độ nhằm giúp những người hi sinh có thể được lên thiên đàng.

Thế nhưng chẳng có sự sụp đổ nào xảy ra hết!

Những dòng năng lượng hỗn loạn xẹt qua xẹt lại trong không khí, không còn bị kìm hãm bởi phong ấn, tìm kiếm chủ nhân thật sự của chúng. Dần dần một hình ảnh ngưng tụ lại trước mặt các thánh kỵ sĩ, với mái tóc dài phất phơ và đôi tai nhọn đầy đặc trưng.

- Ngươi là ai?

Hình bóng liếc bọn họ một cái, và rồi năng lượng tụ lại bên trong tay nó.

- Ta là kẻ đã điều khiển hai cô bạn xấu số của các ngươi đấy!

Năm người còn sống ngây ra một cái. Đến lúc này họ còn không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa thì đúng là một sự sỉ nhục của trí tuệ! Thật kỳ lạ thay, dù biết rằng mình bị lừa, và rất có thể trở thành tội đồ bị bêu danh thiên cổ, nhưng Calchas lại cảm thấy trong lòng trống rỗng vô cùng.

Có lẽ đây cũng là một kết cục phù hợp với anh. Mira, chờ anh một chút nhé!

- Tiện thể, tâm trạng hỗn loạn của các ngươi, cũng là do sức mạnh của ta làm cho sa đọa đấy!

Âm thanh cuối cùng của Shazam lọt vào tai Calchas, trước khi anh bị nguồn năng lượng khổng lồ ấy nuốt chửng!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Lời trăn trối của một người giám hộ

Nó đứng phía trước cánh cửa tan hoang đổ nát, nhìn vào bên trong căn phòng rỗng tuếch vốn đáng lý tràn đầy máu. Chẳng còn ai chạy tới để ngăn cản nó nữa, mặc dù bình thường chúng cũng chẳng làm gì nổi nó.

Bóng đen bước vào bên trong phòng. Tất cả những gì còn sót lại của nàng chỉ là cặp Pacem và Bellum đầy rỉ sét nằm còng queo dưới đất. Hai bể máu cung cấp dinh dưỡng cũng như năng lượng cho nàng giờ cạn sạch tới đáy.

Dựa vào những bộ xương khô vỡ lả tả, văng tung tóe khắp nơi, có thể thấy hai chiếc bể này đã bị kiểm tra rất kỹ. Lũ ngốc, làm gì có chuyện nó để kho báu của mình vào chỗ dễ phát hiện đến như vậy!

Chưa kể bể máu này có sức ăn mòn cực kì lớn, nó sẽ chẳng dám thả bất cứ thứ gì xuống đấy cả!

Bóng đen ngồi vắt vẻo ở thành bể, cầm hai thanh gươm rỉ sét trước mặt, âu yếm chúng như thể đó là một thứ gì đó hết sức quý giá vậy. Đã quá muộn để có thể ngăn cản bất cứ điều gì, thế nên nó chỉ muốn tận hưởng những giây phút cuối cùng này càng dài càng tốt mà thôi.

Nó bắt đầu nhớ lại mọi thứ đã từng diễn ra trong cuộc đời mình. Thật kỳ lạ là vào giây phút sống chết cận kề thế này, nó lại có thể rảnh rỗi để hoài niệm ký ức tới vậy! Phải chăng những người già thường nói "hồi quang phản chiếu" là để chỉ tình cảnh này?

Cuộc đời của nó vô cùng buồn tẻ, với toàn là những chuyện buồn. Mọi thứ chỉ rạng rỡ hơn khi nó bắt đầu gặp được nàng!

Nó sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ đó, vì những gì lão đã làm với nàng. Khi bị những giáo đồ tà phái mang đi hiến tế lên "tà thần" của chúng, nó đã được gặp ân nhân của đời mình, cũng là chủ nhân hiện tại, nhân sư bằng đá.

Chính chủ nhân đã đánh lừa tà giáo đồ, "cắn nuốt" nó, rồi ban cho nó một thân phận hoàn toàn khác. Nó trở nên mạnh mẽ hơn, đủ sức để có thể trả thù phần lớn những kẻ trước đó từng bắt nạt nó.

Nhưng điều đầu tiên nó làm khi có sức mạnh mới mẻ này, không phải là đi báo thù, mà là tìm kiếm tung tích của nàng. Đối với nó, tất cả những đau khổ nó phải gánh chịu chính là một phần đã tạo nên nó bây giờ, và trả thù những kẻ ấy cũng chẳng thể khiến thời gian quay trở lại.

Thay vào đó, nó nên tiết kiệm thì giờ để giải cứu người con gái mà nó yêu thương hết mực, dù rằng chưa một lần nàng đáp lại! Cứ thế, bóng đen lùng sục từng ngõ ngách bên trong lâu đài, tránh mặt đi vị chủ nhân cũ của nó. Nhân sư đã cảnh báo về sức mạnh của kẻ này, cho dù là nó hiện tại cũng chẳng thể trêu chọc được.

Cuối cùng nó tìm thấy căn hầm bí mật của Shazam!

Kể từ ngày đó, bóng đen từ bỏ thân phận loài người của mình, cam nguyện trở thành bề tôi của nhân sư. Chính tay nó đã đặt những món đạo cụ "kì lạ và cực kỳ quý hiếm" - trích lời nhân sư, vào ba địa điểm mà chủ nhân nó đã dặn dò.

Một mẩu được đặt vào trong phòng nguyện đã bị lũ tà giáo làm ô uế. Gã thầy tế tỏ ra cứng đầu hơn nó tưởng, thế nên nó đã vo viên gã rồi nhét vào trong một căn phòng hết sức nhỏ hẹp, giống như nhét một con trâu vào trong hộp diêm vậy!

Dưới sự ảnh hưởng của tà giáo đồ, những người còn sống bắt đầu trở nên điên khùng. Họ tự chém giết lẫn nhau, bỏ vào chiếc vạc sôi ùng ục siêu to khổng lồ, nấu lên một nồi súp thịt người đầy kinh tởm. Những kẻ ấy cũng đã được tự mình trở thành một phần của nồi súp khi nó tìm ra họ, rồi bỏ mảnh tiếp theo vào trong vạc.

Và cuối cùng là nơi này! Nơi nàng bị pháp trận ràng buộc, không có cách nào siêu thoát. Chủ nhân nói rằng nếu như có một ngày, có người nào nó có thể mang đi tín vật, tức là món đạo cụ cổ quái ấy, thì kẻ đó ắt có thể kết thúc được tấn bi kịch này.

Nó vô cùng tin tưởng chủ nhân của mình. Ngài mang theo trong mình một lượng tri thức vô cùng khổng lồ, giống như thể chẳng có gì có thể làm khó được ngài. Và nó, chính là người phát ngôn của ngài!

Những tiếng động rầm rầm nơi bốn tòa tháp, và tiếng ồn ào nơi tầng một kéo nó ra khỏi dòng suy tư. Những kẻ sống sót cuối cùng đã quay trở lại được lâu đài. Qua khung cửa sổ mờ đục, nó nhìn thấy quân số của bọn họ vẫn đủ, chứng tỏ bộ giáp kia chưa thể tóm được con mồi nào cả.

Bộ giáp đó khiến nó kiêng kỵ! Kể từ lúc trở thành hình dạng này, nó biết rằng mình đã rất khó để có thể bị những kẻ cùng cấp tiêu diệt được. Nhưng cái bộ giáp kia đem lại cho nó một cảm giác vô cùng mãnh liệt, một thứ nó tưởng rằng mình đã đánh mất từ rất lâu rồi!

Sự sợ hãi!

Nó cũng không hiểu mình đang sợ hãi gì nữa. Thời gian tồn tại của nó đang đếm ngược từng phút, bởi khi bốn phong ấn bị phá hủy, Shazam sẽ thức tỉnh rất nhanh thôi. Một khi lão ta hồi sinh, nó có thể khẳng định bất cứ ai ở đây đều không thể chịu nổi dù chỉ là một đòn của lão.

Chủ nhân của nó đã ngủ một giấc rất dài. Trước khi tiến vào trạng thái im lìm, ngài đã dặn dò nó rất nhiều chuyện. Mặc dù có nhiều điều nó còn chưa biết, nhưng xuất phát từ lòng trung thành, nó vẫn tuân thủ những điều này vô điều kiện.

Những kẻ này, theo như những tiên đoán của nhân sư, sẽ chạy về phía chiếc gương. Lúc trước nó sẽ rất hận kẻ lùn tịt da xanh lá kia, vì chính kẻ này đã khiến nó không thể tiếp tục hấp thụ năng lượng của thế giới bên trong gương.

Nhưng hiện tại nó đã hiểu ra sự tồn tại của những người này chính là để phá hủy thế giới này, chấm dứt nỗi đau khổ dai dẳng của nó. Thế thì nó còn quan tâm gì chút năng lượng cỏn con, khi chắc chắn nó sẽ không thể sống sót qua hôm nay?

Bóng đen tan đi trong không khí, để rồi xuất hiện trở lại bên dưới một bóng mờ trên tường. Những kẻ này chạy rất nhanh, nhưng bộ giáp kỵ sĩ kia còn nhanh hơn! Mũi thương kỳ dị của bộ giáp ấy đã khiến mấy người này ăn không ít đau khổ, và làm chậm đi không ít quá trình bỏ trốn của họ.

Bóng đen ngẩng đầu lên, nhìn về phía một tòa tháp cao. Shazam đã tái sinh rồi! Nguồn năng lượng của lão tụ tập lại trên đỉnh tòa tháp, hùng hậu như một quả núi đè sập xuống, cho dù có là động vật bậc thấp cũng sẽ cảm nhận được.

Quả nhiên mặt của những kẻ sống sót này bỗng biến tái mét! Theo đà này, khi bọn họ chạy được tới tầng ba thì có lẽ Shazam đã tìm được bọn họ rồi. Điều đó cũng có nghĩa là hi vọng cuối cùng để đánh gục Shazam của nó cũng chấm dứt!

Hiển nhiên là nó không thể để điều này diễn ra! Bóng đen nhào ra từ chỗ ẩn nấp, đổ xô lên trên bộ giáp kỵ sĩ. Năng lực của nó phát huy tới mức tận cùng, song tất cả những gì nó đối mặt chỉ là một hốc giáp đen ngòm, và một đầu mũi thương lạnh như băng!

Bóng đen vội vàng bỏ chạy phía sau những người sống sót, tìm cách kéo đổ những món đồ trên đường để tạo ra chướng ngại vật, hòng mua thêm dù chỉ là một khoảnh khắc của bộ giáp. Nhát đâm vừa rồi đã gột bỏ gần như toàn bộ năng lượng sống của bóng đen, khiến nó không thể không nhượng bộ lui binh.

Nó chưa thể chết vào lúc này! Cho tới khi nào nó tận mắt nhìn thấy năm người này tiến vào thế giới trong gương, thì nó mới có thể an tâm xuôi tay. Những kẻ đi phía trước nó đang cãi nhau xem vì sao nó lại bảo vệ bọn họ.

Thứ ngôn ngữ họ nói khá là kỳ lạ! Nó có thể nhận ra đôi phần thứ ngôn ngữ nó từng biết, song cũng có một số chỗ đã thay đổi. Nó biết đây là do ngoài kia, thời gian vẫn tiếp tục vận động, và ngôn ngữ cải tiến chính là minh chứng rõ ràng nhất cho chuyện đó.

Cô nàng cầm búa quyết định dừng lại, định đoạn hậu cho bốn người kia bỏ trốn. Một cảm xúc khác đột nhiên trỗi dậy trong lòng nó!

Nhân sư đã nói với nó rằng, rồi sẽ có một ngày, có một cô gái sẽ xuất hiện từ bên trong chiếc gương. Cô ta bất tử tuyệt đối, thế nên mặc dù chủ nhân giao cho nó trông nom cô nàng, nhưng nó cũng không cần dành quá nhiều sự chú ý cho cô nàng.

Việc của nó là đảm bảo cô nàng không thể léng phéng lại gần chiếc gương, thế nên khi lần đầu tiên Taara và Gatrix phát hiện ra có những bí mật ẩn giấu ở tầng bốn, nó đã dùng tất cả các biện pháp trong vô vọng để ngăn cản bước chân của họ.

Trước đây nó hoàn toàn có thể dùng năng lực để "ngắt điện" cô gái ấy - đúng vậy, chính là nó đã giết chết Taara, và mỗi lần như vậy đều là nó ẵm Taara đặt lên một chiếc giường. Nó cũng có khả năng ra lệnh tạm thời cho những sinh thể màu đen này, vậy nên chúng mới có thể ngưng tụ thành những gia cụ trong ngắn hạn.

Sau chừng ấy thời gian chăm nom Taara, bóng đen đã nảy sinh một thứ tình cảm bảo hộ với sinh linh này. Cô bé đó thật tội nghiệp, cũng bị mắc kẹt trong dòng thời gian này giống như nó. Nhưng dù có chết bao nhiêu lần, cô bé đó chưa một lần tỏ ra tuyệt vọng! Chính vì thứ năng lượng tích cực này, mà nó đã không bị lạc lối, biến chất sau từng ấy năm.

Phía sau lưng bóng đen, những sinh thể màu đen bắt đầu sôi trào lên, ùa về phía bộ giáp kỵ sĩ. Chúng có lẽ sẽ mua thêm cho họ được một ít thời gian. Trong lúc đấy, bóng đen vươn dài nắm tay ra, đấm thủng một lỗ trên trần.

Vì sao những người này không phá trần để nhảy lên cho nhanh?

Khi thấy nó làm vậy, năm người chợt nhận ra lối mòn tư duy của bản thân. Họ vội vàng tung đủ loại thủ đoạn, đục ra một thông đạo đi thẳng từ tầng một lên tầng bốn. Dựa vào những khối vật liệu đổ nát, bọn họ lần lượt nhảy tanh tách như lũ bọ, hướng dần về phía tầng bốn.

***

Khi cả hội bước vào căn phòng chứa chiếc gương một lần nữa, mọi thứ đã thay đổi. Tấm gương không còn phản chiếu cảnh vật phía trước nữa, mà reo sùng sục như thể nó là một loại chất lỏng nào đấy.

Không để cho mọi người kịp chần chừ, Taara xộc tới, thọc một cánh tay qua chiếc gương.

- Đi qua được!

Nói xong Taara lập tức chui lọt cả người vào trong gương. Hành động này của Taara khiến cả hội trở nên an tâm hơn rất nhiều. Cyrax bế theo Jane bèn chen lên trước Gatrix, lách vào trong chiếc gương trong sự tức tối của Vera.

- Đi thôi Vera!

Gatrix giục nàng Succubus bước lên, và cô cũng chìm ngỉm bên trong thứ chất lỏng ấy. Về phần Gatrix, khi hắn chuẩn bị chạm vào mặt gương, thì hắn bỗng nhiên quay phắt lại! Phía sau hắn là bóng đen sợ hãi, trên tay nó nắm hai thanh gươm rỉ sét cũ nát, có điều Gatrix chỉ bằng một cái liếc mắt vẫn có thể nhận ra lai lịch của chúng.

Thanh Pacem và Bellum của Parabellum, hay chính xác hơn là Lisa!

Ra là vậy!

Gương mặt Gatrix bừng tỉnh, khi thấy bóng đen tiến tới gần hắn. Thật lạ, khi trước đó bọn họ còn coi nhau như kẻ thù không đội trời chung, mà giờ lại có thể đứng nhìn nhau bình thản đến vậy!

- Cảm ơn, David Copperfield!

Gatrix là người mở miệng trước, để rồi nhận được một cái gật đầu thừa nhận từ David. Bóng đen chờ cho tới khi Gatrix khuất hẳn vào trong chiếc gương, rồi mới quay ngược lại, hai thanh gươm đan trước ngực.

Anh sắp gặp lại em rồi, Lisa!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 303: Tổ đội phân tán

Lại một lần nữa Gatrix lênh đênh trong bóng tối vô tận! Không hiểu sao dạo này Gatrix rất có duyên với bóng đêm, như thể có một sự trùng hợp... dàn xếp nào đó vậy! Nhiều lần con Goblin đã cố gắng suy nghĩ xem rốt cuộc Thần muốn hắn thấy cái gì trong bóng tối, song có vẻ như chỉ sờ chân con voi thì chưa đủ để hắn kết luận được hình dạng của nó.

Hắn đã giải quyết thêm được một khúc mắc nhỏ nữa. Hóa ra những món đồ bên trong căn phòng của David không bị phá hủy là có lý do cả! Gatrix đã thấy rất rõ cái cách David điều khiển những sinh thể màu đen nhào tới ngăn cản bộ giáp kỵ sĩ ấy, vậy thì việc nó bỏ qua một căn phòng cũng không có gì là quá khó hiểu.

Mà nhắc mới nhớ, bộ giáp ấy dường như có địch ý rất lớn với bọn họ. Sát khí của nó nhắm trực tiếp vào cả đội, không thể nhầm lẫn đi đâu được. Gatrix tự giễu, dẹp bỏ đi suy nghĩ bộ giáp đó muốn nhắm vào hắn.

Nói như vậy chẳng phải là Gatrix thừa nhận hắn và bộ giáp kia có một mối liên kết nào đó sao? Gatrix chưa bao giờ gặp bộ giáp này, và nó quá mạnh để thân phận Goblin của hắn có thể chọc vào... như vậy có nghĩa là bộ giáp này có dính líu tới hai kiếp trước của hắn???

Thôi nào Gatrix! Con Goblin tự vỗ trán một cái. Dường như thời gian gần đây hắn chịu áp lực quá lớn rồi thì phải, nên bắt đầu sinh ra chứng hoang tưởng cả thiên hạ đều muốn hại hắn. Làm gì có chuyện nào trùng hợp đến thế... phải không?

Ngẫm lại một chút, chẳng phải hắn đã gặp Giáo Hoàng rồi sao? Chưa kể cô gái với thân phận kỳ lạ trong bộ đồ hầu gái đã ban cho hắn sức mạnh ngắn hạn nữa. Hiện tại Gatrix đã tìm ra hai trường hợp không tồn tại ở thế giới này, và biết đâu bộ giáp kia chính là một trường hợp nữa?!

Thế này thì nguy to! Hơn bất cứ ai, Gatrix biết rõ món nợ trên đời này khó giải quyết nhất chính là nợ nhân quả. Hắn cứ ngỡ mình đã chặt hết nhân quả với Nike rồi, nhưng thực tế thì có vẻ như các chủ nợ đang tìm hắn cực kỳ gắt gao.

Gatrix rất muốn nói nợ của các vị không phải do ta, đi tìm Nike hay Johny mà đòi, song mọi chuyện không bao giờ vận hành như thế. Oan có đầu, nợ có chủ, dù hắn có thay tên đổi họ ra sao thì nghiệp do hắn gây ra, hắn vẫn sẽ phải gánh cho bằng hết.

Cũng giống như một người trẻ tuổi gây ra án, bỏ trốn cả chục năm rồi khi bị bắt thì bảo đấy là do ngày xưa tuổi trẻ bồng bột, giờ tôi sống tốt lắm đừng bắt tôi. Quá khứ chính là cái đã tạo nên anh bây giờ, vậy nên anh không thể chối bỏ quá khứ, bởi như vậy chính là phủ nhận hiện tại.

Thôi được rồi, ai có nợ gì cứ tới đây, hắn xin trả hết! Gatrix thở dài, rơi mình xuống một miếng hố vô hình - xin nhớ cho, hắn đang ở trong một vùng đen ngòm, đến năm đầu ngón tay để sát mặt còn chẳng nhìn thấy nữa kìa.

Khi ánh sáng một lần nữa quay trở lại với mắt Gatrix, thì con Goblin nhận ra hắn đang đứng trong một căn hầm bằng đá. Đôi mắt của loài Goblin lập tức điều chỉnh, túm lấy những tia sáng yếu ớt lờ mờ hắt ra từ chỗ này chỗ kia, giúp Gatrix không tới nỗi quá mù lòa khi bị đặt trong căn phòng tối om này.

Xung quanh hắn có rất nhiều bộ xương khô nằm vương vãi khắp nơi. Gatrix tiện tay nhặt một thanh kiếm lên, đưa ngón tay lên cạo cạo bớt lớp rỉ sét bám trên nó. Những món vũ khí này ắt hẳn có tuổi đời rất dài rồi, chí ít cũng phải cỡ vài trăm năm, mới có thể bị phong hóa nặng tới mức này.

Đột nhiên hắn cảm nhận được một tiếng bước chân cực kì nặng nề đang ở khá gần! Ngay lập tức Gatrix nín thở, áp tai lên vách đá, ngăn không cho bản thân phát ra tiếng động nào. Dựa vào tiếng thở và tiếng bước chân của kẻ ngoài cánh cửa kia, thì thứ này cao và to cỡ như Cyrax.

Khí thế của nó cũng rất mạnh mẽ, ước chừng có chiến lực tương đương đấu sĩ cấp trung đỉnh cao. Hiện tại cả hắn và cô nàng Succubus đang nằm mê man đằng kia đều không sẵn sàng cho một trận chiến, thế nên nếu như có thể xua đuổi được vị khách không mời này đi là tốt nhất.

Kẻ to lớn đứng trước cánh cửa gỗ căn hầm đá một lúc, rồi bỏ đi, tạo nên những tiếng ầm ầm khi nó nện chân lên mặt đất. Thật may là thứ đó có vẻ có trí tuệ khá thấp, chứ không thì nó hoàn toàn có thể phá cửa để xem nguồn cơn của tiếng động vừa nãy là gì.

Gatrix tiếp tục chờ đợi thêm một khoảng ngắn nữa, đảm bảo cho kẻ khổng lồ đã đi khuất hẳn. Tiếp đó hắn mới bước về phía Vera, vỗ vỗ cho cô nàng tỉnh dậy.

***

Không biết là vì lý do gì, nhưng tiểu đội của Gatrix đã bị chia nhỏ ra thành mấy phần. Gatrix với Vera là một cặp, còn ở một chỗ khác, chưa rõ là nơi nào, cả Taara lẫn Cyrax đều tỉnh dậy cùng một lúc.

- Đây là đâu?

Hai người bọn họ hỏi nhau cùng một câu hỏi, cùng một thời điểm, và cùng ngẩn người ra khi đã phán đoán xong tình hình. Có vẻ như cả đội đã lạc khỏi nhau khi bước qua vùng không gian hỗn loạn giữa hai thế giới rồi.

Được thừa hưởng rất nhiều tri thức từ Gatrix, nên Cyrax biết rõ hoàn cảnh của họ đến từ đâu, khác hẳn với cô nàng đội sùm sụp cái mũ giáp trước mặt. Thật lạ làm sao, kể từ khi tiến vào thế giới này, Cyrax bỗng cảm thấy cảm xúc trong lòng trở nên bình lặng hơn rất nhiều.

Bóng tối xâm chiếm cơ thể gã, khiến tâm trạng Cyrax luôn thay đổi thất thường tới mức cực đoan. Dù có viên ngọc kỳ lạ áp chế chúng, Cyrax vẫn nhận thấy có gì đó sai sai với bản thân mình.

Gã trở nên kiêu ngạo hơn, và dễ dàng phẫn nộ với bất cứ kẻ nào dám ngáng đường gã. Giống như gã là một vị vương, một quân chủ chứ không còn là gã đấu sĩ hết thời nữa. Cyrax chẳng biết dựa vào đâu mà gã có thể cao ngạo tới vậy, song gã không có cách nào đè lại thứ cảm xúc quái dị ấy.

Ở thời điểm đó, Cyrax chẳng khác nào một kẻ tuyệt vọng bước trên con ngõ hẹp. Bất kể phía trước có là gì, gã cũng phải cắn răng để bước tới chứ không có cách nào quay đầu lại được nữa. Không chỉ một lần Cyrax suy nghĩ về màn tranh cãi giữa gã với Gatrix trước ngôi làng ấy.

Là từ bao giờ, mà Cyrax có sự bất mãn với con Goblin? Là do bóng tối tác quái? Không hẳn! Là bởi thứ tình cảm chóng vánh với Toga? Cũng chỉ đúng một phần! Càng nghĩ, Cyrax càng nhận ra nguyên nhân của mọi chuyện còn sâu xa hơn thế.

Gã ghen tị! Lần đầu tiên trong cuộc đời, Cyrax cảm thấy mình thua triệt để một người đến vậy. Gã chưa bao giờ có thứ cảm giác này với người khác, bởi Cyrax biết tiềm năng của gã tới đâu. Trong mắt Cyrax, con đường hướng tới chiến thần cũng chẳng mù mờ tới vậy, quan trọng là gã nhận được bao nhiêu tài nguyên cho chuyện đó.

Thế nhưng Cyrax lại ghen tị với một kẻ yếu hơn mình rất nhiều! Một kẻ có lẽ còn chẳng đạt tới đấu sĩ cấp thấp, gã tiện tay bóp chết còn được. Thứ giá trị duy nhất của Gatrix nằm ở tri thức của hắn, song chính thứ tri thức ấy khiến cho con Goblin luôn có một thái độ khinh miệt tự nhiên đối với vạn vật.

Cyrax biết không phải là do Gatrix cố tình coi thường những người xung quanh, mà là bọn họ rất khó để làm hài lòng hay ngạc nhiên một người am hiểu quá lớn như Gatrix. Và Cyrax khao khát cái cảnh giới ấy. Gã thèm muốn nó tới mức gã tiến sang giai đoạn "phủ nhận", tức là tìm mọi cách để bới móc lỗi lầm của Gatrix, hòng dìm con Goblin xuống cùng đẳng cấp với mình, như một cách xoa dịu cái tôi cá nhân.

Chỉ tiếc rằng Cyrax chưa một lần thành công! Sự bất mãn ấy thể hiện rất nhiều lần, thông qua những nghi ngờ về mệnh lệnh của Gatrix, hay mấy câu hỏi tưởng chừng như vu vơ song lại ẩn chứa muôn vàn hi vọng của Cyrax về bộ công pháp của Gatrix.

Biết đâu đấy, con Goblin chỉ lừa gã. Mấy động tác nhảm nhí nhạt nhẽo này ngoài giúp cơ thể gã trở nên dẻo dai hơn đôi chút thì cũng chẳng còn tác dụng gì bá đạo như con Goblin quảng cáo. Có lẽ nó nhầm rồi, không thể nào Cyrax lại luyện được một thân bản lĩnh chỉ bằng mấy bài dưỡng sinh như thế này.

Thực tế lại một lần nữa cho Cyrax một cái tát lật mặt! Có phải tự nhiên mà Cyrax quyết định từ bỏ Chấn động để ngả hoàn toàn sang hình dạng bóng tối này? Hay bởi sâu thẳm bên trong lòng, gã không muốn thừa nhận, Gatrix vẫn đúng!

Gã đang dậy thì lần nữa hay sao mà lại ẩm ương thế này nhỉ? Cyrax thở dài, đưa tay lên gãi gãi đầu rồn rột. Mái tóc đem lại cho gã một thứ xúc cảm vừa lạ vừa quen, nó nhắc nhở vì sao Cyrax muốn gọt sạch mái tóc này.

Có điều bây giờ nó không còn là mối bận tâm lớn nhất của gã nữa. Cyrax không biết lúc trước bản thân mình bị làm sao, nhưng hiện tại gã đang tỉnh táo, và gã sẽ hành xử như khi gã đang tỉnh táo.

- Chúng ta đang ở một thế giới khác, theo như lời Shazam thì đây ắt hẳn là thế giới song song mà lão bảo Inesta đang chiếm đóng. Về việc chúng ta bị tách ra thành nhóm nhỏ thì có vẻ như đã có trục trặc gì đấy ở vùng đệm giữa hai thế giới, dẫn tới tọa độ không gian bị thay đổi.

Taara ngẩng đầu, nhìn Cyrax tràn đầy khó hiểu. Trong một thoáng, Cyrax có ảo giác rằng Taara sẽ đấm gã một cái, song cuối cùng cô nàng lại chìa tay ra nắm lấy bàn tay của gã.

- Anh thật sự rất giống Gatrix, anh có biết không? Đặc biệt là ở khả năng nói thật-là-nhảm và sự lịch thiệp đúng lúc!

- Ít nhất chúng tôi vẫn có khác biệt. Gatrix có thể bám vào câu vừa nãy để tán dóc với cô cả ngày, còn tôi thì không.

Cyrax ngồi xuống, nhặt một cuốn sổ dưới đất lên.

Có một điều Cyrax không hề nói dối lúc đang ở trạng thái kiêu căng, đó là gã thật sự thấy Taara thuận mắt!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304: Một loại ánh sáng mới

Đầu cô đau như búa bổ. Mọi thứ thật hỗn loạn, khiến cô chẳng thể nhớ được điều gì trong thoáng chốc. Miệng cô khô khốc, bụng thì nhộn nhạo, sôi ùng ục. Chẳng thể kìm nén được cảm giác kinh tởm này nữa, cô cúi xuống nôn hết tất cả mọi thứ trong dạ dày ra.

Lần cuối cùng cô có một bữa tử tế là khi nào, cô cũng chẳng nhớ nữa! Cơ thể của cô mạnh mẽ tới mức nó chẳng còn phụ thuộc vào đồ ăn hay nước uống để cung cấp dinh dưỡng nữa. Trên thực tế, với cường độ hoạt động hiện tại của cô, trừ phi cô bỏ cả ngày ra chỉ để ăn với uống thì may ra mới đủ năng lượng duy trì.

Cá thể càng cường đại, thì càng cần một nguồn năng lượng có cấp độ chuyển hoá cao hơn. Trong truyền thuyết có những cao nhân chỉ cần hấp thụ ánh sáng cũng có thể sống - đó không phải là một trò đùa, đặc biệt ở thế giới này.

Ánh sáng là một nguồn năng lượng khổng lồ. Nó không chỉ đem lại tầm nhìn cho vạn vật, mà ở Athanor, năng lượng ánh sáng còn được cụ thể hoá dưới cái tên "Thánh Quang" tức Ánh sáng thần thánh. Thần linh tổng hợp ánh sáng thuần khiết lại, rồi chuyển hoá nó thành thứ dinh dưỡng tín đồ có thể hấp thu.

Kể từ đó, những sứ giả của thần, những tín đồ hành tẩu trên nhân gian có được quyền năng dời núi lấp biển, thay thần ban phát chân lý cho vạn vật. Đồng thời họ cũng có nhiệm vụ đẩy lui bóng tối, đánh đuổi gian tà, để đảm bảo bình yên cho chúng sinh.

Đấy là học thuyết ghi lại trong kinh thánh của giáo hội, và Jane Audrey đã học thuộc những dòng chữ này ngay từ khi lên năm tuổi rồi.

Gatrix là một con ác quỷ, không, phải là ác ma mới đúng nghĩa! Jane chùi miệng, gắng gượng đứng dậy. Đầu cô vẫn còn quay mòng mòng, một phần rất nhỏ vì quá trình sai lệch khi di chuyển giữa hai thế giới.

Giáo hội là tổ chức quyền lực lớn nhất trên lục địa. Đó là một sự thật không có cách nào chối cãi, mặc dù trên danh nghĩa giáo hội luôn tuyên bố họ đứng ngoài những tranh chấp chính trị hay quyền lực của nhân loại.

Tất nhiên nếu như bỏ qua vô số tín đồ luôn sẵn sàng "xả thân thánh chiến", hay bất cứ vị vua, hoàng đế nào muốn đăng quang ngôi vị đều phải mời đại diện giáo hội tới chứng kiến và ban phước, thì đúng là họ thật sự "vô hại" như lời tuyên truyền thật.

Và với một con quái vật siêu to khổng lồ như vậy, thì việc nó tích luỹ được đủ loại tri thức cũng không phải là điều gì khó hiểu. Số lượng tài liệu và tri

thức dưới dạng phi vật thể được giáo hội cất giữ sau muôn vàn các cuộc chiến cực kỳ hùng hậu, đủ sức làm những lão pháp sư râu dài chạm tới đất phải mất ăn mất ngủ không thôi.

Sự khác biệt giữa giáo hội với tổ chức của những người dùng phép thuật là, một bên tin thần linh, một bên thì không. Một bên cho rằng thần linh là cao cao tại thượng, không thể với tới, còn bên kia thì nói rằng thần linh vẫn có thể giải mã, và chúng ta có thể thành thần.

Chưa biết có ai đã thật sự thành thần chưa, song không ít các pháp sư hay người làm phép nói chung khi cảm thấy tuổi thọ sắp hao hết, hoặc khi bế tắc không cách nào vượt qua, đã chuyển trận doanh sang phe giáo hội.

Có lẽ giáo hội đã luôn đúng? Rằng thành thần chỉ là ảo vọng điên cuồng của nhân loại, cũng như giải mã thần linh chỉ là một lời nói khoác không hơn không kém? Những kẻ như thế đã giúp giáo hội thấu hiểu thêm không ít tri thức, đẩy mạnh tốc độ lý giải bản chất của thế giới, trong khi vẫn chừa lại những lĩnh vực không thể chạm vào của thần linh.

Nhờ vậy mà giáo hội cũng đương nhiên biết được những lý thuyết liên quan tới thế giới song song, sự đứt gãy của chiều không - thời gian và đủ loại kiến thức thối-bay-não của những phàm nhân lỡ đọc phải nữa.

Là một trong những thành phần thuộc tầng lớp bồi dưỡng trọng điểm bất đắc dĩ, đương nhiên Jane cũng được dạy về các loại kiến thức đó. Vị giáo sư được giao cho việc dạy Jane có vẻ như không quá có tâm, khi ông ta chỉ ném cho cô hàng tấn lý thuyết khô khan phức tạp, rồi để mặc cho cô bé mười tuổi tự mày mò bơi trong đó.

Rất may là Jane có một người cha nuôi bá đạo tới từng hạt gạo, bản thân cô cũng có tố chất thiên tài siêu cấp nữa. Hai thứ này kết hợp với nhau đã tạo nên một giáo sư cằm rớt xuống tận chân khi thấy cô học trò mười một tuổi năm đó lý giải những kiến thức đủ để làm khó ngay cả những học giả có nhiều năm kiến thức.

Vậy nên Jane biết rõ, di chuyển giữa hai thế giới hiển nhiên sẽ có rủi ro, và việc bọn họ chỉ bị tách ra thành nhóm nhỏ thế này đã là vô cùng may mắn rồi. Chỉ tiếc là may mắn đó không mỉm cười với cô, khi Jane bị tách hoàn toàn ra khỏi đoàn.

Lúc này trên hành lang đơn độc lạnh lẽo ấy chỉ có mỗi một cô gái, toàn thân rệu rã, tâm trí bất ổn, xung quanh là rất nhiều những hiểm hoạ rình rập, chỉ chực chờ nhảy tới xoi tái. Chẳng nói đâu xa, ngay lúc này đây, có một con quái vật toàn thân bị găm đầy đinh và những bánh răng cưa sắc lẻm đang phi như bay về phía cô.

Cái miệng hôi thối của nó rớt đầy nước dãi, còn toàn thân thì mưng mủ vàng thối hoắc, giống như một cái xác đã chết không biết bao nhiêu lâu nhưng vẫn còn chưa phân huỷ hết vậy. Nó có vẻ rất mừng rỡ khi thấy có một con mồi từ trên trời rơi xuống như thế này.

Thật sự là từ-trên-trời-rơi-xuống!

Jane mở to mắt. Không còn là hai tròng mắt thông thường của nhân loại nữa, mà lúc này trong mắt cô chỉ còn toàn là ánh sáng! Hai hốc mắt của Jane phả ra thứ ánh sáng cường độ cao, rực rỡ như đèn pha công suất lớn, chiếu lên người con quái vật khiến nó bốc cháy xèo xèo.

- Chết!

Jane gầm lớn. Khi cô mở miệng, ánh sáng cũng thoát ra từ miệng cô, tạo nên ba cột sáng soi rực cả một vùng không gian tăm tối lên, trông... rất hài hước! Chỉ có điều thứ quyền năng Jane thể hiện ra lại không hề đáng cười chút nào!

Từ bàn tay đang duỗi ra của Jane, một bàn tay bằng ánh sáng ngưng tụ lại, rồi phóng thẳng về phía trước, đánh lên người con quái vật. Không giống như mọi lần, ánh sáng của Jane không xé toang con quái vật ra, hay thiêu đốt nó tới tro cặn...

... mà nó bám dính lên người con quái vật!

Con quái vật biểu hiện ra một sự khủng hoảng tới tột độ! Dù không hiểu được thứ âm thanh nó đang phát ra có ý nghĩa gì, song chỉ cần nhìn vào gương mặt rúm ró, cùng thứ mùi mà con quái vật tiết ra, là Jane hiểu được nó đang sợ!

Bởi thứ ánh sáng của cô không thanh tẩy con quái vật như kinh thánh vẫn dạy. Nó đồng hoá con quái vật! Sau một vài khoảnh khắc chờ đợi, nơi con quái vật đứng giờ chẳng còn gì, ngoài một bàn tay ánh sáng đang dập dềnh trong không khí.

Trông nó chẳng khác gì với lúc Jane mới triệu hồi ra, ngoại trừ việc màu sắc của bàn tay trở nên hơi đậm hơn một chút. Jane biết thứ thần thuật cô vừa thi triển là gì, và có tác dụng gì. Bàn tay ánh sáng có sức mạnh tương đối thấp, chỉ sử dụng để mang tính đẩy lui kẻ địch là chính.

Tất nhiên với những nhân viên thần chức cao cấp, thì thần thuật này do họ thi triển đủ sức đập chết tươi ngay những loại tà ma yếu đuối. Làm như vậy sẽ tạo được hiệu ứng thị giác rất tốt, thế nên đã từng có một thời gian ngắn số lượng tín đồ xin gia nhập giáo phái đã tăng vọt, tất cả chỉ nhờ một chiêu trông ngầu lòi này.

Song Bàn tay ánh sáng là loại thần thuật dùng một lượt, tức là sau khi triệu hồi và hoàn thành nhiệm vụ của mình, bàn tay đó sẽ tiêu biến thành các hạt cơ bản, chứ không ngưng tụ lại trong không khí như thế này.

Thần thuật không phải phép thuật. Thần thuật là con người cầu khẩn thần linh, để mượn lực lượng từ thần. Nó khác hoàn toàn về bản chất với phép thuật, là con người câu thông với các nguyên tố phép thuật, rồi dùng ma lực bản thân làm vật dẫn để tạo ra những mô hình phép thuật.

Một bên là đi mượn, một bên là tự chế tạo, nghe thôi đã thấy khác biệt rồi đúng không?

Chính vì thế, pháp sư có thể liên tục truyền ma lực vào mô hình phép thuật nếu như muốn để duy trì một phép thuật tồn tại liên tục. Thần thuật thì không thể! Con người không thể lý giải thần linh, thế nên họ càng không thể giải thích được bản chất của thần thuật.

Việc Jane có thể duy trì Bàn tay ánh sáng là điều không thể xảy ra, ít nhất theo thường thức của giáo hội, bởi thần thuật này vốn sẽ tiêu biến sau khi sử dụng. Và điều đáng sợ hơn cả là, cô hoàn toàn không bơm thêm bất cứ năng lượng nào để duy trì thứ này tồn tại.

Hay nói cách khác, bàn tay này đang dùng một cách khác để chống lại sự hao mòn tự nhiên! Nó không cần dùng năng lượng từ Jane để duy trì, và càng không sống dựa vào một mô hình phép thuật nào để có thể nói nó là một loại phép thuật.

Nó lại càng không phải thần thuật, như đã giải thích ở trên. Sự tồn tại của thứ... thuật này đã đạp đổ sự thống trị của thần thuật cũng như phép thuật trong suốt chừng ấy năm trên Avalon. Với Bàn tay ánh sáng này, Jane đã chính thức bước ra khỏi con đường của một giáo sĩ hay một pháp sư, để mò mẫm trên một con đường khác tù mù và chẳng biết tương lai.

Cũng chưa hẳn!

Jane nhìn bàn tay của mình, rồi lại nhìn bàn tay ánh sáng đang lơ lửng giữa không trung. Kẻ nào đã khiến cô mất niềm tin vào thần linh, kẻ đó hẳn phải biết điều gì sẽ đón chờ cô sau đấy! Cô cần phải tìm được hắn, để khiến hắn trả giá thật đắt!

Hoặc nghiền ép giá trị của hắn, để trở thành...

Jane nín thở, không dám nghĩ tiếp. Chuyện đó thật sự quá điên rồ, quá hoang đường, quá... hấp dẫn! Cứ như vậy, Jane bước đi chậm rãi trên hành lang, đôi cánh ánh sáng đằng sau lưng phe phẩy theo từng bước di chuyển của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Lá thư để lại

- Anh có thể đưa tôi cuốn sổ đấy được không?

Nhìn thấy Cyrax cau mày lật liên tục cuốn sổ nhỏ trong tay, Taara đề nghị giúp đỡ. Dù chỉ nhìn được một chút chút trong thời gian ngắn, nhưng với sức mạnh cơ thể của mình, Taara vẫn có thể chụp lại được hình ảnh lướt qua đấy một cách đầy rõ ràng.

Có vẻ như cả Cyrax và Gatrix đều gặp chung một vấn đề là họ không tài nào đọc được những ngôn ngữ viết trong các tài liệu nằm vất vưởng đâu đó khắp Shazam. Dù biết rằng việc cô có thể đọc hiểu một cách rõ ràng những văn kiện đó là một chuyện rất kỳ lạ, song còn có thứ gì lạ hơn tình trạng của cô hiện tại đúng không?

Thật tiếc là con nhân sư không kết thúc cô ngay lúc ấy! Đó là lần đầu tiên Taara có một linh cảm mãnh liệt đến như vậy! Nếu như con nhân sư thật sự muốn giết cô, thì cái chết sẽ là nơi an nghỉ cuối cùng của cô, không có bất cứ kết quả nào khác.

Thay vào đó, cô chỉ nhận được một câu nói tràn đầy khó hiểu. "Khi khoảnh khắc ấy tới, ta hi vọng con có thể lựa chọn chính xác!". Rốt cuộc là khoảnh khắc nào mới được chứ? Taara thầm bực trong lòng, bắt đầu lần giở từng trang sách.

Cuốn sổ này về cơ bản đã bị hư hại rất nhiều. Không ít những trang sách bị xé nham nhở, một số còn văng đầy những vết ố màu nâu đầy khả nghi nữa chứ! Phải lật không ít trang, Taara mới tìm được một đoạn có thể đọc được. Và đó có vẻ là một bức thư rất dài, với nội dung như sau.

"Chà, xin chào người xấu số. Khi bạn, hoặc các bạn, đọc được những dòng này, tức là tôi đã chết... và rất có thể bạn sẽ là người tiếp theo. Đó là một tin không dễ nghe lắm, nhưng đến lúc này thì tôi chắc bạn cũng biết thứ gì đang đón chờ mình rồi đúng không?

Trong trường hợp bạn còn chưa làm rõ được tình hình, thì cứ việc đọc tiếp những dòng di nguyện dưới đây. Tôi sẽ cố gắng giải thích mọi chuyện thật cặn kẽ, để chí ít khi bạn chết, bạn sẽ ra đi với sự thật chứ không phải là chết tù mù đầy bế tắc.

Đầu tiên, tên của tôi là Jonathan Silgumd, hơi khó đọc phải không, nhưng thật sự tôi chỉ muốn được nhớ tới dù chỉ là một chút thôi. Phần tiếp theo sẽ chẳng liên quan tới cái tên của tôi đâu, nên nếu bạn không thích thì cứ quẳng nó ra sau đầu cũng được.

Chậc, biết nói từ đâu bây giờ nhỉ? Hãy nói một cách ngắn gọn về cuộc đời tôi trước đi nhé? Tôi sinh ra trong một gia đình làm nông, hàng năm phải nộp tô địa lên cho lãnh chúa. Những tưởng cuộc sống của tôi vẫn sẽ bình bình như thế cho tới khi chết, thì vào một ngày nọ, có một người đàn ông xuất hiện trong làng.

Ông tự xưng là Inesta, là một nhà truyền giáo. Các thần linh vẫn thường xuyên cử tín đồ đi tới những vùng hẻo lánh như thế này để truyền giáo, thế nên sự xuất hiện của Inesta cũng chẳng phải là một điều quá mới lạ gì ở đây.

Chỉ tới khi ông ta thi triển thần tích thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi. Việc giáo sĩ sử dụng thần tích cũng không thật sự là điều hiếm lạ gì. Một số giáo sĩ khác đi qua nơi đây cũng đã dùng những thần tích như biến ra bánh mỳ, gọi ra nước sạch, chữa bệnh cho người bị ốm...

Nhưng Inesta lại là một phạm trù khác hoàn toàn! Ông ta không đưa cho chúng tôi bánh mỳ, ông ta biến đồng ruộng của chúng tôi phì nhiêu hơn. Ông ta lại càng không cho chúng tôi nước sạch, thay vào đó là Inesta chỉ ra những mạch nước ngầm để cả làng có thể đào giếng.

Khi những người bệnh tật tìm tới Inesta, ông không dùng phép thuật hay thần thuật gì để chữa cho họ hết. Ông tìm kiếm những loại lá cây mọc trong vùng, chế biến chúng thành các loại thuốc khác nhau.

Tất nhiên, có người khỏi, và cũng có những người không thể vượt qua. Những lúc như thế, Inesta lại tổ chức một tang lễ cho họ, xướng lên những bài kinh siêu độ nhằm giải thoát họ khỏi cõi phàm đầy khổ đau. Sống và chết là một phần tất yếu của quy luật tự nhiên, ta không thể và không nên can thiệp vào nó.

Tất cả những gì chúng ta có thể làm là mãi mãi ghi nhớ và tưởng niệm những người đã khuất trong tim, để dù rằng họ không thể ở bên cạnh ta trên đời này, song họ vẫn sẽ sống mãi trong trái tim chúng ta. Inesta đã nói như vậy, và đám đông nguôi giận.

Tôi chắc chắn rằng nếu như thật sự muốn, Inesta hoàn toàn có thể đẩy lùi cả làng chúng tôi lại với những thần tích trong tay. Có điều ông không làm thế, mà kiên nhẫn giảng giải cho chúng tôi về những quy luật tự nhiên. Hệt như khi ông đưa cho chúng tôi cần cầu cơm chứ không đưa con cá vậy! Nếu như muốn có miếng ăn, vậy thì phải tự lăn vào bếp, ông nói.

Inesta là một giáo sĩ khả kính, đây là điều tất cả những người dân trong làng đều công nhận. Ông không toát ra vẻ cao cao tại thượng, hay thần thánh bất khả xâm phạm như các giáo sĩ khác, mà cứ bình bình, gần gũi như một già làng đầy khôn ngoan và kinh nghiệm.

Chắc các bạn cũng đã đoán được lựa chọn của chúng tôi là gì rồi đúng không? Một giáo phái nhanh chóng được dựng lên với tín đồ là toàn bộ người dân trong làng. Bạn có biết chúng tôi thờ gì không? Một sinh vật đầu người mình dã thú - nó gọi là nhân sư, theo lời của Inesta.

Nhân sư rất mầu nhiệm. Khi chúng tôi đến cầu xin thần giải đáp những thắc mắc trong lòng, nó ban cho chúng tôi công cụ để giải quyết những khúc mắc ấy, song quyền lựa chọn lại nằm ở trong tay chúng tôi. Hoặc khi có xích mích giữa dân làng, nhân sư sẽ vời tất cả các bên liên quan tới, giảng giải lý lẽ cho họ, và để họ tự quyết định phải làm gì.

Hầu hết các vấn đề đều được giải quyết trong êm thấm, một số quá cứng đầu thì sẽ bị cả làng tẩy chay, lên án, thậm chí là xua đuổi khỏi làng. Nói chung dưới sự ban phước của nhân sư, chúng tôi đều trở nên giàu có hơn, và quan trọng là chúng tôi làm giàu bằng chính sức lao động của mình, cho nên không có một ai là không trân trọng những gì mình có.

Bỗng dưng một ngày Inesta nói thần muốn tìm kiếm thêm càng nhiều tín đồ, để mở mang và khai sáng tri thức cho toàn cõi nhân loại. Khỏi phải nói chúng tôi đã háo hức hăm hở như thế nào khi biết được tin này. Rất nhiều người đã xung phong tham gia đoàn truyền giáo, và tôi là một trong những người được chọn.

Và cứ thế, cả đoàn tay nải khăn gói lên đường. Chúng tôi có nhiệm vụ chăm sóc và lo chỗ ăn chỗ ở cho Inesta, còn ông sẽ giúp chúng tôi xua đuổi ma quỷ hay dã thú định tấn công đoàn. Trong những giờ phút nghỉ ngơi, ông dạy chúng tôi thêm tri thức, để chúng tôi có thể lý giải thế giới này thêm rõ ràng hơn.

Chẳng biết từ bao giờ, mà nhân số của cả đoàn càng ngày càng tăng lên, cùng với đó là những con mắt lạnh lùng đến từ những giáo phái khác. Lúc ban đầu chỉ là những buổi đấu giáo lý, tranh cãi xem lý luận của bên nào tiếp cận chân lý hơn. Thường thì những buổi giao lưu như vậy sẽ kết thúc với phần thắng thuộc về chúng tôi.

Thật khó tin phải không nào? Một gã nông dân đến con chữ bẻ đôi còn chẳng biết, ngày ngày cắm đầu vào mặt đất cày bới, giờ lại có thể hiên ngang đứng giữa cả trăm con người, hùng biện về những quy luật tự nhiên, khiến cho giáo sĩ và tín đồ bên kia thẹn quá chỉ biết đổ cho thần linh làm hết.

Ha ha ha, thần linh làm hết, vậy thần ở đâu khi chúng tôi chế tạo ra phân bón để ủ cho ruộng vườn lớn mạnh? Thần linh ở đâu khi chúng tôi tự tay hái những lá thuốc, giã thành thảo dược chữa bệnh cho người thân chúng tôi? Thần linh có tồn tại, nhưng họ chỉ coi chúng ta như súc vật chăn nuôi mà thôi!

Nếu bạn đi trước xã hội nửa bước, bạn là thiên tài. Nhưng nếu bạn đi xa hơn nữa, bạn là thằng điên! Chúng tôi uống từng tri thức Inesta rót xuống, dần dần trở nên khôn ngoan hơn, cho tới mức chỉ cần bất cứ ai trong đoàn nếu như xin gia nhập một vương quốc cũng có thể nhận được danh hiệu học giả, học sĩ rồi.

Những bề trên không thích điều này. Các giáo phái khác bắt đầu tìm cách chèn ép chúng tôi. Đầu tiên là họ xa lánh, xua đuổi mỗi khi chúng tôi mang theo cờ hiệu nhân sư lại gần. Tiếp sau đó là quân đội được cử tới để truy lùng, đuổi giết chúng tôi.

Rất nhiều lần Inesta phải thỉnh nhân sư mới có thể hoá giải cơn sóng dữ. Một số anh em bắt đầu lung lay niềm tin. Họ rời bỏ đoàn còn đỡ, điều đáng sợ là những kẻ bán đứng kìa! Lần nặng nề nhất là khi chúng tôi bị mười giáo phái liên hợp lại vây giết do một kẻ phản bội chỉ chỗ tụ hợp của đoàn.

Hơn một trăm người, chỉ còn ba mươi người bỏ trốn thành công! Lúc đấy chúng tôi còn không hiểu, thứ chúng tôi truyền bá đâu phải tà giáo lý, hay làm những chuyện thương thiên hại lý như bọn họ chụp mũ. Chúng tôi chỉ muốn mọi người sống tốt hơn, mở mang đầu óc hơn thôi mà?

Mãi tới sau này, khi đã tiếp xúc đủ sâu với hệ thống chính trị, tôi mới hiểu được hành động năm ấy của mình nguy hiểm tới nhường nào. Chúng tôi không chỉ dám chen ngang vào giữa các giáo phái vốn đã cắt cứ xong "địa bàn" làm ăn, mà còn ngang nhiên thách thức vương quyền.

Bạn không hiểu vì sao lại có vương quyền dính líu vào đây đúng không? Bởi vương quyền được xây dựng dựa trên sự ngu dốt và thói quen cam chịu của chúng ta. Càng nhiều người trở nên khôn ngoan, thì những kẻ bề trên càng khó cai tri.

Như Inesta vẫn nói, dân ngu dễ trị, quả thật cấm có sai! Không ít những người tham gia đuổi giết chúng tôi năm ấy là những người ngày xưa còn lắng nghe Inesta giảng dạy, vỡ lẽ ra không biết bao nhiêu điều. Tôi không tin bọn họ lại ngu xuẩn đến như vậy, họ chỉ... hài lòng với những gì mình có và không dám bước ra khỏi vùng an toàn."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Chúa* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.